

EDIT

THUY

LAM

Huyền phi?

P
R
I
C
E
S
T

"Mong người ở trước mũi đao sắt lạnh
có thể nhìn thấy ánh mặt trời."

Mục lục

- [Chương 1: Chiu Đòn](#)
- [Chương 2: Lý Thịnh](#)
- [Chương 3: Đánh Cược](#)
- [Chương 4: Tạ Doãn](#)
- [Chương 5: Dây Trận](#)
- [Chương 6: Thời Vận](#)
- [Chương 7: Chấn Động](#)
- [Chương 8: An Bình](#)
- [Chương 9: Anh Hùng](#)
- [Chương 10: Ngổ Nghịch](#)
- [Chương 11: Phong Vân](#)
- [Chương 12: Tú Sơn](#)
- [Chương 13: Hái Hoa](#)
- [Chương 14: Phá Tuyệt](#)
- [Chương 15: Xuống Núi](#)
- [Chương 16: Nghi Ngờ](#)
- [Chương 17: Khai Dao](#)
- [Chương 18: Bỏ Đi](#)
- [Chương 19: Ngục Tối](#)
- [Chương 20: Hoắc Gia](#)
- [Chương 21: Mạo Hiểm](#)
- [Chương 22: Chu Tước](#)
- [Chương 23: Thoát Ngục](#)
- [Chương 24: Cổng Thành Rực Lửa](#)
- [Chương 25: Tri Kỷ](#)
- [Chương 26: Thoát Khỏi Hiểm Cảnh](#)
- [Chương 27: Trò Chuyện Ban Đêm](#)
- [Chương 28: Truyền Kinh](#)
- [Chương 29: Kinh Ngạc Vì Biến Cố](#)

[Chương 30: Ly Biệt](#)
[Chương 31: Liễu Mạng](#)
[Chương 32: Minh Sâm](#)
[Chương 33: Anh Hùng](#)
[Chương 34: Tam Thí](#)
[Chương 35: Bất Ngờ](#)
[Chương 36: Nam Dao](#)
[Chương 37: Giá Y](#)
[Chương 38: Khô Vinh](#)
[Chương 39: Rễ](#)
[Chương 40: Bố Cục](#)
[Chương 41: Vào Tròng](#)
[Chương 42: Vạn Sự Đã Chuẩn Bị](#)
[Chương 43: Gặp Lại](#)
[Chương 44: Thất Truyền](#)
[Chương 45: Cứu Lưu](#)
[Chương 46: Thanh Long](#)
[Chương 47: Đoạn Thủy Triều Ti](#)
[Chương 48: Phá Trận](#)
[Chương 49: Bại Lộ](#)
[Chương 50: Chạy Trốn Ban Đêm](#)
[Chương 51: Ân Bái](#)
[Chương 52: Suy Tàn](#)
[Chương 53: Ân Xưa Thù Cũ](#)
[Chương 54: Trảm Tự Quyết](#)
[Chương 55: Vật Cũ](#)
[Chương 56: Kinh Hồn Trong Mật Đạo](#)
[Chương 57: Đối Địch](#)
[Chương 57+2: Bình "Hữu Phi" \(1\)](#)
[Chương 57+3: Bình "Hữu Phi" \(2\)](#)
[Chương 58: Thử Tay](#)
[Chương 59: Lưỡi Dao](#)

Chương 60: Đoàn Binh

Chương 61: Vô Sĩ

Chương 62: Nghe Mưa

Chương 63: Chiến Tranh Lạnh

Chương 64: Lời Đồn

Chương 65: Bán Hí Khúc

Chương 66: Bại Lộ

Chương 67: Chuẩn Bị Chiến

Chương 68: Khéo

Chương 69: Tới Chiến

Chương 70: Ba Giọt Nước

Chương 71: Cảnh Còn Người Mất

Chương 72: Về Nhà

Chương 73: Lo Lắng Ngầm

Chương 74: Biến Cố

Chương 75: Đào Nguyên

Chương 76: Phản Loạn

Chương 77: Xung Vân

Chương 78: Phượng Hoàng Con

Chương 79: Ánh Dao

Chương 80: Vô Thường

Chương 81: Biến Đổi Bất Ngờ

Chương 82: Vây Thành

Chương 83: Mài Ngọc

Chương 84: Rút Dao

Chương 85: Nam Bắc Đoan Vương

Chương 86: Sương Mù Dày Đặc

Chương 87: Lòng Của Tiểu Nhân

Chương 88: Một Cơ Hội Sống

Chương 89: Nhảy Ra Giữa Chừng

Chương 90: Bắt Vương

Chương 91: Đột Biến

[Chương 92: Giấy Giũa](#)
[Chương 93: Nơi Tận Cùng](#)
[Chương 94: Thế Cuộc Hỗn Loạn](#)
[Chương 95: Từ Biệt](#)
[Chương 96: Xuôi Nam](#)
[Chương 97: Huyền Vũ](#)
[Chương 98: Hàn Nha Thanh](#)
[Chương 99: Tề Tụ](#)
[Chương 100: Thiên La Địa Vồng](#)
[Chương 101: Lo Lắng](#)
[Chương 102: Thấu Cốt](#)
[Chương 103: Khóa Thiên Môn](#)
[Chương 104: Bàn Giao](#)
[Chương 105: Hội Minh](#)
[Chương 106: Lời Bịa Đặt](#)
[Chương 107: Kiêu Sầu](#)
[Chương 108: Yêu Vật](#)
[Chương 109: Hỗn Chiến](#)
[Chương 110: Chim Sẻ Núp Sau](#)
[Chương 111: Độc Hơn Mãnh Hổ](#)
[Chương 112: Gãy Đao](#)
[Chương 113: Đóng Băng Ba Thước \(*\)](#)
[Chương 114: Chấn Vê](#)
[Chương 115: Nhà Sư Trên Thuyền](#)
[Chương 116: Bồng Lai](#)
[Chương 117: Báo Thù](#)
[Chương 118: Cổ Độc](#)
[Chương 119: Sao Phải Sợ](#)
[Chương 120: Toái Già](#)
[Chương 121: Tế Nam](#)
[Chương 122: Bất Bình](#)
[Chương 123: Ân Thù](#)

[Chương 124: Đao Trong Tử Địa](#)
[Chương 125: Hải Thiên Nhất Sắc](#)
[Chương 126: Hoa Núi](#)
[Chương 127: Vô Thất](#)
[Chương 128: Gậy Ông Đập Lưng Ông](#)
[Chương 129: Săn Giết](#)
[Chương 130: Quần Hùng](#)
[Chương 131: Thành Ma](#)
[Chương 132: Con Rối](#)
[Chương 133: Bóng Ma](#)
[Chương 134: Hắc Phán Quan](#)
[Chương 135: Nhân Chứng](#)
[Chương 136: Năm Mồ Hoang](#)
[Chương 137: Ngôi Sao Mới](#)
[Chương 138: Tam Vị](#)
[Chương 139: Chuyện Cũ Kim Lăng](#)
[Chương 140: Hiệp Chi Đại Giả \(*\)](#)
[Chương 141: Mai Phục](#)
[Chương 142: Ẩn Nấp Nặng Nề](#)
[Chương 143: Hỏi Trời](#)
[Chương 144: Xuất Sư Bất Lợi](#)
[Chương 145: Tề Môn](#)
[Chương 146: Bí Cảnh](#)
[Chương 147: Bắc Đẩu Đối Chiều](#)
[Chương 148: Chạy Trốn Đàng Trời](#)
[Chương 149: Di Tích](#)
[Chương 150: Chân Tướng Vu Hồi](#)
[Chương 151: Trong Núi](#)
[Chương 152: Phúc Họa](#)
[Chương 153: Khai Đao](#)
[Chương 154: Lăng Động](#)
[Chương 155: Lương Thiệu](#)

[Chương 156: Bạch Cốt Mê Tung](#)

[Chương 157: Bỏ Lỡ](#)

[Chương 158: Bắc Đẩu Chuyển Hướng \(*\)](#)

[Chương 159: Nổi Gió](#)

[Chương 160: Chấn Động](#)

[Chương 161: Giật Mình Tỉnh Mộng](#)

[Chương 162: Tình Sâu Đậm](#)

[Chương 163: Sương Mù](#)

[Chương 164: Mây Đen](#)

[Chương 165: Đột Ngột](#)

[Chương 166: Sao Dời](#)

[Chương 167: Từ Từ Quay Về](#)

[Chương 168: Kết](#)

[Chương 169: Ngoại Truyện 1](#)

[Chương 170: Ngoại Truyện 2: Thanh Mai Trúc Mã \(1\)](#)

[Chương 171: Ngoại Truyện 3: Thanh Mai Trúc Mã \(2\)](#)

[Chương 172: Ngoại Truyện 4: Thanh Mai Trúc Mã \(Hết\)](#)

[Chương 173: Ngoại Truyện 5 \(End\)](#)

[Chương 174: Bài Số 1 – Người Viết: Kỷ Hoài \(紀淮\)](#)

[Chương 175: Người Viết: Bắc Yến Hành \(北晏行\)](#)

[Chương 176: Bài Số 3 – Người Viết: Ngật Quốc Vương Địch Ngư \(屹国王的鱼\)](#)

[Chương 177: Bài Số 4 – Người Viết: Linyikr](#)

[Chương 178: Bài Số 5 – Người Viết: Ái Tây Icy \(爱西Icy\)](#)

[Chương 179: Bài Số 6 – Người Viết: Ngật Quốc Vương Địch Ngư \(屹国王的鱼\)](#)

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Chịu Đòn

Hạ Chiêu, mùa xuân năm Kiến Nguyên thứ mười bảy.

Dương liễu đâm chồi, hải đường nở hoa.

Trong 48 trại ở Thục Sơn có hai thiếu niên đang tỷ thí võ nghệ.

Một người trong đó hơi lớn tuổi hơn, cao to cường tráng như một tòa núi nhỏ, tay nắm trường mâu, mắt hổ trợn trừng, không dám mảy may xem thường.

Người còn lại mới mười bốn mười lăm tuổi, vóc dáng cao gầy, ngoại hình tuấn tú, tay cầm đoản kiếm, chỉ tùy tiện đứng đã có dáng dấp của một công tử hào hoa.

Các đệ tử vây lại càng lúc càng đông, rồi rít châu đầu ghé tai.

Một tiểu đệ tử mới nhập môn tò mò nhìn người thiếu niên tuấn tú nọ, nhỏ giọng hỏi người bên cạnh:

- Người đang tỷ thí với đại sư huynh chúng ta là vị sư huynh nào vậy, lợi hại không?

Bên cạnh là một đệ tử cũ nhập môn hơi sớm hơn vô cùng thích lên giọng kẻ cả, gật gù đắc ý ra vẻ thần bí:

- Người đó là ai, đệ đoán không ra đâu___ôi, họ ra tay kìa, mau nhìn!

Đệ tử mới vội nhón chân rướn cổ lên nhìn, chỉ thấy “đại sư huynh” đột nhiên hét lên một tiếng, trường mâu trong tay như rắn độc rời hang đâm thẳng tới thiếu niên cầm kiếm trước mặt.

Thiếu niên không chút hoang mang hơi nghiêng người, toàn thân lộ vẻ biếng nhác, trường mâu sượt qua cơ thể, không hề dùng dư mảy may sức lực nào.

Đại sư huynh lập tức run tay, tiến lên một bước, dồn hết sức lực nửa người vào đôi tay, trường mâu rít lên một tiếng “vút”, ngoan cổ đánh tới. Chiêu này tên là “Chấn Nam Sơn”, chiêu thức theo phái “Thiên Chung” của 48 trại, mạnh mẽ vô song.

Thiếu niên cầm kiếm xoay ngược đoạn kiếm, nhẹ nhàng dịch qua nửa bước, lập tức một tiếng “keng” vang lên, thân kiếm va phải trường mâu, nhưng hăn không hề cứng rắn chống chọi, vừa chạm vào liền rút lui, thân kiếm trượt đi như cá lội, thiếu niên mỉm cười, khẽ quát:

- Cẩn thận.

Lời còn chưa dứt, người hăn đã trượt đi hai thước, đoạn kiếm tựa như mọc ra từ lòng bàn tay, không thấy hăn có động tác gì lớn, nhưng kiếm vừa xoay vừa móc như linh xà, xuất ra một chiêu “Vãn Châu Liêm”, trong chớp mắt đánh rơi trường mâu trên tay đại sư huynh.

Đệ tử mới xem đến mức thở cũng không dám thở mạnh, đệ tử cũ bên cạnh lúc này mới nói tiếp:

- Người đó chính là Lý đại công tử, cháu ruột của đại đương gia 48 trại chúng ta, võ công trên người đều do đại đương gia đích thân dạy dỗ mà ra, là người thế này trong thế hệ chúng ta.

Hăn dựng ngón cái với sư đệ đang tròn xoe mắt bên cạnh, Lý công tử hòa nhã mỉm cười không chút kiêu căng, hai tay trả trường mâu vừa đoạt về

cho nguyên chủ:

- Đã nhường rồi, đa tạ sư huynh chỉ giáo.

Lý công tử hào hoa phong nhã, thanh tao lễ độ, người thua đương nhiên cũng không tiện già mồm, thiếu niên cao to cường tráng nhận lại mâu của mình, mặt ửng đỏ, hơi gật đầu, nói “không dám” rồi tự động rời đi, hắn vừa đi thì trong những người vây quanh lại có người nóng lòng muốn thử nói:

- Lý sư huynh, đệ cũng xin chỉ giáo!

Đệ tử cũ huơ tay múa chân giảng giải cho đệ tử mới lại nói:

- Vị Lý sư huynh này của chúng ta bản lĩnh giỏi, tính tình tốt, tỷ thí luôn đến điểm là dừng, nói chuyện cũng rất hòa nhã, nếu đệ có gì không hiểu cứ đi hỏi huynh ấy, huynh ấy đều sẽ hết sức hướng dẫn đệ...

Lời hắn nói còn chưa dứt, phía sau đột nhiên có người ngắt ngang:

- Xin lỗi.

Hai đệ tử đang ghé tai thì thầm quay đầu lại, đều giật mình. Người tới là một thiếu nữ mặc y phục chèn gọn gàng, tóc dài buộc cao như nam nhân, vai và cổ không có gì tô điểm càng lộ vẻ mong manh nhỏ nhắn, ngay cả một sợi lông cũng không giống nam nhân, khuôn mặt nàng vô cùng trắng trẻo, giữa hàng mi toát lên khí chất lạnh lùng thanh tú.

Phái “Thiên Chung”, nói dễ nghe thì là “trần trề chính khí”, kỳ thực chính là “đấu đá lung tung”, bởi vậy còn có một biệt hiệu là “phái chó hoang”, người trong phái đều là hòa thượng đầu trọc, đừng nói nữ đệ tử, ngay cả trứng gà cũng không nở ra gà mái, đệ tử mới đột nhiên thấy một thiếu nữ, còn là một tiểu cô nương xinh đẹp thì ngẩn người, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào.

Vị sư huynh bên cạnh vội vã kéo hẳn qua một bên, cung kính lễ độ nói với thiếu nữ nọ:

- Chu sư tỷ, xin lỗi.

Thiếu nữ nhìn hẳn, khẽ gật đầu, những người khác ở đây nghe được động tĩnh, thấy là nàng thì đều cực kỳ ăn ý nhường ra một con đường. Lý công tử đang hướng dẫn võ nghệ ngẩng đầu nhìn nàng, tức khắc nở nụ cười quen thuộc, chào hỏi:

- A Phi, tối làm hai chiêu chứ?

Thiếu nữ hờ hững làm ngơ, xem Lý công tử như không khí, không ngẩng đầu lên vội vã rời đi.

- Chu... A Phi? Chu Phi?

Đệ tử mới vô thức nhìn theo nàng, nhỏ giọng nói:

- Tỷ ấy chính là...

- À.

Sư huynh bên cạnh gật gù rồi nhắc nhở tiểu sư đệ mới nhập môn:

- Chu sư tỷ không tốt tính mấy đâu, sau này đệ gặp tỷ ấy phải khách sáo một tí... Có điều tỷ ấy không nhập bọn với chúng ta, cơ hội được gặp tỷ ấy cũng không nhiều.

Với một cô nương xinh đẹp mà nói, tính tình hơi kém cũng không tính là khuyết điểm gì, đệ tử mới nghe xong không hề để bụng, ngược lại tò mò hỏi:

- Lý sư huynh là cháu của đại đương gia, Chu sư tỷ là hòn ngọc quý trên tay đại đương gia, chắc hẳn võ công họ học được đều kế thừa cùng một

mạch, lúc này sư huynh nói Lý sư huynh là nhân tài kiệt xuất trong thế hệ chúng ta, vậy huynh ấy giỏi hơn Chu sư tỷ ư?

- Đệ cũng biết tỷ ấy là hòn ngọc quý trên tay đại đường gia, chúng ta nâng niu còn không kịp, ai lại rảnh rỗi ra tay với tỷ ấy?

Sư huynh hờ hững trả lời một câu rồi lập tức chuyển sự chú ý vào sân, nóng lòng muốn thử:

- Cơ hội hôm nay hiếm có, huynh cũng xin Lý sư huynh chỉ giáo vài chiêu.

“Hòn ngọc quý trên tay” mà hắn nói – Chu Phi bỏ lại sự náo nhiệt sau lưng, một mình qua ba trạm gác, đến tiểu viện của đại đường gia 48 trại – Lý Căn Dung.

Vừa vào cửa chỉ thấy Lý Căn Dung đứng chấp tay đưa lưng về phía nàng, trong tay cầm một sợi roi to cỡ ngón tay cái. Ánh mắt Chu Phi hơi dừng lại trên sợi roi ấy, nàng mở miệng định gọi “mẹ” thì nghe Lý Căn Dung lạnh lùng cất tiếng:

- Quỳ xuống.

Chu Phi cau mày, quả quyết nuốt chữ “mẹ” kia vào bụng, sau đó lẳng lặng vào trong viện, hất vạt áo lên, nghiêm chỉnh quỳ xuống.

Nàng chưa quỳ ổn định, Lý Căn Dung chợt quay đầu quất một roi vào người nàng. Mí mắt Chu Phi nhanh chóng run lên, nàng cắn răng giữ tiếng rên bất ngờ kia trong miệng, ngẩng đầu.

- Thứ khốn nạn, quỳ đàng hoàng cho tao!

Lý Căn Dung gầm lên:

- Mày ý mạnh hiếp yếu, ý thế hiếp người thì thôi, thủ đoạn lại còn đề tiện như thế! Tao dạy mày võ công là để mày làm mấy chuyện này hả?

Chu Phi mặt không đổi sắc nhưng giọng điệu rất ương bướng hỏi lại:

- Con làm sao?

Lý Cẩn Dung nghĩ tới những chuyện xấu xa mà đứa khốn nạn này làm thì hai huyết thái dương nháy lên, bà chỉ vào mũi Chu Phi mà mắng:

- Thiên địa quân thân sư (1), Tôn tiên sinh là lão sư tao mời tới cho mày, ngày đầu tiên đi học mày đã dám bất kính với tiên sinh, đợi sau này lông cánh mày cứng cáp rồi thì có phải ngay cả cha mẹ cũng vứt luôn không?

(1) Thứ tự từ cao tới thấp: trời, đất, vua, người thân, thầy giáo.

Chu Phi không chút nghĩ ngợi cãi lại:

- Lão già đó lên lớp toàn nói bậy, hại con cháu người ta, con không tát vào mặt lão là nhẹ lắm rồi!

Lời nàng còn chưa dứt, Lý Cẩn Dung đã cho nàng một bạt tai trước:

- Mày muốn tát ai?

Lý Cẩn Dung ra tay ác độc, Chu Phi không tự chủ nghiêng người qua một bên, cảm thấy da mặt mình giống như bị tróc ra một lớp, màng nhĩ ong ong cả lên, răng cắn vào lưỡi, miệng tanh đầy mùi máu.

- Tiên sinh chẳng qua chỉ quở mày vài câu, mày đẩy tiên sinh ngay tại chỗ chưa tính, đêm hôm khuya khoắt còn đánh ngất người ta trối lại, cởi y phục nhét vào miệng rồi treo lên cả đêm, nếu hôm nay người đi tuần núi không phát hiện sớm thì ông ấy còn sống nổi sao?

Chu Phi đang định mở miệng phân bua, nào ngờ Lý Căn Dung càng nói càng giận, giơ tay quất mạnh một roi, cả y phục và da thịt sau lưng nàng lập tức nứt ra một vết máu, roi gãy.

Lần này bà thật sự đánh rất tàn nhẫn, Chu Phi mặt không đổi sắc, hung tợn nhìn bà, rít ra một câu từ kẽ răng:

- Chưa chết là hời cho lão!

Lý Căn Dung suýt đánh nàng ngã nhào, đúng lúc này, một tràng tiếng bước chân vang lên, người tới không hề che giấu tiếng bước chân yếu ớt, hình như không phải người luyện võ, dọc đường còn kèm theo vài tiếng ho khan. Lý đại đương gia nghe tiếng ho quen thuộc ấy, vẻ mặt bỗng khựng lại, bà hít sâu một hơi, thu lại vẻ mặt hung thần ác sát của mình, có chút bất đắc dĩ quay đầu hỏi người nọ:

- Kẻ ranh nào kinh động đến chàng?

Một nam tử vóc người cao lớn chậm chậm bước tới, ngoại hình cực kỳ nho nhã, hơi võ vàng vì bệnh, mặc một bộ trường bào văn sĩ màu xanh ngọc làm tôn lên đôi gò má ngày càng không còn chút máu, trông ông tuổi tác không nhỏ nhưng từng cử chỉ đều toát lên phong thái ngời ngời.

Ông chính là phụ thân của Chu Phi, Chu Dĩ Đường.

Chu Dĩ Đường vừa nghe nói vợ mình lại đánh con liền vội vàng chạy tới, cúi đầu nhìn tấm lưng lộ ra và khuôn mặt sưng của Chu Phi thì đau lòng suýt rơi nước mắt. Nhưng nha đầu này vốn đã vô cùng ngang ngược khó bảo, không dễ dạy dỗ, nếu để con bé biết mình có chỗ dựa thì sau này sẽ càng ỷ lại không hề sợ hãi. Chu Dĩ Đường không tiện công khai che chở Chu Phi, ông dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Lý Căn Dung, bước lên trước tách hai mẫu tử ra, trầm giọng hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

Chu Phi là con lừa ngoan cố, lúc cẩu kinh thì dù mẹ nàng có nhún nhường như con quay, nàng cũng dám mặt sừng mày sĩa chống đối, nghe cha nàng nói thì chỉ im lặng cúi đầu.

Lý Cẩn Dung ở bên cạnh cười lạnh:

- Ta thấy tiểu súc sinh này chưa thấy quan tài chưa đổ lệ đâu.

Chu Dĩ Đường vung tay, cúi đầu hỏi Chu Phi:

- Cha nghe nói ngày đầu tiên đi học, con đã gây sự với Tôn tiên sinh, là vì chuyện gì? Ông ấy đã giảng cái gì?

Chu Phi vẻ mặt thản nhiên quỳ ở đó.

Chu Dĩ Đường thở dài, nhẹ nhàng nói:

- Nói cho cha biết có được không?

Chu Phi đại khái là người thích mềm không thích cứng, nghe câu này, vẻ mặt sừng sĩa ương bướng cuối cùng cũng hơi dao động, không tình nguyện nói:

- “Nữ tứ thư”.

Lý Cẩn Dung sửng sờ.

Chu Dĩ Đường nói:

-Ồ, “Nữ tứ thư” ____ông ấy giảng cho con phần nào trong “Nữ tứ thư”?

Chu Phi tức giận nói:

- Nữ giới.

Chu Dĩ Đường lại nhìn Lý Căn Dung, bà không ngờ mình lại tìm về một tiên sinh không đáng tin như vậy, không còn gì để nói, lúng túng cúi đầu sờ mũi.

“Nữ giới” đúng là không có gì hiếm lạ, các đại gia khuê tú đa phần đều đã đọc qua, nhưng Chu Phi lại không phải là đại gia khuê tú gì. 48 trại ở Thục Sơn chiếm núi dựng cờ, thứ buôn bán chính là đánh đánh giết giết không cần vốn_____cũng tức là đại thổ phỉ mà Bắc đô “ngự tứ thân phong”.

Vào hang ổ thổ phỉ giảng “Nữ giới” cho tiểu thổ phỉ?

Vị Tôn tiên sinh này rất biết suy nghĩ.

- Theo cha nói chuyện một chút nào.

Chu Dĩ Đường nói với Chu Phi rồi lại quay đầu ho khan hai tiếng:

- Đứng dậy đi.

Lý Căn Dung không ý kiến gì với ông, nhỏ giọng khuyên nhủ:

- Vào phòng mà nói, chàng bệnh vẫn chưa khỏe, đừng ra ngoài hứng gió.

Chu Dĩ Đường nắm tay bà bóp nhẹ, Lý đại đương gia hiểu ý, hơi miễn cưỡng gật đầu nói:

- Thôi được, phụ tử hai người nói chuyện đi, ta đi xem vị Tôn tiên sinh kia.

Chu Phi cố sức đứng dậy, thái dương đau toát mồ hôi hột, mắt mũi kèm nhèm trừng Lý Căn Dung, sống dờ chết dờ nói:

- Đại đương gia đi thông thả.

Thái độ Lý Cẩn Dung mới hòa hoãn chút mà con nhóc không biết sống chết này lại dám khiêu khích tiếp, chân mày bà lập tức dựng đứng, sắp phát tác.

Chu Dĩ Đường sợ hai người họ lại bắt đầu sinh sự, bèn vội vã ho một tràng dài, lửa giận của Lý Cẩn Dung bị ông ép trở về, ánh mắt như đao quét qua người Chu Phi, bà cười lạnh chỉ tay vào nàng, không thấy cho đỡ chóng mặt xoay người sai bước rời đi.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Lý Thịnh

Chờ Lý đại đương gia đi rồi, Chu Dĩ Đường mới nhẹ nhàng hỏi:

- Có đau không?

Chu Phi bị câu nói này khơi lên nỗi uất ức tày trời mà vẫn cứ mạnh miệng, đưa tay xoa mặt, cứng rắn nói:

- Dù sao cũng chưa chết.

- Tính tình thối, y hệt mẹ con.

Chu Dĩ Đường thờ dài, vỗ vỗ sau gáy nàng, chột nói:

- Hai mươi năm trước, gian tướng Bắc đô Tào Trọng Côn mưu nghịch soán vị, năm đó mười hai người văn võ bá quan liều mạng che chở ấu chúa rời cung, xuôi nam lấy rạch trời làm ranh giới, dựng nên Nam triều Hậu Chiêu bây giờ, từ đó chiến tranh liên miên, chính trị hà khắc như hổ.

Cái tật lúc trò chuyện phải đông đông dài dài để “gợi hứng” này của Chu Dĩ Đường sợ là không sửa được _____ cũng tức là trước khi vào đề tài chính thì phải nói đông nói tây một hồi, Chu Phi ù ù cạc cạc nghe ông nói về lịch sử cũng không hề ngắt ngang, vẻ mặt tập mãi thành quen nghiêm túc lắng nghe.

- Kẻ bất bình khắp nơi đua nhau khởi nghĩa, tiếc là không địch lại tay sai của ngụy triều Bắc đô, trong số họ người thì chết người thì trốn vào Thục Sơn nhờ vả ông ngoại con, thế là ngụy đế Tào tặc chỉ huy đánh Thục,

từ đó gọi 48 trại chúng ta là “thổ phỉ”, ông ngoại con là anh hùng hào kiệt đương thời, nghe cái gọi là “thánh chỉ” của Tào tặc thì cười to một trận rồi sai người dựng thẳng cờ lớn của 48 trại, tự phong “Chiếm Sơn Vương”, dứt khoát biến hai chữ “thổ phỉ” thành đồ thật.

Chu Dĩ Đường ngừng nói, xoay người nhìn Chu Phỉ, nhẹ nhàng nói:

- Cha nói với con những chuyện cũ này là để cho con biết, dù trên đầu mang một chữ “Phỉ” thì máu chảy trong người con cũng là dòng máu anh hùng, không phải loại giặc cỏ cường bạo vào nhà cướp của, cũng đừng phá hỏng thanh danh cả đời của ông ngoại con.

Ông bệnh tật quanh năm, lúc nói chuyện không khỏi không đủ hơi, ông luôn rất nhẹ nhàng, không nghiêm khắc nhưng mấy câu cuối cùng của ông lọt vào tai Chu Phỉ có trọng lượng hơn roi của Lý Căn Dung rất nhiều.

Chu Dĩ Đường nghỉ lấy hơi rồi lại hỏi:

- Tiên sinh đã giảng những gì?

Vị Tôn lão tiên sinh này là một thư sinh cổ hủ, vạ từ miệng mà ra____nghe nói văn chương mắng nguyền để họ Tào thậm tệ của ông ấy đủ để gom lại thành sách nên bị nguyền triều Bắc đô truy nã, may mà thời trẻ có chút quen biết với mấy người giang hồ nên được người ta che chở đưa đến 48 trại, Lý Căn Dung thấy ông ấy vai không thể gánh, tay không thể xách bèn giữ ông ấy trong trại làm một tiên sinh dạy học, không cầu dạy ra được trạng nguyên, chỉ cầu dạy cho các đệ tử trẻ tuổi ra ngoài biết vài con chữ, viết được thư từ bình thường là đủ rồi.

Chu Phỉ từ nhỏ được đích thân Chu Dĩ Đường dạy vỡ lòng, nòng đọc sách không thể nào chú tâm, cùng lắm chỉ có thể học thuộc mấy câu râu ông nọ cắm cằm bà kia mà thôi. Nhưng mùa đông năm ngoái Chu Dĩ Đường bị nhiễm lạnh, bệnh đến đầu xuân, không có tinh thần dạy dỗ nòng,

Lý Căn Dung sợ nàng ra ngoài gây chuyện bèn ép nàng đến chỗ lão tiên sinh kia nghe sách, nào ngờ lại nghe ra rắc rối.

Chu Phi cúi đầu, thật lâu mới không tình nguyện lên tiếng:

- ...Con nghe ông ấy nói đến “Ba thứ này là đạo thường của nữ nhân, là điển giáo của lễ pháp” thì đi rồi.

Chu Dĩ Đường:

-Ồ, con cũng đâu nghe được mấy câu_____cha hỏi con, “đạo thường” này là nói ba thứ nào?

Chu Phi lầm bầm:

- Mẹ nó ai mà biết?

- Nói năng lỗ măng!

Chu Dĩ Đường trừng nàng, sau đó lại nói:

- “Bản tính thấp kém, phải tập làm việc, gánh vác trọng trách thờ cúng”, đạo thường của nữ nhân chính là ba điều này.

Chu Phi không ngờ ông lại biết những lý luận hoang đường đó, liền cau mày nói:

- Thiên hạ ngày nay, lang sói nắm quyền, nếu không phải hạng điều hâu mãnh hổ, ắt sẽ bị chèn ép đủ đường, sinh tử không do mình, thấp kém cái rắm!

Nàng nói như thật, tựa như bản thân rất là cảm khái vậy, Chu Dĩ Đường đầu tiên là sững sờ, sau đó không nhịn được bật cười:

- Tiểu nha đầu này, ngay cả Thục Sơn cũng chưa từng ra mà dám vọng đàm thiên hạ? Còn nói trang nghiêm đường hoàng như vậy nữa... con nghe được từ đâu thế?

- Từ cha.

Chu Phi đường đường chính chính nói:

- Có lần cha nói lúc say rượu, con một chữ cũng không nhớ nhầm.

Chu Dĩ Đường nghe vậy, nụ cười dần tắt, vẻ mặt vô cùng phức tạp, ánh mắt như xuyên qua tầng tầng núi cao trập trùng của 48 trại, rơi xuống giữa Cửu Châu 36 quận mệnh mệnh vô bờ.

Hồi lâu ông mới lên tiếng:

- Dù là lời cha nói cũng chưa chắc đúng. Cha chỉ có một nữ nhi là con, đương nhiên hi vọng con bình an yên ổn, dù làm hạng người lang sói điều hâu cũng tốt hơn làm trâu bò mặc người xẻ thịt.

Chu Phi hiểu mà như không hiểu nhướng mày.

- Cha không có ý bảo con làm người xấu.

Chu Dĩ Đường cười tự giễu:

- Chỉ là người làm cha mẹ luôn hi vọng con mình thông minh, con người ta gốc gác, con mình lợi hại, con người ta dễ bắt nạt____đó là trái tim của phụ thân con. Tôn lão tiên sinh... ông ấy không có quan hệ gì với con, bình thường nam nhân nhìn nữ nhân đương nhiên muốn nữ nhân khắp thiên hạ đều đức dung vẹn toàn, cam tâm hầu hạ phu quân và cha mẹ chồng, dịu dàng thấp kém mà không cầu báo đáp, đó là tư tâm của nam nhân.

Chu Phi nghe hiểu câu này, lập tức nói:

- Hứ! Con đánh ông còn nhẹ lắm.

Chu Dĩ Đường hơi cong cong khóe mắt, nói tiếp:

- Ông ấy đã lớn tuổi, lưu vong chạy nạn ngoài đường, cứu tử nhất sinh, giờ đây cửa nát nhà tan, một thân một mình cô độc, lưu lạc làm giặc cướp, ông ấy sẽ không hiểu đạo lý kẻ yếu khó tồn tại sao? Chỉ là ông ấy muốn tạm bưng tai bịt mắt những đứa trẻ như bọn con, run rẩy giữ lấy những cương thường cũ đã hỗn loạn từ lâu, mơ một giấc mơ hảo huyền... Đó là trái tim thương kim hoài cổ, tự xót tự bi của một lão thư sinh, đúng là có chút cổ hủ. Con nghe lời người ta nói, dù có là lời lẽ sai trái cũng không cần lập tức phẩy tay áo bỏ đi, không có đạo lý chưa hẳn là không có đạo lý.

Chu Phi nghe như rơi vào sương mù, có chút không phục nhưng không nghĩ ra được lời nào phản bác.

- Hơn nữa, Tôn tiên sinh tuổi tác đã cao, đầu óc hồ đồ, con so đo với ông ấy vốn đã là việc không nên.

Chu Dĩ Đường đổi giọng, nói tiếp:

- Càng đừng nói tới chuyện con ra tay đánh ông ấy bị thương, treo ông ấy lên cây...

Chu Phi lập tức kêu lên:

- Con chỉ đẩy ông ấy một cái mà thôi, không có chuyện nửa đêm nửa hôm đi cời y phục ông ấy, chắc chắn là tên khốn kiếp Lý Thịnh kia làm! Lý Căn Dung dựa vào cái gì mà nói con thủ đoạn đê tiện? Thủ đoạn của cháu bà mới đê tiện ấy!

Chu Dĩ Đường kinh ngạc nói:

- Vậy ban nãy sao con không giải thích với mẹ?

Chu Phi không nói gì, chỉ hừ mạnh một tiếng.

Lý Căn Dung càng đánh thì nàng càng muốn chống đối, ngay cả phân trần giải thích cũng không muốn nói.

Lý Thịnh là nhi tử của nhị cữu Chu Phi, lớn hơn nàng mấy ngày tuổi, mồ côi từ nhỏ, cùng muội muội ruột là Lý Nghiên được Lý Căn Dung nuôi lớn.

Trong lứa chưa trưởng thành đời kế tiếp của Lý gia trại, đa phần tư chất bình thường, chỉ có Chu Phi và Lý Thịnh là ưu tú nhất, bởi vậy hai người từ nhỏ đã đối chọi gay gắt, tranh đấu lẫn nhau... nhưng đó là trong mắt người ngoài.

Kỳ thực Chu Phi không hề chĩa mũi dùi vào Lý Thịnh, thậm chí còn né tránh hẳn.

Chu Phi nhớ việc rất sớm, người lớn nói chuyện không hề kiêng kỵ nàng nên nàng cũng mơ hồ có chút ấn tượng về những chuyện đại sự.

Những chuyện đại sự này bao gồm chuyện mẹ nàng tay chân vụng về lúc tắm cho nàng bẻ trật khớp nàng, hình như nàng không đau gì mấy nhưng lại nhớ mẹ nàng bị dọa vừa khóc vừa năn nỉ cho nàng. Bao gồm chuyện cha nàng vào mùa đông mưa dầm liên miên nọ đã bệnh nặng suýt chết một trận, khi đó Sở đại phu còn chưa có râu bạc mặt không biểu cảm đến nói với mẹ nàng:

- Bế đứa trẻ vào cho ông ấy gặp một lần đi, lỡ không gắng gượng nổi thì ông ấy cũng yên lòng.

Và chuyện tam trại chủ phản loạn trong 48 trại...

Ngày đó khắp núi đều là tiếng hô giết, không khí bốn bề dường như đều ngưng tụ, Chu Phi nhớ mình bị một người ôm chặt vào lòng, vom ngực

người ấy rất rộng có điều không dễ ngủ, mùi mồ hôi nồng nặc, e không phải là một người ưa sạch sẽ.

Ông ấy đưa nàng đến chỗ Chu Dĩ Đường, lúc nàng nắm lấy bàn tay lạnh buốt của cha thì nghe phía sau có một tiếng vang rất lớn, hoảng hốt quay đầu thì thấy trên lưng người hộ tống nàng cắm một thanh đao thép, máu chảy dọc đường đã đông cứng lại.

Chu Dĩ Đường không che mắt nàng, để nàng nhìn thật rõ, mãi hơn mười năm sau, Chu Phi không còn nhớ mặt người đó nhưng mãi mãi không bao giờ quên tấm lưng đầy máu ấy.

Người đó là nhị cữu của nàng, cũng chính là phụ thân của Lý Thịnh.

Vì chuyện này, Lý Cẩn Dung luôn rất thiên vị huynh muội Lý Thịnh Lý Nghiên____những thứ nhỏ nhặt ăn mặc hàng ngày đều phải nhường nhịn Lý Nghiên, điều này cũng không sao, muội ấy còn nhỏ, nên như vậy.

Lúc nhỏ ba người họ đều nghịch ngợm gây sự, kỳ thực cơ bản đều là tên tiểu tử Lý Thịnh chủ mưu, nhưng người chịu phạt luôn là “hòn ngọc quý trên tay” đại đương gia trong truyền thuyết – Chu Phi.

Khi lớn hơn một chút, bắt đầu cùng nhau theo Lý Cẩn Dung học võ, Chu Phi chưa từng nhận được một câu “tạm ổn” từ miệng Lý Cẩn Dung, ngược lại Lý Thịnh dù chỉ thỉnh thoảng mới thắng nàng một lần cũng có thể được Lý Cẩn Dung khen ngợi hết lời.

Nói tóm lại, hai người kia đều là con đẻ của Lý gia, còn Chu Phi là con lượm.

Thỉnh thoảng nàng cảm thấy rất oan ức nhưng trong lòng nàng cũng biết nguyên nhân của sự thiên vị này nên oan ức xong nàng sẽ nhớ tới nhị cữu của nàng rồi buông bỏ.

Lớn hơn chút nữa, nàng học được nhường nhịn. Bất kể nàng âm thầm nỗ lực thế nào, ngoài mặt vẫn không thể phân cao thấp với Lý Thịnh, bình thường học võ hay tỷ thí cũng vậy, nàng đều sẽ lặng lẽ nhường tay, duy trì sự giả tạo trình độ ngang nhau của hai người.

Đây không phải là “hiếu rở đại nghĩa” gì, với một cô bé hơn mười tuổi mà nói, như vậy Chu Phi có thể có được cảm giác ưu việt “Ta biết ta mạnh hơn người, chỉ là ta nhường người thôi”, mỗi lần nhìn biểu huynh của nàng dưới góc độ như nhìn kẻ ngốc, chút thỏa mãn xấu xa nho nhỏ ấy đã đủ bù đắp được những oan ức kia của nàng.

Đương nhiên, trừ việc đó ra, nàng cũng có chút ý giận đối Lý Căn Dung____bất kể thế nào, nàng cũng đừng mơ kiếm được một chữ “tốt” từ chỗ đại đương gia.

Chu Phi không phải người tốt tính tốt nết gì, tự nhận thấy mình đã đủ “hiền lành” chí nhân chí nghĩa với Lý Thịnh rồi.

Nhưng tên tiểu tử đó lần này thật quá đáng!

Loại nơi như 48 trại, chỉ cần võ công cao, thủ đoạn tàn nhẫn là rất giỏi, không ít người xuất thân từ dân gian, không biết được mấy chữ, không chú ý đến tiêu tiết. Nhưng một cô nương mười bốn mười lăm tuổi, không lớn không nhỏ như nàng vẫn có ý thức “nam nữ khác biệt”, Lý Thịnh vu oan nàng cời y phục một ông lão, Chu Phi nghĩ thế nào cũng thấy thẹn quá hóa giận.

Nàng từ chỗ Chu Dĩ Đường về phòng mình, sửa soạn bản thân cho sạch sẽ, thay bộ y phục khác, hơi hoạt động bả vai, cảm thấy không có vấn đề gì liền xách trường đao lưng hẹp của mình gác ở cửa, đằng đằng sát khí đi tìm Lý Thịnh tính sổ.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Đánh Cược

Chu Phi đá một cú lên cửa, cả bản lề và cửa đều cùng nhau văng ra, vang to một tiếng, bụi bay mù mịt.

Lý Thịnh đang luyện kiếm trong viện, nghe tiếng quay đầu lại, thấy cửa bay ra thì không hề bất ngờ, động tác hơi dừng lại rồi từ từ tra kiếm vào vỏ, biết rõ còn cổ hủ:

- A Phi, người làm gì vậy?

Ngụy quân tử trong thiên hạ trông như thế nào Chu Phi chưa từng biết, nhưng dựa theo trí tưởng tượng căn cốt của nàng thì trong đầu luôn hiện ra hình ảnh to tướng của Lý Thịnh. Chỉ nhìn khuôn mặt đó của hắn, ngực nàng liền bùng bùng lửa giận như thiêu như đốt.

Kỳ thực nàng rất nhanh mồm nhanh miệng nhưng lúc ra tay tuyệt đối không nhiều lời, đao lưng hẹp trong tay nàng đánh ra, nàng ngay cả chào hỏi cũng không có, trực tiếp đánh vào đầu Lý Thịnh.

Lý Thịnh sớm đã đề phòng nàng ra tay, lập tức giơ kiếm chặn một đao bổ xuống của nàng, cảm thấy cổ tay chấn động mạnh, hắn không dám khinh thường, đao kiếm hai người đều không tuốt ra khỏi vỏ, trong chớp mắt họ đã đánh bảy tám chiêu, sau đó Chu Phi bỗng dừng tiến lên một bước, đao lưng hẹp quét ngang qua, con người Lý Thịnh co rút lại_____nàng vậy mà dùng trường đao làm mâu, đánh ra một chiêu “Chấn Nam Sơn”.

Chiêu “Ngàn chuông vang vọng, vạn núi rền vang” này vốn mang khí phách tông sư, có điều các đệ tử công lực chưa đủ, nên có vẻ thô cứng, lúc

đầu võ mới bị Lý Thịnh nhẹ nhàng phá giải, không biết có phải bởi nguyên nhân Chu Phi dùng lưỡi đao sắc bén thay trường mâu hay không nhưng một chiêu này vào tay nàng lại có thêm khí thế tàn bạo uy nghiêm nổi giận chém núi xanh.

Trường đao còn trong vỏ mang theo kinh phong mà đến, trong nháy mắt Lý Thịnh hơi sợ hãi, ngăn người không dám xài lại chiêu cũ.

Vào lúc hăn định bất chấp kiên trì chống đỡ thì ngoài cửa chợt vang lên một tiếng thét chói tai:

- Dừng tay!

Tiếp theo, một vật bay qua không trung đánh tới.

Đao lưng hẹp bỗng dừng giữa không trung, Chu Phi dùng mũi đao khều nhẹ một cái, treo vật kia lên_____đó là một hà bao của bé gái, trên lớp vải gấm thêu vài con chim bói cá ngây thơ, thế đi của hà bao quá mạnh, làm văng ra vài viên kẹo hoa quế.

Lý Thịnh phục hồi tinh thần lại, nổi sợ hãi trong nháy mắt vừa nãy chưa tan, tim vẫn còn đập mạnh, cơn lúng túng khó diễn tả bằng lời dâng lên. Hăn đưa tay nắm lấy hà bao trên mũi đao Chu Phi, vứt vào lòng người mới tới, tức giận nói:

- Muội tới phá rối gì đây?

Một cô bé mặc y phục màu hồng chạy nhanh đến giữa hai người họ, lớn tiếng nói:

- Hai người không được đánh nhau!

Cô bé này tên Lý Nghiên, là muội muội ruột của Lý Thịnh, nhỏ hơn họ hai tuổi, mặt trái xoan nhỏ nhắn, mắt to, vô cùng thanh tú, đáng tiếc là

bề ngoài vàng ngọc, bề trong thối rữa, là một đứa nhỏ không tim không phổi. Mười một tuổi mà đầu to óc như trái nho, trong đầu chỉ có hai quan niệm____điều A Phỉ nói luôn đúng, A Phỉ thích gì muội thích đó... trù luyện công.

Chu Phỉ và Lý Thịnh đều không có gì hay ho để nói với muội ấy, cũng lười dẫn muội ấy đi chơi, tiếc rằng Lý nhị tiểu thư tự mình đa tình, bên trái sùng bái biểu tở, bên phải lo cho ca ca ruột, thường xuyên chìm đắm trong sự bối rối không biết nên thiên vị bên nào, tiêu tốn hơn nửa thời gian nhì đồng trong nỗi xoắn xuýt ấy.

Chu Phỉ nghiêm mặt như nước nói:

- Tránh qua một bên.

Lý Nghiên giang rộng hai tay, vẽ mặt đưa đám chắn trước mặt Chu Phỉ, mềm giọng nói:

- A Phỉ tỷ, tỷ nể mặt muội, đừng đánh nhau với ca ca muội được không?

Chu Phỉ cả giận nói:

- Mặt muội đáng mấy đồng? Tránh ra!

Ánh mắt Lý Thịnh u ám, gằn từng chữ:

- Lý Nghiên, nơi này không có việc của muội.

Lý Nghiên không chịu bỏ qua, đưa tay kéo ống tay áo Chu Phỉ:

- Đừng...

Chu Phỉ phiền nhất chính là điệu bộ đeo dính này, lập tức nóng nảy nói:

- Buông tay!

Nàng giơ tay đẩy, vô thức dùng chút sức, tuy hai người chỉ chênh nhau hai tuổi nhưng đang là tuổi lớn, Chu Phỉ hầu như cao hơn biểu muội quá nửa cái đầu, thường ngày Lý Nghiên lại luyện võ lơ tở mơ, bị nàng đẩy ngã dập mông ngồi dưới đất.

Lý Nghiên không tin nổi ngồi trên đất một hồi mới gào lên khóc.

Tiếng gào khóc này thành công quấy nhiễu bầu không khí giương cung bạt kiếm giữa hai người, Lý Thịnh chậm rãi thu lại kiếm trong tay, cau mày, Chu Phỉ hơi luống cuống đứng bên cạnh một lát, hai người họ nhìn nhau rồi đồng thời chườm mắt dời ánh nhìn đi chỗ khác.

Sau đó Chu Phỉ thở dài, khom người duỗi một tay về phía Lý Nghiên.

- Tỷ không cố ý đẩy muội.

Chu Phỉ hơi dừng lại rồi chán nản nói:

- Chuyện đó... gì nhỉ, tỷ không đúng, được chưa? Nào, đứng dậy.

Lý Nghiên đưa tay lau nước mắt, nước mắt nước mũi dính đầy vào tay ướt chèm bẹp nằm lấy tay Chu Phỉ, dính lên đó.

Gân xanh trên trán Chu Phỉ nhảy lên hai cái, suýt vung muội ấy ra thì nghe Lý Nghiên thút thít nói:

- Muội sợ đại cô cô đánh tỷ nên cố ý đi tìm cô phụ tới... tỷ, tỷ vậy mà đẩy muội! Tỷ không biết lòng người tốt!

Chu Phỉ bị Lý Nghiên dùng “vũ khí bí mật” trét đầy lòng bàn tay thì sát tâm muốn xuyên Lý Thịnh thành xiên thịt người đã chết chìm trong đồng nước mũi, nàng dứt khoát ngồi xổm một bên, buồn bực ngán ngẫm nghe Lý Nghiên thút thít lên án chính mình, đồng thời phân tán chút tâm tư cho rằng

Lý Nghiênn cũng có chỗ đáng khen____ngay cả con cạp cái Lý Cấn Dung ở trước mặt muội ấy cũng phải hòa nhã thân thiện như Bồ Tát sống, người như Lý Nghiênn không cần nhiều, khoảng 180 người là đủ, chỗ nào có đánh nhau thì thả “nhóm biểu muội” ra trước hai quân, chắc chắn ngày thiên hạ thái bình sẽ không còn xa.

Một ý nghĩ nhỏ nhỏ nảy lên trong lòng nàng, Chu Phỉ nghĩ thầm: “Mình bắt chước muội ấy một chút không được sao?”

Tiếp đó nàng dùng ánh mắt vô hồn nhìn chăm chăm Lý Nghiênn, tưởng tượng cảnh mình ngồi dưới đất ôm một cái hà bao gào khóc thì rừng mình, cảm thấy Lý Cấn Dung sợ là sẽ tìm một cây lang nha bổng chữa não cho mình.

Lý Thịnh đứng một bên, trong tiếng khóc của Lý Nghiênn, hăn khẽ hoạt động cổ tay bị chấn tê rần của mình, vẻ mặt âm u khó nhận ra.

Mùa đông năm ngoái, hăn luyện kiếm gặp phải chỗ khúc mắc, bèn đi loanh quanh giải sầu, lúc đến sau núi vừa hay nhìn thấy Lý Cấn Dung giúp Chu Dĩ Đường đang mang bệnh đi tản bộ ở xa xa, Lý Thịnh vốn định chạy tới hỏi thăm một tiếng, không ngờ vô tình nghe được vài câu nói truyền trong gió.

Lý Cấn Dung rất lo âu nói với Chu Dĩ Đường:

- ... Đứa trẻ này tư chất không tính là cao, nhưng không sao, từ từ là được, ta chỉ sợ nó hỏng ở chỗ tâm tư quá nặng, quá nhiều tạp niệm, lại không biết nói với nó thế nào...

Chu Dĩ Đường trả lời thế nào, Lý Thịnh không nghe được, đôi câu vài lời bay theo gió ấy giống như một cây đinh thép, đâm vào lòng hăn không chút lưu tình.

Lý Cẩn Dung tuy không chỉ đích danh nhưng Lý Thịnh biết người bà nói chắc chắn là mình, bởi vì người lớn lên bên cạnh bà tổng cộng chỉ có ba người, nếu lúc Chu Phi luyện công dám cả gan phân tâm thì sớm đã bị đánh rồi, đại cô cô sẽ không sần nảo ở sau lưng rằng “không biết nói thế nào”, còn Lý Nghiên là con ngốc tuổi nhỏ ngây thơ, dùng tám gậy tre cũng với không tới mấy chữ “tâm tư quá nặng”.

Điều đả kích Lý Thịnh nhất không phải là câu Lý Cẩn Dung lo lắng “hông ở chỗ quá nhiều tạp niệm” mà là câu “tư chất không tính là cao”, hăn từ nhỏ tự khoe mình là con cưng của trời, móng vuốt rất mạnh, hận không thể ai cũng khen hăn giỏi, ai cũng không bới móc được chút khuyết điểm nào của hăn, làm sao có thể chịu đựng được đánh giá “tư chất không cao”?

Lý Thịnh đã quên mất ngày hôm đó mình chạy đi thế nào, nghĩ may mà hôm đó sau núi gió lớn, người ở trạm gác các nơi đều có mặt nên Lý Cẩn Dung mới không chú ý đến sự tồn tại của hăn.

Từ đó về sau, “tư chất không cao” quả thực đã thành ác mộng của Lý Thịnh, luôn xuất hiện trong đầu hăn, trào phúng châm biếm khiến lòng hiếu thắng vốn mạnh mẽ của hăn hầu như sắp nổ tung.

Lý Thịnh nghĩ, hăn tư chất không cao, lẽ nào Chu Phi tư chất rất cao sao?

Hăn nhất định phải vượt qua Chu Phi.

Nhưng bất kể hăn khiêu khích hay sỉ nhục, Chu Phi đều không phản ứng với hăn, chưa bao giờ xảy ra xung đột với hăn.

Bình thường so chiêu với nhau, cô ấy cũng đến điểm là dừng, nếu hăn cố tình ép buộc, cô ấy sẽ đành hoàng lùi sang một bên, đúng là xem thường hăn.

Lâu dần, việc né tránh của Chu Phi gần như biến tâm thẳng bại của Lý Thịnh thành chấp niệm.

Lần này cũng là hấn cố ý chọc giận Chu Phi.

Lý Thịnh giơ tay xách Lý Nghiên lên, hờ hững phủi bụi đất trên người muội ấy, một lần nữa đeo khuôn mặt ngụy quân tử, nở nụ cười mà như không cười tiêu chuẩn với Chu Phi:

- Cho nên hôm nay muội giận dữ như vậy là trách huynh không giúp muội mời cô phụ tới sao? A Phi, không phải đại ca không nói hộ cho muội, muội nghịch cũng quá đáng rồi, tiên sinh giảng sách là muốn tốt cho muội, hơn nữa lão nhân gia ông ấy nói có gì sai? Nữ tử thì nên an phận thủ thường, cả ngày hô đánh hô giết làm gì? Muội xuất thân từ 48 trại, dù tương lai lập gia đình, có huynh ở đây, còn ai dám bắt nạt muội sao?

Chu Phi từ từ đứng dậy, nhượng một bên mày, chân mày của nàng rất ngay ngắn, bầm sinh đã trông như được cắt sửa tỉ mỉ, nghiêng thẳng vào thái dương, nàng hơi cười lạnh:

- Lời này sao người không đi nói với đại đương gia ấy? Bảo bà ta cũng an phận thủ thường ở trong phòng thêu hoa đi, ta rất tán thành.

Lý Thịnh điềm tĩnh nói:

- 48 trại xem Lý gia trại là thủ lĩnh, đại cô cô đâu sao cũng họ Lý, năm xưa trong trại không người, cha ta nhỏ tuổi, là đại cô cô nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy... Chỉ là chuyện này không phiền đến “Chu” cô nương nhĩ.

Chu Phi lập tức trả lời:

- Đa tạ đã thương cảm, không phiền phế vật nhọc lòng.

Một câu tranh cãi vô tình của nàng nhưng vừa vặn chọc trúng tâm bệnh của Lý Thịnh, lòng dạ thiếu niên chưa đủ sâu, sắc mặt Lý Thịnh chợt trầm xuống:

- Chu Phi, người nói ai?

Chu Phi cảm thấy hôm nay sợ là không đánh được, bởi vậy liền giắt dao lưng kẹp ra sau lưng, dứt khoát trở tài miệng lưỡi nhanh nhạy:

- Ta nói heo nói chó nói chuột, nói ai ai nhận thì là người đó, sao hả, đại biểu ca muốn bắt bình cho súc sinh sao?

Bàn tay cầm kiếm của Lý Thịnh siết chặt rồi lại buông, miễn cưỡng nở ra một nụ cười:

- Nếu người tự phụ vào bản lĩnh thì có dám tỷ thí với ta một trận không?

Chu Phi mĩa mai nhìn hắn:

- Hiện tại thì không dám, muội muội người nếu đi tố cáo, đại đường gia nhất định sẽ lột da ta.

- Bà ấy sẽ không đâu.

Trước khi Lý Nghiên mở miệng kháng nghị, hắn đã giành nói trước:

- Ta muốn vượt qua sông Tây Mặc, người dám đi hay không?

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Tạ Doãn

“Vượt qua sông Tây Mặc” là câu nói thường xuyên treo cửa miệng của các đệ tử trẻ 48 trại, cũng giống như “làm thịt người” hay “hôm nào mời người ăn cơm” vậy, chỉ là một câu nói tùy tiện mà thôi, không có ý nghĩa thực tế gì.

Mà căn nguyên của câu này nói ra thì rất dài.

Từ khi tam trại chủ làm phản năm xưa, 48 trại đại thương nguyên khí, mấy năm nay, bên ngoài Nam Bắc đối đầu, nhiều thế lực tranh đấu càng thêm hỗn loạn phức tạp, 48 trại đã chứa chấp không biết bao nhiêu khâm phạm triều đình, đành phải quản lý nghiêm khắc chặt chẽ.

Nơi đây nhiều núi, dọc theo đường núi có các mật đạo và trạm gác công khai và bí mật đan xen nhau đếm không xuể, bên nào có động tĩnh khác thường là tin tức có thể lập tức truyền khắp Thục Trung, người của mình ra vào đều cần để lại thông tin, là ai, có chuyện gì, đi bao lâu,... phải ghi hết đầy đủ ngọn nguồn gốc gác để có thể lật ra bất cứ lúc nào, mỗi người đều có lệnh bài riêng, bên trên có tên họ rõ ràng nên cũng không thể trộm lệnh bài của người khác.

Tiểu đệ tử chưa xuất sư không được phép tùy tiện xuống núi, được tính là xuất sư hay chưa do sư phụ của mỗi nhà tự mình quyết định, sư phụ không gật đầu thì dù có bản lĩnh bay trên trời hay độn thổ dưới đất cũng không được____nhưng có một tình huống ngoại lệ, đó là có thể dùng năng lực của một người vượt qua sông Tây Mặc.

Sông Tây Mắc là nơi duy nhất trong cả 48 trại không có trạm gác ngày đêm thay phiên, nằm ở đầu mút đông nam, vách núi cao hai bên tựa Ngưu Lang Chức Nữ bị ngăn cách bởi sông Tây Mắc rộng lớn ở giữa, đúng là một cái rạch trời.

Có vô số truyền thuyết dân gian về sông Tây Mắc, vì nước con sông này không xanh không biếc mà đen thui như mực, từ trên cao nhìn xuống như một khối mã não đen khổng lồ, năm xưa khi lão trại chủ còn sống từng bỏ hơn ba năm, tiêu hao vô số sức người sức của dọn sạch sẽ cây cối và mài đá tảng hai bên vách núi khiến vách núi như mặt gương lớn bị nước sông phản chiếu một màu đen nhánh, như vậy hai vách núi này không những không dễ leo mà còn có thể bị người đi tuần núi vừa liếc mắt là thấy rõ mòn một.

Dù thực sự có người khinh công tuyệt đỉnh, có thể đi trên mặt sông cũng không sợ, ngay giữa sông Tây Mắc còn có một lão tiên bối không biết đã bao nhiêu tuổi, không rõ ngọn nguồn gốc gác ra sao, Chu Phi cảm giác từ khi mình sinh ra ông ấy đã ở đó rồi, người trong trại đều gọi ông là “Ngư lão”, chính là một vị thần của 48 trại.

Sông Tây Mắc trừ Ngư lão ra còn có vô số cơ quan cạm bẫy.

Chu Phi nhớ khi mình còn nhỏ, việc ra vào 48 trại còn chưa nghiêm ngặt như vậy, có một đám sư huynh xui xẻo không biết uống lộn thuốc gì, có cửa không đi mà cứ muốn thăm dò độ nông sâu của sông Tây Mắc, vài người khinh công tốt nhất qua sông, ngày hôm sau đều không ai ngoại lệ, tất cả bị trói dây thừng treo lên vách đá.

Ngư lão cực kỳ theo đuổi sự ngay ngắn, không chỉ trói họ lại, còn xếp chân họ cho chỉnh tề, dựa theo chiều cao xếp thành một hàng, từ xa xa nhìn lại ngay ngắn đến mức vô cùng vui mắt.

Lúc đó Lý Căn Dung vừa sai người kéo đám đệ tử không biết trời cao đất dày kia lên vừa nói đùa rằng sau này nếu ai có thể vượt qua sông Tây Mặc thì xem như xuất sư. Lời này vừa thốt ra đã kích thích lòng nhiệt tình muốn cố gắng vượt sông của hết đám đệ tử này tới đám đệ tử khác, tiếc là đều thất bại.

Đến nay chưa ai thành công.

Chu Phi khẽ cau mày, cảm thấy Lý Thịnh ăn no rửng mỡ đi kiếm chuyện.

Lý Thịnh nhìn chăm chăm nàng, nở nụ cười có chút ác ý, khoan thai chậm rãi nói:

- Sợ cũng không sao, ta biết người không phải người thích đi tố cáo, hôm nay xem như ta chưa nói, người cũng chưa nghe.

Cái gọi là “phép khích tướng” đôi khi rất lợi hại, dù ngoài miệng có kêu gào cỡ nào rằng “Ta không bị người khích đâu” nhưng trong lòng vẫn cứ bùng bùng lửa giận.

Thông thường người càng rêu rao là không bị khích thì trong lòng lại càng bị khích, Chu Phi không có hứng thú với việc nửa đêm nửa hôm đi khiêu khích Ngự lão nhưng tâm lý cứ không nghe được một tiếng “sợ”.

Lúc này, gây khuấy phân – Lý Nghiên cô nương tự cho là có lý có lẽ lên tiếng:

- A Phi, chúng ta đi, đừng để ý tới huynh ấy, trước giờ chưa có ai đêm khuya vượt qua sông Tây Mặc, huynh chắc chắn là bị điên rồi, 48 trại không chứa nổi huynh sao?

Lý Thịnh lắc lắc đầu, vô cùng hàm súc mà kiêu ngạo cười nói:

- Thiên hạ lớn nhường nào, tứ hải rộng làm sao? Cao thủ tuyệt thế như cá diếc sang sông, nhiều không kể xiết, chỉ là một cái 48 trại, trước đây không ai qua được thì ta không qua được sao? Ta cứ muốn làm người đầu tiên xưa nay chưa từng có đấy!

Lúc thiếu niên bật thốt lên từng câu nói hùng hồn đều tràn đầy cảm giác chân thực, chẳng qua chưa cân nhắc đến việc bản thân chỉ là một tiểu đệ tử nho nhỏ, “cao thủ tuyệt thế nhiều như cá diếc sang sông” không có một xu quan hệ nào với hắn.

Bản lĩnh nếu đã không thể siêu nhiên tột bậc thì ít nhất tầm mắt cũng phải cao xa huyền hoặc, như vậy có thể khiến người ta có ảo giác rằng mình “không phải vật trong ao”.

Chu Phi vừa cảm thấy rất buồn cười vừa không tự chủ bị câu “thiên hạ lớn nhường nào” kia kích động, điều này không mâu thuẫn, bởi họ đều cho rằng “người đầu tiên” chính là mình.

Nàng liếc mắt nhìn Lý Thịnh:

- Khi nào thì ta đi vớt người?

Lý Thịnh không phản ứng với ý khiêu khích trong lời nói của nàng, chỉ nói:

- Tối ngày mốt, giờ Tuất ba khắc.

- Ồ, ngày 15.

Chu Phi cười không rõ hàm ý:

- Ngày tốt, trăng sáng, lỡ xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì kêu lên hai tiếng, Ngự lão cũng có thể nhìn rõ người là ai.

Nàng không nói đi, cũng không nói không đi, đưa tay vỗ vỗ vai Lý Nghiên, vô cùng cơ trí quẹt trả nước mắt nước mũi của nha đầu thối trở lại, lúc này mới đeo đao lưng hẹp của mình nghênh ngang rời đi.

Bất kể Lý Thịnh có dự tính thế nào, ông trời cũng vô cùng không tác thành___ngày 15 tháng này trời âm u.

Trăng mờ gió lớn.

Tạ Doãn yên tĩnh nằm trên ngọn cây, hô hấp như hòa thành một thể với cây đại thụ. Chỗ cách hắc khoảng hai năm tay có một cái tổ chim, chim lớn che chở chim non, già trẻ trong tổ đang ngủ say sưa, không hề bị bước thịch người trên cây làm kinh động.

Đột nhiên, một cơn gió thổi qua, chim lớn chợt giật mình, cảnh giác mở mắt. Thì thấy hai người canh gác trong 48 trại bay vút qua rừng rậm.

Người trong 48 trại không phải thân thích cũng là bằng hữu, là phụ tử huynh đệ bình, giữa họ có sự ăn ý ngầm không nói nên lời, hai người nọ cách xa tám trượng nhìn nhau, ngay cả ra dấu tay cũng không cần, chỉ nhìn nhau một cái là tâm ý tương thông chia làm hai ngả, một người kiểm tra đường lớn, một người kiểm tra đường nhỏ, trong chớp mắt cả hai đều không còn bóng dáng.

Hai người đi xa rồi, chim lớn mới xoay đầu lại, ngoẹo cổ nhìn chòng chọc vào Tạ Doãn.

Mí mắt Tạ Doãn không hề động đậy, an tĩnh như vật chết, chim lớn trừng mắt nhìn hắc một hồi, ngoại trừ dáng vẻ “cảnh cây” này trông rất quái lạ thì không thấy vấn đề gì, bèn yên tâm rúc đầu vào cánh, ngủ tiếp.

Trong rừng rậm yên tĩnh, tiếng ếch kêu tinh nghịch không biết từ nơi nào hòa với tiếng lít chít không ngừng của những con côn trùng lớn nhỏ, trong khoảng thời gian một nén nhang, hai người canh gác vừa nãy không

biết nhảy từ đâu ra, tụ họp lại chỗ ban đầu_____hóa ra hai người họ ban này là giả vờ đuổi theo.

Hai người sục sạo xung quanh một phen, không thấy bóng ma nào.

Người trẻ hơn nói:

- Tú ca, có lẽ chúng ta nhìn nhầm.

Người lớn tuổi hơn thận trọng nói:

- Một ngày có thể nhìn nhầm nhưng hai người chúng ta bốn con mắt mà có thể ngày nào cũng nhìn nhầm sao? Người này nhất định khinh công cực cao, mấy ngày nay luôn quanh quẩn quanh trại chúng ta, không biết có ý đồ gì... bất kể thế nào, chúng ta quay về truyền tin trước, bảo các huynh đệ tối nay cảnh giác chút, nếu thật sự xảy ra chuyện, tuy chúng ta không bắt được người nhưng phía trước có 108 ải ngầm và lộ, hắn ta đơn độc một mình, dù có là chim sẻ cũng không bay vào được.

Chờ hai người này đi rồi, qua thêm khoảng nửa canh giờ nữa, mặt trăng bị mây che khuất lại lộ ra, mắt Tạ Doãn mới hơi động đậy, trong nháy mắt biến trở về thành vật sống, tiếp đó là chiếc lông chim rơi xuống đất.

Tuổi hắn khoảng nhợc quán (1), đôi mắt tĩnh lặng như nước hồ, dường như có thể thu hết ánh trăng ít ỏi xung quanh vào trong đó, phản chiếu ra ánh trăng giống hệt, cực sáng, cũng cực kỳ an tĩnh.

(1) Nhợc quán: 20 tuổi, dùng cho nam giới thời cổ đại.

Hắn dựa vào thân cây suy tư chốc lát, thò tay vào trong ngực, lấy ra một khối lệnh bài to cỡ bàn tay___nếu có nhân vật quan trọng của tiền triều ở đây, chắc chắn sẽ kinh hãi thất sắc, mặt trên lệnh bài khắc tám chữ đại triện “Thiên tử tín bảo, Quốc vận xương long” (2) giống y như đúc chữ khắc trên ngọc tỷ!

(2) Bảo vật làm tin của thiên tử, Vận mệnh quốc gia hưng thịnh.

Tạ Doãn cầm khối lệnh bài vừa kỳ lạ vừa vượt quyền kia thấy trong tay hai cái, thờ ơ ước lượng. Hắn nghe nói phía trước có 108 ải ngầm và lộ thì không hề hoang mang, bứt một chiếc lá cỡ bàn tay ngay tại chỗ, gấp đôi lại, gom hạt sương thành một đường uống cho trơn miệng rồi xoay người trượt ra ngoài.

Cả người hắn dường như hoàn toàn không có trọng lượng, mũi chân điểm lên đầu cành, nhẹ nhàng xẹt qua giữa ngọn cây, chỗ hắn đi qua, đầu cành rung động cực nhẹ, giọt sương trên lá không hề rơi xuống.

Tương truyền chiêu thức này gọi là “Phong Quá Vô Ngân” (3), là một trong những khinh công đỉnh cao nhất trên đời, có thể so với Xuyên Hoa Nhiều Thụ (4) và Đạp Tuyết Vô Ngân (5), tuổi hắn tuy còn trẻ nhưng đúng là một cao thủ khinh công tuyệt đỉnh.

(3) Gió thổi qua không dấu vết.

(4) Tên chiêu thức võ học hư cấu, xuất xứ từ tiểu thuyết của Lương Vũ Sinh.

(5) Đi trên tuyết không để lại dấu vết, dùng để chỉ người có khinh công cao hoặc chỉ tên một loại khinh công bậc cao.

Hắn không đi đường lớn cũng không đi đường nhỏ mà chỉ lượn vòng quanh 48 trại.

Tạ Doãn đến 48 trại là để gặp một người, đưa một món đồ.

Hắn đã đến 48 trại từ lâu nhưng không vào được. Nếu hắn tự báo môn phái xin cầu kiến, nói không chừng còn chưa gặp được người muốn gặp thì đã bị bà chặn Lý Căn Dung kia bằm vụn đem nấu lẩu rồi. Còn xông vào hoặc lén vào đều không thể____đây là chuyện mà đại gian tặc Tào Trọng

Còn còn không làm được, Tạ Doãn cảm thấy mình chưa gian tặc tới mức đó.

Hắn vô cùng kiên nhẫn, ẩn nấp bên ngoài 48 trại non nửa năm, đầu tiên là cải trang thành một thương nhân vân du một tháng, 48 trại không thể hoàn toàn tách biệt với thế giới bên ngoài, luôn có những thứ không thể nào tự cấp tự túc, phải phái người ra chợ mua về. Tạ Doãn vừa làm quen địa hình vừa nghe ngóng những tin tức vụn vặt, ngay cả tin “Lý đại đương gia thích ăn sủi cỏ nhân sợi cà rốt” cũng được lưu truyền sinh động như thật.

Một tháng sau, hắn trà trộn vào một đoàn giao hàng nhưng không thể vào núi.

Người trong trại chỉ cho họ giao hàng đến bên ngoài trại rồi tự phái người ra nhận. Tạ Doãn biết được công, tối hôm đó ỷ vào khinh công tuyệt đỉnh của mình mà tới, nào ngờ hắn đã đánh giá thấp sự nghiêm ngặt của 48 trại nên chỉ lướt qua rồi thôi, mặt còn chưa kịp lộ đã suýt bị đuổi giết như cò hó, vất vả lắm mới thoát thân.

Sau lần đó, hắn bình tâm lại, quanh quẩn quanh 48 trại hơn ba tháng, đếm rõ được mấy cái hang thỏ trên đỉnh núi, nhiều lần cẩn thận thăm dò quanh ranh giới trại, cuối cùng thời gian không phụ người có lòng, hắn đã thăm dò được con đường duy nhất không có nhiều trạm gác___chính là đoạn rạch trời sông Tây Mặc.

Mặt trên đất liền không người hái ắt sẽ chẳng, Tạ Doãn không biết khinh công của mình có đạt tới trình độ “thiên hạ vô song” hay chưa, nhưng người có thể qua được con sông lớn này vẫn có được vài người, thế mà Lý Căn Dung lại yên tâm như vậy thì trên sông ắt có huyền cơ. Tạ Doãn ngày nào cũng dạo quanh bên sông nhưng không vội đi qua, ngày ngày ở trên bờ quan sát.

Giữa sông có một cái đình nhỏ, đêm đêm hiện lên ánh đèn, chứng tỏ rằng bên trong có người canh gác.

Nhưng vào đêm ngày 15 ấy, Tạ Doãn một lần nữa lên vào 48 trại, lúc đến bên sông Tây Mạc thì bất ngờ không nhìn thấy ánh đèn kia.

Tạ Doãn nằm lấy thời cơ, quyết định chọn ngày không bằng gặp ngày, thế là từ trên vách núi lén xuống.

Toàn thân hẩn mặc y phục dạ hành, cúi đầu soi mặt vào dòng nước cuộn cuộn của sông Tây Mạc, sau đó lấy từ trong ngực ra một đồng tiền.

- Bốc một quẻ nào.

Tạ Doãn suy nghĩ nói:

- Mặt trước là vạn sự đại cát, mặt sau là gặp dữ hóa lành.

Ông trời có lẽ chưa từng thấy người xin quẻ không biết xấu hổ như vậy nên quyết tâm muốn trừng trị hẩn, Tạ Doãn vừa quăng đồng tiền lên trời thì từ cách đó không xa đột nhiên truyền đến một tiếng động vang lên, giống như có vật nặng gì đó rơi vào trong khe sâu, phát ra một chuỗi âm thanh giòn tan trong sơn cốc tĩnh mịch, đệ tử tuần tra hai bên vách núi lập tức thấp sáng đèn, Tạ Doãn không khỏi phân tâm, nào ngờ chỉ trong khoảnh khắc như vậy vừa khéo có một cơn gió thổi qua, nhẹ nhàng thổi đồng tiền kia đi, hẩn không bắt được.

Đồng tiền rơi xuống đất trước mặt hẩn, không mặt trước cũng không mặt sau mà kẹt giữa hai khối đá với một tư thế nằm nghiêng rất đom dáng.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Dây Trận

Chu Phỉ và Lý Thịnh một trước một sau đi tới sông Tây Mặc, hai người họ từ nhỏ lớn lên ở 48 trại, người nào cũng nghịch ngợm quậy phá, người nào cũng có cách của mình để tránh né người đi tuần núi.

Đôi lúc Chu Phỉ không rõ là mình không hòa đồng hay là được di truyền từ Lý Cẩn Dung tính cách không khiến người ta thích.

Nàng và Lý Thịnh xấp xỉ tuổi nhau, cùng nhau lớn lên, lại cùng nhau học võ dưới trướng Lý Cẩn Dung, tuy không thể là đôi trẻ vô tư, nhưng nói thế nào cũng dính chút chút với từ “thanh mai trúc mã”, thế mà Lý Thịnh ở bên ngoài rõ ràng khôn khéo, lung lạc lôi kéo đến từng đệ tử trên từng đỉnh núi của 48 trại, nhưng chỉ duy nhất với nàng là bất tự tương khắc nhìn nhau chán ghét.

Trừ đối chọi gay gắt, lời nói giấu kim mĩa mai ngầm thì hai người họ hình như không nói gì khác, ngay cả việc tỷ thí giữa đồng môn với nhau để hóa giải khúc mắc lúc luyện võ cũng không có___họ phá chiêu đều là ở trước mặt Lý Cẩn Dung, hai người mạnh ai nấy học, ai cũng không giao lưu với ai.

Trong lúc Chu Phỉ suy nghĩ vẫn vơ thì hai người đã tới bên sông Tây Mặc, bầu trời đêm âm u vừa mới bị gió đêm bùng ra chút khe hở, lộ vầng trăng chưa tới nửa cái bát, rơi xuống sông Tây Mặc, trong nháy mắt tựa như màu vàng vụn vỡ rồi bỗng bành trôi đi, người trên bờ nhìn xuống hơi choáng váng.

Chu Phi nghe tiếng sột soạt bên cạnh, quay đầu thì thấy Lý Thịnh gỡ một bọc hành lý bên hông, đầu tiên lấy từ bên trong ra một sợi dây thừng, rồi lại lấy ra một móng vuốt sắt để tiện leo lên leo xuống, hiển nhiên là có chuẩn bị mà đến.

Chu Phi tình cờ nhìn vào bọc hành lý thì chợt sững sờ, buột miệng hỏi:

- Sao người còn mang theo y phục để thay?

Lý Thịnh hơi ngừng lại, tiếp theo đầu cũng không thềm ngẩng lên, quần kỹ lại bọc hành lý, đeo lên người____trong bọc hành lý không lớn ấy của hắn không chỉ có y phục thông thường mà còn có lộ phí, thuốc trị thương và một quyển du ký sứt sẹo thiếu trang.

Chu Phi không ngu ngốc, lập tức phản ứng được, Lý Thịnh nhân lúc trời tối khiêu chiến sông Tây Mặc không phải là ăn no rừng mỡ kiếm trò mới mà là thực sự muốn rời khỏi 48 trại, hơn nữa đã có ý định này từ lâu. Nàng không khỏi đứng thẳng người, kinh ngạc nói:

- Người muốn đi?

Chu Phi luôn cảm thấy Lý đại công tử mới là “hòn ngọc quý trên tay” 48 trại.

Lão trại chủ chết do ngộ triều ám hại, đại đương gia 17 tuổi đã một mình gánh cái đòn gánh là 48 trại, lúc đó ngoài có hổ lang rình rập, trong có 48 lão trại chủ mưu lợi vật vãnh, tuổi còn trẻ mà một mình bà như cái nắp đập lên cái nồi này, nồi hết sôi rồi lại sôi, lâu dần đã trui rèn cho bà sự sát phạt quyết đoán, không nể mặt mũi, lại thêm tính tình vốn đã nóng nảy khiến bà càng ngày càng không dễ chung sống. Không ít lão trại chủ bây giờ đến trước mặt bà vẫn không kiềm được sợ hãi.

Nếu trút ngược Lý Căn Dung xuống mà vắt thì đại khái có thể ép ra hai giọt dịu dàng kiên trì, một giọt cho Chu Dĩ Đường, giọt còn lại cho huynh muội họ Lý.

Lý Thịnh địa vị cao ngất trong 48 trại, lại rất biết làm người, đi đến đâu cũng tiền hô hậu ủng. Chu Phi ngờ rằng dù cho hăn biến thành một con rết bự, có 180 cái chân thôi cũng không đủ cho đám người nịnh nọt tranh nhau nâng niu.

Vị thiếu gia này rốt cuộc là không hài lòng chỗ nào?

Lý Thịnh trầm mặc chốc lát mới “ừ” một tiếng.

- Kỳ quái, thứ con lượm ngoài nghĩa địa về như ta còn chưa muốn bỏ nhà ra đi mà người đã chuẩn bị xong hết rồi.

Chu Phi hơi chế giễu:

- Người xếp hàng à?

- Ta không giống người.

Lý Thịnh không muốn nhiều lời với nàng, hăn tìm một chỗ kín đáo, tự cột chắc dây thừng rồi thả người xuống theo vách núi, phần cuối của dây thừng không hiện lên trong quầng sáng âm u của sông Tây Mặc, rất nhanh đã không thấy bóng dáng.

Theo Lý Thịnh thấy, Chu Phi là con ruột của Lý Căn Dung, bị đánh bị chửi thì vẫn là con ruột.

Lý Căn Dung đối xử với Chu Phi như đối xử với một gốc cây nhỏ cần tu sửa nghiêm khắc, hễ nàng có chút xúu nghiêng vẹo nào thì bà sẽ không tiếc dùng đao chặt đứt, là vì hi vọng có thể chặt cho nàng thành tài.

Còn hăn, bị vây hãm trong một khoảng trời đất của dãy núi non này, mỗi người gặp hăn đều gọi “Lý công tử”, các trưởng bối còn vẽ rằn thêm chân bồ sung một câu “có phong thái của tiên phụ”, cả người hăn đều mang dấu ấn của Lý nhị gia, là một thứ “di sản”, ăn nhờ ở đậu nơi này... có lẽ còn là một thứ di sản vô dụng “tư chất không tốt”.

“Tư chất không tốt cũng không sao, từ từ là được”, lời này nghe khoan dung đến gần như dịu dàng, nhưng Lý đại đương gia có từng khoan dung với ai? Rõ ràng chỉ là không ôm bất cứ kỳ vọng nào với hăn mà thôi.

Lý Thịnh cắn răng, cố định móng vuốt sắt trên cổ tay mình, không chút do dự dẫn đầu leo xuống vách đá.

- Ôi...

Lời nàng chưa dứt, một chân Lý Thịnh đã giẫm vào khoảng không.

Lần này đi mới biết họ đều xem thường vách núi hai bên sông Tây Mặc, đặc biệt là quãng đường phía trên đầu từng được mài qua, trơn nhẵn như phủ một tầng băng, hầu như không có chỗ để mượn lực, Lý Thịnh hụt chân, cả người va vào vách đá, đoản kiếm bên hông rơi xuống, vang lên tiếng kim loại va vào đá.

Tiếng động đột ngột ấy khiến hai người giật nảy mình, Chu Phỉ trên vách đá và Lý Thịnh treo lủng lẳng giữa không trung đồng thời túm chặt sợi dây thừng buông xuống.

Mấy bó đuốc tuần núi ban đêm lập tức sáng lên, Chu Phỉ thấy dây thừng này cũng xem như bền chắc liền buông lỏng tay, khom người tránh vào sau một tảng đá to, tuy nàng không lùn nhưng khung xương nhỏ nhắn, lúc cuộn người lại rất bé, lỗ chó cũng có thể nấp vào được.

Vận may của hai người không tệ, chọn chỗ cũng tốt, người tuần núi loanh quanh gần đó nhưng không phát hiện ra điều gì khác thường.

Hồi lâu sau, Chu Phi mới ló người ra khỏi chỗ ẩn thân, cúi đầu nhìn lại, Lý Thịnh đã theo sợi dây thừng rơi xuống mười mấy trượng, lưng la lung lay trong cơn gió trên sông như một chiếc lá rơi mà lòng vẫn vẫn vương sông núi.

Một mình Chu Phi kiên nhẫn đợi bên vách núi một lát, trong đầu có một lần nảy ra ý nghĩ muốn ra ngoài xem thử.

Trong 48 trại thường xuyên có người đến nương nhờ để tránh tai họa, họ đều kể lại chuyện bên ngoài, có chuyện chấn động tim gan, có chuyện thăm nghe không nổi, có chuyện triền miên đau khổ, cũng có chuyện đứt từng khúc ruột____bên ngoài là như thế nào đây?

Loại ý nghĩ như ngựa hoang này không có thì thôi, vào khoảnh khắc nó xuất hiện thì đã hoàn thành quá trình cắm rễ vào đất, nảy mầm phát triển. Chu Phi đứng dậy, chọc nhẹ sợi dây thừng treo Lý Thịnh, cảm giác bên dưới dây thừng trống không thì tiện tay rút ra một dây vải, cột tóc lại, một tay tóm sợi dây thừng, nhanh nhẹn nhảy xuống.

Có vết xe đổ trước đó của Lý Thịnh, Chu Phi căn bản không chạm vào vách đá trơn nhẵn, nàng nhẹ hơn Lý Thịnh nhiều, động tác cực kỳ nhẹ nhàng tuột xuống theo sợi dây thừng, như một đoá hoa liễu bay trong gió.

Lúc xuống hơn một nửa, tiếng nước to đến mức dội vào tai, Lý Thịnh đứng trên một tảng đá chỉ đủ cho một người đứng bên vách núi, cau mày đánh giá nước sông cuộn cuộn trước mắt.

Chu Phi thả hết dây thừng, quấn lên cổ tay, nàng không có chỗ đặt chân, chỉ dựa vào một cánh tay treo mình ở trên sông, trầm nghĩ: chẳng lẽ phải bơi qua sao?

Trong lúc cuộc tỷ thí phân cao thấp giữa hai người biến thành lên kế hoạch bỏ nhà ra đi, Lý Căn Dung bước nhanh vào từ đường.

Trong từ đường, một ông lão râu tóc bạc trắng đang hai tay thấp hương, đứng dưới bài vị “Hiển khảo Lý công húy Bội Lâm” (1), Lý Cẩn Dung yên lặng đứng bên cạnh, chờ ông lão thấp hương xong mới bước lên chào:

- Sư thúc.

(1) Ông tổ họ Lý tên húy là Bội Lâm.

Ông lão khoát tay với bà ra hiệu miễn lễ, nhìn khắp chung quanh, lộ ra biểu cảm “kẽ răng dính rau mà sống chết không chịu gỡ”, bèn “soạt soạt soạt soạt” dọn dẹp các đệm trong từ đường bên này một cái bên kia một cái cho ngay ngắn chỉnh tề rồi lại xắn tay áo muốn đi thu dọn lớp tàn nhang đọng trên bàn.

Khóe mắt Lý Cẩn Dung nhảy lên mấy lần, bà vội tiến lên nói:

- Để con làm cho.

- Tránh ra, tránh ra.

Ông lão đẩy tay bà ra:

- Các con đều thích dơ bẩn lộn xộn, đừng thêm phiền phức cho ta.

Lý Cẩn Dung đành phải năm tay đứng một bên, nhìn ông lão nhảy tới nhảy lui trên bàn thờ, chỉnh các bài vị cho đúng khoảng cách, vô cùng bận rộn, bà hỏi:

- Vết thương của sư thúc đã tốt hơn chưa?

- Không sao, lên bờ một lát không chết được.

Ông lão nói:

- Hôm nay là rằm tháng ba, ta tới thăm cha con.

Người này chính là vị “Ngư lão” được lưu truyền tới mức thần kỳ.

Ngư lão hờ hững nói:

- Ta thấy người trong trại qua lại có thứ có tự, mọi người ai làm việc này, đủ thấy con làm đại đường gia rất tốt.

- Vẫn còn áp chế được.

Vẻ mặt Lý Căn Dung không có chút gì là vui mừng:

- Sư thúc có nghe lời đồn bên ngoài chưa?

Ngư lão sắp xếp lại mọi thứ trong từ đường cho chỉnh tề rồi, cuối cùng mới thở ra một hơi, thò tay vào trong tay áo, quay đầu cười nói với Lý Căn Dung:

- Đã là lời đồn thì nghe làm gì?

Lý Căn Dung hạ giọng:

- Ai cũng đồn rằng Tào Trọng Côn bệnh nặng, e không qua khỏi.

- Tào Trọng Côn chết há chẳng tốt sao?

Ngư lão nói:

- Ta còn nhớ hồi con còn trẻ dẫn người phần nô xông đánh Bắc đô, ba ngàn ngự lâm quân không ngăn nổi các con, suýt nữa làm thịt Tào tặc, dọa cho lão thất phu đó gần tè ra quần, nếu không có bảy con chó kia thì Tào tặc sớm đã là vong hồn dưới đao rồi. Sao bây giờ nghe nói hăn đánh rằm, con lại hoảng lên vậy hả?

Lý Căn Dung cười khố:

- Xưa đâu phải nay, trước mắt chẳng qua chỉ là một tin đồn mà trong trại đã có người tâm không ổn định, tin tức này còn chưa chắc là thật, con sợ...

Ngư lão mở mắt nhìn bà:

- Sợ phiền phức?

Lý Cẩn Dung hơi dừng lại, không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ hàm hồ cười nói:

- Có lẽ con già rồi.

Ngư lão không thích nghe chữ “già”, vô cùng bất mãn hừ một tiếng, ngay cả râu cũng vểnh lên, còn chưa kịp nói thì nghe bên ngoài có một đệ tử tuần núi kêu lên:

- Đại đương gia!

Lý Cẩn Dung quay đầu lại, chỉ thấy một “vật” ầm vang như pháo núi, đầu tócбет lại lao vào lòng bà.

- A Nghiên?

Lý Cẩn Dung giật mình:

- Con thế này là sao?

Lý Nghiên ban đầu tưởng rằng Lý Thịnh chỉ khiêu khích ngoài miệng thôi, mà Chu Phi cũng không đồng ý, cho nên chuyện vượt sông Tây Mặc chắc chắn là bị hủy. Nào ngờ vào ngày 15, nàng mới phát hiện mình không thể nào hiểu được sự ăn ý ngầm kỳ lạ giữa đôi oan gia ngõ hẹp biểu tỷ và đại ca____nàng thấy Lý Thịnh thu dọn hành lý mới biết huynh ấy không chỉ muốn đi mà còn muốn nhân đó rời khỏi 48 trại!

Vì Lý Nghiên là một con nhóc lỳ lợm cứng đầu hay đi tố cáo nên để đề phòng bất trắc, Lý Thịnh trước khi đi đã bắt muội ấy trói lại trong phòng, dù sao khi trời sáng mà không thấy muội ấy, tự nhiên sẽ có người tới tìm.

Lý Thịnh dầu sao cũng là ca ca ruột, sợ muội ấy vùng vẫy sẽ bị dây thừng làm trầy da nên dùng tới hai sợi dây___trước tiên dùng sợi mềm trói gô muội ấy lại, rồi lấy sợi hơi thô chút quấn lên trên sợi mềm, trói muội ấy vào chân giường.

Nhưng hẳn đã đánh giá thấp lòng nhiệt tình tố cáo của Lý Nghiên cô nương cũng như mức độ mềm mại của thân thể bé gái.

Sau khi đại ca đáng ghét rời đi, Lý Nghiên liền bắt đầu vịn vẹo quẫy đạp dữ dội ngay tại chỗ, thoát ra khỏi lớp dây thừng ngoài, còn lớp dây trong và vải nhét trong miệng thì không làm gì được, thế là nàng duy trì hình tượng con nhộng bắt đầu nhảy ra ngoài, nhảy một liên dứt khoát nằm xuống đất mà lăn.

Đệ tử tuần đêm còn tưởng trước mặt có một con heo rừng lao tới, đều rút vũ khí ra, giờ kiểm định chém thì phát hiện “heo rừng” dừng lại dưới chân, lộ ra một đoạn vật vấy đỏ hồng.

Lý Nghiên mặt mày dơ dáy cuối cùng cũng gặp được người thân là Lý Căn Dung thì hít sâu một hơi tại chỗ, hô to tròn vành rõ chữ bài tố cáo đã ghen cả đêm:

- Lý Thịnh khốn kiếp xúi A Phi đến sông Tây Mặc rồi! Huynh ấy muốn bỏ nhà ra đi, con nói sẽ đi méc đại cô cô, huynh ấy liền trói con lại!

Lý Căn Dung có chút hồ đồ:

- Cái gì?

Lý Nghiên lau nước mắt:

- Ai cũng nói Ngư lão dưới sông kỳ thực là một con cá nheo tinh lớn ngàn năm, nếu bị nó bắt thì có phải bị đem đi nấu lẩu ăn không?

Ngư lão kéo ống tay áo, ở bên cạnh ho khan một tiếng.

Lý Nghiên lúc này mới phát hiện ở đây còn có người, ngẩng đầu nhìn thì thấy một ông lão vóc người nhỏ nhắn, nàng ngượng ngùng chui ra khỏi ngực Lý Căn Dung, chào vô cùng lễ phép:

- Chào lão công công, lão công công là ai nhỉ?

Lão công công cười đáng yêu trả lời:

- Cá nheo tinh lớn.

Lý Nghiên:

- ...

Lý Căn Dung bị hai đứa trẻ xúi quẩy này chọc tức đến đau ngực thì nghe Ngư lão nghiêm nghị nói:

- Căn Dung, đừng vội tức giận, phải thêm vài người tìm hai đứa trẻ đó về, tối nay ta lên bờ, sông Tẩy Mặc không ai canh giữ, “dây trận” ở lòng sông đã mở.

Lý Căn Dung bỗng nhiên biến sắc, xoay người rời đi.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Thời Vận

Nghe nói trên đời có một loại khinh công nhảy lên như gió thoảng, bước đi như nước chảy. Không hình ảnh không dấu vết, không nơi nào không thể tới.

Đáng tiếc Tạ Doãn đang làm tặc, công phu có lóa mắt đến đâu cũng là “áo gấm đi đêm”, không người thưởng thức.

Hắn không treo dây thừng xuống, cũng không có vuốt sắt mang theo, cả người như thể hóa thành một tờ giấy mỏng, tốc độ không nhanh không chậm trượt xuống theo vách núi, hắn mặc y phục dạ hành màu xám đậm gần như đen, vừa vận hòa làm một với màu của vách đá, dù có dùng ánh sáng mạnh chiếu tới cũng chưa chắc có thể nhìn ra hắn có gì khác với đá bình thường, hắn dán chặt trên vách núi đen nhánh, chút gờ đá nhô ra cực nhỏ cũng khiến hắn dừng lại trong chốc lát, điều chỉnh tư thế rồi tiếp tục đi xuống.

Tạ Doãn đánh giá về chính mình vô cùng khiêm tốn, cho rằng “đã xuất thần nhưng chưa nhập hóa”, còn kém đẳng vân giá vũ một chút, nên lúc gần tới mặt sông suýt ngã chống vó cũng có thể thông cảm được___bị gió lạnh trên sông thổi qua, chân hắn bị chuột rút rồi.

Đồng tiền nằm nghiêng ấy quả nhiên là điềm báo xuất sư bất lợi.

May mà chỗ gần sông không sáng rõ như phía trên, Tạ Doãn kịp thời vịn lấy một tảng đá, dùng cả tay chân treo mình lên, tốt xấu gì cũng không cắm đầu xuống sông như cá mực.

Tảng đá này khoảng một thước vuông, Tạ Doãn ngắc ngoải leo lên mặt trên nằm xuống, nhe răng nhếch miệng thở, thả lỏng gân cốt căng ra đau đớn.

Nhánh cây mọc bầy này hiển nhiên không chỉ nở một đóa hoa, mặt sông có một tiếng “tôm” vang thật xa, trực tiếp truyền vào tai hần, Tạ Doãn ngẩng đầu, phát hiện một cơn gió nhẹ thổi bay lớp sương mù trên sông, sông Tây Mạc phía đối diện có hai người!

Là người canh gác sông đã trở về?

Tạ Doãn dựa vào vách đá không một tiếng động, toàn bộ tinh lực đều tập trung vào đôi mắt.

Chu Phi treo lưng lửng trên dây thừng chốc lát, đột nhiên lấy từ trong ngực ra một viên đạn sắt ném ra ngoài, đập vào lòng sông vang lên một tiếng giòn giã, bọt nước bắn lên không lớn như nàng tưởng tượng, đạn sắt mang theo kinh lực bắn vào nước rồi nảy lên thật cao.

Mắt Chu Phi sáng lên__nàng vừa cảm thấy hình dáng của những con sóng rất kỳ lạ, tựa như dưới nước có thứ gì đó.

Lý Thịnh bên cạnh hơi do dự cau mày, tính cách hần cẩn thận bảo thủ, muốn hần đi trước sợ là phải đợi tới sang năm. Chu Phi liếc nhìn hần rồi nhảy khỏi dây thừng, thả người đến vị trí mà viên đạn sắt vừa rơi xuống.

Lý Thịnh đầu tiên là giật mình, sau đó phát hiện nàng vững vàng “đứng” trên mặt nước.

Tiếp theo, Chu Phi không thềm ngẩng đầu rời khỏi chỗ đó, lên xuống vài cái như chuồn chuồn lướt nước, nháy mắt đã đến giữa sông.

Tạ Doãn hơi nheo mắt, nhìn rõ người tới chỉ là một nữ tử choai choai, trong lòng bèn “chặc” một tiếng, đoán hai người này chắc là tiểu đệ tử

trong trại, nửa đêm không ngủ ra ngoài nghịch ngợm. Tạ Doãn ngay cả một con kiến trong trại cũng không muốn kinh động, không muốn đối mặt với người của 48 trại, bèn tĩnh tâm ngưng thần ngồi ngay ngắn trên tảng đá, đợi hai đứa trẻ này nghịch xong mau chóng rời đi.

Thân thủ của nữ tử không đẹp nhưng gọn gàng dứt khoát ngoài dự đoán, tay nàng cầm lỏng lẻo một thanh trường đao lưng hẹp, người và đao một ngang một dọc, đều vừa nhỏ vừa dài, Tạ Doãn nhìn tóc của nàng rủ xuống phía sau, đuôi tóc bị cơn gió mang theo hơi ẩm thổi phất phới, ban đêm nhìn không rõ dung mạo, dựa vào thị lực tuyệt vời của hãn chỉ có thể từ xa nhìn thấy đường viền của cái cổ mảnh khảnh và cái cằm nhỏ nhắn của nàng, giống như một thứ yêu ma tinh quái nào đó hiện ra từ trong nước...

Tạ Doãn suy nghĩ một lúc, trong lòng đưa ra kết luận: Rong tinh.

Lúc này, Chu Phi ở giữa sông cuối cùng cũng thấy rõ thứ khổng lồ dưới sông Tây Mạc.

Đó là một thạch trận lằng lằng náu mình dưới làn nước sông đen kịt, như một con thủy quái ngủ đông sừng sững uy nghiêm. Giữa sông có một cái đình nhỏ hầu như biến mất trong hơi nước xa gần ẩn hiện nằm ngay đầu con thủy quái.

Nước sông róc rách, nhìn xuyên qua mặt nước thấy con thủy quái bên dưới tựa như chuyển động.

Chu Phi nhìn chăm chăm thạch trận này một lát, lòng bỗng dưng rét buốt. Nàng không kịp nghĩ kỹ, lập tức quay đầu nói với Lý Thịnh đang chạy tới:

- Không đúng, lui về!

Xuống vách núi không nhìn thấy “Ngư lão” trong truyền thuyết, ngược lại lại phát hiện thứ quý dị như vậy dưới nước, trong lòng Lý Thịnh

cũng đã kinh hoàng, hãn vốn đã chuẩn bị quay về bất cứ lúc nào, ai ngờ đột nhiên Chu Phi lại quăng tới một câu tốt bụng như thế... theo thói quen, Lý Thịnh cho đó là lòng lang dạ sói.

Chu Phi bảo hãn lùi, Lý Thịnh hầu như theo bản năng không lùi mà tiến. Đúng lúc này, hãn nghe sau lưng có tiếng vang khẽ như tiếng xé gió, lông tóc toàn thân hãn dựng đứng cả lên, đoản kiếm của hãn vốn là một đôi, đã rơi xuống sông mất một thanh, chỉ còn lại một thanh, hãn kịp thời khom lưng, chống đoản kiếm về phía sau một cái.

Vật kia hầu như sượt qua giữa lưng hãn, va phải đoản kiếm, sức mạnh kèm theo muốn tung cả người hãn xuống nước, Lý Thịnh bất đắc dĩ buông tay, món binh khí cuối cùng trên người bay ngang ra ngoài, sau lưng vang lên tiếng vải rách, bọc hành lý của hãn bị xé làm đôi một cách quỷ dị, ào ào rơi vào trong nước, ngay cả y phục cũng bị rách ra một lỗ nhỏ, may mà chưa tổn thương tới da thịt.

Tạ Doãn biếng nhác sống chết mặc bay bỗng ngồi thẳng dậy, nhận ra mình có lẽ đã chọn nhầm thời cơ, lúc người gác sông không có ở đây chính là lúc sông Tây Mặc nguy hiểm nhất____người đi rồi, thú dữ được thả ra!

Lý Thịnh ngơ ngác hỏi:

- Đó là gì vậy?

Chu Phi lúc này không còn sợ bị Ngư lão phát hiện nữa, nàng lấy ra cái bật lửa, vừa châm lửa thì sắc mặt thình lình biến đổi, đao lưng kẹp trong tay đâm mạnh về phía trước. Trong ánh lửa dần sáng lên, nàng thấy một sợi dây cực mảnh bị đao lưng kẹp gần phía trước nửa thước, do hơi nước ngăn trở nên không thấy được nó dài bao nhiêu nhưng nếu bị thứ đồ chơi này quét qua thì cẳng chân nàng e là sẽ dọn ra ở riêng khỏi cơ thể.

Sức mạnh của sợi dây mảnh này lớn đến mức khó mà tưởng tượng, gân xanh trên mu bàn tay nàng đập liên hồi theo đao, chỉ chống đỡ trong

chốc lát mà nàng có ảo giác là mình bị đẩy ra ngoài, nàng chống trường đao xuống đất làm điểm tựa rồi bất ngờ bay lên, vừa vút lên trời thì nàng ngã nhào xuống tại chỗ, dây mảnh chọt phóng qua một cách hung hiểm rồi biến mất như ma quỷ trong làn sương.

Vẻ mặt Tạ Doãn trở nên nghiêm túc, hăn lăm bầm:

- Là dây trận.

Con thú lớn dưới sông chưa hề cho hăn cơ hội thể hiện kiến thức rộng rãi của mình, giữa không trung nhanh chóng vang lên mấy tiếng xé gió liên tiếp khiến hai người giữa sông nhảy nhót từng búng như xiếc, Chu Phi nhanh chóng nhận ra bây giờ muốn lui về đã không còn kịp nữa, bởi vì hòn đá dưới chân họ bắt đầu chuyển động.

Thủy quái dưới sông như một con rối gỗ khổng lồ bị hai kẻ khách không mời mà đến làm thức tỉnh, sợi tơ sắc bén như lưỡi đao liên tục phóng qua, kéo theo đá dưới chân chuyển động, bật lửa trong tay Chu Phi trước khi tắt chiếu xẹt qua đường về của hai người họ, nàng ngơ ngác phát hiện chỗ đó phản quang chi chít____đường về đã bị phong kín, hai người họ như côn trùng rơi vào mạng nhện.

Lý Thịnh lớn tiếng hô:

- Xuống nước!

Trong 48 trại có không ít khe sông suối nhỏ, trẻ con nơi đây đều từng nghịch nước, rơi xuống sông không ai chết, Lý Thịnh hai tay đã mất hết binh khí, né tránh tương đối chật vật, lúc này không để ý đến thể diện và sạch sẽ gì nữa, phản ứng đầu tiên chính là xuống nước trốn đi.

Nhưng chưa đợi hăn hành động, trên vách núi chọt vang lên một giọng nam xa lạ:

- Không thể xuống nước.

Hai người trên sông đồng thời giật nảy mình, Chu Phi chật vật khom người tránh một sợi dây mảnh muốn chém ngang hông nàng, tóc bị cắt một đoạn:

- Ai?

Tên tặc Tạ Doãn rất muốn vờ như mình là tảng đá, lặn lẽ trà trộn vào trại, nhưng hẳn cũng không thể nhìn hai thiếu niên này chết ở nơi đây.

Hắn hạ quyết tâm, nghĩ: “Luận thời vận đúng là không lừa ta, ta chính là ngũ hành thiếu đức. Thôi đi, bị bắt thì bị bắt vậy.”

Tạ Doãn rút từ trong tay áo ra một cây đàn tín hiệu đặc thù, vung lên trời, nó nổ tung giữa không trung, chiếu sáng toàn bộ sông Tây Mạc, ánh sáng không phải rất chói mắt nhưng có thể lan xa mấy dặm, chắc hẳn đủ kinh động người trong trại.

Đồng thời, ánh sáng soi xuống cũng khiến Chu Phi và Lý Thịnh nhìn rõ tình hình dưới nước_____giữa những tảng đá kia là hàng ngàn hàng vạn sợi dây mảnh dính vào nhau, mắc thành một tấm lưới lặn lẽ mà đáng sợ dưới nước, người rơi xuống e là sẽ bị cắt thành thịt vụn trong chốc lát.

Lý Thịnh tay chân lạnh toát, những lời đặc ý đông cứng lại, nhất thời ngây dại, lại nghe giọng nói của người chỉ nghe tiếng không thấy hình kia:

- Tiểu huynh đệ, chỗ người đứng là một trong những mắt trận, mau chóng rời đi.

Lời chưa dứt, Lý Thịnh đã cảm thấy khối đá dưới chân chuyển động muốn chìm xuống nước, trong lúc hoảng hốt hẳn không chút nghĩ ngợi lao về phía Chu Phi, lại nghe người xa lạ kia nói:

- Cần thận!

Dưới nước bắn lên một sợi dây mảnh, đánh thật nhanh vào mặt hăn, giữa không trung không chỗ mượn lực mà hăn lại tay không tắc sắt, mắt thấy sắp bị tách thành hai nửa.

Mắt Lý Thịnh mở to, con người co rụt đến cực hạn, đúng lúc này, sợi dây mảnh ấy thành linh dừng lại giữa không trung. Lý Thịnh sượt qua nó an toàn một cách hiểm hóc, rơi xuống một khối đá lớn khác. Trái tim thoáng thả lỏng của hăn đột nhiên đập dữ dội, hăn quay đầu thì thấy sợi dây mảnh kia là do Chu Phi dùng đao lưng hẹp miễn cưỡng chống đỡ.

Ánh mắt Tạ Doãn quét qua dây trần khổng lồ trong sông, chưa kịp suy nghĩ cần thận đã nhảy xuống vách núi, thân như gió nhẹ rơi vào giữa trần:

- Nước... tiểu cô nương mau buông tay, thứ này sức người không đối phó được đâu!

Không cần hăn nói Chu Phi cũng đã chịu không nổi rồi, nàng chỉ chống đỡ một lát mà đôi hồ khẩu (1) như muốn nứt ra, nàng lùi về sau nửa bước, vừa thu lực vừa ngửa mặt cong người xuống, gần như gập ngược nửa người, dây mảnh căng như dây đàn gảy lên trong nước, “vút” một tiếng bắn lên tầng tầng sóng gợn, hạ xuống nghiêng lên, sượt qua người nàng không chút lưu tình.

(1) Hồ khẩu: khoảng giữa ngón cái và ngón trỏ

Một người áo đen chợt rơi xuống bên ngoài mấy trượng, thân pháp nhanh đến mức khiến người ta nhìn không rõ lối đi, người nọ giơ một tay ra, trong lòng bàn tay là một viên dạ minh châu, soi sáng dây trần khắp nơi.

- Đừng đụng vào dây trong trần.

Người đó khẽ nói:

- Theo ta.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Chấn Động

Khinh công của vị khách không mời mà đến này rất cao, e là Chu Phỉ bình sinh hiếm thấy... Tuy xét kỹ thì “bình sinh” nàng quả thực cũng không gặp được mấy người. Dưới chân hắt ngay cả một giọt nước cũng không có, hắt giống như một u linh bông bênh trôi nổi, đặt chân cực kỳ tinh chuẩn, càng lúc càng nhiều dây trong dây trện “đâm chồi”, nàng không thấy hắt né tránh gì cả, vậy mà không một sợi dây nào có thể cắt được góc áo của hắt.

Chu Phỉ sững sờ, thầm nhủ: “Là người hay ma?”

Thấy dây xung quanh càng lúc càng nhiều, ý niệm trong đầu nàng xoay chuyển, cho rằng thấy ma vẫn tốt hơn bị bắt thành tám mảnh, hai cái hại chọn cái ít hại hơn, thế là nàng đề khí đuổi theo người áo đen thần bí này.

Lý Thịnh chật vật hơn một chút, y phục nở hoa khắp nơi, lên tiếng hỏi:

- Tiền bối là cao nhân nào?

- Kẻ hèn họ Tạ.

Người áo đen nọ hơi nghiêng người, tránh được ba sợi dây theo ba đường trên giữa dưới, rõ ràng chỉ là một động tác đơn giản nhưng áp vào người hắt lại có cảm giác như “tay áo tung bay” — dù y phục dạ hành luôn quần chặt cổ tay, tay áo căn bản không bay nổi.

Tạ công tử nhìn Lý Thịnh, vô cùng có phong độ cao thủ cười khoan thai với hắn:

- Đừng gọi ta là tiền bối, cảm giác như ta bỗng chốc già đi mười tuổi vậy.

Tạ Doãn hơi nghiêng đầu, Lý Thịnh nhờ vào chút ánh sáng mờ mờ nhìn ra được đây là một người trẻ tuổi không lớn hơn họ bao nhiêu, bỗng nhiên hắn nản lòng vô cớ___ngày hôm nay của hắn thực là lên voi xuống chó, nửa đầu đêm còn mạnh miệng hùng hồn, cảm thấy thiên hạ này không chỗ nào mình không thể đi nhưng nửa sau đêm lại cảm thấy mình không chỗ dung thân, là một con ếch ngồi đáy giếng không biết trời cao đất rộng, bất cứ người nào cũng mạnh hơn mình.

Chu Phi quanh năm bị Lý Căn Dung đánh đủ kiểu, đánh đến mức da dày hơn người khác ba lớp nên tuy cũng kinh hãi nhưng trong lòng không nháy cảm nhiều như vậy, nàng vừa đi theo Tạ công tử vừa để ý bước chân của hắn, chỉ thấy hắn tiến tiến lùi lùi, giống như đã biết rõ ngọn nguồn lai lịch của con thủy quái này, liền hỏi:

- Đây là cơ quan gì thế?

- Thứ này tên là dây trện, ta cũng chỉ từng thấy trong sách thôi, không ngờ hôm nay nhờ phúc của hai vị mà may mắn được đích thân lĩnh hội một lần.

Tạ công tử thông thả nói:

- Cổ nhân có loại độc cũng mang cái tên này, xưa kia...

Tại Chu Phi hơi giật, cảm thấy cách nói chuyện của người này quen một cách thân thiết___phong cách đông dong dài dài, nói tràng giang đại hải này quả thực giống như cùng một sư môn với người cha ma ốm kia của nàng.

- ...Một khi nó bị chạm vào thì vô số dây sẽ nổi lên mặt nước, nhưng đó chưa phải điều đáng sợ nhất, dù sao nó cũng chỉ là đồ vật máy móc mà thôi, vẫn để lại dấu vết, nhân lúc nó chưa hoàn toàn khởi động, chúng ta tốt nhất nên mau chóng rời khỏi, có thấy cái đình nhỏ giữa sông kia không? Nơi đó có người ở, chắc chắn có lối thoát...

Hắn nói lời vô dụng tuy nhiều nhưng không ảnh hưởng đến tốc độ, vừa nói vừa dẫn Chu Phi và Lý Thịnh chui ra khỏi tầng tầng dây trện, ba người đã đến gần cái đình nhỏ giữa sông.

Chu Phi quay đầu nhìn đường về đã bị phong kín, hỏi:

- Hoàn toàn khởi động thì thế nào?

Lời nàng chưa dứt thì tất cả đá bên dưới đình đột nhiên chìm xuống không báo trước, Tạ công tử đi đầu không kịp lùi lại, bèn thành linh bay người lên, khi ở giữa không trung thì vút dạ minh châu trong tay ra ngoài, nhún mũi chân, mượn lực độ chùng của một chiếc lông vũ, sau đó xoay một vòng, hiểm hóc lùi về khối đá phía sau, tiện đà nắm lấy vai Chu Phi, dùng sức kéo nàng ra sau... nhưng không kéo được.

Chu Phi từ khi biết cầm đũa đã bắt đầu bị Lý Cẩn Dung đánh mắng luyện công, kỹ năng cơ bản có thể nói là rất vững, đừng nói lúc này nàng đang căng thẳng, dù nàng có đứng đờ ra thì cũng không dễ dàng bị người khác kéo một cái là di chuyển. Nhưng đồng thời Chu Phi cũng sửng sờ, bởi vì tay của người này vô cùng “mềm mại”. Một người luyện một môn công phu nào, thiên về sức mạnh hay thiên về khéo léo, công lực sâu hay cạn, dựa vào tay đều có thể nhìn ra được chút chút, đặc biệt là dưới tình thế cấp bách lôi lôi kéo kéo.

Nhưng tay Tạ công tử lại giống như tay một thư sinh yếu đuối bình thường.

Điều này sao có thể?

Sự nghi ngờ lóe lên trong lòng Chu Phi, nàng không kịp nghĩ kỹ bởi vì cả sông Tây Mạc đều bắt đầu xao động, mặt sông hiện lên một xoáy nước khổng lồ, vô số dây mảnh trong dây trện khiến người ta sờn gai ốc kêu vang “leng keng” như tiếng dây đàn.

Tạ công tử dừng chân đứng lại, lắc đầu than thở:

- A di đà Phật, miệng vàng của cô nương đúng là tốt không linh xấu lại linh.

Lý Thịnh lăm băm nói:

- Đây là cái gì?

Động tĩnh này thực sự quá khủng bố, Chu Phi bỗng ngẩng phắt đầu, thấy những hòn đá tảng ẩn mình nghiêng nghiêng dưới làn nước sông Tây Mạc lên lên xuống xuống tựa như thủy triều, những sợi tơ mảnh dày đặc chậm rãi bay lên, đan thành một tấm lưới lớn giữa không trung, lấy khí thế rợp trời kín đất phủ về phía họ. Ba người họ đang phập phồng không ổn định giữa lòng sông, giống như những con giun con dế ngõ ngang bối rối khi đất trời sụp đổ.

Đường phía trước đã chìm, đường phía sau bị chặn, mắt thấy không còn nơi nào để tránh, sắc mặt Lý Thịnh trắng bệch, giọng nói cũng thay đổi, lớn tiếng hô:

- Nếu là cơ quan thì chắc chắn có chỗ điều khiển, đúng không?

Tạ công tử mặt không đổi sắc dừng chân, trầm ngâm nói:

- Ủm, để ta nghĩ đã...

Lý Thịnh suýt phát điên tại chỗ.

Giờ là lúc nào rồi còn nghĩ!

Vị Tạ công tử này có phải đầu óc có bệnh hay không?

Chu Phi rút đao ra khỏi vỏ, tước mạnh vào một sợi dây.

Lý Thịnh cả kinh kêu lên:

- A Phi, người muốn làm gì?

Lưỡi dây trện đang ập tới kéo theo đá trong nước chỗ đặt chân của họ, một bên đá đã chìm xuống, nước sông màu mực ầm chứa sát cơ nặng nề, từ đầu gối Lý Thịnh trở xuống toàn bộ đều ướt đầm, đôi chân hầu như ngâm vào nước, cái lạnh của nước sông hóa thành hàn khí thấu xương, bốc lên dọc theo xương sống hắt, đầu Lý Thịnh trống rỗng, vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, trong lòng hắt dưng lên một ý nghĩ___mình không nên tới, không nên gọi A Phi cùng tới.

Đao đầu tiên của Chu Phi bổ xuống, hai bên lưỡi đao sắc hầu như tóe lửa, dây trện khổng lồ không hề nhúc nhích trong khi đao của nàng bị chấn động trở lại, lưỡi đao nhiều thêm một vết nứt, tất cả sợi dây quanh đó đều rung động, cùng vang lên những âm thanh chói tai như đang châm biếm thiếu nữ ngu ngốc muốn dùng sức một người làm lung lay con thủy quái khổng lồ dưới dòng sông.

Tạ Doãn không hề ngăn cản, tập trung nghiêng tai lắng nghe, tất cả âm thanh cao thấp đều tụ vào tai hắn, tức thì hắn ngẩng phắt đầu lên, giơ tay chỉ trước khi đao thứ hai của Chu Phi bổ xuống:

- Chém sợi kia!

Chu Phi có thể cảm giác được dây trện áp sát lại, nếu nàng có lòng thì lúc này chắc đã xù thành quả bóng rồi, thần kinh căng thẳng đến cực hạn, hung tính nơi sâu trong mạch máu dường như bị châm ngòi, nàng vô thức nghe theo chỉ điểm của Tạ Doãn, cổ tay xoay nhanh trên không trung, hai tay nắm chặt chuôi đao, lấy khí thế sấm vang chớp giật một lần nữa bổ vào

dây trện, chiêu thức nàng dùng vẫn là chiêu “Chấn Nam Sơn” hôm nọ nàng dùng để ngằm mĩa mai Lý Thịnh.

Nhưng chiêu này nàng dùng không giống với lúc dùng đánh nhau với Lý Thịnh, khi đó nàng chỉ là cơn giận bùng phát, đưa thân đao ra ngoài, có thể dễ dàng thu lại, thậm chí còn có thể khéo léo móc lấy hà bao của Lý Nghiên đánh tới.

Nhưng lần này là có đi không về, đâm đầu vào núi Nam không hề hối hận, lưỡi đao chém đứt hơi nước trên sông, phát ra một tiếng thét gào mơ hồ dày đặc, cùng với dây mảnh trong trện hoàn toàn phát động giương nanh múa vuốt, trường đao mà Chu Phi đeo hơn mười năm gãy trong khoảnh khắc, chỗ gãy nứt thành mạng nhện, mũi đao rơi thẳng vào lòng sông.

Sợi dây kia bung ra ngoài dưới đao của nàng, tảng đá lớn cỡ hai người ôm dưới nước bị lôi lên, thành linh lao khỏi mặt nước, vừa vạn chấn trước mặt ba người, lưỡi dây ập tới thít chặt bao lấy tảng đá, hai bên quấn vào nhau khó phân thắng bại, giằng co nhau, tạo ra cho ba người họ một cơ hội sống nho nhỏ.

Qua hai hơi thở, ba người không ai hé răng, sáu con mắt toàn bộ nhìn chăm chăm vào sự cân bằng vi diệu trước mắt này.

Sau đó Tạ công tử thở ra một hơi cực nhẹ, lên tiếng trước tiên:

- Tốt xấu gì cũng đối phó bừa được một lát.

Nửa đoạn thân đao trong tay Chu Phi “keng” một tiếng rơi xuống, đập vào tảng đá rồi lăn vào trong nước. Hai tay nàng kiệt sức, nhất thời không còn tri giác.

Lý Thịnh sợ hết hồn, buột miệng hỏi:

- Người làm sao vậy?

Chu Phi lúc này tuy vừa kiệt sức vừa sợ hãi nhưng vì mới trở tài anh hùng như vậy nên hơi đắc ý, do đó nàng không biểu lộ ra ngoài, đầu lưỡi cứng lại, không nói nên lời, mặt không biểu cảm sụp mí mắt xuống, lắc lắc đầu như thế ngoại cao nhân.

Nơi này bốn bề mờ mịt, giữa lòng sông Tây Mạc mênh mông, xung quanh là rừng nanh dây trện, họ chỉ có thể ở một góc này kéo dài hơi tàn, mùi vị đúng là khỏi phải nói.

Tạ công tử cúi đầu chỉnh sửa lại vạt áo của mình, cười nói:

- Không sao, động tĩnh lớn như vậy, người trong trại rất nhanh có thể tìm tới, cát nhân tự có thiên tướng.

Lúc hần nói chuyện còn mang theo ý cười nhẹ nhõm, ngữ khí vô cùng vui vẻ, giống như đi chúc Tết, không hề nghe ra chút gì về việc vừa suýt bị bắt thành tám mảnh, thậm chí hần còn nhàn rãi cúi đầu quan sát vị tiểu cô nương thân thủ bất phạm trước mặt này.

- Một đao kia của cô nương quả quyết dứt khoát, có phong vận để lại của Thiên Chung “chết chín lần không hối hận”...

Tạ công tử đầu tiên là bắt chuyện theo lễ tiết, vừa mới khen được một nửa thì chợt phát hiện “rong tinh” này lại có dung mạo không tầm thường.

Nàng có một đôi mắt rất đặc biệt, đuôi mắt hơi dài hơn người bình thường, đôi mắt dài mà không hẹp, đuôi mắt cong một độ cong vô cùng tao nhã, hai mí của nàng càng về khóe mắt càng mở lớn, khóe mắt ôn hòa hơi rủ xuống, đầu mí mắt hơi vểnh lên, bởi vậy lúc nàng mở to mắt nhìn người khác, ánh mắt trong veo dường như hơi ngây thơ, lúc nàng rủ mi mắt lại có vẻ lạnh nhạt không dễ gần.

Lời Tạ công tử lập tức xoay chuyển, hỏi:

- Cô tên “A Phỉ” sao? Chữ Phỉ nào?

Chu Phỉ chưa kịp mở miệng, Lý Thịnh vừa mới thả lỏng một hơi liền chen vào:

- Đó là nhũ danh của xá muội, người trong nhà tùy tiện gọi, chữ nào cũng như nhau.

Hắn nói vậy, người ngoài còn hỏi tiếp thì có vẻ thất lễ, Tạ công tử vô cùng biết điều, vô cùng nho nhã mỉm cười, quả nhiên không nói nhiều nữa. Lý Thịnh kéo kéo lớp vải rách trên người, chấp tay nói với Tạ Doãn:

- May nhờ Tạ huynh giúp đỡ, hôm nay nếu có thể thoát hiểm, ân tình này chúng tôi xin ghi nhớ, về sau nếu có chỗ cần dùng đến chúng tôi, dầu sôi lửa bỏng quyết không chối từ.

Tạ công tử khá tinh thông tạp học, liếc mắt đã nhìn ra đao pháp mà Chu Phỉ dùng để chém dây trận là thuộc phái Thiên Chung trong 48 trại của hai người họ, lại thấy thiếu niên nọ tuy nói chuyện khách khí nhưng vẫn có chút đề phòng mình, bèn tự giới thiệu:

- Tại hạ Tạ Doãn, đến quý trại là để đưa một phong thư, vừa mới đến đây, không cách nào ra vào, bất đắc dĩ mới nghĩ đi lối này thử xem, không có ác ý.

Lý Thịnh liền nói:

- Tạ huynh muốn đưa thư cho vị tiền bối nào trong trại, chúng tôi trở về sẽ thông báo giúp huynh.

Tạ Doãn chưa kịp nói thì nghe tiếng “két két két” vang lên thật to, lưới dây trước đó dần ép họ từ từ thu lại, bắt đầu chìm xuống nước, sau đó hai bên bờ sông Tây Mặc đèn đuốc sáng choang, Ngự lão và Lý đại đương gia cuối cùng cũng chạy tới.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 8: An Bình

Lý Cẩn Dung lòng như lửa đốt chạy tới, đưa mắt thấy đồng hỗn loạn khắp sông dưới lớp sương mù trong màn đêm thăm thẳm, lúc đó bà suýt không đứng vững, sai người hạ dây trận xuống, kỳ thực trong lòng đã không còn ôm hi vọng gì nữa nhưng không chịu để lộ ra, khẳng khẳng muốn đích thân xuống sườn núi tìm.

Khi bất ngờ thấy người ở giữa lòng sông vẫn còn nguyên vẹn, vành mắt Lý Cẩn Dung đỏ lên, nhất thời không thốt nên lời.

Lý Nghiên hồ đồ ngơ ngác, hoàn toàn không biết dưới sông Tẩy Mặc đã xảy ra một tràng chấn động lòng người thế nào, chỉ nói có người sắp xui xẻo rồi vô tư theo sau Lý Cẩn Dung, hi hi ha ha làm mặt quỷ với Lý Thịnh.

Dấu dây sắc bén của dây trận trên vách đá xung quanh vẫn còn, Ngưu lão nhìn quanh rồi nhìn Chu Phỉ và Lý Thịnh đang không dám ngẩng đầu kia, vuốt râu gật gù:

- Trường Giang sóng sau xô sóng trước, thế hệ sau mạnh hơn thế hệ trước, hai vị tiểu anh hùng thực tuyệt vời, lão phu sống nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên thấy bọn nhóc tự tìm cái chết như thế, thất kính, thất kính.

Lý Thịnh và Chu Phỉ vừa mới nhặt về được một mạng, một người gọi “cô cô” một người gọi “mẹ” đều cực kỳ ngoan, bao nhiêu xương cốt và lông tóc phản nghịch đều xùi xuống, ngoan ngoãn chờ bị đánh.

Trái tim của Lý Cẩn Dung văng mạnh vào trong ngực, tóe ra tia lửa, hận không thể ấn đầu hai người họ vào nước sông để họ tỉnh táo lại một chút.

Có điều ở trước mặt mọi người và người ngoài, bà vẫn cắn răng nhịn xuống, tạm thời không nhìn tới hai cái đồ xúi quẩy kia.

Lý Cẩn Dung băng qua mọi người, quan sát Tạ Doãn một phen, thấy người này tướng mạo tuấn tú, trên người mang phong độ ung dung không nói nên lời thì có vài phần thiện cảm, bà chấp tay nói:

- Đa tạ vị công tử này giúp đỡ, không biết xưng hô thế nào?

Nói cũng lạ, bình thường người cỡ tuổi Tạ Doãn hành tẩu giang hồ, người ngoài gặp được chào hỏi đều gọi là “thiếu hiệp”, nhưng khi hấn đến nơi này, mọi người dường như đều có sự ăn ý ngầm nào đó, ai nấy đều gọi hấn là “công tử”.

Tạ Doãn báo tên gia môn rồi cười nói:

- Tiền bối không cần đa lễ, tại hạ chỉ đi ngang qua chứ không có chuyện gì, may nhờ có đao pháp mạnh mẽ của tiểu muội muội này.

Trình độ con mình thế nào, trong lòng Lý Cẩn Dung đương nhiên hiểu rõ, bà nghe hấn nói lời khách sáo, không kể công lao thì vẻ mặt càng thêm hòa nhã.

Nhưng bà cũng là đại đương gia của 48 trại, dù cảm kích và tán thưởng đến đâu đi nữa, bà vẫn bình tĩnh hỏi:

- Chúng tôi ở đây chỉ có núi và núi, nhiều thô tục ít giáo dục, đệ tử đa phần đều thô kệch ngu dốt, thực sự không có cảnh trí gì, Tạ công tử đêm khuya ghé thăm sông Tây Mặc, hấn là không phải để ngắm cảnh sông.

Lúc này, mồ hôi lạnh trên người Lý Thịnh đã dần dần biến mất, ba hồn bảy phách kéo tà tâm đầy bụng của hắn về vị trí cũ. Hắn nghe Lý Căn Dung nói thì biết đại đương gia đã nổi lòng nghi ngờ, lúc này ở dưới sông, tuy hắn cũng bóng gió hỏi về lai lịch của Tạ Doãn nhưng người ta dù sao cũng có ơn với hắn, vì sợ sinh ra hiểu lầm gì đó nên hắn vội nói nhỏ:

- Cô cô, lúc này Tạ huynh vốn không cần lộ diện nhưng thấy hai đứa con kích động dây trận trong nước mới lên tiếng nhắc nhở, thậm chí còn đích thân vào trong trận chỉ đường...

Lý Căn Dung lạnh lùng nhìn hắn, cổ họng Lý Thịnh nghẹn lại, không dám nói thêm một chữ nào nữa, đành bất đắc dĩ nhìn Chu Phi. Chu Phi không dám hé răng, nàng cảm thấy bất kể mình nói gì với Lý Căn Dung, kết quả luôn hoàn toàn ngược lại, chuyện tốt cũng có thể bị nàng nói thành chuyện xấu.

- Không sai, 48 trại của ta đương nhiên có hậu tạ.

Lý Căn Dung thuận theo lời Lý Thịnh nói tiếp:

- Nếu Tạ công tử có gì sai bảo, chúng ta cũng sẽ dốc sức tiến hành.

Tạ Doãn vốn cho rằng mình xui xẻo tám kiếp, vất vả lắm mới chọn được một thời cơ, nào ngờ đó lại là thời cơ hung hãn nhất, vì cứu người mà hắn bại lộ trước mặt cả 48 trại, bao tâm huyết non nửa năm nay đều xem như đổ sông đổ bể.

Nhưng bây giờ nghe vị phu nhân trước mặt này nói thì trong lòng hắn hơi bất ngờ, thầm nghĩ: “Chẳng lẽ thời vận của ta thay đổi rồi ư?”

Tạ Doãn chỉ xem Lý Thịnh và Chu Phi là môn hạ phái “Thiên Chung”, lại thấy họ gọi mẹ gọi cô cô với vị phu nhân này, đồng thời ấn tượng ban đầu của hắn cho thấy vị tiền bối này hiền hòa thân thiết nên hắn

hoàn toàn không liên hệ người trước mắt với “Lý Cẩn Dung” có thể đem ra dọa trẻ nhỏ ngừng khóc đêm trong truyền thuyết.

Hắn suy nghĩ một lát, cảm thấy chút chuyện này không sợ nói với ai ngoại trừ Lý đại đương gia cả, bèn không che che giấu giấu nữa mà nói thẳng:

- Tại hạ được người ta ủy thác đến đây để đưa một phong thư, nào ngờ 48 trại canh phòng nghiêm ngặt, tôi vừa mới đến, không biết làm sao, không còn cách nào nên mới làm ra chuyện thất lễ như vậy, mong tiền bối không trách tội.

48 trại không có người đáng tin tiến cử thì đúng là không vào được, Lý Cẩn Dung thấy hắn thần thái hiên ngang, bèn gật đầu nói:

- Việc nhỏ, xin Tạ công tử cho chúng tôi tận tình người làm chủ, đừng chê trong trại bần hàn, mời bên này_____không biết Tạ công tử muốn đưa thư cho ai? Ta giúp cậu tìm người đó đến.

Tạ Doãn nói:

- Không biết Cam Đường tiên sinh Chu Tồn có ở trong quý trại?

Cái tên này các đệ tử nghe cũng chưa từng nghe nói, vẻ mặt ai nấy đều mê man.

Chu Phi cũng chưa từng nghe nói nhưng trong lòng nàng run lên, bỗng dưng có dự cảm không lành.

Bước chân dẫn đường của Lý Cẩn Dung chợt dừng lại, bà không quay đầu, người khác không thấy rõ vẻ mặt bà, hồi lâu sau, bà nhẹ giọng hỏi:

- Ai cho cậu biết người này ở trong 48 trại?

Tạ Doãn trả lời:

- Người nhờ tôi đưa thư.

Lý Căn Dung nghiêng người nhìn hẳn, ý tứ không rõ:

- Nếu người kia gạt cậu thì sao?

Tạ Doãn biết 48 trại và ngục đế Bắc đô là tử địch, cảm thấy lập trường phản tặc của mọi người cũng không khác mấy, bèn nói thẳng:

- Vật người đó ký thác cho tôi rất quan trọng, dù muốn đùa tôi cũng sẽ không lấy nó ra đùa.

Lý Căn Dung mặt không biểu cảm hỏi:

-Ồ, người đó còn dặn cậu những gì?

Tạ Doãn nghĩ nghĩ rồi nói:

- Đại khái là ông ấy trước đây có chút hiểu lầm với Lý đại đương gia của quý trại, cũng không phải chuyện gì lớn, có điều đại đương gia bận bịu công việc, không muốn kinh động đến bà ấy.

Chu Phi:

- ...

Lý Thịnh:

- ...

Tạ Doãn vừa thốt xong câu đó thì phát hiện vẻ mặt của mọi người xung quanh rất kỳ quái, trên mặt ai nấy đều hiện ra ba chữ__ “người tiêu rồi”. Trong lòng hẳn chợt dâng lên một suy đoán mơ hồ khiến người ta dựng tóc gáy, khó có thể tin nhìn vị tiền bối “hiền hòa thân thiết” trước mặt.

Lý Cẩn Dung dường như nghiêng đầu mỉm cười. Bà đứng lại, xoay người qua, cười như không cười hỏi:

- Lương Thiệu chẳng lẽ không nói với cậu là giữa ông ta và ta có “hiếu lăm” gì sao?

Tạ Doãn:

- ...

Nếu xui xẻo có thể phân ra cấp bậc thì vận khí của hãn có lẽ đã đạt đến mức “đỗ tam nguyên” rồi. (1)

(1) Đỗ tam nguyên: đỗ đầu liên tiếp ba kỳ thi: thi Hương, thi Hội, thi Đình. Việt Nam ngày xưa có cụ Nguyễn Khuyến đỗ tam nguyên và được gọi là “Tam Nguyên Yên Đỗ”.

- Hai chữ Lương Thiệu là đủ cho ta một chương đập chết người.

Trên mặt Lý Cẩn Dung thoáng chốc không còn ý cười nữa, bà lạnh lùng gằn từng chữ một:

- Những người đã cứu nữ nhi và chất nhi ta, ân thù hòa nhau. Giao ra “An Bình Lệnh” của lão quỷ kia, người có thể rời đi, ta tuyệt đối sẽ không làm khó người.

Tạ Doãn thoáng lùi về sau nửa bước, đuôi mắt quét qua một vòng những người xung quanh đã bắt đầu đề phòng, hãn thu lại vẻ mặt xui xẻo, đã đến mức này mà vẫn còn cười được, không chút hoang mang nói với Lý Cẩn Dung:

- Hóa ra tiền bối chính là Lý đại đương gia danh chấn Bắc đô, hôm nay được gặp quả là may mắn ba đời. Đại đương gia có lệnh, văn bối vốn

không nên làm trái, có điều không biết nếu tôi đưa An Bình Lệnh cho người thì người sẽ xử lý nó thế nào?

Mũi chân Lý Cẩn Dung giẫm lên một viên đá nhỏ trên núi, bà nghe vậy thì không nói câu nào, nhấc chân khẽ nghiền nó, viên đá ấy liền giống như bánh mật bị chùng mềm nhũn, tức khắc vỡ nát trở về cát bụi.

Tạ Doãn hiểu ý gật đầu:

- Lý đại đương gia quả nhiên sáng khoái, ngay cả viên cơ cũng khinh thường nói, nhưng Lương lão đã quy tiên, trước lúc lâm chung phó thác vật ấy cho văn bối, văn bối từng thề với trời đất, khối An Bình Lệnh này trước khi giao đến tay Chu tiên sinh thì nó còn tôi còn, trừ phi văn bối hóa thành tro bụi, bằng không chắc chắn không để nó rơi vào tay người thứ ba.

Mấy chữ “Lương lão đã quy tiên” vừa thốt ra, Lý Cẩn Dung hơi chao đảo, dường như khó mà tin được, trong khoảnh khắc ấy, Tạ Doãn bất ngờ di chuyển, toàn thân hóa thành một bóng mờ, phảng phất như chỉ một cơn gió thổi qua là biến mất, chờ hẵn bình thản nói nốt nửa câu sau thì người đã ở ngoài mấy trượng!

Lý Cẩn Dung cả giận nói:

- Bắt!

Trong lúc nói chuyện, ống tay áo bà hơi lay động, chưởng lực đã thủ thế chờ sẵn, Chu Phi vừa phục hồi tinh thần từ cơn biến cố, tuy đầu óc mơ hồ không rõ nhưng không thể nhìn mẹ một chưởng đánh chết Tạ công tử, trong lúc cấp bách, chân nàng đã trượt ra, định không tự lượng sức mà đối phó với mẹ một lần.

Lý Thịnh ở bên cạnh nhanh tay nhanh mắt túm lấy mái tóc dài tán loạn của nàng.

Chu Phi bị hấn kéo căng da đầu, còn chưa kịp phát tác thì nghe hấn rên đau một tiếng, nhỏ giọng hét thảm:

- Cô cô, con...

Sau đó hấn đầu đầy mồ hôi, đưa tay che ngực, người hơi lão đảo, “phịch” một tiếng quỳ ngay tại chỗ.

Chu Phi bị thần công trở mặt “nói trọng thương là trọng thương, nói sắp chết là sắp chết” của Lý đại công tử làm ngây người, suýt quỳ xuống theo hấn.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Anh Hùng

Ánh đèn lay động, Chu Phỉ dụi dụi mắt, thấy trời tờ mờ sáng thì đưa tay tắt đèn, mực trong nghiên đã hơi khô, nàng cũng lười thêm nước, quẹt vết đen soạt soạt viết qua loa xong đoạn gia huấn còn lại, cây bút cũ cũng bị nàng ấn mạnh rụng lông.

Tối hôm trước, nàng và Lý Thịnh bị Lý Cẩn Dung xách ra khỏi sông Tây Mặc, Chu Phỉ vốn tưởng rằng mình không chết thì cũng bị lột một lớp da, ngờ đâu Lý Cẩn Dung lại giơ cao đánh khẽ, chỉ vội vã sai người giam hai người họ lại tự kiểm điểm lỗi lầm, mỗi người chép hai trăm lần gia huấn là xong.

Gió thổi không lọt, nắng chiếu không tới, không đau không ngứa, muốn nằm là nằm, loại “chuyện tốt” này bình thường không tới lượt Chu Phỉ, Lý Nghiên phạm lỗi còn may ra.

Chu Phỉ chưa tới nửa đêm đã dùng thể chữ cuồng thảo như chó cào viết qua quýt xong gia huấn, sau đó thì ngâm cây bút xù lông, ngửa mặt nằm trên chiếc giường nhỏ bên cạnh, suy nghĩ về chuyện tối hôm trước.

Bởi vì Lý Thịnh làm dây dưa nên cuối cùng Lý Cẩn Dung không thể đích thân đuổi theo, Tạ Doãn thành công bỏ chạy. Chu Phỉ đoán bây giờ mình có thể đang hoành nằm trong phòng, tám phần là nhờ công lao của vị Tạ công tử này—đại đương gia muốn bắt cậu ta, nhưng hình như không dám khua chiêng gióng trống đi bắt, kéo theo cũng không thể khua chiêng gióng trống phạt nàng và Lý Thịnh, chắc chắn là sợ kinh động đến người nào đó. Nếu bà đánh dữ dội một trận ra trò thì người bị “kinh động” đại

khái cũng chỉ có cha nàng, Chu Phỉ nghĩ vậy thì càng khẳng định “Cam Đường tiên sinh” nghe quen tai trong lời Tạ Doãn chính là cha nàng.

Nhưng ai lại tìm đến cha nàng?

Từ khi Chu Phỉ có ký ức đến nay, Chu Dĩ Đường luôn là cửa lớn không ra, cửa trong không bước, bình thường không gặp được mấy người, quanh năm suốt tháng, ngoại trừ bệnh thì là ở trong viện đọc sách, thỉnh thoảng đánh đàn, có dạo còn mơ mộng muốn dạy dỗ vài tiểu bối... đáng tiếc thậm chí bao gồm Lý Thịnh, cả ba người họ đều không ai có máu phong hoa tuyết nguyệt, họ ngồi bên cạnh nghe tiếng đàn huyền ảo mà người thì ngịch tay, người thì ngáp.

Tôn tiên sinh hại nàng bị đánh là một thư sinh cổ hủ, cha nàng tuy không cổ hủ nhưng cùng lắm cũng chỉ là một thư sinh biết thời biết thế mà thôi, ngoại trừ yếu ớt nhiều bệnh thì không có chỗ nào đặc biệt, chẳng lẽ ông ấy có lai lịch gì dữ dội lắm sao?

Chu Phỉ lúc thì nghĩ đến “dây trận” tràn trề khí thế dưới sông Tây Mạc, lúc thì nhớ đến khinh công kỳ diệu của Tạ công tử, lúc lại lòng đầy thắc mắc, đồng thời trong đầu tự động nhét cha nàng vào trong thoại bản về 108 truyền kỳ chốn giang hồ, suy nghĩ lung tung bảy tám nỗi máu chó về yêu hận tình thù.

Cuối cùng nàng thực sự nằm không nổi nữa, trở mình bò dậy, tựa vào cửa sổ lộ đầu ra nhìn, bây giờ là sáng sớm, là thời điểm người ta mệt mỏi nhất, mấy đệ tử trông coi nàng đều lim dim gà gật.

Chu Phỉ suy nghĩ rồi lục ra một đôi giày, vút một chiếc xuống dưới bàn học, chiếc còn lại vào dưới gầm giường, kể đó buông màn giường, lấy chăn tạo thành hình người, trải gia huấn mới viết lung ta lung tung đêm qua lên bàn, ra vẻ như mình đã tự kiểm điểm suốt đêm, mệt mỏi quá nên ngủ

say, sau đó nàng tung người nhảy lên xà nhà, quen đường quen lối gỡ mấy viên ngói lỏng lẻo, thần không biết quỷ không hay chuồn ra ngoài.

Vào lúc Chu Phi định leo tường bằng nóc thì cách đó không xa có một tiếng vang nhỏ, nàng ngẩng đầu lên nhìn, giỏi, kẻ đầu trộm đuôi cướp hóa ra không chỉ một mình nàng.

Chu Phi và Lý Thịnh cách một cái sân và một cái nóc nhà hai mặt nhìn nhau một lát, sau đó mạnh ai nấy quay đầu, vờ như không ai thấy ai, mỗi người chạy theo một hướng.

Chu Phi tránh chỗ của Chu Dĩ Đường, chỉ nhìn từ xa xa mà không dám đi qua____dựa theo kinh nghiệm nhiều năm đấu trí đấu dũng với Lý Căn Dung của nàng, nàng cho rằng mẹ mình không thể nào không có phòng bị. Nàng nhẫn nại tra xét một vòng chung quanh, quả nhiên trong rừng trúc phía sau tiểu viện và bên dưới cầu treo phía trước đều phát hiện dấu vết, ở đó khẳng định có mai phục.

Hiện tại tiểu viện của Chu Dĩ Đường yên ắng tĩnh lặng, giờ này có lẽ ông ấy vẫn chưa dậy, Chu Phi đang do dự làm thế nào để chuồn vào thì chợt nghe tiếng chim hót.

48 trại ở Thục Trung quanh năm như mùa xuân, hoa lá không héo tàn, có tiếng chim hót không có gì kỳ lạ, Chu Phi lúc đầu không để ý, nào ngờ tiếng chim ấy càng lúc càng gần, dường như không có ý định dừng, nàng nghe rất bức bối, định dùng đá ném con thú có lông vũ ồn chết đi được này nhưng vừa quay đầu lại thì thấy Tạ Doãn đang cười hề hề ngồi trên một cây đại thụ nhìn nàng.

Tạ Doãn bị Lý Căn Dung lòng bắt khắp núi cả ngày, đại khái là không dễ chịu gì cho cam, áo ngoài của hắn bị rách, vạt áo ngắn đi một đoạn, tóc tai rối bời, trên đầu dính chiếc lá còn ướt hơi sương, tay và cổ có vài vết máu, chật vật hơn cả tối hôm trước trong sông Tây Mặc. Nhưng trên mặt

hắn lại mang theo nụ cười vô cùng ung dung thoải mái, giống như hoàn toàn không để bụng về hoàn cảnh nguy cơ thế này, không hề để lỡ việc hẳn thưởng thức cảnh núi lúc bình minh và tiểu cô nương đang tuổi dậy thì.

- 48 trại các cô đúng là rắc rối phức tạp, ta dùng tới sức bú sữa mới tìm được đến nơi này.

Tạ Doãn cảm thán rồi ngoắc ngoắc tay với nàng, ra vẻ quen thân nói tiếp:

- Tiểu cô nương, cô là nữ nhi của Lý đại đương gia và Chu tiên sinh sao?

Chu Phi ngẩn người, nàng luôn ở trong trại, bị Lý Cẩn Dung rèn ra tính cách “nên làm gì thì làm đó, không có chuyện bớt phí lời”, lại thêm ít chơi với những người cùng thế hệ, đã quen độc lai độc vãng, tạm thời nàng không rõ Tạ công tử này là bạn hay thù nên không biết trả lời thế nào, đành phải đơn giản là gật đầu.

Tiếp đó nàng cau mày, hồi lâu sau mới dò hỏi:

- Người và mẹ ta có thù oán gì sao?

- Đâu có, lúc mẹ cô lui về 48 trại ở ẩn, ta còn chơi bòn đấy.

Tạ Doãn không biết lấy từ đâu ra một đoạn trúc, rồi lại lấy ra một con dao nhỏ, vừa ngồi trên cây chậm rãi vót vừa nói với nàng:

- Có điều lão Lương nhờ ta đưa thư kia có lẽ có, là chuyện gì thì ta cũng không biết... haiz, ông ấy còn chưa nói rõ với ta đã chết rồi.

Chu Phi hỏi:

- Vậy người là gì của ông ấy?

- Không gì cả, tiểu sinh họ Tạ tên Doãn tự Năm Mốc, hiệu “Cư sĩ nghĩ thoáng”, vốn là một người nhàn rỗi.

Tạ Doãn nghiêm túc nói:

- Hôm đó ta đang đi dã ngoại câu cá, lão nhân gia ông ấy lết thân già bệnh tật tàn tạ tới tế bái một năm mồi hoang, bái xong đứng dậy không nổi, nằm trên đất khóc lớn, ta thấy một ông lão như ông ấy khóc thật đáng thương mới đồng ý chạy vạy giúp.

Chu Phi:

- ...

Nàng kinh hoàng phát hiện, vị Tạ công tử này, e là quả nhiên có bệnh.

Chu Phi khó tin hỏi:

- Chỉ vì một ông lão khóc mà người liễu chết xông vào 48 trại giúp ông ta?

Tạ Doãn đính chính:

- Không phải vì một ông lão khóc mà là vì Lương Thiệu khóc____cô không biết Lương Thiệu là ai sao? Chẳng lẽ cha cô chưa từng nói với cô?

Cái tên này kỳ thực Chu Phi nghe hơi quen quen, hẳn là từng được nghe nói, có điều Chu Dĩ Đường tính tình ôn hòa lại hay nói nhiều, lúc ông đông đông dài dài thì Chu Phi luôn xem như đang nghe lão hòa thượng tụng kinh, vào tai trái ra tai phải, nghe mười câu nhớ được một câu đã xem như không tệ, dù sao ông ấy cũng không nở phạt nàng.

Tạ Doãn thấy nàng không lên tiếng thì giải thích:

- Lúc Tào Trọng Côn soán vị, Lương Thiệu lên phía bắc tiếp ứng cho ấu đế, thiết lập bầy liên hoàn ở vùng Lưỡng Hoài, cứu được ấu đế ngay dưới mắt “Bắc Đẩu Thất Tinh”, đánh trọng thương “Tham Lang” và “Vũ Khúc”, ngay cả tính mạng của nhi tử duy nhất cũng mất luôn, sau đó ông ấy lại vào sinh ra tử, một tay nâng đỡ nửa Nam triều, xem như là một... ừm, anh hùng. Anh hùng mạt lộ như núi đổ, há không đáng thương ư? Nếu ta đã không có bản lĩnh gì khác ngoài chân cứng lạng lẹ thì giúp ông ấy chạy một chuyến cũng không sao.

Chu Phi nghe như hiểu như không, nghĩ nghĩ rồi truy hỏi:

- Thất Tinh gì gì đó rất lợi hại à?

Tạ Doãn nói:

- Bắc Đẩu Thất Tinh_____năm xưa Tào Trọng Côn soán vị, có không ít người không phục, ông ta đâu rảnh rỗi đi thu phục từng người một, vả lại người ta nói hơn nửa câu không hợp là ông ta quyết định dứt khoát giết luôn.

Chu Phi chưa từng nghe cách giải quyết thô bạo mà đơn giản như vậy, không khỏi trố mắt:

- Hả?

- Đương nhiên, tự ông ta thì chắc chắn là giết không nổi.

Tạ Doãn nói tiếp:

- Nhưng dưới tay ông ta có bảy đại cao thủ, họ gì tên gì không ai biết, từ khi theo ông ta thì đều lấy tên Bắc Đẩu, chuyên bán mạng giúp ông ta giết người. Rốt cuộc lợi hại cỡ nào hả... Ta nói thế này vậy, mẹ cô từng dẫn một đám anh hùng hào kiệt xông vào Bắc đô ám sát Tào Trọng Côn, ba ngàn Ngự lâm quân không ngăn được họ, năm đó bên cạnh ngục đế chỉ có

hai người Lộc Tồn và Văn Khúc, vậy mà vẫn che chở Tào Trọng Côn chạy trốn thành công, nếu năm đó Thất Tinh đầy đủ thì lần ấy ở Bắc đô chưa chắc là ai “thịt nát xương tan” đâu, cô nói xem có lợi hại hay không?

Cách nói này vô cùng có sức thuyết phục với Chu Phi.

Bởi vì trong mắt nàng, Lý Căn Dung như một ngọn núi, mỗi lần giận dữ mẹ, nàng sẽ hung hăng đi luyện công, một năm 360 ngày thì tính ra khoảng 359 ngày nàng hung hăng đi luyện công, ngày nào nằm ngủ cũng mơ thấy đại đương gia ra tay quất nàng nhưng nàng có thể dễ dàng gỡ roi khỏi tay bà, sau đó ném xuống chân bà rồi nghênh ngang bỏ đi một cách đại nghịch bất đạo... Đương nhiên, cho đến nay đó vẫn chỉ là mơ.

Đôi lúc Chu Phi có ảo giác rằng mình mãi mãi không thể nào vượt qua mẹ, mỗi lần nàng cảm thấy mình đuổi theo được một ít thì khi ngẩng đầu lên lại phát hiện mẹ đang ở nơi xa hơn lạnh lùng nhìn mình.

- Đại anh hùng như thế mà nằm khóc nơi đất hoang không dậy nổi, cũng giống tiểu cô nương xinh đẹp như cô có một ngày tuổi xuân không còn, dung nhan tiều tụy, tóc đã bạc phơ, đều khiến người ta khổ sở, nếu ta gặp được thì ta phải quản.

Chu Phi:

- ...

Không ai dám tán gẫu với Lý Căn Dung những lời vô bổ như “nữ nhi của cô thật xinh đẹp”, các trưởng bối cùng lắm chỉ khen một cách khách khí hàm súc với Chu Phi là “Lệnh ái có phong thái năm xưa của đại đương gia”, người trong cùng thế hệ lại càng khỏi phải nói, một tháng không nói được mấy câu, từ trước tới nay chưa từng có ai khen nàng xinh đẹp trước mặt nàng nên lần này nghe khen, nàng nhất thời hơi ngỡ ngàng.

Trong lúc nói chuyện phiếm, Tạ Doãn đã thông thả làm xong một cây sáo trúc, hẩn nhẹ nhàng thổi lên rồi cười bồn cợt nói với Chu Phỉ:

- Mau chạy xa xa chút, bị mẹ cô bắt được sẽ đánh tay cô đấy.

Chu Phỉ vội hỏi:

- Người muốn làm gì?

Tạ Doãn nháy nháy mắt với nàng rồi đặt sáo trúc ngang bờ môi, thổi lên mấy âm trầm bổng, tiếng sáo du dương nháy mắt phá vỡ bầu không khí yên tĩnh trong rừng, những chú chim thức sớm ào ào bay lên trời, con người người trẻ tuổi ngồi trên cây phản chiếu màu xanh biếc của rừng trúc vô biên, khi những người mai phục thi nhau nhảy ra áp sát, tiếng sáo của hẩn đã dần thành làn điệu.

Đó là một khúc “Phá trận”.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Ngổ Nghịch

Chu Phỉ đầu tiên là giật mình, như một con rắn nhỏ bị gậy khua vào cổ làm kinh động, theo bản năng nhảy vào khu rừng bên cạnh, nhưng chạy được một nửa mới phục hồi tinh thần lại, có chút không yên lòng, bèn trốn lên một cây đại thụ, từ trên cao nhìn xuống, trong lòng nghĩ mãi mà không hiểu.

Nàng không hiểu tại sao Tạ Doãn chịu đưa thư giúp một ông lão không quen biết, cũng không hiểu tại sao hắn vất vả chạy trốn cả đêm còn quay lại tự chui đầu vào lưới. Mấy câu hắn nói rõ ràng là vợ vẫn nhưng ngấm kỹ thì lại như lẽ dĩ nhiên, không thể nào phản bác.

Chu Phỉ chân trước vừa chạy thì Tạ Doãn chân sau liền bị một đám đệ tử trong trại mặc giáp cầm vũ khí bao vây, tay Chu Phỉ nắm chặt viên đạn sắt, nàng cẩn thận nhìn qua kẽ lá, nhận ra vài vị sư huynh ưu tú. Xem ra Lý Cẩn Dung đưa các tinh nhuệ của 48 trại đều mai phục ở gần tiểu viện của Chu Dĩ Đường.

Những người này chắc là đều được Lý Cẩn Dung chỉ thị, sau khi tới thì không nói câu nào, trực tiếp ra tay, phối hợp lẫn nhau cực kỳ ăn ý. Trước tiên họ trông coi bốn phía, phong bế đường lui của Tạ Doãn, kế đó ba cao thủ dùng kiếm cùng nhau tiến lên, hai người giỏi khinh công một trước một sau nhảy lên đại thụ hai bên, đề phòng hắn thoát từ trên cây, một phía khác có mười ba cái nỏ dài ngắn đều kéo căng nhắm ngay Tạ Doãn, dù hắn là chim cũng có thể bị bắn thành cái sàng.

Chu Phi lặng lẽ cúi đầu càng thấp hơn, trong lòng nghĩ nếu là mình thì sẽ chạy thế nào. Nàng không thích trốn trốn tránh tránh, chắc là sẽ nhảy xuống dưới tàng cây, cành và lá cây sẽ chặn giúp một số mũi tên sau lưng, chỉ cần tốc độ nhanh, ra tay độc, nhắm chuẩn phương hướng, liều mạng chịu vài nhát đao thì có thể mở đường máu thoát thân.

Nhưng nàng cảm thấy Tạ Doãn sẽ không làm như vậy, từ khinh công xuất thần nhập hóa của hắn mà xét thì những bản lĩnh khác ắt cũng sâu không lường được... thêm vào đó là thái độ thản nhiên của hắn khiến Chu Phi không hề lo lắng mà ngược lại có chút tò mò.

Ai dè Tạ Doãn “ui da” một tiếng, thấy có người chém mình thì co lại theo bản năng, nhắm nghiền hai mắt đưa sáo trúc ra đỡ, sáo trúc bị chém đứt một đoạn, hắn dường như sợ hết hồn, nhấc vạt áo nhảy loi choi trên cây mấy cái, tay chân luống cuống trốn đông trốn tây, nháy mắt trên người lại có thêm mấy chỗ rách, thành một gã ăn mày phong độ ngời ngời, chạy trốn chết giữa ánh đao bóng kiếm.

Chu Phi:

- ...

“Tình huống gì thế này?” Chu Phi nghĩ: “Thâm tàng bất lộ trong truyền thuyết đây sao?”

Đúng lúc này nàng nghe tiếng “phốc” “phốc”, mấy nhánh cây xẹt qua không khí lao tới, nhắm thẳng vào Tạ Doãn.

Chu Phi kinh hãi, đạn sắt trong tay suýt bắn ra thì thấy Tạ Doãn tựa bờ công anh nhẹ nhàng trong gió, hắn nhảy lên trên ba thước giữa không trung, thân pháp xinh đẹp như tiên cưỡi mây bay.

Ngón tay Chu Phi nhẹ nhàng co lại, thu đạn sắt về lòng bàn tay, thầm nghĩ: “Quả nhiên lợi hại”.

Nhưng trái tim nàng vẫn chưa hoàn toàn rơi vào ngực, Tạ Doãn một lần nữa bị ba kiếm khách đuổi theo, hắn chột nhấc tay lên, tinh thần Chu Phi chấn động, chờ xem cao chiêu của hắn.

Kết quả, nàng thấy hắn vứt sáo trúc trong tay, hô to lên:

- Ôi ôi đừng đánh, đừng đánh nữa, ta đánh không lại các người! Cẩn thận chút, kéo dâm chết người!

Ba thanh kiếm gác lên cổ của “tiên cười mây bay”, tóm hắn từ trên cây xuống, Tạ Doãn vì phòng ngừa ngộ thương nên cố gắng đuổi cổ ra thật dài:

- Chư vị anh hùng hạ thủ lưu tình, lão đại nhà các vị không chừng còn muốn hỏi chuyện tôi đây, lỡ quét qua cổ thì tôi không nói được rồi.

Trên cây bên cạnh, cảm xúc của Chu Phi này giờ lên xuống thực quá lớn, vẻ mặt thần thờ.

Lúc này đoàn người đột nhiên yên tĩnh, một hàng đệ tử tách ra hai bên, rồi rút thi lễ, Lý Căn Dung đến.

Không biết có phải Chu Phi bị ảo giác hay không, nàng cảm thấy hình như Lý Căn Dung liếc mắt nhìn về phía nàng, nàng vội ép thân mình càng thấp hơn.

- Lý đại đương gia.

Tạ Doãn từ xa cười với bà, ánh mắt quét qua ba thanh kiếm đang gác lên cổ.

Lý Căn Dung không sợ hắn giở trò gì trước mắt mình, lập tức thận trọng gật đầu, ba thanh kiếm gác trên cổ hắn đồng thời tra vào vỏ. Tạ Doãn vô cùng hoảng sợ sờ sờ cổ, sau đó lấy trong ống tay áo ra một lệnh bài cổ, cúi đầu nhìn, cười nói:

- Đây chính là An Bình Lệnh, “Quốc vận xương long”, rõ là đại cát đại lợi, vậy mà không phù hộ ta tiêu dao thêm một chút.

Ánh mắt Lý Căn Dung đảo qua lệnh bài trên tay hắn, gay gắt nói:

- Năm xưa Tần hoàng (1) làm ngọc tử truyền quốc “Thụ mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh xương” (2), khẩu khí cũng thật lớn, là lời may mắn thiên trường địa cửu, nhưng thế thì sao? Hai đời đã mất, Vương Mãng phản loạn, thiếu để bỏ trốn__cuối cùng rơi vào một bó đuốc lâu cao, ngọc đá cùng tan.

(1) Tần hoàng: tức Tần Thủy Hoàng.

(2) Nhận mệnh trời ban, mãi mãi trường tồn.

Chu Phi chưa từng nghe mẹ nàng nói một tràng dài như vậy, suýt thì tưởng bà bị Chu Dĩ Đường nhập.

Tạ Doãn lắc lắc đầu, treo khối An Bình Lệnh ấy lên nhánh cây bên cạnh.

Mắt Lý Căn Dung lóe lên:

- Không phải người nói nó còn người còn hay sao?

Tạ Doãn cười nói:

- Văn bối ngàn dặm đến đây vốn là để đưa thư, An Bình Lệnh chẳng qua là một tín vật nho nhỏ, bây giờ thư đã đưa rồi, vật này chỉ còn là một khối sắt vụn mà thôi, liệu mạng vì nó chẳng phải là đầu đuôi lẫn lộn hay sao?

Lý Căn Dung càng u ám hơn:

- Thư đã đưa rồi? Người thực sự cho rằng mình thuận miệng thối một khúc nhạc không ra ngô không ra khoai là có thể bảo toàn tính mạng sao?

Ta không ngại nói cho người biết, người người muốn tìm căn bản không có ở đây.

Chu Phi ở trên cây sừng sờ___đúng vậy, đại đương gia vì để không kinh động cha nàng, ngay cả việc dẫn nàng một trận cũng tránh thì sao có thể để mặc Tạ công tử nghênh ngang thối sáo bên ngoài viện của Chu Dĩ Đường? Lẽ nào viện này trống rỗng?

Nàng tức thì hơi khẩn trương, cũng không biết khẩn trương vì ai, mẹ nàng không bao giờ hại cha nàng, hiển nhiên trong phong thư đó có dính dáng gì đấy, nhưng nếu “thư” của Tạ công tử không đưa được thì hẳn có biến thành nhân bánh chèo cuối năm không?

Nàng đang “Hoàng thượng không vội gì gì đó đã vội” (3) thì Tạ Doãn hoàn toàn không để ý, thông thả nói với Lý Căn Dung:

- Đại đương gia, tùy vào số mệnh vậy. Nếu hôm nay thư này không đưa được, đó chẳng qua là thời vận của tôi___nhưng thời vận của đại đương gia, của Chu tiên sinh sẽ không vì những tiểu nhân vật như tôi mà thay đổi. Điều gì nên đến rồi sẽ đến, tránh được nhất thời không tránh được cả đời, trong lòng đại đương gia chắc hẳn hiểu rõ đạo lý này, bằng không sao ngay cả một tiểu khúc cũng không dám để Chu tiên sinh nghe?

(3) Chế từ “Hoàng thượng không vội thái giám đã vội”.

Lời này rõ ràng đã chọc giận Lý Căn Dung, bà nghiêng răng thốt ra mấy chữ:

- Người cho là ta sẽ không giết người?

Bà còn chưa dứt lời, cung tên buông xuống cách đó không xa một lần nữa được giương lên, tay ai nấy đều đặt trên vũ khí, bầu không khí bỗng chốc căng thẳng, một đệ tử trẻ tuổi trượt tay cầm nỏ, “vút” một tiếng, mũi tên nhỏ lao thẳng vào giữa lưng Tạ Doãn, không ngờ dọc đường bị một

viên đạn sắt đánh bay giữa không trung, Chu Phi cảm thấy Tạ công tử này e chỉ có cái mã ngoài chứ trong bụng rỗng tuếch, chả có bản lĩnh gì. Nàng nhảy từ trên cây xuống, kêu lên:

- Mẹ!

Lý Căn Dung không hề ngẩng đầu, nói:

- Cút.

Chu Phi không những không cút mà còn mặt không đổi sắc tiến về trước mấy bước, đứng chệch chắn trước mặt Tạ Doãn, đuôi mắt liếc nhìn lệnh bài treo trên cành cây, thấy nó màu sắc cũ kỹ, ánh sáng ảm đạm, đúng là đồ bỏ vứt vào tiệm cầm đồ cũng không lấy được xu nào.

- Đại đương gia.

Chu Phi hành lễ giống như những đệ tử khác trong trại, nhỏ giọng nói:

- Đêm qua đại đương gia đã nói chỉ cần hãn giao ra khỏi lệnh bài này là có thể đi, vậy tại sao bây giờ lại nuốt lời?

- Chu Phi.

Lý Căn Dung gằn từng chữ:

- Ta lệnh cho con đóng cửa tự kiểm điểm, con lại dám một mình trốn ra đây, ta không đánh gãy chân con không được, cút qua một bên cho ta, ta có rất nhiều thời gian xử lý con đấy.

Một đệ tử cầm kiếm ban nãy vội nói:

- Đại đương gia bớt giận___A Phi, nghe lời, mau tránh ra.

Chu Phi đời này có hai từ không học được, một là “sợ”, hai là “nghe lời”, nói tới cũng lạ, con nhà người ta nếu từ nhỏ phải sống trong đòn roi thì luôn sợ hãi trường bối nghiêm khắc, còn nàng thì ngược lại, càng đánh càng hồn, càng đánh càng không sợ.

Chu Phi không né không tránh mà nghênh đón ánh mắt của Lý Căn Dung:

- Được, vậy chúng ta một lời đã định, đại đương gia nhớ lời mình nói đấy, đưa hân ra khỏi 48 trại, tôi đứng ở đây cho bà đánh gãy chân.

Tạ Doãn ban này giống như thần tiên trên trời bây giờ cuối cùng cũng kinh hãi, không kiềm được nói:

- Ôi, chuyện đó...

Lý Căn Dung cả giận nói:

- Bắt!

Đệ tử cầm kiếm bên cạnh nhỏ giọng nói:

- A Phi...

Lý Căn Dung quát to:

- Bắt cả tiểu nghệt súc này lại cho ta!

Các đệ tử không dám trái lời đại đương gia, nhưng họ đều nhìn Chu Phi lớn lên nên không quá muốn ra tay với nàng, rề rà hồi lâu cuối cùng mới có một người hạ quyết tâm giơ kiếm xuất chiêu, đồng thời nháy nháy mắt với Chu Phi, ý bảo nàng nhận lỗi chịu thua.

Nào ngờ cô nhãi này hoàn toàn không biết nhìn ánh mắt người khác, đao của nàng đã bị dây trận làm vỡ, nàng không biết lấy từ đâu được một

thanh kiếm, nghiêm túc trả lời:

- Sư huynh, đắc tội rồi.

Kế đó cổ tay nàng run lên, trường kiếm nhanh nhẹn bắn ra ngoài, vỏ kiếm tung lên thật cao, hất rơi vũ khí của mấy đệ tử kia không chút lưu tình, đầu của mấy sư huynh như to ra, thấy nàng không chịu nhượng bộ thì cũng không dám nhường nàng trước mặt Lý Căn Dung, tức thì có bốn người bao vây lại, hai thanh kiếm một trên một dưới đâm về phía Tạ Doãn, còn một đao một kiếm hướng về phía Chu Phi muốn để nàng dùng kiếm đỡ, bình thường Chu Phi đều dùng đao lưng hẹp cứng hơn thanh kiếm này không biết bao nhiêu lần, hai đệ tử đó đoán được nàng nội lực không đủ nên chỉ dùng một chiêu áp chế kiếm trong tay nàng, khiến nàng không thể nào làm loạn mà cũng không đến mức làm nàng bị thương.

Nào ngờ Chu Phi thường ngày vì trốn tránh Lý Thịnh mà luôn che giấu bản lĩnh, đao của nàng còn là đao một lưỡi, cứng rắn vô song, che giấu khó hơn thể hiện rất nhiều, ngoài ra, mười mấy năm như một ngày nàng luôn nằm mơ muốn đánh bại Lý Căn Dung, cộng thêm thiên phú của nàng vốn không thấp, tính khí lại còn cao hơn thiên phú nên căn bản chưa từng để các đệ tử khác vào mắt, nàng nhanh chóng lùi về sau một bước, đưa một tay đẩy mạnh Tạ Doãn.

Tạ Doãn cũng rất có tiền đồ, tùy cơ ứng biến, không chút do dự bị một tiểu cô nương đẩy ngã nhào, vừa vặn tránh được hai kiếm, còn dọn chỗ cho Chu Phi, tức thì nàng lấy chân trái làm trục, đưa kiếm lên ngang ngực, bất ngờ xoay chuyển, chỉ nghe tiếng kim loại chói tai vang lên, nàng lấy kiếm làm đao, phá tan ba thanh kiếm, thân kiếm uyển chuyển tiếp đó quần lấy thanh cương đao cuối cùng, người cầm đao nọ cảm thấy như có một luồng sức mạnh cuốn tới, đao trong tay vượt ra, bị Chu Phi xoắn thành hai đoạn!

Ngay cả Lý Căn Dung cũng hơi giật mình, Lý đại đương gia lập tức phản ứng được là chuyện gì đang xảy ra, lửa giận càng dữ dội, một chương

đánh về phía sau lưng Chu Phi.

Chu Phi tuy mềm mấp không sợ ai, lại thường xuyên có những ảo tưởng đại nghịch bất đạo nhưng thực sự động thủ với mẹ thì nàng vẫn chưa dám thực hành, tức thì nàng như “chim én lướt trên mặt nước” nhẹ nhàng nhảy lên cây, dùng chuôi kiếm mắc lên ngọn cây, xoay một vòng, đầu cũng không quay lại đã tránh thoát được chưởng thứ hai của Lý Cần Dung rồi rơi xuống đất một cách hiểm hóc cùng với cành cây bị gãy, nàng nhảy lên phóng xuống rất liên mạch lưu loát.

Mấy đại đệ tử xung quanh nhìn mà kinh hồn bạt vía, chỉ sợ Chu Phi làm loạn như vậy sẽ thực sự chọc giận đại đương gia, khiến đại đương gia dưới cơn thịnh nộ xuất ra hiểm chiêu, thế là họ bèn vội vàng tiến lên, ngăn lại đường lui của nàng.

Đúng lúc này, có một người kêu lên:

- Dừng tay!

Tạ Doãn lúc này còn hơi khẩn trương bỗng chốc thả lỏng, một lần nữa lộ ra khuôn mặt tươi cười mềm mấp ba hoa, từ dưới đất bò dậy, phúi phúi bụi đất trên người, rồi chỉnh lại vạt áo, ung dung điềm tĩnh hành lễ với người mới tới:

- Hậu sinh tham kiến Chu tiên sinh.

- Không dám nhận.

Chu Dĩ Đường từ từ đi tới, bước chân ông không nhanh, thậm chí còn hơi yếu ớt, ông cong tay búng vào trán Chu Phi, mắng:

- Không có phép tắc.

Sau đó ông và Lý Căn Dung nhìn nhau, rồi ánh mắt chậm rãi chuyển sang khối lệnh bài treo trên cây, nhẹ giọng nói:

- Tình sư đồ, Chu mỗ đã trả, giờ đây ta chẳng qua là một phế nhân quay lưng với đời, còn tới tìm ta làm gì?

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Phong Vân

Tạ Doãn mỉm cười nói:

- Tôi chẳng qua chỉ là một người đưa thư đi ngang qua, ân tình hay thù cũ tôi đều không biết, nhưng Chu tiên sinh nếu không muốn gặp tôi thì có thể không cần hiện thân, không phải sao?

Chu Dĩ Đường nhìn hắn, đột nhiên hỏi:

- Nếu ta căn bản không nghe thấy thì sao?

- Thì không sao cả.

Tạ Doãn rất rộng rãi trả lời:

- Không nghe thấy tiếng sáo của tôi thì không phải người tôi muốn tìm, Thục Trung đất linh sinh hiền tài, phong cảnh như tranh, dọc đường đi được mở mang tầm mắt, dù cho tay trắng trở về cũng không uổng chuyến này.

Tiếp đó con người hắn xoay chuyển, cười híp mắt, không nặng không nhẹ đâm cho Chu Dĩ Đường một câu:

- Nỗi khổ của côn băng (1) nước cạn, nỗi đau của thương long (2) gãy sừng, cá diếc dưới sông như chúng tôi nghe không hiểu, tiên sinh không cần nói với kẻ ếch ngồi đáy giếng.

(1) Côn băng: loài linh thú kinh ngư thượng cổ.

(2) Thương long: tên một loài rồng.

Chu Dĩ Đường không chấp nhặt với hắn, giữa trán ông có một nếp nhăn sâu, luôn lộ vẻ lo âu, lúc cười lên cũng có, ông chăm chú nhìn Tạ Doãn rồi nói:

- Tiểu huynh đệ rất biết nói chuyện.

- Xấu hổ.

Tạ Doãn mặt không đỏ tim không đập nói:

- Loại mặt hàng không cần phế đã nát sẵn như vãn bối chỉ còn lại có hai công dụng là chạy nhanh và dẻo miệng thôi.

Ánh mắt Chu Dĩ Đường chuyển sang Lý Căn Dung, hai người chỉ cách nhau vài bước nhưng chột nhìn nhau mà không thốt nên lời.

Chu Dĩ Đường nhỏ giọng nói:

- A Phi, con lấy lệnh bài trên cây xuống cho cha.

Chu Phi không hiểu gì cả, quay đầu nhìn Lý Căn Dung.

Nàng chưa từng thấy Lý Căn Dung có vẻ mặt như thế, đau lòng không rõ là đau lòng, so với cơn giận lúc bắt nàng ban nãy, giờ đây bà đã bình tĩnh lại, chỉ là đôi vai hơi sụp xuống, lớp khôi giáp đầy khí thế quanh người không còn sót lại bao nhiêu, lộ ra thể xác phàm trần.

Giọng bà khàn khàn:

- Không phải chàng nói là ân tình đã trả rồi sao? Nếu ân oán hai bên đã không còn...

- Căn Dung...

Chu Dĩ Đường nhẹ nhàng ngắt lời bà:

- Ông ấy sống, hai ta ân oán không còn, ta lánh đến Thục Trung, cùng ông ấy tuổi vàng chia cắt. Giờ đây ông ấy đã mất, sinh tử đôi bờ, chuyện cũ năm xưa như một nét bút thoáng qua, nàng hiểu chứ?

Sắc mặt Lý Căn Dung chợt thay đổi_____chàng biết!

Chu Dĩ Đường biết Lương Thiệu chết rồi, vậy những thứ... mưa gió phong ba bên ngoài mà bà hao hết tâm cơ dè xuống thì sao?

Phải chăng chàng im lặng không nói gì nhưng trong lòng đều biết cả?

Lý Căn Dung không phải là tiểu nữ nhi hồ đồ của bà, chỉ qua vài câu nói, bà đã hiểu được những từ then chốt mà Tạ Doãn và Chu Dĩ Đường vừa nói.

“Không nghe thấy tiếng sáo của tôi thì không phải người tôi muốn tìm”__bà sớm nên hiểu rõ, người như Chu Dĩ Đường sao chịu an phận một góc, “quay lưng với đời” mười mấy năm như một?

Lý Căn Dung sững sờ hồi lâu rồi mới hơi ngẩng đầu lên, nhờ động tác này mà bờ vai của bà một lần nữa nâng lên, dường như đã được phủ thêm một lớp đệm sắt, thật lâu bà mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Chu Phi thấy bà chớp chớp mắt mấy cái rồi rũ mắt, tự nói với chính mình:

- Lấy đưa cho cha con đi.

Khởi lệnh bài cũ này cảm giác vô cùng thô ráp, Chu Phi tùy tiện sờ nó thì thấy có mấy vết tích của binh khí để lại khiến cho những dấu khắc vốn hoa lệ cổ kính bên trên lộ vẻ nghiêm túc trịnh trọng.

- Khi tiên phụ còn tại thế, dù dựng cờ làm phỉ, tự bồi nhọ thanh danh cũng muốn cho những kẻ cùng đường trong thiên hạ một mảnh đất dung thân cuối cùng là 48 trại này.

Lý Cẩn Dung nghiêm mặt nói:

- Chúng ta nam bắc đều không có chỗ dựa, lấy Thập Vạn Đại Sơn (3) làm thành, lấy nước sông Tây Mạc làm lũy, kẻ xâm phạm ắt phải bị giết. Di mệnh tổ tiên không dám cãi, cho nên ở bên ngoài địa giới 48 trại, chúng ta không thân không thích không bè không bạn, dù là chàng cũng giống vậy.

(3) Thập Vạn Đại Sơn: tên một dãy núi ở Trung Quốc.

Sắc mặt Chu Dĩ Đường không thay đổi:

- Ta hiểu.

Lý Cẩn Dung dứt hai tay vào trong tay áo:

- Nếu chàng đi, từ rày về sau không còn liên quan gì đến 48 trại nữa.

Chu Phỉ đột nhiên quay đầu, trợn to mắt.

- Ta sẽ không phái người hộ tống chàng.

Lý Cẩn Dung nói không chút cảm xúc:

- Chuyến này đi Kim Lăng đường xá xa xôi, thế đạo không thái bình, chàng hãy ở lại thêm vài ngày, viết một phong thư bảo họ tới đón chàng đi.

Nói rồi, bà không để ý tới Tạ Doãn vừa nãy còn hô đánh hô giết, mặc kệ các đệ tử trợn mắt há hốc mồm ngay tại chỗ, thậm chí cũng quên đánh gãy chân Chu Phỉ, bà xoay người rời đi.

Ánh mắt Chu Dĩ Đường dõi theo bà đi thật xa, hồi lâu sau mới khoát khoát tay, khẽ nói:

- Mọi người giải tán đi._____Thịnh nhi.

Lý Thịnh lặng lẽ bước ra từ phía sau ông:

- Cô phụ.

Hắn tự cho là mình thông minh hơn Chu Phi, đã dự đoán trước rằng Chu Dĩ Đường quá nửa là không ở nơi bình thường hay ở, bởi vậy từ khi chuồn khỏi phòng mình, hắn liền đi khắp núi để tìm ông. Lý Thịnh tự phân tích là Chu Dĩ Đường sức khỏe không tốt, sợ lạnh sợ nóng sợ ẩm, bình thường Lý Căn Dung chăm sóc ông rất tỉ mỉ, nơi mà bà sắp xếp cho ông chắc chắn không thể ẩm u, không thể gần nước, không thể đón gió, đường cũng không thể khó đi. Kết quả hắn vô cùng kín đáo dựa theo suy đoán của mình tìm khắp nơi trong 48 trại nhưng ngay cả cái bóng của Chu Dĩ Đường cũng không tìm thấy.

Cuối cùng hắn tay trắng trở về, nào ngờ lại gặp Chu Dĩ Đường ở chỗ cách tiểu viện của ông không xa, đang đứng dựa vào một gốc cây già, nghe tiếng sáo từ cách đó không xa vọng tới.

Lý Thịnh cùng tới với ông, đương nhiên thấy cảnh Chu Phi dùng một kiếm chống lại bốn vị sư huynh trong trại, lòng hắn ngổn ngang trăm mối, không nhìn Chu Phi nữa, mắt nhìn mũi mũi nhìn miệng rồi va phải Chu Dĩ Đường trước mặt.

Chu Dĩ Đường nói:

- Con đi xin đại đương gia một khối lệnh bài, nói là ta muốn, vị tiểu huynh đệ này là khách của ta, xin bà ấy đừng làm khó dễ.

Lý Thịnh không dám trì hoãn, xoay người rời đi.

- Đa tạ Chu tiên sinh.

Tạ Doãn mặt mày vui vẻ:

- Vị khách không mời như tôi lúc đến phải leo tường đào vách, lúc đi cuối cùng cũng có thể nhìn cổng lớn của 48 trại mở ra rồi.

- Cậu họ Tạ.

Chu Dĩ Đường nói:

- Là có quan hệ gì với Tạ tướng sao?

- Không sai, một nét bút không viết được hai chữ Tạ.

Tạ Doãn nghiêm túc nói:

- Tôi và lão nhân gia ông ấy 800 năm trước là người một nhà, mộ tổ dưới quê là vai kề vai. Có điều 800 năm sau, ông ấy ở nơi cao trên triều đình, còn tôi ở chốn xa trong giang hồ, hai chúng tôi bổ sung cho nhau, xem như là bạn tri kỷ cách nhau tám lạng.

Chu Dĩ Đường thấy hăn thốt đầy tiếng ngựa, không có lấy một câu tiếng người thì dứt khoát không hỏi nữa, chỉ chấp chấp tay với hăn rồi gọi Chu Phi, từ từ đi.

Sau ngày hôm đó, Chu Phi không gặp lại Tạ công tử nữa, nghe nói là đã xuống núi đi rồi, còn giúp Chu Dĩ Đường mang đi một phong thư.

Sau khi Tạ Doãn đi hơn một tháng, có người vô cùng chính thức đến gõ cổng cầu kiến đại đương gia Lý Cẩn Dung của 48 trại, nhưng Lý Cẩn Dung không lộ diện, chỉ sai người mở cổng cho Chu Dĩ Đường rời đi.

Ngày ấy, màu xanh um khắp 48 trại điêu tàn, sóng xanh tựa biển, gió nhẹ thổi qua, vang lên tiếng rì rào.

Chu Dĩ Đường một mình chậm rãi xuống núi, trạm gác hai bên sớm đã nhận được mệnh lệnh, một trái một phải mở cửa nhường đường. Ông quay đầu nhìn đường, không thấy người muốn thấy, khóe môi hơi cong lên, hình như là tự giễu. Đúng lúc này, có người hô to:

- Đợi đã!

Chu Phi chân không chạm đất từ trong 48 trại đuổi tới:

- Cha!

Lý đại đương gia nói không ngăn cản Chu Dĩ Đường chứ không nói không ngăn cản Chu Phi không có lệnh bài, mấy người gác cổng đồng thanh nói:

- Sư muội đừng bước.

Chu Phi không thềm nghe, nàng không biết lại tìm đâu ra một thanh đao lưng hẹp xấp xỉ thanh trước đó, ném vỏ sắt cách xa mấy trượng, kẹt vào lưới sắt, hai người gác cổng một người cầm đao một người cầm thương đồng thời ra tay ngăn nàng, Chu Phi cong người, trường đao sau lưng đánh văng vũ khí của hai người họ, nghiêng người cứng rắn lao ra, ở cổng tức thì có thêm bảy tám đệ tử gác cổng khác xuất hiện bao vây nàng.

Vẻ mặt Chu Dĩ Đường bất đắc dĩ:

- Chu Phi, đừng càn quấy, quay về cho cha!

Chu Phi cảm thấy có rất nhiều đao kiếm đặt trên đỉnh đầu nàng như một khối Ngũ Hành Sơn giã không ra, vùng không thoát, hai tay nàng gắng sức đến cực hạn, nơi khớp nối lên màu tái mét, nàng cắn răng nói:

- Con không về!

Chu Dĩ Đường:

- A Phi...

Chu Phi:

- Bả không cho người hộ tống cha thì để con hộ tống, cùng lắm thì con không về nữa!

Chu Dĩ Đường quay đầu nhìn, trong những người tới đón ông, dẫn đầu là một hán tử khoảng 35 36 tuổi, toàn thân mặc giáp đen, dáng người gọn gàng linh hoạt, thấy ánh mắt Chu Dĩ Đường đưa tới thì lập tức tiến về trước nói:

- Mạt tướng Văn Dục, phụng mệnh hộ tống tiên sinh đến Kim Lăng, tiên sinh có gì sai bảo?

- Hóa ra là “Phi Khanh” tướng quân, may mắn được gặp.

Chu Dĩ Đường chỉ về phía vỏ đao bị kẹt cứng của Chu Phi, nói:

- Đứa trẻ này bị ta chiều hư rồi, rất ương bướng, khiến tướng quân chê cười, kinh mạch hai tay của ta đã đứt, có thể mời tướng quân giúp một tay chăng?

Văn Dục cười nói:

- Chu tiên sinh khách khí.

Nói xong, ông không hề tiến lên, cách xa xa vung tay đánh ra một kình lực không nặng không nhẹ vào vỏ đao của Chu Phi, vỏ đao rơi xuống, hai cánh cổng sắt cao sáu trượng của 48 trại phát ra một âm thanh chói tai rồi đóng lại.

Chu Phi bị bảy tám thủ vệ áp chế ngay tại chỗ, nén giận ngẩng đầu lên, hung hăng nhìn Văn Dục.

Nam nhân giáp đen lúng túng sờ sờ mũi:

- Lệnh ái ghi hận ta rồi.
- Con bé còn nhỏ, không hiểu chuyện.

Chu Dĩ Đường lắc đầu, khom người nhặt vỏ đao sắt ấy lên, nó đầu tiên là bị kẹt giữa cổng sắt, sau đó là bị Văn Dục đánh vào, bên trên có thêm hai chỗ lõm, Chu Dĩ Đường nói với Chu Phi:

- Đao này rất bình thường, sau này cha sẽ tìm cho con một thanh đao tốt.

Chu Phi không lên tiếng, gắng sức đẩy những đao kiếm đang áp chế nàng ra, sức nàng rõ ràng đã đến cực hạn, ngực đau nhói, nhưng vẫn đôi hờn nửa tắc cũng không chịu lùi.

Chu Dĩ Đường nhìn nàng, nói:

- Cha nhớ cha từng nói với con “cá và tay gấu không thể nào có cả hai”.

Chu Phi không muốn nghe những lời vô ích “hi sinh vì nghĩa”, nàng làm lơ ánh mắt ông, trường đao trong tay run lên, phát ra những tiếng “rắc rắc” rồi thình lình đứt gãy không hề báo trước, đoạn đao gãy văng ra cắm mạnh vào đất, thủ vệ dùng lưng đao đè bả vai nàng xuống.

- Cha không phải muốn nói “hi sinh vì nghĩa” với con.

Cách một tấm cổng sắt, Chu Dĩ Đường lặng lẽ nói với nàng:

- A Phi, “lấy hay bỏ” không được quyết định bởi con xem trọng hay không xem trọng cái nào, vì nó vốn là đao của kẻ mạnh, hoặc là thành văn, hoặc là giới võ, bằng không con chỉ là giun dế, cả đời chỉ có thể thân bất do kỷ, mặc cho số mệnh an bài, còn nói đến lấy hay bỏ gì đó chẳng phải là làm

trò cười cho thiên hạ hay sao? Giống như ngày hôm nay vậy, con nói “cùng lắm thì con không về” nhưng con căn bản không ra khỏi nôi cánh cổng này, muốn ở lại hay muốn đi theo cha, do con quyết định sao?

Văn Dục nghe Chu Dĩ Đường nhỏ nhẹ trò chuyện với cô bé này, còn tưởng rằng ông ấy thân thiết xoa dịu, nào ngờ ông ấy lại nói ra những lời vô tình như thế, đừng nói là một cô bé, ngay cả ông cũng thấy rất mặt.

Chu Phi sững sờ, vành mắt phút chốc đỏ lên, ngơ ngác nhìn Chu Dĩ Đường.

- Hãy trưởng thành. Sơn thủy có tương phù, sơn thủy bất diệt, chỉ xem xem bao giờ con mới có thể tự do ngang dọc.

Chu Dĩ Đường nói:

- A Phi, cha đi đây, tạm biệt.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Tú Sơn

Có câu “Chốn núi non không ngày không tháng, Rét qua rồi chẳng biết năm sang”. (1)

(1) Trích “Tây du ký”.

Chuyến đi này, đi những ba năm.

Lý Nghiên một tay xách giỏ lớn, một tay nắm sào trúc, nhắm mắt lại cho người ta nắm thân trúc dẫn nàng đi từng bước từng bước bên bờ sông Tây Mạc, vừa đi vừa lải nhải hỏi:

- Còn xa lắm không? Ta nghe thấy tiếng nước, đến bờ sông rồi sao?

Người nắm thân trúc dẫn nàng đi không rõ là đệ tử của môn phái nào trong trại, là một tiểu thiếu niên xấp xỉ tuổi Lý Nghiên, hễ nói chuyện với nàng là đỏ mặt, nói như muỗi kêu. Nhưng chưa đợi cậu ấy mở miệng vo ve thì Lý Nghiên cảm thấy thân trúc trong tay bị ai đó kéo, nàng “ui da” ra tiếng, mở mắt thì thấy Lý Thịnh vẻ mặt không kiên nhẫn đứng trước mặt nàng.

Lý Nghiên gào lên:

- Huynh làm gì thế? Dọa chết muội rồi!

Lý Thịnh không thèm nhìn nàng, gật đầu với đệ tử tay chân luống cuống kia, nhẹ nhàng nói:

- Muội ấy nhiều tật lắm, đừng chiều muội ấy được đàng chân lân đàng đầu, cứ bắt nạt các đệ hoài.

Đệ tử kia càng đỏ mặt hơn, lúng túng hồi lâu không nói nên lời, nhanh chóng chào Lý Thịnh rồi chạy như bay.

Lý Nghiên cũng rất muốn chạy, nhưng đang ở bên bờ sông nàng không dám___nàng sợ độ cao, từ trên vách núi nhìn xuống, nàng có thể tưởng tượng ra bảy tám loại tư thế ngã chết nên mới không dám mở mắt mà nhờ người cầm sào tre dẫn nàng đi.

Lúc bắt chân nàng hơi bị chuột rút thì Lý Thịnh túm lấy cổ áo sau của nàng, xách nàng bay vút lên không.

Lý Nghiên bị dọa ngay tại chỗ:

- Ca! Đại ca! Ca ca! Tha mạng! Giết người!

Lý Thịnh mắt điếc tai ngơ, trực tiếp xách nàng đến bên vách núi, ban ngày hơi nước trên sông Tây Mạc đã tan hết, nước sông cực kỳ hung mãnh, hai bên bờ sông là vách đá cao cao hiểm trở, tiếng ong ong của dây trện và tiếng nước ầm ầm xen lẫn vào nhau tạo nên tiếng gầm gừ hùng vĩ, vỗ vào hai bên bờ.

Lý Nghiên:

- ...

Lý Thịnh hơi buông tay ném nàng qua một bên, bức bối nói:

- La gì mà la, có gì đâu mà sợ? Huynh cũng đâu có ném muội xuống.

Lời hăn chưa dứt thì muội muội vinh quang của hăn đầu gối mềm nhũn, ngồi bệt xuống. Lý Nghiên tùy tiện đặt cái giỏ lớn trong tay qua bên cạnh, sau đó một tay túm lấy nhánh cỏ trên đất, một tay ôm bắp đùi Lý

Thịnh, run rẩy hít vào hai ngậm không khí, chuẩn bị tốt tâm trạng rồi òa lên khóc lớn.

Lý Thịnh cảm thấy bụng mẹ mà mình từng ở bị sỉ nhục sâu sắc, hận không thể đạp nòng một cước xuống.

Đúng lúc này mặt đất hơi chấn động, dây trận trong sông Tây Mạc có động tĩnh khác thường, Lý Nghiên sợ hết hồn, liều mạng bám lấy đuôi Lý Thịnh, mở một mắt nhắm một mắt với ý định len lén nhìn xuống.

Một ông lão tóc bạc trắng ngồi xếp bằng trong tiểu đình ở lòng sông, tay cầm một cành liễu, quát lên:

- Chu nha đầu, hôm nay mở toàn bộ dây trận, con cẩn thận nhé!

Cành liễu của ông chỉ vào một thiếu nữ đang đứng, nước quá đen, từ bên trên không nhìn rõ cột đá và dây trận bên dưới, nàng giống như là đứng trên mặt nước vậy.

Trong tay Chu Phi cũng cầm một cành liễu, nàng không hề động đậy mà nhắm mắt đứng đó.

Lý Nghiên kinh ngạc nói:

- A Phi muốn làm gì thế?

Lời Lý Nghiên còn chưa dứt thì nghe “vút” một tiếng, Chu Phi chột nhảy lên, nhưng lưới dây trận hiện lên còn nhanh hơn nàng, trụ đá dưới chân nàng nhất định đã chìm xuống, đồng thời một mạng lưới to lớn phản quang chi chít từ dưới bọc lên trên.

Lý Nghiên kinh hãi hô ra tiếng, Chu Phi run cổ tay, cành liễu mềm mại bị nội lực ép vào chột thẳng băng, cứ như một sợi dây thừng cứng móc vào một sợi dây trong dây trận, vậy mà lại không bị dây trận cắt đứt!

Chu Phi mượn lực xoay người, chui qua khe hở trong dây trận một cách tinh chuẩn, những sợi dây chết người ngưng tụ ánh nắng và ánh nước thành một đường, dồn dập sượt qua mặt nàng nhưng Chu Phi không hề liếc nhìn một cái, dường như đã quen rồi.

Cành liễu mềm dẻo lập tức bắn ra, lá non vừa mới nhú bị xước mất một nửa, Chu Phi nhẹ nhàng rơi xuống một tảng đá khác.

Tảng đá này không có nền móng, hoàn toàn dựa vào hai sợi dây kéo, trôi nổi bồng bềnh trên sông, khiến Chu Phi cũng nhấp nhô lên xuống theo. Dây trận trong nước dệt thành một tấm lưới lớn rợp trời xòe ra bốn phía trên đỉnh đầu nàng, lúc này nước chậm rãi đọng thành một giọt rơi trên hàng mi Chu Phi, nàng nhanh chóng chớp mắt, giữ đi giọt nước ấy, đồng thời cúi đầu rút trường đao bên hông, tảng đá dưới chân nàng chợt chìm xuống, bắn lên bọt nước cao quá đầu người, cả lưới dây trận co lại không báo trước, muốn cuộn nàng vào giữa.

Lý Nghiên sợ đến mức hét to một tiếng, suýt kéo tuột quần ca ca, Lý Thịnh cũng không quan tâm đến việc đánh nàng.

Tiếng “ong ong” trong sông đột nhiên trở nên sắc bén, Chu Phi bất ngờ bổ ra một đao, Lý Thịnh vô thức lùi về sau tránh, phảng phất như cách mặt sông rộng lớn cũng có thể cảm giác được sự ngạo nghễ vô song trong nhát đao ấy.

Lưỡi đao của nàng cách sợi dây một góc độ cực nhỏ thì xẹt qua dây như chớp lóe, bổ vào chỗ hai dây giao nhau, nàng từ lâu đã không còn ra chiêu Chấn Nam Sơn bừa bãi như mấy năm trước nữa, vết đao của nàng gần như im hơi lặng tiếng, lưỡi đao mỏng như cắt vào một miếng đậu phụ, nhẹ nhàng móc hai dây ra, kế đó thành linh tăng tốc, kéo đao thành hình trăng tròn, toàn bộ lưới dây trận rung động, chỉ một đao ấy nàng đã đánh ra một lỗ đủ một người chui qua.

Lý Thịnh bồng siết chặt năm đấm, tuy chỉ một đao nhưng ánh mắt nàng phải vô cùng nhạy mới có thể tìm được dây mấu chốt trong hàng trăm hàng ngàn dây, đồng thời xuất đao phải chuẩn, chuẩn đến mức chém cánh trái của ruồi mà không làm tổn thương đến cánh phải của ruồi mới có thể tách hai dây giao nhau, kể đó là nội tức không được ngắt quãng mới có thể dốc sức đẩy ra xúc tu khổng lồ của con thủy quái dưới sông này____ba năm trước nàng nhắm mắt tìm vận may, hai tay cầm đao, dốc hết toàn lực, đánh liên tiếp mấy chiêu “Chấn Nam Sơn” mới có thể làm lung lay dây trận, còn bây giờ nàng đã có thể tỉnh bơ mặt không đổi sắc.

Chu Phi đẩy ra dây trận, lập tức xoay người nhảy ra ngoài, nàng vừa mới thoát vây thì dây trận chỉ chít liền co lại, xoắn nát tảng đá nàng mới đặt chân kia, Chu Phi ở không trung nhanh nhẹn như một “con rồng vẩy đuôi”, càn lướt trong tay hết sợi roi cuốn lấy dây trận, đưa Chu Phi lên cao khoảng một trượng, sau đó nàng quyết đoán buông tay, càn lướt mất đi sức chống đỡ, tức thì bị cắt thành ba đoạn.

Chu Phi túm lấy một sợi dây thừng rủ bên vách đá, phóng người lên nóc tiểu đình giữa sông, rồi từ trên nóc lật người xuống, thu lại trường đao, không thèm chào hỏi liền đưa tay đuổi về phía khay trái cây trước mặt Ngự lão, chọn một quả màu đỏ không sống không chín chà chà trong lòng bàn tay, cắn một cái rồi thả vòng vòng nói với Ngự lão:

- Ôi... chua quá, thái sư thúc, thấy sao hả, con không bị rách chỗ nào hết.

- Con con con...

Ngự lão nhìn chằm chằm khay trái cây đỏ bị khuyết một góc khiến ông vô cùng khó chịu, hận không thể lấy đầu Chu Phi xuống bù vào chỗ khuyết kia, ông tức thì nổi giận mắng:

- Hồn láo!

Chu Phi không hiểu gì cả:

- Sao con lại hồn láo?

Ngư lão nổi giận nói:

- Ai cho con lấy nó?

- Chậc, có gì quý chứ, đâu có ngọt.

Chu Phi chê bai lườm quả đỏ bị nàng cắn một miếng,:

- Vậy con trả lại.

Nói rồi không đợi Ngư lão phản ứng, nàng ném quả bị cắn một góc ấy về trong khay, quả đỏ đã bị nàng gặm, bề ngoài vốn xấu xí lại không chịu ở yên vị trí mà lăn đi, xoay lơ hồm lên trời, hiện rõ cả dấu răng.

Ngư lão:

- ...

Liền sau đó, Chu Phi nhảy ra khỏi tiểu đình giữa sông như chim én, tránh một chưởng phần nộ của thái sư thúc nàng, nàng lên xuống hai lần lại túm lấy sợi dây thừng buông xuống bên vách núi, đóng đưa hai ba cái đã trèo lên trên, còn phát ngôn bừa bãi với Ngư lão tức giận giậm chân bên dưới:

- Ông keo kiệt quá, con không chơi với ông nữa!

Tiếng gầm của Ngư lão vang vọng khắp sông Tây Mạc:

- Ranh con, ông sẽ bảo mẹ con đánh chết con!

Lý Thịnh thấy nàng lên thì lập tức mạnh mẽ gỡ tay Lý Nghiên ra khỏi đùi mình, xoay người muốn rời đi, Lý Nghiên vô thức đưa mắt nhìn sông

Tây Mặc, đứng dậy thất bại lần thứ ba, đành phải nằm bò xuống đất như con sâu bự mắt to:

- Ca, sao A Phi vừa lên là huynh bỏ đi? Huynh đi thì đi, cũng phải kéo muội một cái chứ!

Lý Thịnh không quay đầu lại, dùng khinh công chuồn đi rất nhanh.

Năm đó Lý Thịnh trải qua nguy hiểm trong sông Tây Mặc trở về, hầu như bị ác mộng hơn ba tháng, hễ nghe thấy ba chữ “sông Tây Mặc” là giật mình, lần đầu tiên nghe Lý Nghiên nói Chu Phi hễ rảnh rỗi sẽ chạy tới sông Tây Mặc, hẳn cảm thấy Chu Phi chắc chắn là điên rồi.

Mới bắt đầu, Chu Phi chạy tới nói với Ngư lão là nàng muốn vượt qua dây trận, Ngư lão không biết lấy từ đâu ra một cái mặt nạ bảo vệ bằng sắt ném cho nàng, nói thẳng trước mặt nàng là nàng “tư chất kém, công phu nát, khinh công như quả cân, tâm thô hơn cả eo, trừ có chút thành tựu ở khoản đi tìm chết thì chỉ còn lại cái mặt miễn cưỡng có chút ưa nhìn, tuyệt đối không thể làm mất ưu điểm duy nhất này nên phải bảo vệ cho tốt, không được để hủy dung.”

Chu Phi xấu tính không sửa được, Lý Thịnh cảm thấy nàng chắc chắn sẽ trở mặt ngay tại chỗ, ngờ đâu nàng lại không nói tiếng nào mà nhận lấy mặt nạ đeo vào, từ đó ba năm như một, lễ tết cũng không ngừng nghỉ.

Lúc bắt đầu, dây trận chỉ có thể mở ra một phần nhỏ dưới sự khống chế của Ngư lão, nhưng dù là vậy, ngày nào nàng cũng mang thương tích máu me đầy mình rời đi, đợi hơi hơi thích ứng được thì Ngư lão lại thêm dây vào cho nàng.

Từng có một dạo Lý Thịnh không chịu thua, nếu Chu Phi có thể làm được thì tại sao hẳn không làm được?

Hắn thậm chí còn theo xuống hai lần... kết quả phát hiện chính là hắn không làm được. Khi dây trện khắp sông nổi lên, cơn ác mộng khó khăn lắm mới quên được của hắn dường như tái hiện, lần thứ nhất hắn rơi xuống sông, luống cuống tay chân, suýt bị cắt đầu, Chu Phi nhìn không nổi nữa mới xách hắn ra ngoài.

Lần thứ hai hắn lấy hết dũng khí, thề sẽ không đứng ngốc tại chỗ nhưng kết quả trong lúc lúng túng hắn lại rơi xuống nước, nếu không nhờ Ngư lão kịp thời thu lại dây trện thì đại khái hắn đã bị cắt thành một đồng thịt vụn rồi.

Lý Thịnh mãi mãi cũng không quên cảm giác trong làn nước sông lạnh lẽo, từng sợi từng sợi dây đẳng đẳng sát khí bơi qua bơi lại, từ đó về sau, hắn không còn xuống sông Tây Mặc nữa.

Lý Thịnh không muốn gặp Chu Phi, cúi đầu đi về, hắn đi đường tắt, lúc quẹo vào một mảnh rừng trúc nhỏ mọc hoang, bước chân hắn hơi khựng lại:

- Cô cô?

Lý Căn Dung khoanh tay đứng trong rừng, trên vai có hai chiếc lá, đại khái là đã đợi một lúc lâu rồi, bà gật đầu với hắn, căn dặn:

- Đi gọi A Phi rồi hai đứa cùng tới tìm ta.

- Dạ.

Lý Thịnh đáp một tiếng, sau đó lại hỏi:

- Đi đâu tìm cô cô?

- Tú Sơn Đường.

Lý Căn Dung nói xong liền rời đi.

Lý Thịnh sững sờ tại chỗ một lát, suýt thì nháy dựng lên_____Tú Sơn Đường là nơi lĩnh bằng tên, trong trại có rất nhiều đệ tử được sư phụ trực tiếp lĩnh cho, thi đấu tại chỗ, nếu có thể xuất sư thì thi đấu xong là có thể trực tiếp đi lấy bằng tên!

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Hái Hoa

Tú Sơn Đường ở một chỗ đất trũng, tầm nhìn trống trải, có hai viện trước sau vô cùng khí thế.

Tiền viện tiếng người huyên náo, người trong trại ra ra vào vào đều phải đến đây đăng ký bảng tên, một nhóm đệ tử trẻ tuổi đang muốn phụng mệnh ra ngoài làm việc, đại khái là hiếm khi có cơ hội may mắn ra ngoài đổi gió nên ai nấy đều mặt mày hớn hở, chỗ đăng ký là bên kia, họ ở bên này lúu rúu đùa giỡn lẫn nhau, lúc đang cao hứng thì thấy Lý Căn Dung sai bước đi tới.

Các đệ tử trẻ tuổi bị dọa thành một đám gà con ngay tại chỗ, co cổ rút vai xếp thành một hàng, nơm nớp lo sợ đồng thanh chào.

Lý Căn Dung không hề dừng lại, mang Chu Phỉ và Lý Thịnh thẳng đến hậu đường.

Chủ quản hậu đường là một hán tử trung niên mặt tròn tên Mã Cát Lợi, người cũng như tên, tướng mạo vô cùng phúc hậu, vừa mở miệng là cho người ta cảm giác như ông đang chúc Tết.

Mã Cát Lợi dẫn một lão phu nhân đầu đầy tóc bạc ra chờ nghênh đón từ lâu, ở xa xa chấp tay thi lễ:

- Chào đại đương gia.

- Mã huynh.

Lý Căn Dung gật đầu, tiếp đó nói với lão phu nhân phía sau Mã Cát Lợi:

- Để lão phu nhân đợi lâu rồi.

Lão phu nhân kia trông không giống người giang hồ mà giống một bà lão thôn quê có chút tiền tích góp hơn, tay bà chống gậy gỗ, cười với nhóm Chu Phi ở xa xa, rất hiền lành hòa ái.

Lão phu nhân này họ Vương, vốn là góa phụ của một chưởng môn phái “Tiêu Tương” trong 48 trại, sau khi phu quân mất, vì trong môn phái không có hậu nhân xuất chúng nên bà vác thân già tạm thời làm chủ trại.

- Không vội không vội, ta cũng vừa mới tới.

Vương lão phu nhân nói, bà vừa lên tiếng thì lại càng giống một bà lão thôn quê:

- Già rồi, đi đứng không tiện, ta đi sớm một chút từ từ tới, đỡ phiền mọi người đợi... à ồ, nhìn này, Thịnh nhi cao hơn cô cô một cái đầu kìa, đúng là trẻ con mau lớn! Còn tiểu A Phi nữa, mau tới đây đùa bà lão này với, đã lâu không đến chơi với bà bà rồi.

Chu Phi ngơ ngác được bà nhét cho vài viên kẹo, đúng lúc đói bụng, thế là dứt khoát ăn luôn, không biết lão nhân gia đến Tú Sơn Đường làm gì.

Mã Cát Lợi dẫn họ đến chính viện hậu đường, ở đây có một cái đài cao, trên đài là 48 cọc gỗ lớn vững chãi, dưới mỗi cọc đều có một người đang đứng.

Mã Cát Lợi cười nói:

- Đây chính là nơi chuyên dành cho các đệ tử thi ở hậu đường chúng ta, các sư huynh sư tỷ của hai con trước đây đã nổi danh ở 48 cọc này, gọi

là “đài hái hoa”. 48 cộc đại diện cho 48 trại chúng ta, dưới mỗi cộc là người canh giữ của mỗi môn phái, trong thời gian ba nén nhang, các con phải cố hết sức lấy được giấy hoa (1) bên trên.

(1) Giấy hoa: giấy màu đỏ dùng để cắt hoa văn dán trên cửa sổ.

Mã Cát Lợi chỉ chỉ tay, Chu Phi nhìn theo ngón tay ông thì thấy trên đỉnh mỗi cộc có một cái móc nhỏ móc một mảnh giấy hoa to cỡ lòng bàn tay, giấy đỏ được cắt tĩa có tấm thành hình người, có tấm thành hình đình đài lầu các, vô cùng tinh xảo.

Mã Cát Lợi nói tiếp:

- Phương pháp không giới hạn, kỹ năng gì cũng có thể dùng, dù các con dùng ba tắc lưỡi thuyết phục sư huynh giữ cộc nhường đường cũng được. Trong ba nén nhang có thể lấy được hai mảnh giấy hoa là xem như thông qua, có thể xuất sư, nhưng có một điều____

Mã tổng quản cười hiền hòa xoa xoa tay, giống như rất ngượng ngùng nói:

- Giấy hoa này đều là ta tự cắt trong lúc rảnh rỗi, xấu hổ, tay nghề không tốt, giấy cũng giòn, kéo một cái là hỏng, lúc “hái hoa” nhất định phải cẩn thận, rách thì không tính.

Chu Phi ngẩng đầu nhìn những giấy hoa hoạt bát sinh động kia, cảm thấy Mã tổng quản đúng là mẫu mực cho câu làm nghề nào tinh nghề đó, nàng hỏi:

- Như thế nào thì tính là hái xuống? Cầm trong tay là tính hay phải đợi khi triệt để xuống đài mới tính?

Mã Cát Lợi nói:

- Tâm tư A Phi thật tỉ mỉ.

Chu Phi cười gượng, chút tâm nhãn này của nàng thực sự là bị Ngư lão hãm hại mà ra. Ngư lão nói chuyện đều không được quá tin, chẳng hạn như, ông nói mở dây trận có sáu khối đá đặt chân, đợi khi nàng vất vả lắm mới nhảy ra khỏi phạm vi sáu khối đá, còn chưa kịp lấy hơi, đảo mắt liền phát hiện khối đá dưới chân di chuyển___Ngư lão nói, tuy ông nói là sáu khối đá đặt chân nhưng đâu nói là sáu khối đá đó không thay đổi!

Chu Phi thường cạm lời, đành phải bị dây trận truy sát khắp nơi trong sông Tây Mặc.

Mã Cát Lợi giải thích với nàng:

- Không phải lấy được là tính, cũng không phải xuống đài là tính___mà xuống đất là tính, lúc con ở bên trên, người giữ cọc có thể tranh cướp với con nhưng khi con xuống đất rồi, người giữ cọc không thể ra tay nữa, bằng không tất cả người giữ cọc trên đài hái hoa cùng tiến lên thì sao bây giờ? Hơn nữa, thực sự bảo tiểu đệ tử thắng sư huynh sư tỷ cũng không khỏi quá hà khắc.

Lý Thịnh nhìn đài hái hoa nhiều hơn mấy lần, hỏi:

- Mã thúc, cọc trống kia là Lý gia trại của con sao?

- Không sai.

Mã Cát Lợi nói:

- Đại đương gia mấy năm nay bận rộn việc trong trại, không thu nhận đệ tử, Lý gia trại không có người giữ cọc, bởi vậy cọc đó luôn để trống___haiz, tiểu tử, hái hoa trên cọc trống thì không tính.

Lúc này, Lý Căn Dung chợt nói:

- Trước đây trống nhưng hôm nay ta đến rồi, 48 cọc có thể gom đủ.

Mã tổng quản và Vương lão phu nhân đều kinh hãi.

Lý Căn Dung tùy tiện lấy một thanh trọng kiếm trên giá binh khí, cầm lên ước lượng rồi chậm rãi đi đến bên dưới cọc Lý gia trại, 47 đệ tử bên cạnh tức thì như lâm đại địch, eo thẳng hơn vài phần, thi nhau dặn dò Chu Phi và Lý Thịnh.

Khóe môi Mã tổng quản co gập, cảm thấy hai đứa trẻ này hôm nay sợ là không thuận lợi, bèn vội vã nịnh hót nói:

- Đại đương gia đùa, cô đứng ở đây cũng chỉ là để đài hái hoa trông chinh tề thôi, đừng nói là trẻ con trong trại chúng ta, dù là thủ lĩnh Bắc Đẩu – “Tham Lang” đích thân tới cũng dám đến cọc của cô sao?

Nói xong, ông sợ mình nói quá không rõ ràng, lại không kiềm được mà chỉ điểm cho Chu Phi và Lý Thịnh:

- 48 cọc, lấy 2 mảnh giấy hoa là được rồi, 48 trại mỗi trại đều có sở trường riêng, người tập võ chúng ta dùng một chiêu tung hoành thiên hạ, không cần chu toàn mọi mặt, chọn thứ mình am hiểu là được____hai người các con ai lên trước?

Chu Phi không hé răng, Lý Thịnh nhìn nàng, nói:

- Con.

- Nên vậy, lớn nhỏ có thứ tự.

Mã Cát Lợi vui vẻ đáp lời, rồi cất cao giọng:

- Đệ tử 48 trại lên đài hái hoa, đốt nhang_____

Chu Phi xoa xoa tai, cảm thấy Mã thúc trước đây e là một “người chủ trì”, vừa cất giọng sang sảng thì rất có thể câu tiếp theo sẽ kiểu kiểu như “mời tân nương xuống kiệu” “bốn gia thưởng 120 xâu tiền”.

Nhưng Mã thúc không gào những lời trong tiệc ma chay cưới hỏi ấy, ông nhìn Lý Thịnh lên đài hái hoa, đọc nội quy tròn vành rõ chữ:

- Điều thứ nhất, không được lạm sát vô tội; điều thứ hai, không được gian dân cướp giật...

Đọc xong 33 điều môn quy, Mã Cát Lợi hơi dừng lại, nói rất rõ ràng:

- Những người chúng ta, không gò không bó, không lễ không pháp, không cần lưu danh muôn thuở, không ngại tiếng xấu muôn đời, chỉ cầu không thẹn với trời, không thẹn với đất, không thẹn với mình!

Chu Phi nghe mà sững sờ, không khỏi quay đầu nhìn Mã Cát Lợi, thấy khuôn mặt béo tròn của ông ấy căng ra, trang nghiêm không thốt nên lời.

Lý Thịnh thận trọng quan sát vị trí 48 cọc trên đài hái hoa, sau đó thân hình lóe lên, chạy thẳng đến cọc “Thiên Chung”. Tâm tư hẩn khéo léo linh hoạt, võ công có tinh xảo đẹp đẽ đến đâu, hẩn nhìn một cái là có thể hiểu được tám chín phần mười, vừa khéo tương khắc với Thiên Chung chú trọng dùng sức mạnh hơn kỹ xảo.

Đệ tử giữ cọc giờ ngang thanh kích, Lý Thịnh chột phóng lên ba tấc, xoay quanh cọc tiến lên như hoa quẩn vào cây, đệ tử giữ cọc muốn đuổi theo thì Lý Thịnh đột nhiên xoay người, rút hai thanh đoản kiếm bên hông từ trên cao chém xuống, đánh một chiêu “Khuyên Thái Sơn”, đệ tử giữ cọc phản ứng không kịp, ngửa mặt giờ trường kích lên miễn cưỡng chống đỡ, hai chân Lý Thịnh kẹp vào cọc, xoay người như linh hồ, kiếm kích va nhau, ngược lại khiến hẩn mượn lực tiến lên, lấy giấy hoa trên cọc xuống.

Lý Thịnh hái xong “hoa” thứ nhất thì không ngừng lại, cũng không xuống mà nhét giấy hoa vào trong tay áo, từ cốc của Thiên Chung nhún nhảy một cái, bay người đến cốc thứ hai bên cạnh, người giữ cốc này không ngờ khinh công hần tốt như vậy, bây giờ chạy lên đuổi theo thì đã mất thời cơ, đành để Lý Thịnh nhẹ nhàng lấy tấm thứ hai.

Mã tổng quản không kiềm được khen một tiếng “hay”, nói với Vương lão phu nhân:

- Nhiều năm không thấy hậu sinh nhanh nhẹn thế này rồi, bà đoán xem nó có thể lấy mấy tấm?

Wương lão phu nhân cười nói:

- Năm xưa Lý nhị gia trong ba nén nhang đã lấy một mạch mười ba tấm giấy hoa, ta thấy tiểu tử này công phu vững chắc, lại biết dùng mảnh khỏe tiểu xảo, đúng là con giỏi hơn cha.

Mã tổng quản nhìn Chu Phi dường như có điều suy nghĩ bên cạnh, không kiềm được trêu nàg:

- A Phi có thể lấy mấy tấm?

Chu Phi không tập trung nói:

- Một tấm.

Mã tổng quản:

- ...Cô nương, như vậy không xuất sư được đâu, phải về luyện thêm mấy năm.

Chu Phi ngơ ngác nhìn ông, chớp chớp mắt hai lần mới phục hồi tinh thần lại, hiền hòa sửa lời:

-Ồ, vậy hai tấm đi.

Mã tổng quản chưa từng thấy thiếu niên có mục tiêu như thế, khoe miệng co giật cười khan một hồi, đối với chí hướng này của nàng, ông quả thực có khen trái lương tâm cũng khen không nổi, đành nghẹn ra một câu:

- Không kiêu không gấp, khiêm tốn thận trọng, rất tốt.

Các đệ tử giữ cọc phía sau dần dần cũng thấy rõ phương pháp của Lý Thịnh, ngoại trừ hai người giữ cọc đầu tiên bị hấn làm cho không ứng phó kịp thì những giấy hoa đỏ khác không dễ lấy như vậy, nhưng Lý Thịnh tiến thoái phù hợp, không xốc nổi rất hiếm thấy, từng bước từng bước vô cùng trầm ổn, thường đánh kiểu giương đông kích tây, đến khi ba nén nhang sắp đốt sạch thì Lý Thịnh đã lấy được mười ba tấm giấy hoa, cuối cùng dừng bước ở cọc gỗ của phái Tiêu Tương, phái Tiêu Tương cũng dùng kiếm, kiếm pháp nhẹ nhàng lúc ẩn lúc hiện, võ công của đệ tử giữ cọc và Lý Thịnh gần như khác đường chung lối, hai người quần đấu vui tai vui mắt một lát thì không cẩn thận làm rách một góc giấy hoa.

Lúc này, Mã tổng quản cao giọng hô:

- Hết giờ!

Lý Thịnh nhảy xuống đất, chưa đếm thành quả của mình mà trước tiên cúi đầu chào những người giữ cọc:

- Đa tạ chư vị sư huynh sư tỷ hạ thủ lưu tình.

Sau đó hần mới quay đầu lại, có chút mong chờ nhìn Lý Căn Dung.

Về mặt Lý Căn Dung lộ ra ý cười như có như không, bà gật đầu với hần, Lý Thịnh mới thở phào nhẹ nhõm, lấy ra những giấy hoa hần lấy được đưa đến trước mặt Mã Cát Lợi, nói:

- Xin Mã thúc kiểm tra, không biết có làm rách tấm nào hay không.

Lý Thịnh làm bộ làm tịch rất ra dáng, nếu hăn nói vậy thì chắc chắn là ngay cả một góc nhỏ cũng không rách, Mã Cát Lợi mặt đầy ý cười khen ngợi hăn từ đầu đến chân một lần, lại nói:

- Ở đây đợi một lát đã.

Lý Căn Dung:

- Chu Phi, tới lượt con, qua đây.

Mã Cát Lợi vội hô lên:

- Khoan, khoan, để ta đổi những tấm bị lấy và bị rách lại đã.

Lý Căn Dung nói:

- Nó không cần đâu, đốt nhang.

Mã Cát Lợi:

- ...

Chu Phi không có dị nghị gì, nghe tiếng liền bước lên, thuận tay sờ vào bên hông... sờ thấy trống không.

Lúc này nàng mới nhớ, đao của mình đã cho Lý Nghiên chân run rẩy bên vách núi sông Tây Mạc mượn làm gậy chống rồi, đành giống như Lý Căn Dung, lấy từ giá binh khí một thanh đao có độ dài xấp xỉ.

Mã Cát Lợi thấy vậy thì mí mắt đập loạn xạ, vội dặn dò:

- Không đổi thì không đổi, mười lăm tấm bị ca ca con lấy, một tấm bị hông, còn lại 32 tấm cũng đủ cho con dùng rồi, có điều lần đầu tiên ra tay phải thận trọng, chọn...

Ông còn chưa dứt lời đã bị dọa tắt tiếng___giỏi cho một tiểu nha đầu gan to bằng trời, nàng đi thẳng đến chỗ Lý Cẩn Dung!

Trừ Lý Cẩn Dung, những người ở đây đều sợ ngậy người tại chỗ. Lý đại đương gia dường như đã sớm đoán được, mặt không đổi sắc run run cổ tay, trọng kiếm cũ kỹ trong tay khê kêu lên như tiếng thở dài, nhẹ nhàng quét qua, đá trên đài hái hoa nổ vang một tiếng rồi đột ngột tung lên đập về phía Chu Phi ngoài ba thước.

Chu Phi không né không tránh, đao trong tay rút ra... đao nát của Tú Sơn Đường lâu không ai dùng, đã rỉ sét, rút không ra.

Mã tổng quản sắp không nổi nhìn.

Chu Phi “chặc” một tiếng, dứt khoát không rút nữa, dùng luôn cả vỏ đánh ra chiêu “Vân Sơn Hà” đầy khí thế, tạo một con đường giữa đồng đá bay tán loạn, vừa vặn đủ một mình nàng đi qua không sai một ly.

Đây là kinh nghiệm từ vô số lần chui qua lưới dây trện, Lý Cẩn Dung thầm kêu một tiếng hay nhưng ngoài mặt lại không hề thể hiện, bà tung người đuổi theo, từ trên cao dùng một chiêu kiếm đè xuống.

Bà vốn nội công thâm hậu, tay cầm trọng kiếm lại càng như hổ thêm cánh nhắm vào Chu Phi, chiêu kiếm này bà không hề thu sức, cả đài hái hoa đều rung động.

Chu Phi chỉ cảm thấy như có một tòa Thái Hành (2) giữa không trung ầm ầm đè xuống đỉnh đầu.

(2) Thái Hành: tên một dãy núi lớn của Trung Quốc.

Vương lão phu nhân kinh hoảng nói:

- Đại đương gia hạ thủ lưu tình!

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Phá Tuyệt

Nhưng Chu Phỉ lại không hề hoảng.

Nếu một người ngày ngày chui ra chui vào lưới dây trện, vô số lần cọ xát với đám dây có thể gọt vàng chặt ngọc nghiền đá tảng, đồng thời tập mãi thành quen... thì thứ có thể khiến nàng hoảng loạn thực không nhiều lắm.

Chu Phỉ không cần kiên trì đỡ chiêu kiếm này của Lý Cẩn Dung, nàng xem cọc gỗ như đá tảng, nghiêng người né ra một góc độ, vô cùng “tránh nặng tìm nhẹ” giờ thanh đao nát rỉ sét lên trên, đỡ lấy trọng kiếm của Lý Cẩn Dung theo cạnh nghiêng, vô đao vô cùng dỏm, chỉ có một lớp sắt chống đỡ, còn phần lớn nguyên liệu đều là gỗ, bị trọng kiếm gọt xuống một lớp gỗ, kinh lực hai người giằng co nhau, lớp gỗ bị gọt kéo dài không ngừng, nếu có người nhìn kỹ sẽ thấy lớp gỗ đó có bề rộng như nhau từ đầu đến cuối.

Liên theo đó, lớp gỗ đó đứt ra, cổ tay Chu Phỉ quả quyết trở mình, trường đao bầy lên, nàng mượn lực của Lý Cẩn Dung đưa bản thân lên chỗ cao hơn trên cọc gỗ.

Vương lão phu nhân “ồ” một tiếng, neho mắt lại, ngón tay thì thoảng vuốt đầu gậy trong tay.

Trong 48 trại, lúc mới nhập môn là mỗi sư phụ tự dạy đệ tử của mình, nhưng đệ tử khi đã học xong cơ sở, bắt đầu chính thức học võ công thì giữa các môn phái đều không có ranh giới, đệ tử chỉ cần còn tinh lực đều có thể học công phu nhà khác bất cứ lúc nào, các trưởng bối đều biết việc này nên

chỉ cần có thời gian sẽ đồng ý dạy, do đó Chu Phi tuy theo học dưới trướng Lý Cẩn Dung nhưng công phu học được chưa chắc là của Lý Cẩn Dung dạy.

Đao đầu tiên nàng dùng đẩy ra các phiến đá - “Văn Sơn Hà” là chiêu thức của một phái trong trại tên là “Thương Hải”, sau đó nàng trốn tránh linh hoạt, thân như ma quỷ, xuất đao kỳ lạ, lại là một phong cách khác.

Mã Cát Lợi nhỏ giọng nói:

- Sao ta nhìn thấy thân pháp này của con bé có xu hướng của “Minh Phong” nhỉ?

“Minh Phong” là một trại vô cùng đặc thù của 48 trại, rất tà môn, người của phái này xưa nay đều xuất quỷ nhập thần, nghe nói trước khi nương nhờ 48 trại là một nhóm thích khách nổi danh thiên hạ, họ tinh thông cơ quan và đủ loại bí thuật, đây trận trong sông Tây Mạc chính là một tác phẩm của phái Minh Phong.

Có điều vũ khí của thích khách đa số đều là những thứ nhỏ nhắn kỳ dị, hiếm thấy những thứ thông thường như trường đao đại kiếm, bởi vậy phái này không có kiếm phổ hay đao pháp nào ra hồn, không ngờ Chu Phi lại có thể lĩnh hội tinh túy “quỷ dị” của Minh Phong, gán vào đao thuật của mình, dùng để khắc chế Lý Cẩn Dung không chê vào đâu được.

Vương lão phu nhân gật gù, trên mặt lộ ra chút ý cười:

- Nha đầu này cũng thật là...

Ban nãy bà mới yên tâm xong, Chu Phi đã khiến bà kinh hoàng, lần này bà chưa khen xong lại thấy giữa sân xảy ra biến cố.

Một chiêu kiếm của Lý Cẩn Dung bị Chu Phi trượt qua, bà không hề nhảy nhót đuổi theo mà đầu không thèm ngẩng, xoay tay chưởng vào cọc

gỗ, quát:

- Xuống!

Mã Cát Lợi tựa như bị Lý đại đương gia chưởng vào ngực vậy, cắn răng căng thẳng.

Phải, với công lực của Lý Cẩn Dung, bà thực sự không cần khoa tay múa chân các chiêu thức với tiểu bối mà có thể một mình đấu cả mười người.

Từ xưa có cách nói “đánh trâu qua không khí”, còn Lý Cẩn Dung là đánh qua một cái cọc gỗ hai cánh tay ôm không hết, sức mạnh của một chưởng truyền trực tiếp không chút sút mẻ đánh vào người Chu Phi.

Chu Phi không kịp thở lấy hơi, bị bà cách một cọc gỗ đánh bay ra ngoài.

Lần đánh này rất tàn nhẫn, ngực nàng khí huyết cuồn cuộn, cổ họng có chút ngòn ngọt. Nàng ngồi dưới đất, không khỏi nghiêng đầu ho khan vài tiếng, có chút không thở nổi.

Lý Cẩn Dung không hề rời khỏi phạm vi cọc gỗ, bà xách ngược trọng kiếm, không nói một lời nhìn nàng.

Một người giữ cọc bên cạnh có chút không đành lòng, khom lưng đỡ Chu Phi dậy, nhỏ giọng nói:

- Khắp sân có 32 cọc, sao cứ phải qua đó chịu đòn? Xem thường các sư huynh à?

Vị sư huynh này nhìn thanh đao rỉ sét trông như bị cắn một miếng thì vô cùng sốt ruột:

- Ôi... còn cái đồ nát này nữa, chuyện lớn như thi Tú Sơn Đường mà muội cũng quá tùy tiện rồi, mau đi tìm Mã thúc đổi binh khí rồi lại tới.

Chu Phi quay đầu nhìn nén nhang tính giờ bên cạnh, cây nhang đầu tiên sắp cháy hết, rồi lại nhìn giấy hoa trên cộc Lý gia trại mới bị một chưởng của Lý Căn Dung đánh cho run rẩy, kể đó lại nhìn vị sư huynh tốt bụng miệng quạ đen mà nở nụ cười, cố sức vắn mấy cái, cuối cùng cũng xem như mài hết rỉ sét, rút đao tiến tới.

Chu Phi phúi đất trên người nhảy lên, vẫn cứ hướng về cái cộc đó.

Nàng ngay cả khoảnh khắc do dự cũng không có, nếu đã có thể ba năm như một thì có thể 30 năm như một, có thể 300 năm như một____rung núi lắc biển còn chưa chắc không thể huống hồ Lý Căn Dung chỉ là một ả trên đài hái hoa mà thôi.

Lý Căn Dung cuối cùng cũng keo kiệt gật đầu một cái với nàng.

Liên theo đó, Chu Phi bất ngờ tung người vọt lên cộc gỗ, kiếm của Lý Căn Dung còn nhanh hơn bóng dáng nàng, chớp mắt hai người đã đấu hơn mười chiêu ở chỗ chỉ lớn cỡ một tắc vuông, mỗi lần đao kiếm giằng co, Vương lão phu nhân ở một bên quan sát đều cảm thấy đao của Chu Phi sắp gãy, nào ngờ thanh đao rí “kèo cà kèo kẹt” đó cứ đơng đưa hung hiểm, không hề có ý muốn về châu tổ tiên.

Cộc gỗ của Lý gia trại có chút chịu không nổi kiếm phong liên tiếp của đại đương gia, hơi hơi lắc lư. Chu Phi liếc lên trên, đẩy ra một kiếm của Lý Căn Dung ngay ngực, tức thì đổi thân pháp, giở mảnh cũ, lại dùng thân pháp của Minh Phong, dường như định cưỡng chế leo lên cộc gỗ.

Wương lão phu nhân thở dài____một chưởng vừa nãy của Lý Căn Dung đánh Chu Phi rớt xuống, chính là đang nhắc nhở nàng, trước mặt cao thủ chân chính, tất cả thủ đoạn đều vô dụng, tiểu nha đầu này nhanh như vậy mà không nhớ được, e là phải chịu chút cực khổ.

Quả nhiên, Lý Cẩn Dung hình như nhú mào, lập tức ném vỏ của thanh trọng kiếm cầm trong tay lên trên, vỏ kiếm rộng bình thường này thét lên một tiếng, nhanh như tên bắn xẹt qua Chu Phi, lần này đại khái là nàng đã có kinh nghiệm bị đánh nên tách khỏi cọc gỗ, vỏ kiếm rộng đập mạnh vào cọc, tay cầm va mạnh vào một bên bắn ra ngoài, vụn gỗ tung bay...

Giấy hoa trên đỉnh cũng đong đưa theo, đột nhiên thoát khỏi móc treo nho nhỏ, lung la lung lay rơi xuống!

Chu Phi cầm đao bổ xuống giữa không trung, chém vào vỏ kiếm chưa kịp rút xuống của Lý Cẩn Dung, đồng thời mượn lực nhún người nhảy lên, chụp vào giấy hoa.

Một kiếm của Lý Cẩn Dung đã đuổi tới, Chu Phi hai tay nhắc đao, cong người giữa không trung, hít mạnh một hơi, dồn sức mạnh toàn thân vào hai tay, chỉ nghe “rắc” một tiếng, thanh đao nát trong tay nàng không chịu nổi sức ép từ hai mặt, vỡ thành bốn năm mảnh ngay tại chỗ, mũi đao rơi xuống đâm thẳng vào đài hái hoa, trọng kiếm của Lý Cẩn Dung tức thì bị lệch, Chu Phi bay ra ngoài như con diều, nàng cầm giấy hoa đỏ trong tay, đồng thời sau lưng va mạnh vào cọc gỗ bên cạnh, khoe môi phun máu, chật vật lăn xuống.

Nhưng Chu Phi không để ý tới cơn đau, nàng lau mặt, giấy hoa đỏ trong tay trải ra dán xuống nền đất, đó là một tấm giấy hình heo nhỏ ngây thơ đáng yêu ôm chữ “Phúc”, cười toét miệng với nàng, Chu Phi nhìn hai mắt nó, chỉ cảm thấy khí tích tụ nhiều năm trong ngực bỗng chốc tản đi, vui sướng không thốt nên lời.

Nàng ngẩng đầu lên, cười với Lý Cẩn Dung ở cách xa mấy bước, nói:

- Một tấm.

Về mặt Lý Cẩn Dung hơi kinh ngạc.

Mã Cát Lợi há miệng không khép lại được, hồi lâu sau, ông thấp giọng hỏi:

- Đây là...

Vương lão phu nhân vuốt ve đầu gậy gỗ, nói:

- Là “Phá Tuyệt Dao”.

Dao pháp Lý gia chân chính do tổ tiên truyền xuống, lão trại chủ bỏ ra hai mươi năm chỉnh sửa toàn vẹn, lại qua Lý Cẩn Dung xông qua Bắc đô canh phòng nghiêm ngặt mà vang danh thiên hạ, toàn bộ có chín thức, yêu cầu cực cao về tư chất, ngộ tính, thậm chí là nội ngoại công của người luyện tập.

Lý Cẩn Dung hỏi:

- Ai dạy cho con?

Bà chưa từng truyền lại Phá Tuyệt Dao, vì Lý Thịnh dùng đoản kiếm, tính cách lại hay lo hay nghĩ, thiếu quyết đoán, ngộ tính cũng không đủ. Chu Phi lại có tướng mạo khá giống Chu Dĩ Đường, còn khung xương không chênh lệch lắm với bà, khung xương của nữ tử đều nhỏ nhắn, tự nhiên khinh công được trời ưu ái, nhưng Phá Tuyệt Dao lệ khí quá nặng, có nhuệ khí “phá vạn quân (1) không xứng”, không thích hợp với nàng, nếu miễn cưỡng luyện tập sẽ làm nhiều được ít, không cẩn thận còn có thể tổn thương đến kinh mạch gân cốt.

(1) Quân: đơn vị đo trọng lượng thời cổ, 1 quân = 30 cân = 15 kg.

- Xem Ngư thái sư thúc từng đánh hai chiêu.

Chu Phi dừng dừng nhảy lên, đưa tay về phía Lý Cẩn Dung nói:

- Mẹ, con mượn kiếm dùng.

Lý Căn Dung nhìn nàng, thấy trọng kiếm trong tay qua.

Chu Phi một phát bắt lấy, đâm về phía người giữ cốc gần nhất, người này vẫn chưa phục hồi tinh thần lại từ một chiêu Phá Tuyết “gãy đao chuyên nghiệp” của Chu Phi, thấy một kiếm của nàng đâm tới thì tránh lui theo bản năng, ai dè Chu Phi chỉ là hư chiêu, sau khi vượt qua đệ tử giữ cốc ấy liền nhảy lên, đến giữa không trung thì đâm trọng kiếm vào cốc gỗ, xoay người giẫm lên chuôi kiếm, chỉ một cú nhún chân đã lấy được giấy hoa đỏ trên móc xuống, động tác nhanh nhẹn khiến đệ tử giữ cốc hoàn toàn không kịp phản ứng.

Chu Phi đưa hai tấm giấy hoa đỏ đến trước mặt Mã Cát Lợi bàn giao kết quả.

Khóe miệng Mã Cát Lợi co rút:

- Nén nhang thứ hai vẫn chưa cháy hết, sao con lại xuống đây rồi?

Chu Phi ngạc nhiên nói:

- Mã thúc, không phải thúc nói hai tấm là được sao?

Mã Cát Lợi:

- Không sai, nhưng... nhưng chuyện này, đệ tử trong trại chúng ta cả đời chỉ lên đài hái hoa một lần, thành tích của mỗi người đều được Tú Sơn Đường ghi chép lại, con hiểu không?

Sau này sẽ khoe khoang với các hậu bối rằng “năm xưa ta đã hái được mười lăm tấm giấy hoa ở đài hái hoa” ____không cần hỏi, đây đích xác là người xuất sắc trong thế hệ năm đó.

Còn “năm xưa đi thi ở Tú Sơn Đường, ta hái được hai tấm, cuối cùng cũng xem như qua ải” ____vừa nghe đã thấy không ra gì, không chừng còn là

hồi lộ sư huynh sư tỷ giữ cọc mắt nhắm mắt mở cho qua.

Chu Phi tùy tiện gạt đầu:

- Thì ghi lại là hai tấm chứ sao.

Nàng nói rất hời hợt, nhưng mười phần ngạo mạn ngông cuồng, dường như đang nói “chuyện này có gì hay mà khoe khoang” vậy. Trước đó ánh mắt Lý Thịnh nhìn nàng có chút phức tạp, nghe được câu này, sắc mặt hắn lập tức xanh mét, nếu không phải đại đường gia còn đang đứng trên đài hái hoa thì hắn đã phẩy tay áo bỏ đi rồi.

Lý Căn Dung xuống đài hái hoa, nói với Mã Cát Lợi:

- Chuyện bảng tên phiến Mã huynh nhé_____hai đứa theo ta qua đây, Vương lão phu nhân có việc sai phái.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Xuống Núi

- Đều tại đứa nhi tử không nên thân của lão thái bà này gây thêm phiền phức cho đại đương gia.

Vương lão phu nhân run rẩy thở dài:

- Tháng ba năm ngoái, nó nói với ta ở trong trại buồn chán, muốn ra ngoài tìm chút chuyện để làm, vừa khéo lúc đó trong trại có khách quý, cần phái người đi đón, nó liền chủ động xin đi, nói là trong vòng sáu tháng sẽ đón được người, hồi tháng mười ta nhận được phong thư cuối cùng nói là đã đến khu vực Động Đình, có thể về ăn Tết, nhưng sau đó không còn tin tức gì nữa.

- Lão phu nhân xin đừng nhắc hai chữ “phiền phức” nữa, Thần Phi vốn là giúp 48 trại làm việc.

Lý Cẩn Dung hơi dừng lại rồi nói tiếp:

- Khách quý là gia quyến của Trung Vũ tướng quân – Ngô Phí tướng quân năm xưa, sau khi Trung Vũ tướng quân bị tặc nhân ám hại, phu nhân mang theo hai đứa con cô một nam một nữ lánh đến Chung Nam, năm ngoái vì chỗ ẩn thân bị người ta tiết lộ, bất đắc dĩ mới cầu ta giúp đỡ. Trại của ta đã phái mười ba người đi, đều là cao thủ.

Vương lão phu nhân khẽ nói:

- Xấu hổ.

- Vùng Động Đình giặc cướp hoành hành, vốn không dễ đi, mang theo gia quyến của Ngô tướng quân làm chậm hành trình cũng chưa biết chừng, lão phu nhân không cần lo lắng, lúc này có lẽ họ không xa đâu, lão phu nhân đưa người nghênh đón họ một đoạn là được.

Lý Cẩn Dung khoát tay, lại nói với Chu Phi và Lý Thịnh:

- Chuyển đi này không cần dẫn theo hai đứa phiến toái các con, là ta mặt dày xin lão phu nhân tiện đường mang hai đứa ra ngoài học thêm kiến thức, ra ngoài rồi, làm chuyện gì cũng không được tự chủ trương, dám kiếm thêm chuyện cho ta thì cẩn thận chân chó của mình. Lời căn dặn dư thừa ta không nói, mặt khác lão phu nhân tuổi tác đã cao, dọc đường tụi con phải biết nhìn một chút, đừng chuyện gì cũng đợi người ta căn dặn_____mẹ nói con đó, Chu Phi.

Chu Phi lén lút trợn mắt, khó chịu đáp lời:

- Dạ.

Lý Thịnh vội nói:

- Cô cô yên tâm.

Sắc mặt Lý Cẩn Dung dịu chút, bà cau mày suy nghĩ, rõ ràng có không ít lời căn dặn nhưng lần lượt loại bỏ, lại cảm thấy câu nào cũng là lời vụn vặt, không quá cần thiết, bèn nói với Lý Thịnh:

- Thịnh nhi thay cô cô tiễn Vương lão phu nhân, A Phi ở lại một lát.

Lý Thịnh lĩnh mệnh đỡ Vương lão phu nhân rời đi, Lý Cẩn Dung mới nói với Chu Phi:

- Qua đây.

Chu Phi hơi thấp thỏm, gương mặt nhìn bóng lưng của nhóm người Lý Thịnh, nàng cứ cảm thấy đại đường gia giữ một mình nàng lại không phải chuyện gì tốt____theo kinh nghiệm từ trước đến giờ thì ý nghĩ này vô cùng có căn cứ.

Lý Cẩn Dung mang nàng tới tiểu viện mà bình thường nàng và Lý Thịnh Lý Nghiên cùng nhau luyện công, lấy trên giá binh khí xuống một thanh trường đao, cầm trong tay nhìn thử rồi hỏi Chu Phi vẫn đang ù ù cạc cạc:

- Phái Minh Phong sống thu mình, cực ít qua lại với người khác, cổng lớn quanh năm đóng chặt, theo mẹ được biết, họ cực ít cùng người khác giao lưu mai giữa, huống hồ họ cũng không có đao pháp đằng hoàng, con học được từ đâu?

Chu Phi đầu tiên là sững sờ, sau đó rất nhanh phản ứng lại, bởi vì Ngưu lão từng nói, nàng cả ngày chạy tới chạy lui trong dây trận thì đao pháp sẽ bị lây nhiễm không ít tà khí của Minh Phong, “người không ra người quý không ra quý”.

Chu Phi nói:

- Con không qua đó, không phải họ không cho người khác vào sao? Đều là học với dây trận đấy.

Trong lòng Lý Cẩn Dung hơi kinh ngạc, bởi Chu Phi không phải dạng người gặp qua là nhớ, năm đó lúc nàng theo Chu Dĩ Đường học, muốn nhét chút sách vở vào đầu nàng có thể nói là muốn đòi mạng, vừa dạy xong, ngủ một giấc là nàng quên sạch bách, nhưng trong đạo võ học, nàng lại có thiên phú kỳ dị____nàng không hẳn có thể nhớ hoàn chỉnh những chiêu thức mình từng gặp, nhưng có thể móc ra được chỗ quan trọng nhất, thường năm được tinh chuẩn ý nghĩa chân chính trong đó, trở về lại đoán già đoán non

thêm vào những lĩnh hội mới dựa theo cách hiểu của chính nàng... cũng không biết là giống ai.

Lý Cẩn Dung gật đầu nhưng trên mặt không có chút ý gì là khen ngợi, giọng bà thay đổi, lại nói:

- Phá Tuyết Đao tổng cộng chín thức, do ông ngoại con chính tay chỉnh lý, là đao cực kỳ mãnh liệt, tư chất của ba đứa các con đều kém hoặc nhiều hoặc ít nên ta luôn không truyền lại___Ngư lão thời trẻ từng bị thương, lại thêm lớn tuổi, sức lực hơi kém, thế nên...

Bà còn chưa dứt lời đã rút trường đao trong tay ra, xoay người dùng hai tay chống đỡ, đột nhiên phát lực.

Đao phong rít lên “u” một tiếng thảm thiết như gió bắc hung tàn nhất nơi Tái Bắc, gió cuốn tuyết đi tạt vào mặt___chính là chiêu mà Chu Phi đã dùng trên đài hái hoa.

Chu Phi không tự chủ lùi nửa bước, có ảo giác như máu toàn thân đều bị đông cứng lại.

Một đao của Lý Cẩn Dung hạ xuống, bà mới chậm rãi nói:

- Phá Tuyết chân chính là dù trong tay con chỉ là một mảnh sắt vụn cũng sẽ không vỡ, bởi vì nó không phải là công phu ngọc đá cùng tan.

Chu Phi bật thốt hỏi:

- Vậy là gì?

Lý Cẩn Dung bình tĩnh nói:

- Là “không gì không phá”.

Chu Phi mở to mắt.

- Người đã có tuổi thì việc gì cũng chừa lại đường lui, bởi vậy đao pháp của Ngư thái sư thúc con có rất nhiều chỗ quay đầu, Phá Tuyết Đao chỉ có hình dạng, không có ý nghĩa.

Lý Cẩn Dung nhìn Chu Phi rồi lại nói:

- Còn con, trong lòng biết rõ là đao kia sẽ gãy nhưng con không hề sợ, vì con biết mẹ sẽ không làm gì con, chỉ cần kéo dài một lát là có thể lấy được giấy hoa đỏ, thứ con dùng không phải Phá Tuyết Đao mà là khôn vặt.

Lời Lý Cẩn Dung nói dường như không tốt đẹp gì nhưng ngữ điệu hiểm khi lại không mang ý trách móc____bởi xưa nay bà cho rằng khôn vặt cũng là khôn, bất kể thế nào, đạt được mục đích nghĩa là nó hữu dụng.

- Khi lâm trận thực sự, nếu con chưa ra tay mà biết đao sẽ vỡ thì trong lòng không khỏi bị dao động.

Lý Cẩn Dung nói:

- Đừng cãi, con người đều sợ chết, dao động nhẹ đến mấy vẫn là dao động.

Chu Phi không hiểu:

- Nhưng bất kể con nghĩ thế nào, thanh đao đó chắc chắn sẽ gãy mà.

Dù nàng có ngâm mình dưới sông Tây Mạc ba năm nữa cũng không thể nào thắng được Lý Cẩn Dung, giống như con kiến dù học công phu lợi hại nhất trên đời cũng đánh không lại con voi lớn. Bất kể tin hay không tin, đây chính là sự thực, chẳng lẽ Phá Tuyết Đao là một môn đao pháp dạy người ta không biết tự lượng sức?

Đầu mày Lý Cẩn Dung khẽ động dậy, dường như nhìn thấu nghi hoặc trong lòng nàng, thỉnh thoảng lộ ra một nụ cười keo kiệt.

Bà nhẹ nhàng chống mũi trường đao xuống đất, nói:

- Con biết trên đời có bao nhiêu cao thủ?

Chu Phi không biết câu hỏi này từ đâu mà tới, trong đầu vô thức lướt qua rất nhiều truyền thuyết giang hồ mà các trưởng bối trong trại nói với nàng, gì mà “Bắc Đẩu Thất Tinh”, các đại môn phái, các trận đấu kinh tâm động phách... và người đến nay vẫn luôn là một truyền thuyết – đại đương gia.

Chu Phi thành thực:

- Rất nhiều.

- Không sai, rất nhiều.

Lý Căn Dung nói:

- Núi cao lại có núi cao hơn, vĩnh viễn không có ai dám tự xưng mình là thiên hạ đệ nhất. Nhưng con phải biết, mỗi một tòa núi cao đều do cha mẹ sinh ra, đều tạo thành từ xương thịt, đều từng bị vô tận nói, khởi điểm của mỗi người đều từ làm thế nào để đứng lên bước đi, không ai nhiều hơn con điều gì cả, sỏi đá của hôm nay chính là quá khứ của núi cao, con của hôm nay chính là quá khứ của chúng ta. A Phi, ngoài quỷ thần ra, kẻ cất bước giữa thế gian đều là phàm nhân, vì sao con không dám tin rằng đao trong tay mình có thể không gì không phá?

Chu Phi ngẩn người.

Lý Căn Dung nói:

- Con xem cho kỹ, mẹ chỉ dạy một lần, nếu sau này hỏi nữa, không biết đến bao giờ mẹ mới có thời gian rảnh đâu.

Ba ngày sau, Chu Phi và Lý Thịnh thu dọn bọc hành lý đơn giản theo Vương lão phu nhân xuống núi trong làn nước mắt giàn giụa của Lý Nghiên.

Trước khi đi, nàng quay đầu nhìn cánh cổng sắt năm đó khóa nàng bên trong, không biết có phải vì mấy năm nay nàng cao thêm mấy tấc hay không, nàng cảm thấy cánh cổng sắt đó hình như không còn cao như thế nữa.

Chuyến đi này có thể thuận lợi sao?

Hai ba tháng có thể trở về sao?

Nàng sẽ gặp phải những gì... có thể nghe thấy tin tức của cha không?

Chu Phi và Lý Thịnh đều là đồ nhà quê chưa từng vào thành, tiểu tử Lý Thịnh vờ như mắt nhìn thẳng nhưng kỳ thực nhân lúc người khác không chú ý cũng đảo mắt nhìn tứ tung, còn phải nỗ lực kiềm chế chính mình để phòng lộ ra dáng vẻ ngốc nghếch quê mùa.

Thôn trấn bên ngoài 20 dặm của 48 trại tuy vẫn là phạm vi thế lực của họ nhưng phong cảnh rất khác với trong trại.

Trong trại tuy cũng người qua kẻ lại nhưng đều vô cùng nghiêm túc, các đệ tử sinh hoạt nghỉ ngơi, một ngày ba bữa đều đúng giờ đúng chỗ, đâu giống như dưới núi, loại người gì cũng có, nam nữ già trẻ chen vai thích cánh, lúc họ đến vừa hay đang buổi chợ, người người rộn ràng tấp nập, giọng nam giọng bắc, lời nói kiểu nào cũng có, các tiểu thương lớn tiếng hét to, bọn trẻ con nghịch ngợm chui qua chui lại dưới chân người lớn hết đám này tới đám nọ, va phải người khác cũng không xin lỗi, lú lú chạy về phía xa.

Tiếng cò kè mặc cả, tiếng tranh cãi cười đùa, tiếng mời chào buôn bán... đâu đâu cũng có tiếng người.

Chu Phi dọc đường đi qua, nhìn đông nhìn tây không biết nghe được bao nhiêu tiếng “xin tránh đường”, các tiểu thương dọc theo con phố tựa như cóc nhái đua nhau kêu “ộp ộp” với nàng.

- Cô nương mau tới xem xem vải nhà chúng tôi có đẹp hơn vải nhà khác không nhé?

- Cô nương mua vòng tay về đeo nhé?

- Bánh nướng đường đỏ nóng hôi hổi đây, cô nương nếm thử nhé? Không mua cũng không sao, nếm thử một miếng thôi...

Chu Phi:

- ...

Nàng không biết những tiểu thương này là thuận miệng chào mời khách hay là đang bắt chuyện với nàng, nàng cho rằng không để ý họ thì không hay nhưng ngẩng đầu thấy mấy chục cái mồm đóng đóng mở mở thì lại thấy mình để ý không nổi, quả thực hơi tay chân luống cuống, may mà Vương lão phu nhân sai người tới kéo nàng đi.

Đoàn người bọn họ dừng lại ở tiệm cầm đồ duy nhất trong trấn, Chu Phi lúc này mới biết, tiệm cầm đồ này chính là nơi ngày thường thu và truyền tin trong trại.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Nghi Ngờ

Bóng núi lung lay, đường dài trắc trở.

Vừa có một trận mưa, quan đạo lâu năm thiếu tu sửa loang lỗ gồ ghề, một chiếc xe ngựa đi qua, bánh xe bắn lên những vết bùn to nhỏ khiến thân xe thêm nhếch nhác, trước và sau xe có mấy con ngựa cao lớn mở đường, cả nhóm đều là người luyện võ, ai nấy đều mắt nhìn thẳng mà đi.

Trong xe là một lão phu nhân tướng mạo phú quý đang ngồi ngủ gà ngủ gật, bên cạnh là một thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi, đầu búi hai búi tóc Song Bình, mặc váy màu vàng nhạt, không phấn son trang điểm, vài sợi tóc rối trên trán lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo, hình như là tiểu nha hoàn yêu kiều bên cạnh lão phu nhân.

Nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện tư thế ngồi của thiếu nữ này vô cùng ngay ngắn, mặc cho xe ngựa lắc lư trái phải, nàng vẫn ngồi vững vàng như chuông. Nàng hơi nhắm hai mắt, không biết đang tập trung nghiền ngẫm điều gì, giữa trán có khí thế sát phạt vô cùng sống động.

Đúng là chải tóc “nha hoàn” cũng không giống nha hoàn.

Nhóm người này chính là Vương lão phu nhân và một đám đệ tử trong đó có Chu Phi và Lý Thịnh.

Nhi tử mất tích của Vương lão phu nhân từng nói trong phong thư cuối cùng là đã đến gần Động Đình, ở đó có một võ lâm thế gia tên là “Hoắc gia bảo” trong thành Nhạc Dương.

Hoắc lão gia chủ Hoắc Thiện Lâm từng là một vị nổi danh giang hồ, đức cao vọng trọng với thối pháp (1) độc bộ thiên hạ. Trước kia khi lão trại chủ 48 trại còn sống, hai người họ từng có tình nghĩa kết bá huynh đệ.

(1) Thối: nghĩa là chân.

Lý Căn Dung sợ dĩ để Chu Phi và Lý Thịnh đi theo là vì muốn mượn chút tình nghĩa ấy giữa hai nhà, lúc tìm người có thể nhờ Hoắc gia bảo giúp đỡ một tay.

Tiệm cầm đồ trên trấn đã chuẩn bị xe ngựa cho họ từ lâu, quãng đường rừng núi này tuy nhiều trộm cướp nhưng ở thâm sơn cùng cốc nhìn chung chỉ là hạng mềm nắn rắn buông, thấy họ không dễ đối phó sẽ không dám ra tay bừa. Thêm nữa là có quan tài bên cạnh, cướp bóc được một nửa mà thấy có người chết thì không may mắn, bởi vậy dọc đường đều không ai quấy rối, đi rất thuận lợi suôn sẻ.

Vừa rời khỏi ranh giới Thục Trung, Chu Phi liền dần dần mất đi hứng thú với phong cảnh ven đường.

Càng lên phía bắc, thôn xóm càng tiêu điều xơ xác, có lúc đi cả ngày cũng không thấy nhà nào, quan đạo thì càng lúc càng xóc nảy, trạm dịch ven đường cứ như thể nhà ma, chỉ thỉnh thoảng đi qua cổng lớn của thành lớn mới có thể thấy nhiều hơn chút hơi người, nhưng cũng không phải là hơi người tốt, tiểu lại ở cổng thành bóc lột trắng trợn, ra vào phải đút lót đủ thứ, ngồi trong xe ngựa thường có thể nghe thấy tiếng khóc lóc tranh chấp của bách tính không vào được thành và thủ vệ giữ thành, từng đợt từng đợt khiến người ta không khỏi chán nản phiền lòng.

Chu Phi dứt khoát không nhìn ra ngoài nữa mà ở trong xe ngựa nhắm mắt dưỡng thần, trong đầu lặp đi lặp lại chín thức Phá Tuyệt Dao ngày ấy Lý Căn Dung truyền cho nàng—đây là Ngư lão dạy nàng, Phật gia có “bế

khẩu thiền”, lão nhân gia ông ấy không biết xấu hổ ăn cắp cái tên, tự gọi phương pháp luyện công cổ quái của mình là “bế nhãn thiền”.

Ngư lão lắm chuyện như lông trâu, chê nàng ồn, chê nàng ngốc, chê nàng lười thôi, chê nàng dùng đồ xong không để lại chỗ cũ, còn không chịu cho nàng múa đao múa thương giữa sông, nói là sợ bị nàng làm cho ngốc, nhìn nhiều hạng xoàng xĩnh cỡ nàng sẽ dễ dàng làm tổn thương suy nghĩ của ông...

Cho nên mỗi khi Chu Phi gặp khó khăn, bị dây trận vây giữa lòng sông, Ngư lão liền bảo nàng ngồi một bên nhắm mắt suy nghĩ, ở trong đầu miêu tả lặp đi lặp lại nhiều lần từng chiêu từng thức.

Nhưng công phu là luyện từng chiêu từng thức mà ra, chưa nghe nói công phu nào nghĩ từng chiêu từng thức mà ra, Chu Phi từng thương lượng với ông, từng nói lý lẽ cũng từng giậm chân dỗi hờn nhưng đều bị ông mặc kệ.

Ngư lão thiếu đạo đức tới cực hạn, lần nào tới giờ cơm cũng cầm theo hai đùi gà, vừa bẹp bẹp há mồm ngoạm vừa cãi nhau với Chu Phi bụng đói cồn cào bên kia mặt nước.

Dần dà, Chu Phi cũng bó tay hết cách, đành phải bài trừ tạp niệm ra sức nghĩ. Dần dần nàng phát hiện một người khi từ trong ra ngoài không bị phiền nhiễu, tâm không tạp niệm sẽ tiến vào một cảnh giới vô cùng huyền diệu, thực sự có thể hợp nhất suy nghĩ và hành động, đôi lúc nhập định, nàng cũng không phân biệt rõ là mình đang luyện công hay đang suy nghĩ. Dùng bế nhãn thiền để tu chỉnh chiêu thức thì lúc ra tay cũng có thể đánh rất tự nhiên, không hề kém hơn tự mình luyện tập.

Lúc mới bắt đầu, Chu Phi chỉ có thể tĩnh tâm tiến vào trạng thái đó ở lòng sông Tây Mặc xung quanh không một bóng người quấy rối, nhưng từ từ quen dần, nàng đã có thể tiến vào trạng thái bế nhãn thiền bất cứ lúc nào.

Trong đầu nàng đang là cuồng phong bạo tuyết, đột nhiên, bên ngoài vang lên tiếng chó sủa dữ dội, phu xe kêu một tiếng “hu” dài, xe ngựa ngừng lại.

Chu Phi bỗng mở mắt ra, chân mày như đao sắc lóe lên ánh đao rồi tức khắc hòa vào vầng trán. Tiếp đó, nàng phục hồi lại tinh thần, đưa tay vén màn xe lên một chút, thấy phía trước có một sợi dây cản ngựa chắn đường.

Người dẫn đường là đại sư huynh phái Tiêu Tương – Đặng Chân, thuật cưỡi ngựa cao siêu... đương nhiên, không cao siêu cũng không sao, dây cản ngựa này vô cùng thô ráp, một sợi dây thường thô giăng cao khoảng hai thước giữa không trung không gì che chắn, trông như một trò đùa, kẻ có thể bị trò đùa này làm vướng chân chắc chắn là kẻ mù.

Đặng sư huynh kéo dây cương, còn chưa kịp xuống ngựa kiểm tra thì hai bên ven đường có bốn năm con chó săn lớn gầy trơ xương lao ra, giương đôi mắt lồi sủa về phía họ, tiếp đó, phía sau chúng có mấy thôn dân xuất hiện, đa phần là nam tử cường tráng và hai phụ nữ khỏe khoắn xách dao phay gậy gộc và giơ một băng ghế dài, ánh mắt đầy thù hận trừng đám người bọn họ.

Hai bên mắt to mắt nhỏ trừng nhau chốc lát, Đặng Chân phục hồi lại tinh thần, xuống ngựa chấp tay, nói:

- Chúng tôi bảo vệ lão phu nhân trong nhà về quê, đi qua đất của chư vị, không biết đã phạm vào điều kiêng kỵ chi?

Hán tử dẫn đầu nhìn thanh kiếm đeo bên hông Đặng Chân, ngữ khí gây sự hỏi:

- Lão phu nhân? Lão phu nhân già cỡ nào? Gọi ra đây xem xem!

Đặng Chân cau mày nói:

- Người quá không lễ độ rồi đấy!

Hán tử kia lớn tiếng nói:

- Sao ta biết các người có phải là bọn tặc nhân vào nhà cướp của kia không?

Nhóm Đặng Chân tuy là người giang hồ nhưng phái Tiêu Tương là kiếm phái, đặc sản là trúc và mỹ nam, dù bất đắc dĩ ở ẩn nơi Thục Trung cũng không làm mất đi vẻ phong nhã của chính mình, nhìn kiểu nào cũng giống một đám thiếu gia công tử, không ngờ có một ngày lại bị người khác cho là tặc nhân vào nhà cướp của, Đặng Chân quả thực sắp giận quá hóa cười, nghi ngờ đám điêu dân này có phải chuyên đi lừa người hay không.

Lý Thịnh hơi nhíu mày như có điều suy nghĩ, đánh giá cái thôn rách nát phía trước.

Chu Phi quay đầu nhìn Vương lão phu nhân, thấy bà vuốt nhẹ cây gậy nhỏ giọng nói:

- Nơi này cách Nhạc Dương chẳng qua chỉ một ngày đường, Hoắc gia bảo ở gần đây, sao lại có trộm cướp hoành hành? A Phi, con dìu ta xuống xem thử.

Mấy thôn dân thấy nhóm người trước mặt đột nhiên cung kính tách ra hai bên, phía sau có một tiểu cô nương dìu một lão phu nhân bước ra, cô nương ấy vừa sạch sẽ vừa thanh tú như một viên tuyết, khiến người khác thấy vô cùng tự ti mặc cảm, ánh mắt nàng quét qua, người phụ nữ giơ băng ghế tức thì ngượng ngùng đặt cái ghế gãy chân xuống.

Lão phu nhân khoảng bảy mươi tuổi, mặt mũi hiền từ khiến người ta muốn quỳ gối trước mặt bà khóc lóc kêu oan, bà đi một bước dừng một bước đến trước mặt mấy thôn dân kia, dường như hơi thở gấp, hỏi:

- Các vị hương thân, lão hủ giống tặc nhân vào nhà cướp của sao?

Nửa canh giờ sau, dựa vào mặt mũi Vương lão phu nhân, đoàn người Chu Phi bình an vào thôn.

Mấy con chó săn lớn đều đã bị buộc lại, hán tử thủ lĩnh ban này vốn là lý chính (2) của thôn, sau nhiều lần loạn lạc, lý chính đã không rõ là do ai cai quản, dẫn dắt mọi người miễn cưỡng sống qua ngày.

(2) Lý chính: tên một chức quan nhỏ, phụ trách về hộ khẩu và nộp thuế.

Lý chính nọ vừa đi vừa nói:

- Chúng tôi bây giờ đều thần hồn nát thần tính, mấy ngày nay bọn tặc nhân kia quá hay tới, vơ vét hết ba tấc đất, chúng tôi thực sự cũng không còn cách nào khác.

Đang lúc nói chuyện, có tiếng khóc cách đó không xa truyền tới, Chu Phi ngẩng đầu nhìn thì thấy ở cửa một căn nhà có một manh chiếu cói rách nát quấn một người thanh niên bên trong, người đó tay dài chân dài, chiếu cói không quấn được hết, đầu và chân đều lộ ra ngoài, dung mạo đã không còn nhìn rõ, đầu bị một thứ dụng cụ cùn đập đến biến dạng, dính bết đầy máu khô, một mảng nhầy nhụa, một bà lão vừa khóc than thảm thiết vừa dùng nước trong chậu gỗ cọ rửa vết máu cho người chết.

Vương lão phu nhân từng này tuổi còn đích thân xuống núi cũng là vì nhi tử, thấy cảnh này như xúc cảnh sinh tình, hồi lâu cũng không dịch nổi bước chân, đứng ở một bên lau nước mắt.

- Chỉ là cướp đồ thì cũng thôi, đằng này bọn chúng ngay cả người cũng không buông tha.

Lý chính nhìn thi thể trên đất, vốn muốn khuyên giải bà lão ấy đôi câu nhưng trong lòng cũng biết bà ấy đã không còn hi vọng gì để sống nữa, có nói gì cũng là thừa, bèn nuốt lại những lời định nói rồi nói với Đặng Chân bên cạnh:

- Vợ cậu ấy do ta làm chủ hôn, thành thân không quá nửa năm thì lọt vào mắt xanh của tặc nhân, thế là chúng muốn cướp, cậu ấy... Ôi! Vị lão phu nhân này, chúng tôi làm trể nãi hành trình của chư vị, bây giờ trời đã tối, lên phía trước cũng chưa chắc có chỗ dừng chân, không bằng cứ nghỉ tạm ở chỗ chúng tôi một ngày, ngày mai lại khởi hành, chạng vạng là có thể vào thành Nhạc Dương rồi.

Vương lão phu nhân không ý kiến gì, bảo đệ tử cho họ tiền ăn ở, lý chính nhận lấy, miệng nói rất nhiều là không tiện nhận nhưng tay lại không nỡ buông ra, người trong thôn thực sự quá nghèo, chết rồi ngay cả cỗ quan tài mỏng cũng không mua nổi, ông đâu còn sức để nói gì về chí khí?

Lý chính là một hán tử cao lớn thô kệch, tự mình cũng hiểu người nghèo không có tư cách để chí khí, không khỏi xấu hổ bi quan, đứng nơi đó rơi nước mắt.

Đám người Chu Phỉ tối đó ở lại trong thôn, ăn qua loa một chút rồi các đệ tử tụ tập trong phòng Vương lão phu nhân.

Đặng Chân đại sư huynh nói:

- Sư nương, con thấy việc này hơi lạ, người có thấy thi thể thanh niên kia không? Đầu người ta có xương chứ đâu phải quả dưa, không dễ nát như vậy, sức người bình thường không thể đập cậu ta thành như thế, chắc chắn phải là người luyện võ, và lại không phải là người luyện võ thông thường. Thật sự có một nhóm ác nhân võ nghệ cao cường bên giường như vậy mà Hoắc gia bảo tại sao mặc kệ?

Đôi tay già nua của Vương lão phu nhân đặt trên chậu than nhỏ, mượn ánh lửa sưởi ấm tay, nghe thế thì chậm rãi gật đầu, lại thấy Lý Thịnh muốn nói lại thôi, bèn hỏi:

- Thịnh nhi muốn nói gì?

Lý Thịnh cau mày:

- Con đang nghĩ, chúng ta như vậy, dù có phong trần mệt mỏi cỡ nào cũng không đến mức bị nhận nhầm thành kẻ chặn đường cướp bóc chứ? Tại sao vừa mới bắt đầu họ lại đề phòng như vậy, nếu không phải...

Chu Phi liếc nhìn hắn, kỳ thực nàng cũng chú ý tới nhưng nàng không quen làm chim đầu đàn nên người khác không nhắc thì nàng cũng không lên tiếng, bây giờ nghe Lý Thịnh nói, nàng mới khẽ gật đầu một cái.

Wang Lao Phu Nhân nhẹ nhàng nói với Lý Thịnh:

- Không sao, con nói đi.

Lý Thịnh nói:

- Con thấy thôn dân ở đây phần lớn bước chân nặng nề, hơi thở hư nhược, thần sắc bi phần khi nói chuyện cũng không giống giả vờ. Nếu không phải họ nói dối thì những kẻ được gọi là “trộm cướp” kia liệu có phải... không phải giặc cướp bình thường mà có chỗ giống với chúng ta?

Lý Thịnh nói rất uyển chuyển nhưng lời hắn vừa dứt, chúng đệ tử nhất thời im lặng như tờ.

Không phải trộm cướp thông thường mà còn có chỗ giống với họ, tức là môn phái giang hồ, trong phạm vi trăm dặm vùng này chỉ có Hoắc gia bảo.

Hoắc gia bảo và Lý lão trại chủ kết bái huynh đệ, sự nghi ngờ của Lý Thịnh kỳ thực trong lòng mọi người hoặc nhiều hoặc ít đều có, chỉ là không tiện nói trước mặt Lý Thịnh và Chu Phi, lúc này bị hấn nói thẳng ra mới thi nhau phụ họa.

Ngón tay Vương lão phu nhân cuộn lại, khẽ nói:

- Để ta suy nghĩ đã, các con nhiều ngày đi đường liên tiếp, nghỉ ngơi sớm đi, có điều ban đêm phải cảnh giác chút.

Các đệ tử đều vâng dạ, đúng lúc này, bên ngoài chợt có người hỏi:

- Tiểu Chu cô nương đã ngủ chưa?

Chu Phi ngẩn người, đẩy cửa ra ngoài đón, người tới là nương tử của chính lý_____chính là vị nữ trung hào kiệt ban đầu giơ bằng ghế dài ra cướp đường.

Bà ấy hóa ra trông không hề hung thần ác sát như vậy, thấy Chu Phi là một cô bé luôn đi theo bên cạnh lão bà bà mà không hề nói gì thì cảm thấy nàng quá đáng thương nên buổi tối đặc biệt tìm một bộ chăn dày sạch sẽ đưa tới cho nàng.

Chu Phi từ nhỏ đến lớn đâu từng được chiều cố gì đặc biệt, nàng nhận lấy có chút được chiều mà sợ, vội nói đa tạ với bà ấy.

Trong thôn này, trẻ con đứa nào đứa nấy xanh xao vàng vọt, nương tử của lý chính hiềm khi thấy một nữ tử dáng dấp chỉnh tề, trong lòng vô cùng yêu thích, trước khi đi còn đưa tay sờ mặt Chu Phi một cái, cười nói:

- Đứa trẻ ngoan.

Chu Phi:

- ...

Ban đêm nàng trở mình trần trọc không ngủ được, không phải vì đệm chần cũ nát cực kỳ mỏng manh mà nàng cảm thấy bên ngoài núi không tốt chút nào. Đồng thời nàng cũng nghĩ mãi không hiểu___nơi đây luôn có kẻ cướp đi qua, nghèo đến đói mạng, sao người ta vẫn không chịu chuyển đi nơi khác sống?

Đúng lúc này, ngoài cửa sổ chợt có tiếng ầm ĩ ồn ào, tiếng người và tiếng chó sủa truyền đến, Chu Phi xoay mình ngồi dậy, khẽ gọi:

- Vương bà bà?

Vương lão phu nhân ở cùng phòng với nàng chưa lên tiếng, tiếng ồn ào càng lúc càng gần, cửa phòng bị đẩy ra, nường tử của lý chính hoảng hốt lao vào nói:

- Lại tới nữa rồi, các người mau trốn đi!

Nói rồi, ánh mắt bà quét qua mặt Chu Phi, vớ đại một chiếc áo ngoài cũ nát của nam nhân, quấn kín nàng lại từ đầu đến chân:

- Tiểu muội muội đừng lộ mặt ra, những thứ súc...

Bà chưa nói xong thì sau lưng có hai kẻ bịt mặt một trái một phải xông vào, miệng la lên:

- Xe ngựa kia dừng lại ở cái viện này, người tất nhiên cũng ở đây!

Nường tử của lý chính hít vào một hơi, xoay người dùng thân mình chặn cửa.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Khai Dao

Nhóm Vương lão phu nhân đi cả quãng đường đều không nguy không hiểm, thỉnh thoảng có đạo chích bám đuôi thì Đặng Chân sai một hai đệ tử cũng lo liệu được. Nào ngờ càng đến gần Nhạc Dương, lá gan của bọn cường đạo ngược lại lại càng lớn.

Bọn người đó giống như đám ruồi nhặng, đánh hơi được chút mùi là bu lại__thôn làng đã bị ép khô không còn dầu mỡ nhưng đoàn xe ngựa của Vương lão phu nhân lại vô cùng nổi bật.

Nương tử của lý chính tiện tay nhặt một cây chổi trụi lông giơ ngang người, bà quanh năm vất vả, tất cả công việc gánh nước chẻ củi cày cấy chăn nuôi đều do bà đảm nhiệm, lâu ngày tôi luyện ra thân thể rất cường tráng, nhìn hai tên cướp che mặt này, bà biết tránh không thoát thì không chịu yếu thế cầu xin mà phỉ nhổ, tức giận nói:

- Cạo lông dê, cắt rau dại không phải ngày nào cũng làm, tụi bây người đã giết rồi, tiền đã cầm rồi, mẹ kiếp còn muốn cái gì nữa?

Bàn tay Chu Phỉ vươn ra định kéo bà lại dừng giữa không trung, nàng chớp chớp mắt hai cái, luôn cảm thấy chuyện này không giống như trong tưởng tượng của nàng.

Tên cướp che mặt ấy cười khê, cố ý đè ép giọng, nói:

- Cắt trụi đám cũ thì đám mới tới mà, vị nương tử này đừng bắt nạt ca ca đây không biết hàng, mấy con ngựa sau viện cao to béo tốt, đáng tiền hơn cô lắm. Tối nay xem ra là sao may mắn chiếu rọi, để bọn ta phát tài,

việc này phải ghi lại công lao cho thôn các cô, về sau có thể lại lừa thêm vài đám dê béo qua đường không có mắt đến đây cho bọn ta ăn thịt, các cô cũng sẽ được húp tí canh!

Nường tử lý chính nghe mấy câu nói của hản vu hại thôn dân thành đồng đảng ác bá với chúng, tức thì giận dữ, chống nạnh vào eo, xuất ra tuyệt kỹ mắng té tát tới tấp... Với tu vi non nớt của Chu Phi, miễn cưỡng có thể nghe hiểu mang máng gần một nửa.

Bọn cướp che mặt sao có thể để bà lão xước như vậy, một tên trong đó cầm đao định tiến lên, vào lúc này, một con chó vàng lớn bất ngờ từ trên tường lao xuống, bổ vào cổ họng gã, không biết nó ẩn nấp ở đây từ lúc nào, vừa tung người vừa bổ xuống, có thể nói là vua của loài chó.

Gã bị mặt kia phản ứng rất nhanh, chớp mắt chân trượt đi, người đã ở ngoài hai thước. Con chó lớn kia vồ hụt, bị gã dùng một cước quét ra ngoài.

Thôn nghèo thì vua chó cũng phải theo đó mà ngày ba bữa húp cháo rau dại, một con chó to uy phong lại gầy trơ xương, nó hét lên văng ra ngoài, một gã bị mặt khác bàn tay lóe lên ánh sáng lạnh, rút ra một thanh kiếm muốn chém đầu con chó kia ngay tại chỗ.

Chu Phi vớ lấy cái bát vỡ trong phòng ném ra ngoài, vết nứt của bát vỡ đụng ngang trường kiếm của gã bị mặt, trường kiếm run mạnh, lập tức lệch đi, bát vỡ kêu “coong” rơi xuống, lắc lư trên đất mấy cái, thế mà vẫn chưa vỡ tan tành.

Lập tức, nàng vươn người lấy trường đao giấu trong bọc bên gối, cất bước ra khỏi phòng:

- Ban đêm cướp bóc còn che mặt, làm như các người rất cần mặt mũi vậy, cỏi quần đánh rắm à?

Trên người Chu Phi vẫn còn bộ y phục cũ do nương tử lý chính quần qua loa vào, ở gần ngửi ra mùi ôi thiu, gương mặt ẩn trong góc khuất không nhìn thấy nhưng bên dưới lại lộ ra một góc váy.

Gã bịt mặt cầm kiếm híp mắt, không cần nhìn kỹ cũng biết cô nương này chắc chắn tuổi không lớn lắm, hăn mĩa mai nhìn lướt qua trường đao trong tay Chu Phi, thấy đao này bình thường không có gì lạ, lại còn khá mới, liền không để nằng vào mắt, chỉ thấp giọng cười nói:

- Ồ? Biết chút võ công?

Chu Phi cười lạnh, câu “đủ làm thịt người hằm canh” vừa xẹt tới đầu lưỡi thì bị một bàn tay như móng gà đè lại.

Vương lão phu nhân vịn khung cửa bước ra khỏi phòng, gõ mạnh gậy xuống đất, vừa ho vừa nói:

- Nha đầu à, ở bên ngoài, điều đầu tiên là phải biết hòa nhã, con phải nói đạo lý, phải giữ quy củ, đừng có động một tí là máu nóng lên đầu, gây ra tai họa.

Lửa giận đầy bụng của Chu Phi sắp tuôn ra miệng bị bà ấn trở về, nghẹn suýt tắt thở.

Vương lão phu nhân nhìn nàng với ánh mắt sâu xa, Chu Phi miễn cưỡng nhớ tới lời dặn dò lúc gần đi của Lý Căn Dung, vất vả lắm mới kiềm chế được, nói mà không cam lòng:

- Dạ.

Vương lão phu nhân vịn tay nàng, gõ gậy cọc cọc đi tới cửa, đến bậc cửa thì bước thật lâu. Song hai gã bịt mặt kia liếc mắt nhìn nhau, ngược lại có hơi đề phòng bà.

Lúc này, xung quanh vang lên tiếng binh đao và tiếng la giết, đại khái là đám Đặng Chân đã động thủ với bọn giặc cướp nhân đêm tối tới đánh lén.

Vương lão phu nhân nghiêng tai lắng nghe, gắng sức nhất vật áo bước xuống bậc thềm, khách sáo nói:

- Hai vị hiệp sĩ, một lão thái bà như ta gia đình không quan không tước, không nhà không đất, chỉ mang theo mấy đứa cháu về quê chờ chết, thực sự không giàu có gì, xin chư vị thương xót, mỗi ngày làm một việc thiện. Hay là thế này, trên người ta có vài món đồ vẫn đáng chút ngân lượng, theo ta xuống mồ rất đáng tiếc. Hai vị hiệp sĩ cầm lấy, làm tiền thưởng rượu cũng được.

Chu Phi:

- ...

Nàng nghi ngờ tai mình bị hỏng rồi.

Nhưng Vương lão phu nhân đã run rẩy tháo trâm cài trên đầu xuống, nhét vào tay nàng, nói:

- Nha đầu, cầm đưa cho người ta.

Chu Phi chờ tại chỗ, không nhúc nhích.

Vương lão phu nhân thấy không sai nàng được thì thở dài, xoay người đưa cho nương tử lý chính, cảm râm nói:

- Chiều hư rồi, con bé kiêu quá, bị ta chiều hư rồi.

Trâm của lão phu nhân lóe lên trong tay nương tử lý chính, chân mày Chu Phi chột nhứ, nàng chú ý thấy đuôi trâm có khắc một đốt trúc, lòng nàng thoáng chốc hiểu ra___Vương lão phu nhân nghi ngờ bọn cướp bịt

mặt có quan hệ với Hoắc gia bảo nên dùng phương pháp không rõ ràng này để tự giới thiệu, muốn bọn chúng ngầm hiểu mà rút lui.

Hiếu thì hiếu, nhưng trong lòng Chu Phỉ không thoải mái. 48 trại phụng chỉ làm phỉ nhưng chưa từng làm chuyện cướp bóc của bách tính, võ lâm chính thống Hoắc gia bảo đúng là mặt mũi thật lớn!

Nàng nhìn chăm chăm đốt trúc hoa nhỏ đong đưa ấy, tự nhủ thầm: “Dù cho chúng bỏ đi, mình cũng phải đuổi theo thỉnh giáo.”

Một tên cướp che mặt tiến lên một bước, giật lấy cây trâm trong tay nương tử lý chính, cúi đầu nhìn, ánh mắt dường như hơi lấp lóe, sau đó gã và đồng bọn nhìn nhau, nói:

- Người đã lớn tuổi dù sao cũng không muốn sinh nhiều can qua.

Vương lão phu nhân không hề chống đối, gật đầu tán thành.

Nào ngờ tên cướp bịt mặt liền đổi giọng ngay sau đó:

- Nếu lão nhân gia đã thấu tình đạt lý như thế thì không bằng dứt khoát đem lộ phí và xe ngựa đều cho chúng tôi đi, đất ở đâu chẳng chôn được, cần gì phải về quê?

Vương lão phu nhân hơi nhắm mắt lại, vẫn ăn nói khép nép:

- Lão thân bọn ba ngàn dặm chính là để về quê gặp nhi tử một lần, lá rụng về cội, ngoài ra không còn tâm nguyện khác, xe ngựa thực sự không cho được, xin hai vị tráng sĩ rủ lòng thương.

Tên cướp bịt mặt cười gằn nói:

- Điều này không thể theo ý bà rồi!

Lời gã còn chưa dứt thì gã và đồng bọn ăn ý cùng nhún chân lao người tới, một đao một kiếm phối hợp chặt chẽ, lao thẳng về phía Vương lão phu nhân.

Lúc này có một người quát lên lao tới:

- Người dám!

Người vừa tới là Lý Thịnh, đoán kiếm xoay một vòng trong lòng bàn tay, đâm về phía người cầm kiếm, chớp mắt đã qua bảy tám chiêu, hai gã kia đồng thời lùi một bước, ai nấy đều thầm kinh hãi vì thân thủ của đối phương.

Trường đao của Chu Phi chưa ra khỏi vỏ, chuyện đánh nhau không cần ai cản dận, nàng giơ ngang đao chặn đứng gã bịt mặt cầm đao, hai đao một trên một dưới giằng co nhau, gã bịt mặt kia đoán nàng chỉ là một cô bé, nội công hẳn cũng chẳng luyện được bao nhiêu, gã ý mình cao to khỏe mạnh bèn bổ một đao xuống, cười gằn đè ép đao trong tay Chu Phi, kinh lực thối tung miếng vải rách trên đầu nàng, lộ ra khuôn mặt, gã bịt mặt cười nói:

- Ôi chao, nơi này còn có một...

Gã chưa nói hết lời thì đã bị ánh đao cực sáng làm chói mắt, vô thức ngửa mặt ra sau, chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh lướt qua đầu mũi, ngay sau đó trường đao ấy xoay chuyển một góc độ khó mà tin được giữa không trung, chém ngang qua, rõ ràng là hai đao mà nhanh đến mức như hòa làm một, bổ xuống giữa đầu. Gã vội vã tránh về phía sau nhưng còn chưa đứng vững thì cảm giác được một cơn gió hung tàn quét qua chân, gã nhảy lên né tránh lần nữa nhưng chỉ trong chớp mắt, ánh đao kia lại lập lòe đến ngay trước mắt.

Tên cướp bịt mặt bị ép đến cẩu kinh, lấy một hơi mạnh giơ ngang đao tiếp chiêu, hét lớn một tiếng xoay tới trường đao lưng hẹp của Chu Phi, nào

ngờ thế đi của thanh đao lưng hẹp này vẫn không giảm, chỉ thoáng dừng lại, gã cướp bịt mặt cảm giác như có một sức mạnh không nói rõ theo thanh đao rộng khoảng bốn ngón tay đè ép tới, ngạo nghễ vô song tiến thẳng đến trước ngực hắn.

Con chó vàng lớn bị một cước đá văng vắt vả lảo đảo bò dậy được, nghe răng nhếch miệng chuẩn bị sửa “gâu” cùng với nường tử của lý chính đồng thời sợ ngây người.

Gã bịt mặt kinh hãi, bật thốt lên:

- Phá...

Vương lão phu nhân chợt ho hai tiếng, âm thanh không lớn lắm nhưng dễ dàng ngắt ngang lời gã cướp che mặt nói toạc ra đao pháp của Chu Phi. Bà chống gậy đứng trong tiểu viện đầy ánh đao bóng kiếm nói:

- Nha đầu à, vừa nãy bà nói với con, lang bạt giang hồ phải hòa nhã nói đạo lý, phải tuân thủ quy củ của người ta, nhưng nếu gặp phải người không nói đạo lý, không tuân thủ quy củ thì cũng không còn cách nào khác.

Trước đó, nường tử lý chính chỉ xem bà là một bà lão bình thường, thấy bà muốn nhân nhượng cho qua chuyện thì cũng dễ hiểu, nhưng bây giờ thấy thuộc hạ của Vương lão phu nhân ngay cả một tiểu nha hoàn cũng thân mang tuyệt kỹ, vậy mà bà còn lải nhải “đạo lý” “quy củ” gì gì đó, thật giống như một kẻ mặc giáp cầm thương lại làm bao cát cho người ta trút giận, nường tử lý chính nhất thời nổi trận lôi đình, muốn mở miệng phân phải trái:

- Bà...

Ngờ đâu Vương lão phu nhân chỉ hơi dừng lại một tí rồi nhanh chóng tiếp lời:

- Haiz, đành phải giết thôi.

Nương tử lý chính:

- ...

Chó vàng “gâu” một tiếng, cong đuôi đứng thẳng.

Vương lão phu nhân sớm đã nhìn ra hai thiếu niên này là hậu nhân danh môn, công phu đương nhiên thượng thừa___bằng không Lý Cần Dung cũng sẽ không yên tâm để họ ra ngoài, nhưng dù sao họ cũng là người vừa xuống núi, chưa từng thấy máu, có thể dùng cảm gan dạ nhưng vào thời điểm một chiêu định sinh tử sẽ có nhiều lưỡng lự, đao vừa nẩy của Chu Phi nếu nhích lên một tấc thì gã bịt mặt kia sớm đã máu tươi ba thước, căn bản không thể nào nhảy nhót nữa.

Quả nhiên, lão phu nhân vừa dứt lời, gã bịt mặt đang đấu với Lý Thịnh thấy tình thế không ổn bèn hét lớn một tiếng, đâm ra một chiêu kiếm tựa như muốn đồng quy vu tận, Lý Thịnh lui theo bản năng, chỉ nửa bước ấy, gã bịt mặt kia đột nhiên từ bên cạnh hấn xông ra ngoài, tung người phóng lên nóc nhà, sắp rời khỏi tiểu viện.

Chân trước của hấn vừa vọt lên thì cả người giống như điều đứt dây, bay ngang ra ngoài, đâm đầu vào nóc nhà tranh rồi từ từ trượt xuống___Lý Thịnh hít một hơi, thấy sau lưng gã bịt mặt đó cầm một thanh kiếm nhỏ dài cỡ lòng bàn tay, phần chuôi lộ ra ngoài khắc một đốt trúc nhỏ.

Là “Tiêu Tương tiễn” hai mươi năm chưa tái hiện giang hồ!

Vương lão phu nhân yên lặng thu tay về, xoa xoa thái dương, vẻ mặt không thay đổi, chỉ nói:

- A Phi! Sao còn trì hoãn? Tặc nhân đi rồi thì người trong thôn này về sau còn mạng không?

Chu Phi sau khi nghe được nửa câu, sắc mặt lập tức thay đổi, trường đao lưng hẹp chột đảo tay, đổi chiêu khí thế ban nãy, thân hình như ma quỷ xoay nửa vòng tại chỗ, kế đó hai tay nắm chặt chuôi đao, dựa vào vị trí tuyệt hảo này, toàn lực đẩy một đao Phá Tuyết Đao mà nàng luôn rèn luyện trong đầu ra ngoài.

Không gì không phá.

Mảnh ngói vỡ trên đầu tường rơi “xoảng”, gã bịt mặt kia bị nàng đẩy một đao từ dưới cầm lên, khăn che mặt bay qua một bên, lộ ra vẻ mặt không thể nào tin nổi.

Sau khi Phá Tuyết Đao tái xuất giang hồ, đây là vong hồn đầu tiên dưới lưỡi đao của nó.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Bỏ Đi

Chu Phỉ lần đầu sử dụng Phá Tuyết Dao chân chính, bản thân cũng bị hàn ý và lệ khí mệnh mang vô tận trong đó làm kinh hãi, nàng sững sờ hồi lâu, khó khăn lắm mới phục hồi tinh thần lại, sau đó cúi đầu nhìn thi thể với dáng chết hung hãn, nàng lại bắt đầu sững sờ một lần nữa.

“Như vậy là chết rồi?” Nàng nghĩ, có chút không phản ứng kịp.

Hồi ở 48 trại, Chu Phỉ mỗi ngày trừ luyện công chính là luyện công, đôi thì có người đưa cơm, khi rảnh rồi nàng sẽ không đi đến nhà bếp, cũng không có sở thích bắt thú rừng làm đồ ăn như các sư huynh, chưa từng làm thịt một con gà nào. Ngoại trừ không cẩn thận giẫm chết kiến ra thì chỉ có một lần lúc Lý Nghiên còn nhỏ chọc tổ ong vò vẽ, nàng giúp thui chết một đám ong vò vẽ mà thôi.

Chu Phỉ đột nhiên cảm thấy trên mặt có gì đó, nàng vô thức đưa tay lau thì lau được một tay máu.

Nàng không sợ, càng không hổ thẹn gì, chỉ là rất muốn đi rửa mặt.

Vương lão phu nhân ở bên cạnh nói:

- Thịnh nhi, con vén ống quần hai người này lên, nhìn chân của họ.

Trong lòng Lý Thịnh đang có hai tầng cảm giác khó chịu, một tầng là hân nhất thời nhát gan, suýt thả một gã bịt mặt chạy thoát, tầng còn lại là đao của Chu Phỉ____hắn đương nhiên nhìn ra được, Phá Tuyết Dao do Chu

Phi đánh hôm nay hoàn toàn khác hôm đó trên đài hái hoa, không cần nghĩ cũng biết, nhất định là Lý đại đương gia truyền Phá Tuyết Dao cho nàng.

Phá Tuyết Dao là tuyệt kỹ Lý gia đời đời tương truyền, cô cô cuối cùng truyền cho Chu Phi mà lại không nói gì với hắn.

Trong lòng Lý Thịnh giống như mọc ra hai cái ngạnh đâm vào cổ họng, nhổ không ra, nuốt không trôi.

Hắn mắc hai cái ngạnh như vậy, đành trí đáp lời, dùng đoản kiếm vén ống quần của một người lên nhìn, không nhìn ra điều gì thì mặt mày hỏi:

- Lão phu nhân, chân làm sao vậy?

Vương lão phu nhân chỉ tay:

- Lại nhìn người kia nữa.

Lý Thịnh cúi đầu đi tới trước mặt Chu Phi, không nhìn nàng, chỉ nhìn thi thể khủng bố kia chốc lát, sau đó trong lòng hắn chợt nổi lên một ý nghĩ.

Lý Thịnh nghĩ: “Mình không quay về, sau này nếu không lập được công lao khiến cô cô xem trọng, mình sẽ không quay về.”

Hắn phân tâm như thế, vừa sắp xếp những hoài bão không cam lòng của bản thân, vừa vén ống quần của thi thể kia.

Chu Phi chợt nói:

- Chân người này thật to.

Lý Thịnh lúc này mới thu hồi ánh mắt lơ đãng của mình, thấy người này có đôi chân dài đến kỳ lạ, xương cẳng chân rộng hơn người bình thường hai lần, hơi bóng láng như đá, dùng mắt thường nhìn cũng biết đôi chân này cứng rắn cỡ nào. May mà đao của Chu Phi nhanh, không cho gã

chỗ trống để sử dụng thối công, bằng không thì dựa vào nội công “chẳng luyện được bao nhiêu” của nàng, bị đôi chân này quét qua đúng là không xem thường được.

Lúc này, bọn Đặng Chân lần lượt đến.

Vương lão phu nhân vuốt ve cây gậy của bà, hơi rủ mắt như có điều suy nghĩ, sau đó hỏi:

- Có kẻ chạy thoát không?

Đặng Chân lão luyện giang hồ, đương nhiên biết nặng nhẹ, đáp:

- Không có, mấy kẻ muốn chạy đều bị bắt trở về, cả người lẫn ngựa, toàn bộ đều bị giữ lại không thiếu thứ nào, đệ tử đã đếm rồi, sư nương yên tâm.

- Ủ, thu dọn sạch sẽ.

Vương lão phu nhân nói:

- A Phi, lấy cây trâm của bà bà lại, chúng ta đi suốt đêm.

Bà tạm thay thế chủ trại lâu ngày, các đệ tử từ lâu đã quen nghe mệnh lệnh của bà, lập tức đồng thanh vâng dạ, tự mình tản đi lo công việc phần mình, không lâu sau đã hoàn thành một loạt các hành động hủy thi diệt tích.

Thi thể, vết máu, binh khí rơi rớt trong thôn... kể cả dấu vết để lại của cả đoàn người bọn họ trong nháy mắt đều biến mất sạch sẽ, chỉ cần thôn dân không nói, dù có người đến truy xét cũng không tìm ra được gì.

Chu Phi nhìn mà trợn mắt há mồm, nàng chỉ biết phái Tiêu Tương kiểm pháp cay độc, giỏi dùng ám khí, không ngờ lại còn có “học thức gia truyền” này. Hủy thi diệt tích là một công việc tỉ mỉ, nàng ở bên cạnh học hỏi được không ít, thấy họ thu dọn cũng tạm tạm rồi, nàng mới chạy đến

bên con sông nhỏ rửa mặt cho sạch sẽ. Sau đó nàng thấy chiếc áo khoác mà nương tử lý chính khoác cho mình cũng dính lấm tẩm không ít máu, bèn dứt khoát cởi xuống, định tiện thể vò mấy cái.

Lúc này, nương tử lý chính quay trở lại, vội chạy tới giặt lấy tấm áo cũ trong tay Chu Phỉ, miệng nói:

- Mau lên cho ta, cô không phải làm chuyện này.

Chu Phỉ không tranh với bà ấy, hơi tránh qua một bên, con chó vàng lớn ban nãy vừa trở về từ cũi chết cũng lặng lẽ bước tới, đứng cách nàng ngoài hai thước không xa không gần, giống như vừa muốn thân cận lại vừa sợ hãi nàng.

Chu Phỉ duỗi một tay ra cho nó ngửi, nó cẩn thận dùng đầu mũi cọ cọ rồi hùng hục chạy đến nằm bên cạnh nàng, đôi mắt ướt át rũ xuống, trông không hề dữ tợn ngược lại còn có chút ngoan ngoãn.

Nương tử lý chính thấy vậy, nói:

- Nó là con chó tốt, rất hiếu tính người, cũng không ồn ào. Nếu cô thích thì cứ dắt nó đi đi.

Chu Phỉ sững sờ:

- Hả?

Nương tử lý chính xắn ống tay áo lên, đưa tay gạt mớ tóc lò xo trên mặt qua một bên:

- Nó theo chúng tôi cũng là chịu tội, quanh năm suốt tháng thờ ần gì nó ăn đó, ta thấy tai nó cũng sắp dài ra rồi.

Con chó vàng dường như nghe hiểu nữ chủ nhân muốn tặng mình cho người khác, lập tức đứng dậy, cúi đầu chạy đến bên cạnh nương tử lý chính,

nằm xuống, đặt cằm lên đầu gối bà, kêu lên “ăng ăng”.

Nương tử lý chính sững sờ, cười khố:

- Súc sinh ngu ngốc, cho mày theo người ta hưởng phúc mà mày không vui.

Chu Phỉ nghĩ nghĩ rồi hỏi:

- Những người này đều không có ai quản sao?

Nương tử lý chính như đã quen rồi, trả lời rất bình thản:

- Đương nhiên là có quan phủ quản. Có lúc thì ba ngày hai bữa vợ đi đánh trận, cũng không biết là ai đánh với ai, người chết như rạ còn không kịp bắt, làm gì có thời gian rảnh đi lo mấy chuyện vặt vãnh này? Hiện tại thì hay rồi, quan phủ sắp bỏ đi cả, bọn ta tự mình phong mình làm tri phủ cũng được, càng không có ai quản.

Chu Phỉ cau mày nói:

- Nơi này đã loạn như vậy, sao mọi người không chuyển đến nơi khác sống?

- Chuyển?

Nương tử lý chính nhìn nàng, chỉ cảm thấy tiểu cô nương hung tàn này có ánh mắt rất trong veo, mang theo chút ngây thơ khó nói rõ, bà than thở:

- Nhờ cậy ai đây? Ở nhà tốt xấu gì còn có mấy gian phòng, mấy thửa đất, đến nơi xa lạ thì phải đi ăn mày, chúng tôi không phải người có bản lĩnh, chưa chết đến nơi thì chưa dám rời đi. Hơn nữa... nơi đâu mà chẳng như nhau?

Chu Phỉ nhất thời không biết nói gì.

- Sư muội.

Lúc này, Đặng Chân dắt ngựa lại đây, ra hiệu cho Chu Phi:

- Chúng ta phải đi thôi.

Đoàn người suốt đêm rời khỏi cái thôn nhỏ đã trải qua đủ mọi giày vò này, gấp rút rời đi. Ra khỏi 48 trại mới biết, một đêm an giấc cũng là điều xa xỉ.

Gã bị Chu Phi dùng một đao xuyên óc kia, chân thúi như ướp mả, có thể tráo làm chân giò hun khói, vừa nhìn chính là sản phẩm của Hoắc gia bảo, không thể là nơi nào khác.

Vương lão phu nhân trước mắt nghi ngờ tầng tầng với Hoắc gia bảo, không dám tin tưởng, nhưng vì sốt ruột tìm con nên không có tâm trạng đi điều tra bọn họ cho thêm rắc rối, bèn dứt khoát dẫn người vòng qua thành Nhạc Dương, đi về phía Động Đình.

Các đệ tử mất tích mang theo gia quyến của Ngô tướng quân, dù khiêm tốn đến đâu đi nữa, nhất định cũng có chút thanh thế, cùng lắm là hỏi thăm từng khách điểm ven đường.

Quyết định đi đường vòng như thế, hai ngày liền đều phải ngủ đêm bên ngoài, may mà các đệ tử đã quen ăn gió nằm sương, không hề kén chọn, thay phiên nhau gác đêm.

Nửa đêm hôm sau vừa vắn đến lượt Lý Thịnh gác đêm.

Lý Thịnh từ sau đêm ấy thấy Phá Tuyết Đao của Chu Phi thì luôn không bình thường, bất kể ngày đêm đều nghĩ đến việc trốn đi lưu lạc giang hồ, đặc biệt là sau khi Vương lão phu nhân quyết định vòng qua Hoắc gia bảo____Lý Thịnh biết, sở dĩ mình đi theo là để đến Hoắc gia bảo trò chuyện thuận tiện hơn, nhưng bây giờ họ đã đổi đường rồi.

Lý Thịnh càng cảm thấy mình không cần phải ở lại.

Ý niệm này lên lên xuống xuống trong lòng hắn suốt hai ngày hai đêm, bây giờ cuối cùng cũng hội tụ đủ thiên thời địa lợi nhân hòa.

Lý Thịnh để lại một phong thư kẹp trong quyển sách tiêu khiển hắn thường mang bên mình, nhân lúc trời tờ mờ sáng, người ngựa mệt mỏi, hắn hít sâu một hơi, quay đầu nhìn về phía xe ngựa, thầm nghĩ: “Chu Phi, ta chưa chắc thua kém người”.

Sau đó hắn chạy đi, không quay đầu lại.

Đêm ấy Chu Phi gác nửa đêm đầu, có mấy sư huynh tới muốn giúp nàng nhưng nàng nghĩ, ban ngày mình luôn ngồi kế xe ngựa với lão phu nhân, gió thổi không tới, nắng chiếu không vào, buổi tối nàng không thể không biết xấu hổ lại đòi người ta chăm sóc nên đều uyển chuyển từ chối, nhưng bọn họ một lát lại có một người đến trò chuyện cùng nàng, lái nhái khiến nàng không có tí buồn ngủ nào, nửa đêm sau đổi đến phiên Lý Thịnh, nàng vẫn không ngủ được.

Bên này Lý Thịnh muốn đi lưu lạc chân trời, còn bên kia Chu Phi chợt rất muốn về nhà.

Có thể là xa thơm gần thối, lúc ở nhà, mẹ nàng gọi nàng lại nói mấy câu, nàng cũng thấy da đầu căng ra, không thể nào thân thiết với mẹ, từ khi Chu Dĩ Đường đi rồi, không có giờ khắc nào nàng không nghĩ đến chuyện xuống núi đi Kim Lăng tìm cha.

Nhưng thật sự xuống núi rồi, mới chưa được mấy ngày, Chu Phi bỗng có chút nhớ mẹ.

Nàng nhớ lan man đến cảnh tiêu điều xơ xác dọc đường, nhiều lần nhớ đến những lời của nương tử lý chính trong thôn hoang vắng nọ, thầm nghĩ: “Nếu ở 48 trại chúng ta, chắc chắn sẽ có người quản”.

Tuy đại đường gia luôn không kiên nhẫn, không nói lý, hờ tít là dùng gậy gộc đánh, nhưng... trong thiên địa, giữa đông tây nam bắc không bờ bến, chỉ có vùng non nước Thục Trung, nơi có cờ Lý gia cắm là ngựa xe như nước, người qua kẻ lại.

Nàng trần trở hồi lâu, cảm thấy hình như mình làm ồn đến Vương lão phu nhân, bèn lặng lẽ xuống xe, đi dạo loanh quanh, nào ngờ nàng mới đi một vòng trở về thì vừa vặn nhìn thấy một người đeo bọc hành lý cười ngựa rời đi.

Chu Phi giật mình, đuổi theo theo bản năng.

Đuổi được một đoạn, nàng mới nhận ra kẻ không từ mà biệt đó lại là Lý Thịnh bèn gọi với từ phía sau:

- Lý Thịnh, người làm gì đó?

Không ngờ nàng không lên tiếng còn đỡ, Lý Thịnh nghe tiếng quay đầu lại nhìn nàng, thần sắc phức tạp, tiếp đó ánh mắt hắt trầm xuống, chợt thúc mạnh vào bụng ngựa, con ngựa đang chạy từ từ bỗng chốc tăng tốc, phi băng băng như đuổi gió.

Chu Phi:

- ...

Nàng có đáng ghét như vậy sao?

Tuy khinh công của Chu Phi không tệ nhưng chỉ là “không tệ” mà thôi, hai chân dù sao cũng chạy không lại bốn chân__huống hồ chân người ta còn dài hơn chân nàng.

Nàng cố gắng đuổi theo một đoạn, thấy sắp bị bỏ lại thì trong lòng hơi không chắc chắn, không biết nên tiếp tục đuổi theo hay quay về báo cho

Vương lão phu nhân.

Vào lúc nàng đang do dự chưa quyết định, xa xa chợt vang lên tiếng ngựa hí bén nhọn, tiếp theo đó là tiếng đao kiếm va nhau.

Con người Chu Phi co lại, bay người theo hướng âm thanh.

Dường như nàng loáng thoáng nghe được tiếng Lý Thịnh quát “ai”, sau đó thì không còn âm thanh nào nữa. Lúc Chu Phi chạy tới, chỉ thấy con ngựa mà Lý Thịnh cười ngơ ngác xoay vòng vòng tại chỗ, một thanh trong đôi đoản kiếm của hắn nằm trên đất, nhưng chẳng thấy bóng dáng người đâu.

Dấu vết tranh đấu để lại trên cây và trên mặt đất không nhiều, đối phương nếu không phải võ công cao cường thì chính là đánh lén, tấn công bất ngờ.

Chu Phi đang đứng dưới hướng gió, đột nhiên, trong gió mơn hờ truyền đến chút âm thanh, nàng không nghe rõ lắm nhưng trong nháy mắt nàng theo trực giác của mình, nghiêng người lách vào bụi cây bên cạnh.

Chốc lát sau, trước mặt nàng có hai kẻ bịt mặt bay tới, một kẻ trong đó hùng hùng hổ hổ nói:

- Thứ ta muốn là ngựa chứ không phải người, bắt một thằng nhãi thì đáng mấy đồng? May mà con ngựa này chưa chạy, bằng không...

Người còn lại vâng vâng dạ dạ không dám nói lời nào, Chu Phi nín thở, trong lòng khê động—bọn cướp hôm đó xông vào thôn cũng mở miệng là đòi ngựa.

Hai kẻ kia dắt ngựa nhanh chóng rời đi, Chu Phi nghĩ, bây giờ quay trở lại tìm Vương lão phu nhân sợ là sẽ lỡ không ít thời gian, đi rồi về thì không biết bọn người này đã chạy đến đâu rồi.

Nàng mới hơi hơi lĩnh hội uy lực của Phá Tuyết Dao, từ khi xuống núi tới nay luôn thuận buồm xuôi gió, chưa từng gặp phải đối thủ đáng gờm nên không có bao nhiêu sợ hãi.

Chu Phỉ nghĩ: “Tên phiền phức Lý Thịnh, ăn no rửng mỡ đi kiếm chuyện”.

Sau đó nàng quyết định thật nhanh, một mình đuổi theo.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Ngục Tối

Có câu nhé con không sợ cộp, trong lòng nhé nghĩ gì không thể nào kiểm chứng, dù sao Chu Phi bị thiếu mất dây thần kinh sợ.

Chung quanh tối lửa tắt đèn, kỹ năng giang hồ cơ bản “hủy thi diệt tích” của nàng còn chưa kịp xuất sư, càng khỏi phải nhắc tới kỹ năng cao cấp hơn “truy tung ngàn dặm”. Dọc đường nàng đuổi theo gập ghềnh trắc trở, không phải suýt bị phát hiện thì là suýt bị mất dấu. Chu Phi không quen địa hình, cảm giác phương hướng cũng có vấn đề, nàng chạy được một nửa liền phát hiện mình không biết đâu là hướng bắc____nhưng nàng lại không hề để ý, định khi nào về hẵng tính, giờ đuổi theo quan trọng hơn.

May thay, hai kẻ bịt mặt này chắc là cảm thấy ở địa bàn của mình sẽ không chút sơ hở nên rất bất cẩn, đi không nhanh, dọc đường cây cối um tùm mà họ lại đi ngược chiều gió, với Chu Phi mà nói hầu như tập hợp đủ thiên thời địa lợi, tuy hơi vất vả nhưng tốt xấu gì cũng đuổi theo được.

Hai kẻ bịt mặt này đi vào một con đường nhỏ giữa núi, Chu Phi chui trái chui phải, nàng vốn đã mù đường, càng lúc đầu óc càng choáng váng. Nàng đi như đi mê cung không biết qua bao lâu, chợt nghe thấy tiếng người, ngẩng đầu nhìn lên thì giật mình.

Trong chốn núi non hoang vắng này lại có một trại với không ít trạm gác và ánh đuốc lẻ tẻ.

Địa thế nơi đây hẹp dài, kẹp giữa hai ngọn núi, đường núi khúc khuỷu quanh co, nhìn không thấy phía trước có gì, nơi cao ẩn hiện cầu treo, ánh đuốc chiếu ra bóng người đông đảo, không có cờ, chung quanh canh phòng

nghiêm ngặt, tiếng gió ghen ngào vang lên giữa núi, với nhĩ lực của Chu Phi có thể nghe thấy tiếng mắng chửi truyền trong gió.

Chu Phi nhất thời trợn tròn mắt. Nàng vốn tưởng đây là một đám cướp ngựa giấu đầu lòi đuôi, chắc là dùng dây cản ngựa hoặc dùng thuốc mê đánh ngã Lý Thịnh lơ là bất cẩn, chắc chắn chẳng có gì ghê gớm___người thật sự ghê gớm có thể làm ra chuyện chặn đường cướp ngựa sao? Có thể coi trọng kẻ ròm như Lý Thịnh và con ngựa ròm mà hăn cười sao?

Hiển nhiên, bây giờ Chu Phi đã hiểu, có lẽ cách lý giải của nàng về chữ “chê gớm” có chút vấn đề.

Lý Thịnh tuy là người không phải đồ vật, nhưng miệng mồm rất ngoan, tức giận cũng không hé răng, tuyệt đối không biết dùng lời lẽ thô tục mắng người, nơi này trừ hăn ra, chắc chắn còn nhốt không ít người khác.

Mấy kẻ bịt mặt này bắt người cướp ngựa, còn xây một nhà lao thanh thế to lớn giữa các dãy núi, rốt cuộc là muốn làm gì?

Chu Phi càng suy xét càng cảm thấy kỳ lạ, lông tóc dựng đứng, nàng bắt đầu cẩn thận nghĩ liệu có nên trước tiên đi một vòng xung quanh cho quen địa hình rồi tính toán sau.

Không biết có phải “người ngốc có phúc của người ngốc” hay không, lúc Chu Phi ngây ngốc to gan, dọc đường chấn động lòng người thì gặp may, còn khi nàng cuối cùng cũng tỉnh táo lại bắt đầu động não thì... xong đời, tai kiếp đã tới.

Nàng còn chưa suy nghĩ xong, gió trong núi không biết từ lúc nào đã lặng lẽ đổi chiều, đá ở hai bên ép tiếng gió “u u” vang vọng, kẻ bịt mặt đang bàn giao trước trạm gác không biết làm sao mà hơi buông lỏng tay, con ngựa bị y đánh cắp ngựa cổ hí dài, thoát cương chạy đi.

Mấy người xung quanh lập tức kêu gào bắt lại, con ngựa kinh hãi, hí to rồi dốc sức chạy ra ngoài, trong lúc hoảng sợ, nó không chọn đường mà chạy thẳng đến chỗ Chu Phi ẩn thân!

Chu Phi:

- ...

Nàng có một sở thích không muốn cho người ta biết là thích cho động vật nhỏ ăn, những con chim xinh đẹp trong núi, chó mèo mà các sư huynh nuôi, và ngựa dọc đường luôn đi cùng với họ, lúc rảnh rồi nàng đều tới cho chúng ăn, bây giờ trên người còn có một túi đậu.

Con ngựa ngu xuẩn của Lý Thịnh có lẽ ngửi được mùi nàng trong hướng gió nên theo bản năng chạy tới cứu người quen, cũng chính là hại người quen một cách chuẩn xác.

Chu Phi thấy trốn không thoát thì cắn răng, nghĩ thầm: “Mình dứt khoát ra tay trước chiếm lợi thế thôi.”

Nàng rút thanh trường đao lưng hẹp bên hông, bất ngờ chui ra, nhảy vọt qua thân ngựa, xoay thân trường đao sáng loáng, đánh ra ba đao liên tục giữa trời, kẻ đuổi theo ngựa đầu tiên đứng mũi chịu sào, chập vật tránh trái tránh phải, bị nàng đâm cho một đao, người kia khàn giọng hét thảm một tiếng, máu tươi trước ngực bắn lên thật cao, không rõ sống chết.

Kẻ phía sau giật mình, hét to:

- Ai?

Chu Phi không đáp lời, trái tim nàng đang đập mạnh, máu toàn thân đều dồn vào đôi tay cầm đao, căng thẳng đến cực hạn, ngược lại tâm không tạp niệm, có loại cảm giác như vò mề chẳng sợ nát.

Kẻ thứ hai của đối phương nhanh chóng vọt tới trước mặt, chưa dùng tới binh khí, đầu tiên dùng một cước quét qua, Chu Phi chỉ nghe “vút” một tiếng, cảm giác như thứ quét tới không phải chân người mà là một cây gậy sắt cứng rắn, nàng tung người nhảy lên né tránh, thấy trên mặt đất bị quét ra một hố sâu.

Nàng vừa lùi lại, trong nháy mắt bị năm sáu người bao vây, ai nấy đều võ công không kém, Chu Phi chỉ mới đánh một người mà cổ tay đã bị chấn động đau đớn, đánh tiếp nữa e không phải đao gãy thì là tay gãy.

Nhưng cứ bị bao vây thế này cũng không phải biện pháp, dưới tình thế cấp bách, Chu Phi bị ép phát huy trình độ vượt bậc, đánh ra chiêu thức thứ ba của Phá Tuyết – “Bất Chu Phong”. “Bất Chu Phong” lấy ý từ sự tàn khốc của cơn gió phần nộ cuốn tuyết bay đi, từ sự ngông nghênh của cuồng phong quét qua mặt đất và từ sự vô thường của cơn gió chợt đến chợt đi, thích hợp nhất cho một người đánh một đám.

Tiểu là đao pháp tinh diệu nhưng sức lực của nàng lại không đủ phát huy một hai phần mười.

Chỉ một hai phần mười này đã khiến cả cánh tay nàng hầu như mất đi tri giác, trong ánh mắt kinh hãi của đám người họ, vòng vây đã bị đánh ra một lỗ hổng.

Vào lúc suýt chạy, Chu Phi vô tình ngẩng đầu thì thấy trên trạm gác nơi cao có hàng loạt cung lớn đang giương sẵn chờ nàng, chỉ cần nàng dám cả gan chạy ra bên ngoài, lập tức có thể dính đầy gai nhọn miễn phí.

Chu Phi trong nháy mắt đảo qua vài ý nghĩ, sau đó nàng đột nhiên huýt một tiếng dài, con ngựa ban nãy chạy lung tung nghe tiếng, thành linh chạy trở về, đá hậu xông vào vòng vây, Chu Phi nhân lúc hỗn loạn dùng tư thế cứng ngắc như xuyên lưới dây trện mà chui qua giữa hai người, đồng thời thò tay bốc một nắm hạt đậu trên người vung lên:

- Đây!

Trong lúc tối om om, mấy kẻ kia tưởng nàng ném ám khí gì đó, bèn đua nhau tránh ra tứ phía, Chu Phi tung người nhảy lên lưng ngựa, nắm chặt dây cương, cưỡng ép lôi con ngựa ngu xuẩn muốn chạy đi lượm đậu ăn trở về, hung hăng thúc vào bụng ngựa, không ra ngoài mà ngược lại xông vào bên trong.

Mấy kẻ trong sơn cốc có lẽ vốn có tật giết mình, bởi vì nàng cưỡng ép xông vào nên tức thời hỗn loạn, tiếng người nổi lên bốn phía, khắp nơi đều la ó, vào lúc con ngựa lao nhanh qua một chỗ khuất sáng, một khe hẹp giữa vách núi lọt vào tầm mắt nàng, Chu Phi lúc đó bình tĩnh đến đáng sợ, không chút do dự nhảy xuống khỏi lưng ngựa rồi xoay tay đánh vào mông ngựa, con ngựa hí dài một tiếng, lao băng băng về phía trước như tên rời cung.

Một tiếng hí ấy đã thu hút tới vô số kẻ chặn đường bao vây truy đuổi, truy binh đều chạy theo nó, còn Chu Phi lách mình chui vào trong khe núi hẹp kia.

Khe núi ấy cực hẹp cực sâu, chỉ có trẻ con và thiếu nữ vô cùng mảnh khảnh mới có thể chui vào.

Chu Phi dựa vào vách đá, bất giác phản ứng lại màn chấn động lòng người ban nãy, nàng nặng nề thở ra một hơi, phát hiện mình dường như là loại người càng căng thẳng càng phát huy tốt bậc, lúc này hồi tưởng lại, nàng quả thực không tưởng tượng được mình chạy trốn tới nơi này thế nào.

Bây giờ nàng chân run cổ tay đau, tim đập mạnh không dừng được, toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Trong khe núi đá mờ hồ có gió thổi qua người nàng, khe này chắc là thông chứ không phải đường cùn.

Tiếng người bên ngoài hơi xa xa, Chu Phi thử đi vào.

Đường bên trong trở nên càng hẹp hơn, ngay cả Chu Phi cũng phải hơi vận khí mới có thể miễn cưỡng đi qua, nàng vừa chen vào trong vừa tính toán xem nên tìm Lý Thịnh thế nào, nàng nghĩ quá nhập tâm, dưới chân chợt đạp vào khoảng không.

Ngay cả thời gian hét cũng không có, nàng liền rơi thẳng xuống mặt đất rộng rãi bên dưới, núi này đúng là thiếu đức, bên dưới lại rộng ruột!

Đất cát bùn đá ào ào lăn vào người, Chu Phi mặt mày nhem nhuốc, may mà nàng phản ứng nhanh, lúc rơi xuống đất dùng trường đao chống đỡ, tốt xấu gì cũng không tới mức “ngã lăn quay”.

Bên dưới khe hẹp ấy là một hang đá, không biết do thiên nhiên tạo hay do con người đào, đất cát che kín phía trên chỉ là tro bụi lâu ngày tụ thành, đương nhiên không chịu nổi trọng lượng con người.

Chu Phi hoa mắt váng đầu ở tại chỗ hồi lâu mới chịu thua. Nàng phát hiện mình không biết đã đắc tội vị thần linh nào mà hễ nàng thông minh một tí là trong một nén nhang sẽ gặp báo ứng.

Hắn là trên hoàng lịch viết hôm nay nàng không thích hợp động não.

Lúc rơi xuống, nàng dùng tay che mặt, mu bàn tay bị đá cọ qua, tróc một lớp da, đau rát, Chu Phi khẽ “ui da” một tiếng, vừa cẩn thận dò đường trong hang đá tối om vừa liếm vết thương.

Hang đá này không lớn, Chu Phi lần mò đại khái một vòng, không tìm được gì cả, ngược lại có chút yên tâm___xem ra không phải mất thất do con người đào nên trong thời gian ngắn vẫn an toàn.

Trời bên ngoài chắc đã sắp sáng, sau khi trời sáng, ánh nắng dần dần rơi xuống, giữa ban ngày không tiện xông loạn trong địa bàn kẻ địch, Chu

Phỉ ngoại trừ “đợi” thì trong thời gian ngắn cũng không nghĩ ra cách nào khác, bèn tìm một góc ngồi xuống, nhắm mắt nghỉ ngơi dưỡng sức.

Vào lúc nàng mới có thể yên tâm sau một đêm chấn động thì bên tai đột nhiên vang lên tiếng viên đá nhỏ rơi xuống đất, sau đó là tiếng huýt sáo.

Dù toàn thân Chu Phỉ chính là một chữ “gan” cũng suýt bị dọa hổng.

Nàng giật mình nhảy dựng, bất ngờ quay đầu___trời bên ngoài chắc đã hoàn toàn sáng rõ, trong hang núi tuy vẫn âm u nhưng vẫn đủ cho nàng nhìn thấy xung quanh, nàng thấy trên một bên vách núi có một lỗ nhỏ to cỡ bàn tay, một nam tử dáng người rất chật vật ở sát vách đang nhìn qua bên này thông qua lỗ nhỏ ấy.

Chu Phỉ:

- ...

Cái nơi quỷ quái này vậy mà có hàng xóm!

Liền sau đó, nàng nghe người kia nhỏ giọng nói:

- Cái nơi quỷ quái này vậy mà có hàng xóm, hôm nay phúc tinh chiếu rọi, ắt có chuyện tốt phát sinh, mỹ nhân, xin chào.

Người này vừa mở miệng đã như đâm tặc, Chu Phỉ nắm chặt đao lưng hẹp, tính toán xem nếu mình một đao đâm chết người đối diện qua lỗ này thì có làm kinh động đến bọn cướp che mặt ở đây không.

- Lá gan của mỹ nhân thật lớn.

Người kia dùng ánh mắt ra hiệu cho nàng:

- Nhìn xem dưới chân cô có gì kìa?

Chu Phi cúi đầu nhìn, thấy bên cạnh mình là một bộ xương trắng, ban này tối om nàng không chú ý, ngồi sánh vai với bộ xương tới hừng đông.

Người ở đầu kia lơ lại nói:

- Không giấu gì cô, ta và vị lão huynh này đã mắt to trừng mắt nhỏ hơn hai tháng, đoán người này khi còn sống chắc là một lão già, nói không chừng còn không đáng xem bằng bộ xương nữa. Đừng nhìn nó, nhìn ta này.

Chu Phi không đếm xỉa tới những lời làm nhảm của hắn, hỏi thẳng vào vấn đề:

- Hơn hai tháng? Người bị giam ở đây hơn hai tháng rồi sao?

- Phải – ngữ khí của hắn rất nhẹ nhàng, giống như cảm thấy bị bắt giam là một chuyện rất quang vinh – Nơi này giam không ít người, lúc cô vào không thấy sao, trên vách núi hai bên đều là các phòng giam riêng biệt, các lộ anh hùng mỗi ngày đều căng cổ ra mắng chửi, rất thú vị. Tiếc là gian của ta ở dưới đất, thanh tịnh thì thanh tịnh nhưng không tiện gia nhập chiến cuộc.

Chu Phi vào hang đá này là tình cờ, lúc đó thực quá căng thẳng nên không thấy rõ gì.

Lần đầu nàng gặp người bị giam có tâm thái tốt đến vậy, mơ hồ cảm thấy người này có chút thân thiết quen thuộc, liền không muốn đâm chết hắn nữa, hỏi:

- Chủ nhân nơi này là ai? Tại sao bắt các người? Muốn làm gì?

Người bị giam đó duỗi eo, hờ hững trả lời:

- Ban đêm ta nghe tiếng gào thét giống trống khua chiêng, chắc là đang bắt cô, nếu cô từng ra tay với họ, chẳng lẽ không nhìn ra được sự môn

của họ sao?

Chu Phi nhớ tới một chân quét ngang như gậy sắt ấy, bật thốt:

- Chẳng lẽ thực sự là Hoắc gia bảo?

Người bị giam đó không trả lời, hưng phấn bừng bừng nói với nàng:

- Ngẩng đầu nhìn đi, bên trái cô có một tia sáng chiếu xuống, nhích qua bên đó tí được không? Ta cả ngày mắt to trừng mắt nhỏ với một bộ xương cực kỳ ngán ngấm, khó khăn lắm mới có một tiểu cô nương xinh đẹp đến, mau cho ta rửa mắt nào.

Mấy chữ “tiểu cô nương xinh đẹp” vừa thốt ra, vẻ mặt Chu Phi hơi lay động, chợt phát hiện cảm giác quen thuộc này từ đâu mà đến, nàng dựa vào ánh sáng nhạt trong hang đá, qua cái lỗ lớn cỡ bàn tay, tỉ mỉ quan sát người bị giam đối diện một phen, hơi không chắc chắn hỏi:

- Người... có phải họ Tạ không? Tên...

Ba năm trôi qua, Chu Phi có chút không nhớ rõ, đầu lười lười lại, nói:

- ...Ờ, “Năm Mốc”?

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Hoắc Gia

Vị tù nhân vô cùng biết tự làm mình vui này nghe vậy ngẩn người, nhờ chút ánh sáng mờ mờ quan sát Chu Phỉ hồi lâu, bỗng nhiên “a” một tiếng:

- Cô không phải là tiểu nha đầu trong 48 trại kia sao? Chu...

- Chu Phỉ.

Vị láng giềng vừa nãy còn ba hoa như vẹt trở nên im lặng, chộc ghẹo đến trên đầu người quen đại khái cũng hơi lúng túng.

Hai người im lặng chốc lát trong hoàn cảnh kỳ lạ thế này, sau đó, Chu Phỉ thấy láng giềng của nàng hơi lùi về sau, hăng hăng giọng, nghiêm nghị nói:

- Tạ Năm Mốc là ban đầu ta trêu cô chơi, ta tên Tạ Doãn____sao cô chạy đến nơi này?

Chu Phỉ thâm nhủ, chuyện này nói rất dài dòng, bởi vậy nàng tóm gọn lại:

- Bọn ta xuống núi làm ít chuyện, nhóm người này bắt ca ca ta.

Tạ Doãn kinh ngạc nói:

- Sao lần nào ta gặp cô, cô và tên huynh trưởng xúi quẩy kia của cô đều xảy ra chuyện vậy?

Chu Phi nghe câu tổng kết này, tức thì giận mà không chỗ phát tiết.

Bởi lần nào cũng tại tên khốn Lý Thịnh ăn no rừng mỡ đi kiếm chuyện!

Nhưng chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, Chu Phi lột da rút gân Lý Thịnh một phen trong bụng nhưng ngoài miệng vẫn im lặng, nghiêm mặt không nói tiếng nào.

Tạ Doãn nói:

- Không sao, ta đã bị nhốt ở đây hơn hai tháng rồi, có ăn có uống vô cùng tốt, ca ca của cô trong thời gian ngắn sẽ không sao đâu.

Chu Phi đang định nói gì đó thì tai chợt động dậy, vụt người vào góc tường, cùng lúc đó, Tạ Doãn giơ tay lấy tảng đá che cái lỗ ấy lại, tầm mắt Chu Phi bị cản trở nhưng âm thanh vẫn truyền tới, hình như có tiếng thứ gì đó bằng sắt va vào đá. Một lát sau, Tạ Doãn đỡ tảng đá xuống, vẫy tay với Chu Phi, nói:

- Người đưa cơm tới__cô có đói không?

Chu Phi nhảy tới nhảy lui cả đêm, sớm đã bụng đói lép kẹp nhưng ngại xin đồ ăn từ người khác, bèn hơi khựng lại, nói rất uyển chuyển:

- Tạm tạm.

Vừa nói xong thì hương cơm có ý đồ xấu chui vào trong hang đá, dọc đường ăn gió nằm sương, trừ lúc ở khách điểm ra, nàng cũng không ăn được mấy bữa cơm đàn hoàng, chợt ngửi được mùi cơm canh nóng hổi, nàng vô thức nuốt nước miếng, có chút thèm.

Kết quả, Tạ Doãn lại nói:

- Nếu cô không đói thì ta ăn trước, còn nếu cô cũng đói... thì ta chặn cái lỗ lại rồi ăn.

Chu Phi chậm rãi vuốt chuôi đao của mình, phun ra một câu từ kẻ rằng:

- Không cần khách sáo, cứ tự nhiên...

Tạ Doãn quả thực “tự nhiên”, cầm bánh bao cắn một cái, nhai hai cái, tiếp đó vẫn lấy đá che lỗ thủng lại, nói:

- Rất xin lỗi, chặn lại chút đi. Sau này có cơ hội, ta sẽ mời cô đến tửu lâu tốt nhất của Kim Lăng, haiz, từ sau Nam thiên (1), mười phần mỹ vị trong thiên hạ có năm phần là đến Kim Lăng.

(1) Nam thiên: đời về Nam, ý nói triều đình gặp phản loạn, ấu chúa chạy về Nam lập ra Nam triều, Bắc triều do bọn phản loạn tự lên ngôi nên trong truyện mọi người hay gọi là ngụy triều (ngụy: giả, mang ý chửi).

Chu Phi thực sự không muốn phản ứng hẳn.

Tạ Doãn lại nói:

- Bữa này hôm nay ta không tiện chiêu đãi cô, trong đó có bỏ thuốc.

Chu Phi giật mình:

- Cái gì?

Tạ Doãn ung dung nói:

- “Ôn Nhu Tán”, có nghe nói chưa? Nghĩ chắc là cô chưa nghe, đều là thủ đoạn hạ đẳng của bọn tà ma ngoại đạo, là một loại thuốc mê chuyên dùng cho ngựa___không thể dùng thuốc mê bình thường để đối phó với các anh hùng hảo hán, dùng loại thuốc cho ngựa này là vừa hợp, một bát cơm

xuống bụng là nửa ngày không dậy nổi, công phu nội ngoại càng không cần phải nói.

Chu Phỉ ngạc nhiên nói:

- Vậy sao người còn ăn?

- Bởi vì ta không phải lạc đà cũng không phải rùa.

Tạ Doãn thở dài sâu kín:

- Ăn một bát thì nửa ngày không dậy nổi, còn không ăn thì vĩnh viễn không dậy nổi.

Chu Phỉ đuổi chuôi đao đẩy hòn đá chặn giữa hai gian hang đá xuống, nói với Tạ Doãn đang ăn từng ngụm thuốc mê:

- Ở Tạ công tử...

Tạ Doãn khoát tay:

- Chúng ta tuy bèo nước gặp nhau nhưng lần nào cũng trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc, xem như nửa giao tình sinh tử, cô gọi ta một tiếng đại ca đi.

Hắn quen mồm mép trơn tru, nếu phòng bên thay bằng một cô nương khác, đại khái là hắn lại bắt đầu một vòng không đứng đắn mới. Nhưng không biết có phải hình ảnh năm xưa Chu Phỉ cầm đao chặn trước mặt hắn để lại ấn tượng quá sâu hay không, Tạ Doãn luôn cảm thấy nàng vẫn là cô bé ba năm trước. Nói hươu nói vượn với “đại cô nương” là phong lưu, nhưng đối diện với “cô bé”, hắn liền không kiềm được mà nghiêm chỉnh hơn một chút... Tuy chỉ là một chút, nhưng ít nhiều cũng ra dáng con người rồi.

Chu Phỉ hỏi:

- Vừa nãy ta hỏi người chủ nhân nơi này, người tránh không trả lời là có gì không tiện nói sao?

Tạ Doãn bưng một cái bát, chậm rãi uống một hớp canh, trầm ngâm chốc lát.

Một người bị nhốt trong hang đá hai tháng, dù là thiên tiên thì hình tượng cũng chẳng còn đẹp đẽ gì, Chu Phỉ chú ý thấy hăn tuy nói năng thoải mái nhưng kỳ thực chỉ ăn nửa cái bánh bao nhỏ, gắp gắp ăn vài miếng thức ăn, thực sự không phải là lượng ăn của một nam tử trưởng thành, đại khái chỉ miễn cưỡng duy trì tính mạng, hai má hăn gầy tóp lại, môi khô nứt, trên mặt râu ria xồm xoàm, nhưng lúc hăn ngồi ngay ngắn không nói chuyện, kỳ lạ là vẫn giống một công tử_____một công tử hơi lôi thôi lếch thếch.

- Cũng không phải.

Tạ Doãn khẽ nói:

- Chỉ là ban nãy ta không biết cô là ai, trong này dính líu quá rộng, không tiện nhiều lời. Ta nghe nói Lý lão trại chủ từng cùng Hoắc Trường Phong Hoắc lão gia kết bái huynh đệ, cô đến gần Nhạc Dương, có phải đã đi bái phỏng?

Chu Phỉ lắc đầu.

- Ồ.

Tạ Doãn gật nhẹ đầu:

- Việc này phải nói từ hơn hai tháng trước, Hoắc lão gia năm nay đại thọ 70, mời đông đảo bạn bè thân thích, ông ấy từ nhỏ đã dựa vào thói pháp của Hoắc gia mà độc bộ thiên hạ, làm người lại trung can nghĩa đảm, hay làm việc thiện, giao du rất rộng, rất nhiều người khi sa cơ lỡ vận đều được

ông giúp đỡ, thế nên thiếp mời vừa phát ra, khách mời đương nhiên đều đến ủng hộ, việc này có lẽ cô không biết.

Chu Phi quả thực chưa từng nghe nói.

Tạ Doãn nói tiếp:

- Bọn họ chưa chắc dám phát thiếp mời cho 48 trại, lỡ như thật sự mời được Lý đại đương gia tới sẽ không tiện thu dọn tàn cuộc. Lúc đó ta theo cố chủ (2) của ta tới, vừa tới đây, ta nhìn khắp nơi không thấy người của 48 trại, ngay cả người đưa quà mừng thay cũng không có liền cảm thấy không ổn. Chắc, tiếc là vị cố chủ nhiều tiền ngốc nghếch kia của ta không chịu nghe ta, ta không tiện bỏ họ lại mà chạy, đành cùng bị bắt giam vào ngục.

(2) Cố chủ: chủ thuê.

Chu Phi hỏi:

- Người gặp Hoắc bảo chủ rồi?

- Gặp rồi.

Tạ Doãn hơi dừng lại rồi mới nói:

- Nhưng mà đã bị ngốc rồi.

Chu Phi:

- ...Cái gì?

- Ông ấy căn bản không nhận ra được người, ngay cả mình tên gì cũng không rõ, lúc thì gọi Trường Phong lúc thì gọi Phi Phong, không xác định.

Tạ Doãn thốt thức:

- Nghe nói mấy năm trước ông ấy bệnh nặng một trận, sau đó càng ngày càng tệ, bây giờ lúc nào cũng phải có người trông nom, nói chuyện cũng nói không rõ ràng, giống như trẻ sơ sinh vậy, nhớ năm xưa ông ấy cũng là một nhân vật phong vân một thời, khiến người ta nhìn mà trong lòng khố sở... Từ khi Hoắc lão gia không thể can dự vào công việc, Hoắc gia bảo do đệ đệ ông ấy là Hoắc Liên Đào định đoạt, haiz, người này về sau cô mà gặp thì tốt nhất tránh xa một chút, ta thấy tướng mạo ông ta mắt không ra mắt mũi không ra mũi, e là người tâm địa bất chính.

Chu Phi:

- ...

Nàng cảm thấy tiêu chuẩn đánh giá người khác của Tạ Doãn hình như có chút vấn đề.

- Tên Hoắc Liên Đào này đã tâm bưng bưng, dùng danh nghĩa của huynh trưởng tụ tập một nhóm lớn người tới đương nhiên không phải vì tổ chức sinh nhật cho ca ca ngốc của hắn ta mà là muốn ký kết minh ước, tạo thành một thế lực, tự lập làm vương.

Tạ Doãn giải thích:

- Họ nói với bên ngoài là muốn tái lập một “48 trại”.

Chu Phi há hốc mồm nói:

- Rồi bắt nốt hết những người không đồng ý?

Có phải đầu óc có vấn đề không?

Tạ Doãn lắc đầu:

- Tuy na ná vậy nhưng không hoàn toàn giống như cô nghĩ, chuyện này nói ra càng dài, ba năm trước, Cam Đường tiên sinh xuống núi...

Chu Phi chợt nghe tin tức cha mình thì lập tức thẳng người lên.

- Ông tiếp nhận thế lực mà Lương Thiệu vất vả gây dựng cả đời, dùng sức một người áp chế những kẻ ngu xuẩn rục rịch ngóc đầu dậy của Nam triều, khiến chúng lặng lẽ ngủ đông, đồng thời tin tức nguy để bệnh nặng đã quấy nhiễu trong ngoài nam bắc sôi sùng sục, lúc đó còn loạn hơn cả bây giờ, phổ biến nhất là dựng một cây cờ lớn, rắc nước tiểu dưới núi đánh dấu mình đã chiếm một ngọn núi, anh hùng cầu hùng người này hát xong người kia lên sân khấu, đều bị Tào nguy để dụ ra từng người một, suýt hốt gọn cả lũ, may mà có cha cô ở phía sau tương kế tựu kế, vây khốn đại tướng dưới trướng nguy để, chém “Liêm Trinh” của Bắc Đẩu, treo đầu trên cổng thành ba ngày, Bắc triều thiệt hại nặng.

Chu Phi ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

- Trận chiến đó, nguy để đại thương nguyên khí, các đại môn phái bị cuốn vào hỗn loạn không thể không lo thân mình, “hiệp sĩ dùng võ phạm vào điều cấm” (3), cha cô chắc là cũng có chút cố ý.

(3) Tư tưởng của Hàn Phi Tử: “nhà Nho dùng văn làm rối loạn pháp luật, hiệp sĩ dùng võ phạm vào điều cấm”, ông rất phản cảm những văn nhân hiệp khách như vậy, cho rằng họ làm rối loạn trật tự xã hội.

Tạ Doãn nói:

- Mấy năm sau đó, đại bộ phận môn phái và thế gia trong võ lâm chia bè chia mảng, thế đạo quả thực yên ổn hơn không ít, nhưng phân lâu ắt hợp, vùng Động Đình lấy Hoắc gia bảo làm thủ lĩnh, rất nhiều người đã có ý hợp lại thành thế lực từ lâu, người Hoắc gia mời phần lớn đều cùng chung chí hướng, chỉ có số ít người hồ đồ không rõ sự tình hoặc vì mặt mũi mà không thể không qua quýt.

Chu Phi:

- Đều ở đây hả?

Tạ Doãn gật đầu:

- Ủ, có điều chuyện thấp kém như vậy không nhất định là người Hoắc gia làm, bằng không họ che hết mặt mũi mà vẫn dùng thói pháp của Hoắc gia, chẳng phải là cởi quần hay sao? Người giang hồ vùng Động Đình phần lớn đều quy thuận Hoắc gia bảo, trong đó ngư long hỗn tạp, có một vài...

Hắn hơi dừng lại, Chu Phi buột miệng nói ra từ mới mình vừa học:

- Tà ma ngoại đạo.

- ...Một vài bằng hữu giang hồ không quá thể diện.

Tạ Doãn vô cùng khách khí nói:

- Lúc đó Hoắc gia bảo nhiều lần giữ bọn ta lại, một ngày ba bữa dùng lễ đối đãi, dùng tình cảm lay động, đáng tiếc mấy người bọn ta rượu mời không uống lại uống rượu phạt, người ta cuối cùng không cưỡng ép nữa, lịch sự tiễn bọn ta đi, nào ngờ vừa rời khỏi Hoắc gia bảo thì bị đánh lén rồi luôn bị giam ở đây, chỉ cần bọn ta hứa đồng ý với hội minh Động Đình sẽ thả bọn ta ra ngoài.

Chu Phi nhớ tới kẻ chết dưới đao mình trong thôn hoang vắng nọ thì nổi nghi ngờ trong lòng lóe lên, thầm nghĩ: “Thối pháp có thể làm giả không? Chân giò hun khói thô to như vậy có thể một sớm một chiều ra được sao?”

Tức thì nàng lại nghĩ, “chân giò hun khói” này lúc đó hình như đúng là không hề đánh ra thói công trước mặt Vương lão phu nhân.

Nàng càng nghĩ càng không hiểu, toàn bộ những biến ảo khôn lường của giang hồ mới lộ ra một góc tảng băng chìm trước mặt nàng, Chu Phi đã

cảm thấy hoa mắt, nàng buột miệng:

- Thôi đi, ra ngoài hẵng nói.

Tạ Doãn cười lớn:

- Sau đó ai nói lời không giữ lời là cún con à? Không được, dù một lời hứa không đáng giá nghìn vàng cũng không thể trở mặt, danh tiếng thay đổi thất thường truyền ra ngoài, tương lai làm sao có chỗ đặt chân trên đời? Huống hồ vô duyên vô cớ bị người ta nhốt ở đây, nếu cứ chịu thua như thế thì mặt mũi để đâu?

Dựa vào tuổi tác của Chu Phi vẫn chưa lĩnh hội được rằng mặt mũi của anh hùng hảo hán còn lớn hơn trời, nhưng nàng rất có chí khí “cầu đồng tồn dị” (4), không hiểu sẽ không cãi lý với người ta, nàng nghĩ nghĩ rồi nói:

- Vậy ta nghĩ cách thả mọi người ra.

(4) Tìm đến cái chung nhưng vẫn giữ được bản sắc riêng.

Tạ Doãn nhìn nàng:

- Muội muội à, nghe lời huynh, về nhà tìm trưởng bối trong nhà đưa bái thiếp đến Hoắc gia bảo, nói là để lạc mất một người, nhờ Hoắc gia bảo giúp đỡ tìm kiếm.

Chu Phi cau mày nói:

- Không phải người mới nói nhà lao này không phải ý đồ của Hoắc gia bảo sao?

- Nước quá trong ắt không có cá.

Tạ Doãn dựa vào vách đá trong hang, uể oải nói:

- Tiểu quý không hiểu đạo lý như cô, nhất thiết ép ta nói lời thật ư?

Chu Phi chỉ dăm ba câu đã giảm giá từ “mỹ nhân” thành “tiểu quý”.

Tuy nàng là lần đầu xuống núi, vô cùng không rành thế sự nhưng có sự nhạy bén vừa chỉ ra liền hiểu, lập tức hiểu ngay hàm ý của Tạ Doãn____.Hoặc gia bảo mở một mắt nhắm một mắt nói không chừng là có dính dáng đến con cháu chính tông nào đó, tà ma ngoại đạo có công dụng của tà ma ngoại đạo, lỡ xảy ra chuyện gì thì đẩy những bằng hữu “không thể diện” ra ngoài gánh trách nhiệm là được!

Đây là đạo lý chó má gì vậy?

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Mạo Hiểm

Tạ Doãn thấy thần sắc của nàng thì biết nàng đã hiểu, hẳn hơi có chút vui vẻ “dạy dỗ được anh tài trong thiên hạ”, không nhịn được cười nói:

- Không sai, không hổ là nữ nhi của Cam Đường tiên sinh, có một nửa thông minh của ta khi còn trẻ.

Chu Phỉ nghe câu khoe khoang không biết xấu hổ này của hắn liền tức giận oán thầm: “Người đúng là thông minh, thông minh đến mức bị người ta chôn dưới đất hơn hai tháng, sắp nảy mầm rồi”.

Nàng từ đám bụi bặm đất cát lăn xuống, toàn thân dơ dáy, gương mặt mắng trắng mắng đen, chỉ có đôi mắt to vừa sáng vừa tròn, giống như con mèo mướp, Tạ Doãn thấy dáng vẻ của nàng, không kiềm lòng được muốn để nàng tránh khỏi chốn thị phi này, có thể chạy bao xa thì chạy, về phần an nguy của mình đúng là hắn không quá để trong lòng.

Tạ Doãn ngoắc ngoắc tay với nàng:

- Nghe ta nói này, cô nhẫn nại ở đây một ngày, đợi đến giờ tuất một khắc, vừa lúc trời tối, bọn chúng lại sắp thay ca, tốt nhất là nhân lúc đó rời đi, ta sẽ vạch ra cho cô một con đường, cô đi theo hướng phòng giam bên này, vách núi nhiều đá, che chắn tốt, những người bị giam khác nhìn thấy cô cũng sẽ không để lộ.

Tiếp đó, hắn dành thời gian cả ngày, nói cho Chu Phỉ nghe đủ chuyện to nhỏ về địa hình nơi đây, bảo nàng vẽ lại trên vách đá đối diện, chỗ nào sai sẽ lập tức sửa lại cho nàng, trong quá trình đó họ bị người đưa cơm ngắt

ngang mấy lần, bên ngoài thỉnh thoảng truyền đến tiếng mắng chửi mang âm sắc vùng miền.

Có một quãng Tạ Doãn bị “Ôn Nhu Tán” ảnh hưởng, nói được một nửa thì đột nhiên không lên tiếng nữa, dựa vào vách đá phía sau không nhúc nhích, hình như là hôn mê.

Chu Phi không khỏi hơi kinh hồn bạt vía, ánh sáng trong hang đá mờ mờ, chiếu lên mặt người rất dễ tạo nên một bóng mờ lớn, đáng vẻ Tạ Doãn xem ra có chút mạo hiểm, may mà hắn không bao lâu đã tự tỉnh lại, sắc mặt tuy khó coi hơn vài phần nhưng vẫn mềm nhũn nói với Chu Phi đối diện:

- Ta còn sống, đừng vội chiêm ngưỡng thi thể... ban nãy nói đến đâu rồi?

Hắn không chỉ nói về địa hình mà còn nói cặn kẽ cho Chu Phi đi tuyến đường nào là tốt nhất, và cả đồng lớn tiểu xảo làm thế nào để tránh tai mắt người khác, hiển nhiên là một cao thủ trong lĩnh vực trộm gà bắt chó.

Chu Phi dụng tâm ghi nhớ từng thứ một, cuối cùng không kiềm được nói:

- Không phải người luôn bị nhốt dưới đất ư, làm sao biết được những thứ này?

Tạ Doãn nói:

- Lúc bị họ nhốt, ta từng liếc mắt nhìn. Chỗ nào không nhìn thấy thì đoán qua lời chửi đồng mỗi ngày của các hảo hán bên trên.

Chu Phi bỗng nhiên tỉnh ngộ, lại học thêm được một chiêu mới___hóa ra họ không phải rảnh rỗi mải chơi giết thời gian mà có thể thông qua loại phương thức ngầm hiểu với nhau này để lan truyền tin tức!

Tạ Doãn nói rồi liếc mắt lên trên, thông qua tia sáng còn sót lại trong khe nhỏ mà phán đoán canh giờ, nói với Chu Phi:

- Ta thấy thời gian cũng xấp xỉ rồi, cô nên chuẩn bị đi, bọn chúng dùng tiếng gõ mõ để thông báo thay ca, không khó thoát, cẩn thận chút.

Chu Phi là người tương đối cẩn thận, nàng không vội đi mà trước hết quay đầu nhìn kỹ những dấu mình viết viết vẽ vẽ trên tường, bảo đảm chắc chắn là mình nhớ rõ mới hỏi Tạ Doãn:

- Còn chuyện gì dặn ta làm không?

Tạ Doãn nghiêm mặt căn dặn:

- Cô nhớ kỹ một chuyện.

Chu Phi dự liệu trước là hẳn cố sức vạch kế hoạch cả ngày như vậy, nhất định là có chuyện muốn nhờ vả mình làm, bèn gật đầu sáng khoái:

- Người cứ nói đi.

Tạ Doãn:

- Sau khi cô lên, tuyệt đối không được do dự mà lập tức đi ngay, có trò lừa bịp nào mà mấy lão giang hồ đó chưa từng trải qua? Đương nhiên họ có thể nghĩ ra cách thoát thân, cô nhất định phải mặc kệ. Trở về đừng nhiều lời với người khác, đừng nhắc đến nơi đây, cô yên tâm, trong thời khắc mấu chốt này, Hoắc Liên Đào sẽ không muốn đắc tội Lý đại đương gia đâu, chắc chắn sẽ nghĩ cách trả lại ca ca cô nguyên vẹn chỉnh tề.

Chu Phi phút chốc sửng sờ, tưởng mình nghe lầm, bèn hỏi:

- Sau đó thì sao? Các người thì sao?

Tạ Doãn thông thả nói:

- Ta xem thiên tượng ban đêm, ít ngày nữa ắt có thị phi phát sinh, cô không biết chuyện này đâu, sau khi tìm được người rồi thì mau chóng rời khỏi Động Đình.

Chu Phi dùng ánh mắt quái gở đánh giá hẳn.

Nàng xuống núi mới được mấy tháng, đã biết được cảnh người người tấp nập, ngựa xe như nước, cỏ dại khắp đồng, dân sinh khổn khổ, biết được hạng người tội ác tày trời, nham hiểm xảo trá, mặt dày vô sỉ... không ngờ vào lúc này ở nơi này lại để nàng biết được thêm một kẻ ngu ngốc thích làm việc thiện!

- Cô trờng ta làm gì?

Tạ Doãn mềm nhũn dựa vào góc tường, uể oải mỉm cười nói:

- Ta là người có nguyên tắc, nguyên tắc của ta chính là, tuyệt đối không xúi giục tiểu mỹ nhân làm chuyện nguy hiểm.

Chu Phi do dự nói:

- Nhưng người...

Tạ Doãn ngắt lời nàng:

- Chỗ này rất tốt, bốn huynh đệ chúng ta vừa nói vừa cười, có ở thêm hai tháng nữa cũng không hiu quạnh.

Chu Phi nhìn quanh bốn phía theo lời hẳn, vô cùng buồn bực, bốn huynh đệ ở đâu ra?

Tạ Doãn chỉ chỉ lên đầu, rồi chỉ chỉ đối diện, cuối cùng dùng ngón tay ấn vào vai mình, thần nhiên nói:

- Trăng sáng, xương trắng, đêm khuya và ta.

Chu Phỉ:

- ...

Má ơi, người này bệnh hết thuốc chữa rồi, chắc không cứu được đâu.

- Nhanh đi, nhớ kỹ lời đại ca nói.

Tạ Doãn nói tiếp:

- Đúng rồi, đợi tương lai ta rời khỏi nơi này, nếu cô vẫn chưa về nhà, ta sẽ đi tìm cô, có một thứ rất quan trọng muốn cho cô.

- Thứ gì?

Tạ Doãn vô cùng hòa nhã nhìn nàng, nói:

- Lần trước ta tự tiện xông vào nhà cô, tuy là được người khác nhờ vả nhưng rốt cuộc lại hại cha mẹ cô chia cắt đôi nơi, còn liên lụy cô bị gãy một thanh kiếm, trở về ta nghĩ tới nghĩ lui, cứ cảm thấy rất áy náy, hôm đó ở sông Tây Mặc, ta thấy cô dùng trường đao lưng hẹp có vẻ thuận tay hơn, thế là về giúp cô rèn một thanh, trước mắt không mang theo bên mình, quay về sẽ lấy đưa cô.

Nhất thời, trong lòng Chu Phỉ không rõ là cảm xúc gì.

Nàng không phải người quá thương thân xót phận, bởi ngày nào nàng cũng nhớ đến lời Chu Dĩ Đường nói với nàng lúc sắp đi, mỗi giờ mỗi khắc nàng đều vắt hết sức mình muốn trở nên mạnh hơn, nhưng có liều cả mạng cũng không nhận được mảy may lời khen ngợi từ Lý Cẩn Dung.

Mà nàng cũng rất ít có cảm giác “tủi thân”. Bởi vì khi đứa trẻ té ngã, chỉ có từng được người lớn chung quanh tỉ mỉ vỗ về, nó mới biết chuyện mình gặp phải là đáng để thương hại và đau lòng, mới sinh ra cảm giác tủi thân, nhưng nếu người chung quanh đều thờ ơ không đếm xỉa, lâu dần, nó

sẽ cho rằng té ngã chỉ là một phần của bước đi mà thôi__mặc dù có hơi đau.

Chu Phi không nói gì, nhắc trường đao của mình, đi tới cửa động mà mình rơi xuống, phi người bay lên, dùng tay chân chống đỡ hai bên vách đá.

May mà người nàng rất nhẹ, leo ra khỏi cái lỗ nhỏ bên trên vô cùng dễ dàng, gió đêm hơi lạnh bên ngoài phả vào mặt, thổi vào mũi miệng nàng, trong lòng Chu Phi hơi dao động, nghĩ: “Thứ lỗi cho ta khó mà nghe lệnh, đại đương gia chưa từng dạy lâm trận bỏ chạy.”

Hơn nữa, dù có chạy rồi, ai biết cái chỗ quỷ quái này về thế nào?

Chu Phi là một thiếu nữ đến nơi lạ sẽ không phân biệt được phương hướng, sớm đã quên mất “đường cũ” của mình là đường nào, bảo nàng về tìm Vương lão phu nhân, độ khó cũng xấp xỉ bảo nàng tự mình đi tới Kim Lăng, ôm đùi Chu Dĩ Đường khóc lóc kể lễ chuyện mẹ nàng ngược đãi nàng.

Nàng ở trong khe đá hẹp lặng lẽ chờ đợi, cuối cùng cũng nhìn rõ__quả nhiên như Tạ Doãn nói, hai bên núi có rất nhiều cửa động, là một nhà giam lớn hai mặt đối lập, rất nhiều phòng đang giam giữ người, nhưng không hề nghe tiếng xiềng xích, hẳn là mọi người ăn “Ôn Nhu Tán” ngày ba bữa khiến ai nấy đều mềm oặt, không khóa cũng không có sức bỏ chạy.

Chu Phi quan sát địa hình tổng thể một lát rồi bắt đầu vô cùng chăm chú dán mắt vào mục tiêu đầu tiên của mình.

Cách nàng khoảng bảy tám trượng là một cái chòi nhỏ lợp cỏ tranh, dùng cho các trạm gác.

Tạ Doãn nói, lúc giao ca, người giao ca đi khỏi cái chòi nhỏ, người nhận ca đi tuần tra xung quanh một vòng trong thời gian ngắn, vào khoảnh

khắc ngăn ngủi đó, chòi canh gác là “bóng đen dưới đèn” (1), nhưng trong chòi có đèn dầu, động tác của nàng nhất định phải đủ nhanh, vận may phải đủ tốt, còn phải chú ý không được để lộ ra bóng.

(1) Ý nói nơi càng sáng càng dễ bị lãng quên.

Giờ tuất một khắc, giữa núi vang lên tiếng mõ lạnh lạnh mấy lần, không lớn không nhỏ, nhưng vang thật xa, thủ vệ bên cạnh ngáp một cái, vội vã đi thay ca, bó đuốc như con rồng di chuyển giữa dãy núi hẹp dài, ngay khoảnh khắc ấy, Chu Phi lắc mình vọt ra.

Nàng phát huy khinh công bản thân đến cực hạn, bay lượn như gió nhẹ giữa đêm, chui vào chòi đúng khoảnh khắc người cuối cùng rời khỏi, cách cái chòi chưa đến một người.

Không may, khinh công của nàng tuy qua được nhưng còn lâu mới đạt tới trình độ “Phong Quá Vô Ngân”, lúc nàng tiếp đất, ngọn đèn treo một bên bị cơn gió do nàng tạo ra làm lung lay, ánh đèn lấp lóe theo, Chu Phi quyết định nhanh chóng, mũi chân vừa chạm đất liền trực tiếp mượn lực vọt lên, không chút chậm trễ giành lấy mái chòi tranh, tứ chi bấu vào cột, cả người mắc kẹt gần như song song với mặt đất.

Lần này thật nguy hiểm, nếu nàng cao hơn một chút, to hơn một chút, hoặc là tay chân yếu hơn một chút thì tuyệt đối không thể nhét mình vào chỗ này.

Nàng vừa lên thì người canh gác vô cùng nhạy bén quay đầu lại, neho mắt đánh giá ngọn lửa hơi đong đưa, nghi hoặc quay về mấy bước, đi quanh chòi một vòng.

Chu Phi nín thở đến đau ngực, người căng thẳng đến cực hạn, gân xanh trên mu bàn tay gầy yếu nổi lên từng sợi từng sợi, sau lưng đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Nàng hơi nhắm mắt, cực kỳ chăm chú tưởng tượng đến cảnh toàn bộ dây trện dệt thành một tấm lưới lớn rợp trời kín đất bao phủ về phía mình, mặt sông đen kịt đầy những điểm sáng phản quang, thế là chút sợ hãi lo lắng trong lòng nàng lập tức chuyển thành niềm hưng phấn run rẩy__đây là bí quyết nhỏ do nàng tự nghĩ ra, mỗi lần bị dây trện ép đến cùng đường, lòng đầy sợ hãi, nàng đều ép bản thân tưởng tượng ra một bậc thang thật dài, đầu kia thông đến đỉnh của một tòa núi cao, sau đó thuyết phục chính mình, chỉ cần vượt qua được dây trện này là có thể gian nan trèo lên một bậc.

Lần nữa mở mắt, ánh mắt Chu Phi đã bình tĩnh lại, người canh gác quay lại trong chòi, đưa tay khiêu bắc đèn.

Chu Phi từ trên cao nhìn xuống, dán mắt vào cái cổ tốt đẹp của hắn ta, trong lòng tính toán làm thế nào lạng lẽ giết tên này trong thời gian ngắn nhất.

Nếu thất bại thì sao?

“Nếu bị phát hiện” – Nàng bình tĩnh suy nghĩ – “thì mình giết ra ngoài, giết không được thì nói sau”.

Đúng lúc này, cách đó không xa có người kêu lên:

- Giáp Lục, mày rề rà gì đấy?

Người canh gác nọ bực bội trả lời:

- Đòi mạng à?

Nói rồi, hắn ta bỏ ngọn đèn xuống, rời đi, vẫn không nhìn lên trên.

Chu Phi chậm rãi thở ra một hơi, trong lòng thầm đếm ba lần, người canh gác ban nãy đi được vài bước, quay đầu lại theo bản năng, không phát

hiện gì cả mới khẳng định là mình nghi thần nghi quỷ, lắc lắc đầu, xoay người rời đi.

Chu Phi từ một góc chòi trượt xuống, nhìn lướt qua chòi canh, thấy trên bàn nhỏ dưới ngọn đèn có một bình trà và một lồng hấp bánh bao, dùng vải trắng bọc hơi nóng, có lẽ đợi về rồi ăn. Chu Phi đói cả ngày, thấy mấy tên khốn nạn này rất biết hưởng thụ, tức thời giận mà không chỗ phát tiết, quyết đoán lấy hai cái bánh bao to cỡ bàn tay, chuồn đi.

Theo tuyến đường Tạ Doãn vạch ra cho nàng, Chu Phi phải xuyên qua con đường nhỏ rắc rối phức tạp gần thạch lao, đá thiên nhiên dọc đường có thể giúp nàng che chắn, ẩn giấu hành tung, thỉnh thoảng nàng sẽ đối mặt với mấy anh hùng bị giam bên trong nhưng đúng như Tạ Doãn nói, người bị giam thấy bộ dạng của nàng liền biết nàng lén lút lẫn vào, không chỉ không để lộ mà vài người còn chỉ đường cho nàng.

Ý định của Tạ Doãn là bảo nàng xuyên qua khu thạch lao, nơi đó có một con đường nhỏ lên núi, có thể trực tiếp ra ngoài.

Chu Phi không định chạy, bởi vậy lúc nàng ra thì dựa vào tuyến đường mà Tạ Doãn chỉ, lập ra một kế hoạch khác.

Mục tiêu của nàng là chỗ nuôi ngựa phía sau thạch lao___mấy kẻ bị mặt này chắc là làm không ít chuyện cướp đường, rất nhiều người đi đường đều bị chúng cướp ngựa cướp tài sản, ngựa chưa kịp chuyển đi, chúng đành tạm vây một khoảng sau núi để nuôi.

Chỗ nuôi ngựa nhiều cỏ khô, ban đêm gió lớn, thích hợp phóng hỏa.

Nàng định phóng hỏa thả ngựa, tốt nhất là quây cho nhà lao sau núi này thành một đồng hỗn loạn, sau đó đi tìm nhà bếp.

Tạ Doãn không muốn để nàng dính líu vào nên không nói cho nàng biết thuốc giải “Ôn Nhu Tán” hình dáng ra sao, nhưng Chu Phi nghĩ, nếu

bỏ vào đồ ăn thì hiển nhiên phải qua tay nhà bếp, nhà bếp có đầu bếp, tạp dịch, người đưa cơm, người canh gác,... người qua kẻ lại, không thể nào không có sơ sẩy, thời gian dài, đâu ai dám chắc là mình không ăn nhầm, nên họ tám phần là có chuẩn bị thuốc giải dự phòng, nàng qua đó bắt đầu bếp ép hỏi, nếu thuận lợi, có lẽ có thể lấy được thuốc giải.

Chu Phi nghĩ vô cùng rõ ràng, nàng tới trước phòng giam gần nhất, nhìn chăm chăm chuồng ngựa cách đó không xa, nhắc đao, hít sâu một hơi, lập tức dự định hành động.

Nhưng đúng lúc này, trong thạch lao yên tĩnh không tiếng động phía sau đột nhiên thò ra một bàn tay dè vai nàng xuống.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Chu Tước

Trong lòng Chu Phi “lộp bộp”, suýt rút đao ra.

Nhưng liền sau đó, tai nàng khê động, nghe cách đó không xa có tiếng y phục cọ xát vô cùng nhẹ_____chỉ có tiếng y phục lắc lư theo gió, người tới bước chân rất nhẹ, nếu không phải hăn không muốn che giấu hành tung thì Chu Phi không phát hiện được sự tồn tại của hăn.

Nàng vốn tưởng rằng người canh gác khắp núi đều ngang ngửa với mình, không ngờ trong góc lại ẩn giấu cao thủ.

Vào lúc Chu Phi bắt đầu lo lắng mình có để lộ gì hay không, phía sau chợt vang lên một tràng tiếng ho như muốn tắt thở, bàn tay đặt trên vai nàng theo tiếng ho của chủ nhân mà vô thức đè xuống, dường như người kia ngay cả đứng cũng đứng không vững, xem nàng thành một chỗ gác tay hình người.

Chu Phi cẩn thận quay đầu lại, thấy trong ngực tối âm u nhất này có một nam tử trung niên dáng người mảnh khảnh, ban nãy cả người ông khuất trong bóng tối, lại im hơi lặng tiếng nên nàng hoàn toàn không nhận ra nơi đây còn có vật sống.

Người này tóc mai điểm bạc, thân mặc áo vải, vai tuy không còm nhưng cũng không thẳng, vẻ mặt khắc khổ bần hàn, là hình tượng một người “nghèo”. Ông khê lắc đầu với Chu Phi, chưa kịp nói gì, sau đó lại là một trận ho tê tâm liệt phế, Chu Phi nghe mà lòng khó chịu, suýt nữa cũng không thở nổi giống ông.

Người ở cách đó không xa dường như hơi dừng lại, có lẽ là không muốn đến gần con ma bệnh lao này, vừa chán ghét vừa chê bai “chật” một tiếng, chuyển đường đi xa xa.

Người trung niên nọ lúc này mới buông Chu Phi ra, ấn ấn ngực mình, tựa vào bên cạnh ghế nghỉ ngơi, hơi thở vô cùng yếu ớt.

Chu Phi hơi do dự, không rời đi ngay mà nhỏ giọng nói:

- Đa tạ... tiền bối, ông không sao chứ?

Người trung niên ngẩng đầu nhìn nàng, Chu Phi đối mắt với ông, trong lòng bỗng giật mình, đó là một đôi mắt đục ngầu, u ám không sức sống, khi đôi mắt đó nhìn sang khiến lòng người tự dưng căng thẳng.

Người nọ nhàn nhạt nói:

- Tiểu nha đầu ở đâu tới, thật to gan.

Trong 48 trại, cao nhân lánh đời vô số, không ít người như Vương lão phu nhân, thoát nhìn chỉ như một ông lão bà lão không thể bình thường hơn nhưng nói không chừng lại có một thân công phu xuất quỷ nhập thần. Chu Phi hiểu biết không nhiều, ra ngoài không biết củi gạo dầu muối bán thế nào, nhưng cao thủ từng gặp thì nhiều không kể xiết.

Nhưng các trưởng bối trong trại kia... bao gồm cả Lý đại đương gia, không ai giống người trung niên trước mắt này, tạo cho nàng một loại áp lực không nói rõ thành lời___dù ông ấy có vẻ còn yếu ớt hơn cả Chu Dĩ Đường.

Chu Phi không khỏi càng thận trọng hơn, trả lời:

- Trong nhà tôi có một huynh trưởng, lúc một mình ra ngoài bị họ bắt đi, bắt đặc dĩ tôi mới đi tìm, quấy rầy tiền bối rồi.

Người trung niên khép hờ mắt, lại nói:

-Ồ, ở sư môn nào?

Lời này của ông có thể nói là vô cùng xác xược, mang theo chút cảm giác của kẻ đứng trên cao quen ra lệnh cho người khác, thái độ như lẽ đương nhiên, khiến người ta cảm thấy ông ấy vốn nên nói chuyện thế này.

Chu Phi hơi do dự, nàng không biết lai lịch người trước mắt ra sao nhưng biết rõ mình không có kinh nghiệm gì, chỉ sợ rước thêm phiền toái cho 48 trại.

Lúc nàng có một mình thì rất có khí thế ngạo mạn không sợ trời không sợ đất, nhưng khi dính đến người nhà thì sự thận trọng từng li từng tí vốn ngủ say khắp toàn thân đồng loạt tỉnh dậy.

Đáng tiếc Chu Phi từ nhỏ đã không biết ăn nói linh tinh, bảo nàng lập tức bịa ra một câu chuyện, nàng không bịa được, đành phải nửa thật nửa giả nói:

- Trong nhà có chút võ công tổ tiên truyền lại, cha mẹ tùy tiện truyền cho, tự mình tập luyện lung tung giúp thân thể khỏe mạnh mà thôi, gia đình ít người, tổng cộng chỉ có ba người gồm cả hai huynh đệ tỷ muội thân thích, không thể nói là môn phái gì.

Người trung niên nọ “ừ” một tiếng, không biết tin hay không, dù sao là hết hứng thú với nàng, vung tay ra hiệu nàng có thể cuốn xéo rồi.

Chu Phi kỳ thực có chút độc lập, không thích để ý tới người xa lạ, nhưng thấy người này tiêu tụy hốc hác, nàng không tự chủ nhớ tới Chu Dĩ Đường.

Ban ngày trong hang động, nàng nghe Tạ Doãn dăm ba câu quét qua thiên quân vạn mã, ngoài mặt tuy nàng không lộ ra điều gì nhưng trong

lòng không khỏi rối rắm hỗn loạn, lúc thì lo lắng cha nàng bốn ba khắp nơi không người chăm sóc, lúc lại cảm thấy cha nếu đã oai phong lắm liệt như thế, nhất định có rất nhiều danh y và người hầu, cha đi nhiều năm như vậy nhưng chút thư từ cũng không gửi về trại, có còn nhớ đến mẹ con các nàng không?

Đủ loại lo lắng phức tạp của nàng không tự chủ chuyển đến người trung niên trước mặt, nàng không nhịn được hỏi:

- Tiền bối bị bệnh ư?

Người trung niên nọ dường như không ngờ nàng chủ động nói chuyện với mình, hơi ngẩn người rồi trả lời ngắn gọn:

- Chút vết thương cũ.

Chu Phi “ôm” một tiếng, mỗi lần nàng nghĩ nát óc vẫn không tìm được lời nào hay để nói thì hận không thể bị Lý Nghiên nhập, nàng nghĩ nghĩ rồi lấy một cái bánh bao, đưa vào trong qua khe hở cửa lao.

Vẻ mặt người trung niên hơi kỳ lạ nhìn nàng.

Chu Phi giải thích:

- Cái này là tôi lấy ở chòi canh. Của bọn chúng ăn, không có độc. Tôi thấy thuốc trong đồ ăn thức uống rất có hại, tiền bối đã có vết thương, bớt ăn được chút nào hay chút này.

Người trung niên đưa tay nhận lấy, cầm bánh bao còn chút hơi ấm trong tay lăn qua lăn lại hai lần, giống như cả đời chưa từng thấy bánh bao có hình dáng ra sao vậy, tiếp đó ông không hề nói đa tạ, chỉ nhàn nhạt hỏi:

- Huynh trưởng vừa rồi người nói bị họ nhốt ở đâu?

Chu Phi mờ mịt lắc đầu.

Người trung niên nhìn nàng chăm chú:

- Vậy mà người cũng dám xông loạn? Người có biết chủ nhân nơi này là ai không?

Tạ Doãn nói là “một đám bằng hữu giang hồ không quá thể diện”, đại khái đoán được dù mình nói ra nàng cũng chưa chắc biết nên lược bớt.

Người trung niên nói:

- Người có từng nghe “núi Hoạt Nhân Tử Nhân” chưa?

Dường như ông hơi mất kiên nhẫn, vốn tưởng rằng chỉ điểm một hai câu là đủ, nào ngờ thần sắc Chu Phi càng thêm mờ mịt.

Người trung niên cau mày, lạnh lùng nói:

- Nhóc con chưa dứt sữa sao cũng dám ra ngoài đi lung tung, gia đình người quả nhiên là không còn ai.

Chu Phi có chút không vui, nhưng nhớ lại câu “gia đình ít người” là tự nàng nói nên đành phải ép lửa giận trở về, đồng thời hiếu kỳ người này có thân phận gì, sao đã lớn tuổi thế này vẫn không biết nói tiếng người?

- Trên núi Hoạt Nhân Tử Nhân có vô số yêu ma quỷ quái, đứng đầu là bốn chủ nhân nói khoác không biết ngượng, lấy tứ tượng làm tên, là một đám gây khuấy phân nổi danh thiên hạ, thủ đoạn tàn nhẫn, hỉ nộ vô thường, có đạo còn gây ra gió tanh mưa máu, chính là “hắc đạo” tiếng xấu rành rành, về sau bốn huynh đệ đó chố cấn chố, xảy ra nội chiến, đúng lúc nam bắc đối đầu, cả hai bên đều muốn tiêu diệt chúng, lúc bấy giờ mới sụp đổ___trong đó nhánh Chu Tước rơi vào vùng gần Nhạc Dương, lúc chúng vô pháp vô thiên đã kết thù khắp thiên hạ, bây giờ làm rùa rụt cổ ở nơi này cũng biết không thích hợp xuất đầu lộ diện, thế là dựa vào Hoắc gia đôi bên cùng có lợi.

Chu Phỉ tỉnh ngộ nói:

- Ồ.

Có điều “ồ” xong rồi, nàng cũng chỉ đại khái hiểu được tại sao đám người bịt mặt này làm chuyện xấu xa lại thuận buồm xuôi gió như vậy thôi chứ không có cảm xúc gì khác nhiều, dù sao nàng cũng chưa từng thấy chân thân của những “yêu ma quỷ quái” này, hơn nữa nói tới “hắc đạo” thì 48 trại “phụng chỉ làm phỉ” cũng chẳng bạch chỗ nào.

Người trung niên nhìn nàng:

- Chu Tước chúa tên Mộc Tiểu Kiều, năm xưa vì chút lục đục nên một thân một mình lên Thái Sơn, trong vòng một nén nhang đã khiêu khích tam đại trưởng lão phái Thái Sơn, chấn nát ba cái xương sườn của chương môn, trước ánh mắt mọi người, phá thùng ngực nhi tử độc nhất của chương môn, móc ra trái tim còn đang đập của hắn, quăng xuống đất rồi bỏ đi.

Chu Phỉ lúc này trợn to mắt, nàng biết phái Thái Sơn, phái Thiên Chung trong 48 trại là một hệ bên đó chuyển qua, chương môn của họ cực kỳ sùng bái 18 “xã tắc chương pháp” của phái Thái Sơn, nghe nói tổ sư phái Thiên Chung từng là đệ tử phái Thái Sơn, sau đó đem chương pháp dung hợp vào trường kích, mới tự lập ra phái này.

Người trung niên thấy tiểu nha đầu kiến thức nông cạn cuối cùng cũng xem như bị dọa, mới hơi chanh chua nở nụ cười:

- Cuối cùng cũng nói ra được một môn phái mà người biết__hiểu được lợi hại là tốt, coi như người may mắn, bây giờ biết rồi thì mau rút đi.

Nào ngờ Chu Phỉ “bị dọa” thâm nghĩ: “Hóa ra lợi hại như vậy, thế thì kế hoạch quấy long trời lở đất kia là không thể tiến hành, mình phải cẩn thận chút, không bằng trước tiên lặng lẽ đi tìm thuốc giải, thả ra nhiều người giúp đỡ rồi hẵng nói.”

Nàng liền nói với người trung niên rằng:

- Đa tạ tiền bối chỉ điểm.

Nói rồi, nàng nhẹ nhàng từ cửa thạch lao nhảy xuống, chỉ hai ba cú nhảy lên xuống đã đi tới dãy phòng phía sau chỗ nuôi ngựa.

Người trung niên kia thành linh mở mắt, thấy nàng không chút để ý đến lời khuyên cáo của mình thì sắc mặt u ám nhìn kỹ hướng Chu Phi rời đi, khẽ nói:

- Tự đi tìm chết.

Lúc này, một cái bóng từ chỗ Chu Phi đứng lúc nãy “chảy” tới, rơi xuống cửa thạch lao, “cái bóng” ấy là một người, quần màu đen kín mít, dán sát vào vách đá, không hề khác biệt với cái bóng thực sự.

Hắc y nhân cung kính quỳ một chân xuống đất, chờ người trung niên trong thạch lao ra lệnh.

- Không có chuyện gì.

Người trung niên lạnh nhạt nói:

- Chút nhạc đệm nho nhỏ, không ảnh hưởng, ta chỉ muốn biết, người xác định tối nay Chu Tước ở trong núi này sao?

Hắc y nhân mở miệng nói gì đó, rõ ràng không phát ra âm thanh nhưng người trung niên trong thạch lao dường như “nghe” thấy, khẽ cười:

- Rất tốt, không uổng công ta chờ lâu thế, đi đi, làm theo kế hoạch ban đầu. Giết Mộc Tiểu Kiều, Hoắc Liên Đào không đáng nhắc đến.

Bóng đen cúi đầu, hình như đáp “rõ”, trong chớp mắt liền hóa thành một cái bóng, dán vào vách núi như thần lặn trôi lên trên mây thước.

Đúng lúc này, người trung niên trong thạch lao chợt nói:

- Chậm đã.

Bóng đen nghe tiếng, nhẹ nhàng trượt về cửa lao, chờ nghe căn dặn.

Người trung niên như con ma bệnh lao bẻ một miếng bánh bao, vô cùng không tin tưởng đưa lên đầu mũi cẩn thận ngửi, ngậm một ít vụn, xác nhận nhiều lần là không có độc mới ăn một mẫu nhỏ. Đáng vẻ ông ăn vô cùng nghiêm túc, đầu mày khể nhú, dường như đang đưa ra lựa chọn rất khó khăn.

Thật vất vả nuốt mẫu bánh bao ấy xuống, người trung niên mới nhỏ giọng nói:

- Tiểu nha đầu vừa nãy, nếu gặp được thì tha cô ấy một mạng___còn không gặp thì thôi, xem vận may cô ấy vậy.

Chu Phi hoàn toàn không biết trong sơn cốc tĩnh lặng đang ập ủ điều gì, nàng cẩn thận tìm kiếm gần nửa canh giờ, cuối cùng đi theo mấy tên tạp dịch tìm được địa bàn nhà bếp. Sau khi biết được sự nguy hiểm nơi này, nàng thấy tạp dịch nhà bếp trông giống những tạp dịch bình thường cũng không dám xem thường, nàng sử dụng kỹ năng toàn thân đuổi theo một đầu bếp mập lùn tịt.

Đầu bếp ấy chắc là ban đêm đói bụng, muốn nấu chút bữa khuya cho mình nhưng không muốn để người ta thấy bèn đuổi hết đồ đệ và các tạp dịch khác, một mình đến nhà bếp.

Chu Phi dán mắt vào từng hơi thở, từng cử động của ông, bắt chước theo nhịp chân của đầu bếp ấy, vào khoảnh khắc đầu bếp mập đẩy cánh cửa gỗ nhà bếp ra, thân thể nghiêng về phía trước tức là phần lưng lơ là nhất, Chu Phi đột nhiên phát lực, không chút do dự xuất đao, chỉ nghe “phụp”

một tiếng, đầu bếp mập không kịp kêu tiếng nào, cổ họng đã đâm ra một cái lỗ.

Chu Phi:

- ...

Nói ồ yêu ma quỷ quái gì thế này?

Đại bá ốm đau bệnh tật ban này là dọa người chơi phải không?

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Thoát Ngục

Kỳ thực chẳng có ai dọa nàng mà là nàng mới ra đời, không hiểu rõ trình độ của bản thân.

Tuổi nàng không lớn, dù bắt đầu luyện công từ trong bụng mẹ thì nội công có lẽ cũng chỉ thế này, nên không bền chiến là chuyện bình thường, nếu đối thủ nhiều người hoặc vừa khéo ngang ngửa với nàng thì nàng sẽ rất bị động. Phá Tuyết Dao là được Lý lão trại chủ tu chỉnh hoàn thành năm 40 tuổi, ông ấy khi đó tuy chưa già nhưng kinh nghiệm và những điều tích lũy được đã vô cùng thâm hậu, đang là đỉnh cao cuộc đời, thế nên Phá Tuyết Dao cực mãnh liệt, cực hung tàn, điều kiện bẩm sinh của Chu Phỉ vốn không quá tốt, trong chín thức Phá Tuyết Dao, có quá nửa là nàng khó mà thi triển.

Nhưng những điều này không có nghĩa là nàng bình thường, kém cỏi.

Dù là Lý Thịnh, nếu không phải lúc đó tâm trạng hãn không bình ổn thì hai gã bịt mặt kia có đề tiện đánh lén cũng sẽ không bắt được hãn.

Tập võ không thể so với đọc sách__dù là đọc sách, trước tiên cũng phải đóng đủ tiền học phí cho tiên sinh, sắm đủ bút nghiên giấy mực, thậm chí không có, phải “đọc tường học trộm” thì ít nhất cũng phải có cái “tường”, có mảnh ngói che mưa, có một chốn dung thân mới được, trong thế đạo ngày nay, như vậy đã là có xuất thân ưu việt hơn phân nửa mọi người rồi.

Tập võ càng hà khắc hơn, bởi vì phải có sư phụ dẫn vào sư môn.

Con cháu nhà nghèo nếu ngộ tính cực cao, có thể ở ngoài cửa nghe tiếng đọc sách trong viện, còn người tập võ dù không biết dùng 18 món binh khí nhưng vẫn phải nhận ra được.

Các thứ như khí môn, kinh mạch, lúc nhập môn đều phải có người tay cầm tay dạy, bằng không sai một tí, dẫn nhầm khí đi là nhẹ. Không ít võ công phải do sư trưởng đích thân truyền dạy, căn bản không có nửa câu nào ghi chép lại, trong trăm bộ võ học chưa chắc có một bộ có thể thành điển tịch ghi lại trên giấy, mà thứ có thể trở thành điển tịch thông thường đều thuộc về nhân vật nhất đại tông sư trong môn phái, những người này rất ít khi cân nhắc đến năng lực của tiểu đệ tử, điển tịch họ chỉnh lý ra có không ít chỗ khó hiểu, nếu không có người giảng giải cận kề thì người bình thường từng đọc sách hai ba năm tự cho rằng mình không bị mù cũng không nhận biết hết mặt chữ.

Nhưng các đại môn phái có ai không phải là mèo khen mèo dài đuôi?

Cái gọi là “đệ tử” của đại đa số bang phái kỳ thực sau khi nhập môn đều do đệ tử cũ truyền cho ít công phu quyền cước hạng bét, bình thường chẳng khác gì tập dịch thông thường, lúc đánh nhau đều dựa vào người đông thế mạnh.

Đầu bếp kia bị nàng một đao dốc toàn lực đâm xuyên qua người quả thực không thể bình thường hơn.

Chu Phi có một khoảnh khắc suy nghĩ ngờ mình giết nhầm người, nhưng việc đã đến mức này, dù thực sự giết nhầm, nàng cũng không dám dây dưa nữa, nàng khom lưng kéo thi thể đầu bếp kia vào nhà bếp, lại bắt chước theo cách làm của bọn Đặng Chân sư huynh, vụng về mà cẩn thận xử lý dấu vết trên đất.

Sau đó, nàng xoay người, cột cánh cửa nhà bếp lại, thấm tí nước trong vại tùy tiện rửa tay, vừa ăn cái bánh bao còn lại vừa lục lọi khắp nơi.

Cuối cùng, Chu Phi tìm được một đồng hộp đưa cơm, bên cạnh có một cái tủ cao khoảng nửa thân người.

Hộp cơm có hai loại màu, một loại màu đỏ, bên trên khắc chữ “xích”, một loại màu đen, bên trên khắc chữ “huyền”, tuy không biết dùng làm gì nhưng có lẽ là phân biệt đưa cho cai ngục và tù nhân, trong tủ có một đồng lọ thuốc, cũng không biết dùng để làm gì.

Chu Phi dốt đặc với đám chai chai lọ lọ này, không dám ngửi lung tung, dứt khoát vơ xuống một chiếc khăn trải bàn, buộc hai đầu lại thành một cái túi, túm hết vào đem đi.

Nàng không rời đi ngay mà dừng lại tại chỗ chốc lát, suy nghĩ xem mình có bỏ sót thứ gì hay không.

Đúng lúc này, bên ngoài lại vang lên một tràng tiếng ồn ào, tiếng ngựa hí chói tai hỗn loạn. Chu Phi cả kinh, đẩy cửa sổ ra một khe nhỏ, nhìn ánh lửa ngút trời nơi chuồng ngựa cách đó không xa, không biết là ai vừa phóng hỏa vừa thả ngựa, quả thực là cùng chí hướng “việc thất đức nên làm của anh hùng” với nàng, thi hành hoàn mỹ kế hoạch tạm thời gác lại của nàng!

Tiếp đó, tiếng la giết nổi lên, vô số bóng đen từ bốn phương tám hướng hạ xuống, tức thì như dầu đổ vào nước sôi, làm nổ tanh bành cả sơn cốc.

Chu Phi thực lòng thực dạ muốn xem xem vị “tri kỷ” không biết tên này là thần thánh phương nào, nhưng nàng nhớ đến câu kia của Tạ Doãn “ít ngày nữa ắt có thị phi phát sinh”, hẳn còn nhắc nhở nàng phải nhanh chóng rời đi, thế là trực giác cho nàng biết nhóm tri kỷ này không phải tới cứu người, nàng còn tiếp tục nán lại xem náo nhiệt thì mạng mọi người trong lao sẽ gặp nguy.

Nàng lập tức chuồn ra khỏi nhà bếp, bảo vệ tốt túi thuốc, xoay tay rút ra trường đao, đi ngược lại đoàn người.

Bên ngoài phải nói là loạn, người cắn người, chó cắn chó, hắc y nhân và những người canh gác hỗn chiến với nhau, Chu Phi vừa lao ra ngoài thì gặp phải mấy người canh gác trong sơn cốc, cổ tay nàng nhấc đao định chiến đấu, mấy người canh gác kia đầu óc hồ đồ thấy nàng không mặc hắc y thì ngó lơ mặc kệ chạy ngang qua người nàng!

Chu Phi:

- ...

Nào ngờ nàng chưa kịp mừng rỡ thì người canh gác vừa chạy ngang qua phản ứng lại, người đi đầu thành lĩnh quay đầu, mắt to trừng mắt nhỏ với Chu Phi một lát, quát to:

- Không đúng, người là...

Có những người sao không thể gốc tới cùng chứ?

Chữ “ai” của đối phương chưa ra khỏi miệng, Chu Phi đã ra tay trước giành lợi thế, nàng ăn no rồi, trường đao trong tay như rắn thè lưỡi, trong chớp mắt kéo theo ba tiếng hét thảm, nàng đã đánh gục ba người, trực tiếp xông tới trước mặt người dẫn đầu, người đó quát to một tiếng, hai tay nổi lên ánh sáng màu xanh đen, muốn dùng đôi bàn tay thịt đón đỡ đao của nàng.

Nào ngờ Chu Phi bỗng dừng nhảy lên trên, đánh ra hư chiêu, tung người vượt qua đỉnh đầu người nọ, phóng lên một cây đại thụ, nhẹ nhàng mượn lực trên tàng cây, đảo mắt đã vọt ngoài hai trượng, người dẫn đầu kia đang muốn sai người truy kích, phía sau chợt vang lên tiếng mũi đao ác liệt, mấy hắc y nhân không biết đã đến từ lúc nào.

Chu Phi quanh năm đấu với dây trận trong khung cảnh tối om om của sông Tây Mạc nên bản lĩnh mắt nhìn sáu phương, tai nghe tám hướng đã

luyện tới mức thuần thục, lúc nàng ra tay liền thấy đám hắc y nhân đến gần, bèn quyết định nhanh chóng bỏ họ lại chạy thoát thân.

Lúc này, Tạ Doãn trong thạch lao dưới đất đã nửa mê nửa tỉnh nghỉ ngơi rất lâu, cuối cùng mở mắt trong tiếng la giết khắp nơi, cảnh tượng bên ngoài thế nào hắn không nhìn thấy nhưng nghe tiếng cũng đại khái có thể tưởng tượng được. Hắn vịn vào vách đá lạnh lẽo đứng lên, chân hơi yếu, bước đi không hề gấp gáp, chậm rãi dạo đến bên vách có lỗ thùng, nghiêng người tựa vào, nhỏ giọng nói với bộ xương trắng lảng giềng:

- Vải thô trầm gỗ không che được nhan sắc khuynh thành, ăn chay niệm Phật không giấu được dã tâm rõ rệt. Làm sao luôn có người cảm thấy mình có thể giấu giếm mãi đây? Hoắc Liên Đào đúng là một khối chày gỗ.

Bộ xương trắng lảng yên không lên tiếng.

Tạ Doãn lắc đầu cười, tức thì nghĩ đến gì đó, vẻ mặt cuối cùng cũng lộ chút ưu sầu, nói:

- Mầm họa này tới còn sớm hơn ta tưởng, tiểu nha đầu kia thật phải tranh thủ thời gian, người nói xem nàng ấy có chạy thoát không?

Vào lúc hắn thân trong tù ngục mà còn rảnh rỗi bận tâm đến người bên ngoài, trong thạch thất sát vách chợt vang lên một tràng tiếng ào ào, một đám cát đá bên trên rơi xuống, hòn đá nảy lên hai ba cái đập trúng cái đầu lâu, khiến bạch cốt huynh đã hồn về quê cũ nghoẹo cổ, đầu rơi xuống.

- Ôi chao.

Tạ Doãn vô cùng đau lòng nhìn cái đầu lâu lăn hai vòng trên đất, thầm nghĩ: “Tội lỗi tội lỗi, là ai tay chân vụng về như vậy?”

Liền sau đó, một bóng người chợt vọt vào trong cái khe nhỏ hẹp ấy, chỉ hai ba bước là tung hết cát bụi trên người vào mặt Tạ Doãn, người vừa

tối nhanh chóng nói:

- Ta không biết, người nhìn xem cái nào là thuốc giải?

Tạ Doãn thấy rõ Chu Phi đi rồi quay lại thì đột nhiên biến sắc, trong tay nàng chỉ còn lại một thanh đao, vỏ đao không biết đã rơi rớt nơi nào, không chỉ là từng ra tay với người ta mà e là nàng chém giết một mạch tới đây, hắn thu lại nụ cười, nhất thời lộ vẻ mặt hơi nghiêm nghị:

- Không phải ta đã bảo cô đi rồi sao? Sao lại quay về?

Chu Phi từ nhỏ đã lớn lên dưới sự hung dữ của Lý Căn Dung, không thêm để ý tới chút “nghiêm nghị” dịu dàng của hắn:

- Đừng nói linh tinh nữa, bên ngoài đánh nhau loạn lắm, người bớt lải nhải mấy câu đi, mau xem xem.

Tạ Doãn bị nàng làm ghen hòng không nhẹ nhưng việc đã đến nước này, phí lời vô ích, đành phải lần lượt nhận lấy những chai lọ nhỏ mà Chu Phi đưa qua lỗ thùng:

- Tị Thử Đan, Xuyên Tràng Tán, Kim Sang Dược Phấn, đây là bình Hạc Đình Hồng, còn đây là gì nhỉ? Xuân... ôi, cô chạy đi đâu vậy, sao cái gì cũng hốt thế?

Chu Phi không hiểu gì cả hỏi:

- Xuân gì?

- Tương quết lên bánh xuân... đừng hỏi lung tung.

Tạ Doãn thuận miệng bịa, đồng thời như bị đau răng nhìn nàng, nhận lấy bình kế tiếp, trước tiên là hơi ngửi qua, sau đó “ồ” lên một tiếng, lại đổ ra một tí nếm thử, lúc bắt đầu có vị thảo dược nhàn nhạt, chốc lát sau, vị

thảo dược ấy đột nhiên khó nuốt, vị cay theo đầu lưỡi ập vào trong miệng, nháy mắt ngập đầy cuống họng, lan khắp toàn thân.

Tạ Doãn hơi không để ý, ho đến sắp trào nước mắt.

Vị cay này như một con sóng lớn ngập qua đỉnh đầu, quét đi Ôn Nhu Tán quần quanh các khớp xương của hắn, như một roi đánh hắn thức tỉnh, sức lực đã biến mất không biết bao lâu chậm rãi trở về trong cơ thể, Tạ Doãn giãy giụa giơ lên một cánh tay, khàn khàn nói với Chu Phi:

- Là... là cái này.

Mắt Chu Phi sáng lên:

- Đây là thuốc mỡ giải sao? Một lần ăn mấy thìa?

Tạ Doãn bị cay đến mức chết đi sống lại nghe loại lời “đồng ngôn vô ky” (1) này, suýt quỵ với nàng, vội nói:

- Đừng đừng, bôi một chút ở dưới mũi hoặc trên đầu lưỡi là được, dùng thìa ăn sẽ mất mạng đấy... bây giờ bên ngoài tình huống thế nào?

(1) Lời trẻ con nói không biết kiêng kỵ.

Chu Phi dăm ba câu kể lại cho hắn nghe chuyện hắc y nhân thành linh xuất hiện, Tạ Doãn càng nghe càng cau mày, nói:

- Không hay, cô lên ở bên đó rồi đi theo ta.

Nói xong, hắn thử đề khí, phi thân lên theo sợi dây thừng rơm thường dùng đưa cơm, tuy mạch máu toàn thân vẫn hơi ngưng trệ nhưng cơ bản không còn là trạng thái bán liệt nữa, hắn gỡ cây trâm buộc tóc trên đầu xuống, nó không phải vàng không phải ngọc không phải gỗ không phải xương, mà là huyền thiết hiểm thấy, đầu rất nhọn, rất khác với trâm buộc

tóc của nam tử đương thời hay dùng, không biết bình thường hẳn dùng làm chuyện xấu xa gì mà rất nhanh gọn thành thạo dùng trâm mở khóa ra.

Chu Phi thấy vậy, không trì hoãn nữa, tiện tay nhặt cái đầu lâu đặt về vị trí cũ, xuống thế nào lên thế nấy.

Lúc này, cả sơn cốc đã biến thành biển lửa.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Cổng Thành Rực Lửa

Cổng thành bị cháy, người cứu hỏa lấy nước sông dập lửa, nước sông cạn, cá dưới sông chết. Ý nói tai họa lan tràn, chắc chắn sẽ làm tổn thương đến người vô tội.

Tạ Doãn đập nát đầu bình sứ thuốc giải, lúc này không cần để ý đến vấn đề sạch sẽ hay không sạch sẽ, dọc đường hắt bôi thuốc giải lên cửa các phòng giam.

Chu Phỉ nhanh chóng đuổi theo hắt, vừa lần lượt chém đứt khóa trên cửa mỗi phòng giam, vừa cố gắng không nhìn thẳng các huynh đệ dùng đủ loại tư thế liếm cửa lao... có vài hảo hán chắc là không quen ăn cay, liếm xong còn ra vẻ thống khổ kêu loạn xạ, vô cùng náo nhiệt.

Khắp cả núi đồi đều là sát thủ bụng dạ khó lường, chỉ có hai người họ cứu người như cứu hỏa suốt dọc đường.

Kinh công của Tạ Doãn không biết học ở đâu, quả thực có chút tà môn, Chu Phỉ nghi ngờ trong xương tủy hắt có rất nhiều không khí, chạy như bay hoàn toàn không phí sức, giống một tấm giấy mỏng bị gió thổi đi vậy, nàng vốn đuổi theo có chút không kịp mà còn vác đại đao làm tiêu hao thể lực, nhất thời ngay cả thở cũng sắp thở không nổi.

Chỗ chết người nhất chính là, nàng đã chém khóa khắp một vòng lớn mà vẫn không tìm thấy Lý Thịnh.

Trong lòng Chu Phỉ không khỏi hơi cuống, đặc biệt là khi nhớ tới những truyền thuyết lột da móc tim mà người khác nói với nàng.

Lý Thịnh là một tên tiểu bạch kiếm (1) mặt thon da mịn, nếu bị Chu Tước chúa gì gì đó vừa mắt bắt đem về làm chăn da người thì biết làm sao?

(1) Tiểu bạch kiếm: từ này có 2 nghĩa, 1 là chỉ những chàng trai có vẻ ngoài trắng trẻo, thư sinh, khá đẹp trai; 2 là chỉ những chàng trai được phụ nữ bao nuôi.

Năm nọ trong 48 trại có một con gấu tính tình hung dữ, suýt làm bị thương mấy tiểu sư huynh lên núi bắt gà rừng, một trưởng bối lần theo dấu vết nó một ngày một đêm, đánh chết nó kéo đem về, nói muốn lột da làm chăn, khi đó Chu Phi còn rất nhỏ, chỉ nhớ đầu con gấu ấy rủ sang một bên, gương mặt u ám chết không nhắm mắt, dường như đang nghiến răng nghiến lợi định kiếp sau báo đại thù—đây là nỗi ám ảnh suốt mấy năm tuổi thơ như khi hoang của Chu Phi.

Lúc này, nàng tự động gắn đầu Lý Thịnh lên mình con gấu, vừa nghĩ tới đã không rét mà run.

Vào lúc nàng bắt đầu vì áp lực quá lớn mà suy nghĩ lung tung, Tạ Doãn phía trước đột nhiên thẳng bước chân lại.

Chu Phi:

- Sao...

Tạ Doãn duỗi một ngón tay:

- Suyt_____

Thần sắc hẳn thực sự quá nghiêm túc, Chu Phi vô thức nín thở, dần dần, một tiếng tỳ bà vọng ra giữa âm thanh ầm ĩ trong sơn cốc, ban đầu chỉ là những âm thanh nhỏ nhẹ, sau đó càng lúc càng rõ rệt, tựa như vang lên ở bên tai, đè ép xuống hết thảy các tạp âm và tiếng la giết.

Tiếng đàn ấy không hề hùng dũng, ngược lại thê lương thảm thiết, uyển chuyển du dương, thậm chí thỉnh thoảng có chút cảm giác hơi thờ mong manh.

- Khóc trang.

Tạ Doãn nhỏ giọng nói.

Chu Phi kinh ngạc:

- Cái gì?

Tạ Doãn chậm rãi nói:

- Một đoạn bài hát, nói về một mỹ nhân, “hồng nhan chưa già ân đã dứt” (2), dưới đèn cùng nến khóc kẻ phụ tình, phấn son nhem nhuốc, hoa tàn, điệu tuổi xuân...

(2) Trích “Hậu cung từ” của Bạch Cư Dị.

Trong đầu Chu Phi đều là chấn da người, đâu nghe lọt loại phong hoa tuyết nguyệt này, tức thì nóng nảy ngắt lời hẳn:

- Cái đồng lung ta lung tung gì thế?

Tạ Doãn đưa tay ngăn nàng, nghiêm nghị nói:

- Lùi về sau, người tới không tốt.

Lời hẳn chưa dứt, xa xa trên đỉnh núi đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Thị lực ban đêm của Chu Phi rất tốt, nhìn ra được đó là một nam nhân vai rộng eo hẹp, tay ôm đàn tỳ bà, tóc tai tán loạn, tay áo tung bay, tựa như có thể cưỡi gió đêm bay đi bất cứ lúc nào, tiếng tỳ bà như khóc như than

thình lình dừng lại, người nọ ôm đàn mà đứng, thoáng nhìn xuống núi, chẳng qua chỉ trong vài cái chớp mắt, đã theo triền núi dài dằng dặc hạ xuống đất.

Nơi hân đến, nhân mã hai bên vốn đang đánh đến gà bay chó sủa dồn dập lui lại, hoặc đề phòng, hoặc sợ hãi.

Dáng đi của người đó rất kỳ lạ, bước chân rất nhỏ nhưng mềm mại lạ thường, thế mà tốc độ lại cực nhanh, như nước chảy mây trôi, thoáng chốc liền tới giữa sơn cốc.

Hắn hơi cúi đầu chỉnh trang phục rồi hành lễ kiểu nữ nhân, sau đó mở miệng khẽ thở dài___người khác thở dài là thở ra một hơi, cùng lắm chẳng qua vỗ mạnh đùi thêm một cái, còn hắn thở dài lại giống như một làn điệu, dư âm lượn lờ không dứt, Chu Phi theo bản năng hơi đề khí, luôn cảm thấy kế tiếp hắn sẽ bắt đầu hát.

Có điều cũng may, người kia không ngâm nga hát mà chỉ nói:

- Gia môn bất hạnh, toàn bộ thuộc hạ tinh nhuệ của ta đều chết ở núi Hoại Nhân Tử Nhân, bên cạnh bây giờ đều là đám phế vật này, Thâm tiên sinh đại giá quang lâm cũng không thông báo trước cho ta một tiếng, thực không thể tiếp đón từ xa.

Tạ Doãn nhú mày:

- ...Thâm tiên sinh?

Chu Phi dụi dụi mắt, nàng thấy rõ người đó là nam tử dáng người cao to nhưng khi nói chuyện rõ ràng là giọng nữ.

Lúc này, giữa sườn núi “rầm” vang một tiếng, một cánh cửa lao tự mở ra.

Chu Phi kinh ngạc mở to mắt__người bị nhốt trong gian thạch lao đó không phải chính là vị tiền bối thích nói chuyện giật gân kia sao?

Người trung niên như con ma bệnh lao từ tốn bước ra, thân hình ông hơi lom khom, hai tay chắp sau lưng, lộ vẻ không có tinh thần.

Ông từ trên cao nhìn xuống người ôm đàn, ho khan mấy tiếng, nói:

- Khách không mời mà đến, đã quấy rầy nhiều, Chu Tước chúa đã lâu không gặp, mong rằng vẫn khỏe.

Chu Phi không khỏi hơi nhón chân, muốn nhìn xem “đại yêu quái” trong truyền thuyết dùng tay không móc tim người có mấy cái mũi mấy cái miệng.

Trong sơn cốc đèn đuốc sáng choang, “đại yêu quái” này không có mặt xanh nanh vàng, ngược lại còn hơi gầy yếu, khuôn mặt nghiêng nghiêng chiếu dưới ánh lửa có phần thanh tú, da trắng như tuyết, không rõ nam nữ, trên đôi môi mỏng không biết thoa mấy lớp son mà đỏ thắm, như quỷ núi nơi chỗ sâu của rừng trúc âm u trong “Sở từ” của Khuất Nguyên.

Chu Tước chúa giơ tay xoa thái dương, nhỏ nhẹ nói:

- Ta là một tiểu nhân vật tầm thường, trời sinh số khổ, lưu lạc giang hồ kiếm sống, đối với Thâm tiên sinh, ngày xưa không oán ngày nay không thù, ngài có chuyện gì sai bảo cứ căn dặn là được, hà tất đại động can qua thế này?

“Thâm tiên sinh” trầm giọng nói:

- Đúng là có một chuyện muốn nhờ.

Đầu ngón tay Chu Tước chúa khẽ gảy dây đàn tỳ bà:

- Xin rửa tai lắng nghe.

Thẩm tiên sinh nói:

- Có thể xin Chu Tước chúa tự đoạn kinh mạch rồi để lại một cánh tay trái không?

Chu Phi:

- ...

Con ma bệnh này muốn ăn đòn à?

Tạ Doãn khê giải thích với nàng:

- Chu Tước chúa của núi Hoạt Nhân Tử Nhân tên Mộc Tiểu Kiều, chưởng pháp độc bộ thiên hạ, có công lực có thể đánh trâu qua tòa núi... không phải nói ví von, mà là núi thật đấy. Hãn thuận tay trái, tay trái có “Câu Hồn Trảo”, được xưng là đánh đầu thẳng đó, nắm vào trong đá như nắm đậu hũ, đầu ngón tay hãn có độc, gặp máu là chết tươi, cực kỳ thâm độc. Người thấy đó, đây là một đại ma đầu ngàn năm hiếm thấy, thấy hãn một lần thì ba năm sau luôn may mắn... chỉ cần đừng chết.

Tù nhân trong thạch lao, người canh gác chạy khắp núi đồi, và hắc y nhân do vị Thẩm tiên sinh thần bí mang đến toàn bộ đều yên tĩnh, kẻ chạy không để ý tới chạy, kẻ đánh không để ý tới đánh, đều nín thở chờ nghe Mộc Tiểu Kiều lên tiếng.

- Thẩm tiên sinh đúng là làm khó người khác.

Mộc Tiểu Kiều không gấp, vẫn khách khí nói:

- Haiz, là phúc không phải họa, là họa tránh không thoát, nếu đã như vậy, ta cũng chỉ có thể thỉnh giáo một hai thôi.

Tạ Doãn chợt nói:

- Che tai lại.

Có lẽ Tạ Doãn bẩm sinh đã mang theo ánh sáng thần thánh, trong một ngày một đêm, Chu Phi bỗng dưng có cảm giác tín nhiệm hẳn, nàng phản ứng rất nhanh, lập tức nghe lời che tai lại, nhưng tay người không thể nào kín kẽ, dù động tác của nàng nhanh nhưng tiếng tỳ bà như tiếng ngâm khê vẫn đâm vào lỗ tai nàng.

Chu Phi tức thì cảm thấy như “đá vỡ trên ngực mình”, lục phủ ngũ tạng đều chấn động, đầu óc choáng váng buồn nôn.

Người khác rõ ràng không có vận may như nàng, chiêu thức ấy của Chu Tước chúa không phân địch ta, trong vòng mấy trượng lấy hẳn làm trung tâm người người ngã rạp, người cách xa một chút cũng không tránh khỏi bị ảnh hưởng, không ít người vừa giải xong Ôn Nhu Tán, tay chân còn đang tê thì gặp phải tai ương, nhiều người nội thương thổ huyết.

“Thẩm tiên sinh” giữa sườn núi bất ngờ phóng xuống, lúc ông đứng thì giống như một quả cà sương giá, nhưng vừa tung người thì lại như loài chim dữ bắt mồi, dùng một chiêu tựa Thái Sơn đè xuống đánh vào đỉnh đầu Chu Tước chúa.

Khóe môi Chu Tước chúa vẫn cong lên ý cười, năm ngón tay làm móng vuốt, bắt lấy cổ tay Thẩm tiên sinh, tảng đá trên mặt đất chịu không nổi sức mạnh của hai đại cao thủ, tức thời nát bấy. Câu Hồn Trảo thành linh phát lực, sắc mặt Chu Tước chúa hơi thay đổi, nhẹ nhàng “ồ” một tiếng, xoay người một cái đã bay ra ngoài mấy trượng, trong tay nắm một thứ_____ cả bàn tay và cổ tay Thẩm tiên sinh đã bị hắt bẻ xuống!

Bàn tay kia đung đưa không tự nhiên, chỗ đứt gãy ngay cả một giọt máu cũng không có, nam nhân trung niên như con ma bệnh lao mặt trầm như nước đứng nguyên tại chỗ, hai ống tay áo không gió mà bay, che lại cổ tay trái không toàn vẹn.

Chu Phi tự cho là đã từng thấy công pháp của trăm nhà, nhưng vẫn là lần đầu tiên biết có người có thể dùng tay giả đánh ra một chưởng như thế. Nàng chưa từng thấy loại tuyệt đỉnh cao thủ này ra tay, nhất thời không để ý đến ngực mình vẫn đau đớn khó chịu mà nhìn không chớp mắt___trong chốc lát hai người họ đã đánh hơn hai trăm chiêu, Chu Tước chúa Mộc Tiểu Kiều thân hình nhanh nhẹn, ra tay như rắn độc, Thẩm tiên sinh không nhiều hoa văn kiểu cách như hân, thoát nhìn có chút lấy tĩnh chế động, lấy lực chế khéo, nhưng trong bước chân lại có huyền cơ khác... còn rốt cuộc là huyền cơ gì thì Chu Phi nhất thời không hiểu được, đành phải tạm ghi lại trong đầu.

Tạ Doãn đột nhiên biến sắc:

- “Kỳ Bộ”___Thẩm Thiên Khu?

Chu Phi không hề chớp mắt hỏi:

- Ai?

- Nha đầu ngốc còn xem nào nhiệt!

Tạ Doãn giơ tay đánh vào gáy nàng:

- Cô không biết Thẩm Thiên Khu còn được gọi là “Tham Lang” sao? Nếu ông ta đã đến rồi thì những người ở đây một người cũng đừng hòng chạy thoát, chắc chắn sẽ bị diệt khẩu, nhân lúc bây giờ ông ta bị Mộc Tiểu Kiều quấn lấy, đi nhanh lên!

Chu Phi phục hồi tinh thần lại, còn chưa kịp tiêu hóa câu nói kia của hân liền thấy Tạ Doãn miệng thì bảo nàng đi nhưng tay lại cầm lọ thuốc mỡ ban nãy chạy về phía thạch lao, nàng đuổi theo không chút nghĩ ngợi:

- Ta cũng đi.

- Cô đi theo làm gì? Nếu không phải lọ thuốc mỡ này trên tay ta, lòng ta bất an thì ta đã sớm chạy rồi, ngốc à?

Bước chân Tạ Doãn không hề ngừng lại, tức tối nói, sau đó hăn phát hiện Chu Phỉ xem lời hăn như gió thoảng qua tai bèn nói khích:

- Cô muốn theo thì cầm thuốc mỡ nè, cô giúp đám phiến phức này giải độc, ta có thể đi rồi.

- Ờ.

Chu Phỉ duỗi tay ra:

- Đưa cho ta.

Tạ Doãn:

- ...

Chu Phỉ ở 48 trại đã quen làm việc độc lập, xưa nay đều rất có chủ kiến:

- Dù sao ta vẫn phải tìm Lý Thịnh, vứt hăn lại một mình ở đây còn ta bỏ chạy, trở về làm sao ăn nói với mẹ ta?

Tạ Doãn quả thực khó mà tưởng tượng nổi:

- Mẹ cô có phải mẹ ruột không? Mạng cô quan trọng hay “ăn nói” quan trọng?

Chu Phỉ không chút do dự đáp:

- Ăn nói quan trọng.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Tri Kỷ

Tạ Doãn dùng ánh mắt kỳ quái nhìn nàng, Chu Phỉ cho rằng hẳn lại nghĩ ra lời khuyên can mới, không ngờ hẳn lại nhắm mắt nói:

- Không sai, quả thực ăn nói quan trọng, chẳng qua chỉ là một cái mạng nát, chưa chắc đáng tiền hơn người khác____nếu đã như vậy, đi, chúng ta thả hết mấy kẻ xui xẻo này ra, sống chết nghe theo ý trời, tốt xấu gì cũng không thẹn với lòng.

Tạ Doãn nói đông nói dài thực sự rất giỏi, Chu Phỉ lần này hiếm khi tìm được chút hả hê từ hẳn, còn chưa kịp vui vẻ thì nghe hẳn thông thả bổ sung thêm một câu.

Tạ Doãn than thở:

- Kỳ nam tử thân cao bảy thước, hơn năm thước rưỡi là chân như ta cũng có thể gặp được một nửa tri kỷ, may mắn thay!

Cách tự miêu tả này rất đặc biệt, nghe giống như một con bộ ngựa to vậy.

- ...

Chu Phỉ khựng lại, hỏi con bộ ngựa hình người nói khoác không biết ngượng này:

- Tại sao ta là một nửa?

Bộ ngựa to bơi thuốc giải lên cửa một gian thạch lao, dẫn người đó chạy mau rồi quay đầu so so tay lên đầu Chu Phi, nghiêm mặt nói:

- Bởi vì cô e là chưa cao tới năm thước.

Liền sau đó, dưới chân hẫng như nổi gió bay ra ngoài, cười lớn tránh thoát một đao không kiềm chế được của Chu Phi.

Có những người bên nhau đến già vẫn như người xa lạ, có những người vừa gặp mà như đã thân quen. Không biết có phải vì Tạ Doãn quá giỏi làm thân hay không mà Chu Phi trước nay không phải người hoạt bát thích đùa lại chẳng mấy chốc thân thiết với hã, giống như hai người họ thật sự đã quen nhau ba năm chứ không phải là lần thứ hai gặp mặt.

Tạ Doãn nói Ôn Nhu Tán này là thuốc cho ngựa, không biết hã có bịa hay không, dù sao tác dụng của nó đối với người có vẻ không mạnh lắm, chỉ với chút xíu thuốc giải, rất nhiều người chưa khôi phục hã công lực nhưng đã có thể đứng dậy thoải mái.

Người trong giang hồ tương đối đơn giản, có thể đứng là có thể chạy có thể nhảy.

Đa số người đều rất thông minh, sớm đánh hơi được nguy hiểm, sau khi được thả liền chấp tay nói đa tạ với Chu Phi và Tạ Doãn rồi bỏ chạy, còn lại số ít người hoặc là bị giam lâu quá đầu óc trì độn hoặc là có bằng hữu thân thích bị giam trong thạch lao khác, sau khi được thả, việc đầu tiên làm là xông lên giúp đỡ, dần dần tụ thành một nhóm người.

Những người canh gác trong sơn cốc cũng phục hồi lại tinh thần, chia nhau tiến lên chặn giết, hắc y nhân do Thẩm Thiên Khu mang đến quần lầy không ngừng, theo sát phía sau, ba bên hỗn chiến.

Tạ Doãn quay đầu liền thấy phía sau có thêm nhiều tùy tùng vừa rồi mắt vừa rợn chuyện, tức thì dờ khóc dờ cười, đang muốn mở miệng căn

dẫn vài câu, thành linh có một người canh gác trong cốc xuất hiện đằng sau hẳn thần không biết quỷ không hay, một lão đạo sĩ trong thạch lao bên cạnh vừa vận nhìn thấy, lớn tiếng nói:

- Cẩn thận!

Tạ Doãn ngay lúc đó không kịp chống đỡ, bên cạnh có một nắm cát bay qua, đánh thẳng vào mắt kẻ đánh lén kia, Tạ Doãn thừa cơ tránh thoát một kiếm rất hiểm hóc:

- Giết ta mà cần đánh lén à, có biết xấu hổ hay không?

Kẻ đánh lén lau mặt, tung người muốn đuổi theo thì bị Chu Phi đã chạy tới giơ ngang đao chặn lại.

Tạ Doãn vừa tránh được một kiếp còn có tâm trạng ở bên cạnh ồn ào:

- Gió tốt, cát tốt, đao tốt!

Vai Chu Phi hơi động, ánh đao như điện, kẻ canh gác này là đệ tử chính cống của núi Hoạc Nhân Tử Nhân, không phải loại bị nàng một đao đâm xuyên như đầu bắp mậ, chỉ trong vài hơi thở, hai người đã giao thủ mấy lần, Chu Phi chỉ cảm thấy kẻ này giống như bãi bùn, dính vào hất không ra, chiêu thức của nàng trở nên chậm chạp, luôn cảm thấy đao của mình như bị thứ gì đó quăn lầy, rất không thoải mái.

Lúc này, lão đạo sĩ vừa lên tiếng nhắc nhở lại nói:

- Tiểu cô nương, rút đao chém nước nước càng chảy, cô chớ nên nôn nóng.

Tạ Doãn “a” một tiếng:

- Là “Lạc Hoa Lưu Thủy Kiếm” tay trái tay phải thay phiên cầm kiếm sao?

Đạo bào của lão đạo sĩ này dơ như giẻ lau, phất trần mang theo như chổi lông gà, chật vật đến mức có thể trực tiếp đầu nhập vào môn hạ Cái Bang. Cứ như ông không hề thấy một màn sắp tè ra quần của Tạ công tử ban nãy mà khen ngợi:

- Không sai, vị công tử này kiến thức rộng rãi____cô nương, mười tám loại võ nghệ đều chỉ có một đạo, là thu thì không thả, không chệnh không lệch, mới có thể nắm được vào lòng bàn tay, bằng không dù là theo đuổi sức mạnh hay khéo léo, ắt cũng sẽ lâm đường lạc lối, chỉ có mã bễ ngoài.

Trong lòng Chu Phi cả kinh, lão đạo sĩ kia chỉ dăm ba câu đã nói toạc ra chỗ nghi hoặc của nàng mấy ngày nay.

Năm đó khi nàng thấy một chiêu nửa thức Phá Tuyết Dao của Ngưu lão, tiện thể học theo, dung hợp vào công phu khác, tuy không hề chính thống nhưng ngoài ý muốn lay động được Lý Căn Dung truyền đạo cho nàng, sau đó nàng nhiều lần lặp đi lặp lại trong đầu chín thức Phá Tuyết Dao của Lý Căn Dung, vừa kinh sợ khí thế giá buốt tuyệt đỉnh trong đó, vừa bắt chước theo, ngược lại bó tay bó chân, có chút vẽ hổ không thành thành con chó.

Nàng sáng tỏ thông suốt, đao trên tay tùy tâm mà biến chiêu, lưỡi đao ép xuống cực thấp, rồi nhẹ nhàng móc từ dưới lên trên đứng vào giữa hai tay kẻ kia, toàn bộ công phu kẻ đánh lén là ở chỗ luân phiên tay trái tay phải, thành linh bị nàng làm rối loạn trận thế, động tác liền ngừng lại, trong lúc hoảng loạn ngửa mặt về sau, suýt bị một đao của nàng hất cầm xuống, liền sau đó là ngực mát lạnh____

Tạ Doãn gật gù đắc ý bình luận:

- Đao pháp tuy chưa thành nhưng khí thế, rất ra hình ra dạng.

Chu Phi nhắc ống tay áo lau máu bắn lên cằm, chút khoái ý trong lòng vì phá tan lớp sương mờ chưa kịp tràn ngập, vừa xoay mặt liền thấy càng lúc càng nhiều người bao vây lại, bèn lấy sống đao chọc Tạ Doãn:

- Một mình ngươi chạy đi, đừng nói nhảm nữa, tránh ra.

Nàng đẩy Tạ Doãn ra, dùng hai đao chém đứt khóa cửa lao của lão đạo sĩ, nghiêm mặt nói:

- Đa tạ đạo trưởng chỉ điểm.

Lão đạo sĩ vuốt râu mỉm cười, vô cùng hiền từ. Chu Phi vốn định nói thêm với ông vài câu, bên cạnh chợt có một người trong thạch lao kinh ngạc lên tiếng:

- Là A Phi sao?

Chu Phi giật mình, xoay đầu nhìn thì thấy một “dã nhân” bám vào cửa thạch lao.

“Dã nhân” này vén mớ tóc rối bù bờm xờm của mình lên, để lộ gương mặt mà mẹ ruột cũng sắp nhận không ra, kêu với nàng:

- Haiz, ánh mắt gì thế, Thần Phi sư huynh mà cũng không nhận ra à? Muội xảy ra chuyện gì? Sao lại chạy tới đây một mình? Muội theo ai tới? Mẹ muội có biết không?

Hóa ra người này chính là Trương Thần Phi, nhi tử mất tích của Vương lão phu nhân! Nàng rõ ràng là đuổi theo tung tích Lý Thịnh mà đến nhưng đến giờ vẫn không tìm được Lý Thịnh, ngược lại lại tìm được người của phái Tiêu Tương bật vô âm tín trước.

Lúc Thần Phi sư huynh hành tẩu giang hồ, Chu Phi còn ở trong trại học trung bình tấn, cho nên Thần Phi luôn xem nàng là một đứa trẻ không

thể đảm đương công việc, Chu Phi bị hấn ném cho cả tá câu hỏi, nhất thời không biết nên trả lời câu nào trước, bèn hỏi:

- Sao các huynh lại ở đây?

- Ôi, đừng nhắc nữa.

Trương Thần Phi thống khổ liếm thuốc giải, nhất thời không nói nên lời, gian nan chỉ vào thạch lao bên cạnh, Chu Phi chém đứt dây khóa, tìm theo hướng tay hấn chỉ thì thấy mọi người mất tích của 48 trại đều tề tụ đủ.

Hóa ra nhóm người họ đi đến Động Đình, nghe nói Hoắc lão thiết yến, nhóm Trương Thần Phi vốn nên đi bái kiến nhưng trên người đang có nhiệm vụ hộ tống, sợ đông người phức tạp, xảy ra sơ suất gì với khách quý. Trương Thần Phi cho rằng 48 trại nhất định sẽ phái người đến, hấn liền làm việc thỏa đáng, phái một người đến Hoắc gia báo đón người, tiện thể báo cáo vị trí của mình.

Ngờ đâu người vừa đến Hoắc gia báo liền bị bắt, đoàn người của họ cứ cách ngày là bị tập kích, đến giờ vẫn không rõ vì sao!

Họ lại đi đến một phòng giam ba người, gồm một phu nhân thần sắc bệnh tật, một đứa trẻ và một nữ tử xấp xỉ Chu Phi, đoán là gia quyến Ngô tướng quân mà nhóm Trương Thần Phi ngàn dặm xa xôi đón từ núi Chung Nam về.

Gia quyến của tướng quân ngày thường đều là phu nhân thiếu gia tiểu thư cổng lớn không ra cổng trong không bước, nghe tiếng kêu giết đầy trời trong sơn cốc sớm đã bị dọa hoang mang hoảng hốt, thành linh có một nhóm lớn nam nhân áo quần tươi tắn chạy tới, không phân rõ ai là người tới cứu giúp, ai là kẻ không có ý tốt, nữ tử sợ hãi hét lên, được phu nhân tiều tụy che ở phía sau.

Bước chân Tạ Doãn dừng lại, không bơi thuốc giải lên cửa giống người khác mà vô cùng quân tử hành lễ văn bối với vị phu nhân cố gắng trấn định kia:

- Phu nhân, nơi này nguy hiểm, phải mau mau rời đi, thuốc giải Ôn Nhu Tán e là hình tượng không tốt lắm, xin mọi người nhẫn nại.

Ngô phu nhân sắc mặt trắng bệch, gian nan chào hỏi:

- Không dám, làm phiền rồi.

Tạ Doãn thành thạo cạy khóa, không cho Chu Phi cơ hội phá hoại bằng bạo lực, quay đầu hỏi nàng:

- Có khăn sạch không?

Chu Phi sờ sờ trên người, phát hiện thật sự có một cái___là lúc Vương lão phu nhân cải trang nàng thành tiểu nha hoàn, tiện tay nhét vào người nàng, nàng chưa từng dùng, chính mình cũng suýt quên mất.

Tạ Doãn cúi đầu nhìn, thấy chiếc khăn tay đó được xếp gọn gàng sạch sẽ, ở góc còn thêm một khóm hoa nhài, dường như hơi tỏa ra hương thơm thanh khiết, Tạ Doãn tức thì phản ứng lại, nhận ra mình trực tiếp hỏi một nữ tử lấy khăn tay là vô cùng mạo phạm, may mà da mặt hần dày, vội ho khan một tiếng, không đưa tay nhận mà đưa thuốc mỡ trong tay cho nàng, nói:

- Bôi lên một ít, cô đưa thì thích hợp hơn.

Chu Phi thấy nữ tử kia run rẩy đến ống tay áo cũng run theo, đứa trẻ muốn khóc mà không dám khóc, liền đưa trường đao ra sau lưng, bôi một ít thuốc mỡ lên khăn sạch rồi đưa vào. Đúng lúc này, xa xa vang đến một tiếng thét dài, cực kỳ thê lương, tựa như sói hoang gầm rú giữa đồng không

mông quạnh, chui vào tai khiến người ta khó chịu từng cơn, ba tiếng thét lên bổng xuống trầm, một bóng người hiện thân ở một đầu sơn cốc.

Người này thực sự quá nổi bật, toàn thân áo đỏ, trong bóng đêm như một ngọn lửa hừng hực, nháy mắt đã gào thét mà tới.

Chu Phi nghe Tạ Doãn nhỏ giọng nói:

- Vũ Khúc. Bắc Đẩu Vũ Khúc Đồng Khai Dương cũng tới rồi.

Lời Tạ Doãn chưa dứt, Chu Tước chúa Mộc Tiểu Kiều đột nhiên lùi về sau, hai kẻ bất hạnh cản đường đi của hắn bị hắn mỗi tay móc tim một người, bay đi mấy trượng, mà chỗ hắn vừa đứng bị bóng đỏ thành linh xuất hiện, tay cầm một thanh kiếm lớn lưng rộng, bổ mạnh vào mặt đất.

Cả sơn cốc dường như đều rung chuyển trong tiếng rít vang của kiếm ra khỏi vỏ.

Mấy đại cao thủ thế gian hiểm gặp hiển nhiên đều không thêm để ý, đều muốn lấy mạng nhau, đều không bàn đạo nghĩa “không được lấy nhiều hiếp ít”, nháy mắt tình thế đã biến thành hai chọi một, “Vũ Khúc” Đồng Khai Dương sau khi đến không nói câu nào, lập tức khai chiến.

Mộc Tiểu Kiều không hổ là đại ma đầu tiếng tăm lừng lẫy, thân pháp khiến người ta hoa cả mắt, bước, xoay, dịch chuyển, không hề lộ vẻ yếu thế.

Chu Tước chúa cực kỳ không ra gì, là một tai họa cực lớn, còn “Bắc Đẩu Thất Tinh” tuy Chu Phi không biết nhưng nghe các trưởng bối trong 48 trại mỗi lần nhắc tới đều nghiêng rằng nghiêng lợi, có thể thấy cũng không phải thứ gì tốt, hai phe này đấu nhau một mất một còn, Chu Phi nhất thời không biết nên mong ai thắng, thầm nghĩ: “Nếu mình có bản lĩnh sẽ đè hết cả ba người họ ở đây.”

Nhưng nghĩ lại thì thấy ý nghĩ này có chút buồn cười, nếu nàng có sức đánh một trận với bất kỳ ai trong ba người họ thì bây giờ cần phải chạy trốn nhếch nhác thế này sao?

Nàng không khỏi siết chặt đao lưng hẹp trong tay, lòng hiện ra nỗi không cam tâm vừa quen thuộc vừa xa lạ, đột nhiên, một bàn tay nhỏ lạnh lẽo nắm lấy khuỷu tay nàng, Chu Phi ngẩn người, hóa ra là Ngô gia tiểu thư bị tiếng gào bén nhọn kia dọa sợ, không tự chủ nắm lấy tay cầm đao của nàng với tư thế tìm kiếm sự bảo vệ.

Đối diện với ánh mắt của Chu Phi, Ngô tiểu thư “a” lên, cuống quýt buông tay nói:

- Xin... xin lỗi.

Lý Cẩn Dung từng nói rõ, gia quyến Ngô tướng quân là khách quý của 48 trại, ba mẫu tử họ người thì non trẻ người thì yếu ớt, hoàn toàn không có năng lực tự bảo vệ, đề nặng lên sống đao nàng, thần sắc kinh hoàng của nữ tử ấy lọt vào mắt Chu Phi, bỗng dưng quét sạch sẽ chút không cam tâm và tự ti vừa mới nhen nhóm của nàng.

Chu Phi nghĩ: “Nếu ta cũng sợ thì họ làm sao bây giờ? Mặc kệ nó, giết ra ngoài rồi nói.”

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Thoát Khỏi Hiểm Cảnh

Chu Phỉ nói với Ngô tiểu thư:

- Không sao.

Từ khi Ngô tướng quân bị kẻ gian hãm hại, Ngô gia đã suy tàn, nhưng bất kể thế nào, nền móng vẫn còn, Ngô tiểu thư vẫn là một thiên kim tiểu thư chính thống.

Song sơn hà tuy nhiều cầu, cổ hương ở nơi đâu, sinh ra không gặp thời, “thiên kim” gặp nạn còn không bằng hai đại tử nhi. (1)

(1) Đại tử nhi: 20 văn tiền, ở đây tác giả chơi chữ, thiên kim vừa có nghĩa ngàn vàng vừa có nghĩa là tiểu thư.

Từ sau khi Ngô tướng quân chết, Ngô tiểu thư đầu tiên theo mẫu thân đi trốn tránh, kể đó lang bạt khắp nơi, cuối cùng ở chung với rất nhiều người thô tục, thân rơi vào chốn lao tù. Một ngày liên, trong núi không biết có bao nhiêu tên cai ngục tùy tiện nhìn dáo dác ở cửa lao bọn họ, nàng lo lắng sợ hãi, bị ai và nhục nhã đan xen, hận không thể đập đầu tự tử, nhưng trong lòng lại biết mẫu thân và đệ đệ chưa chắc dễ chịu hơn mình, ba người ngày ngày hai mặt nhìn nhau, không ai dám lộ vẻ mềm yếu trước.

Ngô tiểu thư ngơ ngác nhìn đao trong tay Chu Phỉ, chợt hỏi không đầu không cuối:

- Cô không sợ ư?

Chu Phi cho rằng nữ tử này đang sợ, tới để tìm sự an ủi, vì để nàng ấy bớt lo nên nàng cố ý ra vẻ chẳng thèm quan tâm nói:

- Có gì hay mà sợ, nếu cho ta luyện thêm mười năm, ta sẽ đập bằng ngọn núi này.

Ngô tiểu thư miễn cưỡng nở nụ cười, cúi đầu nhìn tay mình, nhỏ giọng nói:

- Ta bản lĩnh gì cũng không có, đành phải làm một kẻ phiến toái rồi.

Chu Phi há há mồm, có chút nghèo từ, vì Ngô tiểu thư chính xác là một người tay trái gà không chặt, bản lĩnh gì cũng không có, những hạng hổ lang kia sẽ không vì nàng ấy thêu hoa giỏi, biết ngâm thơ làm câu đối mà đối đãi với nàng ấy tốt hơn____đạo lý này vô cùng dễ hiểu nhưng trong lòng Chu Phi luôn cảm thấy không đúng.

Nàng từ khi xuống núi đến nay, hiếm khi gặp được nữ tử xấp xỉ tuổi mình, liền chăm chú suy nghĩ, không biết thế nào lại buột miệng thốt lên:

- Cũng không phải như vậy, từ nhỏ cha ta đã nói cho ta biết là sài lang khắp chốn nên ta đành phải liều mạng luyện công, cô... cha cô có lẽ chưa kịp nói cho cô biết.

Nàng bình thản nói một câu như vậy, Ngô tiểu thư bỗng dừng bị quan vô cớ, nước mắt suýt rơi.

Tạ Doãn đang tựa cửa chỉ huy mọi người phòng bị có tai rất thính, nghe vậy thì không nhìn được quay đầu nhìn Chu Phi, khóe mắt luôn chứa ba phần ý cười hơi trầm xuống, không biết là nhớ ra điều gì.

Đột nhiên, mặt đất rung động dữ dội, cách đó không xa truyền đến tiếng hét thảm liên tiếp.

Hóa ra “Vũ Khúc” Đồng Khai Dương không phải tới một mình, chỉ là chân ông ta quá nhanh, bỏ rơi cả đám thuộc hạ phía sau, mãi đến lúc này, đại đội nhân mã mới khí thế cuồn cuộn tràn vào sơn cốc, thật trùng hợp, đám người được bọn Chu Phi thả ra chạy tứ tán vừa vặn gặp phải bầy sát thần này.

Dược tính của những người đó chưa được giải hoàn toàn, hầu như không có sức chống đỡ, không kịp phản ứng, trong nháy mắt đã bị nghiền nát.

Người ban nãy còn tưởng rằng chạy thoát, chớp mắt đã đầu mình hai ngã, trong sơn cốc hẹp dài, ánh máu ngút trời, khắp nơi đều đang giết người, không biết là bên nào bắt đầu bắn cung trước, trong cốc có kẻ bị chém chết, có kẻ bị bắn chết, còn có kẻ bị ngựa giẫm qua mà chết.

Chu Phi vốn tưởng cái thôn hoang vắng bị nhiều lần cướp bóc họ gặp phải dọc đường đã rất thê thảm rồi, không ngờ lại thấy được cảnh này, tay chân nàng đều lạnh.

Mọi người nhất thời bị biến cố này dọa ngây ngốc, chân Ngô phu nhân mềm nhũn suýt ngã, nhờ một tiếng “mẹ ơi” của tiểu nhi tử kéo lại thần trí mới gắng gượng không ngã.

Tạ Doãn cúi người bế tiểu nhi tử của Ngô phu nhân lên, ấn mặt cậu bé vào ngực mình, dứt khoát nói:

- Tụ tập với nhau, đừng tản ra, đi theo ta!

Là hãn dọc đường thả mọi người ra ngoài, lúc này hiệu lệnh một tiếng, mọi người đều vô thức đi theo, người của 48 trại tự giác gom lại, che chở mẫu tử Ngô phu nhân vào giữa, nhóm người nhỏ này giống như cá khác bầy trong sông lớn, dần tụ thành một đám.

Trương Thần Phi thấy Chu Phỉ chần chừ, vẫn đứng nguyên tại chỗ nhìn quanh quất thì vội giục:

- A Phỉ, đi mau, bên này không còn ai đâu!

Chu Phỉ đuổi theo vài bước, hỏi:

- Thần Phi sư huynh có thấy Lý Thịnh không?

Trương Thần Phi nghe vậy, một cái đầu biến thành hai cái lớn, trong lòng oán thầm, không biết là trường bối nào không đáng tin cậy mang hai đứa trẻ này ra ngoài mà không trông coi kỹ, bây giờ một đứa chạy loạn, một đứa khác vẫn đang chạy loạn!

Hắn hét lên:

- Cái gì, Thịnh nhi cũng ở đây? Huynh không nhìn thấy! Muội chắc chắn chứ?

Chu Phỉ nghe hắn hỏi, nhất thời ngớ ra____nàng nhớ lại, lúc đó kỳ thực nàng không hề thấy Lý Thịnh ở đâu mà chỉ thấy hai kẻ bịt mặt trộm ngựa của hắn, thế là cứ theo bữa tới đây, bây giờ mới chợt nhận ra chỗ không thích hợp.

Phải, hai kẻ đó dắt ngựa chạy một quãng đường dài như thế, vậy thì bỏ Lý Thịnh ở đâu?

Trừ phi chúng có đồng bọn khác đi trước một bước, bằng không một người to như vậy, không thể nào nhét vào trong bọc tiện tay xách theo chứ?

Mà có đồng bọn hình như cũng không đúng... cướp đường cướp ngựa cần phải chia quân hai ngã sao?

Chu Phỉ không khỏi gãi gãi gáy mình, đạo lý này nàng vốn nên hiểu từ sớm, nhưng lúc đó nàng vừa vào sơn cốc, chưa hoàn hồn khi tình cờ gặp

nhà ngục quy mô lớn, lại bị con ngựa mắc ôi kia lừa gạt, tiếp theo là liên tục bốn ba mệt nhọc, hết chạy trốn lại tới cứu người, chưa kịp cân nhắc rõ!

Trương Thần Phi nhìn ánh mắt mờ mịt của nàng, dạ dày chưa được ăn no thời gian dài tức thì như bị nghẹn:

- Ôi chao... muội... huynh nói muội sao mới tốt đây?

Chu Phi rất có khí phách cầm được buông được, chuyện này nàng đã làm hồ đồ thì lần sau sửa lại, trong lúc hỗn loạn nàng không ảo não nhiều, còn mừng rỡ nói với Trương Thần Phi:

- Ờ, không sao, cục nợ đó nếu không ở đây thì càng tốt.

Nói rồi, bước chân nàng dừng lại, cầm đao mà đứng, để mấy người đồng đạo qua trước.

Trương Thần Phi tức giận nói:

- Muội lại làm gì đó?

Chu Phi phất phất tay với hắn:

- Muội đi đoạn hậu.

Đám người này võ công cao hơn nàng, kinh nghiệm cũng phong phú hơn nàng, tiếc là người nào người nấy đều rất chặt vật, trước mắt có thể chạy đã là tốt lắm rồi, đại đa số đều là tay không tấc sắt, Chu Phi cảm thấy việc đoạn hậu nên do mình làm.

Lão đạo sĩ từng chỉ điểm nàng cười lớn, cũng dừng lại theo:

- Cũng tốt, bản đạo giúp cô một tay.

Bước chân Tạ Doãn ngừng lại, họ đang ở chỗ cao nhất gần thạch lao, tương đương với lưng chừng núi, hắn từ bên trên quét mắt nhìn sơn cốc bên dưới, thấy những người truy sát họ lúc này đã không rảnh quan tâm nữa, ngược lại bảy tám hắc y nhân do “Bắc Đẩu” mang đến lại dọc theo thạch lao mà đuổi tới đây.

- Đừng vội chạy.

Tạ Doãn nói:

- Người nào dùng thuốc giải trước, công lực khôi phục được một chút thì ra bên ngoài, người nào dùng thuốc giải sau thì lùi vào bên trong, trước tiên tắt hết đuốc đi!

Hắn ra lệnh một tiếng, mọi người thi nhau nhặt đá nhỏ trên đất, mỗi người thi triển công phu ám khí, ra tay đánh vào bó đuốc bên cạnh.

Nháy mắt xung quanh liền tối đen, mọi người đều không ngốc, tức thì hiểu được dụng ý của Tạ Doãn__họ không nhiều người, cũng không nổi bật, hoàn toàn có tư cách làm cá lọt lưới.

Chỉ cần làm thịt đột người đuổi theo thứ nhất, hai đạo nhân mã phía dưới sẽ chó cắn chó, trong thời gian ngắn không nhận ra được họ, nói không chừng họ có thể thần không biết quỷ không hay mà trà trộn ra ngoài!

Vấn đề duy nhất là, trong đám bọn họ, miễn cưỡng có thể chiến đấu không tới bảy tám người, mà chỉ có trong tay Chu Phi là có một thanh đao ra hình ra dạng. Một mình nàng khẳng định không được, chưa nói nàng đã nhảy tới nhảy lui suốt hai ngày hai đêm, đang vô cùng mệt mỏi, dù cho lúc nàng đang cực thịnh cũng không thể ngăn đỡ được bảy tám cao thủ thuộc hạ của Bắc Đẩu.

Tạ Doãn cau mày, chưa đợi hắn nghĩ ra đối sách, không cần ai cản dận, Chu Phi đã xách đao ra nghênh tiếp.

Tạ Doãn:

- Đợi...

Nhưng kẻ địch và “đại tướng” phe mình đều kiên nhẫn có hạn, không ai nghe hăn.

Chu Phỉ vừa ra tay liền phát hiện áp lực cực kỳ lớn, tuy cũng có người giúp nàng, nhưng bọn hắc y nhân được huấn luyện nghiêm chỉnh, hiển nhiên nhìn ra được nàng là đứa khó chơi nhất trong đám xui xẻo này, bèn quyết định chú ý xử lý nàng trước.

Nàng rõ ràng cảm giác được chuôi đao trong tay mình bắt đầu không chịu nổi gánh nặng thì không khỏi âm thầm kêu khổ___kể từ lần cùng Lý Thịnh tự tiện xông vào sông Tây Mặc, nàng giống như bị thần nghèo nhập vậy, binh khí nào vào tay nàng cũng chỉ có thể dùng một hai lần, hao còn hơn cả giấy sứt, tiếp tục như vậy nữa, 48 trại nuôi không nổi nàng, không biết Chu Dĩ Đường ở bên ngoài nhiều năm như thế, có kiếm được đủ tiền cho nàng mua đao không.

Đúng lúc này, lão đạo sĩ kia chợt nói:

- Tiểu cô nương, đến vị trí khám thứ ba phía sau, dựa vào huyền môn.

Chu Phỉ:

- ...Hả?

Sau khi cha nàng đi, không còn ai lái nhái bảo nàng đọc sách, những thứ học được hồi nhỏ một đi không trở lại, rất nhiều thứ chỉ còn là ấn tượng mơ hồ, nghe lão đạo sĩ nói một câu huyền ảo như vậy, nàng tức thì mờ mịt.

Tạ Doãn vội nói:

- Thấy tảng đá lớn bên kia không? Mượn nó chắn sau lưng!

Câu này Chu Phỉ hiểu, lập tức lui về núi đá bên cạnh, bọn hắc y nhân cùng nhau tiến lên, muốn ngăn đường đi của nàng, lão đạo sĩ lớn tiếng nói:

- Bên trái một bước, gạt chân!

Lần này, lão nhân gia để ý đến sự vô học của Chu Phỉ, đổi thành nói tiếng người, Chu Phỉ giơ ngang đao không chút nghĩ ngợi, hắc y nhân phía trước vội vàng nhảy lên né tránh, đúng lúc chần chờ đồng bọn phía sau, Chu Phỉ dịch ra một bước, mượn lực quay về khẽ quát một tiếng, song đao quét ngay vào hắc y nhân.

Lão đạo sĩ không biết là thần thánh phương nào, rất tinh thông trận pháp, mỗi câu nói đều chỉ ra tử huyệt, thường xuyên mượn lực chống lực, đao của Chu Phỉ xoay vần trong đó, tựa như bỗng dưng có thêm bảy tám trợ thủ, tự mình thành một đạo trận.

Bờ vai căng thẳng của Tạ Doãn bỗng nhiên thả lỏng, khẽ nói:

- Hóa ra là tiền bối của Tề Môn.

Môn công pháp này của lão đạo sĩ tên là “Tỳ phù trận”, nghiêm chỉnh mà nói là một loại khinh công, ngầm theo phương vị bát quái, một người có thể thành một trận pháp, thích hợp nhất để lấy ít địch nhiều, năm đó lão tổ khai sơn phái Tề Môn từng có công dùng một địch một vạn.

Chu Phỉ thường xuyên làm bạn với dây trận trong sông Tẩy Mặc, không sợ loại vây công này, lĩnh hội Tỳ phù trận pháp rất nhanh, lượn quanh các khối đá, nhất thời kiềm chế được đông đảo địch nhân.

Tạ Doãn:

- Vị đại ca kia, cản người thứ ba bên trái... tiền bối, đừng nói nghĩa khí, sau lưng cho hấn một búa!

Hắc y nhân bị hắc điểm danh nghe vậy, không khỏi quay đầu nhìn lại, nào ngờ phía sau trống không, phản ứng không kịp, bị Trương Thần Phi một chưởng vỗ lên huyệt Thiên Linh đỉnh đầu, đây là đại huyệt, dù lực tay Trương Thần Phi không đủ cũng đủ cho hắc ta chết đến không thể chết hơn.

Tạ Doãn và lão đạo sĩ phối hợp nhịp nhàng, có chỉ điểm, có nói bậy vớ vẩn, dựa vào một thanh đao trong tay Chu Phi và quyền cước, đá tảng của mọi người cùng nhau tiến lên, chẳng bao lâu đã giết được bảy tám hắc y nhân.

Có một kẻ thấy không ổn, tung mình muốn chạy, Tạ Doãn quát lên:

- Ngăn lại!

Đao trong tay Chu Phi ném đi theo tiếng hắc, chỉ một đao đâm từ sau lưng ra trước ngực người nọ.

...Sau đó không rút ra được.

Trong tình thế cấp bách, lực tay nàng quá lớn, đao vào thân thể đụng phải xương sườn, vỡ ra trong đồng máu thịt.

Chu Phi:

- ...

Cuối cùng vẫn không thoát được số phá sản.

- Trở về sẽ đền cô.

Tạ Doãn nói nhanh:

- Đi mau!

Hắn dẫn đám người này lao vào trong bóng đêm, xuyên qua thạch lao hai bên, rẽ vào đường nhỏ đi lên chỗ cao____đó là con đường chạy trốn mà hắn lên kế hoạch cho Chu Phi sớm nhất.

Hóa ra cái tên này ngoài miệng thì hiền ngang lắm liệt, kỳ thực trong lòng sớm đã tính toán xong xuôi, một vòng này đi tiếp chính là từ dưới đi lên, cứu người rồi chạy trốn, con đường thuận lợi, không có nửa bước đi vòng.

Chu Phi hơi suy nghĩ liền hiểu được đạo lý trong đó, bọn họ trước tiên chiếm lấy chỗ cao, dù là mang theo một đám chó lang thang vẫn chiếm được thế chủ động, người bên dưới đi lên sẽ mệt nhọc tổn sức, người bên trên dù tay không tắc sắt cũng có thể ném đá xuống, hơn nữa không cần lo lắng bọn yêu ma quỷ quái của núi Hoạt Nhân Tử Nhân giờ trò xấu xa gì.

Quả nhiên, nàng vừa nghĩ thì trong sơn cốc đột nhiên sinh ra biến cố.

Mộc Tiểu Kiều và Thẩm Thiên Khu ước chừng là năng lực ngang nhau, trên người Thẩm Thiên Khu đích thực có vết thương cũ nên sức lực hơi kém, miễn cưỡng xem như là kém một bậc, nhưng Vũ Khúc Đồng Khai Dương vừa tới, tình hình lập tức đảo ngược.

Mộc Tiểu Kiều quét ngang đàn tỳ bà trước ngực, va với trọng kiếm của Đồng Khai Dương tức thì vỡ ra, mảnh vỡ bay đầy trời, Chu Tước chúa hơi ngửa đầu, giang hai tay, ống tay áo rộng thùng thình rũ xuống như cánh bướm, hắn như hoàn toàn không dùng sức, tung bay từ dưới lên trên, cao giọng:

- Ôi người đi____

Đó là một giọng nữ trong veo như nước suối trong kẽ đá, ngân nga vang vọng, qua tai người, qua nội tạng, hòa nhập vào xương cốt, khiến người ta run rẩy không thôi.

Chu Phỉ chấn động mạnh, không khỏi ngẩng đầu, trông thấy gương mặt Mộc Tiểu Kiều, khoe môi đỏ tươi của hắc lãng bóng, giống như là có vết máu, đôi mắt lạnh rũ xuống, nhìn khắp nhân gian dai dẳng. Lúc này, chợt có thứ gì đó thoáng qua bên mặt nàng, Chu Phỉ bất ngờ hoàn hồn, hóa ra là lão đạo sĩ đi đoạn hậu với nàng dùng cái phất trần như chổi lông gà gõ nhẹ lên vai nàng.

Tim Chu Phỉ nhất thời đập cuồng loạn, thấy những người chung quanh bị ảnh hưởng bởi giọng của đại ma đầu không chỉ một mình nàng, ngay cả Thẩm Thiên Khu cũng cứng người chốc lát, chính vào lúc này, sơn cốc dưới chân chợt vang lên tiếng ầm ầm như sấm rền, giống như có thứ gì đó dưới lòng đất giãy ra, đồng thời, một mùi vị khó mà nói rõ bao phủ khắp nơi.

- Tên diên này chôn gì dưới đất thế?

- Hắc ta lại chôn đầu hỏa dưới đất!

Hai giọng nói vang lên cùng lúc bên tai Chu Phỉ, một là của đạo sĩ kia, một là của Tạ Doãn, hai người như tâm linh tương thông, mỗi người nắm một cánh tay Chu Phỉ, đồng thời ra sức kéo nàng về phía sau.

Chu Phỉ không biết xảy ra chuyện gì, ngỡ ngàng bị người ta kéo chạy, cả đám bọn họ như ngựa hoang thoát cương, liều mạng từ đường nhỏ bên đỉnh núi lao xuống dưới sườn núi.

Mộc Tiểu Kiều ở phía sau cười vang thật lớn.

Sau đó tiếng cười của hắc biến mất trong tiếng nổ tung đỉnh tai nhức óc, đất rung núi chuyển, trong sơn cốc ban nãy phụt lên ánh lửa ngút trời.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Trò Chuyện Ban Đêm

Chu Phỉ bị tiếng nổ vang ấy chấn động suýt ói luôn cả tim phổi ra ngoài, tai ong ong cả lên, nhất thời không nghe thấy gì cả.

Vài người thân thể kém chút thì ngã nhào không đứng dậy nổi, Tạ Doãn la to hai tiếng, phát hiện chính mình cũng không nghe được mình nói gì, đành phải nhẫn nhịn cơn khó chịu, vội vã đưa tay ra hiệu, ép bọn họ bỏ cũng phải bỏ dậy, mau chóng rời khỏi chốn thị phi này.

Đám người họ cửu tử nhất sinh, đều biết rõ lợi hại___Mộc Tiểu Kiều đại khái là kẻ thù khắp thiên hạ, sớm đã có chuẩn bị, không thể nào không có chiêu sau, còn Thẩm Thiên Khu và Đồng Khai Dương có thể nói là “tai họa lưu lại ngàn năm”, năm xưa ngay cả nhân vật thứ dữ như Lương Thiệu cũng không thể tiêu diệt hai người đó, không mấy khả năng sẽ bị một đám lửa lớn đốt thành tro bụi, nếu họ còn ở lại đây tiếp, nói không chừng sẽ gặp phải mấy vị sát thần không phân đúng sai phải trái này.

Họ khó khăn lắm mới thoát khỏi sơn cốc, bất kể thế nào cũng không thể lơ là.

Những người ở lại bên cạnh Tạ Doãn cơ bản đều là khi đó không bỏ đi mà theo hãn cứu người, bởi vậy bây giờ không cần dặn dò, từng người đều công và nâng đỡ những người già yếu bệnh tật, chạy vội suốt đêm khoảng hơn hai mươi dặm, cuối cùng Tạ Doãn mới bảo họ nghỉ ngơi.

Nhất thời không còn ai để ý tới hình tượng, đám anh hùng hảo hán từ nam tới bắc này ai nấy đều kiệt sức rã rời nằm nhoài ra, hận không thể mọc

rẽ nẩy mầm luôn xuống đất, nằm ở đây đến thiên hoang địa lão, không cần nhúc nhích nữa.

Bầu trời đêm chưa bị sao mai quấy nhiễu, dải ngân hà đầy trời như gấm vóc.

Mọi người hai mặt nhìn nhau chốc lát, nhớ tới trong sơn cốc đó, người tốt người xấu, anh hùng kiêu hùng đều quen cả, cuối cùng chỉ có mấy người bạn họ tình cờ thoát được.

Không biết là ai bật cười trước, tiếng cười ấy lan truyền như ôn dịch, chẳng bao lâu, ai nấy đều như phát điên, có người cười lớn, có người rơi lệ, có người còn mờ mịt chưa hoàn hồn.

Chu Phi ngồi dưới đất, dựa vào một cây đại thụ, đầu óc hỗn loạn, bên tai vẫn vang lên ảo thính tiếng đao kiếm và tiếng nổ mạnh, trong đầu lúc thì là đoàn hắc y nhân của Bắc Đẩu, lúc thì là ánh lửa và máu ngút trời trong sơn cốc, lúc lại tự động diễn lại phù du trận pháp, mọi thứ đan xen vào nhau, tim nàng vẫn đang đập mạnh, cảm thấy nàng xuống núi chỉ mấy tháng mà tựa như còn dài hơn cả cuộc đời.

Tạ Doãn thấy mọi người đều như phát điên bèn vội vã thu lại thần trí, lên tiếng chỉ huy:

- Bên kia có tiếng nước, ở đó ắt có cá, chư vị vừa trúng độc vừa mệt nhọc, có lẽ vô cùng mỏi mệt, ta thấy không bằng trước mắt nghỉ ngơi tại chỗ một đêm, ngày mai khởi hành, trong vòng một ngày chạy đến Hoa Dung, cũng tiện liên lạc với người nhà bằng hữu.

Mọi người vừa trở về từ cõi chết, rẽ cỏ vò cây đều gặm được, đâu còn ai ý kiến, có vài hán tử chậm rãi thở một hơi rồi tự động đứng dậy, chia nhau đi bắt cá săn thú, rất nhanh đã có mấy đồng lửa nhen lên, bị giam trong thạch lao đã lâu, được sung sướng tự do tự tại với màn trời chiếu đất lại càng lộ vẻ quý giá.

Lão đạo sĩ kia cười ha hả dẫn đầu tự giới thiệu:

- Bần đạo xuất thân “Tề Môn”, đạo hiệu Xung Tiêu Tử, hôm nay may mắn được cùng chư vị có duyên đồng sinh cộng tử một lần.

Ngoại trừ Tạ Doãn vừa liếc mắt là nhìn thấu lai lịch của ông, tất cả mọi người đều chấn động.

Hiện nay, “Tề Môn” và “Toàn Chân”, “Võ Đang”, “Thanh Vân” nổi danh ngang nhau, được xưng là tứ đại quán.

Trong đó, người Tề Môn ít giao du với bên ngoài, lại tinh thông trận pháp, xưa nay nhiều nơi trú ẩn, rất ít khi đi lại trên giang hồ, ngoại trừ đạo hiệu của chương môn có ít tiếng tăm, những người khác hầu như chỉ là truyền thuyết, mọi người cả đời chưa chắc có thể gặp một người sống của Tề Môn, đặc biệt là người có chữ “Xung” đồng thể hệ với chương môn Tề Môn đương nhiệm.

Lập tức có người hỏi:

- Đạo trưởng làm sao bị rơi vào tay ma đầu?

Xung Tiêu Tử xua tay nói:

- Đều là những ân oán cũ của phái ta với núi Hoạt Nhân Tử Nhân, xấu hổ, là bần đạo học nghệ không tinh, không cẩn thận bị rơi vào tay người ta.

Sau khi Chu Tước chúa phản lại núi Hoạt Nhân Tử Nhân không lâu liền tìm đến nơi này, một lần nữa tạo ra cho mình một động ma, đám người họ không phải bị bắt đi cùng lúc mà là mỗi người mỗi cảnh, một lời khó nói.

Mộc Tiểu Kiều dường như có sở thích chăn nuôi tù binh, căn cứ vào niềm hăng hái tàn bạo của hãn ngay cả ngựa cũng bắt, rất nhiều người bị

bắt không chỉ bị bắt không, chắc chắn còn bị vớ vét tài sản.

So sánh với nhau, loại “hắc đạo” như 48 trại cho thuê đất ruộng, thỉnh thoảng còn cùng bách tính dưới núi buôn bán quả thực là không xứng chức.

Xung Tiêu Tử than thở:

- Chu Tước chúa danh tiếng nát bét, hoàn toàn không nói tới quy củ đạo nghĩa, tuy rằng bắt chúng ta thời gian dài như vậy nhưng chưa từng không nói tiếng nào mà giết sạch toàn bộ, ngược lại hai vị đại nhân Bắc Đẩu kia làm việc quá ác độc.

Lão đạo sĩ nội hàm cao, xuất thân trong sạch, nói chuyện rất có tu dưỡng, khi nhắc tới kẻ thù liên quan tới tranh đấu sinh tử cũng không nói lời hung ác, nhưng những người lỗ mãng bên cạnh thì không như vậy, ồn ào nói:

- Đạo trưởng khách khí gì chứ, gì mà “hai vị đại nhân”, rõ ràng là hai con chó do lão chết tiệt nuôi!

Xung Tiêu Tử mỉm cười, không tranh đua miệng lưỡi theo họ, chấp tay nói với Tạ Doãn và Chu Phi:

- Đa tạ hai vị tiểu bằng hữu trượng nghĩa, không biết sư môn hai vị nơi nào?

Có ông mở đầu, mọi người tức khắc nhao nhao phụ họa.

Chu Phi đã ba ngày không chợp mắt, đang hơi ngủ gà ngủ gật, thỉnh thoảng bị cả đám người mồm năm miệng mười vây lại, trong tay không biết bị ai nhét cho con cá vừa nướng chín, nàng bị dọa tỉnh lại.

Có người nước miếng văng tung tóe khoác lác thay nàng:

- Cô nương này còn nhỏ tuổi nhưng đúng là cao thủ dùng đao, ta có thể nhìn thấy, cô ấy “soạt soạt soạt” lên xuống mấy lần thế này là bức lui con chó săn lớn Bắc Đẩu kia!

Chu Phi:

- ...

Nàng ngay cả lông của chó săn lớn cũng chưa sờ tới một cọng, còn đủ cho người ta một cái bánh bao để ăn nữa.

Thần Phi sư huynh tiến lên giúp nàng giải vây, tự báo gia môn, lại đưa một tay ấn đỉnh đầu Chu Phi xuống, nói:

- Đây là tiểu sư muội trong trại ta, bình thường rất nghịch ngợm phá phách, thật khó cho muội ấy cũng có thể làm chút chính sự.

“48 trại” ở bên ngoài rất nổi tiếng, Thần Phi sư huynh không mở miệng còn đỡ, vừa mở miệng liền giống như châm ngòi nổ, nhất thời tiếng “ngưỡng mộ đã lâu” vang lên liên tiếp, lời khen ngợi kiều gì cũng có.

Có người vô cùng kích động hỏi:

- Đó là “Phá Tuyết Đao” sao?

Chu Phi quả thực có dùng một chút Phá Tuyết Đao, nhưng tự nhận là công phu không đến nơi đến chốn, nàng tận mắt chứng kiến năng lực bịa chuyện đồn nhảm của các đại hiệp, chỉ sợ cách hôm lại truyền ra tin đồn vớ vẩn “ngày nọ tháng nọ, Phá Tuyết Đao đông hất Tham Lang tây chém Vũ Khúc”, bèn vội vã phủ nhận:

- Không không không, ta tư chất không tốt, đại đường gia không chịu truyền Phá Tuyết Đao.

May nàng là một tiểu cô nương, các đại hiệp không tiện quấy lấy nàng trò chuyện, đều đi “vây công” Tạ Doãn. Dù hăn tự xưng mình chỉ là một thương nhân đúc kiếm, vì cố chủ nhờ hăn đúc kiếm làm quà mừng thọ cho Hoắc bảo chủ, lại đưa hăn số tiền cọc lớn mới khiến hăn đích thân đi một chuyến_____nhưng cứ không ai tin.

Chu Phi thở phào nhẹ nhõm, lặng lẽ giấu mình vào giữa các sư huynh trong trại, nhỏ giọng kể tại sao mình theo Vương lão phu nhân xuống núi, Lý Thịnh làm sao bị bắt, nàng lại đuổi theo như thế nào. Trước mắt đã tìm được Thần Phi sư huynh rồi, các chuyện vặt vãnh như sáng sớm mai đi thế nào, trước tiên liên hệ ai, làm sao hội họp với Vương lão phu nhân, toàn bộ đều giao cho huynh ấy, Chu Phi chỉ cần đi theo là được, nàng liền thả lỏng tâm mình, tai nghe tai không những chuyện khoắc lác của các anh hùng hào kiệt.

Nghe thì nghe nhưng Chu Phi có chút không tập trung, nàng trước đây luôn tâm niệm muốn thắng Lý Căn Dung, bây giờ lại sinh ra ý nghĩ mới_____hai mươi năm trước, hễ nhắc tới 48 trại là người ta sẽ nhắc tới tên ông ngoại nàng, còn bây giờ, hễ báo tên 48 trại là người ta sẽ nói tới Phá Tuyết Dao của “Lý đại đương gia”... đến bao giờ nhắc tới 48 trại, người ta sẽ nhớ tới “Chu Phi” đây?

Ý nghĩ này chỉ thoáng qua mà thôi, nàng tự mình xét kỹ, cảm thấy viễn vông vô cùng, ý nghĩ cả thiên hạ đều biết hai chữ “Chu Phi” có chút xấu hổ, thế là nàng lại vút qua một bên.

Ngô tiểu thư ở bên cạnh hồ nước rửa mặt và tay mình sạch sẽ, lại giặt sạch chiếc khăn tay mà Chu Phi đưa thuốc cho họ dùng, cẩn thận phơi lên một cành cây nhỏ bên cạnh, bốn phía đều là mùi nam nhân khó mà diễn tả, nàng ấy không còn lựa chọn khác, đành ngồi bên cạnh Chu Phi.

Chu Phi nhìn nàng ấy, xé nửa con cá nàng chưa ăn đưa cho, thuận miệng hỏi:

- Cô tên gì?

Khuê danh của tiểu thư bình thường không tiện cho người khác biết, nhưng loại mặt hàng từ nhỏ đã đánh tiên sinh như Chu Phi không biết kiêng kỵ, dừng dừng hỏi giữa đám người, may mà nàng là một cô nương, bằng không chắc chắn sẽ bị người khác xem là dâm tặc.

Ánh mắt Ngô tiểu thư quét một vòng qua đám nam tử xa lạ xung quanh, người 48 trại đều thức thời quay lưng quay mặt đi, vờ như không nghe thấy, mặt nàng ấy đỏ lên, nhỏ giọng như muỗi kêu nói với Chu Phi:

- Ta tên Sở Sở.

Chu Phi gật đầu:

- Mẹ ta nói cha cô là một đại đại anh hùng, cô đến nhà ta thì không sợ những người xấu kia nữa rồi.

Lời này vừa dứt, nàng nhớ tới 48 trại náo nhiệt sôi nổi, chợt không kiềm được mà miêu tả tỉ mỉ với Ngô tiểu thư, Chu Phi chưa từng trải qua cảnh hưng thịnh mười dặm sinh ca chốn Kim Lăng, cũng chưa từng trải qua cảnh uy nghiêm trang trọng của cố đô Bắc triều, là một tên nhà quê từ đầu tới chân, trong lòng nàng cảm thấy 48 trại là chỗ phồn hoa nhất, tốt nhất trong thiên hạ.

Ngô Sở Sở không hề chê cười Chu Phi, ngược lại nghe mà hơi ảo não, nhân gian có phồn hoa đến mấy cũng đâu liên quan gì nàng, nàng ly hương xa xứ, sau này phải sống nhờ sự che chở của người khác, nàng rất hâm mộ những người trong thiên hạ có nhà, có nơi để hoài niệm, bèn nhỏ giọng hỏi Chu Phi:

- Đến 48 trại, ta... ta cũng có thể luyện võ sao?

Chu Phi khựng lại.

Thần sắc Ngô Sở Sở lại trở nên âm đạm:

- E là không được nhỉ, ta nghe nói người luyện võ đều là luyện từ khi còn nhỏ, có lẽ ta...

- Có gì mà không được – Chu Phi nói – có lẽ cô không lợi hại bằng những người luyện từ nhỏ, nhưng tốt xấu gì cũng lợi hại hơn cô bây giờ, trở về tìm...

Nàng vốn định nói “tìm mẹ ta” nhưng sau đó nghĩ lại, Lý đại đương gia bận bịu nhiều việc, chưa chắc có thời gian rồi, bèn sửa lời thành:

- Tìm Vương bà bà nhà ta, bà ấy cực kỳ tốt tính, lại hiền nữa, chắc hẳn đồng ý dạy cô.

Thần Phi sư huynh cười nói:

- Muội giỏi lắm, còn sắp xếp việc cho mẹ huynh nữa.

Mặt Ngô Sở Sở lộ vẻ vui mừng, đang định nói gì đó thì bỗng mất tự nhiên mà lùi sang một bên.

Chu Phi ngẩng đầu nhìn, hóa ra Tạ Doãn chẳng biết thoát khỏi đám đông từ lúc nào, lặng lẽ đi tới, thấy nàng và Ngô tiểu thư trò chuyện thì không qua quấy rồi, khoanh hai tay trước ngực, đứng chờ ở ngoài mấy bước.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Truyền Kinh

Tạ Doãn vốn có thể trực tiếp qua nhưng ngại Ngô Sở Sở không thoải mái nên ở bên cạnh đợi một lát, lúc này thấy nàng ấy tự lui ra mới bước tới ngồi cạnh Trương Thần Phi, nghiêng đầu cười nói với Chu Phi:

- Ta xem thiên tượng ban đêm quả nhiên là chuẩn, cô thấy đó, chúng ta đã thuận lợi thoát được rồi.

Chu Phi nói:

- “Thuận lợi” của người chắc chắn không cùng nghĩa với chúng ta hay dùng.

- Ôi, cô yêu cầu quá cao rồi.

Tạ Doãn vui vẻ chỉ vào nàng rồi lại chỉ vào mình, nói:

- Cô xem, còn sống, còn thở, không cụt tay cụt chân, có ăn có uống có ngồi là thiên hạ không chỗ nào không thể đi, có phải rất tốt không?

Chu Phi nhướng mày:

- Chuyện này đâu phải công lao của người, nếu ta nghe theo chủ ý tể hại ban đầu của người mà chạy trước thì sao?

- Chạy cũng sáng suốt, không phải ta đã nói với cô là ít ngày nữa ắt có thị phi phát sinh ư? Cô xem, thị phi tới rồi, nếu cô nghe lời ta mà đi sớm thì căn bản không gặp bọn Thẩm Thiên Khu.

Tạ Doãn nói xong, lại còn dẻo miệng bổ sung một câu:

- Đến lúc đó tuy rằng ta đi gặp thánh nhân trước nhưng cũng để lại gió mát trăng thanh bầu bạn cùng hoa nở, vẫn xem như công đức vô lượng.

Thần Phi sư huynh ở bên cạnh nghe tiểu tử này mồm mép trơn tru lừa gạt tiểu sư muội nhà mình, tức thì giận sôi lên, thầm nhủ: “Móa, xem ta là cộc gỗ ven đường à?”

Hắn bèn “hừ” mạnh một tiếng.

Nào ngờ tiểu sư muội một năm chưa gặp của hắn không biết ăn phải tiên đan gì mà đạo hạnh phát triển.

Mấy năm trước, lúc Chu Phi nghe Tạ Doãn nói mình là tiểu cô nương xinh đẹp còn vô cùng mờ mịt luống cuống nhưng bây giờ nàng đã nhìn thấu bản tính thối nát của người này, lập tức không hề dao động mà cười lạnh:

- Phải không, chưa tới năm thước (1) chắc chắn không phải là hoa nở trên cây.

(1) Đơn vị đo cổ: 1 thước = 1/3m, 5 thước = 1.67m, lần trước Tạ Doãn chê cô cao chưa tới 5 thước, chẳng qua là chê cô lùn chứ không phải nói tới chiều cao cụ thể.

Lần ghi thù này mạnh dữ.

Tạ Doãn quẹt quẹt mũi, không chút để bụng, lời nói xoay chuyển, lại cười nói:

- Nhưng bây giờ không còn hoa, chỉ còn một tiểu tri kỷ mặt đen thôi, có câu “ngàn vàng dễ kiếm, tri kỷ khó cầu”, tính ra thì ta càng lời.

Chu Phi đưa tay lau mặt, quả nhiên lau được cả năm tro bụi, khỏi cần soi gương cũng biết bây giờ mình trông thế nào, nàng ngẩng đầu nhìn con

sưởi nhỏ cách đó không xa, cân nhắc xem có nên bắt chước Ngô Sở Sở đi rửa mặt không, nhưng nàng lại lười đứng dậy.

Cân nhắc một hồi, lòng yêu thích cái đẹp của nàng bị chữ “lười” đè bẹp đi, thầm nghĩ: “Mặt đen thì mặt đen”.

Thế là nàng cứ thế bỏ qua, vô tư cúi đầu ăn thức ăn.

Tạ Doãn cảm giác Trương Thần Phi bên cạnh nghiêng rằng sắp nghiêng rớt quai hàm, để đề phòng lát nữa bị ăn tát, hắn bèn quay đầu trò chuyện cùng Trương Thần Phi.

Hắn có chút năng lực gặp người nói tiếng người, gặp quý nói tiếng quý, tuy miệng đầy ngựa chạy (2) nhưng không phải chạy bậy mà chạy rất có trật tự, bởi vậy không khiến người khác ghét, ngược lại còn khiến người ta cảm thấy vô cùng thân thiết dễ gần, chỉ dăm ba câu hắn đã làm tiêu tan cơn giận của Trương Thần Phi, bắt đầu xưng huynh gọi đệ với đám người 48 trại.

(2) Ý nói ăn nói huyên thuyên, tào lao ba láp ba xàm.

- Đa tạ.

Tạ Doãn nhận lấy một con chim nhỏ đã nướng chín, ngửi ngửi rồi than thở:

- Ta đã mấy ngày chưa được ăn no, haiz, kiếm sống không dễ mà, cố chủ kia của ta đi đời nhà ma rồi, tiền còn lại e là không lấy được... tội nghiệp thanh kiếm tốt của ta, không biết bị ai nhặt nữa, tuyệt đối phải là người biết hàng đấy, đừng vứt vào bãi tha ma.

Trương Thần Phi nghe được hắn nói có hàm ý, hơi run run hỏi:

- Sao thế, Tạ huynh cảm thấy Hoắc gia bảo sợ là có bất trắc?

Lão đạo sĩ Xung Tiêu Tử ở bên cạnh hơi lửa hơi nheo mắt, ngẩng đầu lên.

Tạ Doãn bị hơi nóng thức ăn hun đến híp mắt, chậm rãi nói:

- Bắc Đẩu khí thế hung hăng, gặp người là diệt khẩu, họ muốn giết Chu Tước chúa đương nhiên không phải vì trừ ma vệ đạo, nơi này trừ Hoắc gia bảo, đại khái cũng không có gì có thể khiến Tham Lang đích thân đi một chuyến.

Bên cạnh lại có một hán tử nói:

- Mấy năm nay Hoắc gia một mình tung hoành ở khu vực Động Đình, nói một là một, quả thực bá đạo, nhưng một đám người yếu thế không nơi nương tựa tụ lại với nhau cầu mong tự vệ cũng không có gì đáng trách, Hoắc Liên Đào còn chưa có động tác gì mà Bắc đế lại nhịn không được trước, hay cho một “chân mệnh thiên tử” thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết, không sợ có ngày quan ép dân phản sao?

Tạ Doãn cười nói:

- Lời này của huynh đệ sai rồi, các đại môn phái và hiệp khách vân du trước giờ vừa không chịu phục tùng quan phủ quản giáo, vừa không chịu cúi đầu nộp thuế, còn hờ tít là ra tay đánh nhau, trừng mắt giết người, tính là “dân” gì?

Chu Phi im lặng không lên tiếng ở bên cạnh nghe, chỉ cảm thấy những người những việc này cực kỳ loạn, mỗi người hình như đều có lý lẽ, có lý lẽ nhưng không có quy củ, càng không nói tới đạo nghĩa, người giết qua, ta giết lại.

Bắc triều cho rằng mình đang tiêu diệt thổ phỉ, Nam triều cho rằng mình là chính thống, đám người Hoắc gia bảo cho rằng mình là hiệp khách chân chính phản kháng chính quyền bạo ngược.

Nàng suy nghĩ một lát, thực sự không rõ thị phi bên trong, chỉ cảm thấy nhìn qua một vòng hình như đều không phải thứ gì tốt.

Nhưng mà “thứ tốt” thì nên làm gì?

Chu Phi nghĩ mãi không ra, ngay cả cá cũng sắp gặm không nổi nữa.

Một thế cục hỗn loạn mở ra, không dễ trở nên bình lặng, cần phải có một sức mạnh hoặc cực mạnh hoặc cực ác mới có thể quét sạch tất cả, hoặc có một người có lý lẽ hoặc tự cho rằng mình có lý lẽ, một lần nữa nhắc lên lẽ nhạc và trật tự cho thiên hạ thái bình.

Quá trình đó phải giết bao nhiêu người? Chết bao nhiêu người vô tội? Chảy bao nhiêu lệ của nhân dân và máu của anh hùng?

Sợ rằng không tính được.

Chợt một cái tay duỗi qua, xé một mẫu đuôi cá cháy xém trong tay nàng, không khách khí chiếm làm của riêng, Chu Phi phục hồi lại tinh thần, thấy Tạ Doãn từng hứa mời nàng ăn cơm ngậm lấy đuôi cá của nàng nhai mấy cái, còn tiện thể bình luận làm màu:

- Không có vị mặn nhạt gì cả, thứ này cô lại càng khó ăn.

Chu Phi chớp chớp mắt, thuận miệng hỏi:

- Người thật sự là thợ đúc kiếm?

Tạ Doãn nói:

- Sống qua ngày thôi, nghề mới đổi.

Chu Phi ngạc nhiên:

- Trước kia người làm gì?

- Trước kia làm một người viết tiểu khúc sáng tác lời bài hát.

Tạ Doãn nghiêm túc trả lời:

- Không giấu gì cô, bài hát mà Chu Tước chúa đàn hát ấy xuất xứ từ tay ta, toàn bài tên là “Cách hận lâu”, có chín khúc, “Khốc trang” do hẳn đàn là một khúc trong đó, bài đặc ý này của ta từng rất thịnh hành, trên có tuyệt đại danh linh (3), dưới có người hát rong dọc đường, không hát một hai đoạn là sẽ không có thưởng.

(3) Linh: đào kép, người diễn, hát tuồng.

Chu Phi:

- ...

Mẹ ơi, giỏi dữ lắm cơ.

Trương Thần Phi trợn to hai mắt:

- Cái gì? Huynh viết? Huynh chính là “Thiên Tuế Ưu”? Đợi đã, không phải đồn rằng Thiên Tuế Ưu là một nương tử xinh đẹp sao?

Tạ Doãn “khiêm tốn” nói:

- Đâu có đâu có, tuy rằng có chút đẹp nhưng “nương tử” thì không dám nhận bừa.

Trương Thần Phi tức khắc không ngồi yên được, vỗ tay hát lên:

- Tin người thăm thăm giấy thư vàng, son phấn nhuộm mưa, rớt hai hàng lệ, cổ hương...

Tạ Doãn tiếp lời:

- Cổ hương có phong sương.

- Đúng đúng đúng! Chính là câu này!

Trương Thần Phi đang kích động, quay đầu thấy Chu Phi mở to mắt ngẩn tò te nhìn mình, tức thì bị nghẹn:

- Ớ...

Chu Phi chậm rãi hỏi:

- Sư huynh quen thuộc như vậy là nghe được ở đâu thế?

Trương Thần Phi luôn cảm thấy trên mặt nàng viết bốn chữ to “trở về méc mẹ”, bèn vội vàng nói thêm vào:

- Tình cờ gặp trong khách điểm, ơ... khụ khụ, lão mù ca hát kiếm sống ấy mà.

- Ờ.

Chu Phi làm tư thế lan hoa chỉ (4) không thông thạo lắm, chỉ vào Trương Thần Phi nói:

- Lão mù hát “Yên chi vũ” thế này sao?

(4) Lan hoa chỉ: là thế tay khi đầu ngón cái chạm vào đầu ngón giữa, là thế tay cơ bản trong vũ đạo và hí khúc của Trung Quốc.

Trương Thần Phi không ngờ tiểu sư muội trông có vẻ vô cùng ngay thẳng chính trực lại xấu bụng như vậy, bèn cả giận nói:

- Chu Phi! Đem sư huynh ra đùa à? Muội là đồ vô ơn, lúc nhỏ huynh phí công lên cây lấy tổ chim cho muội và A Nghiên rồi phải không?

Một đám đệ tử trẻ tức thì cười nghiêng ngả.

Tạ Doãn mỉm cười nhìn họ.

48 trại chính là 48 môn phái, từ xưa tới nay, bao nhiêu người “như thế chân tay” đều đóng cửa lục đục với nhau, duy chỉ một hòn đảo độc lập lênh đênh bất ổn giữa Thục Trung này là thành một thể, người khác không chen vào được, ngay cả người không hay nói như Chu Phi ở chốn bên ngoài hoang vu gặp phải sư huynh nhà mình cũng hoạt bát lên không ít.

“Đúng là khiến người khác hâm mộ.” Tạ Doãn đưa tay khơi động lửa, trong lòng lặng lẽ nghĩ.

Dần dần, mọi người đều buồn ngủ, Tạ Doãn đi tới chỗ hơi xa hơn một chút, hái vài chiếc lá, lần lượt thử rồi chọn một chiếc mà âm thanh êm tai nhất đặt ở dưới môi bắt đầu thổi, chủ yếu là sợ chính mình ngủ thiếp đi.

Hắn thổi một làn điệu dân gian không biết của vùng nào, cực kỳ vui vẻ, khiến người nghe không kiềm được mà nghĩ đến một sườn núi nở đầy hoa dại vào mùa xuân.

Chu Phi tựa dưới gốc cây nhắm mắt dưỡng thần, giữ lại chút tỉnh táo, không dám ngủ thực sự, nghe tiếng sáo lá vắng vắng, trong mơ mơ màng màng, nàng cảm thấy câu kia của Tạ Doãn “có ăn có uống có ngồi là thiên hạ không chỗ nào không thể đi” rất có lý, cũng vô cớ vui vẻ theo.

Sáng sớm hôm sau, mọi người nghỉ ngơi xong xuôi, chuẩn bị đi đến Hoa Dung.

Chu Phi cuối cùng cũng rửa sạch cái mặt mèo của mình, bị Thần Phi sư huynh đáng ghét cười nhạo một phen, chưa kịp phản kích thì Xung Tiêu Tử gọi nàng:

- Chu cô nương, xin dời bước nói chuyện.

Người phạm duy trì bề ngoài tiên phong đạo cốt rất không dễ, phải có tiền có thời gian rảnh mới được, đạo trưởng này nhìn giống một lão ăn mày, không hề giống tiên xiu nào.

Nhưng nếu trò chuyện với ông dăm câu đều luôn vô thức quên mất vẻ ngoài nhếch nhác của ông mà sinh lòng kính trọng, nói chuyện cũng nhã nhặn hơn mấy phần.

Chu Phi vội đi tới, hỏi:

- Tiền bối có gì cản dận?

Xung Tiêu Tử hỏi chẳng có đầu đuôi gì cả:

- Cô nương có từng đọc sách không?

Chu Phi nhớ tới người tối hôm đầu tiên mình vớt lại, trong lòng hiện lên chút mừng rỡ khốn quẫn, may mà họ đều không biết cha mình là ai.

Thứ mà nàng kế thừa được của Chu Dĩ Đường đại khái chỉ có chút tướng mạo.

Chu Phi mặt dày trả lời:

- Từng đọc một ít... ơm, chuyện này, không cố gắng mấy, về sau quên không ít, vẫn nhận ra được mặt chữ.

Xung Tiêu Tử rất hiền hòa gật gật đầu, lấy từ trong ngực ra một quyển “Đạo đức kinh” viết tay đưa cho nàng, lại nói:

- Lão đạo không có của nả gì ra hồn, chỉ có thứ này không bị lục soát mất, ta thấy tiểu cô nương cô ngộ tính rất tốt, trước khi chia tay tặng cho cô vậy.

Chu Phi lật qua lật lại quyển kinh thư này, thấy đâu đâu cũng là “đạo” tới “đạo” lui, tức thì hai mắt choáng váng, không hiểu sao cả mà nghĩ: “Mình ngộ tính tốt mặt nào? Làm nữ đạo sĩ à?”

Nàng liền hỏi:

- Tiền bối không theo chúng tôi đến Hoa Dung sao?

Xung Tiêu Tử vuốt râu dài cười nói:

- Ta có chút việc riêng cần xử lý, tạm biệt từ đây.

Trong lòng Chu Phi nghi hoặc nhưng người ta đã nói là “việc riêng”, lại là tiền bối, nàng không tiện truy hỏi, đành nói:

- Tiền bối thượng lộ bình an, đa tạ tặng sách.

Xung Tiêu Tử chấp tay với mọi người, ông nghỉ ngơi một đêm, Ôn Nhu Tán trên người đã được giải hoàn toàn, ông hét vang một tiếng, lên xuống như cỏ bồng trong gió, chớp mắt liền không thấy bóng dáng.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Kinh Ngạc Vì Biến Cố

Trương Thần Phi bề ngoài thô kệch bề trong tinh tế, neho mắt nhìn bóng Xung Tiêu Tử, chột thấp giọng nói:

- Vị tiền bối thế hệ chữ Xung này giỏi như vậy, so với gia mẫu, không, dù so với... cũng không kém bao nhiêu, sao lại giống chúng ta, dễ dàng bị kẻ gian bắt giữ?

Hắn hơi dừng lại ở giữa, lược bớt tên một người nhưng trong lòng Chu Phi nhạy bén, cảm thấy người mà Trương Thần Phi không nói kia chính là Lý Cẩn Dung.

“Ôn Nhu Tán” là thuốc ngựa, dược tính không nhỏ, nhưng nếu nội công một người cao đến trình độ nhất định, nghe nói có thể tạm thời áp chế.

Dù chỉ có thể kéo dài chốc lát, chuyện khác không làm được, chẳng lẽ không chạy được sao?

Ánh mắt Tạ Doãn lóe lên, hắn ở đâu cũng là nhân vật dẫn đường, cảm giác phương hướng rất tốt, vừa nhìn là thấy hướng đi của Xung Tiêu Tử chính là Nhạc Dương, chắc tối qua lão đạo sĩ nghe được hắn và Trương Thần Phi tán gẫu, biết Hoắc gia bảo có thể gặp nguy hiểm nên cố ý chạy tới. Không ít người ở đây đều là vì Hoắc gia bảo mới bị Mộc Tiểu Kiều bắt giam, dù trước đây từng có giao tình thì bây giờ e đều đã tan thành mây khói, Xung Tiêu Tử có lẽ sợ trong lòng người khác không thoải mái nên không nói rõ mà chỉ nói là “việc riêng”.

- Đồng hành một quãng mà thôi, đi, chúng ta cũng dừng đây dựa nữa.

Tạ Doãn nói, liếc nhìn Chu Phi, nàng đang cau mày, mắt to trừng mắt nhỏ với quyển “Đạo đức kinh” trong tay, hần bèn vỗ vai nàng căn dặn:

- Cất giữ cẩn thận.

Chu Phi ù ù cạc cạc cất vào, không biết có phải mình quá vô học khiến lão tiên bối nhìn không nổi nên trước khi đi mới vớt cho nàng một quyển sách đọc hay không.

Nàng thầm nghĩ: “Thế thì cho mình “Đạo đức kinh” làm gì? Cho một quyển “Tam tự kinh” (1) còn tạm được”.

(1) Tam tự kinh: sách học chữ Hán vỡ lòng, gồm những câu 3 chữ đơn giản.

Thế lực mọi người cơ bản đã khôi phục bảy tám phần, bước chân nhanh hơn không ít, mặt trời chưa lên tới đỉnh đầu, họ đã tới Hoa Dung.

Hoa Dung không được xem là rất phồn hoa nhưng tốt xấu gì cũng có người ở có khách điếm, với đám người họ mà nói, quả thực là hưởng thụ.

Hoa Dung có trạm ngầm của 48 trại, đây cũng là lý do khi Tạ Doãn đề nghị đi hướng này, Trương Thần Phi vô cùng tán thành, có trạm ngầm thì không lo trong túi thiếu tiền, đồng thời cũng tiện truyền tin tức.

Chu Phi thấy một nam tử trung niên nhỏ gầy đến khách điếm họ đặt chân, cung kính gặp mặt Ngô phu nhân, người nọ tuy mặt mày vàng vọt nhưng con người linh động, thoạt nhìn rất khôn khéo, vội vã đến một chuyển rồi cáo từ, nói là muốn đi đặt mua ngựa và xe cho họ.

Chu Phi cuối cùng cũng vớ được một bữa cơm nóng và y phục sạch sẽ để tắm rửa, cực kỳ cảm động, nàng ăn no căng rồi về phòng lau rửa thay y phục, sạch sẽ thoải mái từ trong ra ngoài, nằm lăn hai vòng trên giường

trong phòng, nghe thấy xương cốt toàn thân đều đang kêu cọt kẹt cọt kẹt, thế mới biết xuống núi đúng là chuyện khổ sai, không hề tốt đẹp chút nào.

Lăn một hồi, Chu Phi lấy quyển sách mà đạo sĩ kỳ quái đưa cho nàng, vốn định mở ra tìm hiểu một lát, không ngờ chưa đọc được hai câu thì như bị trúng thuốc mê, ngoạ đầu ngủ thiếp đi.

Mãi đến khi mặt trời ngả về tây, Chu Phi mới bị tiếng gõ cửa đánh thức.

Tạ Doãn đã cạo sạch râu ria, thay y phục mới, không biết kiếm từ đâu ra một chiếc quạt, cầm trong tay vô cùng đom đóm, bất cứ lúc nào cũng có thể ra ngoài giả làm công tử đi lừa bịp.

Cửa phòng mở ra, hắn thấy Chu Phi với dáng vẻ vừa tỉnh ngủ, gương mặt luôn tái nhợt hơi đỏ ửng hiếm thấy, toàn thân trông vô cùng mềm mại. Ánh mắt Tạ Doãn quét qua người nàng không chút dấu vết, nhất thời ngay cả giọng nói cũng dịu hơn vài phần, hỏi:

- Ta thấy Trương huynh vừa phái người truyền tin đi rồi, các cô mấy ngày nay sẽ về sao?

Chu Phi dụi dụi mắt:

- Bọn ta ra ngoài là để đón nhóm Thần Phi sư huynh và Ngô phu nhân, bây giờ đón được người rồi thì cũng nên trở về___chỉ là không biết tên khốn Lý Thịnh mắc ôn đó có tự lặn về hay không.

Tạ Doãn:

- ...

Đúng là thế gian nhiều nỗi hận___hải đường không hương thơm, tường vi nhiều gai nhọn, mỹ nhân là một đại thổ phỉ!

Cô nương này nếu là một người câm thì tốt biết mấy?

Tạ Doãn hận xong, quét sạch sành sanh giọng điệu nhỏ nhẹ dịu dàng của mình, dựa vào cửa rất không có hình tượng, cà lơ phất phơ hỏi:

- Vậy ta không thể đồng hành với các cô rồi, cô nói xem nếu lần sau ta trực tiếp đưa đao tới 48 trại các cô thì có bị mẹ cô đánh ra ngoài không?

Chu Phỉ nói:

- Không tới mức đó, dù sao ta cũng đâu có người cha thứ hai cho người lừa gạt.

Tạ Doãn bị nàng làm ghen hòng, nhất thời dờ khóc dở cười.

Chu Phỉ nghĩ tới gì đó, bèn hỏi:

- Nè, Tạ đại ca, khinh công người tốt như vậy, tại sao những thứ khác đều dốt đặc thế?

Đầu mày Tạ Doãn nhướng lên:

- Ai nói ta không biết gì hết? Ta biết rèn sắt đúc kiếm, còn biết...

Chu Phỉ nói:

- Hát tiểu khúc.

- Ôi, cô không có kiến thức – Tạ Doãn rung đùi đắc ý nói – có câu “châu ngọc thịnh thế, khúc hát loạn thế”, thế đạo càng gian khổ thì mấy thứ hí khúc và thoại bản càng hái ra tiền, tốt hơn đúc kiếm nhiều___khó khăn lắm mới đúc ra được một binh khí tốt mà cố chủ chết rồi, biết nói lý với ai đây? Còn võ công ý mà, ta lại không muốn xưng bá thiên hạ, đủ dùng là được.

Chu Phi bây giờ mới biết, hăn gọi thứ công phu mèo quào gặp chuyện chỉ biết chạy của mình là “đu dưng”, nàng triệt để bái phục chí cầu tiến của hăn.

- Được rồi, không nhiều lời với cô nữa, lúc đến ta thấy bên kia có một tiệm cầm đồ, ta đi xem xem có món binh khí nào tiện tay cô không, đền tạm cho cô thanh bị gãy trong sơn cốc, cô dưng đỡ trên đường về nhà.

Tạ Doãn nói rồi phe phẩy chiếc quạt, huýt một làn điệu dân gian, nhàn nhả bước đi.

Chu Phi cảm thấy ở chung với người này thời gian dài chắc chắn sẽ tâm rộng như biển cả, ngay cả nàng cũng muốn ngâm nga hát hai câu.

Lúc này, cửa phòng sát vách “ken két” mở ra, Ngô Sở Sở vẻ mặt đau đớn vịn vào khung cửa, hình như hơi đứng không vững, toát mồ hôi lạnh kêu:

- Chu... Chu cô nương.

Chu Phi sững sờ:

- Cô sao thế?

Ngô Sở Sở nhìn thật lâu, nhìn đến mức mặt mày xanh xao, tai đỏ bừng, nhỏ giọng nói:

- Chuyện đó...

Chu Phi:

- Chuyện nào?

Tiếp đó, nàng thấy Ngô Sở Sở đứng hơi không vững, một tay đặt trên bụng thì mới hiểu ra:

- Chuyện, chuyện đó à, cô... bị... ừm, đau bụng hả?

Kinh nguyệt thiếu nữ vốn rất dễ loạn, Ngô Sở Sở bị nhốt trong thạch lao ẩm ướt âm u lâu như vậy, nếu là một người khỏe mạnh cao lớn thô kệch thì cũng thôi, nhưng nàng ấy vốn hay lo hay nghĩ, thể chất suy nhược, không bị bệnh tật gì mới là lạ.

Nói tới chuyện này, Chu Phi rất khó dừng mãi như ban nãy mà hơi tay chân luống cuống, nhìn đông nhìn tây, nhỏ giọng hỏi giống như trộm cướp:

- Vậy làm sao đây? Hay... hay là hỏi mẹ cô?

Ngô Sở Sở hình như không nghe thấy, nói:

- Mẹ bị phong hàn, đã uống thuốc, ngủ rồi.

Giỏi, hóa ra mẫu tử này là một đôi ma bệnh.

Chu Phi hoàn toàn không có chủ ý gì về việc này, nhưng đưa mắt nhìn cả khách điểm cũng chỉ có một mình nàng là nữ, Ngô tiểu thư quả thực không có người thứ hai để cầu giúp đỡ. Nàng đành kéo Ngô Sở Sở ngồi xuống, áp lòng bàn tay lên lưng nàng ấy, thử vận công đưa ít chân khí qua_____nàng không dám dùng sức quá mạnh, Ngô Sở Sở chưa từng luyện công, kinh mạch yếu ớt.

Lòng bàn tay nàng ấm áp, sắc mặt Ngô Sở Sở quả nhiên tốt hơn một chút nhưng qua một lát liền bắt đầu đau lại.

Chu Phi thử hai ba lần, phát hiện hễ có hơi ấm là nàng ấy khá lên, không đau nữa, bèn nói:

- Thế này cũng không phải cách, hay là tôi dẫn cô ra ngoài tìm đại phu khám xem sao, lỡ có bệnh gì thì không hay.

Ngô Sở Sở ngoan ngoãn gật đầu, bây giờ nàng đang khỏe hơn một chút, bèn đi theo Chu Phi ra ngoài.

Nữ tử khi nhắc tới những chuyện này luôn vô thức che che giấu giấu, hai người họ lặng lẽ rời khỏi khách điểm như kẻ trộm, không muốn bị người khác bắt được truy hỏi, không ngờ vẫn gặp phải Thần Phi sư huynh đáng ghét.

Trương Thần Phi đương nhiên hỏi:

- Các muội làm gì thế?

Ngô Sở Sở lúng túng không ngẩng nổi đầu lên, Chu Phi nghiêm mặt nói bừa:

- Ra ngoài đi dạo.

Trương Thần Phi cau mày nói:

- Tự muội ra ngoài nghịch thì thôi đi, sao còn kéo theo Ngô cô nương?

Chu Phi:

- ...

Ngô Sở Sở vội nói:

- Ta, ta cũng muốn đi.

Trương Thần Phi không tiện mở miệng răn dạy nàng ấy điều gì, đành dặn dò:

- Vậy được, chỉ là đừng đi xa, trước khi trời tối nhất định phải trở về.

Hai nữ tử hận không thể lập tức biến mất khỏi mắt hăn, vội vàng đáp ứng, nhanh chóng đi ra ngoài, chưa đi được hai bước thì Trương Thần Phi

lại gọi:

- Đợi đã, A Phi!

Chu Phi sụp đổ nói:

- Má Trương.

Ngô Sở Sở phì cười.

Trương Thần Phi lải nhải dặn dò:

- Trên người muội có tiền không? Nè! Huynh hỏi muội đấy, chạy cái gì mà chạy!

Chu Phi một tay túm lấy Ngô Sở Sở, phóng như bay ra khỏi khách điểm.

Về sau nàng luôn nghĩ, nếu lúc đó mình không vội vàng như vậy thì tốt rồi.

Tạ Doãn đang lục lợi hàng tồn trong tiệm cầm đồ, cửa tiệm không lớn, không có gì đáng tiền, phần lớn là y phục và đồ dùng hàng ngày, một ít trang sức châu báu không đẹp lắm, căn bản không có mấy món binh khí, đều là thứ nhìn được không xài được, có lẽ là đồ trang trí của nhà giàu sa sút nào đó.

Hắn nhìn hồi lâu không tìm được thứ hài lòng, bèn khoa tay múa chân với ông chủ, nói:

- Chỗ của ông có thanh đao nào dài cỡ vậy, lưng rất hẹp, lưỡi cực bén không?

- Đao?

Ông chủ quan sát Tạ Doãn một phen, nói:

- Cái này cậu tìm thợ làm đi, chỗ chúng tôi không có, nếu là kiếm thì còn phổ biến... thứ lỗi ta mạo muội, công tử mua đao làm gì?

Tạ Doãn thản nhiên nói:

- Tặng cho nữ tử.

Ông chủ:

- ...

Ông cảm thấy vị công tử này đành cả đời làm lưu manh rồi.

Bỗng một đội quan binh từ cổng xông tới như bay, tiệm cầm đồ này nằm trên phố xá sầm uất, hai bên có rất nhiều cửa tiệm và người bày hàng, còn có vài đứa trẻ chơi trên đường, bọn chúng phi ngựa giữa phố, còn lớn tiếng quát mắng, khung cảnh nhất thời hỗn loạn, tiếng người lớn chửi bới và tiếng trẻ con khóc lóc đan xen loạn cả lên.

Ông chủ vội sai nhân viên ra ngoài xem có ai bị thương hay không, miệng liên tục nói:

- Tạo nghiệt mà, mấy người này tạo nghiệt mà.

Tạ Doãn chậm rãi cau mày, trong lòng chợt sinh ra linh cảm chẳng lành, không xem đao kiếm nữa, xoay người chạy về phía khách điếm.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Ly Biệt

Có tiếng kêu bén nhọn từ không trung truyền đến, giống như tiếng loài chim dữ.

Tạ Doãn chợt hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên, thấy mấy con chim ưng rít gào lượn vòng mà đến.

Bắc Đẩu “Lộc Tồn” Cừu Thiên Cơ, giỏi luyện ưng, đi đâu ắt có chim dữ tháp tùng.

Đợi đã, họ chạy đến Hoắc gia bảo đi Nhạc Dương còn dễ hiểu nhưng tại sao lại đến Hoa Dung? Đến vì ai?

Không đợi hẳn nghĩ nhiều, đám hắc y nhân của Bắc Đẩu đã hiện thân như gió lốc, nơi chúng đến hết như quạ đen mở hội, một mảng đen thui rộng lớn, tụ về một chỗ.

Lúc này, có người nghẹn ngào hét lớn:

- Cháy! Cháy rồi!

Tạ Doãn quay đầu, thấy một nơi có khói đặc bay lên, tiếng la hét khóc lóc gọi người khiến người nghe rất không đành lòng, hẳn sẽ sờ chốc lát, bỗng dừng phản ứng lại_____đó là hướng khách điểm của họ!

Tạ Doãn chạy như điên, khắp đường đều là đám người chạy tứ tán, hẳn khó khăn lắm mới đi ngược dòng lao về phía trước.

Có điều trong nháy mắt, khách điểm đã rực lửa, ba tầng trong ba tầng ngoài bị đám hắc y nhân Bắc Đẩu bao quanh, trong tay mỗi hắc y nhân đều cầm một chiếc nỏ nhỏ, bên trên không lắp tên bình thường mà là ống gỗ.

Một con ngựa liều lĩnh xông bừa ra ngoài, trong chớp mắt, sáu bảy ống gỗ nhắm về phía nó, đồng thời phun ra nước đen như rắn độc, nước này bắn xuống đất kêu cái “toẹt”, thiêu bùn đất thành một mảng đốm xám lớn, con ngựa chạy hí thảm một tiếng, trên người đồng thời có nhiều chỗ tróc da tróc thịt, trong vòng ba bước quỳ xuống đất, co giật rồi bất động!

Tạ Doãn bị các lão bách tính xô đẩy lẫn nhau đẩy hẳn chen vào giữa, thở cũng sắp không thở nổi, mồ hôi nóng tuôn đầy trán.

Lúc này, mấy con ưng lượn vòng bay xuống, một nam nhân khoác áo khoác dài đen nhánh đứng ở góc đường, đuôi tay ra, đón lấy một con ưng mình yêu chiều, nhẹ nhàng vuốt ve đầu nó.

Người này mũi khoằm, gương mặt lạnh lẽo khiến người ta nhìn mà sợ hãi, ánh mắt ông quét qua đám người, cất tiếng trầm thấp:

- Người không liên quan, đừng vướng bận.

Lời chưa dứt, ông bỗng vung tay áo, một luồng sức mạnh như dùi non lấp biển ập tới, đẩy cả đám người chen chúc hỗn loạn ra ngoài, nhiều người đứng không vững đập vào tường, tức thì vỡ đầu chảy máu, không biết sống chết.

Người khác tốt xấu gì đều là chạy ra bên ngoài trốn, chỉ có Tạ Doãn là đi vào trong, ngực vừa vặn trúng phải chưởng phong của người nọ, xung quanh toàn là người, không có chỗ tránh né, trước mắt Tạ Doãn tức thì đen lại, không còn biết gì nữa.

Chu Phi cùng Ngô tiểu thư ở y quán, y quán này vị trí hẻo lánh, không dễ tìm, bên trong chỉ có một lão đại phu mắt mờ già yếu nói một chữ phải

kéo dài cả nửa nén nhang đang đông đông dài dài về “thông tắc bất thông” (1). Lúc viết đơn thuốc có thể xem là đòi mạng già của ông, hận không thể vùi đầu vào tờ giấy.

(1) “Thông tắc bất thông, thông tắc bất thông” là một trong các tiêu chí nằm lòng của y học cổ truyền, nói nôm na là hễ thông thoáng thì không đau, hễ đau thì ắt có nơi nào đó bị tắc nghẽn.

Chu Phi ở bên cạnh chờ đến tê chân, thấy ông cuối cùng cũng viết xong, bèn thở phào thật mạnh ngay tại chỗ:

- Tôi đi lấy...

Lời nàng chưa dứt thì tai hơi động dậy, nghe tiếng ửng sắc bén.

Chu Phi quét mắt ra bên ngoài, nghi hoặc hỏi:

- Lão tiên sinh, chỗ các ông bình thường có chim ưng to không?

Lão đại phu run rẩy nói:

- Không có.

Chu Phi gấp đơn thuốc lại bỏ vào trong tay áo, đẩy cửa sổ ra, chỉ nghe cách đó không xa truyền đến tiếng người hỗn loạn, sau đó liền có mùi dầu hỏa.

Chu Phi:

- Ta ra ngoài xem xem.

Ngô Sở Sở sớm đã như chim sợ cành cong, không dám đợi một mình, không nói tiếng nào cũng đi theo.

Thình lình, Chu Phi túm cổ tay nàng ấy, kéo mạnh Ngô Sở Sở vào trong hẻm nhỏ.

Ngô Sở Sở:

- Sao...

Chu Phi dựng thẳng một ngón tay, ra hiệu nàng ấy im lặng.

Sắc mặt nàng thực sự quá khó coi, lông tóc sau lưng Ngô Sở Sở dựng đứng cả lên, không dám cử động co lại bên cạnh nàng. Một lát sau, có hai người chậm rãi đi về phía bên này, trong đó một nam tử trung niên tóc mai điểm bạc, như con ma bệnh lao, mặt mày vàng vọt, một tay luôn xoa ngực, thỉnh thoảng dừng lại ho khan vài tiếng.

Chính là Thẩm Thiên Khu!

Bên cạnh Thẩm Thiên Khu có một người đi theo, eo khom còn hơn cả ma bệnh lao, mặt mày tươi cười, vừa lấy lòng vừa sợ hãi nói với ông ấy gì đó.

Ánh mắt Chu Phi hầu như muốn ghim người kia xuống đất___nam tử trung niên nhỏ gầy đó chính là trạm ngầm 48 trại nàng vừa gặp lúc nãy!

Người nọ cố ý gặp gia đình Ngô phu nhân, đương nhiên Ngô Sở Sở cũng nhận ra, tay chân nàng ấy vốn đã lạnh ngắt, bây giờ toàn thân lại càng như băng nứt, run rẩy dữ dội.

Nỗi kinh hãi trong lòng Chu Phi chỉ nhiều chứ không ít hơn nàng ấy, song bên cạnh có một người cần chăm sóc, ép cho nàng không thể không trấn định.

Nam nhân nhỏ thó dường như nhận ra gì đó, nhìn dáo dác xung quanh.

Chu Phi che miệng Ngô Sở Sở, đè nàng ấy lại, kéo nàng ấy vào chỗ sâu trong hẻm nhỏ.

48 trại từng xảy ra chuyện tam trại chủ phản loạn, khi đó Chu Phi còn nhỏ, trừ tấm lưng của nhị cữu khiến nàng khắc cốt ghi tâm, những chuyện khác nàng đều không nhớ rõ.

Bây giờ, trong đầu nàng nhất thời hỗn loạn rối rắm, bị kẻ phản bội bất ngờ này làm ghen không thở nổi.

Hai người đó đi xa rồi, Ngô Sở Sở nắm lấy tay Chu Phi đầy bất lực:

- Chu cô nương...

Tay nàng ấy quá lạnh, như một khối băng vậy, trong chốc lát làm nguội cái đầu nóng hừng hực của Chu Phi, nàng cố hết sức lấy lại bình tĩnh, thấp giọng nói:

- Không sao, không cần sợ, đi theo ta, Thần, Thần Phi sư huynh trước giờ đều... Còn có Tạ Doãn...

Chu Phi dường như bắt đầu nói năng lộn xộn, nàng ngậm miệng, cắn nhẹ vào đầu lưỡi mình, kéo Ngô Sở Sở tránh con đường lớn, chui vào trong hẻm nhỏ.

Không phải nói đại nạn không chết ắt có phúc về sau ư?

Tạ Năm Mốc không phải đã nói gặp phải đại ma đầu thế gian hiếm thấy như Mộc Tiểu Kiều một lần, trở về có thể may mắn ba năm ư?

Ba ngày còn không có ấy chứ!

Hai người họ đến y quán mất một khắc thời gian nhưng lúc về quả thực như chớp mắt, Chu Phi hầu như mang Ngô Sở Sở đi bằng tường vượt nóc.

Nhưng dù là như vậy, khi các nàng gần tới khách điểm, vẫn nhìn thấy khói đen ngút trời, trái tim Chu Phi từ chỗ vô cùng cao bắt đầu chìm xuống.

Mãi đến lúc chính mắt nhìn thấy biển lửa, Chu Phi có lẽ mình đối người đến đâu đi nữa cũng nói không ra hai chữ “không sao”.

Tiếng thét tê tâm liệt phế của Ngô Sở Sở bị Chu Phi bịt lại, dưới tình thế cấp bách, nàng không khống chế tốt lực tay, Ngô Sở Sở lại quá xúc động, bị nàng bịt ngắt đi.

Thân thể yếu ớt lạnh lẽo của nữ tử ấy đè trên vai nàng, xương bả vai nhô ra của Chu Phi chống lên bức tường rêu xanh phủ kín phía sau, nàng trốn trong khe hở nhìn bên ngoài đám quạ gào thét, chim ưng hoành hành, nơi tầm nhìn của nàng thấy được đều là một mảng màu đỏ, hơi nóng phả vào mặt nàng...

Ngọn lửa kia không biết cháy bao lâu, đường phố người qua kẻ lại ban nãy sớm đã trống không, chỉ còn lại tro than và vết máu hỗn độn đầy đất.

Nam tử luyện ưng nâng cầm lên, đám hắc y nhân được huấn luyện nghiêm chỉnh chia thành hai nhóm, một nhóm vẫn cầm nước độc canh phòng, một nhóm khác cầm binh khí xông vào tìm kiếm trong khách điểm giờ đã thành một đồng hoang tàn.

Từng bộ từng bộ thi thể được khiêng từ bên trong ra, đặt ngay ngắn chỉnh tề trên đường phố vắng, một số người vẫn còn hoàn chỉnh, một số người đầu mình hai ngã___chắc là người trong khách điểm bị tập kích, đầu tiên là liều mình phản kháng, tử thương vài người, sau đó thực sự không thể phá vòng vây, đành lui vào khách điểm, đóng chặt cửa.

Ngô Sở Sở không biết tình khi nào, nước mắt ướt đầm ống tay áo Chu Phi.

Nam nhân mặc áo khoác dài thả chim ưng bay lên, ông đứng chấp tay, cao giọng nói:

- Chư vị hương thân nghe rõ, gần đây không quá thái bình, có mấy tên thổ phỉ giả mạo thương nhân trà trộn vào thành, mưu đồ bất chính, may có lương dân lành lợi, thấy chỗ bất thường, lập tức báo quan, hiện bọn phỉ nhân đã đến tội! Vì đề phòng có cá lọt lưới, xin chư vị hương thân ban đêm đóng cửa nhà, đừng tùy tiện thu nhận khách xa lạ...

Lúc này, một hắc y nhân kiểm lại thi thể trên đất rồi tiến lên một bước, nói câu gì đó với người mặc áo khoác dài nọ.

Nam nhân kia cười lạnh:

-Ồ, để ta nói trúng rồi, thật có cá lọt lưới?

Chu Phỉ túm lấy Ngô Sở Sở, nói:

- Đi mau!

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Liều Mạng

Chu Phỉ cho rằng dựa theo tính tình của mình, sẽ bất chấp tất cả lao ra liều mạng với đám người đó, dù có mất mạng cũng phải sung sướng trước rồi nói sau.

Nhưng nàng không làm vậy.

Nàng cảm thấy có lẽ mình sẽ khóc lớn một trận, dù sao từ nhỏ không ai dạy nàng rằng người lớn không được thể hiện buồn vui ra bên ngoài, trước giờ nàng luôn muốn khóc là khóc, muốn cười là cười.

Nhưng nàng cũng không như vậy.

Trong nháy mắt, trên trời tựa như có phép thần thông nào đó giáng xuống, rất nhiều chuyện nàng đột nhiên không cần ai dạy mà tự hiểu.

Ngô Sở Sở khóc đến không đứng lên nổi, Chu Phỉ cường chế kéo thắt lưng nàng ấy, xách nàng ấy đứng dậy.

Nàng áp sát lỗ tai nàng ấy, thì thầm:

- Muốn báo thù cho mẹ cô và đệ đệ cô không?

Ngô Sở Sở che miệng, liều mạng khống chế tiếng nước nở của mình, mặt đỏ lên tựa như sắp tắt thở.

- Vậy thì đừng khóc.

Chu Phỉ lạnh lùng nói:

- Người chết không thể báo thù.

Ngô Sở Sở nhắm mắt, móng tay bấm vào lòng bàn tay, toàn thân run lên như chiếc lá.

Thù hận giống như một ngọn lửa lạnh lẽo, có thể dùng lực phủ ngũ tạng của con người làm mờ dần, trong nháy mắt đốt ra tinh khí thần đặc biệt, chỉ trong phút chốc, Ngô Sở Sở thật sự ngừng khóc, hô hấp cũng bình ổn hơn ban nãy không ít.

Chu Phi tỉnh táo nghĩ: “Động tĩnh lớn thế này, cổng thành hẳn đã đóng rồi, chúng ta không có xe ngựa, dù thành công ra khỏi thành cũng vô cùng dễ thấy, không biết họ có bao nhiêu người đến, nói không chừng còn đang ở ngoài thành ôm cây đợi thỏ.”

Bách tính khắp thành ai nấy đều như chim sợ cành cong, tất cả đóng cửa không ra ngoài, trốn đại vào nhà nào đó xem ra cũng không dễ, huống hồ Chu Phi vừa mới bị “rắn” cắn xong, tuy không đến nỗi mười năm sợ dây thừng nhưng nhất thời cũng không dám tùy tiện tin tưởng người khác.

Nàng trầm ngâm chốc lát, nắm lấy cổ tay Ngô Sở Sở:

- Đi theo ta.

Theo một tiếng ra lệnh của Bắc Đẩu, hắc y nhân toàn thành bắt đầu sục sạo khắp nơi, nếu là một người lão luyện giang hồ, chưa chắc không thể thoát nhưng Chu Phi cảm thấy mình không có năng lực đó, nếu đi bậy như ruồi mất đầu thì khả năng đụng phải đối phương rất lớn.

Nàng không đi bừa, lắc mình chui vào con hẻm nhỏ, mở nắp một cái sọt mây chứa đồ ngay cổng một nhà dân.

Nhà chủ nhân có lẽ tương đối nghèo túng, đồ trong sọt không nhiều, hai tiểu cô nương không chiếm mấy diện tích chui vào không thành vấn đề.

Chu Phi ở bên trong lấy nắp sọt đẩy lại, hai ngón tay móc vào nắp, nhắm mắt lặng lẽ đếm hô hấp của mình mấy lượt, soát lại suy nghĩ trong đầu một lần, xác định không bỏ sót thứ gì, lúc này mới nhỏ giọng nói với Ngô Sở Sở:

- Lát nữa, bất kể xảy ra chuyện gì, cô cũng đừng hoảng.

Ngô Sở Sở ra sức gật đầu.

Chu Phi hít sâu một hơi, nghĩ nghĩ rồi lại nói:

- Dù chỉ còn một mình ta, ta cũng có thể đưa cô an toàn đến 48 trại, tin ta.

Lời này của nàng là nói cho Ngô Sở Sở nghe, cũng là nói cho chính nàng nghe, tựa như mỗi giọt nước bọt lời hứa ra khỏi miệng là một cây đinh đóng xuống, nàng có thể tìm được nguồn sức mạnh nào đó cho mình_____còn có người trông cậy vào nàng, còn có người treo tính mạng ở chỗ nàng, nàng sẽ dốc toàn lực suy nghĩ những thứ bình thường chưa từng nghĩ, làm những chuyện bình thường chưa từng làm, không có thời gian ứng phó với bi thương và phần nộ dư thừa.

Ngô Sở Sở đang định nói gì đó, Chu Phi dựng thẳng một bàn tay, lắc lắc với nàng ấy.

Nàng ấy ngừng thở, hồi lâu mới nghe tiếng bước chân vô cùng nhẹ, qua khe hở nhỏ của sọt mây, nàng ấy thấy một hắc y nhân đảo mắt lục soát nơi này, đang đi về phía con hẻm.

Hẻm này là hẻm cụt, liếc mắt là có thể nhìn thấy điểm cuối, hẳn vốn không cần vào nhưng không biết có phải hai người họ tử vi bất lợi hay không, bước chân hắc y nhân nọ hơi chần chừ rồi vẫn vô cùng trung thành với chức vụ, cẩn thận tra xét chung quanh.

Sọt mây không phải không có lỗ hỏ, vạch lỗ phía trên nhìn vào thì bên trong chứa củ cải hay cải trắng đều rõ rành rành, đừng nói là giấu hai người sống ở đây, chỉ cần đối phương đến gần, hơi cúi đầu xuống là phát hiện chỗ không ổn ngay.

Thấy hắc y nhân kia sắp đến gần, Ngô Sở Sở căng thẳng đến cực hạn, vô thức nhìn Chu Phi, lại phát hiện ánh mắt nàng rũ xuống, bị hàng mi dài nhỏ che lại, tựa như nhắm mắt, thần sắc trên mặt gần như an tĩnh.

Ngô Sở Sở nghĩ: “Như vậy là mặc cho số phận sao?”

Nàng không khỏi lòng như lửa đốt, âm thầm bái lạy các thần Phật một lần, đồng thời ra sức căn môi, không lâu sau, trong miệng nếm ra vị máu.

Đáng tiếc, chết đến nơi mới ôm chân Phật hình như không hiệu quả.

Tiếng bước chân kia càng lúc càng chậm, bỗng nhiên dừng lại.

Tim Ngô Sở Sở đập “thình thịch”, ngừng.

Nàng nghe thấy người kia cất cười trầm thấp, đi tới chỗ các nàng trốn.

Lưng Ngô Sở Sở căng hết mức, tuyệt vọng nhắm mắt lại, trong lòng gào thét: “Hắn ta thấy, hắn ta thấy rồi!”

Hắc y nhân móc cái nắp mỏng trên sọt mây, muốn hất nó xuống nhưng hắn kéo mà nó không nhúc nhích, dường như mắc kẹt thứ gì đó bên trong.

- Dựa vào chỗ hiểm, ngoan cố phản kháng à?

Hắc y nhân cười lạnh, tay dùng sức, kéo mạnh cái nắp ra, không ngờ sức mạnh khiến cái nắp kẹt cứng ban nãy bỗng dưng biến mất, người bên trong ngược lại đưa tay đẩy nắp sọt, hai bên dùng lực, cái nắp sọt nhẹ ấy thoáng chốc tung lên, đập thẳng vào mặt hắc y nhân.

Hắc y nhân bất ngờ không kịp đề phòng, tầm nhìn bị cản trở, đưa tay đẩy ra theo bản năng____

Trong nháy mắt, một bàn tay mảnh khảnh từ dưới chia lên như ma quỷ, kẹp lấy cổ hắc y nhân bóp mạnh không chút do dự, hắc y nhân không kịp kêu ra tiếng, cuống họng vang lên một tiếng “rắc” vang giòn, tức thì không còn biết gì nữa.

Chu Phi đuổi chân, mũi chân nhẹ nhàng hất cái nắp sọt sắp rơi xuống đất, sau đó lưu loát kéo, vặn, đầu hắc y nhân kia dưới tay nàng bị lệch đi một góc độ kỳ dị, kể đó mềm nhũn buông thõng xuống, tuyệt đối không thể sống tiếp.

Ngô Sở Sở sợ đến mức toàn thân cứng ngắt, cổ lạnh lẽo.

Chu Phi mặt không biểu cảm lau tay lên người mình, biết vừa nãy mình đoán đúng____

Thieu cả khách điểm như vậy, bên trong chắc chắn có không ít người vô tội bị liên lụy, khách điểm cả ngày đón đưa khách, đâu phải chỉ có mỗi đoàn người bọn họ, dù bị kẻ gian phản bội, Bắc Đẩu biết rõ số người bọn họ, cũng không thể thông qua việc đếm số người mà khẳng định có ai chạy thoát hay không.

Vậy chỉ có hai khả năng____hoặc chúng không phải tìm người mà là tìm đồ vật, nhưng món đồ đó không có trong khách điểm, bị Ngô Sở Sở mang ra ngoài; hoặc bản thân Ngô Sở Sở có bí mật gì đó, chúng đang tìm nàng ấy.

Lúc nàng mới đẩy nàng ấy vào trong sọt mây, cố ý để nàng ấy ở chỗ hơi mé mé bên ngoài.

Bọn nàng rời trại ra ngoài, thân mang nhiệm vụ trong trại giao phó, vốn nên mặc áo chèn cho tiện hành động, nhưng Thần Phi sư huynh thương

nàng, không biết kiếm từ đâu được bộ y phục mới, để nàng và Ngô tiểu thư đều mặc váy như nhau... đại khái là có ý định đến lúc lên đường sẽ cho nàng lấy danh nghĩa “bầu bạn cùng phu nhân và Ngô tiểu thư” để ngồi chung xe ngựa, đỡ chịu chút phong trần.

Hai nàng mặc y phục tương đương, một trong một ngoài, dù nấp trong sọt mây bốn bề đầy lỗ, đối phương sẽ không để chú ý nàng ấy.

Ngô Sở Sở thực sự là một nữ tử rất dễ khiến người ta bỏ qua, bất luận bọn hắc y nhân kia tìm người hay tìm đồ, nhìn thấy nàng ấy, đại khái đều chỉ lo vừa mừng vừa sợ, mới tiện cho Chu Phi một kích thành công.

Chu Phi hỏi:

- Trên người cô có thứ gì đặc biệt à?

Vẻ mặt Ngô Sở Sở mờ mịt.

Chu Phi thăm thở dài_____cảm giác tình hình của hai nàng có lẽ không khác nhau mấy, Thần Phi sư huynh chưa từng nói tỉ mỉ với nàng mục đích chân chính đi đón người Ngô gia là gì, Ngô phu nhân hẳn cũng không nói một vài bí mật cho tiểu nữ nhi yêu kiều của mình.

- Bỏ đi.

Chu Phi nhân lúc xung quanh không có người, thành thạo cởi bộ y phục kín mít trên người hắc y nhân cho mình thay vào, may mà nàng tuy mảnh khảnh nhưng không phải “cao chưa tới năm thước” như lời bông đùa của Tạ Doãn, bộ y phục này tuy hơi lớn nhưng nàng quấn chặt những chỗ cần quấn thì vẫn rất vừa người.

Tiếp đó, nàng lại tìm được trên người người chết một thanh đao, một con dao găm, lệnh bài và ít thứ tạp nham, trọng lượng của thanh đao rất vừa với nàng, ngoại trừ lưng đao hơi rộng một chút thì cũng xem như tiện tay,

mặt chính của lệnh bài là hình Bắc đẩu thất tinh, mặt sau khắc “Lộc Tồn tam”.

- Lộc Tồn.

Chu Phi khắc ghi hai chữ này vào đầu, sau đó nhét thi thể vào trong góc, dùng một đồng sọt rách đá vụn che lại, quay đầu nói với Ngô Sở Sở:

- Cô tin ta không?

Ngô Sở Sở không tin cũng phải tin, vội vã gật đầu.

Chu Phi lại nói:

- Vậy cô ở đây đếm từ 1 tới 100... thôi 200 đi, chờ ta quay lại.

Gương mặt Ngô Sở Sở tức khắc lộ vẻ hoang mang__không hoang mang là chuyện không thể nào, nàng xác thực tay trói gà không chặt, một con chó hoang cũng có thể uy hiếp tính mạng nàng, trong khi quanh đây lại đầy sát thủ máu lạnh nhìn chăm chăm như hổ đói, bất cứ lúc nào nàng cũng có thể bị bắt, mà trốn trong con hẻm chật hẹp âm u này, bên cạnh nàng chỉ có một bộ thi thể còn chút hơi ấm làm bạn.

Chu Phi nói xong cũng tự cảm thấy mình làm khó người khác, đang định bổ sung câu gì đó thì Ngô Sở Sở với vẻ mặt hoảng hốt rõ ràng lại nghiêm túc gật đầu, giọng nói vừa run rẩy vừa kiên định:

- Được, cô đi đi.

Chu Phi nhìn nàng ấy một cách sâu sắc, cảm thấy cô đại tiểu thư này rất giỏi, công bằng mà nói, nếu đổi lại thành nàng, không có võ công hơn mười năm bên người thì e là không dám.

Chu Phi thấy dao găm cho nàng ấy, lại bôi ít bùn đất chà chà trong tay thành bột mịn thoa lên phần da lộ ra ngoài y phục của mình như tay, mặt,

cổ, nói với Ngô Sở Sở:

- Cô yên tâm, ta đã nói đưa cô về là chắc chắn có thể đưa cô về, dù có chết bên ngoài, hồn cũng sẽ bay trở lại.

Nói rồi, nàng nhanh chóng xoay người bước ra con hẻm nhỏ.

Ngô Sở Sở co rúc trong sọt mây đã rộng hơn không ít, nhặt cái nắp sọt đập vào, bắt chước Chu Phi dùng hai ngón tay móc lấy nắp sọt khép hờ, chôn mặt cuộn tròn trong đầu gối, bụng dưới lại bắt đầu âm ỉ đau, chốc chốc nàng tự chủ phải rùng mình.

Đây đúng là số 200 dài đằng đằng nhất trong cuộc đời nàng.

Ngô Sở Sở bắt đầu đếm, đếm rồi lại đếm, nghĩ tới phụ mẫu huynh đệ đều đã mất, chỉ còn lại mình nàng không nơi nương tựa, cô đơn lẻ bóng, nàng không kiềm được niềm bi thương dâng trào.

Nàng không dám khóc thành tiếng, chỉ lặng lẽ rơi lệ, lệ rơi rồi, lại tiếp tục đếm... thế mà vẫn có thể đếm tiếp số ban này.

“193, 194...”

Đột nhiên, có tiếng bước chân rất nhẹ vang lên.

Ai?

Giác quan của Ngô Sở Sở không nhạy như người luyện võ, lúc nàng nghe thấy tiếng thì người kia đã đến gần rồi. Hơi thở nàng treo cao cao trên cuống họng, ngón tay bầu lấy nắp sọt căng cứng, đầu ngón tay đã tê đến mức không còn tri giác, tay còn lại nắm chặt con dao găm Chu Phi để lại cho nàng.

Người tới nhỏ giọng nói:

- Là ta.

Ngô Sở Sở bỗng chốc thả lỏng, trên mặt nở nụ cười ngẩn ngui nhưng rồi nước mắt lại bất giác tràn mi.

Chu Phi mở nắp sọt, ném cho nàng ấy một bộ hắc y nhăn nhéo:

- Cởi xuống từ người chết, mặc tạm trước đã. Rồi chúng ta đổi địa điểm.

Ngô Sở Sở hỏi:

- Đi đâu?

Chu Phi nói:

- Hang ổ bọn chúng.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Minh Sâm

- Ta... ta cái trang không giống.

Ngô Sở Sở kéo bộ hắc y trên người, che ngực một cách mất tự nhiên.

Mỹ nhân quan trọng nhất là thần thái, kể đó là khung xương, kể nữa là bề ngoài, cuối cùng mới là trang phục.

Ngô Sở Sở là loại nữ tử nhìn sơ qua cũng biết được giáo dưỡng rất tốt, bốn chữ dịu dàng hiền thực toát ra từ trong xương, dù lẫn lộn ba vòng trong đồng bùn nhơ thành một kẻ ăn mày cũng là kẻ ăn mày dịu dàng xinh đẹp.

- Khởi quan tâm giống hay không, không sao.

Chu Phỉ nhét qua loa tấm lệnh bài khác trong tay, Ngô Sở Sở chú ý thấy bên trên viết “Tham Lang một.”

- Cô dùng đất cát trét lên mặt mình, đừng quá nổi bật là được.

Ngô Sở Sở bắt chước nàng, trét lên tay và mặt, vẫn rất không an tâm, bất kể thế nào cũng không nhìn ra được Chu Phỉ muốn làm gì, không kiềm được nói:

- Chúng ta thế này, nhìn gần nhất định sẽ lộ ra sơ hở, làm sao trà trộn vào bọn chúng?

- Chúng ta không trà trộn vào.

Chu Phi giữ eo nàng ấy từ phía sau, Ngô Sở Sở bất ngờ không kịp chuẩn bị bị nàng mang vút lên cao, may mà dọc đường nàng bị Chu Phi mang bằng tường vượt ngói đã quen nên kịp thời nuốt tiếng hét kinh hãi vào bụng, nghe Chu Phi nói rất nhẹ:

- Chúng ta giết vào.

Lúc này trời đã mờ mờ tối, hai nàng mặc hắc y hết như hắc y nhân khắp thành, nhìn từ xa không hề bắt mắt, nhưng Ngô Sở Sở vẫn không nhận được thấp thỏm bất an, nàng nghiêng đầu nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Chu Phi, luôn cảm thấy trong bụng nàng ấy, tim gan dạ dày e là chỉ chiếm một phần nhỏ, còn túi mật chiếm hơn nửa giang san.

Tuy hai người lặng lẽ không tiếng động chuyên leo tường đi hẻm nhỏ nhưng vẫn nhanh chóng gặp phải “đồng liêu”, Ngô Sở Sở bất giác nín thở.

Hắc y nhân kia xa xa nhìn thấy hai “đồng liêu”, cho rằng con hẻm này hẳn là đã được lục soát, bèn xoay người tại chỗ. Nhưng mới đi hai bước, hẳn đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, quay mạnh đầu lại thì một thanh cương đao lạng lẽ xẹt qua cổ hẳn trong khoảnh khắc, từ yết hầu cắt tới tai, máu phun ra như suối, hắc y nhân kia kinh hãi há miệng, không thốt được tiếng nào, đảo mắt co quắp mà chết.

Chu Phi tránh vệt máu bắn ra, nắm tóc hắc y nhân kéo vào chỗ sâu trong hẻm nhỏ. Ngô Sở Sở ban đầu ở bên cạnh nhìn, tay chân luống cuống, sau đó chợt nhớ ra cái gì, vội hốt đất mịn bên cạnh cố sức che lên vết máu trên đất.

Hai nàng trước đây không lâu, một người thì khi ra tay với người khác còn không dám thoải mái tay chân hại người, một người khác thì khi nói chuyện với nam tử xa lạ còn lắp ba lắp bắp.

Hiện tại, một người không cần ai dạy mà tự biết ra tay thế nào để một đao trí mạng không tiếng động, một người khác thì hơi nhạy bén chút là

biết làm thế nào để che đi vết máu.

Tiếp đó, Chu Phi cứ y theo cách cũ, chuyên ra tay với những hắc y nhân lạc đàn, khi giết tới kẻ thứ sáu, trên trời chợt vang lên tiếng ửng sắc bén.

Lúc này, trời đã tối, nhà cửa mái hiên xung quanh trong bóng tối bắt đầu mơ hồ, lay động như ma quỷ, Chu Phi nhất thời không phân biệt được phương hướng, bèn hỏi Ngô Sở Sở:

- Nhìn mấy con ửng kia xem nó bay tới chỗ nào thế?

Ngô Sở Sở ước đoán trong bụng, nói:

- Hình như là chỗ chúng ta ẩn thân ban đầu, có phải xác chết cô giấu bị chúng phát hiện không? Không tốt, y phục người đó bị chúng ta cởi rồi, vậy chẳng phải sẽ khiến họ cảnh giác sao?

Khóe môi căng thẳng cả ngày của Chu Phi cuối cùng cũng lộ chút ý cười:

- Cô nói đúng, chỗ này cách phủ nha địa phương còn xa không? Đi đúng hướng chứ?

Ngô Sở Sở gật đầu:

- Không xa, qua con đường này là tới.

Chu Phi nói:

- Cởi lớp da bẩn bên ngoài này xuống.

Ngô Sở Sở nghe lời, cởi bộ hắc y trên người người chết xuống, Chu Phi nhanh chóng cắt hai bộ hắc y này thành những khối nhỏ, nhìn quanh

quất chốc lát rồi bỏ chúng vào hố rác ở hậu viện một căn nhà, sau đó chạy thẳng đến phủ nha theo hướng Ngô Sở Sở chỉ.

Trong con hẻm nhỏ, Lộc Tồn Cừu Thiên Cơ mặt trầm như nước cúi đầu đánh giá thi thể trên đất, dùng mũi chân gầy cái cổ lệch hẳn qua một bên của hãn ta, nghiêm mặt nói:

- Còn có người che chở... hơn nữa lá gan không nhỏ.

Chim ưng dựa trên vai ông, một người một chim thoạt nhìn rất giống nhau, quả thực như cùng một trứng ấp ra.

- Muốn đục nước béo cò ở chỗ ta đâu dễ như vậy.

Cừu Thiên Cơ lạnh lùng nói:

- Tất cả nghe lệnh, trong vòng một khắc, sáu người một đội, đội trưởng kiểm kê lệnh bài, người làm rơi mất giết không cần hỏi.

Bên cạnh có người thấp giọng nói:

- Đại nhân, còn có người của tổ Tham Lang nữa, ngài xem...

Cừu Thiên Cơ mặt không biểu cảm liếc nhìn hãn.

Tên hắc y thuộc hạ nọ im lặng cúi đầu, lạng lẽ lui ra.

Lúc này, Chu Phi và Ngô Sở Sở kiên nhẫn nép vào góc tường chờ đợi, thấy hắc y nhân gần phủ nha hình như nhận được chỉ thị gì đó, đột nhiên thay đổi trận thế rải rác khắp nơi lúc trước, tụ tập từng đợt từng đợt với nhau, giống như một tấm lưới lớn rợp trời kín đất đột nhiên sắp xếp chỉnh tề trật tự.

Chu Phi muốn chính là hiệu quả này, thời cơ không thể mất, nàng túm lấy Ngô Sở Sở, khéo léo tránh thoát hắc y nhân được nghiêm chỉnh huấn

luyện đang kết hợp thành từng đội, leo vào phủ nha.

Không dừng lại phía trước, nàng chạy thẳng đến hậu viện... cũng chính là hậu viện của quan phụ mẫu địa phương.

Tạ Doãn phần lớn thời gian đều ăn ngon ngủ ngon, cực ít khi nằm mơ. Nhưng ngày hôm đó, hắn hoảng hốt cảm giác như mình rơi vào trong biển lửa, nắm lấy tay một người, đang nôn nóng tìm lối ra, khách điểm trên dưới chẳng qua chỉ ba tầng đột nhiên giống như biến thành một mê cung lớn làm thế nào cũng không ra được, đi tới đi lui đều là ngõ cụt.

Lửa càng cháy càng lớn, khói cũng càng lúc càng dày, hắn có thể cảm giác được hơi thở phía sau mình càng lúc càng yếu ớt, trong lòng Tạ Doãn gấp như thiêu như đốt, không biết từ đâu ra một luồng sức mạnh, chưởng một chưởng vào bức tường chắn trước mặt.

Tường đá vỡ nát, ánh nắng chói chang khiến người ta váng đầu hoa mắt, ngực Tạ Doãn buông lỏng, dùng sức kéo người phía sau:

- Ta đã nói ta thần công cái thế...

Nhưng trọng lượng trong tay hắn không giống như một người, hắn thành linh quay đầu, thấy bóng người kia lóe lên, chớp mắt bị ngọn lửa liếm trở lại, trong tay hắn chỉ còn một cánh tay cụt.

Trái tim Tạ Doãn tựa như bị ai đó bóp mạnh, giật mình tỉnh lại, toàn thân đều là mồ hôi lạnh.

Hắn phát hiện mình đang ở trong một gian nhà dân thấp bé, cửa sổ giấy bị rách nửa che nửa lộ, xà nhà phòng ốc đều đã có tuổi nhưng bàn và đệm giường đều mới tinh.

Tạ Doãn thử nhúc nhích, nơi ngực truyền đến từng trận đau đớn khó chịu, có lẽ bị một chưởng kia của “Lộc Tồn” Cừu Thiên Cơ làm chấn

thương, hần ho hai cái, cố sức ngồi dậy, nghỉ ngơi bên mép giường chốc lát, chợt nhớ ra gì đó, lập tức muốn đứng dậy đi ra ngoài.

Lúc này, cửa gỗ bị gõ nhẹ hai lần, sau đó “két” một tiếng, bị đẩy ra từ bên ngoài, một thiếu niên đi vào.

Người tới và Tạ Doãn bốn mắt nhìn nhau, gương mặt tức khắc lộ vẻ vui mừng, nói:

- Huynh rốt cuộc tỉnh rồi!

Thiếu niên này chẳng qua chỉ 15 16 tuổi, thân thể như ngọc, đôi mắt xinh đẹp, tướng mạo rất tuấn tú, ngữ điệu giống như là chỗ quen biết cũ của Tạ Doãn.

Tạ Doãn vừa thấy hần, tức thì sửng sốt:

- ...Minh Sâm?

Hai người đối mặt nhìn nhau chốc lát, gần như nói cùng một lúc:

- Sao huynh/đệ lại ở đây?

Tạ Doãn dùng sức bấm trán, đi ra phía ngoài:

- Bỏ đi, đệ không cần nói với huynh, huynh có chút chuyện, trở về lại nói với đệ...

- Tam ca.

Thiếu niên xoay người nhẹ nhàng khép cửa lại, nhỏ giọng nói:

- Bắc Đẩu Tham Lang và Lộc Tồn đều đang ở Hoa Dung, trong thành canh phòng nghiêm ngặt, hiện tại bất luận thế nào cũng không thể ra ngoài, huynh nhẫn nại một thời gian.

Tạ Doãn lắc đầu nói:

- Ta không đi không được.

Nói tới cũng lạ, Tạ Doãn đối đãi với ai cũng trưng ra khuôn mặt cứng nhả, dù là với nữ tử xa lạ cũng có thể làm như rất quen thuộc, nhưng thái độ của hắn đối với Minh Sâm gọi hắn là “tam ca” này lại vô cùng nghiêm túc, hầu như tiếc chữ như vàng.

- Là vì bằng hữu của huynh trong khách điểm sao?

Minh Sâm cài cửa phòng, nói:

- Huynh nghe đệ nói trước, đệ đã bảo Bạch sư phụ đi dò xét rồi, hễ có tin tức là lập tức nói cho huynh ngay. Khách điểm đó bây giờ đã cháy không còn ra hình thù gì nữa, trên người huynh lại có thương tích, nếu Bạch sư phụ cũng tay trắng trở về thì huynh đi có ích lợi gì?

Tạ Doãn suy nghĩ, thừa nhận người ta nói đúng, tuy ngoài miệng hắn thường ba hoa khoác lác nhưng trong lòng không phải hoàn toàn không tự hiểu lấy mình, hắn biết “Bạch sư phụ” trong lời người thiếu niên ấy cao minh hơn mình không chỉ một chút thì cũng không khăng khăng đòi ra ngoài gây thêm phiền phức nữa.

Minh Sâm thấy thế thở phào nhẹ nhõm, thả tay trên cửa xuống, đi vào ngồi trong phòng, hỏi:

- Huynh ở cùng ai thế? Nếu không phải Thanh Mai nhận ra huynh, kịp thời mang huynh về thì hôm nay chẳng phải nguy hiểm lắm ư? Làm đệ sợ muốn chết.

- Nói ra dài lắm, thay huynh đa tạ Thanh Mai cô nương.

Tạ Doãn đưa tay nhắc bình trà trên bàn nhỏ, bên trong là trà ấm, có thể thấy người hầu hạ vô cùng chu đáo, hắt thở dài một tiếng, rót ra hai ly, đẩy một ly cho thiếu niên bên cạnh, mấy lần muốn nói lại thôi, sau đó vẫn nuốt những lời sắp nói vào, không mện không nhặt hỏi:

- Gần đây sức khỏe tiểu thúc thế nào?

- Phụ thân rất khỏe, đa tạ.

Minh Sâm nhận lấy ly trà, dừng dừng rồi nói:

- Có điều hờ tí là hoàn toàn mất tin tức về huynh, bọn đệ đều rất lo lắng, ngày lễ ngày Tết cứ nghe phụ thân nhắc tới tam ca hoài.

- Ủ.

Giọng Tạ Doãn có chút thận trọng:

- Là huynh không phải, Tết năm nay sẽ về thăm ông ấy.

Minh Sâm nhẹ giọng nói:

- Tam ca, về nhà đi, bên ngoài loạn như vậy, bên cạnh huynh ngay cả một người chiếu cố cũng không có...

Mí mắt Tạ Doãn rũ xuống, lặng lẽ nói:

- Huynh từng thề độc với gia sư, học nghệ không thành không quay về, đệ cũng không phải không biết, sao có thể tư lợi bội ước?

Minh Sâm bất đắc dĩ nói:

- Huynh đó là học à, một năm có mười tháng ở bên ngoài du lịch, khó khăn lắm mới về một chuyến, đệ nghe nói huynh không đọc sách không luyện võ thì học cái gì... đúc kiếm rèn thép?

Tạ Doãn lơ đãng nở nụ cười, không tiếp lời, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cửa.

Lúc này, bên ngoài đột nhiên có người gõ cửa nói:

- Thiếu chủ.

Tạ Doãn không đợi Minh Sâm phản ứng đã nhảy lên, kéo cửa phòng ra.

Ngoài cửa có một người trung niên tướng mạo đường đường đang đứng, thấy Tạ Doãn thì cung kính hành lễ nói:

- Tam công tử.

- Bạch tiên sinh đừng khách sáo.

Tạ Doãn làm động tác đỡ người trung niên nọ trong không khí, hỏi:

- Thế nào rồi?

Bạch tiên sinh cúi đầu nói:

- ...Tam công tử xin bớt đau buồn.

Tâm Tạ Doãn chùng xuống.

Bạch tiên sinh không phí lời, miêu tả tỉ mỉ đầu đuôi cho hẳn, nói:

- Bắc Đẩu Tham Lang và Lộc Tồn vốn đi về phía Hoắc gia bảo ở Nhạc Dương nhưng nửa đường không biết nhận được tin gì mà tách khỏi đại đội nhân mã, bất ngờ đổi lộ trình đến Hoa Dung, chạy thẳng tới khách điểm kia, sau khi vào thì không nói tiếng nào liền bắt người, trong khách điểm lúc đó có không ít cao thủ, nhưng cuối cùng vẫn không địch lại số đông. Nếu lúc đó mạnh mẽ phá vòng vây thì cũng thôi nhưng nghe nói có

phụ nữ và trẻ em yếu đuối đi cùng, vì bảo vệ họ mà những bằng hữu này tạm lui vào trong khách điểm, muốn phái người ra ngoài cầu viện trợ, không ngờ Cửu Thiên Cơ sớm đã có chuẩn bị, thấy họ lui vào khách điểm liền lập tức ra lệnh cho thuộc hạ bao vây lại, giương lên hàng trăm ống nước độc, trực tiếp đưa họ vào tử lộ rồi phóng hỏa... Mặt sau khách điểm có một hầm rượu, lúc đó lửa lan ra quá nhanh, ai cũng hết cách.

Sắc mặt Tạ Doãn trong nháy mắt khó coi đến cực hạn, cả người loạng choạng.

Minh Sâm kêu lên:

- Tam ca, huynh...

- Không đúng.

Ngay sau đó, Tạ Doãn thành linh ngược mắt lên, nhanh chóng nói:

- Người của Bắc Đẩu hiện tại vẫn đang “tuần tra” trong thành sao? Tham Lang không phải người thành thạo như vậy, họ chưa đi, ắt không phải vì muốn quyết thêm vài bữa cơm, khẳng định có người chạy thoát, có phải không?

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Anh Hùng

Trong tiểu viện lẻ loi mọc ra một thân cây, không nhìn ra là giống cây gì nhưng hẳn đã nhiều năm rồi, bóng cây xanh um phủ xuống đầu, trải dài đến góc tường, nối liền với một mảng lớn rêu xanh như vẩy mực, vì ít dấu chân người nên rêu xanh rất tươi tốt, tự nhiên phát triển.

Trong viện treo đầy lụa màu và vải hoa, đều là vải cũ, rộng khoảng nửa thước, trên cây, trên nhà, đâu đâu cũng có, nếu không phải đều đã cũ đến mức phai màu thì rất có phong thái của đại tác gia “lụa màu treo cây” Tùy Dạng Đế. (1)

(1) Tùy Dạng Đế là vị vua thời nhà Tùy, vào mùa thu đông, cây trong vườn rụng lá, ông ra lệnh phải dùng lụa màu cắt thành lá, thành hoa dán lên cây và thả xuống mặt hồ để phong cảnh trong vườn luôn luôn như mùa xuân.

Một thiếu niên có vẻ là người hầu đặt mạnh hộp cơm ở cửa, ngông nghênh dùng sức đập cửa, hét lên rất vô lễ:

- Đưa cơm đưa cơm! Có ăn không?

Nấp hộp cơm theo tiếng trượt ra, bên trong lăn ra nửa cái bánh bao, thứ đó thực giống như “di tác tiền triều”, dường như có thể hóa đá thành tinh ngay tại chỗ, ngoan cường lăn trên nền đất, đồ ăn chất trong khay lại càng âm u, không có chút hơi nóng nào.

Người đưa cơm mặt lộ vẻ không kiên nhẫn, lại dùng sức đập cửa viện, miệng mồm thô tục:

- Bảo các người tự mình đi lấy cơm không đi, sau lưng lại nói linh tinh với đại thiếu gia, đưa cho các người mà còn không lấy, tiện chúng trời sinh còn thật tưởng mình là phu nhân chính thống à?

Lúc này, trong nhà có một bà vú cao lớn thô kệch chạy ra, trong tay giơ cái chổi, đằng đằng sát khí muốn đánh ra ngoài, người hầu đó thấy vậy, hảo hán không chịu thiệt trước mặt, miệng gọi “mẫu dạ xoa”, co cẳng chạy.

Bà vú chống nạnh, vươn cổ, đứng như bảo tháp ở cửa, mắng một hơi tám đời tổ tông, mắng đến mức tiểu tử đưa cơm không còn bóng dáng mới cúi đầu nhìn hộp cơm cũ trên đất, “hừ” mạnh, tiếp đó đành phải xách lên đi vào trong.

Bà vú vừa xoay người liền sợ hết hồn, một nữ nhân dáng người gầy gò không biết từ lúc nào đã đứng phía sau bà, đôi mắt đen như hạt đậu mở trừng trừng.

Bà vú vỗ vỗ ngực, vẻ hung hãn muốn cắn người ban nãy không còn, nhỏ giọng nói:

- Làm ta sợ muốn chết, phu nhân đúng là như mèo, đi, vào nhà, chúng ta ăn cơm.

Nữ nhân ngơ ngác không phản ứng gì nhưng vô cùng ngoan ngoãn, đành hoảng theo bà vú vào nhà, lúc băng qua tơ lụa dài thông xuống trong viện, bà duỗi ra bàn tay gầy đét, dịu dàng vuốt ve những tấm vải kia, ánh mắt si ngốc dường như linh động hơn, gương mặt thần thờ hiện ra thêm vài phần nhan sắc, dưới chân thực hiện một bước nhẩy uyển chuyển nào đó, đi hai bước xoay một vòng, diên diên khùng khùng hát lên một điệu hát dân gian không biết của vùng nào, sau đó bỗng dừng lại, tạo thành tư thế che nửa mặt, nhìn về một hướng liếc mắt đưa tình.

Là một nữ nhân diên.

Bà vú chạy tới như gà mẹ:

- Ôi ôi, đi nhanh đi, coi chừng té! Đừng nhìn, nhà kho ấy bị bọn chó chém ngàn đao dọn sạch rồi, bên trong ngoài ổ chuột thì không có gì đâu.

Nữ nhân điên ấy không biết có nghe hiểu hay không, cứ ngơ ngác nhìn chăm chăm gian phòng chứa đồ linh tinh đó mà cười, bị bà vú nửa lời nửa kéo vào trong nhà.

Chờ trong viện yên tĩnh lại lần nữa, nhà kho “nuôi chuột” thật sự phát sinh động tĩnh.

Chu Phi chui vào qua cửa sổ, tay cầm theo bọc giấy, đưa cho Ngô Sở Sở đứng ở cửa, thấy nàng ấy đang căng thẳng vịn khe cửa nhìn ra ngoài, bèn hỏi:

- Cô nhìn gì đấy?

Ngô Sở Sở bất giác nhỏ giọng:

- Làm ta sợ muốn chết, ban nãy cứ tưởng bị chủ nhân phát hiện.

Chu Phi nghe vậy lập tức nhìn ra ngoài, tay đặt lên đao bên hông, cảnh giác nói:

- Chủ nhân viện này rốt cuộc là ai?

Tối hôm trước, lúc hai nàng chui vào đây, phủ nha đang trống vắng, nhưng Chu Phi cảm thấy, phủ nha trọng địa không thể nào trống lâu được, chờ đám hắc y nhân kia phản ứng lại, rất nhanh sẽ bao vây chỗ này như cái thùng sắt, bởi vậy dưới sự chỉ điểm của tiểu thư nhà quan chính thống – Ngô Sở Sở, Chu Phi đã tìm được nơi ở của đám thê thiếp quan địa phương này.

Suy cho cùng, sĩ phu không phải đám giang hồ lỗ mãng, Tham Lang và Lộc Tồn không mấy khả năng sẽ càn rỡ đến hậu viện nhà quan.

Nhưng không ngờ quan huyện của một huyện Hoa Dung nho nhỏ mà trong nhà lại phú quý bức người, trong ngoài trạch viện ngay ngắn, tôi tớ qua lại đông đảo, Chu Phi nghèo túng suýt bị chói mù mắt chó, từ nhỏ nàng đã nghe trưởng bối nói các thứ như “phú quý bất năng dâm, bần tiện bất năng di” (2), trước đây nàng luôn nghe tai trái ra tai phải, rất không cho là đúng, nhưng bây giờ mới biết, nàng chưa từng được biết thế nào gọi là “phú quý”.

(2) Câu của Mạnh Tử, nghĩa là: giàu sang không thể cảm dỗ, nghèo khó không thể lay chuyển.

Trong hậu viện nhiều người nhiều quy củ, hai nàng không dám đánh rần động cỏ, cẩn thận từng li từng tí dò xét cả ngày mới tìm được một căn viện vắng vẻ nhất, tạm lánh trong một gian phòng trống.

- Chắc là ta trông gà hóa cuốc.

Ngô Sở Sở nói, nàng mở bọc giấy dầu ra, thấy bên trong là vài cái bánh nướng thịt băm còn bốc lên hơi nóng, tốt hơn cơm thừa canh cặn của chủ nhân nơi này không biết bao nhiêu lần, liền thở dài nói:

- Ta thấy chủ nhân viện này chắc là một cơ thiếp không được sủng ái, đã bị điên, chắc là từng sinh con nên mới luôn được nhốt lại nuôi trong phủ, cũng chỉ giữ cho bà ấy không chết mà thôi.

Chu Phi không biết lấy từ đâu ra hai khúc gỗ nhỏ dính đầy tro bụi, đẩy cho Ngô Sở Sở một cái, hai người cùng ngồi xuống, ăn như gió cuốn mây tan hết bánh nướng thịt băm trong bọc giấy. Bánh nướng ăn nhanh quá làm rơi vụn bánh, không chú ý đã hấp dẫn cả gia đình chuột trong nhà kho, chuột nơi đây không biết cả ngày đi đâu ăn vụng, con nào con nấy đều màu

mỡ béo tốt, không hề sợ người, lít nha lít nhít chạy tới, dọa Ngô Sở Sở sợ run bắn lên.

Chu Phi đuổi mũi chân ra, nhẹ nhàng hất bụng chuột, con chuột to đầu lĩnh bị đá bay vút ra ngoài, “bộp” một tiếng, đập vào tường hôn mê, đám chuột nhắt khác thấy vậy, đua nhau hào hán không chịu thiệt trước mắt, chen lấn chui về sào huyệt của mình.

Chu Phi nói:

- Cô không sợ người chết mà sợ chuột?

Ngô Sở Sở hơi xấu hổ cúi đầu cười, bỗng dưng nhớ đến cảnh ngộ của mình, mũi tức thì chua xót, vành mắt đỏ lên, sau đó nàng lại cảm thấy khóc lóc sụt sùi chỉ khiến người ta nhìn khó chịu bèn liếc mắt nhìn trở lại, vì để mình không suy nghĩ lung tung, nàng đành thử tìm cách trò chuyện với Chu Phi.

Chu Phi kỳ thực không quá chủ động, gặp phải người hoạt bát, nàng sẽ tương đối hoạt bát hơn một tí, gặp phải người trầm mặc ít nói, nàng cũng sẽ trầm mặc ít nói theo, bây giờ nàng đang tâm sự trùng trùng, giữa chân mày dường như có thể nhìn ra bóng đen mờ mờ, Ngô Sở Sở nghi ngờ nếu mình không chủ động nói chuyện với nàng thì nàng có thể cau mày nhìn bức tường cả ngày.

- Ờ... A Phi.

Chu Phi phục hồi tinh thần lại, quay qua nhìn Ngô Sở Sở, thấy nữ tử ấy vẻ mặt căng thẳng, giống như sợ mình gọi đường đột mà lẽ ra không nên như vậy, nàng bèn “ừ” một tiếng.

Ngô Sở Sở suy nghĩ hồi lâu, không nghĩ ra thứ gì để tán gẫu với Chu Phi, đành phải nói theo sự việc:

- Bước kế tiếp chúng ta phải làm sao?

Chu Phi nói:

- Trước tiên trốn mấy ngày. Bắc Đẩu hôm nay diệt cả nhà này, ngày mai diệt cả nhà kia, chắc là rất bận, không có khả năng đợi mãi ở đây, chúng ta thoát được lần này là ổn. Chờ bọn chúng đi rồi, chúng ta liền chạy về phía nam, yên tâm đi, càng về phía nam càng an toàn.

Ngô Sở Sở gật đầu, lại hỏi:

- 48 trại rốt cuộc như thế nào?

Chu Phi không nghe được là nàng ấy muốn gọi cho nàng nói chuyện, chỉ xem nàng ấy là một nữ cô nhi mất mẫu thân và đệ đệ, trong lòng trống trải, bèn nói:

- 48 trại kỳ thực là 48 môn phái, nếu cô sợ lạ thì trước tiên cứ ở chỗ ta, khi ta không có đó thì ở cùng muội muội ta.

Ngô Sở Sở khó khăn lắm mới tìm được đề tài, vội hỏi:

- Cô còn có muội muội? Chắc hẳn muội ấy rất đẹp rất lợi hại!

Hình ảnh Lý Nghiên lóe lên trong lòng Chu Phi, nàng thuận miệng nói:

- Tướng mạo bình thường, không hề lợi hại, là một con ngốc.

Ngô Sở Sở:

- ...

Đúng là không thể nào tán gẫu tiếp được!

Ngô Sở Sở tự mình lúng túng một hồi, kết quả vừa nhìn sang vẻ mặt cực kỳ vô tội của Chu Phi thì hơn cả lúng túng, nàng cảm thấy buồn cười.

Nụ cười này của nàng khiến Chu Phi phản ứng được là mình nói chuyện khiến người ta không thể nào nói tiếp, muốn nói thêm vào nhưng không biết nói gì mới tốt, đành tìm đề tài một cách nhạt nhẽo:

- Thứ cô đeo trên cổ là khóa trường mệnh à? (3)

(3) Khóa trường mệnh: còn gọi là khóa ký danh, là một món đồ trang sức đeo trên cổ trẻ em, theo mê tín thời xưa cho rằng nó có thể trừ tà, khóa lại sinh mệnh.

Bình thường chỉ có trẻ con mới đeo khóa trường mệnh, nghe nói là có thể đeo đến khi trưởng thành nhưng thiếu niên khi đến 11 12 tuổi, quá nửa đều tự cho rằng mình đã là người lớn, bắt đầu ghét thứ đồ trẻ con này, rất ít thấy nữ tử đến tuổi của Ngô Sở Sở còn đeo nó.

Ngô Sở Sở cúi đầu sờ chiếc vòng trên cổ mình, vẻ mặt trở nên ảm đạm:

- Cha ta đeo cho ta, lúc ta còn nhỏ, ông ấy từng tìm người bói mệnh cho ta, thầy bói nói ta bạc mệnh, cần có đồ vật áp chế, cái này khi xuất giá mới có thể gỡ xuống.

Chu Phi:

- Đại đương gia chúng ta nói cha cô là một anh hùng.

Ngô Sở Sở cười:

- Cô không biết cha ta à?

Chu Phi lắc đầu, nói:

- Lần đầu tiên ta xuống núi.

- Ừ.

Ngô Sở Sở vô cùng thông hiểu, gật gật đầu:

- Nếu cô xuống núi sớm hơn ba năm rưỡi sẽ không cảm thấy cha ta là anh hùng đâu, khi đó họ đều gọi ông ấy là “nhị thần phản đảng”. Năm xưa hoàng đế Bắc triều soán vị đoạt quyền, 12 bề tôi đưa cựu hoàng tộc xuôi nam, không ít người trong triều không đi cũng không muốn thờ hai chủ, mấy năm đó người thì bị mất đầu, người thì bị lưu đày, số còn lại hoặc là người của hoàng đế Bắc triều hoặc là người bị ép phải thay đổi lập trường, cha ta chính là người “thay đổi lập trường” năm đó, vì sau này ông ấy là võ tướng có chức quan cao nhất trong những người thay đổi lập trường nên hoàng đế Bắc triều phong ông ấy làm “Trung Vũ tướng quân”, hai chữ “Trung Vũ” có đạo đã thành trò cười, bất kể ai nhắc tới đều phải phì nhố.

Chu Phi nghe Lý Cẩn Dung nhắc tới “Trung Vũ tướng quân” nhưng không ngờ đó là do đối thủ cũ của đại đương gia – hoàng đế Bắc triều phong, không khỏi ngẩn người.

- Không sợ cô chê cười, kỳ thực mãi đến năm kia, ta vẫn tưởng ông ấy là người như vậy.

Ngô Sở Sở nói:

- Ngờ đâu có một ngày, ông ấy bỗng dưng vội vã trở về, đưa ba mẫu tử bọn ta đi, chính là chỗ ẩn cư ở Chung Nam___nơi đó thâm sơn cùng cốc, bên ngoài xảy ra chuyện gì cũng không biết, ta chỉ nhớ mẹ cả ngày lau nước mắt, rất lâu sau mới nghe người ta nói là năm xưa khi đưa ấu đế xuôi

nam, bọn họ từng thương lượng phải giữ lại một người ở trong triều làm nội ứng, mang tiếng nhớ muôn đời. Mấy năm nay bọn họ nội ngoại kề vai, dốc sức giữ lại cơ hội cho Nam triều xoay chuyển, lúc đó mới dựng nên Nam triều. Nhưng làm hết lần này tới lần khác, ông ấy dù làm việc kín kẽ đến đâu cũng sẽ khiến Tào Trọng Côn nghi ngờ, ba năm trước Tào Trọng Côn giả vờ bệnh để đặt bẫy giết nhiều thế lực giang hồ, cũng là để thăm dò ông ấy.

- ...

- Ông ấy biết dù lần này miễn cưỡng qua ải thì đế vương cũng đã nghi ngờ, người một lòng trung thành đã khó mà qua ải hiểm nghi, huống hồ ông ấy vốn dĩ có hai lòng. Cha ta viết thư cho mẹ ta, chỉ nói “nhân nhục hai mươi năm, đến đây chấm dứt”, sau đó ông ấy lâm trận phản chiến, cùng Cam Đường tiên sinh nội ứng ngoại hợp, hạ liền ba thành, giết Liêm Trinh. Ông ấy cũng... xem như là tuần quốc.

Chu Phi nhất thời không nói nên lời, kỳ lạ là nàng không hề sinh ra cảm khái “đây là một anh hùng hảo hán” mà ngược lại lại nghe ra nỗi oan ức tày trời từ lá thư của Ngô Phí tướng quân gửi cho phu nhân, thiếu niên thường có thể nhịn được đau, nhịn được khổ nhưng không nhịn được nhục. Nàng suy nghĩ theo lời của Ngô Sở Sở, chỉ hơi nhập tâm một chút là cảm thấy phần uất khó nén, hận không thể liều mạng, dùng cái chết để rửa oan.

Chu Phi nói:

- Hai mươi năm.

Ngô Sở Sở “ừ”___với hai cô nương không biết hai mươi năm là thế nào mà nói, “hai mươi năm” nghe cũng dài như cả đời cả kiếp.

Ngô Sở Sở:

- Cha ta nói, năm xưa Trình Anh và Công Tôn Chủ Cửu một người bỏ con, một người bỏ mạng (4), thế nhân đều xem Trình Anh là kẻ bán bạn cầu vinh, tham sống sợ chết, còn cha ta tuy cũng bị muôn người chỉ trích nhưng tốt xấu gì cũng chưa từng liên lụy vợ con, so với cảnh ngộ tổ tiên đã tốt hơn không biết bao nhiêu lần, bởi vậy ông ấy rất hài lòng thỏa mãn, không dám giận hờn.

(4) Thời xuân thu chiến quốc, Trình Anh là bạn của Triệu Thuần nước Tấn, Triệu Thuần bị kẻ gian hãm hại, giết hết cả nhà, Trình Anh và Công Tôn Chủ Cửu bàn kế với nhau, Trình Anh đưa con mình cho Công Tôn Chủ Cửu để giả mạo làm đứa con của Triệu thị, giấu đứa con Triệu thị thật sự vào trong núi rồi cố ý tố cáo Công Tôn Chủ Cửu che giấu đứa trẻ. Công Tôn Chủ Cửu và đứa trẻ kia bị giết.

Chu Phi lắc đầu nói:

- Đạo lý này ta không hiểu lắm.

Nào ngờ lúc ấy nàng nói không hiểu nhưng qua chưa đến hai ngày, nàng không thể không hiểu.

Thẩm Thiên Khu và Cừu Thiên Cơ xác thực không thể ở lại Hoa Dung quá lâu, trong mấy ngày này, họ đã lật tung cả huyện thành Hoa Dung nhưng ngay cả con chuột cũng không bắt được.

Chu Phi biết, chỉ cần kéo dài thời gian tới khi hai tên Bắc Đẩu mang theo đám chó của chúng rời đi thì xem như nàng thắng, Thẩm Thiên Khu đương nhiên cũng biết rõ.

Ngày thứ ba, Bạch tiên sinh ẩn núp trong bá tánh quay về báo tin, nói là bọn hắc y nhân trong thành lộ liễu hay âm thầm tìm người đều đã rút lui, Tạ Doãn tỉ mỉ lắng nghe các loại tin tức Bạch tiên sinh báo lại, đoán ra được Bắc Đẩu có lẽ đang tìm một món đồ mà món đồ ấy không sợ bị hỏa thiêu.

Bạch tiên sinh nói:

- Mới bắt đầu thì có mấy hắc y nhân chết, trận thế loạn, nghe nói Tham Lang và Lộc Tồn vì vậy mà lục đục.

- Thâm Thiên Khu sẽ không bắt cần với người của 48 trại như thế.

Tạ Doãn chậm rãi nói:

- Cho nên món đồ kia là ở trên người Ngô phu nhân... Ngô tiểu thư hoặc tiểu đệ đệ của nàng ấy, hai người chắc chắn có một người còn sống, hơn nữa lúc ban đầu Bắc Đẩu không ngờ bên cạnh người Ngô gia còn có cao thủ bảo vệ.

Hắn nói tới đây, trong lòng chợt hiện ra chút mong đợi không nói rõ được_____Tạ Doãn biết, dựa theo cách làm người của đám Trương Thần Phi, nếu lúc đó thật sự thông qua một phương pháp nào đó, có cơ hội đưa một người trong số họ đi cùng con của Ngô gia thì người mà bọn họ đẩy ra ngoài chắc chắn là tiểu sư muội kia.

Cho nên... Chu Phi có lẽ vẫn còn sống?

Bạch tiên sinh lại nói:

- Hôm nay Thâm Thiên Khu ở cổng phủ nha giống trống khua chiêng khen ngợi một người, tam công tử có biết là ai không?

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Tam Thí

Minh Sâm dẫn theo Bạch tiên sinh, thị nữ Thanh Mai và mấy hộ vệ, thời gian ở lại vùng Hoa Dung khẳng định không ngắn, hiển nhiên đã lập nên một thân phận giả không chê vào đâu được, qua lại quen mặt với hàng xóm.

Tạ Doãn vô cùng cố ý xem nhẹ người “huynh đệ” này, đừng nói Minh Sâm chỉ mang theo một đám người vô cố ở lại nơi được Bắc triều cai trị, dù hẳn khoác thêm một tấm da dê đi ăn cỏ, Tạ Doãn đại khái cũng định làm như không thấy, giả vờ như chuyện này không hề có chút kỳ lạ nào.

Nhưng chuyện đến nước này, hẳn không thể không nương nhờ sức mạnh của Minh Sâm.

Minh Sâm đối đãi với hẳn đúng là không còn gì để nói.

Vị Bạch tiên sinh kia trừ bản lĩnh lớn ra, còn có một đôi tay thần kỳ, có thể biến nam thành nữ, biến già thành trẻ, ông thành thạo vẽ mặt Tạ Doãn giống y hệt một hộ vệ trong phòng, chỉ cần không để hai gương mặt cạnh nhau tỉ mỉ so sánh thì hầu như không nhìn ra sơ hở.

Tạ Doãn dùng gương mặt này ra ngoài, bách tính sống chung quanh đều chào hỏi hẳn, giống như hẳn đã sống ở đây năm trăm năm vậy, rất tự nhiên, không dễ bắt dây động rừng.

Thấy bên này đã xong xuôi, Minh Sâm liền ôn hòa nói với hộ vệ kia:

- Vất vả rồi, Giáp Thìn, người lo công việc trước đi, hôm nay không được ra ngoài.

“Giáp Thìn” trầm mặc thi lễ vái, lặng lẽ rời đi.

Tạ Doãn thầm thở dài, hẳn biết những hộ vệ này ngoại trừ ai nấy thân mang tuyệt kỹ, bảo vệ an toàn của chủ nhân ra thì còn là “thế thân”.

Gương mặt mỗi người bọn họ đều đã được dự phòng ở chỗ Bạch tiên sinh, một khi gặp phải nguy hiểm không hóa giải được, bất cứ lúc nào họ cũng phải vì chủ nhân mà thế mạng.

Tạ Doãn nhìn những người này, nhớ tới chức trách của họ, trong lòng đều không quá vui vẻ, nhưng việc này dù sao không do hắn quản, hắn cũng không tiện chen mồm, chỉ nói với Bạch tiên sinh:

- Đa tạ, chúng ta mau đi thôi.

Một lát sau, Bạch tiên sinh dẫn tới “Giáp Thìn” ra ngoài, hòa vào đám đông không dấu vết.

Lúc họ chạy tới có thể nghe Thẩm Thiên Khu nhạt nhẽo nói:

- ...Bỏ tôi theo sáng, có công với nước, khen thưởng nơi đây, ba trăm lượng vàng.

Nói xong, vẻ mặt ông u ám như đánh rắm trước mặt đám đông, lạnh nhạt quét mắt qua cả đám người chung quanh, tự nhiên đi đến một bên ngồi xuống, dù sao cũng không ai dám cãi lý với ông.

Sau đó, một hắc y nhân bưng cái khay lớn đi ra, ba trăm lượng cũng nặng cả trăm cân nhưng hắc y nhân đó căn bản không dùng cả bàn tay mà chỉ dùng mấy ngón tay nhẹ nhàng bưng khay, giống như trên đó không phải một đồng vàng nặng trĩu mà là giấy vụn.

Các lão bách tính trong nhà gom chút ngân lượng vụn vặt còn không dễ, nào có từng được thấy thỏi vàng ròng xếp hàng hàng ngay ngắn?

Nhất thời mắt sáng lên, như ong vỡ tổ.

Ánh mắt Cừu Thiên Cơ quét qua mọi người, bỗng nhếch môi cười, đưa tay nói với người phía sau:

- Mời!

Tại Tạ Doãn “ong” lên, thấy chung quanh không ít người cũng giống hần_____có người lão đảo ngay tại chỗ, có người theo bản năng che tai lại.

Cừu Thiên Cơ không la to, thậm chí không cố ý nói lớn tiếng nhưng dù là người ở ngoài cùng nhất cũng có thể nghe rõ rành rành, giọng nói ấy truyền rất xa, vọng vào tai như kim châm xuống, khó chịu không để đâu cho hết.

Tạ Doãn lúc này mới thấy rõ nam nhân nhỏ thó phía sau Cừu Thiên Cơ, không khỏi hơi nhắm mắt lại_____hần nhận ra được người đó, mấy ngày trước, tướng mạo ông ta tuy không đẹp hơn bây giờ nhưng không hề rụt rè như vậy, cũng không hề miễn cưỡng tươi cười thấp thỏm lo sợ như vậy. Ông ta thậm chí còn từng chào hỏi mình, từng chiêu đãi bọn họ một bữa cơm nước thoải mái ra trò.

Trong lòng Tạ Doãn không khống chế được hiện lên một suy nghĩ: “Chu Phi biết không?”

Cừu Thiên Cơ đứng chấp tay, dùng giọng nói đặc thù của ông ta cất tiếng:

- Chắc hần chư vị hương thân đều nhớ, mấy ngày trước, một nhóm phản tặc đi ngang nơi này, hiện đã đền tội...

Giọng Lộ Tồn vang vọng khắp thành Hoa Dung, các tiểu thương đều vây quanh lại, các nhà dân gần đó cũng có không ít người mở cửa sổ nhìn ra ngoài. Trong phủ của huyện lệnh đại nhân, các tôi tớ tùm năm tùm ba xì xào bàn tán...

Trong một tiểu viện xa xôi, Chu Phi bấu chặt trường đao trong tay.

- Nhóm người này từ Thục Trung lén lút chạy ra, tác oai tác quái ở vùng đó đã lâu, người qua đường cũng không chịu buông tha, luôn là có tiền cướp tiền, không tiền cướp ngựa, xem mạng người như cỏ rác, không chuyện ác nào không làm! Bọn ta lần theo đường đi của chúng mà đến, thấy những thôn hoang vắng không một ai thoát được bàn tay tàn ác của chúng, hầu như bị cướp bóc hết sạch, các thôn dân ngày phải đóng cửa, nơm nớp lo sợ, đêm thì lo lắng bất an, chỉ sợ tặc nhân lại tới! Quả thực đáng ghét đáng hận! Loại gian tặc này sống ở trên đời, gieo họa muôn nơi, không băm vằm trăm mảnh không đủ hóa giải lòng căm phẫn của nhân dân!

Mọi người đồng thanh hô to:

- Băm vằm trăm mảnh! Băm vằm trăm mảnh!

Âm thanh ấy loáng thoáng xuyên qua phủ nha và đình viện, rơi vào tai Chu Phi. Tiểu viện của nữ nhân điên nằm rất xa, ngày thường tiếng phố xá náo nhiệt cũng nghe không rõ nhưng bây giờ âm thanh đó có thể vọng tới thì người lên tiếng hẳn là rất đông, người ở ngay cạnh đó chắc là sắp đình tai nhức óc.

Chu Phi nhắm mắt cũng có thể tưởng tượng được, Mộc Tiểu Kiều gây nhiều tội ác ở vùng Động Đình như vậy, trong thành Hoa Dung ắt có bách tính lưu vong chạy nạn đến đây, không rõ nội tình, nghe những lời vu oan hãm hại này còn tưởng rằng kẻ hại họ nhà tan cửa nát chính là những thi thể mang ra từ khách điểm kia.

Quần chúng sao có thể không xúc động tuôn trào, không lớn tiếng hoan hô?

Mũi dao của nàng dựng thẳng xuống đất, tay cầm dao nổi cả gân xanh.

- Hơn nữa còn có dư nghiệt của Ngô Phí hai lần phản chủ sau khi trốn đi, không biết hối cải, cấu kết với chúng làm chuyện gian ác! Tội phụ Ngô Phạm thị, thê tử Ngô tặc, sau khi xảy ra chuyện, quyết không nhận tội, ngang nhiên bỏ trốn, đầu nhập vào đám phỉ nhân, ngày đêm làm bạn với lũ trộm cắp ngang ngược. Khắc khắc, loại đàn bà dâm đẳng này...

Vỏ dao trong tay Chu Phỉ quét qua mặt đất, phát ra âm thanh bén nhọn ngăn ngui. Ngô Sở Sở không còn biết khóc cười, giống như kẻ ngốc.

Mẫu thân nàng xuất thân cao quý, từ nhỏ đã có tri thức hiểu lễ nghĩa, cả đời giúp chồng dạy con, quy củ khuôn phép, bây giờ không chỉ chết không chỗ chôn thân mà sau khi chết còn mặc cho những người này há miệng thối tha khó ngửi, thêu dệt cho bà danh tiếng bất trạch phóng đảng, dê hèn bỉ ổi.

Ngô Phí tướng quân khi còn sống mừng vì chưa từng liên lụy vợ con, chết rồi rốt cuộc vẫn không thoát khỏi tai kiếp.

Lúc này, trong viện đột nhiên vang lên tiếng ca chót vót, ngắt ngang lời của Lộc Tồn truyền vào, cao vút đến gần như bát ngát, lời hát đều là “ê ê a a”, không biết đang nói gì, chỉ cảm thấy vô cùng thê lương thảm thiết.

Chu Phỉ bất ngờ không kịp chuẩn bị giật mình, nhìn qua khe cửa ra ngoài, thấy nữ nhân điên trong viện không biết từ khi nào đã đi ra giữa sân, giày cũng không mang, lộ ra đôi chân trần, quần bản thân màu mè sặc sỡ như con gà rừng, biến dưới tàng cây thành sân khấu kịch khoác lụa đỏ, tự nhiên biểu diễn.

Từ sau lần gã người hầu đưa cơm bị bà vú đánh đuổi thì không dám tới gây hấn nữa, mỗi ngày đều vớt cơm thừa canh cặn ở cửa rồi đi. Chu Phi cảm thấy mình không mời mà tới, trốn trong viện người ta, ít nhiều cũng nên có chút biểu hiện, bèn mỗi lần đến phòng bếp làm đầu trộm đuôi cướp đều tiện thể mang theo ít điểm tâm bánh bao các thứ, lặng lẽ bỏ vào hộp cơm của họ.

Mấy ngày nay, nữ nhân điên nếu không phải ở trong phòng buồn bực thì chính là ở trong sân ngây ngốc, Chu Phi ngoại trừ lén lút cho ăn thì chưa từng để ý đến bà.

Lúc này, qua khe cửa nhỏ, Chu Phi nhìn chăm chăm nữ nhân điên vừa hát vừa nhảy, trong lòng ngạc nhiên nghi hoặc: “Cổ hộng người bình thường có thể che lại giọng Bắc Đẩu sao? Bà ta điên thật hay điên giả? Có lai lịch gì?”

Tuy lời nói của Lộc Tồn Cừ Thiên Cơ khiến Chu Phi nổi trận lôi đình nhưng nàng cũng muốn từ trong miệng ông ta nghe ra những tin tức quan trọng_____chẳng hạn như khi nào bọn chúng rời đi, lại chẳng hạn như kẻ phản bội của 48 trại có mượn danh nghĩa của Thần Phi sư huynh để giả truyền tin tức, lừa Vương lão phu nhân đang tìm họ đến hay không... hoặc là chúng có dứt khoát gây bất lợi gì với 48 trại hay không?

Nhưng thấy bà điên này cứ hát không chịu để yên, Chu Phi thật hận không thể lao ra lấy vải rách chặn miệng của bà.

Lúc trong lòng nàng như thiêu như đốt, bà vú trong viện bưng một chậu gỗ chạy ra, đặt chậu gỗ xuống cửa, giậm chân nói:

- Tổ tông của tôi ời, sao cô lại ra ngoài!

Nữ nhân điên làm thế liên hoa chỉ:

- Rơi rớt thành bùn...

- Thành bùn thành bùn.

Bà vú lau nước trên tay mình, chạy tới kéo nữ chủ nhân, cắn nướn lỏ nhủ:

- Biếт có bùn mà không mang giầy, haiz!

Đợi hai người kia đi rồi, Ngô Sở Sở chợt thấp giọng nói:

- Rơi rớt thành bùn nát thành bụi, không có dư hương.

Chu Phỉ sững sờ, cúi đầu nhìn nàng ấy.

Ngô Sở Sở nói:

- Trước đây mẹ ta từng nói với ta, nhân dân đều sống trong nước bùn, ngày ngày chịu khổ không thể giải thoát, thích nghe nhất là những thứ như “thanh giả bất thanh, liệt nữ thâm tình, thánh nhân tàng ô, hiền lương nạp cấu” (1), nghe hoài không chán, nghe đi nghe lại vẫn say sưa mê mẩn, nào chứa được hai chữ “cao thượng”?

(1) Người có vẻ trong sạch nhưng không phải vậy, liệt nữ vụng trộm yêu đương, thánh nhân che giấu những điều dơ bẩn, người tài đức có những thứ xấu xa.

Chu Phỉ mấy ngày liền bi phẫn không nơi phát tiết, nghe xong lời này, trong lòng chợt dâng lên một luồng lệ khí:

- Ai dám nói vớ nói vẩn, giết hết là được.

Tính cách Ngô Sở Sở mềm mại rụt rè, người khác nói gì nàng đều trả lời tốt, rất ít thể hiện ra ngoài miệng điều chân chính nghĩ trong lòng, mấy ngày nay theo Chu Phỉ tuy chịu không ít cực nhọc nhưng trong lòng không khỏi xem Chu Phỉ là người thân của mình, lời nói cũng ít đi mấy phần kiêng kỵ, nàng cúi đầu rũ mi nhẹ nhàng nói:

- Không phải, A Phỉ, mẹ ta nói, người khác vô duyên vô cớ làm hại cô, chính là trong lòng ôm ý nghĩ cô cũng xấu xa giống họ, nếu cô thật sự gặp người nào giết người đó, dần dà tính tình tất nhiên cũng cực đoan dễ giận, không cho phép người khác trái ý chút xíu nào, đây chẳng phải là hợp ý họ hay sao?

Trong lòng Chu Phỉ khinh thường: “Đạo lý chó má gì vậy, đọc sách đọc ngu à. Cực đoan dễ giận thì sao chứ, luôn mạnh hơn giun để vô duyên vô cớ bị thiêu chết.”

Nhưng nàng cảm thấy nếu nói câu này ra khỏi miệng, Ngô Sở Sở chắc chắn sẽ khóc, bèn ra sức nuốt vào.

Ngón tay Chu Phỉ siết vỏ trường đao, vuốt nhiều lần ra một cái dấu sâu hoắm.

Nàng rất muốn nhắc đao xông ra, cắt lưỡi đám người dám to gan nói bậy nói bạ đó, nhưng đồng thời nàng cũng vô cùng hiểu, với bản lĩnh của nàng, cùng lắm chỉ đủ nói lời hung dữ với Ngô Sở Sở trong căn phòng vừa tối vừa nhỏ này thôi, dù có thêm một Chu Phỉ nữa cũng chưa chắc có thể chạm đến một sợi tóc gáy của những tên Bắc Đẩu kia.

Không cần Cừu Thiên Cơ ở bên ngoài quạt gió thổi lửa, chỉ sự thực vô cùng chân thực này đã đủ khiến lục phủ ngũ tạng của nàng như thiêu như đốt rồi.

Không có tiếng ca của nữ nhân điên, giọng Cừu Thiên Cơ xa xa tiếp tục nhẹ nhàng vọng vào không gì ngăn cản, ông ta tỉ mỉ nói triều đình anh minh thần võ thế nào, định ra đại kế diệt phỉ ra sao, phân hóa những phản tặc “hiếp đáp bách tính” thế nào, đánh vào trạm ngầm, lợi dụng tâm lý “phân chia lợi ích không đều” của phản tặc, dùng chân thành cảm động đối phương, dùng đạo lý thuyết phục đối phương, xúi giục những kẻ lầm đường lạc lối quay đầu là bờ, vân vân và mây mây...

- Chư vị hương thân! Trong tay mấy tặc nhân đã dính bao nhiêu huyết lệ mạng người? Bây giờ chết thật là hời cho họ!

Lúc này, trong đám đông chợt có người lớn tiếng hô:

- Quất xác!

Tạ Doãn phút chốc chấn động, quay đầu nhìn lại nhưng không thấy người hô lớn ấy là ai.

Cừu Thiên Cơ nghe vậy, gương mặt như mặt chim giãn ra, cười vô cùng thỏa mãn, khoát tay nói:

- Dù tội giết người cũng đến đập đầu xin lỗi là cùng, cho qua đi, cho qua đi.

Nhưng mọi người chung quanh đã bị khơi gợi lên lòng bạo ngược, càng nghe nói “cho qua” thì càng âm ỉ om sòm.

Cừu Thiên Cơ cười lớn nói:

- Được, thuận theo dân ý! Quất xác mấy tặc nhân này giữa chợ!

Tạ Doãn chợt bước lên, bị Bạch tiên sinh kéo lại.

Tạ Doãn ra sức giãy giụa.

Bạch tiên sinh kề sát tai hắn nói:

- Tam công tử bình tĩnh chớ nóng, với sức lực một mình tôi khó mà chống đỡ hai đại cao thủ Tham Lang và Lộc Tồn, người chết đã chết, đợi chúng ta san phẳng ngụy triều, nổi oan khiên cuối cùng sẽ có ngày gột rửa, không cần nóng vội nhất thời.

Hai má Tạ Doãn kéo căng, cách lớp da mỏng manh hầu như có thể nhìn ra gân xanh trên trán hắc, rất lâu sau, hắc thâm thì hỏi:

- Bạch tiên sinh, Hoắc gia bảo vốn là môn phái giang hồ, dù quy tụ các môn phái nhỏ lẻ xung quanh thì chẳng qua cũng chỉ là hạng âm ỉ đấu dũa với nhau thôi, tại sao lại đột nhiên đóng quân chặn ngựa, vơ vét của cải trắng trợn? Hoắc Liên Đào tự cho rằng mình đã lên thuyền ai?

Bạch tiên sinh sửng sờ, chớp mắt hiểu được hàm ý của Tạ Doãn, vội nói:

- Tam công tử, công tử nhà tôi đến nơi này chưa lâu, quả thực có liên hệ với Hoắc gia bảo chủ nhưng chẳng qua là xuất phát từ tấm lòng cùng chung mối thù đối phó Tào tặc. Hoắc gia bảo ngư long hỗn tạp, dưới trướng có những ai, có hành vi gì, công tử nhà tôi không hề biết, chuyện này...

Tạ Doãn mặt không biểu cảm ngắt lời ông:

- Ông không cần giải thích với ta, ai mà không có mấy bằng hữu giang hồ “không thể diện” chứ?

Bạch tiên sinh không biết ba chữ “không thể diện” có điển cố gì, nhất thời nghi ngờ có phải mình nói sai gì hay không, không biết nên nói tiếp thế nào.

Chỉ dăm ba câu, Cừu Thiên Cơ đã sai hắc y nhân dưới trướng mang mấy chục thi thể cháy đen trong khách điểm ra ngoài, đặt song song trên đường cái.

Thẩm Thiên Khu chợt đứng lên, không nói một lời phẩy tay áo bỏ đi, hắc y nhân tổ Tham Lang theo sát phía sau, hắc y nhân hai bên bỗng ít đi một nửa, ánh mắt Cừu Thiên Cơ âm trầm nhìn theo bóng lưng ông ta, tiếp đó khoát tay.

Các hắc y nhân thuộc hạ của ông đồng loạt tách sang hai bên, chừa ra một khoảng trống lớn, lúc mới bắt đầu không ai dám cử động, mãi đến khi một ông lão có dáng vẻ lừ đừ dân run rẩy bước về trước, đầu tiên đá một cú lên trên một thi thể, sau đó mặt đầy thù hận và dữ tợn, dùng sức giẫm, giẫm như điên...

Cửu Thiên Cơ giơ cao hai tay, một con chim ưng rít gào đậu lên trên cánh tay ông, vỗ vỗ đôi cánh nghiêm nghị mang theo sát cơ sắc bén. Ông lớn tiếng nói:

- Đồng đảng phản tặc vẫn chưa quét sạch, nếu có người lại lập công, thưởng ba trăm lượng vàng như cũ!

Có người mở đầu, rất nhanh có người noi theo, trong các bách tính này, có người mà bạn bè thân thích hoặc bản thân từng bị đám Mộc Tiểu Kiều hãm hại, có người đơn thuần sợ hãi vì người khác, có người theo tham gia náo nhiệt, và có người sáng mắt vì ba trăm lượng vàng vừa này hắc y nhân cầm trên tay... rất nhiều loại người tụ tập với nhau, hả lòng hả dạ.

Bạch tiên sinh đưa tay kéo Tạ Doãn đứng im bất động tại chỗ:

- Tam công tử, đi.

Tạ Doãn không nhúc nhích.

Bạch tiên sinh:

- Tam...

- Đợi đã.

Tạ Doãn gian nan nói:

- Ta... một người bạn của ta bây giờ có lẽ cũng ở trong thành, ta sợ nàng ấy làm ra chuyện gì kích động.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Bất Ngờ

- Đại nhân!

Một hắc y nhân Bắc Đẩu phi ngựa tới, dừng trước mặt Thảm Thiên Khu, tung người xuống ngựa, quỳ một chân dưới đất, nói:

- Đồng đại nhân đã tìm khắp sơn cốc kia nhưng không thể tìm được tung tích Mộc Tiểu Kiều nên sai tôi tới hỏi đại nhân một tiếng, bước kế tiếp cần làm thế nào?

Thảm Thiên Khu dừng lại, nâng mí mắt nói:

- Lập tức khởi hành, hội hợp với tổ Vũ Khúc ở Nhạc Dương!

Bên cạnh có một hắc y nhân tổ Tham Lang nghe vậy, vội dè dặt nhắc:

- Phía Cừ đại nhân...

Thảm Thiên Khu liếc hắt, hắc y nhân đó thấy sau lưng rét lạnh, tức thì không dám lên tiếng nữa.

Thảm Thiên Khu cười lạnh:

- Đại nhân? Thảm mỗ và loại mặt hàng này xưng hô giống nhau, khó trách nổi tiếng thiên hạ là không bằng heo chó.

Một câu của ông chê bai Lộc Tồn nhưng cũng không tha mình, chúng thuộc hạ bên cạnh nghe vậy nhất thời không biết nói tiếp thế nào, đâu thể

nói “đại nhân anh minh” đúng không? Đành phải hai mặt nhìn nhau ngây người như tượng.

Thẩm Thiên Khu quét mắt qua những người khúm na khúm núm, rụt rè lo sợ kia, chỉ cảm thấy đồng liêu đều là lũ khốn, thuộc hạ đều là đám phế vật, không biết tại sao mình lại chen vào đó cho vạ người thóa mạ, nhất thời thực sự rất bức bối, vừa vuốt ngực ho khan vừa sải bước rời đi.

Một bên khác, theo trời chiều ngả về tây, trên đường cái, đám đông điên cuồng cuối cùng đã phát tiết đủ, dần dần tản đi, trên đất chỉ còn lại một bãi tro cốt tàn khiến người ta buồn nôn, sắc trời cũng dần tối xuống.

Hắc y nhân hai bên căng thẳng đề phòng cả ngày, bây giờ vẫn không dám buông lỏng, đang chờ mệnh lệnh của Cừu Thiên Cơ.

Cừu Thiên Cơ chậm rãi vuốt ve cổ chim ưng, sắc mặt âm u khó đoán, một hắc y nhân tổ Lộc Tồn bước tới, thấp giọng xin chỉ thị:

- Đại nhân?

Cừu Thiên Cơ kỳ thực không phải đi chung đường với Thẩm Thiên Khu và Đồng Khai Dương, ông là đặc biệt đuổi theo người Ngô gia mà tới, lúc mới bắt đầu nghe nói người Ngô gia âm thầm liên hệ với 48 trại, Cừu Thiên Cơ có chút như gặp đại địch__48 trại núi non trập trùng, cao thủ như mây, mấy năm nay giống như một con nhím khiến người ta không biết há miệng chỗ nào, một khi người trốn vào trong đó, muốn đào móc ra là rất khó.

Nhưng nào ngờ phí sức chín trâu hai hổ bố trí, khó khăn lắm mới vây khốn được “cá lớn” trong khách điểm, vừa mới động thủ, Cừu Thiên Cơ liền phát hiện trong đó không hề có cao thủ hàng đầu, người thanh niên dẫn đầu kia e còn chưa đến tuổi thành niên, chẳng qua chỉ là một văn bối hơi lớn tuổi chút dẫn theo một đám nhãi con chưa dứt sữa mà thôi.

Lúc này trong ngoài thành Hoa Dung canh phòng nghiêm ngặt, một con ruồi cũng không bay ra được, Cừu Thiên Cơ liệu định rằng người ông muốn tìm vẫn ẩn náu ở đây nên mới nghĩ ra cách nham hiểm này ép họ xuất hiện___hễ là thiếu niên, đa phần đều không nhịn được thù, không nhịn được thanh danh bị ô uế, không nhịn được sỉ nhục, nào ngờ ông diễn trò hề rầm rộ cả một ngày, nhưng người ẩn náu kia ngay cả bóng cũng không thấy, hoàn toàn là “liếc mắt đưa tình với người mù”, rất lúng túng.

“Ta còn nói Lý Căn Dung không biết có “vật kia” nên mới phái mấy nhóc con đi đưa hàng, không ngờ đúng là coi thường ả, để ả chơi kế ve sầu thoát xác ngay dưới mí mắt ta.” Cừu Thiên Cơ trầm ngâm chốc lát, nhận định rằng người ẩn nấp trong bóng tối này ắt là một cao thủ “tâm cơ thâm trầm, thủ đoạn cay độc” liền cười lạnh một tiếng, chậm rãi nói:

- Ta nói chẳng qua là mấy cô nhi quả phụ, sao mời được 48 trại làm chỗ dựa, ả Lý Căn Dung này cũng thực là không làm chuyện không có lợi... chỉ cần người này còn ở trong thành, chúng ta sẽ còn cơ hội, không ngại, rút lui trước.

Ông ta ra lệnh một tiếng, để lại người tuần phố và canh gác, còn phần lớn hắc y nhân tổ Lộc Tồn theo Cừu Thiên Cơ rời đi, Bạch tiên sinh ẩn trong đám người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm___vừa nãy ông nghĩ, lỡ như vị bằng hữu ngốc không biết Tạ Doãn kết bạn ở đâu kia từ trên trời giáng xuống, nhất quyết đòi xuất đao với người ta thì ông chắc chắn không thể khoanh tay đứng nhìn. Ông biết rõ bản lĩnh “khấp người là chân” của tam gia nhà mình, người có thể ở cùng với cậu ấy không mấy khả năng là tuyệt đỉnh cao thủ gì, Bạch tiên sinh thân ở giữa lớp lớp vòng vây Bắc Đẩu, có thể tự giết ra ngoài đã là quý, không thể nào lo cho mấy người này được, mười phần có tám chín phần sẽ bỏ mạng ở đây.

May mà vị “bằng hữu” kia của Tạ tam gia vẫn chưa quá ngốc.

Tâm Tạ Doãn từ từ chìm xuống.

Bạch tiên sinh kéo nhẹ hăn, dùng ánh mắt xin chỉ thị. Tạ Doãn trầm mặc chốc lát, khẽ gật đầu, hai người cũng giống như lúc đến, một trước một sau rời đi.

Đầu tiên Tạ Doãn bình tĩnh suy nghĩ: “Không thể nào là Chu Phi. Tính tình của nàng ấy không thể nào nhịn được.”

Sau đó hăn lại đi về trước mấy bước như có điều suy nghĩ, bước chân chợt dừng lại.

Phải, nếu người mà Bắc Đẩu đuổi bắt khắp thành không phải là Chu Phi, vậy nàng ấy... hăn là vừa nãy ở trước mặt mình.

Những thi thể kia sau khi bị thiêu cháy co quắp, bị vô số người giẫm đạp, chỉ còn lại một đồng tro tàn.

Trong nháy mắt dường như có một cây kim dài lộ ra một đầu hiểm ác trong ánh hoàng hôn, chốc chốc lại đâm vào ngực hăn, Tạ Doãn ho khan mấy tiếng, suýt không thở nổi.

Tiểu cô nương kia không hay cười nhưng khi cười lên, đuôi mắt thon dài sẽ cong cong vênh vênh, lộ ra mấy phần tinh nghịch.

Tiểu cô nương nghiêm túc nói với hăn “ăn nói quan trọng”, trong thạch lao u ám nhét một đồng chai chai lọ lọ qua cho hăn, sao có thể biến thành một đồng thít nát tay chân không rõ?

Sao có thể bị những ngõ tác kia dùng chiếu cói quấn lại sơ sài, tiện tay kéo ra vứt ở bãi tha ma ngoài thành?

Tạ Doãn giống như một người phản ứng trì độn, lúc này hăn nhìn chăm chăm, trong đầu luôn suy xét rất nhiều hành động của Bắc Đẩu, mãi đến bây giờ mới tỉnh táo lại_____những người mới đây còn cùng hăn

chung hoạn nạn, cùng tán dóc linh tinh nơi màn trời chiếu đất, một người cũng không còn.

Hắn nhất thời có chút hốt hoảng, luôn cảm thấy có một cô nương mảnh khảnh lười nhác ngồi bên cạnh, mặt bần như mặt mèo cũng không biết rửa, còn thề son sắt phải đi méc chuyện sư huynh lén lút đi nghe ca kỹ hát khúc...

Bạch tiên sinh thấy hắn đột nhiên dừng lại, không rõ vì sao, bèn quay đầu nhìn hắn mang ý dò hỏi, chỉ thấy Tạ tam công tử dùng khuôn mặt chất phác của Giáp Thìn nhìn thẳng vào mặt đất ba thước dưới chân, không biết là nhập hồn hay xuất hồn, bỗng nhiên như trúng tà, xoay người chạy đi.

Bạch tiên sinh giật mình, túm lấy bả vai hắn:

- Tam... cậu làm gì vậy?

Ông là cao thủ đương thời, một phát túm lấy vai Tạ Doãn, Tạ Doãn đương nhiên là nửa bước khó đi.

Tạ Doãn bị tiếng gào của ông lôi ba hồn bảy phách trở về, con người hơi rụt lại.

Đúng, hắn muốn làm gì? Đi nhặt xác sao?

Bất kể đây có phải bẫy hay không, gần bãi tha ma chắc chắn có người của Cừu Thiên Cơ chờ họ tự chui đầu vào lưới. Cổ họng hắn hơi nhúc nhích, cuối cùng không thể không thừa nhận, hắn làm gì cũng đều là vô ích.

Tạ Doãn trầm mặc chốc lát, cuối cùng vẫn quay đầu lại, nói với Bạch tiên sinh:

- Không có gì, đi thôi.

Bạch tiên sinh thấp giọng nói:

- Chờ việc này qua đi, mấy kẻ tai họa đó đi rồi, chúng ta sẽ phái người ra ngoài thành liệm cho những bằng hữu ấy.

Tạ Doãn không quay đầu lại, nói:

- Sớm bị thú hoang tha đi mất rồi, không cần đâu, đa tạ.

Bạch tiên sinh nhiều năm nay đã nhìn quen sinh tử hợp tan, nghĩa khí không còn, cùng lắm là sau khi chuyện xảy ra thì thôn thức dăm câu, nhiều ngày trôi qua, nếu không còn ai nhắc tới cũng sẽ không để trong lòng.

Chúng sinh đều sẽ chết, hoặc hôm nay, hoặc ngày mai, hôm nay khóc rống trên mộ phần người khác, chưa biết chừng ngày mai chính mình ngay cả mộ cũng không có, đây đều là chuyện bình thường... nhưng nghe Tạ Doãn nói câu nói ấy, không biết tại sao, ông đột nhiên quay đầu nhìn chỗ đoàn người đang dần tản ra, thấy quan binh và ngỗ tác bắt đầu ra tay thu dọn tàn cuộc, liền vô cớ hiện ra một nỗi thê lương không thốt thành lời.

Mạng người, rẻ hơn kê, hơn gạo, hơn vải vóc, hơn ngựa xe.

Chỉ đắt hơn tình nghĩa một chút, cũng xem như đáng mừng.

Chu Phi không biết ở trong mắt hai phe địch ta, nàng đã thành một nhân vật “cáo già xảo quyệt”.

Nàng có thể trong một đêm bị ép ra tâm nhân nhưng không thể ngủ một giấc là thất khiếu (1) đều thông. Khi nghe rõ Cừu Thiên Cơ muốn làm gì, sợi dây trong đầu nàng tức thì đứt đoạn, không nghĩ được gì cả, chỉ muốn kéo Cừu Thiên Cơ qua căn xé từng ngum từng ngum, lúc đó nàng không đếm xỉa gì hết, chỉ muốn lao ra ngoài hành hung.

(1) Thất khiếu: gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng

Tay Ngô Sở Sở bưng bát ăn cơm còn run cầm cập, sao kéo được nàng? Chỉ có thể trơ mắt nhìn Chu Phi tung người vọt lên, nhảy ra ngoài cửa sổ, Ngô Sở Sở hoảng hốt đuổi theo, hai tay chống lên khung cửa, liều mạng thử hai lần, đừng nói là nhảy ra, nàng ấy còn không thể tự đẩy chính mình lên nữa là, nhưng nàng ấy không dám la to ở đây, chỉ có thể tuyệt vọng hô nhỏ:

- A Phi! A Phi!

Chu Phi căn bản không nghe nàng ấy, không ngờ đúng lúc này, một viên tròn hoa hòe đủ sắc đột nhiên từ trên trời giáng xuống.

Ngô Sở Sở bị dọa hét thất thanh ra tiếng, định thần nhìn lại, nữ nhân diên trong viện từ trên phòng tung bay hạ xuống, lúc rơi xuống đất không hề làm tung bụi, đứng chắn trước mặt Chu Phi, nhìn chăm chăm nàng.

Đáy mắt Chu Phi ửng đỏ, hơi chớp tay nói:

- Đa tạ tiền bối thu nhận mấy ngày nay, đã quấy rối nhiều, tương lai còn mạng sẽ báo đáp.

Nói rồi, nàng liều lĩnh tiến lên một bước, muốn vòng qua người nữ nhân diên.

Nào ngờ nữ nhân diên này giống như chơi cướp đường vậy, Chu Phi đi bên trái, bà ta đi bên trái, Chu Phi đi bên phải, bà ta cũng đi bên phải, hai tay treo đầy lụa màu như một con thiêu thân lớn vỗ cánh, chắn trước mặt Chu Phi như âm hồn bất tán. Chơi rồi chơi, bà chơi thấy thú vị liền phì cười ra tiếng.

Thái dương Chu Phi nổi gân xanh, không muốn phí lời với bà nữa, miệng nói “đắc tội”, trường đao không ra khỏi vỏ đánh về phía bả vai nữ nhân diên muốn ép bà tránh ra.

Ai dè cổ tay bà khẽ run, đao của nàng bị bà một phát bắt được.

Nữ nhân điên:

- Hì hì hì...

Chu Phi kéo trường đao ra khỏi vỏ, xoay tay đổi bên sống đao, dùng sống đao quét ngang giữa bụng và ngực đối phương. Nữ nhân điên “ui da” một tiếng, cả người rụt về sau, Chu Phi nhân cơ hội nhảy lên xà nhà, nào ngờ còn chưa đợi nàng chạy đi, cổ chân liền bị một móng vuốt bắt được.

Người tập võ, kỹ năng cơ bản nhất là thân dưới phải ổn, cái này phải bắt đầu luyện từ nhỏ. Nào ngờ vừa bị móng vuốt gầy đét như que củi ấy kéo, Chu Phi liền cảm thấy như có một luồng sức mạnh ập tới, nàng dùng “Thiên Cân Trụ” cũng chả ăn thua, toàn thân bị nữ nhân điên ấy xách ngược từ nóc phòng “kéo” xuống!

Ngô Sở Sở hét to:

- A Phi!

Bà vú dững mãnh trong viện cuối cùng cũng bị tiếng hét của nàng ấy kinh động, xách cây chổi lớn chạy ra:

- Ai?

Bà vú ba chân bốn cẳng chạy tới, vừa cúi đầu nhìn liền sững sờ.

Đao trong tay Chu Phi rơi ngoài hai thước, một cái chân nàng bị nữ chủ nhân nắm chặt, người kéo lê trên đất, suýt hôn mê.

Bà vú trợn to mắt:

- A ơ, các người là ai?

Trước mắt Chu Phi biến thành màu đen, hiện tại nói không nên lời.

Nữ nhân diện không cười, mặt không biểu cảm xách Chu Phi đi, kéo lê trên đất vào trong viện. Bà vú nhìn quanh quất, nhặt trường đao rơi một bên lên, theo về trong viện, cẩn thận cài cửa lại.

Nữ nhân diện kéo Chu Phi vào trong viện liền buông tay, Chu Phi lập tức theo bản năng rụt cái chân khó khăn lắm mới quay về, nghiêng răng nghiêng lợi “rắc rắc”, bẻ lại cổ chân trật khớp, Ngô Sở Sở vội chạy ra khỏi nhà kho lẫn trốn, dè dặt chặn trước mặt Chu Phi, khom người nói:

- Vị phu nhân này, chúng tôi không mời mà tới, thực rất xin lỗi, nhưng chúng tôi không có ác ý, cũng không trộm, trộm đồ, chuyện, chuyện đó...

Lúc nữ nhân diện không cười trông hết như người bình thường, chỉ có đôi con ngươi đen láy nhìn có chút khiếp người. Bà đưa tay xoa thái dương, không thềm nhìn Ngô Sở Sở mà nhìn chăm chăm Chu Phi, hỏi:

- Tiểu nha đầu, ai dạy người Phá Tuyết Đao?

Chu Phi chật vật ngồi dưới đất, nghe vậy ngẩn người, lý trí mất đi dần trở lại, nàng suy nghĩ, trả lời:

- Gia truyền.

Nữ nhân diện “ồ” một tiếng, lại hỏi:

- Vậy Lý Chủy là gì của người?

“Lý Chủy” chính là phụ thân của Lý Cẩn Dung, lão trại chủ của 48 trại.

Chu Phi:

- Là ông ngoại ta.

Bà vú xách chổi “a” lên, nhìn Chu Phỉ từ trên xuống dưới.

Chu Phỉ khó hiểu đánh giá nữ nhân trước mặt trông không có vẻ gì là diên này, ngữ khí hơi tốt hơn một chút, hỏi:

- Xin hỏi tiền bối là...

Nữ nhân diên mỉm cười nói:

- Ta là bà ngoại ngươi.

Chu Phỉ:

- ...

Nàng sững sờ chốc lát, tức thì giận dữ. Ngoại tổ mẫu của nàng lúc sinh nhị cữu vì khó sinh mà qua đời, nữ nhân diên trước mắt nhìn không chênh lệch mấy với Lý Cẩn Dung, rõ ràng là nói hươu nói vượn, muốn chiếm hời của nàng thì thôi đi, một hơi còn muốn chiếm hời của hai đời, bất kính với tổ tiên!

Chu Phỉ nhin cơn đau nơi cổ chân, nhảy lên, lạnh lùng nói:

- Tiền bối, nếu bà còn ăn nói bậy bạ nữa, dù ta đánh không lại bà cũng phải lĩnh giáo chút đỉnh!

Nữ nhân diên nghe vậy, lui về sau một bước như bị dọa sợ, vỗ vỗ ngực như nữ tử bình thường, bữu môi nói:

- Hung dữ quá, “bà ngoại sau” cũng là bà ngoại mừ, sao hả, người thấy ta không đẹp bằng bà ngoại ruột của ngươi sao?

Chu Phỉ không thể nhịn được nữa, đánh một chưởng qua ngắt những lời lộn xộn vớ vẩn của “bà ngoại” này.

Nữ nhân diện ấy cười hi hi chạy khắp viện, giống như đang đùa giỡn với nàng. Trong tay Chu Phi không có đao nhưng chiêu pháp của nàng được kế thừa chung hệ với đao, vừa mạnh vừa nhanh, thế mà nàng giống như đánh vào băng nổi trên nước vậy, trơn trượt không thể nào đánh được.

Chu Phi giận dữ, đưa tay kéo dải ruy băng của nữ nhân diện giữa không trung, hung hăng kéo mạnh, một chiêu nghiêng theo đó hạ xuống, lấy chiêu làm đao, nơi chiêu đánh xuống vang lên tiếng “vút”.

Nữ nhân diện kia cười nói:

- Đao tốt!

Bà như cá bơi nghiêng người trượt đi một bước, một chiêu của Chu Phi đánh vào một dải ruy băng khác trên ngực bà, dải ruy băng ấy tựa như vật sống, mềm yếu không xương vừa trầm xuống vừa quăn lại, bao lấy cả bàn tay bà bên trong, sau đó mắt hoa lên, dưới chân nữ nhân diện kia không biết đi bước đi kỳ dị gì, thành thạo quăn Chu Phi thành một cái kén tăm đủ màu.

Chu Phi:

- ...

Ngô Sở Sở đã bị dọa ngây người.

Nữ nhân diện vô cùng thương yêu sờ sờ mặt nàng:

- Tiểu bảo bối đáng thương.

Chu Phi giãy giụa mấy cái nhưng giãy không ra, nàng vốn bị Cừu Thiên Cơ kích thích lòng đầy phần uất, lại bị dăm ba câu của nữ nhân diện quái lạ này chọc nổi xung thiên, trong lòng bị phần đan xen, thầm nghĩ: “Mình không thể ra ngoài giết Bắc Đẩu báo thù cho sư huynh thì thôi, bây

giờ ngay cả một kẻ điên cũng không làm gì được, mặc cho bà ta ăn nói bậy bạ, khiến tổ tiên cũng không thể an bình...”

Huyết thái dương của nàng hình như có một sợi gân nhảy mạnh, nhảy đến mức nửa đầu nàng đau như kim châm, trong lòng Chu Phi đột nhiên dâng lên một suy nghĩ: “Nếu khi đó số trời run rủi để người chạy thoát là Thần Phi sư huynh... là bất cứ sư huynh nào thì sao sẽ vô dụng thế này?”

Nàng càng nghĩ lòng càng khó chịu, nhất thời sững sờ tại chỗ như tàu hỏa nhập ma. Cổ họng nàng ngòn ngọt, tự ép ra một ngụm máu.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Nam Dao

Chu Phỉ hoảng hốt cảm giác trước mắt mình như sáng lên, tiếp theo, hình như có hơi nóng đến gần mặt nàng.

Một giọng nói vang lên:

- Nha đầu này võ công tầm tạm, ngoại hình càng tầm tạm, ta thấy nó không giống Lý Chủy đại ca, cũng không giống ta... chẳng lẽ, giống bà ngoại ruột kia của nó?

Chu Phỉ thầm nghĩ: “Hứ!”

Đáng tiếc, dù nàng có lòng muốn phỉ nhổ vào mặt người ta nhưng lại không có sức.

Lúc Chu Phỉ hơn mười tuổi, Lý Cẩn Dung chê nàng đi đứng không vững, thay đổi phương pháp khiến nàng té ngã hơn ba tháng, sau khi ngã xong, các trưởng bối trong trại không thể tùy tiện gạt ngã nàng, nhưng ban này nữ nhân điên này một phát kéo nàng từ trên nóc nhà xuống đất, có thể tưởng tượng được sức mạnh ấy lớn chừng nào.

Khi ấy nàng cảm thấy như lục phủ ngũ tạng đều chuyển chỗ, hồi lâu không thể nói nên lời, đã bị nội thương, sau đó lại bị lời nói của đối phương kích thích, phần nộ công tâm, cho nên mới có một ngụm máu này.

Có điều may mà Chu Phỉ không có sức trả lời.

Ngô Sở Sở thấy nữ nhân điên này giơ lên một ngọn đèn nhỏ sơ sài, lắc qua lắc lại trước mặt Chu Phi trong gian phòng ánh sáng mờ mờ, lúc nói “giống bà ngoại ruột kia của nó” thì mắt đột nhiên lộ vẻ hung ác, thoạt nhìn như sắp ấn ngọn đèn dầu vào mặt Chu Phi, đem nàng nấu đúc lại một lần.

Vị tiền bối này điên vô cùng tùy tiện, căn bản không biết đâu mà lần, Ngô Sở Sở chỉ sợ bà nói được một nửa thì hung tính đại phát, bèn vội nói:

- Nữ nhi giống cha, nữ tử đương nhiên phải trông giống phụ thân mình.

Nữ nhân điên nghe vậy, vẻ mặt quả nhiên dịu lại, đặt “hung khí” trong tay qua một bên, gật đầu nói như thật:

- Ta chưa từng gặp cô gia, hôm nào phải dẫn ta đi xem mới được.

Ngô Sở Sở nơm nớp lo sợ không dám đáp lời, sau lưng bị mồ hôi lạnh thấm ướt đầm, sợ hơn cả trước đó trốn hắc y nhân trong hẻm nhỏ___dù sao lúc đó có Chu Phi, còn bây giờ chỉ một mình nàng đối phó với kẻ điên lợi hại tới đòi mạng này. Nàng lặng lẽ nuốt mấy ngụm nước bọt, lấy hết dũng khí hỏi:

- Phu nhân xưng hô thế nào?

Nữ nhân điên ngồi một bên vô cùng đoan trang, đưa tay vén tóc mai của mình, thái độ vẫn xem như ôn hòa nói:

- Ta tên Đoàn Cửu Nương, người là ai? Cha mẹ người đâu?

- Phụ mẫu tôi đều...

Ngô Sở Sở cho rằng trong cơn kinh hoàng và sợ hãi, mình có thể nói câu “phụ mẫu tôi đều đã mất” ra khỏi miệng, nào ngờ tâm trạng bị kiềm nén nhiều ngày không mấy may để ý tới hoàn cảnh của chủ nhân, nàng nói

chữ “đều” liên tục hai lần, ký ức bị một mảnh chiếu che lại lại tuôn trào mãnh liệt rất nhiều sinh ly tử biệt, Ngô Sở Sở bất giác phát hiện hai má mình ửng đỏ, không biết từ khi nào đã nước mắt như mưa.

- Chết hết rồi?

Đoàn Cửu Nương thò người về phía trước, chống khuỷu tay lên đầu gối, nâng quai hàm như thiếu nữ, nhưng thứ bà nâng là khuôn mặt với làn da nhão và đôi môi đỏ tươi, không khiến người ta cảm thấy “yêu kiều” mà chỉ thấy có chút khủng bố.

Ngô Sở Sở lệ rơi lã chã nhìn chăm chăm “miệng to như chậu máu” của bà, vô thức lùi về sau một bước.

Đoàn Cửu Nương bình thản nói:

- Cha mẹ chết hết có cái gì mà khóc, trên đời này có mấy ai cha mẹ đều sống cả? Cha mẹ ta đã đầu thai hai lần rồi, ta không có lấy một người huynh đệ tỷ muội, khó khăn lắm mới có một tình nhân, ai da, cũng xuống tuổi vàng luôn rồi_____

Câu sau chữ “ai da” là bà lên giọng hát ra, không phải khúc nhạc lưu hành đương thời, nghe như một làn điệu dân gian vùng thôn quê nào đó. Ngô Sở Sở chưa phòng bị việc bà nói chuyện đàng hoàng thì bà lại hát lên, nàng nhất thời trợn mắt há mồm. Đoàn Cửu Nương uốn éo như rắn nước đứng dậy, duỗi móng tay nhọn, điểm nhẹ lên trán Chu Phỉ hôn mê bất tỉnh, cười nói như quở mắng:

- Tiểu oan gia.

Nói rồi, bà khẽ phát ra tiếng cười khiến người ta tê cả da đầu, lăm lăm “oan gia dài” “oan gia ngắn”, tự mình ra sân múa.

Ngô Sở Sở:

- ...

Sao không chút dấu hiệu nào lại điên rồi?

Chu Phi tỉnh lại trong trạng cười như nữ quỷ, toàn thân nàng căng cứng, đột nhiên ngồi dậy, ánh mắt vừa mở mắt liền muốn giết người dọa Ngô Sở Sở giật mình, sau đó nàng ấy vừa mừng vừa sợ nói:

- Cô tỉnh rồi!

Chu Phi cúi đầu nhìn lướt qua trường đao đặt bên cạnh, khoát tay với nàng ấy.

Liền sau đó, có tiếng sột soạt truyền tới, bà vú già trong viện bưng hai cái bát vào, trực tiếp đặt trước mặt Chu Phi.

Chu Phi phòng bị nhìn chăm chăm bà.

Bà vú lau đôi bàn tay thô ráp lên người, hơi cẩn trọng cười nói:

- Cháo này ta dùng bếp lò nhỏ để nấu, còn nóng đấy, mau ăn đi.

Chu Phi không nhúc nhích.

Bà vú cao lớn thô kệch này đại khái là quanh năm ở chung với người điên nên nếu không phải người ép bà chống nạnh mắng sa sả thì bà rất có tính nhẫn nại, bà kéo một băng ghế nhỏ qua, ngồi xuống đối diện Chu Phi, nói:

- Ta nói mấy ngày nay bọn chó săn đoạn tử tuyệt tôn kia sao lại tốt bụng đưa không ít thức ăn cho người sang, hóa ra là nhờ phúc Lý cô nương...

Chu Phi lạnh lùng ngắt lời bà:

- Ta không phải họ Lý.

Bà vú sững sờ, tiếp theo cười nói:

- Đúng đúng, xem đầu óc của ta này_____ơ... phu nhân nhà ta ấy mà, điên hơn mười năm rồi, nói chuyện làm việc bừa bãi, không biết nặng nhẹ, cô nương đừng so đo với bà ấy.

Chu Phi:

- Thứ lỗi ta mắt kém, không nhìn ra bà ta điên chỗ nào.

Bà vú già than thở:

- Bà ấy cũng không phải hoàn toàn không có thần trí, chỉ là lúc tốt lúc xấu, có lúc nhìn thì khỏe mạnh nhưng nói không chừng chốc lát sau nghĩ đến gì đó thì lại rơi vào ma chướng.

Ngô Sở Sở hỏi:

- Cứu Nương từ nhỏ đã vậy sao?

Chu Phi nghe vậy, chân mày hơi nhíu lên:

- Cứu Nương gì?

Ngô Sở Sở:

- Bà ấy nói bà ấy tên Đoàn Cứu Nương.

Chu Phi cảm thấy cái tên này vô cùng quen tai, hầu như rất sống động, với kiến thức nông cạn của nàng, tình huống này thực sự rất hiếm, có thể thấy “Đoàn Cứu Nương” chắc chắn là một cái tên nổi tiếng. Nàng nhớ kỹ một lát, trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ, nàng bỗng ngồi thẳng dậy, bật thốt:

- Bà ta chính là Đoàn Cửu Nương? Sao bà ta lại là Đoàn Cửu Nương?

Rất lâu về trước, Lý Cẩn Dung tình cờ có nhắc với họ, hiếm khi Lý Cẩn Dung nói đến chuyện giang hồ bên ngoài, bà kiên quyết không lãng phí miệng lưỡi nói về những kẻ vô danh tiểu tốt, ngay cả “Bắc Đẩu” vì là chó săn Bắc triều nên cũng không có tư cách được bà nhắc tới.

Trong số những người được Lý đại đương gia cảm thấy “là một nhân vật” xếp ra chính là “Song đao chia Nam Bắc, Nhất kiếm định Sơn Xuyên, Quan Tây Khô Vinh thủ, Bồng Lai có tán tiên”.

Trong đó, “đao” chia Nam Bắc, Nam đao chính là Phá Tuyệt Đao của Lý gia, Lý Cẩn Dung nói, với bản lĩnh của bà, tuy rằng học Phá Tuyệt Đao nhưng còn xa mới có tư cách nhận danh hiệu “Nam đao”, bây giờ người bên ngoài nhắc tới chẳng qua là nể mặt 48 trại mà thôi. Đồng xưng với “song đao, nhất kiếm, tán tiên” là “Khô Vinh thủ”, kỳ thực là một đôi sư huynh muội, một “Khô” một “Vinh”, “Khô” chính là Đoàn Cửu Nương, có điều sau này bà mai danh ẩn tích, rất nhiều tiểu bối đều cho rằng “Khô Vinh thủ” chỉ có một người.

Đoàn Cửu Nương mất tích mười mấy năm trước, có người nói bà đã chết, cũng có người nói bà đã giết nhân vật quan trọng nào đó, vì tránh tai họa nên thoái ẩn giang hồ, thậm chí có lời đồn rằng bà trốn ở 48 trại... đương nhiên Chu Phi biết trong trại không có người này.

Nhưng đánh chết nàng cũng không nghĩ tới, Đoàn Cửu Nương trong truyền thuyết lại làm tiểu thiếp trong hậu viện cho một quan huyện!

Còn là một tiểu thiếp điên bị lạnh nhạt nữa chứ!

- Không thể nào.

Sắc mặt Chu Phi một lần nữa trầm xuống:

- Bà ta là Khô Vinh thủ? Sao bà không nói bà ta là hoàng thái hậu luôn cho rồi?

Bà vú già chưa kịp trả lời thì thấy bóng Đoàn Cửu Nương vừa ở ngoài sân lóe lên đã tới cửa, với nhãn lực có thể nhìn rõ “dây trận” của Chu Phi lại không thể nhìn rõ thân pháp của bà.

Chu Phi theo bản năng đưa tay sờ nhưng không sờ được trường đao bên cạnh, hóa ra chỉ trong chớp mắt, Đoàn Cửu Nương đã đứng trước mặt nàng, cười hì hì giơ lên đao của nàng, xoay hai vòng trong lòng bàn tay, nói:

- Ăn xong chơi tiếp, ngoan.

Chu Phi nổi da gà toàn thân, một nửa là buồn nôn, một nửa là run sợ.

Nàng lớn đến chừng này nhưng chưa từng thấy thân pháp như vậy, tay nhanh như vậy, nhất thời thực sự có vài phần kinh ngạc không thôi, nghĩ: “Chẳng lẽ là thật?”

Nếu bà ta quả thật là Đoàn Cửu Nương, Chu Phi biết mình chắc chắn không có sức chống trả, cao thủ như thế nghiền chết nàng không hề tốn sức hơn nghiền chết một con kiến, sẽ không rảnh rỗi tới mức động tay động chân vào thức ăn, nàng liền bưng bát cháo lên, uống một hơi hết sạch, cháo ấm xuống bụng, thân thể tức thì ấm áp, nàng uống xong để bát xuống, đang định nói lời đa tạ thì Đoàn Cửu Nương dùng đao cực nhanh gõ mấy chỗ trên người nàng.

Chu Phi tức khắc toàn thân cứng ngắc, không thể động đậy.

Đoàn Cửu Nương diên diên khùng khùng ghé vào tai nàng nói:

- Đừng chạy loạn, người nhìn xem, trời đã tối rồi, cẩn thận bên ngoài có sói xám tha người đi đấy, á ô!

Chu Phi:

- ...

Nàng đã chân thực lĩnh hội được thế nào là “giận sôi gan”.

Đoàn Cửu Nương lại nhìn Ngô Sở Sở, Ngô Sở Sở khá hiểu đạo lý “hào hán không chịu thiệt trước mắt”, hai tay nâng bát cháo lên, vừa uống từng ngụm nhỏ vừa vô cùng ngoan ngoãn cười với bà, tốt xấu gì cũng không bị điểm huyết chung với Chu Phi.

Nữ nhân điên lúc này mới thỏa mãn, nghe rằng múa vuốt kêu mấy tiếng “á ô” “á ô”, làm mặt quỷ với Chu Phi đang hai mắt bốc lửa rồi chạy vào trong góc lấy gương soi mình. Ngô Sở Sở nhìn Chu Phi, dè dặt hỏi:

- Đoàn phu nhân, làm thế nào mới có thể không sợ sói xám?

- Đơn giản, có thể đi mười chiêu dưới tay ta là được.

Đoàn Cửu Nương không quay đầu lại nói:

- Có điều các người không được, võ công của ta chuyên khắc Phá Tuyệt Đạo... Lý đại ca, huynh có dám tỉ thí với muội không?

Câu cuối cùng, bà hơi ngẩng đầu lên, giọng nói ép tới vừa nhẹ vừa mềm mại, giống như giữa hư không thật sự có một “Lý đại ca” vậy, Ngô Sở Sở bất giác rung mình, nghi hoặc không thôi đối mắt với Chu Phi.

Bà vú già thở dài nói:

- Đoàn phu nhân và Lý đại hiệp là có ngọn nguồn, cô nương nghe ta nói rõ. Khi đó Nam triều vẫn chưa thành lập, hoàng tộc cũ hết hoảng chạy trốn, ở cố đô Bắc Đẩu lộng hành, lòng người bàng hoàng, ta là nha hoàn một gia đình quý tộc, lão gia nhà ta trước kia là học sĩ Hàn lâm viện, không chịu làm việc cho ngụy triều, bèn từ quan đóng cửa ở nhà, nào ngờ đại

thiếu gia trẻ người non dạ, gây sự với một đám thái học sinh, bị người ta trói gô áp giải đi, ép lão gia xuất hiện nhận phong. Lão gia nhà ta vì cứu nhi tử, giả vờ nhận phong, âm thầm liên lạc với một vài bằng hữu, muốn đưa cả nhà đi trốn. Ngờ đâu tin nhầm kẻ ác, bị người phản bội, toàn gia mất mạng, chỉ có ta nhờ số trời run rủi, ôm tiểu thiếu gia còn trong tã lót trốn đi, dọc đường bị người đuổi giết, Đoàn phu nhân đứng lúc đi ngang qua, một chưởng đập chết tên thủ lĩnh, cứu hai chủ tớ bọn ta.

Bà vú già nhìn Đoàn Cửu Nương, nữ nhân điên ấy ngậm nga chải tóc, tựa như hoàn toàn không nghe thấy.

- Không ngờ người bà ấy đánh chết chính là đệ đệ ruột của “Văn Khúc” Bắc Đẩu. Đoàn phu nhân thiên phú dị bẩm, tuổi trẻ thành danh, ít nhiều gì cũng có chút cậy tài khinh người, đánh chết cũng đánh chết rồi, bà khinh thường chuyện lấp liếm che giấu, thế nên đã gây ra mầm họa. Bắc Đẩu kiêng kỵ danh hiệu “Khô Vinh thủ”, cho rằng bà cố ý khiêu khích chính quyền mới, đương nhiên phải loại trừ bà, dọc đường chặn động tâm can, bọn ta ở Bình Dương bị bốn người Bắc Đẩu “Liêm Trinh” “Văn Khúc” “Vũ Khúc” “Cự Môn” vây công. Đoàn phu nhân bị trọng thương, ta vốn cũng cho rằng tính mạng khó giữ, chỉ hận chưa kịp phó thác tiểu thiếu gia ra ngoài. Nào ngờ đúng lúc đó, Lý đại hiệp chạy tới_____ hóa ra sư huynh của Đoàn phu nhân nghe nói sư muội gây chuyện mà bản thân lại có chuyện quan trọng không thoát thân được, bèn qua tay nhiều người nhờ Lý đại hiệp giúp đỡ. Lý đại hiệp thật nghĩa khí, nghe một câu của bằng hữu liền không quản ngày đêm từ Thục Trung đuổi đến, vừa vặn cứu được bọn ta.

Tuy Chu Phi bị Đoàn Cửu Nương khống chế huyết đạo, không thể nói chuyện nhưng không khởi trợn to mắt.

Bất cứ người nào trong “Bắc Đẩu” đối với nàng mà nói đều giống như cường địch không thể vượt qua, thế nhưng ngoại tổ phụ mà nàng chưa từng

có may mắn được gặp kia năm xưa lại có thể lấy một địch bốn, còn có thể dẫn theo người yếu đuối bệnh tật thành công bỏ chạy.

Rốt cuộc “Nam đao” lợi hại cỡ nào? Nàng ngay cả tưởng tượng cũng không tưởng tượng nổi, máu toàn thân Chu Phi đều hơi nóng lên.

- Lý đại hiệp một đường hộ tống bọn ta xuôi Nam, ta giao tiểu thiếu gia cho một vị bằng hữu cũ của lão gia nhận nuôi, sau đó liền quyết tâm đi theo Đoàn phu nhân, làm chút chuyện bưng trà rót nước hầu hạ để báo đáp đại ân. Theo Đoàn phu nhân nói, Lý đại hiệp thành danh nhiều năm, dù là bà ấy cũng nên gọi một tiếng “tiền bối”, nhưng cách cư xử của ông ấy không hề có chút kiêu ngạo nào của một người nổi tiếng võ lâm, vừa cẩn thận tỉ mỉ vừa rất biết chăm sóc người khác, ông ấy tự giấu nói mình vì thế tử mất sớm, phải tự tay nuôi nấng hai đứa con một nam một nữ nên có chút tật xấu đàn bà không sửa được.

Bà vú già thở dài:

- Nam tử như vậy, dù có hơi lớn tuổi... ai có thể không yêu?

Đoàn Cửu Nương không chải tóc nữa, ngây ngốc ngồi trong góc, không biết đang nhớ đến chuyện cũ hư ảo nào.

Ngô Sở Sở không nhận được hỏi:

- Vậy sau đó Đoàn phu nhân làm sao mà ở lại Hoa Dung?

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Giá Y

Bà vú già chưa kịp nói, Đoàn Cửu Nương đã tự mình cất tiếng, nhẹ nhàng nói:

- Vì tỷ tỷ ta.

...

- Năm xưa ta một mình đi về phương bắc trong binh hoang mã loạn, không phải là ăn no rừng mỡ đi kiếm chuyện... Ta có một tỷ tỷ ruột song sinh, từ nhỏ tướng mạo giống nhau y như đúc, chỉ có cha mẹ là có thể phân biệt được, năm ta năm sáu tuổi, quê nhà gặp nạn, phụ mẫu không sống được liền đem hai tỷ muội ta đi bán. Dọc đường, ta nhân lúc người môi giới không phòng bị mà giãy thoát khỏi dây trói, nhảy xuống chiếc xe chở gia súc nọ. Khi ta muốn đưa tỷ tỷ theo thì tỷ ấy lại không chịu, giẫm lên ngón tay ta bảo ta cắt, nói rằng cả đời này tỷ ấy đều không muốn gặp ta... tỷ ấy còn nói, cha mẹ bán bọn ta đều vì ta không được người ta thích, liên lụy đến tỷ ấy, tỷ ấy hận chết ta.

...

- Từ nhỏ tính khí ta đã xảo trá tai quái, thường bị người lớn quở mắng là không được lanh lợi đáng yêu như tỷ tỷ, lúc đó còn nhỏ không hiểu chuyện, nghe vậy liền tin lời tỷ ấy, cực kỳ hận, khóc lóc tại chỗ rồi bỏ chạy. Sau này lớn lên ta mới hiểu, lúc đó tỷ ấy sợ người môi giới quay lại thì ta cũng không chạy được nên muốn để ta đi mau. Nhưng giữa biển người mênh mông, ta biết đi đâu tìm một nữ tử nhỏ bé đây? Ta luôn không biết mấy năm qua tỷ ấy còn sống hay đã chết.

...

- Mãi đến khi có lần uống rượu, ta tình cờ nghe một bằng hữu đi xa nhắc tới, nói rằng hần ở phương bắc có gặp một nữ tử, ngỡ là ta, tiến lên chào hỏi mới biết nhận nhầm, nghe nói mặt mũi người kia rất giống ta, chỉ là thần sắc khí chất thì rất khác.

Đoàn Cửu Nương ban nãy diên dử dội, Ngô Sở Sở và Chu Phi đã từ bỏ việc giao lưu trao đổi với bà, nào ngờ bây giờ bà lại bình thường, lúc nhắc tới người tử tử ruột, bà ăn nói rõ ràng, lời nói mạch lạc, vẻ mặt thậm chí còn nghiêm túc. Chu Phi cảm thấy mạch máu trên người mình đã hơi thông được một chút thì biết vừa nãy Đoàn Cửu Nương cũng không dùng bao nhiêu sức lực, thế là nàng vừa chú ý nghe bà nói chuyện vừa âm thầm vận công.

- Ta nghe liền biết có lẽ hần đã gặp tử tử bất vô âm tín suốt hai mươi năm của ta, vội hỏi hần rõ ràng là đã gặp người kia ở đâu lúc nào, vì đã qua rất lâu nên hần cũng chỉ có thể nói đại khái, ta đành đi một mạch lên phương bắc, nghe ngóng khắp nơi, nào ngờ gặp phải con chó họ Tào thả ra hại người, tự hần trong lòng có quý, thấy ai cũng nghi ngờ là người ta tới chống đối hần, ta lại không biết trời cao đất rộng, suốt đường bị con chó dữ đó đuổi theo rất chặt vật...

...

- Không ngờ lại gặp được huynh ấy.

Đoàn Cửu Nương nói tới đây, thần sắc ban nãy còn bình thường lại bắt đầu ngơ ngẩn.

Ngô Sở Sở bưng bát lên theo bản năng, giống như để một lá chắn trước mặt, một tay Chu Phi vừa có được tri giác, buông thông một bên không dám động đậy. Gian phòng nhỏ mờ mờ yên tĩnh hồi lâu, bà vú già

đang đun một ấm nước nóng, hai nữ tử nín thở tập trung nhìn chăm chăm bà điên không biết sẽ lên cơn lúc nào kia.

Đoàn Cửu Nương thời trẻ hẳn cũng rất đẹp, nữ tử trẻ tuổi chỉ cần có tinh thần trông đều sạch sẽ xinh tươi. Lúc này bà nhìn chăm chăm ánh lửa trên ngọn đèn dầu, dường như không hề sợ hồng mắt, nếp nhăn nhỏ nơi khóe mắt hòa tan dưới quầng sáng ấy, còn có thể nhìn ra chút màu sắc đã trút đi.

Bà đại khái hoàn toàn quên mất thế gian này còn có người khác, một lòng chìm vào những hồi ức cũ.

Đột nhiên, Đoàn Cửu Nương khóc rống lên không chút dấu hiệu báo trước.

Tiếng khóc ấy khiến những người trong phòng đều sợ run.

Người điên không biết khống chế mức độ, há miệng có thể nói là như quỷ khóc sói gào, mà bà không chỉ khóc thôi còn như phát điên chụp lấy gương đồng trên bàn trang điểm. Gương đồng ấy vào tay bà giống như cọng mì bị luộc nát, vụn vụn thành cái bánh quai chèo, “rắc rắc” về châu thiên tổ.

Đoàn Cửu Nương chưa phát tiết xong, một chương lại đập về phía vách tường, cả căn phòng chấn động, cát đá trên nóc phòng rơi rào rào, còn bị như thế nữa sẽ hồng mắt.

Ngô Sở Sở và Chu Phỉ trợn mắt há mồm, không ngờ bà lại không chút mào đầu, tự tiện đổi sang một kiểu điên khác!

Mắt thấy bà sắp đánh sập nhà, bà vú kinh nghiệm phong phú vội hét to:

- Phu nhân, thiếu gia còn ở trong phòng đấy!

Câu nói ấy không biết có chứa bùa chú gì mà vừa thốt ra, Đoàn Cửu Nương với đôi mắt đỏ như máu lập tức giống như trúng phép định thân, đứng bất động, lát sau, bà rít lên một tiếng, lắc mình ra sân. Trong sân tối om vang lên một chuỗi tiếng âm vang, không biết là đá hay gỗ trúng độc chiêu của bà.

Cái bát không trong tay Ngô Sở Sở suýt không cầm vững, nàng nhắc lên một hồi mới đặt xuống được, sắc mặt thoát đỏ thoát trắng nói:

- Xin, xin lỗi.

Bà vú thu phục đại ma đầu, bình tĩnh dọn bát đĩa, khoát khoát tay nói:

- Yên tâm, bà nghe câu nói kia, không quấy xong sẽ không vào đâu.

Ngô Sở Sở hỏi:

- Thiếu gia mà bà nói là...

Bà vú nói:

- Là nhi tử của đại tỷ Đoàn phu nhân, cũng chính là đại thiếu gia phủ này. Đoàn phu nhân dọc đường luôn để tâm đến Lý đại hiệp, tính cách bà lại luôn thẳng thắn rạch ròi, có tình cảm với ai đều muốn nói ra, bà nói cho Lý đại hiệp nghe nhưng ông chỉ cười nói “một lão đầu hơn bốn mươi tuổi như ta, khuê nữ cũng sắp bằng tuổi muội rồi, nếu không phải luận bối phận ta cùng thế hệ với sư huynh của muội thì có thể để muội gọi ta một tiếng thúc thúc cũng không sao, đừng càn quấy nữa”, Đoàn phu nhân nhiều lần bày tỏ rằng dù ông có già 70 80 tuổi bà cũng không để ý, Lý đại hiệp lại thành tâm từ chối, nói mình không quên được thê tử, chỉ xem bà như một văn bối mà thôi, không hề có ý gì khác. Phu nhân nhà ta tính tình cương liệt, đâu chịu nổi nhiều lần từ chối như vậy, dưới cơn nóng giận liền cùng ông mỗi người mỗi ngả.

...

- Đoàn phu nhân mang theo ta, không có nơi nào tốt để đi, đành tiếp tục tìm kiếm hỏi thăm tung tích đại tỷ mình, theo lý thuyết thì đây là chuyện mò kim đáy biển, sao có thể tìm được? Nhưng nào ngờ sau hơn ba tháng, thật trùng hợp, khi hỏi đường một lão ăn mày, lão ấy chỉ đường xong, đột nhiên nói một câu “huyện thành Hoa Dung có một nương tử bán rượu giống cô nương y như đức, lão thoát nhìn còn tưởng là cô ấy đấy”, Đoàn phu nhân nghe vậy đầu tiên là mừng rỡ, sau đó lại sinh bệnh đa nghi, nhiều lần ép hỏi, lão ăn mày kia mới nói mình là đệ tử Cái Bang, được người nhờ vả để tâm giúp. Bọn ta lúc đó mới biết, hóa ra không phải trùng hợp mà là Lý đại hiệp không yên lòng, âm thầm đi theo bọn ta rất lâu, biết bà muốn tìm người bèn nhờ vả không ít bằng hữu tin tức nhanh nhạy giúp đỡ lưu ý giúp.

Chu Phi lần đầu nghe tỉ mỉ chuyện về lão trại chủ như thế, chỉ cảm thấy ngoại tử phụ không hề giống như nàng tưởng tượng, là người tay cầm đao cực kỳ mãnh liệt nhưng tính tình lại ôn hòa.

Nhớ đến đao quyết Phá Tuyết Đao mà Lý Cẩn Dung dạy, nàng nghĩ: “Người ôn hòa cũng có thể không gì không phá sao?”

- Cứ thế, Đoàn phu nhân tìm được tỷ tỷ ruột đã xa cách nhiều năm, mùi vị thân nhân ly tán gặp nhau thì không cần nhắc nữa, rất nhanh, Đoàn phu nhân phát hiện tỷ tỷ mình là phòng ngoài (1) của một công tử nhà giàu, Đoàn phu nhân làm việc đều dựa vào yêu ghét của bản thân, rất không theo thói thường, biết thì biết nhưng không cảm thấy gì cả, không hề cho là nhục nhã, ngược lại thấy hai người họ tình chàng ý thiếp lại gợi lên lòng hoài niệm của bà với Lý đại hiệp, lúc giận lúc thương. Bà đã tìm được tỷ tỷ, tâm nguyện nhiều năm đã giải, liền một lòng một dạ nghĩ đến đao pháp của Lý đại hiệp, muốn tự sáng tạo ra một bộ võ công chuyên dùng để khắc ông, tiện cho cường ép bắt ông về.

(1) Phòng ngoài: vợ bé được bao dưỡng bên ngoài, không có danh phận, không được rước về nhà.

Chu Phi không biết người khác liệu có vinh hạnh được nghe chuyện một đại cô nương muốn cưỡng ép bắt ông ngoại mình về hay không, dù sao nàng đã gặp kỳ ngộ này, đúng là lúng túng đến mức đứng ngồi không yên.

Bà vú nói:

- Cứ cách ba đến năm tháng là bà sẽ đến Thục Trung khiêu khích một phen, đi lần nào bại lần nấy, bại lần nào lại đi lần nấy, xem ra bà định cứ thế dây dưa cả đời.

Chu Phi:

- ...

Tính cách khiến người ta ghét này xem ra không liên quan tới điên hay không điên.

- Về sau có một lần Đoàn phu nhân đi tìm Lý đại hiệp như thường lệ, dọc đường vô tình xảy ra xung đột với một đám người, nghe chúng tự giới thiệu là thuộc hạ của Bắc Đẩu Liêm Trinh, bà nhất thời nhớ tới chuyện mình từng chịu thiệt lớn bởi thuộc hạ Bắc Đẩu, tức không chịu nổi, dưới cơn kích động đã gây hấn động thủ, ai dè Liêm Trinh không giống những người khác, hấn ta là một tên tiểu nhân đê tiện vô sỉ, đánh không lại liền hạ độc. Đoàn phu nhân trúng chiêu của hấn ta, lúc sắp lật thuyền trong mương thì lại là Lý đại hiệp chạy tới_____ hóa ra chuyện bà cứ ba ngày hai bận chạy tới 48 trại đã bị cơ sở ngầm dưới núi biết từ lâu, thấy bà đánh nhau với người ta bèn báo tin về.

...

- Lý đại hiệp giúp bà ép độc ra ngoài, lần đầu tiên trách mắng bà, Đoàn phu nhân thấy ông cứu giúp, vốn lòng đầy vui mừng, còn chưa kịp bày tỏ thì bị dội thẳng một gáo nước lạnh, thế là nổi giận bùng bùng bỏ đi. Con người khi bị tủi thân uất ức luôn muốn tìm đến người thân, không ngờ khi bà quay lại, tỷ tỷ bà đúng lúc mang thai, Đoàn phu nhân còn chưa kịp chúc mừng thì tỷ tỷ bà trở dạ.

Ngô Sở Sở “a” một tiếng.

- Đám Chúc gia khốn kiếp kia_____chính là tên phá gia yêu đương với đại tỷ của Đoàn phu nhân, bây giờ là tên quan huyện chó má này_____sớm đã thay lòng đổi dạ không biết tới chỗ ong bướm nào, từ khi nhi tử ruột sinh ra tới khi mẹ nó tắt thở đều không hề đến nhìn lấy một lần. Đoàn phu nhân tức giận, muốn giết cả nhà Chúc gia nhưng đại tỷ bà không chịu, lúc sắp chết còn ép bà thề độc, điều thứ nhất phải bảo vệ đứa trẻ trưởng thành, điều thứ hai không thể gây phiền phức cho Chúc công tử, càng không được phép làm hấn ta bị thương, bằng không bà ấy dưới cửu tuyền ắt phải chịu hình phạt băm vằm trăm mảnh, vĩnh viễn không được siêu sinh.

Chu Phi bật thốt:

- ...Bà ấy cũng điên à? Sao điên cũng gia truyền thế?

Nói xong nàng mới phát hiện huyết cam trên cổ mình đã được giải, vội ho mạnh hai tiếng.

Bà vú nhìn nàng, nói:

- Haiz, con nhóc như cô sao hiểu được mấy chuyện nam nam nữ nữ?

Ngô Sở Sở hỏi:

- Nhưng thề như vậy cũng quá bức bối rồi, Đoàn phu nhân đồng ý à?

Bà vú nói:

- Sao có thể không đồng ý chứ? Qua hơn mười ngày, đợi bọn ta mai táng xong xuôi, Chúc gia mới có người tới nói huyết thống nhà mình không thể lưu lạc bên ngoài nên muốn đón về, mẹ quý nhờ con, nể mặt đứa trẻ họ đồng ý dùng kiệu nhỏ đón mẹ đứa trẻ vào trong phủ. Đoàn phu nhân phần nộ, ngược lại sinh ra một kế, tỷ muội họ thoát nhìn như từ một khuôn đúc ra, bà liền giấu chuyện tỷ tỷ đã chết, thay tỷ tỷ “gả” vào Chúc gia. Với võ công của bà có thể nghênh ngang bước đi, không ai làm gì được bà, nếu đã không thể làm hại tiểu tử họ Chúc kia thì bà hạ quyết tâm muốn quây cho Chúc gia gà chó không yên.

Chu Phi nghe thấy chủ ý tệ hại “tuyệt diệu” như vậy, ngoại trừ “có bệnh” thì thực không biết cảm khái thế nào.

Bà vú già lắc đầu nói:

- Cô vẫn không hiểu. Chủ ý tệ hại này của bà một nửa do chính bà tinh ranh giáo hoạt, một nửa là vì Lý đại hiệp. Bà bắt đầu lấy giá y của tỷ tỷ nhiều năm trước ra may vá, đồng thời gửi thư cho Lý đại hiệp, không hề nói rõ tiền căn hậu quả, chỉ nói mình sắp xuất giá, trên giá y thiếu mấy hạt châu, nhờ ông tìm giúp.

...

- Bên Thục Trung kia mãi không có tin tức gì truyền đến, Lý đại hiệp là người rất biết lễ tiết, tuyệt đối không làm ra chuyện biết bằng hữu thành thân mà ngó lơ không hỏi, chắc chắn là ghen tuông giận dữ. Đoàn phu nhân vô cùng dương dương tự đắc, định chờ xử xong chuyện Chúc gia sẽ đi Thục Trung tìm ông làm sáng tỏ, nào ngờ qua một thời gian, vào đêm trước ngày Chúc gia cho người tới đón, chợt có một cô nương trẻ tuổi đến nhà, tự xưng là nữ nhi của Lý đại hiệp.

Chu Phi hỏi:

- Người đó là mẹ ta?

- Hẳn là vậy.

Bà vú già nói:

- Cô nương kia đưa tới một túi hạt châu, nói là cha mình lúc lâm chung căn dặn cô ấy đưa làm quà cưới.

Chu Phỉ bất giác ngồi thẳng, nói:

- Các trưởng bối trong nhà chưa từng kể với ta chuyện này, xin bà bà nói rõ.

- Theo Lý cô nương nói, Lý đại hiệp bị người ta ám hại, trúng một loại độc tên “Triền Ti” gì đó, lại bị đám Tham Lang, Cự Môn, Phá Quân cho người vây công, ông luôn ra sức ứng chiến, đi về phía nam tránh những tên chó săn kia mấy chục dặm, không biết đã giết bao nhiêu người, bọn Bắc Cầu không thể vây khốn ông nhưng cũng khiến ông bị độc phát nghiêm trọng hơn, gắng gượng về đến trại đã không thể chữa trị nữa.

Bà vú già thở dài, hồi lâu mới nói tiếp:

- Lúc đó ta thấy thần sắc Đoàn phu nhân không đúng, chờ Lý cô nương đi rồi, bà liền như rơi vào ma chướng, luôn miệng nói mình hại chết Lý đại hiệp.

Mặt Chu Phỉ không chút biểu cảm, không nhìn ra nàng đang nghĩ gì, Ngô Sở Sở hỏi:

- Tại sao?

Bà vú nói:

- Ta cũng là về sau mới hiểu từ những lời lộn xộn linh tinh của bà, hóa ra lần cuối cùng bà gặp Lý đại hiệp, độc mà bà trúng là “Triền Ti”, lúc đó rõ ràng Bắc Đẩu dẫn theo rất đông nhân mã, thấy bà và Liêm Trinh xung đột lại ẩn mình không xuất hiện, chính là mưu đồ từ lâu, dùng bà để dụ Lý đại hiệp ra, Triền Ti chắc chắn không phải loại độc bình thường, có lẽ vào lúc Lý đại hiệp giúp bà ép độc đã truyền vào người ông. Lý đại hiệp lúc đó nhất định đã hiểu nên mới có thái độ khác thường mắng bà một trận, đuổi bà đi, đồng thời dẫn dụ kẻ địch đi về phía nam.

Ngô Sở Sở “a” lên, nước mắt bắt đầu rưng rưng.

Chu Phi thầm đọc tên kẻ đầu sỏ “Liêm Trinh” hai lần, nhớ Tạ Doãn từng nói với nàng “Cam Đường tiên sinh ở núi Chung Nam vây khốn đại tướng dưới trướng ngụy đế, chém “Liêm Trinh” của Bắc Đẩu, treo đầu trên cổng thành ba ngày”, nàng cảm thấy hành vi của Chu Dĩ Đường không phải là trùng hợp.

Ngô Sở Sở lặng lẽ lau mắt, hỏi:

- Vậy sau đó Đoàn phu nhân thế nào?

- Đoàn phu nhân nghe nói Lý cô nương muốn lên Bắc đô báo thù bèn giao thiếu gia lại cho ta mà đi theo, người Lý gia đều rất cảm kích bà, vì Lý đại hiệp chưa từng nói với ai chân tướng ông bị trúng độc, nhưng nếu ngụy đế dễ giết như vậy, sớm đã bị người ta chém thành trăm mảnh rồi. Chuyển đi này của họ cuối cùng vẫn tay trắng trở về. Ta thấy sau khi Đoàn phu nhân từ Bắc đô về liền ngẩn ngơ hốt hoảng, không để ý gì tới Chúc gia nữa, may mà gã họ Chúc kia cũng không muốn để ý tới mẹ đẻ trẻ là bà nên hậu viện luôn yên tĩnh, từ đó bà luyện công bất chấp tất cả. Không ngờ tự ép chính mình quá mức, dần dần tẩu hỏa nhập ma, lúc bắt đầu chỉ là thỉnh thoảng rơi vào ma chướng nhưng về sau ngày càng nặng, ngay cả người Chúc gia cũng biết trong viện này có một bà điên, chính là tình cảnh như bây giờ.

Ánh đèn lắt lự, Chu Phi nghe xong một câu chuyện dài đủ cả thăng trầm như vậy, trong lòng mơ hồ xâu chuỗi đầu đuôi sự việc của mấy mươi năm trước, nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang, sự nóng nảy và thù hận đầy bụng không biết từ khi nào đã thoáng bình ổn lại, nàng nhớ mấy ngày trước mình còn thề son sắt muốn đưa Ngô Sở Sở về, kết quả trong lúc cơn giận xông lên đỉnh đầu đã định liều mạng, vứt Ngô Sở Sở qua một bên, như thế đâu chỉ là “nói lời nuốt lời” “suy nghĩ không chu toàn” mà quả thực là nói không bằng đánh rắm, không những không làm được việc mà về thái độ làm người còn làm mất mặt mũi tổ tiên.

Bà vú già nói xong, thấy trời đã khuya, bèn dẫn hai nàng nghỉ ngơi sớm, bà đi sang phòng nhỏ ngủ, Đoàn Cửu Nương điên không biết từ khi nào đã an tĩnh lại, treo ngược mình trên cành cây to trong viện không nhúc nhích, tư thế giống như một con dơi.

Đại huyệt khắp người Chu Phi đã được giải toàn bộ, có thể tự do hành động.

Ngô Sở Sở chỉ sợ nàng lại chạy ra ngoài phân cao thấp với nữ nhân điên kia nhưng nói không dám nói, khuyên không dám khuyên, đành phải nhìn chăm chăm nàng.

Chu Phi rất áy náy xoa xoa cằm, nói với nàng ấy:

- Cô nghỉ ngơi đi, ta... ờm... không gây sự gì đâu.

Ngô Sở Sở ngoài mặt gật đầu nhưng trong lòng không dám tin, nằm xuống không dám ngủ say, vờ như đã ngủ, chốc chốc lại len lén mở mắt liếc nhìn nàng, chỉ sợ nàng nửa đêm canh ba không từ mà biệt.

Chu Phi đương nhiên nghe ra được là nàng ấy giả vờ ngủ, trong lòng bình ổn lại, càng cảm thấy hổ thẹn, nàng nhớ đến mấy ngày liền phập phồng thấp thỏm, vọng tưởng hảo huyền chuyện không biết tự lượng sức,

cảm thấy rất không nên, bèn dứt khoát không ngủ, ở đó ngồi thiền, chuyên tâm dùng phương pháp Ngư lão dạy nàng để tôi luyện Phá Tuyết Dao.

Lần này, Chu Phỉ thật giống như nhập định, đặt tất cả những rối rắm ồn ào sang một bên, tâm không tạp niệm, chín thức Phá Tuyết thu thể đi hết một vòng trong lòng, nàng mở mắt, chân trời đã hừng sáng. Chu Phỉ chậm rãi thở ra một hơi, bỗng dừng cảm thấy ngực thả lỏng, linh hội được nhiều hơn, đang định đứng dậy đi qua đi lại thì chợt phát hiện Đoàn Cửu Nương đang lặng lẽ đứng bên cạnh trong bóng tối, tựa như bóng ma nhìn nàng.

Chu Phỉ sửng sờ, chào:

- Tiền bối...

Đoàn Cửu Nương đột nhiên nhảy đến trước mặt nàng, hạ thấp giọng, thần bí hỏi:

- Lúc này người đang luyện đao sao?

Chu Phỉ kinh ngạc nghĩ: “Sao bà ấy biết?”

Chưa đợi nàng trả lời, Đoàn Cửu Nương đã nhẹ nhàng nói:

- Ai dạy người luyện công?

Chu Phỉ thành thực đáp:

- Gia mẫu.

- Ôi, theo mẹ ruột luyện công có thể có tiền đồ gì? Sao cô ta nỡ rèn luyện người tử tế?

Đoàn Cửu Nương cười thần bí nói:

- Người có muốn theo bà ngoại luyện không?

Chu Phi cố gắng phớt lờ hai chữ “bà ngoại”, định từ chối, nói:

- Tôi...

Chưa đợi nàng lên tiếng, Đoàn Cửu Nương đột nhiên ra tay như sấm chớp, liên tục che ba đại huyệt trên ngực nàng.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Khô Vinh

Chu Phỉ ngạc nhiên nói:

- Tiền bối, người làm gì vậy?

Đoàn Cửu Nương ngây thơ hồn nhiên chớp chớp mắt:

- Ta dạy người!

Chưa nghe nói học võ công còn bị điểm huyết thành người gỗ, Chu Phỉ tức thì có loại linh cảm không lành, tuy nàng lười so đo với người điên nhưng cũng không muốn trở mắt nhìn người điên chơi chết mình, vội nói lảng đi:

- Không phải tiền bối nói có bản lĩnh chuyên khắc Phá Tuyệt Dao ư? Để tôi mở mang kiến thức có được không?

Đoàn Cửu Nương nói như thật:

- Đó đều là chiêu thức, Khô Vinh thủ ta lấy nội công làm nền tảng, rèn luyện thân thể là phụ, chiêu thức là thứ yếu, lúc mới nhập môn phải học từ nền tảng.

Chu Phỉ vừa nghe, thật sự là da đầu nổ rần rần_____có câu đồ đã ăn không được ói, kinh mạch đã rã không được xuôi, nếu mặc cho bà điên này chỉ chỗ lung tung trên người nàng, sau này nói không chừng trong viện lại có thêm một người múa nữa.

Trước mắt, nàng thà rằng bà điên Đoàn tiếp tục sự nghiệp phá nhà của bà ta chứ không muốn nghiêm túc thành giáo bà.

Dưới tình thế cấp bách, Chu Phi tự dưng có thêm chút nhanh nhạy về tài ăn nói, nhanh chóng nịnh nọt:

- Chuyện đó không gấp, tôi vốn luôn cho rằng Phá Tuyết Dao nhà mình là đao pháp lợi hại nhất trên đời, xưa nay chưa từng nghe nói thứ gì có thể khắc nó, suýt nữa ếch ngồi đáy giếng... ờ... tiền bối vẫn là nhanh cho tôi được mở mang kiến thức đi.

Tâm trí Đoàn Cửu Nương lúc lớn lúc nhỏ, lúc già lúc trẻ, bây giờ bà khá giống một đứa trẻ, nghe nói Chu Phi muốn thưởng thức tác phẩm đặc ý của mình, chỉ với dăm ba câu đã bị dỗ mặt mày hớn hở, bà vung tay áo giải huyệt đạo cho Chu Phi:

- Vậy người đi theo ta.

Đoàn Cửu Nương vô cùng không biết nặng nhẹ, Chu Phi vất vả lắm mới nhận tiếng ho sặc xuống, chưa kịp thuận khí thì Đoàn Cửu Nương chènàng lè mề, túm lấy cổ tay nàng, vừa lôi vừa kéo ra ngoài, sau đó nhét trường đao vào tay nàng, không biết nhặt từ đâu ra một nhánh cây, cười hì hì nói với Chu Phi:

- Tới, tới đi.

Chu Phi ước lượng trường đao trong tay mình, tuy nàng không hận thù gì Đoàn Cửu Nương nhưng rốt cuộc vẫn không cam lòng hiện giờ bị bà ta khống chế, liền nói:

- Tiền bối, chín thức Phá Tuyết Dao có quá nửa là tôi vẽ hồ thành chó, nếu mất mặt xấu hổ, chỉ trách tôi học nghệ không tinh chứ không phải do đao không tốt.

Đoàn Cửu Nương không kiên nhẫn:

- Một tiểu nữ tử chút xiu tuổi như ngươi mà cũng đông dài y như Lý Chủy!

Chu Phi lớn đến chừng này, từng bị chê xấu tính, chê độc miệng dơ tay, nhưng chưa từng có ai chê nàng “đông dài”, thực dờ khóc dờ cười. Không ngờ ông ngoại nàng khi còn sống lại chọc phải đóa hoa đào nát này, nát nhiều năm như vậy vẫn bình an với đời, là nàng số trời run rủi, tự đưa tới cửa cho người ta dán mặt.

Chắc, âu cũng là số mệnh.

- Mời tiền bối.

Chu Phi rung trường đao trong tay, bài trừ tạp niệm trong lòng, trường đao trong tay nàng cuốn lên một cơn gió xoáy.

Ba thức đầu Phá Tuyệt Đao khai triển, là “Phách Sơn”, “Phân Hải” và “Trảm Bất Chu”.

Chu Phi trực tiếp lướt qua hai phần “Sơn Hải”, đánh ra một thức “Bất Chu Phong” nàng vừa lĩnh hội trong sơn cốc của Mộc Tiểu Kiều, đây là một thức nhanh nhất, phức tạp vô thường nhất trong chín thức Phá Tuyệt Đao, nơi ánh đao đi qua có thể cắt âm, nứt bóng.

Đồng thời, nàng không tự chủ nhớ tới “phù du trận” mà Xung Tiêu Tử chỉ nàng trong trận chiến ở sơn cốc, đầu óc nàng lóe lên, dùng nó trong lúc di chuyển.

Chút thiên phú này của Chu Phi dường như từ khi sinh ra đã có, việc gì cũng không để ý tới khuôn mẫu, đặc biệt biết bắt tôm bỏ tép, thấy trong võ công người ta có cái gì khiến mắt nàng sáng lên, đôi lúc không biết sinh ra linh cảm kỳ lạ gì là nàng có thể dùng nó râu ông nọ cắm cằm bà kia.

“Phù du trận” tương truyền có thể lấy một địch vạn, “Bất Chu Phong” lại thích hợp nhất trong đối kháng số đông, hai thứ kết hợp như hổ thêm cánh, Chu Phi biến hóa “Bất Chu Phong” một cách sinh động thành “Đông Nam Tây Bắc Phong”.

Đoàn Cửu Nương nhất thời chỉ cảm thấy quanh mình giống như có bảy tám người vây quanh, bà không khỏi hơi kinh ngạc, khẽ “ồ” một tiếng, không ngờ một người thoát nhìn quy củ cứng nhắc như Chu Phi lại có một mặt vô cùng linh hoạt như vậy.

Người tu luyện nội gia công phu như Khô Vinh thủ khi đối đầu với tiểu bối không cần dùng đao thật kiếm thật, một nhánh cây vào tay cũng có thể thành thần binh lợi khí, hai người trong chớp mắt đã đi được bảy tám chiêu, Đoàn Cửu Nương căn bản không hề đánh trả.

Đến khi bà nhìn rõ nước đi độc đáo của Chu Phi, mới cười khẽ nói:

- Xem ta đây.

Lời bà chưa dứt, Chu Phi chỉ cảm thấy đao trong tay giống như bị dính lại, đối phương dường như chỉ dùng nhánh cây nhỏ tùy tiện gõ mấy cái lên trường đao, đao phong của Chu Phi vốn đang hùng hực khí thế tức thời gián đoạn, không thể tìm được cảm giác thoải mái như nước chảy mây trôi ban nãy nữa.

Chu Phi vội vã muốn thu tay nhưng lưỡi đao của nàng vừa bị ép chậm lại thành linh bị Đoàn Cửu Nương nắm được quỹ đạo, một phát bắt vào tay. Bà chỉ dùng ba ngón tay đã kẹp chặt đao Chu Phi, hồ khẩu treo lơ lửng và lưỡi đao sắc lạnh lẻo cách nhau chỉ khoảng một lòng tay nhưng rất thành thạo điêu luyện, ngay cả lớp da chết cũng không tróc tí nào.

Chu Phi cả kinh, đối mắt với Đoàn Cửu Nương.

Đoàn Cửu Nương nhìn nàng, mỉm cười đùa dai, nhỏ giọng nói:

- Cái này ấỵ mà, gọi là “Bộ Phong”. (1)

(1) Bộ phong: bắt gió, tức là bắt lấy chiêu “Bất Chu Phong” của Phá Tuyết Đao.

Chu Phi cũng không biết mình bị thế nào, có lẽ nàng hơi trì độn hơn người bình thường, so ra mà nói, nàng lĩnh hội đao kiếm càng rõ ràng càng nhanh gọn hơn lĩnh hội tiếng người____trước đó nghe bà vú già nước miếng tung bay kể về những yêu hận tình thù, Chu Phi cơ bản không có xúc động gì, nàng đứng nghe người trong câu chuyện dẫn vật qua lại không hề đau thất lựng.

Đến khi nàng chính mắt nhìn thấy chiêu này, chính tai nghe hai chữ “Bộ Phong”.

Chu Phi chợt khó chịu không rõ nguyên do, trong chớp mắt nàng đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà hiểu được thế nào là “người đi không thể giữ, chuyện cũ không thể truy”.

Nàng sững sờ chốc lát, vành mắt không báo trước đỏ lên.

Đoàn Cửu Nương giật mình, tay chân luống cuống thu lại nụ cười đắc ý, nghĩ nghĩ, giấu đầu hờ đuôi giấu nhánh cây trong tay ra sau lưng, nói:

- Nè... người sao vậy, thua thì khóc hả?

Chu Phi hít sâu một hơi, cứng rắn nuốt nước mắt trở về, cau mày cúi đầu nói:

- Ai khóc chứ?

Đoàn Cửu Nương rất trẻ con khom lưng, nheo mắt nhìn nàng từ dưới lên, dè dặt nói:

- Có lần ta bị bốn con chó dữ đuổi mấy chục dặm, bị chúng đánh lăn lộn đầy đất mà còn không khóc kìa!

Chu Phi dờ khóc dờ cười, dụi dụi mắt, bỏ trường đao vào vỏ, quay người đi đến trước phòng, nhìn Ngô Sở Sở qua khung cửa sổ, thấy nàng ấy mấy ngày liền cực khổ, lần đầu tiên được ngả đầu trên gối, ngủ rất say sưa, không hề bị kinh động, bèn đóng cửa lại giúp nàng ấy, chính mình ngồi ở cửa, Đoàn Cửu Nương cũng bước qua ngồi bên cạnh nàng.

Đoàn Cửu Nương nói:

- Ta thấy người gân cốt bình thường, luyện Phá Tuyệt Đao quá tốn sức.

Chu Phi nhủ thầm, vậy cũng mạnh hơn Lý Thịnh, Lý Thịnh còn không có may mắn được đại đường gia truyền đao kìa.

Nàng không hề cho là chuyện to tát, nói:

- Tốn sức thì từ từ luyện.

Đoàn Cửu Nương nghiêm túc gật đầu, nói:

- Đúng vậy, sau này phải nỗ lực thật nhiều mới được.

Chu Phi tự cảm thấy đã vô cùng nỗ lực, bèn kể chuyện mình luyện đao trong sông Tây Mặc ở 48 trại cho bà nghe. Đoàn Cửu Nương vừa nghe thấy mấy chữ “48 trại” liền cực kỳ chăm chú, hận không thể sao chép lại từng giọt nước miếng của Chu Phi để âm thầm cất giấu.

Nhưng khi nghe xong, bà lại cười nói:

- Người như vậy mà gọi là nỗ lực? Người cha nhu nhược kia của người chắc chắn dung túng các người nhất rồi.

Trí nhớ bà hỗn loạn, lúc này hình như đã nhầm bối phận, xem Chu Phi là nữ nhi của Lý Chủy, Chu Phi đành sửa lại cho bà.

Đoàn Cửu Nương “ồ” một tiếng, không biết có nghe lọt hay không, lại nói:

- Lúc nhỏ khi ta mới bắt đầu luyện nội công, có hơn mười sư huynh đệ, năm đầu tiên chết mất một nửa, năm thứ hai lại chết hơn nửa số còn lại, đến khi ta nhập môn ba năm, tính luôn cả ta thì chỉ còn năm người, người biết tại sao không?

Chu Phi trước giờ chưa từng nghe nói có môn phái chết người như thế, vội kinh hãi lắc đầu.

Đoàn Cửu Nương bình thản nói:

- Bởi vì sư phụ ta mỗi tháng sẽ tới truyền công một lần, đánh một luồng chân khí vào trong cơ thể bọn ta, mùi vị đó người chắc chắn không hiểu được, da thịt khắp người như muốn nổ tung cùng xương cốt, vào lúc đó, người tuyệt đối không thể ngất, nếu ngất thì cơ thể sẽ nổ tung mà chết, người phải chịu đựng nỗi đau róc xương, từng chút từng chút một cưỡng ép thu phục luồng chân khí tán loạn ấy, nếu không thu phục được sẽ tẩu hỏa nhập ma, thất khiếu đổ máu mà chết. Chờ đánh xong ba năm nền tảng, sau đó chính là rèn luyện thể lực, rèn luyện thể lực thì càng dễ chết. Sư phụ ta thường nói, xương cốt chưa từng gãy đều không rắn chắc, lại qua hai năm nữa thì chỉ còn lại hai người là ta và sư huynh!

Chu Phi sờn cả tóc gáy, cảm thấy môn phái này không giống như dạy đồ đệ mà giống như nuôi cõ.

Đoàn Cửu Nương giận nàng không có chí vươn lên, nhìn nàng than thở:

- Cha người...

- Ông ngoại.

Chu Phi lại sửa lần nữa.

Đoàn Cửu Nương cố sức suy nghĩ hồi lâu, căn bản không rõ mình đang ở quãng thời gian nào, ngạc nhiên nói:

- Cái gì? Tiểu nha đầu Lý Căn Dung có khuê nữ lớn như người từ bao giờ?

Chu Phi nghe lời hồ đồ của bà như vậy thì không tin nổi một đồng chuyện ma quỷ bà vừa kể, rất kiên nhẫn nói lại gia phả của mình cho bà nghe... có điều nói cũng vô dụng, một lát sau, nàng lại trở thành “trọng tôn nữ” rồi. (2)

(2) Trọng tôn nữ: chặt gái.

Lời hai người nói khi thì khớp nhau, khi thì như nước đổ đầu vịt, nhưng nói cũng lạ, hồi ban ngày, Chu Phi hận không thể bám vằm bà điên này ra trăm mảnh nhưng bây giờ nàng hơn nửa đêm không ngủ lại ngồi cùng với Đoàn Cửu Nương, nghe những lời lộn xộn lung tung của bà kể chuyện cũ năm xưa, lại cảm thấy vừa mới mẻ vừa thân thiết, không hề chê trong đầu bà là một nồi cháo khét nấu hơn mười năm, hàn huyên tâm sự đến hừng đông.

Chu Phi nói với Đoàn Cửu Nương:

- Tiền bối, người không cần ở cái nơi quỷ quái này chịu cơn giận của họ, người theo chúng tôi về trại đi.

Nửa câu đầu của nàng, Đoàn Cửu Nương có chút nghe không hiểu, đại khái là thần hồn của bà điên đảo nơi quá khứ, không hề cảm thấy bây giờ bà chịu cơn giận gì.

Nhưng nửa câu sau bà hiểu, vẻ mặt Đoàn Cửu Nương đầu tiên là vui vẻ, kể đó liền ngơ ngẩn, cái ngơ ngẩn này rất có xu hướng thiên trường địa cửu, Chu Phi đợi hồi lâu, không biết mình nói sai chữ nào, bèn đưa tay vỗ lên đầu gối bà:

- Tiền bối?

Đoàn Cửu Nương nhảy bật dậy như cương thi, lạnh lùng nói:

- Đi 48 trại làm gì? Thủ tiết à?

Trong chớp mắt ấy, bà tựa như cuối cùng cũng rõ mình đang ở thời nào khắc nào, bàn tay gầy đét một phát bắt lấy bả vai Chu Phi.

Chu Phi chỉ cảm thấy khắp người tê dại, lập tức một luồng chân khí cổ quái khó có thể hình dung từ trên xuống dưới chảy vào trong kỳ kinh bát mạch của nàng.

Nội tức bình thường đều như dòng nước, có chút tĩnh lặng, có chút bạo ngược nhưng luồng nội tức này lại như cương đao róc xương, không nghe phân giải đã xuyên vào giữa kẽ xương, đầu đá lung tung, nơi nó đến khiến người ta tựa như bị lột da rút gân.

Đoàn Cửu Nương giống như bị ma nhập, quét hết những “ngây thơ hoạt bát” ban nãy, khoanh hai tay trước ngực, từ trên cao nhìn xuống Chu Phi đau đến mức không thốt ra tiếng, mặt bà không cảm xúc nói:

- Khô Vinh thủ “nội ngoại khác biệt”, thứ ta luyện là “Khô”, chân khí truyền vào trong cơ thể sẽ xoay chuyển thành “Vinh”, lưu chuyển không ngừng, chỉ cần người chịu nổi là có thể luyện công phu của sư huynh ta. Trong “Khô Vinh thủ”, Khô thủ tuy hung ác hơn nhưng xét đến cùng thì Vinh thủ lợi hại hơn, có điều lúc tiêu hóa cũng chịu khổ hơn một chút, năm xưa tất cả đồng môn luyện Vinh thủ đều trong vòng một năm chết hết chỉ còn lại một mình sư huynh ta... Tiếc là tên khốn sư phụ ta chỉ chịu truyền

cho mỗi người một môn công phu, Khô Vinh tương sinh tương khắc, ta và sư huynh ta một Khô một Vinh, không thể nào truyền công cho nhau.

Bên tai Chu Phi “ong ong” cả lên, căn bản không nghe rõ bà làm nhằm cái gì.

Bà vú già nghe động tĩnh, vội vã từ trong phòng chạy ra thì thấy sắc mặt Chu Phi đã không còn màu sắc con người.

Huyệt đạo của nàng chỉ bị Đoàn Cửu Nương phong bế trong nháy mắt, rất nhanh đã bị Khô Vinh chân khí đánh vào giải khai, Chu Phi không ngồi yên nổi nữa, lăn từ ngưỡng cửa xuống, tay chân co rúm, không biết là gãy giữa yếu ớt hay là không thể khống chế nổi cơ run rẩy.

Bà vú già trợn mắt há mồm:

- Phu nhân, người làm gì vậy?

Ngô Sở Sở khó khăn lắm mới ngủ một giấc ngon vừa tỉnh lại từ trong mộng đẹp, nào ngờ lại xảy ra biến cố, quả thực muốn sụp đổ, một tiểu thư xưa nay cười không lộ răng lại áo mũ không chỉnh tề chạy ra sân, vội muốn đưa tay đỡ Chu Phi dậy.

Nhưng xương thịt trên người Chu Phi dường như đã biến chất thành đá, vừa cứng vừa lạnh vừa nặng, nàng ấy phí công duỗi tay ra hai lần đều không biết đặt ở đâu, gấp đến độ xoay vòng vòng.

Đoàn Cửu Nương thần sắc lạnh lùng, còn ở một bên khoanh chân ngồi xuống dưới tàng cây, bà lúc thì giống lão yêu quái, lúc lại giống một bé gái, nhưng tư thế ngồi này lại mơ hồ tỏa ra khí chất uyên thâm của một bậc tông sư... có điều ước chừng không phải là một “tông sư” quá ôn hòa chính phái.

Đoàn Cửu Nương nghiêm mặt nói:

- Từ xưa tới nay, tông môn mọc lên san sát, có những môn phái dù nhờ một vài nhân vật phong lưu mà hiển hách nhất thời nhưng cuối cùng cũng suy tàn, thế hệ sau không bằng thế hệ trước, càng ngày càng kém, các người có biết tại sao không?

Ở đây có ba người, một người ở trên đất không biết sống hay chết, một người chỉ biết thêu hoa ngâm thơ, và một người cả đời chỉ lo đại nghiệp cây chổi và xẻng cờm, không quan tâm chuyện khác____không một ai có thể lĩnh hội được lời bình luận cao thâm của Đoàn tông sư nhìn khắp cả anh hùng kim cổ.

Đoàn Cửu Nương khổ vì không có tri kỷ đành cô đơn tự nói với mình.

Bà nói:

- Vì sao người tập võ? Học đao thương kiếm kích gì? Đi theo đạo thiên địa càn khôn nào? Mấy danh môn chính phái cổ hủ các người chỉ biết dạy đệ tử “tập võ để cường thân kiện thể”, nói những lời vô dụng “tương lai phải trừ bạo giúp yếu” gì gì đó, đệ tử dạy ra quá nửa đều là phế vật cho người ta “cuốc”! Đạo học võ, là để tranh lấy cái mạng người, chính là muốn “tìm đường sống trong chỗ chết”, là “người muốn ta chết ta cứ không chết đấy”! Không có lớp tinh thần này thì người tập võ và múa xiếc có cái gì khác biệt? Người nhào lộn còn chưa chắc lẹ hơn khi đâu.

Móng tay Chu Phi vốn được cắt sửa rất ngắn, nhưng gần đây ngày ngày chạy trốn không để ý tới đã mọc ra một đoạn nhỏ, cào mạnh vào nền đá xanh trong viện, rất nhanh đã máu thịt be bét.

Ngô Sở Sở khóc lóc khẩn cầu:

- Phu nhân, nàng ấy là ngoại tôn nữ của Lý đại hiệp, không phải cũng tương đương văn bối của người sao? Nếu nàng ấy xảy ra chuyện bất trắc gì, phụ mẫu huynh đệ của nàng ấy chẳng phải sẽ đau lòng muốn chết sao?

Trong lòng phu nhân không đau khổ sao? Nếu Lý đại hiệp dưới tuổi vàng có biết, sẽ đành lòng sao?

Đoàn Cửu Nương bị mấy câu nói ấy làm sững sờ hồi lâu.

Ngô Sở Sở thấy bà buồn lòng, vội nhanh trí không ngừng nỗ lực:

- Cầu xin người mau cứu A Phi với!

Đoàn Cửu Nương nghe vậy, lắc đầu nói:

- Ta không cứu được, Khô Vinh chân khí đã vào trong cơ thể cô ấy, không rút ra được, chỉ có thể xem chính bản thân cô ấy thôi.

Ngô Sở Sở suýt quỵ xuống với bà, đây không phải là lo giết không lo chôn sao?

Đoàn Cửu Nương nói, sắc mặt lại bắt đầu không có tình người:

- Nếu cô ấy thật sự là huyết thống Lý gia thì không nên ngay cả chút khổ này cũng chịu không nổi, nếu thật sự phế vật như vậy thì chết trong tay ta còn mạnh hơn ra ngoài chết trong tay kẻ khác!

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Rễ

Ngô Sở Sở bó tay hết cách, đành im lặng đợi ở một bên, không ngờ lần đợi này từ trời tối cho đến rạng sáng, lại từ hừng đông cho đến trời tối, hạ nhân Chúc phủ đến đưa cơm hai lần, mỗi lần gõ mạnh cửa ngoài viện, nàng đều lo sợ hoảng hồn một trận, cứ qua mỗi khắc, Ngô Sở Sở lại không kiềm được đưa tay thăm dò hơi thở của Chu Phi, chỉ sợ Chu Phi lặng lẽ chết đi.

Khô Vinh chân khí giống như một nhóm khách không mời mà đến, đầu đá lung tung khắp toàn thân Chu Phi, nơi nó đi qua, túi da tuy hoàn chỉnh nhưng máu thịt bên trong như bị khuấy hỗn loạn, đi tới đâu nổ tới đó, khí thể cuộn cuộn ép vào trong huyết khí hải (1), cùng nội tức vốn có của nàng ngang vai ngang vế, hai bên va chạm lẫn nhau, hoàn toàn không có ý muốn nắm tay hợp tác.

(1) Huyết khí hải: nằm dưới rốn khoảng 1,5 thốn.

Đoàn Cửu Nương thực sự là cao thủ hại chết người không đền mạng, quá trình phức tạp như thế mà bà chỉ dùng hai chữ “thu phục” khái quát cho Chu Phi, đừng nói là công pháp, ngay cả câu khẩu quyết cũng không có____dù có, Chu Phi cũng không dám tin, nàng quả thật không dám tin trong đầu óc “loạn tùng phèo” của Đoàn Cửu Nương có thể chứa cả đoạn khẩu quyết không sai một chữ.

Dần dần, Chu Phi đã mất đi tri giác với thế giới bên ngoài, bên ngoài là lạnh hay ấm, là ngày hay đêm, nàng hoàn toàn không biết, ý thức yếu ớt mấy lần sắp đứt đoạn nhưng cuối cùng vẫn có một tia treo lơ lửng lung lay.

Nàng không chịu thừa nhận mình sợ chết, chỉ là không thể im hơi lặng tiếng chết trong một tiểu viện khi Cửu Thiên Cơ hỗn hển lòng bắt nàng xung quanh, Chu Phi nghĩ, nàng còn phải đưa Ngô Sở Sở về Thục Trung, phải tìm được Vương lão phu nhân, chính miệng báo tin dữ cho bà ấy biết, còn phải trở về tìm Bắc Đẩu báo thù... Nàng khó khăn lắm mới xuống núi, thậm chí còn chưa kịp gặp cha mình một lần.

Trong lòng Chu Phi nhiều lần nhắc tới những lý do khiến nàng bất luận thế nào cũng không thể chết này, niệm lên như cát, cát lăn theo cùng một quỹ tích hàng trăm hàng ngàn lượt, tạo thành một chấp niệm bảo vệ tính mạng.

Chạng vạng tối, bà vú già đun một bình nước, dùng cái que dài xuyên qua bánh bao cứng như đá hơ nóng trên lửa đưa cho Ngô Sở Sở:

- Cô nương, ăn chút đi.

Ngô Sở Sở canh giữ một Chu Phi không rõ sống chết và một Đoàn Cửu Nương ngồi ngay ngắn bên cạnh như lão ni cô nhập định cả ngày, không có chuyện gì để làm, chỉ có thể suy nghĩ lung tung, nghĩ đến quá khứ rày đây mai đó và tương lai gian nan mờ mịt của mình, lòng đang âm ảm, không tìm một sợi dây dài treo cổ chết ngay tại chỗ đã là tấm lòng rộng mở, đâu còn có tâm trạng gặm bánh bao khô?

Nàng cười khổ, xua tay từ chối, do dự mãi, cuối cùng không kiềm được nói với Đoàn Cửu Nương hiếm hoi an tĩnh cả ngày.

Ngô Sở Sở hỏi:

- Phu nhân, khi nào nàng ấy có thể tốt lên?

Đoàn Cửu Nương mở mắt, đầu tiên là mê man nhìn nàng rồi lại nhìn Chu Phi, trái tim Ngô Sở Sở treo lên cuống họng, chỉ sợ Đoàn Cửu Nương bật thốt một câu “các người là ai, chuyện này là thế nào”.

May là không lâu sau, Đoàn Cửu Nương đã khó khăn nhớ được, bà quan sát kỹ sắc mặt Chu Phi, cau mày dường như khó hiểu, đè lại cổ tay Chu Phi, tập trung chốc lát, lăm bắm:

- Kỳ lạ.

Đoàn Cửu Nương nói rồi đứng lên, đi quanh Chu Phi vài vòng, lăm nhăm một cách lộn xộn về ngọn nguồn của Khô Vinh thủ cho Ngô Sở Sở nghe. Ngoại trừ “công pháp này vô cùng yêu nghiệt, không cẩn thận sẽ chết người”, còn lại tay mơ như Ngô Sở Sở nghe chẳng hiểu gì sất.

Đoàn Cửu Nương ngẩng đầu hỏi nàng:

- Bao lâu rồi?

Ngô Sở Sở đáp:

- Một ngày rồi.

Đoàn Cửu Nương cau mày, lăm bắm:

- Kỳ lạ... quá kỳ lạ, theo lý thuyết, người lần đầu tiếp xúc với Khô Vinh chân khí cùng lắm chỉ chống đỡ được ba canh giờ, không chống nổi thì chết, còn chống nổi thì đương nhiên có thể từng chút từng chút một biến hóa Khô Vinh chân khí cho mình dùng, sao cô ấy cả ngày rồi mà vẫn như thế này?

Ngô Sở Sở lệ rơi đầy mặt, nói:

- Làm sao tôi biết?

Từ sau khi bị điên, chuyện gì Đoàn Cửu Nương cũng không dẫn đo suy nghĩ sâu sắc, đầu óc đã phủ bụi mới hơi hơi động não giống như người bị liệt tám năm tập dùng chân cất bước___cơ bản không sai khiến được, đành phải xoay vòng vòng như lửa kéo cối xay.

Ngô Sở Sở bị bà xoay đến quáng mắt, cố sức nhớ lại một lần cái đồng như rơi vào sương mù mà bà nói trước đó, lòng chợt cảm thấy có chỗ nào không đúng, bèn gấp gấp nói:

- Phu nhân, người vừa mới nói, sư phụ người không chịu truyền toàn bộ Khô Vinh thủ cho mọi người?

Đoàn Cửu Nương cau mày nói:

- Lão quỷ kia không có lòng tốt, vốn không có ý muốn dạy bọn ta, căn bản là định dùng bọn ta để luyện công, đương nhiên không chịu toàn tâm toàn ý dạy.

Ngô Sở Sở không quá hiểu cái gì gọi là “cho ông ấy dùng để luyện công” nên xem nhẹ mà không nghĩ kỹ, bẻ ngón tay nói:

- Khô có thể truyền Vinh, Vinh có thể truyền Khô, cũng tức là nói, một người luyện Vinh thủ chỉ có thể cho người luyện Vinh thủ truyền công còn với Khô thủ thì không được?

Đoàn Cửu Nương nói:

- Đương nhiên.

- Cho nên hai người cuối cùng còn lại, một Khô một Vinh, giữa hai người không ai có thể giúp người kia luyện công, chuyện này nói cũng thông. Nhưng tôi nghe ban nãy phu nhân nói, sau khi người học nghệ ba năm, sư môn chỉ còn lại năm huynh đệ, vậy ắt hẳn trừ lệnh sư huynh ra thì đều là Khô thủ, nếu lệnh sư không có lòng tốt, vì sao không sợ bốn Khô thủ truyền công cho nhau?

Đoàn Cửu Nương trả lời như lẽ đương nhiên:

- Dĩ nhiên không được, Khô Vinh thủ là nội công tâm pháp ngang ngược bá đạo nhất trên đời, sắp tới mức duy ngã độc tôn, không thể dung hòa với công phu nhà khác, trừ phi mới bắt đầu đã luyện hai khí Khô Vinh, bằng không sau ba năm nội công tiểu thành, lại đưa vào một luồng chân khí hoàn toàn tương phản, chẳng phải là tìm chết à?

Linh cảm không lành của Ngô Sở Sở đã thành sự thật, tức thì sắc mặt trắng bệch.

Đoàn Cửu Nương hỏi không kiên nhẫn:

- Lại làm sao?

Ngô Sở Sở chậm rãi nói:

- Phu nhân, A Phi luyện “công phu nhà khác” mà người nói đã hơn mười năm rồi.

Đoàn Cửu Nương:

- ...

Kỳ thực đạo lý này đối thành một người hơi hơi hiểu võ công vừa nghe là hiểu ngay, nhưng ở đây chỉ có một bà điên muốn xuất là xuất và hai kẻ ngoại đạo, Chu Phi tuy hiểu rõ nhưng không có cơ hội nói.

Đoàn Cửu Nương sững sờ một lát, kể đó bình chân như vại nói:

- Đó là ta sơ sót nhưng không sao, ta thấy nội công cô ấy luyện trước đây cũng chẳng ra làm sao, không hề có chút công dụng nào, nếu như tương khắc thì phế bỏ công pháp trước đây là được, cũ không đi mới không tới mà lị.

Ngô Sở Sở nghe vậy, trong lòng lập tức càng ảm đạm hơn_____theo lời bà nói thì chết đi đâu thai lại cũng là “cũ không đi mới không tới”.

Khi Chu Phi tỉnh lại phát hiện mình không biết đã được ai chuyển lên giường. Nàng giống như cả đời chưa từng chớp mắt, không nhin được muốn nằm trên giường đến thiên hoang địa lão, nhưng rất nhanh nàng liền cảm thấy chỗ không đúng____cơ thể nàng rất mềm nhưng tay chân lại nặng đến mức không giống như nó nên có!

Chu Phi sửng sốt chốc lát, trong đầu âm âm nổ tung, nháy mắt, 180 con sâu ngủ đều chạy mất, nàng dùng sức nắm lấy đệm giường, muốn đẩy chính mình lên, không ngờ đầu ngón tay bị cào hồng và móng tay gãy vỡ khó khăn lắm mới cầm máu được bị cú nắm này làm nứt vết thương.

Tay đứt ruột xót, Chu Phi “ui da” một tiếng, ngã trở về.

Ngô Sở Sở đang ngồi trên ghế bên cạnh, buồn ngủ gật gà gật gù bị nàng làm kinh động, vội nhào tới:

- A Phi, cô tỉnh rồi?

Môi Chu Phi hơi run run, không nói nên lời. Nàng không để ý tới Ngô Sở Sở, ánh mắt lạnh băng nhìn ra cửa____mối họa lớn Đoàn Cửu Nương đang đứng dựa vào khung cửa.

Chu Phi không hé răng, vẫn chống đỡ chính mình ngồi dậy, chậm rãi nắm lấy trường đao trên đầu giường____thấy người khác mà cầm đao cũng tương đương “bưng trà tiễn khách”, đều có một ý nghĩa cố định.

Đoàn Cửu Nương nhận ra địch ý của nàng, bước chân dừng lại, đứng cách nàng ngoài ba thước, chấp tay nói:

- Ta dùng phương pháp hóa công tạm thời niêm phong hai nguồn nội lực trên người ngươi... ngươi cảm thấy thế nào?

Chu Phi nghiêng ra hai chữ từ kẽ răng:

- Tạm thời?

Đoàn Cửu Nương gật đầu:

- Không sai, chỉ là tạm thời, đợi người tu dưỡng hai ngày là ta có thể ra tay phế nội lực trên người người, yên tâm, sẽ không tổn hại tới kinh mạch của người, sau đó người có thể thuận lợi đầu nhập vào môn hạ của ta.

Chu Phi nghe xong vụ ép mua ép bán này, trong lòng cuộn cuộn, thở gấp mấy hơi, cảm giác như cơn đau lột da róc xương ấy sắp quay trở lại, bình sinh nàng chưa từng sợ hãi điều gì nhưng lúc này lại không kiềm được co rúm, chỉ sợ cơn đau khắc cốt ghi tâm ấy tái diễn. Nhưng cơn đau ấy không phát tác mà nhanh chóng bị thứ gì đó cắt ngang, chỉ còn lại sự khó chịu âm ỉ không ngừng.

Tối hôm trước Chu Phi còn cảm thấy bà đáng thương cũng có chút đáng yêu nhưng bây giờ thì hận không thể băm vằm trăm mảnh cây gậy khuấy phân Đoàn Cửu Nương này.

Đáng tiếc bây giờ ước chừng nàng chỉ còn sức để gọt táo, bèn lạnh lùng nói:

- Ta nói muốn đầu nhập vào môn hạ của bà hồi nào?

Chuyện này không quá giống với suy nghĩ của Đoàn Cửu Nương, bà điên ấy hơi nghi hoặc nói:

- Khô Vinh thủ ta độc bộ thiên hạ, đầu nhập vào môn hạ ta có gì không tốt? Hơn nữa bây giờ người thế này, nếu không phá cũ lập mới thì không sống nổi đâu.

Nhưng Chu Phi là người cứng rắn không biết mềm dẻo, đâu phải là người biết co biết duỗi?

48 trại không quá phân biệt giữa các môn phái, nếu người khác hòa nhã nói chuyện với nàng, chưa chắc nàng thấy việc “chuyển sang phái khác, học công phu nhà khác” nghiêm trọng cỡ nào, nhưng Đoàn Cửu Nương đã điên đến mức này, lại còn thất thường không giới hạn, hoàn toàn không cảm thấy mình sai, miệng cứ nhất định uy hiếp nàng.

Chu Phi tức khắc nói không chút do dự:

- Khô Vinh thủ là cái thá gì? Xách giày cho ta cũng không xứng, dù chết ta cũng không học!

“Khô Vinh thủ” là danh hiệu Đoàn Cửu Nương đặc ý nhất trong đời, rất kiêu căng ngạo mạn, bà lập tức giận dữ, một phát bắt lấy vai Chu Phi:

- Người lặp lại lần nữa...

Chu Phi bật thốt:

- Ta lặp lại mười lần thì thế nào? Đoàn Cửu Nương, cả đời này của bà có từng làm chuyện gì đúng chưa?

Bà điên nghe câu ấy chột ngẩn người, biểu cảm trên mặt tựa như bị ai đó chọc một dao vậy.

Ngô Sở Sở thấp giọng nói:

- A Phi...

Đoàn Cửu Nương ngẩn ngơ chốc lát, thành linh buông Chu Phi ra, lăm bầm:

- Không sai, cả đời này của ta quả thực chưa từng làm chuyện gì đúng.

Khi đầu óc bà minh mẫn, có thể đi đến bất kỳ nơi nào trong thiên hạ thì luôn tùy hứng làm bậy, lỗi chồng thêm lỗi.

Bây giờ biết rõ năm xưa mình sai thì bà đã già rồi, ngọc rồi, không nhớ rõ gì nữa, trở thành một phế nhân gây phiền toái...

Đoàn Cửu Nương thần thờ xoay người bước đi, Ngô Sở Sở vội kêu lên:

- Phu nhân, người...

- Không cần lo cho bà ta!

Chu Phi cắn răng ngồi dậy, vừa định đi hai bước thì cảm thấy đôi chân mềm như vải, bèn vội chống trường đao xuống đất.

Ngô Sở Sở hỏi:

- Vậy cô làm sao đây?

Chu Phi cảm giác từ khi xuống núi tới nay, nàng tựa như tử vi bất lợi, chưa từng gặp chuyện gì tốt, bây giờ trong lòng hỗn loạn, nhưng lúc này bên cạnh đã có một người hoang mang lo sợ, nàng không tiện nhập bọn theo, đành cố ra vẻ không sao cả “trời sập thì lấy làm chặn đỡ”, nói với Ngô Sở Sở:

- Cô không cần quan tâm, không có gì ghê gớm đâu.

Nàng trấn an dứt sẹo Ngô Sở Sở, gắng gượng đi vài vòng trong phòng, chỉ mấy bước mà nàng như tắt thở hụt hơi, ngoài mặt nàng vẫn ung dung thản nhiên nhưng trong lòng không khống chế được hoảng sợ, bất an nghĩ: “Lần này thành con rùa không mai rồi”.

Chu Phi rất tự mình biết mình, nàng biết rõ sức lực của mình quá nửa là nhờ đao trong tay nhưng nếu nàng ngay cả sức nhắc đao cũng không có thì sao? Vậy thì nàng thực sự không biết nên làm sao đây. Nói một cách lưu manh là chẳng qua phế hết luyện lại từ đầu, nhưng thật có thể khôi phục ư?

Có thể khôi phục mấy phần?

Lại mất bao nhiêu năm?

Trong lòng Chu Phỉ hoàn toàn không có điểm tựa, nhất thời không biết nên đi đâu về đâu.

Nàng thương tích chồng chất, cực kỳ mệt mỏi, biết rõ mình nên nằm xuống nghỉ ngơi dưỡng sức nhưng từng chuyện từng chuyện đè nặng trĩu trong lòng, không thể nào giải quyết cũng không dám nói cùng Ngô Sở Sở.

Chu Phỉ trần trọc hồi lâu, tình cờ sờ trong ngực được một thứ, nường theo ánh đèn yếu ớt trong phòng mà nhìn thì đó là một quyển “Đạo đức kinh” mỏng đánh, quyển sách này vừa mỏng vừa nhẹ, lúc đó bị nàng tiện tay nhét vào lòng, “may mắn thoát chết”.

Chu Phỉ nhìn nó chăm chăm, nghĩ đến mình không có của nả gì, cuối cùng chỉ có nó làm bạn, bèn cười tự giễu, tiện tay lật xem, muốn mượn quyển sách này để “ngủ một giấc giải trăm sầu”.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Bố Cục

Ngọn lửa không ngừng lắc lư cũng không ai quản, Minh Sâm đang lật xem một quyển sách dưới ánh đèn, có điều đôi mắt cậu tuy đang nhìn sách chăm chăm nhưng đã lâu chưa lật qua trang nào, thường xuyên nhìn ra ngoài hoặc nghiêng đầu nhìn Tạ Doãn, có chút thấp thỏm bất an.

Một tay Tạ Doãn chống trán ngồi bên cạnh, im lìm như núi, ngủ gật.

Thình lình, cửa gỗ “két” mở ra từ bên ngoài, cơn gió đêm lạnh như nước nhân đó lọt vào____người tới chính là thị vệ Giáp Thìn bên người Minh Sâm.

Minh Sâm bật đứng dậy:

- Thế nào?

Giáp Thìn hạ giọng trả lời:

- Thăm Thiên Khu mang người ra khỏi thành rồi.

Khóe môi Minh Sâm thoáng căng, một lát sau than thở:

- Tam ca dự liệu quả nhiên không sai.

- Không thể nói vậy, đoán mò thôi.

Tạ Doãn không biết đã mở mắt khi nào, giọng hơi khàn, ban nãy không biết hẳn đã mơ giấc mơ gì, có lẽ không phải là giấc mơ quá vui vẻ,

mày cau lại, điều này khiến gương mặt tuần tú có chút tùy tiện của hẳn bỗng thêm ba phần nghiêm nghị trĩu nặng, Tạ Doãn nghĩ nghĩ rồi hỏi:

- Mấy con đường quan trọng ra khỏi thành có để lại người không?

Giáp Thìn trả lời đầu ra đầy:

- Thuộc hạ vô năng, không dám đến quá gần họ, nhưng quả thực thấy Thâm Thiên Khu có để một nhóm người ở lại.

Tạ Doãn gật đầu, đứng dậy đẩy cửa sổ ra, dường như muốn thư giãn gân cốt, vừa lộ chút dáng vẻ bại hoại vốn có thì chợt nghĩ bên cạnh còn có Minh Sâm, đành rụt cái eo mới duỗi một nửa về, ra vẻ đứng đắn rất không tình nguyện, hỏi:

- Minh Sâm, thư của đệ khi nào có thể đến Hoắc gia bảo?

Minh Sâm nói:

- Bây giờ chắc sắp tới Nhạc Dương rồi, chân Ất Tỵ khá nhanh. May mà tam ca sớm bảo đệ truyền tin, bằng không với trận chiến bây giờ, người của đệ e cũng không ra được khỏi thành... Sao tam ca biết Thâm Thiên Khu muốn đi? Đi rồi còn để người lại?

- Thâm Thiên Khu và Đồng Khai Dương đêm khuya tập kích Mộc Tiểu Kiều, vốn tưởng có thể tiêu diệt chân sau của Hoắc gia bảo, sau đó chặt đứt tiếp viện, tiến thẳng Nhạc Dương, giết Hoắc Liên Đào.

Ngón tay Tạ Doãn vân vê dây cửa sổ, từ tốn nói:

- Không ngờ kẻ hát tiêu khúc Mộc Tiểu Kiều không ngoan ngoãn bó tay chịu trói, đêm đó, người ta thể hiện hết phong độ ma đầu, mắt thấy đánh không lại liền quyết đoán kịp thời, đốt sơn nổ cốc, động tĩnh lớn đến mức ngay cả thỏ cáo ngoài ba mươi dặm đều thi nhau dọn nhà, huống hồ là kẻ

có “thiên lý nhân thuận phong nhĩ” như Hoắc Liên Đào. Hoắc gia bảo sừng sừng mấy đời, không nói vững như thành đồng nhưng một khi Hoắc Liên Đào có phòng bị, e là Thảm Thiên Khu cũng không dễ ra tay.

...

- Chuyện sau lưng Hoắc Liên Đào có chỗ dựa, không chỉ huynh nghĩ được.

Tạ Doãn nhìn Minh Sâm, lộ ra chút nghiêm khắc bình tĩnh, Minh Sâm vô thức cúi đầu, nghe Tạ Doãn nói tiếp:

- Mộc Tiểu Kiều chưa chắc chết, huynh đoán sau đêm đó Thảm Thiên Khu và Đồng Khai Dương chia hai ngả, Đồng Khai Dương lòng bắt dư nghiệt núi Hoạt Nhân Tử Nhân, Thảm Thiên Khu đích thân dẫn người của Tham Lang, nhưng là tới vì đệ.

Minh Sâm sợ hãi cả kinh.

Tạ Doãn nhìn khuôn mặt chưa hết trẻ con kia, cảm thấy mình có thể lo lắng đám thiếu niên không biết nặng nhẹ này đến mức một đêm bạc đầu.

...Tiếc là, tiểu cô nương khiến hãn than thở trước kia đã không còn.

Minh Sâm cau mày nói:

- Người bên cạnh đệ tuy ít nhưng tinh, dù một con sông cũng có thể che giấu, đã ở đây được không ít ngày, không...

Tạ Doãn thở dài, ngắt lời:

- Đệ không ra ngoài nhìn xem, không phát hiện lưu dân chạy nạn trong thành Hoa Dung nhiều hơn nơi khác sao? Các lão bách tính đều biết xu lợi tránh hại, sở dĩ họ đều tuân về bên này là vì nơi này thái bình hơn nơi khác không ít, đệ nói xem đây là công lao của ai? Chẳng lẽ là của quan phụ mẫu

giá áo túi cơm đó sao? Đệ lập một cái bia ngấm to như vậy mà còn tưởng mình che giấu không chút sơ hở.

Minh Sâm nghe hần rần dạy, lập tức như một đứa trẻ gây chuyện, cúi đầu không dám hé răng.

Tạ Doãn nói:

- May mà Cừu Thiên Cơ đánh bậy đánh bạ cứu đệ một lần. Lộc Tồn đuổi theo người Ngô gia đến đây, ầm ỹ khiến dư luận xôn xao, quấy rối kế hoạch của Thâm Thiên Khu, bằng không Tham Lang đứng ở trước mặt, chưa chắc đệ đã nhận ra ông ta____đến lúc đó, đệ xem xem dù có hai Bạch tiên sinh liệu có bảo vệ đệ nổi không!

Minh Sâm nhỏ giọng lẩm bẩm:

- Không phải chưa...

Tạ Doãn cười một tiếng:

- Chưa bắt được đệ? Không sai, nhưng đã vây khốn đệ ở đây rồi, bây giờ ra vào cổng thành là hai tầng cửa, dù có cách phá vòng vây thì bọn Bạch tiên sinh cũng không để đệ mạo hiểm như vậy____đúng không?

Minh Sâm chấp tay đi mấy bước trong phòng, liếc liếc môi, lại nói năng hùng hồn:

- Vây đệ ở đây có ích lợi gì? Hoắc Liên Đào đâu có giao tình sinh tử với đệ, đừng nói là vây đệ, dù cho bắt sống đệ, Hoắc Liên Đào cũng chưa chắc bị kích thích gì. Lúc này tam ca cũng nói, Hoắc gia bảo bây giờ chắc chắn đã canh phòng nghiêm ngặt, mấy năm nay Hoắc gia bảo chiêu mộ hết các môn phái lớn nhỏ, các cao thủ võ công ở Nam Bắc Động Đình, ngay cả núi Hoạch Nhân Tử Nhân cũng thành trợ thủ cho họ, nếu họ đã có chuẩn bị thì Thâm Thiên Khu mang đám chó săn kia đích thân ra trận có ích lợi gì?

Đệ thấy tên Bắc Đẩu đó cũng là phí công, không có gì đáng sợ_____vả lại, lá thư huynh bảo đệ viết cho Hoắc Liên Đào kia lời lẽ quá giật gân, Hoắc gia sẽ không để ý tới đâu.

- Ông ta sẽ để ý.

Tạ Doãn chậm rãi nói:

- Vây đệ lại, sau đó tung ra tin tức nói đệ ở trong tay Thấm Thiên Khu, Hoắc Liên Đào chưa chắc bị kích thích... Nhưng Chu tiên sinh từ sau khi rút quân khỏi Chung Nam đã để Văn Dục lại, hiện nay vị “Phi Khanh” tướng quân kia đóng quân ở gần ranh giới Nam Bắc, muốn chạy tới nơi này, nếu ra roi thúc ngựa chẳng qua chỉ bảy tám ngày, ông ấy là viện binh gần nhất của đệ, nghe được tin tức này, dù biết rõ là bầy của Thấm Thiên Khu đi nữa thì vì kiêng kỵ cha đệ, ông ấy ắt sẽ có biểu hiện, bây giờ Nam Bắc đang tạm đình chiến nhưng vô cùng căng thẳng, chỉ cần Văn Phi Khanh có chút động tĩnh nhỏ nào là Thấm Thiên Khu sẽ lập tức có lý do mượn binh, dùng tội “thông đồng với địch phản quốc” san bằng Hoắc gia bảo. Hoắc Liên Đào không sợ vài ba cao thủ nhưng đệ nói xem, ông ta có sợ đại binh áp sát hay không?

Minh Sâm hồi lâu nói không ra lời:

- Tam ca, không tới mức như vậy chứ...

Tạ Doãn dừng lại, chợt cười nói:

- Không sai, có lẽ không tới mức như vậy, đây đều là huynh đoán, chưa chắc đúng, nhưng lo trước khỏi họa, nếu thật như vậy thì chúng ta cũng đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất...

Lời hăn vừa dứt, ngoài cửa bỗng có một người đi tới, xanh xao vàng vọt, cúi đầu, chính là “Thấm Thiên Khu”!

Minh Sâm tức khắc sợ hết hồn, Giáp Thìn không chút nghĩ ngợi rút kiếm chắn trước mặt cậu và Tạ Doãn.

Lúc này, “Thẩm Thiên Khu” lên tiếng nhưng lại là giọng của Bạch tiên sinh:

- Công tử, tam gia, thấy tôi hóa trang thế nào?

Tạ Doãn cười nói:

- Đủ để lấy giả tráo thật.

Minh Sâm ngạc nhiên:

- Bạch sư phụ?

Trên người “Thẩm Thiên Khu” vang lên rắc rắc mấy tiếng, khung xương cả người lập tức lớn hơn một vòng, trong nháy mắt từ một con ma bệnh lao trở thành một hán tử cao ráo, ông đưa tay gỡ đi lớp mặt nạ da người, lộ ra khuôn mặt đoan chính của Bạch tiên sinh.

Bạch tiên sinh hỏi:

- Khi nào động thủ?

Tạ Doãn chậm rãi khoanh tay áo:

- Tối nay có thể ra ngoài một vòng, nhưng phải tuyệt đối cẩn thận.

Bạch tiên sinh cao giọng cười, nói “tuân lệnh” rồi ra ngoài, Giáp Thìn vội khom người thi lễ rồi cũng đi theo.

Tạ Doãn nói chuyện khô miệng, bưng chén trà lạnh bên cạnh lên uống một hơi hết sạch, vỗ vỗ vai Minh Sâm, nói:

- Nghỉ ngơi sớm, đừng quá lo lắng, huynh ở đây mà, không sao.

Hắn vừa nói vừa định ra ngoài, Minh Sâm ở phía sau thành linh gọi với theo:

- Tam ca!

Tạ Doãn đứng ở cửa quay đầu lại.

Minh Sâm hỏi:

- Tam ca khổ tâm bố trí, là vì giúp đệ... hay vì giúp vị bằng hữu giang hồ trước mắt không biết đang ẩn nấp nơi nào kia?

Tạ Doãn mặt không đổi sắc nói:

- Người nhà của Ngô Phí tướng quân là những người trung liệt, lại cùng huynh đồng hành một quãng, đương nhiên phải nghĩ cách cứu giúp, đệ là người thân của huynh, dù có gây ra chuyện lớn bằng trời, huynh cũng sẽ đứng ra giúp đệ thu dọn, nếu đã có kế sách song toàn thì tại sao không dùng? Đệ đâu phải cô nương xinh đẹp, lần sau đừng hỏi huynh câu hỏi vô vị vậy nữa.

Minh Sâm bị lời nói không khách sáo của hắn khiến sắc mặt có chút khó coi, vô cùng ủ rũ nói:

- Xin lỗi, gây phiền toái cho tam ca rồi.

Tạ Doãn nhìn cậu chốc lát, than thở:

- Minh Sâm, lúc nhỏ huynh từng bế đệ đấy, mấy năm nay không dám nói cực kỳ hiếu đệ nhưng cũng hiếu được chút chút... cho nên đừng biểu diễn cái trò “yếu ớt nhõng nhẽo”, huynh không chơi với đệ đâu.

Minh Sâm đầu tiên là sửng sờ, liền sau đó là cười tự giễu, lúc ngẩng đầu lên lần nữa, vẻ mặt trẻ con nghịch ngợm gây họa đã mất sạch sành sanh, nhẹ nhàng nói:

- Tam ca, ở chốn giang hồ cả ngày ăn không ra ăn, uống không ra uống thì có gì tốt? Mấy năm nay “trong nhà” thực là một lời khó nói hết, các huynh đệ khác không đồng lòng với đệ, phụ thân cũng càng ngày càng... Chỉ có huynh có thể giúp đệ, chỉ cần huynh đồng ý, tương lai dù bảo đệ chấp tay nhường...

Tạ Doãn khoát tay ngắt lời cậu:

- Minh Sâm công tử, ngôn từ thận trọng.

Minh Sâm không cam lòng, truy hỏi:

- Tam ca, huynh thấy nửa quốc gia rơi vào tay giặc, lẽ nào không hề có suy nghĩ gì sao? Đây vốn là giang sơn nhà mình, hiện tại hai huynh đệ chúng ta ở nơi này ra ngoài phải cải trang, nói chuyện phải thận trọng, huynh cam tâm sao?

Tạ Doãn dường như định nói gì đó nhưng lại nuốt vào, nhìn Minh Sâm đầy thâm ý rồi xoay người rời đi.

Trong thành Hoa Dung, bầu không khí không hề nhẹ nhõm chút nào theo sự rời đi của Thẩm Thiên Khu mà ngược lại càng lúc càng căng thẳng, sau giờ giới nghiêm ban đêm sẽ có rất nhiều quan binh và hắc y nhân tuần tra bốn phía, ánh trăng khi mờ khi tỏ quét qua những món đồ sắt lạnh lẽo trên người những kẻ cầm binh khí, thoạt nhìn giống như quái vật được kể trong Sơn Hải Hoài Nam, bách tính bình thường đều bị cấm ra vào cổng thành, mấy ngày kế tiếp, tình trạng vật tư dần dần căng thẳng, lòng người khắp nơi hoảng hốt. Người trong loạn thế đa phần đều ngoan ngoãn nghe lời, hễ chưa đến đường cùng thì dù sống dở chết dở cũng tốt hơn phơi thây nơi hoang dã, bởi vậy không ai quấy rối, ngược lại còn lộ ra một loại thái bình giả tạo.

Lúc này, Chu Phi chỉ có thể bức bối ở trong tiểu viện của bà điên.

Đoàn Cửu Nương ngày đó bị một câu của Chu Phi kích thích không nhẹ, tựa như càn thần trí mơ hồ.

Cái viện rách nát nhỏ bé của bà tuy không lớn nhưng chịu không nổi chỉ có ba người rưỡi sống, phần lớn thời gian đều vắng vẻ___Chu Phi bị thương liên tục, lại bị bà làm cho thương tích chồng chất, phần lớn thời gian đều là nằm, đang trong giai đoạn liều mạng nghỉ ngơi dưỡng sức nên chỉ có thể xem như nửa người.

Trong căn viện vắng vẻ, Đoàn Cửu Nương bắt đầu xuất quỷ nhập thần, ngày đêm đều không biết trốn trong hang chuột nào, lựa màu treo trên cây trong viện bị mấy cơn gió to thổi phoir thầy đầy sân như tàn hoa bại liễu cũng không ai quản, tiểu viện này càng lúc càng giống nhà ma.

Chu Phi luôn trưng ra vẻ mặt rất có lòng tin, kỳ thực trong bụng một nửa chủ ý cũng không có, chỉ sợ Ngô Sở Sở dăm ba câu sẽ phơi bày hết nội tình của nàng, bèn mỗi ngày đành lôi quyển “Đạo đức kinh” lão đạo sĩ cho nàng lật tới lật lui xem, ra vẻ ung dung nhàn tản “đi theo nguồn nước đổ, ngồi ngắm mây trời bay”.

Đáng tiếc, lão đạo sĩ chỉ sợ đã nhìn nhầm nàng, với một đũa đầu gỗ chết cũng không khai hóa mà nói, “đọc sách trăm lần” cũng có thể như “nhận bay qua không dấu vết”. Chữ trên sách cứ xẹt qua dưới mí mắt nàng giống như mây khói, Chu Phi đem mỗi một chữ hết “nhìn” rồi lại “nhìn”, buồn bực ngán ngẫm bình phẩm lung tung, cho ra một kết luận “cái thứ gì á, còn không đẹp bằng ta viết”.

Còn về mỗi một chữ đó liên kết với nhau cho ra ý nghĩa gì thì hoàn toàn không biết.

“Đạo đức kinh” chỉ mấy ngàn chữ nhưng nếu cẩn thận nghiên cứu, có thể nghiên cứu suốt mấy năm, dùng cách đọc cười ngựa xem hoa “qua loa

đại khái” thì nửa canh giờ là xem xong... còn dùng cách đọc “kiểu Chu thị không cầu giải đáp” thì liếc mắt hai ba cái là lật xong.

Lúc Chu Phi giả vờ đọc sách thì trong lòng đang suy nghĩ loạn tùm phèo, thầm nghĩ: “Không võ công thì thôi, ta ngay cả tiền cũng không có, muốn thuê một tiêu cục áp giải hai chúng ta về cũng không được”.

Mấu chốt nhất chính là nàng không biết đường.

Chu Phi dùng ngón tay đang kết vảy xoắn trang sách, suy nghĩ linh tinh lan man, đột nhiên hỏi Ngô Sở Sở:

- Nghe nói tranh chữ cổ đều rất đáng tiền, đúng không?

Ngô Sở Sở mượn kim chỉ của bà vú già, đang vá một góc váy bị rách, nghe vậy trả lời:

- Có một số là ngàn vàng khó cầu.

Chu Phi chống mình dậy, giở quyển sách vô dụng trong tay mình lên, hỏi:

- Cô xem giấy này, vàng như răng cửa tên ma bệnh lao Tham Lang kia, hẳn cũng có chút năm tháng, có thể đáng mấy tiền... ờ, chữ như chó cào có người mua không nhỉ?

Chữ trong quyển “Đạo đức kinh” viết tay này không hẳn xấu, chỉ là vô cùng không ngay ngắn, viết rất huệch hoạc, hàng không ra hàng cột không ra cột, dấu “chấm” và “số” vắn vẹo không bình thường, hận không thể leo lên đầu mấy chữ khác gần đó, nhe hàm răng thừa thớt.

Ngô Sở Sở phì cười, nhớ mình hồi nhỏ từng được thấy không ít đồ cổ quý hiếm, tranh chữ danh gia mà nay tình cảnh khốn cùng thì cười không nổi nữa.

Chu Phi vốn là tìm thú vui trong cơn buồn chán, mở trang đầu tiên của quyển sách dở hơi này, bỏ qua những phần khác trên sách, chỉ nhìn những nét chấm và số bay tới bay lui, lại phát hiện chúng nối nhau thành một đường, tạo thành một bùa chú.

Ngô Sở Sở thấy nàng lật sách qua lại, lúc cầm xuôi lúc cầm ngược, thực không hiểu đang “tham ngộ” thứ gì, bèn nói:

- Hồi nhỏ ta cũng từng đọc một ít kinh điển Đạo gia, có điều chỉ lướt qua rồi thôi, rất nhiều thứ không hiểu, cô đọc đã nhiều ngày, có gì tâm đắc nói ta nghe với?

Chu Phi híp mắt, vô cùng nghiêm túc nhìn chăm chăm trang sách nói:

- Giống con dê núi bự...

Ngô Sở Sở:

- ...

Kiến giải này quá uyên thâm rồi!

Chu Phi cố sức bò dậy, dùng tay che mấy nét bút lung tung, vẽ theo nét số và dấu chấm, nói với Ngô Sở Sở:

- Cô xem chỗ này nè, vẽ theo một vòng thì có giống con dê núi cong miêng không?

Ngô Sở Sở bị sự dốt nát của nàng dọa ngây người.

Chu Phi ban nãy nhìn ra được vẻ lo âu trên mặt nàng ấy nên có lòng trêu chọc, lật qua tờ thứ hai, quệt tay nói:

- Trang này thì giống một chiếc lá, trang này hình như là một gương mặt đầy nếp nhăn, trang này...

Giọng nàng chột khựng lại, mang máng thấy hình vẽ ở trang bốn có cảm giác thân thiết kỳ lạ.

Ngô Sở Sở che miệng hỏi:

- Trang này là cái gì?

Chu Phi:

- Con gà đứng một chân.

Ngô Sở Sở rớt cuộc bật cười.

Chu Phi đạt được mục đích, cũng cong khoe môi theo nhưng trong lòng cảm thấy rất kỳ lạ_____nàng đâu phải chồn, nhất quyết không có bệnh nhìn thấy một con gà như có như không mà xúc động, tại sao ban nãy lại có cảm giác thân thiết lóe lên?

Nàng chưa kịp suy nghĩ, bỗng nhiên, trong viện vang lên một tiếng giòn giã, chậu đồng trong tay bà vú già không cẩn thận rơi xuống, bà kêu “á” lên.

Ngô Sở Sở giật mình, lập tức im bật, lén lút nhìn quanh qua khung cửa sổ, thấy một cái bóng lóe qua ngoài cửa viện!

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Vào Tròng

Chúc Bảo Sơn là trưởng tử của Chúc lão gia, có đôi mắt to y hệt cha hần. Nhưng tính tình thì khác nhau một trời một vực, chẳng những không kế thừa bản lĩnh trêu hoa ghẹo nguyệt mà còn hơi khiến người ta phiền chán.

Vì hần là do thị thiếp ở bên ngoài sinh, không những là thị thiếp không được sủng ái mà còn là một bà điên không thể hưởng phúc.

Chuyện tiếc nuôi lớn nhất trong đời Chúc Bảo Sơn là không thể bỏ về tái sinh một lần_____nếu thật sự có cơ hội như vậy, hần đập nồi bán sắt cũng phải canh chuẩn cái bụng, dù thành một con chó cũng phải ký thác vào bụng Chúc phu nhân.

Chúc đại thiếu gia từ nhỏ đến lớn cần trọng làm nhi tử Chúc phu nhân, hận không thể quên đi trên đời còn có một người mẹ ruột này, nhưng Chúc phu nhân ăn chay niệm Phật, là nữ bồ tát nổi tiếng gần xa, nữ bồ tát đương nhiên không chấp nhận hần làm ra chuyện vô liêm sỉ là vứt bỏ mẹ ruột, thường xuyên nhắc nhở hần phải đi thỉnh an mẹ ruột.

Cho nên Chúc Bảo Sơn cứ mong một mỗi tháng phải nhẫn nhục đi thăm viếng bà mẹ điên, bằng không chính là “vong ân phụ nghĩa”, là “bất hiếu”, hần không biết làm sao, đành phải ngày ngóng đêm mong cho bà mẹ điên này mau mau chết.

Lại đến mong một tháng này, trước ba ngày, Chúc phu nhân đã phái người tới nhắc nhở hần phải đi thỉnh an mẹ ruột, đôi lúc Chúc Bảo Sơn không biết Chúc phu nhân nghĩ thế nào, nếu luôn lo nghĩ cho bà điên kia

thì tại sao hạ nhân mỗi ngày đưa cơm thừa canh cặn qua đó, bà trước giờ đều xem như chẳng thấy?

Hay nữ bồ tát sợ người điên không biết đói no, ăn nhiều bỏ bữa?

Hắn bóp mũi, vể mặt xui xẻo đi tới tiểu viện kia, đột nhiên cảm thấy kỳ lạ_____trước đây vào mồng một, vì biết hắn sẽ đến nên bà vú già luôn mở cổng viện ra thật sớm chào đón hắn, bình thường Chúc Bảo Sơn đều không vào, chỉ ở ngoài cổng kêu lấy lệ “con thỉnh an mẹ” rồi thôi.

Nhưng hôm nay, cổng viện lại đóng.

Chúc Bảo Sơn chần chừ ở cổng chốc lát, nghĩ: “Kỳ lạ, chẳng lẽ Phật Tổ hiển linh, bà điên kia cuối cùng cũng ngủm rồi?”

Nơi đây lâu năm không tu sửa, phòng ốc thường xuyên bị dột, cửa cũng bị một găm lung tung, then cài không chặt, Chúc Bảo Sơn lòng đầy mong đợi, đẩy nhẹ một cái, cửa gỗ hé ra một khe hở, hắn nhìn ngó vào bên trong.

Hắn không thấy bà điên kia ở đâu, chỉ thấy đồng vải màu ngồn ngàng trong viện đã được dọn sạch sẽ, cửa một gian phòng hơi mở, bên trong loáng thoáng vang lên tiếng cười thiếu nữ... rất nhẹ, còn có chút e lệ, tuyệt đối không thể là bà điên kia.

Viện này quanh năm vắng ngắt, chuột cũng ít, nữ tử xa lạ ở đâu ra? Đâu thể là trên cây kết ra chứ?

Trong lòng Chúc Bảo Sơn nghi hoặc không thôi, đang muốn nhìn cho kỹ, không ngờ đúng lúc bà vú già tay chân vụng về bưng chậu đồng đi ra, vừa thấy hắn thì chậu đồng sẩy tay rơi xuống đất, vang một tiếng “rầm” thật lớn, tiếng cười nhỏ trong phòng im bật, Chúc Bảo Sơn lúc đó không biết sao lại nhanh trí, ba chân bốn cẳng chạy thật xa, sau lưng ướt đẫm mồ

hôi lạnh, còn chưa kịp thở lấy hơi thì trước mắt tối sầm lại, không còn biết gì nữa.

Bà vú già vội bước lên nhìn thì Chúc Bảo Sơn đã chạy đi xa, bà than thở:

- Là đại thiếu gia, ôi, trách ta già hồ đồ, quên mất hôm nay mừng một, đại thiếu gia sẽ tới thỉnh an, chuyện này làm sao mới tốt đây...

Ngô Sở Sở không chú ý, vội nhìn Chu Phi, thấy Chu Phi khẽ cau mày, nhìn chăm chăm quyển sách cũ “thoại bản động vật kỳ thú” như ngây dại, hoàn toàn không để ý bên ngoài đất long núi lở.

Lúc này, hai bóng người chợt xuất hiện trong viện, chính là Đoàn Cửu Nương mấy ngày nay như thần long thấy đầu không thấy đuôi hạ xuống dưới tàng cây một cách thần không biết quỷ không hay, trong tay xách theo một thiếu niên đã hôn mê.

Bà vú già “a ơ” một tiếng, vội vã tiến lên.

Đoàn Cửu Nương buông tay, thả người xuống đất, nghiêng đầu nhìn hằm chốc lát, chợt nói với bà vú già:

- Đây là Bảo Sơn à?

Bà vú già nghe vậy suýt khóc, phu nhân không biết đã xảy ra chuyện gì, trước đây còn lúc tốt lúc xấu nhưng dạo này không biết phát sinh biến cố gì mà thần trí ngày càng kém, cháu mình cũng không nhận ra, bà vội nói:

- Phải đấy, sao phu nhân ngay cả cậu ấy cũng không nhận ra thế?

Đoàn Cửu Nương sững sờ một lát, vẻ mặt mờ mịt hỏi:

- Bảo Sơn đã mười mấy rồi?

Bà vú già nói:

- Tuổi mẹ là 19, sắp cưới vợ rồi, chắc Ch�c lão gia đang thu xếp đ y.

Đo n C u N ng “ ” một tiếng, hồi l u sau, bà đ ra tay sờ mặt mình. M y năm nay, bà sống ng  ng  ng c ng c, bữa đ i bữa no, lại ít bảo dưỡng, đ i g  m  s m đ  d n d y sương g , sờ ch ng kh c v  c y gi , bà d  ng như m i đ n l c này mới bắt tri bắt gi c nhận ra, h a ra qu ng thời gian hai m i năm đ  l ng l  trôi qua, tuổi xuân t ra một ly nước n ng gi  ra trời tuyết lạnh, hơi n ng t n đi, thanh xuân cũng tan thành m y kh i.

Bà gi ng như chiêm bao mới tỉnh, vẫn c n hơi mơ hồ, mặc kệ c i người hôn m  kia, hồn ph ch ng n ng  xoay vòng quanh đ i thụ.

Bà vú gi  thấy bà b ng d ng kéo c i xay thì b  tay hết cách, đành tự mình g ng sức kéo ch ng trai to x c kia l n, đ t vào trong nhà kho nh  m  ban đầu b n Chu Ph   n thân, rồi lại đ m một chiếc gi  ng nh  qua, tr i h n b n tr n một cách thoải m i, c n k  g i cho h n, cuối cùng khóa kín cửa s , ra ngo i n i với Ng  S  S :

- C  n ng, nơi này e không tiện   l u.

Ng  S  S  không ng c cũng không m , đ  ng nhiên hi u, nhưng tr c mắt Chu Ph  hành đ ng bất tiện, n ng đi thế nào đ y?

Chu Ph  không biết bị thứ g  khai th ng đầu  c, đ t nhiên sinh ra hứng thú cực l n với quyển sách cũ này, đ ng t nh b n ngo i l n như vậy m  n ng không ng ng đầu lấy một lần, Ng  S  S  đ nh đi vào tr  chuyện với n ng thì tr c mặt th nh linh xuất hiện một cánh tay.

Ng  S  S  ng ng đầu thấy Đ n C u N ng, lập tức c n thận để phòng, chỉ sợ bà lại s ng tạo ra tr  g i mới.

- Suyt____

Đoàn Cửu Nương kéo cửa lại, nhốt Ngô Sở Sở bên ngoài, nói với nàng:

- Đừng làm phiền cô ấy.

Ngô Sở Sở:

- ...Hả?

Đoàn Cửu Nương lẩm bẩm khẽ nói:

- Năm xưa Lý đại ca cũng như vậy, tùy tiện ở chốn hoang vu nào cũng có thể nhắm mắt nhập định, ta hỏi huynh ấy đang làm gì, huynh ấy nói nội công có tâm pháp, đao công kỳ thực cũng có “tâm pháp”, “đao không rời tay”, ngày nào không luyện sẽ trở nên trì độn, cho nên huynh ấy đang luyện đao. Ta không tin, ồn ào đòi thử, nhưng lần nào ngồi cũng không tự chủ luyện nội công của bản thân, hoặc là suy nghĩ lung tung, có lần còn đứt khoát ngủ luôn.

Ngô Sở Sở nhón chân lên, nhìn vào qua cửa sổ, thấy mái tóc dài mấy ngày không xử lý kỹ của Chu Phỉ buộc tùy tiện thành một túm, thả xuống bờ vai gầy gò của nàng ấy, ngón tay đầy vết thương đặt trên trang sách cũ nửa ngày không nhúc nhích, bất kể là gò má tái nhợt hay tư thế ngồi yếu ớt đều không lộ vẻ cao thâm chỗ nào.

Gương mặt ngẩn ngơ của Đoàn Cửu Nương dường như hiện chút ý cười nhàn nhạt, lặng lẽ nói:

- Người Lý gia bọn họ, nhìn như không để tâm gì cả, kỳ thực rất say mê võ nghệ, thế mà bản thân còn không biết, ha ha.

Ngô Sở Sở không muốn “ha ha” cũng không muốn thảo luận với bà vấn đề say mê hay không say mê, nàng hơi nóng ruột nhìn cửa sổ nhà kho đóng chặt bên cạnh, nói:

- Nhưng chúng tôi không thể không đi, nếu ai cũng biết Chúc công tử đến chỗ phu nhân thì đợi khi không tìm được người, ắt họ sẽ sinh nghi, chung quy bắt giữ Chúc công tử cũng không phải là biện pháp, chúng tôi ở nơi này đã gây cho tiền bối không ít phiền toái...

Đoàn Cửu Nương lạnh lùng nói:

- Phiền toái gì?

Ngô Sở Sở tưởng bà lại quên mất, đành thở dài giải thích:

- Đương nhiên là Bắc Đẩu...

Đoàn Cửu Nương hỏi:

- Bảy con chó Bắc Đẩu đều đến à?

Ngô Sở Sở:

- Chưa tới mức đó.

- Vậy người cứ ở đây đi.

Đoàn Cửu Nương phẩy tay áo, nói:

- Ta không sợ phiền toái, ta chính là phiền toái, ai muốn tới tìm? Đoàn Cửu Nương ta bất cứ lúc nào cũng cung kính nghênh đón.

Ngô Sở Sở:

- ...

Đoàn Cửu Nương nói xong rời đi, ngồi ở dưới tàng cây, vừa ngâm nga hát vừa dùng năm ngón tay làm lược chải đầu.

Ngô Sở Sở ngẩn ngơ ở cửa một hồi, bèn ngồi trên bậc cửa vừa dơ vừa cũ, thầm nghĩ những người giang hồ này, chính cũng vậy, tà cũng thế, người này càng tùy hứng hơn người kia, người này càng rắc rối hơn người kia, nhắm mắt uống rượu, mở mắt giết người, ai nấy đều vô pháp vô thiên, câu “hiệp sĩ dùng võ phạm vào điều cấm” nói ư có sai, đúng là một đám phiền phức.

Nàng lúc này hận mình không phải một người xuất thân nghèo khó được một môn phái nào đó nhặt về, trong núi thẳm rừng sâu mười năm mài một kiếm, sau đó mang lưỡi đao giá lạnh và tuyệt kỹ vô song vào đời, nếu thế đạo an bình thì ngàn dặm độc hành, ngắm hết chân trời góc biển, nếu thế đạo không tốt thì giết một đường máu, bỏ lại một câu “ta cung kính đợi chàng”, bỗng bênh lánh đời rồi đi... như vậy sẽ tiêu sái sáng khoái cỡ nào?

Vào khoảnh khắc chậu đồng của bà vú già rơi xuống đất, Chu Phi chợt nhớ ra cảm giác quen thuộc ở trang bốn là gì_____đó chính là phù du trận pháp mà lão đạo sĩ chỉ điểm nàng ngày đó trong sơn cốc!

Nét chấm và nét sổ trên sách lần lượt đại diện cho lên đăng trước và lùi về sau, nét bút có sắc bén như kiếm ra khỏi vỏ, có êm dịu như tuyết lượn giữa tầng không, chứa muôn vàn biến hóa.

Trận chiến đó Chu Phi ấn tượng sâu sắc, nàng bị bao vây thế nào, phá vỡ vòng vây thế nào, luồn lách quanh đá thế nào, lấy một địch nhiều, từng khoảnh khắc tái hiện trong đầu rõ mồn một.

Nàng không quan tâm bà vú già đập nồi bát muôi chậu hay gì gì, vội vã lật ra phía sau, vì có cơ sở từng đích thân thực hành nên trận pháp phía sau nhìn rất dễ hiểu, nàng lật một hơi hết nửa quyển, không tự chủ hăm sâu vào trong đó, tự động đối chiếu với đối thủ ngày ấy trong sơn cốc, bắt đầu diễn luyện trong đầu.

Cứ thế, dù nội lực nàng bị phong bế nhưng đao pháp vẫn chưa quên, chỉ cần nội thương của nàng khỏe lại là có thể hành động như thường, lỡ như thật gặp phải vây bắt chặn đường gì đó cũng không rơi vào hoàn cảnh quá bị động.

Phù du trận tổng cộng tám trang, ứng với thái cực bát quái, mà nét chữ sau trang thứ tám quả thực nhìn không nổi, ngoại trừ chấm và số, ngay cả nét ngang dài ngắn cũng nhảy nhót tưng bừng.

Phù du trận chỉ có tám đoạn, nửa quyển sau hiển nhiên không phải.

Là đao pháp? Kiếm pháp? Hay quyền chưởng?

Phù du trận chỉ là một bộ trận pháp, tuy biến hóa vô vàn quanh một gốc nhưng người dùng Phá Tuyệt Đao và người dùng Khô Vinh thủ tuy dùng cùng một bộ “phù du trận” nhưng bất luận về hiệu quả hay về phương pháp chắc chắn đều khác nhau, trong đó có muôn ngàn biến hóa, không cần viết hết trên mặt giấy mà phải dựa vào người tu luyện tự mình lĩnh hội, một chấm một số nêu rõ những nội dung cốt lõi là đủ rồi.

Trận pháp có thể chấm phá nhưng chiêu thức thì khó dùng mấy nét để nói rõ.

Vậy... chẳng lẽ là một loại nội công nào đó?

Nếu là nội công thì nét số ngang dài ngắn rất có thể đại diện cho hướng đi của kinh mạch, vậy dấu chấm đại diện cho... huyết vị?

Các loại kỳ kinh bát mạch đại huyết khắp người đều phải học thuộc lòng lúc mới nhập môn, ý nghĩ Chu Phi lóe lên đã nhận ra tuyến đường trên hình vẽ giống như là “phong phủ” qua “linh đài” vào “mệnh quan”, còn phía sau, khi nàng xem thì phát hiện bị thiếu một góc, không biết có phải bị mỗi một gặm hay không.

Chu Phi hơi sững sờ, lập tức liền thoát khỏi trạng thái gần như nhập định ban nãy, sau đó chảy mồ hôi lạnh khắp người____nàng luôn sa vào trong phù du trận thoả mái mê say, quá mức chăm chú, vừa nãy đã vô thức vận động chân khí theo tranh vẽ mà lẽ ra không nên động bừa.

Không biết Đoàn Cửu Nương có nói lỏng cấm chế trên người nàng không, Chu Phi lại cảm thấy chút nội tức yếu ớt, điều kỳ lạ là, chút chân khí không đầu không đuôi này chảy qua lại không hề đau, ngược lại còn có chút tác dụng làm dịu đi nội thương của nàng.

Nếu nơi này có một trường bối đáng tin, Chu Phi nhất định sẽ dừng lại, xin họ dạy rõ ràng rồi hăng nói... tiếc rằng người đáng tin nhất ở đây chính là bản thân nàng.

Nàng từ từ thở ra một hơi, trái lo phải nghĩ hồi lâu, nghĩ không ra trong này có đạo lý gì, liền âm thầm nhắc nhở chính mình: “Cẩn thận một chút, nhằm không phải là chuyện chơi đâu, tuyệt đối không thể kích động, tuyệt đối không thể... Mình thử xú xú thì sao chứ? Dù sao cứ tiếp tục thế này, không phải bị vây chết ở Hoa Dung thì là bị bà điên ấy phế võ công để giữ mạng, có thể nghiêm trọng cỡ nào nữa chứ.”

Chu Phi chỉ dùng dăm ba câu đã tuyên bố thất bại khi khuyên nhủ mình.

Nàng lớn lên giữa đám dây trận, trong cốt tủy có tiềm chất gây họa “biết rõ núi có hổ, cứ nhắm núi mà leo”, chỉ là trong đa số tình huống, nàng miễn cưỡng có thể dùng lý trí cân nhắc đại cục, tránh gây họa cho người khác.

Trước mắt, đại cục tiểu cục đều đã thành tử cục, nàng liền dứt khoát vò mé chẳng sợ nứt. Quyển sách cũ thần bí trên tay này càng thành củ cà rốt treo trên lưng lừa (1), gan Chu Phi to bằng trời, một khi ra quyết định là

không còn kiêng kỵ nữa, toàn tâm toàn ý lật xem hình phía sau trong quyển Đạo đức kinh.

(1) Câu chuyện dân gian: con lừa chở hàng nặng và không muốn đi, người ta buộc củ cà rốt vào nhánh cây dài, đầu kia nhánh cây buộc chặt vào gói hàng trên lưng lừa sao cho củ cà rốt đứng đưa trước mặt con lừa, con lừa dù mệt vẫn cố sức đi về trước để ăn được củ cà rốt đó. Ý nghĩa câu chuyện là bảo người ta phải xét đến nguyên nhân chứ đừng nhắm mắt nhắm mũi đu theo lợi ích. Áp vào trường hợp truyện ý nói quyển sách cũ kia nhìn thì ngon nhưng chưa chắc có ăn được hay không.

Điều kỳ lạ là, cuối mỗi trang không phải bị mỗi một gặm thì bị người viết viết nhầm chữ, dùng mực tô lên gạch bỏ, nhưng chân khí vận hành trong kinh mạch vốn là một vòng tuần hoàn, gián đoạn hoặc rẽ đi đều vô cùng nguy hiểm, nhưng theo công pháp kỳ lạ trong sách thì sau khi gián đoạn, chút chân khí yếu ớt lại tựa như dòng suối nhỏ, hiền hòa lặng lẽ tản vào tứ chi bách hải, tẩy rửa các vết thương trên người nàng hết lượt này đến lượt khác.

Cho nên gián đoạn cũng là một phần của công pháp?

Ý niệm trong lòng Chu Phi chợt lóe, lập tức không cần thận đảm chìm trong đó, khí hải bị Đoàn Cửu Nương phong bế tựa như “kéo tơ” không ngừng rút chân khí yếu ớt ra ngoài, biến đổi trong lặng lẽ khiến hai luồng chân khí vốn đánh nhau chan chát trên người nàng đều hóa thành nước ấm, từng bước thôn tính không phân địch ta.

Quá trình này cực kỳ dài, Ngô Sở Sở suýt cào thủng cửa sổ mà Chu Phi vẫn duy trì tư thế trước đó không nhúc nhích, khớp xương quanh người giống như bị gỉ sét, mắt thấy một ngày một đêm trôi qua, tiểu viện xưa nay không người thăm hỏi đã có hai lượt người đến, hỏi đại thiếu gia đã đi chưa, đều bị bà vú già đuổi cổ hết.

May mà lúc này bên ngoài cực kỳ loạn nên chuyện lạc mất Chúc Bảo Sơn nhất thời cũng không gây ra sóng to gió lớn_____

Hóa ra sau khi Thẩm Thiên Khu đi, Cừu Thiên Cơ liền nghĩ cách điều tra từng nhà từng hộ, toàn bộ lưu dân đều bị giam giữ, tất cả bách tính trong vòng ba tháng từng tiếp xúc với người ngoài phải đăng ký trong danh sách, hễ ai che giấu thì hàng xóm láng giềng sẽ bị tội liên đới_____ép họ tố cáo lẫn nhau.

Cừu Thiên Cơ tự cho rằng như vậy có thể bắt ba ba trong rọ, nào ngờ công cuộc “đào ba thước đất” rầm rộ còn chưa bắt đầu thì có thuộc hạ đi tuần thành ban đêm mất tích bí ẩn, thì thế cũng không tìm được.

Cừu Thiên Cơ không tin “lão hồ ly” của 48 trại dám lộ diện trên đầu sóng ngọn gió như thế, buổi tối ông đích thân đi tuần thành, nhân vật thần bí kia lại xuất hiện, ông huýt một tiếng dài, chỉ huy chim ưng lao tới, người tới là một cao thủ ngoài dự liệu, có thể chạy thoát dưới mí mắt ông, nhưng Lộc Tồn có nhãn lực cỡ nào? Chỉ nhìn thoáng qua, ông đã nhận ra người kia là Thẩm Thiên Khu lẽ ra đã rời đi vì “việc chung”.

Cừu Thiên Cơ giật mình, lập tức phái người ra khỏi thành kiểm tra, quả nhiên phát hiện cơ sở ngầm do Tham Lang để lại.

Cừu Thiên Cơ tức giận lật bàn, giậm chân mắng lớn:

- Con ma bệnh lao họ Thẩm kia, ta biết ông âm hồn bất tán! Trước đó bỏ lại Hoắc gia bảo mặc kệ, chạy tới tranh công với ta, ông tới giúp một tay, được, ta không cản, ông là lão đại, vừa gặp nhau ông một nửa ta một nửa, ta chấp nhận chịu thiệt! Nhưng cái lão chết tiệt nhà ông tới chỉ nói mát hai câu, mắt thấy đối phương khó chơi, đánh hơi được là chạy, muốn đẩy ta lên đầu xông pha chiến đấu, còn ông ở phía sau ngư ông đắc lợi à!

Mấy con chim ưng của ông đều sợ hãi bay ra sân, con nào con nấy rụt đầu vào dưới cánh giả vờ như mình là chim cú.

Hắc y nhân thuộc hạ ông toàn bộ đều giả chết, nghe ông lời tổ tông tám đời Thầm Thiên Khu ra mắng mỏ, chửi rửa, chờ ông mắng đủ rồi, một hắc y nhân tổ Lộc Tồn mới tiến lên hỏi:

- Đại nhân, làm sao đây?

Vẻ mặt Cừu Thiên Cơ lóe lên chốc lát, nhỏ giọng nói:

- Con chuột già của 48 trại kia ra tay tàn nhẫn, hơn nữa đến bây giờ vẫn thâm tàng bất lộ, chỉ sợ là một cường địch, chúng ta không thể bên ngoài có cường địch mà mâu thuẫn nội bộ, người qua đây...

Sáng sớm hôm sau, Giáp Thìn bay vào viện như du hồn, cùng với Bạch tiên sinh đang “tẩy trang”, nói ở cửa phòng Tạ Doãn:

- Tam công tử dậy rồi sao? Lộc Tồn đã phái người ra khỏi thành.

Minh Sâm đẩy cửa sổ ra, nhanh chóng nói:

- Nhìn kỹ chứ? Ông ta thực phái người ra ngoài thành thanh lý cơ sở ngầm của Tham Lang? Xem ra lời đồn Cừu Thiên Cơ và Thầm Thiên Khu bất hòa với nhau là thật!

Tạ Doãn bước ra khỏi phòng, hần ăn mặc chỉnh tề, không hề giống như vừa tỉnh ngủ, gật đầu nói:

- Cũng may, chuyện ta lo nhất không xảy ra.

Điều hần lo nhất chẳng qua là vị “bằng hữu” đang lẫn trốn ấy thấy Cừu Thiên Cơ lục soát thành sẽ kích động, không ngờ đối phương còn trầm ổn hơn so với tưởng tượng của hần.

Tạ Doãn bắt đầu thấy buồn bực, nghĩ: “Người đó rốt cuộc là ai?”

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Vạn Sự Đã Chuẩn Bị

Lúc mới bắt đầu, Tạ Doãn nghi ngờ người trốn trong bóng tối là Trương Thần Phi, nhưng bây giờ xem ra không giống, hắn lướt hết tất cả người quen biết trong đầu một lần, cảm thấy ai cũng không quá có khả năng_____trước đây trong đám Trương Thần Phi nếu có một nhân vật lúc nên quyết đoán thì quyết đoán, lúc nên ẩn nhẫn thì ẩn nhẫn như thế thì e là sẽ không rơi vào hoàn cảnh làm “hàng xóm” với hắn mấy tháng.

Như vậy... có lẽ là một cao thủ thần bí nào đó gặp chuyện bất bình ra tay tương trợ?

Khi lần đầu tiên xác định người kia không phải Chu Phi, tâm Tạ Doãn liền chìm xuống một tắc, bây giờ nảy ra ý nghĩ như thế, tâm lại càng chìm thêm một tắc.

Có điều tình cảm của hắn không thể hiện lên mặt, dù tâm chìm xuống ruột, mặt cũng không biến sắc. Minh Sâm vẫn cười nói với tâm trạng rất tốt:

- Tốt, nơi này tổng cộng chỉ có một cái hồ cạn như thế, bọn chúng đã tự xử nhau_____đúng rồi, ta nghe nói lần này Thảm Thiên Khu khai đao với Hoắc gia bảo là vì thói pháp Hoắc gia, rốt cuộc Bắc Đẩu dự định “thu hết binh của thiên hạ” hay sao? Sao Tào Trọng Côn không quản mấy con chó thuộc hạ chứ?

Bạch tiên sinh nói:

- Trong mắt triều đình, thế lực giang hồ thì tính là gì? Tự lại cùng nhau chẳng qua chỉ là một đám ô hợp, không gây nổi sóng to gió lớn, tiêu diệt họ thì những thôn phu ngu phụ còn vỗ tay khen hay, nói sau này chính là thiên hạ thái bình ấy chứ. Mấy loại như Hoắc gia bảo và Tề môn trong mắt Tào Trọng Côn cũng chỉ khác nhau như xương thối và canh thịt tươi thối, xương thối không phải vừa hợp cho chó ăn sao?

Tạ Doãn vốn không thích nghe họ nói chuyện, định tự đi tìm ấm đồng nào đó để pha trà, nào ngờ nghe đến đây, động tác hần chột dừng lại, hỏi:

- Tề môn? Lại có chuyện Tề môn gì?

Thái độ Bạch tiên sinh dành cho hần càng cung kính hơn mấy ngày trước, nghe hần hỏi thì vội trả lời:

- Việc này nói ra rất dài, không biết tam công tử còn nhớ hay không, ta có một huynh đệ không nên thân, văn không thành võ không tự, suốt ngày chỉ biết “thập thà thập thò” nghe ngóng mấy tin tức ngầm vớ vẩn.

Tạ Doãn nói:

- Nhớ, Huyền tiên sinh.

Nụ cười trên mặt Bạch tiên sinh càng chân thành hơn, nói tiếp:

- Tề môn chuyên về bát quái ngũ hành trận, tinh thông kỳ môn độn giáp, điều này có nghĩa gì, trong lòng tam công tử hẳn rõ như gương sáng.

Tạ Doãn chậm rãi gật đầu____người có năm đấm cứng đến mấy, võ công cao đến mấy cũng chỉ là một người, những cao thủ giang hồ kia ai ai cũng kiêu căng khó thuần, độc lai độc vãng rất nhiều, dù có bản lĩnh thông thiên thấu địa cũng không làm nên thành tựu gì, nhưng trận pháp thì khác.

Trận pháp có thể dùng trong chiến đấu hai quân.

- Tề môn vốn là một đạo môn thanh tịnh, biết mình mang tội chứa điều quý hiếm, mấy năm nay dứt khoát mai danh ẩn tích, không biết trốn ở xó xỉnh nào không ra ngoài, theo tôi được biết, người của chúng ta và người của Tào Trọng Côn đều đang tìm bọn họ.

Bạch tiên sinh nói:

- Xá đệ hai năm trước thu được một manh mối, nói là gần Chúc Âm cốc hình như đột nhiên có không ít đạo sĩ hoạt động, ngài nghĩ xem, tính hết tứ đại đạo môn thì nhà khác đều yên ổn ở trong đạo quán của mình, thành linh xuất hiện nơi rừng sâu núi thẳm, không phải mười phần có tám chín phần là họ sao? Sau khi tin tức này truyền ra, rất nhanh có các loại nhân mã đi do thám, “Huyền Tự Bộ” của chúng ta đương nhiên cũng không thể tụt hậu, nghe nói thật sự tìm được nơi ở cũ của Tề môn. Có điều lúc đó đã là người đi nhà vắng, về phần họ đang ẩn nấp yên lành, tại sao lại thành linh tản đi, môn phái tại sao lại sụp đổ, giờ này người đã đi về đâu, hiện tại mỗi người nói một kiểu, không cái nào là chính xác_____sao tam công tử đột nhiên hứng thú với Tề môn?

Tạ Doãn cau mày, không muốn nhắc chuyện mình từng gặp Xung Tiêu Tử, lại thêm cái tật nói hươu nói vượn cũ bị ghen nhiều ngày, bèn thuận miệng nói:

- Nghe ngóng xem hoàn cảnh xuất gia ở đâu tốt í mà.

Minh Sâm và Bạch tiên sinh nghe vậy, đồng thời biến sắc, Minh Sâm thất thanh nói:

- Huynh muốn làm gì?

Bạch tiên sinh cũng vội khuyên nhủ:

- Xin ngài nghĩ lại!

Tạ Doãn:

- ...

Hắn cảm thấy mình quả thực không còn gì để nói, đành chỉ cười “cao thâm khó lường” rồi xoay người vào nhà. Mấy người này đầy đầu đều là đại sự, trong lòng đều có chuyện vĩ đại to lớn để nói, nói xong còn phải nói cho hàm súc, ý ở ngoài lời, một lời nói đùa cũng có thể làm gà bay chó chạy, đúng là vô vị.

Tạ Doãn cho rằng mình không cùng một loại với họ, còn không tiêu dao tự tại bằng theo Cái Bang đi ăn xin.

Hiện tại trong thành Hoa Dung lòng người hoảng hốt, ngoài đường hầu như không có dấu chân người.

Thẩm Thiên Khu cuối cùng đã tụ hợp với Đồng Khai Dương, dọc đường còn dùng thời gian ngắn nhất điều tới một nhánh quân đội tám ngàn người, bọn họ dường như chưa từng dừng lại, phát cao lá cờ lớn “diệt phi”, hướng về Nhạc Dương như gió lốc.

Năm xưa 48 trại cũng bị lá cờ lớn “diệt phi” và mấy vạn nhân mã chèn ép, nhưng cờ diệt phi đã ngã mà cờ phi lại treo hơn hai mươi năm tự do bên ngoài Nam Bắc.

Bây giờ, Hoắc Liên Đào luôn tự cho mình là Lý Chủ thứ hai, cũng muốn oanh liệt một lần, dè dặt bọn họ chưa oanh đã liệt trước (1), đồng thời còn không có khí phách như trong tưởng tượng của Thẩm Thiên Khu.

(1) Oanh: rền vang, chấn động. Liệt: hi sinh.

Thẩm Thiên Khu vốn tưởng Hoắc gia mấy năm gần đây tốt xấu gì cũng là một thế lực mà giậm chân một cái, mặt đất chấn động ba cái, ít nhất cũng phải dựa vào địa hình phản kháng hai ba ngày, ông đã tính xong là

dùng trọng binh bao vây Hoắc gia bảo rồi thả mấy thuộc hạ võ công tầm tạm khắp nơi hộ trận, không cho họ phá vòng vây, phí chút thời gian mà thôi, xử lý bọn họ cũng xem như dễ dàng.

Nào ngờ lúc quân diệt phi cách Nhạc Dương hai mươi dặm thì Hoắc Liên Đào lẽ ra nên sẵn sàng nghênh địch lại tự mình hỏa thiêu Hoắc gia bảo, “48 trại thứ hai” bỗng chốc tan đàn xẻ nghé!

Các môn phái lớn nhỏ nương nhờ Hoắc gia giống như chuột tránh lũ, hoảng hốt bỏ chạy tứ tán, đâu đâu cũng có.

Xòe tay không nắm được cát mịn, rối rức không múc được nước giếng, bọn họ bỏ chạy khiến tám ngàn quân lúng ta lúng túng đứng đực tại chỗ. Thấm Thiên Khu giận dữ, sai người cứu hỏa, trối gô một đồng nô bộc Hoắc gia chưa kịp chạy xa thành một chuỗi, lại lục tung Hoắc gia bảo lên nhưng vẫn không tìm được thứ gì hữu dụng.

Hoắc Liên Đào hành động quyết đoán mau lẹ, hiển nhiên đã sớm chuẩn bị, tất cả những thứ đáng giá và không đáng giá đều được ông ta chuyển đi, ngoại trừ đồng ngôi nát thì chỉ còn lại một đám hạ nhân, đủ thấy sinh mạng của họ với Hoắc gia mà nói thua xa vàng bạc châu báu, bởi vậy thẩm tra không hề khó khăn, thậm chí không cần dụng hình, đám nô bộc bị bỏ lại này đã tranh nhau chen lấn để khai.

- Bọn họ chuẩn bị đi lâu rồi, mấy ngày trước, Hoa Dung có một người đưa tin tới, không biết đưa tin gì mà bảo chủ liền khởi hành đến Hoa Dung.

- Phải, chúng tôi không biết, còn tưởng ông ta ra ngoài làm việc gì đó, ai dè bọn Hoắc bảo chủ một đi không trở lại, qua mấy ngày nữa thì đồ đạc trong bảo được kiểm kê, thu gom, người thông minh đều nói chuyện này không hay rồi nhưng sau đó Hoắc bảo chủ lại bảo con chó săn đại tổng quản của ông ta tới bác bỏ tin đồn, nói những thứ này là ông ta muốn tặng

cho bằng hữu. Đại tổng quản đích thân hộ tống, bảo ít ngày nữa sẽ quay về, dặn chúng tôi nên làm gì thì làm nấy!

- Chính là con chó đại tổng quản đó đốt lửa! Suýt thiêu chết chúng tôi rồi!

- Đại nhân, ngài nghĩ xem, ai có thể tin bảo chủ gạt chúng tôi ở lại chứ? Hơn nữa Hoắc lão bảo chủ còn chưa đi! Đúng rồi, lão bảo chủ đâu?

Cả đám đưa mắt nhìn nhau một lát, chợt có người gào khóc to:

- Lão bảo chủ chết cháy rồi! Vừa nãy tôi ở trong viện tưới hoa, thấy bên ngoài cháy, muốn đi kéo ông ấy, ông ấy ngốc, không chịu đi, hất tay tôi ra, tự nhốt mình trong phòng, khóa lại... Người nói xem ông ấy đã ngốc thành như vậy, miệng chảy nước dãi lòng thông mà sao vẫn không quên cách khóa cửa chứ?

Lời này vừa dứt, liền có lão bộc theo Hoắc gia từ nhỏ ngồi bệt xuống đất “hu hu” khóc lớn, khóc tang cho lão bảo chủ.

Thẩm Thiên Khu bị bọn họ mồm năm miệng mười làm ồn cả tai, không ngờ Hoắc Liên Đào vì khiến Hoắc gia bảo thoát trông như cũ mà rất quyết đoán “tráng sĩ chặt tay”, bỏ lại hết các gia bộc thậm chí đệ tử hầu hạ mình nhiều năm, ca ca ruột cũng để lại trấn trạch, Tham Lang tự xưng là một đại ma đầu nhưng so với những hào kiệt này thì “về mặt vô liêm sỉ” vẫn kém một chiêu, sao có thể không giận sôi máu?

- Đại nhân.

Một hắc y nhân tiến lên nói:

- E là chúng ta vừa rời khỏi, Hoắc Liên Đào đã nhận được tin.

Thẩm Thiên Khu căm tức nói:

- Triệu Minh Sâm biết rõ ta tới vì hãn mà dám thân nhiên giở trò dưới mắt ta, còn Cừu Thiên Cơ... bọn chúng thực dám đi Hoa Dung?

- Đại nhân đừng nóng vội.

Hắc y nhân kia nói:

- Lúc đó ngài đã đề phòng chuyện này nên mới sớm bố trí cơ sở ngầm ở thành Hoa Dung mà? Bên đó một khi có gió thổi cỏ lay gì thì các huynh đệ chắc chắn sẽ tức khắc báo lại. Trước mắt không có tin tức, nói rõ...

Lời hãn chưa dứt, bên ngoài đã vang lên tiếng ngựa hí chói tai, một hắc y nhân chạy một mạch vào, nhỏ giọng nói gì đó với Thẩm Thiên Khu.

Sắc mặt Thẩm Thiên Khu tức thì đen như đất nồi, sải bước đi kiểm tra, chỉ thấy một đám người vây thành một vòng, ngựa quỳ xuống đất sùi bọt mép, người trên lưng ngựa lăn xuống đất chết, một tay áo trống rỗng, không biết vì sao mà mất một cánh tay.

- Đại nhân xem.

Một hắc y nhân dâng lên một khối lệnh bài Tham Lang, lệnh bài này giống như từng bị nấu chảy vậy, dính bết một góc.

- Là nước độc của Lộc Tồn!

Thẩm Thiên Khu tiến lên lật mặt của người trên đất lại, thấy người đó vội vàng chạy khoái mã tới, ngay cả một câu cũng chưa kịp nói đã tắt thở, vết đao trên cánh tay cụt là từ bên trong chém ra ngoài, hiển nhiên là tự chém___bị dính nước độc của Lộc Tồn, biện pháp duy nhất để sống sót là dính tay chém tay, dính chân chém chân, dính đầu dứt khoát chém cổ còn có thể thoải mái chút.

Cơ sở ngầm ông để lại giám sát hướng đi của Triệu Minh Sâm, lại bị Cừu Thiên Cơ xem như là tranh công mà thanh lý, ai muốn tranh mẹ kiếp cái công bắt cóc cướp giết phụ nữ trẻ em với ông ta? Thầm Thiên Khu thật hận không thể vo viên tên họ Cừu kia thành thịt viên cho chó ăn.

Khóe mắt ông nhảy loạn, Đồng Khai Dương vội tiến lên làm chủ:

- Đại ca đừng nóng, Hoắc Liên Đào chưa chắc dám thực chạy đến Hoa Dung, dù có đi cũng sẽ không nói cho đám nô bộc này nghe, nói không chừng là thuật che mắt giường đông kích tây.

Thầm Thiên Khu âm u nói:

- Chuyện này cần ông phí lời sao?

Lòng tốt của Đồng Khai Dương bị xem là lòng lang dạ sói, thức thời ngậm miệng không lên tiếng.

- Chia quân mấy ngả đuổi bắt lưu phi Hoắc gia bảo.

Thầm Thiên Khu xoay người bước đi:

- Ta về Hoa Dung xem.

Chữ “xem” nói rõ nghiêng răng nghiêng lợi, Đồng Khai Dương nghi ngờ không phải ông đi “xem” mà là đi móc mắt Cừu Thiên Cơ.

Trong thành Hoa Dung, Bạch tiên sinh sớm đã âm thầm chuẩn bị xong ngựa xe tốt nhất, có thể bỏ chạy bất cứ lúc nào.

Tạ Doãn ngày càng ít nói, hầu như đến mức không cần thiết sẽ không lên tiếng, rảnh rỗi thì ở một bên lúc khép lúc mở cây quạt, không biết đang nghĩ gì. Triệu Minh Sâm nhận ra tâm trạng hẩn không tốt bèn ngoan ngoãn đi tới, hỏi:

- Tam ca, huynh nói Hoắc Liên Đào sẽ chạy về bên này không?

Tạ Doãn không ngần đầu, nói:

- Không biết.

Minh Sâm hỏi:

- Tại sao?

Tạ Doãn nói:

- Sợ chết.

Minh Sâm vội hỏi tiếp:

- Tại sao Thâm Thiên Khu nhất định sẽ tới?

Tạ Doãn khép quạt lại cái “soạt”:

- Vì ông ta đa nghi lại hay thù vặt, nếu đệ rảnh quá không có chuyện gì làm thì đi nghỉ ngơi đi, còn một trận ác chiến đấy.

Triệu Minh Sâm nheo mắt nhìn thần sắc của hắn, rất muốn hỏi “có phải tam ca rất ghét đệ không” nhưng biết đây cũng là một câu “vô vị”, đành phải nuốt về.

Ở chỗ cách họ không xa, Chu Phi chưa hề có vẻ tỉnh lại, Ngô Sở Sở suýt nghi ngờ nàng đã biến thành một tảng đá, Chúc Bảo Sơn bị trói trong nhà kho cũng đã tỉnh, vừa tỉnh liền bắt đầu khóc lóc thảm thiết.

Dù sao cũng là đứa trẻ mình nhìn lớn lên từ nhỏ, bà vú già không nỡ để hắn chịu khổ, bà chưng cơm lại cho mềm và nóng, bưng vào đút hắn ăn.

Chúc Bảo Sơn thực sắp bị dọa điên rồi, thấy bà, còn chưa kịp nói đã nước mắt nước mũi tề le khóc:

- Tổng bà bà, đầu con đau, cổ cũng đau, có phải con sắp chết rồi không?

Lúc bà điên Đoàn Cửu Nương nổi cơn điên, một câu “thiếu gia ở trong phòng” có thể khiến bà ngoan ngoãn ra ngoài sân phát tiết, sao nữ mạnh tay với hân, đoán chừng chỉ véo nhẹ lên gáy, một vết hân cũng không có, bà vú già nghĩ: “Người ta là một tiểu cô nương nhỏ bé mảnh mai, cào nứt cả móng tay, toàn thân từ trên xuống dưới đau đến mức mồ hôi lạnh thấm ướt cả y phục còn không rơi một giọt nước mắt... haiz, cái tính nhát hýt này không biết giống ai.”

Nhưng ngoài miệng bà chỉ đành khuyên nhủ:

- Thiếu gia nhẫn nại một chút, hay là để bà xoa cho nhé.

Chúc Bảo Sơn đưa cổ cho bà xoa, con người xoay chuyển, vừa rên vừa hỏi:

- Tại sao con phải nhẫn nại? Bà bà, trong viện chúng ta có phải có người ngoài đến không?

Thần sắc bà vú già hơi thay đổi, không lên tiếng.

Chúc Bảo Sơn liền nói:

- Con biết rồi! Cha nói bên ngoài có một đám người xấu tới, đã bị nhóm Lộc Tồn đại nhân giết, nhưng vẫn có cá lọt lưới, không biết đang nấp ở đâu, chính là ở trong phủ chúng ta đúng không? Bà và mẹ đều bị họ uy hiếp đúng không?

Bà vú già thầm nhủ: “Rõ ràng là mẹ cậu uy hiếp ‘người xấu’.”

Chúc Bảo Sơn thấy bà không lên tiếng, tự cho là thông minh, nhỏ giọng nói:

- Tổng bà bà, bà thả con ra đi, con tìm người đến cứu mọi người.

Bà vú già nhẹ nhàng kê lại cái gối dưới đầu hăn, tiếp tục bảo hăn nhẫn nại, bà bưng bát cơm đi ra ngoài.

Trong lòng Chúc Bảo Sơn giận dữ, nghĩ: “Đồ tú bà ăn cây táo rào cây sung, đừng có để rơi vào tay ta!”

Hăn dựng thẳng lỗ tai, dốc sức nghe động tĩnh bên ngoài, may mà phòng ốc cũ kỹ, cách âm chẳng ra sao, hăn có thể nghe được dăm câu bên ngoài nói.

Một ngày trôi qua, Chúc Bảo Sơn không nghe “đạo tặc” nói tiếng nào nhưng có một giọng nữ rất trẻ trò chuyện với bà vú già. Giọng nữ ấy rất nhỏ nhẹ, nói chuyện vừa lễ độ vừa mềm yếu, rõ ràng là một đại gia khuê tú.

Trong lòng Chúc Bảo Sơn khó hiểu: “Sao lại là một tiểu nha đầu? Lễ nào đây chính là người bọn Lộc Tồn đại nhân muốn tìm?”

Hăn nghĩ lại, lại cảm thấy rất có lý____nếu thật là một kẻ hung ác ngông nghênh kiêu ngạo, muốn chạy đã chạy lâu rồi, nhất định là không chạy được mới lén lút trốn đi.

Về mặt Chúc Bảo Sơn âm u khó đoán, nghĩ: “Giỏi, ta còn nói viện này bị phi nhân chiếm, hóa ra cả nửa ngày không có phi nhân, chỉ có một tiểu nha đầu yếu điệu, nàng ta thì có thể uy hiếp ai? Bà điên và bà già kia đúng là gan to bằng trời, dám chứa chấp phạm nhân bỏ trốn trong nhà ta, sợ ta tiết lộ liền đánh ngất ta, trói ta về____tú bà họ Tống kia rất hung dữ, nói không chừng chính là bà ta!”

Trong lòng hăn xoay ra chủ ý xấu, thành linh nghe thấy một tiếng “ầm” xa xa, giống như có thứ gì đó nổ tung vậy, ngay cả cửa sổ giấy của nhà kho cũng ánh đỏ, Chúc Bảo Sơn sợ hết hồn, qua một lát, bên ngoài

không hiểu sao bắt đầu âm ỉ, cái viện cũ nát nơi hẻo lánh này cũng nghe thấy.

Thẩm Thiên Khu đằng đằng sát khí dẫn người tới nhanh như gió lốc, tìm Cừu Thiên Cơ tính sổ. Cừu Thiên Cơ nhìn thấy, quả nhiên, đuôi chó Tham Lang không giấu được, biết mình giết cơ sở ngầm của ông ta nên ngồi không yên đấy.

Hai bên đều cảm thấy mình làm đúng, đối phương là kẻ khốn kiếp vì tư lợi mà cản trở mình, một lời bất hòa bèn dứt khoát động thủ đánh nhau ngoài thành, quan binh và hắc y nhân khắp thành tán loạn khắp nơi, Tạ Doãn sai người nhân cơ hội đi khắp đường kêu to:

- Một nhóm lớn phản tặc tới, đang đánh nhau ngoài thành, mọi người chạy mau!

Từ một người kêu to, rất nhanh đã biến thành cả thành đều kêu to “chạy mau”. Các lão bách tính không quan tâm có nương đường hay không, cũng không quan tâm việc ăn uống, chỉ sợ ba chữ “đánh nhau rồi”.

Chúc Bảo Sơn không biết xảy ra chuyện gì, trong lòng vừa sợ vừa cuống, không kiềm được cất tiếng khóc to, kêu:

- Mẹ! Mẹ ơi!

Đoàn Cừu Nương cũng nghe thấy động tĩnh, ra ngoài kiểm tra xem xét, hiện không ở trong viện, Ngô Sở Sở lo lắng vẫn kiên trì canh giữ bên cạnh Chu Phi, chỉ có bà vú già nghe tiếng, vội đẩy cửa vào xem, thấy Chúc Bảo Sơn khóc lóc nước mắt nước mũi kèm nhèm thì cũng đau lòng:

- Ôi, đại thiếu gia, cậu...

Chúc Bảo Sơn cầu khẩn nói:

- Tổng bà bà, bà cởi dây trói ra cho con, con không chạy loạn, cầu xin bà, từ nhỏ bà hiền con nhất, con... con...

Hắn giận dữ và xấu hổ nhìn xuống nửa thân dưới của mình, bà vú già nghe tiếng nhìn theo_____giỏi, thiếu gia có tiền đồ này tiểu trong quần rồi!

Chúc Bảo Sơn khóc lớn âm ỉ:

- Con không muốn sống, con không muốn sống nữa!

Bên ngoài âm ỉ hỗn loạn, bà vú già cũng hoang mang hoảng hốt, thấy hắn đáng thương như vậy thì cực kỳ đau lòng, vội tiến lên cởi dây trói cho hắn, dủ dỗi nói:

- Đừng khóc đừng khóc, ngoan ngoãn đợi ở đây đi, bà bà tìm cho cậu cái quần mới, cậu đợi nhé.

Nói rồi, bà còn xoa cổ tay cho hắn, xoay người đi ra ngoài.

Bà vừa xoay người, Chúc Bảo Sơn lập tức lộ vẻ mặt dữ tợn, đáng vẻ đáng thương đã mất sạch sành sanh, hắn nhặt chiếc ghế gỗ bên cạnh, nhân lúc bà vú già không hề phòng bị, đập mạnh vào lưng bà_____

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Gặp Lại

Chính Chúc Bảo Sơn cũng không biết mình dùng bao nhiêu sức, dù sao bà vú già ấy chưa kịp thốt tiếng nào đã ngã xuống, hắt thở hỗn hển mấy hơi, lại nơm nớp lo sợ khom người thăm dò hơi thở bà, tứ chi run cầm cập không rõ nguyên do.

Chúc Bảo Sơn mờ mịt lúng túng đứng nguyên tại chỗ một lát rồi căn răng chạy đi, lách qua mặt sau nhà kho, trèo qua bức tường thấp cao chưa tới một người.

Bức tường này trẻ con cũng có thể leo qua nhưng Chúc Bảo Sơn vì liên tục kinh sợ, leo như gấu chó leo cây, lắc đầu lắc đuôi đong đưa hồi lâu mới nằm ngang ngã xuống mé kia, bàn tay quẹt tróc một mảng da, hắt túm cái quần ướt, khập khiễng chạy nhanh___thế mà lại không chậm!

Chúc Bảo Sơn chạy trốn không bao lâu, Đoàn Cửu Nương liền về, vừa liếc mắt là thấy bà vú già ngã ở cửa nhà kho, mặt bà trầm xuống, ngẩng đầu liếc nhìn dây thừng đã cởi và nhà kho không một bóng người, bà đỡ bà vú già dậy, đưa tay ấn vào cổ bà ấy, thấy bà ấy chỉ bị ngất bèn tạm thời để bà ấy sang một bên, giơ tay chường một cái, một chường của bà cách hơn mấy trượng chường bung cửa phòng bọn Ngô Sở Sở.

Ngô Sở Sở hết hồn hết vía, không kịp phản ứng, mắt hoa lên, Đoàn Cửu Nương đã vào phòng.

Ngô Sở Sở:

- Phu...

Đoàn Cửu Nương không nói tiếng nào, xách Chu Phi dậy.

Chu Phi không to con, dù một cánh tay nữ nhân cũng đủ để ôm nàng, xách nàng đi không hề rắc rối hơn xách một cái chăn, mặt nàng rất nhỏ, lại bị đóng vải rách sứt sẹo trên người Đoàn Cửu Nương che một nửa, vô cùng nhợt nhạt, gần như mong manh yếu ớt.

Trong lòng Đoàn Cửu Nương chợt ngẩn ngơ dịu lại, nghĩ: “Đây là con mình ư?”

Nhưng chỉ trong chớp mắt, bà hoàn hồn____ờ, đúng rồi, bà không có con, người bà yêu không chịu cưới bà.

Đoàn Cửu Nương tập trung tinh thần, ống tay áo cuốn lấy Ngô Sở Sở, chỉ nói “đi”, Ngô Sở Sở liền cảm thấy dưới chân trống rỗng, suýt ói, thất điên bát đảo bay vào không trung.

Khô Vinh thủ không hổ là một trong mấy đại cao thủ tuyệt đỉnh ngang dọc giang hồ thuở trước, nơi bà đi qua, một chiếc lá cũng không rung động, dường như hơi thở bà không hề thay đổi, dù có mặc trang phục bà điên như gà rừng cũng khiến người ta bỗng dừng sinh ra chút kính nể.

Lúc này, trong thành Hoa Dung, mấy thị vệ bên cạnh Minh Sâm thành linh xông tới cửa thành, trong cơn hỗn loạn, mấy quan binh thủ thành không may mắn phòng bị, bị tóm được dễ dàng, Bạch tiên sinh cao giọng nói:

- Mọi người cùng mở cửa thành, chúng ta ra khỏi thành!

Dân chúng hoảng sợ không nhìn xem là ai đang nói, một người hưởng ứng, một đám người nghe theo, cứ thế người kéo người, người chen người, đâm mở cửa thành, cả đám tuôn ra, Triệu Minh Sâm ra khỏi thành xoay người lên ngựa, thấy người xung quanh hầu như đều bị phân tán, bèn vội quay đầu tìm Tạ Doãn:

- Tam ca!

Tạ Doãn vẫn không nhanh không chậm quay đầu nhìn quanh quất, Triệu Minh Sâm hét lớn:

- Tam ca, đừng nhìn nữa, đi mau!

Lần này Tạ Doãn nghe thấy, hăn theo Bạch tiên sinh và mấy thị vệ đến bên cạnh Minh Sâm.

Tạ Doãn nói:

- Nơi này không hợp ở lâu, hỗn loạn thời gian dài, bọn Bắc Đẩu sẽ phục hồi lại tinh thần, đi mau!

Nói xong, hăn giơ roi quất mạnh vào ngựa Minh Sâm, con ngựa hí dài một tiếng, lao đi.

Tạ Doãn quát lên:

- Còn không mau theo sát!

Các thị vệ và Bạch tiên sinh bất kể thế nào cũng không dám bỏ chủ nhân của mình, căn bản không kịp nói gì, đành phóng ngựa lao theo, Tạ Doãn xoay đầu ngựa, đi ngược dòng người trở về.

Không biết tại sao, trong lòng hăn có một loại cảm giác giục hăn phải quay về nhìn một cái mới yên tâm___đưa Minh Sâm đi, hăn đã tạm thời yên lòng phần nửa, về phần bản thân... dù sao mạng hăn cũng không có gì quý giá.

Đúng như Tạ Doãn dự liệu, trong thành Hoa Dung hỗn loạn, Thẩm Thiên Khu đang đánh đến trời long đất lở bên ngoài lập tức phục hồi lại tinh thần, một chương bức lui Cửu Thiên Cơ, trước ngực Cửu Thiên Cơ bị

ông xé rách một mảng, hiện tại là hình tượng phanh ngực lộ vú, không kiếm được thở hỗn hển, hiển nhiên hơi kém hơn kẻ đứng đầu Bắc Đẩu.

Thẩm Thiên Khu mắng to:

- Ông là đồ ngu! Thả người chạy rồi kìa!

“Người” mà ông nói là chỉ Triệu Minh Sâm nhưng Cửu Thiên Cơ lại giật mình, nghĩ: “Hồng, người Ngô gia!”

Trong đầu hai người đều suy nghĩ kiểu “trống đánh xuôi, kèn thổi ngược” nhưng mục tiêu lại giống nhau, tức thì không để ý đến tranh chấp nội bộ nữa, mạnh ai nấy giục thuộc hạ bao vây chặn đường.

Bọn hắc y nhân vừa nãy như ruồi mất đầu nhanh chóng truyền đạt lại mệnh lệnh, tức khắc có được phương hướng, quan binh khắp thành vội chạy theo, rất nhanh đã tụ tập thành dòng, vòng ra ngoài thành vây chặt, đẩy thẳng vào trong thành, cường chế trấn áp dân chúng hỗn loạn như nổi cháo.

Tạ Doãn nắm chặt dây cương, thầm nghĩ: “Vị tiền bối kia rốt cuộc có ra hay không?”

Lúc này, phía sau cách hăn không xa có người hô:

- Tam công tử, công tử sai tôi bảo vệ cậu, đi mau!

Tạ Doãn quay đầu nhìn lại, là Bạch tiên sinh quay về.

Bạch tiên sinh là đệ nhất cao thủ dưới tay Triệu Minh Sâm, bây giờ bị phái đến bên cạnh mình, trong lúc nhốn nháo hỗn loạn, bên Minh Sâm không biết có đủ người hay không. Tạ Doãn hơi cau mày, dù sao cũng không yên tâm vị đường đệ cả gan làm loạn này của hăn, cũng không muốn

nhận ân tình của Minh Sâm, hẳn suy nghĩ chốc lát, cho rằng vị tiền bối ẩn nấp trong thành kia có lẽ tự có ý nghĩ của riêng mình, bèn quay đầu ngựa:

- Đuổi theo công tử nhà ông.

Lời hẳn còn chưa dứt, đột nhiên trong thành vang lên vài tiếng kêu kinh hãi, bọn hắc y nhân thi nhau huyết sáo như gặp đại địch, Tạ Doãn chợt quay đầu, thấy một con “gà rừng” màu sắc sặc sỡ, hung hãn lướt qua đầu bọn hắc y nhân, nơi “nó” đi qua, người ngã ngựa đổ, chỉ trong hai ba hơi thở, “nó” đã đến ngay trước mắt.

Lúc sắp sượt qua người hẳn, con “gà rừng” đó chợt ơ một tiếng, kêu:

- Là Tạ đại hiệp!

Tạ Doãn mới bắt đầu chưa phản ứng kịp tiếng “đại hiệp” này là gọi hẳn, chỉ cảm thấy giọng nói này hơi quen tai, còn chưa chờ hẳn nhận ra, một đội hắc y nhân đã xông lên thành lầu (1), ở phía trên giường cung nỏ.

(1) Lầu nơi cổng thành.

Sắc mặt Tạ Doãn chợt thay đổi___trên cung nỏ này không gắn mũi tên mà gắn nước độc của Lộc Tồn.

Chưa đợi hẳn hô “cẩn thận”, “gà rừng” bỗng run tay áo, ném một thứ qua Tạ Doãn.

Hóa ra con “gà rừng” này chính là Đoàn Cửu Nương, nghe Ngô Sở Sở kêu thì biết nàng gặp phải người quen, vì để rảnh rang một tay nên bà vứt Ngô Sở Sở giữa không trung.

Ngô Sở Sở tuy là một tiểu cô nương không quá trăm cân nhưng bị Đoàn Cửu Nương dùng phương pháp phóng ám khí phóng đi, sức mạnh đó

đâu chỉ mấy trăm cân, làm sao mà Tạ tam công tử yếu đuối đỡ được?

Tạ Doãn còn chưa kịp phân biệt đối phương là địch hay bạn thì gặp phải “tai nạn bất ngờ” này, mắt thấy sắp bị đè chết tươi trên ngựa, trong lòng không khỏi cười khỗ, cảm thấy hai chữ “đại hiệp” thực là ngại nhận, tai bay vạ gió.

May mà Bạch tiên sinh cuối cùng đột phá vòng vây chạy tới bên cạnh hắn, dưới tình thế cấp bách, ông túm sau gáy Tạ Doãn dùng sức kéo, cùng với một tiếng kêu sợ hãi, đón lấy “ám khí hình người” Ngô Sở Sở vào tay.

Cùng lúc đó, gà rừng to Đoàn Cửu Nương hét dài một tiếng, bàn tay đánh ra giữa không trung, nước độc như mưa không hề dính một giọt lên người bà, ngược lại còn chấn vỡ mấy cây cung nỏ, nước độc tung bay trên tường thành, tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Bạch tiên sinh kinh ngạc, thấy bà vừa ra tay liền tự biết mình kém xa, thầm nghĩ: “Vị bằng hữu này của tam công tử là thần thánh phương nào?”

Tạ Doãn lau mồ hôi lạnh, chấp tay với Ngô Sở Sở mặt mày trắng bệch, cười khỗ nói:

- Đã lâu không gặp, thấy Ngô tiểu thư vẫn khỏe đúng là vô cùng may mắn, có điều lần sau cảm phiền tuyệt đối đừng gọi ta “đại hiệp” nữa, suýt chết ta rồi.

Ngô Sở Sở trước đây không dám nói chuyện với hắn, bây giờ tình thế cấp bách, nàng không để ý đến việc thẹn thùng, rướn cổ dài ra nhìn về phía Đoàn Cửu Nương, kêu lên:

- A Phi!

Tạ Doãn:

- Cái gì?

Đoàn Cửu Nương xử lý xong đám tiểu nhân thâm độc trên tường thành, trong chớp mắt liền đến trước mặt bọn Tạ Doãn, Tạ Doãn lúc này mới nhìn thấy Chu Phi trong tay bà, chỉ thấy đầu nàng mềm oặt rũ xuống, không nhúc nhích, bèn vội đưa tay đón:

- Đa tạ vị tiên bối này, A Phi... nàng ấy như vậy là...

Đoàn Cửu Nương nghiêng qua một bên, tránh thoát tay của hãn.

Tạ Doãn:

- ...

Bạch tiên sinh vội nói:

- Bạch công tử, bớt nói mấy lời linh tinh, đi.

Tạ Doãn muốn nhường ngựa cho Đoàn Cửu Nương, dù sao hãn chạy cũng rất nhanh, nào ngờ hãn chưa kịp xuống ngựa, Đoàn Cửu Nương liếc hãn rồi bay về phía trước, Tạ Doãn và Bạch tiên sinh đành vội vã mang Ngô Sở Sở đánh ngựa đuổi theo.

Lúc này, một đám hắc y nhân bọc đánh qua, người đi đầu mặt như giấy vàng, gầy trơ xương, vừa đứng đó khiến người ta không dám tiến lên, ngay cả Đoàn Cửu Nương cũng dừng bước_____chính là Thảm Thiên Khu chạy tới trước.

Thảm Thiên Khu nhìn chăm chăm Đoàn Cửu Nương, nói:

- Thảm mỗ đã có tuổi, biện pháp dùng càng lúc càng vô dụng, không biết tôn giá là thần thánh phương nào, xin báo tên họ.

Đoàn Cửu Nương không phản ứng với ông mà cúi đầu nhìn Chu Phi, thấy mái tóc dài của nàng xõa ra, bèn cởi dải lụa màu đỏ lá phong quấn nàng vào cổ tay mình để cột tóc nàng lại, lại thắt một cái kết xinh đẹp ở đầu dải lụa bên vai nàng, sau đó xoa đầu nàng, nhẹ nhàng đặt lên ngựa của Tạ Doãn.

Tạ Doãn vội đón lấy người, khẽ lắc lắc hai lần, gọi:

- A Phi?

Chu Phi không phản ứng, Tạ Doãn vội thăm dò cổ tay nàng, chỉ cảm thấy người nàng cực lạnh nhưng mạch môn lại nóng đến suýt phỏng tay, mạch đập nhanh đến mức sắp nổ tung, không biết đây là tình huống gì.

Phen này, đầu tiên hấn hi vọng, sau đó hi vọng sụp đổ, đoán rằng Chu Phi sớm đã thành một cỗ thi thể cháy xém trong bãi tha ma, không ngờ hiện tại lại được gặp nàng lần nữa, còn chưa kịp cao hứng thì bị sự hôn mê bất tỉnh kỳ dị của nàng làm lo lắng không yên, quá trình tâm trạng có thể nói là biến đổi bất ngờ.

Tạ Doãn khó hiểu ngẩng đầu nhìn Đoàn Cửu Nương, nào ngờ con gà rừng to kia thở dài sâu kín:

- Không phải con ta!

Cái quỷ linh tinh gì thế?

Thẩm Thiên Khu chính là thủ lĩnh Bắc Đẩu, là nhân vật có thể khiến con nít khóc đêm, thấy bà điên này không xem ông ra gì, tức thì cả giận nói:

- Vậy Tham Lang ta xin thỉnh giáo một hai!

Nói rồi, một chưởng của ông đánh qua, Đoàn Cửu Nương tung người nghênh đón không chút suy nghĩ, hai đại cao thủ chẳng mấy chốc đã chiến đấu với nhau, từng chiêu từng thức đều khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Kỳ thực lúc này Chu Phỉ có ý thức, đặc biệt là tiếng la giết rung trời bên tai, nàng lại bị người khác chuyển tay qua lại, loáng thoáng nghe được tiếng Tạ Doãn, có kinh ngạc có vui mừng, nhiều nhất là nôn nóng, nhưng nôn nóng cũng vô dụng, nội tức kỳ lạ trên người nàng lưu chuyển căn bản không thể ngừng được____lúc mới bắt đầu, nội công tâm pháp ghi lại trên mỗi trang của nửa phần sau quyển Đạo đức kinh đều gián đoạn, nhưng sau khi nàng lật hết một lần thì phát hiện chân khí trong cơ thể lưu chuyển một cách kỳ lạ, đồng thời rút chân khí bị phong bế trong khí hải của nàng ra ngoài từng chút từng chút một như thêu hoa vậy, không chịu sự khống chế của nàng, bất luận bên ngoài là trời sập hay đất lở, từ đầu đến cuối nó vẫn không nhanh không chậm, không nóng không lạnh, kể thừa kiểu nói chuyện và làm việc hàng ngày của đám lão đạo sĩ kia!

Bạch tiên sinh thấy Đoàn Cửu Nương và Thẩm Thiên Khu nhất thời không phân cao thấp, càng lúc càng kinh hồn bạt vía, lại nhớ tới còn một Cửu Thiên Cơ nữa, nếu không thể tốc chiến tốc thắng, e là nguy hiểm, tức khắc ông muốn tiến lên giúp đỡ, ông đặt Ngô Sở Sở ngồi vững trên lưng ngựa, chính mình phi thân xuống, miệng nói:

- Vị phu nhân này, ta tới giúp bà!

Nào ngờ khi người khác còn chưa biết thì Đoàn Cửu Nương có thể phân tâm trong lúc đánh nhau ngang ngựa với Thẩm Thiên Khu, bà đánh ra một chưởng, quát:

- Cút!

Bạch tiên sinh chỉ cảm thấy chưởng phong đập vào mặt, không dám chen vào, vội dời bước tránh ra.

Đoàn Cửu Nương lạnh lùng nói:

- Tham Lang là thứ chó gì, lão nương đánh nó còn cần ông giúp? Bắt chuột gì ở chỗ ta chứ!

Bạch tiên sinh tuy bị bà điên này không phân biệt tốt xấu, nhưng ông khôn khéo đã quen, không hề cáu giận, nghĩ, tuy mình “bắt chuột” nhưng Tham Lang cũng thành “thứ chó”, thứ chó kia không chỉ là thứ chó, không những chó mà còn bị đánh, còn không bằng mình nữa, nghĩ vậy, trong lòng ông cũng tự thấy thoải mái.

Không đợi ông thoải mái được bao lâu, hàng loạt hắc y nhân Lộc Tồn lập tức đuổi tới, Bạch tiên sinh phóng lên ngựa, nói với Ngô Sở Sở “mạo phạm” rồi nói với Tạ Doãn:

- Vị phu nhân này võ công cao đến mức bình sinh hiếm thấy, sẽ không sao đâu, tôi bảo vệ ngài đi trước.

Tạ Doãn mang theo một người hôn mê bất tỉnh và một người tay trái gãy không chặt, thực cũng không tiện trở tài anh hùng, bèn gật đầu thúc vào bụng ngựa, xông ra ngoài, Bạch tiên sinh nhanh hơn hẳn một bước, lấy trường kích treo trên ngựa xuống, dặn Ngô Sở Sở:

- Tiểu thư nhắm mắt lại.

Nói rồi, ông xoay ngang trường kích, đánh bay hai hắc y nhân.

Cổng thành phía sau họ mở ra, tiếng khóc lóc của vô số bách tính nổi lên, chỉ thấy một nhóm lớn hắc y nhân mang cung nỏ gần nước độc lao nhanh ra, bắt đầu đuổi theo họ bắn tên, cứ thế, trước sau bị nghẹt, Bạch tiên sinh võ công cao đến mấy cũng đỡ trái đỡ phải, hơi không để ý, hai con ngựa liền bị hắc y nhân tách ra.

Bạch tiên sinh vội nói:

- Tam...

Mới hô một chữ, ông liền giật mình cảnh giác, chỉ sợ bại lộ thân phận Tạ Doãn trước mặt Bắc Đẩu, bèn nuốt hai chữ “công tử” vào, nhưng Thẩm Thiên Khu có nhĩ lực cỡ nào, chỉ hận bị Đoàn Cửu Nương cuốn lấy không thể phân thân, liền lớn tiếng nói:

- Chặn tiểu tử kia lại, thưởng ngàn lượng vàng!

Các hắc y nhân tuân lệnh cùng nhau vây tới, thân thủ Tạ Doãn vốn chả ra sao, ở trên ngựa không thể phát huy công phu “chạy mất dép” của hắn, bèn dứt khoát bỏ ngựa, nhưng chưa đợi hắn có hành động thì hắc y nhân dưới lời hứa hẹn trọng thưởng vàng của cấp trên đã lao tới, phóng lên rất cao, một đao bổ xuống.

Tạ Doãn không kịp đón đỡ, dưới tình thế cấp bách bèn kéo dây cương, liều mạng xoay người, dùng hơn nửa tấm lưng bảo vệ Chu Phi.

Bạch tiên sinh kinh hoảng, mắt trở ra sắp nứt.

Đúng lúc này, Tạ Doãn chợt cảm thấy giữa ngực và bụng có một sức lực lớn ập tới, đẩy cả người hắn ngã ra, lòng bàn tay người nọ đè lên ngực hắn, dấn hắn vào lưng ngựa, liền sau đó bên hông hắn “roẹt” một tiếng, trường kiếm để trang trí bị rút ra, quơ từ dưới lên trên chống lại trường đao của hắc y nhân kia, kể đó cổ tay xoay một cái, kiếm đi hình vòng cung, gậy, chém, trên cổ hắc y nhân lập tức hiện ra một lỗ máu, đồng thời cánh tay cầm đao đứt gọn từ chỗ khuỷu tay.

Chu Phi trở tay dứt trường kiếm vào vỏ kiếm của Tạ Doãn, bắt lấy cánh tay cụt kia, gõ văng ngón tay ném đi, cướp đao, lúc này mới đưa tay lau đi vết máu nơi khóe miệng vừa mạnh mẽ phun ra từ khí hải.

Gò má nàng rất trắng, ánh mắt lại rất sáng, nắm chặt cổ áo Tạ Doãn, xách hắn lên, cười nói:

- Người không biết xài mà mang kiếm làm gì, dọa người à?

Lời nàng nói rõ ràng là lời nói đùa nhưng từ lần trước từ biệt với Tạ Doãn ở khách điểm, tuy chỉ ngắn ngủi mấy ngày mà đã qua nhiều lần sinh tử, bây giờ gặp lại sau kiếp nạn, may mắn mạng vẫn còn, nàng chưa kịp suy nghĩ, vành mắt đã ươn ướt.

Tạ Doãn vừa hoàn hồn khỏi cơn kinh hãi liền thấy biểu cảm tủi thân của nàng, bèn không kiềm được muốn đưa tay xoa đầu nàng như Đoàn Cửu Nương, nhưng nàng không búi kiểu tóc tiểu nha hoàn kia nữa, mái tóc dài rũ xuống quét qua ngực hắn, càng giống một đại cô nương, hai người ngồi chung một con ngựa, vốn đã ngồi rất gần, Tạ Doãn có chút không tự nhiên, bàn tay đưa lên sững sờ không dám đặt xuống.

Nhưng Chu Phi không biết hắn đang giữa tầng tầng lớp lớp bao vây mà vẫn có suy nghĩ quanh co lòng vòng như vậy, nàng có được công pháp bất ngờ từ quyển Đạo đức kinh, không biết thế nào mà chân khí Khô Vinh bạo ngược đã được trấn an, bây giờ nàng có thể cảm giác được hai luồng chân khí vẫn chưa hợp làm một nhưng kỳ lạ là nó vẫn ở chung hòa bình, khi này nàng cường ép phá tan cấm chế khí hải lại không có gì đáng ngại, chỉ ói ra một ngụm máu mà thôi, ngược lại lại cảm thấy nội tức dồi dào trước nay chưa từng có___một chiêu ban này nàng lấy kiếm làm đao, giết người chặt tay vốn là một thức “Phá” trong Phá Tuyệt Đao, Chu Phi luôn khó lĩnh hội chữ “Phá” với khí thế sắc bén vô song này, mãi đến bây giờ mới biết, hóa ra đều do sức không đủ, cổ tay quá mềm.

Chu Phi ngột ngạt mấy ngày, sao chịu để yên, nàng tung người nhảy xuống khỏi lưng ngựa, Tạ Doãn giật mình, túm huyệt, thấy nàng như tàn ảnh cuốn vào giữa bọn hắc y nhân, phù du trận tám thức và Phá Tuyệt Đao trên tay tựa như lưỡi liềm gạt lúa, lúc mới bắt đầu, bước chân và đao còn chưa thành thạo, nhưng khi kẻ địch xung quanh càng lúc càng nhiều, ánh đao của nàng cũng càng lúc càng ác liệt, bước chân cũng càng lúc càng thuần thục, đem bọn hắc y nhân làm thành đá mài đao.

Bạch tiên sinh vừa trầm xuống một hơi thì suýt bị đao của Chu Phi làm cho lóa mắt, không khỏi than thở:

- Trường Giang sóng sau xô sóng trước mà... Hả!

Ông còn chưa cảm thán xong thì thấy Chu Phi mở ra một con đường, không chào hỏi một tiếng đã trực tiếp gọt tới sau lưng Thẩm Thiên Khu!

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Thất Truyền

Thẩm Thiên Khu giống như sau lưng có mắt, cả người dịch về trước nửa thước, xoay tay chưởng vào sống đao Chu Phi, nào ngờ đao của Chu Phi vốn là hư chiêu, sống đao thuận thế sượt qua tay ông, người nàng đã không còn ở chỗ cũ, Thẩm Thiên Khu bỗng cau mày:

- Là người?

Ông vốn hơi kém Đoàn Cửu Nương một bậc, lại bị Chu Phi quấy nhiễu thần trí, lời còn chưa dứt, bàn tay gầy đét của Đoàn Cửu Nương đã đến trước người.

Thẩm Thiên Khu hét lớn, đưa tay giả chần trước ngực, bị Đoàn Cửu Nương một phát tóm lại, “rắc” bẻ xuống.

Thẩm Thiên Khu nhân cơ hội dịch ra ngoài ba bước, thái dương toát mồ hôi, Đoàn Cửu Nương tuy bẻ một cái tay giả nhưng sức mạnh đã truyền tới thân ông, cả cánh tay ông đều tê rần, ông nhìn chăm chăm Đoàn Cửu Nương, rít ra ba chữ từ kẽ răng:

- Khô Vinh thủ?

Đoàn Cửu Nương nghe vậy nở nụ cười, gỡ từng mảnh từng mảnh lụa và ruy băng lộn xộn lung tung trên người xuống, dường như bà chợt quay về rất nhiều năm về trước, khi đó bà chưa điên cũng chưa ngốc, chưa từng toàn tâm toàn ý yêu một người, liễu lĩnh nông cuồng giữa thế gian, cho rằng tám vị đại thần “thiên địa sơn trạch lôi phong thủy hỏa” (1) đều họ Đoàn, bà đứng hàng thứ chín.

(1) Trời, đất, núi, sông, sấm sét, gió, nước, lửa.

Vẻ mặt Thẩm Thiên Khu lóe lên, ho khan hai tiếng, trầm thấp nói:

- Ta tưởng “song đao nhất kiếm Khô Vinh thủ” đã tuyệt tích giang hồ, không ngờ hôm nay ở nơi hang cùng ngõ hẻm này lại có duyên được gặp Đoàn Cửu Nương, thật là may mắn.

Đoàn Cửu Nương đứng chấp tay:

- Chết trên tay ta cũng là may mắn?

Thẩm Thiên Khu cười âm trầm nói:

- Lúc sinh thời được thấy núi cao, dù va phải cột trời trong mây mà chết thì có gì bất hạnh?

Đoàn Cửu Nương nghe vậy, rất tán thành gật đầu:

- Không sai, nếu người không phải Bắc Đẩu thì khá hợp tính ta.

Thẩm Thiên Khu thấy thần sắc bà dịu lại, bèn giơ lên cánh tay còn sót lại ẩn ẩn ngực mình, hơi thi lễ, tiếp đó nghiêm mặt nói:

- Nếu đã như vậy, chúng ta chia ra cho những người không liên quan thoái lui, để ta thỉnh giáo Khô Vinh thủ, phân cao thấp, bất luận sinh tử, thế nào?

Chu Phi biết tâm trí Đoàn Cửu Nương không hoàn chỉnh, thấy bà có vẻ bị mấy lời của Thẩm Thiên Khu làm rối loạn, liền chen miệng nói:

- Thỉnh giáo cái gì, Đoàn Cửu Nương, bà còn phí lời nữa, muốn bị hai Bắc Cầu làm hoành thánh sao?

Thẩm Thiên Khu nheo mắt lại:

- Tiểu bối nhà ngươi quá không biết lễ độ.

Chu Phi lập tức lạnh lùng nói:

- Ta là tiểu bối của ai? Hai người ai xứng?

Gương mặt Đoàn Cửu Nương không hề có vẻ giận, chỉ nói:

- Nha đầu, ngươi đi trước một bước, ở phía trước đợi ta, đến thời điểm, ta sẽ truyền cho ngươi Khô Vinh thủ.

Chu Phi nghe câu “đi trước một bước”, trong lòng liền bắt đầu gấp gáp.

Nếu Đoàn Cửu Nương là một người bình thường, Chu Phi chắc chắn sẽ không chen vào đồng hỗn loạn này mà sớm tìm cơ hội chạy nhưng bà chỉ cần dăm ba câu là có thể rơi vào ma chướng, võ công lợi hại hơn nữa thì thế nào? Nàng đã được lĩnh hội rồi, giết người đâu nhất thiết phải dùng đao.

Chu Phi không thèm nghĩ ngợi đáp trả bà:

- Khô Vinh thủ là cái thá gì, ta học lừa hí cũng không học công phu nát của bà!

Bạch tiên sinh ở một bên nghe tiểu cô nương này vừa há miệng là mắng hết hai đại cao thủ, mắt ông trợn lên sắp lọt tròng, nói với Tạ Doãn:

- Vị tiểu bằng hữu này của tam công tử rất không tầm thường.

Đao pháp tốt, công lực tự tìm cái chết lại càng tinh thâm, có thể nói là độc nhất vô nhị.

Tạ Doãn lắc đầu, nói nhỏ:

- Bạch tiên sinh, phiền ông đưa Ngô tiểu thư đi trước một bước.

Bạch tiên sinh thầm nhủ đây không phải nói vớ vẩn sao? Ông đang định lên tiếng phản đối thì thấy Tạ Doãn cúi đầu vái ông một vái nói:

- Cầu xin Bạch tiên sinh giúp ta lần này, nhất định phải đưa Ngô tiểu thư đến nơi an toàn trước, tương lai ta kết cỏ ngậm vành...

Nếu Bạch tiên sinh không phải ở trên ngựa thì đã quỳ xuống tại chỗ với hăn, cầu khẩn nói:

- Đừng, đừng, tam công tử, tôi...

Tạ Doãn thấy ông hoảng hốt, bèn dứt khoát đưa lưu manh trầm trọng hơn, khom eo thấp hơn nữa.

Bạch tiên sinh cảm thấy mình bị hăn làm giảm đi hai mươi năm tuổi thọ, không còn cách nào khác, cắn răng, đành lưu manh với hăn:

- Tam công tử có lệnh, tại hạ không dám chống đối, chỉ xin tam công tử nhớ cho, lão Bạch trên có mẹ già 80, dưới có con thơ 10 tuổi, nếu tam công tử có chút bất trắc nào, cả nhà chúng tôi... đành phải chôn cùng.

Tạ Doãn trong chớp mắt công mấy mạng người nặng trĩu trên mình, suýt nữa không thở được.

Bạch tiên sinh nhìn hăn đầy thâm ý, đánh mạnh vào ngựa, trường kích đặt ngang trước ngực, nhân lúc bọn hắc y nhân bị Thẩm Thiên Khu hạ lệnh lui lại, nhanh chóng thoát khỏi vòng vây, thuật cưỡi ngựa của ông rất tốt, chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

Thẩm Thiên Khu nói với Đoàn Cửu Nương:

- Mời.

Đoàn Cửu Nương lập tức nghe lời tiến lên một bước.

Ánh mắt Chu Phi quét quanh, thấy một nhóm lớn quan binh đang tuần tới, nàng nhìn ra được Thẩm Thiên Khu cố ý câu giờ với Đoàn Cửu Nương, tuy không biết họ Thẩm kia đang đợi cái gì nhưng chắc chắn không phải chuyện gì tốt. Dưới tình thế cấp bách, Chu Phi cũng không cần mặt mũi, nhanh chóng nói với Đoàn Cửu Nương:

- Khoan đã, bà nghĩ xong chưa, muốn đấu võ với người này hay theo ta về nhà gặp Lý lão trại chủ?

Đoàn Cửu Nương sững sờ.

Chu Phi nhắm mắt, ép tính khí hung bạo của mình xuống, bóp mũi lừa bà:

- Nhà ta không cho người khác tùy tiện vào đâu, vượt mất ta là sau này không ai dẫn bà đi...

Thẩm Thiên Khu thấy Chu Phi trợn vào trong đó, tuy vẫn không đoán được thân phận nàng nhưng đã kết luận ngày hôm đó trong sơn cốc, nàng toàn nói dối, nhớ mình còn dặn thuộc hạ có gặp thì tha nàng một mạng, ông tức khắc cảm thấy mình bị lừa gạt tình cảm một cái bánh bao, bây giờ thấy nàng nhiều lần quấy rối, ân oán bánh bao cũng theo đó mà lên_____ít nhất cũng phải thêm!

Ông giận dữ nói:

- Nha đầu thối tha!

Nói rồi, Thẩm Thiên Khu khai triển bước chân “Kỳ Bộ”, thoáng chốc đã đến trước mặt Chu Phi, hai tay áo phồng cao cao.

Chu Phi sớm đã đề phòng ông gây khó dễ, không hề cứng rắn đón đỡ, đập phù du trận mới luyện được, tay đánh ra thích khách đao của phái Minh Phong trong 48 trại, vừa chống vừa lùi, nhất thời như đi dây trên vách núi, từ nhíp chân đến chiêu thức đều hiểm hóc, nháy mắt đã tiếp được bảy tám chiêu của Thẩm Thiên Khu. Thẩm Thiên Khu không ngờ mới không gặp mấy ngày mà Chu Phi như thay da đổi thịt, tương đối vương vít tay chân. Ông tức khắc hét lớn, đánh ra một chiêu sức mạnh mười phần.

Đoàn Cửu Nương phi thân tới, gọn gàng chặn đứng Thẩm Thiên Khu, một chiêu của hai người đụng nhau, Thẩm Thiên Khu lùi liên tục năm sáu bước, còn Đoàn Cửu Nương chỉ hơi ngửa ra sau, thuận thế đưa tay nắm cánh tay Chu Phi, đưa nàng ra đứng ngoài phạm vi cuộc chiến.

Hai người đánh giáp lá cà, gây họa cho người vô tội, trường đao Chu Phi mới lấy từ tay người chết không chịu nổi sức mạnh dư chấn, gãy thành hai đoạn, Chu Phi tập mãi thành quen vút sang một bên, nghi ngờ kiếp trước mình là cái lò ăn sắt thép.

Ánh mắt Đoàn Cửu Nương xoay chuyển, bà không rõ đại cũng không si ngốc, đôi con ngươi đen láy như hạt đậu, lóe lên chút ánh sáng, bà xoay người lướt qua, đám hắc y nhân như lá cây bị cuồng phong thổi, tức thì nằm ngã rạp một mảng. Đoàn Cửu Nương mở ra một con đường, Chu Phi thở phào nhẹ nhõm, phát hiện mình tìm được cách tốt nhất đối phó bà điên này____nói sự thực nói lý lẽ đều vô dụng, chỉ có đem ông ngoại ra mới có thể trấn trụ ma nữ này quấy phá.

Lúc này, một tiếng ửng vang lên.

Cửu Thiên Cơ không biết bị thứ gì trì hoãn mà đến muộn một bước. Đuôi mắt Chu Phi liếc qua, thấy mũi ưng đó không phải tự tới mà theo sau còn có một nam tử trung niên mặc trang phục quan lão gia, bên cạnh có hai hắc y nhân bắt một “thứ” mặt mũi bầm dập, từ xa nhìn không rõ là nam hay nữ, “thứ” đó thấy Đoàn Cửu Nương thì chột hô lớn:

- Mẹ!

Toàn thân Đoàn Cửu Nương chấn động, lập tức trở tay vung một cái, ném Chu Phi lên ngựa Tạ Doãn, kế đó lại vỗ một chưởng, con ngựa bị đau phi nước đại, chẳng mấy chốc đã lao khỏi vòng vây hắc y nhân. Chu Phi linh cảm chẳng lành, vốn muốn kéo y phục bà nhưng lưỡng lự trước rằng kéo y phục không đau không ngứa, có lẽ vô dụng, bèn trực tiếp túm mái tóc dài của Đoàn Cửu Nương một cách thô bạo, quát:

- Lên đây!

Truyền thuyết dân gian có ba đại tuyệt học_____túm tóc, cào mặt, lột đồ.

Tạ Doãn may mắn được trông thấy một trong số đó ở khoảng cách gần, tức thì run lên, ngay cả da đầu mình cũng đau theo.

Đoàn Cửu Nương dễ dàng theo sau con ngựa phi nước đại, bấm lên cổ tay Chu Phi hất ra, Chu Phi chỉ cảm thấy nửa người tê rần, nếu không phải Tạ Doãn tay mắt lanh lẹ đỡ lấy nàng thì nàng suýt ngã rồi, Đoàn Cửu Nương cười với Chu Phi, nói:

- Người giống hệt ông ngoại người.

Giọng bà rất nhẹ nhưng không hề bị chìm ngập trong tiếng gió của ngựa lao nhanh, ngược lại còn truyền vào tai người rất rõ ràng.

Chu Phi phút chốc ngớ người_____Đoàn Cửu Nương đã lâu chưa nói tới bối phận của nàng, khi nàng đối mắt với bà điên ấy chỉ thấy nó trong veo, hình như không biết tự lúc nào bà đã tỉnh rồi!

Đoàn Cửu Nương lại nói:

- Mấy danh môn chính phái các người toàn bộ đều biết gạt người, Lý Chủ đã chết hai mươi năm, lại còn gạt ta.

Huyệt đạo Chu Phi nhất thời bị phong bế, chỉ có thể hô to:

- Mẹ kiếp bà nghe ra được ta gạt bà thì hồi nãy tại sao không nghe ra được con ma bệnh lao đó gạt bà? Đoàn Cửu Nương! Ta đợi bà ba ngày, ba ngày sau bà không đến tìm ta, cả đời này bà đừng hòng bước qua cửa nhà ta!

Đoàn Cửu Nương nghe vậy chỉ cười, sau đó đột nhiên nhổ xuống một cây trâm cũ trên đầu, đâm vào móng ngựa, con ngựa kêu thảm một tiếng, tung vó lên trời chạy như bay.

Bà khi nào thì tỉnh?

Chu Phi không biết, chính Đoàn Cửu Nương cũng nói không rõ, tỉ mỉ ngẫm lại, có lẽ là khi bà vú già họ Tống nói với bà câu “Bảo Sơn tuổi mụ 19” kia.

Cuồng phong cuốn đi âm thanh của Chu Phi, các hắc y nhân hai bên đương nhiên muốn đuổi theo nhưng một mình Đoàn Cửu Nương đứng gác ở đó với tư thế đừng ai hòng qua được, mấy lần cản bọn chúng trở về, mắt thấy con ngựa kia đã mất hút, Thẩm Thiên Khu và Cửu Thiên Cơ đồng thời tiến lên, Đoàn Cửu Nương cười to nói:

- Tới hay lắm! Bọn phế vật các người sớm nên cùng lên rồi!

Vừa nãy khi Đoàn Cửu Nương ra tay với Thẩm Thiên Khu, dường như bà chỉ nhỉnh hơn ông một chút, nếu ông có tí đầu óc thì có thể kéo dài thêm, nào ngờ chẳng qua chỉ chốc lát, Đoàn Cửu Nương không biết ăn phải thuốc bổ gì mà công lực tăng vọt, đấu với hai người Tham Lang Lộ Tồn mà không hề có dấu hiệu yếu thế.

Bà thân mang tuyết học, ngơ ngác gần hai mươi năm, một sớm kia tỉnh lại từ trong mộng, đại triệt đại ngộ.

Khô Vinh thủ năm xưa có thể khiến sinh tử thành bại luân chuyển không ngừng, được xưng có thể tước đi công lao tạo hóa, đó là bá khí cỡ nào?

Thẩm Thiên Khu ban này vốn rất tiêu hao sức lực, cảm giác áp lực nặng trĩu của Khô Vinh thủ như muốn ép chân khí ông ra khỏi kinh mạch, đôi tay gầy gò của người phụ nữ đó khiến ông nhất thời sờn gai ốc.

Đáng tiếc Chu Phỉ không có cơ hội tận mắt chứng kiến thế nào là “Khô Vinh thủ” chân chính, bằng không nhất định dù có chết nàng cũng không nói ra ba chữ “công phu nát”.

Đoàn Cửu Nương một phát đề bả vai Thẩm Thiên Khu khiến chân ông cũng suýt bị đề gãy, đồng thời bà nhìn cũng không thèm nhìn, một cước đạp ngay giữa ngực Lộc Tôn, Cửu Thiên Cơ bay ngang ra ngoài. Lòng Thẩm Thiên Khu run sợ, ông hoành hành Cửu Châu, hiểm gặp đối thủ, ngay cả Chu Tước chúa Mộc Tiểu Kiều ở trước mặt ông cũng chỉ có thể cá chết lưới rách, đâu từng rơi vào hiểm cảnh thế này?

Ông thâm hạ quyết tâm, nghĩ: “Kiên quyết không thể để người này rời đi.”

Lập tức ông lấy từ trong ngực ra một cái móc câu dài, kẹp, móc, gắn vào cái tay giả của ông, bàn tay nhô ra móc về phía giữa eo Đoàn Cửu Nương, tay nắm của móc câu này vô cùng ngắn, nếu là người có tay, căn bản sẽ không bắt được, ở hai bên đều có lưỡi, trong rãnh máu không biết thoa thứ gì mà hiện chút sắc xanh âm u, cực kỳ sắc bén, Thẩm Thiên Khu run ớn tay áo, tay áo dài trống rỗng liền bị cái móc này gọt đi.

Tay áo Đoàn Cửu Nương nhanh nhẹn đánh ra một chiêu đối phó Phá Tuyết Dao, vạt áo dài mềm mại phút chốc quấn lấy móc câu thành kén tằm,

hai người chiến đấu một tay, trong không gian nhỏ người tới ta đi liên tiếp bảy tám chương. Bỗng nhiên, phía sau Đoàn Cửu Nương vang lên một tiếng kêu thảm thiết như giết heo, hóa ra Cửu Thiên Cơ không biết đã bò dậy khi nào, bắt lấy Chúc Bảo Sơn.

Đôi tay lớn của Lộc Tồn Cửu Thiên Cơ tách gân nghiền xương có thể nói là dễ như ăn cháo, ông ta vặn tay Chúc Bảo Sơn ra sau lưng, khớp xương vang lên tiếng “cót két”, tiếng kêu của Chúc Bảo Sơn tức khắc vọng khắp thành Hoa Dung!

Chúc huyện lệnh là một quan văn, bị dọa quỳ xuống đất ngay tại chỗ, bảy tám quan binh không kéo ông dậy nổi.

Cửu Thiên Cơ thấy Đoàn Cửu Nương thật có thể lòng dạ sắt đá mặt không đổi sắc thì cất tiếng cười to nói:

- Đường đường Khô Vinh thủ, chồng chết rồi lại trốn trong một tiểu huyện thành làm tiểu thiếp cho quan huyện, nực cười, quá nực cười! Lời này nếu nói cho Nam đạo Lý Chủ dưới mộ phần nghe, không biết ông ta sẽ có cảm tưởng gì?

Sắc mặt Đoàn Cửu Nương cuối cùng cũng thay đổi:

- Muốn chết!

Bà xoay người muốn bắt Cửu Thiên Cơ nhưng vạt áo vẫn còn quần trên móc Thẩm Thiên Khu, Đoàn Cửu Nương cách vạt áo bấm mạnh vào móc câu, quát:

- Xuống!

Trên cánh tay Thẩm Thiên Khu vang giòn một tiếng, móc câu dài bị bà gỡ xuống, Thẩm Thiên Khu không hề truy kích mà tung người vọt lên, nháy mắt đã ở ngoài một trượng, khi Đoàn Cửu Nương nhận ra điều kỳ lạ

thì đã không còn kịp, chỉ nghe một tiếng vang lớn, móc câu dài nổ tung trên tay bà____chỗ gờ nổi ngăn ngăn kia lại là thứ lôi hỏa đạn thấp hèn, Thầm Thiên Khu dụ bà cưỡng chế gỡ ra làm dẫn kíp nổ.

Đoàn Cửu Nương võ công cao đến mấy cũng không có thân thể kim cương bất hoại, giữa eo bà máu tươi đầm đìa, vạt áo quần lấy móc câu nát bét, mang theo một nửa bàn tay.

Cửu Thiên Cơ hét dài một tiếng, tất cả hắc y nhân cùng tiến lên, vô số nước độc lấp vào cung, bao vây Đoàn Cửu Nương tầng tầng lớp lớp, nước độc phun như mưa vào người bà, Chúc Bảo Sơn bị vút đại sang một bên, ngất đi tỉnh lại, trong lúc mơ mơ màng màng, hăn nhớ đến một chuyện cũ năm xưa.

Có một lần hăn chơi trong vườn hoa, bị một người thiếp nào đó không có con của phụ thân nhìn thấy, ghen ghét căm hận đan xen, liền thả chó ra đuổi hăn, tuy chỉ là một con chó xù nhỏ nhưng với trẻ con mà nói thì đó là một con quái thú. Chúc Bảo Sơn cực kỳ sợ hãi, gào khóc chạy ra ngoài, tưởng mình sắp bị cắn chết thì va phải đùi một người, liền theo đó một tiếng hét thảm vang lên, con chó xù bay ra ngoài, người nọ đặt một tay lên đỉnh đầu hăn, một cánh tay rất mảnh rất gầy nhưng lòng bàn tay ấm áp... hăn không nhớ nổi là ai.

Trong lúc hoảng hốt, Đoàn Cửu Nương ở giữa lớp lớp vòng vây nhìn hăn, toàn thân Chúc Bảo Sơn chấn động, bỗng dừng nhỏ giọng gọi:

- Mẹ...

Song binh đao lẫn lộn, cung nỏ đều giương, không ai nghe được tiếng mèo kêu của hăn.

Quanh người Đoàn Cửu Nương hầu như không có một miếng thịt lành, bà giống như bàn long bị vây trong nước cạn, vảy giáp tung bay đầy

lần đều khó thoát khỏi khốn đốn, dường như ngay cả sức giãy giụa cũng không có.

Thẩm Thiên Khu lão đảo lui ra ngoài, không kiềm được thở dốc, dáng vẻ hết như sắp tắt thở, Cừu Thiên Cơ thấy ông như vậy, mặt liền lộ vẻ xem thường, cười nói:

- Tham Lang đại ca, sao thế? Còn có thể ăn cơm không?

Thái dương Tham Lang nổi gân xanh, nhất thời không nói nên lời.

Cừu Thiên Cơ càng lúc càng đắc ý, bước lên trước nói:

- Như vậy huynh đệ đây báo thù cho ông, thỉnh giáo Khô Vinh thủ!

Khô Vinh thủ trước mắt chỉ còn “Khô chi thủ” (2), ông muốn trở tài anh hùng, Thẩm Thiên Khu nghe những lời không biết xấu hổ này, giống như sắp bị làm tức chết. Cừu Thiên Cơ hét to như điên “tránh ra”, tách thuộc hạ hai bên ra, xông thẳng vào Đoàn Cửu Nương, một chưởng đánh vào sau lưng máu me đầm đìa của bà.

(2) Bàn tay khô

Nào ngờ Đoàn Cửu Nương tựa như bắt ba ba trong hồ thành linh nghiêng người cực nhanh, tránh thoát một chưởng của ông, bàn tay vịn vẹo theo một góc độ quỷ dị, một phát ngay chuẩn độc tóm lấy cổ họng Cừu Thiên Cơ, bà quay đầu lộ ra dung nhan đầy máu nhưng khóe miệng vẫn mang theo ý cười.

Cừu Thiên Cơ trăm triệu lần không ngờ trong hoàn cảnh không lối thoát như thế mà bà lại còn sức như vậy, trong lòng hoảng sợ, liều mạng đánh ra một chưởng, Đoàn Cửu Nương không né không tránh chịu một chưởng này, ngực gần như lõm vào nhưng lực tay không hề buông lỏng, quả thực như một ác quỷ, uy nghiêm nói:

- Bảy con chó Bắc Đẩu, bắt một con chôn cùng cũng không tòi, người không cần gấp, mấy huynh đệ kia của người ta không tha một thằng nào cả, chết rồi ta cũng phải hóa thành lệ quý, cần chết hết các người...

Giọng bà im bật, Cửu Thiên Cơ không thể tin nổi trọn to mắt.

Chỉ thấy một thanh cương đao dùng ông làm vật cản, từ phía sau Cửu Thiên Cơ đâm vào, xuyên qua cả hai người họ.

Là Thấm Thiên Khu.

Kẻ chướng mắt Cửu Thiên Cơ rốt cục cũng thành một mối nhử tâm đắc.

Thấm Thiên Khu đột nhiên rút cương đao ra, Đoàn Cửu Nương cuối cùng không thể tiếp tục nữa, co quắp trên mặt đất, nửa bàn tay quẹt lên đất, lưu lại một vết máu dài, bà vẫn cười, từ dưới nhìn lên Thấm Thiên Khu, tựa như đang nói với ông “ta nói được làm được”, Thấm Thiên Khu bỗng sợ hãi không rõ nguyên do, dùng một đao cắt đầu bà xuống.

Đôi mắt trên đầu dính đầy bùn đất và vết máu nhưng vẫn mang ý cười.

Bảo Sơn 19 tuổi rồi, lời hứa ngàn vàng năm xưa của bà đến đây đã bụi trần lắng đọng.

Chỉ là cách nhiều năm như vậy, nếu Lý Chủy đầu thai chuyển kiếp thì giờ đây đã là một đứa trẻ lớn xác, nếu vậy kiếp sau gặp lại, nói không chừng ông cũng đã cưới vợ sinh con, hoặc là sẽ nói mấy lời vô dụng “quân sinh ta đã lão” gì gì đó.

Những năm tháng chênh nhau này, không biết phải mấy đời mới có thể đuổi bằng đây?

Tiếc rằng Khô Vinh thủ không có truyền nhân, e là thật sự thất truyền.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Cửu Lưu

Khách điểm nhỏ đã có ít năm tháng, bước lên bậc thềm gỗ vang tiếng “cót ca cót két”, một mặt sát đường, một mặt dựa vào mấy cây cổ thụ hơn trăm năm, cửa sổ lầu hai hướng về một nhánh cây, được che phủ bởi một mảng bóng râm to, sớm trưa mỗi ngày, mây mù còn chưa thu về trong sương mà lượn lơ mờ mịt quanh núi xa sông gần, trên đường người đi thưa thớt, tảng đá váng sương, vừa nhìn là có thể nhìn tới điểm cuối.

Chưởng quỹ mập kéo cái khăn lau, giơ tay đánh vào lưng người làm, mắng:

- Đồ lười biếng, trong mắt không có công việc à? Rề rà cái gì!

Ông vừa cảm râm vừa cẩn thận nhìn về phía cửa sổ sát đường lầu hai.

Ở đó có một cô nương 16 17 tuổi đang ngồi, mặc xiêm y màu trắng thuần khiết, trên tóc buộc một dây lụa đỏ, tự bản thân nàng có dung nhan như tranh vẽ, không cần mặc đồ quần xanh, cũng không cần đeo châu đội ngọc, chỉ một chút sắc màu đã đủ làm tôn lên nét đẹp của nàng rồi.

Nàng đã ở trong khách điểm ba ngày, mỗi ngày khi trời vừa hừng hửng sáng, nàng sẽ cố định đến ngồi bên cửa sổ, dường như đang đợi ai đó. Thời buổi này, đa số mọi người ra ngoài đều mặt ủ mày chau, hiếm khi thấy một cô nương xinh đẹp như vậy, chưởng quỹ không kiềm được nhìn nhiều thêm mấy lần.

Ông răn dạy người làm đã dè thấp giọng nhưng không ngờ tai cô nương kia cực nhạy, vẫn nghe thấy, quay đầu nhìn. Chưởng quỹ vội dích

thân tiến lên, cười nói:

- Hôm nay Chu cô nương cũng đến sớm nhỉ, bữa sáng cô muốn ăn gì? Tôi thấy hôm qua cô không động mấy đến dưa cải, là mặn hay nhạt, hay có thứ gì cô không thích ăn?

Trong phạm vi hơn mười dặm dưới chân Hành Sơn chỉ có một khách điểm này để đặt chân, tuy bây giờ thế đạo tiêu điều, nhưng nơi đây vẫn rất náo nhiệt.

Nghe nói vùng này trước kia là một nơi sầm uất, các cửa hàng lớn nhỏ linh tinh hỗn tạp, nhưng về sau đều sụp đổ cả, chỉ còn lại mỗi khách điểm tên “Tam Xuân” này.

Khách qua đường vắng lai nam bắc đều phải ghé đây ngừng chân nghỉ trọ, đương nhiên loại người gì cũng có, hung dữ quát tháo, không nói lý lẽ, đặc biệt khó hầu hạ, quái đản kỳ cục... đều được ông chủ đối đáp suôn sẻ, khiến các khách nhân bình an đến bình an đi, toàn bộ đều dựa vào bản lĩnh chân thực “đi với bụi mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy”.

Người đang ngồi bên cửa sổ chính là Chu Phi, Hành Sơn là giao giới giữa Nam và Bắc, lúc đánh nhau thì hai bên đều sẽ tranh, nhưng trước mắt tạm thái bình thì lại thành nơi hai bên không ai quản, ngư long hỗn tạp, đúng là loạn.

Nàng và Tạ Doãn chạy một mạch từ Hoa Dung xuôi nam, không dám ở lại trong địa phận Bắc triều, rời khỏi nơi Bắc triều cai quản mới dừng lại nơi này chờ Đoàn Cửu Nương.

Nhưng đến bây giờ, kỳ hạn ba ngày đã qua, một chút tin tức về Đoàn Cửu Nương cũng không có.

Chu Phi không có khẩu vị gì, nhưng thấy người ta nhiệt tình lại không tiện cự mặt, liền miễn cưỡng nở nụ cười, nói:

- Không có gì, ăn hơi không quen thôi, ông đem đại món gì lên cũng được.

Chưởng quỹ nhìn thần sắc nàng dò xét, cười đầy hòa khí nói:

- Cô nương à, trời có sập cũng phải ăn no chứ, đúng không? Sáng sớm khách nhân khác còn chưa dậy, cô cho lão đây nhiều thêm ít câu, đến tuổi này của lão, cô liền biết thôi. Chuyện khó khăn đến đâu đi nữa thì một ngày cũng trôi qua, nhớ nhà thì sớm muộn gì cũng về nhà, nhớ người thì sớm muộn gì cũng gặp được người, đừng gập, chỉ cần sống thêm một ngày, chưa biết chừng sẽ gặp chuyện kỳ lạ gì đó, ngày nào cũng có hi vọng, không phải rất tốt sao?

Chưởng quỹ có một gương mặt vừa trắng vừa mập, cười thấy rằng không thấy mắt, nếu ép người này ra cho phẳng rồi dán lên giấy chính là hình tượng “cung hỉ phát tài”, nhìn mà lòng thoải mái, Chu Phi thấy ông thực sự khiến người ta yêu thích bèn không kiềm được nở nụ cười với ông.

Chưởng quỹ nói:

- Vậy không phải được rồi sao? Cô nương chờ nhé, tiểu nhân bảo mấy đứa khỉ lười biếng này bùng đồ nóng lên cho cô. Có thực mới vực được đạo mà_____

Ông mập nói chuyện rất đông dạc, dù tóc mai điểm bạc vẫn rất có tinh thần, vung giẻ lau lên vai, ngâm nga một tiểu khúc đi xuống lầu, Chu Phi nghe ông đi chưa được mấy bước thì giọng nói như chuông lớn lại vang lên:

- O, Tạ công tử, sáng sớm cậu đã ra ngoài rồi? Chào buổi sáng chào buổi sáng!

Chu Phi nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy Tạ Doãn chạy nhanh tới, nói với nàng:

- Bạch tiên sinh hộ tống Ngô tiểu thư qua đây, đại khái là đi đường vòng, Ngô tiểu thư lại không chịu được vất vả, dọc đường có lẽ phải nghỉ ngơi nhiều thêm mấy ngày, chắc chắn chậm hơn chúng ta một chút, ta tính sơ sơ thì nội trong hai ngày này có lẽ có tin tức.

Chu Phi cuối cùng cũng có chút tinh thần, hỏi:

- Sẽ có tin tức ư? Đưa thế nào?

- Bạch tiên sinh trước đây xuất thân “Hành Tẩu Bang”, dưới tay có vài biện pháp tạp nham...

Lời Tạ Doãn chưa dứt, tiểu nhị đã bưng bữa sáng lên, Tạ Doãn nhảy lên, chạy tới đón lấy ấm nước lưng la lưng lay:

- Từ từ từ từ, để ta. Tương bà chủ làm còn không? Hôm nay có mứt cho ta không? Trước khi ta đi kiệu gì cũng phải để cho ta một lọ nhé, bằng không sau này nửa năm ăn cơm không có mùi vị gì đấy.

Khách đi đường phong trần mệt mỏi đa số đều tâm trạng không quá tốt, tiểu nhị hiếm khi gặp vị khách biết ăn nói như vậy, vui vẻ cười lộ cái răng hô:

- Mứt cho ngài một chén lớn đây.

Tạ Doãn ngồi trở lại, trước tiên nhúng đũa vào nước nóng rồi đặt hai bát mì xuống, mứt non nửa mì sợi trong bát rồi lại mứt mấy miếng thịt trong bát mình qua cho nhang.

Chu Phi vội nói:

- Ôi, không cần...

- Mau ăn giúp ta đi.

Tạ Doãn ngẩng đầu cười với nàng, lộ ra lúm đồng tiền không nhìn kỹ sẽ không thấy, nói như thật:

- Loại tương này mùi vị quá đủ, không thể quét lên thịt, bằng không vừa chà đập tương vừa chà đập thịt, cũng là tội ác tày trời như mạo phạm mỹ nhân vậy.

Chu Phi mấy ngày nay chạy trốn liên tục, đại khái hiểu được tính khí của người này—Tạ công tử từ trên xuống dưới, ngoại trừ chân thì chỉ có một bụng tà thuyết xằng bậy, nếu hắn muốn tranh luận với người là “mặt trời mọc ở hướng tây” thì cũng có thể ngồi đó thao thao bất tuyệt cả ngày, nhất định phải nói cho mọi người hoàn toàn bái phục, từ tận tâm can cho rằng mặt trời mọc ở hướng tây mới thôi.

Chu Phi không hề phí lời với hắn, chỉ hỏi:

- Hành Tẩu Bang là gì?

Tạ Doãn trợn tương do bà chủ làm vào mì, nói:

- Biết Cái Bang không?

Chu Phi gật đầu.

Tạ Doãn liền nói:

- Cái Bang chiêu nạp ăn mày trong thiên hạ, trong bang có bang chủ có trưởng lão, có địa bàn có khu vực, mạnh ai nấy làm, rất có đạo nghĩa, quy củ trong bang cũng nghiêm, trưởng lão cấp mấy đệ tử cấp mấy vừa nhìn là biết, bởi vậy bọn họ xem như “bạch đạo”. Hành Tẩu Bang cũng gần giống vậy, cũng là một đám giang hồ chán nản, chẳng qua họ có câu “Xe thuyền tiếm chân cò, dù vô tội cũng giết” nên con đường họ đi là “hắc đạo”.

Chu Phi không hiểu lắm, hỏi:

- Cò... cò gì?

- Mau ăn đi, lát nữa nguội mất, nghe đâu cần dùng miệng.

Tạ Doãn cong tay khẽ gõ bàn, thấy nàng cúi đầu gắp mì mới thông thả nói tiếp:

- “Xe thuyền tiệm chân cò” đại khái là nói về năm loại nghề, đánh xe, chèo thuyền, mở tiệm, vân du (1), mua đi bán lại, mấy người này vào nam ra bắc, chưa chắc là người xấu, chỉ là trong đó nhiều người, nước sâu nhiều quy củ, dè bẻo không hiểu chuyện nếu gặp phải thì bị giết người cướp của chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo.

(1) Ý nói đi đây đi đó kiếm sống.

Trong lòng Chu Phi “lộp bộp”, nghĩ tới thiên kim đại tiểu thư như Ngô Sở Sở rơi vào tay kẻ “giết người cướp của” thì thức ăn trong miệng có chút nuốt không trôi.

Tạ Doãn nói tiếp:

- Năm loại người này gọi chung là “Hành Tẩu Bang”, tuy không quy về một lão đại nào quản nhưng giữa họ luôn biết xảy ra chuyện gì, tuyến đường nào sẽ có huynh đệ của tuyến đường đó, làm một vụ buôn bán gọi là “tay đen tay trắng”, nếu cô hiểu chuyện, là người mình, trong tay có tuyến thì cứ yên tâm, quy củ Hành Tẩu Bang lớn hơn trời, bất kể cô đưa đồ, truyền tin hay nghe ngóng tin tức đều có thể làm rất thỏa đáng, rất tin cậy, đây gọi là “kinh doanh trắng”, còn “kinh doanh đen” thì ta khỏi nói nhiều, cô cũng tưởng tượng ra được____ cô không cần lo lắng Bạch tiên sinh, ông ấy là người của đường đệ ta, rất đáng tin, trên tay có bảy tám tuyến của Hành Tẩu Bang, chỉ cần ông ấy không gặp phải chó săn Bắc triều thì có vào trại thủy tặc cũng sẽ có người cho cá nướng ăn.

Chu Phi “ồ” một tiếng, trước kia nàng còn tưởng mình xuất thân “hắc đạo” nhưng xuống núi một chuyến mới hiểu, 48 trại dựng cờ phi hoàn toàn là vì ghét hoàng đế Bắc triều chứ ra ngoài đạo một vòng, ai nấy đều cho rằng nàng là đóa hoa trắng xuất thân danh môn chính phái, còn là lớn lên ở chỗ thế ngoại đào nguyên.

Chu Phi nghĩ nghĩ, lại hỏi:

- Vậy ta có thể nhờ họ giúp tìm người đưa tin không?

Tạ Doãn:

- Há?

Chu Phi lần lượt đếm:

- Trước tiên ta phải tìm Vương lão phu nhân, không biết bà ấy sao rồi, ca ca ta không từ mà biệt, lại tìm không được ta, bà ấy về nhà không thể nào ăn nói với mẹ ta, bây giờ nói không chừng đang nóng ruột, lại thêm ta cũng phải nói chuyện Thần Phi sư huynh cho bà ấy biết... và cả chuyện cơ sở ngầm làm phản nữa, không biết sẽ liên lụy bao nhiêu người nhưng cũng phải báo trưởng bối biết một tiếng...

Tạ Doãn ngạc nhiên đánh giá nàng:

- Đầu cô không lớn nhưng thật giỏi sắp xếp chuyện.

Chu Phi bị ngắt ngang dòng suy nghĩ, cái kính lờm hẩn, càng lúc nàng càng muốn về nhà____khi ở 48 trại, nàng ngay cả phân cao thấp với Lý Thịnh cũng lười, mỗi ngày trừ luyện công thì thỉnh thoảng ứng phó với Lý Nghiên, trong lòng có chuyện gì cũng không cần che giấu, dù là hồi mới xuống núi, nàng cũng chỉ nghĩ sẽ làm một tùy tùng đảng hoàng an phận của Vương lão phu nhân, ngay cả cơ sở ngầm của trại ở nơi nào cũng chưa từng để ý.

Ngờ đâu thế sự vô thường, chớp mắt nàng đã đơn độc một mình, người đầy tâm sự.

Tạ Doãn suy nghĩ, chợt lấy trong ngực ra một gói giấy nhỏ đưa cho nàng:

- Cho cô nè.

Chu Phi không hiểu gì cả nhận lấy, mở ra xem, phát hiện bên trong là kẹo, không biết mua ở đâu, chắc là nhà nông nào đó tự làm, cắt rất cầu thả, một viên kẹo có thể làm nghẹn chết một đứa trẻ.

Chu Phi nghi hoặc nhìn Tạ Doãn:

- Ta tưởng người sáng sớm ra ngoài là có chính sự gì, hóa ra là mua kẹo?

Tạ Doãn rung đùi đắc ý nói:

- Đôi mắt dưới chân mày, có người xem hoành đồ bá nghiệp là chính sự, ta xem việc đồ tiểu mỹ nhân vui vẻ mới là chính sự, có gì mà phân cao thấp? Ta cảm thấy ta càng phong nhã.

Chu Phi ngoài cười trong không cười nói:

- Tạ đại ca, ta thấy khinh công của ngươi vẫn phải luyện, ít nhất cũng phải cần mẫn như cái miệng tiện của ngươi, bằng không rất dễ gặp họa sát thân đấy.

Đang nói chuyện thì dưới lầu chợt vang lên một tràng tiếng đập cửa mạnh.

Khách điểm mở cửa đón khách, chỉ cần kinh doanh thì cửa lớn đều mở ra nhưng người tới phải gõ cửa cho biết mình tới.

Chỉ thấy người đó dáng người gầy gò, quai hàm tóp, cằm nhọn, miệng thiên lồi, dán lông lên là có thể ra ngoài chọc khi, mặc y phục trắng toàn thân, theo sau là một nhóm lớn người mặc tang phục, giống như vừa khóc tang xong.

Con khi gầy dẫn đầu chân trong chân ngoài bước lên ngưỡng cửa, đánh giá khách điểm Tam Xuân nhỏ bé này từ trên xuống dưới một phen, mỉm cười, chấp tay vái với chương quỹ:

- Đại gia, các huynh đệ “thăng quan phát tài” (2), vừa mới khiêng chuyện không may vào âm trạch (3), gào khóc cả đường, tổn không ít sức, ông cho một may mắn, thưởng hai chén trà cho huynh đệ chúng tôi chút nhé.

(2) “Quan” và “tài” ở đây chỉ quan tài, hòm dành cho người chết.

(3) Âm trạch: mộ.

Chu Phi cau mày nhìn xuống dưới lầu, lúc này khách đang ở trọ đã thi nhau dậy, tốp năm tốp ba ra ăn sáng, mới sáng sớm gặp một đám người mặc đồ tang chặn cửa, sắc mặt đều không mấy dễ coi.

Chương quỹ đúng là một nhân vật, tình cờ gặp chuyện này còn có thể trưng ra nụ cười, lạy quanh một vòng, miệng hòa nhã nói:

- Chuyện này không thành vấn đề, Tiểu Lộ Tử, đem ít tiền trà lại đây cho các đại ca “Bạch Khổng Phương” giải khát!

Con khi gầy bước lên ngưỡng cửa nghe ông chỉ một câu đã vạch trần lai lịch của mình liền đưa mắt nhìn chương quỹ chốc lát, nở nụ cười như cương thi, giơ ngón cái nói:

- Chương quỹ không hổ là người làm ăn, chơi đẹp, có mắt, hiểu chuyện.

Chu Phi nhỏ giọng hỏi:

- “Bạch Khổng Phương” lại là cái thứ gì?

Tạ Doãn nói:

- Chính là vàng mã___ban đầu có nhà giàu đưa tang phô trương rầm rộ, sợ trong nhà không đủ hiếu tử hiền tôn, bèn mời một đám người chuyên đi khóc linh cữu, bây giờ thì không có nhiều chuyện làm ăn như vậy nữa mà làm ‘ăn lấy kẹp đòi’ (4). Rảnh rồi mở tiệm đón khách, phải ứng phó lưu manh du côn là chuyện thường.

(4) Ăn: ăn đồ của người khác, lấy: lấy đồ người ta đưa, kẹp: không làm việc hoặc làm việc không đàng hoàng tử tế, đòi: đòi người ta cho. Ý chỉ những người không muốn làm việc đàng hoàng mà chỉ muốn vơ vét lợi ích cho bản thân.

Lời hăn chưa dứt thì thấy tiểu nhị bưng mấy túi tiền nhỏ tiến lên, nơm nớp lo sợ đưa cho mấy người khóc tang kia.

Chưởng quỹ cúi đầu khom lưng nói:

- Chút tiền trà mọn, không được kính ý, chư vị huynh đệ vào nghỉ chân lót bụng có được không?

Chắc là tiền cho đủ nên con khỉ gầy kia nhét túi tiền vào tay, vẻ mặt cũng dịu đi không ít, gật đầu cười nói:

- Không cần, không còn sớm nữa, không làm lỡ chuyện buôn bán của ông, đi_____

Hăn ra lệnh một tiếng, một nhóm lớn “hiếu tử hiền tôn” cầm kèn xô na và đồng la đưa tang, ai nấy đều ‘hát, đọc, điệu, đánh’ (5) rồi đi, để lại một

đồng vàng mã. Tiểu nhị thấy họ đi thì hung dữ phỉ nhổ một cái bị chường quỹ đập vào gáy, mắng:

- Nhìn cái gì mà nhìn, còn không mau đi quét rác!

(5) Những kiến thức cơ bản, đặc thù của biểu diễn hí khúc.

Sau đó ông lại nhanh chóng tươi cười đầy mặt, nhận lỗi với từng vị khách trong tiệm.

Người dễ nói chuyện thì oán giận một tiếng rồi thôi, còn người không dễ nói chuyện thì chường quỹ phải ba lần bốn lượt chắp tay thi lễ, nói hết lời may mắn, môi mài mỏng một lớp mới được.

Chu Phỉ nhìn từ trên lầu, cảm thấy bóng lưng mập của ông ấy rất giống “con lật đật khấu đầu” bán ngoài chợ, không kiềm được sầu não, cảm thấy cả đời này nàng không thể nào làm được nghề mở tiệm.

Nàng từng cho rằng vượt qua sông Tây Mạc là trời cao đất rộng, không gì có thể làm khó nàng, giờ mới biết, với tư chất nhỏ bé của nàng, đoán chừng chỉ đủ trông cửa viện cho người ta thôi, đừng nói tới đại sự nghiệp, “tiểu sự nghiệp” còn loạn nữa là. Chu Phỉ lấy một viên kẹo Tạ Doãn mua, nhét vào miệng làm quai hàm phình ra, hồi lâu mới nếm được vị ngọt hơi đắng, nàng thầm nghĩ: “Lần này trở về, không bế quan luyện ba năm rưỡi thì sẽ không tùy tiện ra ngoài làm mất mặt”.

Đúng lúc này, ngoài khách điểm chọt truyền đến vài tiếng kêu thảm thiết, tiếng kèn xô na và tiếng đồng la im bật, cả khách điểm yên tĩnh, tiểu nhị đang quét rác ngoài cửa mở to mắt.

Chu Phỉ nhìn ra ngoài qua cửa sổ lầu hai, chỉ thấy hai con khoái mã hùng hổ chạy trên đường lớn, người cưỡi ngựa đầu đội dấu lạp, không nhìn rõ mặt, trực tiếp băng qua giữa đám người Bạch Không Phương kia, người cưỡi ngựa tay nắm roi dài, quất hai ba cái vào đám hiếu tử hiền tôn thối kèn

đàn hát đó, trên roi có xước, dính vào máu thịt là có thể lột một lớp da người.

Hai người nọ nháy mắt đã đến cổng khách điểm Tam Xuân, thấy tiểu nhị ngậy người cầm chổi không biết tránh, chiếc roi dính thịt vụn không phân phải trái quất về phía hăn.

Thấy đầu tiểu nhị sắp biến thành quả dưa hấu nát, lâu hai đột nhiên có hai chiếc dưa bay xuống, một chiếc đánh lệch mũi roi, chiếc kia đâm vào cổ tay người cầm roi.

Roi dài của người cưỡi ngựa tức thời tuột tay, xước đáng sợ trên roi lướt qua người tiểu nhị xui xẻo, tiểu nhị suýt nữa mất đầu “phù phù” ngồi bệch dưới đất, run cầm cập như lá cây.

Người cưỡi ngựa gỡ đầu lạp trên đầu xuống, trừng mắt hung tợn về phía cửa sổ lầu hai___một thanh niên khoảng 20 tuổi.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Thanh Long

Chu Phỉ không né không tránh nhìn lại ánh mắt người thanh niên kia, mặt không cảm xúc, nhai kẹo.

Dáng vẻ thanh niên trên ngựa có thể nói là thanh tú, chỉ là mặt quá nhỏ dài, chân mày mảnh thành một đường, hầu như quét vào thái dương, nhìn vô cùng âm nhu, cằm hơi nhọn, môi mỏng, thêm vào đó là đôi mắt tựa mang theo chất độc, nhìn ai cũng giống như có mối hận giết cha cướp vợ với người ta, là “thiên đình bất bảo mẫn, địa các bất phương viên” (1) điển hình, ngoại hình tựa như chiếu theo hình mẫu “cay nghiệt bạc bẽo” trong sách tướng dân gian mà phát triển.

(1) Chế từ câu “thiên đình bảo mẫn, địa các phương viên”, là câu nói về tướng tá con người, nghĩa là ‘đỉnh trán và cằm đầy đặn phúc hậu’, còn anh này thì ngược lại.

Người thanh niên kia phách lối quát mắng:

- Thứ lo chuyện bao đồng ở đâu ra?

Chu Phỉ vốn định đáp trả một câu “Ta tưởng là yêu nghiệt phương nào, hóa ra là chuột thành tinh”, kết quả lời đến bên mép lại không nói ra được___tên Tạ Doãn kia không biết mua thứ kẹo gì mà làm dính chặt răng nàng rồi.

Chu Phỉ vừa gặp chuyện bất bình rút đũa tương trợ, thực không tiện móc kẹo ra trước mặt mọi người, đành phải âm u lườm Tạ Doãn, cao thâm khó dò bưng chén trà bên cạnh lên súc miệng.

Tạ Doãn không hiểu gì cả, còn tưởng nàng sau khi trải qua kiếp nạn sinh tử thì chừng chạc lên không ít, trong lòng than thở: “Bao nhiêu người già bảy tám mươi tuổi cũng không quản được miệng mình, nàng còn nhỏ tuổi mà có thể nhịn được miệng lưỡi, thực không dễ dàng.”

Tạ Doãn hiểu lầm Chu Phi sâu sắc, cười híp mắt chấp tay nói với xuống dưới lầu:

- Vị huynh đài này phong thái bất phàm, một tay “Tứ Minh Tiên” xuất thần nhập hóa, hà tất chấp nhặt với một tiểu hài tử mắt lé chặn đường?

Lời vừa nói ra, không ít người trong khách điểm sắc mặt không bình thường, không lo xem náo nhiệt nữa mà thi nhau lặng lẽ lùi đi.

Chu Phi chẳng hiểu mô tê gì, thấy Tạ Doãn mắt thì nhìn dưới lầu nhưng ngón tay thắm nước viết lên bàn hai chữ “Thanh Long”. Nàng ngần người_____trong sơn cốc, lúc tình cờ gặp Thẩm Thiên Khu, nàng từng nghe ông nói rằng trên núi Hoạt Nhân Tử Nhân có bốn kẻ đầu lĩnh, chia nhau lấy “tứ tượng” làm tên mình, Mộc Tiểu Kiều chính là “Chu Tước”.

Người thanh niên dưới lầu hẳn không phải “Thanh Long chúa”, bằng không sẽ không bị một chiếc đũa của nàng đánh rớt roi, nhưng thấy dáng vẻ kiêu ngạo của hắn ta thì chắc cũng là người có địa vị dưới trướng Thanh Long.

Thanh niên trên ngựa cau mày, vừa định mở miệng thì người đi cùng bên cạnh đã chậm rãi đuổi ra một bàn tay ngăn lại.

Người kia từ từ gỡ đầu lạp trên đầu xuống, lộ ra khuôn mặt già nua, đôi mắt đục ngầu quét qua Chu Phi một vòng, rơi vào Tạ Doãn, khàn khàn cất tiếng:

- Thiếu gia nhà ta tính tình không tốt, đi đường vội vã, đã đắc tội nhiều, xin nhận lỗi với chư vị.

Người thanh niên kia ở bên cạnh đường như không vui, cụp mắt, nheo mắt nhìn ông lão, cười lạnh.

Chưởng quỹ khách điếm Tam Xuân vội ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài, hai tay xách tiểu nhị dưới đất lên, vái thật sâu nói:

- Không dám không dám, cản đường của tôn giá, đúng là có lỗi.

Một lão tùy tùng, một chưởng quỹ mập, khách sáo qua khách sáo lại, một người trên ngựa, một người dưới đất, “xin lỗi” lẫn nhau nửa ngày, mãi đến khi ngựa của người thanh niên không kiên nhẫn phì mũi, người thanh niên lạnh lùng nói:

- Hai vị lạy xong chưa?

Chưởng quỹ vội mang người làm của mình tránh đường, nói:

- Mời ngài.

Thanh niên không thèm nhìn ông, trở mình xuống ngựa, tùy tiện vút dây cương, ông lão phía sau dùng hai tay bắt được, như một gia bộc tận trung chức trách.

Thanh niên không coi ai ra gì đi vào khách điếm, đầu tiên chỉ vào Chu Phi ở lâu hai nói:

- Ta trước giờ luôn khoan dung với nữ nhân, xem như người tốt số, đối với chuyện lần này, người xuống đây dập đầu với ta một cái, ta sẽ không so đo với người nữa.

Vẻ mặt Chu Phi kinh ngạc, có chút không hiểu, khó khăn lắm mới nuốt cục kẹo kia xuống, vội hỏi Tạ Doãn:

- Người nhìn rõ chứ? Hồi nãy là ta đánh hấn hay hấn đánh ta?

Vết nước hai chữ “Thanh Long” vẽ trên bàn chưa khô, chỉ còn thừa thớt vài nét, hợp thành chữ “nguyệt vu” (2), thấy nàng chỉ dăm ba câu là có vẻ muốn đánh nhau, Tạ công tử thầm nghĩ: “Vừa muốn nói đã trầm ổn hơn không ít, haiz, đúng là khen không nổi.”

(2) Chữ “Thanh Long” (青龙) bị mất khúc trên, thành chữ “nguyệt vu” (月尤), không có nghĩa gì.

Tức thì hắn cũng đành ngậm miệng không nói, dành thời gian cào hết mì còn lại vào bụng, chuẩn bị xả thân bất cứ lúc nào... la cổ lên trợ uy cho quân tử.

Thanh niên mặt trắng tức giận mày dựng thẳng, vành mặt hất hàm nói với ông lão bên cạnh:

- Bắt nha đầu thối kia lại cho ta!

Ông lão chần chừ.

Thanh niên mặt trắng nhảy chân nói:

- Ông đi hay không đi?

Ông lão thở dài, từ từ rút đoản kiếm ra khỏi tay áo ____ đoản kiếm bình thường hoặc nhẹ hoặc linh hoạt là sở thích của thích khách nhưng đoản kiếm trên tay ông có chuôi kiếm vô cùng dày nặng, người có tay nhỏ sợ là không nắm hết một vòng, mặt trên khắc mấy con bàn long sống động, đuôi bám vào chuôi kiếm, há mồm như muốn cắn người.

Ánh mắt Tạ Doãn quét qua, đột nhiên nói:

- Công phu trên tay lão Cửu Long thiên hạ vô song, từ bao giờ lại phải vâng vâng dạ dạ với một hậu bối thế?

Ông lão lắc đầu nói:

- Chủ thượng có lệnh, không thể trái, vị công tử này, cô nương, đặc tội.

Lời chưa dứt, ông lão vọt lên từ đất bằng, nháy mắt đã tới lầu hai, đoản kiếm ra khỏi vỏ kình như rồng ngâm, nhắm thẳng vào Chu Phi, ông lão này tuyệt đối không tốt lành gì, câu trước còn nói rất khách sáo mà ngay sau đó đoản kiếm trong tay đã như rắn độc rời hang, căn bản không cho người ta cơ hội phản ứng.

Nếu là Chu Phi của mấy tháng trước gặp ông có lẽ vừa gặp mặt đã bối rồi.

Nhưng sau khi được thấy Chu Tước chúa, Bắc Đẩu thậm chí là Khô Vinh thủ, Chu Phi tựa như một cái cây bị vô số tuyệt đại cao thủ kéo nẩy mầm, sớm đã khác xa nhà đầu nhà què không rành thế sự ở 48 trại kia, nàng không thềm trốn, vẫn ngồi nguyên trên băng ghế dài như cũ, giờ ngang đao chống lại đoản kiếm, duỗi chân đá Tạ Doãn và cả cái ghế đối diện ra xa hơn hai thước, đỡ bị hấn làm vương vãi, liền sau đó cổ tay nàng xoay nhẹ, trường đao xẹt qua sáng loáng, dán vào khuỷu tay ông lão, từ dưới xốc lên.

Tạ Doãn thông thả ngồi trên ghế ngoài mấy trượng, dứt khoát co chân lên, miệng vẫn không chịu yên:

- Để ý càn khôn trong chuôi kiếm ông ta.

Vừa nói xong, cổ tay “lão Cửu Long” “ầm” một tiếng, vịn ra một góc độ rất dọa người, tiếng “chúu chúu” từ miệng rồng há to vút qua, hai miệng rồng trên chuôi kiếm chợt bắn ra mũi tên nhỏ dài cỡ bàn tay, một cái bắn về phía Chu Phi, một cái bắn về phía miệng lừa họ Tạ.

Tạ Doãn vừa thấy, lão già chết tiệt này thật bá đạo, ngay cả người xem náo nhiệt cũng đánh, hấn dịch về bên cạnh nửa thước, hiểm hóc tránh được

mũi tên ngắn kia nhưng ghế dựa mất thăng bằng, hấn trực tiếp ngồi luôn dưới đất.

Tạ Doãn cũng không tức giận, dứt khoát co hai cái chân dài không chỗ để, khoanh chân ngồi dưới đất, lảm nhảm nói:

- Lão nhân gia à, phạm chuyện gì quá cũng hết, duyên phận đương nhiên đã hết lâu rồi, ngài không khuyên nhủ người nhà, ngược lại buông xuôi bỏ mặc, nổi giáo cho giặc, thực là phong độ cao nhân sai lầm.

Chu Phi nhún mũi chân phóng lên bàn, mũi tên nhỏ xẹt qua để giày nàng ghim vào bàn, một mũi chưa tính, chỉ nghe “chúu chúu” mấy tiếng, mũi tên ngắn liên tiếp lao ra.

Phù du trận có thể kéo khắp thiên địa, cũng có thể di chuyển trong một tắc vuông, thân pháp Chu Phi khiến người ta nhìn hoa cả mắt, cả lầu hai bỗng chốc chẳng còn ai.

Lúc này bỗng dừng có người cất giọng nói:

- Dừng tay!

Lão Cửu Long nghe người này lên tiếng, sắc mặt phút chốc thay đổi, không để ý tới Chu Phi nữa, ngay cả cầu thang cũng chưa kịp xuống, hai chân giẫm một cái, dùng chiêu “Thiên Cân Trụ” có tính phá hoại cực mạnh, trực tiếp giẫm vỡ gỗ lầu hai, rơi xuống lầu một, chắn trước mặt tên tiểu bạch kiếm kia.

Chu Phi thầm nghĩ: “Người kêu ta dừng là ta dừng à, người là cái thá gì?”

Nàng tức khắc muốn đuổi theo nhưng bị Tạ Doãn không biết bò dậy từ khi nào kéo lại:

- Anh hùng đợi đã, cho người ta nói hai câu với.

Một hán tử 36 37 tuổi chậm rãi từ sau bếp đi ra, người đó cao gầy, đeo tạp dề, dưới hai khuỷu tay xỏ vào hai bao tay dính dầu mỡ, là trang phục đầu bếp. Mặt và tay lộ ra ngoài của hắn rất sạch sẽ, không biết tại sao, cả người có vẻ vô cùng chán nản uể oải, không chút tinh thần.

Tạ Doãn nhỏ giọng nói:

- Hóa ra tương này không phải do bà chủ làm.

Chu Phi tra đao vào vỏ ngay trước miệng hắn, ý bảo hắn câm miệng.

Đầu bếp kia khom người thi lễ nói với chương quỹ:

- Xin lỗi chương quỹ, rước lấy phiền phức cho ngài rồi.

Chương quỹ xua xua bàn tay vừa trắng vừa mập, muốn nói gì đó nhưng chỉ thở dài.

Đầu bếp từ từ cuốn bao tay trên hai cánh tay xuống để một bên, ngược mắt nhìn tiểu bạch kiểm được lão Cửu Long bảo vệ phía sau, nói:

- A Bái, oan có đầu nợ có chủ, đừng liên lụy người không liên quan.

Tiểu bạch kiểm tên “A Bái” kia nghe xong, ngoài cười trong không cười nói:

- Tốt, nói vậy là người ra trả nợ?

Đầu bếp nhìn hắn đầy thâm ý:

- Người nói đi.

Tiểu bạch kiểm cười nói:

- Chuyện này dễ thôi, ta không cần mạng người, trước tiên người chặt cánh tay phải của mình trước mặt ta, sau đó lại tự đoạn kinh mạch, quỳ dưới đất dập đầu 80 cái với ta, để ta đâm người ba đao sáu lỗ, ân oán trước kia của chúng ta xem như chấm dứt!

Hắn nói đến đây, bên ngoài khách điểm Tam Xuân chợt xuất hiện một đám đông, trên tay áo người nào cũng thêu một con ác long há mồm muốn cắn người, đôi mắt to trắng dã trợn trừng nhìn chăm chăm.

Những người khác trong khách điểm thấy người tới không tốt thì thi nhau lùi vào trong góc, chừa ra một khoảng trống ở giữa.

Chu Phi từ khi thấy hành động của Mộc Tiểu Kiều, thực sự không có ấn tượng tốt gì với “núi Hoạt Nhân Tử Nhân”, nàng cảm thấy tên tiểu bạch kiếm này không chỉ độc đường hại người mà còn vô cùng đáng ghét, ngay cả tư thế thở cũng rất khiến người ta muốn đánh.

Lý đại đương gia từng nói, cầm đao không dám rút, không bằng đưa cho người ta xắt dưa___hương hồ lão Cửu Long này vừa nãy chẳng phân thị phi đã động thủ, không tính là không dính líu với nàng.

Chu Phi dạo này tâm trạng tích tụ, dứt khoát tung người nhảy xuống lầu, hướng trường đao xuống đất.

Đầu bếp rũ mi mắt, đi về trước một bước, tiểu bạch kiếm kia lập tức lùi một bước, thấy thế, đầu bếp nở nụ cười, dừng bước, nhẹ giọng nói:

- Vậy cũng không sao, ta và người quay về, muốn giết muốn róc tùy người, đừng quấy rầy người ta.

Chương quỹ chợt nói:

- Khoan, khoan động thủ, chư vị đại gia, làm ơn, ngài xem, tiểu điểm của tôi chỉ có một đầu bếp, ngài đưa đi rồi thì tôi đi đâu tìm một người nữa

đây?

Ông vừa nói vừa tiến lên chấp tay trước mặt tiểu bạch kiểm.

Tiểu bạch kiểm cười lạnh, đưa tay về phía ngực ông:

- Ta quản người...

Một ngón tay Chu Phi cắm trên vỏ đao, đang định ra tay thì thấy chưởng quỹ mặt tròn đưa tay kéo, đẩy cánh tay tiểu bạch kiểm đi chỗ khác, tiểu bạch kiểm giống như bị thứ gì đó hút vậy, lão đảo mấy bước về phía trước, phút chốc đã bị người ta khống chế.

Chưởng quỹ chụp nửa cánh tay hăn, không biết dùng thủ pháp gì mà tiểu bạch kiểm đau đến mức đầu đầy mồ hôi lạnh, nhưng hăn ta vẫn bướng bỉnh, sau một tiếng rên thì cắn răng không lên tiếng nữa.

Chu Phi không ngờ còn có loại biến cố này, nàng rút tay lại, chéch vỏ đao lên “cách” một tiếng thu đao về.

Tạ Doãn từ tốn nói bên tai nàng:

- Cái nơi quý quái không ai quản dưới chân Hành Sơn này, yêu ma gì cũng có, cô tưởng chỉ dẻo mềm là có thể sống sao? Cô có thấy đôi tay của chưởng quỹ không?

Chu Phi lắc đầu.

Tạ Doãn thấy mắt nàng mở vừa tròn vừa lớn, hàng mi nhỏ nơi đuôi mắt hơi vểnh, vô cùng đáng yêu, trái tim bị ối lại rục rà rục rịch, cố ý đùa nàng, nói rất không đứng đắn:

- Nói câu êm tai đi, ta sẽ cho cô biết.

Chu Phi:

- ...

Nàng nhắc chuôi dao gõ vào dưới sườn Tạ Doãn:

- Có nói không?

Tạ Doãn bị nàng gõ khom eo, suýt cắn lưỡi, thấy nàng như cười như không lườm mình thì vội nói:

- Nói nói nói, anh hùng xin tiết kiệm sức___khách điểm này không lớn mà khách lại đông, theo lẽ thường thì luôn là chương quỹ làm tiểu nhị, người làm làm việc nặng nhưng cô nhìn chương quỹ kia xem, nhiều lần tự mình làm các việc nặng như đóng cửa quét tước lau bàn, người làm việc nặng thì đương nhiên lòng bàn tay sẽ bị chai nhưng cô không thấy đôi tay kia quá nhỏ sao?

Chu Phi đúng là chưa từng để ý, nghe vậy sửng sờ, bèn nhìn kỹ lại, thấy đôi tay của chương quỹ trắng trẻo như mỡ dê, làn da còn mịn hơn cả Ngô Sở Sở, khi túm cổ tiểu bạch kiểm thì trên mu bàn tay ngay cả gân xanh cũng không thấy, ông vẫn không nóng không lạnh cười nói:

- Cảm phiền, cảm phiền, chư vị chặn cửa khiến ta đây sáng sớm không thể làm ăn, xin các đại gia thông cảm cho tiểu nhân, xin lạy tạ.

Ông nói, hơi khom người xuống, gương mặt của tiểu bạch kiểm hơi vặn vẹo, đỏ tím theo động tác của ông, đầu bếp lộ vẻ không đành, tiến lên một bước, định nói gì đó thì lại nhớ chương quỹ là ra mặt cho mình nên đành nuốt vào.

Ánh mắt lão Cửu Long nhấp nháy chốc lát, ông lấy trong ngực ra một lá cờ nhỏ, giơ tay cắm lên cửa.

Tạ Doãn lẩm bẩm:

- Đại sự không hay rồi.

Chu Phi chưa kịp hỏi thì thấy lão Cửu Long đột nhiên ra tay, một phát túm lấy một thương nhân đến ở trọ đang ngồi trong góc, mấy hộ vệ áp tải theo bên cạnh thương nhân cũng sợ, không ai phản ứng kịp, trơ mắt nhìn ông xách chủ nhân nhà mình như xách một con gà con bèn thi nhau cầm lấy binh khí nhưng không ai dám ra tay trước.

Sắc mặt đầu bếp trầm xuống, nói:

- Các người làm gì thế?

Lão Cửu Long vẻ mặt bất đắc dĩ, than thở:

- Chưởng quỹ chân nhân bất lộ tướng, vừa ra tay là bắt thiếu chủ nhà ta, lão hủ bó tay hết cách, không cứu được người về, nếu có yêu cầu, chưởng quỹ chắc chắn sẽ đưa ra yêu cầu mà lão hủ không làm chủ được, hoặc là “bảo vệ bất lực” hoặc là “làm việc bất lợi”, một trong hai cái, tội danh của lão hủ chắc chắn sẽ có, với tính khí của chủ thượng nhà ta, cái mạng già này đương nhiên không giữ được, vậy chưởng quỹ chính là kẻ thù giết lão hủ, một lão phế vật như ta, chuyện khác không làm được, đành phải báo thù cho mình trước, chửi vị bỏ tiền ở trọ chính là cùng kinh doanh với kẻ thù ta, như vậy tính vào tội liên đới cũng không có gì không thỏa đáng.

Lời ông còn chưa dứt, hai tay đã đột nhiên phát lực, thương nhân qua đường xui xẻo kia không kịp kêu một tiếng đã ngoẹo đầu tắt thở.

Lão Cửu Long rút thi thể:

- Cờ Thanh Long ở cửa, nơi này chỉ được vào không được ra, chỉ giữ người chết không giữ người sống, các người còn chờ cái gì?

Đám đông ngoài khách điểm nghe vậy lập tức vọt vào, bao vây cả chưởng quỹ và khách trọ trong cái khách điểm nhỏ nhỏ này.

Chu Phi:

- ...

Ở khách điểm cũng có thể bị tội liên đới, móa nó nàng trêu ai chọc ai thế này?

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Đoạn Thủy Triều Ti

Sau khi lão Cửu Long hiệu lệnh một tiếng, ông ta tựa như bình vỡ chẳng sợ nứt, rút ra đoản kiếm có chín răng cửa sáng loáng, đâm thẳng về phía ngực tiểu bạch kiếm.

Chưởng quỹ ban nãy nghe ông ta gọi tiểu bạch kiếm này là “thiếu chủ” thì đoán hẳn ta có lẽ là con cháu gì đó của Thanh Long chúa, kẻ phiến phức như vậy nếu thật chết ở đây thì sau này e là ông mãi mãi không có ngày yên ổn, lập tức kèm tiểu bạch kiếm lùi về sau.

Tình hình đột nhiên thay đổi, biến thành lão Cửu Long muốn giết người phe mình, chưởng quỹ liều mạng che chở, còn tương đối bó tay bó chân. Tiểu bạch kiếm tự mang vận xui, ai chung bọn với hắn ta đều chịu thiệt, chưởng quỹ mập tuy thâm tàng bất lộ nhưng mang theo của nợ to chừng này, sau mấy hiệp cũng chật vật nhếch nhác.

Một đám giáo chúng dưới trướng Thanh Long núi Hoạt Nhân Tử Nhân xông vào trong khách điểm, gặp người nào chém người đó.

Tạ Doãn nhìn quanh, rất tự hiểu lấy mình, nói:

- Trường hợp này ta không quá giỏi ứng phó...

Chu Phỉ:

- Biết thì đừng vướng víu.

Nàng chưa dứt lời đã tung người về phía lão Cửu Long, trường đao cuốn theo tiếng sấm gió rít gào mà đến.

Ban nãy ở trên lầu, tuy nàng từng động thủ với lão Cửu Long nhưng lúc đó nàng chưa biết đối phương sâu cạn, cũng không biết ngọn nguồn họ từ xa chạy tới gây chuyện nên không thể không đứng qua một bên, vì thế ra tay có chừng mực, cơ bản đều là chống đỡ.

Nhưng bây giờ xem ra, Thanh Long Chu Tước cá chạch sê nhà gì gì đó đều là cùng một giuộc, nàng khi không khi không bị “tội liên đới”, oán đầy một bụng tức giận, tức khắc tính cả thù của Mộc Tiểu Kiều vào nhóm người họ, Chu Phi động thủ lần nữa, có điều lần này thanh thế khác xa hồi nãy.

Lão Cửu Long sợ hãi giật mình, khẽ quát một tiếng, dùng đoản kiếm đẩy đao Chu Phi ra, hai người trong chớp mắt đã đánh giáp lá cà ba bốn lần.

Lão Cửu Long nổi tiếng hung ác đã lâu, nội công đương nhiên không phải một thiếu nữ mới ra đời có thể so sánh, Phá Tuyết Đao của Chu Phi tuy đứng đầu thiên hạ nhưng đánh hết lần này đến lần khác, cổ tay không khỏi tê rần.

Không ngờ lão Cửu Long cũng đang thầm kinh hãi_____ông ta không biết cổ tay Chu Phi có tê hay không nhưng đao pháp của nữ tử này cực lạnh lại có mấy phần quen thuộc, hơn nữa bước bước ép sát, không hề có sự chần chừ và do dự của thiếu niên khi động thủ cùng người khác.

Lão Cửu Long chợt quát một tiếng, thêm vào mười phần lực, ý mình nội lực thâm hậu mà đè mạnh sống đao Chu Phi lại, hai người giằng co, đúng lúc này, đầu bếp kia ở bên cạnh thỉnh linh nói khẽ:

- Cô nương đây dùng lễ nào là... Phá Tuyết Đao?

Ba chữ “Phá Tuyết Dao” vừa thốt, thần sắc lão Cửu Long lập tức thay đổi, đoản kiếm trong tay ông chuyển góc độ, con rồng nhỏ trên chuôi kiếm bay về phía Tạ Doãn theo một góc độ vô cùng bí mật, ép Chu Phi không thể không lui đao về cứu, nàng nhích một bước đuổi theo mũi tên nhỏ kia, dùng mũi đao khều nó xuống, lão Cửu Long mượn cơ hội này vận lực vào tay chưởng về phía giữa lưng nàng.

Phù du trận thiên biến vạn hóa, lấy vạn vật làm vật chắn, lúc Chu Phi đuổi theo mũi tên bay, theo bản năng đưa chân đá băng ghế bên cạnh, băng ghế ấy tung lên, giúp nàng chặn nửa chưởng.

Gỗ vỡ tan, Chu Phi chỉ cảm thấy một chưởng lực âm hàn tràn vào từ đại huyết vai cổ của nàng, nội tạng chấn động mạnh, trong cổ họng tức thời vọt ra mùi tanh ngọt, nhưng cùng lúc đó, một luồng nội tức khác trên người nàng đột nhiên tự động lưu chuyển.

Chu Phi khi đấy không nghĩ kỹ, nén giận trở tay cho một đao, một đao này là thức “Sơn” trong Phá Tuyết Dao, chính trực dày nặng, nàng dùng rất theo nguyên tắc nhưng chẳng biết tại sao bây giờ lại có chút khí sát phạt khó nói rõ, nhanh hơn nàng động đao trước đây ba phần.

Lão Cửu Long vốn bắt nạt nàng tuổi nhỏ chân khí cạn, không ngờ một chưởng này quét qua, chẳng những không làm nàng bị thương mà dường như còn ép ra hung tính của trường đao, ông ngớ người, không dám cứng rắn chống đỡ, hoảng hốt lùi hai bước, cầm đoản kiếm chắn trước ngực, nhìn chằm chằm Chu Phi như đại địch.

Hóa ra Chu Phi tình cờ thu được Khô Vinh chân khí từ chỗ Đoàn Cửu Nương nhưng suy cho cùng vẫn chưa biết cách tự do sử dụng, hai luồng chân khí trên người nàng tuy bình yên vô sự nhưng chưa hợp lại làm một, mạnh ai nấy sống. Loại tình huống kỳ lạ này dù là Đoàn Cửu Nương ở đây chỉ sợ cũng không dạy được nàng.

Khô Vinh chân khí suýt lấy mạng nàng vẫn luôn chìm trong kinh mạch nàng, ban nãy bất ngờ bị một chưởng của lão Cửu Long kích phát ra ngoài. Gân cốt Chu Phi hơi nhỏ yếu, không chỉ một người quả quyết rằng nàng luyện Phá Tuyết Dao sẽ rất tổn sức mà chẳng mấy thành tựu, nhưng Khô Vinh chân khí cực kỳ bạo ngược lại vừa vận bổ khuyết cho nàng.

Khô Vinh chân khí và Phá Tuyết Dao từng tranh đấu với nhau, sau đó không ngờ âm dương cách biệt hai mươi năm lại hợp làm một trên người nàng.

Nhất thời tâm trạng Chu Phi có chút phức tạp.

Vẻ mặt lão Cửu Long lấp lóe, thu lại đoán kiếm, chấp tay với nàng, khách sáo nói:

- Lão hủ không biết cô nương là hậu nhân Nam đạo, ban nãy đã đắc tội nhiều, ân oán giữa chúng ta nếu đã không liên quan đến cô nương, vậy quấy rầy nhiều rồi, chỗ chúng ta đại động can qua, nơi đây đông người, đao kiếm không có mắt, khó tránh khỏi ngộ thương. Cô nương có thể mang theo... khà khà, vị bằng hữu kia của cô nương đi trước một bước, tương lai có duyên gặp lại, lão hủ lại nhận lỗi với cô nương.

Chu Phi:

- ...

Lão Cửu Long ban nãy còn luôn miệng nói ở khách điểm chính là bị tội liên đới, bây giờ lại biến thành “ân oán giữa chúng ta không liên quan đến cô nương”, phản ứng đầu tiên của ông ta sau khi nghe ba chữ “Phá Tuyết Dao” là giết người diệt khẩu, thấy trong thời gian ngắn không giết được thì biến thành “không biết cô nương là hậu nhân Nam đạo.”

Hai chữ “khà khà” lại càng cực kỳ thô bỉ, từ “bằng hữu” phun ra khỏi miệng ông ta, từ chữ “bằng” đến chữ “hữu” đều bị ô nhiễm, có thể làm xấu

hồ Thương Hiệt (1) khi tạo chữ.

(1) Thương Hiệt: ông tổ chữ Hán.

Chu Phỉ chưa từng nghe một người có thể nhét nhiều rằm thối như vậy trong một câu, nhất thời chỉ biết nhìn mà thán phục, thực không biết nên đáp lại thế nào.

Đầu bếp trầm mặc hồi lâu bên cạnh bồng mở miệng, nói:

- Nếu lão Cửu Long đã lên tiếng, tiểu cô nương, có thể đi thì cứ đi đi, các cô vốn dĩ là khi không bị ta liên lụy, thực xin lỗi.

Tạ Doãn khoanh tay trước ngực, không lên tiếng, chỉ nở nụ cười.

Chu Phỉ nói chẳng nề nang gì:

- Chân mọc trên người ta, ta muốn đi hay muốn ở, không cần giun chỉ bảo.

Tạ Doãn ở bên cạnh gật gật đầu rất tán thành, nói:

- Muội muội ta tuy không biết lớn nhỏ, thường xuyên đánh đập huynh trưởng nhưng muội ấy nói chuyện rất dễ nghe.

Lão Cửu Long phồng má, lập tức ngoài cười trong không cười nói:

- Được, thiên đàn có lối người không đi, địa ngục không cửa lại lao vào, nếu hai vị đã không muốn nể mặt_____thì hôm nay Nam Bắc song đao cùng tề tụ ở đây, phái Thanh Long ta phải thỉnh giáo thật tốt mới được, mời, mời.

Một tiếng hiệu lệnh này của ông, giáo chúng núi Hoạt Nhân Tử Nhân phía sau tức khắc chặn kín cửa khách điểm, nhanh chóng kết thành trận pháp.

Thanh Long chúa khác với Chu Tước chúa Mộc Tiểu Kiều thả thuộc hạ như thả dê, hẳn ta không thích tự động thủ, am hiểu nhất là đánh hội đồng, đã sáng tạo ra một trận pháp “lật núi khuấy biển” người đông thế mạnh, chưa chắc dùng được khi đánh trận nhưng đối phó với cao thủ đơn độc thì rất tốt.

Chu Phi không biết lợi hại, tinh thần của nàng đã bị bốn chữ “Nam Bắc song đao” chiếm hơn nửa, khiếp sợ nhìn chường quỹ mậ rồi lại nhìn đầu bếp mặt mày hốc hác, không biết chữ “Bắc” này là chỉ ai.

Năm xưa Nam Bắc song đao đồng xưng song tuyệt, Nam đao Lý Chủ ở Thục Trung, Bắc đao Quan Phong ở quan ngoại.

Thục Trung quanh năm suốt tháng ngay cả vụn tuyết cũng không thấy nhưng Nam đao lại lạnh lẽo buốt giá, khí thế như gió bắc cuốn tuyết đi, còn tái ngoại trừ gió cát thì chính là dê bò nhưng đao pháp lại cực êm dịu mềm mỏng, người ta gọi là “Đoạn Thủy Triều Ti”.

Lý Chủ giao du rộng, về sau dựng cờ lớn 48 trại, lại càng nổi danh thiên hạ, so sánh với nhau thì vị Quan lão tiền bối Quan Phong kia không quá thích quan tâm thế sự, ông ấy hơn Lý Chủ chừng mười tuổi, từ nhỏ đã có chút danh tiếng nhưng sau khi cố đô phản loạn, ông ấy liền không vào nữa, dần trở thành một truyền thuyết, đến bây giờ hẳn đã thành một ông lão nuôi dê bình thường, sống quãng đời còn lại trên thảo nguyên hoang vu.

Tạ Doãn nghiêm mặt, chấp tay nói với vị đầu bếp kia:

- Xin hỏi tiền bối có phải là truyền nhân Bắc đao____Kỷ đại hiệp Kỷ Vân Trầm?

“Đầu bếp” ấy không ngờ có thanh niên có thể dùng một lời vạch trần tên họ mình, hơi sững sờ, tức thì cười cay đắng nói:

- Xấu hổ, tại hạ quả thực họ Kỳ, nhưng bây giờ đã là phế nhân, không dám làm bẩn danh tiếng tiên sư, mấy chữ “truyền nhân Bắc đạo” vụn vụn lần không dám nhận.

Tiểu bạch kiếm đang bị chưởng quỹ mập khổng chế ở bên cạnh chen mồm cười gằn nói:

- Đúng là không có mặt mũi nhận, người hỏi hãnh thử xem, hãnh có còn dám động đến đao hay không?

Kỳ Vân Trầm cúi đầu nói:

- Không sai, ta từng phát lời thề độc, tự phế võ công, cả đời không dùng đao, cũng không dùng võ với bất kỳ ai.

Chu Phi ngây người, không kiềm được hỏi:

- Lúc nào rồi mà không dùng võ, thế nếu người khác muốn giết người thì sao?

Đuôi mày Kỳ Vân Trầm hơi nhúc nhích, gương mặt sầu khổ nếu khoác thêm tấm vải trắng là có thể đi khóc tang được, khẽ nói với Chu Phi:

- Để bị giết là được.

Lời hãnh chưa dứt, tiểu bạch kiếm với vẻ mặt ác độc nói:

- Vậy sao người còn không mau chết đi? Người của khách điểm này hôm nay phải chết đều là bị người liên lụy, thế người tại sao còn chưa chết?

Kỳ Vân Trầm nghe xong, thần sắc tựa như càng âm đạm, hãnh chậm rãi cúi người, nhặt mũi tên nhỏ trên mặt đất bị Chu Phi đánh rớt xuống.

Tạ Doãn luôn cảm thấy vẻ mặt hãnh có ý “sống đủ rồi”, nghi ngờ liền sau đó hãnh sẽ đâm mũi tên nhỏ ấy vào cổ mình, bèn vội nói:

- Dù người chết thì lão Cửu Long cũng không tha cho chúng ta, núi Hoạt Nhân Tử Nhân có bao giờ nói lý lẽ chưa?

Tiểu bạch kiểm nghe vậy, phì cười:

- Đó là đương nhiên, luận võ công, lão Cửu Long chưa chắc giỏi đến đâu, nhưng nếu luận lòng dạ độc ác thì ông ấy khó gặp đối thủ, đừng nói người chết một lần, dù người chết một ngàn lần một vạn lần cũng không làm ông ấy trì hoãn việc tùy tâm giết người!

Chu Phi ù ù cạc cạc nghe tiểu bạch kiểm sửa rất nhiều lời vô dụng, ngó người không biết hẳn ta muốn Kỷ Vân Trầm chết hay sống. Nàng nghi ngờ đầu óc của người núi Hoạt Nhân Tử Nhân đều có vấn đề___mình và ý kiến của mình cũng không thể nhất quán từ đầu đến cuối, rảnh rồi đều thích tự nói tự vả chơi!

Lão Cửu Long lạnh lùng nhìn tiểu bạch kiểm, miệng chọt phát ra một tiếng hiệu sắc bén, trận pháp người phía sau ông bỗng di chuyển, đánh về phía mọi người trong khách điểm.

Luận đánh nhau, Chu Phi xưa nay đều không nhìn động tác của người khác, muốn đánh là đánh, tức thì liền rút đao nghênh đón.

Vừa ra tay, nàng liền phát hiện chỗ vướng víu tay chân của đám người này, bọn giáo chúng Thanh Long được huấn luyện nghiêm chỉnh, tiến thoái có trật tự, như một tấm lưới lớn quấn người, thông thường phá trận đều là đánh bại từng chỗ nhưng đối phó với những người này, một khi thâm nhập một điểm thì tấm “lưới” sẽ thuận theo đó co lại, giết một người, lập tức có người khác bù vào, không nhiều không ít, đâu vào đấy, giống một tổ kiến được tổ chức nghiêm vậy, hơn nữa ngoài khách điểm còn có không ít người đang đợi, có thể chuẩn bị vào trận bất cứ lúc nào, mỗi người bọn họ đều võ công bình thường, nhưng khi tụ lại cùng nhau sẽ hợp thành một “người

khổng lồ” mà mỗi người là một sợi lông tóc trên người khổng lồ ấy, chết bao nhiêu cũng không ảnh hưởng đến gân cốt.

Khách điểm này nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, vừa vặn để “tắm lưới người” này giăng kín kẽ.

Chu Phi chỉ thoáng chần chừ liền có bảy tám binh khí đề lên đao nàng, hai người phía sau bên cạnh lập tức bổ sung vào vị trí của đồng bọn, chia ra bốn góc độ đánh về phía nàng.

Tạ Doãn hét lớn:

- Lên trên!

Nghe tiếng, Chu Phi xoay cổ tay, nghịch chuyển Khô Vinh chân khí, thành linh đưa trường đao về phía trước, đâm chết một giáo chúng Thanh Long ngay tại chỗ, sau đó dùng thức chữ “Phong” chớp mắt đánh ra mười bốn đao, vào khoảnh khắc bức lui lưới người, cả người nàng đột nhiên vọt lên, mũi chân điểm lên vai một giáo chúng Thanh Long, leo lên bậc thềm lầu hai, tránh thoát đại trận lật núi khuấy biển dây dưa không ngớt này.

Nàng cúi đầu nhìn số giáo chúng Thanh Long đông đảo bên dưới, da đầu hơi tê, mày không khỏi cau lại, nào ngờ vừa quay đầu thì thấy Tạ Doãn - kẻ đã tìm được “phong thủy bảo địa” từ sớm____một khe hở cầu thang gỗ giữa không trung, trước sau đều có cột gỗ chống đỡ, vừa có thể trốn vừa có thể nấp, vô cùng tiêu dao, nàng bèn không kiềm được lườm hằm.

Tạ Doãn lộ đầu ra, nhe răng cười với nàng, nói:

- Phá trận không khó, cô nghe ta nói, trước tiên đóng hết cửa sổ lại, không cho họ bổ sung người, sau đó nhớ bốn chữ “duy khoái bất phá” (2), lưới có dày đến mấy cũng sợ hỏa thiêu, không đáng sợ.

(2) Duy khoái bất phá: duy nhất tốc độ là không thể phá.

Chu Phi nghe hẳn nói rất nhẹ nhàng nhưng hoàn toàn là nói vớ nói vẩn, muốn đóng cửa sổ thì đầu tiên phải có một người thâm nhập vào trong trăn, cắt ra một lỗ hồng dài, tiếp đó vào lúc hai làn sóng người trong ngoài giáp công phải cường chế đóng cửa để tách hai nhóm giáo chúng Thanh Long ra, phải có người trong khách điểm phối hợp mới được.

Chu Phi tức giận nói:

- Chủ ý thối nát gì thế này, người giỏi thì người lên đi!

Tạ Doãn hoàn toàn không có khí khái anh hùng khi hòa theo nàng ở lại ban này, tức khắc rút đầu nói:

- Ta không được.

Chu Phi:

- ...

Họ Tạ đúng là một nhân vật biết co biết giãn.

Nàng cúi đầu nhìn, chương quỹ mập đã điểm huyết tiểu bạch kiếm, vút hẳn ta cho Kỷ Vân Trầm trông coi, toàn lực ứng phó với lão Cửu Long, những người khác hoàn toàn là miễn cưỡng giãy giụa, căn bản không trông cậy nổi.

Chu Phi cắn răng, thầm nghĩ: “Thử đại xem sao.”

Nàng phát huy Bất Chu Phong đến cực hạn, xé tấm lưới lớn của giáo chúng Thanh Long ra một lỗ hồng, nhưng mấy lần đến gần cửa đều bị biến người ép trở về.

Lưới người sau lưng nàng không ngừng co lại, trong lòng Chu Phi sôi ruột, đao trên tay sắp thành một cái bóng mờ mà vẫn thấy càng phản kháng càng bất lực.

Lúc này, Kỷ Vân Trầm chợt lên tiếng:

- Cô nương, chiêu thức đao pháp là chết nhưng người là sống, Nam đao là đao của Lý tiền bối, cô là cô, cô quá câu nệ vào tuyệt học của tiền nhân rồi.

Chu Phi đang sốt ruột, tính tình nóng nảy, nghe được câu đao to búa lớn mà vô dụng này, thầm nghĩ: “Nói vớ vẩn cái gì thế?”

Lời tác giả: Chương quỹ mậ không phải sư huynh nhé, loại người sinh sự như Đoàn Cửu Nương sao có thể có một sư huynh ôn hòa như vậy?

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Phá Trận

Giọng Kỷ Vân Trầm hơi yếu nhưng ngữ khí lại vô cùng bình tĩnh, tựa như các đại hiệp và ma đầu xung quanh có đánh đầu người thành đầu chó cũng không dao động được lòng như tro tàn của hân.

Vị truyền nhân Bắc đao trong truyền thuyết này nói:

- Phá Tuyệt Đao tổng cộng chín thức, từ trước ra sau theo thứ tự là “Sơn”, “Hải”, “Phong”, “Phá”, “Đoạn”, “Trảm”, “Vô Cùng”, “Vô Thường”, “Vô Phong”, lúc ta còn trẻ, từng may mắn được gặp Lý tiên bối, cho rằng tinh túy đao của ông ấy là ở “Vô Phong” nhưng khi Phá Tuyệt Đao đến tay Lý đại đương gia, ta vừa khéo cũng có may mắn được gặp một lần, tinh túy đao của bà ấy là ở “Vô Cùng”, tiểu cô nương, cô không phải Lý tiên bối cũng không phải Lý đại đương gia, đao của cô là ở thức nào đây?

Lúc mới bắt đầu, Chu Phỉ chỉ cảm thấy người này không hề có tí tinh thần nào, liên lụy nhiều người như vậy mà không có biểu hiện gì nên nhìn hân có chút giận, không muốn nghe hân lái nhai, nhưng sau đó không biết thế nào, nàng bỗng dừng nghe lọt tai, mãi đến khi nghe đoạn “Vô Phong” “Vô Cùng”, Chu Phỉ cảm thấy như có một cây đinh sắt đục mở não nàng ra, dù không phải tước sữa thì ít nhất cũng được xem là tước dầu vừng vào đầu (1).

(1) Thành ngữ “thể hồ quán đỉnh”, dịch nôm na nghĩa đen là “tước sữa vào đầu”, nghĩa bóng là “mở mang khai thông đầu óc, bừng tỉnh hiểu ra”,

không ai dùng câu này theo nghĩa đen cả nhưng vì tác giả chơi chữ nên mình mới để nghĩa đen vào.

Tay nàng không khỏi hơi khựng lại, suýt bị vấp trong đám Thanh Long.

Chu Phi nghĩ thầm: “Đúng vậy, lúc ông ngoại mất, mẹ cũng không lớn hơn mình bao nhiêu, Phá Tuyết Dao của mẹ nói không chừng chưa học ra thể thống gì, mẹ nói Phá Tuyết Dao là “không gì không phá”, lời đó là tổ truyền hay do mẹ chế còn chưa biết, tại sao mình lại xem nó như tiêu chuẩn chứ?”

Từ sau khi xuống núi, Chu Phi đã trưởng thành hơn, không chỉ về tâm nhãn và kiến thức.

Đã từng, nàng xem Lý Cẩn Dung là mục tiêu mà năm mơ cũng muốn vượt qua, một mặt, Chu Phi cảm thấy Lý đại đương gia chẳng có gì ghê gớm, sớm muộn gì cũng có ngày nàng đoạt lấy cây roi dài trên tay bà chẳng tốn chút công sức nào, mặt khác, Chu Phi lại mơ hồ ý lại Lý Cẩn Dung_____trong tiềm thức, nàng luôn tin rằng, dù trời có sập xuống đi nữa, chỉ cần Lý đại đương gia còn thì 48 trại sẽ không bị chôn vùi, bởi vậy, lời bà nói chắc chắn không thể phản bác, không thể tranh cãi, võ công bà dạy chắc chắn là võ công uy quyền nhất, Chu Phi vô cùng để ý đến đánh giá của bà.

Nhưng giờ đây, mọi thứ dường như đều đảo ngược.

Chu Phi đã tận mắt chứng kiến vô số nổi vất vả của thế gian mà có nghĩ nàng cũng không nghĩ được, đã đích thân gánh vác một chút... trách nhiệm và áp lực nhỏ bé không đáng kể nếu so với Lý Cẩn Dung năm xưa, thế mới biết, Lý đại đương gia quả thực rất tài giỏi.

Ngược lại, võ công của bà tuy cũng thuộc hàng nhất lưu, nhưng thế gian còn có những tuyệt đỉnh cao thủ như tứ đại ma đầu núi Hoạt Nhân Tử

Nhân, Bắc Đẩu Tham Lang thậm chí là Khô Vinh thủ, Lý đại đường gia chưa chắc là đệ nhất.

Khi trong lòng Chu Phi hiện ra ý nghĩ này, kết cấu chín thức Phá Tuyệt Dao ban đầu dường như thành linh sụp đổ trong lòng nàng. Chu Phi không chút suy nghĩ, giơ ngang song đao dè lại binh khí trong tay một giáo chúng Thanh Long, người kia dùng sức hất lên theo bản năng, Chu Phi thuận thế trượt lưỡi đao qua_____ tựa như nàng đã vô số lần dùng nhánh liễu trượt qua dây trận!

Khi trượt tới phần cuối, lưỡi đao trong tay nàng đột nhiên dừng thẳng, “Phá” tự quyết đã thủ thế chờ sẵn, người trước mặt nàng không phản ứng kịp, bị đao như rắn độc thè lưỡi đâm xuyên qua cơ thể.

Chu Phi đập một cú đập người kia ra khỏi đao mình, sau đó đưa tay quơ lấy cổ áo thi thể thả mạnh về phía trước, người đang định tiến lên bổ sung vào trận pháp nhất thời bị đánh bay.

Trận pháp trong thiên hạ tuy đa hình đa dạng nhưng có những đạo lý cố định, mặc dù Chu Phi chưa từng học một cách hệ thống bài bản nhưng đối với chuyện đánh nhau... đặc biệt là đánh hội đồng, nàng có năng khiếu cực cao, một bộ “phù du” đã đủ để cho nàng như hổ thêm cánh.

Nàng đẩy người bù trận ra, không tiến về phía trước mà ngược lại lùi về sau một bước, khuỷu tay kéo lên huých vào cằm một giáo chúng Thanh Long, người nọ ngửa mặt ngã xuống, người bên cạnh vội tiến lên, một kiếm đâm tới, Chu Phi dùng song đao đội lên, thuận theo sức của hãn mã nghiêng người lướt ra ngoài, mở ra một con đường giữa trận pháp dày đặc.

Năm sáu giáo chúng Thanh Long thấy thế, vội tiến lên ngăn chặn, Chu Phi tựa như luyện Thúc Cốt Công vậy, cực kỳ khéo léo chui qua khe hở giữa họ, giống như một dòng nước không thể bắt, “nước” chảy được một nửa, đao trong tay nàng lại đột nhiên trở mặt, Chu Phi xoay tay bổ xuống,

sự quả quyết tàn nhẫn trong một đao ấy thực đáng nhớ, một giáo chúng Thanh Long khó mà ngăn chặn sự sắc bén đó, không kịp lùi lại, trên lưng đã cắm một đao, bổ nhào về trước, vừa vịn nhào vào binh khí của đồng bọn, biến thành một miếng thịt khô bị xiên mấy xiên ngay tại chỗ.

Toàn bộ trận pháp lật núi khuấy biển lập tức bị Chu Phi mở ra một lỗ hổng. Mà nàng trong chớp mắt đã đến ngay cửa.

Lúc này, Tạ Doãn trên xà nhà kêu to nói:

- “Tiêu Cốt Tán” của cô đâu?

Lời hăn chưa dứt, Chu Phi đã hiểu ý giờ ồng tay áo lên, đám giáo chúng Thanh Long chặn cửa nghe lời đe dọa này, linh cảm có loại tà vật đụng vào chết ngay gì gì đó, không khỏi cùng nhau lùi về sau một bước.

Chu Phi chém một đao vào mắt cá kẻ lùi chậm chân xuống, đóng sầm cửa khách điểm lại, trở tay quét ngang trường đao, bức lui giáo chúng Thanh Long muốn đến gần cửa, kẻ đó lại tự kéo cửa khách điểm ra, một đám ngu dốt vừa mắc mưu khó khăn lắm mới hoàn hồn, đang định va vào cửa, bỗng chốc chưa kịp thẳng lại, ngẩn ngơ lao vào “Bất Chu Phong”, máu giội lên cửa, thoáng cái đã có thêm mấy bộ thi thể, trở thành vật chắn cửa tự nhiên.

Tạ Doãn tức khắc quát lên:

- Ngăn ra đó làm gì, trận đã phá rồi, không đáng sợ, sao các người còn chưa phản kích?

Kỳ thực trận pháp lật núi khuấy biển chưa phá, chỉ là ban nãy tốc độ Chu Phi quá nhanh, làm hãm chân cả trận pháp, thoát nhìn tựa như rất nhiều người đứng sai vị trí, nếu thật có kẻ chỉ huy thích đáng thì trận pháp này chỉ trong chớp mắt là có thể phục hồi, tiếc rằng lão Cửu Long đang chiến đấu ngang ngửa với chương quỹ mậ, không rảnh quan tâm chuyện

khác, câu nói bậy mê hoặc người khác này của Tạ Doãn tức khắc bám rễ đâm chồi, hiệu quả là nhanh chóng dọa cho trận pháp lật núi khuấy biển của Thanh Long giáo rối loạn.

Người vốn không có sức chống đỡ trong khách điểm nghe vậy, lập tức có oán báo oán, có thù báo thù, cùng với Chu Phi đang chặn cửa hai mặt giáp công, cứ thế, trận pháp này thực muốn không phá cũng không được.

Tạ Doãn dành ra thời gian nháy mắt với Chu Phi, giờ ngón tay cái__cô có cái sắc bén của tam xích thanh phong (2), ta có tuyệt chiêu của ba tấc lưỡi dài, hợp tác kín kẽ, không chút sơ hở.

(2) Tam xích thanh phong: từ này mình tra được 2 nghĩa: một là tên thanh kiếm của Lưu Bị, hai là để chỉ kiếm nói chung; nhưng Chu Phi dùng đao chứ không phải kiếm nên chắc chỉ là từ mô tả một cách hình tượng về vũ khí.

Chu Phi thầm nhủ: “Xí.”

Nàng quay đầu đi chỗ khác, lười nhìn cái thứ đức hạnh dỏm không biết xấu hổ dùng cả tay chân cào ra một kẽ hở trong cầu thang kia.

Tình hình lập tức nghịch chuyển, chương quỹ mập quát to một tiếng, hai tay khép lại, đôi tay vừa trắng vừa mềm kia giữ đoản kiếm của lão Cửu Long trong tay, có xu hướng đao thương bất nhập, tiếp đó một chân ông đá ngang vào ngay giữa mé hông lão Cửu Long, có câu “nữ sợ đánh bụng, nam sợ đánh hông”, lão Cửu Long bị đánh ngay đó, bay ngang ra ngoài, va đầu vào cây cột bên cạnh cầu thang gỗ.

Nếu ông ta là người sứ thì lúc này e là đã bị đá nát một bên.

Lão Cửu Long hít một ngụm khí, vô tình ngẩng đầu gặp ánh mắt của Tạ Doãn đang trốn trong khe hở cầu thang giữa không trung.

Tạ Doãn:

- A ơ, đại sự không hay, nhà sắp sập rồi!

Lão Cửu Long vừa thấy hấn thì tức đến mức tim gan cũng muốn nổi gân xanh, chỉ hận không thể chém hấn thành trăm mảnh làm nhân bánh cho chó ăn, liền đâm một kiếm về phía hấn.

Tạ Doãn giống một tờ giấy, rơi xuống hầu như không tốn sức, mũi chân vừa chạm đất là tiện thể trượt đi.

Trong khách điểm được bật kín tựa như bỗng dừng nổi lên một cơn gió_____mà Tạ công tử chính là chiếc lá bay theo gió.

“Chiếc lá” vừa nhẹ nhàng nhảy múa vừa không để cái miệng xả hơi:

- Đại bá, không thể tìm quả hồng mềm mà bóp chứ, tổn hại thanh danh cả đời lão nhân gia lắm lắm!

Trong lúc nói chuyện, hấn đã bay đến lầu hai, quay đầu nhe răng cười với lão Cửu Long, rồi lại rơi xuống theo cái lỗ mà ban nãy lão Cửu Long đập ra, chọc cho ông ta tức sôi máu, đuổi theo không chút nghĩ ngợi, nào ngờ chương quỹ mập vừa khéo đợi ở ngay dưới lỗ, tức thì cười gằn:

- Người xuống đây đi!

Lão Cửu Long muốn né tránh đã không còn kịp, chương quỹ mập túm được cẳng chân ông ta, trực tiếp kéo ông ta xuống đất.

Lúc này, đám giáo chúng Thanh Long không còn trận pháp lật núi khuấy biển, tựa như một đám ô hợp mất đầu, cửa bị Chu Phi trấn giữ nước chảy không lọt, người bên trong đã bị khách ở khách điểm tức giận phản kích giết được bảy tám phần.

Chương quỹ mập cười khê, nói với lão Cửu Long:

- Lão ca, ác giả ác báo.

Nói rồi, tay ông vịn lại, muốn vịn gãy chân lão Cửu Long.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng “két” cực nhẹ vang lên, khách điểm quá ồn ào, ngay cả chưởng quỹ mập cũng không nghe thấy, Kỷ Vân Trầm và Tạ Doãn đồng thời ngẩng đầu, đồng thanh nói:

- Cẩn thận!

Mắt cá chân lão Cửu Long vẫn còn một cơ quan, ngoại lực kéo vịn khiến một mũi tên sắt nhỏ dài cỡ bàn tay bay thẳng vào chưởng quỹ mập, chưởng quỹ mập không kịp tránh, dưới tình thế cấp bách, ông hét to một tiếng, bẻ gãy chân lão Cửu Long, sau đó giơ tay bảo vệ trước mặt, mũi tên sắt đó đâm vào lòng bàn tay ông.

Đôi tay đao thương bất nhập của chưởng quỹ mập tựa như năm phải lửa mạnh, một trận bông trong nháy mắt cuốn lấy toàn thân, máu chảy ra là máu đen_____trên mũi tên sắt này có độc!

Sắc mặt Kỷ Vân Trầm đột nhiên thay đổi, hần chột đứng dậy thì thấy chưởng quỹ mập đầu đầy mồ hôi nhật một lưỡi rìu to không biết ai làm rơi bên cạnh lên, chặt cả tay và cổ tay phải của mình bị trúng tên xuống.

Kỷ Vân Trầm thất thanh nói:

- Hoa huynh!

Từ khi lão Cửu Long ám hại đến khi chưởng quỹ mập trúng tên chặt cổ tay, chẳng qua chỉ là thời gian một hơi thở, mắt Tạ Doãn không kịp chớp, sững sờ.

Hồi lâu, hần mới nhỏ giọng nói:

- Hoa? Lẽ nào là “Phù dung thần chưởng” Hoa Chính Long?

Sắc mặt chường quỹ mập xanh trắng, không tự chủ run cầm cập, hai hàm răng không va nhau nhưng vẫn nói ra một câu từ kẻ răng:

- Còn có người nhớ đến lão già như ta đây, may... may mắn.

Một chân dị dạng của Lão Cửu Long rũ sang bên, đau suýt ngất, thở hổn hển như chó chết chốc lát, đôi mắt đục ngầu không ngờ lại tỉnh táo, khi nghe ba chữ “Hoa Chính Long”, ánh mắt ông lấp lóe, đưa tay muốn sờ vào ngực.

Thình lình, trước mặt ông lóe lên ánh đao sáng như tuyết, con người chỉ kịp co rút lại, còn chưa rút xong thì ông đã thành “lão không đầu”, đầu lâu lăn một mạch ra ngoài.

Chu Phi không biết chạy tới khi nào hơi nghiêng người, tránh vết máu bắn lên cao, cau mày quét mắt qua Tạ Doãn và Kỷ Vân Trầm, thực không biết hai kẻ to mồm này rốt cuộc có ích lợi gì.

Các giáo chúng Thanh Long vừa bị một mình Chu Phi chặn bên ngoài khách điểm cuối cùng cũng phá được cửa, còn chưa kịp lao vào trong thì đối mặt với cái đầu bay ra của lão Cửu Long, người chạy vô đầu tiên không cẩn thận vướng bậc cửa ngã sóng soài, sau đó nhảy dựng lên với khí thế sét đánh không kịp bưng tai, không nói hai lời, xoay người bỏ chạy.

Có người dẫn đầu như thế, đám giáo chúng Thanh Long tức thời như chim muông tan tác, trong nháy mắt chạy sạch sành sanh, chỉ để lại vết máu kéo dài từ cửa khách điểm Tam Xuân đến đường cái.

Các tiểu thương và các hộ gia đình vừa nãy bị tiếng đánh nhau kinh động nên thi nhau đóng cửa nhà cửa sổ lại, bây giờ đều mở ra, khách qua đường lại qua lại như không có chuyện gì xảy ra, mọi người dường như đã quen với cảnh này, tựa như thứ trên mặt đất không phải máu người mà là phân chó vậy___ngoại trừ cẩn thận đừng giẫm thì không còn gì đáng để lưu ý nữa.

Chưởng quỹ mập Hoa Chính Long lão đảo ngồi xuống, Kỷ Vân Trầm vội vã tiến lên giúp ông cầm máu băng bó. Tiểu bạch kiếm trong góc thấy mọi người đều vô cùng bận rộn, không ai để ý đến hắn ta, bèn tự cười lạnh nói:

- Phù dung thần chưởng, Nam đao... ha ha, thật không hổ là truyền nhân Bắc đao, dù thành một phế nhân cũng có một đám chó bảo vệ người...

Lời hắn ta còn chưa dứt, Chu Phi loáng cái đã đến trước mặt, giơ tay kéo hắn ta lên tát cho một bạt tai.

Nếu cái cổ hắn ta nhỏ hơn tí nữa thì cái tát này của nàng ắt phải khiến đầu hắn ta rớt xuống. Gương mặt trắng nõn lập tức sưng lên rất to, mặt trái xoan biến thành hạt dẻ lộn ngược!

Chu Phi bình thản:

- Còn phun cứt nữa là cắt lưỡi người.

Tạ Doãn vội nói:

- Không sai, vị huynh đài này mau mau ngậm miệng đi, nàng ấy thật sự làm được đó!

Tiểu bạch kiếm kia hung hăng nhìn Chu Phi, ánh mắt dường như muốn phun ra lửa.

Kỷ Vân Trầm cầm máu giúp Hoa chưởng quỹ xong, thở dài, quay đầu vái salue với Chu Phi, lại ngẩng đầu nhìn quanh khách điểm một vòng, nói với mọi người:

- Kỷ mỗ liên lụy chư vị rồi, thực chết trăm lần không hết tội.

Tiểu bạch kiếm cười lạnh nhưng bị gương mặt hạt dẻ làm cản trở việc phát huy tác dụng, nụ cười có chút méo mó, nhưng hắn ta đúng là kẻ đáng

ghét trời sinh, không chịu yên lặng, liều mạng cắn lưỡi cũng phải nói ra lời khiến người ta muốn đánh:

- Các người bắt ta, không sao cả, ta chẳng qua chỉ là một con chó vẫy đuôi dưới trướng Thanh Long chúa mà thôi, nhưng các người giết lão Cửu Long, phá trận lật sơn khuấy biển, là công khai đánh vào mặt Thanh Long chúa, việc này thì không hay đâu, người có mặt ở đây hôm nay, không kẻ nào chạy được!

Kỷ Vân Trầm xoay đầu nhìn hắn ta, thờ dài:

- A Bái, nếu để song thân người thấy người bây giờ thế này, trong lòng không biết sẽ đau khổ nhường nào, đừng hành hạ chính mình nữa.

Tiểu bạch kiểm kia nghe hai chữ “song thân” thì thực muốn lên cơn ngay tại chỗ, gương mặt tức khắc đỏ bừng, gân xanh trên gáy nổi cao cả tấc, nếu không phải bị phong bế huyết đạo thì chắc là hắn ta có thể nhảy dựng lên cắn người, hắn ta lớn tiếng nói:

- Người còn có mặt mũi nhắc tới cha mẹ ta! Người...

Lời hắn ta chưa dứt, mặt đất đột nhiên chấn động.

Cửa sổ khắp nơi tựa như đã được luyện tập, đồng loạt đóng lại, ngoài đường ban nãy còn người qua kẻ lại giờ đã vắng tanh không chút hơi người.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Bại Lộ

Chu Phỉ bấm ngón tay tính toán, cảm thấy chỉ cần có Tạ Doãn bên cạnh, nàng sẽ không gặp chuyện gì tốt đẹp thì lại không nhịn được, dùng cán đao chọc hấn:

- Người nói xem, có phải người là sao chổi tái thế không?

Tạ Doãn vội nhảy lên tránh:

- Tuy nói vậy cũng có lý___nhưng đâu thể chuyện gì cũng đổ thừa ta chứ!

Một đám người trong khách điểm vừa trở về từ cỏi chết lại bắt đầu căng thẳng, có người nghe lời tiểu bạch kiếm kia, tuyệt vọng nói:

- Lẽ nào Thanh Long chúa thật sự tới rồi?

Tiếng bước chân đồng loạt ngày càng gần, Chu Phỉ dùng cán đao móc gáy Tạ Doãn, đẩy hấn qua một bên, nói:

- Tránh ra chút.

Trong khách điểm này, Kỷ Vân Trầm là đầu bếp tay trái gà không chặt, Hoa chương quý vừa bị trọng thương, ánh mắt Chu Phỉ quét qua, thấy thần sắc mọi người đều ảm đạm, ai nấy đều mang vẻ mặt kinh hoàng chờ chết, nàng đành phải xách đao bước ra.

Cửa gỗ khách điểm vừa mới bị bọn giáo chúng Thanh Long hốt hoảng đóng lại, Chu Phỉ đá một cước văng đi, ôm ý định “thua người nhưng

không thể thua trận”, vẻ mặt ngạo nghễ bước ra... sau đó sững sờ.

Chân trước nàng vừa ra, chân sau Tạ Doãn cũng ra theo, chỉ một ánh nhìn, toàn thân Tạ công tử lúc này còn phát ngôn bừa bãi trước mặt lão Cửu Long giờ cứng đờ lại.

Đội ngũ nhân mã mới đến này rất nghiêm túc, có thể nói là kỷ luật nghiêm minh, lặng ngắt như tờ, kiên quyết không thể nào là loại môn phái giang hồ tà đạo như núi Hoạc Nhân Tử Nhân.

Người đi đầu là một nam tử trung niên ngồi ngay ngắn trên ngựa, Chu Phi nhìn, phát hiện mình vẫn nhớ người này.

Chính là người năm xưa đích thân dẫn người đến 48 trại đón Chu Dĩ Đường – “Phi Khanh tướng quân” Văn Dục!

Theo bên cạnh Văn Dục là một người đội đầu lạp, khi đến gần, người nọ đẩy đầu lạp lên trên, cười với bọn Chu Phi, chính là Bạch tiên sinh.

Chu Phi thấy trận chiến thế này, lòng đầy buồn bực, hỏi Tạ Doãn:

- Không phải người nói Bạch tiên sinh sẽ dùng tuyến ngầm của Hành Tẩu Bang để truyền tin sao? Hành Tẩu Bang bây giờ đổi nghề làm quan binh rồi à?

Tạ Doãn ép giọng mình xuống cực thấp, nhanh chóng nói với Chu Phi:

- Muội muội, núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, chúng ta sau này gặp lại.

Nói xong, hắn quay đầu định chạy, không ngờ còn chưa nhấc chân thì Văn tướng quân trong nháy mắt đã đến gần.

Văn tướng quân tung người xuống ngựa, dắt con ngựa cao to khỏe mạnh đến trước mặt Tạ Doãn, chặn đường đi của hắn, sau đó câu nói đầu

tiên của ông giống như làm phép định thân lên người Tạ Doãn.

Văn Dục nhỏ giọng nói:

- Tham kiến Đoan vương điện hạ.

Chu Phi:

- ...

Đoan cái đếch gì?

Ngực nàng như có một ngàn cái sao chổi kéo đuôi to xẹt qua phía chân trời, nổ ra một đồng hồ giữa thanh thiên bạch nhật, Chu Phi xoay phắt đầu, trường Tạ công tử đang có vẻ mặt lúng túng.

Văn Dục lại quay qua cười nói với nàng:

- Đây là Chu cô nương nhỉ, thẩm thoát đã lớn thế này rồi, lần trước khi gặp cô, cô còn là một cô bé đấy.

Phải, còn đánh rớt vỏ đao của cô bé đó từ xa nữa.

Chu Phi vừa nãy vì cố làm màu nên trường ra vẻ mặt tuyệt đại cao thủ, còn chưa kịp gỡ xuống thì đã cứng đờ, lộ vẻ thâm tàng bất lộ, đành phải lạnh nhạt gật đầu.

Tạ Doãn ngẩng đầu nhìn Bạch tiên sinh.

Bạch tiên sinh nhe răng cười, nói:

- Thuộc hạ phụng mệnh hộ tống Ngô tiểu thư đi trước một bước nhưng nghĩ tới an nguy của “tam công tử” còn thấp thỏm thì không khỏi đứng ngồi không yên, nào dám bỏ mặc, haiz, tiếc rằng năng lực của tôi có hạn, đành phải mang Ngô tiểu thư cố gắng chạy tới nơi đóng quân gần nhất của

Văn tướng quân càng sớm càng tốt, mời Phi Khanh tướng quân hỗ trợ, lúc mới tới đây, nghe nói nơi này có đại ma đầu núi Hoạt Nhân Tử Nhân qua lại, đúng là dọa chết thuộc hạ, bèn gấp rút không ngừng đuổi tới, may là ngài bình an.

Nói đến đây, Bạch tiên sinh ngừng lại, neho mắt nhìn sắc mặt như đất nồi của Tạ Doãn, cẩn thận chắp tay nói:

- Tam công tử, có câu “tấm thân nghìn vàng không ngồi nơi mái hiên” (1), giang hồ nơi nơi hiểm ác, một thân một mình ngài đi khắp chốn, khiến người khác rất lo lắng không yên, vẫn nên về nhà thôi.

(1) Nguyên văn: “thiên kim chi tử, tọa bất thùý đường” xuất xứ từ “Sử ký Tư Mã Thiên” ý nói người giàu có, thân phận cao quý luôn yêu quý tính mạng của mình, không dễ dàng mạo hiểm, tựa như không bao giờ ngồi nơi mái hiên vì có khả năng bị ngói rơi trúng.

Tạ Doãn cười khổ nói:

- Ta biết mà, Minh Sâm để Bạch tiên sinh lại cho ta là không có lòng tốt gì.

Bạch tiên sinh chính là một lưu manh biết tri thức hiểu lễ nghĩa, nghe vậy thì cười ha ha, không hề cảm thấy người khác đang mắng mình, ông chắp chắp tay về phía cửa đóng chặt của hàng xóm, nho nhã lễ độ nói:

- Xin lỗi chư vị hương thân, đã quấy rầy nhiều.

Người giang hồ trong khách điểm đang chuẩn bị đấu tranh quyết tử với Thanh Long chúa đều bị biến cố này dọa ngây người.

Tiếp đó, Văn Dục sắp xếp các thân binh đâu vào đấy ở lại trong khách điểm, những người khác thì dựng trại đóng quân ngay tại chỗ, ông lại căn

dặn không được quấy nhiễu dân chúng, mời Ngô Sở Sở xuống kiệu nhỏ rồi vô cùng phong độ nói với Tạ Doãn:

- Điện hạ, mời.

Tạ Doãn giống như bị hai chữ “điện hạ” làm hỏng rằng, ban nãy còn lảm nhảm không ngớt mà bây giờ đột nhiên thành một quả bầu không miệng, không nói một lời, bước lên lầu.

Văn Dục nói với Chu Phi:

- Lệnh đường nhờ người mang một lá thư đến cho Chu tiên sinh, nghe nói cô ở đây, Chu tiên sinh tiện thể sai ta mang đến.

Ông nói rồi lấy một phong thư từ trong ngực ra đưa cho Chu Phi, lại cười nói:

- Xa cách mấy năm, cha cô luôn vô cùng mong nhớ, thường xuyên nhắc đến cô. Năm xưa Văn mỗ phụng mệnh đánh rút vô đao của cô nương, đã đắc tội nhiều, cô không hận ta chứ?

Kỳ thực Chu Phi ghi hận rất nhiều năm, nhưng không thể không biết xấu hổ nói ra, đành ngoài cười trong không cười gật đầu với ông.

Văn Dục nhìn nàng rất hiền từ, vô cùng khách sáo chào những người giang hồ trong khách điểm rồi mới theo lên lầu, không biết muốn tìm Tạ Doãn nói gì.

Ngô Sở Sở gặp Chu Phi như gặp được người thân, không sợ đám nam nhân thối bừa bộn trong khách điểm mà cứ dính lấy nàng không chịu đi, luôn miệng nói:

- Cô không sao là quá tốt rồi.

Chu Phi cúi đầu nhìn lá thư Văn Dục đưa cho mình, thấy nó từng được mở ra, thư này là viết cho cha nàng, nét chữ bên trên chính xác là của Lý Căn Dung, nàng vẫn chưa kịp hoàn hồn, trả lời Ngô Sở Sở qua loa:

- Ta có thể có chuyện gì chứ?

Phía sau vốn dĩ còn một câu “không phải chỉ là mấy con chó Bắc Đẩu thôi sao” nhưng cảm thấy mình quá ngông cuồng trước mặt nhiều người như vậy không hay nên thận trọng nuốt vào.

Nhưng một lát sau, Chu Phi thận trọng lại không kiềm được lộ đầu ra nhỏ giọng hỏi Ngô Sở Sở:

- Đoan vương là vương gì?

Ngô Sở Sở nghe nàng nhắc tới việc này bèn nói:

- Ta cũng không ngờ, ban đầu khi Bạch tiên sinh dẫn ta đến chỗ đóng quân của Văn tướng quân làm ta sợ hết hồn, ai dè họ là người của triều đình, và Tà đại... ờ, Đoan vương điện hạ... lại là nhi tử của Ý Đức thái tử năm xưa, lúc cổ đô phản loạn, Đông Cung bị vây khốn, lửa lớn bùng lên, vốn tưởng không ai chạy thoát nhưng về sau mới biết có một lão thái giám liều chết đưa tiểu hoàng tử ra khỏi cung, sau đó được Kiến Nguyên hoàng thượng ở phía nam đón về, sắc phong làm “Đoan vương”, sau đó làm sao mà... ờ...

Biến thành một tên bịp bợm giang hồ không đáng tin chạy loạn đầy đường thì người ngoài không ai biết.

Ngô Sở Sở nuốt câu sau vào, cảm thấy sắc mặt Chu Phi hơi khó coi, liền nói:

- Đoan vương có chỗ ăn ngon mặc đẹp ở Kim Lăng mà không đi, một mình ăn gió nằm sương bên ngoài, nhất định là có nỗi khổ tâm gì đó, chưa

từng nói rõ thân phận cũng là điều đương nhiên... A Phi, có phải cô giận không?

Một lời vô cùng khó nói hết tâm trạng của Chu Phi, không thể nói là giận, chỉ là quá chấn động, nàng không hề có khái niệm rõ ràng về Đao vương hay Ý Đức thái tử gì cả, quan huyện của Hoa Dung thì nàng còn có chút cảm giác chân thực, chứ những vương công quý tộc kia, cơ bản là nàng nghe qua là quên ngay_____giống như là chuyện của thế giới khác vậy.

Chu Phi vừa nãy còn đang căng thẳng suy xét xem lời như người tới thật sự là Thanh Long chúa của núi Hoạt Nhân Tử Nhân thì nàng phải làm sao để bảo vệ chu toàn cho đám phế vật này, thế mà bây giờ nàng lại bất ngờ được nghe một câu chuyện xưa, cảm giác như mình giống một con cá đang ra sức bơi lội, rõ ràng là sóng lớn đang ập tới nhưng ập được một nửa thì sông ngòi khô cạn, xung quanh có một đám thú tới bảo nàng đứng dậy chạy.

Chu Phi cúi đầu nhìn thanh trường đao mới lấy, nói:

- Cũng không có...

Chỉ là nàng suýt đâm đứa con cô của tiên thái tử thành tổ ong thôi.

Nghĩ một hồi, nàng vẫn rất không tiêu hóa được chuyện này, bèn dứt khoát quẳng qua một bên, rút lá thư Lý Căn Dung viết cho Chu Dĩ Đường ra xem.

Trong thư, Lý Căn Dung cực ít viết những lời vô dụng, hàn huyên cũng không được mấy câu, Chu Phi xem, nghi ngờ hai người họ nhất định là thường xuyên thư từ qua lại mới có thể lời ít ý nhiều như thế.

Lúc Lý đại đương gia viết lá thư này còn chưa biết Ngô gia chỉ còn lại một mình Ngô Sở Sở, trong thư bà nói với Chu Dĩ Đường rằng bà đã suy đi nghĩ lại, cảm thấy 48 trại dấu sao cũng là một môn phái giang hồ nơi thâm

sơn cùng cốc, sợ sẽ có người lỡ mãng xúc phạm phu nhân tiểu thư, thực sự không tiện lắm, nên bà có viết một lá thư cho Vương lão phu nhân, nếu đón được người Ngô gia thì hộ tổng họ xuôi nam đến chỗ Văn Dục tướng quân, nhờ Chu Dĩ Đường thay bà sắp xếp chăm sóc cho họ.

Sau đó bà lại nói, Chu Phi và Lý Thịnh cũng đi cùng, trong 48 trại còn một vài đồ vật cũ mà Chu Dĩ Đường dùng quen, tuy không đáng đồng tiền nhưng không có bên cạnh sẽ không thoải mái, do đó bà cũng nhờ người đưa qua cho ông, mấy đứa trẻ vốn bướng bỉnh nghịch ngợm, chuyến này ra ngoài e là tâm hồn chạy chơi rong, bảo Chu Dĩ Đường nghiêm khắc hơn một chút, đừng chiều họ như trước đây nữa.

Chu Phi đọc lướt xong, từ từ cau mày.

Ngô Sở Sở hỏi:

- Sao thế?

Chu Phi nói:

- Không có gì. Mẹ ta bảo ta chuyển đường hộ tổng cô xuôi nam.

Ngô Sở Sở “a” lên, đôi mắt mở to hoang mang mờ mịt.

Chu Phi nhìn nàng ấy, công nhận Lý Căn Dung sắp xếp như vậy hình như cũng có lý___thiên kim tiểu thư nên ở trong nhà cao cửa rộng, ra ngoài có xe thơm ngựa quý, vào nhà có nha hoàn người hầu mới phải, đám sư huynh đệ trong 48 trại cả ngày trừ luận võ chính là đánh nhau, quả thực không nuôi được đóa hoa tôn quý yếu ớt như thế.

Nhưng kỳ lạ là, ban đầu Lý đại đương gia làm gì? Tại sao không nói chuyện chuyển đường xuôi nam khi bọn họ ra ngoài?

Còn bảo người mang đồ cho Chu Dĩ Đường nữa... Chu Dĩ Đường xa nhà đã bao nhiêu năm? Dù có gãy tay gãy chân thì cũng đã quen với tay giả chân giả rồi, bây giờ mới nhớ tới chuyện đưa đồ? Tuy Lý Cần Dung quả thực không thể tính là hiền thê lương mẫu gì, nhưng không đến mức cầu thả như vậy chứ?

Nàng xoay tới xoay lui chuôi dao trong tay mấy lần, hiện ra một chủ ý, nghĩ: “Không được, ta phải về nhà xem xem.”

Chu Phi đã quyết định nhưng không hề lộ ra, buồn bực ngán ngẫm nghe Ngô Sở Sở nói những điều mắt thấy tai nghe dọc đường, nhìn các thân binh của Văn Dục nhanh chóng quét tước khách điểm lại cho sạch sẽ, thoát nhìn, khách điểm quả thực đã khôi phục sự yên tĩnh___ngoại trừ những vị khách ở lại trước đó đều thi nhau rời đi.

Trận âm ỉ này từ sáng sớm cho tới giữa trưa, Tạ Doãn luôn không lộ diện, cả lầu hai đều là thân binh của Văn Dục đang đứng, nói rõ không cần hầu hạ, trong khách điểm không có khách để bắt chuyện, người làm đã lui về nhà sau, sắc mặt Hoa chương quý khá hơn một chút, Kỷ Vân Trầm tựa như một đầu bếp chân chính, vào bếp xào vài món, bưng lên bàn cho ai nấy đều đang tâm sự nặng nề, rồi lại pha trà, lau tay lên tạp dề, quay đầu nói với tiểu bạch kiểm:

- A Bái, ta xin Hoa huynh giải huyết đạo hai tay cho người, tới ăn chút gì đi.

Hoa chương quý làm theo lời hăn, dùng ngón tay còn lại búng một cái, giải huyết đạo trên người tiểu bạch kiểm.

Tiểu bạch kiểm cười lạnh nói:

- Bỏ xong thuốc chuột vào bát ta rồi hả?

Kỷ Vân Trầm không nói hai lời, bưng thức ăn trước mặt hắn ta lên tự ăn một miếng, sau đó im lặng để xuống.

Tiểu bạch kiểm hằm hừ, biết co biết dãn, cúi đầu xới ăn.

Chu Phi không kiềm được nhìn hắn ta, nghĩ: “Tiểu tử này hồi nãy thà bị cắt lưỡi cũng không chịu thua sao bây giờ lại ăn đàng hoàng rồi? Đói điên à? Hay đang có ý đồ xấu xa gì đây?”

Kể đó, nàng lại thở dài, bởi vì nàng phát hiện chuyện mình nghĩ càng lúc càng nhiều, hầu như đến mức có tí gió thổi cỏ lay là không nhịn được cân nhắc một phen, không biết mình đã trở thành “thấu hiểu tường tận” hay là “lo lắng đầu đầu”.

Chiến tranh loạn lạc cũng một ngày, thái bình yên ả cũng một ngày, chẳng ai dài ngắn hơn ai, khi màn đêm buông xuống, Chu Phi sớm đã đuổi Ngô Sở Sở đi nghỉ ngơi, còn mình thì về phòng đi tới đi lui hai vòng, lấy lá thư của Lý Cẩn Dung ra xem lại một lần, nghĩ: “Mẹ mình bảo Vương lão phu nhân gửi gắm người Ngô gia cho Văn tướng quân, bây giờ Văn tướng quân đã ở đây, vậy mình cũng xem như hoàn thành lời giao phó.”

Nghĩ thế, nàng liền yên lòng thỏa dạ, viết nguệch ngoạc một phong thư đặt dưới chén trà, tự thấy như vậy không tính là không từ mà biệt, sau đó Chu Phi thu dọn đồ đạc của mình, xách trường đao, lặng lẽ chui ra ngoài.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Chạy Trốn Ban Đêm

Kết quả Chu Phỉ mới chui ra nhìn liền rụt về_____Văn Dục nửa đêm nửa hôm không ngủ, ngồi canh ở gần cửa sổ mà bình thường nàng thích ngồi như canh kẻ tặc, đang tự rót tự uống, trong khách điểm vắng khách đèn đuốc sáng choang, từ trên xuống dưới, nhiều thân binh thay phiên di chuyển.

Nàng đẩy mở cửa sổ lần nữa, chỉ thấy trên đường lớn trước đây yên tĩnh từ lâu thì bây giờ vô cùng náo nhiệt, binh tướng treo đèn ba đến năm người một nhóm đi tuần tra dọc đường, bao vây khách điểm nho nhỏ này ba tầng trong ba tầng ngoài, đúng là có ý chạy đằng trời.

Chu Phỉ chống cằm, tập trung suy nghĩ giữa màn đêm, cho rằng mình không cần tự tưởng bỏ, kẻ tặc mà Văn tướng quân đề phòng chắc chắn là vị vương gia hành vi không ngay thẳng khó khăn lắm mới bắt được kia, mình muốn đi, chưa chắc ông ấy sẽ ngăn, thực không cần lén la lén lút, cứ thoải mái đẩy cửa đi ra ngoài là được.

“Nếu ông ấy quản chuyện bá vợ, ngay cả mình cũng chặn...” Chu Phỉ thoáng nhớ đến một chương của ông ấy đánh rớt vỏ đao mình năm xưa_____nàng thừa nhận, khi đó quả thực Văn Dục lợi hại hơn mình, còn giờ thì sao?

Chu Phỉ xoay trường đao nơi cổ tay một vòng, nghĩ: “Có thể thử xem.”

Vào lúc nàng dự định nghỉ ngơi một buổi tối, ngày hôm sau quang minh chính đại cáo từ thì cửa sổ phòng bên đột nhiên đẩy ra một khe nhỏ.

Khung cửa sổ gỗ trong khách điểm nhiều năm thiếu tu sửa, phát ra tiếng kêu “cót két”, Chu Phi nghiêng đầu nhìn, đợi hồi lâu không thấy có động tĩnh gì kế tiếp, tưởng là gió thổi, đang định rời đi thì có một thứ nhỏ nhẩn bay ra từ khe cửa.

Chu Phi vội nghiêng đầu tránh, định thần nhìn lại, đó không phải ám khí mà là viên đạn giấy do kẻ sát vách gấp thành hình “củ ấu” bắn qua, rơi vào cửa sổ nàng.

Kẻ ở sát vách là Tạ Doãn, Chu Phi không biết hẩn lại giờ chiều trò gì, nghi hoặc mở ra xem, chỉ thấy bên trong là một chuỗi dài chữ “cứu mạng” được viết bằng ba thể chữ: khải, thảo và lệ, qua giấy trắng mực đen cũng có thể nghe thấy tiếng lòng kêu gào thảm thiết của hẩn.

Chu Phi ban ngày chưa hoàn hồn, bây giờ đêm khuya yên tĩnh mới có cơ hội nghĩ kỹ chuyện này.

Phong hào “Đoan vương” nghe khiến người ta cảm thấy rất quý, nhưng người này dùng tên hiệu “Tạ Doãn” đi lừa bịp khắp nơi, còn bỏ nhà ra đi không về... Chu Phi tự động liệt Tạ Doãn và Lý Thịnh vào cùng một loại.

Dùng lý trí mà nghĩ, để hẩn về “nhà” cũng đâu phải hại hẩn, với thứ võ công mèo quào tự cho là “đủ dùng” của hẩn, cả ngày chạy loạn khắp nơi trong thế đạo rối ren này mà vẫn nhảy nhót tưng bừng đến tận bây giờ đúng là phần mộ tổ tiên của hẩn bốc khói xanh.

Chu Phi thờ ơ nghĩ: “Lực bất tòng tâm”.

Nàng giờ tay muốn đóng cửa sổ nhưng mới đóng một nửa thì bên sát vách cuống lên, một tiếng mèo kêu vọng qua khe cửa, âm cuối run rẩy cho thấy đó là tiếng mèo giả.

Chu Phi:

- ...

Nàng thò đầu ra nhìn chung quanh, thấy không có nhiều người thì nhỏ giọng nói với bên sát vách:

- Người... Đoan vương diện hạ, người làm trò quỷ gì thế?

Tạ Doãn sau một tiếng “meo” uyển chuyển hàm súc thì đẩy khe cửa rộng ra chút, lộ ra nửa đôi tay, dùng tư thế xin cơm vô cùng đúng chuẩn chắp tay với Chu Phi.

Nàng lườm hằm, quả quyết đóng cửa lại.

Đột nhiên, từ cuối con đường vang lên tiếng chiêng cao vút, “cheng” truyền đi thật xa, vang vọng trong núi, đánh vào lòng người.

Chu Phi vội nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy trên con đường đầy sương mù, ngoài trừ thân binh tuần tra ban đêm của Văn Dục thì có thêm khoảng bảy tám người, ban đầu chỉ là mấy bóng dáng, chớp mắt một cái đã gần hơn không ít, chớp mắt thêm cái nữa thì họ đã đến bên dưới khách điểm như ma quỷ, ai nấy đều che chắn kín mít, ở trên lầu nhìn xuống, từ đỉnh nón cho tới áo quần họ đều trắng toát một màu.

Tay người dẫn đầu xách một chiếc thanh la đồng, không thèm nhìn quan binh xung quanh đã bắt đầu đề phòng, gãi vung tay gỗ, thanh la vang “cheng cheng” hai tiếng.

Bên tai Chu Phi như muốn nổ tung, nhất thời hơi choáng váng.

Sát vách nhỏ giọng nói:

- La canh ba?

Chu Phi chợt quay đầu, thấy Tạ Doãn y phục chỉnh tề dựa vào cửa sổ sát vách.

Tạ Doãn đưa tay chỉ vào nàng:

- Ta ghim cô rồi.

Chu Phi hơi sượng, không biết nên xưng hô thế nào cho thích hợp, bèn dứt khoát lược đi, hỏi thẳng:

- La canh ba là gì?

- Là...

Tạ Doãn mới nói được một chữ liền hắt mắt, liếc xéo Chu Phi:

- Không nói cho cô biết.

Chuôi dao Chu Phi rục rà rục rịch.

Lúc này, trong khách điểm có hai thân binh chạy ra, lịch sự chấp tay nói với đám người bên ngoài:

- Tướng quân nhà ta có lời chào Thanh Long chúa, không biết Thanh Long chúa đêm khuya đến là có việc gì?

Đám âm hồn ban đêm này nghe vậy thi nhau tránh ra, để lộ một người phía sau cùng, người đó cao to khỏe mạnh, gần như cao hơn người khác cả cái đầu, đứng chấp tay sau lưng đánh giá khách điểm Tam Xuân, sau đó khẽ cúi đầu, người bên cạnh tức thì hiểu ý, tức khắc khom đầu gồi đến trước mặt hắn ta.

Thanh Long chúa nằm cầm thuộc hạ ấy, nói gì đó vào tai gã.

Chu Phi nghĩ: “Muốn nói thì tự nói, làm cái gì vậy?”

Liên theo đó, đầu óc nàng xoay chuyển, phản ứng được_____đúng rồi, Văn Dục phái thân binh ra mặt, Thanh Long chúa cũng phải làm giá, bảo

thuộc hạ trả lời.

Đế vương xem giang hồ dân gian là một đám phỉ nhân không phục tùng quản giáo, các cao thủ giang hồ thì xem triều đình là một đám nô tài chó săn khom lưng nịnh hót, xưa nay đôi bên luôn nhìn nhau gai mắt nhưng đều biết đối phương không dễ chơi, bởi vậy đều tránh nhau, nước sông không phạm nước giếng, mãi đến khi Tào Trọng Côn phá vỡ quy củ này.

Trong số các nhân sĩ kháng Tào từ lâu tuyên dương “Đại Chiêu chính thống”, có không ít thư sinh nhiệt huyết, trong số họ có rất nhiều người chưa chắc quan to quyền lớn nhưng lại kết giao với không ít nhân sĩ tam giáo cửu lưu, hễ bị Bắc triều cường chế trấn áp, họ nhờ có những người giang hồ lỗ mãng kia cứu giúp, đương nhiên gây ra không ít chuyện. Gây chuyện cũng không sao, giết người đền mạng, thiếu nợ trả tiền, vi phạm quốc pháp, bắt được thì bắt, bắt không được thì qua một khoảng thời gian rồi thôi. Thế mà Tào Trọng Côn cứ ỷ vào thuộc hạ Bắc Đẩu, nhất định phải đi khuấy vũng nước đục này, náo đến mức bây giờ thù hận thâm sâu, đầu đầu cũng loạn.

Thuộc hạ của Thanh Long chúa tiến lên hai bước, nói:

- Chủ nhân nhà ta nói, nơi đây không rõ Nam Bắc, không biết là vị tướng quân nào qua đêm?

Thân binh đưa lệnh bài sáng loáng trong tay ra.

Thuộc hạ Thanh Long chúa nói:

- Hóa ra là Phi Khanh tướng quân, đêm khuya không mời mà tới, quấy quả tướng quân nghỉ ngơi, có điều chủ nhân nhà ta để lạc một con chó nhỏ, con chó đó rất lanh lợi, được chủ nhân nhà ta yêu thích, tự mình nghịch ngợm chạy rong, nghe nói bị người ta trói nhốt trong khách điểm này, chúng ta cũng chỉ đành đi một chuyến, xin tướng quân lượng thứ.

Gã nói tới đây thì hơi ngừng lại, ra vẻ như đang lắng nghe, hần Thanh Long chúa có loại công phu kiểu “truyền âm”.

Một lát sau, đại khái là Thanh Long chúa đã truyền xong, gã học vẹt lại:

- Ngoài ra, có thuộc hạ chặt vật chạy về, nói trong khách điểm này có một bọn hung ác, không phân tốt xấu, không chỉ bắt giữ con chó của chủ nhân nhà ta mà còn giết người dưới trướng Thanh Long chúng ta, giẫm nát cờ Thanh Long, chúng ta chẳng qua là tới đòi một lời giải thích, Phi Khanh tướng quân cũng là người biết lý lẽ, hần sẽ không trách tội.

Thành viên trong “bọn hung ác” – Chu Phi và Tạ Doãn nhìn nhau.

Văn Dục từ từ bước xuống bậc thang, ngẩng đầu cười với Thanh Long chúa, nói:

- Không phải Văn mỗ không nói lý lẽ, chỉ là hiện tại trong khách điểm Tam Xuân có quý nhân đang ở, thực không tiện giữ chư vị ở lâu, sáng sớm mai chúng ta sẽ đi, Thanh Long chúa không ngại thì ở lại một đêm, ngày mai có oán báo oán, có thù báo thù, chúng ta tuyệt đối không quấy rối.

Thanh Long chúa rốt cuộc đã làm giá xong, nở nụ cười trầm thấp, lắc đầu.

Người gõ thanh la thấy thế, lại gõ mạnh thanh la đồng trong tay, tức khắc có bảy tám người tản ra, đồng loạt ra tay, vài tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Không một tiếng chào hỏi, nói trở mặt là trở mặt!

Chu Phi nghiêm mặt_____mấy gã theo bên cạnh Thanh Long chúa, không gã nào có võ công thấp hơn lão Cửu Long.

Lúc này, Thanh Long chúa chột ngẩng đầu lên, tầm mắt Chu Phi bất ngờ đối mắt với hắn, con người không khỏi co rụt lại, chỉ thấy gương mặt Thanh Long chúa trắng tới mức không cần thiết, cái miệng rộng to đến dọa người, nứt ra một cái khe lớn dưới khuôn mặt, cười âm trầm với họ, sau đó vọt lên từ mặt đất.

Cửa sổ gỗ trước mặt Chu Phi chấn động, dường như sắp bị một chưởng của hắn hút vào.

Người này bất kể về tướng mạo hay võ công đều quá mức khủng bố, nhưng Chu Phi lại ngênh đón không hề sợ hãi, vỏ đao trong tay phá cửa sổ tung ra, không nói lời nào đánh về phía lòng bàn tay Thanh Long chúa, bị Thanh Long chúa nhẹ nhàng tóm lấy, kể đó vỏ đao bắt đầu tan dần từ mũi, bị hắn vo thành một cục.

Trong nháy mắt Thanh Long chúa đã đến lầu hai, dấu tay để lại trên tường sâu nửa tấc, Tạ Doãn không quan tâm đến việc đùa bỡn nữa, quát:

- A Phi, tránh ra!

Chu Phi không đếm xỉa đến hắn, ỷ vào Thanh Long chúa ngoài cửa sổ không nơi mượn lực, “Phá” tự quyết của Phá Tuyệt Đao hất ra ngoài như sao băng.

Đao này từng được Tham Lang, lão Cửu Long, thậm chí là trận pháp lật núi khuấy biển của Thanh Long giáo lần lượt tôi luyện, nhanh đến mức phát sáng, Thanh Long chúa dường như hơi kinh ngạc, “ồ” một tiếng, xoay người giữa không trung khi ánh đao Chu Phi lướt qua, sau đó vung tay muốn tóm lấy sống đao nàng.

Nàng nhảy lên cửa sổ, thành linh biến chiêu, đao của nàng giống như chia thành ba mũi, giam toàn thân Thanh Long chúa.

Thanh Long chúa tránh liên tục ba lần, sau đó “keng” túm được sống đao Chu Phi.

Chu Phi lúc đó chỉ cảm thấy một sức mạnh không thể nào đỡ nổi từ thân đao truyền tới.

Nàng dứt khoát tung người ra, giẫm chân nhẹ lên cánh cửa sổ mà Tạ Doãn đẩy, trước tiên là đập cánh cửa sổ đóng lại, kế đó, mượn sức của một cước này, vận chuyển Khô Vinh chân khí trên người đến cực hạn, hai tay thành linh ép xuống Thanh Long chúa giữa không trung.

Văn Dục xách kiếm tiến lên, một kiếm móc vào phía sau Thanh Long chúa.

Thanh Long chúa kéo trường đao của Chu Phi, xoay người vỗ nhẹ một chưởng, mũi đao nghiêng đi đánh vào thân kiếm Văn tướng quân, Văn Dục nhẹ nhàng nghiêng người, đưa một tay đỡ Chu Phi, cười nói:

- Đúng là hậu sinh khả úy, Chu tiên sinh mà thấy, nhất định rất vui mừng.

Chu Phi giơ khuỷu tay đẩy tay ông ra, xách đao đứng một bên, khẽ hoạt động cổ tay đã tê rần.

Văn Dục không cho nàng cơ hội tái chiến, thối một tiếng còi dài, vài thân binh lập tức tiến lên, bao vây Thanh Long chúa.

Chu Phi cau mày, đang định lên thì chợt cảm nhận được tiếng gió phía sau, nàng theo bản năng đưa tay tóm lấy.

Nghe một tiếng hét “á” vang lên, nàng ngạc nhiên phát hiện Tạ Doãn không biết từ khi nào đã đứng phía sau mình, bèn vội thả hăn ra.

Tạ Doãn nhe răng nhếch miệng vẫy tay:

- Đừng trố tài anh hùng nữa, mau nhân cơ hội này theo ta bỏ trốn, nhanh lên!

Chu Phi:

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Ân Bái

Tạ Doãn còn chưa dứt lời, đột nhiên rụt đầu lại.

Chu Phi chịu đủ vận xui của hấn rồi, vừa thấy động tác này là hiểu ngay, không thèm quay đầu, giơ ngang đao chém, hóa ra là người gõ thanh la như quỷ sống ban nãy không biết làm sao đã lướt qua bên này.

Lưỡi đao va vào thanh la đồng, đao của Chu Phi quá nhanh, nhìn như vung một đao, nhưng cái thanh la ấy bỗng chốc vang rền, có thể sánh với đội kèn trống khi đón tân nương.

Người gõ thanh la rụt tay về, thanh la đồng bốn phía lập tức mọc ra răng nhọn, cái thanh la tựa như khiên chắn trên tay, rất giống một cái mai rùa đao thương bất nhập.

Người này khinh công cực cao, hơn nữa toàn thân bạch y, càng kỳ dị khủng bố, phù du trận của Chu Phi càng bước càng thuần thực, hai người trong nháy mắt đã xoay bảy tám vòng, quả thực khiến người xem hoa cả mắt.

Đao pháp của Chu Phi là nhất tuyệt, phối với phù du trận lại càng là tuyệt phối, nhưng người gõ thanh la này ôm cái thanh la có thể công có thể thủ, như một con rùa cuộn trong mai, khiến người khác không biết cắn vào đâu, hơn nữa bất kể phù du trận biến hóa đa dạng như thế nào, dường như gã luôn có thể đoán trước. Con người thông thường luôn không thể duy trì sự sắc bén lâu, huống hồ Chu Phi còn trẻ, tích lũy không sâu, cứ dây dưa mãi với gã thế này cũng không phải là biện pháp.

Tạ Doãn cau mày, tìm kiếm chung quanh một phen, đột nhiên quay đầu vọt vào khách điểm, không biết kiếm đâu ra được cái chậu đồng, cao giọng nói:

- A Phi, pháp bảo đến đây, tốc chiến tốc thắng!

Chu Phi:

- Cái...

Nàng chưa hỏi xong đã nghe phía sau “vút” một tiếng.

Chu Phi giật mình, chân không chạm đất tránh ra, chỉ thấy cái chậu đồng khổng lồ bay vút đến, coong coong keeng keeng gõ vào thanh la, tạo ra một tiếng vang kinh thiên động địa.

Chậu đồng va vào răng trên thanh la cho ra một cái lỗ, bật ra ngoài.

Chu Phi đón “pháp bảo” phá lỗ vào tay, khi nhìn rõ vật này là thần thánh phương nào thì suýt quay đầu quỳ lạy Đaoan vương.

Đang đánh nhau từng bừng, một cái chậu đồng nát tới gây loạn cái gì?

Tiếc rằng người ta không cho nàng cơ hội quỳ lạy, người gõ thanh la bị chậu đồng đập tới sợ hết hồn, lùi về sau một bước, lập tức nhanh chóng phản ứng, quay đầu lại.

Chu Phi xách cái chậu đồng vương chân vương tay, vút không chỗ vút, đỡ trái đỡ phải dùng chậu đồng làm khiên chắn mấy lần, tiếng kêu vang rền, chấn động đến mức tai nàng râm ran, quả thực giống như hóa thân thành lôi công điện mầu.

Nhưng rất nhanh nàng liền phát hiện công dụng kỳ diệu của chậu đồng này____hóa ra mắt người gõ thanh la có vấn đề, đêm khuya cần dựa vào

tiếng thanh la để định vị, thêm cái chậu đồng quấy rối, gã tức khắc thành con dơi không đầu, thân pháp như ma quỷ ban nãy rối loạn!

Tên Tạ Doãn này sao cái gì cũng biết thế?

Hắn lang thang khắp nơi nhiều năm như vậy, có phải ỷ vào khinh công tốt chạy trốn nhanh mà đi nghe góc tường khắp thiên hạ không?

Người gõ thanh la rất nhanh lộ ra sơ hở, Chu Phi giơ tay vút chậu đồng qua một bên, ngân vang một hồi “coong”, người gõ thanh la theo bản năng nghiêng đầu theo hướng âm thanh, nhưng khoảnh khắc phân tâm ấy là khoảnh khắc chí mạng—Chu Phi kéo trường đao về, quét qua cổ gã không mấy may chân chừa.

Nàng quay đầu, phát hiện gã Tạ Doãn không thấy đâu nữa, nàng đưa mắt nhìn quanh một vòng cũng không thấy, đột nhiên có một viên đá rơi xuống trước mặt nàng, Chu Phi ngẩng đầu, thấy hắn không biết từ khi nào đã lên trên nóc nhà, đang vẫy tay với nàng.

Chu Phi nhân lúc hỗn loạn tung người nhảy lên một cây đại thụ, mũi chân điểm lên cành cây, phút chốc đã lên nóc nhà.

Tạ Doãn kéo ống tay áo nàng, miệng còn đặc ý nói hươu nói vượn:

- Lừa một tiểu mỹ nhân bỏ trốn theo tình lang!

Nói xong, hắn linh cảm mình sẽ bị đánh nên đoán trước giơ tay ôm đầu, nào ngờ đợi hồi lâu mà Chu Phi vẫn không động thủ.

Tạ Doãn kinh ngạc quay đầu, thấy nàng đang vuốt ve chuôi đao dính máu, hỏi:

- Đánh vương gia có phạm pháp không?

Hắn nói:

- Đánh ai cũng không đúng, đánh thứ dân và đánh vương tử cùng tội...

Ý hẩn là khuyên bảo thổ phỉ hướng thiện, nào ngờ thổ phỉ vừa nghe hai chữ “cùng tội” là yên tâm, lập tức nhắc chân đạp Tạ Doãn từ trên nóc nhà xuống.

Tạ Doãn như con mèo chín mạng, tuy lăn xuống nhưng lúc ở không trung thì xoay người vô cùng nhàn hạ, lúc rơi xuống đất đã điều chỉnh tốt tư thế, đáp xuống bên chuồng ngựa gần như không một tiếng động.

Một tay hẩn vịn lên cọc gỗ chuồng ngựa, xoa ngực sợ hãi không thôi, nói:

- Chùng mực, chùng mực đâu? Nam nhân đau eo là chuyện đùa sao?

Chu Phỉ ngồi chồm hổm trên nóc nhà, mở to mắt hỏi hẩn:

- Nè, người thật sự là Đaoan vương gia à, liệu...

Nàng vốn muốn hỏi “liệu họ có nhận nhầm người hay không” nhưng nghĩ lại thì Văn Dục và nàng tuy chỉ là bè nước gặp nhau nhưng trông có vẻ là người đáng tin, hẩn sẽ không phạm loại sai lầm này, thế là lời nàng xoay chuyển, hỏi:

- ...Có phải người đầu thai nhầm không?

Miệng Tạ Doãn há ra khép lại, sững sờ không biết tiếp lời ra sao, lặng im chốc lát, cuối cùng không kiềm được vịn eo bật cười:

- Không sai, người sinh ra ta là phụ mẫu nhưng người hiểu ta là A Phỉ___chuyện này cũng có thể bị cô nhìn ra? Ta đúng là càng lúc càng thích cô đấy!

Nói rồi, hẩn thành thạo dắt hai con ngựa ra khỏi chuồng, ném một sợi dây cương cho Chu Phỉ đã nhảy xuống khỏi nóc nhà:

- Yên tâm, Văn tướng quân là trợ thủ đắc lực nhất dưới trướng cha cô, Thanh Long chúa không làm gì được ông ấy đâu... Ờ? Ngô cô nương?

Chu Phi quay đầu nhìn lại, thấy Ngô Sở Sở không biết đã ra từ khi nào, hai tay còn ôm một gói hành lý nho nhỏ, thở hỗn hển.

Chu Phi cau mày nói:

- Nơi này đao kiếm không có mắt, cô ra làm gì? Mau quay vào đi!

Ngô Sở Sở do dự, lắp bắp nói:

- Hai, hai người muốn đi sao? Mang đủ hết đồ rồi sao?

Tạ Doãn mỉm cười trả lời:

- Ta nhắc chân là có thể đi, không cần mang gì cả, không có tiền...

Mặt Chu Phi không chút cảm xúc tiếp lời:

- Thì đi ăn xin.

Tạ Doãn kinh ngạc nói:

- Sao cô biết ta từng làm nghề này? Có phải là thấy ta trẻ tuổi ngoại hình tuấn tú nên lén lút theo dõi ta không?

Chu Phi:

- ...

Kỳ thực Chu Phi nhìn ra được, Ngô Sở Sở không muốn một mình đi theo Ngô tướng quân, nàng ấy ở Nam triều không thân thích không bằng hữu, một nữ tử lẻ loi cô độc đi nhờ vả một người chưa từng quen biết, mà người được nhờ vả lại chỉ nghe danh chứ chưa từng gặp, nhân phẩm có tốt

không, tính tình có dễ chịu không, nàng ấy hoàn toàn không biết, quả thực khiến người ta hoảng hốt bất an.

Nhưng bản thân Chu Phỉ dài nằng dầm mưa, bất cứ lúc nào cũng có thể rút đao động thủ với người ta, thực không tiện mang nàng ấy theo, đành cố ý nói lời hù dọa, muốn để Ngô Sở Sở tự quay về.

Chu Phỉ nghĩ thầm: “Có trách thì trách ta bản lĩnh không đủ.”

Nếu nàng có thể như ông ngoại thì hay biết mấy, giậm chân một cái là võ lâm chấn động, năm xưa mang theo một người bị trọng thương và một người tay trái gà không chặt mà vẫn có thể nghênh ngang vào nam ra bắc, muốn đi đâu thì đi, đâu cần kiêng kỵ nhiều như vậy?

Với gia giáo của Ngô Sở Sở, nàng ấy tuyệt đối sẽ không mở miệng khiến người khác khó xử, nhất thời, câu “có thể mang ta theo hay không” không thể thốt nên lời, nước mắt sắp rơi xuống, vào lúc nàng ấy tiến thoái lưỡng nan thì thành linh có một cái tay từ phía sau đuổi tới, tóm lấy cổ nàng ấy.

Ngô Sở Sở bị ép ngẩng đầu lên, không nói được.

Tiểu bạch kiểm rõ ràng đã bị Hoa chương quỹ phong bế huyết đạo không biết sao lại có thể tự đứng dậy, nửa khuôn mặt hằn ta khuất trong bóng tối, sống mũi cao hẹp, cằm nhọn, khóe môi chứa ý cười, càng lúc càng giống yêu quái giết người hút máu trong truyền thuyết.

Hắn ta nhìn về phía bọn Chu Phỉ qua đỉnh đầu Ngô Sở Sở, nhẹ giọng nói:

- Đứng im, tuy bản lĩnh ta chả ra sao, không so được với đại nhân vật lợi hại như Nam Bắc đao, nhưng bóp chết một tiểu nha đầu thì không khó đâu.

Chu Phi vừa thấy người này thì lệ khí trào dâng, âm trầm nói:

- Người có thể thử xem, nàng ấy mà thiếu mất một sợi tóc nào thì ta thái lát người.

Tiểu bạch kiếm như cười như không nhìn nàng, nghiêng đầu khẽ ngửi trên tóc Ngô Sở Sở, bình phẩm:

- Ta cảm thấy cô nương này đẹp hơn người, nữ tử phải yêu kiều mềm mại mới tốt, cả ngày đánh đánh giết giết coi chừng mặt có nếp nhăn đấy... Ồ, cũng đúng, ta quên mất, thông thường các người đều không sống tới tuổi mặt có nếp nhăn đâu.

Chu Phi động sát tâm, tập trung tinh thần vào chuôi đao trên tay, tạm thời dẹp sự nhanh mồm nhanh miệng của mình, im lặng nhìn chăm chăm tiểu bạch kiếm.

Hắn ta chớp chớp mắt với nàng, lại cười nói:

- Vả lại, lẽ nào trông ta giống kẻ sợ chết sao?

Lúc này, Tạ Doãn im lặng hồi lâu chợt kêu lên:

- A Bái.

Tiểu bạch kiếm nghe tên mình thì ánh mắt hơi dao động.

- Đường đột rồi, ta nghe Kỷ đại hiệp gọi các hạ như vậy.

Tạ Doãn cười nho nhã lịch thiệp với hắn ta, sau đó mở miệng nói một câu kỳ lạ:

- Chắc hẳn tên các hạ là chữ này, vậy xin hỏi có phải các hạ họ ‘Ân’ không?

Chu Phi nghe không hiểu, thầm nhủ họ “Âm” hay họ “Dương” thì có gì khác?

Nhưng sắc mặt tiểu bạch kiếm kia chợt thay đổi, toàn thân giống như bị chó điên cắn, rít lên quát:

- Người nói cái gì? Người thì biết cái gì?

Tay hắn ta bất giác dùng sức khiến Ngô Sở Sở suýt tắt thở, run cầm cập như chiếc lá khô cuối mùa thu.

Hoa chưởng quỹ không biết từ khi nào đã âm thầm ra phía sau hắn ta, tiểu bạch kiếm trong cơn nóng giận không hề phát hiện, bị Hoa chưởng quỹ cụt tay chưởng cho một chưởng làm loạn choạng, không tự chủ lao về phía trước, Chu Phi không chút chậm trễ nhích tới một bước, đưa tay vịn cánh tay tiểu bạch kiếm, kéo hắn ta với xu thế có thể bẻ gân nghiền xương, “rắc” một tiếng làm trật khớp, đồng thời đón lấy Ngô Sở Sở, ném ra sau lưng cho Tạ Doãn rồi xách đao muốn làm thịt đối phương.

Hai giọng nói gần như vang lên cùng lúc_____

- Dừng tay!

- Khoan đã!

Lưỡi đao của Chu Phi chỉ cách tiểu bạch kiếm trên mặt đất một đường nhỏ, sượt qua lớp da ngoài, cứng rắn ngừng lại, ánh đao lạnh lẽo lấp lóe tụ lại nơi rãnh, phản chiếu gương mặt người tái nhợt.

Người lên tiếng một là Tạ Doãn, một là Kỷ Vân Trầm.

Kỷ Vân Trầm nhũn nhặn nói:

- Ta không ngờ hắn lại học phép di dời huyết đạo của Thanh Long chúa, nhất thời sơ suất, thực lòng xin lỗi.

Ân Bái đang ở dưới mũi đao mà vẫn cần mẫn tự tìm đường chết, nghe vậy cười to nói:

- Lễ nào người tưởng ta vào Thanh Long giáo chỉ là danh nghĩa thôi sao?

Hèn gì tên tiểu bạch kiếm này cho gì ăn nấy, quậy nửa ngày trời là để tích tụ thể lực, chờ đêm khuya yên tĩnh không ai phòng bị sẽ giết người chạy trốn.

Kỷ Vân Trầm không để ý tới hấn ta, thành khẩn nói với Chu Phi:

- Có thể xin cô nương tha cho hấn một mạng không, nể...

Chu Phi chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần hấn dám nói “nể mặt ta” thì nàng sẽ khoét một cái lỗ trên cổ tên tiểu bạch kiếm này.

Kỷ Vân Trầm nhu nhược rề rà, ngày ngày trưng khuôn mặt mẹ kế chán sống không biết cho ai xem, nếu không phải bị hấn liên lụy thì Hoa chương quỹ cũng không tới mức tự chặt tay, thế mà hấn không những không nói giúp cho bằng hữu ngược lại còn cầu xin cho tên tiểu bạch kiếm này.

Hoa chương quỹ không nói gì, một người ngoài như Chu Phi cũng không tiện cưỡng chế làm ra chuyện bất bình thay người khác, nhưng điều này không trở ngại chuyện nàng chớ mắt tên tiểu bạch kiếm.

May mà mặt Kỷ Vân Trầm không to như vậy, hấn nói:

- Nể mặt Lý lão trại chủ đi.

Chu Phi:

- ...

Nàng rất khó khăn rất khó khăn mới nuốt được câu “là cái thá gì” đã ra tới mép trở vào, nghẹn đau dạ dày.

Tạ Doãn nhỏ giọng nói sau lưng nàng:

- A Phi, thật đấy, nếu ta đoán không sai, người này là hậu nhân của Ân Văn Lam.

Chu Phi ngạc nhiên nói:

- ... “Sơn Xuyên kiếm”?

Sơn Xuyên kiếm chính là “nhất kiếm” trong câu “song đao nhất kiếm”, kiếm là quân tử, từ xưa tới nay mười người luyện võ thì có sáu bảy người dùng kiếm, hễ là người có thể nổi danh nhờ kiếm, đa phần đều không phải kẻ tầm thường, Sơn Xuyên kiếm Ân Văn Lam thành danh cùng với những thiếu niên Khô Vinh thủ những tình huống lại khác, ông xuất thân từ danh môn chính thống, cả đời ổn định, cuối cùng tài năng thành đạt muộn, tự mình thành nhất đại tông sư.

Ân thị từng một thời hưng thịnh, thiên hạ vô song, võ công của ông cực cao, con người lại phóng khoáng, đức cao vọng trọng, là vị minh chủ có khả năng hiệu lệnh quần hùng mà mấy trăm năm chưa từng xuất hiện, khi Sơn Xuyên kiếm còn sống, có thể nói là nhất hô bá ứng, dù không có danh hào nhưng vẫn được xem như thủ lĩnh.

Đáng tiếc, Ân thị ở Trung Nguyên không ở yên một góc, không có núi sông che chắn như 48 trại, nên khi Nam Bắc đối đầu sẽ đứng nơi đầu sóng ngọn gió, đương nhiên không thể chỉ lo lấy thân mình.

Năm xưa bảy đại Bắc Đẩu tập hợp ở Ân gia trang, ép Ân Văn Lam quy thuận Bắc triều.

Đường đường là Sơn Xuyên kiếm, chưa từng quy thuận ngay cả Triệu thị chính thống Đại Chiêu, sao có thể bỏ đi khí tiết để nương nhờ ngụy triều? Ân Văn Lam đương nhiên không đồng ý, chỉ là năm đó tuổi tác ông đã cao, không có lòng gây hấn, nhất thời sinh ra ý nghĩ quy ẩn. Tiếc rằng cây không đón gió nếu không phải cây thấp thì là cây chết, Ân Văn Lam nhiều lần né tránh vẫn không thể tránh được thói đời hiểm ác.

Ân Văn Lam chết như thế nào, đến nay vẫn là lời đồn đoán mỗi người một kiểu, đến thời bọn Chu Phi chỉ biết Ân Văn Lam bị nổ chết, từ đó về sau Ân gia trang sụp đổ, cũng như vô số môn phái bị chìm trong cát bụi, đứt đoạn truyền nhân.

Ánh mắt Chu Phi từ từ dời đến tiểu bạch kiếm dưới đao:

- Hẳn ta? Hậ nhân Sơn Xuyên kiếm?

Vẻ mặt quá kinh ngạc của nàng không hiểu sao đã kích thích Ân Bái, hẳn ta chợt nghiêng rằng, lao vào lưỡi đao của nàng.

Chu Phi vội rút đao về, dùng mũi chân đạp hẳn ta trở lại.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Suy Tàn

Chu Phỉ nóng nảy nói:

- Người lớn chừng này rồi, còn sợ người ta nói? Nếu thật cần mặt mũi như vậy thì trước đây ngươi làm gì?

Không biết do nàng đập quá mạnh hay do Ân Bái quá cáu kỉnh, nghe xong câu này, hắn ta đơ tại chỗ, sau đó mặt như giấy vàng, phun ra một ngụm máu tươi...

Nét mặt Kỷ Vân Trầm hơi lay động, lộ vẻ không đành lòng, than thở:

- Kỳ thực hắn...

Tạ Doãn thấy Kỷ Vân Trầm lại trưng vẻ khổ tâm của núi cao gì gì đó, bèn vội ngắt lời:

- Kỳ đại hiệp, đừng kỳ thực kỳ thà gì nữa, nơi đây không thích hợp ở lâu, trước tiên chúng ta...

Hắn còn chưa nói hết, trên lầu khách điểm chợt vang lên tiếng người:

- Tam công tử, ngài ở nơi này sao? Dọa thuộc hạ chết mất, cứ tưởng lại để lạc ngài.

Bạch tiên sinh tìm tới!

Dưới chân Tạ Doãn như boils mười tám lớp mỡ lợn, lướt ra sau Chu Phỉ, liền thoảng nói:

- Anh hùng cứu mạng, mau mau mau giúp ta ngăn ông ấy.

Chu Phi:

- ...

Tạ Doãn cao hơn nàng nửa cái đầu, sau khi đối mắt với nàng một lát thì đột nhiên nhớ ra gì đó, bèn co vai rụt cổ chùn chân, nhét bản thân ra sau bóng lưng không hề to lớn của Chu Phi, mắt láo liên, miệng lẩm bẩm:

- Cô e là không đánh lại lão lưu manh này đâu, phải dùng trí... ờm, nói với ông ấy mấy câu để câu giờ đi, ta suy nghĩ đã.

Chu Phi triệt để bái phục da mặt dày vô song của Đoan vương gia, nàng cảm thấy nếu mình lộ nó ra làm áo giáp thì nhất định sẽ đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm.

Nàng nhắc chân đá Ân Bái qua bên Hoa chương quỹ, miệng nói:

- Bạch tiên sinh cẩn thận.

Bạch tiên sinh ngơ ngác, không biết Chu Phi bảo ông cẩn thận cái gì, nghe nàng cảnh báo còn tưởng phía sau có kẻ địch, vội nhìn quanh xem xét, ông vừa phân tâm thì nghe tiếng gió “vù vù”, đợi ông quay đầu lại thì thấy một cái chần lao ập vào ông.

Trong hậu viện khách điểm có phơi mấy tấm chần đệm màn giường, Chu Phi nhanh tay lẹ mắt chọn cái dày nhất hất từ dưới lên che mặt Bạch tiên sinh, Bạch tiên sinh không thấy rõ phía sau chần có gì, vội nâng kiếm chém vào.

Nào ngờ Chu Phi ở ngay mặt sau chần, cái chần mang theo sức mạnh của nàng, Bạch tiên sinh vừa động thủ thì nàng liền chưởng mạnh đẩy ra, sức mạnh hai bên va nhau, chần bông chớp mắt tan nát, từng đám bông lớn

bên trong tung ra như “ngàn vạn hoa lê nở” bay đầy trời, Bạch tiên sinh tức thời bị hoa mắt, vào khoảnh khắc ấy, trong đám sợi bông hiện ra một thanh đao, đẩy thanh kiếm trong lòng bàn tay Bạch tiên sinh ra như chớp giật, bắt ngờ gác lên cổ ông.

Bạch tiên sinh bao nhiêu năm chưa từng chịu thiệt thòi như vậy, nhất thời sơ suất, bị một tiểu nha đầu tính kế____còn là một tiểu nha đầu mà ông luôn cho rằng trung hậu ngay thẳng không có tâm cơ!

Chu Phi nhỏ giọng nói:

- Xin lỗi.

Bạch tiên sinh bị nàng gác đao lên cổ, toàn thân cứng ngắc, dạ dày trào ngược men chua, nhưng còn chưa đợi ông phát huy công phu ba tấc lưỡi thì Chu Phi đã thành thực phong bế huyết đạo ông, sau đó tựa như vô cùng xấu hổ chấp tay với ông, nói:

- Ta đã bảo ông cẩn thận rồi mà.

Chu Phi bỏ lại một câu khiến người ta giận sôi gan như vậy rồi bỏ chạy.

Bạch tiên sinh:

- ...

Ông biết mà! Cả ngày ở chung với tam gia nhà ông, sao có thể gần mực không đen được chứ!

Tạ Doãn cười to nói:

- Hay, có phong thái của ta hồi trẻ!

Kỷ Vân Trầm lần này rốt cục cũng phát triển chút nhãn lực, phất tay nói:

- Thanh Long chúa chưa chắc đã tự tới, các người cười ngửa đi quá nguy hiểm, xin trước tiên đi theo ta.

Nói xong, hắt đi trước dẫn đường.

Chu Phi do dự, Tạ Doãn ngoắc tay với nàng:

- Đi thôi.

Nàng nhướng mày, chưa lên tiếng nhưng Tạ Doãn dường như biết nàng muốn hỏi gì, chậm rãi mở miệng:

- Dạy cô một đạo lý, có vài người thoát nhìn không hợp tính cô, cực kỳ đáng ghét, nhưng là danh hiệp một thời thì dù bản thân có trở thành nửa người nửa ngợm, ít nhất nhân phẩm cũng không tồi.

Tuy Chu Phi không tin Kỷ Vân Trầm nhưng lại khá tin Tạ Doãn, bèn cất bước đi theo, suy một ra ba đâm chọc hắt:

- Nói vậy, dù Đao vương điện hạ có trở thành bọn bịp bợm giang hồ cũng là vì nhân phẩm người không tồi?

Tạ Doãn giống như không nghe ra ý mỉa mai của nàng, mặt không đổi sắc tim không đập loạn chấp nhận câu “khen” này, ca ngợi:

- Thông minh, ánh mắt tinh tường!

Chu Phi không còn gì để nói.

Cứ thế, Hoa chương quỳ, Ngô Sở Sở, thậm chí là tiểu bạch kiếm Ân Bái bị khống chế lần nữa đều đi theo. Kỷ Vân Trầm đưa họ đến bên dưới

hầm rượu hậu viện, dịch cái lu lớn ra, bên dưới có một con đường đen hun hút, không biết sâu bao nhiêu.

Kỷ Vân Trầm lấy bật lửa ra, dẫn đầu xuống trước.

Ân Bái đang bị Hoa chương quỹ khống chế, không thể giở trò nhưng miệng vẫn không yên, thấy thế cười nói:

- Đường đường là Bắc đạo lại đi làm đầu bếp trong một khách điểm hoang vu, làm đầu bếp rồi mà còn lo ngay ngáy, tự đào một địa đạo cho mình. Đang yên đang lành làm người không chịu lại đi làm chuột, quái đản.

Hoa chương quỹ không nhanh không chậm cất tiếng:

- Còn người, đang yên đang lành làm người không chịu lại đi làm chó, có quái đản hay không?

Hơi thở Ân Bái chợt ngưng trệ.

Sắc mặt Hoa chương quỹ dịu lại chốc lát mới từ từ mở miệng giải thích:

- Mật đạo này là ta giữ, không liên quan tới Kỷ lão đệ.

Chu Phi và Tạ Doãn đều không hỏi, chỉ có Ngô Sở Sở không hiểu lắm mấy quy tắc này, ngạc nhiên nói:

- Ông giữ mật đạo này làm gì?

Hoa chương quỹ không so đo với nàng ấy, nở nụ cười hòa nhã:

- Cô nương, người như bọn ta rồi sẽ có ngày mai danh ẩn tích, quá nửa đều vì trốn tránh giang hồ báo thù, không vì nguyên do nào khác.

Lúc này, Kỳ Vân Trầm đi trước đột nhiên châm những ngọn đèn nhỏ hai bên mật đạo, không gian tối om bỗng chốc sáng lên, chiếu bóng người ra thật dài, lắc la lắc lư trong quầng sáng, Ngô Sở Sở giật mình, loáng thoáng người được mùi ẩm ướt, hình như trong mật đạo dưới lòng đất đã lâu không có hơi người này sinh ra rêu cỏ không mời mà tới.

Lưng Kỳ Vân Trầm hơi khom, có lẽ ngày ngày đón đưa khách đến khách đi, xào rau thái thịt, lâu dần cái eo khom xuống liền cứng luôn ở đó, không sao thẳng về được nữa.

Chu Phi nghe Hoa chương quỹ và Ngô Sở Sở nói chuyện, trong lòng lại có suy nghĩ khác, nàng đã thấy sự quyết đoán tàn nhẫn khi chặt cổ tay và sự co được dãn được của Hoa chương quỹ, không mấy tin rằng ông là loại người vì trốn tránh báo thù mà khiến bản thân chịu thiệt đi đào địa đạo, nàng thiên hơn về ý nghĩ rằng ông đang nói giúp cho Kỳ Vân Trầm.

Chu Phi hỏi:

- Con đường này đi tới đâu?

Hoa chương quỹ trả lời:

- Đi thẳng đến dưới chân Hành Sơn.

Chu Phi “a” lên, sau một lát mới hỏi:

- Đào thẳng đến dưới chân Hành Sơn, phái Hành Sơn không ý kiến sao?

Các đại môn phái đều dựa sông dựa núi, bởi vậy trong danh sơn có rất nhiều khách tu hành, có câu “Thái Sơn chương, Hoa Sơn kiếm, đường Hành Sơn lúc có lúc không, Nga Mi mỹ nhân kích”, như vậy tính ra, Hành Sơn chắc cũng là danh môn đại phái nổi tiếng.

Chu Phi vốn chỉ thuận miệng hỏi thôi, nào ngờ lời vừa thốt ra, xung quanh đều yên tĩnh.

Nàng vô cùng nhạy cảm hỏi:

- Sao thế?

Tạ Doãn thấp giọng trả lời:

- Có lẽ cô không biết, lần trước Nam Bắc giao chiến ở đây... đại khái là sáu bảy năm trước, đánh cho đất trời mù mịt, phái Hành Sơn luôn được dân chúng kính trọng, rất nhiều đệ tử có gia đình dưới núi, không thể ngoảnh mặt làm ngơ, nhưng một khi nhúng tay vào sẽ không tránh khỏi rước lấy tai họa.

Hoa chương quỹ nói tiếp:

- Không sai, trận chiến đó từ chương môn cho đến các lão nhân bối phận cao đều chết, chỉ còn lại lác đác mấy tiểu bối, đâu chống đỡ nổi cục diện hỗn loạn, đệ tử có nhà thì về nhà, người không nơi để đi thì theo tân chương môn rời đi, nghe nói tân chương môn ấy là tiểu đệ tử cuối cùng của lão chương môn, lúc đi cũng không biết được 16 17 tuổi chưa... haiz, người không biết đã đi đâu về đâu.

Chu Phi sửng sờ, không tự chủ quay đầu nhìn lại, quét mắt từ khuôn mặt bị thịt mỡ chen lẫn biến dạng của Hoa chương quỹ đến Ân Bái, trong lòng nhất thời mờ mịt.

Các cao thủ đỉnh cao của 20 năm trước giờ đây đều đã biến mất giữa hồng trần___Nam đao chết; Bắc đao quy ẩn nơi quan ngoại, chỉ còn lại một truyền nhân bị phế võ công hoàn toàn, làm đầu bếp trong một khách điểm nhỏ; huyết thống Sơn Xuyên kiếm đứt, tình cảnh tiêu điều, chỉ còn lại một kẻ vớ va vớ vẩn; Khô Vinh thủ người thì điên, người thì mai danh ẩn tích hơn mười năm.

Còn về “tán tiên” của Bồng Lai Đông Hải, người này dường như chưa từng nhập thể, rốt cuộc có tồn tại hay không, đến nay không ai rõ.

Mà những danh môn đại phái trông như có thể hô mưa gọi gió kia cũng trước sau sụp đổ, núi Hoạc Nhân Tử nhân hôm nay có rượu hôm nay say làm mưa làm gió bốn bề, Hoắc gia bảo giờ đây tan đàn xẻ nghé, tứ đại đạo quán mạnh ai nấy co đầu rút cổ, tự quét tuyết trước cổng, Thiếu Lâm tránh xa thế ngoại, niệm A di đà mãi không xong, ngũ nhạc (1) nhân số suy tàn, ngay cả một chương môn tên tuổi cũng không có.

(1) Năm ngọn núi lớn TQ: Thái Sơn, Hành Sơn, Hoa Sơn, Hằng Sơn, Tung Sơn.

Năm xưa, có ai không hào quang rạng rỡ? Cứ thế bất giác mất đi, tàn đi, hoặc già chết đi nơi đất khách. Bầu trời vô lâm Trung Nguyên tựa như phủ một lớp mây mù, tất cả sao trời mỏng manh yếu ớt, âm u chết chóc, trong loạn thế ai nấy đều bất an thương tiếc.

Ngược lại, mấy tên Bắc Đẩu lại vô cùng uy phong, khiến người ta nghe tên đã sợ vỡ mật.

Vô lâm Trung Nguyên truyền thừa ngàn năm đồ sộ, đao thương kiếm kích búa rìu móc giáo, mười tám món vũ khí, ngàn vạn loại tài năng, đến thời này, dường như đều đứt đoạn.

Thậm chí, thời đại không anh hùng, bọn nhãi ranh thành danh.

Chu Phỉ suy nghĩ quá tập trung, không ngờ người đi trước lại đột nhiên dừng bước, nàng va vào lưng Tạ Doãn.

Tạ Doãn vội đỡ lấy nàng, cười trêu chọc:

- Cô va vào trước mặt thì tốt biết mấy___sút mũi chưa?

Chu Phi đánh tay hắt ra, thấy đằng trước trống trải hơn, theo ánh đèn trên vách đá, nàng thấy trước mặt có một gian phòng nhỏ đơn sơ, bên trong có ghế có bàn, đủ để nghỉ ngơi, trong góc còn dự trữ không ít lương thực.

Kỷ Vân Trầm lúc này mới quay đầu lại, nói:

- Mọi người tạm nghỉ ngơi ở đây một đêm, chờ ngày mai quan binh và Thanh Long cầu đi cả, ta sẽ đưa mọi người ra ngoài, thoát thân cũng dễ.

Ân Bái lạnh lùng nói:

- Thoát thân? Đừng nằm mơ, Thanh Long chúa là ai? Đắc tội hăn ắt sẽ bị truy sát đến chân trời góc biển, một cái mật đạo bừa mà mong tránh được?

Chu Phi nói:

- Còn hi vọng chủ tử người tới cứu à? Bớt nằm mơ đi, nếu hăn ta đuổi tới thật thì ta sẽ làm thịt người trước, hậu nhân mất thể diện như người thà không có còn hơn, ta kéo người chết cùng cũng chưa chắc có người trách ta.

Ân Bái lẽ ra phải giận tím mặt nhưng khi nghe lời này, kỳ lạ là hăn ta lại cười, nói:

- Cứu ta? Nếu Thanh Long chúa đuổi theo thì người đầu tiên hăn giết chính là ta.

Ngô Sở Sở thấy không ai quan tâm đến hăn ta, bỗng dưng cảm thấy tên tiểu bạch kiếm này có chút đáng thương, liền hỏi:

- Các người... không phải cùng một bọn sao? Tại sao lại giết người?

Ân Bái dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn nàng ấy:

- Người thì biết cái gì?

Tạ Doãn chợt nói:

- Ta nghe nói, người khác đều là thu đồ đệ nhưng Thanh Long chúa lại thu 18 nghĩa tử nghĩa nữ, trước đó lão Cửu Long gọi người là “thiếu chủ”...

Hoa chương quỳ hừ một tiếng:

- Nhận giặc làm cha.

Ân Bái nói:

- Không dám nhận, chỉ là tự hạ thấp mình mà thôi. Các người không nghe người dưới quê hay gọi chó nhà nuôi là “nhi tử” sao? Bọn ta khi gặp hăn, phải tứ chi chạm đất, quỳ đi dưới đất, chủ nhân bảo đứng mới được đứng, lúc hăn ăn cơm, bọn ta phải quỳ bên đầu gối hăn, vui vẻ đợi hăn đưa tay lấy đồ ăn cho ăn, ăn xong không chết thì chủ nhân mới biết thức ăn không có độc, rồi đuổi bọn ta đi, thỉnh thoảng tâm trạng hăn tốt thì bọn ta có thể được thưởng thịt ăn.

Khi Ân Bái nói lời này, ánh mắt luôn nhìn chăm chăm lưng Kỷ Vân Trầm, bóng lưng đã khom của nam nhân ấy dường như lại sụp thêm một chút, tiều tụy đáng thương khó nói rõ thành lời.

- Ta là người thông minh nhất, khiến người khác yêu thích nhất, nghe lời nhất nên thường xuyên được Thanh Long chúa mang theo bên cạnh, lão Cửu Long bản lĩnh chẳng ra sao, quỳ xuống cũng không liếm được đầu ngón chân của chủ nhân nên đành bóp mũi tới nịnh nọt ta. Theo ta ra ngoài giải quyết một phe nhân cũng không tốn phí bao nhiêu tinh thần của lão ta, số hên thì còn có thể danh chính ngôn thuận tranh cướp thứ gì đó, chẳng phải hời sao? Chỉ là không ngờ bên cạnh Bắc đạo nhân tài đông đúc, ngay

cả chó săn Nam triều cũng không tiếc ngàn dặm xa xôi chạy tới bảo vệ, còn hại chết lão Cửu Long không biết trời cao đất rộng kia.

Ân Bái cười nói:

- Ta lén lút dựa hơi thì không sao, về cùng lắm là chịu một trận roi, nhưng ra ngoài gây chuyện, không chỉ hại chết người có năng lực của hãn mà còn hủy đi trận pháp lật núi khuấy biển của hãn, đây không phải là chuyện một trận roi có thể giải quyết đâu.

Kỷ Vân Trầm mắt diếc tai ngơ, tự nhiên bày bàn ghế ra, rồi lại bắc cái ấm nhỏ lên bếp lửa, hâm nóng một bình rượu gạo, chỉ là không hiểu sao mà không cầm nổi bình rượu lên, vượt tay rơi mất, Tạ Doãn phản ứng cực nhanh, đưa tay tiếp được:

- Cẩn thận.

Kỷ Vân Trầm đứng ngây ngốc một hồi, khoát tay nói:

- Đa tạ_____A Bái, là ta có lỗi với người.

Hoa chương quỹ nói:

- Dù đệ có lỗi với hãn thì mấy năm nay cũng đã trả hết rồi, hãn đi làm chó cho người ta lẽ nào không phải là tự nguyện? Lẽ nào không đáng đời?

Ân Bái nhìn Kỷ Vân Trầm, cười ác độc.

Kỷ Vân Trầm lấy một chiếc khăn lụa sạch ra khỏi ngực, lần lượt lau sạch từng cái trong chõng chén cũ rồi rót rượu gạo nóng hổi đưa cho mọi người. Rượu gạo này không mạnh, không say người, vị rất thô, hơi ngọt, uống non nửa chén thì toàn thân ấm lên, hơi ẩm quần quanh bốn bề tựa như cũng nhạt đi không ít.

Kỷ Vân Trầm dán mắt vào bàn đá, thấp giọng nói:

- Lúc ta còn trẻ, đao pháp mới thành, không biết trời cao đất rộng, bái biệt lão sư, khăng khăng đòi vào Trung Nguyên. Lão sư khuyên ta nhưng ta cho rằng ông già rồi nhát gan nên không chịu nghe. Ông không khuyên được ta, lúc sắp chia tay vẫn ân cần dạy bảo, bảo ta làm chuyện gì cũng phải cân nhắc suy tính kỹ càng hẵng làm, ông nói “đao trong tay con cũng như cuốc trong tay người nông dân, bàn tính trong tay phòng sổ sách, cuốc và bàn tính là để dùng khi làm việc, không phải dùng khi làm người, đừng lẫn lộn.”

Kỷ Vân Trầm nói đến đây, ánh mắt bất giác quét qua Chu Phi, không biết có phải thông qua nàng mà nhìn thấy bản thân hai mươi năm trước hay không.

Chu Phi nhấp ít rượu gạo, không tiếp lời, trong lòng nhấm lại mấy câu của Bắc đao Quan Phong nói một lần, không hiểu lắm.

Kỷ Vân Trầm nói:

- Đương nhiên ta không nghe. Đao là vũ khí, đao pháp có linh hồn, “Đoạn Thủy Triền Ti” là tay chân hồn phách của ta, sao có thể so với mấy thứ tầm thường như cái cuốc và bàn tính? Vào Trung Nguyên, quả nhiên ta dựa vào thanh đao này mà tung hoành thiên hạ, nhanh chóng tạo được chút hư danh, kết giao được một đám bằng hữu, rất đắc ý. Ta nảy ra ý nghĩ khai tông lập phái ở Trung Nguyên, để “Bắc đao” tái hiện chốn giang hồ, thế là trong vòng nửa năm, ta liên tiếp hạ bảy chiến thư, lần lượt đánh bại nhiều cao thủ thành danh, không ngờ... lại nghe được một lời đồn.

Chu Phi nghe có chút không thoải mái____Lý Cẩn Dung 17 tuổi dám vào Bắc đô ám sát hoàng đế, Đoàn Cửu Nương khoảng 20 tuổi đã dựa vào Khô Vinh thủ tung hoành thiên hạ, ngay cả Kỷ Vân Trầm trước mặt mà nàng luôn thấy ngửa mặt này khi còn trẻ cũng một đao kinh động thế gian, lòng nghĩ đến việc khai tông lập phái.

Còn nàng thì sao, ngay cả đao pháp gia truyền cũng qua quýt bình bình, cả ngày bị người ta đuổi giết, như một con chim non chưa chuẩn bị xong đã bị đá ra khỏi tổ, chỉ có thể kiếm chút cảm giác thành tựu trước mặt loại người như Tạ Doãn mà thôi.

Lần đầu tiên Chu Phi thất vọng về bản thân, nhìn người rồi lại nhìn mình, cảm thấy mình có lẽ không thể tạo ra thành tựu lớn lao gì, nếu tư chất đã bình thường như vậy thì đao trong tay nàng quả thực có gì khác với cái cuốc và bàn tính đâu.

Lúc nàng suy nghĩ lung tung thì Ngô Sở Sở hiểu kỳ hỏi:

- Lời đồn gì?

- Có người nói, sở dĩ năm xưa Bắc đao Quan Phong rút cổ nơi quan ngoại, mấy chục năm không đặt chân vào Trung Nguyên một bước, là vì bại bởi Sơn Xuyên kiếm Ân Văn Lam, đủ thấy “Đoạn Thủy Triền Tì” chỉ là thứ nhị lưu, vậy mà không biết xấu hổ đồng xưng Nam Bắc với Phá Tuyệt Đao.

Kỷ Vân Trầm nói:

- Càng gần Ân gia trang, lời đồn này càng thịnh, dưới cơn phẫn nộ, ta đã hạ chiến thư với Ân Văn Lam, muốn bác bỏ lời đồn rửa nhục_____nhưng bị từ chối.

...

- Tuy ta rất không cam tâm, nhưng Ân tiên bối làm người khiêm tốn lịch thiệp, lời nói cử chỉ đều khiến người khác dễ chịu thoải mái nên đã làm dịu đi lửa giận của ta. Lúc ta sắp đi, tình cờ thấy một đứa trẻ lén lút chạy ra Ân gia trang, cực kỳ lanh lợi, cũng không sợ người lạ...

Ân Bái hừ lạnh, mọi người hiểu ngay, đứa trẻ kia e chính là Ân Bái.

- Ta đoán đây là con của Ân gia, lên người lớn chạy ra ngoài chơi, ta muốn đưa nó về nhưng nó khóc mãi không thôi, ta dỗ nửa ngày cũng vô dụng, nghĩ mình dù sao cũng rảnh rồi nên dứt khoát dẫn nó đến chợ gần đó dạo một vòng chơi, con nít mà, chơi chẳng bao lâu là chán, đến lúc đó lại đưa nó về nhà là được. Không ngờ khi nghỉ chân trong túp lều, ta nghe người kể chuyện hát rong bịa chuyện Sơn Xuyên kiếm đã đánh Bắc đao đại bại thế nào.

...

- Ta nghe xong giận dữ, Ân gia là thế lực gì? Nếu không phải họ ngầm đồng ý thì sao có người dám nói những lời này dưới chân Ân gia trang?

Nói đến đây, Kỳ Vân Trầm hít sâu một hơi, sắc mặt càng lúc càng trắng:

- Ta nhất thời kích động...

- Nhất thời kích động bắt ta lại, ép cha ta chấp nhận chiến thư của người.

Ân Bái cười lạnh nói:

- Kỳ đại hiệp, thực là phong độ danh hiệp.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Ân Xưa Thù Cũ

Mọi người yên tĩnh chốc lát, nhất thời không biết nên nói gì.

Chu Phỉ không nhịn được nhớ tới ánh mắt ban nãy Kỷ Vân Trầm nhìn mình, liền để tay lên ngực tự hỏi: “Nếu là mình, mình sẽ làm ra loại chuyện kích động như vậy sao?”

Vừa nghĩ là cảm thấy không thể_____dù sao nàng cũng đánh không lại, hạ chiến thư thực là mất mặt.

Nghĩ vậy, trong lòng nàng không khỏi thê lương, đành tự an ủi mình: “Dù sao truyền nhân của Nam đạo không phải mình mà là mẹ mình, mẹ mình ngon hơn hẳn nhiều là được.”

Nếu Lý Cẩn Dung biết nàng có suy nghĩ này, đoán là có thể mời nàng ăn một bữa roi da xào sườn.

Kỷ Vân Trầm không lên tiếng nhưng Ân Bái thì rất hăng, nói khoác không biết ngượng:

- Buồn cười, dù cha ta mang thương tích ứng chiến, vẫn có thể đánh người bò càn ra đất!

Lời này vừa thốt, ai nấy đều mang vẻ mặt khó nói, ngay cả Ngô Sở Sở cũng nghe không nổi. Một đứa trẻ ranh to xác đứng lên đã sắp cao bằng nóc phòng mà mở miệng là “cha ta thế này cha ta thế nọ”, quăng hết tiền đồ bản thân, lại còn quái đản không tự biết xấu hổ.

Chỉ có Chu Phỉ sợ hãi phát hiện suy nghĩ ban nãy trong lòng mình lại y hệt tên tiểu bạch kiếm này, bèn vội lấy người khác làm gương, im lặng cúi đầu tự kiểm điểm.

Kỷ Vân Trầm không tức giận, thản nhiên nói:

- Không sai, ta không phải đối thủ của Ân tiên bối... ta không phải là đối thủ của ông há chỉ về mặt võ công?

Tạ Doãn bưng bát rượu gạo đã hâm nóng xoay qua xoay lại ủ ấm tay, chậm rãi nói:

- Kỷ đại hiệp, lời nói như bột khí, có những lời thẳng như thuốc tốt, cũng có những lời như thuốc độc, làm loạn hồn phách, ra khỏi miệng, vào tai huynh, hể huynh để nó trong lòng thì vô hình trung đã bị người ta thao túng. Lòng người hiểm ác như thâm cốc cửu u, người khác tâm cơ ngàn tầng mà huynh thành tâm thẳng thắn, khi đó tuổi huynh còn trẻ, nhất thời kích động bị lừa, vốn không cần quá tự trách.

Kỷ Vân Trầm im lặng chấp tay với hân tử lòng biết ơn.

Nhưng Ân Bái nhảy dựng lên mắng to:

- Người thì biết cái gì? Người biết cả nhà bị diệt là cảm giác gì sao?

Chu Phỉ chợt nhớ tới lai lịch của “Đoan vương” mà Ngô Sở Sở nói với nàng, lập tức vô thức nhìn về phía Tạ Doãn.

Về mặt Tạ Doãn vẫn yên tĩnh tốt tính như cũ, ngay cả ánh mắt cũng chưa từng dao động, thậm chí còn có chút cười nhân nhượng, vô cùng nhã nhặn nói với Ân Bái:

- Ân thiếu hiệp, oan có đầu nợ có chủ, người đòi nợ sai người, dù người khác có thấy người đáng thương nên không trách tội người nhưng

người có thể tự xem mình là người thắng sao? Kẻ đầu tên chân chính chẳng phải sẽ cười người ngốc à?

Sắc mặt Ân Bái thoát đỏ thoát trắng, ghen không thốt nên lời.

- Đa tạ công tử giúp ta gỡ tội.

Kỷ Vân Trầm nói, hẳn không nghe Văn Dục xưng hô với Tạ Doãn là “Đoan vương” bên ngoài khách điểm, chỉ nghe Bạch tiên sinh gọi “tam công tử” gì đó, thế là cũng gọi “công tử” theo, tiếp đó lại nói:

- Nhưng Kỷ mỗ quả thực đã phạm lỗi lầm, thiếu nợ thì không có gì hay để chống chế.

Chu Phi bây giờ mới hiểu ban nãy Tạ Doãn nói “ít nhất nhân phẩm cũng không tồi” là có ý gì. Một người nếu còn biết xấu hổ, còn biết thảng thẩn nhận tội, thì bất kể người đó trông chường mắt thế nào, trông do dự thiếu quyết đoán thế nào, dầu không phải anh hùng cũng không tới nỗi thành cầu hùng. (1)

(1) Cầu hùng: chỉ người nhát gan, vô tích sự.

- Sau này ta mới biết, trước khi ta vô cớ khiêu khích, Ân tiên bối vừa đánh đuổi Bắc Cầu, trên người vốn mang thương tích, lại bị ta bức bách, bất đắc dĩ mang thương tích ứng chiến. Nhưng dù là như vậy, ta vẫn thua, lúc tử võ, ông vốn có thể giết ta nhưng lại thà chấn vỡ kiếm mình khiến bản thân thương tích chồng chất cũng không làm gì ta. Ta nhớ khi đó ông đã nói một câu...

Chu Phi hỏi:

- Câu gì?

- Ông nói “tuy giang sơn thời nào cũng có anh hùng nhưng mấy mươi năm sau nhất định là thời buổi khó khăn, những hậu sinh các cậu phải xông pha núi đao biển lửa, sao có thể không dựng chết dưới tay ta?”

Chu Phi bưng chén rượu đặt dưới mũi, nhất thời quên uống.

Ánh mắt Kỷ Vân Trầm nặng nề nhìn chăm chăm rượu gạo trong tay, khi hân còn trẻ, dễ dàng đắc ý, dễ dàng kích động, tính tình có chút nông nổi, hăng hái nói đầy nghĩa khí, một câu hợp ý là có thể cùng người ta uống say bí tỉ, hai câu bất hòa là có thể rút đao rút kiếm ra tay đánh đập.

Nhưng hai mươi năm mưa gió trôi qua đủ mài đá tảng thành hạt cát, cũng đủ để khiến một người hoàn toàn thay đổi.

- Tuy ta bại dưới tay Ân tiên bối nhưng tâm phục khẩu phục, đương nhiên đưa trả con người ta trở về.

Kỷ Vân Trầm nói:

- Nào ngờ khi ta đưa A Bái về Ân gia trang...

Sắc mặt Ân Bái đột nhiên trở nên cực kỳ đáng sợ.

Chu Phi nghĩ nghĩ, hỏi:

- Cho nên lúc đó có người lợi dụng người làm tiêu hao sức chiến đấu của Sơn Xuyên kiếm, sau khi người đi thì lập tức đánh úp Ân gia trang___người đó là ai?

Vì vừa nãy Kỷ Vân Trầm nói Ân Văn Lam trước khi tử võ với hân, từng động thủ với Bắc Đẩu, Sơn Xuyên kiếm là tuyệt đại cao thủ, nói không chừng võ công còn trên cả Lý Chủy, Ân Văn Lam bị thương thì người từng đánh với ông càng chẳng tốt lành gì, Bắc Đẩu không quá có khả năng vừa đặt bẫy vừa đi đánh trước để tự làm tiêu hao năng lực bên mình.

Kỷ Vân Trầm tự rót cho mình một ít rượu gạo, không trả lời.

Hoa chương quĩ chợt lớn tiếng nói:

- Huynh đệ, đến lúc này rồi mà đệ còn bảo vệ tên tiểu tử này! Có gì không thể nói? Không sai, có câu “cây cao gió lớn”, năm xưa không ít người hại Ân đại hiệp, mấy năm nay huynh đệ chúng ta mai danh ẩn tích chính là để truy tra chân tướng năm xưa, Bắc Cầu ép Ân gia trang quy thuận ngụy triều là một, không ít kẻ vô danh tiểu tốt theo chân chúng đục nước béo cò thì khỏi phải nhắc, ngoài ra, còn một bên khác cũng là một kẻ chủ mưu_____Ân Bái, người nghe cho rõ đây, đó chính là người cha nuôi tốt mà người nhận đấy!

Chu Phi cho rằng Ân Bái sẽ lại giống như chó bị giẫm đuôi, nhảy dựng lên sủa inh ỏi một tràng, nào ngờ hắn ta lại ngậm chặt miệng, ngoại trừ u ám nhìn Hoa chương quĩ thì không nói gì cả, nhìn vẻ mặt hắn ta, dường như không hề bất ngờ.

Hoa chương quĩ cười lạnh dùng cánh tay cụt còn sót lại vỗ vai Kỷ Vân Trầm, nói:

- Thấy chưa, bây giờ đệ nhìn rõ mình nuôi lớn thứ gì chưa?

Kỷ Vân Trầm đổ hết rượu gạo vào miệng, không biết vì uống quá nhanh hay vì điều gì khác mà gương mặt đỏ từ vành mắt cho đến trán, gân trên thái dương giương nanh múa vuốt, tựa như muốn nứt da tung ra ngoài.

Hoa chương quĩ cảm hận nói:

- Tên ngốc này lòng đầy áy náy, hơn hai mươi năm qua chưa từng có một giấc ngủ yên, thề không bao giờ động võ cùng ai nữa, trừ phi chính tay đâm chết kẻ thù_____còn nuông chiều nuôi lớn tên bội tình bạc nghĩa này.

Ân Bái cười lạnh nói:

- Có trách thì trách trên đời không tường nào gió thổi không lọt____dám hỏi Hoa đại hiệp, nếu ông biết đường phụ chính là kẻ hại chết cả nhà ông thì ông còn có thể tiếp tục giả vờ làm hiếu tử hiền tôn không?

Hoa chương quỹ không ưa hẳn ta chỉ sợ không phải ngày một ngày hai, gương mặt béo hiền từ trờng mắt giận dữ:

- Ta nào có năng lực này nhưng ta thấy người giả vờ cũng vô cùng nhuần nhuyễn lắm, đúng là anh hùng xuất thiếu niên.

Kỷ Vân Trầm:

- Được rồi!

Hoa chương quỹ đột nhiên đập vỡ chén rượu tron tay, chỉ vào Kỷ Vân Trầm nói với Ân Bái:

- Năm đó người thành linh không từ mà biệt, có biết đệ ấy tìm người thế nào không? Suýt nữa đệ ấy đã lật tung từng tảng đá khắp ba ngọn núi sáu con sông rồi! Sau đó người trở về, ta thấy thần sắc người nham hiểm, ánh mắt người bất thường, ta nhắc đi nhắc lại với đệ ấy là phải cẩn thận nhưng đệ ấy cứ không nghe, thế nào? Bị chó phản bội cắn một cái có đau không? Bị ép tự hủy kinh mạch dễ chịu không?

Bên này vốn đang nhớ lại những ký ức huy hoàng năm xưa thì đột nhiên cãi vã.

Ba người Chu Phi, Tạ Doãn, Ngô Sở Sở hoàn toàn không biết câu chuyện tiếp tục thế nào, chỉ có thể chấp vá đại khái từ những lời ồm tỏi đó để tìm chút chân tướng____Ân Bái tình cờ biết Ân gia trang bị diệt liên quan đến Kỷ Vân Trầm, bởi vậy bị phần bỏ đi, ở bên ngoài không biết đã gặp phải điều gì mà nói chung là bị Thanh Long chúa nhật về, ngày ngày học tập làm thế nào để trở thành một đại ma đầu, thời gian không phụ người có lòng, về mặt “tâm thuật bất chính”, hẳn ta quả nhiên có thiên phú

dị bẩm, vừa mới ra nghề đã thành công ám hại Kỷ Vân Trầm tự hủy kinh mạch.

Kỷ Vân Trầm đứng bật dậy:

- Nghỉ ngơi đủ rồi, ta tiễn mọi người ra ngoài.

Hoa chương quỹ rất có nội hàm, tuy thất thố nhưng chỉ hơi nhắm mắt là khôi phục như thường, giờ tay khống chế Ân Bái, tóm cổ họng hấn ta, ép hấn ta câm miệng, sau đó dùng tay khống chế, theo mọi người ra ngoài.

Khi thấy ánh mặt trời lặn nửa thì đã sắp giữa trưa.

Vừa từ dưới đất bò lên, ánh mặt trời có vẻ hơi chói mắt, Chu Phi lộ đầu nhìn, núi cao kéo dài quả nhiên gần ngay trước mắt, ngửa đầu là có thể loáng thoáng thấy đỉnh núi ẩn trong mây mù, sườn núi khoác một màu xanh biêng biếc nổi bật, gió thổi cũng không lay động, nhìn xa xa có thể thấy rừng trúc tiêu tương chạy dài vô tận, đúng là một mảnh sơn hà xinh đẹp đoan trang.

Tiếc rằng, sơn hà tuy đẹp nhưng không dấu chân người. Có thể thấy gần đó vốn dĩ có ít thôn làng, loáng thoáng còn sót lại vài gian nhà rách ngói vỡ, nhưng đều đã thành di tích, vật sống đã chạy hết từ lâu, núi hoang chim dại, dấu vết con người mờ mịt, càng lúc càng xơ xác tiêu điều.

Mọi người ai cũng quen dải nắng dầm mưa, có thể đi cả đêm chẳng thấy mệt gì. Chỉ có Chu Phi để ý nhìn sắc mặt Ngô Sở Sở, đề nghị:

- Nghỉ ngơi trước một lát nhé, trời còn sớm, chiều lại đi cũng không muộn.

Ngô Sở Sở tuy cố nhin không lên tiếng nhưng nghe lời này như được đại xá, đặt mông ngồi xuống đất, thật muốn cứ thế mà nằm luôn.

Tạ Doãn chấp tay nói với Kỷ Vân Trầm:

- Đa tạ Kỷ đại hiệp dẫn đường.

Kỷ Vân Trầm lắc đầu, hỏi:

- Công tử muốn đi về đâu?

Tạ Doãn cười nói:

- Một người nhàn rồi như ta, có nơi nào không thể đi? Ngược lại hai vị đây đã náo loạn như thế, e là không thể về khách điểm Tam Xuân nữa, dự định đi về đâu?

Chu Phi nghe đến đây, trong lòng chợt nảy ra ý tưởng, vội tận dụng muốn giúp đại đương gia nhà mình lôi kéo người, bèn nói:

- Nếu có lòng thì có thể theo ta về Thục Trung.

Chỉ là tiểu bạch kiếm Ân Bái kia có chút vấn đề, mang theo thì phiền phức, giết cũng không tiện, chẳng lẽ phóng sinh ngay tại chỗ? Hình như không tốt cho môi trường lắm.

Hoa chương quỹ mím cười, đang định trả lời thì đột nhiên, trong núi yên tĩnh chợt vang lên một tiếng thanh la, bầy chim giạt mình kêu loạn bay lên, Chu Phi dựng tóc gáy, nói với Tạ Doãn:

- Không phải người nói Văn Dục đáng tin sao? Sao dám hát tuồng này đuổi theo nhanh vậy?

Tạ Doãn trầm nghĩ: “Phí lời, Văn tướng quân đánh được một nửa, phát hiện lạc mất người thì đâu còn tâm trạng đối phó đám tà ma ngoại đạo này? Chắc chắn vội vàng tản đi rồi.”

Có điều lời này nói ra chắc chắn lại bị đánh, Tạ Doãn vội vã trưng ra vẻ mặt ưu sầu nói với Chu Phi:

- Ôi ta cũng không biết, có thể là cuộc đời tám chín phần mười là không như ý chẳng?

Chu Phi liếc hẳn, mặt không biểu cảm đập hẳn một cú.

Tạ Doãn:

- ...

Chu Phi nói:

- Không biết tại sao, thấy người chớp chớp mắt là bức mình.

Nói xong, nàng xách trường đao đề phòng bốn phía, tiếng thanh la này vang vọng khắp sơn cốc, nhất thời không rõ là từ đâu truyền tới, Hoa chưởng quỹ bóp cổ họng Ân Bái, nói:

- Đi theo ta!

Cả đám người vắt chân lên cổ chạy trong tiếng chiêng trống rung trời.

Hoa chưởng quỹ không hổ là người đón đưa khách ở nơi này nhiều năm, nghiệm nhiên trở thành thổ địa, chui đông chui tây giữa núi rừng rậm rạp, lúc bắt đầu Chu Phi còn có thể nhớ đường nhưng sau khi xoay hai vòng thì đầu óc quay mòng mòng, đành phải cầm đầu đi theo, tiếng thanh la dần nhạt bớt, Hoa chưởng quỹ dẫn họ đến một nơi lưng chừng núi_____đường ở đây vô cùng hẹp, phía sau còn có một sơn động thiên nhiên có thể nghỉ ngơi, trốn vào vô cùng bí mật, từ trên cao nhìn xuống vừa vặn dễ thủ khó công.

Chu Phi đánh giá chung quanh, còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì nghe Ngô Sở Sở hét nhỏ, chỉ thấy một đám bóng trắng không biết từ khi

nào bỗng bệnh mà tới, trong mấy hơi thở đã đến cuối đường nhỏ lên núi, người đi đầu cầm ở bên đường một lá cờ Thanh Long, sau đó tách ra hai bên, mặt Thanh Long chúa như cá nheo vượt lên cả mọi người, ung dung ngẩng đầu nhìn bọn Chu Phi già yếu bệnh tật, lập tức vẫy tay vào không trung, một loài động vật như con chuột to màu xám thình lình nhảy xuống khỏi cái cây phía trên Ân Bái, chốc lát đã chạy vào tay Thanh Long chúa.

Thanh Long chúa vô cùng yêu thương bé con chuột đó, dùng ngón tay vuốt lông nó, không hề chê bẩn, còn hôn lên một cái, cười nói:

- Chó chưa gỡ vòng cổ, đừng hòng ai bắt được.

Ân Bái luôn bị Hoa chương quỹ bóp cổ, thật may chưa tắt thở, khó khăn lắm Hoa chương quỹ mới nới lỏng tay, hẳn ta cuối cùng cũng có cơ hội nói chuyện:

- Bọn ta mỗi ngày đều ăn một loại đan dược, trên cơ thể có mùi, con người không ngửi được, chỉ có con chuột tìm hương kia là có thể ngửi được, chạy đến chân trời góc biển đều có thể bị tìm ra, ai bảo các người cứ cường ép ta theo?

Người này có rắm không thả sớm, đúng là cực kỳ đáng ghét, Chu Phi cảm thấy mặt mũi của Sơn Xuyên kiếm đã không đủ dùng nữa, nàng nhất định phải ra tay làm thịt tên tiểu bạch kiếm này mới có thể tiêu tan mối hận trong lòng.

Thanh Long chúa buông lỏng tay, con chuột xám được huấn luyện bò từ cánh tay lên vai hẳn ta, đoan chính ngồi đó, đôi mắt nhỏ xoay loạn tít.

Thanh Long chúa nói:

- Không sai, mau trả con chó nhỏ nhà ta về, bốn tọa thường cho các người toàn thân.

Chu Phi đang định mở miệng đáp trả thì bị Tạ Doãn đưa tay cản.

Hắn hơi nhích lên một bước, không biết lấy từ đâu ra một cái quạt, xách ngược xoay tới xoay lui, thay đổi bộ dạng hận không thể ôm đù Chu Phi hô cứu mạng lúc trước, trong từng cử chỉ đều toát lên khí chất quý phái bình tĩnh ung dung.

Tạ Doãn khoát tay, ném ra thứ gì đó từ trong ống tay áo, chỉ nghe “xèo” một tiếng, một đoạn pháo hoa nổ trên trời như sao chổi, dù là giữa ban ngày cũng vô cùng chói mắt.

Sắc mặt Thanh Long chúa chợt trở nên khó coi, vội nhìn sang Chu Phi, nơi đây gió núi lạnh lẽo thổi đông đưa cành cây qua lại, giống như có người mai phục.

Tạ Doãn nhìn hắn ta, như cười như không nói:

- Thật sao? Bốn vương sống đến từng này, lần đầu nghe có người nói muốn cho ta toàn thân, chắc, Tào Trọng Côn còn không chịu, Thanh Long chúa phúc hậu hơn ông ta nhiều.

Chu Phi khiếp sợ lau mặt nhìn Tạ Doãn, trong chớp mắt hắn đã từ gã bịp bợm giang hồ nói năng dẻo quẹo hóa thân thành “Đoan vương gia”, nàng nhất thời không tiêu hóa được.

Tạ Doãn lập tức nghiêng người, đưa lưng về phía Thanh Long chúa, vẻ mặt cao thâm khó dò thình lình thay đổi, nhe răng nhếch miệng làm mặt quỷ với nàng.

Chu Phi:

- ...

Sau đó Tạ Doãn từ từ đi tới trước mặt Ân Bái, nghênh đón ánh mắt kinh hãi giống hệt của cả Ân Bái và Hoa chương quỳ, dùng quạt hất cầm Ân Bái, quan sát tỉ mỉ chốc lát rồi lại vỗ nhẹ trên mặt hắn ta mấy cái, nói:

- Bốn vương ban đầu còn có chút không tin, có điều nhìn trận chiến không đánh đã khai của Thanh Long chúa như vậy, xem ra “sự kiện kia” là thật?

Sự kiện nào?

Đám người xung quanh đều không biết hắn đang nói gì, đành phải nghiêm mặt tập thể, cố sức không lộ dáng vẻ ngơ ngác phá đám.

Tạ Doãn không coi ai ra gì, chậm rãi nói với Ân Bái:

- Giao Sơn Xuyên kiếm ra đây, bốn vương tha người một mạng.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Trảm Tự Quyết

Kỷ Vân Trầm và Hoa chương quỹ nhìn nhau, vẻ mặt ai nấy đều khiếp sợ.

Chỉ có Chu Phỉ cảm giác mình làm rơi đoạn từ cổ trở lên ở khách điểm Tam Xuân rồi, còn đang buồn bực nghĩ: “Sơn Xuyên kiếm không phải đã chết rồi sao? Còn giao cái gì?”

Ân Bái bị Hoa chương quỹ kẹp cuống họng, con người trợn trừng sắp rớt ra ngoài, ánh mắt hóa thành mũi khoan đâm thủng hận ghim vào Tạ Doãn.

Tạ Doãn mỉm cười, nói:

- Đầu tiên người nói lão Cửu Long chẳng qua là phường nhị lưu, phải nịnh bợ ngay cả người như người, dám thuộc hạ ông ta mang đến lại càng là lâu la, sau đó người nói người lừa lão Cửu Long, không cần thận giết chết ông ta, cho nên Thanh Long chúa muốn truy sát người___thiếu niên, tự người nghe xem, người nói chuyện câu trước câu sau có khớp nhau không? Phiền người bịa lời nói dối cũng phải bịa có tâm chút, đừng không dùng đến não chứ.

Nghe bảo nói dối cũng phải dùng não, Chu Phỉ nhanh chóng chớp chớp mắt.

Nàng vừa nảy cũng cảm thấy có chỗ kỳ kỳ, chỉ là không nghĩ kỹ, bây giờ nghe Tạ Doãn nói mới biết kỳ chỗ nào, Chu Phỉ thầm nghĩ: “Ồ, âm ỉ nửa ngày đuổi giết hắn ta là vì hắn ta trộm đồ của Thanh Long chúa, còn gạt kẻ ngốc lão Cửu Long hộ tống giúp.”

Ân Bái tức khắc hơi bối rối.

Tạ Doãn lại nói:

- Nếu không phải đoán được Sơn Xuyên kiếm có khả năng nằm trên tay người, người thật sự tưởng rằng chỉ với mấy câu chót lưỡi đầu môi là có thể khiến bốn vương giúp người? Người cảm thấy ta khờ, hay là ta đoạn tụt?

Ân Bái giận đỏ mặt tía tai, rất muốn phỉ nhổ vào mặt Tạ Doãn, nhưng nhất thời không nghĩ ra được từ để nói___hắn ta không thể tự phơi bày xuất thân của mình trước mặt Thanh Long chúa, dù muốn mắng sa sả cũng phải châm chước câu từ, đề phòng lỡ miệng, rất khó chịu.

Thanh Long chúa thận trọng hỏi:

- Ta nói đại tướng quân Nam triều sao lại vô duyên vô cớ xuất hiện ở đây, không biết các hạ là vị quý nhân nào?

Tạ Doãn mỉm cười, không lên tiếng.

Bình thường tình huống thế này, sau khi hắn nở nụ cười đầy tiên khí thì phải có một thuộc hạ có mắt nhìn đứng ra, thay hắn tuyên bố “vương gia nhà ta là ai”.

Nhưng Tạ Doãn cười xong, phóng tầm mắt nhìn ra bốn phía___lại phát hiện không có bố trí nhân vật này.

Kỷ Vân Trầm và Hoa chương quỹ ù ù cạc cạc, không biết gì hết.

Tạ Doãn đành phải nháy mắt ra hiệu với Chu Phỉ, Chu Phỉ khó hiểu nhìn lại, mắt to trừng mắt nhỏ với hắn, hoàn toàn không tiếp thu được sự phô trương của Đao vương diện hạ___Tạ Doãn rất buồn bực, kẻ địch bất ngờ tới mà trận doanh phe mình không một ai có thể phối hợp với hắn!

Vào lúc da đầu hần tê đại nghi làm thế nào để bổ khuyết hình tượng cho hoàn mỹ thì cuối cùng cũng có người đứng ra cứu giúp.

Ngô Sở Sở búi mái tóc mây, bước lên phía trước, nhẹ nhàng hành lễ với Thanh Long chúa, nhỏ nhẹ nói:

- Vương gia nhà ta phong hào là “Đoan”.

Tạ Doãn xoay mở quạt ra, bề ngoài lơ đãng gật đầu, kỳ thực là đang phong độ ngời ngời quạt đi mờ hôi lạnh trên người.

Ngô Sở Sở xuất thân danh môn, khí chất trong từng cử chỉ khác xa một trời một vực với đám giang hồ lỗ mãng chân đất quê mùa, vừa mở miệng là tựa như có gió mát thổi qua, phảng phất như một đóa lan cao quý yêu kiều mọc giữa bãi tha ma, vì quá xinh đẹp và tương phản nên khiến người ta hơi sợ hãi... đặc biệt là loại người đa nghi như Thanh Long chúa.

Ngô Sở Sở nói xong, cúi đầu nở nụ cười rồi quay về phía sau Tạ Doãn. Tim nàng đập dồn dập sắp nhảy khỏi cuống họng, nếu không phải trước đây từng theo Chu Phi xông ra khỏi thành Hoa Dung bị hai Bắc Đẩu bao vây, xem như từng trải qua sóng gió thì ban này chân nàng run cầm cập có đứng vững hay không còn chưa chắc.

Thanh Long chúa đại khái năm mơ cũng không ngờ, thủ lĩnh của tứ đại ma đầu tội ác tày trời như hắn sẽ có ngày bị một tiểu nha đầu hai tay xách không nổi nửa thùng nước lừa gạt.

Đúng lúc này, không hiểu sao lại trùng hợp như vậy, trong núi có một cơn gió nổi lên, tiếng gió vi vu rì rào thổi qua cánh rừng tựa như có người đang xì xào khe khẽ, trong lòng Thanh Long chúa đa nghi, cảm thấy đâu đâu cũng có bẫy, thần hồn nát thần tính, trông gà hóa cuốc.

Tuy Chu Phi không làm được nha hoàn báo danh nhưng vẫn làm được hộ vệ tận tụy, tay nàng chậm rãi đẩy vỏ đao đeo sau lưng ra, một tiếng

“keng” vang vọng giữa núi rừng, mang đến cảm giác nghiêm túc sát phạt khó nói rõ thành lời, từ trên cao mỉm cười nhìn xuống Thanh Long chúa.

Tạ Doãn cười nói:

- Thứ này có phải của người không, trong lòng người hiểu rõ, thế gian chỉ có đạo lý khổ chủ đòi lại đồ của mình, những người khác đều là danh bất chính ngôn bất thuận, hiện tại xương cốt khổ chủ đã nát rữa không còn, hai ta tranh đoạt Sơn Xuyên kiếm đều chỉ có thể xem là tặc, tiền bối như Thanh Long chúa sẽ không làm ra chuyện bỉ ổi “vừa ăn cắp vừa la làng” chứ?

Sắc mặt Thanh Long chúa khó coi.

Tạ Doãn nói xong, không thèm nhìn Thanh Long chúa và đám chó săn của hắn ta, xoay người đi lên núi.

Lúc này, khí thế toát ra từ hắn quả thực khó có thể hình dung, chỉ riêng bóng lưng kéo dài ấy là Chu Phi cảm thấy hắn có thể dùng để đem đi tạo phản bức vua thoái vị được rồi.

Thanh Long chúa chịu thiệt lớn dưới tay Văn Dục, may là Phi Khanh tướng quân giữa chừng không biết có chuyện gì mà bỏ đi rất vội vàng.

Càng xuôi nam, thế lực Nam triều Hậu Chiêu càng mạnh, bọn “chó săn triều đình” như Văn Dục tự nhiên cũng càng càn rỡ, Thanh Long chúa quay đầu nhìn mấy người mình vội vàng đem theo này thì nhất thời không đủ sức, ngật ngừng không dám đuổi theo.

Thanh Long chúa không phải không nghi ngờ tên thư sinh tự xưng “Đoan vương” này cố ý ra vẻ huyền bí lừa bịp chơi trò “không thành kế”, nhưng hắn ta đã tận mắt thấy Văn Dục, còn đích thân chịu lỗ, lúc đó Phi Khanh tướng quân đã nói rõ rằng trong khách điểm Tam Xuân có “quý nhân” đang ở, xem ra quý nhân kia hẳn là Đoan vương.

Tình hình lúc đó là Văn Dục nhường hẳn ta chứ không phải hẳn ta đánh lui đại quân triều đình, Văn Dục có lý do gì không ở bên chủ nhân nhà mình mà còn chơi “không thành kế” với hẳn ta?

Tạ Doãn ngụy trang thực sự quá giống, và lại nói chuyện đâu ra đấy, Thanh Long chúa bất giác tin ba phần.

Tạ Doãn để Ngô Sở Sở đi trước nhất, đi giữa là Kỷ Vân Trầm đang căng thẳng và Hoa chưởng quỹ túm Ân Bái không cho hẳn ta nói lung tung, Chu Phi là người duy nhất không phải “thân mang tàn tật” và “không bằng tàn tật” nên không còn lựa chọn nào khác, đành xách đao đoạn hậu.

Kỳ thực Tạ Doãn vừa liếc nhìn tư thế đứng của Thanh Long chúa liền biết hẳn ta bị thương. Một mình Văn Dục chưa chắc đấu thắng đại ma đầu ác danh lan xa này, nhưng ông nhiều thuộc hạ binh lính, hơn nữa ai nấy đều kỷ luật nghiêm minh_____nếu không phải Thanh Long chúa có thương tích trên người thì dù hôm nay Tạ Doãn không hát “không thành kế” mà có tiếp viện thật cũng chưa chắc dọa dẫm được người ta.

Bây giờ núi này thoạt nhìn yên tĩnh, hẳn càng biểu hiện không sợ hãi thì Thanh Long chúa càng dẫn đo cân nhắc.

Tạ Doãn không tin con cá nheo lớn này sẽ không tham sống sợ chết____kẻ điên cuồng chân chính, chuyên môn làm chuyện xấu mấy chục năm, thực rất khó kéo dài lâu không suy suyển.

Họ đi từng bước từng bước về phía trước, thần sắc Thanh Long chúa khó đoán, đứng nguyên tại chỗ, ánh mắt sắc bén ngay cả Chu Phi cũng cảm thấy như có gai sau lưng, lúc này, mạng nhỏ của họ hoàn toàn phụ thuộc vào một ý nghĩ của Thanh Long chúa.

Nàng liều mạng dựng thẳng tai để ý động tĩnh sau lưng, đi thật xa vẫn không dám buông lỏng, tiếng nhạc sau lưng cứ vọng tới không ngừng.

Tay Chu Phỉ đề lên chuôi đao hai lần, không dám quay đầu, đành lẳng lẳng đếm nhịp tim của mình, thầm nghĩ: “Đi chưa?”

Thanh Long chúa âm trầm nhìn bóng lưng Ân Bái từ từ đi xa, cuối cùng quyết định hôm nay không đủ nhân lực, tạm thời từ bỏ, hắt ta vung tay áo, các giáo chúng bạch y bên cạnh được huấn luyện nghiêm chỉnh chuẩn bị lùi lại.

Đúng lúc này, con chuột tìm hương đột nhiên trượt xuống vai hắt ta.

Con thú nhỏ này không cảm nhận được sóng ngầm mãnh liệt và sự nghi kỵ lẫn nhau giữa họ, thấy mùi hương mình theo dấu dần bay xa thì cho rằng mình vẫn chưa xong việc, linh hoạt nhảy nhót tại chỗ mấy cái rồi tung bốn chân đuổi theo trên con đường nhỏ.

Một tùy tùng bên cạnh Thanh Long chúa thấy vậy, vội giơ tay muốn bắt thì bị Thanh Long chúa cản.

Cái đuôi dài nhỏ của con chuột tìm hương lắc lư, đi lại vô cùng nhẹ nhàng, vừa chạy vừa nhảy men theo sơn đạo.

Thanh Long chúa như có điều suy nghĩ nhìn con chuột xám lớn kia chốc lát, bỗng nhiên cái miệng rộng nứt ra, nói:

- Giỏi, suýt thì bị một đám nhãi ranh lừa gạt.

Chuột tìm hương tuy có sở trường đặc biệt nhưng bản chất vẫn là loài chuột, tính tình nhạy cảm, gặp nơi đông người sẽ trốn đông trốn tây, nhưng bây giờ nó lại yên tâm chạy trên sơn đạo như vậy, chỉ có thể nói rõ rằng sơn đạo này căn bản không có người!

Lòng bàn tay Chu Phỉ đột nhiên vô cớ lạnh lẽo, đúng lúc này, Thanh Long chúa vừa mới bị họ bỏ lại đột nhiên hét dài một tiếng, chấn động cả

núi xanh, thú vật kinh hoàng, bầy chim bay loạn, mà cây cỏ vẫn là cây cỏ, phía sau không hề có đại đội nhân mã mai phục nào cả.

Lộ rồi!

Chu Phi không chút nghĩ ngợi nói:

- Chạy!

Lời còn chưa dứt, Tạ Doãn đã chạy tới, một tay xách sau gáy Ngô Sở Sở, cả người bay đi trước như mũi tên rời cung.

Kỷ Vân Trầm và Hoa chương quỹ sau tiếng “bốn vương” ban nãy, một lần nữa khiếp sợ khinh công quỷ thần khó lường của hắn, có điều khiếp sợ thì khiếp sợ, bậc lão luyện giang hồ rất có bản lĩnh, cảm xúc mãnh liệt đến mấy cũng không làm lỡ chuyện quan trọng. Hoa chương quỹ đánh ngất Ân Bái, kẹp dưới nách như bao tải, sau đó dùng cánh tay cụt còn lại ôm lấy vật áo Kỷ Vân Trầm, bước chân như bay đuổi theo.

Chu Phi rơi lại phía sau một bước, quay đầu nhìn, thấy đám người Thanh Long đuổi theo rất nhanh, và một bóng dáng nhỏ màu xám lóe lên.

Đúng rồi, suýt quên mất con chuột chết tiệt kia!

Chu Phi dừng bước, thấy con chuột tìm hương đuổi theo trước, trường đao nàng cuốn lại, một tiếng “chít” vang lên, con chuột xám to đứt thành hai đoạn, nàng lấy một chân làm trục, dồn sức xoay người chém về phía mồm đá bên cạnh.

Lần này nàng dùng mười phần sức mạnh, Khô Vinh chân khí trước đây vận chuyển không mấy linh hoạt chống đỡ kinh mạch nàng đến cực hạn, lưỡi đao dài không quá hai thước xông thẳng vào tòa núi Nam Nhạc (1), trong khoảnh khắc lưỡi đao tiếp xúc với đá tảng, Chu Phi loáng thoáng

chạm được cốt lõi của thức “Sơn”__dùng cực mỏng cạy cực cứng, dùng cực yếu chém cực dày!

(1) Một cách gọi của núi Hành Sơn.

Mũi dao được rút Khô Vinh chân khí trượt vào giữa khe đá, Chu Phi chột hít sâu một hơi, dùng cổ tay kéo, cổ tay bị chặn tê rần, một khối đá to cứ thế bị nàng nạy, lắc lư trong không trung mấy cái rồi ầm ầm lăn xuống.

Lúc này, mấy lâu la Thanh Long đi đầu đã đuổi theo rất gần, chưa kịp đề phòng thì gặp phải “Thạch tướng quân” từ trên trời rơi xuống, người chạy nhanh nhất xui xẻo nhất, dưới tình thế cấp bách, bèn đưa tay kéo đồng đội của mình, suýt kéo cả người ta chết chùm, đám bạch y nhân bỗng chốc loạn cào cào.

Thanh Long chúa mắng to:

- Phế vật! Nha đầu thối tha!

Hắn ta đưa tay quăng một kẻ ngáng chân đi, qua không khí đánh vào tảng đá đang lăn xuống kia, một tiếng nổ vang rền, tảng đá tan nát trong tay hắn ta, bắn tung tóe khắp nơi.

Tình hình lúc này có thể nói là cực kỳ khủng hoảng, nhưng vào lúc mấu chốt, Chu Phi lại lĩnh hội Phá Tuyết Dao nhà mình sâu hơn một tầng.

Chút sợ hãi không đáng kể trong lòng kẻ “đệ nhất to gan của 48 trại” lập tức bị niềm vui sướng hòa tan, đồng thời chột nảy ra một ý nghĩ kỳ lạ: “Chín thức Phá Tuyết Dao bình thường đều là dùng lần lượt, liệu có khả năng dùng hai chiêu cùng một lúc hay không?”

Nói một cách đơn giản, khi dùng đơn đao, không thể nào đồng thời chém bên trái chặt bên phải, bởi vậy “xem hai chiêu thành một chiêu” cơ

bản là không thể thực hiện, phải là chuyên gia thông suốt nguyên lý mới có thể thay đổi chiêu thức.

Cách nghĩ của Chu Phi lại càng kỳ lạ, nàng phát hiện Khô Vinh chân khí vừa bá đạo vừa tinh tế, một mặt đường như có thể san núi lấp biển, duy ngã độc tôn, nhưng một mặt khác, mỗi lần hỗ trợ cho đao pháp khác nhau, nó đều xảy ra biến hóa rất vi diệu, tựa như đang hướng dẫn cho nàng ý của đao.

Chu Phi theo sơn đạo nhanh chóng chạy về phía cánh rừng rậm rạp nhất, cường chế dùng Khô Vinh chân khí mới lĩnh hội được trong thức “Sơn” vào chiêu “Bất Chu Phong”, đao pháp vốn dĩ nhanh như mây khói bỗng chốc trở nên bạo ngược, thành lốc xoáy rít gào mà đến. Chỉ trong một hơi thở, Chu Phi đã xuất ra liên tục bảy đao, nhìn không phân biệt được ánh đao, hung hãn tiến thẳng đến trước mặt Thanh Long chúa.

Thanh Long chúa từng giao thủ với nàng, lúc đó chỉ đánh mấy chiêu đã bị Văn Dục cản, không hề cảm thấy tiểu nha đầu này có bản lĩnh cỡ nào, bây giờ thành linh đối mặt với Phá Tuyết Đao danh chấn giang hồ 20 năm trước thì giật nảy mình, chỗ nội thương nơi ngực bị lưỡi đao bức ép bắt đầu phát tác.

Thanh Long chúa chột lùi về sau, đám thuộc hạ hắn ta đưa nhau bắt chước, vô cùng tham sống sợ chết, thấy lão đại lui xuống thì đương nhiên không nói hai lời, đồng thời dừng bước như lâm đại địch.

“Đại địch” Chu Phi lần này cũng không dễ chịu, khí hải đan điền của nàng đều bị bảy đao kia rút sạch, bây giờ nếu có người lao tới cho nàng một cú thì có lẽ ngay cả đao nàng cũng xách không nổi, tuy không hiểu Thanh Long chúa không bị sứt mẻ cọng lông nào mắc mớ gì lùi nhưng tốt xấu gì cũng cho nàng cơ hội thở lấy hơi.

Chu Phi bắt chước Tạ Doãn làm màu, xách ngược cương đao, khề nghiêng đầu, nói khoác không biết ngượng:

- Núi Hoạt Nhân Tử Nhân? Chẳng qua chỉ thế mà thôi, ta thấy người còn không bằng Mộc Tiểu Kiều nữa đấy.

Thanh Long chúa nghe nàng nhắc tới tên Mộc Tiểu Kiều thì càng thận trọng hơn, nghiêm giọng hỏi:

- Người rốt cuộc là ai?

Chu Phi không kịp tức khắc bịa cho mình một danh hiệu, lại không thể vô liêm sỉ mở miệng tự xưng “bốn gì gì đó” như Tạ Doãn, thế là hàng mi dày rậm của nàng nhấp nháy, như cười như không nói:

- Người đoán xem.

Thanh Long chúa:

- ...

Đúng lúc này, trên núi chợt vọng đến tiếng huýt dài, kinh công có thể tay không leo bên sông Tây Mặc của Tạ Doãn không phải hạng đùa, Chu Phi không ngờ trong thời gian ngắn như vậy mà hắn có thể leo cao đến thế.

Tiếp đó, một sợi dây mây thật dài không biết lấy từ đâu thả xuống, Chu Phi quấn vào cổ tay, toàn thân vọt lên trời, đồng thời trong lúc đang đưa, nàng dùng chút sức lực mới gom góp lúc nói chuyện ban nãy giờ ngang đao chém về phía Thanh Long chúa.

“Trảm” tự quyết Phá Tuyệt Đao nghe nói có uy lực có thể chém ngang thiên hà.

Thanh Long chúa đương nhiên biết rõ lợi hại, nhưng đao phía trên, hắn ta phía dưới, sơn đạo nhỏ hẹp, bên cạnh còn có một đám kẻ vướng víu

tay chân, Thanh Long chúa không còn cách nào khác, đành hét lớn một tiếng, ra tay đón đỡ.

Bỗng chốc, hai bàn tay hăn ta hiện lên quầng sáng, trên dưới hợp lại, kẹp chặt lưỡi đao Chu Phi.

Chu Phi sớm đã kiệt sức, đừng nói là “thiên hà”, dòng suối nhỏ nàng chém còn không nổi nữa là, một đao đó thanh thế to lớn, kỳ thực chỉ có mã ngoài, thấy đối phương ra tay, nàng bèn dứt khoát sảng khoái buông tay, tặng trường đao cho Thanh Long chúa, đồng thời mượn sức trong một chưởng này của hăn ta đưa mình lên cao mấy trượng, cộng thêm người bên trên phụ kéo, nháy mắt đã không thấy bóng dáng nàng đâu nữa.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Vật Cũ

Chu Phỉ nhờ vào Thanh Long chúa và sức mạnh dây mây, nhanh chóng lẩn vào rừng rậm, nàng quét mắt qua, chưa kịp tìm chỗ đặt chân thì đã bị một cánh tay kéo đi.

“Mặt tiền vương gia” mà Tạ Doãn vừa mới dùng làm bộ làm tịch sớm đã thành một miếng giẻ lau, hắn kéo cánh tay Chu Phỉ, sắc mặt khó coi hiểm thấy, giống như có thể mắng sa sả bất cứ lúc nào.

Nhưng đáng tiếc, Tạ Doãn chỉ biết nói ba láp ba xàm chứ không biết mắng người, nhịn hồi lâu mới ngớ ra là không nói được gì, bèn nói với A Phỉ:

- Một mình cô chống lại Thanh Long chúa? Sao cô không lên trời luôn đi?

Chu Phỉ thầm nhủ: “Nếu không có một chưởng của người ta thì với chút sức của người, cùng lắm chỉ có thể kéo được một rễ hồng thôi, còn muốn kéo ta lên à?”

Nhưng bây giờ tâm trạng nàng đang tốt, hiếm khi không thèm chấp nhặt với Tạ Doãn, chỉ chớp chớp mắt rất vô tội với hắn.

Võ học là con đường dài đằng đằng, trải nghiệm đại sát tứ phương đều chỉ là truyền thuyết, chỉ cần có vô số tích góp nhỏ nhặt của bản thân, cộng thêm duyên trời run rủi là có thể đạt được những thành tựu nho nhỏ, mỗi khi tiến về trước thêm nửa bước là giống như bay qua một tầng núi.

Phá Tuyết Dao đối với Chu Phi mà nói chẳng qua là trông bầu vẽ gáo, ngày nào năm mớ nàng cũng nhớ đi nhớ lại bài dạy có thể nói là qua loa của Lý Cẩn Dung, luôn cảm thấy thiếu thiếu gì đó, mông lung tựa như cách một lớp giấy cửa sổ.

Ban nãy khi bị Thanh Long chúa ép vào đường cùng, lớp giấy cửa sổ kia đột nhiên rách một lỗ nhỏ, cho một mảng ánh nắng xuyên qua, chiếu những tia sáng rực rỡ lên nàng.

Chu Phi ở sơn cốc của Mộc Tiểu Kiều đã sờ được ngưỡng cửa của “Phong”, trong sự bao vây của Bắc Đẩu tình cờ lượm được chữ “Phá”, còn thức “Sơn” đầu tiên tuy nàng đã học xong từ lâu nhưng mãi đến khi bị cá nheo to phần nộ truy sát phía sau, nàng mới xem như chân chính lĩnh hội.

Không biết người khác học võ luyện công là vì mục đích gì, có những người có lẽ là muốn “khai tông lập phái”, lại có những người thề cả đời đuổi theo danh hiệu “đệ nhất thiên hạ”, còn Chu Phi, nàng cũng tranh cường, cũng hiếu thắng, nhưng nàng không hề chấp nhất cho sự tranh cường hiếu thắng của mình, nếu nói ra thì ngược lại có chút giống “Ngũ Liễu tiên sinh” (1) trong truyền thuyết “mỗi khi lĩnh hội được gì thì vui vẻ quên ăn”.

(1) Hiệu của Đào Tiềm, vì trước nhà ông trồng năm cây liễu.

Bây giờ da đầu Tạ Doãn vẫn còn tê, lúc chạy, hẳn nghĩ Chu Phi tuy tuổi không lớn nhưng gặp chuyện thì vô cùng đáng tin, cũng phân biệt rõ nặng nhẹ nên không quá để tâm đến nàng, ai dè chạy được một nửa, quay đầu đã lạc mất nàng rồi!

Tạ Doãn vội để người khác lại, quay về tìm thì thấy nàng thực sự nghiêm túc đi “đoạn hậu”. Khi đó ba hồn của hắn bị dọa suýt mất luôn bảy phách___chiến đấu với Thanh Long chúa, hẳn không giúp được gì, nhưng

bỏ lại một mình Chu Phi, hẳn tuyệt đối không làm được, nếu thực không ổn thì đại khái hẳn cũng đành cùng nàng chết ở nơi đây.

Hiện tại, Tạ Doãn thấy nàng không may mắn hồi lỗi mà còn cười có chút đắc ý thì quả thực giận đến ngứa răng.

Cảm giác này rất mới mẻ, vì xưa nay đều là hắn làm cho người ta giận đến ngứa răng.

Tạ Doãn không mắng nữ tử được, đánh cũng đánh không lại, nhưng không thể nhịn nổi, đành cong ngón tay búng lên trán nàng:

- Cười cái gì mà cười!

Chu Phi:

- ...

Thứ này muốn tạo phản sao?

Tạ Doãn ra tay xong, không đợi nàng nhiều lời liền buông cổ tay nàng, sải đôi chân dài được trời ưu ái, nhanh chóng xẹt đi giữa núi rừng như con thoi.

Khi tốc độ của hắn được khởi động toàn bộ, Chu Phi đuổi theo khá vất vả, phải để hắn hơi dẫn đi mới được.

Chu Phi chợt cảm thấy có chút kỳ quái, luyện võ không như những thứ khác, một người đã học viết chữ muốn học đánh đàn thì phải học lại từ đầu, viết chữ đẹp hay không không liên quan đến đánh đàn giỏi hay không_____người có kinh nghiệm cao đến một cảnh giới nhất định có lẽ không giỏi chiến đấu nhưng không thể nào hoàn toàn không biết. Nếu một người không có kinh nghiệm đấu võ cùng người khác, không có phán đoán người ta sẽ ra tay thế nào, chỉ đơn thuần dựa vào chạy loạn lung tung né

tránh để thoát thân thì dù chạy nhanh như gió cũng khó mà thành thạo điều luyện như Tạ Doãn.

Nhưng kỳ lạ là, Tạ Doãn quả thực chỉ biết chạy.

Ở Tạ Doãn có rất nhiều thứ kỳ lạ, dù hỏi thẳng trước mặt hắn cũng sẽ không nói, nhưng bất kể hắn có cả núi bí mật bao trùm, Chu Phi vẫn vô thức tín nhiệm hắn... không biết có phải nhờ cái mặt hay không.

Tạ Doãn kéo nàng đến một nơi vô cùng bí mật, Chu Phi đang thất thần thì thấy một cái đầu ló ra bên mỏm núi, hô về phía họ:

- Bên này!

Chu Phi giật mình, đây là yêu nghiệt phương nào?

Nàng định thần nhìn lại, phát hiện cái đầu đó là của Ngô Sở Sở, hóa ra ngọn núi này có một đường hầm nhỏ vô cùng bí mật, không biết do thiên nhiên tạo thành hay do con người đào nên, bên cạnh cỏ dại um tùm, nếu không biết trước, chắc chắn sẽ bỏ qua.

Đường hầm vô cùng chật hẹp, Chu Phi quét mắt qua, nghĩ mà lau mồ hôi thay Hoa chường quý, cảm giác ông ấy phải dùng sức lấy hơi hóp bụng mới có thể tự nhét mình vào.

Tạ Doãn đẩy Chu Phi vào trong, hắn thì cẩn thận nhìn ngó bên ngoài rồi mới đi theo, lại dùng đá lấp kín cửa ra.

Chu Phi nói:

- Đừng căng thẳng, con chuột đó bị ta làm thịt rồi.

Tạ Doãn liếc nàng, giọng điệu bất thiện:

- Hào hán thật trâu___đội đã, đao cô đâu?

Chu Phi không có gì để nói.

Tạ Doãn im lặng chốc lát, quả thực khó mà tưởng tượng, dưới tình huống tay không tắc sắt, nàng làm thế nào để không hoảng không loạn dây dưa với Thanh Long chúa lâu như vậy nhỉ. Hắn thở dài nặng nề, sờ bên hông lấy ra một thanh kiếm___thiếu gia công tử ra ngoài, quạt và kiếm là trang phục tiêu chuẩn, giống như tiểu thư nhà giàu đeo vòng hoa châu ngọc vậy, đều là trang sức khá thịnh hành.

Tạ Doãn nói:

- Tuy không phải đao nhưng tạm thời ta không còn thứ khác, cô dùng đỡ trước đi.

Chu Phi cầm trong tay ước lượng, không những không cảm kích mà còn hỏi ngược lại:

- Người vẫn mang thứ này bên mình là để thêm can đảm hả?

Tạ Doãn:

- ...

Cái vị hể tới thời khắc mấu chốt là muốn dùng phương pháp “bạo lực” giải quyết hết thảy này lại rất nhanh nhạy khi sĩ nhục người phe mình.

- Vừa nãy nếu cô nói câu này nhanh như vậy thì tốt biết mấy?

Tạ Doãn xoa trán, quơ tay nói với Chu Phi:

- Trở về ta chắc chắn sẽ làm cho cô một cái hộp đeo đặc biệt, có bảy tám lỗ cắm xếp thành một vòng, lần sau cô ra ngoài, cắm bảy tám thanh đại đao vào, đeo sau lưng, đi trên đường giống như xòe đuôi vậy, vừa đẹp vừa tiện lợi, đỡ cho cô không đủ dùng.

Ngô Sở Sở nghe ý khiêu khích trong đó, chỉ sợ hai người họ bầu véo nhau trong cái nơi chật hẹp này, bèn vội kéo khuỷu tay Chu Phi lại, nói:

- Đừng ồn, mau vào trước đi, bên trong rộng hơn, bọn Kỷ đại hiệp đang chờ.

Trước đây ở 48 trại, không có ai kéo cánh tay Chu Phi cả___Lý Nghiên nếu dám bám dính như vậy thì đã bị gạt ra một bên từ lâu rồi.

Một cánh tay Chu Phi bị Ngô Sở Sở ôm, tay còn lại không biết đong đưa thế nào, bèn vội hóa thân thành một cây gậy to hình người, đi cùng tay cùng chân bị Ngô Sở Sở kéo vào, nhất thời quên tính sổ với Tạ Doãn.

Đi vào trong một chút là có thể nhìn ra dấu vết con người ở đây.

Gạch đất hai bên dần bằng phẳng, nhìn kỹ còn có thể thấy vết đao rìu đục đẽo.

Tìm được nơi bí ẩn như vậy, chắc chắn không phải là ăn hên.

Chu Phi nhìn quanh, hỏi:

- Phái Hành Sơn?

- Ủ, nghe nói năm xưa quan binh bao vây núi, đám trẻ đã theo con đường này chạy ra ngoài.

Tạ Doãn giải thích:

- Lúc đó vài băng hữu giang hồ ở gần nghe tin, từng chạy tới tiếp ứng, Phù Dung thần chưởng cũng nằm trong số đó. Bây giờ cả phái Hành Sơn đều đã người đi nhà trống, chúng ta không xem như khách không mời mà đến, có thể tránh vào đây một chút, ta thấy Thanh Long chúa quá nửa là bị thương không nhẹ, chắc sẽ không ở lại quá lâu.

Trong lúc nói chuyện, Chu Phi đã nhìn thấy ánh lửa, sau khi đi một đoạn trên con đường nhỏ bé chật hẹp, tầm nhìn đột nhiên mở rộng, tiếng vọng trong vách núi khiến tiếng bước chân càng thêm rõ rệt, cách một đoạn quanh co mà nàng cũng có thể nghe thấy Kỷ Vân Trầm và Hoa chương quỳ đang tranh luận gì.

Hoa chương quỳ nói:

- Trước đây khi chưa gặp, ta tưởng hắn ta chẳng qua chỉ trẻ tuổi xốc nổi, dễ dàng bị người khác xúi giục, về tình có thể thông cảm, nhưng bây giờ thì xem như ta được mở mang tầm mắt rồi____người như vậy mà để còn che chở?

Kỷ Vân Trầm thấp giọng nói:

- Hoa huynh, dù sao...

- Đừng chê lão ca đây nói chuyện không êm tai.

Hoa chương quỳ ngắt lời hắn:

- Nếu Ân đại hiệp còn tại thế, chắc chắn sẽ đích thân thanh lý môn hộ.

Kỷ Vân Trầm không đáp, có lẽ là nghe tiếng bước chân nên giơ đuốc ra đón:

- Chu cô nương, Ngô cô nương, và Đoan...

Kỷ Vân Trầm dừng lại, không biết xưng hô thế nào.

Tạ Doãn khoát tay, mặt không đổi sắc:

- Đoan gì chứ? Đều là lừa họ thôi, Kỷ đại hiệp cứ gọi ta “Tiểu Tạ” là được.

Loại hán tử từ quan ngoại tới như Kỷ Vân Trầm, từ nhỏ trừ luyện công thì chỉ có ăn cát nên bẩm sinh đã thiếu tâm cơ, bởi vậy năm xưa vừa vào Trung Nguyên liền bị người ta lợi dụng xoay vòng vòng, dù có giả vờ trong đầu có 18 dây đàn cũng theo không kịp loại người chém gió thành thạo “chín giả một thật” như Tạ Doãn.

Kỷ Vân Trầm do dự chốc lát, hỏi:

- Vậy xin hỏi Tạ công tử, ban nãy cậu nói “Sơn Xuyên kiếm” với Thanh Long chúa lại là chuyện gì?

Chu Phi nhân cơ hội này rút cánh tay cứng ngắc của mình ra khỏi cái ôm của Ngô Sở Sở, thờ ơ nghĩ: “Tám phần là do tên Tạ Doãn này bịa.”

Tạ Doãn nói:

- Xin lỗi, đều là ta bịa cả.

Kỷ Vân Trầm:

- ...

Tạ đại lừa bịp cất bước đi về phía trước, vừa đi vừa nói:

- Trước kia ta từng nghe một vài lời đồn, không rõ thực hư. Rằng năm xưa Nam đao bị Bắc Đẩu ám hại, một đường vừa đánh vừa lui, mấy lần ngờ không thể thoát thân, lúc đó ông đã làm một chuyện rất kỳ lạ___tự hủy đao của mình. Lời đồn này ta nghĩ mãi mà không hiểu, nếu bị người ta đuổi giết, tưởng rằng không thể thoát thân, huynh sẽ hủy binh khí của mình sao?

Chân mày Chu Phi nhúc nhích.

Tạ Doãn lại nói:

- Sau đó trong dân gian có kẻ tung ra một truyền thuyết vô căn cứ, nói rằng có một loại tà công, chỉ cần lấy được binh khí mang theo bên người nhân vật vang danh võ lâm thì có thể có được tuyệt kỹ thành danh của người đó khi còn sống... Kỷ đại hiệp đừng nhìn ta, ta cũng là nghe nói thôi, vì nghiên cứu chuyện này mà ta còn cố ý đi học rèn sắt đúc thép đấy.

Chu Phi khẽ thở ra một hơi, xoay mặt qua chỗ khác, nghĩ thầm: “Lại bắt đầu ba lớp ba xàm nữa rồi.”

Kỷ Vân Trầm là người thành thật, nghe Tạ Doãn ăn không nói có một hồi lại xem là thật, còn rất nghiêm túc hỏi:

- Sao có chuyện như vậy được? Đây rõ ràng là lời nói vô căn cứ. Chẳng lẽ Tạ công tử muốn nói với ta rằng, năm xưa Thanh Long chúa tính kế Ân gia trang là vì tin tưởng lời nói hoang đường này ư?

Tạ Doãn cười nói:

- Chuyện này huynh phải hỏi Ân công tử thôi, rốt cuộc tại sao Thanh Long chúa cứ nhất quyết muốn bắt hãm ta về?

Ân Bái vẫn chưa tỉnh, Hoa chường quỹ tát mạnh trên mặt hãm ta hai cái “chát chát”, đánh cho mắt hãm ta mở ra. Hãm ta mờ mịt mở mắt nhìn quanh, thấy Tạ Doãn thì sắc mặt thay đổi:

- Người...

Tạ Doãn cười híp mắt khoanh hai tay trước ngực:

- Ân công tử, bây giờ có thể nói tại sao Thanh Long chúa nhất định phải bắt ngươi rồi chứ?

Ân Bái ngậm chặt miệng theo phản xạ.

Tạ Doãn nói:

- Hoa chương quỹ nói người nhiều năm trước khi biết được chân tướng Ân gia trang bị diệt, trong cơn phẫn nộ từng phản bội đường phụ người, chuyện này ta tin, nhưng ta không tin sau khi nhẫn nhục dưới trướng Thanh Long chúa bao nhiêu năm như vậy, người sẽ làm ra loại chuyện ngu ngốc như chạy thật xa tới giết một người đã bị phế võ công từ lâu.

Ân Bái nghe thế, không lên tiếng, chỉ cười lạnh nhìn chăm chăm hẳn.

Trước đó, tên tiểu bạch kiếm này thoát nhìn như một kẻ phế vật chẳng ra sao, từ trên xuống dưới đều lộ sự nóng nảy khiến người ta ghét, bây giờ nhìn lại, hẳn ta vẫn chẳng ra sao, sự nóng nảy và ác độc ngoài mặt đã gỡ bỏ xuống, biến thành một loại u ám nào đó không nói rõ được, thậm chí có chút điên cuồng cố chấp.

Chu Phi hỏi:

- Cho nên bề ngoài là hẳn ta hung hăng dẫn lão Cửu Long đến gây chuyện nhưng thực tế là hẳn ta muốn mượn đao giết người__giết lão Cửu Long?

Nghĩ kỹ lại, Ân Bái một đường chạy tới đều khiến người ta cảm hận, trước tiên là không hỏi đúng sai phải trái đã ra tay với đám Bạch Khổng Phương__đương nhiên, Bạch Khổng Phương tương đối nhất, thấy người ta khí thế hùng hổ thì rút đầu, không thể ở lại đánh một trận__sau khi Chu Phi dùng một chiếc đĩa hóa giải Tứ Minh Tiên của hẳn ta thì hẳn ta chẳng những không tránh nàng mà còn vào khách điểm Tam Xuân, chuyện đầu tiên làm là gây hấn với nàng, thậm chí sau đó còn đích thân động thủ đẩy Hoa chương quỹ, thuận thế bị bắt giữ, vậy mà còn chê chuyện chưa đủ lớn, không ngừng nói năng lỗ mãng, cho đến khi mâu thuẫn trở nên gay gắt, Hoa chương quỹ ra tay giết lão Cửu Long.

Hẳn ta biết cách di dời huyết đạo nhưng không hề chạy, Thanh Long chúa tìm đến cửa, bất ngờ gây xích mích với Văn Dục, hẳn ta mới nhân lúc

hỗn loạn mà chạy, còn định bắt cóc Ngô Sở Sở để có thể mượn thể lực của Văn Dục... Tuy không thành công nhưng do số trời run rủi đã chạy theo bọn họ.

Dù sao có Kỳ Vân Trầm ở đây, hắn ta không lo mất mạng, đến bây giờ, tuy bề ngoài chật vật nhưng Ân Bái đã thành công thoát khỏi Thanh Long chúa mà nhóm người bọn họ còn chưa biết nên làm sao với hắn ta!

Chu Phi nghĩ, phát hiện mình còn mạo hiểm giúp hắn ta giết con chuột tìm hương đuổi tận không buông kia, cũng xem như bị lợi dụng một lần, tức thì ánh mắt nàng lộ vẻ hung dữ trừng Ân Bái.

Ân Bái không thừa nhận cũng không phủ nhận, còn nở nụ cười khiến người ta nhìn không thoải mái, nói:

- Đoan vương gia thông minh tuyệt đỉnh, không phải chuyện gì cũng biết cả sao, hà tất hỏi ta?

Tạ Doãn than thở:

- Nếu so sánh với Ân công tử tính toán không một kẽ hở đây thì tại hạ là kẻ ngu ngốc rồi.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Kinh Hồn Trong Mật Đạo

Một mu bàn tay Chu Phỉ bị tảng đá vừa rồi văng bị thương, cả quăng đường, nàng vừa phẫn khích vừa chạy thực mạng, bản thân nàng cũng không phát hiện vết thương dài nhỏ đó, mãi đến bây giờ nó hơi ngứa nàng mới nhận ra.

Nàng cúi đầu liếm, có chút mùi tanh ngọt của rỉ sắt, nàng hơi khó hiểu hỏi:

- Kỷ tiền bối đã không cầm đao nữa, người không nghĩ là lỡ như người trong khách điếm không giết nổi lão Cửu Long thì sao ư?

Ánh mắt âm trầm của Ân Bái hơi xoay chuyển, nhìn sang Chu Phỉ, biểu cảm hằn ta hình như có chút bất mãn, giống như đang nghi hoặc nha đầu lỗ mãng không biết từ đâu chui ra này tại sao lại may mắn như vậy—gia học thâm hậu, đao phong sắc bén, đồng thời còn được nuông chiều sinh ra ngu xuẩn liều lĩnh.

- Thì sao?

Ân Bái thấp giọng hỏi ngược lại:

- Thì có thể làm sao?

Chu Phỉ khựng lại, nhanh chóng hiểu ra—không sai, dù có ra sao cũng chả sao, cùng lắm là Kỷ Vân Trầm và một kẻ xui xẻo trong khách điếm chết dưới tay lão Cửu Long mà thôi.

Ân Bái chỉ cần bịa đại một lý do, tuyên bố mình và Kỳ Vân Trầm có thù oán, tà ma ngoại đạo có thù oán với truyền nhân Bắc đao là lẽ đương nhiên, lão Cửu Long sẽ không nghi ngờ, nếu Kỳ Vân Trầm cứ thế chết đi, lão Cửu Long cũng chỉ dương dương tự đắc mà thôi.

Vì e là ông lão đó không biết Ân Bái họ “Ân”, càng không biết hắn ta chuồn ra ngoài là không có ý định quay về.

Ân Bái cúi đầu nhìn ngón tay mình, hờ hững nói:

- Bắc đao mai danh ẩn tích nhiều năm như vậy mà vẫn vui vẻ bình yên, ta tin bất kể hắn dùng thủ đoạn gì cũng không dễ chết_____có phải không, Kỳ đại hiệp?

Kỳ Vân Trầm chết rồi cũng không sao, hắn ta còn chuẩn bị những hậu chiêu khác, dù sao thì lão Cửu Long rất ngu xuẩn.

Kỳ Vân Trầm không nói gì, chỉ chống một tay, cố sức ngăn Hoa chưởng quỹ đang nổi giận bưng bưng, bàn tay gầy gò thô ráp nổi đầy gân xanh.

Bàn tay đó không mấy may giống tay của một danh hiệp, mu bàn tay lõm ngổn những vết sẹo nhám nhở, móng tay được cắt sửa sạch sẽ, nhưng đầu ngón tay hơi có vết bong và vết nứt nẻ linh tinh_____đã thành đôi tay của một đầu bếp chính thống.

Tạ Doãn lắc lắc đầu, nói:

- Ta từng thấy không ít chuyện thất tín bội nghĩa, nhưng hôm nay gặp Ân công tử, ta mới biết đó chẳng là gì cả.

Ân Bái không hề phản ứng.

Hắn ta có thể quỳ xuống làm chó trước mặt kẻ thù giết cha, có lẽ cũng không mấy để ý đến những lời đánh giá không đau không ngứa của người khác.

Ân Bái nói:

- Đoan vương gia vừa nãy có câu nói rất hay. Lão ma đầu đó năm xưa trộm đồ không từ thủ đoạn, cho nên hắn ta là một tên tặc. Sơn Xuyên kiếm cũng được, thứ khác cũng được, đều là họ “Ân”, bây giờ ta cầm về, có phải là chuyện hợp tình hợp lý không? Nếu đã hợp tình hợp lý thì tại sao ta phải nói cho mấy người không liên quan các người biết, để thu hút thêm vài tên tặc à?

Lời này vừa thốt, ngay cả loại người tốt tính hiếm thấy như Tạ Doãn nghe, sắc mặt cũng khó coi.

Lời Ân Bái chưa dứt, Hoa chương quỹ liền đẩy Kỷ Vân Trầm ra:

- Kỷ đệ có ơn cứu mạng với ta, nếu đệ ấy khẳng khẳng muốn bảo vệ người, ta cũng không tiện làm gì người trước mặt đệ ấy. Ân công tử lợi hại như vậy, chắc hẳn khi ra ngoài có thể tự mình tạo một khoảng trời, không cần ai hộ tống nữa, hôm nay ra khỏi nơi đây, người đi đường người, ta đi đường ta, lần sau nếu để ta gặp lại người...

Nói đến đây, ông nở nụ cười âm u, quay đầu liếc Kỷ Vân Trầm, nói:

- Mấy năm nay, ân của đệ, huynh đã báo, huynh và tiểu tử này có mối thù chặt tay, nhất định không thể hòa hợp, đệ có ý kiến gì không?

Kỷ Vân Trầm khàn giọng nói:

- Là đệ có lỗi với huynh.

Hoa chương quỳnh dường như muốn cười, nhưng cuối cùng vẫn không cười được, tự đi sang một bên, ngồi cạnh bọn Chu Phi, ngoảnh mặt làm ngơ.

Tạ Doãn chấp tay với Ân Bái, vừa khách sáo vừa lạnh nhạt nói:

- Ân công tử tự lo lấy mình.

Trong gian phòng nhỏ nhỏ, sáu người chia thành 3 nhóm ngồi, khoe môi Ân Bái nhếch lên nụ cười lạnh, tự ngồi một góc nhắm mắt nghỉ ngơi, Kỷ Vân Trầm ngồi ở một góc khác, cũng không nói một lời.

Chu Phi nhìn nhìn người này, lại nhìn nhìn người kia, thấy bầu không khí căng thẳng như vậy, thực không tiện nói gì, bèn dứt khoát dựa vào vách, nhắm mắt đắm chìm trong Phá Tuyết Dao.

Nàng nhanh chóng vút “Thanh Long Chu Tước” gì đó qua một bên, lòng không tạp niệm, phân tích Phá Tuyết Dao mà nàng đã vô số lần tôi luyện trong giấc mơ, không biết có phải vì vừa đột nhiên chạm được chút chân ý trong đao hay không mà cả chín thức đao pháp trong lòng nàng đều đột nhiên trở nên khác trước.

Dần dà, Khô Vinh chân khí trên người nàng bắt đầu chậm rãi lưu chuyển theo thời gian nàng tập trung tinh thần, tựa như đang thẩm thấu từng chút từng chút một vào trong mỗi chiêu mỗi thức.

Bất tri bất giác, một ngày đã trôi qua.

Chu Phi bị đói tình, phút chốc nàng đưa Khô Vinh chân khí một lần nữa quay về trong khí hải, mùi canh thịt thoang thoang nơi đầu mũi, vừa mở mắt thì thấy bọn Tạ Doãn không biết kiếm từ đâu ra một cái nồi nhỏ đặt trên bếp lò nấu canh.

Nàng ngược mắt liền đối diện với tầm mắt đăm chiêu đánh giá của Hoa chưởng quỹ, ánh đao sắc bén trong mắt nàng chưa tan, con người Hoa chưởng quỹ co lại, bỗng không dám đương đầu, vô thức dời tầm mắt đi chỗ khác.

Ngô Sở Sở quay đầu, thấy Chu Phi mở mắt liền cười nói:

- A Phi, có đói không? May nhờ Hoa chưởng quỹ bắt được một con thỏ, còn tìm ra được nồi bát cũ trong mật đạo mà trước đây họ dùng, ta múc một bát cho cô nhé!

Chu Phi “ừ”, đón lấy bát canh thịt bị nấu nát như, không dầu không muối, thịt cũng tanh đến đòi mạng, mùi vị thực sự không dám khen tặng, nàng ngửi một lát là cảm thấy có chút no rồi.

Tạ Doãn nhìn sắc mặt miễn cưỡng của nàng, cũng bưng lên một bát, duỗi cánh tay dài ra cùng bát với Chu Phi, nói:

- Có câu “thà không ở nhà trúc chứ không thể không ăn thịt”, chúng ta đã rơi xuống mức này mà còn có thỏ huynh chủ động hiến thân là may mắn lắm rồi__nào, cạn một hơi!

Canh thịt mới múc ra khỏi nồi còn nóng hổi, bị cú “cụng ly” hào sảng của hân suýt làm văng vào người Chu Phi, gương mặt dính hơi nước nóng của nàng lườm Tạ Doãn:

- Người cạn đi, kệ ta!

Tạ Doãn:

- ...

Ngô Sở Sở ở bên cạnh phì cười, Chu Phi nhìn nàng ấy, nàng ấy liền che miệng, nhỏ giọng nói:

- Quan hệ giữa cô và Doãn... Tạ công tử rất tốt nhỉ.

Chu Phi ngẩng đầu, vừa vặn đối diện với tầm mắt Tạ Doãn, không biết Tạ Doãn có tạt giạt mình hay sao mà vừa đối mắt liền quay đi, miệng lẩm bẩm:

- Tồn thọ mất, ai tốt với nàng ấy chứ? Cô để ta sống thêm mấy năm đi.

Tiểu tiện nhân này nói xong, lập tức liệu sự như thần, bưng bát chạy đi hai thước, tránh khỏi một cú Vô ảnh cước của Chu Phi.

Lúc này, Hoa chương quỹ chợt nói với Chu Phi:

- Ta nghe nói Phá Tuyết Dao không thể so với thứ khác, thường thường phải luyện lâu mới có thành tựu, đao pháp cô nương đã rất lão luyện, là bắt đầu học từ nhỏ ư? Luyện bao nhiêu năm rồi?

Chu Phi đang gian nan nuốt canh thịt khó uống kia xuống, suýt buột miệng nói “mẹ ta mới dạy ta trước khi ta ra ngoài” nhưng lời đến bên môi thì bị canh thịt kia chặn lại, nàng dẫn đo chốc lát, cảm thấy ở bên ngoài không nên tùy tiện để lộ chuyện nhà mình, bèn đáp qua loa:

- Được một thời gian rồi... không phải từ nhỏ, ơ, hai ba năm?

Hoa chương quỹ giạt mình:

- Hai ba năm?

Chê quá dài à?

Chu Phi chợt dạ sửa miệng:

- Hoặc một hai năm? Dù sao cũng xêm xêm đó.

Kỳ thực nàng không biết, trừ phi đi đường tắt, luyện ma công, bằng không hề là tuyệt học trong thiên hạ đều phải mất nhiều năm mới có thể luyện được.

Chu Phi cảm thấy mình rất hổ thẹn khi so sánh với những người có gia học khác như Đoàn Cửu Nương, Kỳ Vân Trầm, nhưng thực ra nàng đã quên, thời gian nàng học Phá Tuyết Dao đến giờ còn chưa được nửa năm.

Chỉ là nàng say mê nó, bình thường đều rất dễ đắm chìm trong đó, dọc đường lại trải qua nhiều lần sinh tử, được các cao thủ rèn giũa, còn đánh bại đánh bại vợ được Khô Vinh chân khí của Đoàn Cửu Nương, nên sự tiến bộ có thể xem là thần tốc.

Hoa chương quỹ không hỏi thêm gì nữa, chỉ lắc đầu cảm khái mấy câu “hậu sinh khả úy” rồi vuốt ve mép bát, không biết thả hồn tận đâu tận đâu.

Đột nhiên, trong mật đạo hẹp dài âm u vang lên một tiếng thanh la đồng, có thể so với đá vỡ trời rung, ma quỷ gọi hồn, khiến tim gan người ta bị dọa muốn nứt ra.

Chu Phi nhanh tay nhanh mắt, che miệng Ngô Sở Sở lại, dẫn xuống tiếng kêu sợ hãi của nàng ấy, đồng thời đuổi một chân hất cái muỗng sắt dùng để khuấy canh thịt do nàng ấy lỡ tay làm rơi, Tạ Doãn quơ tay bắt được.

Tạ Doãn và Hoa chương quỹ không ai hé răng, nhanh chóng dập lửa, đập canh thịt, dùng đất cát cỏ tranh lung ta lung tung bên cạnh che lại.

Hoa chương quỹ bình tĩnh khoát tay với mọi người, dùng âm lượng rất nhỏ nói:

- Năm xưa phái Hành Sơn trốn đi không hề bịt cửa mật đạo là để trì hoãn truy binh, trong thời gian ngắn họ không đuổi được tới đây, gõ thanh la chỉ để làm rối chúng ta thôi, đừng hoảng.

Hóa ra mật đạo này thông đi khắp nơi, như một mê cung lớn có vô số cửa ra_____bằng không thì con thỏ xui xẻo kia cũng không vào được. Không ít nơi trong này thậm chí còn che giấu tầng tầng cơ quan, con người khi ở dưới lòng đất vốn đã không dễ phân biệt đông tây nam bắc, không có bản đồ thì rất nhanh sẽ bị mật đạo và cơ quan vây khốn.

Ban này Hoa chương quỹ dẫn họ vào từ một lối ra bí mật, vẫn chưa đi vào sâu, có thể chạy trốn bất cứ lúc nào. Thanh Long chúa có lẽ là dẫn người lục soát khắp Hành Sơn, không tìm được người nhưng vô tình phát hiện được lối vào mật đạo ở phái Hành Sơn cũ.

Hoa chương quỹ dùng âm lượng cỡ thì thầm nói:

- Không cần lo lắng, lão kia vào thì dễ ra thì khó, hôm nay chưa chắc là ai chết ở đây đâu, bằng không bọn chúng đã âm thầm vào tập kích chúng ta rồi, còn gõ thanh la làm gì?

Tạ Doãn quay đầu nhìn Ân Bái cũng đã bắt đầu cảnh giác:

- Thanh Long chúa xem ra không tìm được Ân công tử thì không bỏ qua nhỉ?

Hai mươi năm trước, Thanh Long chúa vì thứ gì đó trên tay Ân Văn Lam mà gài bẫy không biết bao nhiêu người, nhưng nghĩ mà xem, bây giờ thứ đó bị con chó mình nuôi trộm đi thì sẽ có tâm trạng thế nào_____dù bên người Tạ Doãn thật sự có đại quân Nam triều đi nữa, hắn ta cũng chắc chỉ tạm thời rút lui chứ vẫn bám theo dai như đĩa.

Đúng lúc này, có một giọng nói vang lên trong mật đạo, qua vô số gian phòng và con đường hẹp nên nghe không chuẩn lắm nhưng từng câu từng chữ đều vô cùng rõ ràng.

Thanh Long chúa thấy một tiếng thanh la đồng không thể dứt dây động rừng, bèn đích thân mở miệng, nói:

- Ta đối xử với người không bạc, vàng bạc châu báu, lụa là gấm vóc, ta có từng tiếc rẻ chưa? Người tham tài cũng được, háo sắc cũng được, người muốn gì, có bao giờ ta không cho? Tha một cái vỏ kiếm rỗng đi làm gì? Sơn Xuyên kiếm đã vỡ thành tám đoạn, không đáng tiền, bây giờ người ngoan ngoãn quay về, ta tuyệt đối không truy cứu, có được không?

Vẻ mặt Ân Bái không lay chuyển.

Thanh Long chúa đợi chốc lát, thấy không có động tĩnh, hình như là thờ dài, lại nói:

- Chẳng lẽ đồ chó người có quan hệ gì với Ân gia ư?

Khóe môi Ân Bái khẽ cong lên, nở nụ cười lạnh lẽo hung tàn.

Nhưng liền sau đó, giọng Thanh Long chúa xa xa vọng tới, loáng thoáng mang theo ý cười:

- Vậy thì càng không cần trốn, mùi vị nữ nhân Ân gia năm xưa, đến bây giờ đám huynh đệ thuộc hạ của ta vẫn nhớ mãi không quên, với tuổi tác của người, nói không chừng là con cháu của vị nào đó đấy, người một nhà hà tất phải gây nhau khiến người ngoài chê cười...

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Đối Dịch

Mắt Ân Bái đỏ lên nhưng không lộ ra ngoài, không phải kiểu đỏ mắt của người bình thường khi bị sỉ nhục.

Lớp mí mắt mỏng manh của hắn ta tựa như đúc từ đồng sắt, thất tình lục dục mạnh mẽ đến đâu cũng bị chặn lại phía sau, giữ chặt màu máu muốn xông ra ngoài trong con người kia lại.

Máu con người không thể nào ngưng trệ không di chuyển, ngưng ở đâu sẽ lạnh ở đó, biến thành máu của rắn rết bò cạp.

Hoa chưởng quỹ ngoài miệng nói là mặc kệ nhưng lúc nào cũng để ý tới Ân Bái, hễ hắn ta có bất cứ điều gì dị thường là sẵn sàng đánh ngất hắn ta.

Nhưng ông phát hiện mình lo xa rồi.

Giọng Thanh Long chúa càng lúc càng chói tai, mang theo kinh lực, tựa như đao nhọn đâm thẳng vào tai người, không ai đáp trả, ngược lại hắn ta càng nói càng hăng, lời lẽ không hoàn toàn bần thiêu nhưng kèm theo không ít miêu tả lật vật linh tinh mà bản thân hắn ta tự cho là thú vị bất kể người khác thấy thế nào, Ngô Sở Sở là người chịu không nổi trước tiên.

Một mặt là lời gã cá nheo lớn này thực sự quá khó nghe, một mặt là tình cảnh này khiến nàng không tự chủ nhớ tới chuyện ở Hoa Dung.

Khi đó nàng cũng chỉ có thể trốn chui trốn nhủi trong xó xỉnh, nghe Cửu Thiên Cơ ở bên ngoài chà đạp thì thể thân nhân nàng, bồi nhọ phụ mẫu

nàng, khiến họ chết rồi cũng chẳng được yên thân.

Gã cá nheo lớn này không chỉ hoàn toàn lải nhải, theo giọng nói hằn ta, tiếng thanh la đồng lại lần nữa vang lên.

“Cheng”, những người thân thể yếu như Kỷ Vân Trầm và Ngô Sở Sở lập tức nhăn nhó, ngay cả Chu Phi cũng bị âm thanh đó chấn đến mức hơi buồn nôn.

Tiếng thanh la đồng càng gần hơn lúc này!

Tạ Doãn thấp giọng nói:

- Không ổn, Hoa chương quý, ta nghe nói dưới trướng Thanh Long chúa có một nhóm “người gõ thanh la”, vào đêm tối như hũ nút có thể dựa vào tiếng vọng của thanh la canh ba để phán đoán đằng trước có cái gì, nếu là vậy thì họ không cần đích thân đi thăm dò mấy ngõ cụt và chỗ có cơ quan kia cũng có thể rút lui kịp thời, mật đạo này e là không làm khó được họ.

Hoa chương quý hiển nhiên cũng đoán được, sắc mặt lập tức khó coi.

Tạ Doãn nhanh chóng hỏi:

- Cứ cái đà này, họ mất bao lâu để tìm được chúng ta?

Hoa chương quý không trả lời nhưng vẻ mặt đã nói lên tất cả_____chỉ là vấn đề thời gian.

Tạ Doãn cau mày suy nghĩ, xoay người định một mình đi ra ngoài.

Chu Phi tức khắc muốn đuổi theo:

- Làm gì đó?

- Ta ra ngoài do thám thử, nếu bên ngoài an toàn thì chúng ta rút khỏi mật đạo này.

Tạ Doãn giơ tay đề lại bờ vai của nàng, thấp giọng nói:

- Yên tâm, 48 trại ta còn do thám được mà, không cần lo lắng, cô đợi ở đây đi, lỗ đám rác rưởi núi Hoạc Nhân Tử Nhân kia tìm đến, một mình Hoa chương quỹ khó đối phó vẹn toàn.

Nói xong, hắn liền bay nhanh ra ngoài, bóng người gần như lóe lên tại chỗ là không thấy đâu nữa_____người mắt không tốt có lẽ sẽ tưởng hắn đột thố!

Chu Phi đưa tay không kéo được hắn, chớp mắt nhìn một vòng toàn người già yếu bệnh tật thì không dám tùy tiện ra ngoài.

Suy nghĩ một lát, Chu Phi xoay qua Hoa chương quỹ, hỏi:

- Tiền bối, nếu dùng thanh la đồng dò đường, ta thấy đoạn đường lúc vào cong hẹp rất nhiều, ở đây cũng có nhiều đá, ông thấy như vậy được không, mặc kệ bên ngoài an toàn hay không, chúng ta trước tiên ra khỏi gian phòng, trốn vào con đường hẹp, sau đó dùng đá che lại mấy lớp trong đường, vờ như là ngõ cụt?

Hoa chương quỹ không biết thanh la canh ba rốt cuộc dùng nguyên lý gì, có thể phân biệt được ngõ cụt chân chính và ngõ cụt tạm thời xếp đá nước đến chân mới nhảy này không, tiếc là không có cách nào khác, đành liều, gật đầu nói:

- Thử xem.

Hoa chương quỹ là người nhanh nhẹn gọn gàng, trước tiên bắt Ân Bái qua, thành thạo trối hăn ta lại thật chặt, ném sang một bên, sau đó tự mình đi vào các lối đi nhỏ kiểm tra xem xét. Chu Phi đang muốn đuổi theo thì Kỷ

Vân Trầm bên cạnh luôn giả chết chột thò tay ra, nhẹ nhàng đề lại thanh kiếm nhìn được không xài được trên tay Chu Phi, dùng âm lượng rất nhỏ hỏi:

- Cô nương có thể giúp ta một chuyện không?

Đầu mày Chu Phi nhướng lên, thấy hắc rồ rồ như vậy rất tốn sức bèn vô cùng không kiên nhẫn nói:

- Có gì nói đi.

Kỷ Vân Trầm lẳng lặng nhìn chăm chăm mu bàn chân mình chốc lát, trong mật đạo dưới lòng đất kéo dài mà thông đi khắp nơi này, Thanh Long chúa có lẽ nói chán rồi nên giao trọng trách làm nhảm lại cho một thuộc hạ nào đó, từng chữ từng câu lướt qua người, nhấn chìm cả Hành Sơn trong sự trơ tráo vô sỉ.

Kỷ Vân Trầm nhắm mắt lại, nói với Chu Phi:

- Người này nên giết.

Nàng sững sờ, hiếm khi có cùng cách nhìn của anh hùng với hắc.

Kỷ Vân Trầm hơi ngược mắt nhìn thiếu nữ trước mặt___mắt to cằm nhọn, ngoại hình rất gọn gàng, dung mạo của nàng hiện vẫn chưa thể nói là hoàn toàn nảy nở, qua ba đến năm năm nữa, nàng sẽ phát triển thành một mỹ nhân hoàn chỉnh. Vóc dáng nàng mảnh khảnh mong manh, bàn tay không dày, một nữ tử như vậy nếu đổi thành người khác dạy, nói không chừng sẽ đưa nàng lên Nga Mi, chọn loại binh khí khéo léo mà dùng ít sức như kích nhọn hoặc roi dài, hoặc đứt khoát luyện công phu ám khí xuất thần nhập hóa, chỉ cần khinh công ổn là có thể phòng thân.

Không biết trưởng bối trong nhà nghĩ thế nào lại để nàng dùng đao, còn truyền Phá Tuyết Đao cho nàng.

Kỷ Vân Trầm chột than thở:

- Liệu có ai từng nói... nữ tử với xuất thân và dung mạo như cô, dù kiêu căng không chút tài cán cũng có thể sống cả đời bình an, không cần liếm máu trên đầu mũi đao, lang bạt khắp nơi chưa?

Chu Phi còn tưởng hẳn muốn cảm khái gì đó, thình lình nghe được một câu như vậy, bèn tức giận nói:

- Tiền bối, đã là lúc nào rồi, sao còn nói mấy lời vô nghĩa?

Kỷ Vân Trầm bật cười.

Một nữ tử, nếu trong lòng biết mình xinh đẹp, bất kể thế nào cũng sẽ thể hiện qua cử chỉ, trong vô thức sẽ phơi bày hoặc che giấu chỗ xinh đẹp của mình. Nhưng Chu Phi không may mắn nhận thức được, điều này e không phải vì nàng còn trẻ tuổi mà có thể siêu phàm thoát tục, nhìn thấu vẻ bề ngoài, cũng không mấy có khả năng đã lớn đến chừng này còn không biết đẹp xấu... mà rất có thể là vì từ nhỏ đến lớn, chưa từng có ai khen nàng, cưng chiều nàng.

Tài hoa tuyệt thế và dung mạo khuynh thành đều là bảo vật hiếm thấy trên đời nhưng một khi y lại vào nó, rất dễ trở thành người khó thoát khỏi ma chướng.

Kỷ Vân Trầm không kiềm được nghĩ, năm xưa nếu không phải mình quá mức cậy tài khinh người, quá đề cao bản thân thì những chuyện tồi tệ kia... liệu có xảy ra không?

Sắc mặt Kỷ Vân Trầm đột nhiên nặng nề, gật đầu nói:

- Tốt, cô hãy nhớ, tương lai bất kể ai nói với cô những lời tương tự đều là hại cô, một chữ cũng đừng tin. Những lời tiếp theo đây của ta, cô hãy nghe cho rõ____năm xưa Nam Bắc song đao đồng xưng, Nam đao cực

mạnh, Bắc đao cực hiểm, có cách nói rằng “Đoạn Thủy Triền Tì” là đao giết người, còn “Phá Tuyết” là đao của tông sư. Nghe nói người tu Phá Tuyết Đao như gió tuyết độc hành ban đêm, phải có tâm trí cực kiên, nghị lực cực lớn, mới có thể lần mò được bí quyết, đặc biệt là ba thức cuối “Vô Cùng”, “Vô Thường”, “Vô Phong”, chiêu thức thoát nhìn bình thường không có gì lạ, một số người có lẽ cả đời cũng khó mà thấu đáo, dù cho đao pháp tinh đến đâu, nội lực sâu đến đâu cũng không thể nào bước lên tầng đó, thậm chí tu luyện nhiều năm vẫn chỉ vô tích sự.

Nhận định này của hãn không chút quanh co vòng vèo, nếu là Lý Cẩn Dung dùng ngữ khí này để nói thì Chu Phi sẽ không giận, nếu là Chu Dĩ Đường nói thì Chu Phi cũng chưa chắc để bụng, nhưng một người ngoài bè nước gặp nhau như hãn lại dùng giọng điệu cao cao tại thượng không chút nể nang này thì vô cùng không thích hợp... đặc biệt hãn còn là một phế nhân vai không thể gánh tay không thể xách.

Chu Phi:

- ...

Nàng không theo kịp tiết tấu nói trằng giang đại hải của Kỳ Vân Trầm, chỉ nghe hiểu được người này mắng nàng “vô tích sự”.

Đúng lúc này, Tạ Doãn vội vã chật vật chui vào trong mật đạo, vừa vào phòng thì gấp gáp nói:

- Thanh Long chúa để lại người tuần núi ở phụ cận, nhưng hãn ta không mang theo nhiều người, trước mắt nhân mã chủ yếu đều đã xuống mật đạo, bây giờ trời cũng sắp tối rồi, ra ngoài an toàn hơn ở lại đây, chúng ta phải lập tức đi ngay, lấp hang động này lại, để mật đạo trì hoãn chúng thêm một lát... ôi, các người làm sao thế?

Kỳ Vân Trầm không mảy may để ý tới Tạ Doãn, nhìn chăm chăm Chu Phi nói:

- Ta nói nhiều như vậy chính là muốn hỏi cô, cô muốn chạy trốn với họ hay muốn cùng ta mạo hiểm một lần, ở lại giúp ta giết Thanh Long chúa. Nếu cô đồng ý, ta sẽ truyền cho cô “Đoạn Thủy Triền Ti”, ngộ tính của cô thế nào ta không biết, nhưng xét căn cốt của cô thì tiếp tục luyện Phá Tuyệt Dao không phải là lựa chọn tốt, không bằng đổi sang luyện Bắc đao của ta___cô yên tâm, ta không phải bảo cô đi chịu chết, chỉ cần cô giúp ta ngăn Thanh Long chúa một lát, ngoài ra, tự ta có biện pháp giải quyết.

Chu Phi chưa kịp trả lời, chân mày Tạ Doãn đã nhăn lại thành mụn nhọt, ngắt lời:

- Không được!

Kỷ Vân Trầm mím môi, không lên tiếng.

- Huynh bảo một tiểu cô nương giúp huynh ngăn tứ đại ma đầu núi Hoạt Nhân Tử Nhân? Huynh quả thực...

Gương mặt nhăn nhui như ngọc của Tạ Doãn trầm xuống, trực tiếp từ ngọc trắng biến thành ngọc xanh, cắn lưỡi mới nuốt được bốn chữ “mặt dày vô sỉ” lại, nói tiếp:

- Trừ phi có một viên tiên đan của Thái thượng lão quân cho nàng ấy uống. Kỷ đại hiệp, không phải văn bối vô lễ, có câu “núi xanh còn đó nước biếc chảy dài”, thị phi vinh nhục đều là mây khói phù vân, nhân nhện nhất thời thì sao chứ? Hai mươi năm trước huynh cứ nhất định lao đầu vào chỗ khó, bây giờ vẫn vậy, huynh...

Chu Phi khoát tay ngắt lời hẳn.

Tạ Doãn sa sầm giọng:

- A Phi!

Chu Phi suy nghĩ chốc lát, xoay qua nói với Tạ Doãn:

- Hoa tiên bối đại khái không cần người quan tâm, tên tiểu bạch kiếm kia thích chết hay không mặc kệ, người cũng không cần lo, trước tiên giúp ta chăm sóc Ngô cô nương, người đi trước đi.

Nói xong, nàng không nhìn đến Tạ Doãn tức thở hỗn hển mà chuyển sang nói với Kỷ Vân Trầm:

- Người đã nói người tự có biện pháp thì ta ở lại giúp người một lần, ta ở lại là vì giết con cá nheo lớn kia, thứ khác gì gì đó người không cần dạy, ta sẽ không đầu nhập vào phái khác. Kỷ Vân Trầm, Nam Bắc song đao năm xưa đồng xưng, ta vốn không nên bất kính, nhưng khi thấy loại người như Kỷ tiên bối đây, ta không thể không nói một câu “Đoạn Thủy Triền Ti là cái thá gì”.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 57+2: Bình "Hữu Phỉ" (1)

Kỷ Vân Trầm xúi A Phỉ diệt Thanh Long chúa, thực sự là xấu xa hại người. Không trách Tạ Doãn quan tâm ắt loạn, Thanh Long chúa đối với A Phỉ mà nói, quả thật là mission impossible:

1. Thanh Long chúa là người đứng đầu tứ tượng, so với Mộc Tiểu Kiều thì càng lợi hại hơn, chiêu nham hiểm chỉ nhiều chứ không ít.

2. “Thanh Long chúa khác với Chu Tước chúa Mộc Tiểu Kiều thả thuộc hạ như thả dê, hẳn ta không thích tự động thủ, am hiểu nhất là đánh hội đồng, đã sáng tạo ra một trận pháp “lật núi khuấy biển” người đông thế mạnh, chưa chắc dùng được khi đánh trận nhưng đối phó với cao thủ đơn độc thì rất tốt.” Lần này Thanh Long chúa dẫn theo một lượng lớn thuộc hạ tới. Năm xưa Thanh Long chúa vì một cái vỏ kiếm mà diệt cả nhà mình chủ, lần này ắt cũng sẽ dốc toàn lực. Dù A Phỉ có thắng thảm Thanh Long chúa đi nữa cũng sẽ chịu không nổi đám lâu la Thanh Long khắp núi.

3. “Mấy gã theo bên cạnh Thanh Long chúa, không gã nào có võ công thấp hơn lão Cửu Long.”

4. A Phỉ đấu với Thanh Long chúa trong núi, một là nhờ ưu thế địa hình, hai là Thanh Long chúa đang bị thương. Bây giờ đã qua một ngày, vết thương của Thanh Long chúa rất có thể đã khỏi.

5. Kỷ Vân Trầm chưa thấy hai lần Chu Phỉ giao chiến Thanh Long chúa. Có lẽ hẳn căn bản chưa từng thấy chiêu thức của Thanh Long chúa nữa kìa. Làm sao có thể phán đoán được công pháp có tương khắc gì gì đó hay không.

6. “Ngộ tính của cô thế nào ta không biết” _____ không biết người ta ngộ tính thế nào mà muốn truyền công pháp tuyệt thế cho người ta trong thời gian ngắn, sau đó hi vọng một tiểu cô nương đi chém đại boss...

Mục đích của Kỳ Vân Trầm rất rõ ràng: “Chỉ cần cô giúp ta ngăn Thanh Long chúa một lát, ngoài ra, tự ta có biện pháp giải quyết.” Hẳn căn bản chẳng quan tâm đến sống chết của tiểu cô nương người ta mà chỉ cần có người giúp hấn câu giờ được một khoảng thời gian...

Kỳ Vân Trầm thờ ơ với “Phù Dung thần chưởng” giúp đỡ hấn nhiều năm bây giờ mất đi tay phải thì sao lại đi lo cho an nguy của một tiểu cô nương? Nửa đời sau của hấn còn điên hơn cả Đoàn Cửu Nương. Thật muốn hỏi, cả đời này của hấn, có từng làm chuyện gì đúng chưa?

1. Giả như Bắc đao thực sự có thể truyền xuống chỉ với vài câu khẩu quyết, không nhìn ngộ tính, vậy tại sao hấn không truyền cho Ân Bái từ nhỏ?

2. Giang hồ minh chủ bị diệt cả nhà, chuyện lớn như vậy, đứa trẻ lớn như vậy, căn bản không bùng bít được chân tướng sự việc, tại sao không là người đầu tiên kể rõ đầu đuôi ngọn nguồn, thừa nhận lỗi lầm để tránh lỗi càng thêm lỗi?

3. Hồ lang đầy đường, kẻ thù không rõ là ai, cả đời Ân Bái đã định không thể nào yên ổn, vậy thì hãy dạy dỗ cậu ta đàng hoàng, cho cậu ta học Bắc đao, hoặc học skill khác. Kết quả cái méo gì cũng không dạy. Tôi chợt hơi hiểu tâm trạng của Ân Bái khi sau này quay lại báo thù...

Tuy biết vì là vai chính nên A Phỉ nhất định sẽ không sao nhưng thực lòng không hi vọng nàng học Bắc đao. Giống như nàng không hề học Khô Vinh vậy. Tuy nàng bị động được truyền Khô Vinh chân khí, vào lúc cửu tử nhất sinh dưới sự giúp đỡ của Tề môn công pháp đã chó ngáp phải ruồi mà

thu phục được nhưng sau này nàng chỉ dùng nó làm trợ thủ cho “Phá Tuyết Dao” thôi, chứ không hề học Khô Vinh chưởng.

A Phi không cần công pháp khác, nàng chỉ cần đá mài đao. Cuối cùng rồi nàng sẽ đạt được thành tựu “Phá Tuyết” cấp tông sư.

“Chu Phi ở sơn cốc của Mộc Tiểu Kiều đã sờ được ngưỡng cửa của “Phong”, trong sự bao vây của Bắc Đẩu tình cờ lượm được chữ “Phá”, còn thức “Sơn” đầu tiên tuy nàng đã học xong từ lâu nhưng mãi đến khi bị cá nheo to phần nộ truy sát phía sau, nàng mới xem như chân chính lĩnh hội.”

“Không biết có phải vì vừa đột nhiên chạm được chút chân ý trong đao hay không mà cả chín thức đao pháp trong lòng nàng đều đột nhiên trở nên khác trước.”

““Đoạn Thủy Triền Ti” là đao giết người, còn “Phá Tuyết” là đao của tông sư. Nghe nói người tu Phá Tuyết Dao như gió tuyết độc hành ban đêm, phải có tâm trí cực kiên, nghị lực cực lớn, mới có thể lần mò được bí quyết, đặc biệt là ba thức cuối “Vô Cùng”, “Vô Thường”, “Vô Phong””.

Tác giả: Thảo Mộc Trùng Ngư, viết khi Priest đăng chương 57

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 57+3: Bình "Hữu Phỉ" (2)

(1) Nguyên nhân thành lập Bắc Đẩu

Bắc Đẩu Thất Tinh_____năm xưa Tào Trọng Côn soán vị, có không ít người không phục, ông ta đầu rảnh rỗi đi thu phục từng người một, và lại người ta nói hơn nửa câu không hợp là ông ta quyết định dứt khoát giết luôn.

Đương nhiên, tự ông ta thì chắc chắn là giết không nổi. Nhưng dưới tay ông ta có bảy đại cao thủ, họ gì tên gì không ai biết, từ khi theo ông ta thì đều lấy tên Bắc Đẩu, chuyên bán mạng giúp ông ta giết người.

Bắc Đẩu gồm có:

+ Tham Lang – Thẩm Thiên Khu

+ Cự Môn – Cốc Thiên Toàn

+ Lộc Tồn – Cừu Thiên Cơ

+ Văn Khúc – Thiên Quyền

+ Liêm Trinh – Ngọc Hành

+ Vũ Khúc – Đồng Khai Dương

+ Phá Quân – Dao Quang

(2) Tào Trọng Côn thiệt hại nặng (Tham Lang, Vũ Khúc)

Lúc Tào Trọng Côn soán vị, Lương Thiệu lên phía bắc tiếp ứng cho ấu đế, thiết lập bầy liên hoàn ở vùng Lương Hoài, cứu được ấu đế ngay dưới mắt “Bắc Đẩu Thất Tinh”, đánh trọng thương “Tham Lang” và “Vũ Khúc”, ngay cả tính mạng của nhi tử duy nhất cũng mất luôn, sau đó ông ấy lại vào sinh ra tử, một tay nâng đỡ nửa Nam triều.

(3) Lý Chủ lấy một địch bốn (Liên Trinh, Văn Khúc, Vũ Khúc, Cự Môn)

Khi đó Nam triều vẫn chưa thành lập, hoàng tộc cũ hốt hoảng chạy trốn, ở cố đô Bắc Đẩu lộng hành, lòng người bàng hoàng, ta là nha hoàn một gia đình quý tộc. Dọc đường bị người đuổi giết, Đoàn phu nhân đứng lúc đi ngang qua, một chưởng đập chết tên thủ lĩnh. Không ngờ người bà ấy đánh chết chính là đệ đệ ruột của “Văn Khúc”.

Ngoại tổ phụ mà nàng chưa từng có may mắn được gặp kia năm xưa lại có thể lấy một địch bốn (Liên Trinh, Văn Khúc, Vũ Khúc, Cự Môn), còn có thể dẫn theo người yếu đuối bệnh tật thành công bỏ chạy.

Rốt cuộc “Nam đao” lợi hại cỡ nào? Nàng ngay cả tưởng tượng cũng không tưởng tượng nổi, máu toàn thân Chu Phi đều hơi nóng lên.

(4) Lý Chủ bị Liên Trinh hạ độc (Liên Trinh hạ độc, Tham Lang, Cự Môn, Phá Quân vây công)

Theo Lý cô nương nói, Lý đại hiệp bị người ta ám hại, trúng một loại độc tên “Triền Tì” gì đó, lại bị đám Tham Lang, Cự Môn, Phá Quân cho người vây công, ông luôn ra sức ứng chiến, đi về phía nam tránh những tên chó săn kia mấy chục dặm, không biết đã giết bao nhiêu người, bọn Bắc Cầu không thể vây khốn ông nhưng cũng khiến ông bị độc phát nghiêm trọng hơn, gắng gượng về đến trại đã không thể chữa trị nữa.

(5) Lý Căn Dung và Đoàn Cửu Nương báo thù (Lộc Tồn, Văn Khúc)

Mẹ cô từng dẫn một đám anh hùng hào kiệt xông vào Bắc đô ám sát Tào Trọng Côn, ba ngàn Ngự lâm quân không ngăn được họ, năm đó bên cạnh ngục để chỉ có hai người Lộc Tồn và Văn Khúc, vậy mà vẫn che chở Tào Trọng Côn chạy trốn thành công, nếu năm đó Thất Tinh đầy đủ thì lần ấy ở Bắc đô chưa chắc là ai “thịt nát xương tan” đâu, cô nói xem có lợi hại hay không?

(6) Cam Đường báo thù (Liêm Trinh)

Cha cô ở phía sau tường kế tựu kế, vây khốn đại tướng dưới trướng ngục đế, chém “Liêm Trinh” của Bắc Đẩu, treo đầu trên cổng thành ba ngày, Bắc triều thiệt hại nặng.

(7) Xung Tiêu Tử đánh giá (Tham Lang, Vũ Khúc)

Xung Tiêu Tử than thở: “Chu Tước chúa danh tiếng nát bét, hoàn toàn không nói tới quy củ đạo nghĩa, tuy rằng bắt chúng ta thời gian dài như vậy nhưng chưa từng không nói tiếng nào mà giết sạch toàn bộ, ngược lại hai vị đại nhân Bắc Đẩu kia làm việc quá ác độc.”

(8) Tác giả đánh giá:

Về võ lực là thế này ~

Mười mấy hai mươi năm trước, ông ngoại đã là đại thần, bảy người Bắc Đẩu có chút danh tiếng nhưng vẫn là nhân viên sơ cấp, đại đương gia còn ở nhà học trung bình tấn, bởi vậy thứ tự năm xưa không ảnh hưởng đến hai mươi năm sau ~

Tác giả: Thảo Mộc Trùng Ngự

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Thử Tay

Đại khái đã qua cái tuổi đầu võ mồm với thiếu niên, Kỷ Vân Trầm nghe nàng nói năng lỗ mãng nhưng không hề tức giận, chỉ ngẩn người rồi chán nản nói:

- Đoạn Thủy Triền Ti của ta quả thực không là cái thá gì_____bất kể thế nào, đa tạ cô.

Sắc mặt Tạ Doãn rất khó coi, dựa vào một bên vách đá không lên tiếng.

Ngô Sở Sở lên tiếng:

- A Phi không đi, ta cũng không đi.

Hoa chương quý không biết đi tới từ khi nào, nhìn Kỷ Vân Trầm, hỏi:

- Đệ điên rồi sao?

Kỷ Vân Trầm lắc đầu.

Tiếng thanh la đồng vang lên như truy hồn đòi mạng, một tiếng “cheng” dư âm lạnh lẽo, vang vọng nhiều lần trong mật đạo, Hoa chương quý hơi cúi đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ nói:

- Vậy huynh không thể không...

Lời còn chưa dứt, ông đã giơ một tay tóm lấy vai Kỷ Vân Trầm, định cưỡng chế đưa hắn đi.

Kỷ Vân Trầm không hề giãy giụa, bị bàn tay lớn như chiếc quạt hương bồ của Hoa chưởng quỹ làm lão đảo, vẻ mặt không chút dao động_____thông thường chỉ có người không biết võ công mới phản kháng giãy giụa theo bản năng, còn người như Kỷ Vân Trầm đương nhiên hiểu rõ đó chỉ là phí sức.

Hắn chỉ hạ thấp giọng, nói rõ từng chữ với Hoa chưởng quỹ:

- Đệ đã sống đủ những ngày tháng trốn tránh rồi, huynh biết vừa này đệ suy nghĩ gì không?

Gò má Hoa chưởng quỹ căng ra.

- Đệ nghĩ, đệ tra nhiều năm như vậy mới tra được chút manh mối, biết kẻ thù là ai, họ tên là gì, bây giờ kẻ đó tìm tới cửa, tại sao đệ không ở trong khách điểm? Tại sao đệ phải chạy? Tại sao đệ phải chui lủi khắp nơi trốn tránh?

Kỷ Vân Trầm nói:

- Vì đệ đánh không lại. Gặp nguy hiểm, quay đầu bỏ chạy là chuyện thường tình của con người, Hoa huynh, đệ đã trở thành kẻ tham sống sợ chết rồi. Đệ nằm mơ cũng muốn tự tay giết Thanh Long chúa, bây giờ hắn ta tới mà đệ lại trốn tránh, huynh nghĩ xem chuyện này có buồn cười hay không?

Kỷ Vân Trầm nói xong, vỗ vỗ lên tay Hoa chưởng quỹ, lại nói:

- Hoa huynh, nếu không phải vì ngày này, một phế nhân như đệ hà tất phải sống ngắc ngoải đến bây giờ? Kéo dài hơi tàn để kết thúc hết thảy cũng xem như hữu dụng, một ngày nào đó, ngay cả chút dũng khí này đệ cũng không còn nữa thì chỉ còn lại một kẻ sống thoi thóp miễn cưỡng mà thôi, đạo lý này huynh hiểu không?

Hoa chương quĩ ngẩn ngơ, từ từ buông tay.

Kỷ Vân Trầm nói:

- Đi nhanh đi.

Hoa chương quĩ nhìn hẩn, lắc đầu:

- Huynh đi rồi, đến bao giờ mới có thể trở về nhật xác đệ?

Lời này của ông vừa dứt, vẻ mặt u ám nặng nề của Kỷ Vân Trầm cuối cùng cũng dao động nhẹ, tựa như được lây nhiễm từ ai đó chút sức sống.

Cả đời, chỉ còn lại chút tình và nghĩa này thôi.

Hoa chương quĩ hỏi:

- Đệ cần bao lâu?

Kỷ Vân Trầm trả lời:

- Sáu canh giờ.

Hoa chương quĩ gật đầu, nói:

- Huynh không quá quen thuộc mật đạo này nhưng tốt xấu gì cũng từng đi qua một hai lần, huynh giúp đệ dẫn dụ họ đi một lát, sáu canh giờ e là không làm nổi, còn lại đệ tự nghĩ cách đi.

Nói xong, Hoa chương quĩ quay đầu rời đi.

Lời đối thoại của hai người họ khiến người khác như rơi vào sương mù, gì mà “nhật xác” rồi “sáu canh giờ” tùm lum, giống như ra câu đố vậy, bởi thế khi Hoa chương quĩ đột nhiên quay đầu bỏ đi, ngoại trừ Kỷ Vân Trầm, những người khác đều ngớ ra, chưa phản ứng kịp.

Chút sức còn lại của Kỷ Vân Trầm đâu nín giữ được ông?

Phù Dung thần chưởng chỉ phẩy nhẹ tay áo đã dễ dàng gỡ tay hắc xuống, lách mình ra ngoài. Sắc mặt Kỷ Vân Trầm lúc này thật sự thay đổi, gấp gáp đuổi theo nhưng vừa ra khỏi phòng thì có một chỗ cong, phía trước có bốn năm lối rẽ, thân hình đầy đặn của Hoa chưởng quỹ sớm đã biến mất trong những lối rẽ đen ngòm ấy, khó tìm tung tích.

Vành mắt Kỷ Vân Trầm chợt đỏ.

Lúc này, Ân Bái bị trói ở trong góc bỗng hừ lạnh:

- Ta thấy người không cần quá cảm động đâu, tên béo kia mấy năm nay đi theo làm tùy tùng cho người, nhẫn nhục chịu khó, lẽ nào không có lý do sao?

Kỷ Vân Trầm thành linh quay đầu sang chỗ khác.

Ân Bái cố sức ngẩng đầu nhìn hắc, cười nói:

- Hai người các người thật thú vị, nguời tầm nguời, mã tầm mã, vật hợp theo loài, đều là kẻ làm việc trái lương tâm, không dám thừa nhận trước mặt người khác, đi làm mấy chuyện dư thừa còn tự cho là bù đắp, tự mình bị sự hiệp nghĩa của chính mình làm cảm động.

Đôi tay Kỷ Vân Trầm nắm chặt, không để ý tới hắc ta.

Ân Bái ung dung quan sát sắc mặt Kỷ Vân Trầm, nói:

- Vậy ta tốt bụng nói cho người biết. Phù Dung thần chưởng Hoa Chính Long luôn treo câu “người có ơn cứu mạng ông ta” ngoài miệng, nghe nói thời trẻ tuổi nông cuồng, ông ta không mập cũng không xấu, là một nam nhân trông không đến nỗi nào, anh hùng cứu mỹ nhân, đại đột hại

bản thân bị trọng thương, khi tính mạng ngàn cân treo sợi tóc, là người ra tay cứu ông ta, có việc này chứ?

Kỷ Vân Trầm mắt diếc tai ngơ, xem hắn ta như đang sửa, nói với Chu Phi:

- Có thể giúp ta phong bế con đường này lại không, ít nhiều cũng có thể kéo chân chúng được một lát.

Kỳ thực Chu Phi vẫn rất tò mò nhưng nàng vừa mới không coi Kỷ Vân Trầm ra gì, thực không tiện thò đầu nghe ngóng linh tinh, đành trưng ra khuôn mặt lạnh, xắn tay áo bắt đầu chông đá lên chặn lối đi nhỏ hẹp.

Tạ Doãn dù thế nào cũng không tự bỏ chạy, nhàn rỗi bèn qua giúp một tay, vừa giúp vừa trưng vẻ mặt khó ở để thể hiện sự phẫn nộ của mình với Chu Phi.

Ân Bái bị mọi người ngó lơ, bị lạnh nhạt, nhưng điều này không trở ngại hắn ta phát huy ba tắc lưỡi nát, vẫn tự nói:

- Nữ nhân ông ta cứu có kẻ thù rất lợi hại, chấn thương tâm mạch ông ta, nằm thoi thóp. Nữ nhân kia trước đây nghe Hoa Chính Long nói hai người có giao tình bèn chạy tới tìm người, muốn xin người một viên “Cửu hoàn đan” cứu mạng. Người có một viên “Cửu hoàn đan”, nhưng mới đầu không hề cho cô ta mà ngày ngày dùng nội lực kéo dài tính mạng Hoa Chính Long đang hôn mê bất tỉnh, nữ nhân kia rất ngoan, xin không được thuốc còn vô cùng cảm kích người, cô ta có vẻ vừa đơn thuần vừa thiện lương, có đúng không? Nhưng người biết tiểu mỹ nhân vừa đơn thuần vừa thiện lương kia là ai không?

Kỷ Vân Trầm ngồi xuống chỗ cách xa hắn ta một chút, lấy từ trong ngực ra một gói nhỏ, lớp ngoài cùng là giấy dầu không thấm nước, bên trong lại quần nhiều lớp vải khác nhau, sau khi gỡ hết toàn bộ, bên trong là ngân châm nhỏ.

Thấy hần không nghe không đáp, Ân Bái liền tự hỏi tự nói:

- Trước kia trong thiên hạ có nhóm thích khách nổi danh nhất tên “Minh Phong lâu”, nữ nhân kia là đệ tử cuối cùng của Minh Phong lâu chủ.

Chu Phi đang dòng tai nghe lén thì trượt tay, tảng đá trong tay suýt đập vào chân, may có Tạ Doãn bên cạnh nhanh tay nhanh mắt đỡ lấy.

“Minh Phong lâu? Còn là thích khách?” Trong lòng Chu Phi nghi ngờ không thôi: “Không có liên quan gì với ‘phái Minh Phong’ trong trại nhà mình chứ?”

Kỷ Vân Trầm cuối cùng cũng có chút phản ứng, nhàn nhạt hỏi:

- Vậy thì sao?

Chỉ là một nữ nhân bèo nước gặp nhau, về sau Hoa chưởng quỹ cũng không ở cùng nàng ta, nàng ta là cô nương tốt hay là thích khách giả vờ làm cô nương tốt cũng chả sao, đều không liên quan gì với hần, Kỷ Vân Trầm không để ở trong lòng, hần se ngón chân nhỏ, cầm trong tay cẩn thận quan sát chốc lát rồi từ từ đắm xuống đỉnh đầu mình.

Động tác hần cực chậm, mặt mày hơi trĩu nặng, vô cùng trịnh trọng, có chút thần bí, tựa như một khắc sau sẽ có đại tiên nhập vào người vậy.

Hần hạ chân sâu hơn bình thường chân cúi mấy phần, giữa chừng dừng lại ba bốn lần, thái dương nhanh chóng toát ra một lớp mồ hôi lạnh, lộ vẻ vô cùng đau đớn.

Châm một châm này xong, Kỷ Vân Trầm thở ra một hơi rất nặng nề, uể oải nói với Chu Phi:

- Cô nương, nếu cô chưởng mắt Bắc đao, có thể cho ta dùng “Đoạn Thủy Triền Ti” thỉnh giáo một hai không?

Chu Phi một mặt bị dăm ba câu của Ân Bái đẩy lên lòng nghi ngờ, một mặt không dám thở mạnh dán mắt vào ngón chân kỳ dị trong tay Kỷ Vân Trầm, đang vô cùng chăm chú vào hai chuyện cùng một lúc, đối phương đột nhiên cất tiếng khiến nàng không phản ứng kịp:

- ...Hả?

- Thứ cho ta không thể phụng bồi võ đấu.

Kỷ Vân Trầm khoát tay, chỉ vào đối diện mình nói:

- Mời ngồi, cô biết “văn đấu” là gì chứ?

“Võ đấu” là giao thủ, “văn đấu” là so chiêu, người tham gia văn đấu hoặc chỉ nói chiêu thức với nhau, hoặc hươ tay múa chân đại khái mà không chạm vào nhau, không ai bị thương, vô cùng hòa bình.

Chu Phi hơi do dự, không biết Kỷ Vân Trầm giờ trò gì, Ân Bái lại không chịu cô đơn mở miệng:

- Thích khách Minh Phong lâu, chỉ cần nhận đơn hàng, thu xong tiền là có thể giết cả cha mẹ ruột của mình, người cảm thấy cô ta đơn thuần thiện lương___Kỷ Vân Trầm, người có mù không?

Ân Bái cười đầy ác ý:

- Sau đó người lại đem viên Cửu hoàn đan còn sót lại cho cô ta, xem như cứu Hoa Chính Long một mạng___Kỷ đại hiệp, tại sao ban đầu người không cho mà sau đó lại cho nhỉ?

Sự chú ý mà Chu Phi khó khăn lắm mới tập trung được lại tan rã, thầm nghĩ: “Đúng vậy, tại sao?”

Kỷ Vân Trầm giống như hột hơi, chậm rãi nói:

- Lúc ta vào Trung Nguyên, gia sư tặng hai viên Cửu hoàn đan, nghe nói chỉ cần còn một hơi thở thì nó có thể làm sống lại xương thịt đã chết. Người bình thường dùng nó sẽ có công hiệu kỳ diệu khơi thông kinh mạch, trị liệu thương tích cũ. Từ lâu ta đã dùng một trong hai viên Cửu hoàn đan để cứu một người bạn, chỉ còn lại một viên là ta giữ cho người. Người bị bệnh từ trong bụng mẹ, kinh mạch bẩm sinh không thông, khó mà luyện võ, sức khỏe lại yếu, ta muốn đợi người lớn lên chút sẽ đưa cho người dùng, có thể giúp người tẩy kinh mạch, tái tạo xương cốt.

Ân Bái nói:

- Nhưng người không ngờ đột nhiên sự việc bại lộ, ta đã biết chuyện kia__người có muốn hỏi không, rốt cuộc làm sao mà ta biết?

Kỷ Vân Trầm nói:

- Là ta say rượu lỡ lời...

- Người say rượu lỡ lời, ta vừa vặn nghe thấy?

Ân Bái bật cười, vì sợ dẫn dụ Thanh Long chúa tới nên tiếng cười của hắn ta ép xuống nhẹ mà gấp, giống như cái ống bị thủng lỗ, không bao lâu liền thở muốn không ra hơi.

Ân Bái nói:

- Kỷ Vân Trầm, người đúng là ngu ngốc. Là ai chuốc say người, là ai dẫn dắt người nói ra? Là ai cố ý an bài ta nghe được? Ta nghe được rồi, vì sao không cùng người đối chất một phen lại bỏ đi, không từ mà biệt? Sau khi người phát hiện ta mất tích, có phải nữ nhân kia còn giả mù sa mưa giúp người đi tìm không?

Có một số việc, khi mình ở trong cuộc thì ngu muội, nhưng nhiều năm sau được người khác nhắc qua loa lại nhìn rõ rất nhiều nội tình trong đó.

Nữ thích khách kia vì cứu Hoa chưởng quỹ mà gài một cái bẫy, khiến Ân Bái đâm vỡ bí mật của đường phụ, hai người trở mặt thành thù, có lẽ tự Ân Bái rời đi, có lẽ bị nàng ta dùng thủ đoạn gì đó ép đi... trừ người trong cuộc ra, không ai biết, Cửu hoàn đan thế là hiển nhiên thuận lợi rơi vào bụng Hoa chưởng quỹ, bảo vệ một mạng Hoa chưởng quỹ bình an___vậy Hoa chưởng quỹ sau đó có biết chuyện này hay không?

Bây giờ xem ra, chắc chắn là biết rồi.

Người mình cảm kích nhất bên cạnh lại là một trong những ngọn nguồn gây nên kết cục hiện tại của mình, tựa như Kỷ Vân Trầm và Ân Bái, lại tựa như Hoa chưởng quỹ và Kỷ Vân Trầm.

Ân Bái nheo mắt nhìn sắc mặt Kỷ Vân Trầm, không kiềm được bật cười trong im lặng.

Lại một tiếng thanh la đồng vang lên trong mật đạo, nhưng âm thanh ban nãy đến gần mà giờ lại hơi xa, những tên ác quỷ dạo dưới lòng đất ấy lướt qua họ, rẽ vào một con đường khác, tiếng thanh la đồng giờ đây vắng vào tai nghe như một câu trả lời châm chọc.

Trong gian phòng mờ mờ, ba người khác nghe mà ngẩn người, không biết đưa ra đánh giá gì về mấy chuyện tệ hại này.

Kỷ Vân Trầm chột nhăm mắt, không nhìn Ân Bái nữa.

Tiếp theo, hắn khép tay lại, để năm sáu cây kim nhỏ như lông trâu vào lòng bàn tay, từ huyết “phong phủ” trên đỉnh đầu nghịch hành đến đốc mạch vào thẳng trong khí hải, sắc mặt nhợt nhạt vàng vọt chợt đỏ bừng lên, nhưng là kiểu đỏ bệnh, hơi thở của hắn đột ngột nặng nề, mồ hôi tuôn như mưa, run run hồi lâu rồi thình lình mở mắt, ánh mắt mang theo sự sắc bén của binh khí bắn về phía Chu Phỉ, hắn đuổi hai ngón tay nhẹ nhàng đưa từ dưới lên trên với góc độ vô cùng quỷ dị.

Chu Phi vô thức đứng thẳng, người ngoài nghề chỉ xem như xem trò vui nhưng người trong nghề thì không như vậy, Nam Bắc song đao đều là đao thuật hàng đỉnh, trong mắt nàng, ngón tay Kỷ Vân Trầm đang ngồi ngay ngắn không nhúc nhích kia đột nhiên hóa thành một thanh trường đao cổ quái, nghiêng theo một góc độ mà nàng không tưởng tượng nổi, ánh sáng lạnh của đao kiếm chĩa vào cằm nàng từ dưới lên trên.

Yết hầu là chỗ hiểm, Chu Phi không quan tâm cân nhắc tới bí mật mình vừa nghe được nữa, vội lùi về sau một bước, giơ cánh tay lên, vừa giơ liền phát hiện không ổn___tư thế này quá khó chịu, nàng không chống nổi.

Kỷ Vân Trầm lắc đầu, động tác tay chợt biến đổi, thành linh làm tư thế bổ xuống.

Chu Phi buông lỏng tay, suýt làm rơi thanh kiếm Tạ Doãn cho nàng xuống đất, con người co lại.

Ngô Sở Sở bên cạnh nhìn mà không hiểu ra sao, nàng ấy chỉ thấy Kỷ Vân Trầm tùy tiện làm mấy thế tay kỳ quái với Chu Phi, sắc mặt Chu Phi liền thay đổi, không hề biết trong mắt Chu Phi, Ngô Sở Sở vừa rồi đã bị “Đoạn Thủy Triền Tì” chém làm hai đoạn.

Tạ Doãn từ từ thẳng eo dậy.

Kỷ Vân Trầm chậm rãi nói:

- Ta cần sáu canh giờ, Hoa huynh không cầm chân họ được lâu như vậy, lớp che chắn bên ngoài cũng chỉ gạt họ được chốc lát, cuối cùng e là vẫn phải phiền cô nương ra tay giúp đỡ. Nơi đây nhỏ hẹp, bọn chúng có đông cách mấy cũng khó có thể cùng xông lên, đây là ưu thế của chúng ta. Thanh Long chúa giời nhất là lấy mạnh đánh yếu, thấy một cô nương trẻ như cô, chắc chắn sẽ đích thân ra tay, nội công tích lũy của hãn ta hơn xa cô, thứ mà cô có thể dựa vào chỉ có thể là đao thuật tuyệt thế vô song.

...

- Ta cho cô thấy sát thuật có một không hai, cô dùng thời gian một đêm nay, nếu có thể đi được 20 chiêu dưới đao này____thì Thanh Long chúa trong thời gian ngắn không làm gì được cô.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Lưỡi Dao

Chu Phỉ không nói gì, nhưng đôi tay cầm thanh kiếm chỉ có mã ngoài kia.

Nàng hơi nghiêng người, thu lại hết vẻ mặt hoặc không kiên nhẫn hoặc mất tập trung, bỗng dừng toát ra sự vững vàng sừng sững giữa ngàn độ phù hoa, vạn loại bùn nhơ. Nàng lấy kiếm làm đao, hai tay để trên chuôi kiếm, vừa kéo vừa đè, động tác không nhanh cũng không khuếch đại, người ngoài thậm chí không nhìn ra độ mạnh yếu.

Nhưng đây là đao đầu tiên “Khai Sơn” của Phá Tuyết không chút giả dối.

Kiếm trong tay Chu Phỉ chưa ra khỏi vỏ, quét giữa không trung, mang theo cảm giác uy nghiêm không chút ăn khớp với thiếu nữ, chỉ một đao đã hoàn toàn ngăn chặn thức khởi đầu kỳ dị của Kỷ Vân Trầm.

Kỷ Vân Trầm xoay mặt qua một bên, ngón tay vạch nghiêng trong không khí.

Trong khoảnh khắc, Chu Phỉ tựa như nghe thấy tiếng ma sát sắc bén của lưỡi đao giao nhau.

Sắc mặt Kỷ Vân Trầm yếu ớt như người lâm trọng bệnh nhưng thần sắc lại gần như hờ hững, giống như không hề nhìn thẳng vào đao Chu Phỉ bổ xuống, tuy hấn và Chu Phỉ chỉ cách nhau năm sáu bước chân nhưng cánh tay giơ lên của hấn cùng với binh khí của Chu Phỉ như ăn khớp vào nhau.

Một đao “Khai Sơn” của Chu Phỉ phảng phất như rơi vào trong nước, bất kể thế nào cũng không thoát được ngón tay ung dung thoải mái của đối phương, nàng cau mày, cổ tay xoay chuyển, giờ ngang kiếm trong tay, cắt ra “Bất Chu Phong”.

Kỷ Vân Trầm lại lắc đầu, thu tay.

Chu Phỉ không hiểu ra sao.

Tạ Doãn ở bên cạnh chợt nói:

- Trừ phi người giao chiến có công lực kém xa cô, bằng không một chiêu này của cô đánh qua, không phải binh khí vượt tay thì là tự làm mình bị thương.

Chu Phỉ:

- ...

Sao ngay cả hăn cũng nhìn ra thế?

- Kỷ đại hiệp, “thời gian ngắn” mà huynh nói rốt cuộc là bao lâu?

Tạ Doãn không khách khí lướt qua Chu Phỉ, nói với Kỷ Vân Trầm:

- Một nén nhang? Một chén trà? Hay một canh giờ? Nếu thực là một canh giờ thì bây giờ ta đi ra ngoài mua cho mọi người mấy cỗ quan tài, có lẽ sẽ thoải mái một chút.

Chuyện phó thác cho số phận này, Kỷ Vân Trầm cũng không nói được lý do.

Tạ Doãn lại chuyển sang Chu Phỉ, cảm thấy mình có khuyên tiếp cũng bị ghét vì lời nhai, lòng kiên nhẫn của tiểu nha đầu Chu Phỉ này dày cỡ hai

trang giấy lộn, nói không chừng sẽ vo viên hẵn thành một cục, một cước đá hẵn bay ra ngoài hai dặm.

Nhẹ nhàng nói lý lẽ chắc chắn là không được, thái độ cứng rắn thì càng khỏi phải nói___chỉ sợ không chỉ là bay hai dặm thôi đâu.

Trong thời gian một cái chớp mắt, Tạ Doãn đã nghĩ xong lý do thoái thác, hẵn vô cùng sầu lo nhìn Chu Phi, nói:

- Còn Ngô cô nương nữa, tuyệt đối không thể ở lại nơi này, ta muốn nghĩ cách đưa nàng ấy đi nhưng nàng ấy không chịu, cô nói với nàng ấy nhé.

Chu Phi vốn đã chuẩn bị xong lời bảo hẵn cam miệng, ai dè Tạ Doãn căn bản không cho nàng cơ hội phát huy, nàng nhất thời bị nghẹn, có chút nghèo từ ngữ, nhìn Tạ Doãn rồi lại nhìn Ngô Sở Sở.

Ngô Sở Sở thông minh cỡ nào, đặc biệt giỏi “nghe lời đoán ý”, vừa nghe liền biết Tạ Doãn muốn làm gì. Thấy Chu Phi nhìn sang, nàng ấy liền co lại trong góc, ngồi xổm xuống dựa vào vách mật đạo, ngậm chặt miệng nhưng ánh mắt thì vô cùng rõ ràng___ta theo cô, ta không tin được người khác.

Tạ Doãn nhẹ giọng, nói:

- Ngô cô nương, cô từng thấy tận mắt Mộc Tiểu Kiều sao rồi đó, Thanh Long chúa dù không mạnh bằng Mộc Tiểu Kiều, cũng tuyệt đối không yếu hơn chỗ nào. Người này đề lên cả đám xấu xa, đứng đầu trong tứ đại ma đầu, chứng tỏ ngoại trừ võ công, hẵn ta còn có vô số thủ đoạn mà cô nghĩ cũng không nghĩ được, hể hẵn ta theo mật đạo tìm được đến đây thì nơi này không một ai ngăn nổi hẵn ta, lọt vào tay Thanh Long chúa sẽ có kết cục gì, ta không dọa cô đâu, tự cô nghĩ đi.

Chu Phi ban đầu còn gật đầu theo nhưng sau đó càng nghe càng thấy sai sai, nghi ngờ Tạ Doãn chỉ gà mắng chó.

Tạ Doãn lại nói:

- Ta cho rằng một người khó khăn nhất chưa hẳn là phải có tài kinh thiên động địa mà đầu tiên phải biết phân nặng nhẹ, lúc nào nên quyết chí tiến lên, lúc nào nên thấy chết không sờn, lúc nào nên cẩn thận dè dặt, lúc nào phải tạm thời tránh đi, trong lòng phải nắm chắc. Lúc cần dũng cảm thì do dự, lúc cần lùi bước thì điên cuồng, không biết là đạo lý lỗi thời của quân tử nhà nào thế?

Chu Phi:

- ...

Họ Tạ kia chính xác là đang chỉ gà mắng chó!

Nhưng lời của Tạ Doãn đã lọt vào tai nàng, muốn đào ra khỏi đã không còn kịp nữa.

Chu Phi thừa nhận hẳn nói đúng, nàng từng đích thân lĩnh giáo công lực của Thanh Long chúa, mỗi khi rơi vào hoàn cảnh này, tuy nàng không đến nỗi lùi bước nhưng cũng có lúc sinh ra ý nghĩ “nếu để ta về nhà luyện thêm mấy năm nữa, các người đều chẳng là cái rắm gì.”

Chênh lệch giữa nàng và Thanh Long chúa cũng xấp xỉ chênh lệch giữa nàng và Ngô Sở Sở, nhưng...

Kỷ Vân Trầm mặt không biến sắc ấn một cây ngân châm cỡ lông trâu vào đại huyệt丹田 trung của mình, nói như hự hơi:

- Ánh mắt Tạ công tử tinh tường, nhìn ra được công tử tinh thông không ít binh khí, có từng nghiên cứu sâu về đạo pháp?

- Xấu hổ.

Tạ Doãn nửa chua nửa cay nói:

- Sở trường của văn bối chỉ có một, là làm thế nào chạy mất dạng mà thôi.

Kỷ Vân Trầm không so đo với hắn, hít sâu một hơi, ấn đường hơi run run, không biết qua bao lâu mới thở ra, yếu ớt nói:

- Tạ công tử, một lưỡi là đao, hai lưỡi là kiếm, đao... chính là “gan của trăm binh”, vì lưỡi nghiêng vĩnh viễn tiến về phía trước.

Tạ Doãn lạnh lùng nói:

- Không sai. Miễn là không phải tự cắt cổ mình.

Kỷ Vân Trầm hiểu, nói:

- Không có lớp tinh thần này, bất kể Phá Tuyết hay Đoạn Thủy Triền Ti đều là vật sắt thép tầm thường, ta chính là vết xe đổ. Phá Tuyết Đao có khí thế xẻ núi lay biển cắt ngang thiên hà, bây giờ người đáng chém gần trong gang tấc, sát tâm của cô ấy đã trỗi dậy, lúc này ép cô ấy rút lui thì cả đời cô ấy cũng sẽ nhớ tới sự bất lực và nhát gan này, dù có thể sống đến 70 80 tuổi đi nữa, thành tựu về đao pháp chỉ có thể dừng ở đây thôi.

Chu Phi chợt nhắc kiếm trong tay, hơi suy nghĩ rồi đưa ra quyết định, ngắt lời Tạ Doãn:

- Không cần nói nữa, người yên tâm, ta sẽ không để người chết đâu.

Tạ Doãn nghe lời này mà không mấy may mừng rỡ, ngược lại nhìn nàng chăm chăm, nói:

- Nếu ta sợ chết thì đã cách xa cô từ lâu rồi.

Lúc hăn không cười, sắc mặt hơi hốc hác, nói chuyện vẫn nhẹ nhàng chừng mực, không nghe ra có bao nhiêu tức giận, chỉ là ánh sáng trong đôi mắt dường như đã bị nổi thất vọng to lớn nuốt chửng, dần trở nên ảm đạm. Chu Phi vừa nhìn ánh mắt ấy liền cảm thấy mình nói sai, há há miệng nhưng không biết dỗ hăn thế nào.

Tạ Doãn hơi cúi đầu, khóe môi kéo xuống theo, nở nụ cười cay đắng, nói:

- Ta xem cô là tri kỷ trong đời, cô lại xem ta là kẻ sợ chết.

Nói xong, hăn không nhìn Chu Phi, đi tới một góc ngồi xuống, vẻ mặt nhật nhẽo nói:

- Kỷ đại hiệp, “Sưu hồn châm” hung hiểm, ta làm quan hộ pháp cho huynh.

Tạ Doãn giống như người bẩm sinh không biết giận, vừa dễ nói chuyện vừa dễ bắt nạt, bây giờ đột nhiên lạnh nhạt làm Chu Phi hơi luống cuống, nàng từ nhỏ chưa bao giờ học nhận sai, chần chừ chốc lát, không biết nói từ đâu. Ngay lúc nàng do dự, tiếng thanh la đồng vốn lâu lâu vang một tiếng thỉnh linh trở nên dày đặc.

Kỷ Vân Trầm chấn động, châm nhỏ lông trâu trong tay suýt châm nghiêng, bị Tạ Doãn sớm có chuẩn bị bắt lấy cổ tay.

So với ban nãy, tiếng thanh la đồng này dường như lại xa hơn, dư âm rờ rạc, loáng thoáng còn có tiếng binh khí truyền tới.

Hoặc là Thanh Long chúa chằm phải cơ quan mật đạo, hoặc là Hoa chương quỹ đã gặp phải chúng rồi!

Trong gian phòng bịt kín, tim tất cả mọi người đều nhảy lên, đột nhiên, một tiếng cười to vang khắp mật đạo bốn phương tám hướng dưới

chân Hành Sơn, giọng người đó được rót nội lực vào, tuy xa nhưng từng câu từng chữ truyền tới đều nghe rất rõ ràng.

- Trịnh La Sinh, người tin báo ứng không?

Người nói chính là Hoa chương quỹ, “Trịnh La Sinh” hẳn là tên của Thanh Long chúa.

Tiếng thanh la và tiếng người âm ỉ hỗn loạn, mỗi người đều tập trung lắng nghe, không biết qua bao lâu, tiếng thanh la đồng đột nhiên bị người khác đánh một cú thật mạnh, tựa như một cước giẫm vào lòng người, cùng với tiếng ngân vang to lớn thì không còn động tĩnh gì nữa.

Đây tuyệt đối không phải dấu hiệu tốt, Hoa chương quỹ vừa mới gặp Thanh Long chúa liền lập tức mở miệng cảnh báo, nếu Thanh Long chúa thực sự gặp trở ngại thì Hoa chương quỹ nên kêu thêm một tiếng mới đúng.

Chu Phi treo hơi thở nơi cổ họng, hận không thể dán tai vào vách mật đạo, không cam tâm nên cố gắng nghe rồi lại nghe nhưng xung quanh chỉ có sự tối tăm và yên tĩnh.

Ân Bái cười lạnh nói:

- Tên béo kia thế mà không tự chạy, còn thật sự đi dẫn dụ Thanh Long chúa, chắc, vận may không tốt, xem ra ngủm rồi.

Chu Phi siết chặt chuôi kiếm.

Kỷ Vân Trầm khàn khàn nói:

- Tiếp tục, đừng phân tâm.

Việc đến nước này, Chu Phi đã không còn lựa chọn nào khác, ngay cả Tạ Doãn cũng ngậm miệng.

Chu Phi ép mình bình tĩnh, một lần nữa quay lại chỗ Kỳ Vân Trầm, hít sâu một hơi:

- Tiếp tục.

Nhưng không biết có phải bị tiếng thanh la ban nãy ảnh hưởng không, Chu Phi cảm thấy mình đặc biệt không vào đúng trạng thái, Phá Tuyết Dao của nàng như gặp phải bức tường nào đó, chính nàng cũng cảm thấy trăm ngàn kẻ hở, rất nhiều lúc thậm chí Kỳ Vân Trầm không cần ra chiêu thứ hai, nàng cũng đã thua.

Kỳ thực nếu võ công của Kỳ Vân Trầm không bị phế, ngược lại Chu Phi không đến nỗi không có sức đánh trả.

Võ công của nàng tạp mà không tinh___với tuổi của nàng cũng khó mà tinh được cái gì, nhưng từ trước đến nay Chu Phi rất nhanh trí, khi đánh nhau với người khác, thường có thể đánh bất ngờ, chiêu trước còn tràn trề chính khí như chuông vàng đại lữ, nhưng ngay sau đó nàng có thể xoay ngược hoàn toàn, sử dụng công phu khéo léo tinh tế của thích khách, đặc biệt là sau khi học được phù du trận của lão đạo sĩ, phong cách thiên biến vạn hóa của nàng lại càng như hổ thêm cánh, dù có đối đầu với Thanh Long chúa, quần nhau vài vòng cũng không thành vấn đề.

Nhưng mấu chốt chính là, lúc này nàng và Kỳ Vân Trầm không phải đấu đao thật gươm thật.

“Văn đấu” trong mắt người ngoài có thể nói là vừa ôn hòa vừa tế nhị, căn bản nhìn không hiểu họ đang hươ tay múa chân cái gì nhưng yêu cầu càng cao hơn về đao pháp và kiếm chiêu. Vì khi võ đấu, sự nhạy bén, sức mạnh, công phu nội ngoại, thậm chí cả tâm thái đều ảnh hưởng, nhưng Kỳ Vân Trầm trước mắt đang ngồi dưới đất, Chu Phi không thể nhảy nhót tung bừng xung quanh nên đầu tiên là phù du trận pháp không dùng được, mà khi đối kháng với Đoạn Thủy Triền Ti Dao, lấy ra mấy mảnh khốe linh tinh

không khỏi làm trò hề cho thiên hạ, Chu Phi không có kiểu nhạy bén mất mặt đó, nên chỉ có thể dùng từng chiêu từng thức của Phá Tuyết Dao mà đấu.

Kỷ Vân Trầm là tập đại thành giả (1) của Bắc đạo, tuy võ công đã phế nhưng từng cử động đều chấn động lòng người, có thể dễ dàng đưa người ta vào lưỡi đao vô hình của hắn, Chu Phi vốn tưởng rằng dù Phá Tuyết Dao của nàng không đến nơi đến chốn nhưng dựa vào lĩnh hội gần đây về Sơn, Phong và Phá tự quyết thì việc nàng đi 10 20 chiêu dưới tay hắn là không thành vấn đề, không ngờ bây giờ lại bó tay bó chân, chênh lệch trong nháy mắt hiện ra rõ rệt.

(1) Tập đại thành giả: thuật ngữ Nho gia dùng để chỉ thánh nhân, ban đầu được dùng để nói về Khổng Tử nhưng về sau dùng để chỉ một người xuất sắc, uyên bác về một lĩnh vực nào đó.

Chu Phi cảm thấy tốt xấu gì mình cũng đã tiến vào ngưỡng cửa Phá Tuyết Dao, thế mà lại không chịu nổi một đòn của Kỷ Vân Trầm.

Nàng chưa bao giờ có cảm giác thất bại lớn như vậy, điều này khiến nàng càng lúc càng nôn nóng, những lời mạnh mẽ vừa phun ra bay ngược về toàn bộ, dội mạnh vào người nàng, càng nôn nóng, nàng càng cảm thấy Phá Tuyết trong tay không nghe theo sai khiến_____đặc biệt là trong tiếng thanh la quanh quẩn chột gần chột xa theo quy luật.

Có phải Hoa chương quỹ đã chết rồi không?

Bọn Thanh Long chúa còn bao lâu sẽ tìm đến nơi này?

Nàng còn bao nhiêu thời gian?

Chu Phi nhìn quanh bốn phía, phát hiện nơi đây trừ mình ra, căn bản không có vật sống thứ hai có đủ công năng động thủ, mồ hôi lạnh tuôn sau lưng nàng.

Trước đây, Chu Phi chưa từng hoài nghi đao trong tay mình, nhưng trong nháy mắt, một ý nghĩ hiện lên, nàng nghĩ: “Phải chăng mình thực sự không hợp với Phá Tuyệt Đao?”

Ý nghĩ này vừa hiện, như cỏ tạp được gió xuân thổi qua, chỉ trong nháy mắt đã xanh um tươi tốt, chiếm lĩnh vùng đất trống trong tinh thần nàng.

Kỷ Vân Trầm tức khắc cảm nhận được sự khác lạ của nàng, hỏi:

- Cô nương, cô sao thế?

Lời hản chưa dứt, tiếng thanh la đồng dò đường của Thanh Long chúa vừa vắn vang lên, âm thanh gần hơn ban nãy không ít, giống như cách nơi này không tới mấy trượng.

Chu Phi giật mình.

Ngô Sở Sở vẫn ôm đầu gối ngồi trong góc như cũ, Tạ Doãn rũ mắt nhìn chăm chăm một loạt ngân châm còn lại trong gói nhỏ của Kỷ Vân Trầm, không biết đang nghĩ gì.

“Đúng rồi”, Chu Phi nghĩ, “Hai người họ ở lại là vì một câu khoác lác của mình, dù mình có vô dụng đến đâu đi nữa cũng phải liều mạng thử xem, bằng không liên lụy đến họ, kiếp sau trả cũng không xong.”

Chu Phi chỉ ngờ ngàng chốc lát, liền vò mé chẳng sợ nứt, nghĩ: “Không được không được, luyện bao nhiêu đỡ bấy nhiêu, dù sao chỉ có một cái mạng.”

Chút khủng hoảng và nôn nóng vừa sinh ra trong lòng bị nàng giẫm nát dưới chân, quên đi Kỷ Vân Trầm trước mặt và tiếng thanh la đòi mạng phía sau, chống kiếm ngay tại chỗ, nhắm mắt trầm tư chốc lát, tất cả những so chiêu ban nãy hóa thành giao chiến chân thực, gào thét qua trong đầu

Chu Phi, sau đó chiêu số dần nhạt đi, trong lòng nàng chỉ còn lại hai lưỡi đao sáng như tuyết_____

Chu Phi chợt mở mắt, lấy kiếm làm đao, khẽ nhấc lên chỉ về phía Kỳ Vân Trầm.

Mắt Kỳ Vân Trầm chợt lóe, lần này, hãn cướp tiểu bối Chu Phi ra chiêu trước, sát chiêu hiểm ác trùng trùng nương nhờ vào ngón tay nứt nẻ tái nhợt của hãn, hóa thành lệ khí bức người đánh về phía Chu Phi, Chu Phi vẫn dùng “Phong” tự quyết như cũ để chống đối_____nàng vốn từng thử thăm dò như vậy một lần, thức “Phong” nổi danh ở nhanh và biến hóa kỳ lạ, có chỗ tương tự vi diệu với Bắc đao, nhưng trước mặt Kỳ Vân Trầm, nàng thực sự là kinh nghiệm có hạn, chớp mắt liền bị hãn tìm ra sơ hở.

Kỳ Vân Trầm hơi cau mày, trực giác cho biết tư chất Chu Phi không phải thế này, thấy nàng “bó tay hết cách”, hãn không giở lại trò cũ mà cổ tay ép xuống, nhẹ nhàng hất “mũi đao” về phía một kẻ hờ khác của Chu Phi, ép nàng chiêu số không thuần thục phải rút về, tự loạn trận cước.

Trong nháy mắt đó, vai Chu Phi đột nhiên trầm xuống, xách đao cản tựa như uống công nhưng toàn thân lại điều chỉnh tư thế một cách tinh tế, liền theo đó, cổ tay nàng thành linh định thẳng_____ Phá Tuyệt Đao thức thứ hai, Phân Hải!

Kỳ Vân Trầm giật mình, lưỡi đao vô hình dường như đã bị Chu Phi đánh tan.

Lúc này, tiếng thanh la đồng càng lúc càng lớn, gần như đình tai nhức óc, bọn chúng có vẻ như đã tìm được lối vào phòng!

Ngô Sở Sở vô thức dựa lưng vào vách, nếu nàng có lòng chắc đã xù cả lên. Người gõ thanh la dường như không xác định, tiết tấu tiếng thanh la hơi thay đổi, một lát sau lại gõ liên tục mấy tiếng thăm dò con đường phía

trước, giống như đang xác định xem con đường hẹp phía trước bị bọn Tạ Doãn dùng đá lấp kín có thông hay không.

Kỷ Vân Trầm và Chu Phi dường như không bị ảnh hưởng, chớp mắt đã đi được bảy tám chiêu, đao của Chu Phi vốn ngưng trệ bỗng dừng trở nên lưu loát liền mạch, tựa như đã tìm được một sợi dây vô hình quấn vào Phá Tuyệt Đao.

Tiếng thanh la đồng bên ngoài mật đạo vang lên một chặp, lại đi ra xa xa, hình như ngô cụt giả đã lừa được người gõ thanh la.

Ngô Sở Sở thở phào nhẹ nhõm, trái tim muốn nhảy ra ngoài, nàng quệt mồ hôi lạnh lòng bàn tay lên đùi mình.

Hơi thở nàng còn chưa kịp rơi xuống đất, trong mật đạo sau phòng chợt vang lên một tiếng to, tảng đá được Tạ Doãn chất hồ sụp đổ trong nháy mắt, Ngô Sở Sở không kiềm chế được nữa, hét ra tiếng.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Đoản Binh

Nếu bây giờ có người ra ngoài nhìn thì sẽ biết, trời đã sáng rồi.

Người trong mật đạo hoặc căng thẳng, hoặc nôn nóng, hoặc chìm đắm, thần kinh như dây cung kéo căng, không ai nhận ra thời gian đang trôi qua vùn vụt.

Vào khoảnh khắc tường đá giả vỡ vụn, Chu Phỉ vẫn chưa thoát khỏi trạng thái huyền diệu ban nãy, với nàng, tất cả âm thanh, biến động xung quanh đều bắt đầu rõ ràng, giữa đao trong tay nàng, Kỷ Vân Trầm trước mặt và thanh la đồng nổ tung phía sau dường như khoác lên một sợi dây vô hình, Chu Phỉ không cần quá nhọc tâm suy nghĩ, mũi kiếm thuận theo sợi dây kia vô cùng thoải mái.

Không đợi hòn đá trên cùng rơi xuống đất, nàng đã xoay người phi ngược dòng đá đổ.

Kiểm của Tạ Doãn có lẽ quyt từ chỗ Triệu Minh Sâm, là thứ đáng tiền duy nhất trên người tên nghèo kiết xác này, kiếm dùng làm trang sức không chỉ có vỏ đẹp mà khi rút kiếm còn có tiếng rít lên và ánh sáng âm u xẹt qua rãnh kiếm, thối tóc qua là đứt.

Con đường nơi cửa phòng chỉ cho một người đi qua, người đẩy đồng đá ra đầu tiên là người hứng đủ, chưa kịp lên tiếng đã bị một kiếm của Chu Phỉ xuyên tim, chết ngay tại chỗ.

Bảo kiếm cắt vào trong xương thịt, tựa như lưỡi mỏng cắt đèn cầy, không chút trì trệ. Chu Phỉ xoay tay kéo thi thể kia ra trước người, vừa vịn

kẹt giữa con đường nhỏ hẹp, trở thành một chiếc khiên chắn hình người cho nàng.

Trong mật đạo chật hẹp, ánh đuốc bỗng sáng choang, bóng người lắc lư chập chờn.

Nhờ ánh sáng của kẻ địch, Chu Phi nhìn về trước, mũi kiếm nhẹ nhàng quét qua vách cũ kỹ, lên tiếng:

- Ta đợi các người cả đêm rồi.

Người mặc áo trắng gỗ thanh la nhìn nàng cách một thi thể, nhất thời không rõ, mình mang quý khí âm u hơn hay là thiếu nữ thành linh xuất hiện trước mặt này khủng bố hơn, tức thì không biết nên tiến hay nên lùi, cứng đờ tại chỗ.

Lúc này, phía sau gã có người trầm giọng nói:

- Lui ra.

Người gỗ thanh la cúi đầu phục tùng:

- Vâng.

Gã cẩn thận đề phòng nhìn chăm chăm Chu Phi, khom người, chắn thanh la đồng phía trước, lùi theo con đường nhỏ hẹp, ở khúc quanh bên ngoài thì khom người thi lễ với người nào đó.

Lát sau, Thanh Long chúa mặt cá chấp tay ra sau lưng, chậm rãi đi vào lối đi hẹp, bề ngoài hẳn ta vốn không dễ coi, lại ở trong mật thất u ám, ánh lửa khi mờ khi tỏ chiếu ra khuôn mặt đặc biệt của hắn ta, lại càng đáng sợ.

Không thấy Thanh Long chúa có động tác gì dưới chân mà bóng người hắn ta lóe lên, trong nháy mắt đã đến bên Chu Phi.

Thanh Long chúa đi đến vị trí ngày hôm nay, rất khó nói dựa vào bao nhiêu chân tài thực học, bao nhiêu đề tiện hèn hạ, nhưng không thể nghi ngờ là thuộc hàng cao thủ nhất lưu.

Thân hình hắn ta cao lớn, xấu đến ma chê quỷ hờn, “vụt” lướt qua lối đi hẹp như thế, cảm giác ngọt ngọt khó mà diễn tả mang đến nặng hơn ban ngày không ít.

Nếu Chu Phi còn có đường lui, bây giờ ắt đã khiếp đảm. Nhưng tối hôm trước nàng vừa bị Bắc đao hành hạ cả đêm không chút lưu tình, nhiều lần nghi ngờ mình đến mức cảm thấy vò mẻ chẳng sợ nứt, ngược lại lại “bất chấp mọi giá” _____đừng nói là một Thanh Long chúa đến, dù có là Diêm vương đòi mạng đến, nàng cũng phải chặn con đường này.

- Có chút can đảm đấy.

Thanh Long chúa không vội vàng ra tay, ngược lại như có điều suy nghĩ nhìn chăm chăm nàng, nở nụ cười.

Nhìn người xấu dưới ánh lửa có thể xấu đến tan nát cõi lòng, nhưng nhìn mỹ nhân thì lại có loại phong nhã khác.

Thanh Long chúa nói:

- Ta thấy đao pháp của người giống bên Thục Trung, thực quá thô kệch, không thích hợp cho tiểu nương tử xinh đẹp__người là người ở đâu?

Chu Phi từ khi mới nhìn thấy hắn ta đã nổi trận lôi đình, nghe hắn ta mở miệng lại càng hận không thể móc đôi mắt chó của hắn ta xuống.

Đồng thời, nàng cũng hiểu rõ ý của Kỳ Vân Trầm.

Con đường hẹp nhỏ trước phòng chỉ có thể cho một người qua, nếu người đứng chặn ở đây lúc này là Phù Dung thần chưởng Hoa chưởng quỹ

thì loại hàng vừa háo sắc vừa sợ chết như Thanh Long chúa đây chắc chắn sẽ không tự mình tiến lên. Đám thuộc hạ gõ thanh la kia của hãn ta chưa chắc lợi hại cỡ nào nhưng chắc chắn có không ít chiêu nham hiểm___Hoa chưởng quỹ rất có khả năng rơi vào bẫy như vậy.

Chỉ có thiếu nữ như Chu Phi đứng chặn một mình ở đây mới có thể khiến Thanh Long chúa xem thường, thiếu cảnh giác.

Đấu võ công với người xấu thì có thể kéo dài nhưng đấu võ công với người không biết xấu hổ thì họ không hề có tí phần thắng nào.

Ngón tay Chu Phi vuốt nhẹ trên chuôi kiếm chốc lát, cường chế đè ép lửa giận xuống, vẻ mặt căng thẳng hỏi:

- Hoa tiên bối đâu?

- Ai?

Thanh Long chúa chớp chớp mắt, kể đó, hãn ta ngửa ra sau, vô cùng làm bộ làm tịch cười nói:

- Người nói tên mập nhân dày vỏ mỏng kia? Ha ha, biết rõ còn hỏi.

Chu Phi không cần thận móc viên đá quý khảm không chắc lăm trên chuôi kiếm xuống.

Thanh Long chúa tự cảm thấy rất hài lòng nói:

- Ta vừa mới suy nghĩ, vẫn cảm thấy giết người rất đáng tiếc. Thế này đi, nếu người bằng lòng đi theo ta, trước đây người làm gì, ta đều xí xóa hết, đến chỗ của ta, ăn ngon uống say, ra vào có người như chó hầu hạ người, người thích gì có đó, vàng ngọc san hô tùy tiện đeo, không phải tốt hơn bộ dạng nghèo kiết xác như bây giờ sao?

Ánh mắt Chu Phi rơi xuống trên thi thể nàng chặn ở lối đi:

- Điều này cũng có thể xí xóa ư?

Về mặt Thanh Long chúa thân nhiên, khoát tay vô cùng hào phóng:

- Đây tính là cái gì, không đáng tiền, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, tùy tiện giết.

Chu Phi trầm mặc chốc lát, đuôi mắt quét qua trong phòng, Kỷ Vân Trầm dường như đã châm xong toàn bộ châm, nàng không biết “Sưu hồn châm” mà Tạ Doãn nói là gì, tóm lại Bắc đao trước mắt như con nhím sắp lên niết bàn, sắc mặt lúc xanh lúc đỏ, hiển nhiên là đã đến thời khắc mấu chốt, không biết có thể biến thành thứ gì.

Tạ Doãn ở bên cạnh Kỷ Vân Trầm lắc đầu với nàng.

Nếu có thể đổi một nữ nhân lớn tuổi hơn chút, kinh nghiệm phong phú hơn chút ở đây, đại khái có thể nói một ngàn loại lời ngon tiếng ngọt có thể câu giờ với Thanh Long chúa, nhưng thiếu nữ mặt mềm không làm được_____ Chu Phi mặt không mềm càng không làm được, nàng phải dành ra nửa sức tập trung mới có thể cẩn thận khắc chế sát khí sắp bốc ra ngoài qua đỉnh đầu mình, nhất thời hơi nghèo từ ngữ.

Nhưng Thanh Long chúa lại cho rằng sự trầm mặc của nàng là e thẹn, càng được đăng chân lân đăng đầu, càng hèn hạ, đưa tay về trước thăm dò nói:

- Chuyện này có gì mà suy nghĩ, qua đây, nói cho ta biết người tên gì.

Sắc mặt Tạ Doãn chợt trở nên khó coi.

Thanh Long chúa tán chuyện cũng thôi đi, còn động tay động chân, sợi dây đàn kéo căng trong đầu Chu Phi đứt cái bứt.

Nàng tóm thi thể dưới đất đưa lên chặn trước mặt mình, cho Thanh Long chúa sờ ra một tay máu, sau đó nàng rút kiếm đưa từ dưới lên, một kiếm tựa như từ không trung nhô ra, như răn độc đánh về phía cổ họng Thanh Long chúa.

Thanh Long chúa “chật” một tiếng, giống như không dùng sức, dịch ra sau nửa thước, dùng tay bắt lấy mũi kiếm Chu Phi, cười nói:

- Ta thích người tính tình hung dữ.

Hắn ta trông ung dung không để ý, kỳ thực âm thầm dùng lực, một chưởng mang bảy tám phần nội lực ép xuống, muốn bất ngờ khống chế Chu Phi.

Nhưng ngay lúc tay hắn ta chạm vào mũi kiếm, kiếm trong tay Chu Phi lại vô cùng giảo hoạt hạ xuống theo sức mạnh hắn ta, trượt ra ngoài trong gang tấc.

Thanh Long chúa không khỏi hơi kinh ngạc, nữ tử này lấy kiếm làm đao để dùng, thế mà đao pháp lại cao ngoài dự liệu!

- Đoạn Thủy Triều Ti... một ngày không gặp, tên phế vật tự lo thân mình chưa xong kia còn dạy người hai chiêu?

Thanh Long chúa lăm bằm, hóa ra chiêu đâm kéo Chu Phi mới dùng kia vừa hợp ý cảnh triền miên dai dẳng của Đoạn Thủy Triều Ti, tiếc rằng chưa thuần thục. Người tinh mắt vừa nhìn liền biết hai chiêu này là nàng học trong lúc gấp gáp, dù nàng thông minh tuyệt đỉnh, có năng lực nhìn qua là nhớ thì khi dùng cũng rất cứng nhắc.

Thanh Long chúa cười nói:

- Đáng tiếc.

Lời hăn ta chưa dứt đã vận lực vào cánh tay, giơ tay gác lên kiếm Chu Phỉ, ma sát ra tiếng “keng”, Chu Phỉ cảm giác như mình chém trúng một cây gậy sắt chứ không phải thân thể máu thịt, cứng đến đòi mạng, bản bảo kiếm trong tay nàng ra hai tấc, Chu Phỉ bất ngờ không kịp chuẩn bị lão đảo nửa bước, Thanh Long chúa nhân cơ hội thò một tay ra, muốn tóm lấy cổ áo nàng.

Chu Phỉ thuận thế xoay người, lấy xác chết nhét vào ngực Thanh Long chúa.

Xác chết kia là một gã cao to khỏe mạnh, gương mặt đầy máu bổ nhào vào người chủ cũ, hôn thân thiết lên mặt Thanh Long chúa một cái. Thanh Long chúa vô duyên vô cớ bị một thi thể sàm sỡ, kinh ngạc qua đi thì giận dữ không thôi, một chưởng đập xác chết kia vào lối đi, khắp nơi như chấn động, bụi bặm ào ào rơi xuống đất, trường kiếm trong tay Chu Phỉ xoay nửa vòng như nước chảy mây trôi, kiếm thức còn triên miên dai dẳng ban nãy đột nhiên biến đổi, chém xuống giữa đầu Thanh Long chúa.

Hai chiêu ban nãy nàng dùng đều là hư chiêu!

Chiêu kiếm này như thương long rít gào xuống biển, liền theo đó, Chu Phỉ cảm thấy có một luồng sức mạnh to lớn theo mũi kiếm bắn ngược về, thanh bảo kiếm này của Đoan vương gia chắc chắn quý hơn người thường, va chạm như vậy mà không gãy, chỉ réo vang một tiếng kêu sắc nhọn, mũi kiếm không ngừng rung động.

Cùng lúc đó, một chòm tóc rơi xuống trong mật đạo âm u___mũ trùm của đại thần nháy Thanh Long chúa bị nàng kéo xuống, kiếm phong còn cắt đứt tóc hăn ta!

Khi Chu Phỉ thua đao trong tay Kỷ Vân Trầm vô số lần, nàng không chỉ chìm đắm trong chiêu thức của mình.

Tuy nàng không học Bắc đao nhưng qua những sát chiêu dây dưa không ngớt của Kỳ Vân Trầm đã vô thức ngộ được hai chữ “triền miên”.

Trên con đường mòn nhỏ trong núi, khi lần đầu tiên đối đầu Thanh Long chúa, nàng đã mơ hồ nhận ra chỗ liên kết liền mạch trong chín thức Phá Tuyết Đao, một đêm tập trung vào đao pháp, nàng thành linh lĩnh hội được thứ mơ hồ khái quát kia_____trong mỗi thức đao pháp đều ẩn chứa nhiều chiêu, không đao nào không có vô số biến hóa, chỉ cần hơi điều chỉnh thay đổi một chút là có thể hợp thành một thể thống nhất, đao biến hóa muôn hình vạn trạng này vừa khéo là thức “Vô Thường” trong Phá Tuyết Đao.

Một lần ra tay chấn động bốn phương có lẽ là vận may, hai chiêu liên tục từng bước ép sát có thể là trạng thái, nhưng Chu Phỉ năm lần bảy lượt ngoài dự kiến của mọi người, đến một đao cắt tóc kia đã đủ khiến Thanh Long chúa nghiêm mặt lại.

Lần trước, khi Thanh Long chúa giao thủ với nàng, Chu Phỉ còn là một tay mơ chỉ biết dùng hư chiêu lừa gạt chạy trốn nhưng bây giờ đã có chút khác xưa.

Ánh mắt Thanh Long chúa âm trầm nhìn chăm chú Chu Phỉ trong mật đạo chật hẹp, thấp giọng nói:

- Ta đổi ý rồi, tiểu nha đầu, người như ngươi, dù là ai thấy cũng muốn hủy diệt, tuyệt đối không thể để người luyện võ công thêm tám năm mười năm nữa.

Hắn ta lải nhải đến bây giờ, chỉ có câu này là êm tai nhất, Chu Phỉ lạnh lùng cười nói:

- Giết người, ta không cần đến tám năm mười năm.

- Quá mức ngông cuồng!

Thanh Long chúa chột quát, đôi tay áo phồng lên, một chưởng như dờn núi lấp biển đánh về phía Chu Phi.

Nàng không chút do dự nâng kiếm đỡ.

Nếu nói lúc ban đầu, nàng luôn lo cho bọn Tạ Doãn nên mới cưỡng ép bản thân tuyệt đối không thể thua, không thể lùi bước, thì giờ đây, trong con đường hẹp, dưới áp lực nặng nề, Thanh Long chúa đã ép ra bản tính gặp mạnh sẽ càng mạnh hơn của nàng.

Tạ Doãn nói:

- Để ý, trên người hãn ta e là có mặc giáp hộ thân.

Khóe mắt Chu Phi nhìn thoáng qua ánh bạc lấp lóe trong tay áo Thanh Long chúa, nghĩ: “Hèn gì không chém được, còn tưởng hãn ta đao thương bất nhập.”

Thanh Long chúa cười lạnh, một chưởng đã đến trước mặt Chu Phi, Chu Phi đưa vỏ kiếm về trước, kẹt vào lòng bàn tay Thanh Long chúa một tiếng “keng”, sắc mặt nàng thay đổi___âm thanh này không đúng!

Ngón tay Thanh Long chúa chột dài ra mấy tấc, giữa mười ngón lại mọc ra mấy thanh đao lướt qua chuôi kiếm trong tay Chu Phi, ôm lấy cánh tay nhỏ của nàng! Nàng phản ứng rất nhanh nhưng vẫn không kịp rút tay về, trên cánh tay tức khắc hiện lên nhiều vết máu sâu thấy xương.

Tạ Doãn giống như người bị cá nheo lớn cào là hãn vậy, khóe mắt co rút lại khó có thể kiềm chế.

Thanh Long chúa cao giọng cười to, truy kích tới, âm thanh lưỡi đao sắc bén xẹt qua tai thực khiến người ta run rẩy, hơn nữa lúc dài lúc ngắn, khó lòng phòng bị, việc né tránh trong con đường hẹp bị hạn chế, trên người Chu Phi trong nháy mắt lại thêm nhiều vết thương, nàng giống như

không thể nào chống đỡ nữa, liên tục lùi về sau, chớp mắt đã đến cửa phòng, bởi phía sau có người nên nàng đành dựa vào địa hình để chống lại.

Tạ Doãn chợt quay đầu nhìn Kỳ Vân Trầm.

Kỳ Vân Trầm giống như đã mất đi tri giác về thế giới bên ngoài, ngay cả hơi thở cũng yếu ớt khiến người ta khó mà nghe rõ, hai màu xanh đỏ trên mặt lui đi, hiện lên màu tro tàn gần đất xa trời.

Thanh Long chúa hình như thấy chơi vui, tránh đi những chỗ hiểm trên người Chu Phi, như mèo vờn chuột, thường thức đáng vẻ nàng giãy giụa đỡ trái đỡ phải, thỉnh thoảng lại thêm mấy vết thương trên người nàng, tiếp đó vồ một phát vào ngực nàng.

Tạ Doãn lao tới như đâm đầu tìm chết.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Vô Sĩ

Chu Phỉ lùi về sau, dường như đã đến đường cùng, hoảng hốt giờ vô kiếm chắn lòng bàn tay Thanh Long chúa.

Móng vuốt Thanh Long chúa không ngăn gì cả chụp lấy vỏ kiếm chắn đường, lập tức lưỡi đao sắc giữa ngón tay hăn ta lại dài ra mấy tấc, hăn ta cười gần đầy vỏ kiếm về trước, mắt thấy sắp tóm được Chu Phỉ.

Chu Phỉ chợt nở nụ cười.

Lúc này, nàng đã lùi đến cửa phòng, sau lưng trống trải, đủ lớn để nhảy nhót tung bừng, mà đối thủ lại vừa khéo chuyển đến chỗ hẹp nhất trong mật đạo.

Khi Thanh Long chúa phát hiện không ổn, muốn thu về “móng vuốt” đã duỗi ra thì không còn kịp nữa.

Hăn ta chụp rồi duỗi như vậy, vỏ kiếm nạm vàng nạm ngọc nhô ra góc tám kệt vào lòng bàn tay, nhất thời không gỡ được.

Kiểm của Chu Phỉ vì “không còn sức đánh trả” mà hơi yếu đi đột nhiên trở nên mãnh liệt, trong nháy mắt xuất ra ba kiếm sát khí lạnh buốt, gần như hoàn toàn xoay chuyển, từng chiêu trí mạng.

Bất kể là ban đầu đùa giỡn hay sau đó nổi sát tâm, Thanh Long chúa suy cho cùng vẫn xem thường nàng, hoàn toàn không liệu được tình cảnh này, mấy lưỡi đao sắc bén có thể duỗi dài có thể co ngắn trong tay hăn ta bị Chu Phỉ bẻ gãy hai cái, lòng bàn tay có thêm một vết thương bắt mắt.

Thanh Long chúa nghiêng người lùi liên tục mấy bước, từ bả vai đến cổ tay rách một vết dài, lộ ra nhuyển giáp bên dưới.

Chu Phi hơi tiếc_____nếu không nhờ giáp hộ thân lấp lánh ánh bạc này, chiêu đánh bất ngờ vừa nãy của nàng có thể vụn một cánh tay lão xuống.

Tuy nàng không biết nói lời ngon tiếng ngọt nhưng lại có kỹ năng đi săn của mãnh thú ăn thịt mà chẳng cần ai dạy, biết lợi dụng sự lùi bước, thậm chí biết dùng chút máu để thăm dò binh khí cổ quái của kẻ địch, đồng thời không ngừng hạ thấp tâm đề phòng của đối phương, sau đó tìm đúng thời cơ, một kích tất sát!

Chu Phi nhẹ nhàng run cổ tay, vung máu trên thân kiếm, đuôi mắt liếc xung quanh, trước tiên nhìn lướt qua Kỷ Vân Trầm vẫn ngồi yên không nhúc nhích, và phát hiện Tạ Doãn lao tới_____về mặt Tạ Doãn vẫn còn mê man mờ mịt.

Chu Phi vô cùng buồn bực, nhanh chóng nhỏ giọng hỏi:

- Người làm gì thế?

Tạ Doãn:

- ...Giúp cô.

Chu Phi ngạc nhiên nói:

- Giúp ta cái gì?

Tạ Doãn:

- ...Chắn đao.

Chu Phi vốn không muốn cười, tiếc là nhin cả buổi, cuối cùng không nhin nổi. Nàng vừa mới cười hắc, nụ cười này lại càng đổ dầu vào lửa, mặt

Tạ Doãn không chút cảm xúc dời ánh mắt đi, vờ như nơi đây không có vật sống là nàng, không thèm trò chuyện.

Hắn khoanh tay trước ngực, trưng ra dáng vẻ mất tự nhiên trong mật đạo tối tăm, nói với Thanh Long chúa:

- Năm xưa Đông Hải Bồng Lai có một thợ khéo, họ gì tên gì không ai rõ, có đôi tay có thể biến đá thành vàng, rèn ra vô số thần binh lợi khí... ông ấy còn làm ra “Mộ vân sa”, nghe đồn vật này toàn thân trắng muốt, không dính khói lửa, đặt ở chỗ tối tựa như có ánh trăng tuôn trào, cầm lên tay cực nhẹ, mặc vào người có thể khiến đao thương bất nhập.

Ân Bái luôn không hé răng siết chặt nắm tay.

Tạ Doãn như cố ý như vô tình liếc mắt qua Ân Bái, nói tiếp:

- Theo ta biết, Mộ vân sa chính là vật do Sơn Xuyên Kiếm Ân Văn Lam đặt làm riêng cho phu nhân, các hạ mặc vào người, không cảm thấy hơi chật sao?

Tạ Doãn thần thần bí bí, nói chuyện nửa rõ nửa không, nửa giả nửa thật, đến bây giờ Thanh Long chúa vẫn chưa thăm dò được nội tình của hắn.

Cá nheo lớn cúi đầu liếm vết máu trong lòng bàn tay, mắt nhỏ hiểm ác hơi lay động, nhìn Tạ Doãn:

- Người muốn nói gì?

Chu Phi thấy Tạ Doãn lại trưng ra tư thế lừa bịp thao thao bất tuyệt, cố ý giúp nàng phân tán sức chú ý của Thanh Long chúa, bèn vội thở phào nhẹ nhõm, hơi hoạt động cổ tay, vết thương to nhỏ trên người bây giờ mới có cảm giác tồn tại, khiến cơn đau thể xác càng tệ hại hơn, nếu nơi đây không có người ngoài, đại khái nàng đã bắt đầu nhe răng nhếch miệng rồi.

Tạ Doãn thông thả cười nói:

- Chỉ là có một chuyện ta cảm thấy rất lạ, đồ của Ân gia nếu đã vào tay người, tại sao người không biến thành Sơn Xuyên Kiếm thứ hai?

Hắn vừa nói vừa không biết vô tình hay cố ý đi về phía trước, lúc sắp đến cửa phòng thì bị Chu Phi xoay ngang kiếm, cản trở về.

Thanh Long chúa nghe lời này, thần sắc thay đổi, quét sạch dáng vẻ dị hợm trên đùa dung tục ban nãy, gò má căng lên, thậm chí không tự chủ nhỏ giọng, hỏi:

- Người còn biết điều gì?

- Không gì không biết.

Tạ Doãn đứng trong phạm vi trường kiếm của Chu Phi ngăn cản.

Tuy Chu Phi biết rõ hắn lại đang nói bậy nói bạ, nhưng không nhịn được muốn nghe hắn nói tiếp, càng không cần nói đến Thanh Long chúa chưa biết rõ sâu cạn của hắn. Chỉ thấy Tạ Doãn hơi ló người về trước, nhẹ nhàng phun ra bốn chữ:

- Hải thiên nhất sắc. (1)

(1) Hải thiên nhất sắc: trời và biển cùng một màu.

Vẻ mặt Chu Phi ù ù cạc cạc, không hiểu hắn đang nói chuyện đằng hoàng mắc mớ gì ngâm vịnh phong cảnh.

Nhưng khóe mắt Thanh Long chúa co rút như bị bệnh thần kinh, sau đó không chút báo trước bỏ lơ Chu Phi, vươn tay tóm lấy Tạ Doãn.

Chu Phi vốn ôm hi vọng hắn dựa vào ba tắc lưỡi nát có thể câu giờ được một lát, nào ngờ tên này không phải tới giúp mà là ló đầu tìm chết!

Chẳng những không chút ích lợi mà còn đổ thêm dầu vào lửa.

Chu Phi không thể để mặc hãn bị mất mạng, đành kiên trì giờ kiểm chẩn giữa hai người.

Thanh Long chúa dường như không muốn vờn nàng nữa, đánh một chưởng mười phần lực thẳng vào mặt, Chu Phi bỗng dưng có cảm giác như khi ở Tú Sơn Đường bị Lý Cẩn Dung chưởng xuống từ trên cọc gỗ——cái gọi là “nhất lực hàng thập hội” (2), khi đứng trước công lực thâm hậu thì ngộ tính và tùy cơ ứng biến đôi lúc thực sự không đáng nhắc tới.

(2) Nhất lực hàng thập hội: sức lực một người có thể chiến thắng mười người biết võ nghệ. Ý nói đứng trước thực lực tuyệt đối, mọi mưu kế đều là vô dụng.

Ngực Chu Phi khó chịu, nhưng nàng không còn lựa chọn khác, chỉ có thể hứng lấy áp lực vạn quân từ Thanh Long chúa.

Thế kiếm của nàng không giảm nhưng ngực truyền đến cơn đau dữ dội, cảm giác này khác với cơn đau ngoại thương da thịt ban nãy, hẳn là đã bị nội thương.

Có điều Chu Phi từ nhỏ bị Lý Cẩn Dung quất roi tới lớn, tuy không thể xoay loạn như con quay, nhưng lực kháng đánh hơn xa người thường.

Nàng không chỉ có độ bền khi chịu đau mà còn vô cùng miễn nhiễm, không né không tránh giờ kiểm ép tới.

Mũi kiếm đánh lên Mộ vân sa, như tia sét xẹt qua bầu trời đêm nắng hạn làm vỡ vụn tầng tầng ánh trăng.

Phá Tuyết, “Phá” tự quyết.

Một tay Thanh Long chúa nhắc kiếm nàng lên, đánh ra liên tiếp mười ba chưởng, chính là một trong những tuyệt kỹ thành danh của hãn ta.

Phù du trận của Chu Phi mặc dù hư hư thực thực nhưng vừa chiến vừa rút vẫn nằm trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, cuối cùng bị chưởng phong của hãn ta quét qua, một bên vai tức khắc nứt ra, xụi lơ mềm oặt.

Nàng chỉ cảm thấy kinh mạch của mình đã căng tới cực hạn, loáng thoáng hiện ra cơn đau buốt sắp đứt đoạn, Chu Phi lão đảo, suýt đứng không vững, trong cơn hoảng hốt nàng quay đầu nhìn lại, Kỷ Vân Trầm vẫn không có động tĩnh!

Chu Phi tuyệt vọng nghĩ: “Vẫn chưa tới sáu canh giờ ư? ‘Tự có biện pháp’ của hãn rốt cuộc là biện pháp gì? Ở một bên nguyên rửa cá nheo lớn mau mau thăng thiên?”

Thanh Long chúa không hề quan tâm đến việc đuổi cùng giết tận nàng, ngược lại vội vã muốn bắt Tạ Doãn.

Tạ Doãn sải đôi chân dài nhảy đến phía sau Chu Phi:

- Có gì từ từ nói, đừng kích động, chữ nào trong bốn chữ “hải thiên nhất sắc” là kẻ thù của ngươi? Hôm khác nhớ nói ta biết một tiếng, ta đảm bảo sẽ không nhắc nữa.

Tên này hết chọc lại ghẹo khiến ánh mắt Thanh Long chúa nhìn hãn như người bụng đói cồn cào gặp phải bánh bao thịt, sắp bốc lên ánh sáng xanh âm u, thế nhưng lại cứ bị Chu Phi phá rối, một thanh trường kiếm cố sức cản trở hãn ta.

Thanh Long chúa cả giận nói:

- Nha đầu thôi!

Chu Phi cho rằng nàng lại phải nghênh đón một chuỗi liên hoàn chưởng nữa, bèn đề khí một hơi, còn chưa kịp xuất chiêu, đuôi mắt liền thấy Thanh Long chúa giờ tay, ánh sáng trong tay lóe lên.

Võ công cao như vậy mà khi đánh nhau còn xài ám chiêu!

Chu Phi nhất thời không né tránh kịp.

Đúng lúc này, có người phía sau kéo nàng một cái, sau đó mắt nàng tối đi, người ban nãy còn vướng víu tay chân phía sau nàng vào khoảnh khắc gặp phải nguy hiểm đã nhảy đến trước mặt nàng, dùng tấm lưng mình làm lá chắn, ôm chặt lấy Chu Phi.

Tâm mắt nàng hoàn toàn bị Tạ Doãn ngăn trở, trong mấy hơi thở chưa kịp hoàn hồn, trái tim nàng nhảy mạnh lên, giống như giẫm phải khoảng không từ chỗ cao vạn trượng, ngón tay suýt không cầm nổi kiếm.

Tạ Doãn thế nhưng nói được làm được, thật sự chặn đao cho nàng!

Ý nghĩ này vừa hiện, Chu Phi thành linh phản ứng lại là xảy ra chuyện gì, trong đầu “bùm” một tiếng, nổ thành một đồng khối trắng, nhất thời giống như bị niệm chú định thân.

Hóa ra trong tay áo Thanh Long chúa có càn khôn khác____quả nhiên lão Cửu Long “vật theo khuôn chủ”, về mặt yêu thích dùng thủ đoạn ngầm hại người thì dưới trướng Thanh Long có thể nói là đã được kế thừa rất tốt__Thanh Long chúa dựa vào chưởng lực thâm hậu của mình, vứt khỏi tay áo hai cái móc nhỏ. Tuy móc chỉ to cỡ móng tay nhưng trên đầu nhọn của móc có lấp lóe ánh sáng như ma trơi, thoát nhìn đã được ngâm độc.

Ai dè móc đoạt mạng này không móc được Chu Phi mà tên Tạ Doãn vướng chân vướng tay lại thành linh xông tới.

Chu Phi mở to mắt:

- Tạ...

Tạ Doãn cười hì hì nói bên tai nàng:

- Ta biết hẳn ta không nỡ giết ta mà, he he.

Chu Phi:

- ...

Độc, lãng phí tình cảm!

Khi thấy móc đoạt mạng sắp móc phải Tạ Doãn, Thanh Long chúa vẫn chưa nghe được tí mĩ về “hải thiên nhất sắc” từ miệng hắn, nghĩ người chết thì không sống lại được, bèn vội trở chiêu ngược lại, rung ống tay áo, tự mình đánh rớt ám khí của mình, có chút luống cuống tay chân.

Hắn ta đang chặt vật nhưng Chu Phi lại không cho cơ hội nghĩ lấy hơi, nhờ Tạ Doãn che chắn, một kiếm của nàng xuyên qua dưới nách Tạ Doãn, vô cùng xảo quyết nhắm thẳng vào yết hầu Thanh Long chúa.

Thanh Long chúa có thể đánh một chưởng qua nghiền ép Chu Phi, cũng có thể giở chút thủ đoạn vật vãnh giết chết nàng, nhưng ở giữa lại cứ có một Tạ Doãn... một câu “hải thiên nhất sắc” úp úp mở mở, Thanh Long chúa ném chuột sợ vỡ bình, lại lưu lạc đến mức cùng so kiếm chiêu với Chu Phi.

Nếu nói Chu Phi thoát đầu động thủ còn có chút trúc trắc thì bây giờ nàng cùng Thanh Long chúa đấu hơn trăm hiệp không ngơi nghỉ, không ngừng tu bổ, khiến đao pháp của nàng trong lẫn ranh sinh tử trở nên thuần thực, đã thế còn có thêm vài phần lão luyện giao hoạt.

Hai người họ liên thủ, về mặt “vô sĩ” đã vượt qua đại ma đầu một bậc, xưa nay chưa từng có, có thể xem là kỳ tích.

Thanh Long chúa gài bẫy người khác mà sống, bao nhiêu năm nay chưa từng chịu uất ức thế kia, bị một tiểu nha đầu chưa dứt sữa ép đến mức này, lửa giận trong ngực quả thực có thể nấu cả Hành Sơn!

Hai bên tới tới lui lui, Thanh Long chúa dùng Mộ vân sa đẩy kiếm Chu Phi ra, nghiêng người, vừa vặn có thể thấy cảnh tượng trong phòng.

Ngô Sở Sở vốn kinh hồn bạt vía ở một bên xem chiến đấu, thành linh đối diện với ánh mắt của cá nheo lớn quét tới, bị ác ý trong ánh mắt ấy làm giật mình.

Thanh Long chúa chợt lộ vẻ hung dữ, giả vờ tóm sau gáy Tạ Doãn, nhưng vào khoảnh khắc Chu Phi xách Tạ Doãn lùi lại né tránh thì thứ kẹp giữa ngón tay hắn ta bắn ra ngoài, lao thẳng tới ngực Ngô Sở Sở!

Bất kể là Chu Phi hay Tạ Doãn, muốn cứu viện đã không còn kịp nữa.

Song đúng lúc này, một bàn tay chi chít sẹo thò ra, ung dung nhẹ nhàng bắt lấy thứ bay qua như đập muỗi_____đó là một cốt đinh sắc bén.

Kỷ Vân Trầm ho khan hai tiếng, không biết đã hoàn thành đại nghiệp “ngồi ấp trứng” từ khi nào, gân châm trên người không biết đã rút đi hay sao mà bây giờ không nhìn thấy cây nào cả.

Hắn cúi đầu, lẩn qua lẩn lại cây đinh cầm trong tay quan sát, dường như khí huyết hư nhược ho khan mấy tiếng, nói với Ngô Sở Sở:

- Cô nương, xin cô tránh vào trong một chút, đừng để ngộ thương.

Hắn vẫn tiêu tụy như cũ, sống lưng không thẳng nổi, ngọn tóc khô, nhưng trên đầu hơi bóng, không khô ngô cũng chả tuần tú, ngay cả ánh mắt cũng đượm vẻ u buồn chẳng biết vì sao.

Nhưng khi hần “u buồn” ngẩng đầu nhìn Thanh Long chúa, Chu Phi thấy sắc mặt đại ma đầu thay đổi, tay hần ta đặt sau lưng hơi vẩy, bọn chân chó bên cạnh rồi rít chạy tới, ùn tắc ở cửa phòng. Hần ta có vẻ như không chút lo sợ bước vào phòng, kỳ thực là vẩy đám chân chó kia đi trước, bao vây hần ta vào giữa.

Kỷ Vân Trầm nhìn lướt qua, nói:

- Trịnh La Sinh, mấy năm nay người không may mắn tiến bộ cũng không hẳn không có nguyên do.

Thanh Long chúa dán mắt vào Kỷ Vân Trầm:

- Ta có nghe một ít lời đồn...

Kỷ Vân Trầm nói tiếp:

- Răng Bắc đao đã phế, bằng không mấy năm nay sao người dám kê cao gối ngủ ư?

Ánh mắt Chu Phi lướt qua gói nhỏ vẫn còn mở trên mặt đất, phát hiện ngân châm nhỏ như lông trâu mà Kỷ Vân Trầm đã dùng không được trả trở về, cũng không bị hần vứt, chỉ là bỗng dưng biến mất, bèn nhỏ giọng hỏi:

- Sao...

Tạ Doãn “suyt”:

- Về ta sẽ...

Hần vốn định nói “về ta sẽ nói cho cô biết” nhưng lời mới thốt một nửa thì nhớ tới những chuyện Chu Phi làm khiến hần ngứa chân răng, bèn cởi áo khoác ngoài của mình xuống ném cho Chu Phi toàn thân đầy máu, đồng thời liếc xéo nàng, lời nói xoay chuyển:

- Không nói cho cô biết.

Chu Phi:

- ...

Thanh Long chúa cười lạnh nói:

- Bắc đao quan ngoại quả nhiên có chút tài năng, phế nhân cũng có thể một lần nữa đứng dậy___tốt, rất tốt, ta đang lo không có duyên được biết “song đao nhất kiếm” rốt cuộc lợi hại cỡ nào, hôm nay ta muốn xem xem, ta không tiến bộ thì Bắc đao người tiến bộ đường nào.

Hắn ta khoe khoang khoác lác cả ngày, xem ra không may mắn có ý định đích thân ra trận, hắn ta vung tay lên, người gõ thanh la bên cạnh trải qua huấn luyện từng người vào vị trí, giống như bày ra trận pháp “lật núi khuấy biển” ít người hơn, tinh hoa hơn, chuẩn bị người đông thế mạnh cùng nhau tiến.

Kỷ Vân Trầm khẽ búng ngón tay, dây thừng trên người Ân Bái không biết sao bị bung ra, tiểu bạch kiếm thành thạo gỡ đứt dây trói xuống, thần sắc phức tạp nhìn bóng lưng dường phụ.

Kỷ Vân Trầm nói:

- Đi nhanh đi, tự lo lấy mình.

Sau đó hắn mỉm cười, đột nhiên chuyển động.

Người gõ thanh la ngoài cùng nhất căn bản không kịp phản ứng, đứng mũi chịu sào rơi vào tay Kỷ Vân Trầm, binh khí chưa kịp giơ lên, cả người giống con rối bị giật dây, tự mình đâm cổ vào mũi đao của mình.

Kỷ Vân Trầm đẩy người chết ra, xách trường đao vừa cướp được, hồ hững nhìn Thanh Long chúa.

Hắn đứng dậy, đón cốt đinh, giết người đoạt đao liền một mạch, ánh mắt càng lúc càng bình thản, tựa như u hồn bỏ rơi hắn hai mươi năm đã dần dần thức tỉnh, Chu Phi theo bản năng siết chặt thanh kiếm trong tay___trong nháy mắt, nàng cảm thấy thanh kiếm dính máu này hơi run rẩy.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Nghe Mưa

Trong núi nắng mưa thất thường, chợt một cơn gió thổi tắt ánh mặt trời, chui vào lối ra mật đạo được Tạ Doãn đi vào lần thứ hai chưa bật kín, cuốn theo làn hơi ẩm ướt, đuốc trong phòng chập chờn dữ dội, vài bóng người lắc lư mạnh mẽ.

Thanh Long chúa quát to:

- Còn ngậy ra đó làm gì? Chết cả rồi sao?

Bắc đao dĩ nhiên là truyền kỳ, nhưng trong lòng người gõ thanh la, “bạo quân” Thanh Long chúa có thể khiến người ta muốn sống không được muốn chết không xong càng đáng sợ hơn, hăn ta ra lệnh một tiếng, mấy người gõ thanh la đều không mấy may chậm trễ, cùng tiến về phía Kỳ Vân Trầm.

Kỳ Vân Trầm khẽ vung trường đao trong tay, sắc mặt dường như hơi mệt mỏi, lập lại không biết là với ai:

- Đi nhanh đi.

Nhưng mấy người xung quanh không ai nỡ đi, Chu Phi hầu như không chớp mắt nhìn chăm chăm “Đoạn Thủy Triều Ti” trong truyền thuyết.

“Song đao nhất kiếm Khô Vinh thủ” đối với nàng, thậm chí đối với cả võ lâm Trung Nguyên mà nói, đều như mấy củ sen khô vàng trong đất bùn__chắc chắn có, chắc chắn từng phồn thịnh cả mùa hè, nhưng đã đến mức này, phong thái năm xưa đã thành cảnh cũ nói sao hay vậy.

Bắc đao hóa thân thành đầu bếp, Sơn Xuyên kiếm chỉ còn lại vỏ, đều khiến người ta nhìn mà lúng túng.

Nào ai ngờ được, “Đoạn Thủy Triển Ti” có thể có ngày khởi tử hoàn sinh?

Chu Phi vốn tưởng rằng sự quý quyết hiểm hóc trùng trùng của Bắc đao sẽ như “chớp tia sương trong” trong truyền thuyết, nhưng đao trên tay Kỷ Vân Trầm kém xa sự lóa mắt trong tưởng tượng của nàng, thậm chí nàng còn cảm thấy đao pháp đầu ra đấy của Kỷ Vân Trầm còn không bắt mắt bằng mấy chiêu lấy ngón tay làm đao huơ huơ tay của hắn.

Đó dường như là một loại sát thuật cổ xưa mà mộc mạc, từng cử động của truyền nhân Bắc đao mang theo một loại cảm giác nhịp điệu mãnh liệt nào đó, người ngoài vây đuổi chặn đánh cũng được, từng bước ép sát cũng chả sao, không gì có thể phá hoại nhịp bước vốn có của hắn.

Ánh đao u ám ấy bỗng dừng khiến Chu Phi nhớ đến “dây trận” tinh vi trong sông Tây Mặc, sống đao rộng và thân đao thon dài tựa như đều là biểu tượng, đao thuật của hắn như có linh hồn, mà linh hồn ấy chỉ có một lối đi chật hẹp, lúc đao động như mạng nhện ngàn tầng, chỉ để lại một vết máu vô cùng không nổi bật... và một tính mạng.

Kỷ Vân Trầm không thích chạy loạn xung quanh như Chu Phi, bước chân hắn gần như không rời phạm vi ba thước, giống như có một vòng tròn vô hình, mà hắn thì uể oải, không chịu bước ra khỏi vòng tròn đó nửa bước, tất cả người to gan dám đến gần đều bị hắn một đao cắt cổ.

Đây mới là đao giết người chân chính.

Chu Phi luôn cho rằng “sát khí” là phải “bùng bùng mãnh liệt”, mãi đến lúc này nàng mới biết, sát cơ chân chính là cực nhỏ cực nhạt, không lộ ra ngoài nhưng đâu đâu cũng có, đầu bếp chán nản ủ dột ấy thoáng khom

người đứng đó, cả gian phòng đều bị đao phong của hắc bao phủ, khiến người khác muốn bay lên cũng có cảm giác run sợ không nói rõ thành lời.

Trận pháp từng vây khốn Chu Phi khổ không thể tả đến trước mặt Kỷ Vân Trầm dường như đã biến thành một đám rối buồn cười, trận lật núi khuấy biển tự xưng là gặp mạnh sẽ mạnh hơn, bất kể người là cao thủ phương nào, một khi rơi vào trong trận sẽ như rơi vào đầm lầy, nhưng hiện tại, tấm lưới lớn ấy bị Kỷ Vân Trầm móc xoay vòng vòng, hoàn toàn không còn uy phong điêu luyện của ngày ấy trong khách điểm, bọn gã thanh la căn bản không giống bao vây mà giống như xếp hàng đưa thức ăn vậy!

Chu Phi nhìn không chớp mắt, Tạ Doãn khẽ thở dài.

Chu Phi:

- Sao thế?

Tạ Doãn:

- Cẩn thận.

Lời hắc chưa dứt, tình thế xảy ra biến hóa.

Thanh Long chúa Trịnh La Sinh được đám người bảo vệ vào giữa chính là tên tiểu nhân gió chiều nào xuôi chiều đó, mắt thấy chẳng bao lâu, người hắc ta mang đến đã bị Kỷ Vân Trầm một đao giết hết bảy tám phần, thế là Trịnh La Sinh lập tức quyết định dùng đại chiêu “tránh voi chẳng xấu mặt nào”.

Hắc ta thành linh bước về trước một bước, một chưởng thanh thế to lớn đánh về phía đỉnh đầu Kỷ Vân Trầm, làm ra tư thế liều mạng.

Sau đó hai người trong nháy mắt đánh khoảng mười chiêu, vào lúc Chu Phi cho rằng gã này cũng có lúc có dừng khí quyết một trận tử chiến

thì Trịnh La Sinh không chút báo trước đưa tay túm lấy một thuộc hạ của mình, cưỡng ép nhét cho Kỷ Vân Trầm, động tác kia y hệt động tác của Chu Phi nhét vỏ kiếm vào tay hãn ta!

Chu Phi từ khi sinh ra tới nay luôn học trộm người khác, không ngờ phong thủy thay đổi, thế mà cũng bị người khác học một chiêu__còn là chiêu mất mặt như vậy, nhất thời trợn mắt há mồm, không biết nên đưa ra đánh giá gì.

Trịnh La Sinh nhân cơ hội đó, bóng người lóe lên, lao tới lối ra kia của phòng, định vút hết đám thuộc hạ phiền phức ở đây, cưỡng chế phá vòng vây!

Trong lòng mấy người đồng thời thầm nhủ “không hay rồi”.

Vì đám gây khuấy phân núi Hoạt Nhân Tử Nhân cả ngày chẳng làm gì đứng đắn, không hại người thì là đi gây chuyện, nếu để gã này rời đi, sau này ắt sẽ như âm hồn bất tán, bám dai như đĩa, dây dưa mãi không thôi.

Chu Phi không chút nghĩ ngợi muốn đuổi theo.

Tạ Doãn mặc dù biết để Trịnh La Sinh chạy sẽ rất phiền phức nhưng cũng biết đạo lý “giặc cùng đường chó đuổi”, chó cùng còn rút giậu, huống hồ là Thanh Long chúa?

Trong tình thế cấp bách, tay hãn cực kỳ nhanh, hành vi thất đức túm lấy mái tóc dài rũ xuống phía sau của Chu Phi.

Chu Phi từng nắm tóc Đoàn Cửu Nương, không ngờ bây giờ phong thủy luân chuyển, nàng cũng tự trải nghiệm cảm giác bị người ta nắm tóc, da đầu đau nhức muốn giậm chân tại chỗ.

Tạ Doãn rất vô tội thu móng chó tác quái về giấu sau lưng, hùng hồn trừng trở lại.

Chu Phi:

- ...

Nể tình tên khốn này vừa mới chặn đao vậy.

Sự chậm trễ này khiến Thanh Long chúa sắp chạy thoát, lại một cơn gió núi rít gào chui vào mật đạo, quanh co theo lối đi uốn khúc, bị vô số con đường hẹp làm thay đổi giai điệu nghe như tiếng nước nổ khóc đêm của ma quỷ trong núi. Đúng lúc này, Ân Bái chợt di chuyển bước chân, chặn cửa.

Ân Bái ở bên cạnh giả chết thì thôi, vừa hiện thân liền nhắc nhở Thanh Long chúa_____lần này Trịnh La Sinh đại động can qua soát núi tìm người, còn mạo hiểm mấy phen, không phải đều vì tên tiểu bạch kiếm này sao? Vốn tưởng rằng giữa chừng nhảy ra Đoạn Thủy Triền Ti khiến hắn ta sắp thành lại bại, ngờ đâu tiểu tử này không biết lượng sức tự mình lao vào!

Đây là có được mà hoàn toàn không phí công.

Trịnh La Sinh sao lại khách khí với Ân Bái? Một phát túm lấy cổ áo hắn ta, xách hắn ta vào tay như mãnh ưng vồ thỏ.

Kỷ Vân Trầm đã giải quyết người gõ thanh la xui xẻo ban nãy, thấy Ân Bái rơi vào tay Thanh Long chúa, lập tức phần nộ gầm lên, xách đao xoay người chém vào sau lưng Thanh Long chúa, Thanh Long chúa đột nhiên tăng tốc, không hề chú tâm_____vì Kỷ Vân Trầm còn ở ngoài hai bước, Mộ vân sa trên người hắn ta đủ để ứng phó.

Thế nhưng Ân Bái nở nụ cười cổ quái, nhân lúc Trịnh La Sinh dồn toàn bộ sự chú ý vào phía sau, Ân Bái chợt ra tay như điện xẹt, vỗ mấy cái trên vai Trịnh La Sinh.

Trình độ võ công của Ân Bái thực sự có hạn, lẽ ra không có thân thủ như vậy, nhưng hiển nhiên động tác này của hắn ta đã trải qua vô vàn mài giũa, nhanh và thuần thục đến kinh người.

Trịnh La Sinh đang trên đường thoát thân không thể né tránh, sợ hãi giật mình_____cú ấn nhẹ nhàng của Ân Bái ban này tuy hơi hợt nhưng đã cởi đi Mộ vân sa vốn không quá vừa người trên cơ thể hắn ta!

Bộ nhuyễn giáp quấn chặt trên người bỗng dưng lỏng lẻo, sau lưng Trịnh La Sinh lập tức mất đi lớp che chắn, hình như đã bị Đoạn Thủy Thiên Ti đâm vào, hắn ta hung dữ, chưởng Ân Bái ra ngoài, tiểu bạch kiếm lập tức phun ngụm máu tựa như một bát canh đỏ bị đập nát, ngã xuống đất không rõ sống chết.

Dù sao cũng là người tự tay mình nuôi lớn, tuy là kẻ vô ơn phản bội nhưng trong lòng Kỷ Vân Trầm cũng rưng rưng:

- A Bái!

Trịnh La Sinh gỡ Mộ vân sa trên người xuống, ném vào mặt Kỷ Vân Trầm.

Kỷ Vân Trầm đang lo cho Ân Bái, thấy vật cũ của Sơn Xuyên kiếm bay đến thì theo bản năng đưa tay đón lấy, nào ngờ vừa chạm vào thì lòng bàn tay liền đau nhói____trên đuôi Mộ vân sa này lại có một chuỗi móc như đuôi bò cạp đâm hắc chảy máu. Máu chảy ra gặp gió liền chuyển sang màu đen, tựa như khí đen của rắn độc, nhanh chóng bám lên bàn tay thô ráp.

Trên móc có độc, hơn nữa độc còn dữ dội hơn cả độc mà Hoa chương quý bị lão Cửu Long phóng trúng!

Trịnh La Sinh đang hốt hoảng chạy trốn dừng bước, quay đầu cười lạnh với Kỷ Vân Trầm:

- Kim sau đuôi của ong vàng, còn có tên là “Ân mỹ nhân”, xưa nay khó hưởng thụ nhất, Kỳ đại hiệp, mùi vị thế nào?

Kỷ Vân Trầm hờ hững liếc tay mình, trái tim Chu Phi thoáng chốc vọt lên cuống họng, tưởng rằng hắn sắp chặt tay cầu sống sót như Hoa chương quý.

Nào ngờ Kỷ Vân Trầm chợt nở nụ cười.

Bình sinh hắn chưa từng thoải mái, năm dài thảng rộng chỉ còn lại nét mặt sầu đau, dù nở nụ cười nhưng trên trán vẫn phảng phất tâm sự trùng trùng muốn nói lại thôi, luôn mang vẻ cô đơn và buồn giận khó nói thành lời.

- Ân mỹ nhân...

Kỷ Vân Trầm lặp lại một lần, chợt bước một bước về phía trước.

Trong đường hẹp e là ngay cả tiểu cô nương mảnh khảnh như Chu Phi cũng bị hạn chế hành động nhưng nó chẳng là chương ngại gì với Đoạn Thủy Triền Ti, không ai ngờ được, Kỷ Vân Trầm liều mạng bị độc phát cũng muốn giết Thanh Long chúa.

Trịnh La Sinh sớm có phòng bị, thấy hắn ra tay thì lập tức vọt về sau, đao của Kỷ Vân Trầm theo sát không tha, khí đen trên tay hắn nháy mắt đã bám lên cổ, tiếp đó lại bao phủ mặt, gương mặt vốn đã tiều tụy của Bắc đao hết như người chết.

Trịnh La Sinh tiếc mạng đến mức như thần giữ của ôm vàng mà chết, thấy kẻ điên này không đếm xỉa bản thân trúng độc mà càng lúc càng hăng tìm chết thì cảm thấy Kỷ Vân Trầm ngang ngạnh ngu xuẩn, tức khắc thẹn quá hóa giận nói:

- Được, nếu người không sợ chết thì ta sẽ tác thành...

Hắn ta nói đến đây đột nhiên dừng lại.

Trịnh La Sinh cảm giác như dưới chân mình giẫm phải thứ gì đó.

Hắn ta khó có thể tin quay đầu nhìn lại, thấy Ân Bái bị một chưởng hắn ta đánh bay thế mà chưa chết.

Người thanh niên với khuôn mặt tối tăm co rúc trong góc, trưng ra khuôn mặt đầy vết máu, nhếch môi nở nụ cười ác ý với hắn ta, cử động môi, nói không thành tiếng: Người lên đường đi.

Ngoài mật đạo vang lên tiếng sấm sét đùng đoàng, ánh chớp lạnh lẽo xuyên vào trong mật đạo hẹp dài.

Cùng lúc đó, dưới chân Trịnh La Sinh cũng vang lên một tiếng nổ to, hợp làm một với tiếng sấm rền vang dội, cả mật đạo đều như lung lay sắp đổ...

Ân Bái nhân lúc hắn ta phân tâm, ném một viên Lôi hỏa đạn vào dưới chân Thanh Long chúa!

Thanh Long chúa lần này không thể tránh khỏi, kêu lên thảm thiết, Kỷ Vân Trầm không chần chừ nữa, đâm một đao vào ngực hắn ta, vặn cổ tay, mở ra một lỗ trống đầy máu thịt trong lồng ngực.

Tiếng gào thét như giết heo của Trịnh La Sinh im bật, hắn ta quá sợ chết, không dám tin sự thực này, nhất thời trợn to hai mắt lộ vẻ không sao tin nổi.

Bên ngoài liền theo đó lại là một tia chớp đánh xuống, ánh sáng chiếu lên mặt Kỷ Vân Trầm, đá sỏi trong mật đạo rào rào đổ xuống, tiếng chấn động dữ dội vang vọng khắp mật đạo.

Ánh sáng trong đôi mắt hấp hối của Trịnh La Sinh cuối cùng đã mờ đi.

Kỷ Vân Trầm không hề chớp mắt nhìn chăm chăm con người hắn ta dần giãn ra, sau đó không rút đao mà buông lỏng tay cầm đao.

Hắn lão đảo lùi về sau mấy bước, tựa như muốn ổn định thân thể, đưa tay túm mấy phát lên tường mật đạo đang từ từ nứt nẻ nhưng cuối cùng vẫn chặt vật đặt móng ngồi xuống đất.

Khóe môi Kỷ Vân Trầm cong lên, tựa như muốn cười to một trận, tiếc rằng nụ cười ấy giữa chừng tắt ngúm, hắn dựa vào vách, mắt to trừng mắt nhỏ với thi thể Trịnh La Sinh chốc lát, sau đó cực kỳ mệt mỏi nhắm hai mắt lại.

Tạ Doãn ném roi của Chu Phi qua vai, nghiêng tai nghe ngóng, chỉ cảm thấy tạp âm trong mật đạo càng lúc càng lớn, bèn nói:

- Ta sợ mật đạo này sắp sập rồi, rời khỏi đây thôi!

Chu Phi bây giờ cũng không để ý mối thù túm tóc với hắn nữa, tiến lên một bước muốn nâng Kỷ Vân Trầm dậy, nhanh chóng nói:

- Tiền bối, trên người cá nheo lớn này ngoại trừ độc thì chính là ám khí, chắc chắn có thuốc giải độc, người đợi ta lục soát...

Kỷ Vân Trầm nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay nàng, không nói lời nào đẩy nàng sang một bên, mỉm cười thấp giọng nói:

- Sao, cô nương, cô không biết Sưu hồn châm là gì sao?

Chu Phi mờ mịt.

Tạ Doãn vừa giục Ngô Sở Sở đi nhanh vừa nhỏ giọng nói với Chu Phi:

- “Tìm cô hồn nhập người, thành dã quỷ rời đi”, Sưu hồn châm tên gốc là “Đại hoàn châm”, là một loại bí pháp của quan ngoại, có thể khiến người

ta tiến bộ cực nhanh, “tro tàn lại cháy”, bất kể bệnh nặng cỡ nào, thương tích nghiêm trọng ra sao, đều có thể áp đảo, khiến cô cảm thấy... những tháng ngày đã mất năm xưa lại quay về.

Kỷ Vân Trầm nói tiếp:

- Sau đó hồi quang phản chiếu, ba khắc là ngưng...

Bên ngoài mật đạo “rào rào” vang lên, thiên hà cao vút như bị thứ gì đâm thủng, gào thét nghiêng xuống nhân gian, mưa to thành linh đổ xuống.

Trong bùn đất toát lên mùi tanh cũ kỹ, mi mắt Kỷ Vân Trầm rũ xuống, vẻ mặt uể oải, xuất thần vào thời khắc mấu chốt này, sau đó ánh mắt hơi cử động nhìn Ân Bái.

Ân Bái nghe bốn chữ “hồi quang phản chiếu” thì toàn thân cứng ngắc, thần sắc phức tạp nhìn Kỷ Vân Trầm.

Kỷ Vân Trầm suy nghĩ, dường như có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói nhưng khi đến chót lưỡi đầu môi lại chẳng còn bao nhiêu, cảm thấy đều là lời thừa thãi. Kỷ Vân Trầm cười, lần thứ ba nhỏ giọng nói:

- Đi đi.

Chu Phi:

- Đợi...

Chữ “đợi” của nàng còn chưa nói xong, lối ra bên này mật đạo chợt sập xuống, con đường hẹp vốn đã cũ kỹ, viên Lôi hỏa đạn kia của Ân Bái lại càng là cộng rơm cuối cùng.

Cát đá rơi ào ào xuống, Kỷ Vân Trầm đẩy mạnh Chu Phi ra ngoài.

Chu Phi lão đảo mấy bước, được Tạ Doãn đỡ lấy. Chỗ nàng đứng ban nãy trong mấy hơi thở đã bị cát đá rơi xuống lấp kín, ngăn Bắc đao lại, mà con đường vẫn đang không ngừng rung chuyển.

Hai chân Kỷ Vân Trầm đau dữ dội, bị đá tảng đè lên, hần không trốn, chỉ rên một tiếng, cảm thấy toàn thân hư nhược, chẳng có chút sức lực nào.

Hồi quang phản chiếu của Sưu hồn châm lẽ ra không ngăn như vậy, nhưng hiện tại Trịnh La Sinh đã chết, chút tinh thần chống đỡ hần đã rã rời. Tiếng mật đao rung động hòa cùng tiếng sấm, phải kỹ lắm mới nghe được tiếng mưa gió. Dần dần tiếng mưa gió cũng yếu đi, Kỷ Vân Trầm biết, đây không phải là mưa tạnh trời trong mà là ngũ quan lục giác của hần đang suy thoái.

Hần chợt nhớ năm xưa khi lần đầu vào Trung Nguyên, tình cờ gặp một bức tranh trên tửu lâu.

Chủ quán học đòi văn vẻ, không biết mua bừa trong tay nghệ nhân dân gian nào đấy, kỹ xảo vẽ không đáng xem, nhưng trong góc có một bài thơ cổ, Kỷ Vân Trầm từng đọc sách mấy ngày, không nhớ hết, hình như là “Nghe mưa tuổi trẻ lâu ca thượng, Đuốc đỏ mờ la trưởng... Nghe mưa nay ở phòng tăng vắng...”

Tóc đã phơ phơ trắng.” (1)

(1) Trích “Thính vũ” của Tưởng Tiệp, bản dịch thơ của Nguyễn Chí Viễn.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Chiến Tranh Lạnh

Tạ Doãn kéo Chu Phỉ chạy ra ngoài, cát đá bụi bặm khiến người ta không mở nổi mắt, đám người họ đầu cổ xám ngắt phá mật đạo xông ra, vừa ló đầu đã bị cơn mưa như trút nước dội xuống, nước mưa và bụi bặm đan xen, hòa thành nước canh bùn “nồng nàn hương vị”.

Mạng Ân Bái cũng lớn, không ai quan tâm hấn ta, thế mà vẫn vùng vẫy chạy ra được.

Hắn ta đứng có chút không thăng, có lẽ là phổi bị thương nặng hoặc là bị gãy xương, bàn tay loang lổ vết máu vịn một bên núi đá thờ dốc, mắt nhìn lồi vào mật đạo đã đổ nát hơn phân nửa, khoảnh khắc ấy không ai biết hắn ta đang nghĩ gì.

Giết Trịnh La Sinh, lại mất luôn mạng Kỷ Vân Trầm, có thể nói là mua một tặng một, đại thù đã báo, hấn ta có vui không?

Vậy ơn dưỡng dục hơn mười năm lại tính thế nào đây?

Chu Phỉ nhớ tới khi Ân Bái vờ ngớ ngẩn nói mấy câu kia trong khách điểm Tam Xuân, vừa có ý ly gián gây xích mích vừa có ý mơ hồ không muốn Kỷ Vân Trầm chết.

Nếu cái miệng hèn hạ của hấn ta là giả vờ, thì trong những lời hấn ta nói, có bao nhiêu phần thâm ý, lại có bao nhiêu phần chân ý?

Chu Phỉ đã biết “một giống gạo nuôi trăm loại người”, cũng biết “suy bụng ta ra bụng người” là lắm to, những ý nghĩ này chỉ lóe lên trong đầu

nàng rồi nặng nề rơi xuống, không suy đoán nữa.

Dẫu sao người đã chết rồi, ân oán lớn đến mấy cũng đành quay về cát bụi, chút tâm tư yếu ớt không đáng nhắc tới nữa.

Tạ Doãn nhớ trên núi còn tàn dư của Thanh Long chúa, bèn tiến lên hỏi chuyện Ân Bái:

- Ân công tử định đi đâu về đâu?

Ân Bái ngoảnh mặt làm ngơ, ánh mắt hờ hững dời khỏi cửa mật đạo, giơ tay chỉnh lại tóc tai và y phục rối loạn của mình, vẻ mặt kiêu căng nhắc chân lướt qua người Tạ Doãn.

Tạ Doãn chợt hỏi tiếp:

- Người cũng đang tìm “Hải thiên nhất sắc” sao?

Ân Bái cuối cùng cũng liếc mắt nhìn hắn, khóe miệng khẽ cong lộ vẻ mỉa mai, dường như không biết hắn đang nói gì, sau đó không nói một lời chậm rãi bước vào màn mưa.

Tạ Doãn cau mày, đắm chiêu nhìn chăm chăm bóng lưng hắn ta chốc lát, nhưng không hề đuổi theo.

Ba người họ không gặp phải đám chó săn của Thanh Long chúa ở Hành Sơn, xem ra thời buổi này muốn làm kẻ ác phải có chút thông minh lanh trí mới được, bằng không e là chưa xấu được đến đâu đã phải “xuất sư bất lợi” rồi.

Qua Hành Sơn lại đi về phía nam, chính là địa giới của Nam triều.

Nơi đây vẫn là vùng biên cảnh, nhiều năm đánh trận, khu vực do Đại Chiêu chính thống quản lý cũng chẳng thái bình hơn phương bắc là bao, căn bản đều là “thôn xóm tiêu điều, thành quay về hướng tà dương”.

Trong một quán rượu nhỏ rách nát trên quan đạo, Ngô Sở Sở ngồi trên băng ghế dài gãy chân, cẩn thận từng li từng tí cắn bánh bột mì tạt, nàng nhấp kỹ như lừa xương cá, xác định bên trong không có sạn đá ê răng mới yên tâm dùng răng nhai nuốt.

Trong bánh bột mì pha tạt đủ thứ, thức ăn cho heo cho ngựa gì cũng có, chỉ là không có “mì”, bánh vừa khô vừa cứng, kẹt trong cổ họng, bất kể thế nào cũng nuốt không trôi, Ngô Sở Sở sợ người khác chê nàng yếu ớt nên không lên tiếng, cắn một cái là uống một hộp nước lạnh. Nàng vốn không có khẩu vị, cứ thế gần như uống nước đến no, nửa cái bánh là đủ, lộ vẻ rất tiết kiệm tiền, dễ nuôi.

Tạ Doãn lại đặt mua xe ngựa, đi cùng hai nàng lên đường, hẳn nhiều chiêu trò, hơn nữa rất biết chịu đựng, không mấy may nhìn ra xuất thân vương gia của hắn.

Tạ Doãn dùng đôi đũa xiêu xiêu vẹo vẹo đâm vào dưa muối không còn nhìn rõ hình thù, nói:

- Nơi này gần tiền tuyến, đất đai không dễ trồng, hơi nghèo chút, đi về phía đông thì đỡ nghèo hơn, Kim Lăng phần hoa chẳng thua kém gì cố đô đâu_____thật không muốn đi xem thử sao?

Ngô Sở Sở lặng lẽ lắc đầu, nghiêng đầu nhìn Chu Phi.

Chu Phi vốn không lên tiếng, thấy nàng ấy nhìn qua mới lắc đầu nói:

- Ta về Thục Trung.

Ngô Sở Sở hơi không được tự nhiên nói với Tạ Doãn:

- A Phi nói cô ấy về Thục Trung, ta đi theo cô ấy.

Tạ Doãn gật đầu, không tỏ thái độ.

Chu Phỉ hỏi:

- Người thì sao?

Tạ Doãn giống như không nghe thấy, chậm rãi gắp một miếng dưa muối___đôi đũa trong tay hắn đã cong thành hình vòng kiềng, thế mà vẫn gắp chắc đồ ăn, đủ thấy người này ít nhất rất có công lực trong mảng ăn uống.

Chu Phỉ lườm hắn, dùng cùi chỏ huých Ngô Sở Sở:

- Hỏi hắn coi.

Ngô Sở Sở lúng túng sắp ngồi thủng ghế dài, nói như muỗi kêu:

- A Phỉ hỏi... Tạ công tử, huynh thì sao?

Tạ Doãn cười như gió xuân, nho nhã lịch thiệp nói:

- Ta đương nhiên sẽ tháp tùng, dẫu sao cũng phải có người đánh xe chứ, đúng không?

Ba người họ rõ ràng ngồi cùng nhau ở cái bàn chưa tới ba thước vuông, không có ai lằng tai, thế mà Tạ Doãn và Chu Phỉ chẳng ai thèm ngó ngang tới ai, ho khan một tiếng cũng phải để Ngô Sở Sở truyền lời___may mà Ngô tiểu thư tốt tính.

Vì Chu Phỉ khi ở trong phòng mật đạo, nhất thời kích động đã nói lời đắc tội Đoan vương điện hạ, sau đó lại không cẩn thận lắm mồm cười, thù càng thêm thù. Sau khi thoát hiểm, Tạ Doãn đã biến thành như bây giờ, mặt dày mày dạn đi theo bọn họ nhưng không thèm nói chuyện với nàng.

Chu Phỉ nghiền răng nghiền lợi phân cao thấp với bánh bột mì tạp hồi lâu, cuối cùng bị thứ này khuấy phục, từ bỏ nỗ lực, nuốt xuống khô khốc, bánh nhai không nát từ cổ nàng nghẹn đến dạ dày, hồi lâu mới rơi xuống.

Chu Phi đưa tay ấn ngực, trong lòng nghĩ tìm vui trong cái khổ: “Tiết kiệm tiền hơn nuốt vàng, hiệu quả vẫn tạm được, thật có lời.”

Nàng định nghỉ ngơi một lát mới chiến đấu tiếp, đồng thời trong lòng có thật nhiều nghi vấn, cặp mắt suy nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn không kiềm lòng được hỏi ra miệng, nàng nói với Ngô Sở Sở:

- “Hải thiên nhất sắc” rốt cuộc là gì, tại sao Trịnh... Trịnh ‘Củ Cải’ (1) gì kia nghe xong lại để ý như vậy?

(1) Củ Cải (萝卜): La Bặc, gần giống tên Trịnh La Sinh.

Ngô Sở Sở ngần ngừ:

- Ta không biết.

Nói xong, nàng ấy mới nhận ra câu này không phải hỏi mình thì tai đỏ cả lên, xoay sang Tạ Doãn lặp lại lời Chu Phi một lần.

Tạ Doãn nhấp một hợp nước lạnh, hơi thu lại vẻ mặt thiếu đôn, lát sau, hần trầm giọng nói:

- Ta cũng không rõ. Đó là chuyện rất nhiều năm về trước, có người nói là liên minh của một nhóm người thần thông quảng đại, có người nói là một món tài sản, cũng có người nói là một kho vũ khí, còn có người nói là một nhánh tư binh hoặc một đám thích khách xuất quỷ nhập thần_____vụ thích khách là không đáng tin nhất, dù sao, tương truyền chủ nhân đời trước của “Hải thiên nhất sắc” là Ân Văn Lam, họ nói sở dĩ năm xưa Ân Văn Lam không phải minh chủ võ lâm nhưng có thể hơn hẳn minh chủ võ lâm là vì có bí mật này trong tay... cá nhân ta thì không quá tin.

Lần này không đợi Chu Phi, Ngô Sở Sở đã tự động hỏi:

- Tại sao?

Tạ Doãn cười nói:

- Người giang hồ lỗ mãng, quái thai nhiều lắm, cha mẹ còn chưa chắc quản được nữa là, trên đời làm gì có thứ có thể hiệu lệnh đám ô hợp đó? Nếu thật có bí mật như vậy thì không gì ngoài hai bí quyết “đối nhân xử thế” và “phóng khoáng trượng nghĩa” thôi, mà mấy thứ này đều có từ ngữ sẵn rồi, không cần đặt một cái tên lạ hoắc khác “hải thiên nhất sắc” gì gì đó.

Ngô Sở Sở nhìn Chu Phỉ, hỏi:

- Vậy Ân Bái biết không?

- Giả vờ không biết.

Tạ Doãn nói:

- Nhưng ta đoán hẳn ta chắc chắn biết, không nghe Trịnh La Sinh nói ư, hẳn ta trộm vỏ Sơn Xuyên kiếm. Cả Ân gia trang đều rơi vào tay Thanh Long chúa, hẳn ta ngó lơ thứ khác thì tại sao lại khẳng khẳng muốn vỏ một thanh tàn kiếm?

...

- Về chuyện này, trước kia ta cũng có chút suy đoán, nghe đồn Ân Văn Lam từng nói cả đời ông ấy chỉ có hai món đồ đặc ý, một là Sơn Xuyên kiếm, hai là “hải thiên nhất sắc”.

Tạ Doãn uống một ngụm nước lạnh, nói tiếp:

- Cho nên, nếu “hải thiên nhất sắc” có bí mật gì đó___như kiểu tín vật, chìa khóa chẳng hạn thì ông ấy sẽ để ở đâu?

Chu Phỉ nghe đến đây liền hiểu.

Nhưng Ngô Sở Sở thì không hiểu nên truy hỏi:

- Ở đâu?

Chu Phỉ nói:

- Sơn Xuyên kiếm – thiên hạ đệ nhất kiếm nghĩ thế nào ta không rõ, nhưng nếu người xung quanh đều không đáng để cô tin thì thứ mà cô tin tưởng nhất chỉ còn lại đao kiếm trong tay thôi.

Ngô Sở Sở đầu tiên là bưng tỉnh, kể đó nhìn Chu Phỉ, nghi ngờ nàng đang chỉ gà mắng chó, trả đũa Tạ Doãn.

Tạ Doãn vẫn giả ngu, tựa như hoàn toàn không nghe thấy, đứng dậy tính tiền rồi giục hai cô nương đóng gói đám bánh bột mì tạp còn lại:

- Đi thôi, cái nơi quỷ quái thâm sơn cùng cốc này thực không tiện tìm chỗ trọ, trước khi trời tối chúng ta phải chạy tới Hành Dương.

Nói xong, hăn liền đứng dậy đi dắt xe ngựa.

Chu Phỉ nghiêng rặng.

Ngô Sở Sở lén kéo nàng lại.

Chu Phỉ nói nhỏ với nàng ấy:

- Có phải hăn còn hăng dỗi lắm không?

Ngô Sở Sở từ sau năm sáu tuổi đã không còn gặp kiểu giận dỗi hoạt bát như vầy nữa, rất muốn cười lại cảm thấy không hay lắm, chỉ có thể nhin, nói nhỏ với Chu Phỉ:

- Hồi ở Hành Sơn, Tạ công tử cũng lo lắng cho cô.

Nhớ lại, Chu Phi cũng thừa nhận, với bản lĩnh của nàng mà đáp ứng Kỷ Vân Trầm ngăn cản Trịnh La Sinh đúng là trẻ trâu không tự lượng sức, nàng tự biết mình đuối lý, đành phải nuốt cơn giận, nghiêm mặt không nói lời nào.

Ngô Sở Sở nghĩ nghĩ, lại hỏi:

- Lúc đó cô tin Kỷ đại hiệp đến vậy à?

Chu Phi hơi ngớ ra, lắc đầu.

Kỳ thực lúc đó nàng không biết Kỷ Vân Trầm giở trò gì, cũng chưa từng nghe nói tới “Sưu hồn châm”.

Ngô Sở Sở ngạc nhiên nói:

- Vậy thì tại sao?

Rốt cuộc là tại sao, chính Chu Phi cũng không nói rõ được, lúc đó nàng không có kế hoạch gì, thậm chí mới bắt đầu, nàng cũng phải giở trò lừa gạt mới chuồn được dưới mí mắt Thanh Long chúa, biết mình đánh không lại nên trăm phương ngàn kế tránh va chạm trực tiếp với đại ma đầu đó.

Nếu nói ra thì có lẽ là ở trong mật đạo, khi nàng nghe những lời thối tha dơ bẩn của Thanh Long chúa mới nổi lên sát tâm.

Làm chuyện ác cũng không có gì, đại danh của “núi Hoạt Nhân Tử Nhân”, dọc đường Chu Phi đã nghe rồi, chừng nào dám người đó làm chuyện tốt mới là điều đáng nói.

Nhưng dựa vào đâu chúng có thể hùng hồn, dương dương tự đắc như vậy?

Dựa vào đâu mà kẻ lớn tiếng quát tháo vĩnh viễn đều là những kẻ đê tiện vô sỉ kia, dựa vào đâu mà những kẻ ác ôn như chúng có thể đường hoàng rêu rao khắp nơi nỗi oan khiên suốt hai mươi năm qua, mà người tốt xương cốt đã khô lại trở thành lá cờ tăng bốc cho chúng?

Há chẳng phải đều do vô số người dám giận mà chẳng dám nói gây ra hay sao?

Trong loạn thế vốn không có vương pháp, nếu đạo nghĩa cũng âm u mất tiếng, thì đám người ham sống sợ chết kia còn gì đáng hi vọng đây?

Chu Phi không thương xót Kỷ Vân Trầm, nàng vẫn cho rằng Kỷ Vân Trầm là người đáng thương ắt có chỗ đáng hận, nàng chỉ cảm thấy nếu lúc đó mình không đồng ý giúp thì nhất định sẽ vô cùng thất vọng với bản thân.

Ngay cả một đại tiểu thư tay trái gà không chặt như Ngô Sở Sở, dù không biết võ công, lẽ nào nàng ấy không có mắt, không nhìn ra là gộp cả Chu Phi và Hoa chường quý cũng không đấu lại một Trịnh La Sinh sao? Tiểu cô nương mảnh mai yếu đuối còn không chịu một mình rời đi vì bằng hữu, huống hồ là kẻ cầm đao.

Chu Phi vốn đang nghĩ nên nói với Ngô Sở Sở thế nào, kết quả vừa ngẩng đầu thì phát hiện Tạ Doãn đã dắt xong xe ngựa đứng cách đó không xa, dường như cũng đang chờ câu trả lời của nàng__có điều vừa bắt gặp ánh mắt nàng quét qua thì hần lập tức trưng ra dáng vẻ thiếu đôn “không nghe không nghe ta không nghe”.

Tâm nữ hiệp muốn phò tá đạo nghĩa của Chu Phi bị tâm ấu trĩ áp chế, bại lui nhanh như chớp.

Trong nháy mắt, nàng tổng kết tình cảm dạt dào của mình thành ba chữ với giọng điệu chẳng chút thiện ý:

- Ta thích thế!

Ngô Sở Sở:

- ...

Lần đầu vô sĩ này có thể đấu xong trước khi về Thục Trung không nhỉ?

Hành Dương có quan địa phương, gần đó còn có một bộ phận quân đồn trú, nhìn ra đáng nhiều rồi, ít nhất không có ai chém người giữa đường.

Chạng vạng, phu xe Doãn vương đưa hai cô nương vào trong thành Hành Dương, hăn trông có vẻ là người hay đi lại bên ngoài, đánh xe rất có nghề, đi rất ung dung nhẹ nhàng, không xiêu không vẹo, không hề đi nhầm đường, vô cùng thoải mái.

Nơi đây vừa đổ một trận mưa lớn, đường xá không quá bằng phẳng, người bán hàng rong dọc đường và các cửa hàng giống như là cỏ cây trong núi đá, chỉ cần có chút kẽ hở là có thể sống, khách điếm kiên trì lâu vì để thu hút khách mà thậm chí còn mời cả nghệ nhân dân gian.

Nghệ nhân dân gian là một đôi phu thê trung niên vừa nói vừa hát, trượng phu là người mù, giọng thê tử rất hay, vừa khéo hát bài “Cách hận lâu” của “Thiên Tuế Ưu” Tạ nào đó, hát xong, thê tử bưng một cái khay đi một vòng giữa khách, cô ấy không khổ sở cầu xin khiến người ta phản cảm mà nếu có người cho tiền, cô ấy sẽ nhẹ nhàng hành lễ.

Tạ Doãn đặt một đồng tiền lên khay, Chu Phi thấy rõ vẻ mặt sững sờ của cô ấy, cô ấy che nửa khuôn mặt nhưng khăn che mặt hơi dỏm, nhìn có chút xuyên thấu, dễ dàng nhìn ra được vết sẹo loang lổ phía dưới, để tránh thất lễ, Chu Phi chỉ thoáng nhìn rồi dời tầm mắt, không kiềm được nỗi tiếc nuối trong lòng—thê tử ấy đáng người yếu điệu thanh tú, lẽ ra là một nữ nhân xinh đẹp.

Đợi cô ấy xoay người đi rồi, Ngô Sở Sở mới nhỏ giọng nói:

- Cô ấy...

- Bồng.

Tạ Doãn tựa như đã nhìn quen, bình thản đáp:

- Cũng không có gì___quá nửa là tự mình làm bồng, mưu sinh không dễ, luôn phải có chút biện pháp tự bảo vệ, cần khuôn mặt có ích lợi gì? Mau ăn đi, ăn điểm tâm xong thì nghỉ ngơi, dạo này lang bạt kỳ hồ, thực chưa được ngủ mấy đêm ngon giấc.

Đôi phu thê kia hát trong khách điểm đến rất muộn, bọn Chu Phi đã về phòng trọ nghỉ ngơi, vẫn có thể nghe tiếng “ê a” nhỏ từ lâu một truyền đến nhưng xem ra không có thu hoạch gì, “Cách hận lâu” nổi tiếng quá lâu, người ta ngày nào cũng nghe, có chút ngấy, phần lớn người đều không chú tâm nghe hát, cũng ngoảnh mặt làm ngơ với khay của nữ nhân ấy.

Chu Phi tắm rửa sạch sẽ, lễ ra phải vô cùng uế oải nhưng không sao ngủ được, bèn dứt khoát ngồi xếp bằng, như một người đam mê võ nghệ đưa tư tưởng chìm đắm trong việc luyện Phá Tuyệt Dao.

Vào lúc nàng tái hiện Phá Tuyệt Dao từ đầu đến cuối lại một lần, đồng thời có chút tiến bộ thì chợt nghe cách vách có tiếng “két”, Tạ Doãn lại ra ngoài.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Lời Đồn

Bất kể giận cỡ nào, một khi Chu Phỉ chìm đắm trong thế giới của riêng mình, nàng đều sẽ dần dần bình ổn lại, chỉ cần không phải thâm thù đại hận, bình thường cơn giận của nàng luôn là tới nhanh đi cũng nhanh.

Phá Tuyết Dao không hổ là “đao của tông sư”, mặt trắng còn chưa lên, nó đã giáo dục nàng từ một nha đầu nhãi nhép chưa đầy sáu tuổi thành người lớn hiểu chuyện.

“Người lớn hiểu chuyện” đứng dậy dạo trong phòng hai bước, tự mình kiểm điểm chốc lát, cảm thấy Tạ Doãn hờn dỗi dĩ nhiên vô cùng buồn cười nhưng mình tích cực ăn miếng trả miếng với hắn cũng là ăn no bánh mì tạt rừng mỡ.

Chu Phỉ ló đầu nhìn, thấy dưới lầu còn lác đác vài vị khách, tiểu nhị đã ngáp liên tục, bưng cho Tạ Doãn một ấm rượu đục rồi ở bên cạnh uể oải lau bàn.

Đôi phu thê hát khúc kể chuyện kia ngồi cô đơn ở đó, giọng nữ nhân đã khàn, nam nhân mù khảy dây đàn hơi ẩm, tiếng đàn vang vọng trong đại sảnh vắng vẻ, ngược lại có chút ý thê lương xinh đẹp.

Tạ Doãn không biết lấy từ đâu ra một ngọn đèn dầu nhỏ đặt bên tay soi sáng giấy bút cũ phủ kín bàn, hắn viết một lát liền đờ người một lát, thỉnh thoảng bưng chén rượu đục lên nhấp một ngụm, áo xanh tiêu điều hơi có chút cô liêu.

Chu Phi rón rén bước qua, thấy hân đang viết một đoạn ca từ trong tiếng đàn hát đứt quãng của đôi phu thê hát rong, nàng liền ngồi bên cạnh, chống cằm nhìn. Phần đầu đã bị chặn giấy đè lại, Chu Phi chỉ nhìn thấy một câu: “...Gặp bên cầu đá cũ đầy sương, Người hỡi đi xa sao chẳng về?”

Tạ Doãn ngừng bút, nhìn nàng, tiếp đó lại hờ hững buông mí mắt.

Chu Phi tự lấy một cái chén không, rót từ ấm rượu của Tạ Doãn ra một chén rượu nhỏ, uống mấy hớp là xong, nện chén xuống, cảm thấy rượu này nhạt đến mức quả thực không nếm ra vị gì—nàng không quá bất ngờ, Tạ Doãn nhìn như tùy tiện tự nhiên, kỳ thực có quy tắc nhất định của bản thân, sẽ không vô duyên vô cớ làm ra chuyện uống ừng ực rượu mạnh rồi say như chết.

Chu Phi duỗi ra hai ngón tay, kẹp lấy cán bút Tạ Doãn.

Cán bút cũ đã có ít năm tháng dừng giữa không trung, mực trên ngòi bút nhúng hơi nhiều, bỗng rơi xuống một giọt. Tay Chu Phi càng nhanh hơn, trong nháy mắt đã cầm chén rượu không đưa qua, gọn gàng hứng trọn chấm đen tròn trịa ấy.

Tạ Doãn:

- ...

Chu Phi biết miệng mình nói nhiều sai nhiều, bèn cười với hân.

Gương mặt nàng phần lớn thời gian đều mang vẻ lạnh nhạt của hiệp khách độc hành, song ý mình là tiểu cô nương trẻ tuổi xinh đẹp, thỉnh thoảng nàng tỏ ra ngoan ngoãn một lần lại không hề có vẻ cứng nhắc, khiến người khác nhìn không thể giận được.

Chu Phi hỏi:

- Người đang viết gì đấy?

Tạ Doãn vừa có chút buồn bực vì sự không tiền đồ của mình, vừa rút cán bút về, phản ứng chẳng mấy tốt với nàng:

- Điệu hát sợ chết.

Chu Phi thấy hần mở miệng bèn vội xuôi theo:

- Tạ đại ca, ta sai rồi.

Tạ Doãn nhìn nàng.

Chu Phi âm thầm vận khí, nhớ Lý Thịnh hồi nhỏ đấu võ thua nàng luôn tự về khóc một trận, hôm sau lại như chẳng có chuyện gì xảy ra, đâu cần ai dỗ? Trong lòng nàng nghĩ vậy, ngoài mặt liền có chút oán giận “người phiền quá”, nàng nghĩ nát óc một lát mới ấp úng nói:

- Khi, khi đó ở Hành Sơn, ta nói sai rồi, kỳ thực ta không nghĩ vậy đâu.

Nhưng ta tuyệt đối không làm sai nhé.

Tạ Doãn đặt cán bút bên cạnh, than thở:

- Ta dùng mũi cũng nhìn ra được cô không có thành ý.

Còn muốn sao đây?

Chút nóng giận của Chu Phi được Phá Tuyết Dao giáo dục đè xuống giờ lại có xu hướng bùng lên.

May mà Tạ Doãn không “được voi đòi tiên”, hần lờm nàng một cái rồi nghiêm mặt nói:

- Cô nương, cô là hậu nhân danh môn, không thể luôn bắt nạt thư sinh thật thà chất phác yếu đuối như ta được.

Chu Phi thấy hấn lại bắt đầu không biết xấu hổ nói bậy nói bạ thì biết Tạ Doãn đã hết giận, lập tức thở phào nhẹ nhõm, khóe mắt cong cong, đánh nhẹ hều lên mặt mình một cái:

- Phải, ta đúng là không có tiền đồ, đánh một cái giúp người nè__người đang viết gì thế?

- Hí khúc mới.

Tạ Doãn nói, ngọn lửa đèn dầu bên cạnh đang đưa, mắt hấn ánh lên một tầng sáng nhạt:

- Kể chuyện về một đào binh.

Chu Phi không hiểu lắm nghe hí khúc có lạc thú gì, độc thoại thì nàng thỉnh thoảng còn có thể nghe hiểu được vài đoạn, nhưng mấy lần điệu là hoàn toàn dốt đặc, ca từ dù hay đến mấy đến miệng người hát đều biến thành “ê ê a a”, căn bản không biết đang gào rống cái gì.

Kể chuyện anh hùng còn được chứ chuyện “đào binh” thì kể quái gì, Chu Phi nhàm chán dùng đế giày cọ một góc bàn gỗ, hỏi:

- Đào binh có gì hay mà kể?

Tạ Doãn không ngẩng đầu, nhanh chóng viết mấy dòng chữ, hờ hững trả lời:

- Anh hùng có gì hay mà kể? Một người nếu đã thành đại anh hùng vang danh thiên hạ thì người đó chắc chắn có một phần không còn là người nữa, mọi người đều mờ mắt, chỉ hiểu biết nửa vời mà ca tụng, không ai hiểu hấn, liệu hấn có cô đơn? Hơn nữa, ai cũng biết ca tụng, từ xưa tới nay

chỉ có mấy câu đó sớm đã thành lối mòn rồi, viết rất nhàm, lúc trà dư tửu hậu, không bằng tán dóc về một câu chuyện tham sống sợ chết.

Chu Phi:

- ...Người đang móc mĩa ta à?

Tạ Doãn cười trầm thấp, Chu Phi đập hấn một cú dưới bàn.

- Ê ê, đá ta thì được chứ đừng hất bàn.

Tạ Doãn cẩn thận bảo vệ đồng bản thảo lung tung của hấn.

Chu Phi kéo một tờ giấy qua nhìn, ngắc ngứ đọc:

- Yển tước về quay...

Tạ Doãn:

- Nè, là quay về, mắt cô tự biết nhảy chữ à?

- Ủm____quay về chốn cố hương, vợ hiền trông ngóng xiết... xiết bao thương, tự nhủ lòng mang dao... ẹ, không đúng, đao vạn cổ, ai người để ý chút... tình vương?

Sau khi Chu Phi đọc hai hàng thì bị Tạ Doãn giật lại, vo tờ giấy đó thành một cục, ném vào cái chén không:

- Cô nãi nãi tha cho ta đi, cô đọc lên làm ta thấy ta phải viết lại mất.

Chu Phi vốn không có năng khiếu ngâm gió ngội trăng gì cả nên không để bụng, hỏi:

- Ý người là kẻ đào binh tham sống sợ chết này lòng mang đao vạn cổ?

- Lúc chưa trốn, hắn cảm thấy mình là một anh hùng đội trời đạp đất, nhất định có thể áo gấm về làng, nở mày nở mặt cưới nữ tử mình thầm thương trộm nhớ. Kết quả sau đó hắn phát hiện triều đình không cần hắn đội trời, cũng không cần hắn đạp đất, càng không xem hắn là người, hắn chỉ là một mối nhử sống dụ địch thâm nhập, hắn chết là nhiệm vụ hoàn thành, thế nên hắn trốn, tiếc rằng dọc đường hiểm trở chất chồng, trốn về quê hương cũng không thể gặp được nữ tử trong lòng.

Chu Phi hỏi:

- Tại sao?

Mắt Tạ Doãn đảo đảo, chăm chú nhìn nàng một lát, như cười như không nói:

- Vì nữ tử đó là một rong tinh, đã cười cá chép bơi đi rồi.

Hắn nói xong thì hơi hối hận vì có chút đường đột. Tiếc rằng Chu Phi không nghe ra, lộ vẻ mặt ngạc nhiên đơn thuần, chân thành bình luận:

- Lung tung xà ngẫu gì thế?

Tạ Doãn không rõ là mất mát hay vui mừng, lặng lẽ thở dài, thu hồi ánh mắt, lười nhác nói:

- Cô đừng quan tâm, dù sao có thể bán lấy tiền là được. Chúng ta muốn đi Thục Trung phải đi dọc theo địa giới Nam triều, từ Hành Dương đi vòng qua mấy ngàn dặm, không phải trong thời gian ngắn là xong—cô biết cách liên hệ với trạm ngầm của trại không?

Chu Phi không chút khái niệm.

Tạ Doãn nhượng mày nói:

- Nhìn đi, chúng ta ngay cả một chỗ để moi tiền cũng không có, tốt xấu gì ta phải vừa đi vừa tích góp lộ phí, đây không phải giấy trắng mực đen mà là bạc đầy. Nói cho cô biết, điều huynh đây biết là buôn bán kiếm tiền, học hỏi nhé, người sống ở trên đời, mặc y phục và ăn cơm mới là đại sự to nhất, chỉ biết múa đao múa thương thì có ích gì?

Chu Phi không quản lý gia đình không biết củi gạo quý, nghe “kinh nghiệm sống” này thì giật mình:

- Người còn nhọc lòng cái này? Không phải người là vương gia sao, không có bổng lộc à?

Tạ Doãn cười nói:

- Cô biết bổng lộc là gì không?

Chu Phi lại giơ ngang một cước, Tạ Doãn giống như sớm đoán được, nhanh chóng co chân tránh, rung đùi đắc ý nói:

- Ăn lộc của vua phải trung thành với vua, ta ăn cơm của tiểu thúc ta thì phải nghe ông ấy sai phái, ngoan ngoãn về Kim Lăng làm linh vật.

Chu Phi hỏi:

- Tại sao người không chịu về nhà?

Nàng không nói “về”, không nói “đi Kim Lăng” mà nói “về nhà”, đây là một từ vừa ấm áp vừa tinh tế, vì trong đầu Chu Phi, trên đời luôn có một nơi như vậy, có lẽ không mấy thoải mái, không mấy phồn hoa nhưng là một kết thúc cho hết thảy những lang thang nơi đất khách quê người.

Tạ Doãn sững sờ chốc lát, nhẹ nhàng nở nụ cười:

- Về nhà? Kim Lăng không phải nhà ta, nhà ta ở cố đô.

Trì độn như Chu Phi cũng cảm nhận được trong nụ cười này của hắc chứa không ít thứ khác, nhưng chưa đợi nàng nghĩ kỹ, Tạ Doãn liền có chút gượng gạo dời đề tài, hỏi:

- Tại sao cô lại muốn về... nhà?

Nhắc tới việc này, Chu Phi liền hơi xấu hổ, có điều sự thực chính là sự thực, nàng ăn ngay nói thật:

- Võ công của ta không đến nơi đến chốn, phải về luyện thêm.

Vẻ mặt Tạ Doãn tức khắc trở nên vô cùng quái gở.

Chu Phi:

- Sao thế?

Tạ Doãn chấm chút rượu, vẽ lên bàn một ngọn núi nhỏ, ở chỗ gần đỉnh núi lại vẽ thêm một đường, nói:

- Nếu nói cao thủ cũng chia làm cửu lưu, vậy cô chặn được Trịnh La Sinh trong đường hẹp, giết được người của hắc ta, quét bị thương được lòng bàn tay hắc ta mà còn có thể toàn thân thoát lui... tuy có chút hơi do đối phương khinh địch nhưng cô ngay cả một binh khí tiện tay cũng không có mà có thể làm đến bước này chứng minh công lực của cô hiện nay đã đủ để bước vào hàng nhị lưu. Có điều vận khí của “nhị lưu” cô thực quá kém, khắp thiên hạ đây lâu la cô không đụng phải lại đụng phải toàn đại nhân vật khiến người ta nghe tiếng đã sợ vỡ mật nên có chút chật vật.

Chu Phi nghe lời ca ngợi này, không hề để bụng, hơi không đồng ý, nghĩ: “Một thư sinh viết tiểu khúc như người biết hát là được rồi, sao còn lải lung tung làm gì.”

Tạ Doãn chống ngược bút lông, chấm cán bút hơi rạn nứt vào rượu vẽ lên bàn, nói:

- Nhưng cô cũng không cần dương dương tự đắc, việc này như leo núi vậy, hết lớp này còn lớp khác, trên đời không thiếu cao thủ nhất lưu, chẳng hạn như một số tiền bối danh môn... chẳng hạn như, đại khái là kiểu đạo trưởng Tề môn, bảo chủ của Hoắc gia bảo, họ trên cả nhất lưu, là cao thủ hàng đỉnh hiểm có, bất kể danh tiếng thế nào, chỉ cần nói ra thì võ lâm nam bắc đều như sấm bên tai.

Chu Phi nghe tới đây thì có chút hứng thú, vì đây không thuộc về đánh giá kỹ thuật võ thuật mà thuộc về tin lạ tin hay, ở phương diện này, trong những người nàng biết chẳng ai vượt qua Tạ Doãn, bèn truy hỏi:

- Cao thủ hàng đỉnh là người như Bắc Đẩu, tứ thánh sao?

Tạ Doãn “ồ” lên, nhướn mày nói:

- Mộc Tiểu Kiều tính, Trịnh La Sinh không tính, Thẩm Thiên Khu tính, còn Cừu Thiên Cơ e là không đủ trình____sở dĩ Trịnh La Sinh đứng đầu trong tứ thánh là vì hắn ta có một đám chân chó biết đánh biết giết, hơn nữa tâm cơ thâm trầm, thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, loại người này vô cùng nguy hiểm, hơi không cẩn thận là có thể lấy mạng cô ngay, nhưng nếu nói hắn ta là cao thủ hàng đỉnh thì sợ là không cần người khác, ba người kia trong tứ thánh cũng phải khịt mũi coi thường.

Chu Phi bất giác nghe lọt tai.

Tạ Doãn lại nói:

- Trên cả cao thủ hàng đỉnh là nhân vật cấp tông sư, cô biết sự khác biệt giữa hai người này là gì không?

Chu Phi hỏi tiếp:

- Là gì?

Tạ Doãn thấy nàng hơi nghiêng về trước thì tính cách đề tiện trong lòng lại không kiềm được mà rục rịch trỗi dậy, hắn cố ý thông thả rót cho mình chén rượu, đến khi tay Chu Phi đã bắt đầu ngửa, hắn mới lễ mà lễ mề nói:

- Sự khác biệt giữa hai người này là, cao thủ hàng đỉnh thời nào cũng có những nhân vật cấp tông sư thì chưa chắc.

...

- Đôi sư huynh muội Khô Vinh thủ kiếm tẩu thiên phong (1), không chính không tà, hơn nữa hai người chia nhau một bộ tuyệt học, còn kém một tầng, Bắc đao Quan Phong quy ẩn sớm, để lại một đồ đệ chưa thành danh đã ngã xuống, cũng kém một tầng. Nhưng Sơn Xuyên kiếm là chí tôn không miện của võ lâm, Nam đao khai tông lập phái, tu bổ tuyệt học, hai người này có thể xưng là nhất đại tông sư hàng thật giá thật. Hai mươi năm trước, võ lâm Trung Nguyên nhân tài lớp lớp, chính là thời cực thịnh, bao nhiêu tuyệt học tái hiện nhân gian, bao nhiêu chuyện hay đến bây giờ vẫn khiến người ta say sưa kể lại_____

(1) Kiếm tẩu thiên phong: một lời bình về kiếm pháp, nghĩa rộng để chỉ không hành động theo lẽ thường.

Chu Phi bị dăm ba câu nói của hắn làm toàn thân nổi da gà.

Cán bút trong tay Tạ Doãn thành linh quẹt lên bàn, ngọn núi nhỏ hơi khô bị hắn tô thành một cục, lời nói chọt xoay chuyển:

- Nhưng thời đại tinh tú rục rở ấy quá đoán mệnh, chỉ trong thời gian một cơn gió thổi qua, Sơn Xuyên kiếm và Nam đao trước sau qua đời, Khô Vinh thủ mất tích, Bắc đao cất đao, dù có hậu nhân như lệnh đường nhưng cũng mệt mỏi vì những công việc vặt phức tạp trong 48 trại gió mưa vô

định, mấy năm nay không có tiến bộ gì, sau này muốn tiến thêm về trước e là không dễ. Thấm Thiên Khu cực kỳ tàn bạo tập kích Hoắc gia bảo, tâm muốn nuốt lấy kỳ công thiên hạ quá rõ ràng, cũng vì muốn tiến thêm một tầng____tiếc rằng, có thể nghĩ ra chủ ý tệt hại và thủ đoạn dơ bẩn này thì ta thấy vẫn nên dẹp ông ta đi.

Tay hắt buông ra, mặc cho cán bút rạn nứt ngã trên bàn, “cạch” một tiếng.

Tâm Chu Phi nhảy theo.

Tạ Doãn nhỏ giọng nói:

- Đạo tặc cướp nước, Kim Lăng thất thủ. Núi cao đổ nát, trải qua vận hạn quốc gia tồn vong, xuân thu thay đổi, ắt có nỗi bi ai xa xứ (1)... Cô nói xem, là thiên ý hay do người làm?

(2) Trích “Ai Giang Nam phú” của Dữu Tín.

Lúc này, tiếng đàn của người mù vừa vãn ngừng chốc lát, giọng Tạ Doãn cũng ngừng lại theo, ánh mắt hắt xoay chuyển, dường như trong khoảnh khắc đã bước khỏi những lướt qua cổ kim ban nãy, hắt lấy trong ngực ra một đồng tiền lẻ đưa cho Chu Phi, nói:

- Ta thấy hai vị kia sắp dọn nghỉ rồi, giúp ta tiễn họ một đoạn đi.

Chu Phi khó khăn lắm mới hoàn hồn, buồn bực nói:

- Không phải người than mình bần cùng nghèo khó phải viết tiểu khúc sao? Còn trọng nghĩa khinh tài cơ à?

Tạ Doãn khoát tay nói:

- Vật ngoài thân, kể tạm thời, không thể không có nhưng không quan trọng đến vậy, không quý như duyên phận hồng trần tương ngộ, cầm đi.

Chu Phi bị giọng nói thê lương dính vào mặt, ý thức được Tạ Doãn đích xác là tác giả thoai bản tiểu khúc xứng chức, nàng cầm tiền lẻ, lại rút một ly trà bưng qua cho ca nữ hát khàn giọng, nói:

- Tỷ tỷ, nghỉ một lát đi.

Ca nữ vội đứng dậy đa tạ, rất câu nệ nhận lấy đồng tiền nàng đưa tới, nhỏ giọng nói:

- Nếu cô nương thưởng thì hãy gọi một khúc.

Chu Phi không ngờ cho tiền vẫn chưa xong, lập tức sầm nã.

Đừng nói là khúc, ngay cả sơn ca nàng còn chưa nghe được mấy bài, ca nữ bị hủy dung kia vẽ mặt sần khỗ, hát gì cũng thê lương quẩn quại, thực không phải thú tiêu khiển tốt vào đêm khuya, nàng đang cân nhắc xem nói thế nào mới không khiến người ta nhận ra mình không thích nghe thì Tạ Doãn đã thu bút mực đi tới, chỗ mồm vào:

- Tiểu hài tử không nghe ra hay dở đâu, phu nhân không cần phí giọng với cô ấy, kể một câu chuyện náo nhiệt đỡ cô ấy ngủ sớm là được.

Chu Phi:

- ...

Nàng nhận ra hình như chẳng biết từ lúc nào nàng lại đắc tội Tạ Doãn thêm lần nữa rồi, bởi vì câu này nghe rất châm biếm.

Ca nữ kia thấy họ khách sao như vậy, hơi được chiều mà sợ, nghĩ nghĩ rồi ép giọng, nói:

- Nếu vậy, tôi xin kể chư vị nghe một chuyện thời sự, là lời đồn đãi, chưa chắc là thật, mong thu được nụ cười cho chư vị____gần đây nghe nói

tại chỗ giao giới Nam Bắc đã xảy ra mấy chuyện lớn, xuất hiện một nhân vật rất lợi hại.

Bọn Chu Phi chính là từ chỗ giao giới Nam Bắc đi tới, nghe lời mở đầu này thì vô cùng có cảm giác, tức khắc nổi lên hứng thú, nằng bưng một chén rượu, từ từ uống, chăm chú nghe.

- Nghe nói nhân vật này là một nữ hiệp, ẩn cư nơi thâm sơn, đã luyện được thần công tại thế, vừa lộ diện là vô cùng lợi hại.

Chu Phi vừa nghe vừa nghĩ: “Nữ hiệp, lợi hại, còn ở gần giao giới Nam Bắc... không phải nói Đoàn Cửu Nương chứ?”

Giọng ca nữ kia tuy nhỏ nhưng khiến người nghe mê mẩn, tiếp tục nói:

- ...Cô ấy vừa xuất quan đã gặp phải bảy con chó Bắc Đẩu tấn công Hoắc gia bảo, bao vây thành Hoa Dung, lúc đó dân chúng trong thành bàng hoàng hoảng hốt, vị nữ hiệp đó dựa vào sức của một mình mình chống lại Bắc Đẩu, giết Lộc Tồn, mở ra một con đường máu mà không mất một sợi lông, nhẹ nhàng rời đi, sau đó ngàn dặm độc hành chạy tới Hành Sơn, bênh vực kẻ yếu trong khách điểm, trùng hợp dẫn ra đại ma đầu Thanh Long chúa, chặn giết hắn ta dưới chân Hành Sơn, người người thống khoái___mọi người nói xem cô ấy là hậu nhân của ai?

Chu Phi bị sắc rượu vào khí quản, ho chết đi sống lại.

Ca nữ còn tưởng là Chu Phi nghe kể chuyện quá nhập tâm, bèn cười nói:

- Nghe nói vị nữ hiệp này là hậu nhân của Nam đao, hai mươi năm, Phá Tuyết Đao lại tái hiện giang hồ.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Bán Hí Khúc

- Nếu lời người nói đáng tin...

Xe ngựa lộc cộc lăn bánh về phía trước, con ngựa kéo xe lắc mông đi thong thả, Chu Phỉ cướp đi phân nửa bảo tọa phu xe mà Tạ Doãn độc chiếm, tay vô thức nghịch roi ngựa, hoàn toàn không có tâm thưởng thức non sông gấm vóc dọc đường, sắc mặt hơi nghiêm túc.

Tạ Doãn kháng nghị:

- Lời ta nói vốn là đáng tin, cô từng gặp mấy người như ta, rõ cả chuyện lớn chuyện nhỏ trong thiên hạ như lòng bàn tay chưa?

Tại dài miệng rộng có gì đáng tự hào?

Chu Phỉ không có tâm trạng đấu đá lật tẩy nhau với hân, nàng khoát khoát tay, đơn giản mà thô bạo nói:

- Theo cách nói của người về “cấp độ” thì ta cùng lắm chỉ là hàng nhị lưu.

Tạ Doãn hăm hừ nói tiếp:

- Lúc trạng thái tốt thì xem như là vậy.

Chu Phỉ lờm hân:

- Người nghe người kể chuyện kia kể ta thành thế nào rồi đấy?

Tạ Doãn gật gù lắc lư nói:

- Nhảy liền hai cấp, tài nghệ trấn áp cao thủ hàng đỉnh, sắp vươn tới hàng nhất đại tông sư_____các tông sư khác đều không đáng nhắc tới, người nào cũng cả bố râu con cháu đầy đàn, về mặt mỹ mạo thanh xuân đều kém xa cô, ta nghe mà sắp quỳ xuống trước cô luôn đấy, đại hiệp, tiểu nhân sau này không làm gì khác, chuyên tâm đánh xe cho cô thôi được không? Cô định khi nào thì lên trời đâm Ngọc Đế thế?

Ngô Sở Sở chẳng hiểu gì cả, vén rèm xe lên, lộ đầu ra hỏi:

- Hai người đang nói gì? Ồ... không đúng, hai người bắt đầu nói chuyện lại rồi à?

Tạ Doãn không quay đầu, nói:

- Chúng ta đang nói chuyện về danh hiệp “Chu gãy đao”.

Chu Phi:

- ...Có tin ta đập người xuống không?

- Không tin.

Tạ Doãn không sợ hãi nói:

- Đập ta xuống thì Chu đại hiệp có thể chạy xe ngựa tới Nam Cương đấy.

Chu Phi:

- ...

Tạ Doãn không chịu thấy đủ thì dừng mà nói mãi:

- Loại “đại hiệp” vụng về (1) như cô có khi thật phải đi xin cơm đấy. Đúng rồi, đại hiệp, cô biết “hát nói” (2) chứ? Hay để ta dạy cô mấy câu nha?

(1) Nguyên văn: 四体不勤五谷不分 (tứ thể bất cần ngũ cốc bất phân): Thành ngữ dùng để hình dung sự thoát ly lao động sản xuất, khuyết thiếu tri thức sản xuất. Ở đây ý nói A Phỉ ngoài đánh võ ra thì chả biết gì về cuộc sống.

(2) Nguyên văn: 数来宝 (số lai bảo): một nghệ thuật hát truyền thống của TQ, bắt nguồn từ thủ đoạn xin tiền của ăn mày, vừa hát theo nhịp điệu vừa dùng phách tre gõ.

Chu Phỉ không nhịn nổi nữa, một cước quét qua, Tạ Doãn giống như một chiếc lá linh hoạt, nhẹ nhàng “bay theo gió” ra ngoài, thực hiện một động tác vừa mạo hiểm vừa đẹp giữa không trung, phong độ ngời ngời lướt lên nóc xe, ung dung ngồi xuống.

Ngô Sở Sở vô thức đưa tay che đầu___sợ lão nhân gia hấn ngồi sụp nóc xe.

Chu Phỉ đánh mạnh một roi lên ngựa, không biết do nàng không biết cách đánh hay do mông con ngựa kéo xe có lớp chai dày ba thước mà nó không chịu tăng tốc, uốn éo rồi vẫn thong thả đi về phía trước.

Chu Phỉ tức giận nói:

- Nó thực ra là con lừa đi cà kheo chứ gì.

Từ khi nghe được “chuyện lạ võ lâm” nổi da gà mà ca nữ kia kể, nhiều đêm nàng ngủ không ngon, lúc thì mơ thấy Bắc Đẩu tứ thánh cùng nhau tới vây công nàng, lúc thì mơ thấy mẹ nàng chống nạnh cầm roi đánh nàng như con quay cho nàng quay đủ mấy trăm vòng, hôm sau mở mắt dậy còn vầng đầu hoa mắt.

Nhưng lời đồn không khói (3) kia rốt cuộc là làm sao mà có?

(3) Lấy ý từ câu “không có lửa sao có khói”, ở đây ý nói lời đồn này tới khói còn không có chứ đừng nói lửa.

Chu Phi chột cau mày, nghĩ ra một khả năng khả thi nhất, hỏi Tạ Doãn trên nóc xe:

- Người nói xem có phải là Thẩm Thiên Khu ngầm giở trò với ta không?

- Giở trò thế nào?

Giọng Tạ Doãn truyền từ nóc xe tới:

- Chiêu cáo thiên hạ, nói mình bại dưới tay một nha đầu vắt mũi chưa sạch à?

Chu Phi:

- ...

Cũng đúng, bọn khốn Thẩm Thiên Khu thành danh đã lâu, không làm được chuyện mất mặt như vậy đâu____hơn nữa, rầm rộ đối phó một kẻ vô danh tiểu tốt như nàng cũng thực không cần thiết.

Tạ Doãn lại chậm rãi nói:

- Cô không thường chạy trong giang hồ nên có lẽ không rõ, mọi người oán hận Bắc Đẩu lâu rồi, cứ cách mỗi mười ngày nửa tháng sẽ có một tin đồn Tham Lang bị thằng nhóc nào đó đánh cho lăn quay bò càn, ngay cả Thẩm Thiên Khu cũng không thêm so đo, bình thường chẳng ai cho là thật đâu.

Chu Phi khó hiểu:

- Ai rảnh rồi dở hơi tới mức bịa ra lời đồn này thế, thú vị lắm à?

- Thú vị chớ.

Tạ Doãn vô cùng tiêu dao lắc lư đôi chân dài:

- Khi mọi người đều ở trong vũng bùn hận đời ghét tặc thì sẽ luôn hi vọng có một vị anh hùng xuất hiện. Chẳng qua... tình huống của cô đặc biệt chút, trùng hợp là Thanh Long chúa chết thật rồi.

Quanh khách điểm Tam Xuân ngư long hỗn tạp, không ai biết sau khe cửa sổ có bao nhiêu cái cổ nghếch ra xem náo nhiệt, Chu Phi và lão Cửu Long đánh nhau to ở khách điểm Tam Xuân quả thực đã gây ra động tĩnh lớn.

Sau đó ở Hành Sơn, trừ ba người họ và Ân Bái, những người khác đều chết trong mật đạo_____Ân Bái ngay cả mình họ Ân cũng không muốn thừa nhận, có lẽ sẽ không tung tin đồn nhảm hoặc thanh minh thanh nga gì với thiên hạ.

Dù sao Phá Tuyết Dao quả thật từng xuất hiện ở khách điểm Tam Xuân, không lâu sau thì Thanh Long chúa chết không minh bạch.

Nghĩ từ góc độ của người ngoài cuộc thì đúng là trông giống như thật.

Chuyện thành Hoa Dung hẳn là lời đồn, còn chuyện khách điểm Tam Xuân thì có thể là nghe sai đồn bậy.

Một thiếu niên mới ra đời thật sự dám một mình đấu Thanh Long chúa, sau khi thắng còn nhẹ nhàng rời đi... thế thì chuyện nàng đánh thắng Thẩm Thiên Khu nghe có vẻ thật hơn không ít.

Chu Phi khô khan nói:

- Mẹ ta chắc chắn sẽ đánh chết ta.

Tạ Doãn ló đầu trên nóc xe:

- Cô còn có lòng nhớ tới mẹ cô? Ôi, đúng là không rành thế sự. A Phi, ta khuyên cô, từ bây giờ trở đi cô hãy khiêm tốn lại, có thể không động thủ thì cố đừng động thủ, trước khi về Thục Trung cũng cố giả chết, cứ để bọn họ đồn, chỉ cần cô không ló mặt, không gây ra họa mới, qua một thời gian họ sẽ quên thôi.

Chu Phi nghĩ khá đơn giản, nàng không phải sợ gì khác, chủ yếu là Lý Căn Dung luôn nói chính bà không được chân truyền của Phá Tuyết Dao, còn nàng thì chẳng qua chỉ học được chút chút bề ngoài, thế mà cả ngày để người ta gọi “truyền nhân”, cảm giác rất bồi nhọ tổ tiên, cho nên nàng chỉ hằm hừ một tiếng, xem như đồng ý lời Tạ Doãn.

Có lẽ khoảng thời gian trước quá kinh hồn bạt vía nên những ngày kế tiếp quả là thái bình.

Tạ Doãn viết xong tiểu khúc mới hoang đường của hắc, Chu Phi cuối cùng đã biết đánh xe ngựa đi ngay hàng thẳng lối, Ngô Sở Sở cũng càng lúc càng không còn vẻ rụt rè nhút nhát của một tiểu thư khuê các.

Không biết có phải thành linh có áp lực từ bên ngoài hay không, Chu Phi giống như một đứa trẻ đi học nước đến chân mới nhảy, ngày nào cũng run sợ lo lắng người khác bắt nàng lại để “kiểm tra thi cử” nên nàng phải nắm chặt thời gian, tối luyện Phá Tuyết Dao bất kể ngày đêm.

Ngay cả lúc ăn cơm nàng cũng không rảnh rỗi, thường xuyên đang ăn mà mắt nhìn thẳng không chớp nhìn chăm chăm đầu đĩa.

Tạ Doãn đưa đĩa tới, quơ quơ trước mắt nàng:

- Ê...

Chu Phi không chút suy nghĩ, trở cổ tay, lấy đũa làm đao, đánh qua một chiêu “Phân Hải”, đũa Tạ Doãn gãy.

Tạ Doãn:

- ...

Ngô Sở Sở hết chịu nổi, đành đứng ra hòa giải:

- Ăn không nói ngủ không nói, cũng không được đánh nhau!

Đương nhiên, Chu Phi không quá mức trốn tránh, suy cho cùng, không ai đoán được “truyền nhân Nam đao” có ngoại hình thế nào, dọc đường, lời đồn trong giang hồ càng lúc càng quái gở, hình tượng của Chu Phi đã từ một “nữ hiệp cao lớn thô kệch vác đại đao” biến thành một “đại yêu quái mặt xanh nanh vàng một chưởng đập chết gấu”.

Một đường bình an đến Thiệu Dương, “Hàn nha thanh” của Tạ Doãn chính thức xong bản thảo, ba người cũng thu xếp lại.

Chạng vạng, Tạ Doãn tự cải trang, hắc dán cho mình hai cọng râu dê rồi bôi bôi trét trét mấy phen, tạo nếp nhăn trên mặt, lúc xoay người, hắc đã từ một thiếu gia công tử hào hoa phong nhã biến thành một thư sinh trung niên đầy mồm “ô hô ai tai” (4) giống y như thật.

(4) Ô hô ai tai: mấy câu cửa miệng của thư sinh đọc sách thời xưa.

Tạ Doãn uể oải chỉnh lại cổ áo mình:

- Hiện tại lão hủ chính là “Thiên Tuế Ưu”, thế nào?

Chu Phi bình luận đúng sự thực:

- Nếu người nằm vô đũa thì lúc ăn sủi cảo có thể chấm trực tiếp.

Tạ Doãn lấy quạt gỗ lên đỉnh đầu nàng:

- Nha đầu vô lễ, nói chuyện với lão gia thế đấy hả?

Chu Phi đưa tay đẩy móng cầu hăn ra.

Nàng không phải lần đầu tiên giả làm nha hoàn cho người khác, hồi đi theo Vương lão phu nhân nàng đã giả làm nha hoàn ngồi kè xe ngựa. Nhưng bên cạnh một lão phu nhân dẫn theo một tiểu nha hoàn là rất bình thường, còn bên cạnh một lão già nghèo toàn thân từ trên xuống dưới đầy mùi “đại gia văn chương thiên hạ đệ nhất” mà dẫn theo một tiểu nha hoàn... đó chẳng phải là già không đứng đắn sao?

Tạ Doãn nghe nổi bản khoắn của nàng thì vô cùng kinh hãi hỏi:

- Cô cho rằng Thiên Tuế Ưu là một người đứng đắn à, cô nghĩ sao vậy? Kẻ thi hoài không đỗ trong thiên hạ không một vạn cũng tám ngàn người, nếu ta không viết mấy tiểu khúc lăng lợ dâm đẳng thì sao bộc lộ được tài năng?

Chu Phi:

- ...

Tạ Doãn nháy mắt vẫy tay với nàng, nói:

- Ta đi bán hí khúc, Ngô tiểu thư là đại gia khuê tú, ta mang theo không tiện, cô thì sao, có dám theo ta mở mang kiến thức không?

Chu Phi cảm thấy không hay lắm, dù đao trong tay nàng từng dính không ít máu nhưng nàng vẫn cảm thấy ở cùng một nam nhân viết mấy khúc lăng lợ dâm đẳng chẳng phải là việc gì vinh quang tự hào.

Tạ Doãn:

- Cô đi hay không đi? Không đi thì ta đi nhá.

Chu Phi chỉ mất tự nhiên chốc lát rồi không nói hai lời đi theo.

Tạ Doãn tựa như vô cùng quen thuộc Thiệu Dương, hình như hẳn đi đâu cũng “như ở nhà”, dọc đường vừa đi vừa chỉ trỏ đàm luận phong cảnh, Chu Phi rất nghi ngờ là hẳn bịa.

Thấy hẳn lại quen ngõ quen nẻo rẽ vào một con hẻm nhỏ khiến người ta hoa cả mắt, Chu Phi không kiềm được hỏi:

- Sao người rành dữ vậy?

Tạ Doãn nghiêm túc trả lời:

- Ta từng đi ăn xin ở đây mà.

Chu Phi:

- Người... cái gì?

- Hồi nhỏ, lão sư chê ta quá yếu ớt, không chịu dạy công phu đàng hoàng cho ta, bảo ta không xu dính túi ra ngoài đi ăn xin ba năm, còn hứa chỉ cần sau ba năm mà ta chưa chết đói, ông sẽ dạy ta một bộ công phu hộ mạng. Ta từng sống trong Cái Bang, sống không tốt lắm, Cái Bang tuy tự xưng là bạch đạo nhưng trong đám ăn mày có rất nhiều kẻ lưu manh chẳng ra gì, ăn mày lớn bắt nạt ăn mày nhỏ đã thành thông lệ, rất không có lòng tương thân tương ái, ta đành giận dữ bỏ đi, cạo đầu làm hòa thượng, hòa thượng có thật có giả, nhân phẩm nhìn chung tốt hơn ăn mày một chút, để đầu trọc biết niệm vài câu kinh là đi xin ăn khỏe hơn nhiều, đặc biệt ta còn rất anh tuấn tiêu sái...

Chu Phi xem như hẳn đang đánh rắm, nàng nghiêm mặt, nhỏ giọng hỏi:

- Lệnh sư không bị tru di cửu tộc à?

Tạ Doãn dùng khuôn mặt già nua của thư sinh trung niên cười ha ha đắc ý, mở quạt ra phe phẩy mấy cái, than thở:

- Chính cô cứ đòi hỏi, ta nói thì cô lại không tin... haiz, nữ nhân.

- Nữ nhân làm sao?

Đầu hẻm chợt có một cánh cửa sổ mở toang, một nữ nhân lộ đầu, nhô ra nửa người, chống cằm, từ trên cao nhìn xuống Tạ Doãn.

Dung mạo nữ nhân kia không mấy đoan chính, gương mặt trái xoan, khoe mắt nhắm hờ tựa như mang một cái móc câu nhỏ, thần sắc biếng nhác, quỵn rũ nói không nên lời, gương mặt trắng trẻo chợt nở nụ cười như có như không:

- Thiên Tuế Ưu tiên sinh, mấy năm không gặp, tiên sinh vẫn phong lưu như cũ.

Tạ Doãn chấp tay với bà:

- Bà chủ, mấy năm không gặp, chúng sinh bị bà điên đảo sợ là không đứng dậy nổi.

“Bà chủ” nghe xong lời tâng bốc này, không những không tức giận, ngược lại còn có chút đắc ý, cong ngón tay về phía hắn, nói:

- Có đem đồ tốt tới không? Có thì lên đây, không thì cút, lão nương không tiếp loại nghèo kiết xác như người.

Tạ Doãn cười ha ha, quay đầu ngoắc ngoắc tay với Chu Phi, nhỏ giọng nói:

- Đây là kim chủ, bán được tiền sẽ mua cho cô thanh đao tốt, lát nữa nhớ nói chuyện cẩn thận, đừng gây ra rắc rối.

Ngoại trừ trường bối trong 48 trại, Chu Phi từng gặp chỉ có thôn phụ lỗ mãng ngoài thành Nhạc Dương, phu nhân và thiên kim Ngô gia, Đoàn Cửu Nương điên điên khùng khùng... “Bà chủ” này không giống bất kỳ ai trong số họ___xương của bà nhìn có vẻ rất nhẹ và mềm cứ như có thể gãy bất cứ lúc nào.

Chu Phi là một nha đầu nhà quê chưa từng biết cảnh đời, không biết cái gì gọi là “khí phong trần”.

Cuối con hẻm nhỏ có một cánh cửa hẹp, trông không phải là cửa chính. Bà chủ trên lầu đích thân xuống mở cửa cho họ:

- Vào đi... Ồ?

Bà chợt thấy Chu Phi phía sau Tạ Doãn, đôi mắt hoa đào mở to kinh ngạc quan sát Chu Phi chốc lát, che miệng cười nói:

- Tiểu mỹ nhân gạt từ đâu tới thế?

Mặt Tạ Doãn không đổi sắc, nói:

- Khuê nữ của ta, tên Tạ Hồng Ngọc.

Chu Phi:

- ...

Có người chán sống rồi phải không?

Bà chủ nheo mắt, cười đầy hàm ý, rõ ràng không tin nhưng cũng không hỏi nhiều.

Bà biểng nhác cất bước dẫn hai người vào, hậu viện không lớn nhưng bốn phía nở đầy hoa, bên tường đầy giàn hoa, thoạt nhìn muôn hồng nghìn tía, ở giữa còn có một cái đu, trên bàn đá nhỏ bên cạnh đặt một cây đàn, hương thơm thoang thoảng tỏa khắp nơi, không biết truyền từ đâu tới, Chu Phi lặng lẽ đánh giá chung quanh, cảm thấy vô cùng mới mẻ.

Bà chủ duỗi bàn tay thoa đầy sơn móng tay với Tạ Doãn:

- Lấy ra đi.

Tạ Doãn lấy từ trong lòng ra quyển “Hàn nha thanh” đã được đóng cẩn thận đưa qua, còn không quên búng ngón tay trước mặt Chu Phi, ngửa nàng nhìn đông nhìn tây rồi hệt chân bước vào trong hồ cá.

Bà chủ cầm bản thảo của hắc, ung dung đi tới chiếc đu ngồi xuống, chỉ vào bàn đá nói với bọn Tạ Doãn:

- Hai vị ngồi.

Trong lúc nói chuyện, vài thiếu nữ xinh đẹp xanh xanh đỏ đỏ không biết từ đâu hiện ra, bưng trà rót nước xong còn không quên lăm mồm “tiên sinh dài tiên sinh ngắn” với Tạ Doãn____có một người còn đưa tay nựng mặt Chu Phi.

Chu Phi:

- ...

Nàng ngồi đằng hoàng bên cạnh cũng có thể bị dính vạ!

Những cô nương này có vẻ rất quen thuộc với Tạ Doãn, không biết tại sao, họ không hề suồng sã với hắc mà ngược lại còn có chút cung kính.

Bà chủ không bao lâu đã xem xong, dăm chiêu chốc lát, ngẩng đầu nhìn Tạ Doãn.

Tạ Doãn:

- Sao?

Bà chủ hỏi:

- Người xác định muốn cho ta quyền này? Ta luôn cảm thấy người đem huyết lệ của người khác ra để bán lấy tiếng cười.

Tạ Doãn hời hợt sửa lại:

- Là bán lấy tiếng hát, ta bán nghệ không bán thân, nói khó nghe thế. Thứ huyết lệ này, tự chịu thì chán ghét, kể cho người khác nghe cũng không hợp, ta mượn nó đổi chút lộ phí, há chẳng phải là tận dụng sao?

Bà chủ đảo mắt, phì cười, nói:

- Được, ta thu, quy tắc cũ.

Bà dứt lời thì có một thiếu nữ bưng khay tới, bên trên là một túi gấm.

Tạ Doãn nhận lấy, không thèm xem, bỏ vào trong ngực:

- Biết bà chủ thoải mái mà... kỳ thực lần này ta còn một chuyện khác muốn nhờ.

Bà chủ giơ thẳng một ngón tay.

Tạ Doãn hiểu ý, lấy một lá vàng trong túi gấm ra trả lại.

Chu Phi nhìn rõ, nàng cảm thấy Tạ Doãn bán khúc căn bản không phải vì lộ phí mà vì mua tin tức.

Bà chủ liếc xéo, đoạt lấy, cười lạnh:

- Cầm tiền của lão nương ra sai phái lão nương, thật chỉ có người thôi, có lời gì mau nói đi!

Tạ Doãn nói:

- Ta muốn hỏi bà chủ một tin, khi mười hai trọng thần hộ tống đương kim (5) xuân nam, mấy quan văn liệu mình cũng không đủ, cho nên dọc đường ắt có cao nhân hộ tống, lúc đó ngoại trừ Ân Văn Lam thì trong đoàn người đi theo có phải có Tề môn không, có phải có một hai... bằng hữu không chính đạo không?

(5) Chỉ hoàng đế Nam triều bây giờ.

Bà chủ sững sờ, từ từ đẩy lá vàng về Tạ Doãn, nói:

- Ta không biết, dù biết thì tin này cũng không thể mua với một lá vàng.

Tạ Doãn sáng mắt lên:

- Ta có thể trao đổi...

Lời hăn còn chưa dứt, một thiếu nữ bước chân hơi luống cuống bước nhanh vào hậu viện, thì thào vào tai bà chủ.

Giác quan Chu Phỉ nhạy bén, nghe thiếu nữ kia nói: “Phu nhân, một đám “ngũ tử” của “Hành Tẩu Bang” không biết làm gì mà kéo đến rất đông, cửa trước cửa sau đều có.”

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Bại Lộ

Ánh mắt hơi nghi ngờ của bà chủ đầu tiên nhìn Tạ Doãn.

Da mặt Tạ Doãn vốn dĩ đã “sâu không lường được”, sau khi hóa trang lại càng trầm ổn như núi, không chút dao động, mờ mịt nói:

- Người tới là chủ nợ của bà hay chủ nợ của ta?

Bà chủ nhìn chăm chăm hẳn một lát, lập tức nhướng mày, đứng dậy.

- Chủ nợ của ai cũng như nhau.

Bà chủ cười lạnh:

- Đã đòi nợ tới chỗ ta rồi.

Nói xong, bà chủ xoay người rời đi, gấm vóc rộng rãi trên người tung bay, như ráng mây chiều đuổi theo trăng như hình với bóng, cả người bà như một tiên tử nghệ thuật vũ y, xinh đẹp tuyệt trần.

Tạ Doãn suy nghĩ chốc lát, vẫy tay với Chu Phi:

- Chúng ta cũng đi xem xem.

Chu Phi nhỏ giọng hỏi:

- Có phải là Bạch tiên sinh muốn bắt người về không?

- Bắt ta?

Đầu mày Tạ Doãn khê nhướn, khoe mắt bị nếp nhăn giả dán hơi dao động, trên mặt hiện ra vẻ châm biếm và lạnh lùng trước giờ chưa từng có:

- Ta không phạm vương pháp, ông ta dựa vào đâu mà bắt ta? Dù dương kim ở đây cũng không dám nói với ta cái chữ “bắt” này.

Qua khỏi hoa viên là một tòa tiểu lâu, phía trước còn có một cái sân, không có đủ thứ hoa nên lộ vẻ rộng rãi hơn, hóa ra đây là nơi ở của gánh hát, một đám nữ tử trẻ tuổi đang luyện giọng trong sân, có người tập dẫn cơ, có người tập đuổi chân, động tác kỳ quái gì cũng có nhưng không hề khiến người ta gai mắt, còn rục rờ hơn cả hậu viện muôn hồng nghìn tía.

Các nữ tử thấy bà chủ dẫn hai người xa lạ bước ra thì ngừng lại, tò mò nhìn họ.

Cổng lớn tiền viện khí thế hơn nhiều, “két” một tiếng mở ra hai bên, Chu Phi nhìn thấy những người vây quanh cổng.

Đưa mắt nhìn ra, người tới ai nấy đều mặc áo chần xám tro, gương mặt đều có vẻ phong sương nghèo khó, không ít người vai hơi cong, là dáng dấp của người hay lao động nặng nên bị ép chùng vai, tuy cao thấp mập ốm khác nhau nhưng đều là ngoại hình phổ thông, không nhìn kỹ sẽ không nhận ra ai với ai.

Các nữ tử bên trong sắc màu rục rờ, các hán tử bên ngoài mặt xám mày tro, hai bên nhìn nhau, khỏi phải nói có bao nhiêu quái dị.

Thấy bà chủ đích thân bước ra, một hán tử trung niên bước lên trước mọi người, hình như là thủ lĩnh, ông chấp tay vô cùng cung kính, ăn nói nhã nhặn:

- Nghê Thường phu nhân, đã quấy rầy nhiều.

Nghê Thường phu nhân nhẹ nhàng vén lọn tóc dài trên thái dương ra sau tai, dựa vào khung cửa, cười nói:

- Nô gia chỉ là một nữ nhi yếu đuối chỉ biết đánh đàn hát khúc, không biết đã đắc tội chư vị đại ca chỗ nào mà khiến mọi người khí thế hùng hổ tới chặn cửa như vậy? Trong viện này đều là cô nương như hoa như ngọc, rất nhát gan, không chịu nổi sự càn rỡ của mọi người đâu, lỡ bị dọa thì làm sao bây giờ?

Bà chưa nói xong, các nữ tử bên cạnh lập tức hi hi ha ha nhỏ giọng cười rộ lên, tựa như một cơn gió nhẹ thổi qua, hoa cỏ khắp sân bắt đầu run rẩy.

Nhảy bén như Chu Phi cảm nhận được trong tiếng oanh oanh yến yến này ẩn chứa một luồng sát cơ tinh tế, dù không phải nhắm vào nàng nhưng cột sống phía sau nàng không tự chủ thoáng bắt đầu căng thẳng.

Người dẫn đầu Hành Tẩu Bang bước lên một bước, thần sắc càng kính cẩn lễ độ gần như khúm núm, nói:

- Chúng tiểu nhân không mời mà tới, vốn không cố ý quấy rối phu nhân, thật sự là được người nhờ vả___khách quý hôm nay phu nhân tiếp đón có hành tung ẩn hiện, qua cơ hội này sẽ không có cơ hội lần sau, chúng tiểu nhân cũng không còn cách nào khác.

Nghê Thường phu nhân khẽ nhú mày, cùng Chu Phi đồng thời quay đầu nhìn Tạ Doãn.

Tạ Doãn hơi bất ngờ.

Hắn biết sau lưng Hành Tẩu Bang chắc chắn có tai mắt của Bạch tiên sinh, Bạch tiên sinh mang sứ mệnh trong người, tất nhiên không cam lòng để hắn chạy như vậy.

Lão lưu manh kia tai mắt nhạy bén, biết lớp vỏ “Thiên Tuế Ưu” của hắc không có gì bất ngờ, tên “Thiên Tuế Ưu” chính là do “Vũ Y ban” của Nghê Thường phu nhân đặt, mà Vũ Y ban vừa khéo ở Thiệu Dương, nếu từ Hành Sơn chạy tới Thục Trung dọc theo biên giới Nam triều thì nơi đây là con đường bắt buộc phải đi qua, nếu Tạ Doãn dừng chân ở đây thì gần như tám chín phần mười sẽ đến chỗ Nghê Thường phu nhân. Bạch tiên sinh dự liệu được hắc sẽ đến nên ôm cây đợi thỏ ở đây hình như cũng có lý...

Để đề phòng chuyện này, Tạ Doãn còn đặc biệt cải trang nhưng có vẻ như không giấu được...

Hắc có chút không hiểu người của Hành Tẩu Bang làm sao mà nhận ra hắc, vả lại Bạch tiên sinh là người khôn khéo cỡ nào chứ? Dù dùng phương pháp gì nhận ra hắc cũng phải đợi hắc về khách điểm rồi mới phái người đi chặn lại, cần gì kéo rầm rộ tới Vũ Y ban, vô duyên vô cớ đắc tội Nghê Thường phu nhân?

Chuyện này không hợp lý.

Đám nghèo kiết Hành Tẩu Bang tới đòi người, Nghê Thường phu nhân cũng xem như là một nhân vật có tiếng tăm, sao có thể để họ được như ý nguyện?

Bà lập tức đảo mắt, cười quyến rũ lẳng lơ nhưng lời nói thì không hề khách sáo:

- Chỗ ta chỉ có người viết tiểu khúc và cô nương số khổ, không có khách quý, chỉ có một đám tiện nhân, người muốn ai?

Người dẫn đầu kia vờ như nghe không hiểu lời mỉa mai của bà, khúm núm nói:

- Không dám, không dám, làm phiền phu nhân, tiểu nhân tìm một vị cô nương cầm trong tay Phá Tuyết Dao.

Lời này vừa thốt, mọi người có mặt đều sững sờ. Sau khi phản ứng lại thì cùng nhìn Chu Phi.

Chu Phi còn chưa quá tiếp nhận được việc mình bỗng dưng nổi tiếng, chưa quen với cái nhìn chăm chú của mọi người, bị kinh hãi không ít, không tự chủ đưa tay sờ bên hông____không có gì cả, đao của nàng vẫn đang trong lời cam kết tương lai của Tạ Doãn, chưa xuất hiện.

Nghê Thường phu nhân nheo mắt, đầu tiên là trừng Tạ Doãn, sau đó nhỏ giọng lầm bầm:

- Phá Tuyệt Đao?

Người dẫn đầu Hành Tẩu Bang cúi đầu vái lạy, theo ánh mắt mọi người mà nhìn chăm chăm Chu Phi, nói với nàng:

- Chúng tiểu nhân được nhờ vả tìm tung tích của cô nương, tìm không biết bao nhiêu phương pháp cuối cùng mới có được chút đầu mối, xin cô nương thương tình, đi theo chúng tiểu nhân một chuyến.

Chu Phi suốt thời gian dài tự khoe là đảng hoàng thành thật, không gây ra nửa cái họa, nhất thời mờ mịt, không biết đám người kia làm sao tìm được mình. Đầu óc Tạ Doãn xoay chuyển, chợt hiểu____chắc chắn là Bạch tiên sinh sai người của Hành Tẩu Bang theo dõi hắn, biết có người âm thầm tìm Chu Phi nên tiện thể bán một ân tình.

Chu Phi đang định tiến lên một bước thì bị Nghê Thường phu nhân đưa tay ngăn lại.

Nghê Thường phu nhân quan sát kỹ Chu Phi, chỉ thấy nàng là một nha đầu bình thường, ngoại trừ không quá hoạt bát ra thì không có gì khác với các cô nương khắp viện, chẳng mạnh mẽ cũng chẳng cao thâm, bà quan sát nàng từ đầu đến chân, chẳng thấy ba chữ “Phá Tuyệt Đao” viết chỗ nào.

Lòng bà bán tín bán nghi hoang đường, thầm nghĩ: “Lẽ nào thật sự có người kỳ tài ngút trời, còn nhỏ tuổi mà có thể đạt đến trình độ phản phác quy chân này? (1)”

(1) Phản phác quy chân: khôi phục trạng thái ban đầu, điểm cao nhất cũng chính là điểm xuất phát, trong võ học thường dùng để nói về cảnh giới ‘tối thượng’, không còn phụ thuộc vào những thứ bề ngoài.

Mắt Nghê Thường phu nhân hơi lóe, người cũng đứng thẳng lên, hỏi Chu Phi:

- Trịnh La Sinh thật là do cô giết? Thẩm Thiên Khu thật là do cô đuổi về?

Chu Phi vô cùng xấu hổ, vội nói:

- Không! Đây đều là...

- Ha! Quả nhiên là khách quý!

Nghê Thường phu nhân cười to ngắt lời nàng, trong cái nhìn kinh ngạc của Chu Phi, khí quyển rủi ro giữa hàng mây bà chợt tản đi, cười to liên mấy tiếng:

- Hay, hay, sáng khoái!

Chu Phi:

- ...

Oan uổng quá, thật không phải do nàng làm mà!

Nghê Thường phu nhân có chút nóng tính, căn bản không nghe nàng giải thích, bà bước một bước ra cổng, đám Hành Tẩu Bang vây quanh cổng ngoại trừ người dẫn đầu đều lùi về sau một bước, có chút sợ bà.

Nghê Thường phu nhân cất cao giọng:

- Phá Tuyết Dao đã là khách của ta thì các người lấy đâu ra gan chó tới đòi người trên đầu lão nương? Cút! Đều là hạ cừu lưu, ai sợ ai?

Một khắc trước, bà còn cười yêu kiều xinh đẹp, quyến rũ muôn vàn, một khắc sau lại lạnh lùng hung dữ, rất giống nữ yêu quái chuẩn bị ăn thịt người, các nữ tử trong viện vừa mới cười hi hi ha ha chợt yên tĩnh lại, vây quanh ban chủ Nghê Thường phu nhân, ống tay áo bông bành tung bay loáng thoáng ánh sáng lạnh của binh khí, Chu Phi ngẩn tò te, bất giác rùng mình.

Bầu không khí phút chốc trở nên giương cung bạt kiếm.

Người dẫn đầu đám Hành Tẩu Bang đưa tay áp chế thuộc hạ đang rục rà rục rịch phía sau, miệng nói:

- Từ từ từ từ, bình tĩnh chớ nóng.

Nói rồi, ông lấy trong ống tay áo ra một chiếc vòng tay, nói với Chu Phi:

- Cố chủ bảo ta đưa cái này cho cô nương, nói là cô biết, chỉ cần nhìn thấy nó thì chắc chắn sẽ đến.

Chu Phi đâu chỉ biết mà còn rất quen thuộc, sắc mặt nàng trong nháy mắt liền trở nên lạnh lẽo___chiếc vòng tay kia không nhìn rõ chất liệu, bên ngoài bị quấn đầy một lớp lụa màu, còn treo một chuỗi lục lạc nhỏ đủ màu, đeo vào người đi tới đâu kêu tới đó, phiền phức khỏi phải nói.

Là của Lý Nghiên.

Lý Nghiên ở nhà từ sáng đến tối không làm chính sự gì, ca ca tỷ tỷ đều lười để ý tới muội ấy, vì muội ấy có dung mạo xinh đẹp, miệng mồm lại

ngọt nên các sư huynh đệ và trưởng bối trong trại đều cực kỳ khoan dung với muội ấy, dần dần sinh ra tính cách lanh lợi hoạt bát ham ăn biếng làm, võ công tệ nổi tiếng, ngược lại lại rất giỏi khoản ăn chơi, Chu Phi đã từng hề nghe thấy tiếng lục lạc là đau cả đầu nên ấn tượng cực kỳ sâu sắc.

Tại sao Lý Nghiên lại rời khỏi 48 trại?

Ai dẫn muội ấy đi? Ai bắt cóc muội ấy?

Đợi đã... Lý Nghiên không thể nào tự mình ra ngoài, bên cạnh muội ấy chắc chắn có trưởng bối đi cùng, theo lời thư Lý Cẩn Dung viết cho Chu Dĩ Đường thì nơi họ đến hẳn là Kim Lăng, không cần thiết, cũng không có khả năng đi qua đất Bắc, không thể nào gặp bọn Bắc Đẩu.

Trừ họ ra, ai dám bắt cóc muội ấy?

Lẽ nào không biết muội ấy là người của Lý gia sao?

Lẽ nào không sợ đắc tội Lý Cẩn Dung sao?

Chu Phi giống như hồi ở thành Hoa Dung dẫn Ngô Sở Sở tránh né Bắc Đẩu, trong nháy mắt, tâm trí của nàng từ một nha đầu hoang dã chưa từng thấy cảnh đời đã thay da đổi thịt, bước đầu có sự trầm tĩnh và thận trọng của người giang hồ.

Đầu nàng xoay chuyển mấy ý nghĩ, nhét chiếc vòng tay kia vào trong tay áo, nghiêm mặt nói:

- Cổ chủ của ngươi là ai? Có biết chủ nhân vòng tay này là ai không? Muốn chết à?

Sát ý trong giọng nàng càng lúc càng mạnh, gương mặt người dẫn đầu Hành Tẩu Bang thoáng hiện vẻ đề phòng.

Chu Phi lén nhìn Tạ Doãn, Tạ Doãn gật đầu với nàng không chút dấu vết.

Bình thường nàng không muốn gây phiền toái, nhưng bây giờ Lý Nghiên rơi vào tay người khác, “khiêm tốn thành thực” là không hợp nữa rồi.

Chu Phi biết, nàng càng ra vẻ thì đối phương sẽ càng cân nhắc, bèn dứt khoát không giải thích gì cả, trưng ra tư thế của cao thủ___ánh mắt ngông cuồng tự đại đến từ Đoàn Cửu Nương, thái độ bình tĩnh kiêu ngạo đến từ Kỷ Vân Trầm khi một lần nữa cầm đao.

Hết cách, mấy tháng gần ngủi như vậy, muốn học được bản lĩnh của hai đại cao thủ là không thể nào, may mà có thể bắt chước điệu bộ một chút.

Tạ Doãn đứng lúc ở bên cạnh tiếp lời:

- Ta giao thiệp với quý bang không chỉ một hai năm, chưa từng nghe đạo lý trộn hai chuyện làm ăn lại với nhau, Bạch Chuẩn lại cho người làm việc như vậy, đúng là mở mang kiến thức.

Hai người một xưởng một họa y như thật.

Đầu óc của người dẫn đầu kia không dễ gạt, mắt hơi đảo, cười nói:

- Lời của vị tiên sinh này tiểu nhân nghe không hiểu lắm, tiểu nhân chẳng qua là một người làm chân chạy đưa tin thay người khác, chứ vị đều là hiệp sĩ, hà tất so đo với đám người hạ đẳng chúng tôi? Làm nghề của chúng tôi, chạy vật truyền lời là dựa vào bằng hữu nhiều, giao thiệp rộng, không lắm lời là điều quan trọng nhất, dù Phá Tuyết Đao gác trên cổ cũng không thể nói bậy nói bạ thay cổ chủ, có đúng không?

Người này ngoài miệng là nhận lỗi về mình, kỳ thực chưa chắc không phải là đang thị uy ngầm_____võ công của người cao đến mấy, kín kẽ đến mấy thì có thể đề phòng mọi lúc ăn cơm, ngủ, đi nhà xí không? Có ngàn ngày làm tặc chứ không có ngàn ngày đề phòng tặc, dù Lý Chủy còn tại thế cũng chưa chắc dám đắc tội bọn chuột trong cống ngầm như họ.

- Nhưng mà, bên kia đúng là không nói không được báo đại danh của cố chủ.

Người dẫn đầu kia đưa ra một cái đình mềm (2), theo đó lùi lại một bước, vừa để đối phương ước lượng vừa lộ vẻ vô cùng thành ý:

- Không biết cô nương có từng nghe nói đến “Kình Vân Câu”?

(2) Cái đình mềm: chỉ 1 lời từ chối hoặc phê bình nhẹ nhàng (mềm) nhưng không thể xem thường (đình).

Trong giang hồ không một vạn thì cũng tám ngàn các môn phái lớn nhỏ, vài thiếu niên chơi bởi lâu lổng là có thể tổ chức một “vô địch thần giáo”, đại khái đều bừa bãi vô danh.

Mọi người đều là truyền miệng nhau nghe, hoặc cho ra một nhân vật đặc biệt xuất sắc như Ân gia trang năm đó, tạo ra một đại sự nghiệp oanh oanh liệt liệt, hoặc là các đại môn phái, gia nghiệp lớn, gốc gác thâm hậu.

“Kình Vân Câu” nghe không cao cấp hơn “vô địch thần giáo” chỗ nào, Chu Phi nói không chút suy nghĩ:

- Đó là thứ đồ chơi gì? Chưa từng nghe nói_____không biết cố chủ có mắt không trông các người có từng nghe nói đến “48 trại”? Muội muội nhà ta đắc tội các người chỗ nào, muốn đòi nợ hay đòi công đạo thì các người có thể tự đến Thục Trung tìm Lý đại đương gia.

Tạ Doãn ở bên cạnh vội ho khẽ một tiếng, ám chỉ Chu Phỉ làm màu hơi quá.

Chu Phỉ sững sờ, thầm nghĩ: “Sao, Kinh Vân Câu kia không phải môn phái gà rừng nào đó ở thâm sơn cùng cốc hả?”

Đúng lúc này, ở góc đường truyền tới một tiếng hừ lạnh.

Người Hành Tẩu Bang lập tức giạt ra, chỉ thấy một thanh niên từ đầu bên kia chậm rãi bước đến.

Người này vóc dáng cao to, sắc mặt bất thiện, ngoại hình có thể nói là tuần tú, chẳng qua hơi đen.

Hắn mặc y phục đen, mặt đen, tay cầm một thanh Nhạn Sí Dao đen tuyền, cả người thuần một màu, nhìn từ xa là một cục than đen của nhân gian!

“Kinh Vân Câu” lại là giơ cao đám mây đen! (3)

(3) Kinh (擎): giơ lên, nâng lên; Vân (云): mây; Câu (沟): kênh rãnh. Kinh Vân là giơ cao đám mây, còn Kinh Vân Câu thì thú thực là mình không hiểu có ý nghĩa gì nữa.

Nhưng lúc hắn bước từng bước tới chợt khiến người ta không còn chú ý đến tướng mạo hắn nữa____người này bước chân trầm ổn, lúc đi hai vai không nhúc nhích, khí vũ hiên ngang, hiển nhiên là một cao thủ nội ngoại kiêm tu.

Nam tử thanh niên ấy bước từng bước tới trước mặt Chu Phỉ, đánh giá nàng từ trên xuống dưới một phen:

- Cô chính là Nam đạo.

Chu Phi chỉ cảm thấy có một cái mũ lớn như cả Thục Sơn từ trên trời giáng xuống đỉnh đầu mà nàng chỉ có thể gắng gượng đội.

Thanh niên ấy nói chuyện hơi mang chút khẩu âm, lúc nói phải cố gắng căn từng chữ từng chữ, nghe rất giống như đang gằn giọng.

Đôi mắt hẩn nhìn chăm chăm Chu Phi, lại nói:

- Cô vừa mới nói, Kinh Vân Câu là “thứ đồ chơi” gì.

Chu Phi nhướng mày:

- Người là cố chủ của họ?

Thanh niên không đáp, duỗi tay về phía nàng:

- Ta là chủ nhân Kinh Vân Câu – Dương Căn, nghe nói Nam đao là thiên hạ đệ nhất đao nên đặc biệt tới thỉnh giáo.

Chu Phi:

- ...

Người này không có bệnh chứ?

Gương mặt người tự xưng Dương Căn mang vẻ gầy gò đặc trưng của nam tử thanh niên, hẩn hơi cắn răng, gân xanh trên trán tựa như muốn phá da tung ra, hẩn nhếch môi, ngữ khí kỳ lạ nói:

- Nếu cô là truyền nhân Nam đao thì chắc hẳn quan hệ không ít với người của 48 trại, yên tâm, ta tuyệt đối không làm tổn thương người vô tội. Đao trong tay ta tên “Đoạn Nhận”, tôi luyện hai mươi năm, tự nghĩ có chút thành tựu nên đặc biệt tới gặp “thiên hạ đệ nhất đao”...

Người dẫn đầu của Hành Tẩu Bang ngắt lời hẩn:

- A Cẩn, nói lời này ở cổng của Nghê Thường phu nhân không thích hợp.

Dương Cẩn dành ra chút ánh mắt quét qua Nghê Thường phu nhân, lập tức thu hồi ánh mắt không chút hứng thú, vẫn nhìn chăm chăm một mình Chu Phi như cũ:

- Ta nhờ Từ thúc nghe ngóng hành tung của cô khắp nơi đã được mấy tháng, chỉ cần cho ta thấy đao của cô, bất luận thành bại, ta bảo đảm người trong trại các cô chắc chắn bình yên vô sự.

Chu Phi nhất thời cảm thấy cực kỳ hoang đường.

Chuyện hai mươi năm trước Kỷ Vân Trầm bắt cóc Ân Bái khiêu chiến Sơn Xuyên kiếm lại tái hiện y hệt trên người nàng!

Vấn đề duy nhất là, Sơn Xuyên kiếm là cao thủ thứ thiệt, còn nàng là cao thủ bị người ta thổi phồng ra!

Dương Cẩn xoay ngang trường đao trong tay ra phía trước:

- Đao của ta ở đây, đao của cô đâu?

Chu Phi:

- ...

Không có tiền mua!

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Chuẩn Bị Chiến

Chu Phi chưa trở thành anh hùng đã cảm nhận được nỗi bi ai “cùng đường mạt lộ” của cảnh khốn cùng, có điều người trong cuộc như nàng còn chưa kịp tỏ thái độ thì vị Nghê Thường phu nhân trở mặt như lật sách kia bỗng nổi giận nói:

- Càn rỡ, người tưởng Vũ Y ban của ta dễ bắt nạt sao?

Cùng lúc, người dẫn đầu Hành Tẩu Bang hét cục than đen kia:

- A Cẩn, nói gì đó?

Dương Cẩn tuy bề ngoài là “cố chủ”, nhưng nhìn cách nói chuyện giữa hắn và người dẫn đầu Hành Tẩu Bang thì càng giống như hậu bối thân thiết hơn, hắn cau mày, trước tiên dùng ánh mắt “liên quan gì tới bà” liếc qua Nghê Thường phu nhân, không mở miệng phản bác, trông có chút ầm ức tủi thân.

Người dẫn đầu hơi dừng lại, nói với Nghê Thường phu nhân:

- Thiếu niên kích động, mong phu nhân chớ trách. Chúng tôi sao dám lỗ mãng ở Vũ Y ban chứ? Ta nghĩ vị cô nương này nếu đã nắm Nam đao trong tay thì tất nhiên bất phạm, một lời hứa chưa hẳn ngàn vàng nhưng chắc chắn không làm ra chuyện thất hẹn, chúng ta có thể hẹn ra một thời điểm khác, một địa điểm khác... phu nhân thấy, ba ngày sau thế nào?

Ông nói chuyện vô cùng giao hoạt, nói cứ như Chu Phi đã đồng ý luận võ cùng Dương Cẩn vậy, Tạ Doãn lo nàng bị bọn lưu manh Hành Tẩu Bang

dắt mũi, đang định nói chen vào thì Chu Phi đã mở miệng trước.

Chu Phi từ khi gặp Cừu Thiên Cơ và Thanh Long chúa thì không sợ dùng ác ý để phỏng đoán hết thấy người xa lạ, nàng không có tấm lòng rộng rãi như biển cả của Sơn Xuyên kiếm đâu.

Trong lòng nàng nhanh chóng cân nhắc chốc lát, trực tiếp né tránh không trả lời chuyện tỷ võ, chỉ nói:

- 48 trại thu nhận và giúp đỡ vô số người cùng đường mặt lộ, vì thế, hai đời phụ tử Lý gia bỏ mạng, chỉ để lại một đứa con cô không cha không mẹ___chính là người bị các người bắt cóc kia. Đám các người tự khoe là...

Chu Phi hơi dừng lại, hất cằm, ánh mắt quét qua mặt Dương Căn và đám Hành Tẩu Bang.

Lúc mới nói, ý định ban đầu của nàng là xách 48 trại ra để cáo mượn oai hùm một phen, ngờ đâu nói đến đây, nàng lại thật sự nổi lên cảm xúc, bóng lưng đầy máu lưu lại trong trí nhớ mười năm trước thoáng hiện trước mắt nàng, trong lòng Chu Phi vì chút tiếng tăm hữu danh vô thực và vì bị ép phải làm màu ra vẻ mà sinh ra cảm giác hoang đường, cảm giác bị phản thành linh xuất hiện cứ thế tuôn trào.

- Đám các người tự khoe là thân mang tuyệt kỹ, quen biết anh hùng hào kiệt khắp thiên hạ, ấy thế mà không thù không oán vì tranh chút danh phận lại ra tay bắt cóc một nữ tử mồ cô không nơi nương tựa.

Chu Phi nói tiếp:

- Được, người không biết xấu hổ vô địch thiên hạ, chuyện hôm nay ta nhớ kỹ.

Tạ Doãn âm thầm cười, biết mình lo xa rồi.

Ở chung với Chu Phi thời gian dài, hẳn đã quên mất công tích vĩ đại một mình nàng qua lại giữa hai đại Bắc Đẩu trong thành Hoa Dung, hẳn luôn cảm thấy nàng ngây thơ mà quên mất ngây thơ chưa hẳn là ngu ngốc.

Cái gọi là “ngây thơ”, có lẽ là trong lao ngục u ám chật hẹp dưới lòng đất, rõ ràng bốn bề thọ địch, rõ ràng nghe hiểu “nơi này nguy hiểm” mà vẫn khăng khăng nhét một túi thuốc lung ta lung tung qua lỗ thùng nhỏ trên vách nhỉ?

Tạ Doãn gật đầu đúng lúc, ở bên cạnh giúp Chu Phi bổ sung:

- Phải đấy, có Vũ Y ban và lão hủ ở đây, chuyện này có thể vừa kể vừa hát, chuyện hôm nay nàng ấy nhớ kỹ, ngày mai khắp thiên hạ đều sẽ biết___bà chủ, các cô nương của bà có dám mở miệng không, có sợ Hành Tẩu Bang “bằng hữu khắp thiên hạ” giết người diệt khẩu không?

Nghê Thường phu nhân nghe vậy cười to nói:

- Các nam nhân có thể nghe hiểu khúc của ta đã chết hết hồi mười mấy hai mươi năm trước rồi, còn lại chẳng qua là thứ dư bản nhiều hơn một chân thôi, lão nương nói nhiều một câu cũng chê bản lười, bà đây chán sống lâu rồi, có bản lĩnh thì lấy đầu của ta đem lên Bắc, dưới chân nguy để còn trống mấy chậu cho chó ăn đấy!

Dương Cẩn hình như không quá biết nói chuyện, nhất thời luống cuống. Ngay cả người của Hành Tẩu Bang cũng rất bất ngờ___Nam đao là người thế nào? Thiếu niên thành danh, sinh ra là hậu nhân của danh môn, đao pháp trên tay mãnh liệt, trước đây chỉ nghĩ vị “hậu nhân Nam đao” trong truyền thuyết này có lẽ cùng một loại với Dương Cẩn, có người ước chiến là lửa bùng lên, chắc chắn sẽ giận dữ ứng chiến, còn tiểu cô nương Lý gia kia thì giữ lại cho ăn ngon uống ngon mấy ngày rồi tiến đi là được.

Nào ngờ đối phương hoàn toàn không có ý ứng chiến, còn dùng dăm ba câu khiến tình cảnh rơi vào bước này, Dương Cẩn và người dẫn đầu

Hành Tẩu Bang nhất thời có chút cười hồ khó xuống____Hành Tẩu Bang luôn linh thông tin tức không thua gì Cái Bang, đại khái không thể nào tưởng tượng ra, vị nhân tài mới xuất hiện bản lĩnh ngút trời mà họ nghe được mấy tháng nay hoàn toàn là “hiếu lăm”.

Cảm xúc Chu Phi vốn hơi mất khống chế, không ngờ thành lĩnh nghe Nghe Thường phu nhân nói một câu đỏ mặt như vậy, nỗi bi phần của nàng tức khắc tan thành mây khói, tâm lại nổi lên ý muốn đào ngũ.

Nàng kinh ngạc nghĩ: “Cái gì? Chết hết hồi mười mấy hai mươi năm trước... không, bà ấy lớn tuổi như vậy sao? Hoàn toàn nhìn không ra nha!”

May mà bên cạnh còn có một Tạ Doãn đáng tin, hăn ngó lơ Dương Căn, chỉ hỏi người dẫn đầu Hành Tẩu Bang:

- Quý tính của các hạ?

Người dẫn đầu hơi mặt xám mày tro:

- Không dám, tiểu nhân họ Từ.

Tạ Doãn gật gật đầu:

- Từ đà chủ, được, nếu ông đã nói là nội trong ba ngày thì nội trong ba ngày chúng tôi nhất định phải thấy Lý cô nương bình an mạnh khỏe đứng ở đây, bằng không... Từ đà chủ là người thông minh, chắc biết nên làm thế nào.

Dương Căn cuống lên, nói với Chu Phi:

- Cô không dám ứng chiến sao?

Chu Phi nhanh chóng kéo thần trí lan man của mình quay về, phát huy một câu hơn bình thường:

- Chỉ dựa vào việc mà người làm, người người đều muốn giết, ứng chiến? Người xứng sao?

Nghê Thường phu nhân vung ống tay áo:

- Nói hay lắm, tiền khách!

Nói rồi, bà đưa tay kéo Chu Phỉ lại, mấy nữ tử thuộc hạ của bà bước lên, không nói một lời đóng cửa chặn đám Từ đà chủ bên ngoài.

Người bị chặn bên ngoài thế nào không ai biết, dù sao trải qua trận hỗn loạn này, bọn Chu Phỉ từ kẻ nghèo túng bán hí khúc ở hậu viện đã biến thành khách được mời lên nhà trên ngồi.

Nghê Thường phu nhân tựa như có muôn ngàn khuôn mặt, ban đầu là khí chất phong trần, quyến rũ mê người.

Sau đó hướng ra kẻ địch bên ngoài, có thể nói trở mặt là trở mặt.

Trở mặt xong, bà đóng cửa đánh giá Chu Phỉ, mắt hoa đào của bà không liếc loạn khắp nơi, ngón tay ngọc thon thon cũng không làm điệu làm bộ nữa, thậm chí từ trên người bà có thể gắng tìm ra vài cái xương có thể chống đỡ được thân thể, người cũng đứng thẳng hơn. Bà giống như một nữ yêu quái hỉ nộ vô thường hạ phàm, lắc mình một cái liền biến thành nữ tử đức hạnh hiền thực.

Nghê Thường phu nhân dùng vẻ mặt hòa nhã gần như phúc hậu nói với Chu Phỉ:

- Người là hậu nhân Lý gia? Đệ tử?

Chu Phỉ gật đầu, đáp hàm hồ:

- Xem như là vậy.

Nghê Thường phu nhân không truy hỏi, nhìn nàng:

- Không quá giống Lý đại ca, ta tưởng Lý đại đương gia sẽ chọn một nam tử... ít nhất trông cũng cường tráng một chút làm truyền nhân.

Chu Phi suy nghĩ, nhỏ giọng nói:

- Nếu ai cũng lấy tư chất “bẩm sinh” làm chuẩn, nhìn không được là cảm thấy thật sự không được thì người ở trên đời đại khái đều chỉ có thể ngừng lại ở học nói học đi, suy cho cùng, đứa trẻ mới sinh ra thoát trông đều rất ngốc_____mặt khác, ta cũng không phải truyền nhân Nam đạo gì cả, đây đều là nghe sai đồn bậy, ta chẳng qua chỉ mới học được chút chút da lông...

Nàng còn chưa giải thích xong, Nghê Thường phu nhân chợt che miệng bật cười.

Chu Phi ngạc nhiên chớp chớp mắt, không biết lời mình nói có chỗ nào buồn cười.

Nghê Thường phu nhân cười nói:

- Ta mới nói không hề giống, ai ngờ bây giờ tự vả mặt rồi, thần thái này của người đúng là y hệt huynh ấy. Lúc mới quen Lý đại ca, ta cũng cỡ cỡ người bây giờ, còn rất trẻ, nhóm chúng ta duyên trời run rủi kết bạn đồng hành, ta hỏi huynh ấy sư môn nơi nào, huynh ấy không nói kỹ, chỉ qua loa rằng “không có sư môn gì cả, tổ tiên truyền lại một bộ đao pháp, vẫn chưa luyện được ra hồn”, ta thầm nhủ tên nhà quê ở đâu ra, đao pháp trong nhà chưa luyện xong mà ra ngoài gây mất mặt, nào ngờ... lần đầu huynh ấy ra tay, bọn ta đều sắp bị dọa chết khiếp.

Chu Phi cười khan một tiếng.

Tính tình Lý Chủy đôn hậu khiêm tốn, ông nói “chưa luyện được ra hồn” chắc chắn là lời khiêm tốn... nhưng người khác lại tưởng thật.

Đến lượt nàng, Phá Tuyết Dao thật sự chưa luyện được ra hồn, rõ ràng là lời thật không thể thật hơn, nhưng lại chẳng có ai tin!

Thiên lý ở đâu?

Tạ Doãn nháy mắt với nàng, Chu Phi bất đắc dĩ lườm hăn.

Tạ Doãn thấy vẻ mặt Chu Phi phiền muộn không nói nên lời thì rất trượng nghĩa giúp nàng ngắt ngang hồi ức những năm tháng rực rỡ của Nghê Thường phu nhân, đồng thời chỉ dùng một câu.

Hăn hỏi:

- Xem ra chuyện Nghê Thường phu nhân và mấy đại cao thủ năm xưa có giao tình rất tốt là thật nhỉ?

Lời này vừa thốt, Nghê Thường phu nhân giống như bị tắt công tắc vậy, lập tức ngừng lại.

Bà cong khóe môi còn vương ý cười, ánh mắt ngăm cảnh giác, nói với Tạ Doãn:

- Ta nói rồi, một lá vàng không đủ, một túi của người cũng không đủ, Thiên Tuế Ưu tiên sinh, không có vốn thì đừng dò hỏi nữa, hai ta xem như là chỗ quen biết cũ, người nên biết, trên đời không ai có thể cạy được miệng của ta.

Tạ Doãn không ngang bướng, cười tí mắt bưng chung trà lên uống một hớp, không nói gì.

Nghê Thường phu nhân bị hăn quấy rối, tiêu tan toàn bộ hứng thú nói chuyện, vẻ mặt bà lạnh nhạt đưa tay tết tóc:

- Mấy ngày nay các người ở chỗ của ta đi, tránh bị đám chuột kia gây phiền phức nữa.

Chu Phi vội nói:

- Phu nhân, chúng tôi còn một vị bằng hữu trong khách điểm.

- Không sao, tìm vài người đi đón tới.

Nghê Thường phu nhân khoát tay mất hứng, bước chân của bà rõ ràng không nhanh không chậm, lúc nói chữ “không”, bà vừa mới đứng dậy, lúc nói đến chữ “tới”, bà đã bước ra khỏi tiền sảnh, vạt áo lóe lên, không còn bóng dáng.

Tạ Doãn ca ngợi:

- Xuân Phong Phất Hạm. Nghe nói thoát thai từ bước nhảy, có lẽ không phải là thân pháp nhanh nhất trên đời, nhưng chắc chắn là đẹp nhất, nhẹ nhàng như muốn lên tiên, lúc xa lúc gần, khiến người ta...

Hắn chưa nói xong, quay đầu thấy Chu Phi hơi cau mày nghi hoặc, bèn cười nói:

- Sao thế?

Kỳ thực Chu Phi cũng không biết làm sao, so với thái độ bài xích và phần nộ rõ ràng của Nghê Thường phu nhân dành cho đám Từ đà chủ thì thái độ của bà đối với Tạ Doãn đã là vô cùng lịch sự, nhưng dăm ba câu ban nãy, nàng lại ngửi thấy trong lời nói nhẹ nhàng của Nghê Thường phu nhân có một luồng... sát cơ nồng nặc và thâm thúy hơn cả lúc bị đám Hành Tẩu Bang bao vây.

Chu Phi chần chừ nói:

- Bà ấy... hình như tức giận?

- Không có.

Tạ Doãn cười nói:

- Chỉ là ta hỏi chuyện không nên hỏi nên bà ấy muốn giết ta thôi.

Chu Phi:

- ...

- Sao, cô tưởng chỉ mình cô cảm giác được à?

Tạ Doãn lại nâng trà lên thưởng thức, nhấp hai hớp như người không liên quan rồi thỏa mãn thở dài:

- Ban này ở hậu viện là uống trà cũ, bây giờ mới nỡ đưa lên chút trà mới sau mưa, nữ nhân này quá hẹp hòi... Ta nói cho cô biết rồi mà, cái tên Thiên Tuế Ưu chính là do Vũ Y ban đặt, ta quen bà ấy không phải ngày một ngày hai, nếu chỉ là chê ta trả thù lao ít thì bà ấy đã sớm đập bàn chửi ầm lên, nào có thái độ bình tĩnh hòa nhã như vậy chứ?

Chu Phi chớp chớp mắt, nhất thời nghe không hiểu.

Tạ Doãn liền giải thích kỹ cho nàng:

- Giả như có người tới hỏi cô một chuyện mà có chết cô cũng không nói thì cô sẽ thế nào? Giận tím mặt, cảnh cáo người ta bớt hỏi thăm sao? Cô sẽ không làm vậy, tuy mới ban đầu cô cũng muốn làm vậy nhưng khi tình tảo lại, cô sẽ cố hết sức bình tĩnh, tuyệt đối không kích thích lòng hiếu kỳ của đối phương, nếu lòng dạ cô đủ sâu, cô thậm chí sẽ không để lộ chút kinh hoàng nào, sẽ không ngừng dùng thủ đoạn trông rất vụng về để lừa, khiến người khác cho rằng cô chỉ đang muốn lừa gạt kiếm chút lợi ích mà tự động từ bỏ, có đúng không?

Chu Phi:

- Vậy...

- Không có gì.

Tạ Doãn hạ thấp giọng:

- Ta hỏi bà ấy cũng chỉ là để thăm dò thái độ của bà ấy mà thôi. Muội muội à, tuyệt đối đừng bị các tiền bối “chuyện này không thể nói với người khác” chiều hư, cô phải biết, trong chốn giang hồ có rất nhiều chuyện, không phải cứ cô hỏi là người ta sẽ nói đâu, cô phải học được từ những buồn vui sướng khổ của họ... thậm chí từ những che giấu và toan tính mà moi ra được thứ cô muốn____được rồi, không nói mấy lời thừa thãi này nữa, ta biết bây giờ cô muốn nghe ngóng nhất là chuyện Kinh Vân Câu.

Chu Phi thoáng chần chừ, gật đầu đầy tâm sự, tuy nàng mới khoác lác một phen nhưng trong lòng lại không có chút mảy may nắm chắc.

Bây giờ ngồi xuống, nàng không kiềm được nghĩ, nói những lời bức ép đến mức đó, liệu mấy người kia có dứt khoát vò mề chẳng sợ nứt, làm chuyện bất lợi với Lý Nghiên không?

- Hành Tẩu Bang không dám đâu.

Tạ Doãn liếc mắt là nhìn ra nỗi lo trong lòng nàng, ung dung nói:

- Bạch tiên sinh đã theo vị kia rồi, cô biết Hành Tẩu Bang tuy thuộc về hắc đạo nhưng cũng là hắc đạo phía nam, mấy người họ không chỗ nào là không nhúng tay vào, rất không từ thủ đoạn, nhưng chuyện nào thị phi rõ ràng sẽ không đứng nhằm nơi, đây là quy củ, không liên quan đến nhân phẩm, nếu vi phạm điều này thì về sau sẽ không thể khơi thông với người họ nương nhờ nữa, gã họ Từ kia không ngốc, sẽ không vì chút chuyện nhỏ này mà tự tìm đường chết____huống hồ Kinh Vân Câu cũng không tính là bàng môn tà đạo gì.

Chu Phi hỏi:

- Kinh Vân Câu rốt cuộc là gì?

Tạ Doãn nói:

- Là một môn phái tam lưu. Cô nhìn tướng mạo và khẩu âm Dương Cẩn đại khái cũng đoán ra được, hẳn không phải người Trung Nguyên. Kinh Vân Câu ở Nam Cương, chương khí hoành hành, thảo mộc dồi dào, họ không sợ trường về võ công nhưng lại cho ra không ít thần y, người ta còn gọi là “tiểu dược cốc”...

Chu Phi nói:

- Chẳng lẽ còn có đại dược cốc à?

- Từng có.

Tạ Doãn nói ngắn gọn:

- Hiện tại đã không còn, diệt môn rồi__chuyện này không quan trọng, đừng nói leo__con người trải qua nhiều thế hệ sẽ luôn cho ra quái thai, chẳng hạn như cứ cách vài đời lại cho ra một người không thích trị bệnh cứu người mà chuyên môn thích hạ độc giết người, chẳng qua y độc một nhà nên cũng không tính là quá dị. Nhưng đến đời này, Kinh Vân Câu lại cho ra đời một đại quái thai cực kỳ dị hợm, ta đoán trình độ tên Dương Cẩn này miễn cưỡng lắm mới phân biệt được nhân sâm và củ cải, hẳn chỉ si mê đao thuật, còn là kiểu rất có tài đấy. Hẳn có thể lên làm chủ nhân, khả năng rất lớn là trước kia gặp người nào đánh người nấy mà leo lên.

Chu Phi không ngờ thân thể cực than đen lại ly kỳ phức tạp như thế, nhất thời hơi kinh hãi.

Tạ Doãn nói:

- Người này từ lâu đã bắt đầu khiêu chiến khắp nơi, xem như là nhân tài mới nổi hiểm hoi ở võ lâm Trung Nguyên trong mấy năm ánh sao ảm đạm gần đây. Ta đoán hẳn muốn hướng đến đệ nhất đao võ lâm Nam triều, thành linh bị cô xuất hiện chặn đường nên chắc chắn không phục. Trong mắt hẳn chỉ có đao, ngoài ra không có tiếng xấu gì, trước nay chưa từng làm chuyện lạm sát người vô tội.

Chu Phi đen mặt, nói:

- Ta đâu phải cố ý xuất hiện nổi bật.

Tạ Doãn than thở nói:

- Ôi, có ai không phải thế chứ? Có người mẹ nào lúc sinh con mà thương lượng được với cái bụng của mình đâu___tóm lại cô cứ yên tâm đi, người trong trại các cô chắc chắn không sao hết, dù sao cô cũng không muốn ganh đua cao thấp với hẳn, hẳn muốn danh tiếng thì cô nhận thua là được.

Chu Phi không hé răng.

Tạ Doãn đợi một lát, chợt ngẩng đầu nói:

- Khoan đã, không phải cô thật muốn đáp ứng lời ước chiến của hẳn đấy chứ?

Mắt Chu Phi lóe lên, hơi do dự:

- Người cảm thấy ta không nên à?

Tạ Doãn thận trọng nhìn nàng, nói:

- Cô hứa không đánh ta, ta mới nói thật.

Chu Phi:

- ...

Đã biết đáp án.

Tạ Doãn thẳng thắn nói:

- “Đoạn Nhận Thập Tam Dao” của Dương Cẩn không nói là khắp thiên hạ không đối thủ nhưng ít nhất đã vào hàng cao thủ nhất lưu, ta nghe nói năm kia chương môn Không Động thua hẳn một chiêu, cô ít nhất phải về luyện thêm mấy năm nữa mới có sức đánh một trận với Dương Cẩn bây giờ. Cô vẫn nên nghe lời ta thì hơn, nếu nói mạo hiểm đấu với Thanh Long chúa ở Hành Sơn là vì đạo nghĩa thì cũng thôi. Nhưng chuyện này tính là gì? Hư danh như vỏ ốc, ngay cả cái mộng cũng không nhắc lên nổi, thời gian dài còn mệt mỏi vì nó, tranh cái này có cần thiết không?

Chu Phi ỉu xiu gật đầu, chuyện này đúng là nàng không có lý_____khoe dũng cảm vô nghĩa, còn là trong tình huống đánh không lại người ta, thực sự rất ngu ngốc.

Chỗ tốt lớn nhất của nữ tử 17 18 tuổi chính là dù nàng có nóng tính đến đâu, dễ kích động đến đâu cũng không nóng như “thằng ngốc ngủ giường lạnh” (1), dù lúc không có lý sẽ máu nóng lên đầu nhưng chỉ cần giải thích lý lẽ cho nàng hiểu là lửa giận sẽ tiêu tan, không quá khó khuyên.

(1) Thằng ngốc ngủ giường lạnh: Ngày xưa bên TQ, dưới giường luôn được đốt lửa sưởi ấm, gọi là giường ấm, giường không được đốt lửa sưởi thì gọi là giường lạnh. “Thằng ngốc ngủ giường lạnh, đều nhờ sức khỏe mạnh” là câu tục ngữ ý nói thanh niên trẻ tuổi có thể ngủ giường lạnh hoàn toàn là nhờ cơ thể khỏe mạnh, từ đó nói lên sự cường tráng của thân thể và nhiệt huyết của người trẻ. Trong trường hợp truyện, tác giả chơi chữ theo kiểu đồng âm khác nghĩa, vì từ ‘hỏa lực’ trong câu (火力) vừa chỉ sự mạnh khỏe của cơ thể vừa chỉ sự nóng tính.

Tạ Doãn thăm dò sắc mặt, cảm thấy tuy nàng nghe lọt nhưng chẳng hiểu sao vẫn có chút không phục, thế là hăn hỏi:

- Rốt cuộc là làm sao?

Chu Phi hơi lộ vẻ lúng túng, nếu chuyện liên quan đến danh tiếng bản thân thì nàng ngược lại không để ý lắm, thứ dễ ném nhất của thiếu niên là mặt mũi, dù bên ngoài có đồn thổi lợi hại đến mấy vẫn chỉ là tin đồn, có thể có cơ hội vạch trần nó cũng rất tốt, trả lại cho nàng một diện mạo “vô danh tiểu tốt” như trước đây.

Nhưng ban nãy, nàng nhạy cảm nhận ra được, Từ đà chủ hay Dương Cẩn cũng thế... thậm chí cả Nghê Thường phu nhân, họ xưng hô với nàng thống nhất là “Nam đao”, không ai làm rõ rằng nàng họ Chu chứ không phải họ Lý.

Nàng không còn là một kẻ vô danh tiểu tốt ra đường không phân biệt được phương hướng nữa, bắt đầu dĩ trở thành một phù hiệu, một bảng tên, mà cái tên nàng đội trên đầu đã không còn là “Chu Phi” mà là “Lý Chủy”.

- A... không có gì, ta đang nghĩ, lát phải viết cho Sở Sở một tờ giấy, bằng không người lạ đến tìm nàng ấy, chưa chắc nàng ấy sẽ đi theo.

Một kẻ hai tay trống trơn như nàng, ngay cả một thanh đao cũng không có mà nói “muốn ứng chiến vì Nam đao” thì sợ là sẽ khiến người ta cười rớt răng nhỉ?

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Khéo

Tuy Lý Nghiên bị giam lỏng nhưng cuộc sống không hề nước sôi lửa bỏng như Chu Phỉ lo lắng, hai chân nàng bắt chéo ngồi trên ghế dựa, ghế dựa bốn chân bị nàng cà lơ phất phơ hất lên một nửa, từ đầu đến cuối duy trì trạng thái chỉ hai chân chạm đất, trên bàn nhỏ bên cạnh đặt nào là nước trà, đậu phộng, hạt dưa, hạt dẻ_____thứ phá của như nàng bẻ lần lượt từng hạt dẻ ra cắn một cái, ngọt thì ăn, không ngọt thì cho chúng nó khơi khơi hóng gió.

Nàng vừa ăn kiêu đó vừa khiêu khích bên ngoài, vô cùng nhàn nhã, không nhìn ra là bị người ta bắt cóc hay tự mình chạy tới làm bà ngoại người ta.

Người bắt nàng sợ nàng buồn chán còn chuẩn bị cho nàng một quyển thoại bản dân gian lý thú không hề thanh cao nhã nhặn, đây là bản mới, tuyệt đối không thể nào gặp được nếu ở 48 trại, tuy trình độ tương đối thấp kém đơn giản nhưng Lý Nghiên vẫn xem say mê ngon lành.

Trong thoại bản có khởi thừa chuyển hợp (1), chỉ có một đoạn kết thúc, nếu trùng hợp vào lúc lật trang thì Lý Nghiên mới thỉnh thoảng nhớ đến thân phận tù nhân của mình.

(1) Dàn bài phổ biến của văn cổ: khởi là bắt đầu, thừa là nối tiếp, chuyển là chuyển tiếp, hợp là kết thúc.

Mỗi khi đến lúc đó, nàng mới tâm huyết dâng trào rống to mấy lời thừa thải như “Thả ta ra, các người có vương pháp hay không, nhà ta mà biết sẽ không tha cho các người đâu”, sau đó thấy không ai để ý tới mình

thì Lý Nghiên không làm chuyện vô ích nữa, vùi đầu vào yêu hận tình thù trong thoại bản, bị giam rất vui vẻ.

Đến buổi chiều, nàng cắn hạt dưa làm cắn lưỡi ra một bọt máu, răng hơi chát, nàng bĩu môi, cảm thấy hai răng cửa lỏng hơn ngày thường không ít. Lại dùng đầu lưỡi liếm răng, bọt máu liền rách da, Lý Nghiên đau nhe răng nhếch miệng, do đó giận cá chém thớt sang thủ phạm bắt nàng.

Lý Nghiên nhảy dựng lên hoạt động tay chân, hít sâu một hơi, chuẩn bị một trận mắng to lung tung.

Lời của nàng còn chưa ra khỏi thì cửa phòng đóng chặt “ken két” mở ra, thanh niên Dương Cẩn xách Nhạn Sí đao đen tuyền và Lý Nghiên đối mắt nhìn nhau chốc lát.

Dương Cẩn lạnh lùng hỏi:

- Người muốn làm gì?

- ...

Lý Nghiên bị khí chất lạnh buốt của lưỡi đao sắc chưa ra khỏi vỏ trên người hấn làm kinh sợ, lời mắng to chạy tới đầu lưỡi lại liền thoảng vọt về bụng, nàng vô cùng oán giận sự không tiền đồ của mình, bèn tức giận quát người ở cửa:

- Các người bắt làm ta nhiệt trong người, ta muốn ăn đao!

Dương Cẩn dùng vẻ mặt “không thể nói lý với người” trừng Lý Nghiên.

Lý Nghiên thở phào nhẹ nhõm, cả giận nói:

- Người biết cô ta là ai không? Người biết cô phụ ta là ai không? Bọn khốn vô pháp vô thiên các người lại dám...

Dương Cẩn chột ngắt lời nàng:

- Người đúng là tôn nữ của Nam đạo Lý Chủ?

Lý Nghiên sững sờ, hồi lâu mới phản ứng được “Lý Chủ” là cái rể hành nào_____ dù sao, bình thường ở nhà không có ai treo tôn tính đại danh của lão trại chủ bên mép, rất lâu nàng mới nhớ tới được vị gia gia xương cốt đã lạnh kia của mình, bèn vênh vào tự đắc liếc mắt nói:

- Phải, sao hả? Sợ rồi chứ gì? Dọa chết người!

Sắc mặt Dương Cẩn giống như bị sỉ nhục, nói:

- Nam đạo sao lại có hậu nhân như người chứ?

Lý Nghiên bị hấn làm ghen hống, lập tức vô cùng phẫn nộ, lấy ra sự điêu ngoa khốc lóc lẫn lộn nàng dùng ở nhà với các sư huynh đệ, tay chống nạnh, bày tư thế chuôi bình trà, chỉ vào Dương Cẩn nói:

- Không có tôn nữ như ta lẽ nào có tôn tử như người? Tôn tử! Bà nội đây còn không thèm người đâu, nhà chúng ta có tiền, không cần đốt loại than thấp kém như người!

Dương Cẩn không thể nhịn nổi nữa, gân xanh hai bên thái dương thoáng hiện, đột nhiên bước về trước một bước.

Lý Nghiên đầu tiên là vội vã đứng trung bình tấn, hai tay tách ra, trưng tư thế sẵn sàng đánh nhau, nhưng trong chớp mắt sau đó, nàng phán đoán được mình đánh không lại, bèn hô to gọi nhỏ, vớ lấy cái ghế nàng mới ngồi giờ ngang trước ngực, vòng ra phía sau bàn.

Trên một chân ghế còn dính vỏ hạt dẻ, Lý Nghiên quơ hung khí của nàng, vừa gào to vừa lùi về sau:

- Người dám qua đây, ta sẽ cho người biết sự lợi hại của cô nãi nãi. Ta cho người biết, đồ mặt trắng... à không, đồ mặt đen, cô nãi nãi đây từ nhỏ đã tinh thông mười tám loại binh khí, dùng đoản kiếm xuất thần nhập hóa, dùng trường đao có thể ghim người thành mứt quả, đừng, đừng đừng ép ta không khách sáo với người!

Dương Cẩn cười lạnh:

- Ồ? Vậy ta ngược lại lại muốn lĩnh giáo...

- A Cẩn.

May mà lúc này Từ đà chủ đến, cau mày nhìn Lý Nghiên rồi nhỏ giọng nói:

- Đại nam nhân như người chấp nhận một con nhóc làm gì?

Lý Nghiên vừa thấy Từ đà chủ, lập tức thù mới hận cũ cùng xông lên.

Ban đầu sau khi bọn Chu Phi đi được mấy tháng, Lý Cẩn Dung không biết vì nguyên do gì cũng đột nhiên quyết định rời khỏi 48 trại ra ngoài làm việc gì đó____rất cuộc là việc gì, đương nhiên bà không nói với Lý Nghiên.

Đây là chuyện vô cùng lạ lẫm, vì từ khi Lý Nghiên sinh ra đến nay, đại đương gia luôn là định hải thần châm của 48 trại, chưa từng rời khỏi.

Chu Phi và Lý Thịnh đều được Vương lão phu nhân đưa đi, Lý Nghiên cảm thấy rất buồn chán, nghe nói cô cô cũng sắp đi thì không vui, nàng đã làm một chuyện mà các ca ca tỷ tỷ đều không dám làm, chính là chạy đến trước mặt Lý đại đương gia khóc lóc ăn vạ, Lý Cẩn Dung bị nàng làm phiền, đầu to ra____mắc, Lý Nghiên mặt dày, mắc không xi nhê, đánh, Lý đại đương gia không dám, võ công của Lý Nghiên tệ hại, thua xa

Chu Phi, không cần thận là đánh toi mạng như chơi, đành tiện thể sai người đưa nàng đi Kim Lăng, đến chỗ Chu Dĩ Đường.

Từ khi rời khỏi tầm mắt Lý Căn Dung, Lý Nghiên như lửa hoang thoát cương, so với Chu Phi lúc mới xuống núi biểu hiện tuy hiếu kỳ nhưng kiềm chế thì nàng thực là nhoi hết cỡ.

Vừa rời khỏi Thục Châu, ở tửu lâu nghe được công tích vĩ đại của Chu Phi, nàng mặt mày hớn hở, căn bản không để ý tới sắc mặt của các trưởng bối xung quanh.

Người khác không biết nhưng người của 48 trại đương nhiên biết trình độ của Chu Phi, ngoại trừ Lý Nghiên ngu ngốc, các trưởng bối nghe vậy đều rất lo lắng, rời đi sớm, về thương lượng xem nên báo cho Lý Căn Dung thế nào, Lý Nghiên đương nhiên cũng bị cưỡng chế lôi đi, nhưng nàng còn chưa nghe đã, buổi tối nhân lúc người khác không chú ý đã lén lút chạy ra ngoài một mình, muốn nghe kể chuyện tiếp.

Từ khi Chu Phi nổi tiếng, Từ đà chủ luôn dán mắt vào Thục Trung, lại nghe ngóng xung quanh, từ lâu đã để mắt đến nhóm Lý Nghiên, chỉ là bình thường các cao thủ trông nom nàng rất nghiêm ngặt nên ông không có cơ hội, thấy Lý Nghiên xé lẻ tự chui đầu vào lưới, Từ đà chủ cảm thấy đây là một cơ hội, bất kể hữu dụng hay vô dụng, bắt trước nói sau.

Hành Tẩu Bang cực tinh ranh các chiêu lừa bịp, gạt một Lý Nghiên chưa từng trải đời dễ như trở bàn tay, chờ Lý Nghiên hiểu ra thì đã bị chụp bao tải đưa đến Thiệu Dương rồi.

Lý Nghiên ném ghế, trừng Từ đà chủ, tức giận nói:

- Lão lừa đảo!

Từ đà chủ quay qua nàng, vẻ mặt lập tức tươi cười như ảo thuật, chấp tay nói với nàng:

- Tiểu nhân có mắt như mù, nếu sớm biết cô nương là tiểu thư của Lý gia thì bất luận thế nào cũng không dám vô lễ với cô nương, Lý cô nương, cô đại nhân đại lượng tha cho kẻ có mắt không trông như ta một lần, có được không?

Lý Nghiên ngơ ngác, nàng không biết người của Hành Tẩu Bang khẩu xà tâm Phật, quen không cần mặt mũi, nàng chỉ cảm thấy Từ đà chủ này đã lớn tuổi, tóc mai bạc hơn nửa, còn lớn tuổi hơn bá bá bình thường nàng hay gặp, sắp đến mức gia gia rồi.

Tuy Lý Nghiên quen được chiều chuộng nhưng tâm địa không xấu, thấy một ông lão lớn tuổi rụt rè tươi cười thì mềm lòng, bất kể có tin lời giải thích của ông hay không, nàng cũng không nổi giận nữa.

Nàng ngượng ngùng để ghế xuống, cau mày nói:

- Dù ta không phải người của Lý gia, các người cũng không được tùy tiện bắt, phạm pháp đấy.

Nụ cười của Từ đà chủ cứng đờ, không ngờ trong đám thổ phỉ thiên hạ đệ nhất lại có một lương dân tuân thủ pháp luật như thế. Có điều ông nhanh chóng điều chỉnh xong, thực lòng thực dạ cười nói:

- Phải phải, Lý cô nương có điều không biết, tiểu nhân phụng mệnh cổ chủ, lẽ ra đang giúp người khác truy tra một kẻ thù, vì người đó có tuổi tác và tướng mạo na ná cô nương nên tiểu nhân nhất thời bất cẩn, bắt nhầm người, haiz, đều là lão đây già rồi mờ mắt.

Dương Căn nghe ông nói đầy lời dối trá cũng không tiện vạch trần, đành ở bên cạnh làm một cục than đen lạnh lùng.

Lời này của Từ đà chủ đem đi lừa quỷ, quỷ cũng không tin___tiếc là Lý Nghiên lại tin.

Nàng nghe lời giải thích đó, lại nhìn quanh một lượt vỏ hạt dưa đầy đất, cảm thấy người ta tuy bắt nhầm người nhưng đối đãi với nàng cũng xem như lễ độ, bèn tha thứ cho Từ đà chủ hơn phân nửa, chỉ nói:

- Người nhà ta chắc chắn sốt ruột điên lên được, ông phải đưa ta về.

Từ đà chủ cười nói:

- Nhất định nhất định, quý trại hiện đang có một cao nhân ở Thiệu Dương, chúng ta liên lạc với cô ấy, lập tức đưa cô qua.

- Cao nhân?

Lý Nghiên buồn bực nói:

- Ai thế?

Từ đà chủ:

- Chính là vị truyền nhân Phá Tuyết Dao, nghe nói trước kia cô ấy có hiểu lầm sâu sắc với Hành Tẩu Bang chúng ta, sợ là... haiz, đến lúc đó xin cô nương nói tốt cho vài câu.

Từ đà chủ chỉ dăm ba câu đã đổi trắng thay đen, ánh mắt Lý Nghiên vụt sáng:

- A Phi nhà ta! Thực là A Phi ư? Sao tỷ tỷ ta lại ở đây?

Con hươu ngốc này chỉ mấy câu đã tiết lộ cái tên mà giang hồ to lớn muốn hóng hớt thăm dò nhưng chẳng biết đâu mà lần, Dương Cẩn và Từ đà chủ vô cùng khó hiểu nhìn nhau.

- Chu Phi.

Dương Cẩn trầm thấp đọc ra.

- Gì?

Lý Nghiên lườm hăn:

- Gọi linh tinh gì đó, “Chu Phi” là để người gọi à? Tỷ tỷ ta tùy tiện lấy Phá... Phá... Phá Dao gì gì đó là có thể đánh cho người răng rơi đầy đất! Ở đó mà đắc ý!

Dương Căn:

- ...

Hăn vẫn không muốn tin nữ tử này là người Lý gia.

Lý Nghiên hất cằm với hăn, Dương Căn âm u cắn răng cười lạnh:

- Được, ta mỗi mắt mong chờ, xem cô ta đánh cho ta răng rơi đầy đất thế nào!

Chu Phi “Phá Dao gì gì đó” không biết Lý Nghiên đã phân công cho nàng một nhiệm vụ gian khổ như thế, nàng tâm sự nặng nề dàn xếp cho Ngô Sở Sở, tâm sự nặng nề ăn qua loa hai ba miếng, hoảng loạn cố ép bản thân nghỉ ngơi.

Nào ngờ dục tốc bất đạt, Chu Phi khó khăn lắm mới ngủ được lại mơ linh ta linh tinh.

Nàng mơ thấy một nam nhân chỉ có bóng lưng cao lớn, không nhìn rõ mặt, còn nàng thì biến thành một cô bé, được nam nhân kia dắt tay đi, mở to mắt nhìn đao lưng hẹp bên hông ông—giống hệt thanh đao gãy nát lần đầu tiên nàng đến sông Tây Mặc.

Nam nhân buông tay nàng ra, dùng một bàn tay lớn vô cùng ấm áp xoa đầu nàng, nói:

- Con nhìn cho kỹ, ta chỉ dạy một lần thôi.

Chu Phi kinh ngạc, thầm nhủ: “Người này là ai, sao nói chuyện y hệt mẹ mình thế?”

Có điều tuy lời nói như nhau, nhưng ngữ khí lại khác nhau rất lớn, nam nhân này hòa nhã hơn Lý đại đương gia rất nhiều, lúc ông nói “ta chỉ dạy một lần thôi” dường như có chút tiếc nuối không nói rõ thành lời.

Nói xong, ông tiến lên vài bước, đứng trước mặt Chu Phi, “keng” một tiếng, ánh đao sáng chói hiên ngang xuất hiện, hầu như làm mờ mắt Chu Phi, trái tim nàng đập mạnh, nam nhân kia chợt di chuyển, Sơn, Hải, Phong, Phá, Đoạn, Trảm... trong đao phong, từng chiêu từng thức của người đó như mang theo mối liên hệ mà trước đây nàng không thể nhận ra, khiến nàng mơ hồ có thêm chút linh hội.

Chín thức Phá Tuyệt Đao thể hiện một lượt hoàn chỉnh trước mắt Chu Phi, hơi thở kẹt trong cổ họng nàng lúc này mới rơi ra, trong cơn hoảng hốt, nàng như có ảo giác mình đã đi khắp thiên hạ, vượt qua vạn dặm.

Phá Tuyệt Đao của người này thực giống Lý Căn Dung... không, đao của ông càng nội liễm, càng thận trọng, càng hoàn chỉnh hơn đao của Lý Căn Dung.

Lưỡi đao phút chốc thu lại, ánh sáng lạnh ẩn đi.

Chu Phi trong nháy mắt ý thức được nam nhân không rõ mặt này là ai, đồng thời, bên tai nàng như vang lên tiếng của Kỷ Vân Trầm:

- Đao của Lý tiền bối, tinh túy ở “Vô Phong”...

Con người Chu Phi chợt co lại, thấy người trước mắt chống đao mà đứng, xung quanh không biết từ khi nào đã nổi lên tuyết lớn.

Hoa tuyết bay lượn đầy trời, nam nhân toàn thân bạch y, hầu như hòa thành một thể với trời đất. Khuôn mặt ông mơ hồ, tựa như cách một tầng sương mù với Chu Phi, ánh mắt ông xuyên qua màn sương và thời gian hai mươi năm cách trở, nhìn nữ tử chưa từng gặp gỡ, thở dài rất nhẹ, gọi tên nàng:

- A Phi.

Chu Phi đột nhiên ngồi bật dậy trên giường.

Nàng ngơ ngác nhìn chăm chăm cái chần chốc lát, lập tức vùng dậy như cương thi, thành thực mặc y phục, tìm đại một sợi dây buộc tóc lại, chạy ra ngoài.

Tạ Doãn nửa đêm nửa hôm bị Chu Phi đập cửa đánh thức, nhưng hăn tốt tính, không gấp gáp, mở cửa ra, không mời Chu Phi vào, ngược lại mập mờ bĩ ối đánh giá nàng:

- Tiểu mỹ nhân, cô có biết đêm hôm khuya khoắt gõ cửa nam nhân là ý gì không?

Chu Phi thốt lên:

- Ta muốn ứng chiến với Dương Cẩn!

Tạ Doãn:

- ...Chỉ vì chuyện này?

Chu Phi còn chưa phục hồi tinh thần khỏi giấc mộng của mình, lòng loạn cào cào, trong đầu chỉ còn lại một ý nghĩ “ta có thể vô lại nhưng không thể đánh mất danh tiếng của Nam đạo”, nàng hít sâu một hơi, ra sức gật đầu.

- Nhìn bên kia.

Mặt Tạ Doãn không chút thay đổi chỉ tay ra phía sau Chu Phi, vào khoảnh khắc nàng thành thật xoay đầu theo hướng ngón tay hắc chỉ, hắc trở tay đóng cửa phòng mình.

Có điều danh tiếng “truyền nhân Nam đao” của Chu Phi tuy chỉ là lời đồn nhưng tốc độ phản ứng lại không phải giỡn, vào khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, nàng duỗi một chân chặn cửa phòng Tạ Doãn lại:

- Tạ đại ca, giúp đi mà!

Tạ Doãn thà chết không khuất phục tiếp tục muốn đóng cửa, nói:

- Ta chỉ giúp bốn vị thần tiên phong hoa tuyết nguyệt, thứ khác miễn bàn... Làm gì thế? Sàm sỡ à?

Chu Phi không nói lời nào cách tẩm cửa phòng đẩy Tạ Doãn đang cố dựa địa hình chống lại vào trong.

Tạ Doãn khép chặt ngoại bào lỏng lẻo, trừng Chu Phi:

- Ta bán nghệ không bán thân!

- Câm miệng, ai thèm mua món hàng lỗ vốn như ngươi?

Chu Phi lườm hắc:

- Ngươi nghe ta nói, ta muốn thắng Dương Cẩn...

Tạ Doãn “chặc” một tiếng, biếng nhác hoạt động bả vai, hai tay ôm ngực, dựa vào cửa sổ:

- Ta còn muốn làm Ngọc Hoàng Đại Đế đấy...

Chu Phi đang có việc cầu người nên phớt lờ mọi châm chọc của Tạ Doãn, nói thẳng vào vấn đề:

- Ngay cả phù du trận của Tề môn đạo trưởng, người cũng có thể liếc mắt là nhìn ra đầu mối, vậy chắc hẳn người hiểu về Đoạn Nhận Thập Tam Dao gì kia đúng không? Bằng không sao người biết chương môn Không Động thua một chiêu?

Tạ Doãn khó chơi hằm hừ:

- Ngu ngốc, ta nghe kể chuyện dọc đường.

Chu Phi mở to mắt nhìn chăm chăm Tạ Doãn.

Ánh mắt nàng trong veo lóng lánh, dưới ánh đèn thậm chí hiện lên chút màu lam nhạt. Lúc nàng không châm chọc cũng không rút đao đánh nhau thì trông cực kỳ mềm mại đáng yêu, Tạ Doãn lảng lạng dời mắt, không nhìn thẳng nàng.

Chu Phi:

- Van cầu người đó.

Tạ Doãn hừ một tiếng:

- Cầu ta có ích gì? Ta đâu thể giúp võ công cô tăng vọt trong một đêm____nếu ta có bản lĩnh đó thì còn viết tiểu khúc lãng lơ dâm đẳng làm gì? Đi bán thuốc sức trâu từ lâu rồi!

Chu Phi thấy giọng điệu hằn buông lỏng, tức khắc mặt mày vui vẻ:

- Ta có biện pháp, chỉ cần người nói tỉ mỉ Đoạn Nhận Thập Tam Dao cho ta là được.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Tới Chiến

- Đoạn Nhận Thập Tam Dao không có nội tình gì, muốn nói từ đó thì quả thực không có gì đáng sợ.

Tạ Doãn buộc chặt ngoại bào lỏng lẻo của mình, ấm nước đã hết, hẳn không biết lấy từ đâu ra một bình rượu nhỏ, theo lẽ thường thì là hàng rơm nhặt đến mức mở bình để hơn nửa ngày cũng không ngửi thấy mùi rượu.

Chu Phỉ nhận lấy, uống như uống nước, hoàn toàn không có mùi vị, nàng bất mãn lắc lắc cái chén không:

- Loại rượu này uống có ích gì? Nếu chỉ vì trong nước có chút vị thì người rắc tí muối vào không phải được rồi sao?

- Ấm người.

Tạ Doãn chậm rãi xoa xoa tay, tháng này tuy đã gần cuối thu nhưng nắng Thiệu Dương vẫn lè mề chưa đi, mở cửa sổ, hoa cỏ trong tiểu viện xanh um tươi tốt, không có ý lụi tàn, thế mà tay Tạ Doãn lại trắng bệch hơi xanh, giống như hẳn thật sự cảm thấy lạnh.

Hắn ai oán nói:

- Một thư sinh yếu đuối như ta, không có bản lĩnh nóng lạnh bất xâm như đại hiệp các cô, đặc biệt là lúc đêm khuya sương lạnh bị ai đó kéo khỏi chăn_____cô lấy đâu ra nhiều chuyện vậy hả, rốt cuộc có nghe hay không đây?

Chu Phi vội ngậm miệng, mở mắt to thoảng nhìn quanh, nàng hiếm khi nháy bèn, có mắt nhìn, bưng bình rượu qua với ý nịnh nọt quá rõ, rót đầy một chén cho Tạ Doãn.

Bình thường hờ tít là đánh đập, bây giờ có chuyện nhờ vả mới cung kính, sao không chịu làm từ sớm?

Tạ Doãn phì cười, nhợt nhạt nói tiếp:

- Đoạn Nhạn Thập Tam Dao và đao thuật mà hậu nhân danh môn các cô luyện khác nhau rất lớn, cô từng luyện kiếm đúng không?

Khi Tạ Doãn gặp Chu Phi lần đầu tiên ở sông Tây Mặc, tay nàng cầm một thanh đao cực hẹp mà dài, na ná miêu đao, nhưng không biết có phải do lúc đó nàng còn nhỏ tuổi, vóc dáng không đủ hay không mà thân đao và chuôi đao ngắn và xinh xắn hơn miêu đao nhiều, nhìn từ xa trông giống một thanh trường kiếm một lưỡi.

Tạ Doãn nói:

- Nam đao Phá Tuyết, Bắc đao Triền Ti, tuy rằng một công chính, một gian xảo nhưng đều có chung đặc điểm là không thuần túy là đao thuật, Quan lão hay Lý trại cũ cũng vậy, năm xưa đều là chuyên gia một thời, võ công mà họ truyền lại đời sau vừa tập hợp sở trường của chư gia vừa có tinh túy của chính mình___nếu so sánh thì, trong Phá Tuyết Đao, “Phá” tự quyết có bóng dáng của trường thương, còn “Phong” chắc chắn có noi theo kiếm thuật không ít, “Sơn” lại càng tuyệt diệu, loáng thoáng có ý xác minh lẫn nhau với Sơn Xuyên kiếm, ta nói có đúng không?

Những lời này, trước đây Chu Phi chưa từng nghe, bị dăm ba câu của Tạ Doãn chỉ ra, nàng lại cảm thấy đúng là như vậy.

Đồng thời, nổi nghi hoặc trong lòng nàng lại càng lớn.

Một người không biết võ công, thật có thể dùng một câu chỉ ra trọng điểm của hệ thống võ công mà chính nàng còn không rõ? Dù người này kỳ tài ngút trời, có thể thông qua những chiêu thức trúc trắc của nàng dọc đường nhìn ra được thần vận Phá Tuyệt Dao... lẽ nào hãn quả thực từng gặp Sơn Xuyên Kiếm ư?

Lúc Ân gia trang bị diệt, Đoan vương điện hạ bắt đầu thay răng chưa?

- Lý gia là đại gia đao pháp, cho nên cô chắc chắn biết, ngưỡng cửa học đao thấp hơn học kiếm một chút, bởi vậy mới có cách nói “ba năm luyện đao, mười năm mài kiếm”, ngoại trừ “Phá Tuyệt” của quý phái.

Tạ Doãn nâng chén rượu, từ từ nói:

- Đây chính là lý do “Phá Tuyệt” được xưng là đao của tông sư, nếu cô không đủ nền tảng thì có lẽ ngay cả bắt chước cũng không bắt chước được, nếu ta đoán không sai, lúc nhỏ khi cô luyện võ với lệnh đường, chắc chắn không chỉ học đao thuật mà tất cả các loại đều từng học lướt qua, đúng không? Nhưng Dương Căn thì khác, hãn luyện đao mấy năm, chỉ giải quyết một chuyện_____chính là làm sao khiến đao của mình càng nhanh hơn.

Chu Phi không nói leo vào, trầm tư nhớ lại Đoan Nhận Đao trong tay Dương Căn, lưng rộng, cán dài, trên lưng đao có vòng vàng như đuôi chim nhận, vô cùng thích hợp để chém.

- Hậu nhân danh môn các cô, kiến thức nhiều, tầm nhìn rộng, nếu đủ ngộ tính thì có thể bước trên con đường của lão trại chủ, mười năm sau, đừng nói “Đoan Nhận Đao”, dù là Đoan Hồn Đao cũng tuyệt đối không phải đối thủ của cô, nhưng ngược lại, trong hai mươi năm đầu, các cô không có sự chuyên tâm như hãn, không có kỹ năng cơ bản vững vàng như hãn, cũng không có tốc độ đao như hãn, Nam đao hiện tại trong tay cô càng giống thứ trò mèo đẹp mắt hơn, vừa mới được tạo lập, nội tình bên trong quá ít, tuy nhìn thì rực rỡ nhưng thực tế đâm một cái là nát.

Tạ Doãn vươn hai ngón tay gõ lên bàn:

- Cô nói ta biết, cô định dùng kỹ xảo kháng sức mạnh thế nào?

Lúc Chu Phi mới xông vào giống như một kẻ ngốc máu nóng lên đầu, bây giờ nghe những lời phân tích không chút khách sáo của Tạ Doãn thì không mấy may có ý kích động, ngược lại bình tĩnh hỏi:

- Nhanh là nhanh cỡ nào? Mạnh lại mạnh bao nhiêu?

- Không nhanh tới mức cô không phản ứng kịp, nếu hẳn thực sự có thể đạt đến trình độ đó thì đã thành “Nam đao” thế hệ mới từ lâu rồi.

Tạ Doãn nghĩ nghĩ, chìa tay ra, làm một tư thế nghiêng nghiêng bổ xuống, động tác của hắn không nhanh, ngón tay vẫn lạnh lẽo trắng xám như cũ, thậm chí hơi gầy yếu, hắn không phải danh đao như Kỷ Vân Trầm, dù kinh mạch đã phế nhưng vẫn mang theo sát ý hùng hồn, động tác của Tạ Doãn cực kỳ tinh chuẩn, không dư không thiếu một phân, đưa đến trước mặt Chu Phi, điểm đến là một vị trí khiến nàng tiến thoái đều không thoải mái.

- Một đao này chân chính hạ xuống, nhanh hơn tay ta hàng trăm hàng ngàn lần, kẻ xoàng gặp đột kích rất có thể sẽ hoảng hốt chống đỡ.

Tạ Doãn tiện tay cầm lấy cây quạt hắn để bên cạnh gõ nhẹ vào tay mình:

- Nhưng cô thấy đao của Dương Cẩn rồi đấy, cực kỳ nặng, nếu hẳn thuận thế ép xuống thì với công lực của cô chưa chắc cầm nổi binh khí đâu. Đương nhiên, cô không phải kẻ xoàng, bằng không sớm đã chết dưới tay Thanh Long chúa rồi, có lẽ cô sẽ thuận thế tiến lên một bước, nghiêng người tránh né, sau đó...

- Chém.

Chu Phi cũng duỗi ra một tay, đầu tiên là lướt qua tay Tạ Doãn dừng giữa không trung, kế đó thành hình xoay ngang.

- Đây chính là nguyên nhân “công phu” gọi là “công phu” chứ không phải là “chiêu thức”, cô không có kỹ năng cơ bản vững chắc như Dương Căn, cho nên đao pháp của cô tuyệt đối không thể nhanh hơn hẳn, cú “chém” này của cô không được nén đủ lực, sẽ bị hấn đánh gãy giữa chừng.

Tạ Doãn lắc đầu, trở tay đánh nhẹ lên mu bàn tay Chu Phi, lại nói:

- Đương nhiên, theo ta thấy, khả năng lớn nhất là cô chột vật đấu với hấn được mấy chiêu, hiệp nào hấn cũng có thể bức lui cô một bước, từng bước ép sát, trùng điệp vào nhau, đến khi cô tránh không được nữa, lúc đó thì đẹp mặt.

Chu Phi trầm ngâm không nói.

- Ta biết cô muốn bảo vệ danh tiếng của ai.

Tạ Doãn lạnh nhạt nói:

- Cho nên cô càng phải tránh né không chiến, không dễ gì chiếm được lý lẽ, chiến hay không chiến, quyền chủ động ở trong tay cô, dù cô không chịu ứng chiến, việc này truyền đi cũng chỉ là Dương Căn thủ đoạn bỉ ổi, không xứng mà thôi, không đẹp hơn việc cô thua thảm à?

Ba ngày giao hẹn nhanh chóng trôi qua, Chu Phi ba ngày không ra khỏi phòng, lúc nào tiểu cô nương đưa cơm của Vũ Y ban vào cũng thấy cô ngồi dựa trước cửa sổ không nhúc nhích như bám rễ mọc chồi, không biết đang luyện kỳ công gì.

Sáng ngày thứ ba, đám Từ đà chủ và Dương Căn tới, còn đưa đến một món quà lớn___Từ đà chủ tìm hai đệ tử khiêng cái cáng tre, Lý đại tiểu thư

không cần nhắc bước đi, được ăn đào như ý nguyện, không biết Từ đà chủ thần thông quảng đại kiếm từ đâu ra.

Khi Chu Phi chưa thấy Lý Nghiên thì vô cùng lo lắng sợ hãi, khi thấy rồi thì nổi cả gân xanh, đặc biệt là khi muội ấy tung người nhảy xuống cang tre, bàn tay dính nước đào nhớp nháp định lao vào người nàng.

Lý Nghiên:

- A_____Phi_____

Chu Phi:

- Muội đứng đó cho tở!

Lý Nghiên không thềm nghe, rú ra rú rít chạy tới, ném hạt đào đi, giống như chịu uất ức tày trời vậy:

- A Phi không biết dọc đường muội gặp bao nhiêu khó khăn hiểm trở đâu, suýt nữa là không gặp được tở rồi...

Cả bụng lời đã chuẩn bị sẵn của Từ đà chủ đều bị cảnh “sinh ly tử biệt” này ghen lại.

Ngô Sở Sở và không ít cô nương Vũ Y ban hiệu kỳ thi nhau ló đầu ra ngó Lý Nghiên, Lý Nghiên thấy “muôn hoa khoe sắc” cả viện, cuối cùng cũng nhớ tới mặt mũi, bước chân khựng lại, chần chừ nói:

- Sao đông người thế____đúng rồi, ca ca đâu?

Ánh mắt Chu Phi băng qua Lý Nghiên, nhìn Dương Căn, lạnh lùng nói:

- Bị người ta lừa đi làm cô gia rồi, tránh ra, lát ta tìm muội tính sổ sau.

Dương Cẩn đứng ngoài mười bước, toàn thân như một thanh đao sắc bén, chiến ý mười phần nhìn chăm chăm nàng.

Lý Nghiên xoay đầu nhìn theo ánh mắt nàng, thấy Dương Cẩn, thù mới hận cũ cùng xông lên, nói với Chu Phi:

- Chính là cục than đen đó đáng ghét nhất___cục than, ta nói cho người biết, bây giờ người cầu xin tha thứ vẫn còn kịp...

Mấy cái vòng trên sống đao Dương Cẩn hơi động dậy, vang lên tiếng “leng keng” như chim nhận.

Lý Nghiên tức thì ngậm miệng, bất giác lùi về sau một bước, cuối cùng cũng nhận ra chỗ không ổn giữa Chu Phi và Dương Cẩn.

Tạ Doãn mang hai vành mắt đen trên mặt, mỗi một xoa xoa mũi, than thở với Lý Nghiên:

- Cô nương à, cô đừng thêm phiền phức nữa.

Chu Phi quay đầu nói với Nghê Thường phu nhân:

- Văn bối muốn mượn phu nhân một thanh đao.

Lời này vừa thốt, sắc mặt Dương Cẩn càng đen hơn. Trên giang hồ, phàm là người có máu mặt, danh tiếng của binh khí trong tay chưa chắc đã nhỏ hơn danh tiếng của người, hẳn tuyệt đối không tin Chu Phi ngay cả một thanh đao ra hồn cũng không có, điều này chắc chắn là sỉ nhục trước mặt hắn.

Nghê Thường phu nhân cũng sửng sốt, không ngờ “gái ngoan khiêm tốn” Chu Phi lại ngấm ngầm quét đi mặt mũi Kinh Vân Câu như vậy. Bà suy nghĩ, dặn dò nữ tử bên cạnh:

- Đem thanh “Vọng Xuân Sơn” của ta tới đây.

Nữ tử kia vô cùng lạnh lợi, đáp vâng, chạy vào rồi ra, nâng theo một thanh trường đao.

Nghê Thường phu nhân nhận lấy, khẽ vuốt thân đao, ngón tay nhọn khẽ búng vang một tiếng, vũ khí sắc bén say ngủ đã lâu phát ra một tiếng thở dài, bùng dậy. Ánh sáng chảy trên lưỡi đao dài rồi biến mất, phảng phất như chỉ sáng vẻ bề ngoài rồi biến mất trong thân đao nội liễm, chỗ thân đao có khắc một chữ, là chữ “Sơn”.

Nghê Thường phu nhân nói:

- Khi Nam Bắc còn chưa phân chia, có một năm vô cùng lạnh. Nơi mà mấy chục năm gió bắc không thổi tới lại có tuyết rơi, đường dưới chân Hành Sơn bị tuyết lớn bao phủ, không đi được, ta nhớ sau lưng núi có một khách điểm dừng chân nhỏ tên là “Tam Xuân”, nhiều năm như vậy, có lẽ đã không còn. Ta, Lý Chủy và vài bằng hữu cùng bị kẹt ở đó, vận khí thực không tốt lắm... nào ngờ ở khách điểm xui xẻo ấy lại ngẫu nhiên gặp được Sơn Xuyên kiếm trong truyền thuyết.

...

- Ân đại hiệp và Lý đại ca vừa gặp mà như đã quen thân, uống rượu ba ngày trong khách điểm Tam Xuân, chờ trận tuyết dịu đi liền cùng nhau ước hẹn một chỗ đất trống ở Hành Sơn, tỷ thí một trận say sưa thỏa thích, kết quả cả đao cả kiếm đều gãy. Hai người họ cười to giống như gặp chuyện gì vui vẻ lắm vậy, lúc đó ta còn nhỏ, không hiểu thế nào gọi là “kỳ phùng địch thủ”, chỉ cảm thấy tiếc nuối, bèn mạnh miệng nói muốn thay họ tìm vật liệu tốt nhất rèn ra thần binh lợi khí.

Hàng mi rậm dài nhỏ của Nghê Thường phu nhân hơi chớp, bà hé môi cười:

- Về sau ta quả nhiên tìm người rèn ra được một đao một kiếm, đao khắc chữ “Sơn”, kiếm khắc chữ “Tuyết”... tiếc rằng chưa tìm được cơ hội

đưa đôi đao kiếm ấy đi thì loạn thế đến, không ai để ý tới ai nữa.

Nói xong, bà đưa thanh Vọng Xuân Sơn đến trước mặt Chu Phi, nói:

- Người đến cũng tốt, dùng xong thanh đao này thì đem đi đi, không cần trả, xem như là ta thực hiện ước hẹn với cố nhân.

Chu Phi đa tạ nhưng khi nhận lấy lại cảm thấy ngón tay Nghê Thường phu nhân nắm thật chặt, tựa như không nỡ đưa đi, không lâu sau, cuối cùng bà vẫn lưu luyến buông tay, vẻ mặt có chút tiêu điều, gương mặt với dung nhan mãi không tàn như nữ yêu quái của bà chợt có chút phong sương.

Tạ Doãn ở bên cạnh nhỏ giọng nói:

- A Phi.

Chu Phi liếc hắt, thấy hắt thoáng có vẻ ngăn cản liền nhanh chóng dời tầm mắt, bước lên hai bước tới trước mặt Dương Cẩn, xách ngược trường đao làm động tác “mời”.

Tạ Doãn lặng lẽ thở dài, nhớ tới buổi tối hôm nọ.

- Tránh được trận này, sau đó ta tiếp tục mang danh tiếng Nam đao đi lừa bịp, chờ Trương Cẩn, Vương Cẩn, Triệu Cẩn lần lượt tìm ta tỷ thí sao?

Chu Phi lắc đầu:

- Không có đạo lý này, dù ta dùng hết kỹ xảo cũng không thắng được, đó là ta đường đường chính chính tài nghệ không bằng người ta, vẫn tốt hơn so với giấu đầu lòi đuôi.

Dương Cẩn hét lớn một tiếng, ra tay trước.

Hắn đang đặt mình ở vị trí “người khiêu chiến”, thái độ có thể nói là vô cùng thận trọng, vòng vàng trên sống đao Đoạn Nhận trong tay vang

leng keng, không biết có phải bị thái độ “ngay cả đao của mình cũng không thềm lấy ra” của Chu Phỉ kích thích hay không, hấn ra tay còn nhanh hơn cả Tạ Doãn miêu tả!

Nhưng Chu Phỉ lại không dùng Phá Tuyệt Đao.

Nàng nhắc bước chân theo phù du trận, biến “Vọng Xuân Sơn” trong tay thành càn liễu mà nàng dùng ở sông Tây Mặc, dùng sức ít ỏi trượt theo lưỡi đao Dương Cấn.

Nghê Thường phu nhân đột nhiên đứng thẳng:

- Tề môn? Sao lại là Tề môn?

Lam:Phần bị ẩn dưới đây dành cho người quen cũ, độc giả từng đọc truyện Lam edit. Bạn nào lần đầu đến với mình, có thể bỏ qua.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Ba Giọt Nước

Trong nháy mắt, Nghê Thường phu nhân liền ý thức được mình thất thố, vô thức nhìn Tạ Doãn.

Chẳng qua Nghê Thường phu nhân suy cho cùng cũng là lão giang hồ, sau khi nhanh chóng suy xét, bà giữ nguyên cái cổ cứng nhắc tại chỗ, nén lại tất cả biểu cảm không tự nhiên của mình, lòng khó tránh có chút hỗn loạn, không biết “Thiên Tuế Ưu” lai lịch bất minh này có nghe ra được gì từ tiếng buột miệng của bà vừa nãy hay không.

Thậm chí với Vũ Y ban mà nói, con người “Thiên Tuế Ưu” cũng bị ẩn sau lớp sương mù dày đặc.

Một thư sinh yếu đuối đơn giản thật có thể gặp dữ hóa lành, nhàn nhã thông dong trong chốn giang hồ biến đổi khôn lường, nơi nơi cạm bẫy trong thế đạo hiện nay?

Tuy Nghê Thường phu nhân từng xem vô số thoại bản, từng hát vô số truyền kỳ nhưng bà sớm đã qua cái tuổi tin vào những lời nói xằng nói bậy đó rồi.

Tạ Doãn dường như hoàn toàn không để ý đến sự khác thường của bà, vô cùng chăm chú quan sát các chiêu qua lại giữa Dương Căn và Chu Phi.

Chu Phi hiển nhiên lại một lần nữa vượt quá mong đợi của hắn, suy cho cùng, không phải tất cả mọi người đều có thể điên tới mức ngâm trong sông Tây Mạc ba năm.

Bắt đầu từ đao đầu tiên của Dương Cẩn, Chu Phi luôn không hề đánh trả____Tạ Doãn phân tích tương đối chính xác, đao pháp có cao thâm đến mấy cũng không thể bù đắp chênh lệch công phu giữa hai người, một khi Chu Phi đánh trả thì chênh lệch này lập tức sẽ hiện ra, bên kém hơn sẽ hoàn toàn mất đi tiết tấu của chính mình, bị bên kia đè ra đánh.

Do đó nàng không hề đánh trả mà luôn né tránh, thỉnh thoảng mượn chút lực của đối thủ một cách khéo léo, không ra xa, không tới gần, từ đầu đến cuối luôn duy trì vẻ ngoài thoải mái ung dung trên mũi đao, không biết nàng tránh tới tránh lui như vậy vất vả cỡ nào nhưng trong mắt người ngoài, nàng thoát trông cực kỳ điêu luyện.

Dương Cẩn không phải loại cao thủ nội công như Trịnh La Sinh và Hoa chương quỹ, trong tình huống hãn không thể nào một chương hất tung Chu Phi thì đao của hãn có nhanh đến mấy cũng chẳng thể nhanh hơn sợi dây mảnh ở sông Tây Mặc, sức của hãn có mạnh đến đâu cũng chẳng qua được dây trận kéo theo đá tảng ngàn cân... càng huống hồ Chu Phi hiện còn có sự trợ giúp thuận buồm xuôi gió của phù du trận.

Tạ Doãn quen Chu Phi không phải ngày một ngày hai, bằng không hãn cũng suýt nghi ngờ có phải cô nương này thâm tàng bất lộ hay không.

Thoạt nhìn, tình huống trước mắt không phải là Chu Phi chật vật đón đỡ mà giống như nàng cao minh hơn Dương Cẩn không biết bao nhiêu lần, chỉ vì muốn nhìn “Đoạn Nhận Thập Tam Đao” sâu cạn thế nào nên mới cố ý kéo dài thôi.

Nhưng...

Người ngoài có lẽ đang tán phục thân pháp ung dung của nữ tử này, còn Tạ Doãn – người duy nhất trong đám người biết rõ nặng nhẹ sâu cạn, tâm bất giác nhảy lên. Bướm vờn hoa rồi cũng phải rơi vào giữa hoa, Chu Phi không phải con quay, không thể xoay quanh mãi không biết mệt.

Trừ phi... ánh mắt Tạ Doãn dần dần nhìn Dương Căn_____trừ phi chính hăn lộ ra sơ hở.

Không sai, tính tình Dương Căn nóng nảy kích động lại là một kẻ si mê võ nghệ, nhìn từ một phương diện khác thì hăn khá giống Kỷ Vân Trầm, rất có khả năng nhất thời phần nộ mà đánh mất chừng mực, lẽ nào Chu Phi từ khi bắt đầu đã nhắm vào điểm này?

Vậy thì tiểu nha đầu xuống núi một chuyến đúng là đầu óc tiến bộ thêm không ít.

Có điều theo Tạ Doãn thấy, dù Dương Căn bị nàng chọc tức sùi bọt mép, thật sự tự lộ sơ hở thì khả năng Chu Phi có thể nắm lấy cơ hội để ra tay khống chế địch cũng không cao. Hăn tin tưởng vào nhãn lực từng gặp nhiều tiền bối nổi tiếng khắp giang hồ của nàng có thể nhìn rõ nhược điểm của đối thủ, nhưng thân thủ của nàng chưa chắc đã bắt kịp với nhãn lực.

Quả nhiên như Tạ Doãn dự liệu, trong ba mươi chiêu, Dương Căn ban đầu từng bước ép sát đầu vào đấy, sau đó đao càng lúc càng nhanh, hầu như biến thành một tàn ảnh, vòng trên sống đao vang rền.

Chu Phi xoay người sải bước lớn, một tay giấu Vọng Xuân Sơn ra sau lưng, nhẹ nhàng ngăn lưỡi đao Dương Căn ép qua, sau đó cả người như sóng biển cuốn theo làn gió, không quay đầu lại mà tiến lên một bước, loáng nửa vòng qua khối đá xuống ngựa ở cổng Vũ Y ban, đao Dương Căn theo sát phía sau, sượt qua đao Chu Phi, va xuống khối đá một tiếng “keng”, trong tích tắc, khối đá như tóe lửa, ánh lên lửa giận càng lúc càng mãnh liệt trong mắt hăn, Dương Căn quả nhiên bị thái độ “ngạo mạn” của Chu Phi ép ra cơn giận ngút trời.

Đúng lúc này, Chu Phi quay đầu lại, hơi cong khóe môi, lộ ra nụ cười như thật như giả, đây là thêm dầu vào lửa không chút nghi ngờ, Dương Căn

thình lình tiến lên một bước, trong chớp mắt cho ra ba đao____bổ, kéo, cắt, liền mạch, không mấy may dây dưa dài dòng.

Từ đà chủ hơi bấm lóng ngón tay, suýt thốt ra tiếng “đao hay”.

Nhưng “đao hay” này lại không thể ngăn được Chu Phi như cá chạch, lần nào Đoạn Nhận Đao cũng giống như lướt qua góc áo của nàng, lần nào cũng xê xích chút xíu kinh hồn khiếp vía.

Dương Cẩn lúc này đã hơi hấp tấp, nếu là tỷ thí bình thường, chưa chắc hẳn sẽ dễ kích động như vậy, nhưng đối mặt với “truyền nhân Nam đao” được đồn đãi vô cùng kì diệu này, hẳn lại hơi bị ấn tượng ban đầu lẫn át.

Chu Phi càng chậm chạp không xuất chiêu, tưởng tượng trong lòng hẳn dành cho nàng lại càng yêu ma quỷ quái, thậm chí vô thức dùng trùng chiêu, hông bên trái lộ ra sơ hở.

Chu Phi đang chờ điều này sao?

Tạ Doãn không khỏi nín thở____chắc chắn dù người khác cầm đao đuổi theo chém hẳn, hẳn cũng không phập phồng thấp thỏm hoàn toàn tập trung đến thế này.

Một khi nàng ra tay, e là không còn cơ hội để quay đầu.

Nhưng ngoài dự liệu của mọi người, Chu Phi không hề thừa cơ động thủ.

Nàng vẫn như xa như gần hất lưỡi đao của Dương Cẩn ra, đồng thời đổi tay trái luôn cầm vỏ đao qua, hơi hột gõ vào khoảng không ngay chỗ sơ hở của Dương Cẩn, mỉm cười, lại bỗng bèn lướt đi.

Trán Dương Cẩn tức khắc toát mồ hôi lạnh.

Nàng nhìn ra được, nhưng không ra tay, tại sao?

Theo Dương Cẩn thấy, trận tỷ võ này đối với nàng giống như đùa chơi vậy, sở dĩ nàng còn tiếp tục là vì chưa thấy hãn bố tay hết cách.

Cơn giận của hãn tăng đến đỉnh điểm, thậm chí trong lòng thoáng sinh ra chút sỉ nhục... và hoảng sợ.

Khi hãn chính mắt thấy Chu Phi, lý trí đã xem nàng như đại địch trong đời, nhưng thâm tâm lại tồn tại chút nghi ngờ____nữ tử thoát trông còn non nớt này sao lại là truyền nhân Phá Tuyết Dao? Nàng thật có thể chỉ trong vài tháng ngắn ngủi mà thanh danh vang dội? Thật có thể khiêu chiến Bắc Đẩu mà mọi người nghe tiếng đã sợ hãi, thậm chí tự tay giết thủ lĩnh tứ thánh? Nàng rốt cuộc có bản lĩnh gì? Võ công của nàng là bắt đầu luyện từ trong bụng mẹ ư?

Nhưng vào khoảnh khắc ban nãy khi chuôi đao của Chu Phi lướt qua, lòng nghi ngờ này đã sụp đổ. Nếu nói mãi đến lúc rút đao, điều Dương Cẩn luôn nghĩ trong lòng là “ta muốn thắng”, thì bây giờ trong đầu hãn lại thoáng hiện lên ý nghĩ “ta có thể sẽ thua”.

Cao thủ so chiêu, đôi lúc chỉ hơn nhau chút tinh thần này thôi.

Nhận Sỉ Đao vốn thành thực lưu loát của Dương Cẩn tức khắc hiện ra sự ngưng trệ không rõ ràng càng nhiều hơn, rất nhanh, hãn thất thủ lần thứ hai, Chu Phi lại bỏ qua cho hãn lần nữa, lần này nàng ngay cả chuôi đao cũng không động tới, chỉ dùng ánh mắt liếc qua, lắc đầu giống như rất nuối tiếc.

Nghê Thường phu nhân không kiềm được kinh ngạc:

- Cô ấy muốn làm gì?

Hàng mày luôn cau chặt của Tạ Doãn bỗng giãn ra, dần lộ nụ cười mỉm.

Nghê Thường phu nhân:

- Người cười cái gì?

Tạ Doãn dời tầm mắt khỏi ánh đao bóng kiếm, chấp hai tay sau lưng, cúi đầu trầm ngâm chốc lát, thỉnh thoảng nói:

- Phu nhân có lẽ không biết, đợt trước nội bộ Tề môn xảy ra biến cố, đến nay tung tích không rõ, vài bằng hữu của ta cho rằng đó là do bên cố đô ham muốn thuật kỳ môn trận pháp của họ nên phái Bắc Đẩu đi truy sát...

Sắc mặt Nghê Thường phu nhân nháy mắt trở nên vô cùng đáng sợ.

- Ta nghĩ lời đồn này đáng tin.

Môi Tạ Doãn chỉ khẽ cử động, giọng nói ép nhỏ đến mức khó mà nghe thấy:

- Có lẽ phu nhân cũng không biết, sau khi Trung Vũ tướng quân chết, gia quyến của ông xuôi nam bị người ta truy sát, chuyện này hình như cũng không có gì lạ, chỉ là người truy sát họ chính là Bắc Đẩu Lộc Tồn. Chuyện này khiến người ta nghĩ mãi không hiểu, một đám cô nhi quả phụ mà thôi, hà tất phải con chó săn to như vậy đi truy bắt?

Nghê Thường phu nhân hơi rút tay lại, chiếc nhẫn đen tuyền trên ngón cái hơi lóe lên tia sáng, bà khẽ nói:

- Rốt cuộc người muốn nói gì?

Tạ Doãn cuối cùng xoay đầu lại, khóe mắt hần bị nếp nhăn giả dính chặt, mí mắt chỉ có thể mở một nửa so với bình thường, mắt bỗng dưng nhỏ

lại nhưng không hề cản trở ánh sáng thấu suốt trong đôi mắt ấy, bình tĩnh mà xa xăm, thậm chí hơi có chút ý thương xót.

Nghê Thường phu nhân đối diện với ánh mắt của hắn, chợt sững sờ, ngón tay co chặt bất giác lỏng ra.

- Không có gì.

Tạ Doãn nói rõ từng chữ một:

- Ta và phu nhân có giao tình bao nhiêu năm, là địch hay là bạn hắn phu nhân nhìn ra được, chỉ là có vài chuyện đã lộ, ta đặc biệt đến nhắc nhở phu nhân, cẩn thận nhiều hơn.

Tâm tư Nghê Thường phu nhân xoay chuyển:

- Người là người của ai? Lương Thiệu... không, là người của Chu Tồn?

Tạ Doãn nhìn bà, dường như lộ chút ý cười, nhẹ nhàng nói:

- Chỉ là một cố nhân của Đại Chiêu.

Nghê Thường phu nhân đang muốn truy hỏi thì chợt nghe Lý Nghiên kêu lên một tiếng. Sự chú ý của bà vô thức bị Nhạn Sí Dao trong tay Dương Cẩn hấp dẫn.

Lần đầu tiên Dương Cẩn lộ ra sơ hở là vì phần nộ, lần thứ hai là vì hoảng loạn, dưới sự kích thích lần nữa của Chu Phi, hắn nhanh chóng có lần thứ ba_____mà lần này lại là sơ hở trí mạng, hắn chần chừ.

Khoái đao không thể chần chừ.

Khi một người không còn tin tưởng đao kiếm trong tay thì đồng nghĩa với những thứ sắt lạnh vô tình đó cũng sẽ phản bội chủ nhân mình.

Đúng lúc này, Vọng Xuân Sơn trong tay Chu Phi chọt từ nhành liễu mềm nhỏ dưới sông Tẩy Mặc biến thành Phá Tuyết Dao cực kỳ sắc bén, trong nháy mắt, nguyên thần của nó quay về, khôi phục pháp tướng vốn có___Khô Vinh chân khí rục rịch đã lâu trên người nàng thành linh được nhắc lên cực hạn, mũi dao xoay theo một đường cong vô cùng tròn trĩnh, sau đó, “Sơn” tự quyết của dao chém Hành Sơn bổ ập vào Dương Cẩn.

Tâm thần Dương Cẩn bị chấn động mạnh, hốt hoảng nâng dao đón đỡ, chút chần chừ trong khoảnh khắc ban nãy đã lấy “mạng” của khoái dao.

Vọng Xuân Sơn dùng khí thể núi lở đánh vào thân dao Đoạn Nhận đang bó chân bó tay, cổ tay Dương Cẩn thậm chí còn chưa kịp phát lực, vòng trên sống dao chọt phát ra một tiếng kêu rên, chuôi dao bị sức mạnh hung tàn kia phút chốc bầy lên, Đoạn Nhận Dao rời tay!

Chu Phi một chiêu đắc thủ, không mảy may áp sát, nháy mắt nàng rút dao thu lực, “keng” một tiếng, Vọng Xuân Sơn tra vào vỏ, nàng đứng xa mấy bước, mặt không cảm xúc nhìn đối thủ của mình.

Nàng thế mà thật sự thẳng trợn tử thí với thực lực cách xa này!

Dương Cẩn dường như ngây ngốc, không thể tin nổi cúi đầu nhìn đao của mình, tiếp đó ánh mắt từ từ chuyển sang Chu Phi.

Chu Phi không cao không thấp nói:

- Đao của ta, người đã thấy rồi đấy.

Nàng gần như kiêu ngạo gật đầu với Dương Cẩn, xoay người về cạnh Tạ Doãn, sau đó dưới ánh mắt phức tạp khó mà diễn tả của Tạ Doãn, lặng lẽ kéo vạt áo phiêu diêu quá đáng của hần qua, lau khô mồ hôi lạnh trên lòng bàn tay.

Tạ Doãn:

- ...

Dương Cẩn dường như chưa hoàn hồn, ngơ ngác nhìn Đoạn Nhận Dao nằm ngang trên mặt đất.

Từ đà chủ lắc đầu, thầm nghĩ: “Nếu không phải Kinh Vân Câu có ân với ta...”

Ông bước lên một bước, nhặt Nhận Sí Dao rơi dưới đất lên, đưa tay lau sạch bụi trên chuôi đao, không nói lời nào, vỗ vỗ vai hân.

Dương Cẩn tựa như mới hoàn hồn, nhận lấy đao của mình, băng qua Từ đà chủ, sải bước đến trước mặt Chu Phi.

Lý Nghiên bên cạnh nhướng mày thật cao:

- Làm gì? Người thua cũng thua rồi, còn muốn làm gì?

Sắc mặt Dương Cẩn thoát đỏ thoát trắng, môi run run mấy cái, cuối cùng không nói câu nào, xoay đầu rời đi.

Từ đà chủ thở dài, bước đến trước mặt đám người Chu Phi, chấp tay nói:

- Đa tạ Chu cô nương chỉ điểm, lần này lão hủ suy nghĩ không chu toàn, đã đắc tội nhiều...

Ông hơi dừng lại, lấy từ trong lòng ra một cái ấn nhỏ mã não to bằng ngón tay cái, màu đỏ hồng, vô cùng long lanh óng ánh, mặt trên khắc hình “năm con dơi” rất sống động, Từ đà chủ vô cùng thông minh, không đưa đến trước mặt Chu Phi mà đưa cho Lý Nghiên, nói:

- Cho cô nương thứ này cầm về chơi, đây gọi là “Ngũ bức lệnh”, về sau ở bên ngoài, chỉ cần đem theo nó thì bất kể là ở trọ hay thuê xe đều có thể thoải mái sai khiến, bảo đảm sẽ tận tâm tận lực, không ai dám giở trò.

Lý Nghiên đến bây giờ vẫn mơ mơ hồ hồ, không biết “Hành Tẩu Bang” là gì, khó hiểu nhận lấy, kinh ngạc nói:

- Hả? Sao, có thể tính rẻ hơn à?

Chu Phi đưa chân giẫm muội ấy.

Từ đà chủ cười giả lả, lại nhìn Chu Phi, than thở:

- Trường Giang sóng sau xô xóng trước, Chu cô nương, thanh danh cô đã nổi, về sau e là thị phi khắp người, tất nhiên sẽ mỗi bước mỗi chấn động, phải cẩn thận nhiều hơn.

Chu Phi không hề xem là chuyện gì to tát, gật đầu, thầm nhủ: “Dù sao ta cũng sắp về ngay, có bản lĩnh thì các người cứ tới 48 trại tìm ta.”

Từ đà chủ đương nhiên nhìn ra được nàng không đồng ý với lời mình, bèn không nói nhiều nữa_____tam sơn lục thủy to đường ấy, bao nhiêu thiếu niên mới ra đời, thỏa thuê đắc chí, rồi năm năm, mười năm... lại có bao nhiêu người có thể chịu được thế đạo lòng người dơ bẩn rồi ren?

Từ đà chủ vái thêm lần nữa, phát phát tay, dẫn người của mình rời đi không dấu vết.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Cảnh Còn Người Mất

Đám gây khuấy phân Hành Tẩu Bang đi hết rồi, trận náo nhiệt múa đao múa thương đã kết thúc, Nghê Thường phu nhân nắm chặt áo khoác đỏ trên người, kêu mọi người vào nhà, bà cười nói với Chu Phỉ:

- Lý đại ca dưới tuổi vàng nếu biết có một truyền nhân như người cũng có thể vui mừng.

Chu Phỉ nghe vậy, lòng không những không vui mà còn sợ, câu “dưới tuổi vàng nếu biết” lướt qua một lần trong bụng, chợt dạ nghĩ: “Ông ấy tối nay sẽ không báo mộng đánh mình chứ?”

Vũ Y ban đều là các tiểu cô nương, Lý Nghiên lại là một người cực kỳ dễ làm thân, rất nhanh đã miệng mồm ton hót hòa mình với mọi người, không biết đã chạy đi đâu mất, Chu Phỉ tìm một vòng cũng không thấy, đành mất hứng, quay về phòng ngồi.

Trận đánh này của nàng nhìn thì có vẻ ung dung thoải mái, kỳ thực có thể nói là tính hết nước hết cái.

Chu Phỉ rờn rã ba ngày không sao chớp mắt, cân nhắc tới lui những điều mà tối nọ Tạ Doãn nói tỉ mỉ với nàng về Đoạn Nhận Thập Tam Đao, ngày thứ nhất nàng nghĩ Đoạn Nhận Đao có lẽ có sơ hở.

Ngày thứ hai nàng lại đầy lo lắng xóa hết mọi suy nghĩ trong đầu mình ngày thứ nhất, không cam tâm cũng không muốn thừa nhận rằng Tạ Doãn nói đúng, nàng thực sự không cần mạo hiểm như vậy, thế là nàng thở mạnh

một hơi, quyết định từ bỏ. Sau khi có ý nghĩ từ bỏ trong đầu, Chu Phi tâm không tạp niệm đi luyện đao của mình suốt một ngày.

Không biết có phải ngày nghĩ gì đêm mơ nấy hay không, khi Chu Phi mang theo ý nghĩ về Phá Tuyết Đao mà ngủ, nửa đêm lại mơ thấy nam nhân không rõ mặt kia diễn luyện Phá Tuyết Đao hết lần này đến lần khác giữa trời tuyết lớn_____ hóa ra “chỉ dạy một lần” chỉ là lời thoại để tạo bầu không khí!

Bạch y bạch tuyết, từng chiêu từng thức của ông kéo ra cực dài, cực chậm, trường đao trong tay tựa như một bài thiên dài dằng dặc, trong cõi u minh, rất nhiều lời thì thầm nơi mũi đao không cần nói rõ chui thẳng vào tai, vào lục phủ ngũ tạng, thậm chí vào cả linh hồn nàng.

“Những người chúng ta, không gò không bó, không lẽ không pháp, không cần lưu danh muôn thuở, không ngại tiếng xấu muôn đời, chỉ cầu không thẹn với trời, không thẹn với đất, không thẹn với mình_____”

Ngày thứ ba không đợi đến hừng đông, Chu Phi quyết đoán tự lật lọng, đồng thời không biết từ đâu nhảy ra một luồng linh cảm, chặt đứt ý nghĩ nhắm mắt làm liều suy đoán nhược điểm Đoạn Nhận Đao, thay vào đó là bắt đầu cân nhắc “nếu mình là Dương Cẩn, mình sẽ xuất chiêu thế nào”.

Lần đối phó này của nàng có thể nói là “không theo lẽ thường”, một khi thất thủ thì những biểu diễn trước đó đều sẽ biến thành trò cười, ngược lại càng thêm lúng túng. May mà Chu Phi tự cảm thấy mình không sợ lúng túng, cùng lắm thì mất mặt thôi. Thế là sau khi vũ trang mấy tầng da mặt, nàng liền dũng cảm tiến lên.

Mãi đến trước khoảnh khắc Đoạn Nhận Đao rơi xuống đất, kỳ thực Chu Phi vẫn không dám tin làm vậy mà cũng được, ý nghĩ “cao hứng” trong đầu vừa xuất hiện thì bị bất an và hổ thẹn đánh tan, nàng tự nhủ với lòng lần thứ n: “Trở về nhất định phải luyện công phu thật tốt.”

- A Phỉ A Phỉ!

Thế mà có người cứ không biết nhìn sắc mặt, Lý Nghiên ban nãy không biết chạy đi đâu đã tự lao đầu vào lửa giận trên người nàng, không thèm gõ cửa liền trực tiếp nhào tới, cầm cái ấn mã nhỏ trong tay nhét cho nàng:

- Cái này đẹp quá, ông lão kia rốt cuộc là tiến cống cho ai nhỉ, không chịu nói rõ gì hết hà, tỷ có muốn không? Tỷ không muốn, muội lấy nha!

Chu Phỉ nghe tiếng ồn ào quen thuộc của muội ấy, gân xanh trên trán thi nhau nổi lên, cả bụng ngọt ngào tức khắc có nơi để trút, bèn lạnh mặt tiến vào “phân đoạn tính sổ với Lý Nghiên”, quát muội ấy:

- Ai cho muội chạy loạn? Muội chán sống rồi phải không? Ai cho muội tùy tiện xuống núi hả?

Lý Nghiên vô cùng oan ức mếu mòi, dè dặt nhìn Chu Phỉ, lúng túng nói:

- Đại đương gia cho phép...

Chu Phỉ nói không chút suy nghĩ:

- Đầu đại đương gia có phải bị úng nước không?

Lý Nghiên:

- ...

Lý Nghiên kinh hãi nhìn Chu Phỉ đã nửa năm không gặp, đồng thời bị lá gan mọc ra của tỷ ấy làm chấn động sâu sắc, nhất thời trợn mắt há mồm, hồi lâu mới lắp ba lắp bắp nói:

- Tỷ tỷ tỷ, tỷ nói đại... đại đương gia...

Chu Phi khoát tay vô cùng không kiên nhẫn:

- Trưởng bối nào dẫn muội ra ngoài? Muội bị lạc với họ ở đâu?

Ở trước mặt Vương lão phu nhân, Chu Phi là một người vô cùng ngoan ngoãn không lắm lời, bảo gì làm nấy, người khác sắp xếp ổn thỏa, nàng chỉ việc lười biếng, rất giỏi đảm nhiệm nhân vật lâu la.

Ở trước mặt các sư huynh, nàng tương đối thả lỏng hơn, thỉnh thoảng ỷ vào việc họ không tức giận với nàng mà buông vài câu bông đùa xấu xa.

Còn ở trước mặt Tạ Doãn, nàng lại khá tùy tiện, Tạ Doãn là loại bằng hữu có thể chơi chung mỗi ngày, dù biết hẳn là Doãn vương gia cũng không thay đổi thái độ tùy ý của nàng dành cho hắn.

Ngô Sở Sở thì xem như bằng hữu nữ cùng tuổi hiếm hoi với nàng, hai người họ cùng trải qua hoạn nạn, có cảm giác thân thiết không nói rõ thành lời, có điều vì Ngô Sở Sở xuất thân tiểu thư khuê các, tuy nhu nhược nhưng lại có phong thái riêng, điều này khiến Chu Phi mặc dù xem nàng ấy là bằng hữu nhưng là kiểu bằng hữu nghiêm túc, kiểu thưởng thức của người quân tử, không thoải mái ầm ĩ đánh nhau cãi lộn như nàng và Tạ Doãn.

Bây giờ đối mặt với Lý Nghiên, Chu Phi không thể không biến thành một “trưởng bối” tức giận, răn dạy xong, nàng lại rất không quen mà bắt đầu lo nghĩ.

Nghĩ tới chuyện chả ra sao Lý Nghiên làm, Chu Phi liền đau cả đầu, nàng nói dăm ba câu, cau mày suy nghĩ, quyết đoán:

- Tìm không được muội chắc là họ gặp điên được, thế này nhé, chúng ta gắng đừng trì hoãn nữa, tỷ đi tìm Nghê Thường phu nhân cáo biệt rồi mau mau hội hợp với họ.

Lý Nghiên nhỏ giọng nói:

- A Phi, không cần đâu.

Chu Phi không cho phân trần:

- Câm miệng, tỷ quyết định rồi... đợi đã, đây là gì?

Lý Nghiên lấy trong lòng ra một cái túi thơm nhỏ, giải thích với nàng:

- Trong đây có vài hương liệu đặc thù, là Mã thúc___chính là Mã thúc của Tú Sơn Đường ấy___bảo muội mang theo bên mình, nói là lỡ bị lạc mọi người thì họ có thể dùng chó đã qua huấn luyện men theo mùi hương để tìm muội, các văn bối trong trại chúng ta khi ra ngoài đều đem theo cái này_____

Vẻ mặt Chu Phi kinh ngạc không hề che giấu.

- Ủa, tỷ không có à?

Lý Nghiên đầu tiên thấy hơi lạ, sau đó nghĩ lại, gật đầu, nói:

- Ôi, có lẽ họ cảm thấy tỷ tương đối đáng tin, sẽ không chạy loạn í mà.

Chu Phi không còn gì để nói___nếu không phải nàng biết Lý Nghiên từ nhỏ thiếu đầu óc thì quả thực sẽ cho rằng muội ấy đang chế nhạo mình.

Ngoài cửa vang lên tiếng cười khẽ, Chu Phi ngẩng đầu, thấy Tạ Doãn đang đứng ở chỗ cửa bị Lý Nghiên đẩy ra, Tạ Doãn thấy nàng nhìn sang thì giả vờ giả vệt đưa tay gõ gõ cửa:

- Nghệ Thường phu nhân mời cô qua nói chuyện.

Chu Phi không biết Nghệ Thường phu nhân tìm mình làm gì, từ khi nàng biết ban chủ Vũ Y ban không trẻ như vẻ bề ngoài thì trong lòng có chút tự đa tình thay ngoại tổ phụ, lo rằng đây lại là một tiền bối muốn nàng gọi là “bà ngoại”.

May mà Nghê Thường phu nhân rất thông minh khôn khéo, tạm thời không có ý định điên.

Chu Phi được một nữ tử dẫn đường vào trong khuê phòng của Vũ Y ban chủ trên tiểu lâu.

Vừa vào phòng, một làn hương như thấm vào xương cốt phả vào mặt, không phải huân hương trong lư hương mà giống như hương hoa, hương son phấn, hương đặc được lắng đọng nhiều năm hơn, cùng với nhiều loại huân hương pha tạp vào nhau, hòa làm một quanh năm suốt tháng, đã tạo nên lịch sử, thấm sâu vào từng miếng ngói, từng cây cột trong gian phòng này.

Nghiêng nghiêng trên vách là một thanh trọng kiếm, phía trên bỏ trống, xem ra là “chỗ ở cũ” của Vọng Xuân Sơn.

Chu Phi tò mò nhìn thanh kiếm kia, nghe một giọng nhẹ nhàng nói:

- Kiếm đó tên “Ấm Trầm Tuyết”, rèn theo thanh kiếm cũ của Ân Văn Lam, chỉ là năm đó chưa kịp đưa đi thì nghe nói một vị bằng hữu giàu có chất phác ở Bồng Lai đã tặng huynh ấy một giáp một kiếm, ta nghĩ, thần binh của người ta nổi tiếng thiên hạ tốt hơn thanh kiếm rơm của ta không biết bao nhiêu lần nên không đưa đi nữa cho đỡ mất mặt. Ngờ đâu cách biệt không quá hai năm...

Chu Phi ngẩn người, chột hiều tại sao hành động khiêu khích không phân tốt xấu của Dương Cẩn lại chọc giận Nghê Thường phu nhân, thậm chí khiến bà không tiếc trở mặt cùng Hành Tẩu Bang khó dây dưa.

Nàng dò hỏi:

- Phu nhân biết chuyện năm xưa Bắc đao khiêu chiến Ân đại hiệp sao?
- Bắc đao sớm đã chết già nơi quan ngoại.

Nghê Thường phu nhân vén lớp màn sa xuất hiện, thần sắc nhàn nhạt:

- Trừ Quan lão, những người khác đều không xứng_____đến đây nào, cô bé, nghe họ nói người họ Chu, chẳng lẽ là con của Chu Tồn và Lý Cần Dung?

Cái tên “Chu Tồn” này, Chu Phỉ chỉ từng nghe một lần từ miệng Tạ Doãn, cũng giống như Lý Nghiên chưa quen với “Lý Chủ” vậy, nàng cũng cà vò mất một lúc mới nhớ ra, vội đáp “vâng”.

- Con cái của tiểu bối cũng lớn thế này rồi.

Nghê Thường phu nhân cảm thán, chợt đưa tay sờ mặt mình, hơi thất thần:

- 48 trại các người vẫn tốt chứ?

- Rất tốt.

Chu Phỉ nghĩ nghĩ, lại hỏi:

- Phu nhân và... ngoại tổ phụ của tôi là bằng hữu sao?

Nghê Thường phu nhân nghe cách xưng hô “ngoại tổ phụ” này thì không kiềm được bật cười, sau đó giải thích với Chu Phỉ vẫn đang ù ù cạc cạc:

- Không có gì, ta cứ nhắm mắt là cảm thấy Lý Chủ vẫn còn là cái dáng vẻ luôn điềm đạm ôn hòa kia, mặc bộ xiêm y cũ giặt đến phai màu, gặp nữ tử sẽ luôn đứng ngoài ba bước, cung kính lễ độ trò chuyện... ta thực không tưởng tượng nổi một đại cô nương gọi huynh ấy “ngoại tổ phụ” sẽ là cảnh tượng thế nào.

Chu Phỉ hơi lúng túng cúi đầu nhìn mũi giày mình, không biết nói tiếp ra sao.

May mà Nghê Thường phu nhân rất khéo ăn nói, phần lớn thời gian Chu Phi chỉ cần nghe là được.

Khi vị Vũ Y ban chủ phong hoa tuyệt đại này bắt đầu hồi tưởng về quá khứ, cuối cùng không tránh khỏi hiện ra mấy phần già nua, bà kể mình đã tình cờ gặp Lý Chủy thế nào, kết bạn đồng hành với cả đám băng hữu ồn ào ra sao, từ bắc xuôi nam, đúng là một câu chuyện cũ kể hoài không hết.

Trước tiên là giết Quan Trung ngũ độc ở phủ Sơn Tây, kế đó đại phá trấn Diêm Vương trong rừng hạnh của núi Hoạt Nhân Tử Nhân, dọc đường gặp sơn phi hung hăng ngang ngược thì cướp phi giúp nghèo, còn từng gặp ông chủ tiêu cục gặp phải đường cùng vung kiếm tự sát, cường ép ủy thác đám người lỗ mãng như họ thay phiên trông nom một đứa trẻ mới mấy tháng tuổi, tay chân luống cuống hộ tống đứa trẻ đi xa ngàn dặm về nhà mẹ, rồi sau đó gặp Sơn Xuyên kiếm, luận võ ở Hành Sơn, say bí tỉ chẳng thềm về...

- Lúc đó hai người họ gây ra động tĩnh quá lớn, không cẩn thận kinh động đến giang hồ địa phương, đúng lúc các đại môn phái đều đến Hành Sơn làm khách, bị tuyết lớn làm mắc kẹt trên núi nhiều ngày, khó khăn lắm tuyết ngừng rơi mới xuống núi, không ngờ gặp phải bọn ta. Người không biết đâu, Ân đại hiệp đường đường là Sơn Xuyên kiếm nhưng gặp đám người đó liền chạy trốn chết, hóa ra là đám lão già kia có ý nghĩ kỳ lạ, nhất định phải lập lại kế hoạch “Võ lâm minh” gì gì đó, ép huynh ấy làm minh chủ. Mấy người chúng ta theo huynh ấy chạy tán loạn ở Hành Sơn, kết quả chạy tới đâu cũng bị bắt được, người đoán xem tại sao?

Chu Phi nhẹ giọng nói:

- Dưới Hành Sơn có mật đạo.

Nghê Thường phu nhân chợt nghe nàng tiếp lời thì hơi sững sờ, dường như cả người bị mạnh mẽ kéo ra khỏi những hồi ức thiếu nữ, chớp mắt lại

trở thành người đứng tuổi không tự nhiên.

Nghê Thường phu nhân khựng lại, sau đó gần như đoan trang vén mớ tóc dài bên thái dương, nở nụ cười dịu dàng mà hàm súc hỏi Chu Phi:

- Là mẹ người nói người biết ư?

Hành Sơn bây giờ đã người đi núi vắng, chỉ để lại mật đạo dưới lòng đất phủ bụi thán năm. Và rồi những hậu bối như họ trong lúc vô tình đã xông vào trong đó, tận mắt chứng kiến kết thúc của hai mươi năm ân oán.

Trong khoảnh khắc, Chu Phi đột nhiên chạm đến nỗi bi thương mãnh liệt mà ngày thường nàng không thể nào hiểu được – “cảnh còn người mất”.

“Âm Trầm Tuyết” chưa được đưa đi vẫn treo trên vách tường đầy làn hương thơm dịu của Vũ Y ban lánh đời, một giáp một kiếm năm xưa đều đã tan hoang trong âm mưu và tranh đoạt.

Và cả “khách điểm Tam Xuân” đối chủ không đổi tên, ông chủ và đầu bếp duy nhất lần lượt mất tích, e là không thể kinh doanh tiếp, tiểu nhị vừa lanh lợi vừa lớn mạng kia nên đi đâu kiếm sống đây? Chỗ đó lại do ai tiếp quản... nhưng bất luận thế nào, có lẽ sẽ không gọi nó là “khách điểm Tam Xuân” nữa chứ?

- Người già hồng miệng trước.

Nghê Thường phu nhân cười tự giễu, hỏi như cố ý lại như vô tình:

- Người học phù du trận ở đâu?

Trong lòng Chu Phi nhanh chóng điểm lại đầu đuôi sự việc, cảm thấy không có gì không thể nói, bèn kể lại đơn giản một lần chuyện mình đi nhầm vào sơn cốc của Mộc Tiểu Kiều, dọc đường cứu người.

Đồng thời, nàng vẫn luôn thăm quan sát vẻ mặt Nghê Thường phu nhân, Chu Phi phát hiện, khi nàng nhắc tới ba chữ “Mộc Tiểu Kiều” hàng mày nhỏ nhắn thanh tú của bà rõ ràng chau lại. Điều này khiến Chu Phi không tự chủ liên tưởng đến vấn đề hôm đó Tạ Doãn hỏi trong hậu viện____năm xưa trong đám người hộ tống kim thượng xuôi nam, phải chăng có một hai “bằng hữu không chính đạo”?

Lúc Tạ Doãn ở sơn cốc của Mộc Tiểu Kiều từng dùng một từ tương tự, khi đó hắn nói là “bằng hữu giang hồ không mấy thể diện”, khi đó Chu Phi cho rằng hắn đang trào phúng mỉa mai nhưng về sau nàng phát hiện, thái độ của Tạ Doãn đối với hắc đạo và bạch đạo không mấy khác biệt, chỉ cần người có chút điểm sáng thì thành kiến của hắn nhẹ hơn người bình thường một chút.

Tạ Doãn ám chỉ hai lần, phải chăng trọng điểm của hắn hoàn toàn không phải ở “không chính đạo” hay “không mấy thể diện” mà là ở hai chữ “bằng hữu”?

Nghê Thường phu nhân lại hỏi:

- Vậy xem ra là Lý đại đương gia sai người hộ tống đưa con cô của Ngô tướng quân về 48 trại? Chỉ một mình người?

Chu Phi hoàn toàn giấu nhẹm chuyện liên quan đến Ngô Sở Sở____bao gồm chuyện thả nhóm người Trương sư huynh trong sơn cốc của Mộc Tiểu Kiều, lúc đó Cừu Thiên Cơ như chó điên lùng bắt họ trong thành Hoa Dung khiến Chu Phi dù cầu thả bất cần đến mấy cũng không khỏi tiến bộ thêm tí đầu óc.

Tâm tư nàng xoay chuyển, tức khắc lộ vẻ xấu hổ, vờ lơ mững nói:

- Tôi là vì... khụ, một vài chuyện, mà bỏ lại người nhà...

Nàng vừa nói vừa đảo mắt tứ tung, giống như ngại mở miệng lắm lắm.

Nghê Thường phu nhân lặng lẽ đánh giá nàng, không biết đã nhìn ra đầu mối gì.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Về Nhà

Tuy cố ý nói dối nhưng tự nói lời nói dối ra khỏi miệng lại là một chuyện khác—đặc biệt Chu Phỉ còn cực kỳ có thiện cảm với Nghê Thường phu nhân.

Người ta không chỉ thu nhận và giúp đỡ nàng ở lại mấy ngày mà còn tặng nàng một thanh đao tốt vô cùng thuận tay.

Có điều thiện cảm thì thiện cảm, áy náy thì áy náy, nếu trên người Ngô Sở Sở có món đồ gì đó mà ngay cả Cửu Thiên Cơ cũng thèm muốn thì dù Chu Phỉ cắt lưỡi mình cũng không thể ăn ngay nói thật, chút chùng mực nặng nề này trong lòng nàng vẫn rõ.

Chu Phỉ cố ý úp úp mở mở, hi vọng Nghê Thường phu nhân có thể dựa vào trí tưởng tượng “ngầm hiểu trong lòng” để tự suy diễn ra một câu chuyện nào đó, không truy hỏi nữa.

Đáng tiếc, vẻ mặt Nghê Thường phu nhân hứng thú bưng bưng, không có ý định “bồng nhiên tỉnh ngộ”.

- Haiz, tiểu cô nương quá tùy hứng rồi.

Vị nữ nhân xinh đẹp đến mức gần như chói mắt này ngồi ung dung cao quý trên ghế gỗ nhìn chăm chăm Chu Phỉ, rũ hàng mi như đôi cánh bướm dày nặng rực rỡ, một tay Nghê Thường phu nhân chống cằm, cố hỏi cho tới cùng:

- Là vì chuyện gì thế?

Chu Phỉ:

- ...

Lập tức nàng hạ quyết tâm, chế lại nguyên do tại sao mình đuổi tới sơn cốc của Mộc Tiểu Kiều:

- Lần xuất môn này là tôi đi cùng với gia huynh, dọc đường các trưởng bối trong nhà thiên vị quá đáng, tôi nhất thời không phục nên bỏ đi, không may bị Ngô cô nương bắt gặp, nàng ấy chạy đuổi theo tôi... ờ, ai dè trên đường gặp mã tặc cướp bóc, tôi máu nóng lên đầu bèn lo chuyện bao đồng, đuổi theo họ tới ngục tối của Chu Tước chúa.

Lúc Chu Phỉ nói lời này, thần sắc không hề hùng hồn dũng dạc__nhưng cũng không yếu ớt, tức giận bỏ đi vì loại chuyện như tranh giành tình cảm, quả thực không tiện cao giọng tuyên dương, nếu không phải Nghê Thường phu nhân đã nghe nói “công lao to lớn” của truyền nhân Nam đao trong thành Hoa Dung, cộng thêm trước đó được Tạ Doãn tiết lộ thông tin quan trọng “Cửu Thiên Cơ truy sát con cô Ngô thị ở thành Hoa Dung” thì bà cảm thấy nói không chừng mình thật sự tin tiểu nha đầu này.

Nghê Thường phu nhân cảm thấy rất thú vị, vì Chu Phỉ thoát nhìn không thuộc dạng nữ tử cực kỳ thông minh lanh lợi, khi bà ở cái tuổi của nàng, bà biết ăn nói hơn nhiều lắm.

Khi đối mặt với người xa lạ, Chu Phỉ trầm mặc ít lời theo kiểu mấy nhân tài si mê võ học thời trước, có vài phần đáng tin, dường như không có tâm kế gì, vô cùng dễ bị gạt. Lúc nàng lên tiếng trò chuyện, người khác sẽ lo nàng kích động, lo nàng không biết lòng người hiểm ác... nhưng đại khái sẽ không lo nàng giấu giếm điều gì.

Cho nên lúc nàng thật sự giấu giếm điều gì đó sẽ có vẻ vô cùng kín kẽ, không chút sơ hở.

Nghê Thường phu nhân nghĩ: “Chó sủa là chó không cắn. Đúng là Trường Giang sóng sau xô sóng trước”.

Bà bưng ly trà sứ nhỏ lên, nhẹ nhàng nhấp một hớp, thuận theo lời của Chu Phi, cười nói:

- Chuyện này không hay gặp nhỉ, thông thường các trường bối không phải luôn căng chiêu nữ tử hơn sao?

Chu Phi đành cười lúng túng.

May mà Nghê Thường phu nhân tha cho nàng, hời hợt kể chuyện của bản thân:

- Lúc ta cỡ tuổi người, quả thực không biết cái gì gọi là “tủi thân ẩm ức”. Khi đó bất kể là ai nói chuyện với ta, giọng điệu đều phải hạ thấp ba phần, ta muốn gì chỉ cần nói vài câu êm tai là tự nhiên sẽ có người tranh nhau làm giúp ta... Có lần ta đánh đàn trên lầu, dưới lầu có người quá ồn ào làm ta mất hứng, ta bèn bứt tua trên cây đàn ném xuống, rất nhiều người vì tranh cái tua đó mà đánh nhau sứt đầu chảy máu.

Ngón tay Chu Phi nhẹ nhàng lướt qua hoa văn nhỏ trên vỏ đao Vọng Xuân Sơn, thầm thở phào nhẹ nhõm, theo giọng của Nghê Thường phu nhân, nàng tưởng tượng ra cảnh yêu phi Bao Tự đốt lửa đùa chư hầu (1), nàng hơi mỉm cười rồi lại nghiêm mặt ngay lập tức, nói:

- Chuyện đó cũng phải thời thế cực kỳ phồn hoa mới được.

(1) Đốt lửa đùa chư hầu: Chu U Vương nhà Chu say mê Bao Tự nhưng chưa bao giờ thấy nàng cười bèn nghe lời nịnh thần đốt đài Phong Hỏa thường dùng để triệu gọi chư hầu tới cứu giá mỗi khi có ngoại xâm. Bao Tự thấy chư hầu kéo quân đến tới chân thành mà không thấy bóng giặc, ngơ ngơ ngác ngác thì liền bật cười. Chu U Vương rất mừng, lâu lâu lại đốt một phát. Dần dà chư hầu mất niềm tin vào thiên tử. Sau này

Khuyến Nhung đến đánh vào thành, đài Phong Hỏa đã đốt nhưng chur hầu không đến nữa. Chu U Vương bị giết, Bao Tự bị mang ra làm đồ chơi rồi tự tử. Nhà Chu rời đô về phía đông, kể từ đó suy yếu dần rồi chấm dứt vào thời Xuân Thu Chiến Quốc.

Theo Chu Phỉ quan sát, vào thời đại này, nếu ở chỗ như giao giới Nam Bắc dưới chân Hành Sơn thì đừng nói là đại cô nương gảy đàn trên lầu, dù là biểu diễn thắt cổ trên lầu cũng sẽ không khiến người ta vây xem đâu.

Nghê Thường phu nhân nhẹ giọng nói:

- Ôi giang hồ năm ấy đúng là rực rỡ sắc màu. Người cười ngựa đi đến đâu dường như đều là ánh dương tươi đẹp, trong mười khách điểm dừng chân thì có tám cái là có chuyện thị phi, những người kể chuyện lang thang đeo rượu nhỏ đi giày bệt rất cao hứng kể hết chuyện này tới chuyện khác, mở miệng là có chuyện để kể. Thiếu hiệp khắp thiên hạ, hồng trang danh chấn tứ phương, nếu danh tiếng người đủ lớn sẽ hay được nhận mấy phong anh hùng thiệp na ná nhau, có người khiêu chiến, có người rủ người đi xem chiến, nhiều người trẻ mới vào giang hồ muốn tạo tên tuổi thì trước tiên phải chuẩn bị một thiệp mời rồi khiêu chiến lần lượt từng vị tiền bối một... đương nhiên, mấy kẻ táo bạo như vậy, đa phần đều bị đánh cụt đuôi về nhà.

“Như Kỷ Vân Trầm ư?” Chu Phỉ muốn hỏi nhưng nhìn vẻ mặt hoài niệm của Nghê Thường phu nhân thì lại nuốt trở vào, không gây mất hứng.

- Thật khác với các người bây giờ, hồi ta cỡ tuổi người, ngốc lắm, cảm thấy thiên hạ đều nằm trong lòng bàn tay, không có tâm phòng bị người khác nặng như người.

Trong lòng Chu Phỉ nhảy lộn bộp, cảm thấy câu này của bà có thâm ý.

- Người biết cảm giác đó không? Dường như chỉ trong một đêm, sơn thủy vẫn là sơn thủy ấy, nhưng người đã không còn.

Nghê Thường phu nhân thở dài, hồi lâu không lên tiếng, mãi đến khi Chu Phi có chút đứng ngồi không yên, bà mới nói tiếp:

- Cô nương, trở về thay ta chuyển lời cho Thiên Tuế Ưu, bảo hẳn lần sau đừng tới Thiệu Dương tìm ta nữa, Vũ Y ban sắp chuyển đi rồi.

Chu Phi:

- ...Cái gì?

Nghê Thường phu nhân ngân nga khe khẽ:

- Gặp bên cầu đá cũ đầy sương, người hỡi đi xa sao chẳng về...

Chu Phi từng xem câu hát ấy, là một câu trong bài hát mới của Tạ Doãn.

Giọng Nghê Thường phu nhân không trong trẻo như các ca nữ bình thường, ngược lại hơi khàn khàn, nhả chữ không rõ, nghe vào tai giống như một miếng giấy nhỏ thô ráp nhẹ nhàng ma sát da đầu.

Chu Phi không kiềm được hỏi:

- Phu nhân muốn đi đâu?

- Có thể đi đâu đây? Có nơi nào mà không thể đi? Ta phí hơn nửa đời canh giữ một bí mật, mỗi ngày đều chỉ mong thoát khỏi nó, không ngờ bây giờ lại có kẻ ngu xuẩn đuổi tới đòi, ta còn có thể làm gì đây? Đương nhiên là tìm một nơi chôn nó, rồi sau đó có ân báo ân, có thù báo thù.

Nghê Thường phu nhân nở nụ cười rồi vụt tắt, bà quay qua Chu Phi, hỏi:

- Trịnh La Sinh thật là do người giết?

Chu Phi ăn ngay nói thật:

- Không phải, tôi chỉ giúp câu giờ một chút thôi, là Bắc... là Kỳ tiền bối dùng Sưu hồn châm cưỡng ép nổi lại kinh mạch, cuối cùng chính tay đâm chết Trịnh La Sinh.

Nghê Thường phu nhân nghe xong, như có điều suy nghĩ, gật gật đầu, hình như bà nói quá nhiều nên quá mệt, bèn khoát tay, ra hiệu cho Chu Phi tự rời đi.

Kỳ thực trong lòng Chu Phi có rất nhiều nghi vấn, nhưng Nghê Thường phu nhân đã nói rõ là “bí mật”, tùy tiện truy hỏi khó tránh có vẻ không biết điều___huống hồ bản thân nàng cũng không hề nói thật.

Đầu óc nàng xoay chuyển đủ loại ý nghĩ, đồng thời trong đầu luôn hiện ra cảnh giang hồ rục rờ mười dặm mà Nghê Thường phu nhân miêu tả, nàng lững thững quay về phòng mình ở tạm, vừa đẩy cửa thì thấy Lý Nghiên đang ngồi bên giường nàng, không biết lấy từ đâu ra những dải ruy băng đủ màu đang làm cái túi lưới cho cái ấn Ngũ bức màu đỏ kia.

Chu Phi liếc muội ấy:

- Sao muội còn ở đây?

Lý Nghiên thấy nàng đẩy cửa đi vào thì phun dải ruy băng đang ngậm trong miệng:

- Có chuyện rất quan trọng muội quên nói với tỷ.

Chu Phi không biết Lý Nghiên mặt dày vô sỉ cỡ nào mà nói hai chữ “quan trọng” như liên quan với mình vậy, nàng trở tay đóng cửa lại, khoanh hai tay trước ngực, trưng ra bản mặt “có việc mau tẩu, không việc bãi triều”, im lặng thúc giục Lý Nghiên có rắm mau thả.

Lý Nghiên nhanh chóng nói:

- Lúc tỷ đấu võ với cục than đen kia, muội nghe nam nhân đó nói mấy câu với ban chủ tỷ tỷ.

“Nam nhân đó” chỉ có thể là Tạ Doãn, vì trong tiểu viện của Nghê Thường phu nhân, hẳn là chút sắc xanh nhỏ nhoi trong muôn hoa đỏ rực, Chu Phi không thêm sửa cách xưng hô “ban chủ tỷ tỷ” khiến người ta sờn gai ốc này, từ từ đặt tay xuống.

Lý Nghiên có một biệt danh___chủ yếu là do gã đại ca xúi quẩy của muội ấy đặt___là Lý đại trạng, vì từ nhỏ muội ấy đã là cao thủ cáo trạng, không chỉ nhanh mồm nhanh miệng mà tai còn rất thính.

Nếu người khác tai thính mắt tinh là do công lực thâm hậu thì Lý Nghiên ở phương diện này hoàn toàn là thiên phú dị bẩm, vô cùng nhạy cảm với giọng nói người khác, người ta thì thầm ở ngoài mấy trượng, muội ấy cũng có thể nghe được mang máng, trong nghề “nghe lén” thì không ai có thể vượt qua muội ấy.

Chu Phi chần chờ một lát, hỏi:

- Nói gì?

Lý Nghiên hiếm khi khoe khoang công dụng của mình trước mặt nàng, miệng lưỡi lạnh lẽo thuật lại một lần lời Tạ Doãn nói với Nghê Thường phu nhân không sót một chữ.

Lý Nghiên còn chưa nói hết thì phát hiện sắc mặt Chu Phi không đúng lắm, liền ngừng nói, kinh ngạc:

- A Phi, tỷ sao thế?

Chu Phi:

- ...

Tiêu đời, hổ rồi!

Nhớ tới vẻ mặt như cười như không của Nghê Thường phu nhân ban nãy, Chu Phi lúng túng hết như khóa thân chạy một vòng trên phố vậy, mặt đỏ rồi lại trắng, trắng rồi lại xanh, thay đổi màu sắc như đèn kéo quân.

Qua quýt đuổi Lý Nghiên đi, Chu Phi đưa một tay che mặt, ngửa mặt ngã xuống giường, trong lòng loạn tung phèo do dự xem nên giải thích chuyện này thế nào với Nghê Thường phu nhân, ăn ngay nói thật, tự bóc trần lời nói dối của mình?

Hay mặt dày vờ như không có gì cả?

Mấy ngày nay Chu Phi thực sự quá mệt mỏi, còn chưa nghĩ được một cái cố thì đã mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Mãi đến khi tảng sáng, ánh nắng mai đầu tiên đâm vào mắt nàng, trong viện loáng thoáng vọng đến tiếng sáo nhỏ nhỏ, Chu Phi mới choàng tỉnh, ngồi bật dậy trên giường, mặt nhăn nhó vắn vắn cái cổ hơi sái của mình, nhanh chóng sửa soạn chỉnh tề rồi hít sâu một hơi, đẩy mở cửa phòng ra.

Nàng tức thì ngơ ngác.

Trong viện, bàn ghế vẫn như cũ, hoa cỏ vẫn như ngày hôm qua, chỉ có các nữ tử ngày nào cũng dậy lúc trời chưa sáng luyện công tập hát là không thấy đâu nữa.

Đàn ngọc trên bàn đá, vũ y trên cành cây cũng đều không cánh mà bay, trên xích đu lẻ loi chỉ có mỗi mình Tạ Doãn lười nhác.

Hắn đã lau đi những thứ dịch dung buồn cười trên mặt, duỗi đôi chân dài vắt lên cái bàn nhỏ bên cạnh, tay cầm ống sáo được làm cầu thả đang thổi một tiểu khúc.

Ngoài ra, tiểu viện hôm qua còn vang tiếng oanh oanh yển yển giờ đây thật yên tĩnh, tựa như Nghê Thường phu nhân và đám cô nương hát khúc đều là ma quỷ hồn phách đến và đi không dấu vết, để lại cho nàng một giấc mộng hoàng lương kỳ lạ rồi cười gió đêm hóa sương mù bay đi xa thăm như chưa từng xuất hiện.

Tạ Doãn ngắt ngang tiếng sáo, ngẩng đầu khoát tay với nàng:

- Chào buổi sáng.

Chu Phi không có tâm trạng để ý tới hắn, nàng chạy một mạch tới khuê phòng Nghê Thường phu nhân, cửa gian phòng mà nàng từng lưu luyến mở toang, bình phong và lư hương bên trong vẫn thế, hai ly trà đặt trên bàn nhỏ còn chưa dọn, cứ như chủ nhân gian phòng chỉ ra ngoài chốc lát để tưới hoa... chỉ có thanh trọng kiếm tên “Âm Trầm Tuyết” trên tường đã không còn.

- Đừng nhìn nữa, đi rồi.

Tạ Doãn không biết đã tới từ lúc nào, ẻo lả dựa một bên, vươn vai biếng nhác:

- Đây đều là trò cũ của Vũ Y ban.

Chu Phi bước tới sờ ly trà trên bàn, không biết có phải ảo giác của nàng không, nàng luôn cảm thấy bên trên còn chút hơi ấm, bèn nói:

- Hôm qua Nghê Thường phu nhân nói với ta, bà ấy luôn canh giữ một bí mật mà rất nhiều người muốn thăm dò, chuyện này liên quan tới Sơn Xuyên kiếm ư? Hay liên quan tới cái mà người nói – Hải thiên...

Tạ Doãn ngắt lời nàng nhẹ nhàng nhưng kiên quyết:

- Suyt_____

Chu Phi ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt hắn, Tạ Doãn cup mắt, sắc mặt hơi thiếu máu, hắn khẽ chớp mắt, thần sắc có chút cô đơn sâu kín:

- Đừng tùy tiện nhắc tới từ đó, theo ta biết, người có liên quan tới nó đã chết gần hết rồi.

Mặt Chu Phi không đổi sắc đắm vào bụng hắn:

- Ta thấy người lại giả thần giả quỷ với ta thì có.

Tạ Doãn “hự” một tiếng, nhe răng nhếch miệng khom người xuống:

- Cô mưu sát ca... ca... ruột!

Chu Phi:

- Người là ca ca ruột của ai?

- Cô là ca ca ruột của ta.

Đoan vương gia miệng mồm vô lại vội lùi về sau hai bước, kể đó lại nói rất lưu manh:

- Bí mật trên giang hồ nhiều lắm, không có gì lạ, cứ cách mỗi 80 100 năm là lại có chuyện về kho báu bí tịch gì gì đó đột nhiên xuất hiện, cô chưa nghe à? Cô cứ cố nghĩ theo hướng không thể tưởng tượng nổi là được.

Chu Phi từng nghe nhưng đa số đều là chuyện cũ mèm vô vị, nghe không giống thật.

“Hải thiên nhất sắc” rốt cuộc là gì?

Theo phản ứng của Thanh Long chúa Trịnh La Sinh, dường như năm xưa ông ta hại chết Ân Văn Lam chính là vì cái này.

Song, giang hồ to đường ấy, điều mỗi người theo đuổi không giống nhau, có người theo đuổi tiền tài, có người theo đuổi quyền lực, có người theo đuổi tình cảm... còn một nhóm nhỏ các cao thủ hàng đầu thì theo đuổi chính đạo võ học, lưu danh sử sách, là loại kho báu bí tịch gì mà có thể thỏa mãn nhiều ước muốn như vậy, khiến tất cả mọi người đều điên cuồng tranh đoạt, thậm chí tới mức nhân vật cấp tông sư năm xưa phải ngã xuống?

Chu Phỉ bữu môi, chợt nói:

- Người nói xem liệu có khả năng khi truy cứu bí mật này đến tận cùng, mọi người một mất một còn mới ra được kết quả, kể đó đi quật mộ, trải qua gian nguy, cuối cùng tìm được một rương nhỏ được bọc ba tầng trong ba tầng ngoài, thế mà khi mở ra xem, bên trong chỉ có hai chữ hay không?

Tạ Doãn nghi hoặc hỏi:

- Chữ gì?

Chu Phỉ nói:

- Năm – mơ.

Tạ Doãn đầu tiên là ngơ ngác, sau đó chợt lùi về sau một bước, vịn lan can cười ha hả.

Tiếng cười của hắn bị một tràng tiếng chó sủa ngắt ngang.

Ngoài cổng Vũ Y ban vọng đến tiếng gõ cửa, giọng một nam tử trung niên quen thuộc nói:

- Xin chủ nhà cho hỏi, đại tiểu thư không hiểu chuyện nhà tôi có đến đây làm khách không?

Chu Phi sững sờ rồi mắt đột nhiên sáng bừng___nàng nghe ra giọng nói này, là Mã tổng quản năm xưa ở Tú Sơn Đường khảo thí đệ tử!

Xa nhà lâu như vậy, Chu Phi suýt quên mất người nhà trông thế nào, suốt đường đều là lo sợ và âm ức, Lý Thịnh mất tâm mất tích, Thần Phi sư huynh chết thảm, Ngô tiểu thư lẻ loi cô độc, Vương lão phu nhân đến bây giờ không liên lạc được, Khô Vinh thủ điên điên khùng khùng trong thành Hoa Dung, lá thư đại đương gia viết cho Chu Dĩ Đường khiến người ta bận tâm... và cả hư danh tai bay vạ gió đổ ập xuống đầu nàng, những chuyện một lời khó nói hết này bình thường luôn bị nàng dẫn xuống đáy lòng, dù bất ngờ gặp được Lý Nghiên, nàng vẫn không mấy may có ý định thổ lộ___bởi nói với muội ấy không có ích lợi gì.

Đến giờ khắc này, toàn bộ như bùng nổ tuôn trào, Chu Phi không nói hai lời liền lao ra ngoài, lúc nàng lướt qua, Tạ Doãn thấy vành mắt nàng hoe hoe đỏ.

Ngô Sở Sở và Lý Nghiên còn nhập nhèm ngái ngủ cũng bị âm thanh đó làm giật mình, vội vàng chạy ra theo.

Chu Phi hít sâu một hơi, mở cửa, ngoài cửa là một đám đệ tử 48 trại với Mã Cát Lợi là thủ lĩnh, lúc cửa mới hé ra, họ hơi đề phòng nhưng sau đó cả đám đều chấn động.

Tay Mã Cát Lợi gõ cửa còn dừng giữa không trung, ngạc nhiên hồi lâu:

- A Phi?

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Lo Lắng Ngâm

- Thừa đại đương gia, chuẩn bị xong hết rồi, người xem lại xem sao?

- Khỏi.

Lý Cẩn Dung dường như lúc nào cũng vội vội vàng vàng, bà cúi đầu khoát tay, lại hỏi:

- Chu tiên sinh và Vương lão phu nhân đều không hồi âm?

Nữ đệ tử làm việc vất vả cho bà miệng mồm lạnh lợi nói:

- Dạ chưa, lần này Bắc Đẩu chơi thật rồi, người của chúng ta ở phương Bắc đều mất liên hệ với trại, Vương lão phu nhân trong thời gian gần đây không thể làm gì. Nhưng Vương lão phu nhân của chúng ta là ai? Bà ấy dù có gặp Bắc Đẩu ngay trước mặt, cũng phải là Bắc Cẩu nhường đường, người cứ yên tâm ạ.

Lý Cẩn Dung không để ý tới câu an ủi này, vì theo bà, “an ủi” cũng là một dạng phí lời, bà vẫn cau mày như cũ, hỏi:

- Nhóm Mã Cát Lợi lần trước đưa thư đến nói gì?

Nữ đệ tử nghe lời đoán ý, nuốt xuống những lời thừa, nói:

- Lần trước viết thư báo hình như mới ra khỏi đất Thục, Lý sư muội lần đầu ra ngoài, có chút nghịch ngợm...

- Viết phong thư hồi âm họ, bảo Lý Nghiên đành hoàng lại, ở ngoài không thể so với trong nhà, không cần dung túng nó, nên đánh cứ đánh nên mắng cứ mắng.

Lý Cẩn Dung day day trán, vừa tính toán trong lòng xem mình có bỏ sót gì không, vừa lơ đãng nói:

- Người lo công việc đi, ngày mai chúng ta xuất phát sớm, dùng bữa tối xong thì gọi trưởng lão các trại đến chỗ ta một chuyến.

Nữ đệ tử không dám quấy rầy nhiều, dạ một tiếng rồi lui ra.

Lý Cẩn Dung thở dài, nhớ khi mình 17 tuổi, mang một thanh đao, chỉ vài người mà dám một mình lên Bắc, nói đi là đi, lúc về suýt hết tiền lộ phí. Mấy năm vội vã, gánh nặng trên người bà càng lúc càng nhiều, ra ngoài một chuyến quả thực giống như đi dời cả tòa núi.

Chuyện trong nhà, chuyện bên ngoài, tất cả đều phải bàn giao rõ ràng, chỉ mang theo vài người ngựa bên cạnh, thế mà cũng rề rà hết mấy ngày. Một người nhanh nhẹn như bà đã bị gia nghiệp to lớn làm trở nên chậm chạp bất lực.

Lý Cẩn Dung đi đến thư phòng nhỏ của bà, cẩn thận cài cửa.

Trong phòng phần lớn là đồ Chu Dĩ Đường để lại, sách vở bút nghiên vẫn còn nguyên, chưa từng di chuyển, trong góc tường có một dãy kệ sách lớn, bên trên chất đầy tứ thư ngũ kinh và điển tịch các nhà, nếu xem và hiểu thấu hết toàn bộ sách trên kệ này thì đại khái đã đủ thi lấy công danh. Nhưng từ khi Chu Dĩ Đường rời đi, những quyển sách này không người thăm hỏi, giờ đây đã phủ một lớp bụi.

Lý Cẩn Dung tiện tay lấy ra quyển “Đại học”, phỉu bụi bên trên, mở ra thấy những nét chữ chú giải quen thuộc trong sách còn nhiều hơn cả chính văn, mùi thư hương như phả vào mặt, bà không kiềm được mỉm cười, nhẹ

nhàng đặt sang một bên, lần lượt lấy những quyển sách ở khung giữa kệ xuống, đưa tay sờ lên kệ, sau đó kéo rời móc một cái, “cách”, gờ xuống một mảnh gỗ.

Chỗ bức tường phía sau mảnh gỗ có một hộc ngàm, bên trong để một hộp gỗ nhỏ bình thường.

Không biết đã bao nhiêu năm chưa lấy ra, hộp nhỏ đó quả thực sắp mọc rễ nảy mầm trong tường.

Lý Cẩn Dung không hề chê bần, tùy tiện xắn ống tay áo lên, lấy hộp gỗ ra, kiểm tra bên ngoài một phen, bà rất hài lòng—cái hộp cũ đủ khiến Ngư lão nháy dựng lên gào thét này chỉ hơi bị mốc meo ở viền ngoài, chưa mọc nấm, với tiêu chuẩn của Lý Cẩn Dung thì nó xem như được bảo tồn hoàn hảo.

Trục sắt của hộp gỗ đã bị gỉ sét hết cả, vừa mở hộp, nó “cọt kẹt” một tiếng rồi về châu tiên tổ.

Nhưng ngoài dự liệu, những thứ trong hộp được Lý đại đương gia nhọc tâm gìn giữ không phải là châu báu bí tịch gì mà chỉ là một đồng đồ linh tinh.

Phía trên cùng là một chiếc áo vải hoa hai lớp đã phai màu, vai hơi hẹp, kích thước không lớn, đại khái là chỉ có tiểu cô nương 13 14 tuổi mới mặc vừa, Lý Cẩn Dung đưa tay vuốt ve những nếp nhăn dày đặc bên trên, y phục này đã quá lâu rồi, sờ lên có cảm giác dính dính kỳ lạ, nếp nhăn như đã thành một phần của y phục, tựa như những đường kim mũi chỉ vậy.

Lý Cẩn Dung nghiêng đầu quan sát nó chốc lát, những ký ức phủ bụi nhiều năm hiện lên_____

- Phá Tuyết Dao của con có chỗ không...

Thiếu nữ lỗ mãng lao vào cửa, bước chân chột khựng lại:

- Cha, cha làm gì thế?

Nam đao trong truyền thuyết cong ngón tay búng, sợi chỉ trên đầu kim lập tức đứt ra gọn gàng, ông đưa “kiệt tác” của mình lên nhìn kỹ, dường như vô cùng hài lòng, ném về phía thiếu nữ:

- Bắt lấy.

Lý Cẩn Dung thời thiếu nữ không dám sơ suất, dù cha ném qua một miếng vải, bà cũng lùi về sau hai bước, điều chỉnh tốt tư thế mới đưa tay đón, thứ Lý Chủy ném qua là một chiếc áo hoa hai lớp vô cùng sống động, cắt may thành thạo, đường kim mũi chỉ chỉnh tề, tay nghề tuy không tinh xảo nhưng cũng xem như ổn. Bất kể là kiểu dáng màu sắc hay kích thước đều có thể nhìn ra là may cho bà mặc.

Lý Cẩn Dung sững sờ, lập tức mặt đỏ lên, bà tự ý thức được mình đã là một đại cô nương mà vẫn để cha may y phục cho mặc thì quá mất mặt, liền thở hổn hển nói:

- Sao cha lại... con muốn mặc y phục mới thì tự con không biết may sao?

- Tay áo của con sắp ngắn tới cùi chỏ rồi mà có thấy con may cái nào đâu.

Lý Chủy lườm bà, cắn nhẫn trách móc:

- Tiểu cô nương mà luộm thuộm như con, thật không biết giống ai, tương lai có thể gả cho ai được? Haiz. Lấy đồ về thử, không vừa thì đem qua đây cha sửa cho. Cẩn Dung à, cha nói con này...

Sau đó chính là những lời trằng giang đại hải vô biên vô hạn, Lý Cẩn Dung để y phục cũ xuống, khoe môi bất giác nở nụ cười dịu dàng.

Bất kể bên ngoài đồn đại bao nhiêu phiên bản truyền thuyết Nam đạo, trong ký ức của Lý Cẩn Dung, Lý Chủy vĩnh viễn là một “kỳ nam tử” không nhanh không chậm, lạnh nhai cảm rằm liên tu bất tận_____

Lý Cẩn Dung luôn nghi ngờ thỉnh thoảng Lý Chủy rảnh rỗi tìm bà kiểm chuyện, nói dài nói dai nói mãi đều là cố ý, lần nào nói đến mức bà nổi cơn tam bành thì ông giống như đạt được đại thành tựu gì đó, vui vẻ bồng bênh rời đi.

Lúc còn trẻ, bà cứ luôn như ý của ông.

Về điểm này, Lý Cẩn Dung cảm thấy Chu Phi không quá giống bà, tuy phần lớn thời gian Chu Phi đều là một dã nha đầu không thích phản ứng người khác, nhưng tâm tư nặng hơn bà lúc trẻ nhiều, Chu Phi thấy cái gì, nghĩ thế nào, đều không quá muốn lộ ra ngoài, trừ việc “hiền hòa lễ độ” là không học được thì tính tình của Chu Phi giống với Chu Dĩ Đường hơn.

Tuy Lý Cẩn Dung rất ít đưa ra lời khẳng định trước mặt văn bối nhưng nói thật lòng, bà cảm thấy bất kể là Lý Thịnh khéo léo đưa đẩy hay Chu Phi sắc bén, đều tốt hơn bà năm xưa được Lý Chủy cưng chiều rất nhiều_____dù thiên phú tập võ của hai người họ dường như đều không mang họ Lý.

Có điều, dù rằng võ vô đệ nhị nhưng một người có thể tiến bao xa, đôi lúc do thứ ở ngoài võ công quyết định.

Lý Cẩn Dung không khỏi thất thần_____không biết Chu Phi và Lý Thịnh bây giờ đã đi đến nơi nào, chạy chơi thỏa thuê bên ngoài không ai quản, chút công phu khó khăn lắm mới nhét vào đầu dừng để phí.

Lý Cẩn Dung lắc lắc đầu, để những tâm tư hỗn loạn và đồ vật cũ sang một bên, lấy dưới đáy hộp ra một chiếc vòng tay vàng.

Đó là một chiếc vòng tay hở vô cùng đơn giản, không có hoa văn thừa, kích cỡ dành cho đứa trẻ choai choai, thần sắc Lý Cẩn Dung trở nên nghiêm túc, lần dò một lượt bên trong vòng tay, cuối cùng sờ được vết lõm ở gần chỗ hở, bà đưa nó ra ánh sáng quan sát cẩn thận chốc lát, chỉ thấy nơi đó khắc một hoa văn sóng nước.

Lý Cẩn Dung nheo mắt, lấy trên người ra một phong thư, vội vàng lật tới chỗ lạc khoản___chỗ đó cũng có một con dấu giống y như đúc hoa văn sóng nước trên vòng tay.

Phong thư này cực kỳ ấu tả, giống như viết trong lúc vội vã, chỉ viết rõ một địa danh, kể đó dặn một câu “chuyện bất trắc lão trại chủ gặp năm xưa có lẽ có ẩn tình”, ngoài ra không còn gì nữa.

Lần này, Lý Cẩn Dung quyết định rời khỏi Thục Trung, ngoại trừ nguyên nhân gần đây các trạm ngầm 48 trại phương Bắc liên tiếp bỗng dưng mất liên hệ, khiến bà không thể không xử lý, nguyên nhân khác chính là phong thư này.

Từ nhỏ đến lớn, Lý Chủy chỉ tặng bà một chiếc vòng tay này, sau đó thấy bà không thích thì không mua cái thứ hai nữa, đây vốn chỉ là một chiếc vòng vàng bình thường, tuy cũng đáng ít tiền nhưng không hề quý, không có gì đặc biệt.

Nếu không có di ngôn của Lý Chủy.

Bà nghe rất rõ ràng câu cuối cùng của ông:

- Phải giữ kỹ vòng tay cha tặng con.

Sau đó loáng thoáng có một câu “đừng tìm hiểu...” gì gì đó.

Nhưng đừng tìm hiểu cái gì? Ông đã không còn cơ hội nói rõ nữa.

Hoa văn sóng nước trên vòng tay đại diện cho thứ gì?

Tại sao trên lá thư này lại có một dấu ấn y hệt?

Người viết lá thư này là một vị trưởng bối mà bà vô cùng tín nhiệm, vào lúc người này không tìm được cách liên hệ với 48 trại đã nhờ Chu Dĩ Đường chuyển giao.

48 trại là nơi thế ngoại đào nguyên độc lập với thế giới bên ngoài, cũng là một kỳ tích.

Thành tựu của kỳ tích này ở chỗ bên trong nó triệt để đánh nát cái nhìn về môn phái, và sự khép kín cực đoan với bên ngoài, hai điều này không thể thiếu điều nào, Lý Cẩn Dung cai quản 48 trại nhiều năm, quá rõ điểm này nên nhiều năm nay bà luôn nỗ lực duy trì sự cân bằng đó, mệt mỏi bao che khuyết điểm để tạo ra một góc thái bình ở Thục Trung, về đối ngoại cơ bản đã làm được sáu chữ “không bằng hữu không thân thích”, nhưng vẫn có một vài người, bà không thể bàng quan bỏ mặc.

Bất kể là lời căn dặn lúc lâm chung của lão trại chủ, hay là phụ thân của nữ nhi bà.

Sau khi Lý Cẩn Dung nhận được phong thư thần bí ấy liền nhận được tin trạm ngầm phương Bắc liên tiếp xảy ra chuyện, trong lòng bà chợt có dự cảm không lành.

Lúc quyết định đích thân đi một chuyến, bà đã gửi thư cho Vương lão phu nhân và Chu Dĩ Đường, để Vương lão phu nhân mau chóng đi đường vòng phía Nam cho an toàn, có thể tạm gửi đám thanh niên rườm rà cho Chu Dĩ Đường, rồi bà lại viết thư cho Chu Dĩ Đường, dùng tiếng lóng chỉ hai người họ hiểu để nói rằng mình “ít ngày nữa sẽ rời khỏi Thục Trung, làm xong vài chuyện có thể sẽ đi gặp”.

Lý Căn Dung không giống như Chu Phỉ chỉ thu dọn hai bộ đồ là có thể đi, chuyện lớn chuyện nhỏ trong 48 trại, bà phải an bài sắp xếp một lượt từ trên xuống dưới, cứ thế, từ khi quyết định đi đến khi bắt đầu chuẩn bị đã kéo dài hết mấy tháng.

Điều khiến bà càng thêm bất an là trong hai tháng này, cả Chu Dĩ Đường và Vương lão phu nhân đều không có hồi âm.

Thông tin ở phương Bắc bị trở ngại, thư từ của Vương lão phu nhân đi chậm một chút là bình thường, nhưng chỗ Chu Dĩ Đường là xảy ra chuyện gì?

Nếu ông thật sự xảy ra chuyện, không thể nào giấu giếm không nói, vậy chỉ có thể là con đường truyền tin có vấn đề... lẽ nào không chỉ trạm ngầm phương Bắc xảy ra chuyện mà phương Nam còn có nội gián?

Khi ý nghĩ này hiện lên, Lý Căn Dung chưa từng có một giấc ngủ ngon, dù có vô số tai mắt trong 48 trại nhưng bà vẫn không yên tâm, bèn tìm một nhóm tâm phúc tin tưởng được đưa Lý Nghiên rời đi.

Cuối thu năm Kiến Nguyên thứ hai mươi mốt, thế cuộc Nam Bắc sau một thời gian ngắn yên ổn, động tác xuôi Nam nhiều lần của Bắc Đẩu trở nên mờ ám không rõ ràng, nửa giang sơn phía Nam dưới sự cai trị hà khắc của Kiến Nguyên Đế, được sự tích lũy của hai thế hệ, tất cả các mặt binh lính, quan lại, thuế má, ruộng đất, thương nghiệp đã hoàn thành việc tân trang cải cách mà năm xưa gián tiếp suýt lấy mạng tiên hoàng như róc xương trị độc... có điều người giang hồ không để ý mấy thứ này, chẳng ai quan tâm.

Điều họ quan tâm là, Hoắc gia bảo sụp đổ trong một hôm; Bắc Đẩu sau khi chất chứa oán hận suốt hai mươi năm vẫn không để võ lâm Trung Nguyên dần suy thoái vào mắt, càng lúc càng ngang ngược; Hoắc Liên Đào chạy trốn xuống phương Nam bắt đầu lôi kéo thế lực các nơi, dùng danh

nghĩa “quốc gia” và “đại nghĩa”, có ý định tụ tập đại hội anh hùng lần nữa; dưới chân Hành Sơn, truyền nhân Nam đao đột nhiên xuất hiện, giết thủ lĩnh tứ thánh, ngoại trừ Chu Tước chúa Mộc Tiểu Kiều phản lại tứ thánh thì đám người của hai tên trùm khác ở núi Hoạt Nhân Tử Nhân thi nhau bày tỏ phải báo thù này; chủ nhân Kinh Vân Câu gần đây thanh danh đang thịnh vốn tuyên bố dùng đao khiêu chiến khắp Trung Nguyên không ngờ lại bại dưới tay “Nam đao” mới kia, thanh niên trai tráng xứ man hoang thế mà không sợ mất mặt, ngang nhiên công bố kết quả này khiến hiện giờ hắc bạch lưỡng đạo của Nam triều đều đang tìm vị hậu bối thần kỳ đó... cùng với đại đương gia Lý Căn Dung của 48 trại lạng lẽ rời trại, phong vân khắp nơi đã nổi.

Mà điều Lý Căn Dung không ngờ tới là, ngay khi bà vừa rời khỏi 48 trại, người bà an bài lúc sắp đi đã trở về.

Mã Cát Lợi tuy mang trọng trách vận chuyển cục phiên toái Lý Nghiên đến Kim Lăng nhưng sau khi nghe xong Chu Phỉ và Ngô Sở Sở kể lại từ đầu đến cuối những chuyện gặp dọc đường thì không thể không tự quyết định thay đổi lộ trình, quay về Thục Trung... nhất là sau khi gã Dương cục than giỏi thêm phiên phức kia không sợ mất mặt ngang nhiên tuyên dương kết quả bại trận của mình ra ngoài khiến Chu Phỉ càng đứng trên nơi đầu sóng ngọn gió.

Tuy Lý Nghiên lần đầu ra ngoài lại bị đổi lộ trình giữa chừng nhưng muội ấy không hề phản đối, sau khi nghe chuyện ở vùng Hoa Dung Nhạc Dương, các trưởng bối ai nấy đều sắc mặt nặng nề, Lý Nghiên không chút kiêng kỵ òa khóc lớn, chút mong đợi về giang hồ đều hoàn toàn tiêu tan khi nghe tin qua đời của Thần Phi sư huynh.

Mã Cát Lợi sai người đưa thư cho Lý Căn Dung rồi cấp tốc chuẩn bị ngựa xe, cải trang khiêm tốn đi về phía Thục Trung.

Có người nhà mình dẫn đường, quãng đường còn lại thuận lợi hơn rất nhiều, có thể liên hệ với trạm ngầm 48 trại khắp nơi, Chu Phi cũng biết mình đã gây ra phiền toái cỡ nào nên rất đàng hoàng một cách hiếm thấy.

Chớp mắt đã đến gần Thục Trung, không khí vui vẻ tách rời loạn thế dần phả vào mặt, Mã Cát Lợi cho họ nghỉ ngơi một đêm, cách hôm sẽ truyền tin, chính thức đưa người vào 48 trại.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Biến Cố

Lúc Chu Phỉ lần đầu tới trấn nhỏ quanh 48 trại, nàng hoàn toàn là một kẻ nhà quê, tham lam nhìn ngó khắp nơi, nhưng rồi trước lạ sau quen, thời gian qua lâu như vậy mới trở về, nàng nghiêm nhiên tự xem mình như nửa chủ nhà, dọc đường giới thiệu phong cảnh Thục Trung cho Tạ Doãn và Ngô Sở Sở – phần lớn là lần trước lúc rời nhà, nhóm Đặng Chân và Vương lão phu nhân nói cho nàng biết, bây giờ Chu Phỉ lặp lại y chang, còn một số chuyện hình như Đặng sư huynh từng nói nhưng lâu quá, nàng không nhớ rõ bèn tự thêm mắm dặm muối dựa trên ấn tượng của mình, nói bậy bạ mà nghiêm túc y như thật.

Nếu không phải năm xưa Tạ Doãn từng ẩn nấp ở đây hơn nửa năm để tìm cách lên vào 48 trại thì hẳn thật muốn tin nàng.

Tạ Doãn chơi xấu, muốn xem xem nàng có thể bịa tới mức nào, trong lòng cười muốn đau ruột nhưng không vạch trần nàng, còn tỏ vẻ thành kính lắng nghe, dù nàng nói nhiều nhiều, cảm thấy có thể tích góp đủ chuyện tiểu lâm để mình dựa vào kiếm cơm trong hai năm sau nhờ một lần này.

Lúc chạng vạng vào ở khách điểm, Tạ Doãn biết rõ còn cố hỏi:

– Ta thấy cũng không xa nữa, sao chúng ta không đi thẳng lên núi mà phải ở lại đây trì hoãn thêm một ngày?

Chu Phỉ thầm nhủ: “Ta đâu có biết.”

Từ khi gặp nhóm Mã Cát Lợi, nàng không còn là nữ hiệp nói một là một nói hai là hai, tự mình làm chủ nữa mà đã trở lại làm một tiểu lâu la

biếng nhác như khi đi theo Vương lão phu nhân, “không quan tâm chuyện gì hết”, Mã Cát Lợi bảo đi là nàng đi, bảo nghỉ là nàng nghỉ không chút dè dặt, dừng chân ở đâu, đi theo tuyến đường nào, Chu Phi luôn không hề góp ý kiến.

Nghe nói khi đưa trẻ mới học đi bị ngã, nếu xung quanh không có ai, nó sẽ tự mình bò dậy như không xảy ra chuyện gì, nhưng nếu xung quanh có một người lớn thì nó sẽ khóc kinh thiên động địa, nhất định phải phơi bày hết những tủi thân uất ức ra ngoài.

Lúc Chu Phi chưa gặp người thân, đội trời đạp đất cũng chẳng hề chi, nhưng vừa về cạnh người quen thì tính trẻ con chưa mất của nàng lại chiếm thế thượng phong, nghe Tạ Doãn hỏi, nàng liền đáp lý lẽ hùng hồn:

– Cái này hả, đầu tiên là vì trời tối, kế đó là đường núi không dễ đi, trong rừng có sương mù, rất dễ bị lạc đường, tiếp nữa...

Mã Cát Lợi thực sự nghe không nổi nữa, cổ ý hơi cao giọng, một đệ tử đi theo nói:

– Nhân số, danh sách và lệnh bài đều phải được đối chiếu đưa vào trạm gác đầu tiên trong núi.

Chu Phi chột tỉnh ngộ, lúc này mới nhớ tới trạm gác, mặt tỉnh bơ bổ sung:

– Đúng, lại thêm trại chúng ta ra vào rất nghiêm, phải cẩn thận đối chiếu thân phận, lại qua...

Mã Cát Lợi đề phòng nàng bịa đặt lung tung nên vội tiếp lời:

– Đệ tử bình thường ra vào phải qua hai tầng xét duyệt không có sai sót mới được qua, người lạ lần đầu vào núi thì phiền phức hơn, ít nhất phải xin chỉ thị của một vị trưởng lão mới được, đại khái phải đợi hai ba ngày.

Hiện tại đại đường gia không có nhà, e là còn chậm hơn bình thường một chút.

Chu Phi gật gù, ra vẻ như ta đây vốn biết rõ lắm.

Ngô Sở Sở là người đầu tiên không kìm được, bật cười ra tiếng, Tạ Doãn chỉ nâng ly trà lên che mặt.

Chu Phi không hiểu ra sao.

Mã Cát Lợi ho khan một tiếng, nói:

– Vị Tạ công tử này năm xưa một thân một mình vượt qua sông Tây Mạc, gần như là người đầu tiên suốt hai mươi năm qua, chắc hẳn rất quen thuộc với trạm gác và quy củ dưới núi.

Chu Phi:

– ...

Trước khi chân nàng giẫm xuống, Tạ Doãn đã bưng ly trà tung người bay ra, ông lão đàn hát kể chuyện bên dưới bị hấn dọa giật mình, gảy ra một đồng âm hỗn loạn.

Tiếng cười trong trà lâu nổi lên bốn phía, ông lão kể chuyện không hề giận, chỉ bất đắc dĩ lườm Tạ Doãn thành linh bay ra ngoài, đẩy đàn qua, cầm kinh đường mộc (1) gõ gõ, nói:

– Dây đàn hơi ẩm, không gảy nữa, hôm nay lão hủ kể cho chư vị nghe một câu chuyện cũ.

(1) Kinh đường mộc: Thanh gỗ thường được quan lại xưa hoặc người diễn thuyết dùng để gõ kêu gọi mọi người im lặng hoặc tập trung sự chú ý.

Tạ Doãn trở mình ngồi trên xà ngang của trà lâu, nâng ly trà lên nhấp nhẹ một hớp – ban này hẳn nhảy nhót tới lui như vậy mà nước trong ly trà không hề rơi ra một giọt.

Trên lâu có người nói:

– Lão ơi, mấy câu chuyện kia đều là bịa cả, hay lão kể chuyện của lão trại chủ chúng ta đi?

Lại có người vội tiếp lời:

– Đừng kể chuyện dùng một đao móc long châu ra khỏi miệng long vương nha lão!

Đám người rảnh rỗi trên dưới trà lâu lại cười vang một tràng.

Nơi này rất thanh nhàn, ông lão kể chuyện bình thường tán gẫu với mọi người trong quán trà đã quen, không thiếu tiền nên rất có phong thái khí phách, râu bạc của ông run run, giọng nói êm tai vang lên:

– Nếu kể đại anh hùng của chúng ta thì lão trại chủ Lý Chủy nhất định là người đứng đầu...

Lúc ra khỏi nhà, nhóm Vương lão phu nhân gấp rút lên đường, chưa dừng lại trên trấn, lần đầu tiên Chu Phi được nghe nét đặc sắc trong trà quán địa phương nên không gây lộn với Tạ Doãn nữa mà nhoài người ở lan can nghe tỉ mỉ.

Ông lão kể chuyện từ khi Lý Chủy mới ra đời thành danh qua một trận chiến rồi luyện thành Phá Tuyệt đao hùng cứ một phương thế nào, ông kể có trầm có bổng, có lên có xuống, tuy có chút hư cấu khoa trương nhưng khiến người ta vô cùng say mê, người nơi đây đã nghe không biết bao nhiêu lần nhưng vẫn rất thích thú, khi ông kể đến đoạn “phụng chỉ làm phi” thì khắp lâu đều vỗ tay khen hay.

Chu Phi nghe Mã Cát Lợi bên cạnh khẽ thở dài:

– Phụng chỉ làm phi, lão trại chủ... ơn nghĩa của lão trại chủ với chúng ta là ơn nghĩa sinh tử cốt nhục.

Chu Phi quay đầu qua, thấy đại tổng quản Tú Sơn Đường bưng cái ly rỗng, mắt nhìn chăm chăm người kể chuyện dưới lầu, lẩm bẫm:

– Có gì lạ? 48 trại lớn như thế, không chỉ một mình Mã thúc nhận ân huệ của lão trại chủ, cha ta năm xưa là một trong những kẻ nông cuồng gây sự, ông ấy đúng là một anh hùng hảo hán, chiến tử sa trường là xong hết mọi chuyện. Năm đó ta còn chưa tới 15 tuổi, không thành văn không giỏi võ, bị ngụy triều hạ lệnh truy sát, đành dẫn mẹ già và đệ đệ muội muội chạy thoát thân, dọc đường người thân từng người một rời đi, nếu không có lão trại chủ thì Mã thúc đây sớm đã thành một nắm xương vụn rồi.

Chu Phi không tiện tung bốc khoe khoang với người khác về ngoại tổ phụ mình, bèn dựa theo ít lời của Mã Cát Lợi mà nói:

– Trước đây con chưa từng nghe thúc nói lệnh tôn là đại anh hùng phản chính quyền ngụy năm xưa.

– Anh hùng chó má gì chứ.

Mã Cát Lợi xua tay cười khỗ, vẻ mặt loáng thoáng nỗi oán giận khó tan dành cho phụ thân, thở dài nặng trĩu:

– Làm người phải biết mình ăn được mấy bát cơm, nếu ai cũng là trụ cột thì ai là củi đun?

Nói tới đây, ông ngẩng đầu nhìn Chu Phi, thần sắc vô cùng nghiêm túc, tựa như xem Chu Phi thành một người bạn đồng trang lứa có thể nói chuyện ngang hàng.

– Một nam nhân ngay cả vợ con mình cũng không thể bảo vệ chu toàn, đầy đầu đều là “đại nghĩa”, lao đi tìm chết, thú vị sao? Tự mình chết không toàn thân cũng thôi, còn liên lụy gia quyến, người như vậy cũng xứng là nam nhân, xứng với đứa trẻ luôn gọi mình là “cha” từ nhỏ tới lớn sao?

Chu Phi và ông nhìn nhau một lát, xuất phát từ lễ phép, nàng vờ gật đầu như rất tán thành, kỳ thực trong lòng chẳng hiểu gì ráo: “Nói với mình mấy chuyện này làm gì? Mình đâu phải nam nhân, cũng đâu có vợ con nheo nhóc gì.”

Mã Cát Lợi dường như lúc này mới ý thức được là nàng không hiểu, bèn lắc đầu cười tự giễu, lập tức thay đổi giọng điệu, ôn hòa dạy dỗ:

– Con cũng vậy, đại đương gia thế mà yên tâm được, khi con ở Tú Sơn Đường chỉ lấy hai mảnh giấy hoa là lui, trong lòng Mã thúc đã nghĩ, con bé này ý mình võ công tốt nên nông cuồng không giới hạn, con xem xem, vừa ra ngoài là y như rằng gây chuyện – kết quả thế nào? Bị Mã thúc nói đúng chứ gì. Tiểu tử kia của ta nhỏ hơn con hai tuổi, nếu tương lai nó cũng giống con thì dù đánh gãy chân nó, ta cũng không cho nó ra ngoài.

Lý Nghiên ở đối diện bàn Chu Phi làm mặt quỷ, Chu Phi vội ho một tiếng, dời đề tài một cách cứng nhắc:

– Mã thúc, chuyện lão bá kia kể về lão trại chủ đều là thật ư?

Mã Cát Lợi nghe vậy nở nụ cười:

– Chỗ truyền kỳ của lão trại chủ há chỉ ở mấy chuyện con con đó? Ta nghe nói năm xưa khi Tào Trọng Côn soán vị, mười hai trọng thần nhận nhiệm vụ lúc nguy nan, đưa ấu đế xuôi nam, dọc đường còn được lão trại chủ chúng ta chiếu cố, bằng không sao họ có thể đi thuận lợi như vậy được?

Ngô Sở Sở mở to mắt, ngay cả Tạ Doãn cũng bất giác sấp qua, trong đại sảnh bên dưới là người kể chuyện chính lớn tiếng kể, mấy người Chu Phi ngồi vây quanh Mã Cát Lợi, nghe “người kể chuyện phụ” nhỏ giọng kể, đều rất vui vẻ.

Bởi trong đoàn người quay về này có dẫn theo hai người lạ là Ngô Sở Sở và Tạ Doãn nên phản hồi của 48 trại quả nhiên chậm đi không ít, có điều quy củ chính là quy củ, trừ phi đích thân đại đương gia gọi cửa, bằng không không ai được ngoại lệ, bọn Chu Phi đành ở lại trấn nhỏ dưới núi, may mà trong trấn phồn hoa náo nhiệt, không hề nhàm chán.

Lý Nghiên nhanh chóng thân thiết với Ngô Sở Sở, ban ngày hoặc ở trong quán trà nghe kể chuyện hoặc kéo Chu Phi cùng đi dạo lung tung trong chợ. Tối ngày thứ ba dừng chân trong trấn, Mã Cát Lợi bưng một bình rượu lên lầu, nói với bọn Chu Phi:

– Ngày mai chắc sẽ có người đến, mẹ con không có nhà, đám khỉ này làm việc quá rề rà, nghỉ ngơi sớm nhé. A Nghiên, nói con đấy, mai đừng có ngủ thẳng cẳng mặt trời chiếu tới mông mới dậy, quá không ra thể thống gì.

Ngô Sở Sở về phòng sớm, Lý Nghiên nhe răng chu mỏ, bị Chu Phi trừng mắt qua mới hậm hực về phòng sát vách, chỉ có Tạ Doãn ở lại bên bàn nhỏ cạnh cửa sổ đại sảnh khách điểm, trong tay cầm một bình rượu nhạt quen thuộc của hắc, xuyên qua thanh chống cửa sổ, hắc ngấm ánh trắng gần như trong vắt của Thục Trung.

Chu Phi dừng bước, cuối cùng cũng hoàn hồn khỏi nỗi kích động sắp về nhà – bất luận là “Đoan vương” hay là Tạ Doãn, lần này về cùng họ cũng chỉ là “khách”, không thể ở lâu, thân phận “Đoan vương” không thích hợp, còn Tạ Doãn... Chu Phi cảm thấy hắc dường như càng quen thuộc với cuộc sống lãng tử lang bạt hơn.

Thế thì người cùng đồng sinh cộng tử suốt dọc đường này có lẽ chẳng mấy chốc sẽ chia xa.

Không biết có phải vì ở lại trấn quá lâu hay không, Chu Phi phát hiện mình đột nhiên không còn tâm trạng quá phấn khích khi quay về 48 trại nữa, mà ngược lại hơi mất mát.

Nàng đi tới, dùng chân khều cái ghế ra ngồi cạnh Tạ Doãn, phát hiện từ góc nhìn của hắn nhìn ra ngoài vừa vặn có thể thấy một góc 48 trại, có thể nhìn ra ánh đèn lác đác trong đêm là của người gác đêm không ngủ không nghỉ đi tuần núi.

Đó là nhà nàng.

Thế còn nhà Tạ Doãn thì sao?

Chu Phi nhớ Tạ Doãn từng nhắc qua loa một câu “nhà ta ở cố đô”, giờ đây ở dưới Thục Sơn, nàng bỗng dưng cảm nhận được chút tiêu điều mệnh mông vô hạn.

Chu Phi chợt hỏi:

– Cố đô là nơi thế nào?

Tạ Doãn hình như không ngờ nàng lại thành linh hỏi câu này, hơi sửng sốt rồi mới nói:

– Cố đô... cố đô rất lạnh, không giống nơi này của các cô bốn mùa cây cối xanh tươi, vào mùa đông hằng năm, khắp nơi trên phố vắng vẻ, thỉnh thoảng có một trận tuyết lớn rơi xuống, bao phủ trên phiến đá bằng phẳng, chỗ người ngựa giẫm lên rất dễ bị đóng băng...

Phỏng đoán theo niên đại thì năm Tào Trọng Côn làm phản, hỏa thiêu Đông Cung, Tạ Doãn cùng lắm chỉ là một đứa trẻ hai ba tuổi – hai ba tuổi

có thể nhớ được sao?

Chuyện này rất khó nói, ít nhất với Chu Phi thì nàng có thể nhớ được bàn tay lạnh băng của phụ thân và bóng lưng đầm máu của Lý nhị gia.

– Nhưng trong cung thì không lạnh nổi, có lửa than, có...

Tạ Doãn hơi dừng lại, bưng chén lên uống một hớp rượu, cười nói:

– Ngoài ra ta không nhớ rõ, đại khái ngoại trừ không lạnh nổi không đói nổi thì không có gì đặc biệt thú vị, ở trong đó quy củ rất nghiêm. Sau khi lớn lên, bình thường đến mùa đông, ta đều thích chạy về phương nam, mấy khách điểm nhỏ vì tiết kiệm tiền đều không đốt lửa cho ta, lỡ bỏ qua nơi trú chân, phải ở lại nơi hoang vu bốn bề lộng gió thì cảm giác đó lại càng khó phải nói, thà rằng đi Nam Cương phơi nắng còn hơn.

Chu Phi do dự một hồi:

– Vậy người...

– Có nhớ chuyện Tào Trọng Côn hóa thiêu Đông Cung không hả?

Thấy Chu Phi đầu tiên là cẩn thận từng li từng tí, sau đó giống như bị hấn dọa, Tạ Doãn liền bật cười:

– Nhớ chứ, trận lửa lớn đầu tiên trong đời ta thấy, đương nhiên phải nhớ rồi. Còn nếu nói cảm giác thì thực không có cảm giác gì, khi đó ta không biết cái gì gọi là sợ hãi, cũng không biết ngoại trừ bức tường đỏ thì ta sẽ mất đi thứ gì, lão thái giám cứu ta ra ngoài hết mực trung thành, không để ta thấy những thứ không nên thấy. Còn về phụ mẫu... lúc nhỏ ta gặp họ không nhiều, không thân thiết với họ bằng vú nuôi của ta nữa là. Nam triều chính thống hiện giờ có tiểu thúc ta chống đỡ, nhiều năm nay chưa từng có ai ân cần dạy bảo ta, buộc ta phải báo thù rửa hận gì gì đó, lỡ như có ngày họ thật sự bình định được phản tặc, ta sẽ tiện thể về cố đô nhìn

một cái, nhưng chưa chắc sẽ ở lại lâu dài, ta không có thâm thù đại hận như cô nghĩ đâu.

Nụ cười của hân chẳng những không có thâm thù đại hận mà còn không tim không phổi, tuy Chu Phi không đoán ý qua sắc mặt nhưng nàng luôn cảm thấy Tạ Doãn có thứ gì đó khác thường.

Nàng đang định nói chuyện thì ở giữa núi cách đó không xa chợt truyền đến tiếng chim chói tai, bầy chim không biết bị thứ gì kinh hãi mà kêu ồm tỏi bay thành đàn vào bầu trời đêm, xung quanh chợt nổi lên một cơn gió bất thường, thổi cây chống cửa sổ đóng lại cái “cạch”, ánh đèn mờ mờ trong khách điểm dao động kịch liệt.

Bàn tay Chu Phi bưng chén rượu dừng giữa không trung, mí mắt giật giật không báo trước.

Lúc này, sông Tây Mặc vẫn đen kịt, ánh trăng vung vãi tùy ý rơi rắc trên mặt sông, thỉnh thoảng chiếu lên dây trện, tạo ra một ánh phản quang cực nhỏ lướt qua mặt nước.

Sau khi Lý Căn Dung rời 48 trại, việc canh phòng trong trại đương nhiên được nâng cao đến cực hạn, lúc này, dù Ngư lão đang canh giữ giữa sông Tây Mặc nhưng con quái vật lớn vẫn không hề ngơi nghỉ dưới lòng sông. Nếu có người đứng ở giữa sông sẽ nhận ra những tảng đá dưới làn hơi nước đang không ngừng di chuyển vị trí, hễ có người xông vào, dây trện ngay lập tức sẽ bùng lên trời dậy – uy lực đó thậm chí ngay cả Chu Phi cũng chưa từng được thấy, bình thường Ngư lão chỉ dọa nàng chứ không hề thực sự để một cô bé chưa xuất sư chơi đùa với con quái vật hung tàn này.

Nhưng đêm nay, có một người nhẹ nhàng lướt qua mặt sông đầy sát cơ mai phục ấy, đi thẳng đến cái đình nhỏ giữa sông...

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Đào Nguyên

Gió trên sông đột nhiên trở nên dữ dội, thổi mạnh vào đình nhỏ giữa sông, lọ hoa cao gầy trên bệ cửa sổ bất an đong đưa chốc lát, ngã một đầu xuống, hai sợi râu dài trên môi Ngự lão rủ xuống cầm bay tới bên tai, ông bỗng dưng mở mắt.

Lúc này, một bàn tay duỗi ra cực nhanh, vững vàng đón lấy lọ hoa ngã ấy.

Đó là tay của nữ nhân, mười ngón thon thon, trên móng tay là màu sơn rực rỡ, dưới ánh trăng có vẻ hơi ma mị.

Nữ nhân đó dường như rất rõ Ngự lão là người thích soi mói bói móc có thâm niên, bà ta đóng lại cánh cửa sổ bị gió thổi mở toang rồi nhón chân cẩn thận đặt lọ hoa lại trùng khớp sít sao ngay dấu vết cũ, kể đó mới thở nhẹ một hơi, quay đầu chào:

– Sư thúc.

Ngự lão cau mày, nghi hoặc:

– Khấu Đan?

Nếu là bọn hậu bối Chu Phỉ ở đây, có lẽ không hề biết trong trại còn có một nữ nhân tên “Khấu Đan” này, dù chính mắt nhìn thấy cũng chưa chắc biết, mười mấy năm qua, bà ta gần như chưa từng lộ diện trước mặt người khác, là một nhánh duy nhất không hòa đồng với các nhà khác nhưng lại là một mắt xích không thể thiếu trong 48 trại – Minh Phong.

Khẩu Đan chính là chương môn đương nhiệm của Minh Phong.

Cũng chính vì bà ta là một trong những người sáng lập ra dây trận nên mới có thể lặng lẽ không tiếng động vượt qua chàm bấy đây sông.

– Nghe nói đại đương gia đi rồi, con tới xem dây trận thế nào.

Khẩu Đan nói, tự nhiên ngồi xuống trước mặt Ngự lão, lấy trong lồng ngực ra một mảnh lụa lau kỹ một cái ly, tự rót cho mình một ly nước mát.

Bà ta đã đến tuổi trung niên, đôi má từng đầy đả hơi xệ, lúc bà ta cười, không thể nào che được nếp nhăn nơi khóe mắt nhưng lại mang một nét đẹp lạ – không phải kiểu xinh đẹp của các thiếu nữ quyến rũ bẩm sinh, cũng không phải kiểu diễm lệ chói mắt của Nghê Thường phu nhân Vũ Y ban, ngũ quan bà ta không phải không tỳ vết nhưng khi bà ta thoáng mang ý cười nhìn sang, người khác rất khó không bị thu hút bởi ánh mắt bà ta, đôi mắt ấy từ con người ra ngoài dường như do tầng tầng lớp lớp bí mật mịt mờ trùng điệp tạo nên, có một nét quyến rũ huyền bí khó nói thành lời.

Ánh mắt Ngự lão từ từ nhìn vào mảnh lụa bà ta đã dùng, Khẩu Đan lập tức hiểu ý, gấp mảnh lụa ấy thành một hình vuông vức đặt ở góc bàn.

Ngự lão cả ngày bị Lý đại đương gia không câu nệ tiểu tiết và Chu Phi cố ý phá phách đầy đoạ, ngược lại có chút không quen được người khác chiều theo, hơi lúng túng ho khan một tiếng, nói:

– Thực ra ta cũng không xoi mói tới vậy đâu, con cứ tự nhiên là được.

Khẩu Đan cười nói:

– Dạ không dám, làm nghề của chúng ta, đầu mũi đao liếm máu, mỗi người có sự cố chấp quái dị riêng, chút cố chấp nho nhỏ ấy giống như dân chúng khi gặp khó khăn sẽ cầu thần vái Phật vậy, là một loại phò thác

không thể thiếu. Người khác không biết thì không trách, nhưng điệt nữ sao có thể không hiểu chuyện như người ngoài?

Ánh mắt Ngự lão lướt qua móng tay đỏ kiêu diễm của bà ta, nở nụ cười keo kiệt hiểm hoi, rút hai chân đang khoanh lại xuống, thu lại tư thế ngũ tâm hướng thiên (1) của mình, hơi cảm khái gật đầu nói:

– Bao nhiêu năm không sống những ngày tháng đó rồi, Minh Phong lâu từ khi thoái ẩn về 48 trại chẳng khác nào rửa tay gác kiếm, bây giờ ta chẳng qua là một người nhàn rồi trông ao cá thôi, chút tật cũ kia chỉ là nhất thời không sửa được, không cần nhân nhượng.

(1) Ngũ tâm hướng thiên: một tư thế ngồi thiền.

Ông nói, gắng gượng đè xuống chút sức lực như mắc ở cổ họng, cố ý đưa tay làm loạn vị trí mấy cái ly trên bàn.

Khấu Đan nhìn dáng vẻ cứng ngắc của ông thì vừa lắc đầu vừa cười, lại xếp ly chỉnh tề như cũ:

– Sư thúc, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, thúc hà tất làm khó chính mình? Con đâu phải người ngoài.

Ngự lão khựng lại, như cười như không nhìn bà ta, hỏi:

– Nếu đã không phải người ngoài, sao còn bắt chước nói lời hàm súc như sư thúc con?

Khấu Đan dường như hơi ngượng, buông mí mắt:

– Sư thúc, con gọi thúc là sư thúc, đại đương gia vì giao tình với lão trại chủ nên cũng gọi thúc là sư thúc, như vậy xem ra vẫn là con được hời. Nhưng đôi lúc con nghĩ, người như chúng ta và người như bọn đại đương gia suy cho cùng là khác nhau, họ sống trong ánh nắng ban ngày, trời quang

trắng sáng, còn chúng ta sống trong bóng tối ban đêm, lặng thầm không dấu vết, sống với nhau hoàn toàn không hợp, hà tất miễn cưỡng ở cùng nhau?

Ngư lão cười nói:

– Người trẻ tuổi, nghe sóng lớn bên ngoài trời dậy, không chịu nổi tịch mịch chứ gì.

Khấu Đan liếm nhẹ khóe môi, nhỏ giọng nói đầy thâm ý:

– Sư thúc, thúc có từng nghe thích khách “tránh họa” bao giờ chưa, với thích khách, thế đạo càng loạn càng tốt, không phải sao? Năm xưa khi thúc và sư phụ nhất quyết theo lão trại chủ thoái ẩn về 48 trại, trong lòng diệt nữ vẫn mang nỗi nghi ngờ – đao cất lâu sẽ gỉ sét đấy.

Ngư lão gật đầu, không tỏ rõ ý kiến:

– Không sai, năm xưa là ta và sư phụ con đưa ra quyết định thoái ẩn, bây giờ sư phụ con đã mất, nhiều năm qua đi, con mới là chủ nhân Minh Phong lâu đương nhiệm, con muốn thế nào, ta sẽ không can thiệp quá nhiều, nếu Minh Phong muốn rời khỏi 48 trại tự lập môn hộ cũng không khó, Lý đại đương gia xưa nay đều là đi ở tùy tâm, nếu thực không được thì đợi nó về, ta sẽ nói với nó giúp cho.

Nụ cười trên mặt Khấu Đan không thay đổi, giọng nói rất ngọt, hầu như mang theo chút nũng nịu, nói:

– Chuyện này là đương nhiên, năm xưa Chu tiên sinh rời đi, đại đương gia còn không cản, há sẽ cản chúng con? Sư thúc, thúc biết diệt nữ hỏi không phải chuyện này mà.

Ngư lão nhìn bà ta, nụ cười nơi khóe miệng dần thu lại, đôi gò má cụp xuống bỗng chốc trở nên nghiêm khắc.

Khấu Đan duỗi ngón tay thon dài, trên móng tay cái của bà ta có một dấu ấn hoa văn sóng nước nhỏ, được ấn lên lúc sơn móng tay chưa khô:

– Đây là con ấn riêng của sư phụ mà khi còn sống không cho phép ai đụng vào, lão nhân gia chưa từng nói với con nó là gì, sư thúc, con biết trên đời này tuyệt đối không chỉ một người có dấu ấn này, chỉ là mọi người đều nhất trí giữ kín nó thôi. Năm xưa sở dĩ Minh Phong lâu thoái ấn 48 trại tất nhiên là cùng với dấu ấn này có...

– Khấu Đan.

Ngư lão ngắt lời bà ta, lạnh lùng nói:

– Con muốn đi cứ đi, còn dám nhắc thêm một câu về hoa văn sóng nước thì đừng trách ta trở mặt với con.

Khấu Đan sững sờ:

– Sư thúc, con...

Ngư lão đứng dậy, kéo mở cửa ra:

– Dây trận rất tốt, con thấy rồi đấy, dù đích thân Bắc Đẩu tới cũng có thể bị nó cắt thành thịt vụn, không còn sớm nữa, con đi đi.

Khấu Đan thở dài, cúi đầu cụp mi đứng dậy hành lễ:

– Sư điệt lăm mồm, sư thúc đừng trách.

Ngư lão lạnh lùng đứng bên cửa.

Khấu Đan nhanh chóng liếc nhìn ông, chỉ sợ chọc giận ông, bà ta tiến thêm một bước, khẽ nói:

– Rượu hoa quế năm nay các đệ tử ủ ngon lắm, hôm khác con mang tới hai hũ cho thúc nếm thử.

Sắc mặt Ngư lão lúc này mới dịu lại, gật đầu rất nhẹ với bà ta.

Khấu Đan lại tiến thêm một bước, lần này, trên gương mặt cúi đầu của bà ta dần dần nở nụ cười quái dị, giọng càng lúc càng nhẹ.

– Nếu sư phụ và sư thúc năm xưa đã quyết định ở lại thì chắc chắn có nguyên nhân, cũng chắc chắn không hại chúng con, chuyện không thể nói, con sẽ không hỏi nữa, trở về sẽ lau móng tay này, di vật của sư phụ, con cũng sẽ...

Lúc bà ta nói nửa câu đầu, Ngư lão khó tránh hồi tưởng lại chuyện quá khứ, thờ dài như có như không, ánh mắt phút chốc như trôi về nơi khác. Chỉ trong khoảnh khắc phân tâm ấy, Khấu Đan giống như muốn đưa tay dịu ông, bàn tay nhỏ nhắn xinh xắn dán lên sau lưng ông...

Liền sau đó, toàn thân Ngư lão chấn động, ông trở tay quét một chưởng ra ngoài.

Dường như Khấu Đan sớm đã có chuẩn bị, chân xoay mấy vòng, tránh ra ngoài hai trượng không chút sứt mẻ, khóe môi đỏ tươi như màu sơn móng tay nhẹ nhàng hé mở, lộ hàm răng trắng như tuyết, trên đầu ngón tay bà ta, ngân châm nhỏ như lông trâu lóe ánh sáng xanh u xẹt qua, bà ta ung dung nói tiếp:

– ...giữ gìn thật kỹ.

Thích khách đứng đầu thiên hạ xuống tay cực ác, lạnh lẽ không chừa lại chút đường lui, kịch độc gặp máu chết ngay ghim một cây vào huyết quản, một cây vào kinh mạch, không mảy may sai lệch. Một chưởng theo bản năng của Ngư lão xuất phát từ cơn giận trong nháy mắt làm tăng tốc độ đột phát tác, khí đen tức khắc bốc lên mặt, ông không thể tin nổi tròng nữ

nhân ban này còn nói cười nhẹ nhàng với mình, muốn nói gì đó nhưng giật mình nhận ra đầu lưỡi đã tê cứng, tứ chi co quắp không thể nào khống chế.

Khẩu Đan hơi nghiêng đầu, khóe mắt hiện nếp nhăn nhỏ bé, khẽ nói:

– Người như sư thúc, lặng lẽ canh giữ một con sông lạnh lẽo suốt hai mươi năm, điều không muốn nói sẽ không nói, chút chùng mực này sư diệt vẫn có, chắc chắn không thể lấy được bí mật Hải Thiên Nhất Sắc từ chỗ thúc, vậy thì con không hỏi nữa.

Chớp mắt, sắc mặt Ngự lão đã không còn hơi thở, toàn thân cứng ngắt, có thể cảm nhận được thân thể đang chết dần từng chút một từ chỗ eo lan ra.

Khẩu Đan bước về trước, “điều” Ngự lão như một vãn bối hiếu thảo, đưa ông lên trên ghế, lại xếp cho ông một tư thế ngồi thiền, sau đó cung kính đứng một bên.

Gió trên sông càng lúc càng lớn, thổi lên những sợi dây trần đan nhau phức tạp trên mặt nước, chốc chốc lại phát ra tiếng ong kêu nho nhỏ, hai người trong đình một ngồi một đứng, lặng im không tiếng động, tựa như một bức tranh cô đọng giữa màn đêm.

Cuối cùng, Ngự lão hơi co giật nhẹ một cái, hơi thở cuối cùng mắc trong cuống họng, con người đục ngầu từ từ giãn ra.

Khẩu Đan kiểm tra ngực và cổ ông, xác định ông không còn chút sức sống nào mới rút từ trong lòng ra một cây châm dài châm vào đỉnh đầu Ngự lão, dường như muốn phong bế ngay cả khả năng làm cương thi vùng dậy của ông.

Sau đó bà ta lùi về sau một bước rất khuôn phép, khẩu đầu với Ngự lão một cái, nói:

– Sư thúc, nếu thúc trên trời có linh thiêng, gặp được sư phụ con, đừng quên thay con chào một tiếng với lão nhân gia. Lão nhân gia tự mình thoát ải thì cũng thôi, nhưng mười năm trước vì để bản vẽ dây trận 48 trại không rơi vào tay kẻ khác mà không ngại gian khổ bắt con về, khó khăn lắm con mới tìm được một nam nhân tâm đầu ý hợp, muốn đường đường chính chính làm người một lần, thế mà đều bị hủy trên tay ông ấy. Được, nếu đã như vậy, diệt nữ liền quay về làm quý, cũng xem như không phụ phó thác của ông ấy, thúc nói có đúng không?

Người chết đương nhiên không thể trả lời bà ta nữa, Khấu Đan cười khẽ, ống tay áo phủ đi bụi đất trên người, xoay người đẩy mở một mặt tường trong đình nhỏ giữa sông, toàn bộ trái tim của dây trận khổng lồ rắc rối phức tạp đều ở trong đó. Bà ta giống như đang chọn nữ trang, tiện tay chọc chọc vài chỗ, dây trận trong sông Tây Mạc phát ra một tiếng thở dài nặng nề rồi chậm rãi chìm xuống dưới làn nước tối tăm vô hạn.

Con chó dữ hung mãnh ấy, lặng lẽ ngủ say.

Trong đêm tối, các bóng đen ẩn nấp đã lâu ở bờ sông Tây Mạc thi nhau nhảy xuống, Khấu Đan nhẹ nhàng thở ra một hơi, bà ta chờ ngày này đã lâu rồi – nếu không phải Lý Cẩn Dung dưới tình huống không biết gì cả phải ra mặt đón nhận gia quyến Ngô gia thì “bên kia” cũng chưa chắc nỡ bỏ vốn liếng để động tới 48 trại vững như thành đồng này.

Bà ta ngẩng đầu, nhìn về phía dây trận thông xuống bên vách đá mà ánh sáng có thể thấy được, mỉm cười...

Nói đi cũng phải nói lại, một góc đào nguyên trong kẻ hờ bấp bênh vô định, thật có thể trường tồn sao?

Chuyện này không khỏi quá ngây thơ rồi.

Lúc này, trong trấn nhỏ dưới núi, Tạ Doãn nghi hoặc đẩy cửa sổ bị gió thổi đóng lại mở ra lần nữa, nheo mắt nhìn ra xa về phía 48 trại, quay đầu

hỏi Chu Phỉ:

– Trại các cô ngày nào cũng người qua kẻ lại, đâu đâu cũng có người tuần núi, bầy chim dễ dàng bị hoảng sợ như vậy sao?

Lời hăn chưa dứt, lại một bầy chim lao lên trời, ngõ ngàng lượn quanh trên bầu trời như loài chim di trú, tiếng chim thảm thiết vang vọng thật xa.

Chu Phỉ vô thức giữ chặt Vọng Xuân Sơn bên hông.

Đúng lúc này, đèn đuốc mấy trạm gác liên tiếp tắt ngúm, 48 trại cách đó không xa đột nhiên đen kịt, chỉ còn lại bóng đen trong màn đêm, Chu Phỉ không kìm được nín thở.

Tạ Doãn hơi nghiêng tai, lẩm bẩm:

– Đây là tiếng gió hay là...

Chu Phỉ lập tức hét với hăn:

– Suytttt.

Cơn gió xa xa băng qua dãy núi và rừng rậm bạt ngàn vốn đã vô cùng chói tai, phải nghe kỹ mới nhận ra tiếng còi trong đó.

Tuy Chu Phỉ không rõ nguyên do nhưng trái tim thành linh đập điên cuồng, lòng bàn tay phút chốc toát đầy mồ hôi lạnh, nàng quay đầu chạy lên lầu đập cửa phòng Mã Cát Lợi.

Người đủ tư cách hộ tống Lý Nghiên, ngoại trừ rất được Lý Căn Dung tín nhiệm, đương nhiên cũng phải có bản lĩnh.

Tuy Mã Cát Lợi bị Chu Phỉ gọi dậy giữa đêm hôm khuya khoắt, trên người còn chút mùi rượu nhưng nghe xong dăm ba câu của nàng kể rõ ngọn

nguồn thì lập tức tỉnh táo, đoàn người hộ tống trong nháy mắt đã tề tụ đông đủ bên cửa sổ đại sảnh.

Trừ Lý Nghiên dụi dụi mắt không hiểu tình hình, ngay cả Ngô Sở Sở cũng bắt đầu cảnh giác lo sợ.

– Trước tiên để đồ đạc lại.

Mã Cát Lợi gọi một tùy tùng ở lại để trông coi hành lý và ngựa, sau đó nói:

– Những người khác theo ta lập tức lên đường.

Lúc này Chu Phi cuối cùng cũng hơi do dự, lần đầu tiên đưa ra ý kiến cá nhân trước mặt Mã Cát Lợi:

– Mã thúc, Sở Sở và A Nghiên...

Lời nàng chưa dứt, Ngô Sở Sở đã nhìn nàng với ánh mắt cầu khẩn, Ngô Sở Sở vô số lần tưởng mình đã quen với cuộc sống chạy trốn đêm khuya, nhưng có lẽ từ sau khi gặp được nhóm Mã Cát Lợi ở Thiệu Dương, mấy tháng hành trình đều quá an toàn nên trong tình huống đột phát, nàng ấy không khỏi bắt đầu hoảng sợ, theo bản năng hi vọng được đi cùng Chu Phi.

Chu Phi hiểu ý nàng ấy, nhất thời có chút trù trừ.

Nhưng Mã Cát Lợi nói như đinh đóng cột:

– Đi theo hết, đại đương gia lệnh cho ta hộ tống A Nghiên, dọc đường ta không rời một tấc, nếu trong trại xảy ra chuyện gì thì trấn này cũng chưa chắc an toàn, chuẩn bị ngựa xong chưa? Mọi người nhanh lên!

Trong lòng Chu Phi thoáng cảm thấy không ổn nhưng công nhận Mã Cát Lợi nói có lý, lúc đó trong thành Hoa Dung, không phải nàng cũng cho

rằng nhóm Thần Phi sư huynh ở khách điểm là rất an toàn sao?

Nhưng sau đó đã xảy ra chuyện gì?

Chu Phi không dị nghị, Lý Nghiên và Ngô Sở Sở lại càng không, Tạ Doãn là người ngoài không tiện lên tiếng, hắc cau mày, nhân lúc người khác không chú ý, lấy trong ngực ra một hộp ngân châm nhỏ cài trên tay áo của mình.

Vào thời điểm đặc biệt không hơi đâu để ý có đối chiếu lệnh bài lên núi xong chưa, đoàn người nhanh chóng lên ngựa lao về phía 48 trại, không hề ngơi nghỉ chạy tới dưới chân núi.

Lúc này đã gần nửa đêm.

Trong lòng Chu Phi trầm xuống – trạm gác tầng đầu tiên không một bóng người!

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Phản Loạn

Mã Cát Lợi đưa tay ngăn Chu Phỉ suýt xông lên:

– Lỗ mãng cái gì, cẩn thận!

Nói rồi, ông thận trọng xách trường kiếm trong tay, đưa mắt ra hiệu cho người khác.

Các đệ tử được huấn luyện nghiêm chỉnh bước lên, mọi người tản ra để có thể vừa canh gác cho nhau vừa tự mình tìm tòi chốc lát, chợt có người kêu lên:

– Mã tổng quản!

Mã Cát Lợi dẫn người qua xem, thấy cổng sắt trạm gác đầu tiên nhìn như khép nhưng không hề đóng chặt, thi thể các đệ tử trạm gác được xếp thành hàng chỉnh tề sau cổng, toàn bộ đều bị một kiếm cửa cổ gọn gàng lưu loát, vết thương ngoại trừ chí mạng thì không có gì lạ, căn bản không nhìn ra được là kiếm pháp của nhà nào.

Mã Cát Lợi sa sầm mặt bước về trước một bước, đưa tay thăm dò trên thi thể, dè dặt giọng:

– Không có phản kháng, không có vết thương khác, thi thể vẫn còn ấm.

Nếu là trước đây, Chu Phỉ chắc chắn không nghe ra ông có ý gì, nhưng sau khi xuống núi hơn nửa năm quay về, nàng có thể trong nháy mắt hiểu

được ẩn ý của Mã Cát Lợi – kẻ giết người rất có thể là người mình trong 48 trại, vả lại còn chưa đi xa.

Đây là... 48 trại lần thứ hai nội loạn?

Lý Nghiên bị gió đêm lạnh thổi rùng mình, sau lưng nổi một lớp da gà, không kìm được lùi về sau một bước, vừa vặn giẫm lên cành cây “rắc” một tiếng.

Mã Cát Lợi bị âm thanh này kinh động, tay cầm kiếm khẽ run, quay đầu nhìn Lý Nghiên.

Lý Nghiên cố sức lấy hơi, run run nói:

– Xin... xin lỗi...

Mã Cát Lợi nhìn Lý Nghiên, thở dài, thần sắc bình thường lại, tiếp đó hình như hơi do dự, quay đầu nói với Chu Phỉ:

– Ta sai rồi, không nên đưa họ tới, A Phỉ, ta cho con vài người, con dẫn khách và muội muội mau trốn xa một chút, con có thể...

Ông còn chưa nói xong, Lý Nghiên đột nhiên như con thỏ bị hoảng sợ nhảy lên chạy tới bên cạnh ông.

Người ở đây ngoại trừ Ngô Sở Sở thì thính lực đều không yếu, lập tức nghe được tiếng bước chân hỗn loạn từ xa xa truyền đến.

Mọi người lập tức cảnh giác, Mã Cát Lợi theo bản năng che chở Lý Nghiên phía sau, đúng lúc này, người tới thở hỗn hển hiện ra, lên tiếng:

– Người tới là ai? Dám tự tiện xông vào 48 trại... hả? Mã tổng quản, không phải ông đi Kim Lăng ư, sao giờ lại về rồi?

Lời này vừa thốt, Lý Nghiên thở phào một hơi, ra sức vỗ vỗ ngực, mọi người tuy đều chưa buông bỏ cảnh giác nhưng cũng hơi thả lỏng, chỉ có tấm lưng Mã Cát Lợi vẫn căng thẳng, nắm chặt kiếm trong tay.

Chu Phi nheo mắt nhìn đệ tử tuần đêm lạ mặt này, nhẹ giọng hỏi:

– Đây là môn hạ của phái nào?

Xung quanh chưa kịp trả lời thì người nọ đã chạy tới trước mắt, khom người thi lễ với Mã Cát Lợi, tự giới thiệu:

– Văn bối là đệ tử đời thứ ba của Minh Phong...

Minh Phong... Minh Phong lâu?

Bỗng dưng Chu Phi nhớ tới câu chuyện mà Ân Bái kể trong mật đạo Hành Sơn.

Trong nháy mắt, nàng không kịp suy nghĩ mối liên hệ trong đó, theo bản năng nhắc Vọng Xuân Sơn, cùng lúc đó, khóe mắt nàng thấy ánh bạc lóe lên, nàng đẩy người bên cạnh ra, vào lúc mọi người còn chưa phản ứng lại, “Phong” tự quyết đã cuốn ra ngoài.

Sống đao Vọng Xuân Sơn va phải thứ gì đó, một lọn tóc mai Chu Phi phất phơ bị cắt đứt, cảm giác quen thuộc khiến Chu Phi lập tức biết ngay nó là gì – dây trong dây trận!

Mã Cát Lợi kinh hãi nói:

– A Phi không thể lỗi...

Chữ “mãng” còn chưa ra khỏi miệng, Chu Phi thành linh ép trường đao trong tay xuống, “Bất Chu Phong” gần như không chút chuyển ngoặt đã bước sang “một đao trấn núi”, “vút” một tiếng – dây trận ở đây dầu sao

cũng không thể so với loại liên kết chặt chẽ với đá tảng như trong sông Tây Mạc, bị một đao của nàng ép cong.

Tạ Doãn đột nhiên lấy trong ngực ra một viên pháo hoa giống hệt viên hắc dulong ở Hành Sơn phóng lên.

Pháo hoa phút chốc bay lên trời, nổ ra ánh trắng giữa bầu trời tĩnh lặng của 48 trại, cũng khiến cho mấy kẻ ẩn nấp trên ngọn cây hai bên hầu như hòa thành một thể với cây cỏ không còn chỗ che thân.

Hóa ra họ dùng một người để thu hút sự chú ý, thích khách chân chính sớm đã mai phục xong xuôi – hèn gì mấy người trạm gác đều chết trong câm lặng.

Vọng Xuân Sơn trong tay Chu Phi mơ hồ hơn sợi dây gọt vàng chém ngọc một bậc, ép sợi dây biến hình, sau đó nàng quát khẽ một tiếng, hai người “giật dây” trước sau lăn xuống khỏi cây, nàng dùng một chiêu đã đặc thủ, Vọng Xuân Sơn lướt qua tầng tầng dây, hung hãn lao vào trận của mấy sát thủ Minh Phong, trường đao trong tay nàng biến chiêu lần nữa, lần này là “Trảm”!

Lưới dây trận chưa thành hình không chịu nổi sự sắc bén đó, nhất thời nát vỡ dưới đao nàng, dây văng tứ tán, cũng trói cả người giật dây vào, Lý Nghiên che mắt nhưng không kịp, đã nhìn thấy hai cái đầu lâu bay lên ở khoảng cách gần.

Mà dư uy Phá Tuyết đao trong tay Chu Phi chưa hết, trực tiếp đặt trên cổ họng tên đệ tử Minh Phong chạy tới thu hút tầm mắt kia.

Tất cả mọi người phía sau Mã Cát Lợi đều bị ba đao nhanh nhẹn này làm sợ ngây người.

Lúc Chu Phi ở bên ngoài, không hiểu sao vận may lại kém đến thế, ngày nào cũng phải trấn trở giữa các đại cao thủ nên rất chật vật, căn bản

không có thời gian rảnh để biết về sự tiến bộ thần tốc trong Phá Tuyết đao của chính mình.

Bây giờ nàng cũng không thấy biểu cảm kinh hãi của mọi người phía sau, lưỡi đao đặt trên cổ tên thích khách, lạnh lùng nói:

– Ai sai khiến người?

Thích khách Minh Phong nọ nhìn nàng, khẽ “ồ” một tiếng, than thở:

– Lại là Phá Tuyết đao, số mệnh.

Kế đó ánh mắt hắn ta dời khỏi mặt Chu Phi, không biết nhìn vào chỗ hư không nào đó phía sau nàng, nở nụ cười quái dị rồi bất ngờ lao về trước. Chu Phi muốn thu tay đã không còn kịp nữa, thích khách nọ cứ thế mang theo nụ cười tự đâm vào đao nàng mà chết!

Chu Phi khẽ run lên, đúng lúc này, một ánh lửa pháo hoa còn chói mắt hơn cái của Tạ Doãn được phóng lên trời từ sau núi.

Không biết là ai lớn tiếng nói:

– Sông Tây Mặc! Đó là sông Tây Mặc!

Giữa lúc đêm khuya, Lý Căn Dung ở bên ngoài nhưng không hề ngơi nghỉ, lòng băn khoăn hết chuyện này đến chuyện khác, bàn tay lật một quyển du ký miêu tả về cố đô.

Người ta hay nói “ba mươi năm đầu ngủ không tỉnh, ba mươi năm sau tỉnh không ngủ” – người trẻ tuổi đa phần tham ngủ, sau khi có tuổi mới càng ngày càng ngủ ít đi.

Lý Căn Dung có một bí mật không lớn không nhỏ, từ năm 18 19 tuổi bà đã bắt đầu mất ngủ, hai mươi năm nay cũng từng thử điều trị mấy lần nhưng không hiệu quả, may mà người tập võ thân thể cường tráng, thực sự

ngủ không được thì cùng lắm ngồi thiền điều hòa hơi thở đến hừng đông, cũng không làm lỡ chính sự ngày hôm sau.

Lúc này, Lý Cẩn Dung đã dẫn người rời khỏi đất Thục, dọc đường không khỏi nghe được “công tích vĩ đại” của nhân vật phong vân mới nổi Chu Phi, nhưng khác với tưởng tượng của Chu Phi, bà không nổi trận lôi đình mà ngược lại có chút lo âu.

Lý Cẩn Dung nghe mấy phiên bản truyền thuyết, phản ứng đầu tiên không phải là khó hiểu Chu Phi lừa gạt người ta thế nào với Phá Tuyết đao kia – mà là rất cuộc vì nguyên nhân gì khiến Chu Phi không ở bên cạnh Vương lão phu nhân.

Chu Phi không phải Lý Nghiên, từ nhỏ thích yên tĩnh nhiều hơn, sẽ không làm ra loại chuyện vô duyên vô cớ chạy loạn lung tung.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì mới khiến Chu Phi thoát khỏi tầm mắt trường bối?

Đặc biệt là chuyện trong thành Hoa Dung, các phiên bản truyền thuyết được thổi phồng càng lúc càng lớn.

Trong đó, Chu Phi thuận lợi chạy thoát ngay dưới mắt hai vị sát thần Tham Lang, Lộc Tồn như thế nào không quan trọng, dù sao theo những điều tiếp sau trong câu chuyện thì Chu Phi thoát vô cùng thành công, không cụt tay không gãy chân – nhưng điều khiến Lý Cẩn Dung nghĩ không thông là, võ lâm Trung Nguyên rốt cuộc có ai đáng cho hai kẻ Thảm Thiên Khu và Cừu Thiên Cơ hợp lực vây bắt?

Trong mấy lời đồn kỳ bí kia, có một vài lời đồn nhắc tới người nhà của Ngô tướng quân.

Tuy gia quyến phản tướng đương nhiên sẽ bị Bắc triều truy nã nhưng đó chẳng qua là cô nhi quả phụ tay trái gà không chặt, tùy tiện vài tên binh

tôm tướng tép cũng có thể giết họ dễ như trở bàn tay, cần gì phải điều động hai đại Bắc Đẩu... thậm chí là Tham Lang đích thân tới?

Chó của Tào Trọng Côn ăn no rừng mỡ ra ngoài tiêu cơm sao?

Lý Căn Dung thoáng cảm thấy mình có lẽ đã bỏ sót thứ gì, nhưng suy đi nghĩ lại, bà phát hiện toàn bộ sự việc đều ẩn trong một lớp sương mù dày đặc, mà từ đầu đến cuối bà luôn không nắm được điểm mấu chốt.

Bà đặt quyển du ký nửa ngày không lật được một trang qua một bên, dùng sức day day giữa trán... mình rốt cuộc đã bỏ sót thứ gì?

Đúng lúc này, có người bên ngoài kêu lên:

– Đại đương gia!

Lý Căn Dung lập tức thu lại biểu cảm hoang mang không chút dấu vết, hơi nghiêng đầu, cất giọng:

– Vào đi.

Bà chưa nghỉ ngơi, cửa phòng chưa cài, ở bên ngoài đẩy nhẹ là mở ra, vị nữ đệ tử giúp bà làm việc vặt vợi vàng xông vào. Lý Căn Dung xấu tính không chỉ ngày một ngày hai, đệ tử có thể đi theo bên bà chắc chắn vô cùng lanh lợi và biết chừng mực, rất hiếm khi lỗ mãng như vậy.

Lý Căn Dung nhướng mày, vẻ mặt dò hỏi không kiên nhẫn.

Đệ tử kia nói:

– Người mau xem là ai tới này!

Một người từ phía sau nữ đệ tử bước nhanh ra, kêu:

– Cô cô!

Lúc này, Lý Căn Dung bị giật mình sâu sắc, hồi lâu mới tìm về lại giọng nói của mình:

– ...Thịnh nhi?

Dù là nam nhân lớn muộu thì tới 17 18 tuổi, về cơ bản sẽ không còn thay đổi gì long trời lở đất nữa, nhưng khi Lý Thịnh đứng trước mặt bà, Lý Căn Dung suýt không nhận ra.

Hắn gầy đi hai vòng, đầu bỗng cao thêm một đoạn.

Ở nhà, tuy Lý Thịnh không thể gọi là kiêu căng nhưng ít nhiều có chút tính công tử, quần áo tóc tai tất nhiên phải chỉnh tề ngay ngắn, đứng ở đâu cũng phong độ ngời ngời, hận không thể dán bốn chữ “Lý đại thiếu gia” lên trán. Nhưng người thanh niên đứng trước mặt Lý Căn Dung bây giờ trông không khá hơn kẻ ăn mày là bao, hai thanh đoản kiếm đã mất đi một nửa – chỉ còn lại một miếng sắt mất vỏ, lấy dây thừng rơm quấn vài vòng.

Mặt hắn gầy đến mức chỉ còn lại lớp da, miếng vải rách rưới quấn bên xương má, trên mặt còn một mảng đen không biết do quẹt phải tro bụi hay vết thương đóng vảy để lại, môi rách mấy chỗ, loáng thoáng có thể thấy máu thịt trong đó, chỉ có ánh mắt là cứng rắn hơn không ít, thậm chí dám nhìn thẳng vào Lý Căn Dung.

– Rót cho nó cốc nước.

Lý Căn Dung căn dặn rồi luôn miệng hỏi:

– Sao con lại ở đây một mình? Sao lại biến thành như vậy? A Phi đâu?

Lý Thịnh giống như bị khát dữ dội, ngay cả câu “đa tạ” cũng không để ý nói, bưng cốc lên liền đổ luôn vào họng, không biết sao mà động tới vết rách trên môi, mặt thoáng vẻ đau đớn nhưng không kêu ra tiếng. Lý Thịnh

nhanh chóng uống xong, đặt cái cốc rỗng không thừa một giọt qua một bên, nói:

– A Phỉ không đi chung với con. Việc này nói ra rất dài, cô cô, con nói đơn giản nhé, có một vị tiền bối tên “Xung Vân Tử” nhờ con chuyển đến cô cô một câu.

Lý Căn Dung:

– ...Cái gì?

Cái tên này khiến bà không thể không khiếp sợ, vì phong thư có hoa văn sóng nước nhưng nói không rõ ràng kia chính là được kí tên “Xung Vân Tử”, chương môn Tề môn ẩn cư, cũng là bạn cũ mấy chục năm của lão trại chủ.

– Ông ấy nói câu này cho cô cô nghe là để phòng ngừa, nếu cô cô nghe không hiểu là tốt nhất.

Lý Thịnh cau mày rất rõ, hình như đến bây giờ vẫn không hiểu lão đạo sĩ có ý gì:

– Câu đó là “năm tháng không thể quay ngược, người chết không thể sống lại, chuyện quá khứ nếu đã là kết luận được đóng nắp quan tài, đào mộ lôi nó ra chắc chắn không có ý tốt, đại đương gia, bất luận người khác nói gì với con, đừng tin, hãy nhớ, đừng truy cứu”... Sư tỷ, phiền tỷ cho đệ thêm cốc nước.

Lý Thịnh nói một hơi tới đây, cổ họng khó chịu, hắt ra sức ho mấy cái, gần như nếm ra được mùi máu.

Lý Căn Dung không chút biến sắc hít một hơi, dưới vẻ mặt bình tĩnh là trong lòng sôi sùng sục.

Xung Vân Tử đạo trưởng của Tề môn đã cắt đứt liên hệ với 48 trại từ lâu, nhưng trước sau trong vòng mấy tháng lại truyền đến cho bà hai phong thư, một phong viết trên giấy nhờ Chu Dĩ Đường chuyển giao, một phong khác truyền qua miệng đứa cháu ruột được bà nuôi lớn từ nhỏ, mà nội dung hai phong thư này lại mâu thuẫn với nhau, hoàn toàn trái ngược!

Nếu không phải lão đạo sĩ kia của Tề môn bị điên thì trong hai phong thư này ắt có một phong có vấn đề.

Lý Thịnh không để ý tới sự trầm ngâm không nói của bà, nhanh chóng nói tiếp:

– Còn một việc nữa, cô cô, lúc đi đường, Đặng Chân sư huynh từng nói kỹ với con vị trí các trạm ngầm dọc đường, khi đó Bắc Đẩu hoành hành ngang ngược ở giao giới Nam Bắc, con tránh né mũi nhọn, bất đắc dĩ mới vòng qua đất Nam triều, dừng chân ở Hành Dương. Vì sợ hòng việc nên lúc đó con định viết một phong thư thông qua trạm ngầm ở Hành Dương để đưa cho cô cô, không ngờ trạm ngầm ở Hành Dương sinh lòng phản bội... con không biết là thế lực nào, kẻ xúi giục là ai, lúc đó không kịp truy cứu, suýt bị họ bắt lại, khó khăn lắm mới trốn ra được, bị người ta truy sát suốt đường tới đây – không phải kiểu truy sát bình thường, một mình con không dính líu tới ai hết, lẽ ra ẩn nấp trong phố chợ hay ngoài hoang dã đều rất dễ, nhưng cô cô, con nghi ngờ người họ điều động là thích khách nghiêm chỉnh, trong trạm ngầm Hành Dương có người của Minh Phong hay không?

Trạm ngầm của 48 trại phân bố khắp nơi đều là các môn phái chia nhau đóng giữ, mọi người không phân biệt với nhau, bởi vậy người trong trạm ngầm đều hỗn tạp.

Nhưng Lý Căn Dung biết, Minh Phong luôn hành động độc lập.

Đây là quy tắc cũ mà các trưởng lão trong trại đều biết.

Lý Căn Dung không phải không muốn thay đổi, nhưng một là người của Minh Phong bề ngoài đều rất quái gở, hai là... dù nghe vô cùng kỳ lạ, nhưng đây là quy tắc cũ do đích thân lão trại chủ Lý Chủy đặt ra.

Mà trong các thư từ quan trọng của 48 trại, nếu dùng tiếng lóng, đề phòng bị người khác phá giải, thì thư từ qua lại luôn không đi cùng một con đường.

Chẳng hạn như từ Thục Trung đi Kim Lăng có hai con đường, một đường là sau khi rời Thục thì dừng lại ở trạm ngầm Thiệu Dương, một đường khác trùng hợp chính là Hành Dương! Lá thư Xung Vân Tử nhờ Chu Dĩ Đường chuyển giao chính là đi đường Hành Dương, vậy thì khi Lý Căn Dung viết thư cho Chu Dĩ Đường sẽ tránh Hành Dương mà đi đường Thiệu Dương, nếu Chu Dĩ Đường hồi âm cho bà mà bà không nhận được thì chính là nó bị kẹt ở trạm ngầm Hành Dương.

Nếu đúng là trạm ngầm Hành Dương xảy ra vấn đề, vậy...

Lý Căn Dung chợt đứng dậy, bà hiếm khi rời khỏi 48 trại, lần này ra ngoài là muốn chinh đốn lại các trạm ngầm nên đã dẫn theo không ít nhân vật tinh anh... Bà chậm rãi bước mấy bước trong phòng, ra lệnh cho nữ đệ tử luôn ngăn người bên cạnh này giờ:

– Gọi tất cả mọi người lại đây, chúng ta lập tức quay về!

Đệ tử vâng dạ, nhanh chóng chạy đi.

Lý Căn Dung nói với Lý Thịnh đang thở phào một hơi:

– Con đi theo cô cô, kể hết tỉ mỉ chuyện dọc đường cho cô cô biết.

– Cô cô.

Lý Thịnh hơi xấu hổ nói:

– Có đồ ăn không ạ? O... lương khô là được, con có thể cầm vừa ăn vừa kể.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Xung Vân

Nắng hạn gặp mưa rào, buồn ngủ gặp chiều manh, Lý Thịnh thực sự đói lả, cảm giác như mình có thể nuốt được cả con bò, dù bị nhân bánh bao nóng hổi làm bỏng lưỡi, hắn vẫn anh dũng nhai ngồm ngoàm, không hề lùi bước.

Một cái bánh bao xuống bụng như hòn đá nhỏ rơi xuống vực sâu, ngay cả tiếng vang cũng không có, Lý Thịnh ăn liên tiếp năm cái bánh bao to cỡ bàn tay vẫn chưa no, nhưng đã cảm thấy có chút sức, tốt xấu gì cũng không bị một cơn gió thổi bay nữa. Hắn không tiếp tục ăn như hổ đói, gương mặt gầy gò hiện vẻ tâm sự nặng nề một lời khó nói.

Lý Căn Dung vẫn đang chờ hắn đáp lời, Lý Thịnh nhất thời có chút không biết nói từ đâu, theo bản năng tìm chuyện để lại ấn tượng sâu nhất nói với Lý Căn Dung:

– Cô cô biết chuyện Hoắc lão bảo chủ của Hoắc gia bảo qua đời không?

Lý Căn Dung đương nhiên có nghe nói, Hoắc Liên Đào giơ cao lá cờ đại nghĩa “thù hại chết lão bảo chủ không đội trời chung”, trước mắt, ông ta đang du thuyết khắp nơi ở Nam triều, gần như hận không thể khắc bốn chữ “báo thù rửa hận” thành một tấm biển to, chào mời một đám người trực tiếp cùng tạo phản.

Lý Căn Dung gật đầu:

– Tham Lang và Vũ Khúc ở Nhạc Dương liên thủ hỏa thiêu Hoắc gia bảo, chuyện này ta biết.

– Hoắc gia bảo không phải do Tham Lang và Vũ Khúc đốt.

Lý Thịnh nhỏ giọng nói, hơi ngẩng đầu, đường chân trời xa xa bị bóng đêm ngăn trở, lúc này chỉ có thể thấy bóng đêm càng khuya càng nặng, hồi lâu, khi Lý Cẩn Dung đợi đến mức thiếu kiên nhẫn, hắn mới nói tiếp:

– Là Hoắc Liên Đào vì che giấu hành tung của mình nên để Hoắc lão gia lại, lửa là do người nhà họ đốt, con... chính mắt nhìn thấy.

Lý Cẩn Dung hỏi:

– Lúc đó con ở Hoắc gia bảo?

Hoắc lão gia và Lý Chủy qua lại thân thiết, nhưng Hoắc Liên Đào thì không khiến người ta thích lắm, Hoắc lão gia đã mặc kệ Hoắc gia bảo từ lâu, luôn cáo bệnh với bên ngoài, bằng hữu cũ cũng dần không để ý tới Hoắc gia bảo nữa.

Cổ họng Lý Thịnh hơi nhúc nhích, kế tiếp, hắn dăm ba câu kể lại nguyên do mình tìm đủ cách rời khỏi Vương lão phu nhân và những điều trải qua sau đó.

Lý Cẩn Dung:

– ...

Bà nhất thời câm nín, mấy năm nay, trong lòng bà có quá nhiều người, quá nhiều việc, phần lớn là 48 trại, phần nhỏ là Chu Dĩ Đường, còn lại cho các văn bối nhà mình hiển nhiên chỉ là một chuẩn mực khô khan “dạy dỗ nghiêm khắc” – đối với Chu Phi hiển nhiên lại càng hà khắc hơn một chút.

Bà luôn không biết trong lòng Lý Thịnh lại nghĩ như thế.

Những tâm sự thiếu niên này lẽ ra là yếu ớt nhất, khó nói nhất, nhưng Lý Thịnh kể rất bình thản, tựa như đang kể một câu chuyện của người khác vậy.

Lý Thịnh nói:

– Vị trí trạm ngầm trong trại chúng ta, đến chỗ nào đi ra sao, con đều tự cho rằng mình biết rõ. Không ngờ vừa đi thì gặp phải mã tặc, bị ám hại.

Lý Căn Dung hoàn hồn, có chút nghi hoặc, Lý Thịnh mấy năm nay cũng xem như cố gắng, mã tặc nào có thể dễ dàng cướp ngựa của nó?

– Là người của Chu Tước chúa Mộc Tiểu Kiều.

Lý Thịnh giải thích, thấy Lý Căn Dung hơi đờ, cuối cùng trên mặt hắn cũng lộ ra chút nụ cười của thiếu niên, giống như đắc ý vì mình đã dọa người thành công, có điều chút ý cười ấy chỉ thoáng qua rồi thôi, Lý Thịnh nhanh chóng sa sầm mặt, nói tiếp:

– Sau khi Mộc Tiểu Kiều rời khỏi núi Hoạt Nhân Tử Nhân liền trở thành tay chân cho Hoắc Liên Đào, giúp ông ta cướp ngựa vợ vết của cải, lúc đó con bị chúng đánh ngất vứt một bên, chưa đợi chúng quay lại diệt khẩu thì vừa hay gặp Xung Vân Tử tiên bối đi ngang qua.

Lý Căn Dung nói:

– Tề môn không màng thế sự đã lâu, tại sao Xung Vân chương môn ở Nhạc Dương?

Lý Thịnh:

– Vị trí Tề môn sớm đã bại lộ. Xung Vân Tử tiên bối luôn giữ liên lạc với Trung Vũ tướng quân, bên cạnh Ngô tướng quân có tai mắt của Tào Trọng Côn, sau khi chúng hại chết Ngô tướng quân thì lần mò tra ra được

vị trí Tề môn, có điều Tề môn có trận pháp ba tầng trong ba tầng ngoài, chúng nhất thời không phá được. Xung Vân tiền bối dây dưa với họ một trận rồi đưa các đệ tử thừa cơ chạy thoát, tránh đến phụ cận núi Thực Âm, không ngờ bị người khác bán đứng, đành thay bộ đạo bào, giả vờ làm người buôn bán nhỏ bình thường, chia nhỏ ra mới có thể thoát vây.

Một đám đạo sĩ ẩn cư nơi thâm sơn, gần như không tranh đua với đời, cuối cùng chẳng những mất đi đạo quán mà ngay cả bộ trường bào và phất trần cũng không giữ được, Lý Căn Dung vốn định thốn thức nhưng chợt thoáng hiện ra một ý nghĩ đau xót đồng cảm – Tề môn như thế, 48 trại bây giờ không phải cũng y vậy hay sao?

Giọng Lý Thịnh ngắt ngang dòng suy nghĩ của Lý Căn Dung:

– Con không biết tại sao Xung Vân tiền bối một mình đi tới Nhạc Dương, ông không nói gì với con cả. Con khẳng khẳng không chịu về, mặt dày mày dạn đòi đi theo ông... Ông dẫn con cùng đến Hoắc gia bảo, lúc tụi con lén lút lén vào, Hoắc Liên Đào nhận được tin tức từ đâu mà đã chạy rồi, Hoắc gia bảo to lớn biến thành cái vỏ rỗng, tụi con tìm được Hoắc lão bảo chủ không tốn chút sức nào, nhưng ông ấy đã...

Lý Căn Dung nhìn hẩn, truy hỏi trong im lặng.

Lý Thịnh thở dài:

– Ngốc rồi. Không nhớ được gì cả, nói chuyện cũng không rõ ràng, cơm ngày ba bữa phải có người đưa đến trước mặt, đút từng muỗng từng muỗng cho ăn, thế mà còn làm vung vãi, người nhà liền đặt trên cổ ông ấy một cái...

Lý Thịnh lắc đầu, không nhẫn tâm miêu tả tỉ mỉ:

– Nhưng Xung Vân đạo trưởng không biết tại sao luôn nghi ngờ ông ấy giả vờ, con đành phải cùng đạo trưởng mai phục ở Hoắc gia bảo mấy

ngày.

Lý Căn Dung nghi hoặc hỏi:

– Vừa hay nhìn thấy trận hỏa hoạn ở Hoắc gia bảo?

Lý Thịnh gật đầu:

– Cô cô chắc hẳn thấy lạ, con và Xung Vân tiền bối đều ở đó, nếu đã gặp thì vì sao không cứu lão bảo chủ ra. Lúc lửa cháy, lão bảo chủ đang ở trong sân tưới hoa, tưới một chút liền ngớ người một chút, mấy ngày đó ông ấy luôn như vậy, có lúc hoàn toàn ngốc, có lúc lại ngẩn ngẩn ngơ ngơ, bình nước đã tưới hết mà ông ấy vẫn cầm bình không đứng đó, con nghe tiếng hỗn loạn ở tiền viện vọng tới, có người hô to lấy nước, cả Hoắc gia bảo loạn tùm phèo, con vốn muốn đưa ông ấy ra nhưng Xung Vân tiền bối dè con lại, con thấy... Hoắc lão bảo chủ đột nhiên cười.

...

– Nụ cười đó của ông ấy, không si không ngốc, vừa cười vừa lắc đầu, sau đó ông ấy ngẩng đầu nhìn về phía tụi con ẩn nấp. Xung Vân Tử tiền bối hiện thân, hai người một trong viện một ngoài viện, lúc này lửa đã cháy tới nhà, khói đặc mù mịt ập qua, trong lòng con sốt ruột, không biết hai người họ cứ nhìn nhau mãi làm gì... Sau đó Hoắc lão bảo chủ chấp tay với Xung Vân Tử tiền bối ở xa xa, nụ cười dần tắt rồi lại lắc đầu.

Lý Thịnh nói:

– Sau đó có một nô bộc hô hoán lao tới, muốn kéo ông ấy đi nhưng ông ấy chỉ cười to ba tiếng, một chương nhẹ nhàng đẩy nô bộc đó ra ngoài rồi tiện tay hái một bông hoa mới nở, từ từ bước vào căn nhà đầy lửa không quay đầu lại, đóng chặt cửa sổ...

Nhân mã tinh nhuệ nhất của 48 trại đi vội vã, tiếng vó ngựa gần như nghiêm chỉnh, mấy câu cuối cùng của Lý Thịnh chìm trong tiếng vó ngựa, nhẹ như một tiếng thở dài.

Về mặt Lý Cẩn Dung càng căng cứng.

Trước đây rất lâu bà có nghe nói Hoắc lão bảo chủ bị ngốc nhưng không quá để bụng, không ít người già lẩm cẩm, Hoắc lão gia lớn tuổi hơn Lý Chủ nhiều, tuổi tác cao, già trở nên hồ đồ cũng không có gì lạ, nhưng bà nghe dăm ba câu miêu tả của Lý Thịnh lại hiện ra một suy đoán đáng sợ – Hoắc lão bảo chủ rốt cuộc là tự ngốc hay bị hãm hại?

“Ngẩn ngẩn ngờ ngờ” mà Lý Thịnh nói có phải là ông ấy đang trong quá trình khôi phục thần trí không?

Nếu là vậy, kẻ đầu sỏ là ai quả thực rất rõ ràng.

Lý Thịnh nói:

– Xung Vân tiền bối không cho con cứu ông ấy, cứ rưng rưng nước mắt ở bên cạnh nhìn, mãi đến khi ngọn lửa nuốt cả tiểu viện, sắp lan tới, tụi con mới rời đi để né tránh tay sai Bắc Đẩu lòng bắt. Xung Vân tiền bối biết sư môn của con nên sau khi rời khỏi Nhạc Dương, ông không đi tiếp mà tìm một tiểu viện nhà nông để ở, hỏi con có muốn học thuật kỳ môn độn giáp của họ hay không. Con theo ông học hơn hai tháng, sau đó có một người khác mặc trang phục đạo sĩ tìm đến, đạo hiệu của người đó là Xung Tiêu, rất nho nhã lịch sự, cũng rất cung kính Xung Vân tiền bối, gọi ông là chưởng môn.

Nói đến đây, Lý Thịnh hơi dừng lại.

Lý Cẩn Dung chưa từng nghe tên “Xung Tiêu”, bèn truy hỏi:

– Sao thế?

– Xung Vân tiền bối nói với con câu kia để chuyển cho cô cô, bảo rằng câu này rất quan trọng, sau đó thì đuổi con về Thục Trung. Mấy ngày được tiền bối dạy dỗ, con được lợi không nhỏ, nhưng thấy trong môn phái của họ có chuyện quan trọng nên con không tiện quấy rầy, hôm sau liền thu dọn hành lý rời đi.

Đôi môi tái nhợt của Lý Thịnh mím thành một đường thẳng:

– Nhưng... con luôn cảm thấy vẻ mặt của ông ngày hôm đó tiền con đi giống hệt vẻ mặt của Hoắc lão bảo chủ khi xoay người bước vào trong lửa, con đi được một đoạn, càng nghĩ càng thấy không ổn, bèn quay lại tìm... Trong tiểu viện đó đã không còn ai nữa.

Lý Căn Dung nắm chặt cương ngựa, nghĩ mãi về câu nói Xung Vân Tử chuyển cho bà.

Lý Thịnh không quấy rầy bà, an tĩnh tránh sang một bên, thiếu niên ấy năm xưa khi bỏ nhà ra đi còn là một đứa trẻ choai choai hận đời, thế mà trong nháy mắt quay về đã ra dáng một nam nhân.

Lý Căn Dung nhìn hắn, đưa tay chỉ vết bầm trên mặt hắn, hỏi:

– Cái này lại là sao?

Lý Thịnh tiện tay quẹt một cái, không hề để ý:

– Ồ, không có gì, ngã trầy da một chút, mới tróc vảy, qua mấy ngày là ổn.

Lý Căn Dung:

– ...Sao lại ngã?

Lý Thịnh cười. Hắn dùng chút khôn vặt và thạch trận học với Xung Vân đạo trưởng để chặn thích khách đuổi tận không tha, sau đó không chạy

về hướng Thục Trung mà trà trộn vào đám lưu dân từ bắc xuôi nam ngay dưới mí mắt truy đuổi của thích khách.

Lưu dân cũng có người dẫn đầu, bản thân đã là hạ nhân của người ta còn dựa vào bóc lột người già yếu bệnh tật để duy trì địa vị “đầu lĩnh” của mình, người mới tới muốn được “đầu lĩnh che chở” thì phải biết thức thời, nộp đủ lương thực mới được.

Thích khách Minh Phong đại khái bất luận thế nào cũng không ngờ khi họ hồng học đuổi theo Lý thiếu gia giả hoạt một đường xuôi nam thì vị “thiếu gia” nhếch nhác đến mức chẳng còn mặt để mất kia kỳ thực đang ở ngay ven đường, bị mấy đầu lĩnh lưu dân hung ác đè xuống đất “giáo huấn”, trên mặt trầy ra một vết máu dính đầy tro bụi, vừa chửi đồng âm lên vừa xuyên qua vô số đôi chân đất nhìn những kẻ truy sát mình có mắt không trông chạy đi xa.

Hắn chính nhờ điều này mà triệt để cắt đuôi thích khách Minh Phong.

Nghĩ đến đây, Lý Thịnh có chút đắc ý cũng có chút xấu hổ – vì học nghệ không tinh mới cần dùng tới loại khôn vặt này, trong lúc hắn “khoe khoang mưu trí” và “không biết mất mặt”, Lý Căn Dung đuổi tay chạm vào mặt hắn, Lý Thịnh ngạc nhiên sững sờ, bà nhẹ nhàng vuốt lớp da từng bị thương ấy, chột nói:

– Chịu không ít khổ nhỉ?

Lý thiếu hiệp trèo non lội suối đầu trí đầu dũng cùng đám thích khách nhất thời ê ẩm sống mũi, liều mạng mới đè xuống cho vành mắt không đỏ, hắn cụp mắt rồi sau đó ngẩng đầu lên, ra sức lau mặt, nói như không có chuyện gì:

– Thì sao chứ, con thấy Minh Phong bất quá chỉ như vậy... đúng rồi cô cô, dọc đường con nghe rất nhiều truyền thuyết lung tung, bên nhóm A Phi xảy ra chuyện gì, họ vẫn chưa về sao?

Chu Phi lần trốn thành công khỏi những truyền thuyết càng lúc càng xôn xao, nhưng không ngờ còn chưa về nhà đã phải đối mặt với một nguy cơ càng lớn hơn ập xuống.

Trong thành Hoa Dung, nàng đưa Ngô Sở Sở trốn đông trốn tây, trong mật đạo Hành Sơn, nàng cầm một thanh kiếm không quen tay dây dưa với Thanh Long chúa – lần nào nàng cũng đối mặt với kẻ địch mạnh đến không thể tưởng tượng nổi, nhưng gộp chung tất cả những chuyện này đều chưa bao giờ khiến nàng mờ mịt luống cuống như bây giờ.

Tiến một bước là sinh, lùi một bước là tử, cùng lắm mất mạng ở đây cũng xem như oanh liệt... nhưng đây là 48 trại, là nhà của nàng, là nơi chống lưng cho nàng trong thế gian hiểm ác.

Trong ánh lửa trước mắt và tiếng la giết, những mảnh vỡ ký ức đứt quãng khi còn bé trở nên vô cùng chân thực.

Mã Cát Lợi hít sâu một hơi, tựa như đưa ra quyết định gì đó cực kỳ gian nan, nói với Chu Phi:

– Xem ra trạm gác bên này chỉ là lâu la, bên sông Tây Mặc mới là đầu lĩnh, thế thì vừa hay. A Phi, võ công của con đã đủ để tự vệ, con dẫn bọn A Nghiên lên núi thế nào thì xuống núi thế nấy, nhân lúc họ còn chưa phát hiện, đi mau!

Chu Phi cầm Vọng Xuân Sơn thật chặt trong tay.

Trong mật đạo Hành Sơn, Tạ Doãn cũng hỗn hển giục nàng đi mau, trốn về 48 trại của nàng núi non bao phủ, tiếp tục làm một tiểu đệ tử không buồn không lo, luyện công thật tốt để lần sau nếu gặp chuyện như vậy cũng có thể chuẩn bị tốt hơn, không chật vật thế này...

Nhưng nếu đã không thể vạn sự như ý thì sao có nhiều bóng đêm đầy máu lửa chờ nàng “từ từ chuẩn bị tốt”?

Lúc này, Tạ Doãn đuổi ra một cái tay nhẹ nhàng đè lại vai Chu Phi.

Chu Phi chợt chấn động, gần như đoán ra Tạ Doãn muốn nói gì, bèn cười khổ nói hơi trào phúng:

– Sao hả, người lại muốn nói “núi xanh còn đó, sợ gì không có củi đun” à?

Tạ Doãn lắc đầu:

– Hôm nay ta không nói cái này.

Chu Phi quay đầu nhìn hẳn.

Lúc Tạ Doãn không cười đùa cợt nhả luôn có một khí chất u buồn kỳ lạ, như một quý tộc cô đơn sau nước mất nhà tan – dù rằng hẳn còn có một vương phủ trống không ở Kim Lăng.

Tạ Doãn nói:

– A Phi. Con người cả đời luôn muốn được về nhà, ta hiểu.

Ngực Chu Phi chợt đau.

Khóe môi Tạ Doãn nhếch lên, nở nụ cười bình thường của hẳn, lười nhác mà châm chọc:

– Lần này ta bảo đảm không nhiều lời, ta sẽ ở bên cô, không cần đa tạ, cùng lắm thì lấy thân báo đáp.

Chu Phi đập rớt móng chó của hẳn, tra Vọng Xuân Sơn vào vỏ, nghiêm nghị nói với Mã Cát Lợi:

– Mã thúc, năm xưa khi lão trại chủ qua đời, đại đương gia đã chống đỡ 48 trại thế nào?

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Phượng Hoàng Con

Tiếng chuông sau núi tiếng sau cao hơn tiếng trước, chấn động vang rền trong dãy núi ngủ say, vọng đến trấn nhỏ yên bình dưới núi, bầy chim inh ỏi bay qua, 48 trại giữa núi trong ba khắc đèn đuốc sáng choang, nhìn từ xa như một con cự long thức tỉnh.

Trên sông Tây Mặc, vô số bóng kẻ áo đen chi chít đang leo lên bờ, trạm gác bên bờ từ trên cao nhìn xuống lẽ ra chiếm ưu thế, người tổng trạm tuy khó hiểu tại sao dây trận lại ngừng nhưng vẫn tổ chức phản kháng đầu vào đấy, đồng thời trước sau phái hai nhóm nhân mã đi thông báo cho Trương Lão Đường.

Đúng lúc này, có đệ tử chạy tới lớn tiếng bẩm báo:

– Tổng trạm, tiếp viện của chúng ta đến rồi, là người của Minh Phong, chắc nghe nói dây trận có điều lạ.

Lời hản vừa dứt, thích khách như u linh đã chạy tới bên bờ.

48 trại cứng rắn mở ra một hòn đảo độc lập giữa Nam Bắc, từng từng mấy chục năm, phía sau luôn không mặc giáp, khi các thích khách tới, từ tổng trạm đến các đệ tử phòng vệ đều không một ai phòng bị, phòng tuyến kiên cố bên sông Tây Mặc nháy mắt bị nhấn chìm trong nỗi kinh hoàng đột ngột.

Sông Tây Mặc loạn, Trương Lão Đường cũng loạn.

Trước mắt là ngoại địch xâm lấn hay nội gián tác quái?

Người truyền lời nhất thời nói không rõ ràng, mà giờ này khắc này, ngoại địch là ai có vẻ không quan trọng nữa – nếu thật có nội gián thì nội gián là ai? Trong đêm trường thăm thẳm này, có thể tin tưởng ai?

Nếu họa bắt nguồn từ trạm gác, ai có thể bảo đảm những tin tức lộn xộn này và điều người báo tin nói là sự thực?

Lúc bọn Chu Phi chạy tới, trong Trường Lão Đường đang ầm ĩ cả lên, mỗi người đều bận tự chứng minh, vào thời điểm vô cùng nhạy cảm này, một ánh mắt dư thừa cũng khiến người ta cảm thấy người khác đang nghi ngờ mình, mà điều tệ hại nhất là, vì Lý Căn Dung không ở đây, các trưởng lão ở lại canh gác, nếu không có chuyện gì thì còn có thể kiểm chế lẫn nhau, nhưng hiện tại xảy ra chuyện thì không ai phục ai.

48 trại kiên cố vững chắc tựa như một tảng đá bị nứt từ bên trong, dù ban đầu nó cứng cỡ nào cũng không thể ngăn nổi vết nứt này.

Chu Phi hít sâu một hơi, sau đó xách ngược Vọng Xuân Sơn, đưa chuôi trường đao về phía trước, chọc thẳng vào cái lỗ then cửa gỗ đã bị ẩm mục.

Sau đó nàng kéo Vọng Xuân Sơn qua vai, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt nặng nề quét qua Trường Lão Đường lặng ngắt như tờ trong khoảnh khắc, cứ thế đứng ở cửa, không vào cũng không lên tiếng. Hết cách, không phải trưởng bối nào cũng yêu thích trẻ con như Vương lão phu nhân, rất nhiều người trong Trường Lão Đường chưa bao giờ gặp Chu Phi hồi còn làm đệ tử, Chu Phi lại hơi có tính “không để ý chuyện bên ngoài”, nếu có gặp thì nàng miễn cưỡng gọi thúc bá gia gia gì đó là được, còn về người này rốt cuộc thuộc môn phái nào, tính cách ra sao, có hỏi nàng cũng không nhớ.

May mà bên cạnh nàng có một “Lý đại trạng” tai nhọn.

Lý Nghiên nhân lúc Chu Phi và các trưởng lão kinh ngạc đang mắt to trừng mắt nhỏ, nhanh chóng tiến đến bên tai nàng chỉ điểm giang sơn:

– Tỷ chắc chắn biết Trương bá bá – người nhảy lên bàn chửi đồng giậm chân, muội không cần nói nhiều.

Người muội ấy nói là chương môn phái Thiên Chung – Trương Bác Lâm, vì võ công phái Thiên Chung rất lung tung nên có biệt danh “phái chó hoang”, biệt danh của Trương Bác Lâm là Trương chó dữ, là cục pháo to nổi tiếng 48 trại, há mồm chửi đồng, ngậm mồm đánh nhau – có điều vì võ công “đập gạch vỡ đá tảng” của phái chó hoang mà trong phái Thiên Chung toàn là người to xác mình trần trùng trục kêu gào, quanh năm âm dương không đều, cực hiếm nữ tử, nên bình thường thái độ của Trương Bác Lâm với bọn nữ tử như Lý Nghiên Chu Phi đều rất nhẹ nhàng, luôn hòa nhã khách sáo như bị ma nhập.

– Vị ngồi giữa mặt hơi tái mét là chương môn của “Xích Nham” Triệu đại thúc Triệu Thu Sinh, là một lão bảo thủ cứng nhắc, có lần nghe nói tỷ hỗn với cô cô, ông liền nói với người ta rằng nếu tỷ là nữ nhi nhà ông thì bất cứ giá nào cũng phải đánh chết sinh lại đứa khác cho tiết cái tật dám hỗn láo với cha mẹ.

Đã là lúc nào rồi còn cáo trạng lung tung!

Chu Phi ngẫm liếc muội ấy, ra hiệu Lý Nghiên nói ngắn gọn, không cần “chuyên nghiệp” như vậy.

Lý Nghiên lườm một cái, lại nói:

– Vị cuối cùng bên phải xuất thân “Phong Lôi Thương”, Lâm Hạo... xem như sư huynh của chúng ta, đoán là tỷ không quen, đợt trước đại đương gia vừa giao việc tổng phòng ngự cho huynh ấy, là người đầu tiên trong thế hệ chúng ta lên làm trưởng lão.

Lâm Hạo khoảng 27 28 tuổi, đương nhiên không phải trẻ con gì, nhưng so với các chương môn và trưởng lão râu dài thì người trẻ tuổi thế hệ con cháu này lại có vẻ “miệng không râu, làm việc chẳng vào đâu”, lúc này sông Tây Mạc xảy ra chuyện, trưởng lão tổng phòng ngự là hãn chính là người đầu tiên khó thoát trách nhiệm.

Bây giờ hãn vừa lo lắng vừa lúng túng, lại bị Trương Bác Lâm và Triệu Thu Sinh ép hỏi, giữa hàng mây Lâm Hạo mơ hồ có thể thấy vẻ tức giận.

Chu Phi cảm thấy như có thể nghe tiếng tim đập cuồn cuộn của mình bên tai, lúc mới bắt đầu dữ dội gần như ầm ỹ, nhưng khi nàng đứng ở cửa, ánh mắt từ từ quét qua mọi người trong Trưởng Lão Đường, nàng âm thầm tự nhủ: “Mình làm chuyện mình nên làm, chuyện mẹ có thể làm được, mình cũng có thể làm được.”

Lý Căn Dung từng nói với nàng rằng: “Sỏi đá của hôm nay chính là quá khứ của núi cao, con của hôm nay chính là quá khứ của chúng ta.”

Chu Phi lặp lại câu nói này ba lần trong lòng, nhịp tim từ từ chậm lại như kỳ tích, mồ hôi lạnh trên lòng bàn tay nhanh chóng biến mất, đầu óc hỗn loạn hạ nhiệt, dần dần, sương mù tan hết, chỉ còn lại sự trong veo ngay ngắn rõ ràng.

Lý Nghiên chỉ ra cho nàng ai là ai ngay lúc cấp bách, còn lại chỉ có thể dựa vào chính nàng.

Chu Phi hơi cup mắt, xách Vọng Xuân Sơn trong tay, nhắc chân bước vào Trưởng Lão Đường, chấp tay với ba người há hốc mồm trước mặt:

– Trương sư bá, Triệu sư thúc, Lâm sư huynh.

– Chu Phi?

Bình thường Triệu Thu Sinh nhìn nàng luôn cau mày, bây giờ đương nhiên cũng không ngoại lệ, ánh mắt ông quét qua thấy đám người Mã Cát Lợi phía sau, lập tức xem Chu Phi Lý Nghiên là đám ranh con gây thêm phiền phức.

Triệu Thu Sinh bỏ qua Chu Phi, trực tiếp hỏi Mã Cát Lợi:

– Mã huynh, chuyện gì thế này? Không phải huynh đưa Lý Nghiên đi Kim Lăng rồi sao? Sao chưa đưa đi một đứa lại còn dắt về thêm một đứa thế? Sao có người lạ nữa?

Mã Cát Lợi đang định trả lời thì thấy Tạ Doãn ngăm ra hiệu im lặng với ông.

Nếu câu nói đầu tiên là Mã Cát Lợi nói giúp Chu Phi thì hình tượng “ranh con, tùy tùng” của nàng trong mắt mấy lão già này sẽ trở thành sự thật.

Mã Cát Lợi do dự ghen lời.

Chu Phi bước vào Trường Lão Đường, mí mắt không thèm nhấc, mở miệng nói:

– Chuyện có nguyên nhân, một lời khó nói, Triệu sư thúc, Minh Phong làm phản, trước mắt trạm gác lớp ngoài cùng của trại đều xảy ra bất trắc, sông Tây Mạc đã hồng, bây giờ thúc muốn con giải thích với thúc tại sao Lý Nghiên không ở Kim Lăng ư?

Lời này của nàng có thể xem là vô lễ nhưng ngữ khí và thái độ thực quá bình dị, quá đương nhiên, không hề có ý chống đối khiêu khích của vãn bối dành cho trưởng bối, khiến Triệu Thu Sinh sững sờ:

– ...Không, đợi đã, con vừa nói các trạm gác ra vào lớp ngoài cùng đều đã... Sao con biết là Minh Phong làm phản?

Vậy 48 trại chẳng phải bốn bề lộng gió sao?

Chu Phi ngẩng đầu nhìn ông ấy, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua chuỗi đao Vọng Xuân Sơn.

Lúc này, mọi người đều nhìn thấy tay nàng, trong ngón tay cái trắng như tuyết có một lớp chai mỏng, đầu ngón tay còn dính máu tươi.

Chu Phi tỉnh bơ nghiêng đầu:

– Vì kẻ giết người vĩnh viễn là kẻ giết người, chính mắt con nhìn thấy, chính tay con giết chết. Lâm sư huynh, bây giờ phải chăng huynh nên sắp xếp nhóm trạm gác tuần núi thứ hai, lập tức thay vào các trạm gác trống, phái người luân phiên tiếp viện sông Tây Mặc? Dây trận rất có khả năng đã bị đóng lại, ngoại địch leo lên bờ sông Tây Mặc mất bao nhiêu thời gian?

Triệu Thu Sinh nhìn Chu Phi, giống như nhìn một đứa trẻ sún răng mặc đồ người lớn rồi vênh đuôi vênh mặt hất hàm sai khiến, cảm thấy hoang đường đến cực điểm, quả thực không thể nói lý:

– Tiểu nha đầu con...

Câu “gây loạn cái gì” của ông còn chưa ra khỏi miệng, Lâm Hạo luôn im lặng không lên tiếng đột nhiên đi ra ngoài, thối một tiếng còi dài cao vút, mấy thuộc hạ chớp mắt xuất hiện ở sân Trường Lão Đường, tự ngắt lời của Triệu Thu Sinh.

Lâm Hạo có thể làm được chức trưởng lão tổng phòng ngự, đương nhiên không thiếu tâm nhãn, gặp chuyện biết nên làm gì, không cần người khác chỉ đạo – chỉ cần mấy lão cật già lên mặt này có thể để hăn rảnh tay làm việc chứ không phải đập bàn bảo hăn giải thích vào thời điểm mấu chốt.

Lâm Hạo đương nhiên không định nghe Chu Phỉ chỉ huy, nhưng nàng làm quá khéo, chỉ dăm ba lời đã hóa giải hết lúng túng và khốn khó của hắn.

Bất kể thật hay giả, dù sao nàng đã chỉ mặt gọi tên rõ kẻ phản bội là ai, tương đương xóa hơn phân nửa nỗi oan cho hắn, Lâm Hạo thuận theo đó, lướt qua Trương Bác Lâm và Triệu Thu Sinh thối râu trộn mắt, hạ ba mệnh lệnh tăng cường trạm gác và tổ chức nhân thủ đến sông Tây Mặc rồi nói với Chu Phỉ:

– Kịp hay không thì phải xem bản lĩnh của kẻ tới lớn cỡ nào.

Chu Phỉ hơi đẩy Vọng Xuân Sơn ra rồi đẩy vào vang tiếng “keng”, nói rõ từng chữ một:

– Được, nếu không kịp thì để họ bỏ mạng ở đây đi.

Đây là nguyên tắc thứ nhất Tạ Doãn dạy nàng trên đường tới: các trưởng lão trong trại đều là người nhìn nàng lớn lên nên cố làm ra vẻ bí ẩn tăng cảm giác huyền bí như đối phó Dương Cẩn sẽ không những không hiệu quả mà ngược lại còn khiến họ cảm thấy nàng không đáng tin, bởi vậy nhất định phải ít hỏi, ít nói, ít giải thích, lời nói ra phải như ván đã đóng thuyền: “Chỉ có chính cô tin tưởng lời của mình không chút nghi ngờ trước mới có thể lung lay người khác.”

Chu Phỉ như cố ý như vô tình quét mắt qua Tạ Doãn, vừa hay đổi mắt với hắn, Tạ Doãn khẽ gật đầu với nàng.

“Sau khi nắm được thái độ đầu tiên, đừng ép sát từng bước mà phải co giãn thích hợp, dù sao cô cũng là văn bối, tới giải quyết vấn đề chứ không phải tới gây sự.”

Chu Phỉ đưa ngón tay móc trên chuôi đao mấy lần, sắc mặt dịu lại, cúi đầu áy náy:

– Ban này điệt nữ thất lễ, vừa vào cửa liền gặp ngay người mình phục kích nên không có chừng mực, chư vị thúc bá thứ lỗi.

Trương Bác Lâm há miệng, mày dựng ngược lên phải xẹp xuống, cuối cùng không nói ra được lời quả trách nào, chỉ bất đắc dĩ khoát tay.

Chu Phi nhìn Triệu Thu Sinh, khom người không nhúc nhích.

Tóc nàng hơi rối, tóc mai dài bên thái dương rõ ràng bị vũ khí cắt đứt, vị trí vô cùng hung hiểm, lên chút xíu là mặt, xuống chút xíu là cổ, nói không chừng là bị người khác đánh phủ đầu vào lúc không hề phòng bị mà ra. Triệu Thu Sinh cảm thấy Chu Phi bình thường khiến người ta không thể nào thích nổi, gặp nhau lúc nào cũng chỉ kêu một tiếng “sư thúc” cứng ngắt rồi không nói gì nữa, bây giờ thấy nàng chật vật mà cung kính lễ phép như vậy thì chợt có cảm giác kỳ lạ – dường như tiểu nha đầu đáng ghét hiệu chuyện rồi.

Triệu Thu Sinh hầm hừ một tiếng:

– Bỏ đi.

Nói xong, ông lướt qua Lâm Hạo, dùng tư thế đại trưởng lão căn dặn:

– Đi sông Tây Mặc, ta muốn xem xem mấy kẻ ăn cây táo rào cây sung kia câu kết được đám yêu ma quỷ quái gì!

Lâm Hạo trẻ tuổi, đương nhiên không tiện nói gì việc này, nhưng Trương Bác Lâm lại không chịu nổi dáng vẻ đó của Triệu Thu Sinh, nghe ông ta vượt quá chức phận thì tức giận văng tục.

Chu Phi thuận theo chiều gió, tuy không lên tiếng nhưng không vội đuổi theo Triệu Thu Sinh mà ngược lại, đưa ánh mắt trưng cầu ý kiến nhìn Trương Bác Lâm.

Đây là câu thứ ba Tạ Doãn dạy nàng: đến Trường Lão Đường, nếu họ đều tuân thủ chức vị của mình, đoàn kết nhất trí thì cô không cần hé răng, các trưởng lão thống nhất ý kiến thì dù là mẹ cô cũng phải cân nhắc đắn đo kỹ lưỡng, huống hồ là cô. Nhưng nếu mẹ cô để cả Trường Lão Đường làm việc mà không phải giao phó cho một người đặc biệt nào thì chắc chắn có ý để họ khống chế lẫn nhau, lúc cô mở cửa Trường Lão Đường mà thấy họ đỏ mặt gân cổ cãi nhau mới có chỗ cho cô nói chuyện làm việc, làm sao nắm được chỗ cân bằng này mới là then chốt.

Trường Bác Lâm bắt gặp ánh mắt nàng, cơn tức tích tụ trong lòng lúc này mới có chỗ thoát, trừng bóng lưng Triệu Thu Sinh, nghĩ: “Cho ông đặc ý, người khác đều thấy đấy, trong lòng người ta rõ như gương sáng, biết ai mới là người đáng tin.”

Thế là Trương chó dữ có vài phần thận trọng đặc ý gật đầu với Chu Phi, nói ra ý kiến của mình:

– Đến sông Tây Mặc.

Trường Lão Đường thống nhất ý kiến, Lâm Hạo khê thở phào, người canh gác dự bị của 48 trại lập tức vào vị trí, nhân mã các môn phái tụ tập hướng về sông Tây Mặc – bó đuốc trong đêm như một con rồng dài.

Ánh mắt Chu Phi đảo qua, thấy giữa các đại môn phái bình thường xen lẫn vào nhau không phân biệt mà giờ đây có khe hở nhỏ, mọi người đi thành nhóm theo môn phái, giống như một cái hồ phẳng lặng đột nhiên tẽ ra vô số nhánh sông, dần tách nhau rõ rệt.

Nàng không muốn nhạy cảm như vậy nhưng vẫn chú ý thấy, vẻ mặt không khỏi buồn bã.

Tạ Doãn luôn im lặng theo bên cạnh chột năm lấy tay nàng, lòng bàn tay lạnh lẽo của hắn khiến nàng hơi giật mình.

Mặt hẩn hướng về phía trước, giống như căn bản không hề nhìn nàng, ngón tay cũng thiếu hơi ấm hết lòng bàn tay dịu dàng mà lạnh lẽ siết chặt tay Chu Phỉ hơi lỏng lẻo trên cán Vọng Xuân Sơn.

Vẫn chưa xong...

Chu Phỉ hiểu ý hẩn, vẫn chưa xong, những lời chưa kịp nói, phải dùng Phá Tuyệt đao để nói.

Đúng lúc này, tiếng vũ khí vang rền bốn phía, nhóm tiếp viện mở đường đã động thủ với ngoại địch, Chu Phỉ thấy bóng bọn áo đen quen thuộc ở xa xa, lòng trầm xuống – là Bắc Đẩu.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Ánh Dao

Trương Bác Lâm hét lớn một tiếng, đoạt trường thương trong tay một đệ tử bên cạnh, xung phong lên đầu làm gương.

Ngành công của chưởng môn Thiên Chung vô cùng vững chắc, Trương Bác Lâm bảo đao chưa già, vừa xông vào đám đông tựa như quả cầu sắt đặc ruột lao vào nước, rào rào âm vang, chỉ chốc lát đã càn quét một đám lớn bọn áo đen, trường thương đập mạnh xuống đất, đá lát đường dày cỡ hai lóng tay lập tức thành bánh tráng chiên dầu, cực kỳ giòn xốp, nứt ra “mạng nhện” dữ tợn.

Chưa nói kẻ địch, ngay cả người mình cũng bị lẫn ra tay đá vỡ trời rung của ông dọa hết hồn, Lý Nghiên nhanh chóng lùi về sau nửa bước:

– Ôi mẹ ruột ta ơi...

Muội ấy kêu xong nhưng không được phụ họa, nghiêng đầu nhìn, thấy Chu Phi chống trường đao, ánh mắt băng qua hai phe địch ta đánh nhau hỗn loạn, nhìn một người ở xa xa.

Người đó đứng quá xa, không nhìn rõ bao nhiêu tuổi, chỉ có một dáng hình thấp thoáng, nam nhân như ngọc, mặc áo khoác dài, cổ áo có một vòng lông cáo phóng khoáng, ở Thục Trung này mặc thế mà không sợ bị ngộp nổi rôm, tay cầm một chiếc quạt, hông đeo bội kiếm, thoát trông có vẻ cùng một kiểu đức hạnh chả ra sao giống Tạ Doãn, căn bản không nhìn ra được ai cao minh hơn ai... nếu không phải dưới chân ông ta giẫm một chạc cây.

Không phải thân cây thô to mà là một cành giòn nhất, nhỏ nhất trên cây, ước chừng chỉ có thể chịu nổi mấy con kiến, sợ rằng ngay cả ong mật cũng có thể phán đoán được “nơi này không hợp ở lâu”.

Chạc cây nhỏ nhẵn đung đưa qua lại theo gió trong rừng, lá cây xào xạc rung rung, dường như chuẩn bị quay về quê cha đất tổ bất cứ lúc nào, nam nhân ấy mặc y phục long trọng, giẫm lên một chạc cây nhỏ bé như thế, nhìn từ xa hết như treo giữa không trung.

Liên theo đó, hình như ông ta nhận ra tầm mắt Chu Phi, chân chợt khễ di chuyển.

Bóng dáng ấy giẫm lên ngọn cây dọc đường, chớp mắt đã bay đến gần mọi người của 48 trại, kỹ thuật điêu luyện, mũi chân không hề chạm đất, không chút kinh động cây cỏ ngang qua, căn bản không nhìn ra là mượn lực chỗ nào!

Thân pháp này nhanh đến mức gần như làm người ta hoa mắt, áp lực vô hình lập tức ập tới theo áo khoác tung bay phần phật khiến người ta không kịp được muốn lùi về sau – ngoại trừ đám cao thủ thế hệ trước như Triệu Thu Sinh, ngay cả Lâm Hạo cũng không thể đứng nguyên tại chỗ.

Duy chỉ có Chu Phi không hề nhúc nhích, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, đứng giữa các đệ tử trẻ tuổi như hạc giữa bầy gà, Lâm Hạo không kịp được nhìn nàng nhiều hơn.

Lần này Chu Phi thật sự không giả bộ, khinh công của người tới quá trác tuyệt, cực kỳ trác tuyệt – khiến nàng nhìn không khỏi nhớ tới Tạ Doãn, vừa liên hệ với Tạ Doãn thì trước mắt dù có là thiên tôn hạ phàm cũng không thể nào khiến Chu Phi nổi lên lòng kính nể.

Nàng không những không hoảng mà trong lòng còn nhanh chóng tính toán xem người lạ này là ai. Bắc Đẩu bảy người, Liêm Trinh đã chết, còn

lại Tham Lang, Lộc Tồn, Vũ Khúc thì nàng đều đã gặp... cho nên người này là Cự Môn, Phá Quân hay Văn Khúc?

Lúc này, Tạ Doãn luôn không lên tiếng cuối cùng cũng mở miệng, nhỏ giọng giới thiệu:

– “Thanh Phong Từ Lai”, quá nửa là Cốc Thiên Toàn.

– Cự Môn.

Chu Phi đã nhìn rõ người tới, Cốc Thiên Toàn này có dáng vẻ tuấn tú thư sinh, tuy tuổi tác không nhỏ nhưng vẫn anh tuấn tiêu sái, đuôi mắt hoa đào có mấy hoa văn nhỏ, tựa như mang theo chút ý cười không rõ.

Chu Phi cau mày nói:

– Ta cảm giác không tốt lắm, theo ta biết, Bắc Đẩu chưa bao giờ biết thứ gì là “đơn đả độc đấu”, không thể nào chỉ có một mình ông ta tới.

Triệu Thu Sinh có bảo thủ đến mấy, nghe câu này cũng không khỏi quay đầu trừng Chu Phi, hỏi:

– Sao con biết?

Chu Phi nhanh chóng cong khóe môi, lộ ra một nụ cười khố:

– Không giấu gì Triệu thúc, lần này con ra ngoài một chuyến có thể nói là thu hoạch dồi dào, sắp nhận biết hết toàn bộ Bắc Đẩu rồi.

Dù vậy, vẫn mù đường như cũ...

Triệu Thu Sinh sững sờ, ông biết Chu Phi không thích nói chuyện, nhưng lời nói ra rất chắc chắn, không có chuyện tán dóc linh tinh, ông nghe câu này mà lấy làm lạ, lòng không khỏi ngơ ngác, lần đầu tiên nổi lên nghi hoặc về những gì nàng gặp phải bên ngoài.

Còn không chờ Triệu Thu Sinh suy nghĩ, Lâm Hạo liền hỏi:

– Chu sư muội, vậy theo muội thấy thế nào?

Chu Phi phần lớn thời gian chỉ phụ trách rút đao, rất ít phụ trách “thấy”, nghe hỏi, nàng nhìn Tạ Doãn theo thói quen.

Trong lúc vô tình, Tạ Doãn đã buông tay nàng ra, đứng ngoài hai bước, không nói gì, không cử động, chăm chú nhìn nàng, ánh mắt hẩn trầm tĩnh mà dịu dàng, phản chiếu vài ánh sao trong vắt, không hề có ý nói giúp nàng.

– Chuyện này...

Chu Phi chợt dạ theo bản năng, suýt bật thốt ra câu “chuyện này chẳng qua là cái nhìn của cá nhân muội, chưa chắc đúng”, nhưng khi lời sắp thốt ra ngoài, nàng chợt nhớ tới nguyên tắc đầu tiên Tạ Doãn dạy nàng, bèn khép chặt răng ngay tức khắc, cắn đứt những lời phía sau của câu đó.

Nàng trầm ngâm chốc lát, nói:

– Chuyện này không thích hợp. Lâm sư huynh nhìn bên kia xem, bọn áo đen của Bắc Đẩu không nhiều như muội tưởng tượng, Minh Phong lại càng chẳng qua là một nhánh của 48 trại, dù trong ứng ngoài hợp thì họ có gì để nắm chắc phần thắng?

Chu Phi dùng hai câu này nói ra ý nghĩ của mình, trong lòng nhanh chóng hồi tưởng lại Đồng Khai Dương trong sơn cốc mang người chặn đường lui của Mộc Tiểu Kiều, Cừu Thiên Cơ đích thân bắt Chúc thiếu gia ngoài thành Hoa Dung, càng nói càng nắm chắc, ngữ khí phía sau thực sự trở nên quả quyết, nàng nói tiếp:

– Cốc Thiên Toàn ngàn dặm xa xôi chạy tới Thục Trung, khó khăn lắm mới tìm được cơ hội đại đương gia không có nhà, đúng lúc trong trại

quần long vô thủ, lại còn có nội gián, lòng người khắp nơi bàng hoàng, cơ hội tốt thế này, nếu là muội, chắc chắn muội sẽ không mang một nhóm người tới đánh một trận chiến không chắc thắng.

...

– Muội sẽ cố ý gây ra động tĩnh lớn ở sông Tây Mặc, dẫn hết các tinh nhuệ của trại đều đến đây, sau đó...

Chu Phi đối diện với ánh mắt Lâm Hạo, làm một thế tay ép xuống – trạm gác mới thay vốn đã lòng người hoảng hốt, lúc này một khi bị tập kích, phía sau nhất thời không chờ được cứu viện, tất nhiên càng tăng nỗi hoang mang, sức chiến đấu mười phần còn lại năm phần đã không tề – phòng vệ 48 trại lúc này là yếu ớt nhất!

Lâm Hạo khôn khéo cỡ nào, nghe sơ sơ là lập tức hiểu rõ đầu đuôi ngọn ngành, sau lưng đã toát ra một lớp mồ hôi lạnh, trong lúc vội vàng chỉ kịp gật đầu với Chu Phi rồi liên tiếp gọi mười mấy người “chạy nhanh” quay đầu đi ngay.

Lâm Hạo trẻ tuổi đã ngồi vào Trưởng Lão Đường không phải không có lý, hẳn gọi người treo đèn lồng trên cây, chỉ giờ mấy bó đuốc còn lại, phần lớn người khác đều theo hẳn lạng lẽ rời đi, rút lui ra ngoài.

Trong 48 trại rừng rậm ẩn hiện, nếu không lại gần xem thì chỉ có thể thông qua số đèn đuốc trong tay để phán đoán nhân số đối phương, nhất thời không thể nào tra được, Chu Phi cũng không biết hẳn đã điều đi bao nhiêu người.

Mà thế cục trước mắt lúc này không cho phép nàng bận tâm những thứ khác nữa.

Cốc Thiên Toàn đóng đưa quạt trong tay, “xoạt” khép lại, quét mắt đảo qua các đại môn phái trong 48 trại với Trưởng Lão Đường dẫn đầu, chấp

tay ở xa xa, cười nói:

– Khách không mời đêm khuya ghé thăm, xin chủ nhà lượng thứ.

Triệu Thu Sinh và Trương Bác Lâm tuy không hợp tính nhưng lại nhất trí đối ngoại với Bắc Đẩu trước mắt, vô cùng ăn ý.

Triệu Thu Sinh hơi nghiêng người qua, che chắn đám vân bối vướng víu tay chân phía sau, trao đổi ánh mắt với Trương Bác Lâm, hai người mỗi người di chuyển vài bước, một trái một phải tiếp cận Cốc Thiên Toàn.

Triệu Thu Sinh cười lạnh nói:

– Biết mình khiến người ta ghét mà còn tới, là muốn tìm cái chết để làm đặc sản xách về sao?

Cốc Thiên Toàn rất phong độ, bị chỉ vào mũi mắng cũng không trở mặt, chỉ mỉm cười nhìn Triệu Thu Sinh, tiếp đó hơi xoay người làm tư thế “mời” với ai đó phía sau.

Mọi người nhìn theo ánh mắt ông ta, Khấu Đan ẩn trong đám người từ từ bước ra.

– Khấu – Đan.

Triệu Thu Sinh rút từ kẽ răng ra hai chữ này, ông không hỏi Ngư lão trấn thủ sông Tây Mạc có kết cục gì, tình huống trước mắt thế này, thực cũng không cần thiết hỏi, ông nhỏ giọng nói:

– Cái thứ khi sư diệt tổ nhà người...

Khấu Đan tiện tay vuốt mái tóc dài, mười ngón tay đỏ chót lấp lóe ánh sáng thần bí dưới ánh lửa, nghênh đón ánh mắt sắp phun lửa của mọi người 48 trại, bà ta nói như cười như trách:

– Khi sư diệt tổ thì không dám nhận, chư vị e không biết, trước đây khi tân lâu chủ muốn thưởng vị, việc đầu tiên là phải giết lão lâu chủ để lập uy, đây mới là đạo của Minh Phong lâu ta, đời đời kiếp kiếp đều có thể bỏ cũ thay mới, liên tục sinh sôi, sư phụ ta hết tuổi thọ tự về trời, so với các tiền bối thì tiểu nữ tử thực là không có tiền đồ.

Trương Bác Lâm nói:

– 48 trại thu nhận các người, bảo vệ các người, dám hỏi suốt hai đời nay đã có lỗi gì với phái các người?

– 48 trại thu nhận, bảo vệ là các danh môn chính phái nghĩa khí đầy đủ các người, Minh Phong lâu?

Khấu Đan đưa tay che miệng, cười khê:

– Minh Phong lâu chẳng qua là một đám thích khách vô tình vô nghĩa, lấy tiền làm việc mà thôi, Lý Chủy năm xưa có lòng tốt thế à? Trương chương môn, ông đã lớn tuổi rồi, động não nghĩ xem, năm xưa khi Nam đao thu nhận Minh Phong lâu vào 48 trại, có bao nhiêu người chỉ trích, tại sao ông ấy vẫn khư khư cố chấp?

Trương Bác Lâm bị bà ta hỏi nhất thời ghen hòng, sau đó phản ứng lại, không nhịn được chửi như tát nước – lão trại chủ một tay sáng lập 48 trại, lại trải qua mấy chục năm đẹp hóa trong hồi ức, gần như thành thần thoại trong lòng mấy lão nhân 48 trại, đâu thể cho phép người khác nói ông “có ý đồ”?

Khấu Đan nhìn ông ấy đầy thương hại, nụ cười mỉm vĩnh viễn che giấu bí mật lại hiện lên trên mặt bà ta, có chút âm u không rõ trong ánh lửa:

– Minh Phong vì thể hiện thành ý mà dâng ra dây trện dưới lòng sông Tây Mặc, chuyện về dây trện quan trọng, bao nhiêu năm qua, các đệ tử nòng cốt tạo nên dây trện năm xưa chưa từng được nhận lệnh bài rời khỏi

48 trại, giống hệt như đệ tử chưa xuất sư, mãi mãi phải dừng bước đằng sau sông Tây Mặc, chưa hề bậc đải chúng ta... Trương chương môn, những thứ này là chén nước công bằng trong lòng đại đương gia ư?

Chu Phi vừa nghe bà ta nói, vừa thử liên hệ với câu chuyện Ân Bái kể “quan môn đệ tử Minh Phong lâu và Hoa chương môn”, nghe đến đây, nàng liền thăm dò:

– Khẩu chương môn, nổi oán giận trong lòng bà, có liên quan gì đến Phù Dung thần chương Hoa Chính Long không?

Khẩu Đan sững sờ, lúc này mới chú ý tới Chu Phi phía sau Triệu Thu Sinh.

Khẩu Đan:

– Tiểu cô nương...

Chu Phi chậm rãi tiến lên một bước, tự giới thiệu:

– Chu Phi.

–Ồ, hóa ra người chính là A Phi.

Khẩu Đan quan sát nàng, nói có chút hòa nhã:

– Không nhận ra, lần trước gặp người, người còn chưa cao bằng cái bàn kia. Sao hử, ra ngoài một chuyến đúng là biết không ít chuyện nhỉ.

Con người Chu Phi hơi xoay chuyển, thoáng nhìn một đệ tử chạy tới nói bên tai Triệu Thu Sinh câu gì đó, Triệu Thu Sinh gật gật đầu.

Xem ra Lâm Hạo đã chuẩn bị chu toàn, vậy lần này không biết là ai câu giờ ai đâu.

Trong lòng Chu Phi hơi bình tĩnh lại, nói tiếp với Khấu Đan:

– Ta đã gặp Hoa tiền bối, nếu như Khấu chương môn muốn biết...

Khấu Đan mỉm cười cay độc, ngắt lời nàng:

– Ta không muốn biết... Tiểu A Phi, mấy lời này là ai dạy cho người? Loại phương thức dùng chân thành cảm động, dùng lý lẽ thuyết phục này quá sứt sọc rồi. Sao hả, người cảm thấy ta nghe đến ba chữ “Hoa Chính Long” sẽ lập tức phản chiến, đuổi theo người để cầu biết tung tích sao?

Chu Phi không hi vọng với một câu có thể khiến Minh Phong lâu chủ làm phản, nhưng nàng quả thực có ý nghĩ quấy nhiễu tâm trạng đối phương.

Nhưng rất đáng tiếc, người trên thế gian không phải ai cũng giống Đoàn Cửu Nương, sau bao nhiêu năm vẫn điên cuồng ngây dại vì một cái tên.

– A Phi à.

Khấu Đan thân thiết nói lời sâu xa với nàng:

– Chờ người đến tuổi của ta, người sẽ biết những chuyện yêu đương nhăng nhít chỉ có mấy tiểu cô nương các người xem là chuyện to tát. Thuở ta trẻ tuổi ngông cuồng, quả thực vì một nam nhân mà từng nghĩ đến chuyện rời khỏi Minh Phong lâu, sống cuộc sống của chính mình, nam nhân kia rất tốt, nhưng nam nhân tốt khắp thiên hạ đều có, không phải sao?

Bà ta vừa nói vừa liếc mắt đưa tình với Cốc Thiên Toàn, Cốc Thiên Toàn mỉm cười không đáp, đứng bên cạnh không tiếp chiêu.

– Người của Minh Phong lâu chúng ta sở dĩ có thể bưng chén cơm thích khách vững vàng trong giang hồ cao thủ như mây vì từ nhỏ chúng ta

đã trải qua nỗi khổ mà người không nghĩ đến, năm xưa sư phụ dạy ta, nói ta vốn là một ác quỷ tu luyện ngàn năm thần thông quảng đại, người người sợ hãi, chẳng lẽ chỉ vì tìm một nam nhân tốt mà làm một nữ nhân tốt ư?

Khấu Đan nghiêm mặt, hơi hất cằm, ánh mắt quét qua đám đồng bọn cũ trước mặt:

– Lão nhân gia dạy rất đúng, ta đã nghe lọt rồi, bằng không Minh Phong lâu bây giờ cũng không tới lượt ta làm chủ. Vậy, nói đi cũng phải nói lại, chư vị, các vị nói một ác quỷ như tiểu nữ tử đây, chịu nhiều khổ cực như thế mới đi đến bước này, chẳng lẽ chỉ để ngắm con thủy quái dưới lòng sông trong một khe núi hay sao?

Lão chương môn Minh Phong năm xưa vì dây trận mà bắt tên tiểu quỷ do chính mình nuôi muốn chia sẻ hồng trần về, nhiều lần bồi dưỡng, cuối cùng dưỡng thành một thích khách Minh Phong đạt chuẩn.

Tiểu là quá đạt chuẩn.

Khấu Đan khoát tay:

– Không nói lời thừa thãi nữa. Minh Phong từ giờ thoát ly 48 trại. Lý Căn Dung cấu kết phản nghịch, coi rẻ triều đình, thu nhận phản tướng, thực chẳng ra sao, nay Cốc đại nhân phụng mệnh đến diệt phi, là bốn phận nên làm, Minh Phong lâu không tiện cản trở. Chỉ là có một món đồ cần đòi Lý đại đương gia, sợ bà ấy không đưa nên tiểu nữ tử đành bắt vài con tin để đàm phán giao dịch, A Phi, người về thật đúng lúc.

Trương Bác Lâm cả giận nói:

– Tiện nhân, khẩu khí thật lớn!

Trong lúc nói chuyện, trường thương trong tay ông kêu lên, đâm thẳng về phía Khấu Đan, Khấu Đan khẽ cười né tránh, Cốc Thiên Toàn ra lệnh

một tiếng, bọn áo đen bên cạnh tức khắc bao vây lại, đồng thời, ông ta ra tay như chớp giật, quạt trong tay dề xuống, đẩy trường thương ra.

Cổ tay Trương Bác Lâm tê rần, lập tức rét lạnh, đề phòng Cự Môn.

– Thiên Chung...

Cốc Thiên Toàn nhẹ nhàng vén ống tay áo, lắc đầu thở dài:

– Để ta tới thỉnh giáo một hai.

Lời chưa dứt, ông ta đã lao lên như ma quỷ, khinh công Cốc Thiên Toàn tên “Thanh Phong Từ Lai” gần đến mức xuất thần nhập hóa, võ công không phân cao thấp với Thâm Thiên Khu, Trương Bác Lâm hét lớn tiến lên, chỉ mấy hiệp đã rơi xuống thế hạ phong.

Triệu Thu Sinh nhìn, cau chặt mày, nhưng ông đảo mắt qua đám người Lý Nghiên phía sau, Lâm Hạo đi rồi, lúc này tuy có Mã Cát Lợi bảo vệ nhưng vướng mấy người này cũng chưa chắc là đối thủ của Khấu Đan, ông nhất thời chần chừ, không dám làm bừa, trong lòng mắng: “Mấy đứa phiền phức này rốt cuộc theo làm gì?”

Đúng lúc này, Chu Phỉ chợt nói:

– Khấu chương môn không phải nói ta tới rất đúng lúc sao? Được, vậy thì xem ta đúng lúc cỡ nào.

Nói xong, nàng tiến lên một bước, không biết trong một bước ấy có huyền cơ gì mà Triệu Thu Sinh hơi chậm tí liền sững sờ không cản được!

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Vô Thường

Da đầu Triệu Thu Sinh như muốn bùng nổ, tuy ông luôn cảm thấy Chu Phỉ xấu tính khó dạy, không quá thích nàng nhưng cũng tuyệt đối không thể để nàng xảy ra chuyện ngay trước mắt mình, bằng không trở về biết ăn nói thế nào với Lý Cẩn Dung?

Trong lòng ông mắng to mấy đứa thanh niên không đáng tin này, nhất thời không để ý tới lão già Trương Bác Lâm kia đang chiếm thế thượng phong hay hạ phong, lập tức muốn lao lên, kiểu gì cũng phải ngăn cản Khấu Đan trước Chu Phỉ.

Nhưng bất luận là Chu Phỉ hay Khấu Đan, thân pháp đều nhanh hơn nhiều so với tưởng tượng của ông.

Khấu Đan cũng không ngờ lại là một tiểu nha đầu như Chu Phỉ khiêu khích mình, hàng mày bà ta khê nhướn, ánh mắt có chút kinh ngạc đánh giá Chu Phỉ, tay không hề khách sáo khinh địch.

Toàn thân Khấu Đan như đám mây bông bành bay xa về sau mấy trượng, đồng thời móng tay dài khê vân vân, run thứ gì đó hướng vào người Chu Phỉ.

Đó là vật thành danh của Khấu Đan, tên “Yên Vũ Nồng”, là một loại châm nhỏ còn mảnh hơn cả tóc, gần như nhìn không thấy sờ không được, khó lòng phòng bị, có thể giết người không tiếng động, Ngư lão chính là chết bởi những cây châm nhỏ có bề ngoài không đặc sắc này.

Triệu Thu Sinh không nhìn thấy “Yên Vũ Nồng” nhưng nhìn thấy động tác của Khấu Đan, tiếng kêu “cẩn thận” còn chưa kịp thốt, hai người họ trong thoáng chốc đã giao thủ được một hiệp.

Vọng Xuân Sơn của Chu Phi căn bản chưa ra khỏi vỏ, trường đao quét một độ cong tao nhã giữa không trung, tiếng va chạm vụn vặt khẽ vang, bảy tám cái châm nhỏ như lông trâu ào ào rơi xuống đất.

Triệu Thu Sinh khiếp sợ dừng bước chân trượt ra hai bước, nhìn chăm chăm bóng lưng Chu Phi như có điều suy nghĩ: “Nha đầu này luyện thân thủ ở đâu mà đạt được như thế?”

– Chu Phi.

Khấu Đan bắt đầu thận trọng, căn chữ rất nặng lặp lại tên nàng, dường như lần đầu tiên đặt nàng vào mắt, Minh Phong lâu chủ đưa hai tay vào tay áo, thấp giọng nói:

– Ta đúng là chưa từng lĩnh giáo sự lợi hại của Phá Tuyết đao.

Chu Phi im lặng đẩy Vọng Xuân Sơn. Nàng biết mình không giỏi giang gì so với Khấu Đan, thứ duy nhất nàng có thể dựa dẫm là sự quen thuộc với Minh Phong trường môn mà nàng chưa từng gặp mặt này.

Dây trận là do một tay các đệ tử nòng cốt năm xưa của phái Minh Phong dốc hết tâm huyết tạo thành, con quái thú trong nước ấy là nửa sư phụ của Chu Phi, nàng đã ngâm mình dưới sông Tây Mặc đen ngòm ấy suốt ba năm, dù bịt mắt che tai, chỉ dựa vào cảm giác được rèn luyện qua vô số lần, Chu Phi cũng có thể né tránh phần lớn châm Yên Vũ.

“Vọng Xuân Sơn” là đao được rèn theo Lý Chủy, hơi quá dài so với Chu Phi, đao càng nặng người càng nhẹ, hai bên đối chiếu, có một loại cảm giác không hài hòa kỳ lạ mà trang trọng, như vực sâu như núi cao, yên tĩnh mà kiên định.

Lúc đối mặt với hai đại Bắc Đẩu, sau lưng nàng có một tuyệt đại cao thủ Đoàn Cửu Nương, lúc đối mặt với Trịnh La Sinh, dù sao Kỷ Vân Trầm cũng chỉ bảo nàng câu giờ, chứ không thật sự bảo nàng sống mái sinh tử với Thanh Long chúa, lúc đối mặt với Dương Cẩn, nàng ba ngày không ngủ yên, nghĩ rằng đây là một trận quyết chiến, thua chỉ có thể chấp nhận, tốt xấu gì nàng cũng ứng chiến đường đường chính chính.

Giờ đây, nàng đứng trước mặt thích khách từng vang danh thiên hạ, trong lòng vô cùng rõ ràng – sau lưng nàng là 48 trại ngàn cân treo sợi tóc, không có Đoàn Cửu Nương trợ giúp, có câu giờ cũng chẳng có kỳ tích xảy ra, mà lỡ có gì sai sót, e rằng nàng phải bỏ mạng nơi đây.

Khẩu Đan không phải kẻ địch lợi hại nhất nàng từng gặp, nhưng là người đầu tiên nàng biết rõ chênh lệch giữa hai người mà vẫn kiên trì tiến lên, đồng thời là kẻ địch mà phía sau nàng không còn đường lui nữa.

Câu cuối cùng Tạ Doãn nói với nàng: “Khi cô mở miệng nói chuyện, phải nhìn tường tận sự việc, phải có thái độ kiên định. Nhưng khi tới lúc cô phải rút đao, thì ngậm miệng, nhắm mắt, tập trung tất cả linh hồn vào lưỡi đao. Đừng nghĩ thắng thua, đừng suy kết quả.”

Chu Phi hít sâu một hơi, dồn muôn vàn tâm trạng của mình thành một, mạnh mẽ ép xuống, mũi đao xoay chuyển, chỉ về phía Khẩu Đan.

Thích khách Minh Phong lâu không để ý mấy thứ lễ nghi hão như thứ tự lớn nhỏ, Khẩu Đan nhận ra khí chất toàn thân Chu Phi đã thay đổi bèn xem nàng là đại địch, lấy trong tay áo ra một cái móc câu ngắn như đuôi bò cạp, không thèm chào hỏi gì mà bất ngờ lao về trước.

Bà ta mặc áo chên, chỉ có ống tay áo rộng dài giống hai cánh bướm nặng nhẹ không đều, một làn hương thoang thoảng lạnh lùng quét tới theo ống tay áo bà ta, liền sau đó, Chu Phi bị Yên Vũ Nồng bao bọc.

Khẩu Đan vùng vãi mưa hoa hạnh trong sắc xanh um tươi tốt của cây cối cuối thu – ướt áo khắp nơi (1) – những châm nhỏ kia quá dày đặc, đến mức bên cạnh Chu Phi bốc lên một tầng “sương trắng” do châm tạo thành, mũi châm của Minh Phong quét qua thì chẳng sao, có sao chính là kịch độc trên đầu mũi châm ấy.

(1) Lấy ý từ câu thơ “Triêm y dục thấp hạnh hoa vũ” trong bài “Tuyệt cú” của Chí An thiền sư, câu thơ dịch của “Đường thi tuyển dịch”: “Hoa hạnh như mưa rơi ướt áo”.

Lúc này, Chu Phi thành linh di chuyển.

Lấy nhanh chế nhanh, nàng không chút do dự chọn thức “Phong”.

Khô Vinh chân khí lúc ẩn lúc hiện theo ánh đao, song đao bị nội lực hai người đánh vào, dính một vòng châm li ti, phủ trường đao màu tối thành đèn hoa rực rỡ.

Trong nháy mắt, Chu Phi phảng phất như quay về sông Tây Mạc nàng từng luyện ba năm.

Dây trận âm vang, sát cơ quần lấy người nàng không ngơi nghỉ, nàng tựa như vừa trải qua một lần “bế nhãn thiên” do Ngư lão cưỡng ép nàng nhập định, tâm không tạp niệm, mỗi góc độ vi diệu tiếp xúc giữa lưỡi đao và dây trận, giữa lưỡi đao và Yên Vũ Nồng đều phản chiếu rõ rệt trong lòng nàng.

Trong khoảnh khắc, trước mắt nàng là Khẩu Đan hay dây trận đã không còn quan trọng nữa, lòng nàng có thứ gì đó vô cùng sống động...

Đúng lúc này, chỉ nghe “keng” một tiếng, Vọng Xuân Sơn va phải móc câu ngăn trong tay Khẩu Đan, cổ tay Chu Phi chấn động mạnh, châm nhỏ dính trên thân đao ào ào rơi xuống.

Khẩu Đan bỗng neho mắt, móc câu ngắncắm vào ngay sống đạo Vọng Xuān Sơn, tiếpdo bà ta khẽ quắtmột tiếng, sức mạnh theomóc câu trườnqua, khiến trườn đạo không thể nhúc nhích.

Cùng lúc đó, Khẩu Đan há miệng, thối mộtmũi tên to cỡ ngón tay cái vàomặt Chu Phỉ.

Lúc này khoảng cách giữa hai người chỉ cỡ mộttanh đạo, nếu đốithành Lý Cẩn Dung hoặc Triệu Thu Sinh đều có thể dùng mộttường đắngtha, cường chế đượtlấy binh khí, giữa Khẩu Đan và Chu Phỉ gầnnhư có chênh lệch củacả mộttế hệ, dù thích khách Minh Phong luổn chú trỏng kỹ xảo khéo léo, không vững ngắnh công, nhưng Khẩu Đan là chường môn mộtpháic, công lực trênnười không phải thứ mà Chu Phỉ có thể chốngthở.

Lúc này, Chu Phỉ hoặcbị mũi tên ấy ghim vào, hoặcbị cường ép buồng tay bỏ đạo.

Mà bỏ đạo trướcmặt chủ nhậ “Yên Vũ Nồng” sẽ có kết cục gì, ngay cả Lý Nghiêncũng biết, Lý Nghiênsợ đếnmức nhất thờikhi không biết kêucứu với ai, tên củacả đắmsư thúc sư bá xunghoàn thi nhậ đếnbên mộinưng đều bị nghểnthoảng hỏng, tay chậnmuội ấy lạnh lẽo, không thóttừ tiếng nào.

Tay Tạ Doẩncovào trỏng tay áo.

Đúng lúc này, Chu Phỉ chộttép chười đạo, hơi buồng lỏng tay.

Vọng Xuān Sơn ban nầy trỏng cuộc đấusức hai bên ép ra mộthình vồng cung, Chu Phỉ vừabuồng lỏng tay, thậndạo lậttứcnhanh chóng rỏng động, chậnnhỏ chừarỏixuốgvắng tũng tóenhư sương mù, Khẩu Đan không thể không vung ống tay áo che trướcmặt mình.

Chu Phỉ trắnh thủ mộtkhoảnh khắciấy, nghiêng đầu trắnh thóat mũi tên hiểmhóc, saudo đứatay kéochười đạo đắngrỏng động không thối, đẩy

mạnh về phía trước.

Vọng Xuân Sơn xuyên vào giữa móc câu ngăn, mũi dao khẽ vẩy trong không gian hoạt động cực nhỏ, lại là một chiêu trong “Bất Chu Phong”, bị móc câu ngăn hạn chế nên động tác của nàng cực nhẹ nhưng cực chuẩn, tựa một ngọn gió nhỏ không đâu không lọt!

Mũi dao sắc bén lập tức xé ống tay áo dài của Khấu Đan, Khấu Đan chỉ cảm thấy thứ mình ôm vào ngực là một con rắn độc, bắt không được, thả không xong.

Trong cơn tức giận, bà ta vận lực vào bàn tay, liễu mạng ấn trường đao của Chu Phi xuống.

Nhưng một chương này vừa ra, Khấu Đan lại không hề cảm giác được sức phản kháng của Chu Phi.

Một chiêu hung hiểm vừa rồi của Chu Phi dường như chỉ là hư chiêu, dao không có sức trong tay nàng trầm xuống theo lực của Khấu Đan khiến một chân của thủ lĩnh thích khách giẫm vào khoảng không.

Khấu Đan hơi lão đảo một bước nhỏ, móc câu ngăn run lên, lòng thầm kêu “hông”, quả nhiên Chu Phi tận dụng triệt để, trường đao “sa cơ tù ngục” bị kẹt trong móc câu lập tức từ hư chuyển thực, từ trên hướng xuống quét qua mu bàn chân Khấu Đan.

Trên giày của Khấu Đan thêu ba đóa hoa cúc nở rộ song song, một đao Chu Phi chém xuống, vừa hay nổi nhụy ba đóa hoa này thành một đường thẳng, không thừa không thiếu!

Lưỡi dao uy nghiêm lướt qua mu bàn chân Khấu Đan, bà ta chợt thay đổi thân pháp, lùi về sau nửa bước, tung một cước về phía Chu Phi, trên mũi giày thêu bắn ra một thanh đao nhỏ đâm vào mé hông Chu Phi.

Chu Phi xoay cổ tay, toàn thân kể cả Vọng Xuân Sơn cùng bay lên, xoay một vòng ở giữa móc câu – đây là chiêu thứ ba của nàng – “Phong”.

Khấu Đan cử động chân, trên móc câu ngấn lập tức có khe hở nhỏ, trường đao Chu Phi trong khoảnh khắc thoát vây tung ra, kể đó không chút ngại ngùng, lưu loát đệm chân, xoay người, một đao đầy khí thế bổ từ trên xuống dưới – giống như lốc xoáy nhỏ trong chớp mắt biến thành lưỡi đao sắc chặt đứt thiên hà.

Mọi người có mặt sững sờ không nhìn rõ nàng đã biến chiêu thế nào!

Khấu Đan ngớ người lùi liên tục ba bước, chật vật né tránh, búi tóc trên đầu bị đao phong tập kích, cả mái tóc đen lập tức thả xuống trên vai và lưng.

Một đao như thần này khiến tim Triệu Thu Sinh nhảy tới cổ, nhìn hoa cả mắt, thật lòng thật dạ kêu một tiếng “đao hay”.

Mãi đến lúc này, sự chần chừ và do dự của Chu Phi ban nãy bị cưỡng chế ép xuống mới hóa thành hư không, lòng nàng cuối cùng đã chân chính chỉ có đao.

Hơn nửa năm nay, tuy nàng chuyên cần, mỗi ngày đều có cảm ngộ hoàn toàn mới nhưng giữa nàng và Phá Tuyết đao luôn có một lớp màng mơ hồ, dù mấy lần chạm tới nhưng vẫn không thể nào phá thủng.

Lớp “giấy cửa sổ” kia vào lúc nàng không thể lui được nữa đã bị phá toang.

“Chiêu thức đao pháp là chết nhưng người là sống...”

“Cô không phải Lý tiền bối cũng không phải Lý đại đương gia, đao của cô là ở thức nào đây?”

Ba thức cuối cùng của Phá Tuyết, “Vô Phong”, “Vô Thất” và “Vô Thường”, Lý Chủy chính là tập đại thành giả của Nam đao, công lực thâm hậu, gần như đến mức “khéo quá như vụng”, “đao sắc không lưỡi” (2), bởi vậy Phá Tuyết đao của ông là “Vô Phong”. (3)

(2) Khéo quá như vụng (đại xảo nhược chuyết): câu của Lão Tử, ý nói người khôn khéo sẽ tạm giấu cái khôn cái khéo của mình, trông như vụng về để được yên thân. Ở đây cả 2 cụm đều có ý chỉ một người khi giỏi đến đỉnh điểm sẽ không còn tuân theo những quy tắc bình thường nữa, cũng như người cực giỏi sẽ trông như vụng về, đao cực sắc sẽ không cần lưỡi.

(3) Phong (鋒) là lưỡi, mũi nhọn, vô phong là không lưỡi.

Lý Cẩn Dung kỳ tài ngút trời, thời trẻ nông cuồng tùy hứng, một khi xảy ra biến cố, vô số khó khăn hiểm trở như 48 tòa núi cao vung không thoát đề nặng trên người bà, bất luận bà sợ cỡ nào, ngại cỡ nào, muốn lùi bước cỡ nào cũng phải cắn răng tiến về phía trước, dần dà, bà đã mài giũa chính mình thành vũng chài vô địch, thế nên Phá Tuyết đao của bà là “Vô Thất”. (4)

(4) Thất (匹) là sánh, xứng, vô thất là không gì sánh được.

Mà Phá Tuyết đao của Chu Phỉ học rất vội vàng, Lý Cẩn Dung truyền đao pháp cho nàng với tâm lý “tạm thời dạy thử, học không được thì dẹp”, nàng bị vô số cao nhân tiền bối lắc đầu, mỗi lần đều bị ép bất đắc dĩ, xem Phá Tuyết đao như một nhành hoa có thể tùy tiện đem chiết – Khô Vinh chân khí, kiếm ý của dây trện, Đoạn Thủy Triều Ti... thậm chí là lừa bịp gian lận, gắp chằng hay chớ, từ từ luyện ra đao của bản thân nàng.

Vô Thường.

Đao của nàng thoáng chốc tựa như miếng sắt có linh hồn, như mảnh hồ mọc ra hai cánh.

Chu Phi như một đứa trẻ giẫm lên vô số xác vụn ngói vỡ làm đệm để nhìn ra ngoài tường, giữa “Yên Vũ Nồng” hung hiểm đòi mạng, nàng cuối cùng đã gỡ được mảnh giấy hoa trên đầu tường, có thể nhìn ra trời cao đất rộng, vô biên vô hạn bên ngoài.

Nhưng dù nàng bỗng chốc vượt qua Thập Vạn Đại Sơn trong lòng, người ngoài cũng không nhìn ra.

Trong mắt người khác, Chu Phi chỉ cầm Vọng Xuân Sơn trong tay đánh ra những chiêu khiến người ta hoa mắt, qua lại như con thoi giữa Yên Vũ Nồng, một chiếc lá cũng không dính người, còn tỉnh bơ đánh hồng búi tóc của Khấu Đan!

Trương Bác Lâm rõ ràng đã bị Cốc Thiên Toàn ép chặt vật chống đỡ, thấy tình cảnh này vẫn dành ra chút nhàn hạ cười trên nỗi đau người khác:

– Ha ha ha, đáng!

Sau đó vui quá hóa buồn, ông bị một kiếm của Cốc Thiên Toàn đâm vào cánh tay trái.

Triệu Thu Sinh sau khi lần lượt trải qua đỉnh điểm của lo lắng, kinh hãi và chấn động, lúc này lại nảy ra cảm xúc phức tạp, lòng chua xót nghĩ: “Trình độ đao của người Lý gia bọn họ đúng là được trời ưu ái cho kẻ thừa liền mạch, hừ!”

Ngón ngang trăm mối tơ vò, cuối cùng Triệu Thu Sinh cũng nhớ tới “Trương chó dữ” bị mình bỏ quên, bèn nâng kiếm tiến về trước, nói:

– Họ Trương, ông còn có mặt mũi cười! Không phải chỉ là một con chó Bắc Đẩu thôi sao? Ta tới giúp ông!

Tình thế chợt thay đổi, một mình Chu Phi ngăn cản Khấu Đan, cùng với sự gia nhập của Triệu Thu Sinh, hai đại cao thủ hợp lực, tới lui mấy

hiệp, thái dương Cốc Thiên Toàn cũng toát mồ hôi.

Mọi người 48 trại cùng nhau tiến lên, chặn bọn áo đen xâm phạm và Minh Phong làm phản vào giữa.

Đúng lúc này, một viên đạn tín hiệu chọt bay lên ở phía đông, nổ ra ánh sáng nặng nề phía chân trời.

Cốc Thiên Toàn chọt lui ra khỏi vòng chiến, nở nụ cười trầm thấp.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Biến Đổi Bất Ngờ

Sau khi Khấu Đan ra hư chiêu thì nổi gót Cự Môn, khép ống tay áo dài đứng lại.

Ngoài mặt bà ta vẫn mỉm cười không mất phong độ nhưng trong lòng lại nổi lên sát ý điên cuồng với Chu Phỉ. Dù là đối đầu với đám Triệu Thu Sinh, dựa vào Yên Vũ Nồng quý thần khó lường, bà ta cũng tự tin không rơi vào thế hạ phong, nhưng Chu Phỉ này, ngoài sáng là dùng Phá Tuyết đao nhưng trong tối lại có ý quỷ quyết kế thừa của Minh Phong, mấy lần Khấu Đan thử hạ sát chiêu nhưng đều bị Chu Phỉ tránh như linh cảm được.

Hơn nữa khi nha đầu thối tha không biết từ đâu chui ra này động thủ, Khấu Đan rõ ràng cảm giác được, ban đầu Chu Phỉ đơn thuần là dựa vào vận may và chút nỗ lực ứng biến khi lâm trận, nhưng sau đó đao pháp của nàng càng lúc càng hòa hợp.

Điều này khiến Khấu Đan cực kỳ tức giận – tiểu nha đầu chưa dứt sữa này lại dùng bà ta để nâng cấp võ công!

Minh Phong lâu nói canh ba giết người thì tính mạng người đó ắt không qua được canh năm, hai mươi năm trước khiến người ta nghe danh đã sợ hãi, nhưng giờ đây đường đường là Minh Phong lâu chủ lại bị một hậu bối to gan xem là con rối gỗ để nâng cấp võ công!

Cốc Thiên Toàn dường như cảm giác được lửa giận của Khấu Đan, đưa tay ra sau lưng khoát nhẹ với bà ta.

Khẩu Đan hít sâu một hơi, khóe môi khẽ co giật, khuôn mặt diêm dúa hơi vắn vẹo, thầm nghĩ: “Đúng rồi, dù sau chúng cũng là châu chấu cuối thu, không nhảy nhót được bao lâu, đến lúc đó rơi vào tay ta...”

Một đệ tử trong trại chạy gấp lên núi, liên tiếp đẩy mọi người ra, hỗn hà hỗn hển chạy đến cạnh Triệu Thu Sinh đứng đầu Trưởng Lão Đường, nhỏ giọng nói nhanh:

– Triệu trưởng lão, dưới núi chợt có đại quân xâm lấn, hơn mấy vạn người, khắp nơi đều có, hình như là người của ngụy triều.

Triệu Thu Sinh:

– ...

Chu Phi miệng quạ đen, nói không sai chữ nào, thiên lý ở đâu?

Khuôn mặt đầy kinh ngạc của Triệu trưởng lão không may bị Cốc Thiên Toàn hiểu sai, tưởng rằng ông “kinh hãi thất sắc”, lập tức hợp thời mở miệng:

– Cao thủ hai phái Thiên Chung, Xích Nham, tại hạ đã đích thân lĩnh hội, chuyển đi này cũng xem như không uống, ta kính chư vị đều là anh hùng.

Nói rồi, Cự Môn vô cùng nho nhã vung ống tay áo, “soạt” khép quạt lại, chắp tay với mấy người có mặt, cố ý hơi dừng lại trước mặt Chu Phi, nói tiếp:

– Bởi vậy Cốc mỗ không muốn tạo ra hi sinh vô nghĩa, không giấu giếm, khi ta và các vị thử tay với nhau ở đây, một huynh đệ của ta đã mang phục binh đến bao vây núi... haiz, đại quân đã động thì can hệ rất lớn, đường Thục lại khó đi, làm thế nào để nhân lúc Lý đại đương gia không có đây mà đem người trà trộn vào một cách thần không biết quỷ không hay, việc này

từ đầu đến cuối khiến hai huynh đệ ta rụng không ít tóc – lỡ xảy ra sự cố gì, chúng ta cũng không tiện ăn nói trước mặt thánh thượng. Nói ra thật xấu hổ, hành động vây núi hôm nay, chúng ta không thể không cực kỳ thận trọng, thậm chí không dám thăm dò chính diện phòng ngự như thùng sắt của quý trại, vì để không chút sơ hở, tại hạ bất tài đành đích thân lên núi, gặp gỡ chư vị anh hùng trước, điệu hổ ly sơn chốc lát cho người huynh đệ kia của ta dễ đi hơn chút chút.

Triệu Thu Sinh hừ lạnh:

– Người muốn thế nào?

Cốc Thiên Toàn cười nói:

– 48 trại nhân tài ẩn nấp, bao nhiêu cao thủ hàng đầu hiểm gặp trên đời đều ẩn náu nơi đây, kẻ hèn cho rằng, có thể không động thủ thì tốt nhất chúng ta đừng động thủ, mọi người thái bình ở bên nhau, nói cho rõ ràng, biến chiến tranh thành tơ lụa, chẳng phải là chuyện tốt sao?

Chỉ trong thời gian dăm ba câu ấy, đạn tín hiệu khắp nơi liên tục bắn lên trời, dường như càng lúc càng vang, càng lúc càng cấp bách.

Lúc này, là Chu Phi mèo mù gặp cá rán hay đám Triệu Thu Sinh từng nghe trọn vẹn suy đoán của Chu Phi, miễn cưỡng xem như có dự tính, trong lòng đều không tự chủ loạn cả lên – Bắc Đẩu tới bao nhiêu người?

48 trại có phản ứng kịp không?

Tiểu thanh niên Lâm Hạo rốt cuộc đáng tin không?

Chu Phi lại lần nữa vô thức nhìn Tạ Doãn, có điều lần này, nàng chưa đợi hẳn cho nàng bất kỳ phản ứng nào đã tự dời tầm mắt trước.

Chu Phi biết, những gì cần nói Tạ Doãn đã nói hết với nàng, chuyện còn lại chỉ có thể dựa vào chính nàng và một chút vận may, trong lòng nàng hồi tưởng lại những câu mà hắn nói với nàng: “Có câu “quân tử hiếu rõ về nghĩa, tiểu nhân hiếu rõ về lợi” (1), người thông minh biết chọn lọc, người ngu dốt dễ bị tình cảm tác động – nhưng đa số người trên đời này đều không phải quân tử cũng chẳng phải tiểu nhân, không thông minh mấy nhưng cũng chẳng tới mức dốt nát, muốn vô số người như vậy cam tâm tình nguyện tụ tập bên cạnh cô, việc đầu tiên là cô phải “tạo uy tín” với đám đông, cô phải nhớ, người nghe lệnh là người dễ bị người khác ảnh hưởng, người có thể ảnh hưởng đến người khác mới là người tập hợp được thiên quân vạn mã.”

(1) Câu của Không Tử.

Chu Phi vừa quay đầu, đúng lúc bắt gặp ánh mắt hỏi dò của Triệu Thu Sinh nhìn mình, trong ánh mắt của lão bảo thủ vừa đáng ghét vừa cứng nhắc ấy không khỏi có chút lo âu và hoảng hốt, dường như muốn tìm được chút sức lực từ chỗ nàng, vẻ âu sầu ấy thực giống như nàng đang soi gương vậy, chỉ trong khoảnh khắc, Chu Phi liền bỗng dưng không còn hoảng nữa.

Hòn đá nhỏ như nàng đã mơ hồ tích tụ thành một ngọn đồi.

Chu Phi trầm ổn gật đầu với Triệu Thu Sinh, nàng chống đao đứng đó, rất có ý trấn tĩnh tuyệt lộ chẳng lung lay.

Ánh mắt căng thẳng của Triệu Thu Sinh lập tức hơi buông lỏng, rõ ràng cảm giác được áp lực trên người mình nhẹ đi không ít.

Mới đầu ông cho rằng Chu Phi rất không có nhãn lực hay sức lực, không sớm không muộn mà cứ nhè lúc này về 48 trại, chỉ biết thêm phiền phức, nhưng chưa quá nửa đêm, ông phát hiện mình đã bắt đầu quan tâm đến ý kiến của nàng. Triệu Thu Sinh cảm thấy có chút vi diệu, giống như mình là một đóa bọt sóng dẫn đầu đầy khí thế, còn chưa kịp ập vào bờ đê

đã bị bọt sóng sau đê xuống, đúng là vừa thở phào nhẹ nhõm nhưng cũng vừa bứt rứt.

Triệu Thu Sinh đưa kiếm trong tay ra sau lưng, cười lạnh:

– Đừng động thủ? Chẳng lẽ các người ngàn dặm xa xôi chạy tới, tính hết mọi đường lên vào trại ta là để ăn tiệc tất niên sao?

Cốc Thiên Toàn không để ý tới ngữ khí khiêu khích rõ ràng của ông, thông thả nói:

– 48 trại thuộc lãnh thổ triều ta, chư vị chiếm núi làm vương đã là vô pháp vô thiên, nhưng ngô hoàng có lòng yêu người tài nên phái bọn ta đến trước, lấy “chiêu an” là việc quan trọng hàng đầu. Chỉ cần chư vị bỏ tối theo sáng, triều đình tất nhiên không trách lỗi xưa, chắc chắn sẽ không bạc đãi chư vị, tại hạ dám cam đoan.

Triệu Thu Sinh thầm phỉ nhổ, dùng tấm lòng bao la khoan dung người khác đánh rắm trong phòng mà kiếm chế không phát tác tại chỗ, hỏi:

– Còn gì nữa không? À phía sau người không thể nào vô duyên vô cớ làm phản đồ, thứ ả muốn là gì?

Khấu Đan dùng mấy cây châm nhỏ như lông trâu may ống tay áo bị Chu Phi cắt rách, nghe hỏi, bà ta cúi đầu, cắn đứt sợi dây nhỏ trên châm, hàm răng trong môi đỏ ửng hiện lộ vẻ khiến người ta thương yêu... nếu châm trong tay bà ta không phải thứ đòi mạng.

Khấu Đan cười nói:

– Ta ấy hả, ta không muốn gì hết, chỉ muốn đòi một thứ ở chỗ Lý đại đương gia thôi. Nói ra thật cười chết, người đời đều biết trên đời có kho báu “Hải Thiên Nhất Sắc”, ta cầm một chìa khóa trong đó lạng lẽ ở núi rừng Thục Trung hơn mười năm, nếu không có Cốc đại nhân cho hay thì ta

cũng không biết chuyện này, quả là chuyện nực cười nhất thiên hạ, đúng không?

Triệu Thu Sinh và Trương Bác Lâm nhìn nhau, đều ừ ừ cạc cạc, nghĩ: “À này nói vợ va vợ vẫn gì thế?”

Cốc Thiên Toàn gật đầu, nói góp vào:

– Không sai, năm xưa Minh Phong lâu đại nghịch bất đạo, tay vươn quá giới hạn, tiếp nhận ngay cả chuyện bắn thiêu như ám sát thánh thượng, vụ làm ăn bắn thiêu đó do đích thân hai huynh đệ lão lâu chủ ra tay, may có Liêm Trinh huynh kề cận thánh giá nên lần ám sát ấy không thành công, ngược lại hai nghịch tặc kia lại trúng độc “Thấu Cốt Thanh” của Liêm Trinh huynh.

Khấu Đan nghe ông ta gọi sư phụ sư thúc của mình là “nghịch tặc” mà vẻ mặt hồ hững, mí mắt không thèm chớp lấy một cái.

Cốc Thiên Toàn lại nói:

– Thấu Cốt Thanh là một trong bát đại kỳ độc thiên hạ, đại la kim tiên nếm phải cũng phải ngoan ngoãn đầu thai, nhưng hai tên nghịch tặc kia lại sống rất tốt, một người trong đó còn vô cùng cường tráng, giờ đây râu tóc bạc trắng, không giết không chịu chết. Trăm nghe không bằng một thấy, theo ta thấy, “Hải Thiên Nhất Sắc” quả là có công dụng khởi tử hồi sinh.

Mơ hồ đoán được kết cục của Ngư lão là một chuyện, nghe kẻ địch nhắc tới trước mặt mình lại là một chuyện khác.

Tay cầm đao của Chu Phi chột siết chặt.

Khấu Đan đưa tầm mắt nhìn nàng, cười nói:

– Đột trước trạm ngầm của Minh Phong truyền đến vài tin tức, nói 48 trại chúng ta cho ra một truyền nhân Nam đao cực kỳ lợi hại, giết Thanh Long chúa Trịnh La Sinh, ta còn khó hiểu là vị cao nhân nào, bây giờ xem ra, chính là A Phi nhỉ?

Triệu Thu Sinh:

– Cái gì?

Trương Bác Lâm gần như đồng thanh cùng ông ấy:

– Con làm thịt thẳng rùa núi Hoạt Nhân Tử Nhân rồi?

Chu Phi:

– ...

Việc này đúng là không thể nào giải thích, có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng tẩy không sạch.

Móng tay dài của Khấu Đan cụp vào lòng bàn tay, bà ta cười nói:

– Nếu ta đoán không sai, tín vật của Hải Thiên Nhất Sắc, đại đương gia có một món, Trung Vũ tướng quân Ngô Phí có một món, năm xưa Sơn Xuyên kiếm chắc chắn cũng có một món – sau này tám chín phần mười là rơi vào tay Trịnh La Sinh. Đại đương gia tranh phái người đi đón con cô Ngô thị, lại tùy tiện mượn một chuyện gì đó phái khuê nữ ruột ra ngoài tìm Trịnh La Sinh giết người lập uy, một tên hai đích, trước mắt, trong tay bà ta nhất định đã có đủ ba tín vật... hoặc nhiều hơn nhỉ? Lý đại đương gia thật giỏi thủ đoạn, ta vô cùng khâm phục, có điều một người thì không tiện quá tham lam, chiếm hết lợi ích trong thiên hạ, có đúng không?

Chu Phi lòng đầy sát ý, lạnh lùng nhìn bà ta, nhẹ giọng nói:

– Toàn là nói bậy.

Khấu Đan không tranh luận với nàng, bữu môi rất điệu đà, quay đầu nói với Cốc Thiên Toàn:

– Đại nhân, ta thấy canh giờ cũng được rồi.

Cốc Thiên Toàn chưa mở miệng đã nghe cách đó không xa có tiếng bước chân nghiêm chỉnh truyền đến, vẻ mặt ông ta lập tức dạt dào đắc ý vì đã chuẩn bị đầy đủ, ung dung nói:

– Thứ nhất, mời chư vị bỏ đao kiếm xuống, quy thuận triều đình, thứ hai, mời Chu cô nương giao ra món đồ lấy được từ người Ngô gia và Trịnh La Sinh, thứ ba, vất vả chư vị truyền một phong thư cho Lý đại đương gia, bảo bà ấy mau chóng quay về, tiện thể dâng lên tía vật Hải Thiên Nhất Sắc trong tay, cùng hai huynh đệ ta vào kinh thỉnh tội, thánh thượng khoan hồng, nhất định sẽ không làm khó bà ấy. Chỉ vậy thôi, mấy điều này, chư vị xem, không hà khắc chứ?

Trương Bác Lâm nghe liên hoàn rầm này thì vênh râu trợn mắt, muốn chửi ầm lên.

Chợt, ánh mắt ông lướt qua đám Bắc Đẩu và Khấu Đan, nhìn về phía người tới, đầu tiên ông ngơ ngẩn, kế đó thần sắc bỗng thay đổi, tròng mắt tức giận biến thành cười hiền như Phật, ha hả nói:

– Không hà khắc, có thể làm được, nhi tử mất dạy, mày quỳ xuống gọi tiếng “cha”, dập đầu mười cái cho chúng ta như hiếu tử hiền tôn thì “sơn hào hải vị” gì chúng ta đều có thể làm cho mày.

Cốc Thiên Toàn khó hiểu, chợt nghiêng đầu thì thấy người tới không phải là đại quân ngự triều đã ước hẹn với ông ta, mà là một đám đệ tử 48 trại.

Các đệ tử kia ai nấy đều được huấn luyện nghiêm chỉnh, từ bốn phương chạy tới, chỉnh tề như một, đứng cách xa mấy trượng, lớn tiếng hô:

- Trạm gác số 1 đông nam đã chém đứt cầu treo, địch không thể vào!
- Trạm gác số 2 đã thả hơi độc, chém mấy trăm địch, cầu tặc không địch lại, đã rút lui.
- Trạm gác số 3 đã bố trí mai phục trong sơn cốc.
- Trạm gác số 4 đã giết tham tướng quân địch...

Cốc Thiên Toàn ban nãy cố ra vẻ huyền bí đủ kiểu, giờ đây mỗi ngụm nước bọt đều biến thành một cái tát lên mặt như Quan Âm nghìn tay, gương mặt tuần tú tao nhã hết xanh lại tím, hết tím lại đen, gân xanh nháy bần bật như muốn phá da tung ra.

Nếu bây giờ đóng lên đầu ông ta một cây đinh thì máu chó của vị “Cự Môn tinh quân” này chắc có thể bắn lên tới nóc nhà.

Chu Phi rung cổ tay, xách Vọng Xuân Sơn nhìn Cốc Thiên Toàn, như cười như không:

– Cốc... ở đại nhân, xa xôi chạy đến không dễ dàng, hay là vào uống ly trà nhé?

Trương Bác Lâm vui hể hả:

– Nha đầu này xấu tính quá, hợp ý lão tử!

Cốc Thiên Toàn làm lơ, quát:

– Đi!

Ông ta ra lệnh, đám áo đen tản mác ban nãy tụ lại, bảo vệ ông ta lui về, Khẩu Đan hét dài một tiếng, mấy thích khách Minh Phong lâu ai nấy đều thi triển khinh công, giống mấy con yêu quái nhèn nhện to, ba chân bốn cẳng chống đỡ mạng lưới dây, ngăn bước chân mọi người.

Trương Bác Lâm giờ thẳng trường thương, muốn đâm vào mạng lưới đó:

– Tiện nhân, người chạy đi đâu?

Ổng tay áo vừa vá xong của Khấu Đan run lên, trong tay áo tuôn ra một làn khói trắng không rõ có độc hay không hướng về phía Trương Bác Lâm, Trương Bác Lâm vội nín thở lùi lại, đúng lúc này, một thanh trường đao xuất hiện trước mặt ông, hắt, gãy, chấn, đâm, toàn bộ châm nhỏ ẩn trong làn khói trắng đều bị ngăn lại, rơi xuống đất hiện ra ánh sáng xanh u.

Chu Phỉ nói:

– Trương sư bá, cẩn thận.

Lúc này Trương Bác Lâm mới nhận ra mình đặc ý vênh váo, nhất thời hơi ngượng ngùng.

Chỉ trong chốc lát như vậy, Cốc Thiên Toàn và Khấu Đan đã lùi xa mười mấy trượng, sắp nhảy vào sông Tây Mặc, chỉ còn lại một đám bọt áo đen vô dụng và đệ tử Minh Phong chặn hậu, không đuổi theo kịp nữa.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Vây Thành

Trương Bác Lâm chính là một lão nam nhân kỳ dị, dù bị chó cắn cũng phải quỳ xuống cắn ngược lại chó, đâu cam tâm để bọn Cốc Thiên Toàn rời đi thế được.

Trước đây không lâu, Chu Phỉ cũng là một thiếu niên tính tình nóng nảy, phản ứng theo trực giác của hai vị này khi máu nóng lên đầu hoàn toàn ăn khớp.

Một người là Khấu Đan vong ân bội nghĩa, khi sư diệt tổ, một người là Cốc Thiên Toàn có thâm thù đại hận với 48 trại, người ta tới cửa gây hấn, nếu còn để chúng chạy thoát thành công, toàn thân trở lui thì sau này thế diện 48 trại để đâu đây?

Phải tóm chúng về vo viên mới được!

Hai bàn tay Trương Bác Lâm vung gạt khối trắng của Khấu Đan ra, giơ trường thương lên, hét lớn một tiếng, ném ra ngoài.

Cốc Thiên Toàn không quay đầu, hai kẻ áo đen được huấn luyện lao về trước, dùng thân thể máu thịt chặn thay ông ta, lập tức bị xuyên thành râu mứt quả ghim vào đất. Phần đuôi trường thương vẫn rung động không thôi.

Trương Bác Lâm tức giận quát to, muốn chạy đuổi theo tới cùng.

Chu Phỉ lập tức đuổi theo.

Đúng lúc này, nàng nghe Tạ Doãn trầm thấp gọi nàng:

– A Phỉ.

Trong ba bước, Chu Phỉ không quay đầu lại, thầm nhủ: “Gọi ta làm gì? Đang gấp nè.”

Sau năm bước, nàng mơ hồ bắt đầu cảm thấy không ổn.

Chu Phỉ thường xuyên đuổi chạy sau Tạ Doãn, vô tình bị ép luyện ra khinh công, trong vài cái chớp mắt, nàng đã ở ngoài hơn mười trượng. Lúc này, nàng bỗng chạy về trước mấy bước, chặn trước mặt Trương Bác Lâm, nhắc Vọng Xuân Sơn ngăn ông ấy:

– Trương sư bá, chuyện có nặng nhẹ, tạm thời khoan đuổi theo chúng.

Đôi mắt Trương Bác Lâm trợn thành chuông đồng, tức giận xoay mặt nhìn Chu Phỉ “tạo phản”.

Ánh mắt Chu Phỉ không né không tránh, nàng lắc đầu, nghiêm mặt nói:

– Trương sư bá, ban nãy phần lớn người của chúng ta đã được đại sư huynh mang đi, trong rừng đều là thủ thuật che mắt, không có nhiều người như vậy. Vả lại, nếu chúng ta thật đuổi tới sông Tây Mặc, có Khẩu Đan ở đó, dây trận là đao trong tay ai còn chưa chắc. Tình thế trước mắt chưa ổn định, dưới núi cũng chưa biết ra sao, giữa núi rất có khả năng vẫn còn dư nghiệt Minh Phong...

Một tiếng gọi về của Tạ Doãn đã gọi cả lý trí ban nãy bỏ nàng rời đi quay về.

Hiện tại, thần trí nàng đã quay lại, đầu óc hơi xoay chuyển, lập tức suy nghĩ rõ ràng – Lâm Hạo lãnh tổng phòng ngự 48 trại, cùng cấp bậc với Triệu trưởng lão và Trương trưởng lão, vào thời điểm cấp bách, huynh ấy

cứ tùy cơ ứng biến, căn bản không cần đặc biệt phái người chạy về báo tình hình trận chiến – lại còn là khua chiêng gõ trống, lớn tiếng cao giọng báo.

Lâm Hạo sở dĩ làm vậy rất có khả năng chỉ là cố làm màu, dọa đám người Cốc Thiên Toàn mà thôi, tình hình bên ngoài chưa chắc thật sự lạc quan như thế.

Lùi một bước mà nói, dù Cốc Thiên Toàn và Khấu Đan quả thực chạy tề ra quần thì muốn bắt hai người chúng về, trong mọi người ở đây ít nhất phải là hai vị trưởng lão Triệu, Trương đồng thời ra tay, tiện thể có thêm Chu Phi hỗ trợ mới miễn cưỡng đấu hòa với thủ lĩnh thích khách và tên Bắc Đẩu này.

Triệu Thu Sinh hiển nhiên không có ý định “kẻ không nông cuồng uổng thiếu niên” chung với hai người họ, mà nếu thật chỉ có hai người họ đuổi theo thì ai bị vo viên còn chưa chắc.

Còn những thích khách Minh Phong lâu ẩn thân hang chuột nữa, ai biết hiện tại có bao nhiêu người mai phục trong núi? 48 trại ngoại trừ cao thủ chân chính cũng không thiếu người già trẻ bệnh tật yếu đuối, đến lúc đó lờ như nội bộ mâu thuẫn, thật xảy ra chuyện gì thì sao đây?

Triệu Thu Sinh vừa chỉ huy mọi người vây bắt bọn áo đen của Bắc Đẩu và thích khách Minh Phong còn lại đâu vào đấy, vừa trách mắng Trương Bác Lâm:

– Ta thấy ông cả nửa đời vẫn không chút tiến bộ, ngoài sửa ra thì chỉ biết cắn người, còn không hiểu chuyện bằng một tiểu nha đầu ranh con!

Trương Bác Lâm:

– ...

Triệu Thu Sinh nói với giọng hất mũi lên trời, đuôi vênh cao bằng cái nhà, vênh vào tự đắc la hét om sòm:

– Người đâu, giải hết bọn rác rưởi này vào Hình Đường, để lại gấp đôi nhân thủ canh giữ sông Tây Mạc, lục soát núi, khắc phục hậu quả! Không được để sót một tên dư nghiệt Minh Phong nào. Phỉ nha đầu, theo ta về Trường Lão Đường, mẹ con không ở đây thì con cũng phải làm một người hữu dụng.

Chu Phỉ thầm hiểu, trải qua chiến dịch này, Triệu Thu Sinh đã công nhận quyền lên tiếng của nàng.

Thời điểm này năm ngoái, Chu Phỉ còn là một đệ tử ngay cả lệnh bài còn chưa có, bây giờ lại được Triệu trưởng lão cho vào Trường Lão Đường, nói là một bước lên trời cũng không quá, nhưng nàng lại không có vẻ vui mừng nào, ngược lại nhìn thoáng qua sông Tây Mạc với tâm sự nặng nề, nhỏ giọng xin ý kiến:

– Triệu sư thúc, hay là trước tiên để con ở lại giúp khắc phục hậu quả? Dây trần cũng phải mở lại lần nữa.

Vẻ mặt Triệu Thu Sinh lạnh nhạt, nói:

– Minh Phong lâu thu tiền giết người, là cái thứ đàn hoàng gì? Âm sát Tào cầu chẳng qua là chuyện chúng làm lấy lòng mọi người mà thôi, đâu đáng cho người ta nhìn bằng con mắt khác? Hơn 20 năm trước ta đã nói rồi, bọn này không đáng tin, lão trại chủ lại cứ khăng khăng cố chấp, hiện giờ thế nào? Bản thân Phong Du Bình dạy đệ tử chẳng nên thân, bị cắn trả, chết chẳng ai chôn là đáng đời, nhìn gì mà nhìn!

Chu Phỉ dùng hết sức bình sinh mới nuốt những lời muốn cãi vào, cổ họng hơi nhức nhích, vô thức nắm chuôi đao Vọng Xuân Sơn, ý phần nộ tuôn ra ngoài theo hàng mày bình tĩnh của nàng.

Triệu Thu Sinh cười lạnh nói:

– Tùy con.

Nói xong, ông vung tay, mang theo một đám đệ tử xoay người rời đi.

Trương Bác Lâm chần chừ tại chỗ chốc lát, đưa tay vỗ vỗ sống dao Chu Phi, nói:

– Tên khốn lão Triệu này thực ra không có ý đó đâu, chỉ là... haiz, nếu Khấu Đan rơi vào tay ta, ta nhất định chém ả thành trăm mảnh. Con thay chúng ta đi xem xem, ta không xem đâu.

Lẽ ra, chuyện lĩnh hội Phá Tuyệt đao nâng cao một bậc có thể khiến Chu Phi vui thầm non nửa năm, nhưng nàng lẻ loi trơ trọi đưa lưng về phía sông Tây Mặc, nghĩ đến thế cuộc mờ mịt trước mắt, mục đích của Khấu Đan vẫn là một câu đố, nàng đành phải gác niềm vui nửa năm này, khôi phục lý trí, dùng nỗi sầu lo to lớn trước mắt trấn áp nó lại.

Một đêm này dài đến mức khiến người ta thở không nổi, ánh mặt trời tựa như mãi không chiếu tới.

Thấy Triệu Thu Sinh và Trương Bác Lâm lần lượt rời đi, Chu Phi thầm thở dài, không nhịn được đưa tay bấm bấm ấn đường. Nàng mang mấy đệ tử còn lại thiết lập vài trạm gác tạm thời bên bờ sông Tây Mặc, từ bên trên nhìn chăm chăm mặt sông đen ngòm phía dưới, ánh sao rải rác như bị cuốn vào trong, đứng bên bờ có thể nghe thấy tiếng gió thổi lên những con sóng trên sông, rầm rì không dứt, không biết đang thủ thủ cùng ai.

Thấy tạm thời không còn nguy hiểm, Lý Nghiên mới kéo Ngô Sở Sở chạy qua.

– A Phi, vừa rồi tỷ nói gì với nhóm Triệu thúc thế?

Qua vai Chu Phi, Lý Nghiên nơm nớp lo sợ liếc nhìn dưới vách núi, bệnh sợ độ cao lại tái phát, vội nắm chặt lấy tay áo Chu Phi, run lẩy bẩy ngồi bệt xuống:

– Mẹ ơi, sợ chết con rồi.

Một đệ tử tiến lên nói với Chu Phi:

– Chu sư muội muốn xuống sông sao?

Chu Phi gật đầu, vẫy tay với mọi người, ra hiệu cho họ đi theo, sau đó tự mình tóm lấy một sợi dây thừng. Kế đó, nàng hơi khựng lại, chột nghĩ ra điều gì, bèn quay lại túm Lý Nghiên:

– Muội đi chung với tỷ.

Lý Nghiên vô tội nhìn nàng:

– Hà? Tỷ nói g...

Lời thừa chưa nói hết, hai chân muội ấy đã rời mặt đất, Chu Phi ném dây thừng quấn lấy eo Lý Nghiên, sau đó vừa xách vừa túm sau gáy muội ấy, tung người nhảy xuống.

Chu Phi đi khắp trên dưới sông Tây Mạc vô số lần, “quãng đường nguy hiểm” trong mắt người khác đối với nàng là không thể quen thuộc hơn, chờ Lý Nghiên hoàn hồn thì đã bị nàng dùng tốc độ như ném không chút che đậy xách vào giữa không trung, núi đá lởm chởm và mặt sông dâng trào há miệng to như chậu máu sắp phả vào mặt, Lý Nghiên lơ lửng giữa trời, tất cả máu dưới chân chảy ngược lên cuống họng, nước mắt tuôn trào, lấy hơi hét vào tai Chu Phi:

– Sắp – chết – rồi!

Chu Phi bị muội ấy ồn ào ong cả tai, tay buông lỏng, người đã đến gần sông Tây Mặc, nàng thành thạo tung người xoay giữa không trung, nhanh chóng thắt dây mây trong tay thành một vòng, túm Lý Nghiên lên, còn mình thì phi người hạ xuống chuẩn xác, đập một chỗ bằng phẳng trên vách núi rồi nhẹ nhàng đáp xuống một tảng đá nhỏ bên sông.

Dây trện yên tĩnh dường như đã ngủ say.

Chu Phi nhẹ nhàng thở ra một hơi, ngửa đầu nói với Lý Nghiên đang ở chỗ cách mặt đất không quá ba thước, dùng cả tay cả chân túm lấy dây mây:

– Xuống đây.

Lý Nghiên quả thực như con mèo sợ nước, liều mạng lắc đầu.

Chu Phi không phí lời với muội ấy, muốn trực tiếp động thủ, Lý Nghiên cất cao giọng gào thét:

– Cứu mạng! Cứu mạng! Ngư, Ngư thái sư thúc! Cứu...

Gọi đến đây, muội ấy chột sững sờ, bất giác nhớ lại, phải rồi, Ngư thái sư thúc đâu?

Sư thúc không phải luôn ở sông Tây Mặc ư, sao lại để dây trện ngừng, cho những kẻ bên ngoài kia tiến vào?

Lý Nghiên đột nhiên buông lỏng tay, dây mây rụt lên trên, muội ấy đặt mông ngồi trên đất bùn ẩm ướt bờ sông, mũi giày giẫm vào trong nước, bọt sóng bắn lên mặt, muội ấy cũng không để tâm lau, quay mạnh đầu ra sau thì thấy Chu Phi đang đứng dựa vào vách đá mà ánh trăng không thể nào chiếu tới, gầy gò và trầm mặc.

Nước sông lạnh giá ướt sũng giày Lý Nghiên, muội ấy bỗng co chân đứng dậy.

Mấy đệ tử theo xuống cũng đua nhau rơi xuống bờ sông, Chu Phi thoáng nhìn Lý Nghiên rồi tung người lướt ra ngoài, nàng như một con yêu tinh trên nước, mũi chân khế điểm giữa những con sóng lẫn tăn, không cần cúi đầu nhìn cũng có thể giẫm lên đá dầy trận một cách chuẩn xác – chỉ vài bước lên xuống, nàng đã dẫn mấy đệ tử có chút gò bó trong sông Tây Mặc hướng về đình nhỏ giữa sông.

Đình nhỏ giữa sông lẻ loi yên tĩnh, được bao bọc bởi một tầng hơi nước, cánh cửa cũ mỏng manh khép hờ, Chu Phi mang theo gió trên sông thổi đến, cánh cửa liền tựa như có linh tính, “két” mở ra, để lộ Ngư lão đang ngồi ngay ngắn quay mặt về phía cửa.

Hô hấp Chu Phi ngừng lại.

Ly trà trên bàn gỗ xếp thành hàng ngang chỉnh tề, Ngư lão thoạt nhìn hết như thường ngày, chỉ là đang biếng nhác nhắm mắt dưỡng thần mà thôi, lúc nào cũng có thể không kiên nhẫn, thối râu tròng mắt ồn ào một câu “sao con lại tới nữa?”

Trong nháy mắt ấy, nàng hiểu được câu nói trước sau không thống nhất kia của Trương Bác Lâm – những lão nhân họ kể từ thời Lý Chủy đã cùng mài giũa, cùng chán ghét bị ngọn gió đêm trên sông Tây Mặc dồn vào nhau, cùng chứng kiến sự trỗi dậy và phồn vinh của 48 trại, nhiều năm nường tựa mỗi người mỗi chức vụ riêng, gần như đã tạo thành các bộ phận khác nhau trên cơ thể một con quái vật khổng lồ.

Nếu tự mình đến đây, đại khái là trong lòng rất khó chứa được những chuyện khác trừ giết ra ngoài báo thù.

Nhưng núi non trập trùng bên cạnh, nào có nhiều cơ hội ân thù sáng khoái như thế?

Chu Phỉ nghe hơi thở sợ hãi của Lý Nghiên khi chạy tới.

Âm mũi rõ rệt ấy khiến Chu Phỉ hoàn hồn, nàng dịch chân hơi cứng ngắc của mình đến trước mặt Ngư lão, tay dao động trong tay áo mấy lần, không dám đưa lên thử hơi thở, cuối cùng đành yếu ớt lừa mình dối người nắm lấy bàn tay thông xuống của ông.

Nhưng vào khoảnh khắc nắm chặt bàn tay già nua ấy, Chu Phỉ chợt sửng sờ – tay ông vẫn ấm!

Đầu nàng “bùm” một tiếng, dù là đất Thục thì bên sông mùa này tuyệt đối không thể nào ấm áp, từ khi Khấu Đan đóng dây trận gây sóng gió ở sông Tây Mạc đến giờ, ít nhất cũng được hai ba canh giờ, tay người chết sao lại còn ấm được!

Tim Chu Phỉ đập điên cuồng, nhất thời suýt mừng phát khóc, không để ý tới tôn trọng hay không, đưa tay thăm dò hơi thở của Ngư lão – không có...

Không sao, có lẽ do tay quá run, Chu Phỉ khẽ cắn lưỡi mình, gắng gượng kiềm chế nỗi bất ổn trong lòng, vịn gáy Ngư lão, ngực, mạch môn... nhưng sờ mãi vẫn không có gì cả, Chu Phỉ thực muốn chửi ầm lên, lão già chết tiệt này rốt cuộc luyện Quy Tức Công (1) gì vậy hả? Sao giống thế này?

(1) Quy Tức Công: một loại công pháp mô phỏng phương pháp thở của rùa.

Nàng không quay đầu lại, nói:

– Hình như còn hơi thở! Gọi Triệu trưởng lão đến! Và cả...

Lúc này, một người chợt nắm lấy cổ tay Chu Phỉ, nàng quay đầu thì thấy Tạ Doãn tới vô ảnh đi vô tung chẳng biết từ khi nào đã đứng phía sau

nàng.

– “Thấu Cốt Thanh” đứng đầu thiên hạ kỳ độc, người trúng loại độc này từ các khớp xương trở đi sẽ trở nên lạnh, cứng, cuối cùng như một con rối, khốn khổ mà chết, lúc chết, toàn thân như bị ướp lạnh, sắc mặt tái nhợt, cho nên mới có tên “Thấu Cốt Thanh”.

Một tay Tạ Doãn khẽ kéo lại Chu Phỉ đang sờ loạn trên người Ngư lão, một tay khác để sau lưng, nhẹ giọng nói:

– Tương truyền chỉ có “Quy Dương Đan” mới có thể giải loại độc này, tuy rằng theo sự sụp đổ của Đại Dực cốc, phương pháp bào chế Quy Dương Đan cũng đã thất truyền nhưng nói không chừng “Hải Thiên Nhất Sắc” có lưu lại. Ta nghe nói Quy Dương Đan tuy có thể giải độc Thấu Cốt Thanh nhưng người dùng nó cực dễ mất nước, cả đời phải sống ở nơi hơi nước dồi dào...

Hắn tách ra mấy bước, thần sắc nhìn Ngư lão vô cùng phức tạp.

Chu Phỉ vội truy hỏi:

– Thế nên là?

Tạ Doãn hơi cúi đầu, thấy Chu Phỉ mở to mắt không hề chớp nhìn mình, trên mặt nàng có vết bẩn, trên môi có vết nứt nẻ.

Ngón tay Tạ Doãn khẽ động, dường như muốn đưa tay lau giúp nàng.

Chu Phỉ rất xinh đẹp, từ lần đầu tiên thấy nàng, hắn đã thích, bằng không cũng sẽ không tâm tâm niệm niệm nhớ đến thanh đao gãy kia của nàng.

Sau đó ở lao tù trong núi, tình cờ gặp lại nàng một cách kỳ quái, dọc đường dần dần quen thuộc, trêu đùa đánh nhau, lại càng hợp ý. Tạ Doãn lúc

nào cũng quen trêu nàng, quen chiều cổ nàng.

Đôi lúc thậm chí hẳn cảm thấy, có thể nhìn nàng lặng lẽ lộ chút ý cười keo kiệt thì hẳn làm gì giúp nàng đều không đáng kể, dù sao hẳn có sự dịu dàng dùng không hết, sự phong lưu tiêu không cạn.

Nhưng lần này, Tạ Doãn đột nhiên có một cảm giác kỳ lạ, qua ánh mắt mơ hồ mang theo mong mỏi của Chu Phi, dường như hẳn đã chạm đến một đoạn quá khứ bị thời gian dài ngăn cách, nhất thời, cuống lười hẳn như cứng lại, không phun được nửa câu an ủi, chỉ vô cùng tàn nhẫn nói lời thật:

– ...Sau khi chết, thi thể không cứng không lạnh kéo dài suốt mấy ngày, chạm vào không khác gì người sống, qua nhiều ngày mới bắt đầu thối rữa, cho nên cô sẽ phát hiện tay ông ấy vẫn còn ấm.

Câu của hẳn như nước lạnh gội vào đầu Chu Phi và đám đệ tử xông vào, Lý Nghiên che miệng lại.

Chu Phi vì quá kinh ngạc vui mừng mà ánh mắt sáng lên bỗng chốc trở nên ảm đạm.

Tạ Doãn giống như đột nhiên tâm địa sắt đá, không mảy may cho nàng nghỉ xả hơi, nói tiếp:

– Ngoài ra, tốt nhất cô hãy mau chóng lo liệu xong bên này, ban này Cốc Thiên Toàn kỳ thực không hề ở thế yếu, nhưng ông ta đánh một đòn không trúng lại lập tức rời đi, đây không giống phong cách bám dai như đĩa của Bắc Đẩu, chứng tỏ ông ta quá nửa là có chỗ dựa nên không sợ hãi.

Chu Phi hình như vẫn chưa hoàn hồn, ngơ ngác nhìn hẳn.

– Hai mươi năm trước, tứ đại cao thủ Bắc Đẩu thiết kế mưu mô nham hiểm hại chết lão trại chủ cũng không thể làm lung lay nền móng 48 trại,

hai mươi năm sau, chúng sẽ cảm thấy chỉ một Minh Phong lâu làm phản là có thể thành chuyện gì sao?

Tạ Doãn lắc đầu:

– Hơn cả quá khứ, năm xưa Tào Trọng Côn cho rằng 48 trại chẳng qua là một môn phái giang hồ không quy củ mà thôi, vả lại ông ta đang bận đánh nhau với Nam triều Hậu Chiêu, không rảnh phân tâm quá nhiều, bởi vậy chỉ phái đi toàn bọn lính lác tay chân, nhưng bây giờ thì khác, mấy vạn đại quân là khái niệm gì cô hiểu không? Đó không phải chỉ là một đám bọn áo đen của Bắc Đẩu tới kéo bè kéo lũ đánh nhau đâu.

Lời hăn chưa dứt, bên ngoài đột nhiên ồn ào, một đệ tử hơi chật vật qua sông mà đến, Chu Phỉ chợt quay đầu lại.

– Chu sư muội!

Đệ tử kia hét lớn:

– Triệu sư thúc bảo muội nhanh đến Trường Lão Đường!

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Mài Ngọc

Chu Phỉ hơi mờ mịt đứng nguyên tại chỗ, nắm bàn tay vẫn còn ấm áp của Ngự lão, hỏi:

– Làm gì?

Nàng cảm thấy mình nói ra câu này, nhưng kỳ thực trong mắt người khác, nàng chỉ hơi cử động môi, không hề phát ra âm thanh.

Đệ tử xông tới mới bước một chân vào đình nhỏ giữa sông, vừa hay đối diện với thi thể Ngự lão ngồi nghiêm chỉnh ngay chính giữa, đầu gối hảnh mềm nhũn, chưa quỳ xuống, lão đảo mắt lấy khung cửa bên cạnh nên hoàn toàn không nhận ra vẻ kỳ lạ của Chu Phỉ.

Lý Nghiên vội lau nước mắt, túm lấy ống tay áo người báo tin, gấp gáp nói:

– Sư huynh, sao thế?

Đệ tử kia vừa ngẩn ngơ nhìn Ngự lão, vừa vô thức mở miệng:

– Lâm trưởng lão ép lui đợt tấn công đầu tiên của đại quân dưới núi, cũng chặt đứt phần lớn qua lại giữa chúng ta và dưới núi, trạm ngầm trên trấn vừa truyền tin tới, nói người của ngự triều sau khi thoái lui đã bao vây mấy trấn dưới núi chúng ta...

Lời này không cần giải thích, Lý Nghiên cũng nghe hiểu – đám Bắc Đẩu kia ý đông người bao vây 48 trại rồi!

Không ít người có mặt kêu ra tiếng.

Đệ tử kia giật mình, phảng phất như mới hoàn hồn, gắng sức xoa vành mắt ửng đỏ của mình, dời ánh mắt hoảng loạn khỏi người Ngự lão, ép ánh mắt sợ hãi nhìn về phía Chu Phi, nói tiếp:

– Trạm ngầm dưới núi truyền tin, nói người dẫn đầu là “Phá Quân” của Bắc Đẩu – Lục Dao Quang, nhưng dưới tay người này chỉ có một đám bọn áo đen đánh trận lúc tấn công trại, người chủ trì không phải ông ta mà là một đại quan ngự triều, Lục Dao Quang luôn cung kính khúm núm với người đó.

Tạ Doãn nghe đến đây liền trầm giọng hỏi:

– Người giang hồ có thủ đoạn của người giang hồ, người triều đình có vô sỉ của người triều đình, người dẫn binh này ngoại trừ bao vây thôn trấn, có phải còn làm ra chuyện gì khác không?

Ánh mắt sợ hãi của đệ tử nhìn Tạ Doãn, dường như bị lời của Tạ Doãn dọa, lắp ba lắp bắp:

– Ông ta... ông ta sai người “diệt phi” trong trấn.

Đêm trước Chu Phi còn dừng chân trong trấn, vì động tĩnh khác thường của 48 trại nên mới ra roi quất ngựa chạy về, vừa hay lướt qua đại quan ngự triều vây công 48 trại.

Tiếng tán gẫu trong trà lâu ở trấn mơ hồ văng vẳng bên tai, chen vào đó là tiếng kinh đường mộc của tiên sinh kể chuyện truyền đi thật xa, bách tính ai nấy đều an ổn sống cuộc sống như thần tiên...

Vẻ mặt Lý Nghiên ngơ ngác, hỏi:

– Trong trấn? Trong trấn không phải đều là bách tính sao? Họ diệt phi gì ở đó?

Không đợi đệ tử kia lên tiếng, Tạ Doãn đã tiếp lời:

– Thông đồng với địch, phản quốc. Người từng cố sủng trại phi và đầu lĩnh trại, xem như vọng ngôn nghị luận triều chính; người có qua lại làm ăn với trại, vận chuyển hàng hóa... xem như “ủng hộ trại phi”; người được trại che chở, chống đối nộp thuế lên triều đình thì càng khỏi phải nói, chắc chắn là “nanh vuốt sơn phi”... lạ lắm sao? Chỉ cần đại nhân muốn thì có thể nói mấy chục thôn làng thành trấn quanh 48 trại đều là tặc phi, ngay cả côn trùng bay vào cũng không trong sạch, hơn nữa còn có thể nói có lý lẽ có chứng cứ, tuyệt đối không phải là ăn không nói có.

Nói đến đây, Tạ Doãn cười khẽ, rõ ràng hắn là một thiếu gia công tử có vài phần phóng khoáng bất kham, nhưng những lời này từ miệng hắn tựa như mang theo chút lạnh lẽo tiêu điều của sông Tây Mạc.

Hắn quét mắt qua Chu Phi, Lý Nghiên và đám đệ tử xuống sông, nhẹ giọng nói:

– Chưa nghe bao giờ sao? “Chuyện không phải rất lớn thì không thể khiến người ta chấn động. Vụ án không liên lụy nhiều người thì không thể hiện rõ được công lao. Vua dùng nó để cầu được an định, thần tử dùng nó để tranh công được sủng. Bên trong chắc chắn có oan tình, không thể tránh khỏi.” (1) Vị đại nhân này hiển nhiên đến không có ý tốt. Năm xưa bọn Bắc Đẩu gần như dốc toàn lực vây công 48 trại nhưng không có kết quả, đương nhiên mặt mũi không dễ coi trước mặt ngụy đế, lần này xem ra họ đã rút được bài học, gom chung chuyện giang hồ và chuyện triều đình lại.

(1) Trích “La chức kinh” do Lai Tuấn Thần viết, dạy cách bịa đặt tội danh, hãm hại người khác.

Chu Phi cảm giác dây trong đầu mình bị gỡ, nòng nỗ lực suy nghĩ, nỗ lực vén lớp sương mù dày đặc trước mắt, mới có thể nghe hiểu Tạ Doãn đang nói gì.

Đúng rồi...

48 trại có trạm ngầm khắp bốn phương tám hướng, có Trưởng Lão Đường, có Lâm Hạo... còn có vô số cơ quan trạm gác mà người ngoài không biết, dù Minh Phong làm phản cũng không dễ dàng công phá như vậy được.

Bên phía ngự triều, Cốc Thiên Toàn một đòn thoái lui, âm mưu bại lộ, lập tức sẽ dùng hậu chiêu “vây Ngụy cứu Triệu”.

Thôn làng trấn nhỏ ở Thục Trung là hàng xóm láng giềng với 48 trại suốt hai mươi năm qua, giúp đỡ lẫn nhau, Lý Căn Dung kinh doanh thỏa đáng, nơi đây từ thâm sơn cùng cốc dần dần trở thành nơi an toàn nhất, thanh bình nhất thiên hạ, bách tính ở đây hoàn toàn không giống dân chạy nạn trốn gà hóa cuốc dưới Hành Sơn, nếu thật sự bị đại quân triều đình áp sát, e rằng mọi người nhất thời đều không phản ứng kịp.

Chụp tội danh “tặc phi” lên người những kẻ ngốc khoanh tay chờ chết ấy thực quá dễ dàng, như vậy, dù mấy năm vây thành vẫn không phá được phòng tuyến 48 trại thì ngụy quân và Bắc Đẩu trở về báo cáo kết quả không phải là “hai bàn tay trắng”, đương nhiên sẽ có một con số đẹp để tặc phi bị tiêu diệt.

Trong chuyện này, 48 trại đương nhiên có thể đóng chặt cửa, bỏ mặc những người dưới núi, nhưng trước đây 48 trại luôn lấy danh “nghĩa phi” làm chỗ dựa, nếu thật dễ bách tính vô tội gánh nỗi oan này, tạm chưa nói lòng có áy náy hay không, về sau họ phải làm sao giữa khe hở Nam Bắc này?

Đệ tử tới báo tin trước đó không nhận được nhìn Tạ Doãn, dù nghe những lời hăn nói như lạc vào sương mù nhưng vẫn gật đầu nói với Chu Phi:

– Không sai, Chu sư muội, Triệu trưởng lão nói với đà này, chúng ta ắt không thể nào đóng chặt cửa núi, chống cự tiêu cực được, e rằng đây là một trận ác chiến, bảo muội nhanh chóng đến Trưởng Lão Đường, ông ấy có lời quan trọng muốn bàn giao với muội, nhờ muội lập tức dẫn người rời khỏi Thục Trung, báo tin cho đại đường gia.

Chu Phi không kìm được, nắm chặt bàn tay người chết khác thường của Ngư lão.

Nàng nghe hiểu, điều này nghĩa là bảo nàng lâm trận bỏ chạy.

Triệu trưởng lão vừa rồi còn bảo để nàng “làm một người hữu dụng”, nhanh như thế đã đổi ý, chắc chắn tình hình dưới núi vô cùng không lạc quan.

Lúc một thân một mình, Chu Phi có thể dẫn thân vào nguy hiểm, có thể đục nước béo cò; lúc bên cạnh có bằng hữu cần giúp đỡ chăm sóc, nàng có thể lời hứa nghìn vàng, biết ẩn nhẫn vì người khác; nhưng lúc phía sau nàng là cả 48 trại, là quần sơn lặng lẽ không tiếng động, là tất cả những trà lâu tửu quán chợ búa phố phường dưới núi... nàng cảm thấy dường như mình đã bị ngàn tầng dây trận trói chặt, thở một hơi cũng có thể khiến trên người bị cắt mất chút gì đó.

– Ta...

Chu Phi thử dọn dẹp đầu óc hỗn loạn để tìm ra đầu mối nhưng không có kết quả, nàng thậm chí đã quên bên cạnh còn có một người chết, vô thức bước về trước một bước, vừa di chuyển thì Ngư lão vốn đang ngồi ngay ngắn mềm nhũn đổ ập xuống, đầu ngã về phía mặt đất.

Chu Phi luống cuống tay chân đỡ ông.

Đúng rồi, thậm chí ngay cả dây trận trong sông Tây Mạc, nàng cũng không biết có thể thuận lợi mở ra hay không.

Nháy mắt ấy, mũi Chu Phi chut xót, lòng chột dâng lên nỗi bất lực và oan ức nghẹn ở cổ, phun không ra, nuốt không trôi.

Chỉ có Tạ Doãn đứng cạnh nàng nhìn thấy vành mắt nàng bỗng dưng ửng đỏ.

Lòng Tạ Doãn mềm đi, nghĩ: “Thôi bỏ đi.”

Sinh tử tồn vong của 48 trại không nên đặt trên đôi vai mỏng manh này, quá hoang đường.

Tạ Doãn nhớ lại các loại ý nghĩ tựa như ma chướng của mình trước đây, không khỏi tự giễu, thầm nhủ: “Tên nhu nhược này, chuyện năm xưa mà không làm được, còn hi vọng nhận được chút an ủi từ người khác hay sao?”

Hắn lắc lắc đầu, thấy gò má Chu Phi dưới ánh đèn yếu ớt càng lộ vẻ hoàn mỹ, mặt như sứ trắng, mắt như lưu ly, xứng với từ “mỹ nhân”.

Bỗng dưng Tạ Doãn chỉ muốn để nàng nằm trong lòng mình khóc rống, vuốt mái tóc dài mềm mại của nàng, thuận theo ý nghĩ các trường bối của nàng, đưa nàng rời khỏi nơi đây.

Còn sau này... thế đạo ngày nay, có ai chưa từng tan nhà nát cửa?

Chu Phi xoay người đỡ Ngư lão, lúc nàng cúi đầu, tiếng sóng to trên sông Tây Mạc tụ thành một, ập mạnh vào tai nàng, nàng đỡ lấy cơ thể nặng trĩu của Ngư lão, nhớ đến khi mình bị vây trong sông Tây Mạc, lần đầu tiên

Ngư lão ép nàng ngồi xuống nhắm mắt giữa lòng sông đáng sợ để “luyện đao”.

“Cứ hươ tay múa chân lung tung là vô dụng, khi của mấy nghệ nhân bên ngoài nhào lộn còn nhanh hơn con ngã đấy, thế này mà là khinh công à? Con chỉ có bình tĩnh lại, không gấp không hoảng, sau đó từng chút từng chút rút hết tạp niệm trong lòng mới có thể nhìn rõ đao của con, bằng không con còn hi vọng có thể thành được tài gì? Theo ta thấy, đám dây trện khắp sông cùng lắm chỉ có thể bồi dưỡng con thành một con bọ chét to nhảy nhót tưng bừng mà thôi.”

“Không gấp không hoảng, sau đó từng chút từng chút rút hết tạp niệm trong lòng”. Chu Phi hít sâu một hơi, thầm đọc lại câu này, nàng khom người đứng bên cạnh Ngư lão hồi lâu, mi mắt sụp xuống, thoạt nhìn giống như đang nghe người chết thì thầm.

Không sai, nàng vẫn chưa chết đến nơi đâu!

Chu Phi đứng thẳng dậy không chút báo trước, vừa khéo bỏ qua cánh tay Tạ Doãn định đỡ nàng, nàng như một cây trúc nhỏ chưa chuẩn bị xong, không thô to như gậy củi, tùy tiện một cơn gió thổi tới cũng có thể ép cong eo, nhưng mỗi lần hơi hơi được nghỉ lấy sức liền có thể tự mình đứng thẳng.

Tạ Doãn cong ngón tay lại theo bản năng, kinh ngạc nhìn nàng.

Chu Phi căn dặn:

– Hai vị sư huynh, khiêng Ngư thái sư thúc lên. Có ai biết điều khiển dây trện không... bỏ đi, không ai biết thì để muội thử xem, chờ muội mở lại dây trện rồi khiêng Ngư lão cùng đến Trường Lão Đường.

Bên cạnh có người không kìm được hỏi:

– Khiêng Ngư lão đến Trưởng Lão Đường?

Chu Phi:

– Không sai, chờ khi lấy được đầu hung thủ sẽ cùng nhau an táng.

Đám đệ tử trẻ thành linh gặp đại sự, không khỏi có chút hoang mang hoảng hốt, nghe từng chữ của nàng vô cùng kiên quyết liền tuân mệnh lệnh này theo bản năng, lập tức tìm mấy người tới, nhẹ nhàng khiêng thi thể Ngư lão, bò lên theo dây mây lúc tới.

Chu Phi lại nói với Lý Nghiên:

– Gọi muội xuống vốn là muốn muội dập đầu với Ngư thái sư thúc, nhưng không kịp rồi, muội lên trước chờ tỳ.

Lúc ở trên bờ, đối với Lý Nghiên, Chu Phi tuy lợi hại nhưng chỉ là một bằng hữu, một tỳ muội đáng sùng bái mà thôi, nhưng bây giờ, Lý Nghiên chợt cảm thấy tỳ ấy đã biến thành Lâm Hạo sư huynh, thành Triệu trưởng lão... thậm chí thành Lý đại đương gia, thành một người nào đó mà lúc nguy nan có thể trốn sau lưng người ấy.

Lý Nghiên vô thức nghe lời Chu Phi, sợ độ cao đến mấy cũng không dám đông dãi, cắn răng, giậm chân, hít sâu một hơi, tóm lấy một dây mây, nhắm mắt bò lên.

Thấy muội ấy đã lên giữa không trung, Chu Phi mới lần theo trí nhớ, mở bức tường cơ quan khổng lồ chế dây trận của Ngư lão.

Tạ Doãn khoanh tay trước ngực, nhìn nàng đứng trước cơ quan rắc rối phức tạp, không ra tay bừa, giống như đang tỉ mỉ nhớ lại gì đó, tới lui xác nhận mấy lần, Chu Phi mới cẩn thận từng li từng tí động vào cơ quan trên vách, sông Tây Mặc vọng đến một tiếng vang to, tiếng sóng lớn yên ả chợt tăng lên, mặt đất trong đình nhỏ giữa sông cũng bắt đầu rung động.

Chu Phi lập tức ý thức được mình động sai rồi – Ngư lão từng nói, khi dây trện tán loạn mới âm ỉ chơi, khi nó bình tĩnh không tiếng động nấu mình dưới nước, chờ một kích tất sát mới là trạng thái hoàn toàn khởi động – nàng vội đóng lại phần cơ quan mình đẩy ra, tiếng âm ỉ “keng két két” mới kết thúc.

Tạ Doãn ở bên cạnh nhìn, nói chen vào:

– Không đúng à, cung Cấn là “sinh”, ta đoán cô vừa bảo dây trện “lui xuống”.

Ngư lão từng nhiều lần biểu diễn điều khiển dây trện thế nào trước mặt nàng, tiếc rằng Chu Phi mắt to hở sáng, hoàn toàn xem như mây khói, chưa từng để bụng, bây giờ chỉ có thể dựa vào chút ấn tượng mơ hồ và đoán mò để thử, nghe lời bình như thật của Tạ Doãn, nàng liền quay đầu hỏi hẵn:

– Người biết à?

Tạ Doãn nói:

– Kỳ môn độn giáp thì biết chút chút da lông. Còn dây trện á? Không biết.

Chu Phi hơi kinh ngạc nhìn hẵn, không ngờ trên đời lại có thứ mà Tạ Doãn không biết.

Tạ Doãn ngồi trên bàn của Ngư lão, không giúp đỡ cũng không thúc giục, chỉ nhìn chăm chăm nàng đầy ý tứ sâu xa, nhìn đến mức Chu Phi bỗng dưng không tự nhiên, vô thức đưa ống tay áo lên lau mặt, căn dặn:

– Không biết thì đừng quấy rối, ra ngoài chờ ta, thấy dây trện có động tĩnh gì khác thường thì quay lại nói cho ta biết.

Ngoại trừ Tạ Doãn không chịu nghe lời, những đệ tử khác nghe vậy đều nổi đuôi nhau ra ngoài, xa xa nhìn động tĩnh dây trận dưới lòng sông.

Chu Phi nghĩ nghĩ, đưa tay quẹt dưới vành tai mình, nhớ Ngự thái sư thúc đại khái cao thâm này, sau đó trước biểu cảm dở khóc dở cười của Tạ Doãn, nàng khom gối cho mình lún xuống nửa cái đầu, nhớ lại cảnh Ngự lão ngày ngày đứng ở đây lải nhải cảm râm.

Chu Phi nhớ ông có một câu khẩu quyết, hình như là:

– Một hai ba bốn năm...

Nàng dịch ngang trước bức tường dây trận mấy bước, thử thăm dò đây cái khóa thứ năm trước tầm mắt, dưới sông Tây Mạc vang lên âm thanh như sấm rền.

Chu Phi nghĩ: “Bây giờ khá giống rồi.”

Tạ Doãn kinh ngạc nói:

– Chẳng lẽ câu tiếp theo là “Lên núi đánh lão hổ”?

Chu Phi:

– ...Câm miệng.

Tạ Doãn đoán quá chính xác, có lẽ nam nhân quái gở trong thiên hạ đặc biệt có tâm linh tương thông – câu tiếp theo đúng là “Lên núi đánh lão hổ”.

Mỗi lần đọc xong câu này, Ngự lão còn nhảy nhót tại chỗ một lát.

Chu Phi thầm đọc câu “khẩu quyết” này, đến bước thứ năm thì bắt chước động tác của lão nhân gia, nhẹ nhàng nhảy lên trên, chỗ cơ quan nhô ra lập tức chạm đầu ngón tay nàng, “cụp” bật ra, Tạ Doãn xoay người nhìn

ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy dây trận trên sông phát ra tiếng “kêu kẹt”, bắt đầu lưu loát chìm xuống nước.

Tạ Doãn:

– ...

...Vậy cũng được?

Chu Phi thở phào một hơi dài, bấm bấm mũi mình...

Động tác kế tiếp phối hợp khẩu quyết càng mất mặt hơn, bình thường Ngư lão vừa đọc “Lão hổ không ăn cơm”, vừa chuyển một cái ghế nhỏ qua, giẫm lên trên mà vẫn với không tới, bèn lấy cây chổi đập vào – đây là “Đánh người đồ khốn kiếp”.

Nàng sa sầm mặt, kéo cái ghế nhỏ của Ngư lão qua, cầm lấy cây chổi treo bên cạnh leo lên, đang định ra tay, chợt nhớ tới gì đó liền quay đầu nói với Tạ Doãn đang nhìn mê mẩn:

– Nhìn gì mà nhìn, không cho nhìn!

Tạ Doãn một tay ấn ngực, nhìn kỹ Chu Phi sâu sắc, nghiêm mặt nói:

– Phong thái động lòng người của mỹ nhân, ta thấy rất là ngưỡng mộ.

Một câu nói chân thành nồng nàn của Tạ Doãn rất cảm động... nếu lúc này Chu Phi không phải đang là hình tượng chói lọi giẫm trên ghế hương chổi.

Tên khốn này không giúp được thì thôi, còn ở bên cạnh vui vẻ!

Chu Phi quyết đoán giơ cây chổi trong tay, nói như đinh đóng cột với Tạ Doãn:

– Cút!

Tạ Doãn cúi đầu ngậm miệng cười.

Chu Phi liếc hẳn, hít sâu một hơi, bắt chước Ngư thái sư thúc quơ “thần chổi” lên, đập cái “cạch” vào cơ quan trên vách, hoàn toàn dựa vào cảm giác và ký ức, không nhìn rõ là đập vào đâu.

Theo động tác của nàng, cơ quan trong vách lập tức truyền ra một tiếng vang to, mặt đất đình nhỏ giữa sông chột hơi rung lên.

Hóa ra bình thường Ngư lão chỉ hạ lệnh cho dây trận đã mở một phần quay về vị trí cũ, tương đương với kéo vỏ kiếm đã rút được một nửa ra hết, nhưng lần này vì Khấu Đan mà dây trận quả thực hoàn toàn ngừng lại, giống như kéo vỏ kiếm đã hoàn toàn đóng lại vắng ra, cho nên động tĩnh vô cùng lớn.

Chu Phi giật mình, không đứng vững, giẫm hụt chân trên ghế.

Tạ Doãn đang lười nhác dựa bên bàn vút qua như một cơn gió, đón được nàng, hẳn hơi cúi đầu, môi như cố ý như vô tình lướt qua tai nàng, khẽ nói:

– Cần thận.

Chu Phi:

– ...

Nàng có trì độn đến mấy cũng cảm thấy không ổn, vừa đứng vững liền đẩy phắt Tạ Doãn ra, cảm giác nhiệt độ bên tai như lan đến mặt, nhất thời trợn mắt há mồm nhưng lại không biết nên nói gì.

Vẻ mặt Tạ Doãn vô tội như trời quang trăng sáng, sửa sửa ống tay áo như chẳng có chuyện gì.

Chu Phỉ hoàn hồn, hơi lúng túng, ngờ ngợ mình quá đa nghi.

Nàng ho khan một tiếng, định nói gì đó xoa dịu bầu không khí thì nghe Tạ Doãn nói:

– Haiz, ta nói cô nương này, cô quá gầy rồi, cơ thể còn cứng hơn cả ta.

Chu Phỉ:

– ...

Tên khốn kiếp, mau đi chết đi!

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Rút Dao

Mặt Chu Phỉ hết đỏ lại đen, muốn truy sát Tạ Doãn ba trăm dặm, nhưng nhất thời lại không có tinh thần, nàng khoát khoát tay đầy tâm sự:

– Không âm ỉ với người, ta phải đi Trưởng Lão Đường.

– A Phỉ.

Tạ Doãn gọi nàng, thu lại vẻ cợt nhả, nhìn Vọng Xuân Sơn của nàng:

– Khi cô lớn lên thành người, tất cả cánh tay dù dắt cô đều từ từ rời đi, tự cô phải đi qua vô số chông gai trắc trở, cô sẽ cảm thấy vận mệnh mình treo trên đầu mũi dao, thời thời khắc khắc đều không thể buông lỏng. Nhưng cô phải biết, đây đã là may mắn lớn nhất trên đời.

Chu Phỉ nghe không hiểu, nhượng mảy.

– Tay cô cầm vũ khí sắc bén, chỉ cần mũi dao hướng về phía trước là có thể vượt mọi chông gai, không chỗ nào không thể đi. Sinh tử, tôn ti, anh hùng hay hèn nhát, vô số con đường đặt dưới chân cô, đúng sai phải trái hiền ngu trung gian, đều chỉ trong một ý nghĩ của cô, còn chưa đủ may mắn sao?

Tạ Doãn khẽ búng trên thân dao của cô vang lên một tiếng nhỏ, mỉm cười nói:

– Cô có biết đa số người sống ở đời, hoặc bị hạn chế bởi xuất thân, hoặc bị hạn chế bởi tư chất, đều chỉ có thể phó mặc cho số mệnh, không thể

làm chủ, chưa bao giờ có cơ hội lựa chọn?

Mắt Tạ Doãn hơi cong tự nhiên, lúc không cười cũng giống như cười nhạt, che giấu thiên ngôn vạn ngữ bên dưới, hễ bị người có tâm phát hiện chút dấu vết, hẳn sẽ vừa vô lại vừa ngu ngốc thể hiện “lẩn tránh một cách đê tiện” rất điêu luyện, đê tiện đến mức khiến người ta hoa cả mắt, muốn truy cứu cũng không được.

Chu Phi:

– Người...

Tạ Doãn giơ tay lên, ngón tay hơi khom lại, tựa như muốn dùng lưng ngón tay nhẹ nhàng quẹt trên mặt nàng.

Tại Chu Phi vừa hạ nhiệt lại bắt đầu nóng lên, nhất thời xoắn xuýt giữa “tránh” và “không tránh”, đầu óc cả buổi tối đều “nghĩ quá nhiều” giờ quảng gánh không đúng lúc, kể đó...

Tạ Doãn ra tay như điện giật, nắm lấy mái tóc dài thông xuống một bên vai nàng, ghì xuống.

Chu Phi:

– Úi...

Tạ Doãn một kích thành công, tuyệt đối không nán lại, vô cùng đắc ý, chớp mắt đã bay ra ngoài đình nhỏ giữa sông, để lại mấy tiếng cười gian, như một con thiêu thân to bay theo cơn gió trên sông, nhẹ nhàng tránh hai sợi dây trện bị kinh động, tung người bầu lấy sợi dây mây thông xuống bên vách đá.

Các đệ tử canh gác ở đình nhỏ giữa sông cùng nhau ngẩng đầu, chiêm ngưỡng khinh công thần kỳ điêu luyện ấy.

Chờ khi Chu Phi thở hồng hộc đuổi theo ra, bóng Tạ công tử loáng lên mấy cái rồi biến mất. Chu Phi vận khí, không biết là những lời của Tạ Doãn thật lòng thật dạ nói nàng “may mắn” phát huy tác dụng hay chỉ đơn thuần là tức giận, dường như nàng lại lần nữa tràn trề sức sống.

Chu Phi quét mắt qua sông Tây Mặc, phát hiện phần lớn dây trận dưới sông đã chìm xuống nước, mở ra một mạng lưới to, sẵn sàng bắt giữ con mồi dám to gan chạm đến, ở nơi góc vẫn có vài sợi tơ mảnh nổi trên mặt nước, vị trí cọc đá dưới nước dường như cũng có chút khác biệt nho nhỏ so với bình thường.

Có điều đối với Chu Phi, có thể khôi phục dây trận thành như vậy đã là cố gắng hết sức rồi, thứ gì cũng đến lúc cần dùng mới chệch thiếu.

Đầu óc nàng xoay chuyển, cảm thấy như vậy cũng không tồi, đối phương có Khấu Đan vô cùng hiểu rõ dây trận, nếu nó như bình thường thì còn tác dụng gì trước mắt thủ lĩnh thích khách đây?

Ngược lại, kẻ gà mờ như nàng tùy tiện kích khởi nó, sau đó lại tìm một đám dốt đặc cán mai đến canh giữ, không chừng lại khiến Khấu Đan trở tay không kịp.

Nghĩ vậy, Chu Phi chợt cảm thấy mình rất có lý, xoay người nói với mấy đệ tử:

– Phiền chư vị sư huynh tạm thay Ngư thái sư thúc canh giữ đình nhỏ giữa sông này. Lỡ có địch xâm phạm thì có thể tùy tiện thao tác cơ quan trong đình.

Nói xong, nàng không đợi mọi người kháng nghị, cũng tung người nắm lấy dây mây bên vách núi, để lại một đám đệ tử 48 trại nhìn nhau – họ vừa không có khinh công có thể bay trên trời như chim vừa không quen với dây trận như Chu Phi, nhất thời muốn đi cũng không đi được, đành ngoan ngoãn ở lại canh giữ dây trận, Chu Phi hoàn toàn là ép mua ép bán!

Hồi lâu mới có một đệ tử lăm băm:

– Mình luôn cảm thấy Chu sư muội không phúc hậu như trước đây.

Bình minh sắp đến.

Chốn đào nguyên phụ thuộc vào 48 trại gặp phải tai kiếp lớn nhất suốt hai mươi năm nay.

Phu canh đang biếng nhác cầm đèn đi trên đường vắng vẻ, chó ở cổng nhà bị tiếng bước chân kinh động, ngẩng đầu thấy là hăn thì không thấy lạ, lại gác đầu lên chân trước, thè lưỡi ngáp.

Đột nhiên, đôi tai mềm oặt trên đầu chó giật mình dựng đứng, nó nghiêng người đứng dậy, đuổi cái cổ dài nhìn phía cuối con đường, cất giọng sủa lên.

Phu canh gõ mấy tiếng lấy lệ, thuận miệng mắng:

– Đồ chó, sủa cái g...

Giọng hăn im bật, mặt đất truyền đến những rung động càng lúc càng gần, phu canh mở to mắt, đèn lồng trên tay rơi xuống đất...

Gót sắt hắc y và ác mộng cùng ập tới, tràn như thủy triều vào trấn nhỏ bình yên.

Gà gáy inh tai, chó sủa nhức óc.

Cờ lớn thêu hắc ưng và Bắc Đẩu đón gió tung bay phần phật, phu canh ngây ngốc nhìn lá cờ ấy một lát, chợt giật mình, xoay người muốn chạy:

– Hắc ưng và Bắc Đẩu, nguy triều đánh tới rồi...

Giọng hắn đến đó im bật, một thanh mã tấu thành linh bổ xuống phía sau, chia người phu canh làm hai nửa. Nam tử cầm đao khoảng 40 tuổi, đôi má gầy gò teo tóp, mày kiếm mắt ưng, mặt như sương lạnh, mũi cao nổi bật giữa khuôn mặt – chỉ là chỗ sống mũi có một vết sẹo cắt ngang từ trái sang phải nên sắc mặt trông hơi u ám.

– Ngụy triều.

Ông ta run cổ tay, máu trên đao ào ào rơi xuống, ông ta cười khẽ, quay đầu nói với một gã mập được đông đảo thị vệ vây quanh bảo vệ:

– Đây chính là “phỉ nhân” mà vương gia nói ư? Hạ quan may mắn không làm nhục mệnh, đã khiến y đền tội.

“Vương gia” này tuổi không lớn, cùng lắm chỉ 20 30 tuổi, nhưng thịt mỡ khắp người lại được trời ưu ái, lớn hơn nhiều lượng mà một người 20 30 tuổi bình thường có thể có, con ngựa bên dưới gã cũng vạm vỡ hơn các con khác rất nhiều, dù vậy, nó vẫn thở hồng hộc, bất cứ lúc nào cũng có thể khuyu xuống một chết.

Nghe vậy, vương gia mập nở nụ cười ngây thơ đáng yêu, cái cảm nọng lập tức che mất cái cổ hành tung khó định:

– Ha ha ha, Lục đại nhân, Dao Quang tiên sinh! Ngộ tính tốt, thân thủ tốt, bốn vương đúng là chỉ hận gặp ông quá muộn!

Đèn đuốc trong trấn đột nhiên bùng cháy, tiếng gào khóc như một cái khoan dài, thành linh xé nát ánh bình minh.

Lục Dao Quang cười không tiếng động, trả lời vô cùng nhẹ nhàng:

– Đa tạ vương gia thưởng thức.

Nói xong, ông ta vẫy mã tấu, hạ lệnh:

– Chúng tiên phong của Bắc Đẩu ta, trại phỉ ngay trước mặt, các người còn ngần ra đó làm gì... A, chuột bên này xuất hiện càng nhanh hơn.

Bọn áo đen nhìn theo hướng mũi đao ông ta chỉ về phía cuối đường sương mù mờ mịt, chỉ thấy bốn năm hán tử cầm vũ khí đứng đó không biết từ khi nào, bọn họ ăn mặc khác nhau, có dân thường áo vải thô sơ, có chưởng quỹ khách điểm tươm tất gọn gàng, và có cả tiên sinh kể chuyện đầu đội khăn vuông, xắn tay áo đập kinh đường mộc.

Lục Dao Quang ngồi trên lưng ngựa, gật nhẹ đầu, hỏi:

– Bắc Đẩu Phá Quân, người tới là môn phái nào, hãy xưng tên?

Người dẫn đầu chậm rãi giơ trường kích trong tay lên:

– Người bình thường, không đủ giắt kẽ răng.

Lục Dao Quang nói:

– Lời này ta nghe không mười lần cũng tám lần rồi, không biết từ khi nào trên đời lại lời ra một “người bình thường bang”.

Nói xong, vẻ mặt ông ta thương hại, nhẹ nhàng vung tay, bọn áo đen cùng nhau tiến lên, tre già măng mọc, như một làn sóng đen nhấn chìm mấy người kia.

Vương gia mập chỉ liếc mắt nhìn xa xa rồi không quan tâm mấy kẻ ngu ngốc châu chấu đá xe này nữa, gãi vịn tay hai tùy tùng xuống ngựa, dùng roi ngựa quét một thi thể lăn tới trước mặt tránh ra rồi chấp tay ngẩng đầu, nhìn về phía 48 trại...

Trên núi tầng tầng thủ vệ, bức tường cũ qua hai mươi năm của Trương Lão Đường loang lỗ, mấy đám rêu xanh chết rồi lại mọc, đưa mắt nhìn lại, còn xanh um tươi tốt hơn hăm năm xưa.

Lâm Hạo đứng ở cửa, hẳn là một người trẻ tuổi thận trọng biết lý lẽ, dù bàn tay đặt sau lưng luôn vô thức nắm lấy khớp xương của mình, nhưng vẻ mặt và ngữ khí vẫn vô cùng bình tĩnh cung kính, nói với Triệu Thu Sinh:

– Sư thúc, dưới núi chúng ta có tổng cộng tám trạm ngầm, bây giờ đã có bảy cái mất liên lạc, trước đó con đã truyền lệnh bảo họ không được manh động, bảo lưu thực lực, nhưng trước mắt không ai tuân theo, có lẽ không phải các huynh đệ không phục tùng mệnh lệnh mà là thân nằm trong đó, khó có thể chỉ lo thân mình.

Trương Bác Lâm đi qua đi lại trong Trường Lão Đường như con thú bị vây khốn, Triệu Thu Sinh ngồi ngay ngắn trên ghế cao, sắc mặt tái nhợt, quát:

– Họ Trương, ông xoay như lừa già kéo cối xay làm gì?

Trương Bác Lâm lập tức cãi lại:

– Lão tử không phải lừa già, lão tử là thằng rùa rụt đầu!

Lâm Hạo cúi đầu nhẹ nhàng khuyên nhủ:

– Trương sư thúc, có gì từ từ nói.

Triệu Thu Sinh giơ tay vỗ tay vịn ghế gỗ, tay vịn đầu thú bằng gỗ bị ông vỗ “vỡ đầu chảy máu”, ông cắn răng gằn từng chữ:

– Trương Bác Lâm, lúc sắp đi, đại đương gia đã giao công việc lớn nhỏ trong trại cho ba người chúng ta, 48... 47 môn phái, một ngàn mười mấy người, đừng nói là rụt đầu, cho dù là chặt đầu, ông dám có lời oán hận? Một khi cửa trại bị phá, cơ nghiệp mấy chục năm của 48 trại hủy hoại trong chốc lát, ông định ăn nói thế nào với đại đương gia?

Trương Bác Lâm đỏ mặt tía tai.

Lâm Hạo lại nói:

– Thục Trung đường xá khó đi, đất đai dưới núi đa phần cằn cỗi, hai mươi năm nay nhờ đại đường gia dốc sức kinh doanh mới có được sự phồn hoa bây giờ, nếu thật có gì sơ suất, sự thúc, chúng ta có thể ăn nói với đại đường gia sao?

Triệu Thu Sinh vắng một tiếng chửi thề.

Ngữ khí Lâm Hạo ngày càng êm dịu, nhưng lời nói thì càng lúc càng nặng:

– Sư diệt luôn nghe trưởng bối trong nhà nhắc, nói 48 trại chúng ta năm xưa chính là vì thu nhận nghĩa sĩ, chống lại chính quyền bạo ngược nên mới dựng cờ. Triệu sư thúc là nguyên lão năm xưa, đương nhiên hiểu tường biết tận, không tới lượt một hậu bối như con nhắc nhở, giờ đây địch tới xâm phạm, nghĩa sĩ năm xưa ngược lại lại treo cao cây cầu, chẳng thềm đếm xỉa, há chẳng phải là làm trái minh ước năm xưa sao?

Triệu Thu Sinh cả giận nói:

– Lâm Hạo, người lão xược!

Bụng dạ Lâm Hạo cực sâu, thần sắc không đổi, cúi đầu chấp tay nhận lỗi, giống như nhìn thấu vẻ ngoài mạnh trong yếu của Triệu Thu Sinh.

Triệu Thu Sinh xoay người đá lăn ghế:

– Trong núi cơ quan trùng trùng, trạm gác rắc rối phức tạp, là nơi một người trấn giữ, muôn người khó qua, người chẳng qua chỉ dựa vào điều này mới miễn cưỡng đánh lui quân địch, đừng tưởng ta già hồ đồ nên không biết! Với chút người của người, dù ai nấy đều là tuyệt đỉnh cao thủ thì sao chứ, có thể vô địch được mấy tên đại quân nguy triều, hả? Ai cản người

nghe khí? Ai cản người đi tìm chết? Người muốn đi thì tự đi, đừng mẹ kiếp kéo theo phụ nữ trẻ em vô tri khắp núi...

Đúng lúc này, ngoài Trường Lão Đường chợt vang lên giọng Mã Cát Lợi.

Mã Cát Lợi lớn tiếng nói với ai đó:

– A Phi con tới... đợi đã, con, con làm gì thế?

Âm thanh này nhanh chóng thu hút ánh mắt cả ba người, Chu Phi mang theo một đám đệ tử trẻ tuổi, sải bước xông vào Trường Lão Đường.

Vừa vào cửa, mắt Chu Phi quét qua, nhanh chóng hành lễ hết mới nói:

– Dây trận sông Tây Mạc đã mở lại, con để vài người ở đó trông coi, bên bờ có trạm gác mới thành lập, dù có địch tập kích cũng không thể qua sông trong thời gian ngắn, chư vị sư thúc sư huynh yên tâm.

Nhưng lúc này không ai nghe lời nàng nói, ánh mắt ba vị trưởng lão đều tập trung trên cánh do nàng sai người khiêng vào – Ngự lão lặng lẽ nằm đó, thần sắc thoải mái, vẻ mặt mơ hồ có chút hồng hào nhưng môi hiện ra màu xanh tím kỳ dị.

Hồi lâu, Triệu Thu Sinh mới dời tầm mắt trước, hỏi Chu Phi:

– Con khiêng ông ấy tới đây làm gì?

Chu Phi tỉnh bơ nói:

– Triệu sư thúc, hung thủ bỏ trốn, đại thù chưa báo, dù con khép mắt Ngự thái sư thúc cũng khó khiến ông nhắm mắt, thực không biết nên làm sao cho phải, đành khiêng ông đến Trường Lão Đường, nghe các sư thúc sư bá quyết định.

Triệu Thu Sinh vừa nổ tung đầu óc mắng Trương Bác Lâm không có não, lại mắng Lâm Hạo bằng mặt không bằng lòng, ai ngờ sóng trước chưa đi sóng sau lại tới, chớp mắt còn có một Chu Phi xúi quẩy tới gây thêm loạn, ông có cảm giác cảm phần cô độc một mình chống đỡ 48 trại, tức đến mức chỉ vào Chu Phi hồi lâu, nói không ra lời, suýt thì phun máu.

May mà lúc này, Trương Bác Lâm vừa nãy đỏ mặt tía tai tranh chấp với ông giờ đổi sang đứng về phía ông.

Nếu chỉ là nội loạn thì với thân thủ của Chu Phi, quả thực có tư cách tham gia, nhưng trọng binh triều đình bao vây?

Trương Bác Lâm nói thẳng:

– A Phi, không có chuyện của con.

Lâm Hạo hơi uyển chuyển một chút:

– Không thể nói như vậy, còn có một chuyện quan trọng giao phó cho Chu sư muội, nhân lúc bây giờ dưới núi đang hỗn loạn, có thể phiền sư muội chạy một chuyến đưa thư cho đại đương gia không? Việc này quan hệ đến...

– Sinh tử tồn vong trong trại?

Chu Phi ngắt lời hăn không chút khách khí:

– Trạm ngầm bên ngoài của chúng ta còn mấy cái có thể sử dụng? Lâm sư huynh, huynh biết đại đương gia hiện đang ở cái xá xinh nào không?

Lâm Hạo ghen lời.

Chu Phi nói tiếp:

– Ngụy triều xuất binh tiến đánh 48 trại, bản thân tin tức này tự có chân chạy đến tai đại đương gia, chậm đến mấy cũng nhanh hơn muội chạy loạn khắp nơi tìm bà ấy như con ruồi mất đầu, đạo lý này Lâm sư huynh không hiểu ư? Là huynh ngốc hay muội ngốc?

Lâm Hạo:

– ...

Chu Phi học dáng vẻ cung kính khéo đưa đẩy của hắn, cúi đầu nói thêm:

– Sư muội nói năng lỗ mãng, thất lễ rồi.

Triệu Thu Sinh thối râu trợn mắt, nói:

– Chu Phi, con muốn làm gì?

– Cho con một trăm người.

Chu Phi nói thẳng:

– Số còn lại cố thủ cổng trại, cẩn thận đề phòng, không cần lo lắng an toàn trong trại. Thúc yên tâm, ngụy triều có mấy vạn đại quân, các thôn trấn quanh núi của ta chưa chắc ít người hơn ai, không lý nào sợ họ. Vả lại, dưới núi có Minh Phong, có Bắc Đẩu, có quan viên ngụy triều, một đám người vốn không liên quan nhau, con không tin họ thân thiết không có kẻ hở. Cho con người và thời gian, con đi vật vài cái đầu về cho mọi người nhắm rượu.

Câu cuối cùng nàng nói không hề đằng đằng sát khí, ngược lại có chút âm trầm như lẽ dĩ nhiên, không đợi Triệu Thu Sinh lên tiếng, Chu Phi lại nói tiếp:

– Triệu sư thúc không cần mang mẹ con ra cũng có thể ăn nói với bà ấy – dù bà ấy có ở đây cũng không quản được con, chắc chắn sẽ không trách mọi người.

Mọi người ở đây đều từng nghe nói về hành vi vĩ đại Chu Phi “hái hoa” trong tay Lý Cẩn Dung, nhất thời không còn gì để nói.

Chu Phi cười, sau đó lần đầu tiên chủ động nhắc tới kinh nghiệm của mình ở bên ngoài:

– Trong thành Hoa Dung, tụi con bị kẻ phản bội bán đứng, Thần Phi sư huynh bị Lộc Tồn và Tham Lang ám hại trong khách điểm, chỉ có con dẫn theo một cô nương tay trái gà không chặt trốn đông trốn tây, khi đó con còn chưa biết sợ, huống hồ là bây giờ? Không cho con mượn người cũng được, con có thể tự đi.

Nói xong, nàng đưa tay với Lâm Hạo:

– Sư huynh, cho không?

Lâm Hạo:

– ...

Thời gian khoảng một nén nhang, Chu Phi ánh chừng lệnh bài mà Lâm Hạo cho, bước ra khỏi Trường Lão Đường, nàng vừa ngẩng đầu thì thấy Ngô Sở Sở được Lý Nghiên hộ tống đang đợi nàng.

Phương đông đã hiện lên màu trắng bạc, Chu Phi cả đêm hỗn loạn, không quan tâm đến nàng ấy, có lẽ Ngô Sở Sở đã nghe những lời của Khẩu Đan, không biết có cảm nghĩ gì.

Chu Phi hơi áy náy, dừng bước, xoay hướng về nàng ấy.

Chưa đợi nàng lên tiếng, Ngô Sở Sở đã bước lên một bước, lấy khóa trường mệnh trên cổ mình xuống đưa cho Chu Phi.

Chu Phi sửng sờ.

Tiếp đó, Ngô Sở Sở lại gỡ khuyên tai, vòng tay trên người mình, ngay cả cây trâm nhỏ màu trắng trên đầu cũng không tha, nhét một hơi vào ngực Chu Phi.

Chu Phi:

– ...

Lý Nghiên bên cạnh giật mình, vội nói:

– Ngô cô nương, tỷ tỷ ta không thu phí bảo kê, cô...

Ngô Sở Sở nói:

– Những thứ không sợ cháy trên người ta đều ở cả đây.

Chu Phi bỗng ngược mắt, hóa ra Ngô Sở Sở luôn biết Cừu Thiên Cơ lòng bắt như điên ở trấn Hoa Dung là có liên quan tới nàng ấy!

Mắt Ngô Sở Sở lấp lánh lệ nhưng nhanh chóng thu về.

Nàng ấy nói rõ từng chữ:

– Ta chưa từng nghe nói thứ gọi là “Hải Thiên Nhất Sắc”, ta cũng... biết bây giờ cô còn có chuyện quan trọng, chưa chắc muốn giúp ta bảo quản những thứ phiền phức lung tung này, nhưng ta không tin người khác, chỉ tin cô.

Lý Nghiên không biết rõ đầu đuôi, nghe mấy câu dạn dò không ăn nhập nhau này, cả đầu mờ mịt.

Chu Phi hiểu rất rõ, nàng dùng túi tơ nhỏ bọc lại đồ Ngô Sở Sở giao cho, cất kỹ trong ngực, gật đầu với Ngô Sở Sở:

– Đa tạ, yên tâm, sinh tử không phụ.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Nam Bắc Đoan Vương

– Đợi đã, A Phỉ, ta nói với con mấy câu đã!

Chu Phỉ quay đầu, thấy Mã Cát Lợi nghiêm mặt đi về phía nàng, mấy đệ tử trẻ xung quanh hành lễ với ông, vị tổng quản Tú Sơn Đường thường ngày tươi cười này lại không hề để ý.

Chu Phỉ kinh ngạc nói:

– Sao, Mã thúc cũng muốn đi cùng tụi con à?

Tùy tùng nàng gọi đi theo đều là đệ tử trẻ tuổi – hết cách, một là ở chỗ Triệu Thu Sinh, an toàn của 48 trại là nhất, cao thủ các phái bây giờ đều đang ở trạm gác, hai là người tuổi tác lớn nhiều kinh nghiệm sẽ không thật lòng nghe lệnh sắp xếp của Chu Phỉ, đến lúc đó ai chỉ huy ai còn chưa chắc.

Mã Cát Lợi không nói tiếp mà nhìn Chu Phỉ có chút trách cứ, nói:

– Nếu sớm biết sẽ xảy ra chuyện này, ban đầu ở Thiệu Dương, ta đã không đồng ý đưa con về.

Chu Phỉ không hiểu gì cả, chớp chớp mắt.

Mã Cát Lợi lo lắng nhìn nàng:

– Trưởng lão đã lên tiếng thì không có chỗ cho ta xen vào. Lời Mã thúc từng nói với con, con còn nhớ chứ?

Nói nhiều lắm, đang nói câu nào?

Chu Phi vắt óc suy nghĩ, nói:

– Ờ... nhớ, Mã thúc từng nói ở Tú Sơn Đường “không then với trời, không then với...”

– Không phải câu này.

Mã Cát Lợi cau mày ngắt lời nàng:

– mấy ngày đầu gặp lại con, ta từng kể con nghe chuyện về người cha đoán mệnh của ta, con quên rồi?

Chu Phi dừng lại, lập tức đưa tay vuốt lọn tóc rối, nở nụ cười:

– À, con nhớ rồi, là câu “nếu ai cũng là trụ cột thì ai là củi đun”, đúng không?

Bên cạnh có người nghe thấy, không khỏi dừng bước.

Chu Phi chẳng qua mới xuất sư nhưng có thể bức lui Khẩu Đan bên sông Tây Mặc – bất kể dùng đao gì pháp gì – nếu vậy cũng có thể xem là củi đun thì người khác là gì? Tuy Mã Cát Lợi nhiều kinh nghiệm, bối phận cao, nhưng nếu ông thật có bản lĩnh gì lớn kinh thiên động địa thì không cần luôn ở Tú Sơn Đường giao thiệp với đám trẻ choai choai, mấy câu cật già lên mặt của ông nói ở nơi này có chút quái dị, không phù hợp.

Nhưng Chu Phi lại không thấy gì kỳ cục, dọc đường nàng đã gặp nhiều nhân vật kinh tài tuyệt diễm rồi, chẳng hạn như Đoàn Cửu Nương, Kỷ Vân Trầm, có ai không phải kỳ tài tuyệt đỉnh, thiếu niên thành danh? Cuối cùng đều biến thành như vậy, không có gì hay để hâm mộ, củi đun thì củi đun chứ sao.

Nàng chỉ bình thản nói:

– Mã thúc, củi đun có công dụng của củi đun, có thể đội trời đạp đất, cũng có thể hỏa thiêu liên doanh, thúc xem, không phải con đang đi đun sao?

Mã Cát Lợi lắc đầu:

– Con không phải củi đun, củi đun có thể an cư nơi một góc quê nhà. Rất nhiều người võ công và trí tuệ đều tuyệt đỉnh nhưng thường rơi vào hai chữ “cô dũng”, kết quả bị tài hoa của chính mình hại, cha ta và những người giống ông ấy năm xưa đều như vậy. A Phi, Mã thúc nhìn con trưởng thành, không đành lòng thấy con rơi vào kết cục đó, nghe lời Lâm trưởng lão, con dẫn người mau mau rời đi...

– Còn ông ngoại con nữa.

Chu Phi nói.

Mã Cát Lợi ngậy người.

– Đa tạ Mã thúc, thúc nói đúng – nhưng nếu kể những người chết vì cô dũng thì không chỉ có lệnh tôn. Ông ngoại con, nhị cữu con, Sơn Xuyên kiếm hai mươi năm trước... chẳng phải đều vậy sao? Chết có ý nghĩa chưa hẳn không phải là điều hạnh phúc.

Chu Phi nghiêm chỉnh hành lễ vãn bối với Mã Cát Lợi, khi hết lần này đến lần khác giết ra một đường máu giữa những mờ mịt và khốn đốn, quyết tâm bỏ đi sự lười nhác và tùy hứng, nàng hầu như đã không còn là một thiếu nữ nhỏ bé ở nhà hờn dỗi chiến tranh lạnh với Lý Căn Dung nữa rồi.

Mã Cát Lợi nhất thời ngơ ngẩn, thấp thoáng thấy bóng dáng Nam đao Lý Chủy trước đây trên người nàng.

Chỉ khi nàng nhường mày, hơi nở nụ cười bên khóe môi mới mơ hồ còn lưu lại nét bướng bỉnh và kiêu ngạo vốn có của thiếu niên:

– Huống hồ người chết chưa chắc đã là con. Đến lúc đó nếu có chỗ cần trên núi phối hợp, phiên Mã thúc khơi thông tin tức, bảo trọng.

Nói xong, Chu Phi bước đi, đầu không ngoảnh lại. Đám đệ tử trẻ tuổi đi theo nàng nghe nói đại quân nguy triều bao vây, sớm đã nhiệt huyết tuôn trào, mài dao soàn soạt muốn lao xuống núi nhưng luôn bị lệnh cấm của Triệu Thu Sinh ngăn lại, trong lòng vô cùng bức rút, chỉ là không ai dám tự tiện xông vào Trường Lão Đường nêu lên ý nguyện.

Nhưng Chu Phi dám, lại còn làm được.

Một đám tiểu thanh niên bước đi, sống lưng không tự chủ thẳng lên mấy phần, tụ tập thành đám phía sau nàng, nghiêm nhiên xem nàng như thủ lĩnh.

Vừa đi được không xa, Chu Phi nghe có người cười khẽ:

– Nói rất hay.

Nàng ngẩng đầu, thấy tên khốn Tạ Doãn ban nãy chạy trốn giờ treo trên cây như dơi, hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt bồn chột nhìn nàng.

Lòng bàn tay Chu Phi ngứa ngáy điên cuồng như nổi rôm.

Tạ Doãn xoay mình rớt xuống cây, bước chân nhẹ nhàng rơi bên ngoài Chu Phi mấy thước, chưa đợi nàng mở miệng, hắn đã tranh nói trước:

– Muốn bẻ đầu người ta xuống thì cũng phải biết người biết ta. Ta thấy cô chỉ lo cãi nhau nên ban nãy đã tranh thủ chút thời gian lượn quanh 48 trại một vòng – trại các cô tổng cộng ba tầng trạm gác, không tính sông Tây Mặc, tầng ngoài cùng tổng cộng 36 chỗ, trong đó có 6 chỗ bị tập kích đêm qua, 1 chỗ bị phá, Lâm trưởng lão khẩn cấp sai người bố trí mai phục ở trạm gác bên trong khiến đại quân nguy triều chịu thiệt, ép họ hoảng hốt rút lui. 36 chỗ này, có chỗ thích hợp đánh phục kích, có chỗ hiểm trở không dễ

leo trèo, mỗi chỗ mỗi nét riêng. Chủ soái quân địch có Khẩu Đan trong tay, chắc hẳn hiểu rõ địa hình 48 trại, dù bao vây dưới núi cũng phải có mục tiêu rõ ràng, chúng ta có thể thử suy luận xem tên này đang ở nơi nào. Sao hả, Chu mù đường, có muốn bốn vương dẫn đường cho không?

Chu Phi ngẫm nghĩ, cảm thấy hần nói có lý, liền tạm thời quyết định “quân tử báo thù mười năm chưa muộn”, lập tức ghi món nợ của gã họ Tạ vào sổ, hỏi:

– Người từ sông Tây Mặc nhảy lên liền biệt tâm biệt tích, sao biết ta muốn làm gì?

Tạ Doãn nhìn thẳng vào mắt nàng, nở nụ cười vô cùng sáng sủa và khoe hàm răng trắng chỉnh tề, nói:

– Tâm linh tương thông chứ sao.

Chu Phi:

– ...

Món nợ hồi này ghi thiếu rồi.

Bản lĩnh nhìn mặt đoán ý của Tạ Doãn đã đạt tới mức điêu luyện thần thông, thấy ánh mắt nàng như bắn ra tia lửa thì lập tức ứng biến trước khi “lửa cháy lan ra đồng cỏ”, hần giả vờ đứng đắn, vừa đi vừa tỉ mỉ nói về vị trí trạm gác 48 trại cùng các quan hệ đối ứng của đông đảo trấn nhỏ dưới núi.

– Trạm gác của 48 trại dày đặc ở vùng tây nam, thừa dần từ sườn núi tây nam đến sông Tây Mặc, nhưng nếu là ta, ta sẽ chọn góc tây nam làm điểm đột phá...

Chu Phi lập tức nói tiếp:

– Vì nơi trạm gác thừa thớt ắt có ưu thế thiên nhiên, nơi trạm gác dày đặc thì địa hình tương đối bằng phẳng, có thể dùng nhân thủ bù đắp, còn thiên nhiên là thứ mà sức người không thể làm gì, bọn chúng đông người nên không sợ chỗ nhiều trạm gác.

– Không sai! Ta đã nói là hai ta tâm linh...

Tạ Doãn thấy Chu Phi sờ sờ chuôi đao thì vội xoay chuyển lời nói:

– Hai ta ở... anh hùng cùng kiến giải. Nhưng 6 trạm gác bị tập kích đều ở phía đông, cô đoán tại sao? Chủ soái quân địch đặc biệt ngu xuẩn?

Chu Phi cảm thấy tim đập hơi nhanh hơn không rõ nguyên nhân, rõ ràng nàng cũng bồn ba rất lâu nhưng từng vấn đề Tạ Doãn tung ra, nàng lại có chút phấn khích kỳ diệu, phản ứng nhanh hơn bình thường không ít, nàng hơi suy nghĩ rồi bật thốt:

– Vì vách núi sông Tây Mặc có địa thế cao, từ bên trên có thể nhìn thấy sườn núi tây nam, nếu quân địch chọn tây nam làm chỗ đột phá thì kế điệu hổ ly sơn của Bắc Đẩu và Minh Phong ở sông Tây Mặc sẽ chơi không được rồi.

Tạ Doãn trầm mặc.

Chu Phi vội hỏi:

– Sao, không đúng à?

Tạ Doãn than thở như thật:

– Đã đẹp thì thôi đi, còn thông minh vậy nữa, haiz!

Chu Phi:

– ...

Nàng biết tiểu tử này lại đang chọc ghẹo, nhưng nàng nhất thời hơi quẩn bách, không biết nên đối đáp thế nào, không còn lựa chọn khác đành “động thủ bất động khẩu”, dùng trường đao gõ đầu gối Tạ Doãn:

– Đâu ra lắm lời nhảm nhí thế?

Tạ Doãn cột nhả né tránh, nói tiếp:

– Không sai, nếu Cốc Thiên Toàn lui khỏi sông Tây Mặc, âm mưu đột đầu của họ bị bại lộ, tự nhiên cũng không cần tránh sườn núi tây nam, nếu đầu óc chủ soái quân địch bình thường thì sau khi vây núi sẽ đi từ đông sang tây, càn quét trấn nhỏ dưới núi một phen, kế đó sẽ chinh đồn lại binh lực, đưa trọng binh lên sườn tây nam, dù lấy thịt đè người cũng phải phá tan cửa trại.

Chu Phi:

– Vậy chúng ta liền đi...

Tạ Doãn vung tay ngắt lời nàng, nói tiếp:

– Đây chẳng qua là cách nghĩ theo lẽ thường, cô hơi hơi động não là nghĩ ra được, đúng không?

Chu Phi gật đầu.

Dường như Tạ Doãn sợ lạnh, nhét hai tay vào ống tay áo, vừa đi vừa nói:

– Cho nên không đúng. Thiên hạ chỉ có một 48 trại, người có thể lãnh đạo hai đại Bắc Đẩu đích thân đến tấn công 48 trại vững như thành đồng thì có thể dùng “lẽ thường” để suy đoán sao? Nếu phải thì tối qua hẳn ta không sai bộn Cốc Thiên Toàn giương đông kích tây mà trực tiếp đưa đại binh áp sát tấn công không được sao?

Không phải lần đầu tiên Chu Phi suy nghĩ theo góc độ này. Lần đối phó với Dương Cẩn, nàng đã âm thầm suy đoán tâm thái của Dương Cẩn rõ ràng thấu triệt mới may mắn thắng được. Nhưng so với chủ soái quân địch ngụy triều thì chút tâm tư của Dương Cẩn quả là ngây thơ đơn giản như trẻ nhỏ.

Tạ Doãn lại nói:

– Cô lại nghĩ xem, người này vì sao muốn vây công trấn nhỏ dưới núi? Lễ nào hãn ta không biết dưới núi đều là một đám bách tính tay không tắc sắt sao?

Chu Phi nghĩ nghĩ:

– Vì muốn để công lao trông lớn hơn?

– Không chỉ vậy.

Tạ Doãn gần như hơi nghiêm khắc, không cho chút gợi ý nào, chỉ nói:

– Nghĩ tiếp.

Chu Phi cau mày, hoàn toàn không rõ rốt cuộc Tạ Doãn làm thế nào biến hóa tự nhiên giữa “chọc ghẹo đáng ghét” và “chỉ đạo đứng đắn”.

Tạ Doãn thu lại nụ cười, nghiêm mặt nói:

– Thế gian có muôn ngàn xảo trá, dù người khác có phân tích mỗ xê để nói cho cô biết, cô cũng chỉ xem như chuyện lạ hay ho, mới mẻ trong chốc lát, nghe qua là quên, phải tự cô tỉ mỉ suy đoán mới có thể hiểu được chỗ sâu xa trong đó.

Lúc Chu Phi hành tẩu giang hồ, có thể nói là tâm thô như cây gậy, ngay cả đường về cũng lười nhớ, tính cách của nàng mơ hồ có nét không tranh với đời, vậy mà giờ đây, nàng không hỏi ngây thơ “tại sao ta phải vất

óc suy đoán những kẻ xấu xa này”, ngược lại, nàng rất phục tùng theo giọng nói trầm xuống của Tạ Doãn, tới lui suy nghĩ hồi lâu.

– Vì...

Hồi lâu, Chu Phỉ mới nói, có chút không tự tin:

– Hình như ta nhớ Đoàn Cửu Nương từng nói, năm xưa là đám Tham Lang, Cự Môn, Phá Quân và Liêm Trinh ám sát ông ngoại ta, nhưng cuối cùng vẫn tay trắng trở về. Bây giờ gã thủ lĩnh này không phải Thẩm Thiên Khu, thậm chí Cự Môn và Phá Quân cũng chỉ có thể xem là dẫn đường, việc tấn công 48 trại không do Bắc Đẩu chủ đạo. Nếu hắn ta làm được chuyện mà năm xưa Thẩm Thiên Khu không làm được thì chắc chắn sẽ có vẻ Bắc Đẩu cực kỳ vô dụng, như vậy Cốc Thiên Toàn và Phá Quân chưa chắc ngoan ngoãn nghe hắn ta sai khiến...

Tạ Doãn gật đầu khích lệ nàng.

Chu Phỉ nói:

– Cho nên hắn ta vây công trấn nhỏ dưới núi, vu oan bách tính trong trấn là phi đảng, là để tạo ra một loại... chúng ta không phải là một nhóm người giang hồ ẩn cư nơi thâm sơn mà là một nhánh tư binh tự mình phong vương, một thế lực có mấy vạn đại quân, tích trữ lương thực và nhuệ khí để tạo phản? Như vậy sẽ biến thành “bình định phản loạn”, năm xưa Bắc triều đang đối kháng với Nam triều, đại quân không rảnh quan tâm chuyện khác, chỉ phái mấy kẻ áo đen Bắc Đẩu nên thất bại là chuyện đương nhiên.

Tạ Doãn dời tầm mắt, không nhìn nàng nữa, chỉ nở một nụ cười cà lơ phất phơ không đứng đắn:

– Ta càng lúc càng thích cô rồi, làm sao đây?

Chu Phỉ bị hắn ngắt ngang dòng suy nghĩ, quạo quạo:

– Nhịn.

Tạ Doãn chậm rãi nói:

– Gã chủ soái quân địch này rõ ràng muốn lôi kéo Bắc Đẩu, lại muốn tự mình tranh công lấy súng. Bởi vậy nếu hắn ta trực tiếp dùng trọng binh áp sát thì Bắc Đẩu thực chỉ còn lại công lao dẫn đường mà thôi. Nếu ta là chủ soái quân địch, trong kế hoạch dùng binh đương nhiên sẽ trọng dụng Bắc Đẩu, chết nhiều thêm một đám bọn áo đen chắc bọn Bắc Đẩu cũng sẽ không để ý, trong khi lính của ta lại có thể “không đánh mà thắng”, như vậy, không chỉ Bắc Đẩu nhận ân tình của ta mà ta cũng có tiếng “dùng binh như thần”, chẳng lẽ không được cả danh và lợi ư?

Tạ Doãn dừng bước, bất giác, mọi người đã lặng lẽ xuống núi theo con đường mòn ít dấu chân người, những trần nhỏ Thục Trung dưới núi trở nên chướng khí mù mịt chỉ trong một đêm đã gần trong gang tấc, từ sườn núi nhô cao liếc mắt nhìn là rõ ràng mồn mọt.

– Cho nên ta sẽ để bọn áo đen Bắc Đẩu đánh trận đầu ở sườn núi tây nam, dù sao Phá Quân và Cự Môn luôn không để ý tính mạng thuộc hạ, mà 48 trại và Bắc Đẩu xưa nay là thù cũ, thấy họ kéo tới thì chắc chắn như gặp đại địch, phòng ngự cả trại sẽ nghiêng về hướng tây nam, sau đó ta sẽ dẫn người giở lại mảnh cũ...

Tạ Doãn chỉ vào một trần nhỏ bình thường nhất ở góc đông nam 48 trại, nói với Chu Phi:

– Lúc hai bên đang say sưa đánh nhau, ta nghỉ ngơi dưỡng sức, lúc hai bên đều đã mệt phờ, người ta mang theo sẽ lại lần nữa tiến lên Thục Sơn từ chỗ bại lui dễ dàng đêm qua.

Chu Phi và đám đệ tử đang vênh tai nghe đều chấn động.

Đúng rồi, nơi này đặc biệt yên tĩnh so với nơi khác, nhưng đêm qua sau khi quân địch lui xuống núi, nơi này lẽ ra phải đứng mũi chịu sào, hứng lấy tai họa chứ? Không nên yên tĩnh thế này.

Chẳng lẽ vị dẫn đường này thần thông quảng đại, tính toán không gì sai sót, chủ soái quân địch đang ẩn thân trong trấn đó?

– A... hắc ưng.

Tạ Doãn nheo mắt nhìn về phía mấy lá cờ hắc ưng Bắc Đẩu đang phần phật giữa không trung trong trấn nhỏ, lăm lăm:

– Ta biết người tới là ai rồi.

Chu Phỉ vội hỏi:

– Ai?

– Thứ tử của Tào Trọng Côn, “Đoan” vương gia Bắc triều, Tào Ninh.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Sương Mù Dày Đặc

Nhờ Tạ Doãn hướng dẫn, Chu Phỉ đã hiểu những mưu mô lừa dối của các quan to quý nhân, dù vậy, khi nàng chính mắt nhìn thấy, trong lòng vẫn nổi lên xúc động muốn rút đao chém người.

Nhìn từ xa, trấn nhỏ rất yên bình nhưng tới gần mới biết nơi nơi đóng chặt cửa, lòng người hoảng hốt, trên đường phố vắng vẻ chỉ còn lại những binh tướng Bắc triều ba đến năm người một nhóm, cờ tửu quán rách nát nằm dưới đất, trên ngọn cây và đá trên đường thỉnh thoảng có vết máu và hài cốt nhìn mà kinh hãi.

Cảnh này quá quen thuộc với Chu Phỉ. Bởi “bên ngoài” chính là như vậy.

Lúc nhỏ, Chu Dĩ Đường từng đọc cho nàng nghe “thương thay dân chúng nhiều gian khó”... nhưng lúc đó nàng chỉ nghe như đàn gảy tai trâu, ba huynh muội Chu Phỉ buồn ngủ nghiêng trái ngã phải, bởi thế nàng chưa bao giờ hiểu tình cảm ôm ấp “vì dân lập mệnh” (1) của các thư sinh.

(1) Trích lời của Trương Hoàn Cừ, tức Trương Tái (1020 – 1077), ý nói vì dân chúng mà chọn ra con đường vận mệnh chính xác.

Thế giới nhỏ dưới núi ấy, nàng từng rất thích.

Lần đầu tiên nàng rời khỏi 48 trại với lòng đầy hiếu kỳ, là trấn nhỏ dưới núi náo nhiệt và xinh đẹp đã cho nàng một món quà ra mắt ngạc nhiên vui vẻ và cảm giác mãi mãi thuộc về nó.

Nàng một đường lên bắc, trải hết mọi gian nguy, nhìn dân sinh hỗn loạn, đôi chân đầy bùn đất và vô số nơi gà chó cũng chẳng thể yên thân, cố hương quê nhà như chốn đào nguyên càng lúc càng hiểm thấy, được đẹp hóa trong nỗi nhớ mong đêm ngày của nàng, Thục Trung đã thành nơi tốt nhất trên đời.

Giờ đây tan nát điêu tàn, ngực nàng như thể khoét ngàn vết đao.

Tạ Doãn giống như hiểu nàng nghĩ gì, nhẹ nhàng đề lại vai nàng.

Chu Phi miễn cưỡng đề nén lại tâm trạng, khoát tay với mấy người mình dẫn theo.

48 trại dù sao cũng là chủ nhà, không phải người trẻ tuổi nào vừa xuất sư cũng có thể đi xa như Chu Phi, nhiệm vụ đầu tiên của họ khi được phái ra ngoài thông thường là đi mua đồ đạc dưới núi, hoặc dứt khoát ở lại trong trạm ngầm rèn luyện một thời gian nên rất nhiều người đều vô cùng quen thuộc địa hình.

Chu Phi chia khoảng trăm người thành nhóm nhỏ, ước định một bộ ám hiệu đơn giản, phân công lên vào nhà dân trong trấn. Nàng giữ lại bên cạnh vài người thông minh lanh trí và võ công cao đi thăm dò bách tính bị quân địch bắt với tội danh “mưu phản”.

Dưới sự dẫn dắt của Tạ Doãn, mọi người cẩn thận tránh quan binh ngục triều tuần phố, đi đến chỗ miếu thờ tổ trong trấn.

Tạ Doãn nói, miếu thờ tổ thông thường luôn có một sân lớn, khi xuất binh xâm lược, người ta hay lấy nó làm nơi giam giữ tù binh, vừa rộng rãi tiện lợi, vừa chèn ép người bản địa về mặt tinh thần.

Tạ Doãn quả nhiên vô cùng có kinh nghiệm, quanh miếu thờ có tay sai ngục quân, bọn họ thần không biết quỷ không hay tìm một chỗ ẩn thân gần

đó, nhảy lên trên mấy cành cây, vừa hay có thể nhìn rõ tình hình trong miếu thờ.

Chu Phi vừa liếc qua liền không nhìn được, phải nhìn đi nơi khác. Mấy người treo trong sân đều là tai mắt ngầm nàng từng gặp, họ bị treo như heo dê mới làm thịt, tay chân trói gô lại treo ngược lên, máu nhỏ giọt tí tách.

Tạ Doãn nhỏ giọng nói bên tai nàng:

– Đừng nhìn người chết. Người chết không thể sống lại, hãy nhìn người sống.

Chu Phi dời tầm mắt nhưng không biết dời đi đâu, vô thức quét mắt một vòng qua mấy đệ tử mình mang tới, ai nấy đều hiện rõ vẻ bi phẫn trên nét mặt, nàng lập tức giống như bị gội một chậu nước lạnh, nắm chặt chạc cây bên cạnh. Đúng, nàng còn có chuyện quan trọng.

Chu Phi hít sâu một hơi, lại nhìn vào trong sân, chỉ thấy bên trong đều là nam thanh niên và trung niên, e là trừ người già phụ nữ trẻ em, mọi người trên trấn đều ở cả nơi này, bị trói thành một xâu với nhau, không phải nông dân thì là tiểu thương, bên cạnh có quan binh tuần tra, nếu ai dám kêu oan hoặc có động tác nhỏ nào sẽ bị một trận đánh đập, đánh chết thì kéo qua một bên chất đống trong góc tường.

Chu Phi nhỏ giọng hỏi:

– Có thể cứu được không?

– Có thể, nhưng sẽ dễ đứt dây động rừng.

Tạ Doãn nghĩ nghĩ, hỏi:

– Hay là trước tiên cho người đi truyền tin, liên hệ người nhà họ. Ai rành ở đây?

Trong đám đệ tử lập tức có người đáp:

– Tôi từng ở trong trạm ngầm ba tháng, quen biết vài người.

Chu Phi gật đầu, nói:

– Được, sư huynh là “số 96”.

Mỗi người bọn họ đều lấy một số, ẩn nấp trong nhà dân dưới núi, mỗi số phụ trách một khu vực nhỏ, truyền tin cho nhau, bất cứ lúc nào cũng có thể đưa tin về hướng đi của quân địch cho 48 trại, tạm thời bổ khuyết vào mấy trạm ngầm bị nhổ cỏ tận gốc.

Chu Phi vừa an bài chuyện miếu thờ nơi này xong thì nghe Tạ Doãn “suyt” một tiếng.

Mọi người vội vã nín thở tập trung, lát sau, xa xa có một đám bọn áo đen đi qua như hành quân gấp, người dẫn đầu là Cốc Thiên Toàn họ từng gặp, bên cạnh còn có một nam tử trung niên khác xách mã tấu, mặc áo khoác đen, sau lưng thêu hình chòm sao Bắc Đẩu.

Nhóm này khoảng 70 80 người, như một cơn gió xoáy màu đen lướt qua, hướng về phía 48 trại.

– Người đoán rất đúng.

Chu Phi lẩm bẩm, quay đầu nói với một đệ tử bên cạnh:

– Truyền tin về.

Đệ tử kia đáp rồi tung người xuống cây, tránh binh lính đi tuần, chớp mắt đã vút đi.

Chu Phi ngẫm nghĩ, cũng định xuống cây.

Tạ Doãn vội hỏi:

– Cô lại đi làm gì?

Chu Phi nói:

– Ta thấy người xách mã tấu đi sóng vai với Cốc Thiên Toàn, chắc hẳn không phải người bình thường, hẳn là “Phá Quân” hoặc “Văn Khúc”. Nếu chủ soái quân địch phá hết hai Bắc Đẩu ra ngoài thì còn ai bên cạnh? Ta đi xem xem.

Nói không chừng có thể lấy đầu chó của hắn ta về hầm.

Câu cuối cùng quá ngông cuồng, sợ dọa Tạ công tử yếu ớt nên Chu Phi nhin không nói.

Tạ Doãn vừa liếc mắt là nhìn ra suy nghĩ trong đầu nàng, hắn luôn vô cùng nỗ lực muốn dẫn dắt nàng trở nên thận trọng chu đáo, mà Chu Phi quả thực không phải gỗ mục, rất nhiều chuyện chỉ nói sơ sơ là nàng hiểu... chỉ cần vào thời khắc quan trọng, nàng đừng lộ bản tính ra là được.

Tạ Doãn sụp đổ:

– Tổ tông! Cô...

Chu Phi khoát tay ngăn lại, nói:

– Ta đâu có nói muốn đi giết tên cầu quan đó! Chư vị sư huynh đợi tín hiệu của ta, một khi họ sẵn sàng, chúng ta hành động theo phân công trước đó, phóng hỏa đốt lều trại của chúng, giết những kẻ lạc bầy đi lang thang, thả các hương thân trong miếu thờ, một khi trên trần hỗn loạn, ta không tin không kéo chân được chúng, xem chúng giương đông kích tây thế nào.

Chu tổ tông tài cao gan lớn, quyết đoán dứt khoát, nói đi là đi.

Tạ Doãn “haiz” một tiếng, không gọi nàng lại, hết cách, đành phải đuổi theo.

Chu Phỉ cảm thấy Bắc Đẩu chắc chắn từ chỗ chủ soái quân địch đi ra, bèn men theo đường ban nãy đám áo đen đi.

Đại bản doanh của quan binh ngự triều chiếm lấy trạch viện bề thế nhất trong trấn, Chu Phỉ nhìn, không tự chủ cau mày.

Nơi đây canh phòng nghiêm ngặt hơn xa tưởng tượng của nàng, Chu Phỉ vừa ló đầu liền thấy ngay cả nóc nhà cũng có thị vệ cầm cung nỏ qua lại tuần tra, ở trên cao nhìn xuống, hơi có tí gió thổi cỏ lay là sẽ bắn tên qua.

Thế thì ăn náu sao đây?

Đúng lúc này, một tràng tiếng bước chân truyền đến, phụ cận lại có một đội vệ binh chuyên đi tuần tra!

Chu Phỉ đang ngó quanh tìm chỗ trốn, thành linh có một cái tay thò ra trên đỉnh đầu:

– Lên!

Chu Phỉ không chút suy nghĩ, nắm lấy cánh tay đó, đu mình lên.

Nàng phát hiện từ sau khi xuống núi, hình như mình luôn ở trên cây, thực sắp biến thành một con khỉ gãi ngứa loạn xạ rồi.

Binh lính tuần tra không phải cao thủ tai nghe tám hướng gì cả, bất giác đi tới.

Chu Phỉ nhẹ nhàng thở ra, nói:

– Người lên cây hồi nào thế, ta không có cảm giác gì cả.

Người kéo nàng lên chính là Tạ Doãn đuổi theo tới.

Tạ Doãn “chật” một tiếng:

– Nếu ngay cả cô cũng có thể phát hiện thì ta chết đi đầu thai cũng cao được năm thước rồi đấy.

Chu Phi nghĩ, đúng ha, loại tiện nhân như Tạ Doãn nếu không nhờ chạy trốn nhanh thì sao có thể nhảy nhót từng bưng đến bây giờ chứ. Loại bản lĩnh này ở hắc ngoải chạy trốn một cách nhục nhĩ thì không còn công dụng khác, nhưng... nếu dùng để ám sát, há chẳng phải là như hổ thêm cánh sao?

Nàng rất khiêm tốn thỉnh giáo:

– Khinh công tốt chân chính phải là như thế nào?

Tạ Doãn nói:

– Cô người nhỏ thân nhẹ, xem như có tố chất tốt, đợi qua vài năm, nội lực thâm hậu, võ công tinh thuần, khinh công tự nhiên cũng theo đó mà lên, không cần cố luyện. Khinh công xuất thần nhập hóa chân chính xem trọng việc “quên mình”, phải vô hình vô tích, trước tiên cô phải tự xem mình như gió mát như nước chảy, lượn quanh bóng cây, đây là con đường “xuân phong hóa vũ”, thích khách luyện được chữ Nam đao thì thôi, đao pháp của quý phái lạnh lẽo vô song, không đi theo đường này.

Chu Phi không tin, chọn nghe một nửa lý lẽ xiêu vẹo của hắc, thử trải nghiệm cảm giác “xem mình là xuân phong hóa vũ”, ai dè “không nghe người xưa nói, chịu thiệt không mất tiền”, nàng chẳng những không thể đạt thành thần công trong chớp mắt mà còn vì thất thần, suýt té xuống cây.

Tạ Doãn giật mình, kéo nàng lên.

Bên cạnh đúng lúc có một đội vệ binh áp giải một ông lão đi ngang, ông lão đó trông chật vật, đang đau khổ kêu oan, vừa hay che lấp chút động tĩnh khác thường trên cây.

Hai người trên cây đồng thời thở phào nhẹ nhõm, lúc này Tạ Doãn mới chú ý hẳn đang ôm Chu Phỉ vào lòng, cánh tay vòng qua eo nàng, mùi hương cực nhạt trên tóc nàng pha lẫn mùi bồ kết thoang thoảng chui vào mũi hắn.

Bây giờ buông ra ngay thì có vẻ cố ý, còn không buông thì... ánh mắt Tạ Doãn hơi trầm xuống, khoảnh khắc ấy, đầu óc luôn hoạt động ngày đêm không ngơi nghỉ của hắn như thành linh đứt mất một dây, mắc kẹt giữa “buông và không buông”, âm thanh và hình ảnh tua lại nhiều lần, hầu như quên mất mình đang ở địch doanh.

Mãi đến khi Chu Phỉ cho hắn một khuỷu tay:

– ...Buông ra.

Tạ lẩm lời im lặng một cách hiểm thấy, ngoan ngoãn buông tay.

Điều kỳ lạ chính là, Chu Phỉ ngoại trừ một khuỷu tay đó thì không động thủ nữa, hai người nhất thời trở nên trầm mặc, không ai nhìn ai, bầu không khí hơi lúng túng, may mà vào lúc mấu chốt này, có một “đại nhân vật” ra giải vây.

Cách đó không xa, một đội vệ binh đột nhiên dừng bước, dáng vẻ nghiêm túc.

Tạ Doãn giật mình, nhanh chóng tập trung tinh thần, đưa tay chột Chu Phỉ, ra dấu “im lặng” với nàng.

Cánh cửa tòa nhà lớn bị quan binh ngự triều chiếm đóng mở ra, tiếp đó, một đội thị vệ nối đuôi nhau bước ra, thanh thế to lớn, chúng xếp thành một hàng, tiếp đó nữa, các quan binh hộ tống một người đi ra.

Theo lý thuyết, chỗ nấp của bọn Chu Phỉ rất xa, lại bị cả đồng người che chắn, dù thứ bọn chúng vây quanh là con gấu, họ cũng nhìn không rõ.

Nhưng vị Bắc Đao vương điện hạ này lại có thiên phú dị bẩm, hệt như một tòa núi nhỏ, bước đi là đất rung núi chuyển, hầu như dạt đồng người vây quanh ra.

Hắn ta bước đi không cồng kềnh cũng không nhút nhát, ngược lại có phong thái bình thản ung dung, giống như hắn ta thật sự tưởng rằng mình tuần tú vô song!

Chu Phỉ mở to mắt nhìn chăm chăm Bắc Đao vương được tiền hô hậu ủng kia, cuối cùng vẫn không thể thoát khỏi thói thường, không kìm được nghiêng đầu so sánh với vị “Nam Đao vương” bên cạnh đang trốn trên ngọn cây, nhẹ như cái trứng chim.

Chu Phỉ nhỏ giọng hỏi:

– Đó chính là Tào Ninh? Đao vương? Rốt cuộc là chữ “Đao” nào?

Tạ Doãn nói:

– Chữ “Đao” trong câu “bưng trà rót nước”.

Chu Phỉ hỏi:

– Vậy người lại là chữ “Đao” nào?

Tạ Doãn tỉnh bơ nói:

– Chữ “Đao” trong câu “quân tử đao chính”. (2)

(2) Thực ra là cùng một chữ “Đoan” (端). Đây là từ nhiều nghĩa. Trong “bưng trà rót nước” (đoan trà đảo thủy), nó nghĩa là bưng, bê. Còn trong “quân tử đoan chính”, nó nghĩa là đoan trang, đứng đắn.

Chu Phi:

– ...

Tuy nàng dốt nát vô học, thường vẽ nguệch ngoạc trong sách để lừa gạt cha, nhưng không phải nàng không biết chữ!

Nàng vừa mới bị Tạ Doãn ô mạo phạm, cảm giác khó chịu còn chưa biến mất, lập tức muốn mỉa mai chế giễu hằn một câu như thường ngày, nhưng lời chưa ra khỏi miệng, trong đầu Chu Phi lại hiện lên một suy nghĩ khác.

Ngô Sở Sở từng nói, sau khi họ Tào làm phản, Nam triều thành lập, Tạ Doãn mới được Kiến Nguyên hoàng đế đón về bên cạnh, phong làm “Đoan vương”. Tào Ninh là nhi tử của Tào Trọng Côn, và lại trông lớn tuổi hơn Tạ Doãn.

Cho nên... “Đoan” nào có trước?

Tạ Doãn nhận ra ánh mắt nàng:

– Sao thế?

Chu Phi nhẹ giọng hỏi:

– Người được phong “Đoan vương” sau hãn ta à?

Chuyến này mạo hiểm, tâm này loạn, thần hồn Tạ Doãn phảng phất như không quá ở yên, cho nên trong chớp mắt, hãn không thể che giấu tốt tâm trạng bản thân.

Chu Phi tình tường thấy biểu cảm của Tạ Doãn thay đổi, hình như hẳn đang cắn răng, những đường nét nhẹ nhàng xưa nay trên gương mặt chợt trở nên sắc bén, trong ánh mắt có kinh ngạc, có thảm hại và có nỗi khổ riêng khó nói liên tục lướt qua, giống như bị người ta nắm đúng chỗ bị thương.

Từ khi sinh ra đến nay, lần đầu tiên Chu Phi hối hận vì mình nói sai lời.

Nhưng Tạ Doãn chung quy vẫn là Tạ Doãn.

Chưa đợi nàng vắt óc tìm câu gì đó bù vào, Tạ Doãn đã khôi phục vẻ cà chớn không cần mặt mũi thường ngày, dừng dừng khoát tay nói:

– Chắc chắn rồi, cô không cảm thấy bốn vương anh tuần tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, vừa khéo tương phản với tên kia sao? Chờ hôm nào đó Nam Bắc khai chiến, cô xem, hai quân trước trận kêu một tiếng “Đoan vương” điện hạ, hai chúng ta đồng thời lộ diện, chắc chắc...

Trong lúc họ nói chuyện, Bắc Đoan vương đã gọi vài thuộc hạ, có người dắt ngựa tới.

Một thị vệ vén vạt áo quỳ xuống, hai tay chống xuống đất, đưa lưng ra, Bắc Đoan vương không hề cúi đầu, đập trên lưng người nọ để lên ngựa như lẽ đương nhiên.

Thị vệ bị hắn ta đập gần như đập mạnh đầu xuống đất, mặt đỏ bừng nổi đầy gân xanh, Chu Phi cảm thấy sau lưng mình cũng đau theo, một hơi thở suýt kẹt lại trong ngực.

Chu Phi không để ý tới Tạ Doãn miệng mồm dẻo quẹo, nàng là một dã nha đầu lớn lên trong núi, biết chút xíu lễ nghi cũng chỉ là bắt chước theo người khác mà thôi. Trong lòng nàng, hoàng đế, vương gia và đám đại quan không biết làm gì đều không khác nhau mấy, chỉ là một cái xưng hô,

chẳng nghĩa lý gì, dù biết thân phận Tạ Doãn, nàng chỉ kinh ngạc ngay lúc đấy rồi thôi, sau đó vẫn đánh vẫn giỡn, không hề để bụng.

Nhưng tận mắt thấy khí thế của vị Bắc Đao vương này, Chu Phi lần đầu tiên ý thức được chữ “vương gia” chênh lệch cỡ nào với vị bên cạnh đang lén lén lút lút nấp trên cây này.

Nếu ở Kim Lăng, cũng sẽ có người vây quanh Tạ Doãn như thế ư?

Hắn cũng sẽ ăn mặc sang trọng, tôi tớ thành đàn ư? Cũng có người khom lưng uốn gối quỳ dưới đất, đưa lưng cho hắn lên ngựa ư?

Nếu vậy...

Thì vì sao hắn phải trải qua gió tanh mưa máu, sống cuộc sống ăn bữa nay lo bữa mai trong giang hồ hiểm ác?

Tạ Doãn chột sáo lại, nghiêm túc nói:

– Cô hỏi thăm mấy thứ này làm gì, muốn làm Đao vương phi à?

Chu Phi:

– ...

– Đừng đánh đừng đánh.

Tạ Doãn vội nói:

– Chu nữ hiệp tha mạng... ê, Tào mạt định đi đâu kìa?

Vệ binh vừa nãy tháp tùng Tào Ninh tách ra hai bên, Tào Ninh ngồi trên lưng ngựa, dẫn một đội kỵ binh rời đi.

Chu Phi bỗng cảm thấy phấn chấn.

Đúng rồi! Ban này tên cầu quan này ở bên trong tường cao, lại được thị vệ bao vây ba tầng trong ba tầng ngoài, nàng không có cơ hội ra tay, vậy bây giờ hãn ta cười trên lưng ngựa không phải chính là cơ hội sao?

Chỉ cần không phải cao thủ hàng đầu như Bắc Đẩu thì với thân thủ bây giờ của Chu Phi, một đội kỵ binh tầm thường mà thôi, nàng căn bản không cần để vào mắt!

Tim Chu Phi đập loạn, Vọng Xuân Sơn trong tay phát ra sát ý không chờ đợi được.

Ai ngờ vào lúc này, Tạ Doãn chợt vươn một bàn tay lạnh lẽo, im lặng đè nàng lại.

Tạ Doãn nhìn chăm chăm bóng lưng Tào Ninh, đột nhiên ý thức được gì đó, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

– A Phi.

Giọng Tạ Doãn gần như không nghe được, hỏi:

– Người bên cạnh cô đáng tin không?

Chu Phi bị câu nói này của hãn làm nổi lên một cơn giá buốt không rõ nguyên nhân.

Tạ Doãn nói:

– Đi.

Chu Phi:

– Cái...

Tạ Doãn:

– Đi, đừng đuổi theo. Đường của chúng ta bị lộ rồi, tin tức lúc này cô truyền về trại chưa chắc là thật, Tào Ninh ở đây là cạm bẫy. Lập tức truyền tin... không, không tin được họ, đừng truyền, bây giờ cô phát một tín hiệu, bảo người cô mang tới cứ phóng hỏa, giết người thả người hết thảy như bình thường, tự cô quay về truyền tin, mau!

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Lòng Của Tiểu Nhân

Chu Phỉ chưa kịp nói gì.

Trong đầu Tạ Doãn không biết đã xảy ra một chuỗi biến hóa thế nào, hẳn lại phủ định những lời như đinh đóng cột của mình ban nãy:

– Cũng không được, vậy đi, tốt nhất cô lập tức đưa toàn bộ người rút khỏi, về trước cổng trại đợi lệnh, sau đó quay lại truyền tin!

Chu Phỉ:

– ...

Nàng cau mày suy nghĩ, hỏi:

– Không cứu người trong miếu thờ? Không giết những cầu tặc này? Cũng mặc kệ các hương thân cho chúng ta mượn nhà để ẩn náu và qua lại? Tại sao?

Tạ Doãn trầm giọng:

– Ta hỏi cô, nơi này là đâu?

Chu Phỉ:

– Thục Trung 48 trại.

Tạ Doãn:

– Không sai, đây là Thục Trung 48 trại, không phải ổ phỉ quân làm phản thông thường, thứ mà nơi đây có là giang hồ cao thủ, họ chưa chắc thông thạo hành quân đánh trận nhưng mỗi một người đều có năng lực ám sát chủ soái quân địch, nếu cô là gã Tào mập đó, cô sẽ yên tâm phái hết bọn áo đen Bắc Đẩu ra ngoài, khiến bên cạnh mình chỉ có vệ binh và khinh binh đơn giản rồi đi loạn ngoài đường?

Chu Phỉ sững sờ, sát ý bùng bùng trong ngực ban nãy giống như bị giội một chậu nước lạnh.

Nàng không nghĩ tới điểm này, vì trước đây nàng chưa từng tiếp xúc với loại quyền quý đó – Văn Dục là tướng quân đánh trận, khác, Tạ Doãn lại càng không tính – do vậy nàng không biết những kẻ địa vị cao lại tiếc mạng đến thế.

Chuyện này Tạ Doãn nói rất đúng, nàng không phải đệ nhất cao thủ của 48 trại, nếu ngay cả nàng cũng có thể dễ dàng tìm được cơ hội ám sát thì người khác chẳng phải lại càng dễ hay sao?

Với tuổi tác của Tào Ninh, khi đại đương gia lên bắc ám sát ngục đế, chắc chắn hẳn ta đã ra đời thậm chí đã hiểu chuyện, hẳn ta sẽ không chút phòng bị khi ở trong địa phận 48 trại?

Chu Phỉ hơi chần chừ, gật đầu:

– Không sai. Nhưng có lẽ trong số thị vệ bên cạnh hẳn ta có cao thủ thần bí làm chỗ dựa, còn có người của Minh Phong chưa từng lộ diện, thích khách tinh thông các loại thủ đoạn ám sát, có họ bảo vệ thì hẳn ta có gì phải sợ?

Tạ Doãn nghe mấy câu hỏi của nàng, lập tức nhận ra ẩn ý của Chu Phỉ:

– Ý cô là người của cô đều đáng tin.

Ý Chu Phỉ chính là như vậy...

Người theo nàng xuống núi đều do đích thân nàng chọn, nếu nàng không tin thì ban đầu đã một mình tiến về phía trước. Cuộc làm phản của Minh Phong khiến người ta giật mình, song sau một đêm bình tĩnh lại, lại thấy không hề tổn thương gân cốt 48 trại, vì nếu tử mĩ ngẫm, nếu trong trại có người phản bội thì đó chỉ có thể là phái Minh Phong không qua lại với người khác, bao nhiêu năm nay đều hoạt động độc lập.

Còn những người khác sống nương tựa vào nhau trong loạn thế bao nhiêu năm nay, theo Chu Phỉ thấy, chưa hẳn là hơn cả thân nhân nhưng cũng không khác mấy, nàng ngay lập tức loại trừ tính khả thi của nó.

Nàng vì 48 trại mà đứng ở nơi này, nếu nghi ngờ phía sau mình thì còn lý do gì để tiếp tục không màng sinh tử?

Tạ Doãn nhìn vẻ mặt trong trẻo của nàng, miệng nhất thời đắng chát, hồi lâu mới lắc đầu nói:

– Ta không có căn cứ, chỉ là trực giác sau khi qua lại với mấy người đó thôi.

Chu Phỉ hỏi:

– Trực giác không tin tưởng người khác?

Ngày hôm đó Tạ Doãn ngăn người lần thứ hai trước mặt nàng, có điều vẫn chỉ trong chớp mắt, hần nhanh chóng nghiêm mặt nói:

– Tin tưởng... A Phỉ, tin tưởng không phải đơn giản là môi trên chạm môi dưới mà là đánh cược, tiền cược là tất cả mọi thứ cô xem trọng, thua là mất sạch, cô hiểu không?

Lần đầu tiên Tạ Doãn thật lòng thật dạ nói những lời lạnh giá ấy với nàng, Chu Phi mở to mắt không hề chớp nhìn hăn, vẻ mặt hăn vẫn như thường nhưng ánh mắt dường như lại toát ra sự xa cách và bình tĩnh vạn năm không nóng nổi, hăn nói tiếp:

– Cô dám cược không?

Chu Phi:

– ...

Không phải nàng không tin sự nhạy bén và phán đoán của Tạ Doãn, nhưng nàng cũng biết, Tạ Doãn trông tùy tiện cầu thả kỳ thực vô cùng cẩn thận tỉ mỉ, hăn lại không phải người của 48 trại, hễ có gió thổi cỏ lay, nảy sinh ngờ vực là rất bình thường.

Một mặt, nàng biết câu nói này của Tạ Doãn thuần túy là nguy hiểm, nhưng hăn nói như thế, trong lòng nàng không thể không run rẩy, nhất thời có chút chần chừ. Ví với đánh cược chẳng phải là ví dụ hay những “quá cân” của nàng quá nặng.

Mặt khác, Chu Phi cũng không phải người đa nghi, vì một chút manh mối mà nghi ngờ người phía sau mình. Sau khi tận mắt thấy đủ loại tình trạng trên trấn, nàng thực không làm được loại chuyện vứt bỏ hết thầy, tay trắng trở về, nàng không làm được, cũng không qua được ải của chính mình.

48 trại cùng nhau tiến thoái, mấy năm nay, nếu chút tin tưởng tối thiểu này cũng không có, há chẳng phải sớm sụp đổ rồi ư?

Hơn nữa, nàng ngay cả người của mình cũng không tin, vì sao lại dám tin Tạ Doãn? Theo lý luận của hăn “người có nã trong thiên hạ đều đáng nghi” thì điều đầu tiên nàng nên nghi phải là nguyên nhân Tạ Doãn ngăn nàng ám sát Bắc Đaoan vương mới phải chứ?

Huống hồ bây giờ nàng dẫn người lui về nhưng sau đó thì sao? Điều tra lần lượt từng người tìm kẻ phản bội? Tra thế nào? Ăn nói với các huynh đệ thế nào? Với các trưởng bối trong trại thế nào? Với các hương thân đang tha thiết mong chờ, phối hợp với họ chờ họ cứu mạng thế nào? Lỡ như tất cả đều chỉ là sợ bóng sợ gió thì những chuyện nàng làm ra còn giống con người sao?

Tạ Doãn:

– A Phi.

Cuối cùng Chu Phi lắc đầu:

– Chỉ với chút lý do này, ta không thể rút lui.

Tạ Doãn hướng dẫn nàng, chỉ nàng phương hướng, nhưng nếu nàng chỉ biết ý lại vào hãn, hoàn toàn không có chủ kiến của bản thân thì bây giờ nàng cũng không thể dẫn theo khoảng trăm người canh giữ tại nơi đây.

Tạ Doãn thở dài, nhẹ giọng nói:

– Có câu “một lần bị răn cấm, mười năm sợ dây thừng”, cô đã quên trạm ngầm ở thành Hoa Dung sao? Quên Minh Phong vừa phản bội sao? Tại sao từng chuyện từng chuyện bày ra trước mắt cô mà cô vẫn có thể tin tưởng người trong trại?

Chuyện này khác.

Vì để tránh khiến người khác nghi ngờ, trạm ngầm ở Bắc triều rất ít khi thay đổi nhân sự, chưa từng luân phiên, nói cách khác, mấy trạm ngầm đó rất có thể cắm đất cắm dùi ở địa phương mấy chục năm, bị người khác xúi giục cũng không phải là không thể.

Minh Phong lại càng là...

Chu Phi há miệng, vốn định giải thích với hắn mấy câu nhưng Tạ Doãn khoát tay ngắt lời nàng, lạnh lùng nói:

– Cô có từng nghe câu “phu thê vốn dĩ chim cùng rừng, thành linh họa tới mỗi người tự bay” không, có từng nghe chuyện “đổi con ăn thịt” (1) không? Phụ mẫu, con cái, huynh đệ, phu thê, sư trưởng, bằng hữu... những người này không thân thiết sao, nhưng thân thiết thì sao chứ, lẽ nào có thể móc tim móc phổi sao?

(1) Đổi con ăn thịt (dịch tử nhi thực): nước Tống bị quân nước Sở vây, trong thành hết lương thực, người ta đổi con cho nhau làm thịt để ăn cho đỡ đói.

Chu Phi ngẩn ngơ, bất giác nhớ tới bàn tay lạnh như ngâm trong suối băng của hắn, lần đầu tiên để tâm đánh giá nam nhân vừa tuần tú vừa tiêu điều trước mắt, chợt cảm thấy con người Tạ Doãn chính là một chữ “cô độc” nổi bật.

Bọn Bạch tiên sinh, Văn Dục luôn hết mực cung kính với hắn, mở miệng là Đaoan vương, là Kim Lăng, nhưng hắn lại tránh người bên nhà như rắn rết.

Nghê Thường ban chủ Vũ Y ban chắc là xem như bằng hữu cũ của hắn, nhưng giữa bằng hữu lại dùng ngôn ngữ để thăm dò, trong từng con chữ đều ẩn chứa sát cơ.

Chu Phi:

– Người...

Trong lòng nàng có chút khổ sở không rõ nguyên do, nhưng ở nơi tiền thoái lương nan này, nàng thực không có không gian để khổ sở, bởi vậy nó chỉ hơi lướt qua rồi thôi.

Đối diện với ánh mắt nàng, Tạ Doãn ý thức được mình nói gì.

Hắn chợt cảm thấy lần này hắn theo các nàng đến 48 trại là một sai lầm, bằng không tại sao hắn mất khống chế hết lần này đến lần khác chứ?

Chu Phi không phải đám người Minh Sâm, nơi này là Thục Trung chứ không phải Kim Lăng.

Nơi đây không có lầu cao thuyền hoa, không có đàn sáo nhạc cụ, thiếu niên và thiếu nữ lớn lên trong đao kiếm, độ chừng chỉ biết “nói ắt tin, làm ắt được”?

“Những du hiệp xuất thân bình dân rất coi trọng nguyên tắc lấy và cho, đồng thời tuân thủ lời hứa, nghĩa khí truyền đi ngàn dặm, vì nghĩa mà chết... (2)” Vì sao hắn phải tự phơi khuyết điểm, bày lòng tiểu nhân lố lồ ra trước mặt nàng đây?

(2) Trích “Du hiệp liệt truyện” trong “Sử ký” của Tư Mã Thiên, tạm dịch từ bản dịch nghĩa của baidu.

– Có điều bản khoản của cô cũng có lý, chi bằng hai ta điều hòa lại.

Tạ Doãn hồi hận, vờ suy tư chốc lát rồi điềm nhiên nói:

– Âm sát Tào mạt phải mưu tính kỹ càng, nếu hắn ta dễ chết như vậy thì cũng không đến lượt hắn ta mang binh tấn công Thục Trung, đuổi theo chắc chắn là tự chui đầu vào lưới. Cô bảo các huynh đệ của cô đừng đợi cái gọi là “thời cơ đại quân chuẩn bị xuất phát”, hiện tại ngay lập tức lén rút lại một phần, phần còn lại thả người trong miếu thờ ra, sau đó trong ngoài phối hợp, nhớ phải tốc chiến tốc thắng, mở một lỗ hổng ở thành nam cho những người này ra ngoài, chúng ta phá vòng vây vào núi.

Lời này nghe có lý hơn nhiều, tuy rất khác với ý tưởng ban đầu của Chu Phi, hơn nữa còn khiến nàng bỏ lỡ cơ hội ám sát chủ soái quân địch,

nhưng tốt xấu gì cũng có thể cứu được vài người, không tới nỗi hoàn toàn trắng tay...

Đồng thời còn bảo đảm an toàn.

Lỡ như... xác suất một phần ngàn tỉ, Tạ Doãn thật sự nói đúng, trong những người nàng mang theo có kẻ phản bội thì sao?

Nàng có thể mạo hiểm, nhưng không thể bắt người khác mạo hiểm.

Nàng đã từng trải nhiều, đã bắt đầu không chế được tính hấp tấp của bản thân, nàng hít đầu, gạt tạp niệm ra ngoài, nói:

– Được, đi.

Lúc tuyên bố kế hoạch có thay đổi, Chu Phi căn bản không cho khoảng 100 đệ tử có cơ hội phản ứng, cũng không giải thích rõ đầu đuôi, chỉ dặn dò đơn giản:

– Truyền lời, 40 số đầu xuôi nam ra khỏi thành, sau số 40 đi theo ta.

Nói xong, nàng hoàn toàn không đợi họ phản ứng liền xách Vọng Xuân Sơn trực tiếp xông vào miếu thờ giam giữ bách tính.

Phương pháp đánh số là do Tạ Doãn đề nghị, mỗi người chỉ cần nhìn kỹ người có số trước sau mình là được, mỗi người phụ trách một khu vực nhỏ, cách này dùng khoảng trăm người đan thành một mạng lưới lập tức hiện rõ hiệu quả, các số nghe mệnh lệnh, thấy Chu Phi đột nhiên xông ra thì vô thức đuổi theo, ba chữ “đi theo ta” lọt vào tai mọi người một cách kỳ diệu, hàng loạt người ẩn nấp khắp nơi thành linh nháy ra.

Chu Phi giơ ngang đao, vệ binh trông coi miếu thờ chưa hiểu có chuyện gì đã bị một đao cắt cổ!

Khi trong thành vang lên tiếng còi dài đầu tiên, Chu Phi đã giơ đao chém ra một lối đi, cổng miếu thờ bị người 48 trại phá mở toang.

“Vô Thường” của Phá Tuyệt đao cực nhanh, nàng không chút nường tay, thực có uy lực như cuồng phong cuốn tuyết, rất nhiều người không kịp kêu lên tiếng nào đã đầu mình hai ngã.

Bắc Đao vương Tào Ninh nghe tiếng còi chợt ngẩng đầu:

– Xảy ra chuyện gì?

Hai “thị vệ” mặc áo giáp bên cạnh hắn ta đẩy mặt nạ ra – là Minh Phong lâu chủ Khấu Đan và Lục Dao Quang lẽ ra đang đi cùng Cốc Thiên Toàn!

Khấu Đan có chút bất an, hạ thấp giọng nhanh chóng giải thích:

– Tin tức trên núi truyền đến không sai. Đám phỉ nhân này quả thực chạy thẳng đến nơi này, và lại còn truyền tin lên núi nói bọn chúng sẽ nghĩ mọi cách ngăn chúng ta lại vào lúc Bắc Đẩu tấn công núi... Mời vương gia xem, tin còn ở chỗ tôi.

Tào Ninh đuổi bàn tay mập mạp quen sống trong nhung lụa đẩy tay Khấu Đan ra, nhẹ giọng nói:

–Ồ? Vậy cơ sở ngầm của người không nói cho người biết tại sao chúng động thủ sớm à?

Khấu Đan mím môi, nhất thời không còn gì để nói.

– Hoặc là chúng thông minh hơn người tưởng tượng, hoặc là chúng ngu hơn người tưởng tượng – Khấu lâu chủ, người đoán là cái nào?

Khấu Đan:

– Chuyện này...

Tào Ninh nghĩ nghĩ, nhẹ nhàng khép lại mũ giáp của bà ta, ôn hòa nói:

– Không sao, một con cá nhỏ, bắt không được thì thôi. Thật sự thông minh thì càng tốt, người thông minh chắc chắn trong lòng có một ngàn tầng nghi ngờ, người đoán xem bằng hữu thông minh này có vì nghi ngờ chồng chất mà không yên tâm với bất kỳ ai, đích thân về trại truyền tin không?

Khấu Đan rùng mình.

Tào Ninh bật cười.

Quan binh trong thành không ngờ bọn Chu Phỉ lại ngó lơ chủ soái quân địch đi ngoài đường mà ra tay với miếu thờ giam giữ người, quan binh ngự triều trong trấn phản ứng hơi chậm hơn chút, sau khi Chu Phỉ thả người, nàng không may mắn dừng lại, trực tiếp dẫn người chạy về phía thành nam, mãi đến lúc này, quan binh vốn mai phục bên cạnh Bắc Đao vương mới tụ tập lại.

Chu Phỉ đi chặn hậu nghe phía sau có tiếng gió, bèn vung vô đao trong tay theo phản xạ, chỉ nghe “ào” một tiếng, nàng chợt quay đầu, thấy thứ quan binh kia cầm trong tay là nước độc Cừu Thiên Cơ từng dùng trong thành Hoa Dung!

Nhất thời thù mới hận cũ cùng xông lên.

Chu Phỉ lập tức không lùi mà tiến.

Nước độc trong thành Hoa Dung từng khiến nàng vô cùng e dè giờ đây trong mắt nàng tựa như chậm lại, người nàng như một cơn gió, nhẹ nhàng xuyên qua đám nước độc rơi ào ào, chớp mắt đã đến trước mặt tên quan binh đuổi theo trước nhất.

Quân địch hoảng hốt lùi về sau theo bản năng, mũi đao đã đến gần trong gang tấc!

Đúng lúc này, những nơi khác liên tiếp vang lên tiếng còi, “soái trưởng trung quân” được tạm thời trưng dụng ban này Bắc Đao vương ở không biết bị ai phóng hỏa, quan binh Bắc triều hỗn loạn, Chu Phi nhân cơ hội thoát vây.

Nơi nàng đi qua máu chảy thành sông, gần như giết đỏ cả mắt, thành lình, cách đó không xa vang lên mấy tiếng còi khẩn nguy, Chu Phi ngẩng đầu, thấy Tạ Doãn xuất quỷ nhập thần đang vẫy tay với nàng:

– Bên kia là hướng nam!

Chu Phi:

– ...

Tạ Doãn không giết người được, hăn nhân lúc hỗn loạn ném bừa một bó đuốc, lại lấy cái còi trên cơ thể người chết chạy tới đâu thổi tới đó, quan binh bình thường sao có thể tóm được loại khinh công xuất thần nhập hóa của hăn, bị hăn dẫn dắt chạy khắp thành một vòng, giúp 48 trại phân tán không ít binh lực.

Chu Phi “thay đổi đột xuất” khiến hai phe địch ta đều không kịp phản ứng, thêm vào đó là cơn gió Tạ Doãn chạy như bay, trong vòng ba khắc thật sự mở ra được một lỗ hổng chạy khỏi thành nam.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Một Cơ Hội Sống

Tạ Doãn là người lúc bình thường tuy lộn xộn bừa bãi nhưng lúc nguy cấp lại là một nhân tài mạch lạc rõ ràng.

Khấp thành là quân đội mặc giáp cầm vũ khí, còn trong tay hãn có bách tính thất kinh hồn vía cả thành, mười mấy tiểu thanh niên giang hồ không nghe điều động, và một vị nữ hiệp bản địa tới lui như gió, đao phong sắc bén... nhưng thỉnh thoảng không phân biệt được phương hướng.

Dù vậy, Tạ Doãn vẫn để Chu Phỉ làm tiên phong đánh như sấm chớp, sau đó lợi dụng hẻm nhỏ và các căn nhà trống dọc đường che chắn, tầng tầng lớp lớp thủ đoạn nhỏ, đưa đa số mọi người theo một thanh đao Chu Phỉ thoát vòng vây.

Bất kể là người giang hồ hay người bình thường, trong tình huống cực đoan đều có thể kích khởi tiềm năng to lớn nhất, ngoại trừ người già hành động bất tiện và trẻ con chân ngắn được mấy đệ tử công lên lưng, những người khác đều vắt chân lên cổ chạy như điên vào rừng rậm phía nam, quan binh ngự triều đuổi theo mấy dặm, cuối cùng chịu thiệt “phép vua thua lệ làng”, trở mắt nhìn họ biến mất trong rừng sâu núi thẳm.

Trên trấn nhỏ, Bắc Đao vương Tào Ninh nghe tin, không hề bất ngờ, chỉ hơi thất vọng đặt ly trà xuống.

Việc béo phì quá mức tạo thành áp lực cực lớn cho xương và nội tạng hãn ta, khiến nhất cử nhất động của hãn ta dường như đều vô cùng cẩn thận, ngược lại lại có nét tao nhã.

Lục Dao Quang và Khấu Đan đưa mắt nhìn nhau, không dám tiếp lời.

Tào Ninh thở dài:

– Quả nhiên vẫn chạy, lúc chúng tập kích miếu thờ ta đã có linh cảm này rồi.

Lục Dao Quang nói:

– Hạ quan có chuyện không rõ, lúc đó điện hạ nguy hiểm lộ diện, chẳng lẽ là vì dụ bắt nữ tử gan to bằng trời đó sao?

– Nữ tử?

Tào Ninh bật cười:

– Ta không hứng thú với nữ tử, nữ tử thông thường khi gặp ta đều chỉ buồn nôn, người có giáo dưỡng không tốt sẽ làm ta mất hứng theo, người biết quỳ xuống dụ dàng nịnh nọt thì quá ngu xuẩn, lớp ngực trang chỉ hơi kéo là rách, ánh mắt của họ, từng cái nhú mày từng nụ cười của họ đều để lộ ý nghĩ chân thực trong lòng – chẳng hạn như cảm thấy ta giống một con lợn, nhìn thôi đã ngấy.

Lục Dao Quang không thể tìm ra chỗ có thể nịnh hót trong câu này, rất ngọt ngào.

May mà Bắc Đao vương không triển khai thảo luận về nó, nhanh chóng nói quay lại chính sự:

– Ta cảm thấy hứng thú, là một người khác mà Khấu lâu chủ nhắc tới, người này chắc cũng nằm trong đội ngũ xuống núi, nghe người miêu tả thì tướng mạo và điệu bộ của người này đều khiến ta có cảm giác quen thuộc, rất giống một vị cố nhân.

Lục Dao Quang và Khấu Đan nhìn nhau, Khấu Đan khẽ lắc đầu, hiển nhiên cũng không biết hẳn ta đang nhắc tới vị nào.

Tào Ninh không nói tiếp, chỉ cười híp mắt ra lệnh:

– Thôi, duyên phận chưa tới, cứ làm việc theo kế hoạch. Nơi đây quá ẩm ướt, mang cho ta bình rượu nóng trước đi.

Chu Phi phái mấy đệ tử đi dò xét truy binh, tuy không cắt được đầu Tào Ninh và Khấu Đan, nhưng nàng quét mắt một vòng những người mình cứu được vẫn có cảm giác thành tựu, không nhìn được vịn vào cây cổ thụ bên cạnh thở phào một hơi.

Không ít đệ tử thở phào nhẹ nhõm giống nàng, đa số mọi người đều không rõ nội tình, tuy không giống với kế hoạch ban đầu nhưng chỉ nhìn từ kết quả thì còn tưởng đây là một lần đại thành công, thi nhau từ chối cứng nhắc lời bái tạ của các hương thân.

Chu Phi nhắm mắt, cảm giác lần này “tiếp xúc thân mật” với kẻ địch khiến trong lòng nàng vui đi không ít nghi ngờ.

Thuận lợi như vậy, không thể có kẻ phản bội đúng không?

“Nội gián” quả nhiên chỉ là Tạ Doãn nghi thần nghi quỷ, căn bản không hề có, may mà lúc đó nàng không trực tiếp rút lui.

Không ngờ lòng nàng vừa mới sáng sủa một tí thì thấy Tạ Doãn cầm một cây gỗ nhỏ ngồi xõm bên cạnh, vẻ mặt nghiêm nghị.

Nhìn sắc mặt đó của hắn, lòng Chu Phi lập tức run lên, thần kinh lại bắt đầu căng thẳng:

– Lại làm sao?

Tạ Doãn trầm giọng:

– Chúng ta ra quá thuận lợi rồi.

Thuận lợi cũng không được?

Có phải dễ tiện đến đau xương không hả?

Tạ Doãn vút cây gỗ nhỏ, vút đứng dậy như cương thi, đúng lúc này, một đệ tử lớn tiếng kêu lên:

– Chu sư muội, mau nhìn kìa!

Chu Phỉ chột ngắc đầu nhìn theo hướng ngón tay người đó chỉ, thấy sườn núi phía đông 48 trại khói bay mù mịt, là phóng hỏa, hơn nữa, không chỉ một nơi.

Chu Phỉ kinh ngạc nói:

– Bọn chúng tấn công núi sớm ư? Không... đợi đã, Tào mậ còn ở trên trấn mà?

Lời nàng chưa dứt liền nghe loáng thoáng có tiếng còi vang lên ở sườn núi phía đông, trạm gác trên núi hiển nhiên phản ứng vô cùng kịp thời, Lâm Hạo nhận được tin của nàng, biết phía đông là chiến trường trọng điểm, do đó không hề hoảng loạn, ánh lửa giữa núi nhanh chóng nhỏ lại, chẳng mấy chốc chỉ còn khói đen lượn lờ.

Từ đó cho thấy, phòng vệ ở sườn đông mạnh hơn bình thường không ít.

Nhưng lát sau, nỗi bất an trong lòng Chu Phỉ càng lúc càng lớn. Sao không có động tĩnh gì?

Ấn đường Tạ Doãn giật giật, khẽ nói:

– Không hay rồi.

Lời hăn chưa dứt, bầy chim to thành linh từ hướng tây bay tới, hết bầy này đến bầy khác, từ vị trí bọn Chu Phi không nhìn rõ được gì, chỉ nghe tiếng chim thê lương thảm thiết như khoét tim lấy máu, khước mắt Chu Phi nhảy lên. Dù nàng chưa bao giờ đến trước trận hai quân, cũng biết hôm ấy Cốc Thiên Toàn và Khấu Đan tập kích sông Tây Mặc, trong núi không có động tĩnh lớn thế này.

Nói cách khác, phía tây tuyệt đối không chỉ có mười mấy tên của Bắc Đẩu!

Vậy lửa sườn đông ban này là chuyện gì xảy ra?

Kẻ địch thăm dò phòng ngự 48 trại sao?

Bọn Chu Phi vừa tìm kiếm vị trí nơi ở của chủ soái quân địch vừa truyền tin về trại bất cứ lúc nào, trước đây họ đều cho rằng Bắc Đẩu đi tiên phong chỉ là làm màu nên bất kể Bắc Đẩu xuất hiện ở đâu, vị trí chủ soái quân địch mới là màn quan trọng, ai ngờ Bắc Đẩu vương lại đích thân ở lại cái trấn chim không thềm ị này, tự đem mình thành làm màu!

Nếu Lâm Hạo nghe lời nàng, tập trung phòng ngự ở sườn đông, thì...

Nghi ngờ của Tạ Doãn thế mà đúng.

Từ khi xuống núi, hành tung của họ luôn rõ ràng trong mắt địch, hết thấy tin tức truyền lên núi cũng đồng thời lọt vào tai một kẻ khác, Bắc Đẩu vương Tào Ninh lợi dụng họ làm nước cờ đầu tấn công trại!

Nếu vào khoảnh khắc Bắc Đẩu vương lộ diện, Chu Phi lập tức tin vào phán đoán của Tạ Doãn, truyền tin về trại thì có lẽ có chút cơ hội có thể đuổi kịp...

Nếu nàng không tự tin mù quáng như vậy, nếu nàng không tự cho mình thông minh...

Bên cạnh có một đệ tử kinh hãi lắm lắm:

– A Phi, xảy ra chuyện gì? Đây... đây là xảy ra chuyện gì?

Tại Chu Phi ong ong, không thốt nên lời.

Chợt Tạ Doãn từ phía sau đẩy nàng một cái, Chu Phi lại bị bàn tay thư sinh trói gà không chặt đó đẩy cho lảo đảo, va vào cây thông bên cạnh, vừa hay mấy thứ linh tinh Ngô Sở Sở nhét cho cộm vào xương sườn nàng.

Tạ Doãn nói rõ từng chữ:

– Nếu cô sớm nghe ta...

Trong nháy mắt, Chu Phi tưởng rằng hẳn muốn quở trách nàng “nếu cô sớm nghe ta thì đâu tới nỗi này”, lời này không khác gì đổ thêm dầu vào lửa, ngực nàng lạnh giá.

Nào ngờ Tạ Doãn nói tiếp:

– ...cô sẽ không quả quyết phái người truyền tin, vì cô phát hiện mình chẳng thể tin ai cả, trước tiên cô sẽ dẫn người rút ra ngoài thành, kể đó sẽ đích thân đi một chuyến, vậy thì bất luận thế nào cô cũng sẽ không kịp, hiểu không? Bằng không cô cho rằng tại sao Tào Ninh dám ngênh ngang điếu qua trước mặt cô?

Chu Phi cắn mạnh môi.

Nàng tựa như nghe thấy tiếng la giết rung trời giữa núi.

Tào Ninh có mấy vạn đại quân, dù 48 trại dựa vào thiên nhiên hiểm trở và một đám cao thủ thì có thể chống đỡ đến khi nào?

Huống hồ Lâm Hạo nhận được tin của nàng, bây giờ căn bản phản ứng không kịp nữa...

Hơn 20 năm, từ khi Lý Chủy năm xưa hộ tống hoàng đế Hậu Chiêu xuôi nam quay về, làm thủ lĩnh thu nhận nghĩa quân, chiếm núi dựng cờ cho đến ngày nay đã là kết thúc ư?

Tạ Doãn nhìn nàng chăm chú.

Dưới ánh nhìn của hắn, Chu Phi lặng im chốc lát rồi chợt đứng thẳng, xoay người, lớn tiếng nói:

– Chư vị, đừng quên ban đầu chúng ta xuống núi là vì điều gì.

Mọi người yên tĩnh, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào nàng.

Nếu mới bắt đầu, “làm thế nào dùng niềm tin của mình ảnh hưởng đến người khác” là Tạ Doãn từng bước dạy nàng, thì giờ đây, Chu Phi có thể nói là trước lạ sau quen.

Ánh mắt nàng kiên định không mấy may dao động, khiến người ta không hề nhìn ra được vẻ hoảng sợ thất thố ban nãy của nàng.

– Chúng ta là vì các hương thân dưới núi rơi vào tay ngụy quân.

Chu Phi nói năng hùng hồn khí phách:

– Trên núi muốn đánh thế nào thì đánh thế đó. Sao? Lẽ nào Lâm Hạo sư huynh, Triệu trưởng lão và Trương trưởng lão còn không bằng chúng ta sao? Nhiều năm nay, họ Tào có ngày nào không muốn dùng một cây đuốc đốt sạch 48 trại đầu, nhưng có lần nào thành công chưa? Đừng nói chỉ là một Cự Môn và Phá Quân, Tham Lang Thâm Thiên Khu có từng đích thân tới chưa? Còn không phải là tới thế nào thì rút về thế đó sao?

Mọi người nhất thời im lặng như tờ, nhưng thần sắc đã trấn định hơn không ít.

May mà người nàng mang theo đều là người trẻ tuổi do Lâm Hạo chọn còn dư lại, chứ nếu là đám lão hồ ly kia thì chắc chắn không dễ gạt như vậy.

Chu Phi vừa nói vừa nhanh chóng sắp xếp lại suy nghĩ trong lòng, dần dần, một kế hoạch điên cuồng nổi lên mặt nước.

Nàng bình tĩnh chia người thành mấy nhóm, chia nhau đi tuần tra bốn phía, nhân lúc trên núi đang đánh kịch liệt, họ đi trước cứu những thôn dân vô tội bị Tào Ninh bắt, sơ tán đi, tránh vướng víu tay chân 48 trại khi đánh nhau.

Cùng ở trong vùng, rất nhiều gia đình có thân thích với các thôn trấn xung quanh, bình thường hay qua lại với nhau, những người khỏe mạnh mới được thả khỏi miếu thờ xung phong đi trước dẫn đường.

An bài xong dăm ba câu, mọi người chia nhau tản đi, có một đệ tử chợt hỏi:

– Chu sư muội, muội làm gì thế?

Chu Phi nhìn đệ tử đó, thâm thâm theo bản năng hiện mỗi nghi ngờ, thầm nghĩ: “Người khác chẳng ai hỏi, chỉ mỗi mình hăn hỏi, lẽ nào hăn chính là kẻ phản bội?”

Nàng tỉnh bơ đáp:

– Muội muốn đi đường tắt về tìm Lâm sư huynh, báo với huynh ấy tình hình dưới núi... dù có lẽ đã muộn nhưng ai bảo muội chưa thấy quan tài chưa đổ lệ chứ?

Thần sắc đệ tử đó nghiêm túc, không nhiều lời nữa.

Tạ Doãn luôn không lên tiếng, mãi đến khi xung quanh không còn người không liên quan khác, hắn mới đuổi theo Chu Phỉ:

– Cô vẫn muốn về núi truyền tin?

Chu Phỉ quay đầu nhìn hắn.

– Ờ.

Tạ Doãn quả nhiên là tri kỷ, chỉ một ánh mắt là đủ hiểu nguồn cơn kết quả, hắn gật đầu:

– Hiểu rồi, cô không định làm việc vô dụng “chưa thấy quan tài chưa đổ lệ” mà chỉ thuận miệng đẩy ra những người không thể nào chứng minh thật giả thôi, bây giờ quay về là muốn ám sát Tào Ninh.

Mặt Chu Phỉ không chút biểu cảm:

– Người muốn nói gì?

Bước chân Tạ Doãn không dừng:

– Không, không có, nếu là ta, ta cũng sẽ làm như vậy, đây là cơ hội sống duy nhất.

Chu Phỉ không quay đầu:

– Biết chỉ có một cơ hội sống... mà người còn dám theo?

– Không theo thì sao đây?

Tạ Doãn thở dài:

– Anh hùng, trước tiên cô rõ phải có được không? Còn đi thẳng nữa là thật sự chỉ có thể về trại báo tin đấy.

Chu Phi:

— ...

Mang theo Tạ Doãn cũng không sao, tuy hấn không giúp được gì lúc đánh nhau, nhưng ẩn nấp hay thoát thân đều tuyệt đối không gây cản trở, không cần người khác chìa tay cứu.

Lần thứ hai trở về, Chu Phi nhìn rõ cái tên khắc trên bia đá của trấn – trấn Xuân Hồi.

Ước chừng bọn Chu Phi náo loạn một trận nên lúc này phòng vệ trong trấn gắt gao hơn nhiều, tuy lòng nàng như lửa đốt nhưng không hề liều lĩnh.

Tạ Doãn nói đúng, gấp cũng vô dụng, ám sát kiên kỵ nhất là gấp gáp, nếu chỉ có một cơ hội sống thì phải tóm được mới có ý nghĩa.

Hai người không hề làm việc thừa, ý vào khinh công xuất thần nhập hóa của Tạ Doãn và cây cỏ um tùm trên trấn, họ vòng quanh chỗ ở của Tào Ninh mấy vòng, quanh co lẫn quẩn, tóm lấy cơ hội bất cứ lúc nào, nhưng họ không thể đến gần. Cung tiễn thủ trên nóc nhà, kẻ đứng im kẻ di chuyển, bốn phía cũng có người tuần tra, động và tĩnh bổ sung nhau, căn bản không cho họ cơ hội.

Chu Phi “trầm ổn” chờ chốc lát, mới bắt đầu vẫn ổn nhưng dù sao nàng không phải thích khách chân chính, một khắc qua đi, nàng ngụy trang có bình tĩnh đến đâu chẳng nữa cũng không khỏi bắt đầu nôn nóng, ngón tay vô thức khảy khảy chuôi đao Vọng Xuân Sơn.

Tạ Doãn chợt nắm chặt tay nàng.

Chu Phi run lên, suýt hất hấn ra.

Nhưng Tạ Doãn không buông, mở lòng bàn tay nàng ra, viết: thay quân.

Liền theo đó hắt chỉ vào chính mình rồi chỉ về một hướng.

Chu Phi hiểu, ý Tạ Doãn là, hắt lộ diện, di dời tầm mắt cung tiễn thủ đi nơi khác, lúc thay quân, những cung tiễn thủ đứng im sẽ buông lỏng, lúc này Tạ Doãn xông vào rất dễ dời tầm mắt họ, Chu Phi có thể thử nắm lấy thời cơ trà trộn.

Nàng cau mày.

Không biết là Tạ Doãn trùng hợp hay hắt biết rõ quy củ trong quân ngũ triều, chưa đợi Chu Phi đáp gì thì nghe trong viện vang lên một tràng hét to, hai bên nóc nhà được bắc thang, nhóm cung tiễn thủ mới leo lên, đúng là sắp thay quân.

Chu Phi không chút chuẩn bị, trở tay muốn tóm lấy Tạ Doãn. Song hắt đã trốn thật nhanh, không tóm được.

Khóe mắt Tạ Doãn cong lên, lặng lẽ cười với nàng, dương dương tự đắc giơ ngón tay cái.

Lúc này rồi, đừng khoe khoang chứ!

Liền sau đó, Tạ Doãn lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, nhanh chóng đưa ngón cái giơ lên của mình ghé vào bên môi hôn một cái rồi ấn lên mặt Chu Phi, sau đó bóng người lóe lên, không còn bóng dáng.

Chu Phi:

— ...

Bà ngoại nó!

Tạ Doãn cố tình lộ diện, nhưng không cố tình giảm tốc độ, cung tiễn thủ trên nóc nhà chỉ thấy thứ gì đó xẹt qua dưới lầu, không rõ là người hay chim, giật mình theo bản năng, hai nhóm đang thay ca đều vô thức kéo dây cung tìm kiếm bóng dáng kia.

Chu Phi lợi dụng khoảnh khắc ấy, nhắm mắt phi thân nhảy vào trong viện.

Sau đó, còi cảnh báo vang lên dữ dội, vô số vệ binh toàn lực lao ra, Chu Phi không biết mình có thành công không, nín hơi ngưng thần nấp trong góc tường sau chuồng ngựa hậu viện, trong mùi tanh hôi, tim nàng như muốn phá tung lồng ngực lao ra, bàn tay cầm Vọng Xuân Sơn lộ cả gân xanh.

Đoán chừng chỉ trong thời gian mấy hơi thở mà Chu Phi thấy tựa như nửa đời người, toàn thân nàng căng như dây cung, không biết qua bao lâu, tiếng bước chân và tiếng kêu gào mới xa xa chút.

Cuối cùng, một hơi thở kẹt trong cuống họng nàng cũng thở ra, ai ngờ chưa thở xong, nàng đã nghe bên tai vang lên một tràng tiếng bước chân nhè nhẹ, hơn nữa còn đi rất nhanh, chớp mắt đã đến gần.

Là đến vì nàng!

Ánh mắt Chu Phi lạnh lẽo.

Nơi đây hoàn toàn không có chỗ trốn, nàng không còn lựa chọn khác, chỉ có thể giết người diệt khẩu, trở tay kéo Vọng Xuân Sơn...

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Nhảy Ra Giữa Chừng

Ánh đao lóe lên không tiếng động, gác trên cổ người tới không chút sai lệch, Chu Phỉ đưa mũi đao về trước.

Đây chính là ưu thế tuyệt vời của trường đao, mũi đao hơi cong, chỉ cần quẹt nhẹ một cái là có thể vạch từ gáy tới yết hầu, bảo đảm đối phương không thốt được tiếng nào là phải đi gặp Diêm vương.

Nhưng liền sau đó, Chu Phỉ dừng thế đao lại.

Nàng nhìn rõ người dưới đao.

Đó là một người trung niên, tóc mai điểm bạc, không gầy, nhưng không rõ tại sao trên người luôn lộ vẻ vô cùng nghèo túng, ống tay áo xắn lên, lộ đôi tay của người làm việc nặng, trên người còn dính không ít cỏ khô.

Đao của Chu Phỉ quá nhanh, người trung niên thậm chí chưa kịp sợ hãi đã nở nụ cười hiền lành pha chút nịnh nọt với nàng theo bản năng, sau đó mới phát hiện trên cổ mình gác một thanh đao đầy hàn ý, nụ cười tức khắc cứng đờ trên mặt, không dám nhúc nhích.

Là mã phu ư?

Tuy Chu Phỉ không có thường thức gì, nhưng đại khái biết trong quân hình như có người chuyên lo cho ngựa, chắc cũng thuộc về quân vụ.

Vậy người này cũng là quan binh ngự triều?

Nàng cau mày, không muốn coi rẻ mạng người nhưng nhiệm vụ quan trọng, không được xem thường, bởi thế nàng chỉ gác Vọng Xuân Sơn lên cổ mà không hề nhúc nhích, chuẩn bị sẵn sàng, hễ ông có cử động khác thường là nàng sẽ lập tức khoét cho ông một lỗ.

Có lẽ vẻ mặt nàng trấn tĩnh, không hề hung thần ác sát nên hai người im lặng giằng co nhau chốc lát, người trung niên kia một lần nữa dè dặt cười với nàng, lộ ra hàm răng mẻ mất một nửa giang sơn, thoát nhìn chính là một người xuất thân cùng khổ.

Sau đó, người trung niên giống như sợ kích thích thanh đao đang gác trên cổ mình, cử động môi cực nhẹ, cổ họng gần như không nhúc nhích, dùng giọng cực nhỏ nói:

– Chúc cô nương “ngũ phúc lâm môn”, dám hỏi “ngũ bức” là dơi màu gì?

Chu Phi:

– ...

Cảm phiền, ông đang nói tiếng người sao?

Bị người khác gác đao trên cổ mà có thể hỏi loại câu hỏi chả ra sao này.

Chu Phi bề ngoài bình tĩnh nhưng thực tế nội tâm sốt ruột vì bị ngắt ngang giữa chừng, nhất thời hơi ảo não, không biết sao lại nhớ tới Ngũ Bức ấn mà Từ đà chủ cho Lý Nghiên để xin lỗi ở thành Thiệu Dương, bèn buột miệng nói:

– Màu đỏ.

Người trung niên kia nghe vậy, thần sắc nghiêm túc, tiếp đó, ông từ từ giơ hai tay trống trơn lên với nàng rồi móc một sợi dây nhỏ bắn thiu trên cổ ra cho nàng xem, cẩn thận tránh lưỡi dao Vọng Xuân Sơn, lòi ra một khúc xương dê dưới sợi dây.

Dưới ánh mắt không hiểu gì cả của Chu Phi, ông vùi xương dê vào tay, nhẹ nhàng bẻ ra, xương dê gãy thành hai đoạn, chính giữa cắt một con dấu nhỏ, phía trên có hình năm con dơi.

Đúng là Ngũ Bức lệnh của Hành Tẩu Bang!

Trong ấn tượng của Chu Phi, Hành Tẩu Bang thực chả tốt lành gì, nhưng dấu sao cũng không phải người Bắc triều, bằng không lúc đó Từ đà chủ và Dương Cẩn cũng sẽ không bị dăm ba câu của nàng ép trả Lý Nghiên lại.

Nhưng nàng mới lao tới thì có một người tự xưng là nội ứng của Hành Tẩu Bang tiếp ứng?

Miếng bánh từ trên trời rơi xuống này nhìn thế nào cũng thấy khả nghi.

Huống hồ nàng tự ý xông vào đại bản doanh Bắc Đao vương rõ ràng là ý nghĩ đột xuất, trừ Tạ Doãn, ngay cả người mình trong trại còn không biết, người này ở đây là thế nào?

“Mã phu” đó thấy vẻ mặt không tin tưởng của nàng thì nhỏ giọng nói:

– Tiểu nhân Trịnh Đại, chính là “dơi vàng”, nhận phó thác của “Từ đỏ”, “lên xà nhà giả làm chuột”, đã thu cánh hơn ba tháng, hẹn hôm nay “trăng lên đầu cành”, ban nãy nghe tiếng “mèo kêu” nên đặc biệt ra xem, có “mèo già” ở đây, phải cẩn thận.

Chu Phi:

– ...

Đây là tiếng lóng vùng miền nào thế? Nghe không hiểu!

Ánh mắt hờ hững của Chu Phi hơi dừng lại trên Vọng Xuân Sơn, nghĩ: “Đâm chết hay giữ lại?”

Ý nghĩ này chợt lóe lên, nàng lập tức thu lại Vọng Xuân Sơn. Nếu nàng thực sự là loại nhân vật hung ác muốn nhổ cỏ tận gốc không phân tốt xấu thì căn bản sẽ không có câu hỏi này mà lưỡi đao sớm đã quét qua cổ “Trịnh Đại” rồi. Bị ông chen ngang, sát ý trên đao đã hết, Chu Phi cảm nhận được nên thuận theo tự nhiên, giữ lại mạng cho đối phương.

Trịnh Đại không biết mình mới đi một vòng bên bờ sinh tử, chấp tay vô cùng hòa nhã với Chu Phi, nói:

– Đi theo tôi.

Đao Chu Phi còn chưa vào vỏ, nàng đại khái nhìn ra được võ công của người trước mắt chẳng ra sao nhưng vẫn không dám xem thường, tuy ban nãy nàng không giết nhưng vẫn để tâm đến nhất cử nhất động của ông.

Vào lúc nàng ma xui quỷ khiến theo sau Trịnh Đại lẫn trốn trong trạch viện, chỗ Tạ Doãn lại hơi gặp chút phiền phức.

Dẫn dụ mấy cung tiễn thủ mà thôi, vốn chỉ là chuyện nhỏ, Tạ Doãn tự tin có thể thoát thân trong chốc lát, nhưng ngờ đâu khi tiếng còi vang lên, một bóng đen thành linh bay ra khỏi viện.

Tạ Doãn chỉ dùng đuôi mắt quét qua, lập tức biết ngay không ổn, bèn vắt chân lên cổ chạy như điên. Người tới mặt gầy mũi ửng, tuy mặc trang phục thị vệ bình thường nhưng tuyệt đối là cao thủ hàng đầu.

Với khinh công của Tạ Doãn mà nhất thời lại không thể thoát khỏi ông ta.

Khóe môi người kia nở nụ cười lạnh, ống tay áo dài vung ra, “ào ào ào”, một cái thiết trảo vút qua không khí lao thẳng đến sau lưng Tạ Doãn.

Mũi chân Tạ Doãn nhẹ nhàng mượn lực trên tường, bay lên như lông chim, xoay người giữa không trung, thiết trảo vang lên một tiếng nhỏ, kẹp lại như bắt chuột, tóm được một góc áo nạt của Tạ Doãn một cách hiểm hóc.

Sau đó dây xích theo tiếng gió quăng trở lại, một lần nữa mở ra giữa không trung, “phun” miếng vải nạt kia ra.

Tạ Doãn vững vàng tiếp đất, đưa tay sờ lên vai bị lộ lớp áo trong, sắc mặt hơi đổi, cuối cùng mỉm cười, nói:

– Móng Heo Lột Đồ, hóa ra là Bắc Đẩu Phá Quân tiền bối, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu.

Thứ đó kỳ thực tên “Sưu Hồn Tuyệt Mệnh Trảo” (1), là chiêu đặc trưng nổi tiếng của Phá Quân Lục Dao Quang.

(1) Móng tìm hồn đoạt mạng.

–Ồ, Quá Vô Ngân.

Lục Dao Quang nhìn chăm chăm Tạ Doãn, không để ý những lời ba láp ba xàm của hắn, nhếch môi cười:

– Người lại là kẻ nào?

Tạ Doãn hết như một thư sinh hủ lậu, sửa sang lại áo mũ, khách khí nói:

– Một kẻ chạy vật thôi, tiện danh không đủ nhét kẻ rằng.

– Chạy vật?

Lục Dao Quang nhìn hẩn chăm chăm:

– Quá Vô Ngân thành công phu rớm cả phố ai cũng biết hồi nào vậy? Sao hẩn, Triệu Uyên hại chết một đứa cháu ruột chưa đủ, còn nuôi một đám hàng nhái giữ lại dự bị à?

Tiếng bước chân nghiêm túc vang lên, Tạ Doãn quét mắt qua, thấy đám quan binh tuần tra dờ hời trong thành cuối cùng cũng đuổi kịp, tuôn ra từ mấy hướng, vây hẩn vào giữa, vô số cung nỏ nhắm vào hẩn.

Tạ Doãn chấp tay sau lưng, lộ ra khuôn mặt tươi cười gần như có thể đi chúc Tết, nói:

– Đâu có, hoàng cung đại nội, dù là hàng nhái cũng không thể nghèo kiết như tại hạ. Quá Vô Ngân chạy rất nhanh, hoàng thượng mở rộng phát triển nó có gì không tốt, vị kia ở Đông Hải cũng đâu nói không cho, Phá Quân tiền bối khỏi lo chuyện bao đồng.

Lục Dao Quang ngửi được mùi khó chơi từ hẩn, lập tức không nói nhảm nữa, đơn giản mà thô bạo vung tay nói:

– Kẻ này là thích khách, bắt.

Lời ông ta chưa dứt, tên trong tay cung tiễn thủ cùng bắn ra.

Con người Tạ Doãn co lại, thành linh nằm ngửa ra sau, rồi từ trên tường “ngã” xuống, mũi tên mang theo kinh phong đưa nhau lướt qua hẩn, bức tường thấp tạm thời thành tấm bình phong che chắn.

Thiết trao của Lục Dao Quang vồ từ trên xuống, muốn vồ lấy nhân lúc hẩn trở mình.

Ai ngờ Tạ Doãn lại rơi xuống theo tư thế nằm thẳng, bàn tay vịn một độ cong khó mà tin được như bị gãy duỗi ra từ sau lưng, nhẹ nhàng đẩy hẳn trượt về sau hơn một thước, thiết trảo vỗ đúng vào giữa hai chân hẳn trong thế ngàn cân treo sợi tóc.

Tạ Doãn nghiêng người nhảy lên khỏi mặt đất, vui vẻ:

– Hóa ra không phải “Móng Heo Lột Đồ” mà là “Móng Đoạn Tử Tuyệt Tôn”! Tiếng tăm tàn nhẫn của Phá Quân quả nhiên không phải hư danh, tại hạ bội...

Lúc hẳn nói đến chữ “bội” thì đã va vào quan binh vây tới như sao băng.

Người dẫn đầu cầm trong tay không phải nỏ liên châu, mới bắn ra một tên, còn chưa kịp lắp tên mới vào, Tạ Doãn đã vọt tới trước mắt, không biết có phải do ban nãy Chu Phi phá vòng vây vệ binh quá máu tanh quá bạo lực hay không, mấy tên lính này chưa thoát khỏi ám ảnh bàn tay đoạt mệnh của nàng, thấy Tạ Doãn lao tới thì tự mình hoảng trước.

– ...phục vô cùng!

Tạ Doãn vung ống tay áo dài, kêu một tiếng quái dị về phía mấy quan binh hơi sợ hãi:

– Wòà!

Nhiều người ôm lấy đầu theo bản năng.

Tạ Doãn không chút khách khí, cười ha ha, trực tiếp đập lên đầu người chạy đi, Lục Dao Quang không tiếc mạng đám lính lác nhai nhép, Sư Hồn Tuyệt Mệnh Trảo đuổi theo không chút chần chừ, vỗ hai lần nhưng không vỗ được “thích khách” trơn như cá chạch mà ngược lại làm tổn thương người mình không ít.

Tạ Doãn thêm dầu vào lửa:

– Đánh hay lắm!

Nói xong, hắn đặc biệt nhắm chỗ đông người mà chạy, khiến đám quan binh vây hắn loạn tùng phèo.

Đúng lúc này, lại có tiếng còi chói tai vang lên, mọi người bao gồm Tạ Doãn đều giật mình.

Chỉ nghe bên kia hô:

– Có thích khách! Người đâu, bắt thích khách!

Lục Dao Quang phần nộ, lập tức hiểu rõ, mình trúng kế điệu hổ ly sơn!

Tim Tạ Doãn chững lại – không hay, bị phát hiện rồi, Chu Phi vẫn là quá hấp tấp.

Mà thích khách thật – Chu Phi đang ù ù cạc cạc bầu trên nóc nhà, buồn bực thầm nhủ: “Thích khách ở đâu ra? Bắt ai?”

Tên Trịnh Đại không biết từ lỗ nẻ nào chui ra rất rõ ràng rành mạch về phân bố vệ binh trong viện, về góc chết của cung tiền thủ, nên dẫn Chu Phi đi cả quãng đường bình an đến gần nội trạch, đi tiếp nữa thì dựa vào võ công của ông là không đủ.

Tòa nhà lớn này thoát nhìn bên ngoài vô cùng khí thế nhưng hậu viện lại hơi bình dân, không có tiểu lâu cũng không có nóc nhà đứng đầy cung tiền thủ, lòng Chu Phi đầy đề phòng và nghi hoặc, thầm nghĩ: “Tào mạt trốn ở đây sao?”

Nàng không hành động tùy tiện, sau khi chờ Trịnh Đại rời đi, đầu tiên nàng trốn ở góc tường một lát, cẩn thận tìm chỗ đặt chân.

Kế đó nàng thấy một con thần lẩn bò lên trên theo góc tường.

Chu Phi chợt nảy ra ý nghĩ, cũng nằm nhoài bò lên như thần lẩn, nhân lúc thị vệ trong viện xoay người, nàng phóng lên nóc nhà. Nơi đó vừa hay có một cây to che bóng mát, không đủ giấu một hán tử cao lớn thô kệch nhưng với thân hình của Chu Phi thì cuộn mình là có thể miễn cưỡng náu mình.

Lúc này nàng đã cách rất gần mục tiêu, ngừng thở, bỏ ra thời gian một nén nhang mới lặng lẽ đỡ được một miếng ngói xuống.

Khi thấy rõ cảnh tượng bên trong, trong lòng nàng đầu tiên là vui vẻ – Tào Ninh đang ở trong phòng, rất dễ nhận ra hẳn ta do hình thể quá đặc thù.

Liền sau đó lòng nàng trĩu nặng – bên cạnh Bắc Đao vương có mấy hộ vệ thiếp thân, một người trong đó tuy cải trang thành thị vệ nam bình thường nhưng nhìn ở khoảng cách gần, Chu Phi vẫn nhận ra đó là Khấu Đan.

Nàng có thể dựa vào Vọng Xuân Sơn dây dưa với Khấu Đan đã là phát huy vượt bậc, chứ nếu đơn đả độc đấu thời gian dài thì nàng tuyệt đối không phải đối thủ của bà ta, càng khỏi phải nói đến chuyện bắt Bắc Đao vương từ tay bà ta.

Nhưng chỉ còn một bước cuối cùng, sao nàng có thể cam tâm sắp thành lại bại?

Tim nàng đang đập điên cuồng nhưng sợ Khấu Đan phát hiện, không dám thở mạnh, Chu Phi cố gắng ép hơi thở của mình thành như có như không, sau đó nhắm mắt như nhập định.

Tinh lực qua nhiều lần gọt giũa tập trung lại với tốc độ khó mà tin nổi, quét sạch mọi tạp niệm trong lòng, Chu Phi lặng lẽ mô phỏng mình xông vào thế nào, Khấu Đan sẽ đối phó làm sao...

Vào lúc nàng đang đại chiến mấy trăm hiệp với Khấu Đan trong tâm trí thì nghe thấy tiếng kêu to “bắt thích khách” bên ngoài.

Chu Phi chợt mở mắt, thầm nghĩ: “Tạ Doãn?”

Nàng lắc đầu ngay, cảm giác không giống. Bởi vì động tĩnh càng lúc càng lớn, càng lúc càng gần, Tạ Doãn rõ ràng giúp nàng di dời sự chú ý của chúng nên sẽ không dẫn người tới bên này.

Vậy...

Nàng chợt nhớ tới Trịnh Đại chờ ở cửa, miệng nói đầy tiếng lóng, ù ù cạc cạc dẫn nàng vào.

Đợi đã, lẽ nào người ông muốn tiếp ứng là người khác?

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng binh đao, Khấu Đan vung tay, mấy cận vệ trong phòng trở nên cảnh giác, bao quanh Tào Ninh, vài người khác ra ngoài tra xét.

Tào Ninh để quyển sách trên tay xuống, kinh ngạc nói:

– Trong các cao thủ hiện nay, còn có người hành động lỗ mãng như vậy à?

Khấu Đan tự nhiên cho rằng người ngoài phòng là Chu Phi. Tiểu nha đầu đó thấy trúng kế, nói không chừng sẽ nghĩ đến chiêu rút củi đáy nồi, nhưng bà ta không hề để bụng, bà ta thừa nhận, Phá Tuyệt đao của Chu Phi có chút ra hình ra dáng, thoát nhìn quả rất dọa người, nhưng đao pháp lợi hại không có nghĩa là có thể mang người khỏi tay bà ta.

Bà ta lập tức cười không cho là đúng, lấy móc câu dài trong tay áo ra:

– Không tính là cao thủ gì, vương gia không cần...

Khấu Đan còn chưa dứt lời, đột nhiên có một thứ phá cửa sổ vào, một cận vệ tay mắt lanh lẹ hất thứ đó ra ngoài, không ngờ nó lại nổ trên không trung, tro đất bột tiêu phun ra khắp nơi – nếu không phải cận vệ đó nhanh tay thì không chừng trong phòng đã nổ thành “Nam Thiên Môn” mây núi mù sương rồi.

Khấu Đan:

– ...

Thủ đoạn bỉ ổi như thế thực không giống phong cách của đám danh môn chính phái 48 trại.

Các vệ binh trong viện nhanh chóng phản ứng lại, vây quanh phòng Tào Ninh ba tầng trong ba tầng ngoài.

Kẻ xông từ bên ngoài vào là một đám du côn du đảng áo quần lam lũ, ném vào trong đám lưu dân là có thể lấy giả tráo thật, y phục trên người có chỗ vá, có người cầm xiên cá, có người cầm roi ngựa... còn có một người cầm miếng giẻ lau có gai ở rìa tung bay phất phới, trên thân mỗi người tựa như đều viết bốn chữ to “ta là lưu manh”, chỉ có người dẫn đầu cầm Nhận Sí đao, trẻ tuổi tuần tú lại vô cùng nghiêm túc... chỉ là hơi đen.

Chu Phỉ trợn mắt há mồm.

Nàng biết người này – là tên đen gốc Dương Cẩn và Hành Tẩu Bang tay sai của y!

Chu Phỉ hơi suy nghĩ liền hiểu ngay.

Trịnh Đại là người của họ, không hiểu sao lại trà trộn trong quan binh Bắc triều, lẽ ra đã giao hẹn là dẫn đường cho họ, ai dè đánh bậy đánh bạ lại hời cho nàng, kết quả bọn Dương Cẩn không tìm được người tiếp ứng, nhất

thời sơ suất bị lính tuần tra phát hiện, đành phải gây ra động tĩnh lớn mạnh mẽ xông vào!

Chu Phi:

– ...

Nội ứng này cũng quá không đáng tin rồi, sao Hành Tẩu Bang còn chưa diệt môn nhỉ?

Khấu Đan quơ tay đập tan khói bụi trước người, hàng mày thanh tú cau lại:

– Các người không phải người 48 trại, hãy báo tên ra!

Dương cục than hừ lạnh, tiến lên một bước, nói:

– Chỉ dựa vào việc mà người làm, người người đều muốn giết! Báo tên? Người xứng sao?

Chu Phi:

– ...

Cục than này còn bắt chước nói giống nàng!

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Bắt Vương

Tào Ninh hơi nhướn mày:

– Ta nghe nói Lý Căn Dung rất cứng đầu, chưa từng qua lại với người ngoài, nếu người không phải người của 48 trại, hà cớ gì chạy tới lo chuyện bao đồng?

Dương Căn nói như lẽ đương nhiên:

– Gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, chẳng lẽ phải quen biết mới được sao?

– Gặp chuyện bất bình.

Tào Ninh cười nói:

– Trên núi bên kia hiện đang đánh rất náo nhiệt, người không qua đó rút đao mà chạy tới đây làm gì? Ai nói cho người biết bốn vương ở đây?

Dương Căn:

– ...

Chu Phỉ trên nóc nhà hận không thể lấy lá cây che mắt, lần đầu tiên có cảm giác rằng lần trước ở Thiệu Dương mình giở trò để thắng tên Dương Căn này... hình như là có chút ức hiếp người khác.

May mà người của Hành Tẩu Bang bên cạnh hắn tương đối thông minh, thấy Dương Căn sắp phơi bày họ ráo trội thì vội tiến lên một bước

ngắt lời:

– Bớt nói nhảm, giết Tào cầu!

Lời này vừa thốt, vô số người phụ họa.

Dương Cẩn lúc này mới vô thức nhận ra mình bị người ta dẫn dụ, có chút then quá hóa giận.

Y không giỏi ăn nói nhưng rất giỏi đánh nhau, Đoạn Nhận đao trong tay y từng khiến Chu Phi đau đầu khê rung, vang tiếng leng keng, y dẫn đầu xông tới.

Chu Phi cuối cùng cũng có cơ hội thấy Đoạn Nhận Thập Tam đao chân chính, đại đao bản rộng trong tay Dương Cẩn với Đoạn Thủy Triền Ti của Kỷ Vân Trầm là hai thái cực, một cực sáng khoái, một cực xảo trá. Đao phong của Dương Cẩn không hề hoa mỹ, chân thực được tôi luyện ra từng chút một, lên xuống đều vô cùng chắc chắn.

Hóa ra đây chính là “đao pháp vững chắc” mà Tạ Doãn nói!

Nếu cho Dương Cẩn hai lớp đậu phụ trên dưới mà khoái đao đó chỉ có thể cắt lớp trên, thì y có thể vung ra mấy đao trong chớp mắt, khiến lớp đậu phụ bên trên không chút dính liền mà lớp đậu phụ bên dưới không mấy may suy suyền.

Đây chính là công phu.

Các vệ binh cùng nhau tiến lên nhưng đều bị đao của Dương Cẩn ép ra, người thanh niên ghé con không sợ cạp ấy lao về trước không biết sợ, cung tiễn thủ hai bên đã vào vị trí, mũi tên lũ lượt bắn về phía y, mấy lão lưu manh Hành Tẩu Bang lập tức tung người lên trước, không biết tìm đâu ra một tấm lưới đánh cá to có mắt nhỏ, mỗi người kéo một bên yểm trợ

Dương Căn, lưới đánh cá không biết được đàn từ gì mà vô cùng bền chắc, tên sắt tên gỗ gì đều bị đẩy ra ngoài lưới như lông chim.

Khẩu Đan quát:

– Láo xược! Bắt!

Câu nói của bà ta chưa dứt, mấy cận vệ bên cạnh Tào Ninh đã theo tiếng xông lên.

Ban này Chu Phi không nhận ra nhưng mấy cận vệ này vừa ra tay, nàng liền phát hiện, hóa ra chúng đều là thích khách dưới trướng Minh Phong!

Một người ngoài đến từ Nam Cương đang ra mặt vì 48 trại trong khi bọn phản bội của chính họ lại làm cận vệ cho cầu quan nguy triều!

Tình cảnh này thực châm biếm biết bao, Chu Phi nắm chặt Vọng Xuân Sơn, ngực lúc lạnh lúc nóng, nhưng vẫn không để bản thân vọng động.

Nàng muốn chờ, cơ hội chưa chín muồi.

Nếu nói khi đối đầu với Minh Phong, Chu Phi đặc biệt có ưu thế thì Dương Căn lại là đặc biệt yếu thế.

Tầng tầng lớp lớp thủ đoạn nhỏ của thích khách và Yên Vũ Nồng có thể xuất hiện bất cứ lúc nào khiến y ứng phó khá chật vật, sau mấy hiệp, y đành phải lui về.

Cùng lúc đó, người của Hành Tẩu Bang dồn dập gia nhập vòng chiến, tình hình càng náo nhiệt. Âm khí hình giẻ lau tung bay muôn nẻo, bay tới đâu là mang một làn gió mạnh mẽ tới đó, không những vậy còn mang cả mùi ôi thiu đặc thù và tro bụi, xiên cá thì giống như trường thương, dài khoảng bảy tám thước, tức khắc dùng không thành vấn đề, hất đẩy cung

tiền thủ có hiệu quả tuyệt diệu... còn mấy người không biết trốn trong hốc bà tó nào, đợi có cơ hội là ló đầu ra quăng một quả “đạn tiêu” nữa, nhất thời, tiểu viện sạch sẽ của Bắc Đao vương bị họ quấy long trời lở đất, chướng khí mù mịt.

Sắc mặt Khấu Đan hơi trầm xuống, quay đầu nói với Tào Ninh:

– Vương gia, những dã nhân này không biết từ đâu chui ra, ở đây loạn lăm, hay là ngài tạm lánh đi trước?

Chu Phi đang ở nóc nhà, nhìn rõ mồn một chuyện bên dưới, lúc này, nàng chú ý thấy bên cạnh Tào Ninh vẫn là mấy cận vệ cũ, ban nãy Khấu Đan sai người ngăn Dương Cẩn, mấy người này không hề nghe mệnh lệnh bà ta.

Tào Ninh giữa đồng lòng gà vẫn phong độ như cũ, rất có khí phách hoàng gia, hắn ta không hề đáp lời, chỉ đưa ánh mắt qua đám cận vệ, nhìn Khấu Đan đầy ẩn ý, nói:

– Ủ, có điều phải chờ thêm chốc lát. Phá Quân tiên sinh mới ra ngoài tra xét, sao bây giờ vẫn chưa về nhỉ?

Chu Phi nghe, nghĩ: “Phá Quân tiên sinh? Kẻ áo đen hôm đó đi cùng Cốc Thiên Toàn quả nhiên là giả.”

Lập tức, suy nghĩ của nàng xoay chuyển: “Lời này của Tào mậ là có ý gì? Một Khấu Đan và một đám cận vệ không bảo vệ được hắn ta sao? Hay... hắn ta không hề tin Khấu Đan như vậy?”

Nàng càng nhìn càng thấy thái độ của Tào Ninh tuy vô cùng hòa nhã tự nhiên nhưng vị trí đứng của mấy cận vệ bên cạnh hắn ta vô cùng vi diệu, thoạt nhìn là họ đứng vây một vòng quanh Tào Ninh nhưng thực tế là hơi nhắm vào Khấu Đan.

Da đầu Chu Phi hơi tê, bàn tay vuốt nhẹ sống đao lạnh lẽo của Vọng Xuân Sơn mấy lần, nhờ thân đao lạnh lẽo để bình ổn bản thân, trong lòng nhanh chóng tính toán: “Nghe ý hắc ta thì Bắc Đẩu Phá Quân ban nãy vốn ở đây nhưng bây giờ không biết vì sao đó mà đi ra ngoài, Phá Quân vừa đi thì đám gậy khuấy phân Hành Tẩu Bang xông vào, tới rất đúng lúc... Khấu Đan ngay cả sư môn cũng có thể phản bội thì có thể trung thành với ai? Tào mập chắc chắn có chút lòng phòng bị với bà ta, lúc nãy hắc ta không mở miệng chất vấn là vì sợ bà ta phản bội ngay tại chỗ ư?”

Đúng lúc này, trong viện chột vọng tới tiếng còi, có người dùng tiếng lóng kêu:

– Mèo già!

Sau lưng Chu Phi chột căng thẳng, hiển nhiên nàng không hiểu tiếng lóng, nhưng kết hợp với tình hình trước mắt, đại khái có thể đoán ra là Bắc Đẩu Phá Quân trở về!

Đoạn Nhạn đao trong tay Dương Cẩn đột nhiên nhanh hơn không chỉ gấp mấy lần, tiếng vang như châu ngọc rơi vào khay, muốn xông tới phá vòng vây của thích khách Minh Phong.

Khấu Đan thấy thế định đích thân ra tay.

Chu Phi nắm lấy thời cơ, thành linh lên tiếng trên nóc nhà, đục nước béo cò:

– Đa tạ Khấu Đan tử tử, vất vả cho tử rồi!

Nàng nói ra câu này, không những tăng bối phận cho mình mà còn bại lộ vị trí.

Nàng trượt xuống khỏi nóc nhà, dán mình sát vào sau cửa sổ, vừa nấp xong thì một cận vệ đuổi theo lên nóc nhà, tra xét bốn phía, không tìm được

gì cả – mái hiên đã ngăn chặn tầm mắt hăn ta.

Con người Khấu Đan chợt co lại.

Ban nãy Tào Ninh không hề vạch trần nỗi nghi ngờ với bà ta chẳng qua vì chiến cuộc trước mắt hỗn loạn, sợ họa vô đơn chí, nhưng câu này của Chu Phi vừa dứt, bất luận Khấu Đan có phản bội hay không, Tào Ninh đều chỉ có thể ra tay trước để chiếm lợi thế – vì hăn ta biết mình luôn đề phòng thủ lĩnh thích khách này, mà Khấu Đan luôn hiểu rõ sự nghi ngờ của hăn ta, cũng đang đề phòng hăn ta qua cầu rút ván.

Mấy cận vệ bên cạnh Bắc Đao vương cùng tiến lên, ra tay về phía Khấu Đan.

Cùng lúc đó, bóng hắc y của Phá Quân đã đánh đến giữa sân...

Chu Phi biết một khi Phá Quân vào thì nàng sẽ không còn kịch để diễn nữa, bèn không chần chờ tiếp, thành linh phá cửa sổ vào, hai cận vệ còn lại bên cạnh Tào Ninh kinh hãi, lập tức quay đầu, song kiếm một trái một phải áp tới đầu nàng, vừa hay gặp phải Phù Du trận sở trường dạo giữa đám đông.

Chu Phi không rảnh so chiêu với họ, bóng nàng lóe lên, lướt qua hai người kia, không hề dừng lại, Vọng Xuân Sơn trong tay nhắm thẳng vào Tào Ninh.

Tào Ninh không phải mập bình thường mà mập gần như bệnh, chắc chắn có bệnh gì đó, Chu Phi đoán hăn ta không dùng võ được, lập tức đưa tay nắm chặt cổ tay Tào Ninh, Bắc Đao vương to lớn kèn càng bị nàng kéo lão đảo, còn chưa phản ứng kịp đã bị một thanh trường đao gác lên cái cổ đồ sộ.

Biến cố này đến quá bất ngờ, mọi người có mặt đồng loạt sửng sốt.

Tim Chu Phi gần như sắp từ trong cổ họng nhảy ra ngoài, bởi vậy nàng không vội lên tiếng, lẳng lặng hít sâu mấy hơi, ánh mắt đảo qua thần sắc khác nhau của mọi người, chờ hơi thở trở về bình thường mới cười nói với Dương Cẩn đang ngần tò te:

– Đa tạ Dương huynh giúp đỡ, hai ta hòa nhau.

Dương Cẩn:

– ...

Cái thứ vô sỉ này từ đâu chui ra hái quả vậy?

Một chân Chu Phi đạp lên cái ghế vừa bị Tào Ninh làm ngã, tay mang theo chút sức, tóm lấy sau gáy Bắc Đao vương, khiến hắn ta ngãng đầu lên, lại nói với Lục Dao Quang đã gần trong gang tấc:

– Bắc Đẩu Phá Quân? Xem ra ta nhanh hơn người một bước rồi.

Khóe mắt Lục Dao Quang hơi co giật, thấp giọng nói:

– Giỏi, to gan lắm.

Chu Phi lúc này không ai dạy mà đã tự biết nhìn sắc mặt người khác, ánh mắt nàng quét qua ánh mắt âm trầm của Lục Dao Quang, biết ngay lần này mình xem như là thắng.

Trong chiến cuộc âm mưu trùng trùng, đao trong tay nàng là định hải thần châm chân chính nắm quyền sinh quyền sát, ý niệm này vừa xuất hiện, tâm trạng gần như sắp bạo phát ban nãy bình ổn lại với tốc độ khó mà tin nổi.

Chu Phi nhướng mí mắt nhìn Lục Dao Quang, nói một câu hai nghĩa:

– Gan ta không tính là to, võ công không tính là cao, việc hôm nay thành công phải đa tạ Khấu Đan tử tử.

Ánh mắt u ám của Lục Dao Quang chuyển qua nhìn Khấu Đan.

Khấu Đan thấy nàng đến lúc này rồi vẫn không ngừng chia rẽ ly gián, còn chọn đúng tử huyết, bà ta lập tức cười lạnh nói:

– Thủ đoạn hay lắm, khiến ta hết đường chối cãi, người rất giỏi, Chu Phi, không ngờ lão nương ta bại trên tay một con ranh như ngươi, đại dương gia không bằng ngươi.

– Quá khen.

Chu Phi nhanh chóng cười, cúi đầu nói với Tào Ninh:

– Đoan vương gia, muốn chết hay muốn rút quân?

Tào Ninh rơi vào tay nàng, không bị dọa đến mất thể thống, thậm chí còn nở nụ cười dưới Vọng Xuân Sơn lạnh lẽo:

– Cô nương...

Ai dè hăn ta vừa mở miệng, còn chưa kịp cử động thì thấy cổ họng đau đớn, nói không nên lời.

Lục Dao Quang lập tức biến sắc, quát lớn:

– Người dám!

Tay Chu Phi nắm chặt rồi lại buông lỏng, dễ dàng khiến cổ của Bắc Đoan vương bị cắt ra một khe nhỏ.

Mặt nàng không chút biểu cảm nói:

– Đoan vương gia, ta biết người thông minh, ta chỉ là một dã nha đầu không hiểu thế sự, không muốn so với người xem ai nhiều tâm kế, cho nên ngoài trả lời câu hỏi của ta, tốt nhất người đừng nói thừa một chữ, đừng làm thừa một động tác nào.

Lục Dao Quang lạnh lùng nói:

– Nếu Đoan vương gia mất một sợi lông nào thì người... tất cả mọi người từ trên xuống dưới 48 trại các người chắc chắn chết không toàn thân, liên lụy cửu tộc, người tin không?

– Tin chứ.

Chu Phi nói như lẽ đương nhiên:

– Bằng không các người tới làm gì? Bây giờ trên núi chả lẽ không phải đang hỗn chiến mà là đang chúc rượu à? Đoan vương gia không mất một sợi lông thì lẽ nào bọn ta được sống à? Toàn thân hay không toàn thân có gì khác à, đều không để lỡ việc đầu thai.

Lục Dao Quang:

– ...

– Ta dám xông vào đầm rồng hang hổ thì chắc chắn đã hiểu rõ.

Chu Phi lạnh lùng nói:

– Ta hỏi lại lần nữa, muốn chết hay muốn rút quân? Đoan vương gia nghĩ kỹ rồi hãy nói, dù sao ta đây cũng cù không sợ lỗ.

Tào Ninh cup mắt, hắn ta dùng danh nghĩa “diệt phi” để vây công 48 trại nhưng đến bây giờ mới cảm nhận được chút mùi thổ phi chân chính từ tiểu cô nương này, hắn ta thở dài, nói:

– Truyền lệnh, rút lui.

Hai má Lục Dao Quang kéo căng hồi lâu, tức giận hơi vung tay, nhìn chăm chăm động tác của Chu Phi.

– Đa tạ.

Chu Phi cong đôi mắt cười, nàng cười lên rất ra dáng thiếu nữ, có chút nhẹ nhàng, có chút hoạt bát, thậm chí còn có chút ngây thơ, nhưng trải qua mấy ngày mấy đêm này, trong nụ cười thiếu nữ khó tránh nhuộm chút mùi máu tanh kỳ dị, Chu Phi xách Bắc Đao vương Tào Ninh lên, nói:

– Nếu đã như vậy, vậy mời Đao vương gia đến trại của ta làm khách, Dương huynh và chư vị tiền bối có muốn cùng đi không?

Mấy hán tử Hành Tẩu Bang dùng ánh mắt xin chỉ thị của Dương Cẩn.

Hành Tẩu Bang không đâu không nhúng tay, tuy thuộc về hắc đạo nhưng mấy năm nay có “Huyền tiên sinh” và “Bạch tiên sinh” giết dây bên trong, có mối liên hệ không nói rõ được với Nam triều, sớm đã bắt đầu thử thâm nhập lên phía bắc. Không ngờ ma xui quỷ khiến, họ lại thật thành công cài cắm một gian tế vào binh mã Bắc triều, tiếc rằng “gian tế” này đơn thuần là chó ngáp phải ruồi, vào dưới trướng Bắc Đao vương mà luôn chỉ là một mã phu nghe lệnh người khác, căn bản không lấy được tình báo quân sự gì quan trọng.

Mãi đến lần này, Đao vương dẫn người đi đến Thục Trung, mấy ngày trước, một con ngựa tốt “không chịu nổi gánh nặng” bị Đao vương ngồi, sùi bọt mép chết, ai cũng không thể nói con ngựa đó bị vương gia đè chết, đành bắt tiểu binh làm quản ngựa lại gánh tội thay. Quan binh Bắc triều đều biết làm mã phu cho Tào Ninh tương đương làm bia hứng tội nên thi nhau tận dụng các mối liên hệ để không phải làm, đẩy tới đẩy lui, thế là “công việc béo bở” này rơi xuống đầu Trịnh Đại.

Trịnh Đại theo đoàn cận vệ mấy ngày mới biết lần hành quân này là nhắm vào 48 trại nên mới gửi tin tức đi.

Tin tức này muốn đưa về Kim Lăng thì trước tiên phải qua Từ đà chủ đứng lúc ở phụ cận Thiệu Dương, tuy Dương Cẩn thua Chu Phỉ nhưng không ghi hận, ngược lại đây trông ngóng với Nam đao Lý gia, nghe chuyện này thì lập tức không chùn bước trước việc nghĩa, tiến lên lo chuyện bao đồng.

Có điều không biết vì sao, mỗi lần Dương Cẩn gặp Chu Phỉ thì sự ngóng trông về Nam đao luôn giảm đi nhiều.

Y có trực giác như dã thú, rằng Nam đao là tuyệt đại hảo đao, nhưng Chu Phỉ e chẳng phải người tốt lành gì.

Dương Cẩn phòng bị nhìn Chu Phỉ, Chu Phỉ cười với y.

Dương Cẩn:

– Đi thì đi.

Y nói xong, đám người của Hành Tẩu Bang thi nhau tiến về trước, vây Chu Phỉ và Bắc Đao vương vào giữa.

Bọn Lục Dao Quang ném chuột sợ vỡ bình, chỉ có thể đi theo không xa không gần, toàn bộ cung tiễn thủ lùi lại, trơ mắt nhìn đám người này rầm rộ ra ngoài.

Tạ Doãn vừa thoát được truy binh, vội vã quay lại, vừa nhìn liền cười lên, chấp tay với Tào Ninh đang bị khống chế:

– Nhị điện hạ, đã lâu không gặp.

Tào Ninh nhìn hẩn sâu xa, ngại Vọng Xuân Sơn nơi cổ nên không dám lên tiếng, bị Chu Phỉ đẩy, đành khó khăn bước về phía trước.

Đoạn đường áp giải Tào Ninh không hề đơn giản, Tào Ninh không di chuyển lâu được, lên núi như ốc sên bò, đi mấy bước là thở hổn hển, trông như sắp chết, thỉnh thoảng lại cần dừng lại nghỉ ngơi, Chu Phi một mặt lo lắng cho trong trại mà lòng như lửa đốt, một mặt còn phải thời thời khắc khắc cẩn thận tên mập quý kế đa đoan này giở trò.

Từ giữa trưa đi đến nửa đêm mới đến trước trận hai quân.

Cốc Thiên Toàn nghe nói chủ soái bị bắt thì không dám thất lễ, đành cho người lui đến bên ngoài trạm gác 48 trại, cùng với trại đối diện nhau ở xa xa.

Cầu treo rừng rậm như tranh ngày trước giờ đây thành một mảng hỗn loạn, tro bụi và vết máu khắp nơi, từ trạm gác ngoài cùng kéo dài một mạch đến bên trong, có thể thấy sự khốc liệt lúc đó... Nếu Chu Phi chậm thêm một bước thì ba lớp phòng tuyến trong ngoài của 48 trại sẽ lụi tàn theo lửa.

Tay cầm đao của nàng vô thức kéo căng, Tào Ninh rên một tiếng, khó nhọc nói:

– Cô nương cẩn thận.

Chu Phi nhẹ giọng nói:

– Đừng gấp, sẽ có ngày ngươi đền mạng. Bảo người của ngươi rút ra tránh đường, đi mau, đừng lè mề!

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Đột Biến

Mặt Cốc Thiên Toàn trầm như nước, hung ác nhìn Lục Dao Quang làm việc bất lợi, tiếc là ném chuột sợ vỡ bình nên chỉ có thể tránh đường.

Đại quân trước mặt chinh tề tách ra hai bên, nhường đường, thoát nhìn giống như đang hoan nghênh một cách đàng đàng sát khí.

Đám Hành Tẩu Bang sở trường lừa bịp, da mặt dày hơn người thường không ít, xem như người ta đang chào đón mình, nhất thời ai nấy đều như cao thêm ba tấc, ngẩng đầu ưỡn ngực đi theo Chu Phỉ, rất oai vệ, hưởng thụ đãi ngộ được vạn người chú ý.

48 trại trướng kế của Tào Ninh, tổn thất nặng nề khi đối mặt với đại quân Bắc triều, ba lớp trạm gác vốn tưởng rằng kiên cố không thể phá nổi bị người ta đánh thẳng một hơi trong vòng nửa canh giờ, đột phá trong một lần, ngay cả các đệ tử chưa xuất sư cũng miễn cưỡng ra trận, Lâm Hạo thậm chí tưởng rằng hôm nay sẽ mất mạng ở đây, ngờ đâu trong lúc mấu chốt, kẻ địch thành linh lùi xuống dưới chân núi.

Lâm Hạo không hiểu mô tê gì, lại không dám sơ sót, vừa nhân chút thời gian trống này tập trung toàn bộ mấy trăm người có thể dùng được trong trại lại, vừa tăng cường sai người đi thám thính tình hình.

Thám tử nghe được động tĩnh lạ dưới núi, lập tức như lâm đại địch chuẩn bị tiếp tục nghênh chiến... kết quả là nhìn thấy cảnh này ở trước cổng trạm gác đầu tiên.

Đùi Lâm Hạo bị thương do trúng tên, vết thương đang rướm máu ra ngoài, nghe tin, lập tức nhảy dựng:

– Cái gì? A Phi?

Lâm Hạo tuy khá thận trọng chu đáo nhưng dẫu sao cũng là người trẻ tuổi, trước đó nghĩ rằng mình chắc chắn sẽ chết nên mới càng lúc càng điềm tĩnh, vừa nghe được tin chuyển ngoặt từ trên trời giáng xuống thì không thể ngồi yên nữa, nhảy một chân muốn ra ngoài kiểm tra.

Đại phu đang khám vết thương cho hắn nổi giận nói:

– Chết tiệt, ngồi xuống cho ta!

Mã Cát Lợi bên cạnh vội dè hắn lại.

Mã Cát Lợi cũng vô cùng chật vật, có điều may mà ông làm tổng quản hậu cần và liên lạc với các trạm các trại nên bị thương không nặng.

Mã Cát Lợi nói:

– Triệu trưởng lão trọng thương, Trương trưởng lão... ôi, trước mắt bên này toàn dựa vào một mình con chống đỡ, con mà loạn trước sao được? A Nghiên, qua đây trông chừng sư huynh con, ta ra ngoài đánh trận đầu.

Lâm Hạo mới nhảy như vậy, vết thương trên đùi lại nứt ra, kim sang được trút xuống, hắn đau đến mức cau mày, Lý Nghiên bên cạnh nghe tiếng, vội cầm kim sang được tới chặn lại, đổ trên đùi như bùn của hắn.

– Đủ rồi đủ rồi, ui da... sư huynh có thù oán gì với muội à?

Lâm Hạo vừa kêu to vừa cố sức tránh Lý Nghiên không biết nặng nhẹ, đau đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, đành cắn răng nói với Mã Cát Lợi:

– Vậy... vậy phiền Mã thúc đi trước, con sẽ đến sau.

Lý Nghiên tay chân luống cuống, âm ỨC kêu lên:

– Con cũng muốn đi, con cũng muốn gặp A Phi!

Lâm Hạo sao không biết muội ấy nghĩ gì, những thiếu niên thiếu nữ được nuông chiều, lúc nhỏ càng nghịch ngợm giở trò thì khi gặp chuyện sẽ càng căm hận bản thân... người lớn luôn cảm thấy muội ấy còn nhỏ, mình còn dùng được, còn có thể giúp muội ấy chống đỡ một khoảng trời, nhưng thế sự như thủy triều, bọn trẻ luôn cảm thấy trưởng bối như núi như biển, dựa kiếu nào cũng không sụp, ai ngờ những bóng lưng chắn gió che mưa ấy, có khi cũng chỉ là một tấm ván gỗ mỏng manh yếu ớt?

Những thứ này đến quá nhanh.

Lâm Hạo thở dài:

– Đi cũng được nhưng không được chen lên trước, phải nghe lời sư thúc, cẩn thận.

Lý Nghiên lén lau nước mắt.

Đám người Mã Cát Lợi đi rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đi một mạch đến trạm gác bên ngoài đầu tiên dưới núi, xa xa liền thấy Bắc Đao vương bị Chu Phi khống chế. Đành chịu, ai bảo vị vương gia thiên tuế phú quý bức người này ở giữa một đám giang hồ nghèo kiết xác chứ.

Quan binh Bắc triều đương nhiên không dám làm bừa, nhưng mấy cận vệ của Tào mậP và đám Cốc Thiên Toàn, Lục Dao Quang vẫn theo tới, cách mấy chục bước nhìn chăm chăm Chu Phi.

Mã Cát Lợi thấy cảnh này, trợn mắt há mồm dán mắt vào Tào Ninh:

– A Phi, đây...

Chu Phi đẩy mạnh Tào Ninh một cái, đè cái đầu quý giá của hắn ta xuống, đi một mạch đến trạm gác trong cổng trại, nói:

– Mã thúc, vị này là chủ soái quân địch Tào Ninh...

Tạ Doãn nhỏ giọng nhắc nhở:

– Nhi tử của Tào Trọng Côn, lão nhị.

Chu Phi nói:

– Là nhi tử của cầu hoàng đế Tào Trọng Côn. Tên mập này quỷ kế đa đoan, con không còn cách nào khác, đành dùng cách ngốc là dứt khoát bắt hắn ta về.

Lúc di chuyển, Vọng Xuân Sơn không thể không nhúc nhích trên cổ Tào Ninh, Tào Ninh cuối cùng cũng có cơ hội có thể nói chuyện, bèn tận dụng cười nói:

– Ngốc chỗ nào chứ, cô nương quá khiêm tốn rồi.

Mã Cát Lợi vẫn có chút mờ mịt, vừa sai người đón nhóm Chu Phi vào, vừa nhìn bọn lưu manh Hành Tẩu Bang, hỏi:

– Những người này...

Lý Nghiên ló đầu ra phía sau ông, hét to:

– Dương cục than!

Dương Căn tức giận trừng qua, nhìn rõ Lý Nghiên thì sửng sờ.

Bề ngoài muội ấy vô cùng nhếch nhác, khuôn mặt nhỏ nhắn đen xám một mảng, bần thiêu dơ dáy, vành mắt đỏ hồng, túi thân cứ như liền sau đó

là có thể òa khóc, lời tức giận mắng mỗ đến bên môi y lại không thể nói ra, cuối cùng chỉ hừ lạnh một tiếng, nhận biệt danh “Dương cục than” này.

– Không được vô lễ.

Chu Phi thuận miệng quở trách muội ấy rồi nói với Mã Cát Lợi:

– Đây là mấy bằng hữu con quen bên ngoài, là Hành Tẩu Bang, còn vị này là Kinh Vân Câu...

– Dương Căn.

Dương Căn vừa nghe nàng nhắc tới “Kinh Vân Câu” liền nhớ tới câu “đó là đồ chơi gì” mà nàng nói khi ở Thiệu Dương, lập tức thù mới hận cũ cùng xông lên, tức giận lườm Chu Phi. Thấy hai nha đầu Chu Phi và Lý Nghiên là y tức, thực không biết y tới làm gì, đã không giúp được, ngược lại còn biến mình thành cục than phần nộ.

Đại khái vì 48 trại mấy năm nay thực không lui tới với bên ngoài nên Mã Cát Lợi thấy mấy người đuổi theo “rút đao tương trợ” này thì hơi nghi ngờ, ấn đường cau lại rồi tức khắc giãn ra, vẫn giữ được thể diện bên ngoài.

Mã Cát Lợi vái sâu nói:

– Chư vị giúp đỡ khi hoạn nạn, thật là cao thượng, ngày sau 48 trại chắc chắn khắc ghi trong tâm khảm.

Nói rồi, ông vừa sai người đón Hành Tẩu Bang vào vừa xuyên qua đám người quan sát phía đối diện.

Cốc Thiên Toàn và Lục Dao Quang nhìn chăm chăm như hổ đói, theo sau là đám bọn áo đen Bắc Đẩu, và thích khách Minh Phong lâu do Khẩu Đan cầm đầu... tuy vào thời khắc mấu chốt, Chu Phi dùng một câu gây xích mích giữa Tào Ninh và Khẩu Đan, nhưng lúc này chúng dẫu sao vẫn

nhất trí về lợi ích song phương nên chút xích mích nho nhỏ đó chưa đủ để chúng hoàn toàn trở mặt.

Ánh mắt Mã Cát Lợi hơi dao động, trong lòng nhanh chóng cân nhắc tình hình trước mắt.

Lục Dao Quang đối diện với ánh mắt ông, bước lên một bước, đang định nói chuyện thì Cốc Thiên Toàn đưa tay ngăn lại.

Tên Bắc Đẩu tuần tú như thư sinh ấy nho nhã lễ độ nói:

– Ta biết chư vị bắt cóc vương gia là muốn khiến bọn ta lui binh, lui binh không phải là không thể nhưng chư vị cũng cần nói lý. Bọn ta lui thì ai bảo đảm an toàn cho vương gia đây? Năm xưa đại đương gia quý trại từng lên bắc ám sát thánh giá, hiện tại vương gia rơi vào tay chư vị, ta thực không thể hi vọng chư vị dùng lễ nghi để đối đãi với điện hạ, nếu vương gia có gì sơ sót, bọn ta cũng không cần về triều nữa, trực tiếp cắt cổ là được, mấy vạn đại quân xuôi nam mà chư vị để bọn ta có kết cục như vậy, nghĩ cũng biết là bọn ta không đồng ý nhỉ?

Cốc Thiên Toàn nên giáo hoạt thì giáo hoạt, nên cẩn thận thì cẩn thận, chỉ dăm ba câu đã nói ra chỗ giằng co của đôi bên, ông ta nhẹ nhàng phe phẩy quạt trong tay, nói tiếp:

– Chúng ta mặt đối mặt, chi bằng nói lời thẳng thắn, trên tay chư vị trừ Đoan vương điện hạ thì không còn tiền cược nào khác, Đoan vương điện hạ mà thiếu một sợi lông thì các người ắt chết không chỗ chôn thây, chỉ cần quân ta còn ở dưới núi thì các người cũng không dám làm tổn thương vương gia, đúng không? Ta thấy hay là chúng ta mỗi người lui một bước, thương lượng ra một điều khoản mà hai bên đều có thể chấp nhận, thế nào?

Tạ Doãn thấy Cốc Thiên Toàn cầm quạt, lập tức cũng không cam lòng thua kém, lấy ra một cái, quạt phành phạch trước người, đối quạt với Cự Môn.

Nam Đoan vương không đứng đắn này cười nói:

– Chuyện này xác thực khó, 48 trại đã như vậy rồi, không thể nào lùi đâu. Theo ta thấy hay là vậy, nhị điện hạ ở lại trong trại làm khách, các người không muốn rút thì khỏi rút, ở dưới núi đằng hoàng đợi cũng được, chỉ cần không bắt bọn ta lo cơm, đợi 2 3 tháng đều không thành vấn đề, mọi người cùng nhau ăn Tết luôn.

Cốc Thiên Toàn:

– ...

Tạ Doãn lại nói:

– Đến lúc đó, đoán là đại đương gia cũng về, cả Hoắc Liên Đào gì đó nữa, ta nghe nói từ khi Thẩm Thiên Khu đốt Hoắc gia bảo, Hoắc Liên Đào đi khắp nơi ở Nam triều tập hợp nhân mã chuẩn bị báo thù, nghe nói có náo nhiệt lớn thế này, ông ấy có thể không đến góp một chân sao? Còn Đại Chiêu ta – năm xưa giang hồ đồn thổi, rằng Tào Trọng Côn vì đối phó Nam quân, không rảnh quan tâm chuyện khác nên mới bỏ mặc 48 trại, theo cách nghĩ đó thì bây giờ Bắc triều chẳng phải là “có rảnh quan tâm chuyện khác” sao? Vậy quá không hay đâu nhỉ, bên Kim Lăng nghe được e là ngủ không yên giấc... Huống hồ ta nghe nói vợ con của Cam Đường tiên sinh đều ở 48 trại, Văn Dục tướng quân tới cũng không xa lắm đâu.

Mỗi một câu nói của hắn làm sắc mặt Cốc Thiên Toàn khó coi hơn một chút.

Tạ Doãn quạt hai cái, phát hiện đúng là lạnh quá, lén rung mình, đề phòng mình biến thành một công tử chim cú run lấy bầy nên đành khép quạt vào lòng bàn tay, tổng kết:

– Đến lúc đó anh hùng thiên hạ tề tụ, càng tiện cho mọi người phán xử, chắc chắn tốt hơn chúng ta giằng co thế này!

Tào Ninh nghe Cốc Thiên Toàn bị Tạ Doãn làm cho á khẩu không trả lời được thì không khỏi thở dài.

Khấu Đan nhìn đoán ý, chợt tiến lên một bước, nói:

– Vương gia bị phỉ nhân khống chế, là ta bảo vệ bất lực, điện hạ, việc này ngài nói thế nào?

Tào Ninh chậm rãi nói:

– Ta không đi sai nước cờ. Chỉ là lúc sắp thu quan (1) thì có kẻ không theo quy củ, tung bàn cờ lên, ta có thể nói gì? Ta không còn gì để nói, Khấu lâu chủ, xem ra chúng ta thua rồi.

(1) Thu quan: còn gọi là ‘quan tử’, là giai đoạn cuối cùng trong ba giai đoạn của cờ vây, chỉ hai bên đã trải qua chiến đấu, đại khái đã xác định được địa bàn, tiến vào giai đoạn tranh giành biên giới.

Mã Cát Lợi giống như bị hành động tung hứng của họ nhắc nhở, tiến về trước nói:

– Người khác tạm thời không nói, nhưng Khấu Đan là phản đồ của 48 trại ta, khi sư diệt tổ, thiên lý bất dung, xin giao người này lại!

Khấu Đan nhìn ông, khóe môi đỏ thẫm nở nụ cười bí hiểm, như một đóa anh túc từ từ nở rộ:

– Thằng làm vua thua làm giặc thôi, lão phế vật cả ngày tự xưng trưởng bối, đến bây giờ ta mới ra tay thanh lý ông ta, dù là liệt tổ liệt tông Minh Phong lâu thấy cũng có thể khen ta một tiếng nhân hậu, ta khi ai? Ta diệt ai?

Thi thể Ngư lão vẫn đang nằm trong Trường Lão Đường. Trong căn nhà ở trấn Xuân Hồi, nếu không phải thấy Lục Dao Quang trở về, thời cơ

không thể mất thì Chu Phỉ không biết phải dùng bao nhiêu ý chí mới có thể khống chế mình đánh về phía Tào Ninh chứ không phải là nhân cơ hội lấy đầu Khấu Đan.

Nụ cười của Khấu Đan đầy ngạo mạn khinh thường, Chu Phỉ chỉ cảm thấy gân xanh trên trán đều nháy lên, chúng đệ tử 48 trại phía sau cũng không khỏi kích động.

Sắc mặt Mã Cát Lợi tái nhợt, chỉ tay về Khấu Đan:

– Tiện nhân!

Lúc nói chữ “tiện”, ông đã vận lực vào chưởng, dường như muốn nhắm về phía Khấu Đan.

Toàn bộ tinh lực của Chu Phỉ vốn đang tập trung vào người đối diện, nhưng trong nháy mắt, nàng chợt có cảm giác nguy hiểm dựng tóc gáy, nàng không kịp nghĩ, trực giác qua nhiều lần ở lẫn ranh sinh tử giục nàng tránh ra, lùi về sau, nhưng trong tay nàng đang bắt Tào Ninh!

Hiện tại cả sườn núi 48 trại vẫn duy trì một thế cân bằng có thể lật đổ bất cứ lúc nào, mà mấu chốt chính là gã mập này, nàng không thể thả hắn ta.

Giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc, Chu Phỉ do dự.

Nàng từng do dự rất nhiều lần, nhưng chưa lần nào trí mạng như lần này.

Vào lúc Chu Phỉ băn khoăn giữa tiến và lùi, bàn tay Mã Cát Lợi vốn chỉ về phía Khấu Đan chợt xoay chuyển, vỗ vào giữa lưng Chu Phỉ hơi lệch qua phải, nàng cầm đao tay phải, một chưởng này rất chắc chắn, toàn bộ nửa thân bên phải của nàng tê rần, trước mắt tối sầm lại, Vọng Xuân Sơn rơi thế nào cũng không biết.

Tào Ninh tựa như sớm biết sẽ xảy ra chuyện này, khom eo không chút do dự...

Hai sợi dây làm dây trện bằng qua không trung lao đến, hai người Hành Tẩu Bang bên cạnh thử đưa tay ra đều kêu thảm một tiếng, mỗi người bị sợi dây trong tay Khấu Đan ấy chặt đứt một cánh tay.

Mã Cát Lợi một kích thành công, lùi ra ngoài mấy trượng.

Liên theo đó, Cốc Thiên Toàn vận khởi Thanh Phong Từ Lai, thân như ma quỷ, nháy mắt đã lướt đến chỗ Tào Ninh, ra tay như sấm chớp, kéo, quăng, Tào Ninh cứ như không phải một người mấy trăm cân mà là một nhúm bông vậy, thân nhẹ như chim yến bị ông ta ném ra sau, Cốc Thiên Toàn cười ác độc, dùng quạt đẩy Nhạn Sí đao của Dương Cẩn khua tới, rồi lại giơ tay đánh thẳng về phía Chu Phi đang ở trước mặt không kịp tránh né, định giết nàng ngay lập tức.

Bắc Đẩu Cự Môn là một trong những cao thủ hàng đầu đương thời, có thể không xuống thế hạ phong khi bị hai trưởng lão 48 trại là Triệu Thu Sinh và Trương Bác Lâm vây công, dù Chu Phi đang ở trạng thái tốt nhất đứng trước mặt cũng chưa chắc chịu nổi một chiêu trực tiếp của ông ta, huống hồ nàng vừa mới dính chiêu của Mã Cát Lợi, đao trong tay đã rơi xuống đất, bây giờ hầu như ngay cả sức để nhắc nó lên cũng không có!

Chung quanh không người nào có thể cứu, Lý Nghiên hét lên một tiếng, muội ấy cách quá xa, ngay cả nhào tới cũng không kịp.

Đúng lúc này, một bàn tay trắng nhợt vươn tới, cách không trung chiêu Cốc Thiên Toàn một chiêu.

Trước mắt Chu Phi hoàn toàn mơ hồ, một chiêu kia của Mã Cát Lợi chấn thương nội tạng nàng, mỗi lần hít thở tựa như chỉ có thể tới cuống họng, xuống nữa là đau đớn, miệng nàng đầy máu, chỉ cảm thấy có người

túm lấy sau gáy hất nàng đi, các sư huynh phía sau ba chân bốn cẳng tiếp được nàng.

Bàn tay kia lướt trên gáy nàng, lạnh như băng...

Tai Chu Phi âm vang, không nghe thấy, không nhìn rõ, ý thức đang liều mạng trầm xuống, nhưng nàng vẫn theo tiềm thức gắt gao bám chặt cánh tay người bên cạnh đang muốn đỡ mình, chết cũng không chịu ngất đi.

Hàng loạt chuyện này phát sinh trong chớp mắt, khi mọi người phản ứng lại thì Tào Ninh đã được Bắc Đẩu bảo vệ kỹ càng.

Cốc Thiên Toàn đánh một đòn không thành công liền phi thân lùi về sau, ở ngoài mấy bước nhìn chăm chăm người trước mặt – người vừa mới ngăn cản ông ta, kẻ tay trói gà không chặt – Tạ Doãn.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Giấy Giũa

Cốc Thiên Toàn đang muốn mở miệng, ngờ đâu vừa đề khí thì thấy trong ngực khí huyết cuồn cuộn, bèn vội cắn răng, âm thầm đánh giá Tạ Doãn, khó tránh hơi hoảng sợ, không biết từ đâu lại chui ra một cao thủ như vậy:

– Người...

Tạ Doãn khép cây quạt buồn cười của hắn, im lặng chặn trước mặt Chu Phỉ.

Cốc Thiên Toàn nghi hoặc không thôi:

– Người là ai?

Tào Ninh cuối cùng cũng đứng dậy nhờ sự nâng đỡ ba chân bốn cẳng của các thuộc hạ, hắn ta thở hỗn hển, vô cùng chật vật, nhưng vẫn chậm rãi khoan thai như cũ, nhìn Tạ Doãn, lắc đầu nói:

– Triệu...

Tạ Doãn ngắt lời hắn ta:

– Kẻ hèn họ Tạ.

Tào Ninh gật đầu như thấu hiểu, biết nghe lời phải, sửa lời:

– Tạ huynh, tự ý dùng Thôi Vân Chương, huynh không muốn sống nữa sao? Huynh có ý đồ gì?

Cốc Thiên Toàn nghe ba chữ “Thôi Vân Chưởng”, toàn thân chấn động mạnh, bật thốt:

– Là người, người thế mà chưa chết!

Tạ Doãn trước tiên liếc Chu Phi, thấy nàng còn đứng được, bèn cười nói:

– Ta chưa tìm được chỗ thích hợp để đầu thai, gặp cái gì?

Các đệ tử vốn theo sau Mã Cát Lợi đều ngây dại, đến lúc này mới có người đầu óc choáng váng hỏi:

– Mã sư thúc? Chuyện... chuyện này là sao?

Lý Nghiên chen khỏi mấy người chắn phía trước:

– A Phi!

Giọng Lý Nghiên quá chói, bình thường giọng đã lớn, bây giờ gào to lại càng như một chiếc gai nhọn, đâm thẳng vào tai Chu Phi, khiến nàng hơi hơi tỉnh táo, nàng đưa tay chặn Lý Nghiên lại, quay đầu phun ra một ngụm máu, nửa thân phải lúc này mới có tri giác.

Đúng rồi.

Còn có Lý Nghiên, có Ngô Sở Sở, ngực nàng còn giữ đồ do Ngô Sở Sở gửi gắm, phía sau nàng còn 48 trại bấp bênh.

Nó là 20 năm thái bình do ông ngoại nàng dùng tính mạng đổi lấy, đại dương gia không ở đây...

Chu Phi chịu đựng vết thương, thở hổn hển mấy hơi.

Nàng nghĩ, dù muốn chết, cũng phải nhịn, đợi lát nữa hẵng chết.

Nếu tót Lý Nghién có thể ngắ đi vài thước thì lúc này hắ đã chia từng cọng lên trời, muội ấy như đã thú nổi giận, nhắ lên chỉ vào Mã Cát Lợi nói:

– Mã Cát Lợi, ông nói ai là tiện nhân? Ông mới là tiện nhân!

Mã Cát Lợi tách khỏi 48 trại nhưng vẫn chưa đứng vào hàng ngũ Tào Ninh, gương mặt tròn hién từ mọi người đã nhìn quen hơi trầm xuống, nếp nhắ mũi xưa nay bị nụ cười che lấp hắ sâu nơi gò má.

Sắc mặt ông hơi trắng xám, dường như chợt già đi mấy tuổi.

Lý Nghién chỉ vào mũi ông mắ nhưng ông chỉ hơi đảo mắt, hờ hững nhìn muội ấy.

Dương Cấn mới bị cái quạt của Cốc Thiên Toàn đánh vắ Đoạn Nhạ đao, một bên hồ khẩu còn hơi tê, thấy thế xách đao lên, đưa tay ngăn Lý Nghién lại, đề phòng Mã Cát Lợi nóng nảy hại người.

Lý Nghién trong cơn kích động xem cánh tay Dương Cấn thành lan can, tóm lấy nhưng vẫn kêu to:

– Lúc sắp đi, cô cô nói ông là trợ thủ đắc lực của cô cô, bảo ta ở bên ngoài cái gì cũng nghe lời ông, còn nói lờ như gặp nguy hiểm, dù ông có bỏ mạng cũng sẽ bảo vệ ta chu toàn. Cô cô mù rồi! Gia gia cũng mù rồi! Năm xưa không nên thu nhận ông!

Khẩu Đan tiến lên như trút được gánh nặng, đứng phía sau Mã Cát Lợi, lộ ra nửa khuôn mặt xinh đẹp, đưa tay khoác vai Mã Cát Lợi:

– Tiểu A Nghién, đại nghịch bất đạo quá đấy.

Lý Nghién chợt im lặng, thần sắc thiếu nữ trở nên lạnh nhạt, nhất thời như lớn thêm vài tuổi.

Đối với Lý Nghiên, Mã Cát Lợi đại khái giống như sự vây nhốt ở thành Hoa Dung đối với Chu Phi.

Luôn có vài người, vài chuyện như thế, khiến cho những thiếu niên được nuôi dưỡng trong chốn đào nguyên hiểu rõ, rằng trên đời còn có chuyện to lớn hơn chuyện bị trường bối quở mắng hay bị huynh đệ tỷ muội tranh sủng giận dỗi, còn có kẻ đáng ghét hơn đại ca cả ngày đặt biệt danh cho nàng, và có những gian nan trắc trở hơn cả chuyện biết rõ thì không đậu mà vẫn phải kiên trì...

– Mã thúc.

Lý Nghiên trầm giọng:

– Một ngày trước dưới chân núi, thúc nói với tụi con là lão trại chủ có ơn sinh tử cốt nhục với thúc, là giả ư?

Mã Cát Lợi chấn động toàn thân, khàn giọng:

– A Nghiên...

Tạ Doãn chợt nói:

– Ngày ấy trong khách điểm, ta nghe Mã tiên bối nhắc với A Phi về lệnh công tử, cậu ấy bây giờ vẫn khỏe?

Mã Cát Lợi ngậm chặt miệng, nhưng Khấu Đan cười nói:

– Rất khỏe, Mã phu nhân và Long nhi đều được ta chăm sóc.

– Nếu không nhờ lão trại chủ, Mã thúc ông sớm đã thành một đồng xương trắng rồi!

– Con nói một nam nhân, ngay cả mạng vợ con mình cũng không bảo vệ được chu toàn, đầu đây đại nghĩa lao ra tìm chết, thú vị sao? Nếu sớm

biết có chuyện này, ban đầu ở Thiệu Dương, ta không nên đồng ý đưa con về!

Khi ông đồng ý với Lý Cẩn Dung đưa Lý Nghiên đến Kim Lăng, trong lòng chắc chắn không muốn dính vào âm mưu của Khấu Đan và Bắc triều, nghĩ mình dứt khoát tránh đi là xong hết mọi chuyện, nhưng dọc đường đại khái vì quá nhiều do dự nên mới đi chậm như thế, khiến Lý đại đương gia tưởng Lý Nghiên ham chơi, còn đặc biệt viết thư răn dạy cháu gái.

Khi trong trà lâu ở Thục Trung nghe tiếng kinh đường mộc kể chuyện cũ năm xưa, ông cố nở nụ cười giữa những truy hỏi riu rít của các thiếu nữ mà ngực trái là ân và nghĩa, ngực phải là một nhà vợ con lớn bé, ước lượng tới lui, không biết đi nơi nào.

Chu Phi có ý nghĩ kỳ lạ, cố tình xuống núi, ông biết âm mưu dưới núi đã thành hình, tất cả tin tức đều sẽ qua tay ông, tiểu cô nương mà ông nhìn từ nhỏ đến lớn, xưa nay kiêu căng khó thuần rất có khả năng sẽ đâm đầu vào tay Bắc Đẩu và Khấu Đan, bao gồm cả khoảng trăm người trẻ tuổi không biết trời cao đất rộng bên cạnh nàng đều chôn thân ở đây, ông vô thức đuổi theo, nói với nàng một đồng lời vô dụng khó hiểu... tiếc rằng Chu Phi hoàn toàn không nghe ra.

Cuối cùng ép đến mức này.

Một bên là môn phái giang hồ chỉ vỏn vẹn 1800 người, một bên là mấy vạn đại quân mưu mô thủ đoạn, đây là cuộc chiến giữa trứng và đá.

“Con người phải biết mình ăn được mấy bát cơm.”

Mã Cát Lợi biết quá rõ.

Từ khi ông làm nội gián, chính là cung đã giương ra không thể quay đầu, dù 48 trại may mắn giữ ông lại thì tương lai Lý Cẩn Dung sẽ tha cho

ông lần phản bội này sao?

Vết máu chưa khô trước trạm gác và các thi thể xếp thành hàng trước Trường Lão Đường sẽ cho phép ông lãng tử quay đầu sao?

Dù sau đó Chu Phi thành công bắt cóc Bắc Đao vương, dù 48 trại lại có một tia hi vọng khởi tử hồi sinh... ông cũng chỉ có thể đâm lao theo lao.

Chu Phi đẩy mấy đôi tay đỡ nàng ra, cố sức khom lưng nhặt Vọng Xuân Sơn dính bụi làm thành gậy chống trên mặt đất, miễn cưỡng ổn định thân mình.

Giọng nàng vô cùng nhẹ nhàng chậm chạp, vì hơi không chú ý sẽ động đến vết thương.

Chu Phi khàn khàn nói:

– Khi Tạ đại ca nói với ta phía sau có kẻ phản bội, chúng ta không ai nghi ngờ rằng kẻ phản bội ở trên núi. Điều tưởng rằng tin tức bị tiết lộ là do người bên cạnh ta, thậm chí ta không mang theo ai cả, một mình xông vào trấn Xuân Hồi, bắt tên họ Tào – vì ta biết, tin tức liên quan đến quân tình, tất nhiên là do các lão nhân như Mã thúc đích thân tiếp nhận đưa đến Trường Lão Đường...

Chu Phi nói một mạch đến đây, thực khó mà tiếp tục, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng không có tí sắc máu, nàng hơi khom người, nhẹ nhàng gấp gáp thở liền mấy hơi.

Tạ Doãn giơ tay đặt lên lưng nàng, từ từ đẩy một luồng chân khí mang theo hơi lạnh vào, Chu Phi hơi rùng mình, ít nhiều gì cũng dễ chịu hơn một chút.

Tại sao một “thư sinh” tùy tiện một con mèo con chó cũng có thể tha đi như Tạ Doãn đột nhiên thành cao thủ? Lúc này, Chu Phi đã không rảnh

để nghỉ đến.

Vừa này nàng nhân lúc Lý Nghiên giậm chân mắng người mà lạng lẽ sai đệ tử vào 48 trại báo tin. Tuy Tào Ninh tạm thời đã chạy, nhưng mấy vạn đại quân của hắn ta chưa theo tới, nơi đây chỉ có hai Bắc Đẩu và một đám bọn áo đen, không biết trong trại còn lại bao nhiêu sức chiến đấu... nếu liều mạng, chưa chắc không có khả năng giữ chúng lại.

Chu Phi nghĩ đến đâu nói đến đó, vốn định cố sức kéo dài thời gian, nhưng nói tới đây, một nỗi đau thành linh toát lên, xông tới lồng ngực như thiêu như đốt của nàng.

– Mã thúc.

Chu Phi vịn trường đao của mình, thở ra một hơi mang theo hơi lạnh, nhắm mắt:

– 48 trại là do mọi người một tay dựng thành, một tay gìn giữ, tụi con đều từ Tú Sơn Đường, từ trước mắt thúc mà cầm lấy bảng tên, thúc quay đầu nhìn xem, hậu bối khắp núi đều là đệ tử của thúc, đều lần đầu tiên nghe 33 điều môn quy từ miệng thúc, thúc đọc nó vô số lần, bản thân còn nhớ chứ?

Nói đến đây, nàng cảm giác được rung động mơ hồ từ mặt đất truyền tới Vọng Xuân Sơn.

Thời kỳ đặc biệt, Lâm Hạo phản ứng cực nhanh.

Tào Ninh cũng phản ứng cực nhanh, lạng lẽ vung tay, lệnh mọi người rút lui.

Dương Căn lớn tiếng nói:

– Đứng lại!

Gã thanh niên trai tráng này mặc kệ trước mặt là “cổng lớn” (1) hay “lỗ chó”, lập tức muốn đuổi theo, Hành Tẩu Bang đi theo y thấy thế cũng vội tiến lên trợ trận, Chu Phi hơi thoát khỏi tay Tạ Doãn, Tạ Doãn lập tức hiểu ý nàng, nhìn nàng chăm chú rồi xoay người tóm về phía Tào Ninh.

(1) Cổng lớn: Cự Môn.

Quá Vô Ngân độc bộ thiên hạ, gần như bóng hắc chỉ lóe lên là đuổi kịp Tào Ninh, Cốc Thiên Toàn, Lục Dao Quang và Khấu Đan đồng thời ra tay, Tạ Doãn nhẹ nhàng lùi về sau một bước, cái quạt mua 10 văn tiền trong nháy mắt trở nên mình đồng da sắt, trước sau va phải Cốc Thiên Toàn, Lục Dao Quang và móc câu của mỹ nhân Khấu Đan mà ngay cả vết rách cũng không có.

Hắn thầm nhủ: “Thôi, thoải mái một lần cũng là thoải mái.”

Thân pháp Tạ Doãn nhanh đến cực điểm, xẹt qua trước mặt Bắc Đẩu, khiến Cốc Thiên Toàn cũng hơi hoa mắt, đồng thời, quạt trong tay hắn xoay một vòng, lao thẳng vào cái móc câu dài của Khấu Đan, Khấu Đan giật mình kinh hãi – qua mấy lần quan sát, Tạ Doãn bắt chước thức “Phong” trong Phá Tuyết đao của Chu Phi cũng ra hình ra dáng.

Khấu Đan dường như có ám ảnh với chiêu này, lập tức muốn thoát khỏi hắn.

Ai ngờ thứ Tạ Doãn học được chỉ là mã ngoài chứ không quý quyết như Phá Tuyết đao chân chính, chiếc quạt trong tay hắn xoay nửa vòng, nhẹ nhàng kẹp, đỡ, một luồng nội lực thâm hậu xuyên qua quạt đánh vào ngực, Khấu Đan dưới tình thế cấp bách bỏ móc câu lùi liên tục mấy bước, ném ra một nắm Yên Vũ Nồng.

Tạ Doãn “xoẹt” mở mặt quạt ra, chữ đề trên quạt “Đời người chẳng được trăm năm, Mắc chi ôm nỗi băn khoăn ngàn đời?” (2) vừng vàng đón lấy những cây châm nhỏ, mặt quạt lập tức tan nát, hắn không thèm quay

đầu, ném quạt đi, phi thân nhảy lên, tránh một đòn hợp lực của Cốc Thiên Toàn và Lục Dao Quang, xách móc câu của mỹ nhân Khấu Đan vào tay.

(2) Trích bài “Sinh niên bất mãn bách”, một bài thơ cổ TQ, không rõ tác giả, câu thơ dịch lấy từ internet, khuyết danh.

Lúc này, Lâm Hạo đích thân mang người đuổi tới, huynh ấy vung tay, mọi người 48 trại cùng nhau tiến lên, khoảng 100 người vây Bắc Đẩu vào giữa – đây đã là dốc hết sức chiến đấu trong trại.

Bên tai Chu Phi đều là tiếng đao thương giằng co, nhưng nàng không hề ngẩng đầu, không hề động dậy, đứng nguyên tại chỗ, đọc từng chữ từng chữ 33 điều môn quy mà năm xưa Mã Cát Lợi đọc cho nàng nghe, đọc một điều, nàng lại hỏi Mã Cát Lợi “có đúng không”, khi đọc xong 33 điều thì Mã Cát Lợi giống như bị người ta tát vô số cái vào mặt, mắt đỏ lên.

Chu Phi nhìn chăm chăm ông ta, lại nói:

– Trời, đất và chính mình, thúc không thẹn với cái nào? Thúc nói lệnh tôn không biết tự lượng sức, còn tương lai Mã sư đệ khi nhắc tới thúc thì nên nói thế nào đây?

Mã Cát Lợi nghe vậy, hét to một tiếng, nước mắt như mưa.

Chu Phi từ từ đứng dậy, dường như đã tích đủ sức lực, đang chờ gì đó.

Mã Cát Lợi quả nhiên hiểu ý nàng, đột ngột quay đầu vọt vào vòng chiến.

Khấu Đan bị Tạ Doãn chiếm lấy binh khí, lùi ngăn lại chốc lát, tay nắm chặt một nắm lớn Yên Vũ Nồng, định nhân lúc Tạ Doãn bị đám Cốc Thiên Toàn quần lấy sẽ thực hiện đánh lén, khéo mắt liếc thấy Mã Cát Lợi đột nhiên tới gần, bà ta vốn không mấy để ý, nào ngờ Mã Cát Lợi lại chường một chường về phía bà ta.

Khấu Đan không ngờ con chó của mình lại phản bội nhanh tới vậy, vội phi thân lùi về sau, Mã Cát Lợi nhanh chóng tung hết chưởng này tới chưởng khác.

Nhiều năm nay, về mặt võ công, Mã Cát Lợi khó có thể chân chính tiến vào hàng nhất lưu nên mới ngày qua ngày đọc môn quy ở Tú Sơn Đường, không rõ là kém về thiên phú hay về tâm tính. Nhưng lúc này, ông ta tựa như đã bước qua một ngưỡng cửa nào đó, trong chưởng pháp bỗng có thêm sự hung ác liều lĩnh, Khấu Đan mất bình khí lập tức có chút chật vật.

Nhưng Minh Phong lâu chủ suy cho cùng cũng không phải người dễ đối phó, Khấu Đan lùi lại 7 bước, lớn tiếng nói:

– Mã Cát Lợi, ông bán đứng 48 trại thành như thế, bây giờ mới phản bội thì có lợi gì? Không cần mạng vợ con nữa sao?

Tay Mã Cát Lợi hơi khựng lại, Khấu Đan lập tức phản kích.

Lúc này, một thanh trường đao đâm qua ngang trời, suýt chặt bàn tay bà ta xuống, Khấu Đan giật mình, thành linh lùi bước, thấy Chu Phi vừa nãy đứng còn không vững giờ đây đã lại lần nữa xách Vọng Xuân Sơn lên.

Do bị thương nên đao của nàng khó tránh chậm đi không ít, sức mạnh lại càng không theo kịp, nhưng Khấu Đan xuất thân Minh Phong lâu, nhạy cảm nhất với sát ý, lúc này một lần nữa cảm thấy đao của Chu Phi có biến hóa nho nhỏ.

Chu Phi tựa như trong nháy mắt đã bỏ đi những sức lực thừa và lãng phí mang tính kỹ xảo, mỗi đao đều trí mạng.

Lòng Khấu Đan trầm xuống, thành linh vút ra hai sợi dây trện từ ống tay áo, vật này Chu Phi vốn quen đến mức không thể quen hơn, nhưng nàng vừa đề khí thì ngược như muốn nổ tung, thân hình không khỏi hơi

chậm lại, chậm mất một bước. Nàng quả quyết xoay ngang Vọng Xuân Sơn trước người, định dùng đao cứng chống đỡ trực tiếp với đao mềm.

Thình lình, Mã Cát Lợi quét về phía hạ bàn của Khấu Đan, Khấu Đan gầm lên một tiếng, sợi dây trện trở tay quét ra ngoài, quần lấy cánh tay Mã Cát Lợi.

Mã Cát Lợi bất chấp tất cả, lao tới như muốn đồng quy vu tận, cánh tay ông ta nhanh chóng bị sợi dây trện cắt xuống, máu tuôn xối xả như mưa tháng sáu, ông ta không thềm nhìn, một phát bắt được Khấu Đan, dồn sức mạnh toàn thân vào bàn tay, ấn xuống người bà ta, toàn bộ Yên Vũ Nồng trên tay bà ta đâm vào người Mã Cát Lợi không sai một ly, sắc mặt ông ta đột nhiên xanh tím, sức mạnh lòng bàn tay nhất thời lơ lửng, nhưng vẫn nắm chặt lấy bà ta không buông.

Khấu Đan cả giận nói:

– Ông...

Còn chưa dứt lời, Vọng Xuân Sơn không cho bà ta cơ hội, một đao quét nửa vòng trên cổ bà ta.

Toàn thân Khấu Đan co rúm, như muốn dùng toàn lực nghiêng đầu đi.

– Không giết người, ta khó bình tâm được.

Chu Phi thấp giọng than thở.

Toàn thân Mã Cát Lợi bắt đầu lạnh lẽo, cứng đờ, tựa như đông lại, cách mấy bước nhìn Chu Phi.

Khấu Đan chết rồi, hôm nay Minh Phong ở đây đại khái một người cũng không thoát được, sẽ không có ai làm khó dễ mẫu tử họ chứ?

Chính là... xong hết mọi chuyện rồi ư?

Chu Phỉ nhìn ông ta, không nói gì, xoay người bỏ đi, ánh sáng trong mắt Mã Cát Lợi dần ảm đạm rồi tắt ngúm.

Như một đốm lửa đang đưa qua lại trong cuồng phong bão táp.

Chu Phỉ hít sâu một hơi, xoay người suýt va vào Lâm Hạo, Lâm Hạo vội đỡ nàng, nhưng chính trên đùi huynh ấy cũng có vết thương, hai người cùng lao đảo.

Lâm Hạo nói:

– Huynh mang người đến hết rồi. Còn lại... trẻ con, người không biết võ công, và vị Ngô tiểu thư kia, huynh bảo họ nhân cơ hội đi từ sau núi, muội yên tâm, mấy người chúng ta, chết thì chết, dù rơi vào tay Tào cầu, ít nhất cũng còn sức tự sát.

Chu Phỉ hỏi:

– Trương sư bá và Triệu sư thúc thì sao?

– Chết rồi, còn một người không rõ sống chết.

Lâm Hạo nói:

– Không sao, muội mới giết Khấu Đan mà, còn Bắc Đẩu và Bắc Đao vương... mấy người này giết được một người là đủ vốn, giết hai người là lời một, chúng ta chẳng qua là một đám giang hồ dân gian không đáng giá, ai sợ ai? Dù đại quân dưới núi của họ kéo lên thì sao chứ?

Chu Phỉ cảm thấy huynh ấy nói khá có lý, chậm rãi thở một hơi, nở nụ cười, không chút chậm trễ lao về phía Tào Ninh được tầng tầng Bắc Đẩu vây vào giữa. Nàng dần dần không biết trên người có thêm bao nhiêu vết thương, máu chảy quá nhiều, cũng dần dần nhận ra cái lạnh cuối thu của Thục Trung, nhưng hoàn toàn không hề để ý, nhất thời, trong mắt nàng chỉ

còn lại một thanh Vọng Xuân Sơn, Phá Tuyệt đao như thế đã hòa nhập vào xương máu.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Nơi Tận Cùng

Bọn Bắc Đẩu đương nhiên nhìn ra được ý đồ bắt giặc phải bắt vua của họ, đông đảo bọn áo đen dùng người làm thành một vòng lá chắn, kẹp chặt Tào Ninh vào giữa, Tào Ninh bình tĩnh nhìn hộ vệ bên ngoài chết hết lớp này đến lớp khác, dường như không hề để ý, tựa như những người đó chẳng qua chỉ là những sợi nho nhỏ trên y phục hăn ta vậy.

Dày chút thì càng tốt, nhưng không có cũng không ảnh hưởng tới gân cốt.

Tào Ninh thậm chí nhàn rồi cười nho nhã với Lâm Hạo.

Lâm Hạo bị hăn ta cười làm nổi da gà, toàn thân giật mình, lập tức cảm thấy không ổn, quát:

– Cẩn thận, có trá!

– Đâu có.

Tào Ninh chấp tay cười nói:

– Chỉ có điều nếu ta có thể thuận lợi thoát thân, đương nhiên sẽ tự mình xuống núi, còn nếu ta không thể thoát thân sẽ bị áp giải vào trong trại, một trong Lục đại nhân và Cốc đại nhân tất nhiên cũng xuống núi chủ trì đại cục, nhưng bây giờ chúng ta đều bị vây ở nơi đây, đại quân dưới núi chậm chạp không chờ được tin tức, phải chăng chỉ có thể nói rõ một loại tình huống?

Lời hăn ta chưa dứt, trong sơn cốc chợt vang lên tiếng bước chân nghiêm chỉnh và tiếng hiệu các binh sĩ gọi, âm thanh ấy càng lúc càng gần, như từng vòng từng vòng gợn sóng chẳng lành lan ra bốn phương tám hướng.

– Chính là chúng ta cần người.

Tào Ninh thấp giọng nói, kể đó ánh mắt hăn ta băng qua Lâm Hạo, xoay người nhìn về phía Tạ Doãn đang bị kẹp giữa Cốc Thiên Toàn và Lục Dao Quang, cao giọng:

– Tạ huynh, ta thấy huynh vẫn nên chạy đi thì hơn.

Tạ Doãn cười ha ha, vốn định chiếm chút hơi về miệng lưỡi, nhưng đang mắc tay hai đại Bắc Đẩu, xem ra cũng thực không nhẹ nhõm nổi, Tạ Doãn tránh thoát một đao hiểm hóc của Lục Dao Quang, chỉ kịp cười một tiếng, nhất thời không rảnh mở miệng.

Tào Ninh lắc đầu nói:

– Sao đều không nghe khuyên thế? Bây giờ các người chạy, ta còn có thể bảo người chậm chút hãy đuổi theo. Ôi, nơi địa linh nhân kiệt như vậy, chư vị lại nhiều anh hùng hào kiệt như vậy, ngã xuống nơi đây há chẳng đáng tiếc ư? Sao không biết thức thời?

Lâm Hạo đỏ mắt, cười lạnh:

– Hạng người giết chó, chưa biết hết mặt chữ thì sao biết thức thời? Tiếc rằng hôm nay liên lụy bằng hữu ngàn dặm xa xôi tới làm khách, không kịp mời mọi người uống một ly rượu.

Một đao Dương Cẩn chém tên áo đen Bắc Đẩu thành hai khúc:

– Nợ đi!

Một người của Hành Tẩu Bang cũng nói:

– Hán tử này nói năng sáng khoái, tốt hơn nha đầu xấu tính trong trại các người nhiều!

Chu Phi tự dưng bị chiến hữu nói bóng nói gió, nhưng không rảnh phản bác.

Trước mắt nàng càng lúc càng mơ hồ, hầu như chỉ múa đao theo bản năng, Khô Vinh chân khí trên người bị ép hòa thành một thể với chút nội lực bé nhỏ của nàng.

Trong thành Hoa Dung, nàng bị dăm ba câu của Đoàn Cửu Nương điên kích thích thổ huyết, bây giờ nghĩ lại, tâm tính đúng là giòn.

Vậy bây giờ, là thứ gì chống đỡ nàng đây?

Thực Trung nhiều núi nhiều cây, Chu Phi nhớ mình từng vô số lần ngó lơ xẹt qua mấy ngọn cây ấy.

Giọt sương vụn vặt đầy cành vào những sớm mai, nàng không có khinh công đi qua không dấu vết như Tạ Doãn, lúc qua lại luôn không cẩn thận làm cành cây run rẩy, giọt sương ngưng tụ trên đó sẽ đổ rào rào xuống, thường xuyên khiến mấy người tuần núi đi ngang qua ướt đẫm đầu.

May mà các sư huynh đa phần đều không chấp nhặt với nàng.

Nàng từng vô số lần nhảy đến môn phái khác “học lén”, kỳ thực không thể tính là lén vì ngoại trừ Minh Phong, tất cả mọi người đều mở cửa cho tùy ý xem, chỉ là Chu Phi hơi quái gở, đặc biệt không ưa dáng vẻ mọi bề suôn sẻ của Lý Thịnh... cũng không đúng, kỳ thực nếu tính kỹ thì hẳn là nàng không ưa Lý Thịnh trước nên mới cố ý làm ngược lại, trở nên càng lúc càng không thích phản ứng với người khác.

Thiên Chung, Xích Nham, Tiêu Tương... có môn phái vẫn còn tinh túy, có môn phái đã sa sút.

Nàng giống như con thú nhỏ tham nhiều nhai chẳng nát, cái gì cũng muốn sờ nhưng học thì chẳng ra ngô ra khoai, mãi đến khi Chu Dĩ Đường rời đi không quay đầu lại, nàng mới xem như chân chính chú tâm, tỉnh tỉnh mê mê lần dò con đường mình muốn đi.

Chu Phi từng cảm thấy, mãi đến khi nàng xuất sư xuống núi, cuộc đời nàng mới bắt đầu.

Bởi mười mấy năm quá khứ ngày nào cũng như ngày nấy, không có gì để kể, chỉ một câu là có thể nói xong đầu đuôi gốc ngọn, căn bản không tính là “từng trải” gì. Nhưng bỗng nhiên, trong cơn gió cuối thu, nàng chợt nhớ đến rất nhiều chuyện mà trước đây nàng chưa từng lưu ý...

Khi đó nàng tranh hơn thua với Lý Thịnh trong tối ngoài sáng ra sao, làm mọi cách qua quýt với Lý Nghiên nhưng vẫn không thể thoát cái đuôi dính chặt đó thể nào...

Vô số buổi chiều, nàng tỉnh ngủ trong thư phòng Chu Dĩ Đường, mặt hần vết thoáng nhìn phong cảnh trong tiểu viện, nhìn cái nơi quen thuộc mỗi ngày đều có những điểm khác rất nhỏ ấy – ánh mặt trời từ từ thay đổi, mưa nắng luân phiên vô thường, cây cỏ khô héo rồi tươi tốt... cả cú gõ lên đầu nàng của Chu Dĩ Đường.

Nàng thậm chí nhớ Lý Căn Dung.

Lý Căn Dung nghiêm túc thận trọng rất nhiều năm, trừ ở trước mặt Chu Dĩ Đường có thể có chút mềm yếu nho nhỏ ra, còn lúc khác thì hầu như đều không có tình người.

Nhưng thỉnh thoảng bà sẽ gạt đầu với Lý Thịnh, thở dài bất đắc dĩ với Lý Nghiên, và... khi có trường bối khen nàng thiên phú cao võ công tốt, bà

tuy chưa từng phụ họa nhưng cũng chưa từng nói lời khiêm tốn như “tiểu súc sinh còn kém lắm” để phản bác.

Chu Phi cảm giác có lẽ mình sắp chết, từng chuyện từng chuyện cứ hiện lên trong đầu nàng liên tục như đèn kéo quân, dường như xưa giờ nàng chưa từng cố ý nhớ tới, nhưng hóa ra lại chẳng thể nào quên.

Đại quân Bắc triều được huấn luyện nghiêm chỉnh cuối cùng cũng tràn lên.

Lúc này, toàn bộ 48 trại đã trống rỗng, mọi người yếu đuối đều đã lặng lẽ đi từ sau núi, có thể chạy thoát hay không phải nghe theo số trời, còn những người canh gác sau khi bị vây công trọng thương và hết thảy những người có thể cầm đao kiếm... kể cả người năng lực kém cỏi như Lý Nghiên đều đứng ở nơi này, sẵn sàng lấy trứng chọi đá.

Đại tướng dẫn binh của ngụy triều hét to:

– Bảo vệ vương gia, bắt lấy đao tặc!

Lời còn chưa dứt, quân tiên phong đã cùng tiến lên, dù là tinh binh, mỗi người chẳng qua là người bình thường được huấn luyện cầm đao kiếm mấy năm mà thôi, giống như một vốc nước ấm giội lên người không làm bị thương nổi một sợi lông, nhưng họ tụ lại cùng nhau, phảng phất như thành một con sóng to lớn dờn non lấp biển, trong chốc lát đã ly tán đội tinh nhuệ cuối cùng của 48 trại và Hành Tẩu Bang ra bốn phía.

Tạ Doãn giơ ngang móc câu dài của Khấu Đan trước ngực, chấn văng một đao của Lục Dao Quang, bàn tay giấu trong ống tay áo bào rộng nghiêng người tung một chưởng về phía Cốc Thiên Toàn. Bất kể hãn có dốc toàn lực hay không, Thôi Vân Chưởng mãi mãi đều mang vẻ nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi, Cốc Thiên Toàn không dám cứng rắn đón đỡ, tránh đi nửa người rồi mới quát khẽ một tiếng, đưa tay tấn công về phía

thắt lưng Tạ Doãn, không ngờ Tạ Doãn chỉ dùng hư chiêu, chỉ trong mấy bước đã lắc người thoát khỏi thế vây công của hai người họ.

Chu Phi cảm thấy phía sau có người nhanh chóng tới gần, bèn vung ra một đao không chút suy nghĩ, bị người khác một phát bắt lấy cổ tay.

Nàng bị bàn tay quen thuộc ấy làm lạnh run, lập tức nhận ra người phía sau là ai, bèn bỏ đi sức mạnh giữa chừng, hơi thở thành lình ngắt ngang khiến nàng hơi lảo đảo, được Tạ Doãn đỡ lấy.

Tay Tạ Doãn chưa bao giờ mạnh mẽ như vậy, hắn nắm tay Chu Phi quẹt Vọng Xuân Sơn ra nửa vòng, Bắc quân lao tới thì nhau ngã rạp bị hắn bức lui, không lâu sau lại điên cuồng xông tới.

– A Phi.

Tạ Doãn nhẹ giọng nói:

– Kỳ thực ta có thể mang cô đi.

Một câu này rót vào tai ong ong của Chu Phi, tựa như rót một luồng sức lực vào cơ thể mềm nhũn của nàng, Vọng Xuân Sơn vốn quơ khắp nơi theo sức mạnh của Tạ Doãn chợt ngừng lại, sau đó, nàng vung tay tránh thoát Tạ Doãn.

Trên khuôn mặt cỡ lòng bàn tay của Chu Phi dính đầy vết máu khô, môi trắng bệch, ánh mắt mệt mỏi tựa như liền sau đó sẽ khép lại ngay, nhưng sâu trong con ngươi vẫn có ánh sáng – yếu ớt, nhưng bất diệt.

Trong nháy mắt, trường đao của nàng như có sức sống hồi quang phản chiếu, lưỡi đao khẽ vang lên, một chiêu “Phân Hải” ác liệt đẩy ra ngoài, nếu so với hai thức “Sơn” và “Phong” thì thức “Hải” nàng lĩnh ngộ sau cùng, ra chiêu luôn trúc trắc, tuy cũng dần ra dáng nhưng vẫn như thiếu thiếu thứ gì.

Không ngờ trong thiên quân vạn mã này lại khiến nàng một chiêu viên mãn.

Điểm sáng ấy trên mũi đao gần như lóa mắt.

Tiếp đó, Chu Phỉ trở tay dò vào vạt áo trước cũng đầy vết máu, lấy ra một gói nhỏ, lớp lụa mỏng manh bao lấy đồ trang sức cứng rắn lộ ra giữa ngón tay đầy máu của nàng.

Chu Phỉ không trả lời hẳn, chỉ nói:

– Thay ta trả cái này cho Sở Sở. Rồi tìm một người đáng tin giúp nàng ấy giữ gìn.

Tạ Doãn đứng ngoài hai bước nhìn nàng, Chu Phỉ đã là cung hết đà, hẳn có thể dễ dàng mang nàng đi...

Hắn đưa tay nắm lấy cả tay Chu Phỉ và cái gói lụa nhỏ ấy vào lòng bàn tay, sau đó kéo nàng vào lòng, tránh thoát một loạt mũi tên bay qua, nghiêng đầu nói khẽ bên tai nàng:

– Trong đây có một thứ rất quan trọng, là chìa khóa của “Hải Thiên Nhất Sắc”, thậm chí là chìa khóa quan trọng nhất, cô nhìn ra được là ta luôn truy tra về Hải Thiên Nhất Sắc chứ?

Chu Phỉ:

– Nhìn ra được.

Ánh mắt Tạ Doãn trầm xuống, lúc này, hắn chợt không còn là công tử phóng khoáng ngồi đối diện với xương trắng và gió mát trong ngực tối nơi sơn cốc nữa, toàn thân hắn toát ra vẻ ảm đạm khó nói thành lời, như một pho tượng cổ quái nửa mặt đen, nửa mặt cười.

Với khinh công có thể qua lại sông Tây Mặc tự nhiên của Tạ Doãn thì dù có mang theo một người cũng vô cùng nhẹ nhàng, chiếc cầm gãy gò của hắn lướt qua tóc Chu Phi, hờ hững hỏi:

– Vậy cô làm thế này là có ý gì, thử thách xem ta có tự trộm hay không sao?

Vọng Xuân Sơn trong tay Chu Phi vung lên, đâm liên ba tên Bắc quân vây tới, nàng nghe thấy ý phản nộ trong lời Tạ Doãn thì không hiểu sao lại có chút vui vẻ “chơi ngược lại được một phần”.

Có điều Chu Phi không nói gì, chỉ nhét đồ vào tay Tạ Doãn rồi rút ngón tay mình bị hắn nắm đến đỏ bồng ra, nhìn hắn.

Một người, không thể lâm trận bỏ chạy trên chiến trường của chính mình.

Mà vật này, ký thác lời hứa sinh tử, nặng như tính mạng bản thân ta.

Một mạng này giao cho người, còn một mạng, ta muốn dùng để châu chấu đá xe.

Đâu vào đó.

Núi xa mờ mờ, ráng trời đỏ máu.

Nàng xoay người hướng về phía quan binh như thác lũ.

Tạ Doãn không dẫn được cái lạnh từ trong xương toát ra ngoài nhưng hồn vía như thiêu như đốt.

Đúng lúc này, một tiếng ngựa hí cao vút vang lên trong tiếng đao kiếm khắp núi... nơi đây đều là đường núi gập ghềnh khúc khuỷu, là ai cưỡi ngựa?

Sau đó trong không khí vang lên một tiếng kêu bén nhọn, một thanh mâu sắt to cỡ cổ tay thiếu nữ bị xem như mũi tên bắn qua, đóng đinh một Bắc quân có dáng dấp thủ lĩnh trên mặt đất, găm vào đất nửa thước, đuôi dài vẫn rung động không thôi.

Mái tóc dài tán loạn của Lâm Hạo bết vào thái dương, ngó người nhìn chăm chăm mâu sắt run lên này một lát, khẽ kêu như điên:

– Sư, sư thúc...

Sau đó hần chợt xoay đầu qua chỗ khác, chỉ thấy một đội người võ công cao cường như tách biển ngược dòng người giết tới, nơi họ đi qua ngạo nghễ vô song, trực tiếp phá vòng vây Bắc quân ra một lỗ hổng.

Không biết là ai kêu lên:

– Đại đường gia!

Ba chữ này lập tức như dầu đổ vào nước sôi, bùng nổ, Cốc Thiên Toàn tức khắc như gặp đại địch, không để ý gì nữa, ba chân bốn cẳng vọt tới cạnh Tào Ninh:

– Vương gia!

Sắc mặt Tào Ninh nghiêm lại:

– Đích thân Lý Căn Dung?

– Đúng vậy.

Cốc Thiên Toàn huýt dài một tiếng, tất cả Bắc Đẩu đều tụ tập quanh “mặt trăng” đặc biệt tròn là Tào Ninh, quang cảnh hai mươi năm trước, dư uy lần ám sát cố đô chấn động Cửu Châu ngày đó như vẫn còn hiện hữu!

Lục Dao Quang cũng phi thân lui về:

– Vương gia, dầu chỉ là mười mấy kẻ giang hồ không đáng lo, nhưng vẫn mời ngài di giá trước đến nơi an toàn...

Tào Ninh khoát tay ngắt lời ông ta.

Trong cơ thể công kênh của Bắc Đao vương ẩn chứa sự khéo léo mà người thường không tưởng tượng nổi, đầu óc hăn ta thực giống như một lưới dây trện hiểm ác móc nối từng vòng với nhau, hăn ta lướt qua đám người Lục Dao Quang, ánh mắt nhìn những kẻ Hành Tẩu Bang cực kỳ nổi bật, thành linh ra lệnh:

– Quân tiên phong rút về, cung tiễn thủ chuẩn bị!

Lục Dao Quang ngẩn ra, nhất thời không rõ hăn ta muốn làm gì.

– “Trời diệt Sở ta, không phải lỗi tại ta không chiến.” (1)

(1) Câu của Hạng Vũ trước khi tự sát, câu này có nhiều phiên bản, các phiên bản đều có nghĩa như nhau, chỉ khác ở mặt chữ.

Tào Ninh khê cảm thán trong đám người vẫn đang ù ù cạc cạc, kẻ đó vung tay lên, nghiêm nghị nói:

– Tập trung quân tinh nhuệ, xung phong hướng về dưới núi, lập tức xuống núi.

Đám người Cốc Thiên Toàn ban đầu còn sợ vị vương gia trẻ tuổi này quá coi thường Lý Cẩn Dung nhưng nghe xong mệnh lệnh này thì đều không hiểu ra sao. Vương gia làm vậy không phải quá coi thường mà là quá coi trọng rồi.

Dù Lý Cẩn Dung đưa tới là tinh nhuệ chân chính của 48 trại thì bất quá cũng chỉ hơn trăm người, vương gia nắm mấy vạn Bắc quân trong tay,

lại thành linh lui về phòng ngựa truy kích khi ở trước mặt hơn trăm người hồi mã thương (2), còn lui rất khí thế!

(2) Hồi mã thương: tên một tuyệt chiêu trong thương pháp, giả vờ thua sau đó quay lại đánh bất ngờ lúc địch không phòng bị, ở đây ví von với nhóm Lý Cần Dung bỏ đi rồi bất ngờ quay lại.

Không thể tưởng tượng nổi!

Nhưng vương gia suy cho cùng vẫn là vương gia, ngài ra lệnh thì đừng nói là lui lại, dù bảo họ tự sát tập thể ngay tại chỗ, họ cũng không thể trái lệnh.

Bắc quân lập tức chuyển hướng lưỡi đao, được ăn cả ngã về không, dốc toàn lực ép về phía đám Lý Cần Dung.

Dù là một đám nhất lưu cao thủ cũng không dám khinh thường, lập tức bị Bắc quân tản ra, chỉ có thể từng người ứng chiến, chiến cuộc tức khắc trở nên kịch liệt...

Chuyện sau đó, Chu Phi không còn nhớ nữa.

Trước mắt nàng tối sầm lại, lòng nghĩ rằng không thể ngã xuống nhưng thân thể lại không nghe sai khiến, trường đao chia xuống đất, vừa vịn chống đỡ nàng, nàng cứ đứng như vậy mà hôn mê.

Ảnh do em leuyenhoanghanh des, ảnh gốc do down quá lâu nên quên mất của artist nào, ai biết xin vui lòng để lại thông tin để mình bổ sung.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Thế Cuộc Hồn Loạn

Chu Phỉ cảm giác mình mơ một giấc mơ rất dài.

Tựa như bắt đầu từ khoảnh khắc Lý Căn Dung đột nhiên gọi nàng và Lý Thịnh vào Tú Sơn Đường, dù xuống núi hay gặp những người những việc kia đều là ảo tưởng tự nàng nghĩ ra. Bừng tỉnh mộng, mở mắt, nàng vẫn đang trong căn phòng nhỏ của mình thấp thoáng bóng trúc xanh, ván giường luôn ẩm ướt quanh năm suốt tháng, cái ghế dựa ngã không ai dựng dậy, trên bàn bày lung ta lung tung một đồng hồ hữu dụng và vô dụng, bút nghiên dùng xong không bao giờ rửa ngay lập tức lâu ngày nổi mốc meo, sắp mọc lên những ô nấm xinh xắn, nóc nhà có mấy miếng ngói lung lay để nàng có thể nhảy lên bỏ trốn bất cứ lúc nào...

Mãi đến khi nàng ngửi được một mùi thuốc gay mũi...

Chu Phỉ vừa thử nhúc nhích là cảm giác như vai mình bị ai đó tháo xuống, kéo theo ngực và cánh tay đều đau đớn khó nhịn, nàng không kìm được rên khẽ, vô tình quơ sang bên cạnh thì đụng phải thứ gì đó lạnh lẽo.

Vọng Xuân Sơn.

Ký ức hỗn loạn nổ ầm một tiếng trong đầu nàng, sắp xếp chỉnh tề rành mạch đầu đuôi gốc ngọn, Chu Phỉ ngồi bật dậy... nhưng không được, nàng ngã phịch xuống gối, suýt hôn mê lần nữa.

Lúc này, cửa “két” một tiếng mở ra, một cái đầu lén lén lút lút thò vào, nhìn dáo dác rồi tự cho rằng mình nói rất nhỏ lên tiếng:

– Chưa tỉnh, thấy không có động tĩnh gì.

– Lý...

Chu Phi mới phát ra một tiếng, cổ họng giống như bị cái rìu cùn nào đó chẻ ra, nàng chịu đựng vết thương đau, ép mình tỉnh táo lại mới nói:

– Lý Nghiên, cắt qua đây.

Lý Nghiên “ôi chao” một tiếng, suýt ngã nhào nơi bậc cửa, nghe tiếng bèn vội vã đi vào:

– A Phi!

Cái tật gào to của con nhóc này chắc hẳn không phải là biểu hiện của chưa chín chắn hay không hiểu chuyện mà là bản tính.

Chu Phi vừa nghe muội ấy rống to là đau đầu, may mà có một giọng quen thuộc khác giải thoát nàng:

– Lý đại trạng, còn kêu nữa là vá miệng muội lại!

Lý Nghiên:

– ...

Chu Phi giật mình, nhìn theo hướng âm thanh thì thấy Lý Thịnh xa cách đã lâu.

Lý Thịnh đã sửa sang lại diện mạo như ăn mày của mình, nhưng hẳn chỉ tẩy được tro bụi chứ không tẩy được nét tiêu tụy hốc hác, chút thịt mềm mại trên khuôn mặt thiếu niên đã héo khô, hiện ra khung xương rắn chắc mang dáng dấp nam nhân, thoạt nhìn hơi xa lạ.

Lý Thịnh xa lạ thận trọng gật đầu với nàng, không nhanh không chậm theo sau Lý Nghiên bước vào.

Hai lớp da miệng Lý Nghiên hầu như không đủ phát huy, tung bay lên xuống không kịp thở, nói với Chu Phi:

– Tỷ, nếu không nhờ Lý Thịnh gặp cô cô, họ chạy về kịp thì bây giờ hài cốt của chúng ta đã nổi giòi rồi!

Chu Phi bị lời nói có tầm nhìn xa của muội ấy làm nổi da gà.

– Bọn khốn gian tà thối nát ngụy triều chạy cũng nhanh lắm, tương lai nếu rơi vào tay cô nãi nãi đây, nhất định sẽ chặt chúng bỏ vào nồi nấu cho chó ăn...

Chu Phi vô cùng khó khăn moi ra tin tức hữu dụng trong những lời linh tinh của muội ấy:

– Muội nói Tào Ninh...

– Chạy rồi!

Lý Nghiên giận nhưng không chỗ phát tiết, nói:

– Tên béo kia cả đồng thịt mỡ vậy mà chạy nhanh hơn khí, người của cô phụ đã đến dưới núi rồi mà vẫn để chúng chạy thoát!

Chu Phi:

– ...

Nàng đang cố vịn Vọng Xuân Sơn muốn ngồi dậy, nghe lời này thì đơ ngay tại chỗ, choáng váng hỏi:

– Ai? Người của cha tỷ?

Lý Thịnh im lặng rót một ly nước, duỗi hai ngón tay xách sau cổ Lý Nghiên kéo ra, đưa ly cho Chu Phi, ánh mắt quét qua thanh trường đao lạ.

– Cám ơn.

Chu Phi nhận lấy, hơi dừng lại một chút, bổ sung:

– ...Ca.

Lý Thịnh vén vạt áo ngồi xuống chiếc ghế tre nhỏ bên cạnh, giải thích mạch lạc rõ ràng:

– Hành Tẩu Bang luôn có liên hệ với triều đình Đại Chiêu, lần này Hành Tẩu Bang đi trước, bên phía nam nổi gót xuất binh theo, dọc đường bọn huynh chạy về đúng lúc gặp phải người của cô phụ. Muội biết Phi Khanh tướng quân Văn Dục không?

Chu Phi không chỉ biết, còn quen nữa.

– Bọn huynh chân nhanh nên đi trước, nhóm Văn tướng quân theo sau, một trên một dưới, vừa vặn có thể bắt gọn Tào lão nhị như bắt ba ba trong hồ, không ngờ bọn huynh mới xông tới thì Tào lão nhị như phát hiện ra gì đó, dùng hư chiêu trực tiếp lao thẳng xuống núi, suýt tí nữa... Vẫn là để chúng chạy rồi.

Giọng Lý Thịnh vô cùng bình tĩnh nhưng hai tay đặt trên đầu gối, bốn ngón bấm trên ngón cái chính mình, giống như mượn nó để bình tâm lại, hẳn hơi dừng một chút rồi nói tiếp:

– Không bắt được cũng không sao, món nợ này chúng ta sớm muộn cũng đòi lại.

Lý Nghiên lí nhí nói:

– Lúc huynh chưa về, các trạm gác từ trên xuống dưới của chúng ta có tổng cộng hơn 670 người, giờ chỉ còn lại khoảng trăm. Các tiền bối ở lại trong 48... 47 trại thương vong quá nửa.

Lý Thịnh sửa lại:

– Bảy tám phần mười.

Chu Phi đã dự liệu được, bằng không thì loại mặt hàng cả vạn năm cũng không xuất sư nổi như Lý Nghiên lúc đó chắc chắn sẽ không xuất hiện trên tuyến đầu. Thế nhưng bây giờ nghe Lý Thịnh nói, nàng vẫn giật mình kinh hãi.

Nhất thời, ba người trong phòng đều không lên tiếng.

Qua một lát, Lý Thịnh chuyển đề tài, nói:

– Cô cô về rồi, mấy việc này mọi người không cần nghĩ nhiều, huynh nghe nói cô phụ qua một thời gian cũng sẽ về.

Chu Phi cuối cùng cũng nghe được ít tin tốt, mắt sáng lên:

– Thật ư, cha sắp về nhà?

Nhưng Lý Thịnh không thấy thoải mái chút nào, gạt đầu qua loa rồi cau mày nói:

– E là sắp chiến tranh rồi.

Dù rất nhiều người cho rằng Tào gia danh bất chính ngôn bất thuận nhưng họ vẫn đứng vững trên nửa giang sơn phía bắc bốn bề khói lửa, bởi vậy bản lĩnh khác của họ thì chưa biết nhưng bản lĩnh đánh nhau chắc chắn giỏi. Trong khi lúc Kiến Nguyên hoàng đế xuôi nam chỉ là một thiếu niên nhỏ bé hồ đồ, giờ đây đang tuổi tráng niên hùng tâm bừng cháy, được hai đời Lương Thiệu và Chu Dĩ Đường tận tâm tận lực phò tá đã dần hình

thành thế lực, quyết đoán cải cách chế độ quan lại và thuế má, chắc chắn không phải vì muốn an phận một góc.

Nam Bắc hai mươi năm qua tuy miễn cưỡng xem như thái bình nhưng ai cũng biết, hai bên cuối cùng sẽ có một trận chiến, chỉ cần một cái cớ là có thể bùng phát ngay.

Lần chiến tranh trước, hai bên lấy Hành Sơn làm ranh giới.

Lần này, 48 trại thành sợi dây dẫn lửa.

Ngọn lửa chiến tranh sẽ đốt tới Thục Trung ư?

Chu Phi bất giác nhớ tới mật đạo trống rỗng ở Hành Sơn, cảm thấy rất nhiều chuyện trên đời đều giống như đã từng quen biết, từng chuyện từng chuyện đều phẳng phất như phiên bản trong quá khứ.

Nếu đại dương gia về chậm thêm một chút, nơi đây phải chăng cũng chỉ còn lại quần sơn trống rỗng?

48 trại sẽ trở thành một Hành Sơn khác nhà nhà đóng cửa lúc ban ngày?

Còn nữa...

Chu Phi không dám nghĩ phần còn lại.

Văn Dục đến vào lúc mấu chốt này, tuy suýt chặn được Tào Ninh sắp thành lại bại, nhưng đến cũng không khỏi quá trùng hợp.

Phía sau vị Phi Khanh tướng quân này là Chu Dĩ Đường, không phải gã Tào Ninh nàng vừa thấy mặt là muốn đâm chết kia, nàng không thể nào đứng trung lập để phân tích căn kẽ thiện ý và ác ý đằng sau nó.

Lý Thịnh lại nói:

– Bọn Ngô cô nương cũng về rồi. Vốn dĩ muốn cùng đến thăm muội nhưng ban nầy nàng ấy được cô cô mời đi trò chuyện, huynh nghe nói Thần Phi sư huynh...

Chu Phi thở dài.

Động tác bấm ngón tay của Lý Thịnh chợt nhanh hơn ba phần, hồi lâu sau, hần mới thở ra một hơi rất nhẹ, rất kiềm chế, nói:

– Huynh biết rồi, muội nghỉ ngơi đi.

Nói xong, hần đuổi Lý Nghiên đi như đuổi dê, Lý Nghiên vốn chưa muốn đi nhưng bị hần lườm và quát mắng một câu “Luyện công chưa mà đòi ham hố?” thì lập tức ảo não rời đi.

Không biết lần đại loạn này có thể khích lệ muội ấy được bao lâu.

Lý Thịnh dừng ở cửa chốc lát, tay nắm chắc khung cửa, quay đầu ngược sáng, bỗng chốc như phá tan cấm kỵ nào đó, bật thốt nói với Chu Phi:

– Dao của muội rất tốt.

Chu Phi sững sờ, tưởng hần nói Vọng Xuân Sơn, một câu theo thói quen “thích thì huynh cầm đi” đến nơi đầu lưỡi bèn chợt hoàn hồn, nàng thực sự không nỡ bỏ, đành để câu đó xoay vòng vòng trong miệng.

Ngờ đâu câu tiếp theo Lý Thịnh nói là:

– Tư chất và ngộ tính luyện công của muội đúng là mạnh hơn huynh, nhiều năm nay, huynh luôn khổ sở theo đuổi nhưng luôn không đuổi kịp, không cam tâm quá.

Chu Phi:

– ...

Lý Nghiên:

– ...

Hai người một trong cửa một ngoài cửa đều mở to mắt nhìn Lý Thịnh như thấy ma, có cùng kiến giải của đấng anh hùng, cho rằng Lý Thịnh sợ là uổng lộn thuốc.

Lý Thịnh khoát tay không kiên nhẫn, giống như muốn gạt mấy ánh mắt đáng ghét kia đi, gượng gạo nói với Chu Phi:

– Nhưng ngâm nghĩ kỹ, kỳ thực nhiều không cam tâm như vậy, trừ lừa mình dối người ra thì không có tác dụng gì, thứ có tác dụng chỉ có khổ luyện mà thôi. Ngày hôm nay, câu này, muội nghe chớ quá đặc ý, hiện tại muội đi phía trước nhưng 10 năm 20 năm sau thì chưa chắc đâu.

Hắn nói một hơi những lời ghen trong lòng ra ngoài, tuy có cảm giác thoải mái kỳ lạ nhưng cũng có cảm giác xấu hổ khi lộ trần mình trước mặt mọi người, mỗi một chữ của câu cuối cùng đều như mọc cánh bay ra ngoài, bay xong, Lý Thịnh không chờ thêm được một khắc nào nữa, quay đầu đi ngay, hoàn toàn không cho Chu Phi khoảng trống để trả lời.

Lý Nghiên sợ mình biết quá nhiều sẽ bị Lý Thịnh diệt khẩu nên cũng chạy đi như một làn khói.

Đôi huynh muội không đáng tin này ngay cả cửa cũng không đóng cho nàng.

Thương binh Chu Phi trừng mắt với khoảnh sân cô quạnh nhuộm ý thu ngoài cửa chốc lát, bị một cơn gió thổi qua lạnh rùng mình, thực hết cách, đành miễn cưỡng nhồm dậm, lấy trường đao làm gậy, nhích từng bước đi đóng cửa.

Vừa đến cửa, nàng nghe thấy tiếng sáo.

Ổng sáo không tốt, không lên nổi âm cao cũng không xuống được âm trầm, lúc chuyển ngoặt lại hơi khàn, nhưng người thổi rất có tài, không hổ là cao nhân viết tiểu khúc lãng lơ dâm đãng có thành tựu, nhạc cụ cầu thả đến đâu vào tay hẵn cũng có thể hóa thứ tầm thường thành thần kỳ, cầm một thứ đồ cầu thả như vậy, thỉnh thoảng cũng có thể ra vẻ thành thạo điêu luyện, lộ chút láu cá không ảnh hưởng gì.

Chu Phi dựa khung cửa, ngẩng đầu nhìn, thấy Tạ Doãn đang ngồi ngay ngắn trên chạc cây, dựa vào một cành cây vô cùng nhàn nhã, buông lơ theo gió, cực kỳ thích ý.

Chu Phi chờ hẵn thổi xong một khúc từ đầu tới cuối mới hỏi:

– Khúc gì thế?

– Trong lầu ly hận sinh ly hận.

Tạ Doãn cười nói:

– Dọc đường nghe người ta hát bao nhiêu lần rồi, sao còn hỏi?

Chu Phi cẩn thận suy nghĩ, hình như đúng là một đoạn trong “Ly hận lâu”, chỉ là người khác thổi kéo đàn hát đều là gió thảm mưa sầu sinh ly biệt, còn đến chỗ hẵn thì giai điệu nhẹ nhàng, thậm chí mấy âm cuối còn vô cùng dí dỏm, thành ra không giống “ly hận” mà giống “cút xéo” hơn nên nàng nhất thời không nghe ra.

Tạ Doãn mỉm cười nhìn Chu Phi, hỏi:

– Ta tới thăm cô, khuê phòng của cô nương có cho vào không?

Chu Phi:

– Không cho.

Tạ Doãn nghe vậy, tung người từ trên cây nhảy xuống, cọt nhả khép ống tay áo dài, làm bộ làm tịch chấp tay nói:

– Haiz, dạo này tai không tốt lắm, cứ nghe sót chữ hoài. Nếu cô nương đã có lời mời, tại hạ từ chối thì thất kính, đa tạ đa tạ.

Chu Phi:

– ...

Tạ Doãn ngông nghênh vào phòng dưới ánh mắt sững sờ của nàng, tiện thể cầm lấy trường đao trong tay nàng, nắm cổ tay nàng kéo đến bên giường, đảo khách thành chủ, nói:

– Nằm xuống nằm xuống, với giao tình của hai ta, cô hà tất ra cửa nghênh đón?

Miệng mồm hăn đề tiện nhưng ánh mắt lại rất quy củ, không nhìn loạn xung quanh – mặc dù phòng Chu Phi đúng là không có gì hay để nhìn.

Chu Phi yên lặng quan sát chốc lát, chợt phát hiện hăn có một đặc điểm vô cùng thú vị, đó là càng vào lúc trong lòng có tâm sự, không dễ chịu thì hăn càng thích nghịch da mặt của mình, ngược lại, lúc tâm trạng thoải mái thì hăn có thể nói vài câu tiếng người.

Tạ Doãn nhận ra được ánh mắt nàng:

– Cô nhìn ta làm gì? Ta anh tuấn tiêu sái thế này, nhìn nhiều phải trả tiền đấy.

Chu Phi nói:

– Không có tiền, tự người nhìn lại đi.

Tạ Doãn bị cú phản kích của nàng rất có phong cách kể thừa hăn làm sững sờ:

– Cô...

“Cô” hồi lâu, hăn không nói tiếp được, tự mình không nhin được cười trước.

Sau đó hăn dần thu lại nụ cười, nhẹ nhàng vuốt ve ống sáo của mình:

– Cô có gì muốn hỏi ta không?

Chu Phi muốn hỏi nhiều lắm.

Chẳng hạn như, tại sao Tào Ninh có vẻ như rất thân quen hăn? “Thôi Vân Chương” mà Cốc Thiên Toàn nói lại là sao? Nếu trên người hăn mang tuyệt học thì sao trước đây lại bị đám đạo chích giang hồ đuổi chạy trốn chết? Hải Thiên Nhất Sắc mà hăn đang truy tra rốt cuộc là gì?

Nhưng những câu này vọt tới bên mép, nàng lại nuốt xuống hết từng câu một, nàng nhìn ra được, Tạ Doãn hỏi câu này chỉ vì thực sự giấu không nổi nữa chứ không hề muốn nói, chắc chắn đã chuẩn bị sẵn đầy bụng những lời nói xằng nói xiên để gạt nàng, hỏi cũng như không.

Hồi lâu, Chu Phi hỏi:

– Sắp chiến tranh ư?

Ánh mắt u tối không rõ của Tạ Doãn nhìn nàng, dường như kinh ngạc khi nàng đưa ra câu hỏi như vậy, qua một lát hăn mới đáp:

– Tào Ninh không phải con trai hoàng hậu.

Chu Phi:

– ...

Tạ Doãn hỏi một đằng đáp một nẻo, nàng nhất thời nghe không hiểu quan hệ nhân quả bên trong.

Tạ Doãn nói:

– Tào Trọng Côn soán vị lên ngôi nên trước đây không hề chú ý, nạp một kỹ nữ làm phòng ngoài, khi mang thai Tào Ninh mới đón về làm thiếp, việc này không vẻ vang gì nên Tào phu nhân năm đó tức hoàng hậu trong cung Bắc triều bây giờ rất không vui. Nữ nhân kia sinh Tào Ninh xong liền bỏ mạng, Tào Ninh mang bệnh từ trong bụng mẹ, từ nhỏ thân hình diện mạo đã khác với người thường, cô cũng thấy rồi đấy. Rốt cuộc do hãn ta bẩm sinh không khỏe hay do có người động chân động tay thì không biết. Nghe nói vì xuất thân và tướng mạo của hãn ta nên từ nhỏ hãn ta không được Tào Trọng Côn yêu thích, chính Tào Trọng Côn cũng không muốn nhận đứa con này... Nhưng hãn ta lại cứ không phải kẻ tầm thường, có năng lực nhìn qua là nhớ, mười mấy tuổi đã từ biệt phụ thân, xin vào rèn luyện trong quân đội, Tào Trọng Côn không thích hãn ta, đại khái là hãn ta có chết, ông ta cũng không đau lòng, cho nên cứ mặc theo ý hãn ta, ai dè hãn ta tuy không thể tập võ nhưng rất giỏi binh pháp, liên tiếp lập công, uy vọng trong quân rất cao.

Chu Phi vẫn ù ù cạc cạc, nghe những bí sự cung đình này có hơi cổ sức.

Tạ Doãn nói:

– Tào Ninh nhờ quân công mà lọt vào mắt Tào Trọng Côn, Tào Trọng Côn biết mình đang cơ thế nào nên luôn nắm chặt binh quyền trong tay, ông ta không sợ nhi tử có quân công, nhưng thái tử sợ. Cô nhớ mấy năm trước từng có lời đồn Tào Trọng Côn bệnh nặng không? Khi đó Bắc Đẩu mượn cơ hội gây khó dễ, triều đình Bắc triều cũng bị thanh tẩy một lượt,

mọi người đều biết đó chỉ là nguy để thăm dò, nhưng ta nghi đó là sự thật, số tuổi nguy để rành rành ra đấy, ông ta có thể leo lên ngôi cửu ngũ chí tôn không có nghĩa là ông ta có thể trường sinh bất lão. Nếu cô là thái tử, có một đệ đệ mình đầy quân công thì cô sẽ nghĩ gì?

Chu Phi cuối cùng loáng thoáng hiểu được một chút:

– Ý người là...

Tạ Doãn nói:

– Thái tử không tha cho hãn ta, ngược lại, Tào Ninh cũng chưa chắc không có ý gì với thái tử, lần này chỉ huy xuôi Nam đến Thục Trung, Tào Ninh nhìn như xám xịt trắng tay trở về, nhưng trải qua trận này, nếu Nam Bắc vì thế khai chiến thì với hãn ta mà nói là lợi ích khổng lồ. Mặt khác, phía Đại Chiêu tuy cũng muốn giành lại đất Bắc, quay về cố đô, nhưng động thủ bây giờ chưa chắc là thời cơ tốt, do một là tân chính vừa mới thấy thành tựu, đang lúc tích lũy lực lượng, hai là một khi Tào Trọng Côn chết, tân hoàng thượng vị ở cố đô thì phương bắc ắt có một phen hỗn loạn, đến lúc đó nhân cơ hội ập vào, chẳng phải càng ổn thỏa hơn sao? Cam Đường tiên sinh quen dùng thủ đoạn mưa thuận gió hòa, so với toàn lực khai chiến thì ông ấy càng muốn chờ đợi thời cơ, khơi ra nội loạn Bắc triều hơn.

Chu Phi mím môi.

Tạ Doãn quá thông minh, nàng mới hỏi một câu mà hãn đã nhìn rõ nỗi lo ngại đè nén trong lòng nàng, nhẹ nhàng dăm ba câu đẩy tảng đá ấy đi.

Chu Phi hỏi:

– Người không cảm thấy ta nghĩ quá nhiều sao?

Tạ Doãn lắc lắc cười:

– Khấu Đan và Mã Cát Lợi lần lượt phản bội, cô đang bị trọng thương mà chịu gửi gắm những thứ này cho ta... ta cảm thấy cô nghĩ quá ít.

Hắn vừa nói vừa đặt gói lụa nhỏ ngày hôm đó Chu Phi nhét vào tay hắn bên gối nàng:

– Được rồi, cuối cùng ta cũng có thể thành công thoái lui, vật về chủ cũ, đưa cho cô, đỡ cho lát nữa Ngô tiểu thư qua, cô không có gì để bàn giao.

Tạ Doãn nói xong giống như bỏ được một gánh nặng, đứng dậy định đi:

– Năm đó ta hỏi tên cô, ca ca cô không vui, bây giờ còn quấy rầy cô nghỉ ngơi tiếp thì hắn qua đánh ta mất, ta đi đây.

Chu Phi gọi hắn lại theo tiềm thức:

– Nè...

Tạ Doãn dừng bước, cặp mắt, ánh mắt ấy trong phút chốc gần như là dịu dàng.

Chu Phi không muốn để hắn đi, vì còn rất nhiều chuyện chưa hỏi xong, chẳng hạn như hắn vốn dĩ là cao thủ, xuất phát từ nguyên nhân gì lại luôn giấu giấu giếm giếm, tại sao ngày hôm đó lại thành tình để lộ?

Vì cứu nàng sao?

Câu nói kia trong bóng đao ánh kiếm “kỳ thực ta có thể mang cô đi” cùng với ngón tay trên mặt nàng ở trấn Xuân Hồi...

Chu Phi nhìn Tạ Doãn, đột nhiên hơi uất ức, vì nàng thực không biết nên mở miệng thế nào, trong khi tên khốn Tạ Doãn hình như định vờ không xảy ra gì cả!

Tạ Doãn:

– Chuyện gì?

Chu Phi nhin hồi lâu mới ép ra một câu:

– Người đang nghỉ chỗ nào?

– Trong phòng khách của trại các cô.

Tạ Doãn cười híp mắt nói:

– Nơi này quả nhiên tốt, lúc thu đông vô cùng thoải mái, ta định chây ì thêm một thời gian, cô dưỡng thương mau mau chút, dưỡng xong thì đưa ta đi làm quen phong cảnh Thục Trung.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Từ Biệt

Ánh mắt Chu Phỉ vô cùng kỳ lạ nhìn chăm chăm Tạ Doãn.

Tạ Doãn hỏi:

– Lại làm sao?

Chu Phỉ hơi chần chừ, cảm giác có lẽ mình nằm lâu nên huyết thái dương co giật đau đau:

– Ta luôn cảm thấy đây không giống như những lời người sẽ nói.

Tạ Doãn cười to:

– Vậy ta sẽ nói gì? Mau dưỡng cho mập để làm Đao vương phi của ta à?

Chu Phỉ:

– ...

Tạ Doãn vừa cười vừa đi ra ngoài, tay siết chặt cây sáo rơm, cà lơ phất phơ chấp sau lưng, trong nháy mắt, Chu Phỉ chợt cảm thấy đầu ngón tay hần hơi đỏ, mu bàn tay nổi màu xanh trắng bệnh tật, giống như mới được xách ra khỏi hầm băng.

Chu Phỉ bật thốt:

– Tạ đại ca, người không sao chứ?

Không biết có phải ảo giác của nàng hay không, bước chân Tạ Doãn hình như hơi khựng lại.

Nàng vịn cột giường, lão đảo đứng dậy:

– Vả lại, ta vẫn chưa nói xong, hôm đó người nói với ta, trong túi vải này có một vật rất quan trọng, là chìa khóa của “Hải Thiên Nhất Sắc”, là gì thế?

– Dù sao chuyện này đã bị người có ý đồ khơi ra rồi, nói cho cô biết cũng không sao.

Một chân Tạ Doãn đặt ở ngưỡng cửa, qua loa biếng nhác nói:

– Trong đó chắc có một vật có hoa văn sóng nước, hoa văn sóng nước chính là ký hiệu của “Hải Thiên Nhất Sắc”.

Chu Phi càng nghe càng cảm thấy bất thường, bình tĩnh truy hỏi:

– Là vật nào?

Tạ Doãn trưng vẻ mặt đoan chính đường hoàng như thể hẳn chưa từng viết mấy tiểu khúc lãng lơ dâm đãng, trả lời:

– Đồ của nữ tử, sao ta lục lọi được? Tự cô tìm là biết thôi.

Chu Phi từng bước ép sát:

– Không phải người luôn truy tra “Hải Thiên Nhất Sắc” ư?

Ngay cả nhìn cũng không nhìn một cái sao?

Tạ Doãn:

– ...

Hắn đột nhiên phát hiện mấy ngày nay nàng thông minh hơn không ít, biết nói bóng nói gió rồi!

Chu Phi:

– Còn nữa...

Nàng vẫn chưa nói còn gì nữa thì trước mắt chợt hoa lên, Tạ Doãn thoáng cái đã đến trước mặt nàng, bất ngờ đưa tay quét qua huyệt ngủ của nàng.

Chu Phi một là bản thân đứng cũng rất vất vả, không kịp tránh, hai là thiếu phòng bị hẳn, mắt nàng đầu tiên là kinh ngạc mở to, sau đó bất lực khép lại, bị hắn đánh ngã không chút kháng cự.

Tạ Doãn nhẹ nhàng đón được nàng, cẩn thận bế nàng đặt trở lại, lẩm bẩm:

– Gấu con ở đâu ra nhiều “còn nữa” thế, ta còn tưởng cô có thể nhịn thêm được hai ngày.

Hắn đưa tay muốn khều trên mũi Chu Phi một cái, nhưng tay đưa ra lại cứng đờ giữa không trung, vì hắn nhận ra tay mình đang run lẩy bẩy không tự chủ được, hàn khí giữa ngón tay lạnh buốt, bên trên là hơi nước dồi dào trong núi, hầu như sắp đóng thành một làn sương mỏng.

Nụ cười trên mặt Tạ Doãn cũng dần dần đông cứng, hắn rút bàn tay lạnh đến tái xanh về, hai tay nắm lại, giống như người lữ hành đi giữa trời đêm băng tuyết nơi xứ bắc, thổi khí vào lòng bàn tay, chà xát.

Nhưng như vậy cũng vô ích, vì hắn phát hiện ngay cả hơi thở của mình cũng bắt đầu trở nên lạnh lẽo.

Đang là buổi trưa, thời khắc ấm áp nhất trong ngày, ánh mặt trời hừng hực lách qua cây cổ thụ trước cửa sổ, đâm thủng qua mắt cửa sổ ủa vào, nhưng dường như tất cả đều tránh hẳn, một chút hơi ấm nhỏ nhoi cũng chẳng thể dính vào hẳn.

Tạ Doãn chợt hơi hồi hận khi đi chuyển này, ông sáo dần chuyển động giữa những ngón tay thon dài, hẳn không khỏi để tay lên ngực tự hỏi: “Mày đi chuyển này làm gì chứ?”

Biết rõ bất luận Chu Phi hỏi gì, hẳn đều không thể nói thật mà còn cố ý chạy tới gặp nàng, khích nàng hỏi, đúng là ăn no rừng mỡ.

Tạ Doãn trầm tư chốc lát, cảm thấy ngoại trừ mình bẩm sinh muốn ăn đòn thì việc này đại khái chỉ có một cách giải thích. Hẳn thật sự rất mong Chu Phi sẽ không nhin được mà hỏi, không nhin được mà quan tâm, như vậy, hẳn sẽ có ảo giác rằng mình “có trọng lượng” trong lòng người khác.

Chút tâm tư xấu xa quái đản này dễ hiểu và rõ ràng như vậy, đừng nói người ngoài, ngay cả chính hẳn cũng tỏ tường.

Tạ Doãn không khỏi cười tự giễu, xoay người ra khỏi gian phòng ấm áp, hẳn rất muốn tiêu sái rời đi, nhưng từng bước từng bước, phía sau như có thứ gì luôn kéo hẳn lại, cảm dỗ hẳn quay đầu nhìn lần nữa. Cuối cùng Tạ Doãn vẫn kìm lòng không đặt, dừng chân quay đầu, nhìn về mặt Chu Phi an bình ôm thanh trường đao có nguồn gốc ba đời như ôm thứ gì yêu quý lắm, dung nhan áp vào hung khí để ngủ lại vô cùng vô tội.

Đôi mắt Tạ Doãn tựa như bị khuôn mặt thiếu nữ kia thu lấy.

Nàng mạnh mẽ áp giải hẳn ra khỏi lao tù tăm tối dưới lòng đất, cuốn hẳn vào những con sóng phiến toái đợt này chưa qua đợt sau đã đến, ép hẳn cười to, giận dữ, cặn lòi...

Nhưng cả thế gian bụi trần bay lượn, mà hạt bụi hắt lại sắp kết thúc rồi.

Ầm ỉ xong một tràng oanh oanh liệt liệt, Chu Phi quay về gian phòng nhỏ giữa núi dưới bóng cây xanh mát của nàng, còn hắt vẫn phải về nương tựa cùng bạch cốt huynh.

Không thể lưu luyến nữa.

Tạ Doãn ép bản thân không nhìn Chu Phi, nhẹ nhàng khép cửa giúp nàng, tay áo vung lên một tràng gợn sóng trong sắc xanh trời, như cát mịn rơi vào nước, chẳng mấy chốc, hắt đã không còn bóng dáng.

Đợi khi Văn Dục truy kích Tào Ninh quay về, kinh ngạc nghe tin Tạ Doãn ở đây, muốn tìm thì hắt đã như cơn gió thổi qua không còn dấu vết.

Chạng vạng, Lý Căn Dung cuối cùng cũng dành ra được chút thời gian đến thăm Chu Phi.

48 trại gần như thành một bãi hoang tàn, bà vừa chạy về là ai nấy đều giống như tìm được chỗ dựa, thả lỏng một hơi liền đổ gục tập thể.

Lý Căn Dung không có cả thời gian để bi thương bởi khung cảnh tan hoang trước mắt, đủ chuyện to nhỏ đều ập tới.

Người đợi quyết định của bà xếp hàng dài từ Trường Lão Đường tới sau núi, bà phải tra rõ số người chết, phải bố trí tốt cho những người còn đứng còn đi lại được, rồi phải xây dựng lại phòng ngự trong trại. Dưới núi có Văn Dục tay trắng trở về và đại quân Nam triều của ông phải dàn xếp, có bách tính bỗng dưng bị liên lụy chờ đại đương gia 48 trại lộ diện cho họ chút cảm giác an toàn...

Khi đèn dần dần được thắp sáng, Lý Căn Dung mới cho lui hết, kéo toàn thân uể oải đẩy mở cửa phòng Chu Phi.

Bà châm một ngọn đèn nhỏ, nhìn Chu Phi dưới ánh sáng mờ mờ. Chu Phi giống như bị chút động tĩnh này làm kinh động, muốn tỉnh dậy, vô thức cau mày, siết chặt chuôi đao.

Lý Cẩn Dung nhìn rõ thanh đao không biết nàng lấy từ đâu ra ấy, con người chột co lại – thanh đao đó và thanh đao năm xưa Lý Chủy dùng giống nhau như đúc.

Hai chữ “truyền thừa”, đúng là quá kỳ diệu.

Lý Cẩn Dung nhẹ nhàng ngồi bên giường, vén một lọn tóc trên trán Chu Phi, thấy trên trán nàng có một vết thương đã kết vảy, có chút đáng thương, bà thở dài, ánh mắt dịu lại, nhẹ nhàng nắm cổ tay Chu Phi, muốn thăm dò thương thế của nàng.

Mạch môn chính là một trong những chỗ quan trọng nhất trên cơ thể, đầu ngón tay Lý Cẩn Dung vừa chạm tới, Chu Phi liền giật mình tỉnh lại.

Vẻ mặt vốn hơi dịu dàng của Lý đại đương gia thu về trong nháy mắt, ngón tay bà nắm chặt mạch môn của Chu Phi, mặt không cảm xúc, ra lệnh:

– Đừng lộn xộn.

Tuy Chu Phi gần một năm chưa gặp Lý Cẩn Dung nhưng sự phục tùng trong xương cốt vẫn còn, lập tức không dám động dậy.

Lý Cẩn Dung chột cau mày, đẩy một chút chân khí vào mang tính thăm dò, ngờ đâu lập tức bị dội ngược. Lần này Chu Phi sức cùng lực kiệt bị thương hôn mê, Khô Vinh chân khí vận chuyển tới cực hạn trong cơ thể nàng lại được một lần tôi luyện thay da đổi thịt, càng lúc càng mạnh mẽ, hơi đung vào sẽ lộ ra răng nanh duy ngã độc tôn.

– Nội thương dưỡng một thời gian là được, Mã Cát Lợi hạ thủ lưu tình rồi.

Lý Căn Dung rút tay về, hỏi:

– Nhưng nội lực của con là sao thế? Ở bên ngoài đã gặp ai?

Chu Phi nôn nóng muốn biết tại sao Tạ Doãn đột nhiên đánh ngất nàng, bây giờ hẳn đã đi đâu, nàng hầu như đứng ngồi không yên.

Nhưng đại đương gia hỏi không thể không trả lời, nàng đành nhanh chóng kể lại một lượt đơn giản chuyện gặp Đoàn Cửu Nương trong thành Hoa Dung. Đương nhiên, bỏ bớt chi tiết nhỏ bà điên ấy tự xưng là “bà ngoại” của nàng.

Năm xưa ám sát Tào Trọng Côn thất bại, Đoàn Cửu Nương cắt đứt liên hệ với 48 trại, bản thân Lý Căn Dung đã có một đồng chuyện sút đầu mẻ trán, không quan tâm nhiều đến tung tích Đoàn Cửu Nương nữa. Khô Vinh thủ là nhân vật nào, ngang dọc thế gian, mấy ai xứng là đối thủ, đâu cần người khác chăm sóc?

Không ngờ bà ấy lại tự mình nhốt mình, vây khốn cả đời.

Chu Phi thấy Lý Căn Dung dăm chiêu, bèn tận dụng hỏi:

– Mẹ, vị Tạ đại ca cùng theo tụi con về...

Lý Căn Dung nhướng mắt, Chu Phi bỗng chợt dạ, không tự chủ dờn tầm mắt.

Kế đó, Chu Phi lại thấy mình kỳ cục, thầm nhủ: “Mình tự dưng chợt dạ cái gì?”

Thế là nàng lại kiên trì đối diện với ánh mắt sắc bén của Lý Căn Dung lần nữa.

– Tạ... đại ca?

Lý Cẩn Dung hơi nghiêng răng nghiêng lợi, một mặt là ghi hận tiểu tử này năm xưa quấy rối, mặt khác là biết lý do Văn Dục lật tung từng người một ở Thục Sơn, hai chữ “đại ca” thốt ra từ miệng bà khiến Chu Phi bỗng đứng rùng mình.

Lý Cẩn Dung trừng nàng:

– Con biết hẳn là con cô của Ý Đức thái tử không?

– Dạ biết, Đoan vương, quanh năm bỏ nhà trốn đi, bình thường dân hai cọng râu dê, tự xưng “Thiên Tuế Ưu”, bán tiểu khúc kiếm sống.

Trước tiên Chu Phi dùng dăm ba câu nói đơn giản về Tạ Doãn, sau đó đảo mắt nhìn sắc mặt Lý Cẩn Dung, dò xét nói:

– Tuy... ơ, năm đó hẳn xông qua sông Tây Mạc là vô cùng đáng đánh, nhưng cũng chỉ là chạy vật cho người ta, lần này may mà có hẳn...

Chu Phi mới tỉnh lại, không khai báo rõ dọc đường mình đã gây ra họa gì, lại chần chừ do dự lo cho một người ngoài trước.

Lý Cẩn Dung trước đây luôn lo cái đứa ương bướng thích chống đối, tính tình nóng nảy thúì hoặc như Chu Phi dám nói trở mặt là trở mặt với bà thì tương lai đừng nói chi giả, không gây thù hằn khắp thiên hạ đã là a di đà Phật lắm rồi.

Ai dè lần này, bà lại cảm thụ chân thực cái gọi là “con lớn không thể giữ”.

Lý Cẩn Dung nhất thời không biết mình nên mừng hay nên rầu, rất nhiều cảm xúc xoay vòng vòng trong bà, sắc mặt bà lại càng trầm hơn.

Chu Phi lạnh lợi nuốt câu sau về.

Lý Cẩn Dung nói:

– Hẳn đi rồi. Văn Dục cũng đang tìm hẳn, có điều hẳn không kinh động đến trạm gác, đại khái là đi từ phía sông Tây Mặc.

Chu Phi:

– Cái gì?

– Kêu gì mà kêu!

Lý Cẩn Dung mắng nàng một câu, sau đó đứng dậy, tới lui trong phòng mấy bước, đưa tay ấn ấn giữa chân mày, nói:

– Con cô của tiên thái tử, con biết thân phận này có nghĩa gì chứ?

Chu Phi:

– ...

Lý Cẩn Dung:

– Năm xưa Đại Chiêu xuôi nam, vì để mua chuộc lòng người nên đã giương lá cờ hiệu “chính thống”, bốn chữ “Triệu thị chính thống” chính là nòng cốt cơ bản của hoàng thượng ban đầu. Nhưng nếu bàn về nó thì chi của Ý Đức thái tử danh chính ngôn thuận hơn đương kim hoàng thượng bây giờ. Triệu Uyên hiện tại cũng không dám nói rõ là sẽ truyền ngôi cho nhi tử của mình.

Mắt Chu Phi đảo đảo, nhìn như đang cân nhắc, nhưng căn bản là không nghe lọt tai.

Thái dương Lý Cẩn Dung nhảy lên:

– Chu Phi!

– Con biết rồi.

Chu Phỉ ngoan ngoãn đáp:

– Người ta cứu mạng con, con còn chưa tạ ơn kìa.

Lý Cẩn Dung:

– ...

Không hiểu sao, Chu Phỉ không mạnh miệng tranh luận với bà, bà lại có chút không quen.

Lý Cẩn Dung vốn đã chuẩn bị xong một bụng lời giáo huấn, nhưng thấy vẻ tiều tụy không giấu được dưới bề ngoài ngoan ngoãn của nàng, rõ ràng là đang cậy mạnh, bà không nói tiếng nào, trong nháy mắt cảm thấy như tiểu cô nương của bà đã trưởng thành. Ánh mắt nghiêm nghị của Lý Cẩn Dung bất giác dịu lại, có chút vui mừng, cũng có chút không biết làm sao:

– Bỏ đi, con nghỉ ngơi, qua hai ngày thương thế tốt lên rồi lại khai báo với mẹ dọc đường đã làm những gì.

Chu Phỉ ngoan ngoãn ngời dậy tiền bà.

“Đúng là hiểu chuyện rồi.” Lý Cẩn Dung thầm nhủ, ần ần vai trái không bị thương của Chu Phỉ, nhanh bước rời đi. Bà còn cả đồng chuyện phải xử lý.

Chu Phỉ “hiểu chuyện” dời theo Lý Cẩn Dung, đến khi xác định bà đi xa rồi mới nhảy lên, xoay người nắm lấy Vọng Xuân Sơn, nghĩ nghĩ, lại giấu gói lụa của Ngô Sở Sở vào lòng, nhảy ra ngoài từ bức tường phía sau như một cơn gió. Nàng không vận khí được, lúc rơi xuống đất suýt trật chân, Chu Phỉ hơi nghiêng răng, lén lén lút lút chạy về phía phòng dành cho khách của 48 trại.

Ngô Sở Sở mới tới Thục Trung, lòng đầy tâm sự, đang ngồi ngẩn người, chợt trong viện xẹt qua một cái bóng, dọa nàng ấy hét lên tại chỗ.

Chu Phi:

– Là ta.

Ngô Sở Sở ra sức vỗ ngực:

– Dọa ta chết mất... thương thế của cô sao rồi? Hôm nay ta có ghé thăm cô, nhưng...

Chu Phi không trả lời, vừa tiện tay lấy gói lụa ra nhét cho Ngô Sở Sở, vừa tung người nhảy lên trên đầu tường, nhìn quanh tìm kiếm.

Ngô Sở Sở:

– ...Cô làm gì thế?

– Tìm người.

Chu Phi nhìn một loạt tiểu viện và tiểu trúc lầu dựa núi gần đó, lơ đãng hỏi:

– Phòng cho khách đều ở bên này sao?

Ngô Sở Sở ngược đầu, chưa kịp trả lời thì ngoài cửa có người xông vào, quát:

– Ai?

Lý Nghiên bị kích thích, hiếm khi cố gắng được một lần, kéo ca ca sang thỉnh giáo cả nửa ngày, Lý Thịnh ban đầu còn tận tâm tận lực dạy, kết quả phát hiện muội muội đúng là gỗ mục không thể đẽo, cuối cùng không nhin nổi nữa, phất tay áo bỏ đi, Lý đại trạng thảm thương bị ca ca ruột ghét

bỏ vừa chửi kháy vừa quơ quào loạn xạ, chợt nghe một tiếng cười nhạo, quay đầu liền nhận ra là cục than đen Dương Cẩn.

Lý Nghiên thù mới hận cũ cùng xông lên đầu, lập tức không biết trời cao đất rộng khiêu chiến Dương Cẩn. Dương Cẩn không thèm để ý muội ấy, quay đầu bước đi, Lý Nghiên cứ quẩn lấy không tha, chạy một mạch theo y tới phòng cho khách, còn chưa ra ngô ra khoai gì thì nghe Ngô Sở Sở hét lên, tưởng xảy ra chuyện, bèn vội xông tới xem sao.

Dương Cẩn không tiện xông vào viện của đại tiểu thư như muội ấy, chỉ ôm Đoạn Nhận đao, cau mày đi tới cửa, phòng ngừa bất trắc.

Không ngờ vừa ngáng đầu liền đối diện với ánh mắt Chu Phi.

Lý Nghiên ngược đầu nói:

– Tỷ, tường trong viện tỷ không đủ cho tỷ leo, phải chạy tới tường này à?

Chu Phi không để ý tới muội ấy, nàng nhìn Dương Cẩn, trong lòng chợt nảy ra một ý xấu.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Xuôi Nam

– Đi đi đi đi, chỗ chúng tôi không phải nơi làm từ thiện.

Tiểu nhị mặt nhăn mày nhíu đuôi đám lưu dân quỳ ngoài cửa:

– Tôi nói này các chư vị phụ lão, tôi thấy chư vị đáng thương, nhưng tôi cũng chỉ là một kẻ chạy vặt nhỏ bé, lời tôi nói không có trọng lượng, có thể làm gì đây? Mau đi đi, lát nữa chưởng quỹ nổi cáu lên thì tôi không có gì tốt mà các vị cũng tội nghiệp... qua chỗ khác thử đi!

Mùa đông năm nay, hai triều Nam Bắc tích trữ thế lực hơn ba năm một lần nữa trở mặt, kích khởi chiến tranh, lưu dân từ nam tới bắc như kiến bị ngập hang, ào ào tuôn ra.

Các lão bách tính nơi biên cương, ngày thường luôn bị thế đạo chèn ép, cực khổ trăm bề, gánh vác trên vai cơm ngon áo đẹp của các đại nhân, đến mức phải bán mặt cho đất bán lưng cho trời, bới móc từng chút từng chút thức ăn trong khe đá.

Còn giờ đây, họ trôi nổi trên thế đạo, như lục bình yếu ớt bấp bênh, không nơi bầu vùi, hơi có tí gió thổi cỏ lay là sẽ theo đất vàng khói hiệu (1) cùng bay lên trời.

(1) Khói hiệu: tức 'lang yên – 狼烟', là khói báo động nơi biên cương, được đốt từ phân sói.

Khi chìm khi nổi, khi nổi khi chìm, là thân giun dế, trăm sự trăm đời, không phải đều sống vậy ư?

Khách điểm tên “Đầu Nhất Hộ”, tiền viện là tửu lâu nhỏ hai tầng, phía sau có sân, quả đúng như tên, là nơi khí phái nhất vùng, lưu dân ở cửa cũng đặc biệt nhiều, đám này đi lại có đám khác tới, đuổi cũng đuổi không được.

Tiểu nhị khuyên một đám đi xong, xách ấm đi châm nước cho khách, vài hán tử áo đen dáng dấp như người trong tiêu cục ngồi ở sảnh lớn, bên cạnh đặt một lá cờ, bên trên viết tên tiêu cục là “Hưng Nam”, mấy hán tử ai nấy đều vẻ mặt phong trần, ở giữa là một đôi thiếu niên thiếu nữ da non thịt mềm.

Trong đó sắc mặt vị thiếu niên không tốt, thần sắc bệnh tật, thỉnh thoảng lại ho khan mấy tiếng, không biết là bị thương hay bị bệnh. Hắn liếc nhìn ra cửa, gọi tiểu nhị đến, lấy ra ít bạc vụn, nói với tiểu nhị:

– Người khác thôi kệ đi, nhưng mấy người già yếu trẻ em thì đáng thương quá, tốt xấu gì cũng cho người ta chút đồ ăn, cứ tính vào phần ta.

Thiếu niên chắc là một thiếu gia không biết khó khăn, thỉnh thoảng lên tiếng, mấy tùy tùng bên cạnh muốn ngăn đã không còn kịp, đành nhìn hắn với vẻ mặt không tán thành.

Thiếu nữ cau mày nói:

– Ca!

Tiểu nhị kia cười vui vẻ nhưng không đưa tay lấy tiền, chỉ nói với thiếu niên:

– Đa tạ thiếu gia. Không phải tiểu nhân không biết điều, chỉ là mấy vị ở trọ hẳn cũng là khách đi ngang qua, không thường xuyên ở đây, hôm nay có ngài thiện tâm tội nghiệp họ, mấy hôm sau ngài đi rồi thì họ tìm ai? Chi bằng giục họ mau chóng tìm đường sống mới là chính đạo, trận chiến này còn dài lắm, chỉ mới bắt đầu thôi, chưa đến bước đường cùng nhỉ?

Thiếu gia tiêu cực lần đầu tiên ra ngoài, nhất thời nổi lòng tốt nhưng chưa từng nghĩ đến dài lâu, sững sờ tại chỗ.

Tiểu nhị cúi đầu khom lưng chấp tay với hắn, lược bớt câu tiếp theo “có việc gì ngài cứ dặn dò tôi”, bị những khách khác gọi nên chạy đi như một làn khói.

– Ngựa xe như nước, người đông tấp nập, một khi loạn lạc, sụp đổ rồi, tựa như bình sứ rơi xuống đất, giang sơn xa gần, tất thảy cô liêu...

Lão kể chuyện giọng khàn khàn, nghe vào tai như sắt rỉ cạo tới cạo lui trên mảnh sứ, khách điểm nhất thời yên tĩnh, nghe lão kể chuyện thờ dài nặng nề, ngửa đầu nhìn quanh, phần nộ vô kinh đường mộc vang một tiếng.

Trong góc có một vị khách mặc áo bông dày thật sớm, cầm rúc vào cổ áo, không nhìn rõ tướng mạo, trong tiếng kinh đường mộc, hắn trầm tư nhìn tiểu nhị lảng xảng chạy tới chạy lui, hắn để tiền xuống, lại kéo cổ áo lên trên rồi lặng lẽ rời đi.

Tiểu nhị vất vả bận bịu xong một vòng, thấy có bàn trống liền tới dọn, tiện thể cất mấy đồng tiền do khách để lại, nào ngờ khi đưa tay chạm vào thì giật mình, trên đồng tiền ấy kết một tầng sương lạnh.

Hai ngày sau, trong khách điểm “Đầu Nhất Hộ” nghênh đón vài vị khách trẻ tuổi.

Đi đầu là hai cô nương, chắc là tỷ muội, khoác tay nhau, người lớn tuổi hơn đeo khăn che mặt, người còn lại chỉ khoảng 14 15 tuổi, mặt trái xoan, mắt to tròn, trông có chút trẻ con.

Nơi đây từ sáng đến tối chỉ có lưu dân và khách giang hồ, rất ít thấy cô nương xinh đẹp, hai người họ vừa vào cửa liền có mấy ánh mắt hoặc rõ ràng hoặc âm thầm bắn tới, ai ngờ ngay sau đó là một hán tử mặt đen như than vào theo, tay xách một thanh Nhạn Sí Đại Hoàn đao rất khí thế, hán tử

kia nhìn quanh, vung mạnh trường đao trong tay, hừ lạnh một tiếng, vòng sắt trên sống đao bị nội lực của y kích thích, vang lên không ngớt, hiển nhiên là một cao thủ nội ngoại kiêm tu.

Mỹ sắc có tốt đến đâu cũng không quan trọng bằng tính mạng, những ánh mắt nhìn lên lập tức thu lại, ngồi nghiêm chỉnh, chỉ dám dùng khóe mắt liếc qua.

Phía sau hán tử mặt đen còn có người, vì phải giao xe ngựa cho tiệm chăm sóc nên hai người này phải trì hoãn chốc lát mới vào.

Đó là một thanh niên và một cô nương mặc nam trang.

Cô nương đó chắc là dễ tiện đi đường, không hề dốc sức cải nam trang, trên đầu vẫn búi tóc đơn giản vô cùng tùy tiện, dáng người mảnh khảnh, mặt mày thanh tú, đôi má trắng nhợt, dáng vẻ yếu ớt như vừa khỏi bệnh.

Nhưng không biết vì sao, khi nàng đi tới, không ai dám quan sát trắng trợn như trước.

Trên người cô nương đó có thanh đao, thân đao hơi dài, treo bên hông thiếu nữ không khỏi phiền toái, nàng bèn xách trong tay, vỏ đao đen kịt và mu bàn tay trắng trẻo tôn lên lẫn nhau, hòa hợp với nhau kỳ lạ, phàm là người giang hồ lão luyện, chỉ một ánh mắt là có thể nhìn ra đao này từng liếm máu, tuyệt đối không phải tiểu thanh niên mới ra đời dùng để gạt người.

Họ chính là nhóm Chu Phi.

Lần đi này náo nhiệt, cả Lý Nghiên Lý Thịnh đều đi, người đeo khăn che mặt đi đầu cùng Lý Nghiên là Ngô Sở Sở, và Dương Cần làm kẻ chọc cười dọc đường.

Hôm đó Chu Phi tình cờ gặp Dương Căn ở phòng cho khách của 48 trại, chợt nhớ ra gã này có quan hệ không cạn với Hành Tẩu Bang.

Nàng và Tạ Doãn hộ tống Ngô Sở Sở về 48 trại thận trọng như vậy mà y có thể chặn được họ lúc nàng và Tạ Doãn cải trang, năng lực này xem ra còn lợi hại hơn cả “Đoạn Nhận Thập Tam đao” nổi tiếng Cửu Châu của y.

Có lợi không xài là đồ ngu, đứng trước kẻ gây thương toàn thân từ trên xuống dưới đều như viết đầy mấy chữ “mau lợi dụng ta đi” là Dương Căn, Chu Phi lập tức nảy ra ý nghĩ.

Nàng phát huy vượt bậc, đem chuyện Khẩu Đan làm phản 48 trại vì “Hải Thiên Nhất Sắc” thêm mắm dặm muối một phen như thật, đồng thời gom cả chuyện ân oán cũ của Thanh Long chúa và Sơn Xuyên Kiếm vào, vẽ ra cho Dương Căn một miếng bánh thần bí to lớn...

– Người chắc chắn không đoán được “Hải Thiên Nhất Sắc” này là gì.

Chu Phi nói với Dương Căn như thật:

– Đoan vương gia – vị phía nam ấy, nói cho ta biết, “Hải Thiên Nhất Sắc” thực ra là một di sản thu nạp vô số di vật của các môn phái hoặc bị thiên tai hoặc bị sa sút, bao gồm cả Đại Dược cốc, “Quy Dương đan” của Ngự thái sư thúc ta chính là nhờ vậy mà có. Trừ Đại Dược cốc, đương nhiên còn có đủ cả bí tịch võ công của các môn phái khác, người nghĩ xem, Sơn Xuyên kiếm nè, đao của ông ngoại ta nè... có phải đều có chút uyên bác sở trường của mọi nhà không? Tiếc rằng Đoan vương chưa nói xong đã chạy mất, nếu muốn truy xét đến cùng thì phải tìm được hắn đã.

Dương Căn nghe ngẩn tò te, tự động loại bỏ những chữ khác, chỉ để lại mấy chữ “bí tịch... đao của ông ngoại ta... uyên bác”.

Mấy lời nhảm nhí này của Chu Phi ngay cả Lý Nghiên cũng không gạt được, đại khái chỉ đủ để dụ một mình Dương Căn.

Con người Dương Cấn, nghe đồn vu vơ trên giang hồ có một “truyền nhân Nam đao”, ngay cả người ta là nam hay nữ, già hay trẻ cũng chưa làm rõ đã nhiệt huyết lên đầu, sống chết lao đi tỷ thí, thì kiên quyết không thể dùng lễ thường để đo lường được. Y chỉ mới nghe một chữ “đao” là tai lập tức dài ra hai tấc, lại bị Chu Phi khuếch đại một phen, liền đầy trông ngóng đối với “Hải Thiên Nhất Sắc”, đầu óc u mê bị Chu Phi lừa xuống núi.

Còn Ngô Sở Sở đi theo lại là nguyên do khác.

Nàng ấy tuy biết Chu Phi đang nói bậy bạ nhưng cũng biết Chu Phi không tự dừng bịa chuyện. Bất luận Hải Thiên Nhất Sắc là gì, hiển nhiên nó dính líu không ít với Ngô gia, là thủ phạm hại chết mẫu thân và đệ đệ nàng ấy.

Theo lý thuyết, nàng ấy từ Chung Nam đến 48 trại, dọc đường gió tanh mưa máu, có thể nói là cừ tử nhất sinh, khó khăn lắm mới an ổn lại, thế mà vừa tới đã đi ngay, chẳng phải là tự hành hạ sao?

Nhưng dù chỉ là một tiểu thư khuê các mảnh mai yếu đuối, lẽ nào nàng ấy có thể lấy sự bất tài vô dụng của bản thân làm lý do để yên tâm thoải mái trốn ở Thục Sơn, bưng tai bịt mắt?

Như thế dù bình an cả đời, phú quý tạm bợ thì sao xứng làm người?

Ngô Sở Sở nghe lời kể của Chu Phi dành cho hoa văn sóng nước, phát hiện thứ khắc hoa văn sóng nước là khóa trường mệnh mình đeo từ nhỏ, bèn quyết đoán giao nó cho Lý Cấn Dung, đeo nó vào, nàng ấy là bánh bao thơm phức mà đám Cừu Thiên Cơ tranh đoạt, cời nó ra, nàng ấy là một cô nhi không nơi nương tựa.

Ngô tiểu thư về viện của mình, để lại một phong thư ngôn từ khẩn thiết cho Lý đại đương gia rồi chạy theo Chu Phi.

Có cái loa lớn là Lý Nghiên, động tĩnh của họ đương nhiên không giấu được Lý Thịnh.

Lý Thịnh được Xung Vân Tử nhờ chuyển lời về, bây giờ lời đã chuyển xong, thấy 48 trại có Lý Cẩn Dung tọa trấn, lại có đại quân Nam triều đóng giữ, không cần hấn nữa, bèn cũng dứt khoát xuống núi, hấn không yên tâm vị lão đạo sĩ Xung Vân Tử từng dạy mình mấy tháng, cũng không muốn nép dưới cánh chim trưởng bối, tự cho mình là bất phàm nữa.

Còn Lý Nghiên... là dùng cách “không mang muội theo, ngày mai muội sẽ lan truyền cho cả thế gian biết, mọi người đừng ai hòng đi được” để mặt dày thêm mình vào nhóm.

Hành Tẩu Bang có “xe thuyền tiệm chân cò”, luận về “không đâu không có” thì chỉ hơn Cái Bang chứ không kém, trong đó chỉ phần “tiệm” thôi là có thể gom hết các tửu lâu khách điểm lớn nhỏ làm thành tai mắt, có cái mặt của Dương Cẩn và Ngũ Bức lệnh mã nào đổ trên người Lý Nghiên, Hành Tẩu Bang phục vụ họ rất thoải mái.

Nhưng Tạ Doãn quanh năm đấu đá với hai vị Huyền, Bạch tiên sinh, kinh nghiệm vô cùng phong phú, không dễ bị tóm đuôi như vậy.

Tiểu nhị của “Đầu Nhất Hộ” tranh thủ thời gian họ ngồi vào chỗ gọi món, nói nhỏ bên tai Dương Cẩn:

– Tiểu nhân là dơi màu lam, hôm đó tiểu nhân lăm miệng, nói nhiều với vị khách khác mấy câu, vị khách bàn bên cạnh đại khái nghe được gì đó, để tiền rồi đi ngay, tiểu nhân nhớ lại, tướng mạo người đó hình như rất giống với “chồn nước” mà ngài tìm, hơn nữa vô cùng quen thuộc với người trong bang chúng ta, không biết có phải hay không... à, đúng rồi, người đó còn để lại cái này.

Tiểu nhị lấy ra một đồng tiền, nhỏ giọng giải thích trước ánh mắt khó hiểu của mọi người:

– Đây thực ra là một đồng tiền bình thường, nhưng khi vị khách đó để xuống, bên trên có một lớp sương lạnh.

Mí mắt Chu Phi nhảy lên, nhất thời, bàn tay vô cùng lạnh của Tạ Doãn và câu nói loáng thoáng của Tào Ninh trước trận hai quân “huynh không muốn sống nữa sao” vội vàng lướt qua trước mắt nàng, nàng vội truy hỏi:

– Đi hướng bên kia?

Tiểu nhị khách sáo trả lời:

– Thứ lỗi tiểu nhân vô dụng, quả thực không biết. Ngài thấy vậy đi, người này ở bên ngoài không thể nào không ở trọ, không ngồi xe, không đi thuyền, đúng không? Ăn, mặc, ở, đi lại, chúng tôi chiếm một nửa giang sơn, người mà ngài muốn tìm, cẩn thận đến mấy cũng có lúc sơ sẩy, ngài bình tĩnh chờ vội, người đó mới đi hai ngày trước, bây giờ chưa chắc đã đi xa, hay là các vị ở lại khách điểm chờ tin tức khác?

Mọi người đều không có biện pháp khác, đành đa tạ, đuổi tiểu nhị Hành Tẩu Bang đi.

– Ta thấy huynh ấy như vậy là đi về phương nam rồi.

Lý Thịnh thăm nước, nhẹ nhàng vẽ trên bàn một đường, nghi hoặc nói:

– Phương nam có gì?

Không ai lên tiếng.

Chu Phi lơ đãng bưng chén nước nóng đưa tới miệng, chợt nhớ ngày hôm đó dưới núi 48 trại, Tạ Doãn đã nói với nàng một câu.

“Bình thường đến mùa đông, ta đều thích chạy về phương nam, mấy khách điểm nhỏ vì tiết kiệm tiền đều không đốt lửa cho ta, lỡ bỏ qua nơi trú

chân, phải ở lại nơi hoang vu bốn bề lộng gió thì mùi vị đó lại càng khỏi phải nói, thà rằng đi Nam Cương phơi nắng còn hơn.”

Hắn quần áo bông đi về phương nam, có phải chỉ là để đi phơi nắng?

Không biết tại sao, trong thế cục hỗn loạn người người âm ỉ nóng nảy này, Chu Phi cảm thấy đó rất giống như chuyện mà Tạ Doãn có thể làm.

– Vậy chúng ta cũng đi phương nam chơi?

Lý Nghiên nóng lòng muốn thử, thân thiết dùng cùi chỏ huých Dương Cấn:

– Nè, cục than, quê các người có phải ở Nam Cương không, nghe nói các người ăn cả sâu hủ, có thật không?

Dương Cấn suýt bị cú động tay động chân của muội ấy làm văng nước, quay đầu nhìn hằm hằm muội ấy.

Y còn chưa kịp phát tác, ngoài cửa chợt có tiếng ngựa hí dài, lại một đám người vào khách điểm.

Người đang ăn cơm uống rượu trong khách điểm đều yên tĩnh lại. Kẻ tới ai nấy đều mặc trang phục đen, đầu đội mũ rộng vành, đồng loạt đứng ở cửa, hung thần ác sát, không giống nghi chân cũng không giống ở trọ mà giống trả thù.

Tiểu nhị sừng sốt rồi vội tươi cười bước lên nghênh tiếp:

– Chư vị khách quan đến ở trọ à? Xin mời vào, còn phòng đấy.

Người áo đen dẫn đầu thờ ơ lướt qua hắn, đi thẳng vào trong quán, chiếm ba cái bàn, nhất thời, tiểu lâu hai tầng sát đường cái có vẻ như không đủ dùng.

Người của “Hưng Nam tiêu cục” trong góc cần thận đưa mắt ra hiệu cho nhau, vài hán tử đứng dậy, bảo vệ đôi huynh muội kia vào giữa.

Lý Nghiên tò mò rướn cổ lên nhìn:

– Máy người này làm gì vậy?

Chu Phi liếc mắt qua, đưa tay gõ nhẹ lên bàn.

Lý Nghiên hỏi:

– Gì?

– Nào giờ tỷ luôn chưa nói.

Chu Phi ngược mắt trêu muội ấy:

– Hôm nay tỷ phải ra quy ước với muội. Lần này ra ngoài không có ai bảo vệ muội, ở ngay trước mắt tỷ, nếu muội dám chạy loạn như lần trước ở Thiệu Dương thì tỷ sẽ đánh gãy chân muội. Lý Nghiên, tỷ cảnh cáo muội, đừng có hi vọng tỷ cũng...

Nói đến đây, nàng không khỏi ngừng lại, nuốt xuống câu “cũng chiều muội như Mã thúc”.

Chu Phi không nói nhưng người khác đều nghe ra, Lý Nghiên sững sờ, không biết nhớ ra gì, khẽ “ừm” một tiếng.

– Không có chuyện gì thì đừng kiếm chuyện.

Chu Phi nhìn Dương Căn sâu xa:

– Nếu thật ngứa tay muốn luyện thì ta có thể phụng bồi.

Dương Căn hừ lạnh một tiếng, bàn tay móc trên Đoạn Nhận đao thả trở lại, nói:

– Mấy tên này là người của núi Hoạc Nhân Tử Nhân, ta từng đánh... từng gặp một lần.

Lý Thịnh cau mày:

– Thuộc môn hạ nào?

– Huyền Vũ.

Dương Cấn:

– Người nhìn tay người kia kìa.

Lý Nghiên “thiên lý nhãn” mở to mắt đảo qua, thu hết đại sảnh lầu một vào mắt, nhỏ giọng báo cáo:

– Muội thấy rồi, trên mu bàn tay người kia chính là con rùa đuôi to!

Mặt Lý Thịnh không chút cảm xúc:

– Ngoan. Câm miệng.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Huyền Vũ

Ngô Sở Sở đến nay vẫn nhớ Trịnh La Sinh ép họ vào mật đạo Hành Sơn, vừa nghe “núi Hoạt Nhân Tử Nhân” liền căng thẳng nắm chặt góc áo, nói:

– Giống Thanh Long chúa sao?

Chu Phỉ sợ mình nói nhiều ngược lại sẽ khiến Ngô Sở Sở không yên tâm nên nói ngắn gọn:

– Không sao, không có cao thủ như Trịnh La Sinh đâu.

So với Chu Phỉ hai lúa năm xưa, ngay cả núi Hoạt Nhân Tử Nhân là thần thánh phương nào cũng phải nhờ Thẩm Thiên Khu nói cho mới biết, thì tin tức của “mật thám” Lý Nghiên hiển nhiên tốt hơn nhiều, muội ấy thấy náo nhiệt sẽ không chê to chuyện, nói:

– Muội biết nè, nghe nói Huyền Vũ chúa tên “Đỉnh Khôi”, cực kỳ xấu xa, tử, ông ta còn tuyên bố muốn tìm tử để báo thù cho Thanh Long chúa đấy!

Chu Phỉ:

– ...

Nàng không hiểu chuyện này có gì hay mà hưng phấn.

Lý Thịnh đá muội ấy một cú dưới gầm bàn:

– Muội chỉ sợ người khác không biết à?

Lý Nghiên le lưỡi, không dám nhắc tới việc này nữa, đành chuyển sang Ngô Sở Sở, nói với nàng ấy:

– Không sao đâu, đợi tỷ luyện xong khẩu quyết võ công mà muội dạy thì chúng ta không sợ ai hết.

Lời này vừa thốt, ba người còn lại trên bàn đều kinh ngạc.

Chu Phi sắc nước:

– Mẹ ơi, muội còn đi dạy người ta à?

Dương Căn nghiêm túc cau mày nói:

– Tập võ không giống viết chữ, viết chữ có cầm ngược bút cũng không sao nhưng tập võ mà có sơ sót gì thì không phải chuyện nhỏ, sao có thể tùy tiện hại người ta?

Lý Thịnh nói không khách khí:

– Lý đại trạng, còn nhớ muội họ gì chứ?

Lý Nghiên bị “ba hòn núi lớn” này ép lùn xuống một đoạn.

Ngô Sở Sở vội đứng ra hòa giải, dùng ánh mắt ra hiệu về phía Hưng Nam tiêu cực, nhỏ giọng:

– Suyt. Mọi người xem, mấy người đó có phải có hiềm khích với ơ... người của phái Huyền Vũ gì đấy?

Những người trong đại sảnh sợ phiền phức đều lặng lẽ rời đi, chỉ có lầu hai là còn lại ít người, cái liếc của Ngô Sở Sở không hề nổi bật, vì mọi người có mặt đều đang xì xào bàn tán.

Thiếu nữ ở giữa Hưng Nam tiêu cục đó giận dữ tiến lên một bước, rút bên hông ra một đôi Nga Mi thích, chỉ vào phái Huyền Vũ dưới lầu, nói:

– Ban ngày ban mặt đuổi tới khách điểm, ngang nhiên cướp tiêu, còn có vương pháp hay không?

Mọi người hơi ồn ào.

Xưa nay có tiêu cục áp tiêu, đương nhiên khó tránh có người muốn cướp tiêu, có điều nếu chặn đường đánh cướp ắt phải chọn nơi vắng vẻ thừa thớt và đa phần đều không tiết lộ danh tính.

Ai ngờ hôm nay bọn cướp lại nghênh ngang rêu rao khắp nơi, giống như cướp là chuyện rất có lý vậy, không những khinh thường che giấu thân phận mà còn truy sát đến khách điểm người qua kẻ lại, ngược lại, khổ chủ lại cùng đường mặt lộ, không nơi cầu cứu, đúng là quái đản.

Điều này một là do võ lâm Trung Nguyên quần long vô thủ, trật tự hỗn loạn, hai là do song phương Nam Bắc chiến tranh căng thẳng, triều đình không rảnh quản chuyện giang hồ báo thù.

Trong loạn thế như vậy, xưa nay luôn là càng ác càng đắc thế.

Dương Cẩn cười lạnh:

– Báo thù giết cha cũng chưa chắc nghênh ngang như vậy, người Trung Nguyên các người thật giỏi.

Chu Phi không thèm nhắc mí mắt:

– Người Trung Nguyên chúng ta không như vậy, rùa Trung Nguyên mới như vậy.

Lời nàng chưa dứt, người dẫn đầu phái Huyền Vũ dưới lầu cười nói:

– Tiểu nha đầu, ai thêm cướp tiêu của các người? Huynh đệ bọn ta từng ăn từng gặp nhiều lắm, thêm mấy thứ dưa táo các người à? Chẳng qua là chướng mắt các người làm chân chạy bán mạng cho ngụy quân tử Hoắc Liên Đào thôi, còn mặt dày tự xưng võ lâm chính thống Nam triều, đặc biệt thay trời hành đạo nữa chứ.

Lý Thịnh vừa nghe ba chữ “Hoắc Liên Đào”, lưng liền ưỡn thẳng lên, đưa tay ra dấu “câm miệng” với Lý Nghiên.

Người dẫn đầu phái Huyền Vũ đó lại huênh hoang đắc ý nói tiếp:

– Gia chủ Hoắc gia bảo lẽ ra là Hoắc lão gia, ai không biết vị trí gia chủ của Hoắc Liên Đào là làm sao mà có chứ? Đây là chuyện nhà người ta thì cũng thôi đi. Nhưng chỉ một tên Bắc Đẩu còn chưa tới Nhục Dương, Hoắc Liên Đào đã tự tè ra quần chạy trước, phóng hỏa thiêu chết huynh ruột, thứ khốn nạn vô sỉ! Còn không biết xấu hổ mà đi phát “chinh Bắc anh hùng thiếp”? Xí! Ta thấy chi bằng gọi “thiếp bộ môn” thì hơn!

Đoàn người Hưng Nam tiêu cục nghe vậy đương nhiên mắng chửi không ngớt.

– Nếu các người thức thời thì để đồ lại, cút về nói với lão tiểu tử Hoắc Liên Đào kia là “đại hội bộ môn” gì đó của ông ta nhất định phải mở đúng hạn, các huynh đệ đang chờ đi quây đây.

Người cầm đầu phái Huyền Vũ cười âm trầm, liền sau đó, hắn ta thành linh ngay cả chào hỏi cũng không thêm, bóng lóe lên đã đến chỗ khúc quanh lầu hai, đưa tay chộp về phía cây cờ có viết hai chữ “Hưng Nam”, miệng vẫn không ngừng:

– Võ công rởm thì thôi đi, mắt còn lợm tròng nữa, ha ha, các người cần cây cờ này làm gì chứ, cho ta đi!

Đi áp tiêu luôn có một cây cờ, đi tới đâu cũng bày ra, đó là tên tuổi, cũng là mặt mũi. Tiêu cục bị người ta cướp tiêu thì cùng lắm chỉ đền tiền cộng thêm chút danh tiếng mà thôi, nhưng nếu tiêu cục bị người ta nhổ cờ thì đó chính là bị tát vào mặt, đặc biệt còn là bị mất trên tay mấy ma đầu núi Hoạt Nhân Tử Nhân, nếu truyền ra ngoài, sau này nửa giang sơn phía nam đâu còn chỗ cho Hưng Nam tiêu cục đặt chân?

Mọi người của tiêu cục thấy vậy liền đỏ mắt, bốn năm hán tử tranh nhau lao lên, binh khí đồng loạt tung ra hướng về phía gã cầm đầu phái Huyền Vũ.

Gã cười to, đạp một chân trên tay vịn gỗ, di chuyển rất điều luyện.

Lý Thịnh hờ hững thu mắt, nói với đám Chu Phi:

– Chuyện Hoắc Liên Đào phóng hỏa thiêu chết ca ca ruột là sự thật, ta tận mắt nhìn thấy, mấy ma đầu đó không tính là nói hươu nói vượn, nhưng sao... Hoắc Liên Đào từ Nhạc Dương chạy xuống nam như chó nhà có tang, vậy mà thật tưởng mình hay ho lắm? Sơn Xuyên kiếm năm xưa còn không dám tự xưng võ lâm minh chủ, ông ta là cái thá gì?

Lý Nghiên rướn cổ nhìn hồi lâu, thấy bên kia đánh nhau dữ dội rùm beng, bèn hỏi:

– Ca, chúng ta mặc kệ thật à?

Chu Phi nói:

– Ngồi xuống ăn cơm của muội đi.

Lý Thịnh:

– Chó cắn chó, có gì hay mà quản?

Hai người gần như đồng thanh, Lý Thịnh vì “cùng quan điểm với Chu Phi” nên thấy hơi khó chịu, kể cả lườm Chu Phi.

Đúng lúc này, người của phái Huyền Vũ hình như trêu đùa đủ rồi, chợt lộn xuống khỏi lan can, đánh về phía một hán tử trong tiêu cục như mãnh ưng vỗ thỏ, chỉ một phát là bắt được cái rìu to trong tay ông, dùng lực trâu bò kéo ra rồi đập một chưởng lên ngực ông.

Tiêu sư đó hét thảm, lùi về sau mấy bước, ngồi phịch xuống cầu thang, mặt hiện lên màu xanh tím khủng bố, chân đập đập mấy cái, đưa tay cào vào cổ áo mình như điên, móng tay đâm vào trong thịt không hề hay biết, miệng ú ớ, chẳng mấy chốc đã không còn hơi thở, lúc sắp chết, vạt áo trước đầy máu của ông bị cào ra, lộ một chưởng ấn đen kịt.

Đôi tay của kẻ áo đen phái Huyền Vũ lộ ra thoáng có ánh sáng xẹt qua, là đeo găng tay cực mỏng, lòng bàn tay đầy gai nhỏ chi chít có thể dễ dàng xuyên qua vải áo, đưa độc ấn lên da thịt người. Thứ này tuy cũng bàng môn tà đạo như độc chưởng, nhưng độc chưởng tốt xấu gì cũng do tự đưa chất độc vào cơ thể, còn phải là nội lực thâm hậu mới luyện được chứ đâu tiện lợi như thứ đồ chơi này?

Nghĩ đến Thanh Long chúa Trịnh La Sinh là cao thủ thành danh đã lâu, nhưng khi giao đấu với người khác cũng giở đủ trò gian xảo, gánh xiếc tạp kỹ cũng không nhiều trò bằng ông ta, tuy khác trò nhưng cùng hiệu quả y hệt như độc chưởng, núi Hoạt Nhân Tử Nhân từ trên xuống dưới đều kể thừa liên mạch sự bỉ ổi.

Thiếu niên thiếu nữ được các tiêu sư bảo vệ ở giữa đồng thanh hét lớn:

– Hồ tứ thúc!

Gã cầm đầu phái Huyền Vũ vung tay, toàn bộ bọn áo đen ở ba bàn đều đứng dậy, tay người nào cũng đeo găng gai, gã cầm đầu cười lạnh, bọn áo đen cùng nhau xông lên, đấu với tiêu sư của Hưng Nam tiêu cục, cả cầu

thang lập tức thành võ đài, người mấy bàn ở cầu thang ban đầu xem náo nhiệt đều đã chạy trốn chết, chương quỹ và tiểu nhị không ai dám tiến lên can ngăn.

Thiếu nữ kia lao tới thì thể tiêu sư vừa chết, nước mắt giàn giụa, ngẩng đầu nói:

– Các người có thù oán với Hoắc bảo chủ thì có thể tìm ông ấy, bọn ta chẳng qua là người làm ăn nhỏ, nhận phó thác của người khác, áp tải hàng hóa cho Hoắc gia mà thôi, đắc tội gì với các người? Các người không dám tìm đến chính chủ, lại lôi bọn ta ra xả giận, đây tính là gì chứ? Mặc kệ vương pháp, mặc kệ đạo nghĩa, chỉ dựa vào đám ma đầu các người một tay che trời, ta... Á!

Lời nàng ấy chưa dứt, lại một tiêu sư ngã xuống, ngã đúng vào chân nàng ấy, tiêu sư đó cũng sắc mặt xanh đen, trúng độc bỏ mình.

Nghĩ cũng biết, bọn ma đầu núi Hoạt Nhân Tử Nhân dám to gan tìm đến, chứng tỏ chúng căn bản không để các tiêu sư Hưng Nam tiêu cục thoát trông rất lợi hại vào mắt, hai bên mới giao thủ chưa tới mấy hiệp liền phân cao thấp mạnh yếu rõ ràng, các tiêu sư không một ai trụ được, thua to tã, nhiều người trúng kịch độc của phái Huyền Vũ, chưa kịp trần trời câu nào liền tắt thở.

Mắt thiếu nữ đỏ chót, rút Nga Mi song thích lao tới.

Chu Phi thờ ơ cau mày – chút công phu của cô nương đó còn thua cả Lý Nghiên, uống đôi Nga Mi song thích.

Song thích của thiếu nữ chia thẳng vào hai mắt hung thủ, phái Huyền Vũ thấy vậy đều cười, dịch về sau một bước, dễ dàng nắm lấy binh khí của nàng ấy qua gang tay, thiếu nữ muốn rút lại theo bản năng, ánh mắt đối phương quét qua thân thể yếu đuối của nàng ấy, mắt chột lộ vẻ dâm tà, buông lỏng tay nói:

– Trả nàng.

Thiếu nữ chợt mất thăng bằng, cả người lao đảo ngã về sau nửa bước, người của phái Huyền Vũ kia lập tức tiến lên, một phát bắt lấy vạt áo thiếu nữ, xé xuống cái “rẹt”.

Trong tiếng đao kiếm vang lên tiếng kêu hoảng sợ của thiếu nữ, tay cầm đũa của Chu Phi hơi khựng lại.

Thiếu niên sắc mặt tái nhợt kia chợt hoảng hồn, kêu to “A Oánh”, một tiêu sư tiến lên thử chặn trước mặt thiếu nữ nhưng bị hai kẻ áo đen Huyền Vũ ngăn chặn trước sau, nhất thời đỡ trái đỡ phải, dường như càng nhiều kẻ áo đen tìm được lạc thú, đua nhau vây lấy thiếu nữ.

Chu Phi buông đũa, luôn phân tâm lưu ý chiến cuộc, Lý Nghiên tưởng nàng đang giục mình nên vội cúi đầu ra vẻ như đang bới cơm, ai ngờ vào lúc muội ấy cúi đầu, trước mắt chợt có góc áo xẹt qua, Lý Nghiên giật mình ngẩng đầu liền phát hiện Lý Thịnh và Chu Phi ban nãy còn quát nàng mà trong chớp mắt đều không còn ngồi nguyên chỗ!

Bốn năm kẻ áo đen phái Huyền Vũ thu gai nhỏ trong lòng bàn tay lại, nắm lấy tứ chi thiếu nữ, vạt áo trước của thiếu nữ bị kéo ra một mảng lớn, lộ áo lót và làn da trắng như tuyết, không ngừng giãy giụa như cá sống, nhưng bất luận giãy thế nào cũng không được, nàng ấy mắng đến mức cổ họng khàn khàn, máu toàn thân như xông lên đỉnh đầu, hận không thể cắn lưỡi tự sát ngay tại chỗ.

Đúng lúc đó, nàng ấy nghe một tiếng vang nhỏ, tiếp theo, bàn tay bắt nàng ấy chợt buông ra, cả người thình lình mất đi chỗ dựa, ngã từ không trung xuống nhưng không chạm đất – có gì đó đỡ lấy nàng ấy.

Thứ đỡ lấy bên hông là một vỏ đao vừa lạnh vừa cứng, người đỡ nàng ấy dặn:

– Lưu ý.

Liên theo đó Chu Phỉ run cổ tay, thiếu nữ không tự chủ ngã sang một bên, đưa tay vừa vịn túm được tay vịn gỗ của khách điểm, miễn cưỡng đứng vững.

Thiếu nữ chưa hết hoảng, liếc qua, thấy trên đất đầy vết máu, mấy cánh tay tóm mình ban nãy đồng loạt bị đứt ngay cổ tay, tiếng kêu thảm thiết vang lên bốn phía.

Chu Phỉ gõ gõ vết máu trong rãnh Vọng Xuân Sơn, ngẩng đầu nhìn Lý Thịnh chậm nửa bước.

Lý Thịnh tự động coi đó là khiêu khích, giận dữ không thôi, sa sầm mặt xoay người nghênh tiếp bọn áo đen phái Huyền Vũ đang đuổi tận giết tuyệt các tiêu sư, trút hết cơn giận ra.

Ba hạt cơm lăn xuống đĩa Lý Nghiên, muội ấy trợn mắt há mồm trừng ca ca tỷ tỷ của mình “chỉ cho quan phóng hỏa, không cho dân đốt đèn”, nói:

– Không, không phải nói không gây chuyện ư?

Dương Căn không hé răng, mắt sáng như đèn lồng soi khoảng 10 dặm, nhìn chăm chăm đao của Chu Phỉ không chớp mắt. Chỉ mới mấy tháng, y cảm thấy đao của Chu Phỉ tuy không phải tiến bộ thần tốc nhưng lại nhiều thêm cảm giác khó lường.

Chu Phỉ dùng một đao chặt bốn cánh tay thực rất dọa người, cộng thêm Lý Thịnh phần nộ dùng dùng, hai người nhúng tay vào, chiến cuộc hết như đòn cân bỏ thêm quả cân ở một bên, nghiêng qua trong nháy mắt, kẻ cầm đầu phái Huyền Vũ huyết một tiếng dài, hạ lệnh ngừng tay, cảnh giác nhìn Chu Phỉ và Lý Thịnh, nói:

– Kẻ nào dám lo chuyện bao đồng của núi Hoạc Nhân Tử Nhân?

Chu Phi không trả lời, hỏi rất đơn giản và thô bạo:

– Chết hay là cú?

Gã cầm đầu phái Huyền Vũ hiển nhiên cũng là một gã thấy mạnh thì yếu, thấy yếu thì mạnh, ý rút lui và cảnh giác trên mặt rất rõ ràng, nhưng gã lẩn lộn nhiều năm, ngay cả tên đối phương cũng chưa biết mà cong đuôi chạy thì thực chẳng ra sao, bèn cứng miêng:

– Các hạ quyết tâm muốn làm tay sai cho ngụy quân tử coi rẻ luân thường đạo đức Hoắc Liên Đào, đối địch với phái Huyền Vũ ư?

Chu Phi chỉ có thể khoan dung cho một người rười ê a nói lý bên tai nàng, một người là Chu Dĩ Đường, rười còn lại là Tạ Doãn – dù là Tạ Doãn chẳng nữa, lúc cần nhẫn nại cũng phải chuẩn bị sẵn tâm lý bị đánh – nàng căn bản không muốn để ý đám thừa thãi này.

Thấy mặt hàng rơm tay có hình rùa bự mà cũng đòi nói chuyện, Chu Phi không thềm chào hỏi, trực tiếp xách đao lao tới. Gã chỉ thấy ánh đao lóe lên, giật mình kinh hãi, trong tình huống nguy cấp, gã định xoay người chui vào đám đông phía sau, lấy họ làm lá chắn. Chu Phi từng một mình phá trận người Phiên Sơn Đảo Hải của Thanh Long chúa, sao lại không nhìn ra chút láu cá này, nàng loáng cái đã lướt qua đám người vướng víu phía trước, chân xoay nhẹ, Vọng Xuân Sơn như ung nhọt dính xương quăn lấy cổ của gã cầm đầu phái Huyền Vũ, đẩy thẳng về trước.

Bọn ma đầu núi Hoạt Nhân Tử Nhân ngày thường hoành hành ngang ngược đã quen, có bao giờ từng gặp loại người thế này, ngay cả nói cũng không kiên nhẫn nói, trực tiếp cầm đao giết người? Cả đám nhất thời sợ đơ ra, lúc này mới biết độ thuần khiết trong bốn chữ “chết hay là cú” của người trước mắt.

Đầu lĩnh đã chết, làm gì có ai tự gây khó dễ mạng mình, bọn áo đen ban nãy còn khí thế hùng hổ lập tức tan tác, khách điểm chột an tĩnh, chỉ để

lại mùi máu tanh của cá lớn nuốt cá bé.

Từ biệt đã mấy năm, nhưng lời Chu Dĩ Đường vẫn văng vẳng bên tai Chu Phi – “lựa chọn” là đạo của kẻ mạnh.

Chu Phi liếc mắt qua thiếu nữ tiêu cực mắt đỏ ửng, nàng tra đao vào vỏ, mặt không biểu cảm, nhưng lòng khê thở dài. Tạ Doãn một đường cùng nàng về Thục Trung, bây giờ lại đột nhiên không từ mà biệt, ngoại trừ hôm đó vì cứu nàng mà đánh ra... “Thôi Vân Chưởng” gì đó, hình như không còn lý do nào khác.

Thứ gì có thể khiến một người từ bỏ chuyện mình luôn thăm truy tra?

Tuy Chu Phi không muốn đưa ra kết luận bừa nhưng cũng biết tình hình e không mấy lạc quan.

Nếu không phải vì vậy, nàng thật sự rất muốn ở lại Thục Trung gặp cha, trò chuyện với ông về những đạo lý mà trước đây nàng không hiểu, nhưng một năm nay đã nếm trải sâu sắc.

Có lẽ vừa nãy nàng động đao với người của núi Hoạt Nhân Tử Nhân quá hung thần ác sát nên đám tiêu sư của Hưng Nam tiêu cực đờ người, không dám lên nói chuyện với nàng mà chuyển hết qua Lý Thịnh.

Lý Thịnh là một kẻ “thảo mai”, chỉ mặt nhăn mày nhó với người phe mình, còn trước mặt người ngoài thì rất ngụy quân tử, chỉ dăm ba câu là trò chuyện hăng say với người ta, ước chừng tốn thời gian cả bữa cơm mới về.

Hắn ném lên bàn một thiệp mời khắc gỗ đen:

– Mọi người xem cái này trước đi.

Ngô Sở Sở phản ứng đầu tiên, “a” một tiếng, nói:

– Trên này sao cũng có hoa văn sóng nước?

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Hàn Nha Thanh

Thiệp mời bình thường đều viết trên giấy, thiệp mời của Hoắc Liên Đào vô cùng khoa trương, khắc lên gỗ, phía trên khắc thời gian và địa điểm, phía dưới khắc một đoạn hoa văn sóng nước kỳ dị, giống hệt hoa văn sóng nước trên khóa trường mệnh của Ngô Sở Sở.

Lý Nghiên cảm thán:

– Hoắc bảo chủ này chắc chắn rất giàu.

Dương Cẩn ngạc nhiên:

– Không phải nói ông ta phóng hỏa đốt nhà mình, chạy nạn xuống phương nam à? Sao lại rất giàu?

– Đồ quan trọng của ông ta sớm đã đưa đi rồi, Hoắc gia bảo ở Nhạc Dương chỉ còn lại cái vỏ rỗng và một đại ca gốc thối.

Lý Thịnh thuận miệng giải thích, mười ngón tay gõ nhẹ trên bàn, qua chốc lát lại nói:

– Tổng tiêu đầu Chu Khánh của Hưng Nam tiêu cục vốn là một nhân vật rất tài giỏi, không ngờ trong một lần áp tiêu bị người ta ám hại, bị thương cột sống, bây giờ chỉ có thể nằm liệt giường, sinh hoạt còn không thể tự lo, càng khỏi phải nói chuyện kinh doanh. Hai người con của Chu Khánh đều chưa tới 18, huynh trưởng tên Chu Thần, chính là người vừa nãy được các tiêu sư bảo vệ ở giữa, từ nhỏ sức khỏe kém, võ công luyện kiểu ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới, Chu tiểu thư muội muội của hắn

lại càng được nuông chiều từ bé, thân thủ cũng chỉ vậy, hai huynh muội thành linh gặp biến cố, không còn cách nào khác, đành tự gánh vác môn hộ, may mà đám lão tiêu sư phúc hậu, vẫn nguyện ý chống đỡ giúp họ, tiêu cục mới gắng gượng chèo chống được. Mấy năm trước, Hoắc gia bảo quật khởi không phải đã đi khắp nơi chiêu mộ người sao? Nghe nói ngay cả Mộc Tiểu Kiều của núi Hoạt Nhân Tử Nhân cũng tới, hai huynh muội Chu gia liền thuận thế nương nhờ Hoắc gia, Hoắc Liên Đào khoác lác tận trời, căn bản chưa từng quản sống chết của họ, bây giờ đồng rác rưởi núi Hoạt Nhân Tử Nhân muốn quấy rối mà không tìm chính chủ, lại lôi họ ra xả giận, đúng là xui xẻo.

Dương Căn nghe xong, không có cảm khái gì với chuyện trẻ em cơ khổ bơ vơ trong loạn thế, chỉ trầm tư nói:

– Nghe đồn Hoắc gia thoái pháp độc bộ thiên hạ, Hoắc Liên Đào có thể chiêu mộ nhiều người như vậy về dưới trướng mình thì võ công hẳn rất lợi hại?

Chu Phi sờn gai ốc:

– Chẳng lẽ người định khiêu khích Hoắc gia bảo?

Dương Căn ưỡn thẳng người, đằng hoàng chính trực sửa lại:

– Là khiêu chiến.

Nói chuyện với một hán tử Nam Cương trong đầu toàn là ý nghĩ muốn đánh khắp thiên hạ đúng là lao lực.

– Võ công như thế nào thì khó nói.

Chu Phi dừng lại, nhớ tới những lời Tạ Doãn nói với nàng năm xưa trong địa lao ở núi của Mộc Tiểu Kiều.

Các môn phái lớn nhỏ vùng Động Đình sa sút thế nào, Hoắc Liên Đào lại thừa cơ quật khởi ra làm sao...

Chu Phỉ nhanh chóng sắp xếp lại suy nghĩ của mình, nói:

– Khi đó khói lửa chiến tranh lan đến, cộng thêm Tào Trọng Côn cố ý nhắm vào, các đại môn phái vùng Động Đình lần lượt điêu tàn, chỉ duy Hoắc gia bảo trầm lặng nhiều năm là vẫn to. Tại sao? Hoắc Liên Đào không phải người có nội tình thâm hậu nhất, cũng không phải người có võ công cao nhất...

Lý Thịnh từ nhỏ đã nhạy bén, hơi nói sơ qua là rõ, nghe lời này liền hiểu ngay:

– Nhưng ông ta nhất định là người có dã tâm nhất, sau lưng rất có khả năng có thế lực khác. Lúc đó Hoắc gia bảo vừa bị Bắc Đẩu uy hiếp liền lập tức phóng hỏa rút lui, ném luôn đại bản doanh của mình, ngoại trừ chứng tỏ ông ta đặc biệt sợ chết thì còn có khả năng là ông ta sớm đã tính xong đường lui, nói không chừng đã lên kế hoạch dời Hoắc gia bảo về nam lâu rồi, cho nên thế lực sau lưng ông ta rất có thể là...

Chu Phỉ và Ngô Sở Sở nhìn nhau. Tạ Doãn từng nói, “Bạch tiên sinh” là người của đường đệ hãn, hãn là cháu của Kiến Nguyên hoàng đế, vậy đường đệ hãn chẳng phải là hoàng tử sao?

Ngô Sở Sở đầu tiên gật đầu một cái, tỏ ý là suy đoán của Chu Phỉ và Lý Thịnh đều có lý, nhưng liền sau đó lại lắc đầu, gõ gõ thiệp gỗ trên bàn, ám chỉ họ có gì thì nói, đừng suy đoán tâm kế của mấy đại nhân vật kia nữa. Ba người họ dùng ánh mắt trao đổi chốc lát, ai cũng hiểu ý nhau, nhất thời ăn ý im lặng, chỉ còn lại Dương Căn và Lý Nghiên mắt to trừng mắt nhỏ, ù ù cạc cạc.

Lý Nghiên sợ bị mắng, nhịn không dám lên tiếng, Dương Căn cau chặt mày, nói:

– Mới này còn đang nói Hoắc Liên Đào võ công có lợi hại hay không mà? Các người kéo đi lung ta lung tung đâu thế? Tại sao người Trung Nguyên các người luôn nghĩ lắm thế? Quá không sáng khoái!

– ...

Chu Phi im lặng chốc lát, hỏi:

– Từ đà chủ là gì của người?

Dương Căn nói:

– Ôm, là nghĩa phụ của ta. Lúc trẻ, ông ấy từng đến Kinh Vân Câu bọn ta cầu y, cha ta chữa khỏi cho ông ấy nên sau này thường xuyên qua lại.

Chu Phi thực lòng nói với y:

– Vậy người nhất định phải thân thiết với nghĩa phụ người nhiều hơn, có việc gì thì nghe lời ông ấy.

Bằng không sớm muộn gì cũng bị cân đem bán.

Dương Căn hoàn toàn nghe không hiểu ẩn ý của nàng, nhìn nàng đầy khó hiểu, thành thật gật đầu:

– Điều đó là đương nhiên.

Lý Thịnh lật ngược thiệp gỗ lại quan sát chốc lát, nói:

– Vĩnh Châu, tháng giêng... lúc này theo chúng ta suy đoán thì Tạ công tử đi về phương nam, Vĩnh Châu không phải cùng hướng sao? Mọi người nói xem, có khả năng huynh ấy cũng qua đó không?

Nói vậy thì đúng là có khả năng!

– Lại nói cái hoa văn sóng nước này đi.

Lý Thịnh nói:

– Hiện tại chúng ta biết là Ngô tướng quân có một cái, Hoắc gia bảo hiển nhiên cũng có một cái.

– Sơn Xuyên kiếm có một cái.

Chu Phi bổ sung, nhớ khi Khấu Đan làm phản từng nói bên sông Tây Mặc, nàng nói tiếp:

– Ngự thái sử thúc có không? Mẹ ta... không đúng, tính theo thời gian thì chắc ông ngoại ta cũng có một cái. Vũ Y ban không rõ, nhưng ta cảm thấy Nghê Thường phu nhân rất có khả năng biết ít nội tình về Hải Thiên Nhất Sắc.

– Nếu tính theo những người cùng thế hệ thì Hoắc Liên Đào khi đó còn chưa phải là cái rắm gì, dù bây giờ trong tay ông ta có hoa văn sóng nước đi chăng nữa chắc là do lão bảo chủ để lại.

Lý Thịnh dừng lại, nhớ tới trận hỏa hoạn lớn mà mình tận mắt thấy, nhớ tới sự ăn ý ngầm kỳ lạ giữa Xung Vân Tử và Hoắc lão bảo chủ, nói tiếp:

– Ta luôn cảm thấy Tề môn cũng có một cái.

Chu Phi nghe đến đó, chột cau mày:

– Khoan đã, ta phát hiện trong này có một vấn đề.

Lý Thịnh thở dài:

– Không sai.

Lý Nghiên cuối cùng bị những lời lung tung của hai người họ ép phát điên:

– Cảm phiền, đại ca, tỷ tỷ, hai người có thể nói tiếng người không?

Ngô Sở Sở nhỏ giọng giải thích với muội ấy:

– Chúng ta biết, những người ban đầu cầm hoa văn sóng nước này đại khái hiện tại đều đã chết hết, hơn nữa đều không nói cho người kế nhiệm biết nội tình bên trong. Từ nhỏ tỷ đã đeo cái khóa trường mệnh kia, nhưng cha tỷ chưa từng nói cho tỷ biết nó có gì đặc biệt. Sơn Xuyên kiếm chết oan uổng khỏi phải nói, sau đó đồ của ông ấy rơi vào tay Trịnh La Sinh, Trịnh La Sinh đến chết vẫn không rõ Hải Thiên Nhất Sắc là cái gì.

Chu Phỉ nói:

– Tề môn và Vũ Y ban thì không rõ, nhưng nếu Khấu Đan khi kế nhiệm làm Minh Phong lâu chủ liền biết về Hải Thiên Nhất Sắc, bà ta sẽ không tới bây giờ mới phản. Mẹ ta cũng vậy, nếu không phải bà ấy hoàn toàn chẳng hay biết gì thì lúc đó chắc chắn sẽ không phải nhóm Thần Phi sư huynh đi đón các cô.

Trương Thần Phi quá trẻ, đội người kia của họ tuy thường đi lại trên giang hồ nhưng đa phần chỉ là làm chân chạy vặt, Lý Cẩn Dung không thể nào biết rõ trên người Ngô gia có vật nguy hiểm mà còn phải đệ tử đi chịu chết.

Lý Thịnh nói:

– Quay ngược về Hoắc Liên Đào. Con người ông ta tâm cơ thâm trầm, rất biết tự thôi phòng mình, cáo mượn oai hùm, nhưng Hải Thiên Nhất Sắc không thể so với cái khác, ông ta không thể ngốc tới mức biết rõ mình có thứ khiến người ta đỏ mắt mà còn trưng ra khắp thiên hạ để chuốc họa. Hoa văn sóng nước này rất có thể là tín vật thường dùng của Hoắc gia bảo chủ, bị Hoắc Liên Đào không biết rõ nội tình xem là bằng chứng thay thế địa vị của Hoắc lão bảo chủ.

Lý Nghiên nghe xong những tiền căn hậu quả này, đầu như to ra thành 8 cái, chim bay vòng vòng.

Muội ấy vắt óc suy tư chốc lát, đem mì và nước phân biệt rõ ràng trong đầu trộn thành một mớ hỗn độn không rõ hình thù, đành bất lực hỏi:

– Cho nên? Mọi người nói cả đồng lớn này là có ý gì?

Lý Thịnh:

– Ý là Vĩnh Châu lần này sắp náo nhiệt rồi. Hoắc Liên Đào tự cho rằng những kẻ tới đều là người muốn bợ đỡ ông ta, nhưng đến lúc đó e là sẽ có cả đám lớn khách không mời mà tới.

Chẳng hạn như núi Hoạc Nhân Tử Nhân đến nay luôn thêm nhỏ dải Hải Thiên Nhất Sắc.

Và Bắc Đẩu...

Lý Thịnh hỏi:

– Sao? Chúng ta đi Vĩnh Châu xem chứ? Người của Hưng Nam tiêu cục có thể dẫn chúng ta đi.

Chu Phi ban đầu không tỏ thái độ, nàng không hứng thú gì với việc đi xem náo nhiệt cũng như đi quấy rối, nhưng chính vào chạng vạng hôm đó, tiểu nhị của “Đầu Nhất Hộ” đã mang tới cho Dương Cẩn một tin.

Từ sau khi Chu Phi xác nhận, kỳ nhân làm đông lạnh tiền đồng có khả năng là Tạ Doãn, Hành Tẩu Bang tìm người rõ ràng hơn rất nhiều. Dầu sao, tìm một “công tử trẻ mặt mày thế nào, cao thế nào, béo gầy thế nào” có thể nói là mò kim đáy biển, huống hồ cái gã đó còn thường xuyên cải trang giả dạng.

Nhưng tìm một quái nhân đựng đầu lạnh đó thì dễ dàng hơn rất nhiều.

Tiểu nhị nói:

– Là huynh đệ dơi màu vàng nói.

Lý Nghiên không hiểu, chột chột Dương Cẩn, Dương Cẩn giải thích rất không kiên nhẫn:

– “Dơi màu vàng” là nghề ngựa xe.

– Phải phải.

Tiểu nhị cúi đầu khom lưng nói:

– Các huynh đệ truyền tin nói từng gặp người như vậy, hôm trước tự mua xe ngựa, ra tay vô cùng hào phóng, nhưng nào có bệnh, nói gì cũng không chịu để người ta đánh xe giúp, cứ đòi đích thân làm. Họ chưa từng thấy ai không muốn làm thiếu gia lại muốn làm phu xe nên cảm thấy quái gở, còn phải người cẩn thận theo một đoạn, thấy người đó đi trên quan đạo về hướng Vĩnh Châu.

Lý Nghiên nhảy lên:

– Ta đi nói với A Phi!

Chu Phi ngày thường đều là “đao không rời tay”, dù đang ở bên ngoài, nàng cũng giống như lúc làm đệ tử ở 48 trại, trời chưa sáng đã dậy luyện đao, luyện đủ một canh giờ, không đánh theo hệ thống bài vở gì hết, tới tới lui lui đều là những kỹ năng cơ bản khô khan, không đẹp chút nào, đợi nàng luyện xong thì người khác gần như cũng dậy. Còn lại cả ngày, nàng sẽ chìm đắm trong Phá Tuyết đao, dù đi trên đường, nàng cũng sẽ dành thời gian diễn luyện đao pháp trong đầu. Khi đêm đến, nàng sẽ kiên trì luyện nội công, dù không ăn cơm, nàng cũng sẽ không quên luyện.

Nhưng chạng vạng hôm đó, nàng lại không ở trong phòng, Lý Nghiên tìm khắp một vòng, tìm được nàng trong tủ lâu phía trước, kinh ngạc phát hiện nàng đang ngồi rảnh rỗi!

Hai từ “Chu Phi” và “ngồi rảnh rỗi” hoàn toàn là trống đánh xuôi kèn thổi ngược, không thể ráp với nhau, Lý Nghiên giật mình, lo lắng bước tới, đưa tay dò lên trán Chu Phi, nghi ngờ vết thương của nàng tái phát khiến đầu óc hồ đồ.

Chu Phi không quay đầu lại, bắt lấy móng vuốt nhỏ của muội muội:

– Làm gì?

Lý Nghiên vội truyền đạt lại tin tức mà tiểu nhị nói, Chu Phi nghe xong gật đầu lơ đãng, nói:

– Tỷ biết rồi, chúng ta chuẩn bị rồi đi.

Lý Nghiên còn muốn nói gì nữa thì thấy Chu Phi giơ thẳng một ngón tay lên, ra hiệu “câm miệng”.

Lý Nghiên nhìn theo ánh mắt nàng, thấy trong đại sảnh tiêu điều, bàn ghế bị phái Huyền Vũ đập nát vẫn chưa dọn, không có người kể chuyện mà có người hát tiểu khúc, dây đàn bị ẩm, thoát nghe “cót két kéo kẹt”, ông lão biểu diễn có tướng tá không tốt, thiếu mất cái răng cửa, lúc ngâm nga mang theo tiếng gió lùa.

Lý Nghiên kinh ngạc:

– Tỷ vì nghe cái này mà không luyện công? Hát gì thế?

– “Hàn nha thanh”.

Chu Phi khẽ nói.

Lý Nghiên chưa từng nghe, đầu óc mơ hồ ngồi xuống bên cạnh, mông như mọc đinh, lắc lư hồi lâu mới nghe ra chút ý tứ.

Khúc “Hàn nha thanh” này vô cùng mới mẻ, vì không hát về vương hầu tướng lĩnh, cũng không hát về tài tử giai nhân, lại có chút sắc thái truyền kỳ yêu ma quỷ quái.

Nhân vật chính là một nam nhân, thuở nhỏ bị ngoại tộc xâm lược, cố hương rơi vào tay giặc, bắt đả đả lang bạt khắp nơi, nhờ duyên phận mà bái nhập vào môn hạ một lão đạo sĩ, học được bản lĩnh đao thương bất nhập, bèn mang trái tim muốn hưng phục sơn hà đi tòng quân.

Đoạn mở đầu bị ông lão hát bằng giọng già nua, có nỗi thê lương không thốt nên lời, hấp dẫn không ít lưu dân dừng chân nơi này bởi lưu vong do chiến loạn. Ông lão hát đến đoạn khi hãn học thành bản lĩnh “là một anh tài ngang trời dọc đất” bị dây đàn trong tay phá âm, giọng ông hát không tới, lộ ra khuyết điểm, hát hai chữ “anh tài” vô cùng mỉa mai buồn cười.

Vị anh tài văn võ song toàn này ra trận giết địch quả nhiên anh dũng vô song, nhanh chóng bộc lộ tài năng trong quân đội, làm đến chức tham quân.

Tham quân liên tiếp thắng trận, được tướng quân khen ngợi, gọi hãn đến bên cạnh biểu dương khen thưởng, tham quân cảm động bội phần, lệ tuôn ròng ròng, quỳ xuống đất đầu thương kể lại thân thế và ước nguyện của mình, tướng quân nghe xong vỗ ngực thở dài, thăng chức một cấp cho hãn, giao cho hãn 3000 quân tiên phong, lệnh hãn mai phục giữa đường, tấn công quân tinh nhuệ địch. Một khi thành công là có thể đoạt mấy thành trì, tướng quân hứa cho quân tiên phong được công đầu.

Mọi người vừa mới cười giọng hát của ông lão giờ yên tĩnh lại, say sưa đợi nghe người mệnh khổ ấy xuất tướng nhập tướng (1) thế nào, công

thành danh toại làm sao.

(1) Xuất tướng nhập tướng: xuất chinh có thể làm tướng soái, vào triều có thể làm tể tướng, ý chỉ người tài đức vẹn toàn hoặc người giỏi cả văn lẫn võ.

Tham quân vì báo đáp ơn tri ngộ của tướng quân, đương nhiên không màng sống chết, mai phục ba ngày, chờ quân địch đến. Đoạn hào hùng ấy, dây đàn cất cao vang vọng, lão nghệ nhân lại không diễn hỏng, Lý Nghiên cũng không khỏi ngừng thở.

Nhưng ngờ đâu hóa ra họ chỉ là mồi nhử, tướng quân nọ kiêng kỵ quân công của tham quân, sợ hấn chiếm vị trí của mình, nên lợi dụng tính mạng 3000 người làm tiền cược đi trước dụ địch, một tên hai đích, trừ trong đẹp ngoài. Khi tham quân sắp chết đến nơi, chợt có một bầy quạ đen từ chân trời bay tới, mới biết là sư phụ phái tới cứu mạng, liền vứt bỏ công danh khô giáp, theo đám quạ rời đi, xuất gia.

Lý Nghiên nghe đến đây, trợn mắt há mồm:

– Đùa gì vậy chứ!

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Tề Tụ

– Đoạn sau lại càng nhảm, nói sau khi vị tham quân đó xuất gia, cả ngày làm bạn với quạ đen và xương trắng, từ sáng đến tối tu luyện ở nơi rừng sâu núi thẳm, khó khăn lắm mới có chút phép thuật lúc linh lúc không, có lúc còn bị yêu ma quỷ quái đuổi chạy khắp núi, trải qua trăm cay ngàn đắng, cuối cùng ngẫu nhiên gặp một đám thiếu niên cười ngửa ngao du, lần bấm một câu “duyên phận đến” rồi đắc đạo thành tiên!

Cách một chiếc xe ngựa cũng có thể nghe tiếng oán giận không thôi của Lý Nghiên:

– Vậy là thành tiên! Có nghe bao giờ chưa? Sớm biết thế muội nên đem cả đám người vào rừng sâu núi thẳm ngao du, gặp ai là người đó thành tiên hết, 1000 lượng bạc 1 lần gặp, vậy chúng ta phát tài rồi! Ôi, muội không hiểu, mọi người nói xem, đoạn trước vừa hành quân đánh trận vừa mỗi một quốc gia, với cái kết thúc này liên quan méo gì nhau?

Bọn Chu Phỉ tuyên bố vì muốn “tham gia náo nhiệt, mở mang kiến thức” nên ké tên tuổi Hưng Nam tiêu cực, đồng hành đi Vĩnh Châu.

Huynh muội họ Chu cầu còn không được – có thêm mấy cao thủ cùng đi, tốt xấu gì cũng không cần lo bọn rác rưởi núi Hoạt Nhân Tử Nhân truy đuổi.

Lý Nghiên, Ngô Sở Sở và vị nữ tử Chu Oánh của Hưng Nam tiêu cực ngồi một chiếc xe ngựa, theo sau các tiêu sư và hàng hóa, Chu Thần cười ngửa chậm chậm cùng bọn Lý Thịnh đi sau chót.

Xe ngựa đi không nhanh, có thể nghe được giọng dịu dàng mềm mại của Ngô Sở Sở trong xe:

– Mấy thứ tiêu khiển này luôn lấy từ khúc làm đầu, câu chuyện xếp sau, chuyện càng kỳ lạ hơn vậy cũng có mà, chỉ cần ca khúc nghe hay là được.

– Nghe không hay!

Lý Nghiên hận không thể móc ra cả năm lệ chua xót, gào lên:

– Sở Sở tỷ không biết đâu, ông lão hát khúc đó bị sút răng, căn chữ không rõ, không phải đàn lạc điệu thì là ống lạc điệu, muội vì muốn xem xem câu chuyện này có thể kéo nhạt tới mức nào mới ngồi nghe ống cửa gỗ cả canh giờ! Tỷ xem, tóc tối qua dựng thẳng lên giờ còn chưa xẹp xuống nè!

Khóe môi Lý Thịnh giật giật, nói với Chu Thần:

– Xá muội trẻ người non dạ, chê cười rồi.

Chu Thần cười nói:

– Đâu có, Lý cô nương hồn nhiên ngây thơ, rất hiếm thấy.

Nói rồi, hắc hắc khẽ mấy tiếng, nghe trong xe ngựa không biết Lý Nghiên thì thầm câu gì mà mấy cô nương hi hi ha ha cười rộ lên, ngay cả Chu Oánh ngày thường chưa từng mở lòng cũng thoải mái hơn không ít.

Chu Thần nghe giọng tiểu muội, có chút vui mừng nhưng sau đó lại không khỏi thở dài. Nếu hắc cũng có bản lĩnh một đao một kiếm tung hoành thiên hạ thì đâu tới mức muội muội mới tròn đôi tám đã phải theo hắc ăn gió nằm sương, chịu đủ ức hiếp? Nghĩ tới mình bản lĩnh thấp kém, hắc liền cảm thấy tương lai mù mịt, vào lúc lòng hắc ủ dột u sầu thì đột

nhiên, Dương Cẩn đang đi phía trước chột rút đao nhắm về phía Chu Phi bên cạnh mà chém.

Chu Thần giật mình, ngựa bên dưới cũng hoảng theo, bước chân hỗn loạn, được Lý Thịnh nắm dây cương kéo lại.

Lý Thịnh nói như thường:

– Không sao, đừng để ý hai kẻ điên đó.

Chu Phi dường như luôn ngăn người trên ngựa không thềm ngẩng đầu, giờ Vọng Xuân Sơn qua vai, thanh trường đao ấy chột vểnh lên, vừa vịn đánh chệch Đoạn Nhận Đao của Dương Cẩn, đồng thời, cả người nàng hơi ngửa ra sau, chưa đợi Dương Cẩn biến chiêu, trường đao liền ra khỏi vỏ, chỉ trong mấy hơi thở, nàng và Dương Cẩn đã qua bảy tám chiêu hiểm hóc, rõ ràng là hai trường đao nhưng chiêu nào chiêu nấy đều không cách Chu Phi quá nửa thước, nàng thực giống như bị ánh đao bao phủ.

Đấu pháp trông có vẻ liều mạng này khiến Chu Thần trợn mắt há mồm, suýt kêu ra tiếng.

Người trong xe ngựa cũng bị tiếng binh khí va nhau làm kinh động, ba cô nương đều ló đầu ra – trừ Chu Oánh tương đối kinh hãi, Ngô Sở Sở và Lý Nghiên chỉ liếc mắt một cái rồi rút đầu về, hiển nhiên là đã quen.

Nếu nói đao của Dương Cẩn là “trước sau như một” thì đao của Chu Phi là “sáng nắng chiều mưa”.

Dường như nàng không lúc nào không tìm tòi, cứ qua vài ngày là đổi phong cách, góc độ, cường độ và đao pháp xuất đao hoàn toàn được quyết định bởi thời điểm Dương Cẩn đánh lén, trong đầu nàng đang nghĩ gì.

Hôm đó, Chu Phi đang tập trung tinh thần nghĩ tới chỗ giống và khác nhau giữa dây trận của Minh Phong và Đoạn Thủy Triền Tì của Kỷ Vân

Trầm thì bị Dương Cẩn ngắt ngang, đao pháp nàng đánh ra liền mang đặc điểm của hai người này – nhẹ nhàng, kỳ dị, dính chặt, tựa như thứ cầm trên tay không phải một thanh trường đao mà là một sợi tóc muôn vàn biến hóa, có thể tùy ý uốn cong thành bất cứ hình dáng nào, lại có thể lặng lẽ cho đối phương một kích trí mạng.

Dương Cẩn bị phương pháp “quấn” này làm thiếu kiên nhẫn, Đoạn Nhận đao trong tay nhanh như một luồng tàn ảnh.

Chu Phi chợt nằm ngửa trên lưng ngựa, Vọng Xuân Sơn đánh ra “Trảm” tự quyết hơi biến hình, chiêu số thay đổi nhưng ý nghĩa giữ nguyên, “Trảm” tự quyết khí thế cực lớn, quét sạch sành sanh những thứ dính nhớp ban nãy không chút dư thừa, hai bên so sánh, tựa như một búa của Bàn Cổ bổ ra hỗn độn (1), “keng” một tiếng đẩy Đoạn Nhận đao của Dương Cẩn ra.

(1) Theo thần thoại Trung Quốc, thuở xa xưa, vũ trụ chỉ là một khối khí hỗn độn. Bàn Cổ xuất hiện, dùng một chiếc búa bổ vào khối khí hỗn độn đó, làm nó tách ra thành trời, đất, không khí...

Dương Cẩn sợ nhất là Chu Phi nói biến chiêu liền biến chiêu, bị cú “trở mặt” thành linh của nàng làm trở tay không kịp, không khỏi hơi tránh về phía trước, đúng lúc này, Chu Phi xách ngược vỏ đao Vọng Xuân Sơn, thúc mạnh vào hông ngựa của Dương Cẩn.

Con ngựa đó vốn đang một nhọc chạy trên đường, chưa kịp ý kiến với hai kẻ âm ỉ trên lưng thì đột nhiên dính phải tai bay vạ gió, tức đến mức đá hậu, ngựa mất hí dài, suýt hất Dương Cẩn xuống, nổi trận lôi đình lao về phía trước.

Dù Đoạn Nhận đao của Dương đại hiệp nhanh như cuồng phong chớp giạt cũng không thể không luống cuống tay chân lo vồ về vật cưỡi, khó khăn lắm mới ngồi vững lại, giận dữ kêu gào với Chu Phi:

– Có thể tỷ võ đài hoàng không, sao cô lại giở trò?

Mãi đến khi gặp Dương Cẩn ở Thiệu Dương, Chu Phi mới biết dù đao thuật có thiên biến vạn hóa cũng không có nghĩa những kỹ năng cơ bản bổ, cắt, khều, đâm không quan trọng, người của 48 trại họ từ nhỏ ăn “cơm trăm nhà”, thấy thứ tốt là muốn học, nhưng từ đó về sau, mỗi ngày nàng dành thêm cho mình một canh giờ để huấn luyện kỹ năng cơ bản, quả nhiên có hiệu quả, nàng vững chắc thêm không ít. Nhưng đại khái là trận chiến ở Thiệu Dương đã dưỡng thành thói quen, chỉ cần người động thủ với nàng là Dương Cẩn thì Chu Phi luôn không nhịn được xuất ra ít hoa chiêu.

Dương Cẩn chưa từng phụ hi vọng của mọi người, thấy hổ là nhảy, nhảy xong mới nổi giận đùng đùng, dần dà, đây đơn giản trở thành lạc thú của Chu Phi.

Chu Phi ung dung tra Vọng Xuân Sơn vào vỏ:

– Ai bảo người đánh lén trước?

Đồng hành cả quãng đường, Chu Thần chưa từng thấy Chu Phi nói chuyện.

Chỉ cần có người dẫn đường, Chu Phi liền yên tâm thoải mái chìm đắm trong đao pháp, một ngày 12 canh giờ thì có đến 10 canh giờ rưỡi là nàng đang suy ngẫm đao của mình. Chu Thần luôn xem nàng là cao thủ nóng nảy kỳ quặc, lần đầu tiên phát hiện nàng cũng biết cười đùa trêu nghịch.

Lúc này đánh nhau, có một lọn tóc dài bị Dương Cẩn làm rơi xuống vai, Chu Phi tùy tiện vén nó ra sau tai, lộ gương mặt thiếu nữ xinh đẹp, nhẹ nhàng mà thanh tú.

Chu Thần không khỏi bị hút lấy, mãi đến khi Lý Thịnh bên cạnh nói chuyện với hắn, hắn mới đột nhiên hoàn hồn, ý thức được mình không nên

nhìn chăm chăm vào nữ tử, bèn vội bối rối thu hồi tầm mắt.

Lộ trình không dài, ngoại trừ Dương Căn và Chu Phi cứ chốc chốc “keng, cạch” chém nhau thì chuyển đi có thể nói là hòa bình, rất nhanh đã tới khu vực Vĩnh Châu.

Xưa nay Vĩnh Châu nhiều trảng nguyên, non xanh nước biếc, từ thời Tần Hán trở đi, trong thành lộ ra phong cách cổ xưa kính cẩn, khói lửa chiến tranh chưa từng lan tới, Vĩnh Châu tương đối ôn hòa, là nơi rất được văn nhân thi khách ưu ái.

Nhưng hiện nay vì có Hoắc Liên Đào ở đây gây sóng gió nên người qua lại trong thành cổ Tiêu Tương này đều biến thành người giang hồ đủ âm sắc vùng miền.

Trên đường lớn ngựa xe đông nghịt, các đại môn phái quen biết lẫn nhau thường xuyên phải chào nhau.

Người ăn xin ven đường, người đánh xe trên đường, nói không chừng đều là người của Cái Bang và Hành Tẩu Bang, không ai dám khinh thường, tùy tiện một ông lão đi tới cũng có vẻ là thân mang tuyệt kỹ.

Các môn phái lớn nhỏ tay cầm đao kiếm qua qua lại lại đã không còn là điều mới mẻ – dị nhân dân gian đâu đâu cũng có.

Bọn Chu Phi theo người của Hưng Nam tiêu cục vào một khách điểm, tiểu nhị bận vắt giò lên cổ, Chu Phi tùy ý quét mắt qua một lượt, trước tiên chú ý tới ba người – một ông lão một mắt tay cầm đao tay cầm khi, một nam tử trung niên cao lớn thô kệch rõ ràng là nam cải nữ trang và một thanh niên sau lưng đeo gùi, trong gùi là một đồng rắn độc bò loạn xạ.

Trong Hưng Nam tiêu cục có một lão tiêu sư tóc hoa râm, sau khi Chu Khánh không thể làm việc thì lão tiêu sư này làm “tổng tiêu đầu”, huynh muội Chu gia đều vô cùng cung kính gọi ông là “Lâm bá”.

Lâm bá quanh năm vào nam ra bắc, kiến thức rộng, chỉ điểm bốn phía cho Chu Thần:

– Người mang theo khí là “Viên lão tam”, người nam mặc nữ trang là huynh đệ ông ta, tên “Hầu ngũ nương”, hai người này giỏi giết người, còn trẻ tuổi đã bước vào tứ đại thích khách, nhiều năm không lộ mặt, lần này chịu nhận “chinh Bắc anh hùng thiếp” của Hoắc gia, mục đích đến thực khiến người ta nhìn không thấu.

Thích khách nổi danh thiên hạ, Chu Phi chỉ từng nghe nói “Minh Phong lâu”, không ngờ còn chia bang phái, bèn không khỏi ngẩng đầu nhìn Lâm bá.

Chu Thần vô cùng có mắt, hỏi điều mà nàng nghi hoặc:

– Lâm bá, tứ đại thích khách gồm có ai?

Lâm bá vừa nhỏ giọng dặn dò các hậu bối trẻ tuổi đừng nhìn loạn lung tung, tránh chuốc lấy phiền toái, vừa dẫn mọi người lên lầu.

Lên lầu ngồi vào chỗ, ông mới nói với Chu Thần:

– “Vân tướng y thường hoa tướng dung, Xuân phong phát hạm yên vũ nồng” (2), câu này nói về hai bang phái thích khách lớn ở Nam Bắc...

(2) Nghĩa: ‘Nhìn mây nhớ áo nhìn hoa nhớ người, gió xuân nhẹ thổi nơi thềm cửa, ngoài trời đầy mưa bụi.’ Hơi biến tấu từ bài “Thanh bình điệu” của Lý Bạch. Bài của Lý Bạch không phải ‘yên vũ nồng’ (nhiều mưa bụi) mà là ‘lộ hoa nồng’ (nhiều sương hoa).

Chu Phi nghe giật mình trong lòng, cảm thấy giống như người quen.

Quả nhiên, Lâm bá nói tiếp:

– ...Chính là “Vũ Y ban” trong truyền thuyết và “Minh Phong lâu” năm xưa.

Chu Phỉ hơi khiếp sợ, nàng chỉ biết Nghê Thường phu nhân và đám nữ thuộc hạ của bà đến vô ảnh đi vô tung, không ngờ họ ngoài hát khúc ra còn có nghề phụ là buôn bán mạng người!

Lâm bá nói:

– Hai thích khách còn lại, một là “Hắc phán quan” độc lai độc vãng Phong Vô Ngôn, một là “Viên Hầu song đao” đều đã thoái ẩn nhiều năm. Năm xưa vì Bắc Đẩu bị người người oán trách nên trong 10 giải là có 8 giải liên quan tới chúng, những người khác không nói nhưng nếu tứ đại thích khách đều né tránh không nhận thì thực có lỗi với danh tiếng của mình, nhưng lại không thể nhận thật. Mọi người nghĩ xem, ngay cả Minh Phong lâu sống phương bắc cũng âm ỉ tới mức cuối cùng bị ép thoái ẩn ở 48 trại, thế người khác có thể kiếm chác được gì? Làm sao cũng khó, thế là người thông minh đều thoái ẩn hết, tiện thể rửa tay gác kiếm.

Các hậu sinh nghe xong nhất thời đều buồn bã.

Lúc này, Lý Nghiên hỏi như rất quen thuộc:

– Lão bá, cái người cống gùi đầy rắn đó là ai thế ạ?

Lâm bá “ô” một tiếng:

– Cô bé này đúng là gan lớn, rắn mà cũng không sợ à?

Lý Nghiên đương nhiên không sợ, 48 trại quanh năm ẩm ướt nhiều mưa, lại ở trên núi, sâu độc rắn độc không nói là bò khắp núi nhưng thường xuyên gặp vài con, thỉnh thoảng bị lở miệng gì đó đều có thể bắt rắn hầm canh ăn.

– Có gì đâu mà sợ?

Lý Nghiên dừng dừng nói:

– Con còn từng nuôi một con kìa, sau đó bị cô cô phát hiện, mắng con một tiếng rồi cầm đi mất.

Dương Căn nghe vậy, mặt mày căng thẳng, lặng lẽ tránh xa muội ấy ra một chút.

Lâm bá lớn tuổi, thấy đứa trẻ hoạt bát như Lý Nghiên thì rất thích, cười híp mắt giải thích với muội ấy:

– Vị đó là “Độc lang trung”, tên Ưng Hà Tòng, cái gùi trên người hẳn không phải nuôi chơi đâu, đều là độc vật kịch độc đấy.

Con rắn Lý Nghiên nuôi kỳ thực cũng là rắn độc, bằng không Lý Căn Dung cũng mặc kệ muội ấy, chỉ là tiểu nha đầu này trông có vẻ thiếu tâm thiếu phổi nhưng lại là cao thủ trong khoản tranh sủng và khiến người ta yêu thích, nghe ra đám Lâm bá khá kiêng kỵ tên “Độc lang trung” nuôi rắn này bèn theo bản năng không nhắc tới, chỉ “woa” một tiếng, dỗ Lâm bá vui hơn hử, rồi mới lén lút hâm mộ nhìn bằng qua cầu thang nhắm tới cái gùi của “Độc lang trung”.

“Độc lang trung” dường như cảm giác được, chột ngắc đầu, vừa vặn đối mắt với Lý Nghiên.

Ưng Hà Tòng gò má hơi gầy gò, mặt mày thanh tú, khí chất u sầu, nhưng tổng thể là một thanh niên khá ưa nhìn. Tiếc rằng đa số người thấy cái gùi rắn xong đều không dám nhìn kỹ hẳn nên không nhận ra hẳn đẹp hay xấu.

Hắn vừa ngắc đầu liền thấy Lý Nghiên, hình như cũng hơi bất ngờ, không ngờ là một cô bé nhỏ như vậy, hàng mày dài khê nhưống, Lý Nghiên

không biết nghĩ thế nào, tươi cười rạng rỡ với hân.

Muội ấy đang nhe răng cười ngây ngô thì chợt đau sau gáy, Lý Nghiên “ui da” một tiếng:

– Lý khuyết đức, sao huynh đánh muội?

Lý Thịnh liếc mắt xuống dưới lầu, thấy Độc lang trung đã thu hồi tầm mắt mới yên tâm, nói với Lý Nghiên:

– Miệng đừng toét to như vậy, răng rất khó tìm lắm.

Lý Nghiên:

– ...

Mình mà đánh thắng thì nhất định phải cào mặt “Lý khuyết đức” ra ba vết máu.

Chu Phỉ từ nhỏ đã nghe hai người họ chí chöhe, nàng ngồi bên cạnh với dáng vẻ quen thuộc nghe việc vui, khéo môi lộ chút ý cười, chợt có một cốc sứ trắng đưa qua.

Chu Phỉ sững sờ, nghiêng đầu nhìn lại. Thiếu chủ ma bệnh của Hưng Nam tiêu cục – Chu Thần dùng nước sôi tráng cốc rồi lại lấy lụa trắng tỉ mỉ lau khô, tiện tay đưa cho Chu Phỉ một cốc, thấy nàng nhìn qua liền giật mình, hoang mang dời tầm mắt, luống cuống lau luôn mấy cái cốc còn lại, đưa cho mỗi người một cái, từ đầu tới cuối luôn không dám ngẩng đầu.

Chu Phỉ có chút khó hiểu, thầm nghĩ: “Chặt có bốn cánh tay thôi mà, mình đáng sợ thế à?”

Ngay lúc nàng muốn nói gì đó, dưới lầu chợt vang đến một chuỗi tiếng tỳ bà.

Lâm bá nghiêng tai nghe chốc lát, sắc mặt chợt biến, khoát tay đè lại vai Chu Thần, đặt ngón trỏ ở khóe môi.

Không chỉ ông mà không ít người trong khách điểm cũng bắt đầu đề phòng, đặc biệt là con khỉ trên tay Viên lão tam.

Con thú lông dài ấy bị kích thích, nhảy lên băng ghế dài, há mồm kêu to, hình như muốn ngắt tiếng tỳ bà.

Tiếng tỳ bà vang thành một chuỗi, Chu Phi càng nghe càng cảm thấy quen, không kìm được ló người ra.

Ngoài cửa vang lên tiếng cười như chuông bạc, mấy nữ tử tiến vào khách điểm trước, ai nấy đều như những đóa hoa làm rụng rơi những hạt sương trong gió.

Ngô Sở Sở:

– A, sao là...

Liền sau đó, một góc váy tung bay vào khách điểm, một người chậm chậm tiến vào, chân như giẫm lên từng đóa hoa sen, là người quen – Nghê Thường phu nhân!

Vọng Xuân Sơn là của người ta tặng, thấy người ta đương nhiên không thể vờ như không thấy, Chu Phi bỏ lại một câu “mọi người ngồi trước đi” rồi đứng dậy cất bước xuống lầu, vừa đứng lên cầu thang, nàng liền cảm nhận được bầu không khí căng thẳng bên dưới, bước chân khựng lại.

Nghê Thường phu nhân thấy nàng, hất cằm nhọn, cười quyến rũ với Chu Phi, sau đó dời mắt về phía Viên Hầu song sát ngoại hình kỳ dị, bà cong đôi mắt hoa đào cười nói:

– Viên tam ca, nhiều năm không gặp, sao tiểu súc sinh này thấy ta vẫn nhe răng nhếch miệng thế?

Viên lão tam còn chưa nói gì, Hầu ngũ nương đã uốn éo đứng dậy, éo éo giọng:

– Có lẽ người thấy mùi hồ ly tinh, bị sặc.

Nghê Thường phu nhân cười to, dường như bị mắng là điều vô cùng hưởng thụ, các nữ thuộc hạ của bà lách mình vào khách điểm, không coi ai ra gì, vui cười chiếm mấy bàn, không ít người xung quanh hình như khá kiêng kỵ họ, không tự chủ nhường lại, lui ra.

Dưới lầu có ra có vào, bầu không khí căng thẳng hỗn loạn.

Đúng lúc này, một bóng người đội nón rộng vành chợt xuất hiện ở cửa, chính là Tạ Doãn đã biến mất nhiều ngày.

Tạ Doãn theo Vũ Y ban tới, vì không có ý định gặp Nghê Thường phu nhân nên kéo nón xuống rất thấp, ai ngờ còn chưa đi thì thấy Chu Phi đứng trên cầu thang.

Đầu Tạ Doãn “ầm” một tiếng, trống không chốc lát.

Rong tinh này sao lại ở đây?

Lúc đó hẳn không chút suy nghĩ, xoay đầu rời đi.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Thiên La Địa Vồng

Chu Phỉ đứng trên cao, nhìn người chỉ có thể thấy đỉnh đầu, không thấy những khuôn mặt bị che dưới nón, vả lại bên Nghê Thường phu nhân và đôi “Viên Hầu” hiển nhiên rất không hợp, có thể ra tay đánh nhau bất cứ lúc nào, Chu Phỉ vốn không hề chú ý đi nơi khác.

Nếu Tạ công tử lén lút đi vào, yên lặng ngồi, Chu Phỉ đại khái sẽ xem hắn như mục nấm mà cho qua, nhưng tệ ở chỗ hắn cứ quay đầu bỏ đi như gặp ma.

Vừa mới xoay người, Tạ Doãn liền phản ứng được là mình làm chuyện ngu xuẩn, lòng thầm kêu hồng.

Nhưng lúc này dây hắn bứt đã động rừng, không thể xoay lại như chưa có gì xảy ra, chỉ có thể vừa an ủi mình là “kẻ trí giả tính ngàn điều, tất cũng có một điều sai” (1) vừa cầu nguyện Chu Phỉ mắt mù không thấy, vất giò lên cổ chạy lẹ.

(1) Trích “Hoài Âm hầu liệt truyện” trong “Sử ký Tư Mã Thiên”.

Nhưng Chu Phỉ không mù, sao có thể không thấy?

Tạ Doãn vóc dáng cao lớn, vốn khá nổi bật trong đám đông, vừa vào lại ra, càng giống như con rận trên đầu tên trọc.

Chu Phỉ quét mắt qua, cảm giác bóng dáng kia rất quen, không thèm nghĩ ngợi liền đuổi theo, đến cửa, nàng mới hoàn hồn, đưa mắt nhìn, chỉ chút thời gian như vậy, người đã không còn bóng dáng.

Loại nhanh trí này, loại khinh công này...

Chu Phi lập tức khẳng định, tên đó tám chín phần là Tạ Doãn, tìm nàng bỗng dừng đập điên cuồng, bước chân chậm lại.

Một chân nàng đặt ở ngưỡng cửa khách điểm, nắm chặt trường đao trong tay, mặt không biểu cảm, hít sâu một hơi, từ từ đếm thầm 10 số, sau đó quyết đoán xoay đầu bước lên lầu, kéo Lý Nghiên qua, nói:

– Cho tử mượn Ngũ Bức ấn của muội.

Tạ Doãn thi triển khinh công nhanh đến cực hạn, dù đầy đường đều là người trong võ lâm cũng chỉ thấy một bóng người lướt qua như gió, ngay cả cái bóng đó là người hay chó còn không nhìn rõ. Hắn vọt vào một con hẻm nhỏ, cẩn thận nhìn lại, chỉ thấy sau lưng dòng người tấp nập, sóng ngầm cuộn cuộn, Chu Phi không hề đuổi theo.

Nàng quả nhiên không thấy.

Tạ Doãn hơi thở phào nhẹ nhõm, đồng thời trong lòng lại không khỏi dâng lên chút muộn phiền.

Suy xét lại chút muộn phiền đó, hắn cảm thấy mình giống như đứa trẻ mới lớn, muốn lấy tiền lì xì từ trưởng bối, trong lòng biết rõ là không nên lấy, ngoài miệng và tay cũng liên tục từ chối, nhưng khi đối phương nghe theo lại khó tránh cảm giác mất mát.

Hận đối phương không thể kiên trì thêm một chút, dính chặt thêm một chút.

– Đúng là chỗ đáng khinh của phạm phu tục tử mà.

Tạ Doãn “chặc” một tiếng, cười tự giễu, ép nón xuống thấp hơn một chút, chậm rãi đi về phía trước.

Vũ Y ban đến, Viên Hầu song sát cũng đến, đây là ngoài sáng, còn trong tối có không biết bao nhiêu đôi mắt đang cùng nhìn vào Vĩnh Châu, Hoắc Liên Đào bày sạp hàng này ra, e rằng chính ông ta cũng không ngờ, chắc vô cùng luống cuống.

Xác thực, nếu trên thiệp mời gỗ này không có hoa văn sóng nước mà chỉ là một Hoắc gia bảo vùng Động Đình thì sao dẫn ra nhiều cao thủ hàng đầu thoái ẩn đã lâu như vậy?

Còn chuyện “Hải Thiên Nhất Sắc”, Hoắc Liên Đào không biết là rất bình thường, nhưng chẳng lẽ Triệu Minh Sâm “mắt nhìn sáu phương tai nghe tám hướng” cũng không biết hay sao?

Tiểu đường đệ này của hãn tuổi không lớn nhưng tâm thuật khá bất chính. Tạ Doãn nhắm mắt cũng biết đệ ấy đang nghĩ gì, rõ ràng khi bị vây ở Hoa Dung, Triệu Minh Sâm đã ý thức được Hoắc Liên Đào mà đệ ấy chọn quá ngu, đệ ấy muốn một lần nữa đổi bài thế lực võ lâm, đưa bản thân thừa cơ thâm nhập. Vừa hay lợi dụng quân cờ thí Hoắc Liên Đào để khuấy vũng nước đục này.

Thiên hoàng quý tộc, cả ngày không lo nghĩ quốc kế dân sinh mà cứ muốn làm mấy chuyện bàng môn tà đạo.

Triệu Uyên đang tuổi hưng thịnh, mãi không chịu lập thái tử, mấy năm nay, các nhi tử của ông ta dần dần trưởng thành, bắt đầu sinh ra những tâm tư khác, có người vất óc hòa theo chính sách mới của phụ thân, có người nghĩ trăm phương ngàn kế tìm cách lấy lòng khắp nơi trong cung cấm, có người ỷ mình chưa thành niên, mượn cớ xin thỉnh giáo để lén lút kết giao đại thần, và Triệu Minh Sâm không đi theo lẽ thường. Người trong thiên hạ đều biết, năm xưa Kiến Nguyên hoàng đế hốt hoảng xuôi nam, được một đám cao thủ võ lâm hộ tống nên mới có Hậu Chiêu nửa giang sơn phía nam ngày nay.

Triệu Minh Sâm một mặt không ngừng có những động tác nhỏ trong triều, một mặt giả vờ “nhàn vân dã hạc” cho cha xem, kết giao nhân sĩ giang hồ khắp nơi, nhờ đó bắt chước phụ thân một cách vụng về.

Nhưng cậu ấy không biết, thế gian này có một số thứ không thể đựng tới.

Khi Tạ Doãn chưa gặp Chu Phi, những việc này đều ngay ngắn rõ ràng trong đầu, hẳn trông như thuận theo mà tới, nhưng trong lòng luôn có tính toán – đều tại Chu Phi “ngoài kế hoạch”.

Tạ Doãn vừa vô thức xoa xoa tay, định ma sát cho mình chút hơi ấm, vừa theo hẻm nhỏ quanh co lòng vòng không xa không gần khách điểm ban này Nghệ Thường phu nhân vào, cố sức kéo tâm tư đi lệch của mình về.

Chuyện này liên quan đến “Hải Thiên Nhất Sắc”, Nghệ Thường phu nhân tất nhiên là trung tâm bão táp, hẳn nên theo sát gót.

Nhưng Chu Phi...

Tạ Doãn cúi đầu vân vê sống mũi, phát hiện bất kể mình nỗ lực thế nào cũng không thể mời Chu cô nương di giá ra khỏi đầu, bèn dứt khoát tự cam chịu, nghĩ về nàng: “Chu Phi đến Vĩnh Châu làm gì? Sao Lý đại đương gia lại đồng ý cho nàng gia nhập vụ náo nhiệt này?”

Tạ Doãn chưa từng nghĩ Chu Phi đặc biệt đi tìm mình.

Một là, hẳn không tin Chu mù đường ngay cả cửa nhà mình cũng không rõ nam bắc có thể tìm được hẳn, hai là, chính hẳn đến Vĩnh Châu cũng là chuyện đột xuất, nếu không phải nhìn thấy hoa văn sóng nước trên tấm gỗ đen ấy thì bây giờ nói không chừng hẳn đã ở Nam Cương phơi ánh mặt trời ấm áp rồi.

Tạ Doãn không khỏi hơi hồi hận vì bản thân đột xuất đổi đường. Chuyện của Triệu gia liên quan quái gì tới hắn? Vậy mà cứ hèn hạ đi quản, tới nỗi bây giờ tiến thoái lưỡng nan, không được an bình.

Lúc này, bên tai hắn chợt vang lên tiếng bắt chuyện của tiểu thương ven đường:

– Công tử, mì mới nấu, làm một bát chứ? Nóng hôi hổi, vừa thổi vừa ăn.

Dòng suy nghĩ của Tạ Doãn bị ngắt ngang, ba chữ “nóng hôi hổi” này ập tới, Tạ Doãn chạy mấy vòng khắp phố lớn ngõ nhỏ trong mùa đông âm u ẩm ướt cảm giác như khớp xương mình cũng sinh ra vụn bẻ, đang bức thiết cần một bát nước nóng dội vô.

Hắn thường bị ảm ức trong việc lớn, chứ việc nhỏ thì không chịu gò ép chính mình, nghe tiểu thương mời chào liền lập tức nhắc bước đi vào chỗ ngồi trong sạp hàng nhỏ ấy.

Tiểu thương mừng rỡ đáp một tiếng, mở nắp nồi nước lèo sôi ùng ục, tay chân lạnh lẽo xắt mì.

Tạ Doãn cúi đầu đi vào trong ba bước, chợt dừng lại. Hắn phát hiện đây không phải tiểu thương bán hàng rong dọc đường, phía sau còn có một tiệm ăn nhỏ, hiển nhiên là hai ngày nay quá nhiều người vào thành, thực khách không ngồi đủ trong quán nên mới bày một sạp nhỏ bên ngoài.

Tạ Doãn lặng lẽ liếc tiểu thương đang bỏ mì vào nồi, chỉ thấy người nấu mì đó không ngừng đầu, nhanh nhẹn cầm đũa dài khuấy trong nồi, luôn miệng hỏi hắn:

– Công tử có kiêng ăn gì không? Có ăn chua không? Ăn cay không? Muốn mặn hay nhạt? Mềm hay cứng?

Tạ Doãn hơi nheo mắt, chậm rãi nói:

– Cứ tùy ý.

Hắn phát hiện tiểu thương này đứng trước nôi, mặt đối diện với mình nhưng lại đưa lưng về phía đường.

Thông thường tiểu thương chào mời khách nồng nhiệt, dù tay làm gì thì miệng cũng kiên quyết không để lỡ việc thét to chào hàng, càng không có chuyện sau khi mời được một vị khách liền cứ nhìn chăm chăm vào người đó, trừ phi căn bản không có ý định mời tiếp vị khách thứ hai!

Tạ Doãn chợt ngẩng đầu, vừa vặn đối mắt với một phu xe đang cuộn tròn trên xe ngựa ở góc đường.

Fphu xe kia không ngờ hắn đột nhiên nhìn sang, vô thức chợt dạ tránh tầm mắt hắn.

Hành Tẩu Bang!

Tạ Doãn cau mày. Bang âm hồn bất tán này, sao còn theo dõi hắn?

– Công tử, mì tới đây!

Tạ Doãn nở nụ cười ý tứ sâu xa, vờ xoay người đưa tay đón lấy, nhưng một bước ấy lại trượt ra ngoài hơn một trượng.

Tiểu thương đó giật mình, hô lớn:

– Cậu...

Động tĩnh đó lập tức kinh động mấy đôi mắt chung quanh, cử động ban nãy của Tạ Doãn làm nhiều người tiến lại gần.

Nhưng khinh công Tạ công tử độc bộ thiên hạ, từ sau khi thành lĩnh ra tay với Bắc Đẩu ở 48 trại lại càng giống như được gỡ bỏ gông xiềng, cứ như cầm cọng lông là có thể lên trời hái bàn đào, sao dễ bị vây trong hẻm nhỏ được?

Mấy người Hành Tẩu Bang hiển nhiên đã đánh giá thấp hẳn, thấy chẳng qua chỉ mấy bước mà cứ luôn bắt hụt.

Tạ Doãn chỉ hai ba bước là có thể bỏ rơi mấy kẻ theo dõi róm này, không chút sợ hãi đi thẳng tới phu xe ở góc đối diện kia, chắp hai tay sau lưng, rõ ràng không có ý định ra tay đánh nhau, thậm chí còn cười với phu xe khiến phu xe sờn tóc gáy. Tạ Doãn chưa tới trước mắt thì phu xe đã đưa tay lấy trong xe ra một tấm lưới lớn, quăng về phía hắn.

Tạ Doãn nhướng mày, dường như không để bụng, mắt phu xe hoa lên, thấy người lẽ ra ở trong lưới bị lưới chụp xuống thì lại dùng thân pháp quái dị gì đó “leo” lên trên tấm lưới giữa không trung!

Phu xe há to miệng...

Tạ Doãn khoát tay, ống tay áo như tự có gió thổi bay lên, dường như hắn chỉ vẫy nhẹ tay mà cái lưới đánh cá cơ quan trùng trùng của Hành Tẩu Bang thành một đám mây lơ lửng, bị chưởng phong nhẹ nhàng của hắn đẩy xa nửa thước, chút kẽ hở này đã đủ cho hắn vận khí hai lần giữa không trung, điểm nhẹ lên tấm lưới, mượn lực thoát vây!

Hắn đặt chân lên nóc một gian nhà dân, chớp mắt liền lẩn vào trong đó, không còn bóng dáng.

Hành Tẩu Bang được xưng là không đâu không lọt, lại bị Tạ Doãn ngay trước mặt dạy cho thế nào là “không đâu không lọt” (2), kích lên lòng hiếu thắng quyết phân cao thấp ngay tại chỗ.

(2) Thành ngữ “vô khổng bất nhập” nghĩa đen là ‘không có khe hở nào không chui lọt’, nghĩa bóng là ‘phổ biến, đâu đâu cũng có’, ở đây ám chỉ việc Tạ Doãn thoát lưới theo nghĩa đen.

Những ám hiệu mà người ngoài không nhận ra lan truyền khắp thành Vĩnh Châu, vô số tiểu nhị, người bán hàng rong, người đánh xe, chẳng mấy chốc đã kết thành thiên la địa võng khắp thành, chỉ cần Tạ Doãn còn trong thành Vĩnh Châu thì dù hăn đào ba thước đất trốn vào trong quan tài của mộ phù thủy, họ cũng sẽ moi hăn ra!

Tạ Doãn rơi vào hậu viện của một nhà dân, ánh mắt đảo một vòng, trước tiên lấy cái nón trên đầu mình xuống vứt, sau đó đưa tay vào trong ngực lấy ra hai mớ tóc hoa râu dài – không biết là lấy từ thứ gì, trông rất giống tóc, gần như có thể lấy giả tráo thật.

Hăn vô cùng thành thạo quần thứ đó lên đầu, cố định lại, thoát nhìn tựa như tóc mai điểm bạc, sau đó lại lấy cọng râu dê và nếp nhăn mà hăn giả làm “Thiên Tuế Ưu” lừa gạt Nghê Thường phu nhân, lưu loát tự hóa trang cho mình rồi lại tìm trong tiểu viện, để lại ít tiền lẻ, không chút khách sáo lấy đi một bộ áo vải thô cũ rách và một cây gậy liễu trong tiểu viện rồi đi từ cửa sau.

Hăn quần bộ y phục vải thô bên ngoài áo bông dày của mình, bộ y phục dày bên trong tự động thành cái cổ co, vai cứng và lưng khòm của hăn.

Tạ công tử nheo mắt, chân hơi vẽn hình chữ bát, tiếp đó bắt chước động tác duỗi cổ của rùa đen, khom lưng đi về trước, dồn cả thân thể vào cây gậy...

Sau chốc lát, đã không còn một công tử tới lui như gió, thay vào đó là một lão già lom khòm bước đi cũng run rẩy như vừa tỉnh ngủ, đầu tóc rối

bời, mắt nhập nhèm chống gậy ra ngoài tản bộ, người của Hành Tẩu Bang đang bao vây truy đuổi nhân vật quan trọng lướt qua hẳn, không ai nhận ra.

Cọng râu dê trên mặt Tạ Doãn đặc ý vểnh lên trên, nghĩ việc theo dõi của mình vẫn chưa xong liền bước những bước nhỏ, không chút sợ hãi quành về phụ cận khách điểm ban này, muốn xem xem Nghê Thường phu nhân và Hầu ngũ nương có bực nhau chưa.

Hắn đi cả quãng đường không chút trở ngại, không ai để ý tới một lão già yếu ớt nép vào chân tường, Tạ Doãn luôn duy trì động tác khom mặt xuống đất, tinh bơ ngược mắt lén lút nhìn vào khách điểm, phát hiện Chu Phi không còn trên cầu thang, Nghê Thường phu nhân đang dẫn đám nương tử quân hung tàn của bà ung dung ăn cơm, Viên Hầu song sát ban này đã không thấy đâu nữa.

“Vừa mới xảy ra chuyện gì?” Tạ Doãn nghĩ: “Huynh đệ nuôi khí kia cũng có ngày biết nấu mình chờ thời?”

Vào lúc hắn hơi xuất thần, chợt có người lỗ mãng lướt qua, va phải hắn từ phía sau.

Tạ Doãn không muốn gây phiền toái, chưa đợi người ta mở miệng đã dùng giọng khàn khàn già nua lẩm bẩm:

– Không sao, không s...

Chữ “sao” còn chưa ra khỏi miệng, cổ hắn liền bị một thứ gì đó lạnh lẽo gác lên.

Tạ Doãn:

– ...

Hắn không hề hoang mang, dù sao cũng không sợ không thoát thân được, ngược lại cảm thấy hứng thú muốn biết là ai hỏa nhãn kim tinh như thế, có thể tóm được hắn.

Kết quả hắn vừa mới quay đầu liền sững sờ.

Một đầu Vọng Xuân Sơn cắm lên tường, đặt ngang cổ Tạ Doãn, đầu kia được Chu Phi xách trong tay, một người một đao vừa vặn hợp thành một tam giác khép kín, vây Tạ Doãn lại.

– Lão nhân gia.

Chu Phi ngoài cười trong không cười đưa tay ra, dùng sức lột râu mép của Tạ Doãn xuống:

– Va như vậy mà chịu được thì thân thể đâu có tệ, còn chống gậy làm gì?

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Lo Lắng

Tạ Doãn từng ở trong ngục tối, nếu viết hết những khốn khó hãn từng gặp trong đời thì ước chừng có thể kiếm được mấy túi vàng lá, nhưng hãn trước sau luôn cảm thấy mình như một con ếch vui vẻ, tuy không ngừng nhảy từ hố này qua hố khác nhưng mỗi lần đều có thể xem nó như chuyện cười để kể say sưa, sau đó chế biến lại một chút rồi đem đi khoác lác khắp trời nam đất bắc.

Nhưng thế gian không có nơi nào khiến hãn cảm thấy ngột thở như “lao tù” hai thước vuông trước mắt.

Dường như hãn đã ở lâu nơi tăm tối, chợt có ánh sáng mạnh chiếu vào khiến con người hãn bị “bỏn”, vừa sợ hãi vừa khát vọng co lại rất nhỏ.

Tạ Doãn cảm thấy mình ngẩn người hồi lâu, sau đó hãn trong lớp hóa trang buồn cười khẽ đưa tay đè lại Vọng Xuân Sơn, trên vỏ đao sắt lạnh ấy lập tức sinh ra một tầng sương lạnh mỏng manh lan ra theo ngón tay tái nhợt của hãn.

Tạ Doãn dời thanh trường đao đặt trên vai, chậm rãi thẳng eo dậy:

– Cho nên... những người Hành Tẩu Bang kia là cô tìm tới?

Chu Phi biết mình có mọc thêm hai chân cũng không đuổi kịp tên khốn họ Tạ này, nàng đuổi một mạch từ Thục Trung tới Vĩnh Châu, từng giận, từng nghi hoặc, cũng từng trăm ngàn lần suy xét, chuyện đã tới nơi nhưng hiếm khi nàng lại không hành động theo cảm tính. Nàng lập tức liên hệ với Hành Tẩu Bang trong thành Vĩnh Châu, lúc này, “sân khấu kịch” lớn

của Vĩnh Châu đang dàn dựng, thế lực khắp nơi còn chưa lên sàn, tuy đông người nhưng bầu không khí vẫn tương đối yên tĩnh, đám hán tử Hành Tẩu Bang làm nghề trộm gà bắt chó rảnh rỗi đến đâu trứng, vừa thấy “Ngũ Bức lệnh” màu đỏ của Lý Nghiên liền không nói hai lời, thi nhau ào ra hỗ trợ.

Có điều nếu Tạ Doãn dễ bắt như vậy thì Bạch tiên sinh không phải kẻ ăn chay, không lý nào không bắt được, Chu Phi biết hẳn quá nửa là có thể thoát thân, nàng gọi Hành Tẩu Bang vây bắt chẳng qua là để “bứt dây động rừng”.

Tạ Doãn lần này đến Vĩnh Châu không phải là rảnh rỗi không có chuyện gì làm nên đi xem náo nhiệt, nếu hẳn lặng lẽ đi theo Vũ Y ban thì chắc chắn là có chuyện nghiêm túc, Chu Phi kết luận hẳn sẽ đi rồi quay lại.

Một khi Tạ Doãn biết quanh đây đầy tai mắt của Hành Tẩu Bang, nhất định hẳn sẽ không xuất hiện với diện mạo cũ mà sẽ cải trang.

Mà nếu cải trang... với phong cách đề tiện của Tạ Doãn, nói không chừng sẽ xuất hiện tương đối trắng trợn.

Đây thực ra là phương pháp cũ của sơn dân khi bắt thỏ, người chưa từng luyện khinh công chắc chắn không chạy nhanh như thỏ, bình thường luôn là hai nhóm người hợp tác với nhau, một nhóm hô hào khắp nơi đòi đánh đòi giết, dọa cho thỏ hoảng không chui vào hang đã chuẩn bị, một nhóm khác mai phục sẵn, nhân lúc thỏ chạy lung tung thì lấy chày lớn đánh ngã nó một cách nhanh, chuẩn, độc.

Chu Phi muốn ôm cây đợi thỏ cượng một lần, ở đây không chặn được Tạ Doãn cũng không sao, cùng lắm thì nàng mặt dày bám theo Nghê Thường phu nhân tới “đại hội anh hùng chinh Bắc” của Hoắc Liên Đào là được, thế nào cũng có cơ hội tóm được cái đuôi của Tạ Doãn.

Nàng canh giữ ở cửa khách điểm hồi lâu, hễ thấy nhân vật khả nghi là cẩn thận lại gần quan sát – mãi đến khi thấy hai cọng râu dê quen thuộc.

Tạ Doãn “dịch dung” qua loa hơn nàng tưởng tượng nhiều, “da lông” dán lên mặt lại không phải loại dùng một lần rồi vứt mà tùy tiện phối hợp với thứ khác để tạo ra khuôn mặt mới!

Hắn còn rất biết... ít nhất xét theo thân phận thân vương tôn quý của hắn thì có thể nói là tiết kiệm.

Lúc này nghe Tạ Doãn nói, Chu Phi mới biết hắn qua loa như vậy là vì hiểu lầm kẻ đứng sau Hành Tẩu Bang.

Thấy Chu Phi lạnh mặt không lên tiếng, Tạ Doãn lăm lét nhìn bốn phía, trong lòng vừa tính toán đường lui vừa cà lơ phất phơ nháy mắt với Chu Phi, nói:

– Nếu ta biết bang nghèo túng xui xẻo này là cô đưa tới thì chắc chắn sẽ không lơ là bất cẩn, sao dễ bị cô bắt được? Mỹ nhân, cô như vậy là thắng không vẻ vang, hay là chúng ta làm lại...

Lời hắn còn chưa dứt, đã dự đoán trước mà khom eo, khéo léo tránh thoát một đao của Chu Phi, sau đó thuận thế như cá chạch lắc mình chui vào hẻm nhỏ phía sau.

Còn dám chạy!

Trong lòng Chu Phi chột bùng lên một ngọn lửa không tên.

Nàng đi theo nhiều lưu dân xuôi nam, trong thế đạo khắp nơi lòng người hoảng hốt này, nàng đi khắp nơi tìm hắn như con ruồi mất đầu, từ Thục Trung đến Vĩnh Châu, nhiều lần hồi tưởng lại từng lời nói từng hành động của hắn, muốn từ những lời lung tung loạn xạ của “Hàn nha thanh” để nghe ra chút manh mối.

Nàng lòng đầy lo lắng, lại không quen trút hết với người khác, đành giấu cả trong lòng.

Vất vả như vậy mới chặn được mà hấn lại trưng ra cho nàng cái thái độ “chơi thua chơi lại”, đồng thời chuẩn bị chuồn đi bất cứ lúc nào!

Chu Phi xông tới hai bước, giơ ngang đao chặn đường Tạ Doãn, sau đó làm ra chuyện mà nàng ấp ủ đã lâu – xắn tay áo đánh hấn.

Tạ Doãn thấy nàng lộ bản chất bèn hô lớn:

– Nè, sao mấy tháng không gặp mà vừa gặp đã động thủ vậy?

Miệng hấn kêu nhưng không làm trể nãi công phu trên tay.

Một câu nói, hai người đã qua bảy tám chiêu.

Lần đầu tiên Chu Phi lĩnh giáo võ công của Tạ Doãn.

Tạ Doãn khác với bất kỳ ai nàng từng gặp, hấn ra tay rất “nhẹ”.

Trong các cao thủ thành danh, ở nhà có Lý đại đương gia, bên ngoài có đám người Thẩm Thiên Khu, Đoàn Cửu Nương, những tiền bối này Chu Phi đều từng có duyên so vài chiêu, họ đều có chung một đặc điểm, chính là khí chất cao thủ.

Họ chỉ cần đứng đó là có thể khiến người ta cảm thấy áp lực nặng nề, dù chỉ cầm một cây gậy nhỏ tùy tiện quơ trong không khí cũng không dẫn được tính công kích, bởi thế từ xưa khi hình dung võ công cao của một người sẽ luôn có câu “hái hoa tung lá đả thương người”.

Nhưng Tạ Doãn không biết có cố ý nhẹ tay hay không, Chu Phi cảm thấy cả người hấn như một nhúm bông lơ lửng, một đao chém qua, hấn có thể dễ dàng ứng phó một cách nhẹ nhàng, ngay cả Phá Tuyết đao Khai Sơn, Phân Hải cũng có cảm giác như không chỗ ra sức.

Hấn ra tay không nhanh, từng chiêu từng thức có một nhịp điệu kỳ diệu, thực giống như đoán được và hơi đi trước chút chút, hấn dường như

lĩnh ngộ Phá Tuyết đao càng thấu triệt hơn truyền nhân chính quy là Chu Phi, thường xuyên chuẩn bị sẵn tiếp được chiêu mà Chu Phi chưa thành thạo.

Vọng Xuân Sơn từng ép Khấu Đan luống cuống tay chân khi đến trước mặt hăn chột giống như thành một đám “mây” bị đẩy đi, hoàn toàn nghe hăn điều phối.

Chu Phi càng đánh càng bức bối, chột cau mày, Vọng Xuân Sơn trong tay chột lệch pha, từ “lĩnh thú trong núi” của danh môn chính phái trực tiếp biến thân thành “chó hoang thoát xích”, nàng tựa như thành linh vút bỏ Phá Tuyết đao, nhất thời chém lung tung loạn xạ không theo bài bản gì. Nếu không phải vỏ đao chưa rút thì rất có vẻ như nàng muốn băm Tà Doãn thành tám mảnh, từng chiêu từng thức nhanh hơn ban nãy gấp ba lần, đao nào đao nấy đều kinh hồn, nhanh như sấm sét – là một phần Đoạn Nhận Thập Tam đao phiên bản chó điên!

Tiết tấu ung dung mà Tà Doãn hết sức khống chế cứ thế bị nàng đánh gãy, nhất thời hơi kinh ngạc, thầm nghĩ: “Thật giận tới vậy à?”

Nhưng liền sau đó, hăn nhanh chóng nhận ra, bên trong mã ngoài “Đoạn Nhận Thập Tam đao” này mơ hồ dung hợp “Đoạn” tự quyết của “Phá Tuyết đao”, thoát nhìn như không có kết cấu nhưng đâu đâu cũng là huyền cơ.

Hóa ra đây chính là chỗ mấu chốt của “Vô Thường” trong Phá Tuyết đao – ngoài có thể thiên biến vạn hóa, trong có thể vạn biến bất ly kỳ tông (1).

(1) Vạn biến bất ly kỳ tông: dù thay đổi đến đâu cũng không xa rời bản chất.

Thu thiên hạ cho mình sử dụng, chứa đựng trăm nhà, mặc cho thế sự xoay vần, sao dời vật đổi, vẫn tự có quy tắc nhất định.

“Giỏi lắm.” Tạ Doãn không khỏi ngơ ngác trong lòng, thỉnh thoảng hẫng trở nên nghiêm nghị, vung ống tay áo dài như cái túi bị gió thổi căng phồng phất phơ, hai tay chấp lại.

Chu Phi lập tức cảm giác được một luồng nội lực tuôn trào thâm hậu đến mức hoàn toàn không giống như của một thanh niên, dễ dàng vây khốn nàng, hai tay Tạ Doãn kẹp lấy Vọng Xuân Sơn, sương lạnh trên lòng bàn tay như dây leo sinh trưởng, đi ngược dòng không nghe theo khống chế, để lại trên “núi mùa xuân” (2) một làn “hơi ấm còn vương lạnh” rõ ràng.

(2) Núi mùa xuân: xuân sơn.

Đạo pháp riêng biệt của Chu Phi dấu sao cũng chưa đủ công lực, trường đao bị đối phương khống chế không vươn ra cũng không thu về được, hai người giằng co tại chỗ.

Nàng suýt muốn dứt khoát rút đao ra khỏi vỏ, cho tên Tạ Doãn này thấy ít máu, nhưng khi ánh mắt nhìn thấy lớp sương trắng trên vỏ đao thì chợt cứng đờ.

Nàng cầm chuôi đao, hơi cup mắt, hàng mi dài nhỏ khẽ che trên mí mắt, hơi vênh nhẹ ở đuôi mắt, Tạ Doãn vốn có thể nhân cơ hội đó mà chân bơi mỡ chuồn đi, nhưng nhìn mặt nàng, hẫng lại sững sờ chốc lát, không hiểu sao lại bỏ mất một cơ hội tốt.

Chu Phi chợt nói:

– Lúc ở sông Tây Mặc, người từng nói với ta, đứng đầu thiên hạ kỳ độc là Thấu Cốt Thanh, người trúng độc này, từ các khớp xương trở đi sẽ bắt đầu trở nên lạnh, khi chết, quanh người như được ướp lạnh...

Tạ Doãn lúc này mới hoàn hồn, bỗng rút tay về.

Chu Phi không đuổi theo, từ từ buông thông thanh trường đao cứng giữa không trung hồi lâu.

Nàng khẽ thở một hơi, ngược mắt nhìn chăm chăm Tạ Doãn, hỏi:

– Sao ngươi biết rõ thế?

Tạ Doãn rất muốn cười dừng dừng, tiện đà tán dóc, nhưng nụ cười của hắn đến bên môi không hiểu sao lại trở nên cứng đờ, ngay cả những lời dí dỏm cũng trở nên khô khốc, rất không tự nhiên.

– Có lẽ vì ta thông kim bác cổ, bí ẩn trong thiên hạ không cái nào không biết.

Chu Phi:

– Vậy lúc ngươi động thủ với Cốc Thiên Toàn, Tào Ninh hô lớn “không muốn sống nữa” lại là sao?

– Ha.

Tạ Doãn cười ngẩn ngui một tiếng:

– Tào Ninh là địch, muội muội à, mỗi câu nói của địch trên chiến trường đều là để nhiễu loạn lòng quân, ai biết hắn ta nói vớ vẩn tào lao gì chứ? Cô còn thật nghe hắn ta.

Chu Phi trầm mặc, hai người xưa nay không phải trêu chọc thì là đấu võ mồm, ở bên nhau luôn là cảnh gà bay chó chạy điên hoai không hết, ngay cả lúc Bạch tiên sinh vạch trần thân phận “Đoan vương” của Tạ Doãn ngay trước mặt cũng chưa từng có sự lúng túng nhìn nhau không nói như bây giờ.

Tạ Doãn bần chồn chốc lát, kiếm chuyện để nói:

– 48 trại gần tiền tuyến như thế, sao cô còn có thời gian đến Vĩnh Châu tham gia náo nhiệt...

Chu Phi dùng ánh mắt khó diễn tả nhìn hẩn, lòng Tạ Doãn nhảy mạnh, cuống họng nhất thời như siết chặt, câu hàn huyên tẻ nhạt nói được một nửa liền khó mà tiếp tục.

Chu Phi thấp giọng nói:

– Ta đã hơn bốn năm không gặp cha. Ta lên chuồn xuống núi, luôn đi theo chút tin tức linh tinh lộn xộn như thật như giả của Hành Tẩu Bang... người hỏi ta sao còn có thời gian đến tham gia náo nhiệt?

Tạ Doãn:

– ...

“Nàng tới tìm mình”, câu này nhấp nhô trong lòng Tạ Doãn chốc lát khó mà khống chế, hẩn khẽ rung mình, nhất thời hoang mang.

Những tâm ý đè nén và che giấu như đay loạn mọc trong khe hở, lặng lẽ sinh ra bộ rễ khổng lồ, quấn quít dây dưa với ba hồn bảy phách mà hẩn tự cho là siêu thoát trần gian, làm tăng lên sự lúng túng không biết làm sao ở hẩn, điều này hẩn chưa từng gặp lúc sinh thời, làm đông cứng ba tắc lưỡi nát của hẩn.

Thời gian linh hồn hẩn xuất ra quá dài, dài đến mức Chu Phi tiêu hết lòng kiên nhẫn, ánh mắt lạnh lẽo, cứng rắn nói:

– Đương nhiên là vì hoa văn sóng nước trên thiệp mời của Hoắc Liên Đào. Năm ngoái “Hải Thiên Nhất Sắc” còn là thứ chỉ có vài người nhắc đến nhưng đều giữ kín như bưng, ngay cả mẹ ta cũng chưa chắc biết “hoa văn sóng nước” là gì, bây giờ chẳng qua chỉ mấy tháng mà đã có nhiều thế lực truy tra, thiệp mời của Hoắc Liên Đào càng tạo xu hướng muốn cho

người người đều biết, chuyện này không có người lén thêm dầu vào lửa là không thể nào. Hiện tại Bắc Đẩu đã biết trong 48 trại có hai tín vật Hải Thiên Nhất Sắc, ta không chủ động đi tra, chẳng lẽ ngồi đó đợi bị cuốn vào sao?

Nội dung lời nói này của nàng có thể nói là bình tĩnh vững vàng, có lý lẽ có chứng cứ, nhưng trong lòng càng nói càng nén giận, một hơi nói xong, chẳng những không thoải mái mà ngược lại càng khó chịu, vành mắt đỏ lên.

Mắt liền tim, lúc nàng nhận ra tầm mắt hơi mơ hồ thì những uất ức đè nén đột nhiên vỡ òa, Chu Phi quay phắt đầu, bỏ đi không nói một lời.

Tạ Doãn vô thức vươn tay ra, nắm lấy cổ tay nàng.

Cửa tay áo Chu Phi được quần lại, vải vô cùng mỏng, không cách nhiệt cũng không chống rét, bị hắt kéo như được trét lên một lớp băng lạnh, hai người cùng run lên.

Tạ Doãn nói:

– A Phi, ta...

Đúng lúc này, cách đó không xa chợt vang lên tiếng ồn ào.

Mấy tên ăn mày vốn lười nhác ngồi ở góc đường chợt bò dậy như lâm đại địch, đông đảo người của Hành Tẩu Bang cũng đưa mắt ra hiệu cho nhau, một nhóm người áo đen khiêng một cái quan tài lớn, không coi ai ra gì xông vào thành Vĩnh Châu.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Thấu Cốt

Tạ Doãn bị ngắt ngang, toàn thân như pháo bị dập sớm, dây sắp đốt tới đầu chợt trời giáng cho một chậu nước lạnh, dễ dàng dập tắt chút tia lửa kích động kia.

Hắn nhìn Chu Phi, cho rằng nàng trẻ tuổi vô tri – không phải “vô tri” trong “thứ tử vô tri” mà là “vô tri” trong “thống khổ vô tri” (1).

(1) ‘Thứ tử vô tri’, ‘thứ tử’ là con vợ lẽ, hồi xưa con vợ lẽ đa số không được nuôi dạy ăn học đàng hoàng nên thường ngu dốt hơn con vợ chính; ‘thống khổ vô tri’ là nỗi đau khổ vì thiếu thông tin, thiếu kiến thức.

Nàng như một đóa hoa mới nở trên dây leo kiên cố, cùng phát triển với bụi gai, từng hạt sương trên người đều căng tràn sức sống, chịu gió chịu sương chịu rét, mang theo chút dã tính do trời sinh đất dưỡng, càng ngày càng mạnh mẽ hơn, chờ mong đến một ngày có thể đâm thủng lớp sương dày, kiên cường vững chắc.

Nàng chưa từng bị năm tháng mài mòn, chưa từng giật mình thức giấc giữa đêm khuya vì những ngày tháng xa xưa chẳng thể quay về.

Nàng cũng chưa từng hoài nghi rất nhiều thứ mình tin tưởng và hi vọng kỳ thực chỉ là trăng trong gương hoa trong nước không thể nào đạt được. Cuộc đời phàm nhân từ sinh ra đến chết đi, yêu hận đều vội vã, kết quả, thứ còn lại chỉ là sáu chữ “cầu không được, giữ không được” mà thôi.

Lòng Tạ Doãn tiêu điều nghĩ: “Một kẻ sắp nằm trong quan tài như mình trước tiên nên thích ứng với nhà mới, sao lại làm lỡ dở nàng đây?”

Trong chốc lát, bốn phía tiếng người huyên náo, chỉ có bên tai hắt là im lặng.

Môi Tạ công tử khẽ cử động, nuốt xuống thiên ngôn vạn ngữ, chợt cười.

Quan tài lớn bên kia dùng 16 trảng hán khiêng lên, lớn đến mức có thể “hạ xuống đất thành nhà”, chiều dài, chiều rộng và chiều sâu đủ nằm cả gia đình, nó vừa xuất hiện liền làm chật kín cả con hẻm. Hễ là vật sống có mắt đều không khỏi đưa mắt nhìn qua đó, chỉ có Chu Phi là không mảy may động đậy, cực kỳ chuyên chú nhìn chăm chăm Tạ Doãn, hỏi:

– Người cái gì?

Tạ Doãn nhìn nàng sâu sắc.

Chu Phi:

– Nói!

Tiếp đó, nàng trơ mắt nhìn Tạ Doãn đường hoàng trưng ra cái bản mặt đáng đánh đòn nhất, cợt nhả:

– Ta bảo cô nhìn bên kia, cô từng nghe nói về quan tài gỗ xanh chưa? Đó là “kiệu ngời” mà Huyền Vũ chúa Đinh Khôi yêu thích nhất, không phải dịp lễ Tết thì ông ta không dễ lấy ra xài đâu, chắc, vừa vào thành đã hoành tráng như vậy, xem ra lần này núi Hoạt Nhân Tử Nhân quyết tâm quấy nhiễu thế cục rồi.

Chu Phi:

– ...

Tạ Doãn cúi đầu nhìn nàng với ánh mắt không có gì để soi mói, hắt chú ý xung quanh rồi nói:

– Không phải chứ, cô đừng nói với ta là cô không biết Huyền Vũ chúa Đình Khôi là thần thánh phương nào nha.

Hắn hiểu Chu Phỉ, tuy nàng biết lý lẽ nhưng rất nóng tính, trừ phi có ý định giở trò với người khác, bằng không nàng hiếm khi chủ động lấy lòng, chuyện này ít nhiều do Lý đại đương gia quá nghiêm khắc với nàng mà ra. Quanh năm bầu bạn với sự nghiêm khắc cùng cực và sự quan tâm thiếu thốn có lẽ đã khiến Chu Phỉ cảm thấy trong “buồn vui thương giận, thất tình lục dục” chỉ có “giận” mới không tính là cảm xúc mềm yếu, không mềm yếu mới không so đo hình thức biểu đạt, ngoài ra hết thảy đều không xứng... dù với bụng dạ của nàng, đôi lúc vẫn không che giấu tốt.

Nhưng nàng tuyệt đối có sự quyết đoán và tính tình “người không thích ta thì người mau cút”, Tạ Doãn qua loa quá rõ ràng, nàng chắc chắn sẽ không dây dưa.

Quả nhiên, hắn mới nói hai câu, sắc mặt nàng đã dần nhạt xuống, cuối cùng thu lại vẻ mặt không biểu cảm, hơi nghiêng răng nghiêng lợi trả lời:

– Ta biết, ta không chỉ biết mà còn đích thân động thủ giết chó điên dưới tay ông ta kìa.

Tạ Doãn:

– ...

Nha đầu này tuyệt, không dễ gây thù oán, nhưng hễ gây là gây với đại nhân vật không hà.

Chu Phỉ ngược mí mắt, lạnh lùng nói:

– Sao hả, Trịnh La Sinh ta còn giết, chỉ là chó điên dưới trướng Huyền Vũ, thịt thì thịt thôi, ta còn cần chào ai à?

Tạ Doãn cạn lời, vừa tập trung chú ý hướng đi của “bọn rùa khiêng quan tài” vừa thuận miệng quở trách:

– Cô...

Nhưng hắn chưa bắt đầu thao thao bất tuyệt thì chợt cảm thấy đầu ngón tay nắm lấy Chu Phi truyền đến một cơn đau nhói.

Tay Tạ Doãn quá lạnh, khó tránh hơi đơ, chờ hắn nhận ra được thì đã muộn, hắn kinh ngạc cúi đầu nhìn, thấy trên ngón trỏ bàn tay nắm Chu Phi hiện ra một viên máu đầy hàn ý, nơi chảy máu hơi tím tím, máu chưa hoàn toàn lộ ra đã đông lại – đầu sỏ là cái gai nhọn giữa ngón tay Chu Phi.

Tầm mắt Tạ Doãn bắt đầu mơ hồ, hắn lùi về sau nửa bước theo bản năng, thấy Chu Phi ung dung dùng vải gấm gói kỹ cái gai kia lại, nói với hắn:

– Tạ công tử trên thông thiên văn dưới tường địa lý, còn nhớ Hành Tẩu Bang sở trường nhất là gì không?

Tuyệt kỹ đệ nhất của Hành Tẩu Bang chính là trộm gà bắt chó, đặc biệt dơi màu lam đứng đầu trong việc mở hắc điểm, nếu thiên hạ có mười loại thuốc mê thì có tám loại là do họ sáng tác.

Tứ chi Tạ Doãn dần bắt đầu không nghe không thấy, lão đảo, lưng va vào tường bên cạnh. Chu Phi thấy lúc này hắn nhảy nhót tung bừng oai phong như vậy thì hắn không dễ ngã chết nên không đỡ hắn. Nàng chấp tay sau lưng, vô cùng “nói lý lẽ” lên tiếng:

– Người đánh lén ta một lần, ta ám hại người một lần, hai ta hòa nhau.

Tạ Doãn cười khổ, cuống lưỡi trở nên cứng, không thốt nên lời, không biết cái bọn Hành Tẩu Bang khuyết đức cùng cực đó cho nàng món đồ gì, hắn phát hiện mình càng vận công “ép độc” thì được tính càng phát tác

nhanh, cuối cùng không thể nào duy trì đứng thẳng nữa, mắt tối sầm, uất ức ngã xuống.

Chu Phi trước tiên tiến lên cẩn thận quan sát, khẳng định hẳn thực sự hôn mê mới bắt đầu cân nhắc xem nên di chuyển đồng “vật” này thế nào, nàng làm thế tay thử, cảm thấy khiêng trên vai là không có khả năng, vai nàng không rộng, không đủ xài; muốn cầm thắt lưng hẳn xách lên lại phát hiện đôi chân tự xưng “dài năm thước” của hẳn rất vướng víu.

Chu Phi cầm trường đao khua loạn trên đầu gối hẳn, nghĩ: “Dài quá thật phiền, gọt bớt một khúc là được.”

Nàng bước tới bước lui bên cạnh suy nghĩ chốc lát, xách cổ áo Tạ Doãn lên, lấy trong ngực hẳn ra ít bạc vụn, kéo hẳn tới chỗ tiểu thương bán mũ rơm ven đường, chỉ vào xe đẩy hàng của người ta hỏi:

– Bán xe không?

Lát sau, Chu Phi để bạc xuống dưới ánh mắt nơm nớp lo sợ của tiểu thương, xách nguyên vẹn Tạ Doãn ném lên, lấy một cái mũ rơm che mặt hẳn lại, chỉ lộ ít tóc trắng giả trên đầu, giống như chuẩn bị đi bán mình chôn cha, đẩy “xác chết” rời đi.

Lúc này, mọi người của Hưng Nam tiêu cực trong khách điểm đều vì Huyền Vũ chúa đích thân tới mà như lâm đại địch.

Khi quan tài lớn đi qua, cả lầu hai đều lặng ngắt như tờ. Sắc mặt huynh muội Chu gia rất khó coi, ngược lại Dương Cẩn lại không kiêng kỵ gì, đến trước cửa sổ nhìn xuống dưới. Từ trên nhìn xuống, cỗ quan tài lớn mở nắp ấy hóa ra có huyền cơ khác, bên trong có một cái ghế to khí phái, phía trước có mấy cái bàn nhỏ đóng chặt vào đáy quan tài, trên bàn bày ngay ngắn các thứ như ấm trà bát rượu, 16 tráng hán bước chân vững chắc, ly đựng đầy rượu cũng không văng ra một giọt.

Một nam nhân nhỏ thó đang ngồi sai lai trong đó, thoải mái uống rượu phơi nắng, bởi thân hình người này quá nhỏ nên không lộ đầu ra trong cổ quan tài vô cùng “sâu sắc” ấy.

Ngay lúc Dương Cẩn khoanh hai tay trước ngực đánh giá một trong “tứ đại ma đầu” này, “Võ đại lang” trong quan tài chột ngẩng đầu, ánh mắt bỗng chốc đối diện với Dương Cẩn, gương mặt già nua đầy nếp nhăn không cảm xúc nhìn chăm chú y chốc lát, sau đó nhẹ răng cười với y. Hàng răng mặt tiền của ông ta lác đác thiếu hơn phân nửa, mấy cái còn sót lại đứng lẻ loi hiu quạnh, không che được cái miệng đen ngòm, quỷ dị đáng sợ nói không nên lời.

Liền sau đó, sau sống lưng Dương Cẩn chột toát lên một lớp hơi lạnh, y không chút suy nghĩ liền dịch người né tránh, chỉ nghe mấy tiếng vang “chúu chúu”, một loạt phi tiêu cỡ bàn tay bắn ra từ quan tài gỗ xanh của Huyền Vũ chúa, vừa sượt qua người Dương Cẩn, vài chiếc bắn lên song cửa sổ, vài chiếc lọt vào trong bị Lý Thịnh phản ứng cực nhanh rút kiếm hất ra.

Lý Nghiên hoảng hồn, hét lớn:

– Dương cục than, người rảnh quá hả? Khi không chọc ông ta làm gì?

Dương Cẩn bị muội ấy đổ oan, nhất thời mặt càng đen hơn.

Lâm bá khoát tay nói đỡ cho y:

– Tứ đại ma đầu núi Hoạch Nhân Tử Nhân, Thanh Long chúa Trịnh La Sinh nham hiểm giả dối, Chu Tước chúa Mộc Tiểu Kiều hung tàn quái gở, Bạch Hổ chúa Phùng Phi Hoa hỉ nộ vô thường, Huyền Vũ chúa Đinh Khôi không phân thị phi – con người Đinh Khôi ra tay đả thương người không hề có lý do, nói không chừng chỉ là người khác nhìn ông ta một cái, ông ta sẽ diệt môn cả tộc người đó, không phải tiểu ca chủ động trêu chọc đâu.

Haiz, bằng không sao mấy người đấy lại bị gọi là ung nhọt của giang hồ chứ?

Lý Nghiên hỏi:

– Vậy cũng không ai quản sao?

– Ai quản?

Lâm bá lắc đầu:

– Quần long vô thủ, không có đại nhân vật có thể dẫn dắt như Sơn Xuyên kiếm năm xưa, người khác dù trong lòng tức giận, sẽ tự ý làm chim đầu đàn sao? Cô bé nghĩ xem, ngay cả Lý gia cũng ẩn cư nơi thâm sơn, đóng kín cửa 48 trại không màng thế sự. Hiện nay chỉ lo thân mình đã là không dễ, ai lại ăn no rừng mỡ đi kiếm chuyện bá vợ?

Vì để tránh phiền phức, nhóm Chu Phi vẫn chưa nói lai lịch sư môn của mình, chỉ nói sơ sơ là người “phía nam”. So với đại đa số người chỉ nghe danh không thấy mặt “hậu nhân Nam đao” thì Đoạn Nhận đao của Dương Căn lại quen không ít người, đám Lâm bá hẳn đều nhận ra vị chưởng môn đương nhiệm Kinh Vân Câu nổi danh “không làm việc đảng hoàng” này nên đều xem họ là nhân sĩ Nam Cương.

Câu này của Lâm bá thốt ra, không biết trong lòng hai người “Lý gia” có cảm xúc gì, Lý Nghiên không nhịn được muốn nói gì đó, bị Lý Thịnh đập một cú dưới gầm bàn, đành vừa tủi thân vừa ngượng ngùng ngậm miệng.

Lúc này, Ngô Sở Sở chột nói:

– A Phi đâu? Sao nàng ấy vẫn chưa về?

Nghe câu này, ngay cả Lý Nghiên bừa bãi câu thả cũng không khỏi bắt đầu khẩn trương.

Lúc này Chu Phỉ tới đòi Ngũ Bức lệnh của Lý Nghiên rồi vội vội vàng vàng xoay người rời đi, đến bây giờ cũng không biết đi làm gì, Dương Cần bên cửa sổ nhìn nhiều thêm một chút cũng có thể ăn một mớ phi tiêu của Đinh Khôi thì với tính tình thúai hoặc của Chu Phỉ sẽ không dứt khoát động thủ luôn với người của phái Huyền Vũ dọc đường chứ?

Lý Thịnh cau mày, đứng dậy nói:

– Ta đi xem xem.

Chu Thần nói theo bản năng:

– Ta cũng...

Lâm bá hét hấn:

– Đại thiếu gia!

Chu Thần sững sờ, ngượng ngùng ngồi trở lại, ngón tay tái nhợt khẽ gảy gảy ly sứ trên bàn, Lý Thịnh ấn ấn vai hấn, đang định xuống lầu thì thấy Nghê Thường phu nhân của Vũ Y ban kêu “úi chao” một tiếng về phía cửa, nói:

– Tiểu Hồng Ngọc, người lượm thứ gì về thế?

“Hồng Ngọc” là tên giả mà Tạ Doãn đặt cho Chu Phỉ hồi ở Thiệu Dương, Nghê Thường phu nhân biết đó không phải tên thật của nàng nhưng cảm thấy gọi như vậy cũng êm tai bèn thuận miệng gọi thôi.

Tay Chu Phỉ hơi dùng sức, xe đẩy hàng nhẹ nhàng bật qua ngưỡng cửa, nàng đáp:

– Lượm một người “cha” viết tiểu khúc.

Lúc này nhân sĩ võ lâm cả khách điểm đều đang xôn xao bàn tán về đội quan tài mới đi qua, cùng với vở kịch gọi là “đại hội anh hùng chinh Bắc” của Hoắc Liên Đào liệu còn hát được hay không, không ai chú ý động tĩnh bên này của nàng.

Nghê Thường phu nhân sững sờ, bước tới vén mũ rơm trên mặt Tạ Doãn ra:

– Thiên Tuế Ưu?

Lý Thịnh nhanh bước xuống lầu:

– A Phỉ, sao muội...

Chu Phỉ ngẩng đầu thấy hân, thở phào nhẹ nhõm:

– Ca, mau gọi người tới giúp muội một tay.

Mọi người ba chân bốn cẳng sắp xếp xong cho Tạ Doãn, ai nấy đều chẳng hiểu ra sao.

Chu Phỉ cầm cái chén rỗng, tu một hơi ba chén nước lạnh, lửa giận hừng hực ban nãy mới hơi hơi dịu lại, nàng đè tất cả tâm trạng xuống, nói:

– Chuyện rất dài dòng, để sau hẵng nói, có biết đi đâu tìm một đại phu tới không?

Lý Nghiên dè dặt hỏi:

– Tỷ, tỷ đánh huynh ấy tàn phế rồi à?

– Cút.

Chu Phỉ lườm muội ấy, chuyển sang nói với Dương Cẩn:

– Dương huynh...

Vị cốc chủ “Tiểu Dực cốc” này lập tức lắc đầu:

– Ta không phải đại phu, ngay cả củ cải với nhân sâm ta cũng không phân biệt được.

Chu Phi:

– ...

Chợt, Nghê Thường phu nhân xen vào nói:

– Ta xem xem.

Nói xong, bà tách khỏi đoàn người, tiến lên đưa tay thăm dò trên tay Tà Doãn, chỉ cảm thấy lạnh lẽo, lạnh tới mức người chết chân chính cũng phải chào thua – phải là người chết từng được ướp lạnh mới được như vậy.

Nghê Thường phu nhân thầm giật mình, nắm lấy mạch môn của Tà Doãn, đưa một luồng chân khí nhỏ qua, liền sau đó bà khẽ kêu lên một tiếng, đầu ngón tay của bà bị đông lạnh đỏ chót, giống như bị thứ gì cản trở vậy, bà vội rút tay về, lăm bẫm:

– Sao lại như thế?

Chu Phi vội hỏi:

– Phu nhân nhìn ra được gì?

Nghê Thường phu nhân nói:

– Ta chỉ biết sơ về y đạo, nhưng chuyện này...

Bà cúi đầu nhìn Tà Doãn, quanh mặt và thái dương của hắn vẫn còn tóc bạc, râu trên môi bị Chu Phi xé một nửa, trông vô cùng buồn cười.

– Loại độc này...

Giọng Nghê Thường phu nhân càng lúc càng trầm:

– ...trước đây ta từng gặp, nhưng... Liêm Trinh không phải đã chết rồi ư?

Chu Phỉ nghe vậy, lòng trầm xuống, quả nhiên là Thấu Cốt Thanh.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Khóa Thiên Môn

Chu Phỉ nhìn Nghê Thường phu nhân, đúng lúc Nghê Thường phu nhân cũng quay sang nhìn nàng.

Lúc này xung quanh không hề yên tĩnh, người Hưng Nam tiêu cực ở lại giúp đỡ đều ở đây, bởi vậy hai người không ai lên tiếng, chỉ nhìn nhau một cái rồi mỗi người đều dời tầm mắt như không có chuyện gì xảy ra.

Cái gọi là “lòng dạ tỏ tường không cần nói rõ” kỳ thực cũng không cần đặc biệt ăn ý, chỉ cần hai người hiểu rõ nội tình ở mức tương đương, lại cùng lúc nghĩ về cùng một chuyện thì sẽ rất dễ thông qua biểu cảm nhỏ để lĩnh hội ý của đối phương.

Trong lòng Chu Phỉ nghĩ: “Là loại độc mà năm xưa Ngư thái sư thúc trúng sao?”

Nghê Thường phu nhân chớp mắt thay gạt đầu, cho nàng đáp án khẳng định: đúng vậy.

Chu Phỉ hít sâu một hơi, đeo Vọng Xuân Sơn phía sau, trầm mặc đứng một lát, liếc nhìn Tạ Doãn.

Tạ Doãn tay dài chân dài, ban nãy bị nàng thô bạo vút lên xe đẩy mũ rơm, trên người không khỏi có thêm nhiều chỗ quẹt đất, áo khoác vải thô dính đầy bụi bặm, bên trong quần áo bông to kín mít, có thể trực tiếp gia nhập Cái Bang. Hàng mày hăn hơi cau nhưng vương phải nếp nhăn che bớt vài phần tinh thần, trông có vẻ vô cùng uế oải, cực kỳ chán nản.

Chu Phi thấp giọng hỏi:

– Phu nhân có cách gì không?

Nghê Thường phu nhân trả lời đầy thâm ý:

– Nếu ta có cách thì đôi “tinh tinh” ban này bị ta sỉ nhục e sẽ không tới Vĩnh Châu.

Lời này nếu là người khác nghe thì giống như câu trước câu sau chẳng ăn nhập gì nhau, hoàn toàn không biết bà đang nói gì.

Nhưng ánh mắt Chu Phi khẽ lóe lên, nghe ra được mấy ý trong lời của Nghê Thường phu nhân.

Một, việc nhóm Ngự lão năm xưa giải độc có mối quan hệ mật thiết với Hải Thiên Nhất Sắc.

Hai, Nghê Thường phu nhân hiển nhiên hiểu rõ nội tình Hải Thiên Nhất Sắc nhưng không phải người sở hữu, vậy rất có khả năng điều bà nói ở Thiệu Dương là thật, bà chính là “người canh gác bí mật”.

Ba, Viên Hầu song sát quả nhiên tới vì Hải Thiên Nhất Sắc, lúc này đây e rằng rất nhiều người trong thành Vĩnh Châu đều bị hoa văn sóng nước nho nhỏ kia hấp dẫn tới.

Theo lời Lâm bá, Vũ Y ban bây giờ tuy không hoạt động nhiều trên giang hồ nhưng hai mươi năm trước từng được liệt vào tứ đại sát thủ.

Nghề mà sát thủ làm đương nhiên là nghề lấy mạng người, là bí mật thế nào mới mời một sát thủ làm nhân chứng và người canh gác bí mật?

Nhưng lúc này, trước mặt mọi người, Chu Phi không tiện mở miệng đòi biết đáp án về một chân tướng nhạy cảm như vậy, những ý nghĩ đan xen chẳng chịt chỉ dừng lại trong đầu nàng chốc lát rồi bị nàng gác đi.

Nàng nhẹ nhàng thở ra một hơi, hành lễ với Nghê Thường phu nhân, nói:

– Đa tạ phu nhân. Ưm, còn một việc muốn mời phu nhân giúp.

Lát sau, sau khi đuổi những người không liên quan, Lý Thịnh giúp đưa Tạ Doãn vào một gian phòng mới mở cho khách, hỏi Chu Phi:

– Khóa ở đâu?

Đó là một cái khóa hình thù kỳ quái, cơ quan chỗ gài khóa chặt chẽ, có vẻ vô cùng dày nặng, gồm một đôi còng tay, ở giữa có sợi xích sắt nối liền, một đầu khóa Tạ Doãn, còn một đầu để mở.

Vật này tên là “khóa Thiên Môn”, có chín thanh chìa khóa, hơn nữa lúc mở khóa nhất định phải mở theo thứ tự. Nó do ban chủ Vũ Y ban Nghê Thường phu nhân cho mượn, bảo đảm bền chắc, nguyên văn lời tiên bói là: “Đừng nói chi hăn, dù đầu này khóa Lý Chủy, đầu kia khóa Ân Văn Lam, chỉ cần không có chìa khóa, hai người đó cũng giãy không thoát được.”

Đồ Nghê Thường phu nhân cho rất bảo đảm, không lọc lừa dối trá, Vọng Xuân Sơn đến bây giờ ngay cả một vết rạn nứt cũng không có chính là bằng chứng tốt nhất.

Chu Phi nghe Lý Thịnh hỏi vậy thì hơi do dự.

Bắt kẻ này nằm mãi trên giường là chắc chắn không được, Tạ Doãn có thể không xuống thế hạ phong dưới sự giáp công của hai đại Bắc Đẩu, hăn sẽ không bó tay với ván giường và cột giường bị ẩm.

Chưa đợi nàng nghĩ kỹ, Lý Thịnh liền nói:

– Khóa vào tay muội chắc chắn không được, hăn là nam, muội là nữ, không tiện.

Chu Phi:

– ...

Nàng tiêu hóa lời này ngay tại chỗ thật lâu, hơi thở kẹt trong cổ họng mới thông thuận lại:

– Lý Thịnh, có phải huynh muốn đánh nhau không?

Lý Thịnh cầm cái khóa thép trong tay, vẻ mặt nghiêm túc như đại ca, hiển nhiên không hề đùa giỡn.

Chu Phi then quá hóa giận nhưng không tiện tranh luận chuyện này trước mặt Lý Thịnh, vì nói thế nào cũng khó chịu, đành giận cá chém thớt sang Tạ Doãn, đầu óc nàng chợt lóe lên một ý tưởng vô cùng thất đức, nói:

– Khóa vào mắt cá chân hấn ấy.

Lý Thịnh:

– ...Hả?

Chu Phi đẩy Lý Thịnh ra, đích thân động thủ, xếp Tạ Doãn thành tư thế co quắp, đoạt lấy cái khóa trong tay Lý Thịnh, đem một đầu khác của “khóa Thiên Môn” khóa “cụp” một tiếng vào cổ chân Tạ Doãn, dây xích sắt dài khoảng một thước.

Khóa như vậy, nếu Tạ Doãn còn muốn chạy thì dù hấn khinh công cái thế cũng chỉ có thể làm hai loại tư thế: “vo thành một cục lăn dưới đất” hoặc “mèo khom khom nhảy một chân” thôi.

Lý Thịnh quẹt quẹt mũi, thầm rùng mình, lần đầu tiên cảm thấy hồi nhỏ mình đắc tội Chu Phi có hơi ác.

Ngay cả đầu đuôi câu chuyện Tạ Doãn bị tóm thế nào hẳn còn chưa kịp hỏi kỹ liền cáo từ qua loa, nép sát tường mà chạy.

Trong phòng chỉ còn lại Chu Phỉ và Tạ Doãn thê thảm.

Chu Phỉ đi qua đi lại trong tiếng hít thở nhẹ nhàng của Tạ Doãn, nhưng không thể đi tới đi lui là giải quyết được vấn đề, mãi đến khi nàng tự đi tới chóng mặt mới đành dừng lại, tiện tay vớ lấy ống sáo bên hông Tạ Doãn, loay hoay chốc lát, bắt chước bộ dạng của hắn thổi mấy cái.

Nàng không học được, đương nhiên thổi không ra tiếng.

Ống sáo trong tay nàng phát ra tiếng “sì sì” như đang cười nhạo.

Chu Phỉ vừa buồn bực ngán ngấm thổi đại vừa trầm tư suy nghĩ xem có nên một mình tới gặp Nghê Thường phu nhân lần nữa hay không, nhờ bà nói cho nghe về “Thấu Cốt Thanh”, dầu bà không hiểu nhiều về Thấu Cốt Thanh thì liệu có thể nhờ bà nói chút chút về Hải Thiên Nhất Sắc chăng?

Chợt, Chu Phỉ không biết bấm lung tung ở cái lỗ nào mà mèo mù vớ phải cá rán, ống sáo cầm ấy bỗng vút cao một tiếng vừa ngắn ngủi vừa sắc bén.

Chu Phỉ tự giật mình, mờ mịt nhìn ống sáo, dường như không hiểu làm sao mà nó phát ra tiếng được.

Thình lình, nàng ngẩng đầu, ánh mắt chăm chú tập trung nơi cửa, tiện tay vút ống sáo rờm lên gối Tạ Doãn, thận trọng xách đao đến cửa, kéo một phát mở cửa phòng ra.

Ngoài cửa quả nhiên có người, người đó đang giơ tay định gõ cửa nhưng hệt vào khoảng không, cùng Chu Phỉ mắt to trừng mắt nhỏ chốc lát,

đám rần phía sau hẳn không kiên nhẫn, phát ra tiếng “xè xè” như thúc giục. Người đứng ngoài cửa chính là Độc lang trung Ưng Hà Tòng.

Chu Phi nhìn đầu rần lúc ẩn lúc hiện qua khe gùi của hẳn, tuy không tới mức sợ nhưng cũng tê cả da đầu, do dự đánh giá Độc lang trung trước mặt:

– Vị này...

Ưng Hà Tòng không biết là chui ra từ cái nơi khi ho cò gáy nào, gặp người lạ thì không thềm chào hỏi, không báo gia môn, chỉ nhìn chăm chăm và đưa một cái mũ rơm. Mũ rơm này là cái mà Chu Phi vớt lên đầu Tạ Doãn, sau đó bị Nghê Thường phu nhân lấy ra không biết tiện tay để đâu đó, sau đó nữa thì không ai để ý.

Ưng Hà Tòng lật mũ rơm lại, nói:

– Ta thấy có người không cẩn thận làm đổ nước trà lên, nước sôi mà không bốc khói, ta đưa tay sờ mới biết trong này lạnh lẽo. Ta muốn gặp người bị trúng Thấu Cốt Thanh kia.

Chu Phi:

– ...

Bộ thân quen lắm hả?

Chu Phi cau mày, không tránh đường, cầm trường đao bên cửa đây cảnh giác, nàng giả ngu rất không có kỹ thuật, nói:

– Thấu Cốt Thanh gì? Tôn giá làm nghề gì?

Ưng Hà Tòng trưng khuôn mặt tuần tú hư thận, nghiêm túc trả lời:

– Ta tên Ưng Hà Tòng, là một người nuôi rắn, có người gọi ta là “Độc lang trung”, nhưng đó là họ nói vớ vẩn, ta chỉ thích đi thu gom các loại kỳ độc trong thiên hạ chứ không khám bệnh cho người ta. Người lúc nãy các cô khiêng vào chắc chắn bị trúng “Thấu Cốt Thanh” của Bắc Đẩu Liêm Trinh năm xưa, ta không nhìn lầm.

Bên trong có một bệnh nhân không biết còn sống được mấy ngày đang nằm, thế mà cái gã lạ đời này lại chạy tới nói “Độc mà người trúng hiểm lắm, ta rất hâm mộ, có thể cho ta xem không? Gì... giải độc hả? Ồ, ta không biết đâu nha.”

Chu Phi cảm thấy ban nãy mình đã trút giận hết lên người Tạ Doãn nên bây giờ lưỡi phát tác, không đuổi cái gã nuôi rắn này gồm cả người cả rắn đi.

Nàng nghĩ nghĩ, nói:

– Không được, người không chịu xem bệnh cứu người. Dựa vào đâu ta phải cho người xem?

Ưng Hà Tòng nói:

– Ta có thể tặng cô một con rắn, tùy cô chọn.

Chu Phi:

– ...

Có bệnh à?

Chắc là sự chán ghét trên mặt nàng quá rõ ràng, mặt Ưng Hà Tòng lóe lên vẻ ảo não, hần vất óc suy tư chốc lát, lại nói:

– Tuy ta không có thuốc giải nhưng ta có thể nói tỉ mỉ cho cô nghe về Thấu Cốt Thanh.

Chu Phỉ mặt không đổi sắc nhìn chăm chăm hấn chốc lát rồi dịch người tránh ra:

– Vào đi.

Ứng Hà Tòng mừng rơn, vẻ mặt cuồng nhiệt mê say, như kẻ bần xỉn tìm được một núi vàng, còn căng thẳng xoa xoa tay. Sau khi vào phòng, hấn cẩn thận từng li từng tí để gửi sang bên, đi quanh Tạ Doãn vài vòng, đưa ngón tay thử nhiệt độ hơi thở của Tạ Doãn như kiểm nghiệm xem điều gì xảy ra rồi gật gật đầu hiểu rõ.

Chu Phỉ tuy không ôm hi vọng gì nhưng vẫn không kìm được hỏi:

– Sao?

Ứng Hà Tòng cao hứng nói:

– Không còn nhiều thời gian.

Gót chân Chu Phỉ ma sát mạnh xuống đất, phát ra âm thanh “rắc rắc”.

Ứng Hà Tòng không tiếp thu được sự phẫn nộ của nàng, nói đầy phẫn khích:

– Thấu Cốt Thanh trong vòng ba tháng có thể đông người ta thành một cái xác khô, nhìn dáng vẻ huynh ấy như vậy chắc là trúng độc hơn hai tháng trước? Đúng rồi, không phải Liêm Trinh đã chết hơn ba năm sao, còn ai có thể hạ loại độc này?

Hơn hai tháng...

Chu Phỉ sững sờ.

Hơn hai tháng trước, Tạ Doãn còn cả ngày đùa bỡn với nàng, họ đang trên đường từ Thiệu Dương về 48 trại. Người lúc đó có điều kiện hạ độc,

đại khái cũng chỉ có Mã Cát Lợi.

Nhưng Chu Phi chợt nhớ khi Tạ Doãn thành linh ra tay ngăn Cốc Thiên Toàn, tiếng kêu của Cốc Thiên Toàn không giống như giả vờ kinh ngạc.

Nếu ngay cả Cự Môn cũng không biết thân phận của Tạ Doãn thì Mã Cát Lợi càng không thể tin tức nhanh nhạy như vậy, nên ông ấy thực không có lý do gì tự mình ra tay với một người ngoài thoạt nhìn chẳng chút liên quan.

Vào lúc nàng đang băn khoăn trăm mối không lời giải đáp, Ưng Hà Tòng đã bắt mạch cho Tạ Doãn hồi lâu, giật mình “ồ” lên một tiếng.

Chu Phi giật mình, đưa mắt nhìn hẩn.

Ưng Hà Tòng lẩm bẩm:

– Người này nội lực thâm hậu như vậy là luyện thể nào nhỉ?

Chu Phi:

– ...

Ngón tay nàng ra sức gầy gầy hoa văn trên vỏ đao Vọng Xuân Sơn, có chút ý nghĩ muốn ném Ưng Hà Tòng đi.

Ưng Hà Tòng không cần nàng ném đã tự vụt đứng dậy, đi quanh phòng mấy vòng như lừa kéo cối xay, càng đi càng nhanh, ống tay áo gần như tạo ra tiếng gió, sau đó hẩn chợt dừng bước, hét lớn:

– Ta biết rồi!

Chu Phi ngó người nhìn hẩn, không mong nghe được cao kiến gì từ miệng hẩn.

– Ta biết rồi!

Ứng Hà Tông xông về trước mấy bước, vén ống tay áo Tạ Doãn lên, thấy trên tay Tạ Doãn có mấy vết bầm xanh tím rõ ràng, giống như bị châm mà ra, thoát nhìn khá giống vết hoen tử thi (1).

(1) Vết hoen tử thi (livor mortis): còn gọi là ‘hồ máu tử thi’ xuất hiện trên cơ thể sau khi chết khoảng 20 phút, do máu trong cơ thể không tuần hoàn nữa mà ứ đọng trong cơ thể gây nên.

– Cái này... khá giống “Sưu Hồn châm”.

Một câu nói của Ứng Hà Tông khiến Chu Phi như bị đóng đinh tại chỗ.

Đầu nàng ong lên.

Ứng Hà Tông nói nhanh:

– Bản thân ngân châm không để lại dấu vết gì, tuy người mới học không cẩn thận sẽ làm chảy ít máu nhưng một hai ngày là khỏi, chẳng qua người trúng độc Thấu Cốt Thanh mang thể chất đặc thù, một khi có va chạm, máu dưới da sẽ tự đông nên mấy tháng cũng không tan. Ta hiểu rồi, độc trong người này chắc chắn đã có từ lâu, chỉ là lúc đó có người dùng nội lực cực thâm hậu rót vào người huynh ấy, áp chế độc phát, sau đó dùng bí pháp phong bế kinh mạch của huynh ấy...

Ứng Hà Tông sợ Chu Phi không hiểu, khoa tay nói:

– Chính là giống như xây một phòng giam, Thấu Cốt Thanh là tặc, nội lực mạnh mẽ là cai ngục, chỉ cần cai ngục không tự ý rời vị trí là có thể luôn ngăn chặn Thấu Cốt Thanh. Có điều không biết huynh ấy uống lộn thuốc gì, lại tự dùng phương pháp tương tự “Sưu Hồn châm” để ép ra nội lực... nè, cô nghe hiểu không?

Kỳ thực rất lâu trước đó Chu Phi đã phỏng đoán như vậy, bằng không nàng cũng sẽ không tùy hứng đuổi theo Tạ Doãn lâu đến thế, nhưng khi thật sự nghe Ưng Hà Tông nói, nàng vẫn có cảm giác như bị người ta đánh một gậy.

Nàng hận không thể bóp cổ Tạ Doãn, lắc cho hắn tỉnh, rồi với hắn một câu “Ai cần người cứu”.

Ai cần người lo chuyện bao đồng?

48 trại gặp tai ương hay nạn kiếp, có nửa xu quan hệ gì với người sao?

Lo chuyện bao đồng xong liền quay đầu bỏ đi, lạng lẽ chết trong xó xỉnh nào đó không người hay biết, có phải cảm giác mình vĩ đại lắm không? Cảm động lắm không?

Ưng Hà Tông thấy nàng không phản ứng thì khó hiểu hỏi:

– Phức tạp thế à?

Chu Phi chợt ngẩng đầu hỏi:

– Nếu tìm được Quy Dương đan của Đại Dược cốc năm xưa là có thể giải độc đúng không?

– Ừ.

Ưng Hà Tông gật đầu, nhưng Chu Phi còn chưa kịp phấn chấn liền bị Ưng Hà Tông dội cho gáo nước lạnh:

– Nếu như người vừa trúng Thấu Cốt Thanh, uống một viên Quy Dương đan thì chỉ cần nửa đời sau không rời khỏi nơi nhiều hơi nước là sẽ có thể sống đến 70 80 tuổi không thành vấn đề, có điều vị này...

Ưng Hà Tông nhìn Tạ Doãn, hờ hững nói:

– Huynh ấy đã sống cùng Thấu Cốt Thanh không biết bao nhiêu năm, nếu thứ đó là mầm cây thì nó sớm đã ngấm vào trong máu thịt rồi, đừng nói Quy Dương đan, dù là lôi hỏa đan cũng không nổ nó văng ra được!

Ứng Hà Tòng tự cho rằng mình nói chuyện dí dỏm lạnh lợi, sau đó “người dí dỏm lạnh lợi” này bị Chu Phi ném đi cả người cả răn.

Một con rắn lục nhỏ lột khỏi gùi lao nhanh, dọa mấy người đi đường kêu ồm tỏi, Ứng Hà Tòng vội cuống quít đuổi theo.

Non nửa canh giờ sau, Tạ Doãn mới tỉnh lại.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 104: Bàn Giao

Tạ Doãn bị tiếng cót ca cót két đánh thức, thuốc mê của Hành Tẩu Bang quả đã trải qua vô số hắc điểm trăm tôi ngàn luyện, danh bất hư truyền, hắc tỉnh thì tỉnh nhưng mí mắt vẫn nặng nề như bị dán một lớp hồ, mê man không rõ mình ở đâu, thầm nghĩ: “Sao còn quậy nữa?”

Hồi lâu, hắc mới cố sức mở mắt ra, nhìn quanh, chỉ thấy mặt trời đã bắt đầu khuất bóng, ánh tà dương không chiếu thêm vào phòng nữa, một dáng người mảnh mai ngồi bên cửa sổ đang cầm thanh đao dài gọt thứ gì đó.

Đợi đã...

Tạ Doãn chợt tỉnh lại, vụt nhảy lên... nhưng không thể ngồi dậy, có thứ gì đó “kéo” hắc, Tạ Doãn hơi không vững, suýt ngã chúi nhủi, cúi đầu nhìn mới đỡ khóc đỡ cười phát hiện chuyện tốt mà Chu Phỉ làm, tay phải của hắc bị khóa vào chân trái.

Chu Phỉ nghe động tĩnh, hờ hững ngẩng đầu nhìn hắc rồi lại cúi đầu thổi mát vụn trên tay, tiếp tục làm chuyện của mình.

Tạ Doãn nhìn chăm chăm sang, thấy thứ trong tay nàng là một khúc gậy nhỏ đã bị hại đến mức không ra hình thù, trên đuôi “gậy” đó còn treo lủng lẳng một nhúm tua vô cùng quen mắt. Tạ Doãn kéo chân trái bị khóa lên, nằm ngửa bên mép giường, đưa tay sờ vào ngực, quả nhiên, cây sáo của hắc không còn.

Tạ Doãn ho khụ một tiếng, hơi hồi hộp hỏi:

– Cô đang làm gì thế?

Chu Phi không hé răng, xòe tay, phơi “kiệt tác” của mình ra cho hân xem.

Trên ống sáo đó rất xôm tụ, bị Vọng Xuân Sơn dùng kỹ thuật đao cực kỳ tinh xảo và kỹ thuật vẽ cực kỳ vụng về khắc lên những con rùa nhỏ ngây thơ đáng yêu, hình dạng rùa khác nhau khiến bên ngoài ống sáo loang loang lỗ lỗ, xem ra cả đời cũng đừng hòng dùng nó để thổi ra tiếng nữa.

Tạ Doãn:

– ...

Mặt Chu Phi không chút thay đổi nói:

– Hôm khác đền người.

Tạ Doãn vội nói:

– Khỏi khỏi, không cần khách sáo, rùa thần của nữ hiệp không ngụ trên mặt tại hạ là tại hạ cảm động đến rơi nước mắt rồi.

Tạ Doãn không có những cái khác nhưng rất biết thức thời.

Chu Phi rung cho rớt sạch mặt gỗ trên thân đao, tra Vọng Xuân Sơn vào vỏ, tiếng động đó Tạ Doãn từng nghe không một vạn cũng tám ngàn lần nhưng bỗng dừng lần này lại bị nó làm ớn lạnh.

Hắn sợ đến mức gan run rẩy, hồi lâu không dám lên tiếng, qua một lát mới dè dặt nhẹ nhàng lắc lư cánh tay phải vướng cảnh gông xiềng:

– Mỹ nhân, xin hỏi tư thế hoàn toàn mới này làm sao mà cô nghĩ ra được vậy? Nói thế nào thì ta cũng là một mỹ nam ngọc thụ lâm phong, như vậy ra khỏi cửa như con mèo vãnh chân, cô không cảm thấy...

Hắn muốn nói “đi đái cũng phải đứng theo thể kim kê độc lập (1) à” nhưng lời chưa ra khỏi miệng bèn miễn cưỡng nuốt xuống, vẻ mặt vắn vẹo suy nghĩ, đổi một cách nói khác vô cùng thiếu nữ:

– ...động tác “đá cầu” rất thô bỉ sao?

(1) Kim kê độc lập: động tác đứng một chân.

– Tại ca ca ta đấy.

Chu Phi nói không chút do dự:

– Ta mới không chú ý một lát là huynh ấy đã khóa một đầu vào cổ tay người rồi.

Tạ Doãn luôn cảm thấy câu kế tiếp của nàng chưa chắc là lời gì hay.

Quả nhiên, Chu Phi nói tiếp:

– Hay là ta buộc lên cổ người, người khỏi cần đá cầu nữa, gặm chân là được.

Tạ Doãn nghe vậy cúi đầu nghiên cứu cái khóa trên người mình, vừa nhìn là biết không phải vật tầm thường, không thể dùng một sợi dây thép để cạy ra.

Hắn liền dứt khoát “đến đâu hay đến đó”, gác chân trên giường, không thảo luận tình huống trước mắt với Chu Phi nữa. Hắn đem những lời có thể nói dạo qua đầu một lần, cảm thấy ngoại trừ phí lời thì là đánh nhau, bèn không nói lời thừa thãi.

Chu Phi chờ hắn chất vấn nhưng chờ hồi lâu không được, chỉ nghe Tạ công tử không thể đoán theo lẽ thường dừng dừng nói:

– Cô tiến bộ nhiều lắm, vi sư rất an ủi. Có gì ăn không? Bị cô rượt cả ngày, chưa ăn uống gì nè.

Chu Phi “ừm” một tiếng, không hỏi hẵn muốn ăn gì, xoay người đi ra ngoài.

Nàng vừa đóng cửa, Tạ Doãn liền trở mình dậy, nhảy lò cò hai cái, cầm ống sáo bị Chu Phi khắc đầy “hoa văn” lên, tỉ mỉ đếm, phát hiện trên ống sáo nhỏ chỉ dài cỡ lòng bàn tay này được Chu Phi khắc 28 con rùa, mấy con đầu trông đặc biệt hung ác, huyết khí của Vọng Xuân Sơn như thấm vào trong từng nét khắc, hận không thể từng đao liếm máu.

Tạ Doãn nhìn mà da đầu tê lạnh, không muốn biết Chu Phi xem ống sáo thành cái gì để khắc.

Dù sao mấy con cuối cùng vết khắc đã nhẹ đi không ít, mai rùa cũng tròn hơn, có đầu có mặt, nàng còn nhớ vẽ thêm đuôi cho mấy vị gia này nữa, hiển nhiên là không biết tại sao đã bình tĩnh lại rồi.

Tạ Doãn trầm tư đưa tay vuốt nhẹ những vết khắc.

Không lâu sau, Chu Phi trở về, xách theo một hộp cơm.

Tạ Doãn than vãn nhảy qua:

– May là ta biết cầm đũa bằng tay trái... hả?

Hắn mở hộp cơm ra, phát hiện cơm canh bên trong đều nguội ngắt.

Chu Phi tỉnh bơ:

– Ta hỏi rồi, người ta nói với tình huống của người thì ăn đồ nguội là ngon nhất, bằng không hơi nóng bốc lên dễ kích độc phát tác lắm.

Tạ Doãn nhìn cơm canh nguội ngắt không có tí hơi nóng nào, dạ dày lập tức như có khối chì trĩu nặng, không có tí khẩu vị.

Hắn than thở:

– Tên nào ra vẽ hiểu biết nói với cô thế?

Chu Phỉ:

– Độc lang trung Ưng Hà Tòng.

Tạ Doãn:

– ...

Trong thiên hạ, kẻ chuyên hạ độc người ta nếu Liêm Trinh là số 1 thì Độc lang trung Ưng Hà Tòng cũng phải xếp số 2, chẳng qua không biết có phải vì nguyên nhân Ưng Hà Tòng không thường qua lại ở võ lâm Trung Nguyên hay không mà ai cũng biết hấn lợi hại nhưng rất ít người có thể nói rõ hấn lợi hại chỗ nào nên càng lộ vẻ thần bí.

Người chỉ dựa vào một cái nón rơm là có thể nhìn ra người vừa khiêng qua bị trúng Thấu Cốt Thanh, tại sao lại nói hươu nói vượn trên việc nhỏ này?

Chu Phỉ nói xong, còn cố ý hỏi:

– Sao, hấn nói không đúng à?

Tạ Doãn không còn gì để nói.

Hắn nhay bén cỡ nào, vừa nghĩ liền biết Chu Phỉ cố ý nhắc Ưng Hà Tòng là có ý gì. Nếu Ưng Hà Tòng không phải kẻ hữu danh vô thực thì nhất định có thể nhìn ra nguồn gốc Thấu Cốt Thanh trên người hấn, hiện tại chắc chắn Chu Phỉ đã biết độc của hấn bị áp chế thế nào và vì sao phát tác.

Tạ Doãn chợt ngẩng đầu, vừa nhìn sắc mặt Chu Phi liền biết mình đoán không sai, nhất thời, khối chì chặn trong dạ dày hẫ hẫ mình biến thành một khối hàn băng vừa lạnh vừa cứng, càng khó chịu hơn.

Hồi lâu hẫ mới tìm về được giọng nói của mình, hỏi:

– Hẫ còn nói gì nữa?

Chu Phi nghĩ nghĩ, nói:

– Còn nói “Quy Dương đan” của Đại Dược cốc đối với người...

– Vô dụng.

Về mặt Tạ Doãn tự nhiên nói tiếp lời của nàng.

Chu Phi cũng sờ.

– Sao, cô cho rằng ta truy tra “Hải Thiên Nhất Sắc” là vì Quy Dương đan à?

Sau khoảnh khắc thất thần ngăn ngại, Tạ Doãn nhanh chóng trấn định như thường.

Để tiện lợi, hẫ gác cái chân bị khóa kia lên, tùy tiện vắt hai chân lên ghế nhỏ không ra hình thù gì cả, động tác này khá giống lưu manh, nhưng hẫ làm lại phảng phất như phóng túng bất kham.

Không chờ Chu Phi truy hỏi, hẫ thuần thục dùng tay trái nhón lấy đũa, nói:

– Ta tìm Hải Thiên Nhất Sắc chỉ là phụ庸 di mệnh của tiên nhân, lòng lại có mỗi nghi ngờ khó giải nên truy tra ít chuyện cũ thôi. Cô cũng không nghĩ thử xem, Đại Dược cốc bị diệt bao nhiêu năm rồi chứ? Năm xưa bọn Ngự lão dùng đều là mấy viên thuốc còn lại bị truyền ra bên ngoài, khi Ngự

lão dùng Quy Dương đan thì có cô chưa, bây giờ đã bao nhiêu năm, cô còn chui ra được thì thuốc gì mà không bị mốc meo? Đâu phải thuốc trường sinh bất lão đâu.

Chu Phi:

– ...

Hình như đúng là có lý.

Tạ Doãn thành thạo dùng tay trái cầm đũa, quơ cơm canh nguội ngắt qua, hắn không kén chọn, cho gì ăn nấy. Ăn được mấy miếng, hắn để đũa xuống, nói với Chu Phi:

– Sau này có đồ nóng thì cứ cho ta ăn đồ nóng đi, thứ này chẳng tốt hơn bánh tạt trong thôn vắng ngoài thành Hoa Dung được bao nhiêu đâu.

Chu Phi hỏi:

– Người muốn nhanh chết à?

– Không muốn.

Nếu Chu Phi đã biết, Tạ Doãn cũng không trốn tránh, thản nhiên nói với nàng:

– Nhưng mỗi ngày bắt ta ăn cái này, sợ là ta cũng muốn chết đấy. A Phi, nếu vì muốn sống lâu hơn một chút mà làm tăng nỗi khổ của mình thì mấy ngày sống thêm đó chẳng qua là nỗi khổ ngoài định mức thôi, có ý nghĩa gì sao?

Tiếp đó, chưa đợi Chu Phi nói, hắn liền khoát tay ngắt lời nàng:

– Kết cục bây giờ của ta, là ta cam tâm tình nguyện, không dính dáng gì đến cô. Cô không thấy lạ là tại sao nội lực của ta thâm hậu như vậy ư?

Chu Phi đương nhiên không phải hoàn toàn không nghi vấn, tuổi tác Tạ Doãn rành rành ra đó, nhưng nội công cao đến mức nàng bình sinh hiếm thấy... một trong những người nàng bình sinh hiếm thấy, người còn lại cho nàng cảm giác “sâu không lường được” chính là Khô Vinh thủ Đoàn Cửu Nương.

Tạ Doãn nói:

– Vì không phải tự ta luyện. Là sư thúc ta cưỡng chế dùng chân khí đả thông kinh mạch toàn thân ta, truyền hết công lực suốt đời cho ta không chừa lại chút gì.

Chu Phi giật mình.

Nàng xuất thân thế gia, đương nhiên hiểu rõ, một người nội công thâm hậu như vậy tiêu hao hết tu vi suốt đời sẽ có kết cục gì. Trực tiếp phế bỏ võ công có lẽ sẽ có thể kéo dài hơi tàn, nhưng nếu dùng phương pháp gì đó để truyền công thì chắc chắn chỉ có một kết cục là đèn cạn dầu.

Điều này đồng nghĩa một mạng đổi một mạng.

Tạ Doãn tiếp lời:

– Ta mang mệnh bất hiếu, sống thoi thóp hơi tàn. Ta còn sống ngày nào thì giang sơn của tiểu thúc ta chưa danh chính ngôn thuận ngày nấy. Ông ấy muốn cải cách hay muốn chinh Bắc cũng vậy, hễ là người bị ông ấy làm dính dáng tới lợi ích đều dùng ta để cản trở ông ấy, ta chính là chiếc bè trong nội đấu. Cô thấy Hành Sơn có thảm không? Nạn dân của Thục Trung có thảm không? Ca nữ tự hủy dung mạo có thảm không? Ngày nào nội đấu Triệu thị còn chưa dứt thì ngày đấy Nam Bắc khó mà thống nhất, chiến tranh vẫn xảy ra, những kẻ sống lưu lạc rày đây mai đó vẫn phải lăn lộn trong bùn lầy, bởi vậy ta còn mang mệnh bất trung gây họa cho thiên hạ. Nếu đã bất trung bất hiếu thì sống nhiều thêm một ngày cũng là thừa thãi, đúng không?

Hắn nói một chuỗi lời đại nghĩa nhưng Chu Phi cười nhạt không chút nể nang:

– Tào lao.

Tạ Doãn:

– ...

Hắn nghĩ nghĩ, lại nói:

– Còn nữa, ngày đó trong sơn cốc của Mộc Tiểu Kiều, nếu không có cô đứng lúc tối trước, thả bọn ta ra ngoài thì ta cũng định dùng võ công của mình, vì có cô nên ta mới ma xui quỷ khiến sống thêm một năm, chuyện 48 trại chẳng qua là trả lại cô một mối ân tình mà thôi, không cần quá để bụng.

Chu Phi không hé răng, lúc này mới nghe ra, Tạ Doãn nói linh tinh nửa ngày hóa ra là chỉ sợ nàng để bụng, nàng hơi dờ khóc dờ cười, hận không thể ấn đầu Tạ Doãn vào trong bát canh, nói không chút thiện ý:

– Dù không phải người phát độc vì ta thì lẽ nào ta có thể mặc kệ người sao?

Tạ Doãn ngẩn ngơ, ngây ngốc nhìn nàng.

Chu Phi bị nhìn khiến trên mặt toát ra một tầng sát khí mỏng, ảo não vì câu buột miệng ban nãy, cả giận nói:

– Nhìn cái gì mà nhìn, còn nói nhảm nữa là khỏi ăn, nhịn đói đi!

Nói xong, nàng đứng dậy bỏ đi, giống như không hề muốn nhìn con ma bệnh đông dài phiền phức này thêm nữa.

Tạ Doãn nhìn chăm chăm bóng lưng nàng, vào lúc nàng quay lưng với hắn, ánh mắt hắn toát lên chút tham lam nho nhỏ.

Chu Phi đi tới cửa, chợt quay đầu lại, Tạ Doãn giật mình, vội thu hồi tầm mắt, cúi đầu nghiêm túc cắm mặt vào bát đũa trong tay.

Chu Phi nói rõ từng chữ một:

– Ta tin trời không tuyệt đường người. Không có “Quy Dương đan”, nói không chừng còn có “Quy Âm đan”, nếu ta là người, Đại Dực cốc hay Hải Thiên Nhất Sắc, ta đều sẽ truy tra, tra đến chết. Dù cuối cùng sắp thành lại bại, ta cũng có thể nhắm mắt, hai mươi năm sau vẫn đội trời đạp đất.

Tạ Doãn chấn động mạnh.

Chu Phi dùng Vọng Xuân Sơn chỉ vào hắn:

– Sau này còn nói lời như thế nữa, người tốt nhất kiềm nén, đừng ép ta đánh người.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 105: Hội Minh

Đại khái là biết mình chạy không thoát, mấy ngày sau, Tạ Doãn yên tĩnh hơn không ít.

Chu Phỉ lười để ý hăn, hăn liền ngán ngẫm mượn Lý Thịnh mấy quyển “du ký”, chuẩn bị dùng để thôi miên, kết quả vừa mở ra xem thì phát hiện quyển du ký này siêu phàm thoát tục, khác với du ký bình thường. Nó chính là “Sơn hải kinh” phiên bản lỗi đương thời, ghi lại việc tác giả đi du lịch núi sông cùng vô số câu chuyện truyền kỳ cấm trẻ em xảy ra giữa các yêu ma quỷ quái, vô cùng mới mẻ.

Tạ Doãn lập tức mừng như nhật được bảo bối, đành hoàng đóng cửa đọc sách.

Hắn đành hoàng, Chu Phỉ ngược lại lại có chút không quen, luôn cảm thấy hăn còn chiêu trò gì đó chưa xài. Tạ Doãn nghe được, vì không phụ kỳ vọng của nàng, qua một ngày hăn dùng miếng gỗ nhỏ khắc một con thiêu thân thật sống động đưa cho nàng, trên cánh còn khắc chữ “yêu” đôm dáng (1)... sau đó hăn ôm cái chân bị khóa trốn trên nóc nhà cả ngày không dám xuống.

(1) Từ “yêu nga tử” (么蛾子) nghĩa là: chiêu trò, chủ ý xấu; trong đó, từ “nga tử” (蛾子) nghĩa là: con thiêu thân; Tạ Doãn khắc con thiêu thân có chữ “yêu” (么: út, nhỏ) để thể hiện là hăn có “yêu nga tử”, tức có “chiêu trò”.

Ba ngày sau, “đại hội anh hùng chinh Bắc” của Hoắc Liên Đào đúng hạn cử hành.

Dư luận xôn xao thời gian dài như vậy mà Hoắc Liên Đào còn không rõ hoa văn sóng nước thì thứ gắn trên cổ ông ta e chỉ xứng gọi là cái bỏ thôi.

Nhưng dầu sao đến bây giờ cũng đã muộn, lời đã nói ra như nước hắt đi, anh hùng thiếp của ông ta đã phát đến mọi góc ngách, muốn người ta xem nó như không có là chuyện không thể nào, Hoắc Liên Đào hiện rơi vào thế cười hổ khó xuống.

Khi ông ta chạy khỏi Nhạc Dương đã sáng khoái vút lại những người già yếu bệnh tật cũng như những người làm việc không nhanh nhay, người bên cạnh ông ta bây giờ đều là người đặc lực của Hoắc gia bảo. Ông ta xây dựng một trang viên ngoại thành đủ chứa cả vạn người, các gia đình qua lại có nề nếp, khách mời và khách không mời tuy nhân số đông đảo nhưng có thể nói là ngay ngắn rõ ràng.

Cổng trang viên có một con đường lớn, mấy ông lão râu tóc bạc trắng dẫn theo đám hậu sinh long tinh hổ mãnh đứng hai bên đường, đao kiếm chinh tề, uy nghiêm lắm liệt.

Ngoài cổng có một đám cô nương không biết tìm từ đâu tới dẫn đường, ai nấy đều mặc y phục hồng đào, thân hình như rắn nước, đôi má như tỏa ánh hào quang, bất kể người tới là kẻ lỗ mãng bản thủ hay gã háo sắc nước miếng chảy ròng ròng, họ đều cười duyên dáng dịu dàng đón tiếp, thoát nhìn như cùng một mẹ sinh ra.

Khách vừa vào cổng, các cô nương hỏi ngay:

– Xin hỏi vị anh hùng này có anh hùng thiếp hay không?

Hỏi xong, bất kể người tới đáp “có” hay “không”, câu kế tiếp của các nàng đều là “mời ngài vào trong”, sau đó phái một cô nương ra dẫn đường, hình như chỉ nói hai câu đó.

Lý Nghiên vốn tưởng có thể thấy ít sự cố ở cổng, ai ngờ lại hòa bình như thế, muội ấy vừa đi theo nữ tử dẫn đường, vừa không tìm được thì thầm bên tai Chu Phi:

– Có thiệp mời hay không có thiệp mời cũng cho vào mà, còn hỏi làm gì?

Chu Phi “suyt” muội ấy, cẩn thận nhìn quanh.

Sau khi vào cổng lớn trang viên phải băng qua một bãi đá, đá cao khoảng một trượng, ngã xuống đập chết người là không thành vấn đề, đá thấp chưa tới đầu gối, bày ra chằng chịt đan xen.

Người ngoài vừa vào liền không hiểu sao có cảm giác âm u khó chịu, nhìn chằm chằm những tảng đá đó thời gian dài có thể váng đầu hoa mắt, khiến người ta đành đưa mắt nhìn con đường hẹp quanh co giữa tảng đá.

Con đường hẹp đó không hề thẳng mà thông suốt bốn phương tám hướng như mạng nhện, hơi không cẩn thận sẽ rơi vào trong biển đá, người bình thường đi hai bước là sẽ mơ mơ màng màng, chỉ có thể dựa vào nữ tử dẫn đường phía trước.

Tạ Doãn ở bên cạnh nói leo vào:

– Đương nhiên không phải, trận pháp trong bãi đá tinh diệu, vào rồi chỉ có thể nghe người ta an bài, muội không ngại có thể hỏi vị cô nương dẫn đường này xem, người có thiệp mời và không có thiệp mời có phải được an bài cùng một chỗ hay không?

Cô nương dẫn đầu che miệng cười khẽ với hắc, vì cảm thấy ngoại hình hắc tuấn tú nên không khỏi chú ý nhiều, nhưng chú ý thì chú ý, nàng ấy vẫn không hề hé răng. Những nữ nhân này trừ hai câu hỏi ở cổng thì như biến thành người câm, bất luận người khác ép hỏi thế nào cũng chỉ cười không nói.

Nụ cười ấy như có sẵn trên khuôn mặt, nhìn lâu, Chu Phi lại cảm thấy họ không giống như người sống, quá đáng sợ.

Tạ Doãn thấy thăm dò không có kết quả liền dùng quạt che mặt, cúi đầu nói bên tai Chu Phi:

– Xong, xem ra mỹ nhân kế không có tác dụng.

Chu Phi xưa nay luôn cảm thấy những đoạn hát vừa quyến rũ vừa hỏi người ta mình có đẹp hay không là rất mất mặt, ai cũng hai con mắt một cái mũi, cùng lắm là hợp mắt hay không hợp mắt thôi, đẹp chỗ nào? Bởi vậy nàng luôn lúng túng thay nhân vật trong câu chuyện, bây giờ nghe Tạ Doãn há mồm tự xưng “mỹ nhân”, không khỏi một lần nữa bái phục độ dày da mặt của hắn.

Vì có thể ra ngoài thông gió nên Tạ Doãn hiếm hoi được không cần treo một chân lên, đầu kia của khóa Thiên Môn tạm khóa vào tay Chu Phi, Tạ Doãn không biết lấy đâu ra một chiếc áo bào tay áo rộng rủ xuống che khuất cái khóa kia, không đẩy ống tay áo ra kiểm tra kỹ sẽ không nhìn ra chỗ khác thường.

Nhưng trang phục áo bào tay áo rộng này của Tạ Doãn lại chính là chỗ khác thường, người khác tham gia anh hùng hội đa phần đều mặc áo chên tiện lợi để chuẩn bị đánh nhau, chỉ có hắn là ăn mặc như tới để làm thi từ ca phú ca ngợi các anh hùng.

Chu Phi không để ý tới những lời nói hươu nói vượn của Tạ Doãn, thấy sắp đến cuối bãi đá, nàng quay đầu nhìn lối về, cau mày nói:

– Người tới ai cũng tốt tính vậy à, ngoan ngoãn đằng hoàng đi theo họ?

Chu Thần thấy hai người họ châu đầu ghé tai thì gò má bạnh ra, lập tức dời ánh mắt, mặt không cảm xúc. Ngay lúc hắn không tập trung, chợt

một cái bóng đỏ chui qua chân, Chu Thần sợ hết hồn, không khỏi kêu “á” lên một tiếng.

Chu Phi phản ứng cực nhanh, một cước đá qua, mũi chân khều nhẹ trên thứ kia, đá nó bay ngang ra ngoài, rơi xuống đất nằm một đống, hiển nhiên là bị dọa sợ, đầu nhỏ hình tam giác ngỏng lên cao cao, ra vẻ hung ác há miệng đầy răng độc với nàng.

Chu Thần dịch về sau nửa bước, suýt ngã ngửa, lúc này mới nhìn rõ đó là một con rắn nhỏ to cỡ ngón tay cái, không khỏi quần đến mức mặt đỏ tới mang tai, không dám ngẩng đầu.

May mà hãn không phải người sợ nhất.

Dương Căn bên cạnh vừa thấy con rắn kia, lập tức sắc mặt đại biến, lùi liên tục ba bốn bước, xách Đoạn Nhận đao chặn trước người như gặp đại địch. Chu Phi năm xưa còn không được đối xử với thái độ ngênh địch trịnh trọng như vậy đâu.

Lý Nghiên nói:

– A, muội chưa thấy con rắn đỏ như vậy bao giờ!

Nói rồi, muội ấy vô cùng yêu thích tiến lên một bước, nhặt một thanh gổ nhỏ.

Ngô Sở Sở bên cạnh lúc này mới cảm nhận được Lý Nghiên đúng là muội muội Chu Phi, ít nhất lá gan to bằng trời này đã được kế thừa y chang, nàng ấy vội nói:

– Căn thận, có độc...

Lời chưa dứt, Lý Nghiên đã ra tay như chớp giật, dùng cây gậy nhỏ vụt nhanh về phía rắn, con rắn cũng hung hãn, thấy mộc côn đột kích thì

quay đầu căn, vào khoảnh khắc nó quay đầu, Lý Nghiên liền nhân cơ hội nắm lấy chỗ bẫy tắc của nó, cười ha ha xách lên, dương dương tự đắc:

– Muội bắt được rồi!

Người của Hưng Nam tiêu cục đồng loạt lùi hai bước, cách xa quái thai Lý Nghiên này.

Gân xanh trên trán Lý Thịnh đều nháy lên.

Lúc này, cách đó không xa có người mở miệng nói:

– Buông ra, đó là rắn của ta.

Lý Nghiên sững sờ, quay đầu thấy Độc lang trung Ưng Hà Tòng không biết từ bao giờ đã tới gần.

Ưng Hà Tòng không có bạn đi cùng, cũng không có người dẫn đường, chỉ một mình hăn đeo guì rắn đi vào bãi đá cổ quái này như đi dạo trong sân nhà.

Nữ tử dẫn đường ban nãy thấy Lý Nghiên bắt rắn cũng mặt không biến sắc cuối cùng đã thay đổi sắc mặt, tiến lên hỏi:

– Người là ai? Sao lại vào được?

Ưng Hà Tòng tỉnh bơ nói:

– Ta rắc thuốc bột trên người cô. Trong vòng ba dặm, cô đi đâu, rắn của ta theo đến đó.

Nữ tử dẫn đường lập tức cảm thấy như người đầy ung nhọt, tay buông thông bên thân không tự chủ run lên, thoát nhìn như muốn lột da mình.

Ưng Hà Tòng lại nói:

– Nếu Hoắc bảo chủ thật rộng rãi như vậy, ai cũng cho vào thì sao còn hỏi trước là có thiệp mời hay không có thiệp mời? Các người là muốn phái người đưa bọn ta đến những chỗ khác nhau, lỡ có gì xảy ra thì một lưới tóm gọn chứ gì?

Trong lúc hăn nói, tiếng “sột soạt” trong bụi cỏ xung quanh vang lên không ngừng, rõ ràng chỉ là những cơn gió nhẹ thổi qua bãi cỏ, nhưng vì sự xuất hiện của Độc lang trung mà người nào người nấy đều không khỏi thần hồn nát thần tính nghi ngờ trong cỏ có rắn.

Trên cổ nữ tử dẫn đường nổi lên một lớp da gà có thể thấy bằng mắt thường, găng gượng cười nói:

– Công tử nói đùa rồi.

Ứng Hà Tông nở nụ cười cứng nhắc hư thận, đưa tay nói:

– Vậy mời tự nhiên, không cần quản ta.

Thần sắc nữ tử dẫn đường hơi thay đổi, đôi mắt hẹp dài nheo lại, trên tay bị ống tay áo dài màu hồng đào che khuất lóe lên ánh sáng xanh đen, đúng lúc này, Tạ Doãn chợt bước lên, hơi nghiêng người chặn Ứng Hà Tông, giơ quạt làm tư thế mời với nữ tử đó, vô cùng hòa nhã nói:

– Cô nương, hăn phía sau còn rất đông khách, chúng ta dừng trì hoãn nhé?

Nữ tử dẫn đường lúc đó cảm thấy có một luồng sức mạnh tuy nhu hòa nhưng lạnh lẽo băng qua không khí ập tới, không nặng không nhẹ đánh vào khớp ngón tay, tay nàng ta run lên, suýt không cầm chắc vật trong tay, lập tức giật mình biến sắc, mở to mắt nhìn Tạ Doãn.

Tạ Doãn phe phẩy quạt trong tay, cười rạng rỡ nói:

– Tại hạ bất tài, cũng không trúng mỹ nhân kế.

Người dẫn đường vô cùng thức thời, thấy thực lực cách xa bèn không chống đối nữa, mặt không đổi sắc xoay người lại, như một con rối hình người im lặng đưa họ tới chỗ ngồi.

Hoắc Liên Đào quả nhiên tài lực kinh người, trong trang viên có một cái hồ rất rộng không biết do sẵn có hay do con người đào móc, chính giữa là nhà thủy tạ lớn, bên trên cắm lá cờ Hoắc gia bảo.

Cái hồ này đã chia đám người thành hai, nhãn lực Chu Phỉ tốt, nhìn thấy ở xa xa bờ bên kia có một cái quan tài lớn. Xem ra khách không mời mà đến đều được sắp xếp bên đó.

Ứng Hà Tông tự xông vào, không ai chào hấn, hấn cũng không ngồi, chỉ đeo gùi cái cọ với Lý Nghiên, đòi muội ấy trả răn. Danh tiếng của hấn khủng bố nhưng hấn không hề hung thần ác sát, ngược lại khá ôn hòa, ngoại trừ ban đầu hơi bất hòa mấy câu với nữ tử dẫn đường, ngoài ra hấn không hề lộ tính công kích, Lý Thịnh ban đầu lo lo nhưng sau đó phát hiện Độc lang trung này tới tới lui lui chỉ biết nói một câu:

– Đó là răn của ta, trả cho ta.

Lý Thịnh nghe tới mức tai muốn đóng kén, không kìm được nhỏ giọng hỏi Tạ Doãn:

– Vừa rồi tại sao Tạ công tử giải vây cho hấn?

Tạ Doãn đưa mắt nhìn quanh, hơi dừng lại trên lầu các cao cao phía sau nhà thủy tạ, tòa lầu đó treo rèm, không biết bên trong là thần thánh phương nào, canh phòng vô cùng nghiêm ngặt, bên dưới có một lớp thị vệ.

Tạ Doãn lẩm bẩm:

– Ở địa bàn của người khác, mang theo người như vậy sẽ đỡ bị độc chết lảng nhách... quá oan uổng.

Lý Thịnh giật mình:

– Đây rốt cuộc là hội anh hùng hay hồng môn yển?

Môi Tạ Doãn cong cong nhưng mắt lại không chút ý cười, hơi lóe lên hàn ý.

Đúng lúc này, trong nhà thủy tạ truyền ra một hồi trống dồn dập, người đánh trống hẳn có chút công lực, tiếng “thùng thùng” rõ rệt vang khắp trang viên, ngay sau đó, mấy người mặc trang phục Hoắc gia bảo chia thành hai đội vọt ra đứng cạnh lá cờ bay phàn phật, đồng thời rống to một tiếng.

Trang viên yên tĩnh, một người trung niên sải bước đi ra.

– Hoắc Liên Đào.

Tạ Doãn nhỏ giọng nói.

Cái tên “Hoắc Liên Đào” Chu Phi đã nghe hơn một năm trời nhưng đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy người thật, ông ta cao hơn tám thước, dáng vẻ hiên ngang, tuy đã hơi có tuổi nhưng không hề lợm khộm, mặt chữ quốc, ngũ quan đoan chính, thái dương có vài sợi tóc bạc, ông ta đứng đó rất có khí chất uyên thâm.

Nhìn kiểu nào cũng thấy là một trang hảo hán.

Người thấy ông ta, e rằng có bề đầu cũng không thể nào liên hệ ông ta với cả đám chuyện xấu xa “hốt hoảng chạy trốn” “giết huynh giành Hoắc gia bảo”.

Hoắc Liên Đào tiến lên một bước, vươn đôi tay ra, hơi ép xuống, tỏ ý mình sắp phát biểu, chờ tiếng bàn luận xôn xao vì sự xuất hiện của ông ta dần biến mất, ông ta mới vô cùng trầm ổn chấp tay với bốn phương tám hướng, cao giọng:

– Chư vị hôm nay nể mặt đến đây, là vận may của Hoắc mỗ, Hoắc mỗ vô cùng cảm kích.

Tạ Doãn dùng cùi chỏ huých Chu Phi, nhỏ giọng nói:

– Thấy chưa? Đây chính là sức lực và phong độ của “giơ tay cất tiếng, thiên hạ đáp”, cô học được chút lẻ lẻ là đủ sau này đi lừa bịp đấy.

Chu Phi cảm thấy hãnh nói nhiều quá, bèn không thèm ngẩng đầu, đập cho hãnh một cước.

Hoắc Liên Đào nói không ít lời khách sáo đâu ra đó, từ chuyện huynh trưởng mình bị “kẻ gian Bắc Đẩu” hại, dùng cái nhỏ để mở ra cái lớn, tầng tầng khai triển, từ nhà nhỏ nói tới nhà lớn – nửa giang sơn luân hãm, bách tính lầm than, bi hận chồng chất, nói vô cùng có cảm giác chân thực, dù là bọn Chu Phi cũng bị nói đến mức dao động tâm can.

– ...Người đương thời thường hay nói hiện nay võ lâm Trung Nguyên suy thoái, người người kín tiếng, quần long vô thủ, phóng tầm mắt ra tứ hải cửu châu, không có một anh hào nào.

Nội lực Hoắc Liên Đào thâm hậu, từng chữ từng chữ vang vọng trên mặt nước như chuông lớn, người công phu thấp kém có thể bị ông ta làm chấn động đến mức đau tai, ông ta phần nộ nói:

– Toàn là nói bậy!

...

– Hoắc mỗ vô tài vô đức, không thành văn không giỏi võ, những gì có được chẳng qua là chút gia nghiệp tổ tông truyền lại, hiện nay thế ác hung hăng, Hoắc mỗ nào dám không hiến toàn bộ gia sản? Nay tụ tập chư vị anh hào về đây, chính là muốn thúc đẩy chư vị đặt thành kiến môn phái xuống, cùng nhau đoàn kết, nếu thật có anh hùng xuất thế thống lĩnh võ lâm, Hoắc gia ta nguyện theo đến cùng, đồng thời dâng lên chí bảo gia truyền!

Ông ta nói xong, có người kéo căng dây cờ lớn, hoa văn sóng nước khổng lồ bên trên phút chốc triển khai trên nhà thủy tạ, lạnh lùng nhìn xuống chúng sinh.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Lời Bịa Đặt

Mọi người đều không ngờ ông ta sẽ dừng dừng phơi hoa văn sóng nước ra như vậy, còn tuyên bố đây là vật gia truyền của Hoắc gia, khác một trời một vực với phong cách nói không rõ ràng của những người biết hoặc nhiều hoặc ít khác.

Ngô Sở Sở không khỏi nhỏ giọng nói:

– Rốt cuộc ông ta muốn làm gì?

Chu Phỉ lắc đầu, lòng thấp thoáng chút chờ mong. Vì cho tới bây giờ, trừ Khấu Đan nói hai câu lúc bị vây khốn ở 48 trại thì không ai quang minh chính đại nói cho nàng biết “Hải Thiên Nhất Sắc” là gì. Nhưng nàng không quá tin lời của Khấu Đan, tiểu tử Tào Ninh tâm cơ quá sâu, làm gì cũng giả mà như thật, dụ dỗ hai đại Bắc Đẩu, Bắc Đẩu lại dụ dỗ Khấu Đan, lừa gạt hết lớp này qua lớp khác, nói không chừng đã cách xa chân tướng mấy vạn dặm.

Lá cờ thêu hoa văn sóng nước run bần bật theo gió, sóng nước bên trên chập chờn chuyển động theo y như thật, Hoắc Liên Đào chỉ lên đỉnh đầu, nói tiếp:

– Thứ này được khắc trên “Thận Độc Ấn” của Hoắc gia ta, ấn đó là tín vật của Hoắc gia bảo chủ. Năm trước, gia huynh đột nhiên trúng gió, bệnh không dậy nổi, chưa kịp bàn giao với ta rõ ràng đã đưa Hoắc gia bảo và ấn của bảo chủ gửi gắm vào tay ta. Nói ra thật hổ thẹn, Hoắc mỗ ngờ ngơ ngác ngác rất nhiều năm, mãi đến gần đây mới qua lời của kẻ thù mà biết chỗ bất phàm của “hoa văn sóng nước”.

Trừ chuyện lão bảo chủ sao lại ngốc là còn nghi vấn, những phần khác theo Chu Phi nghe thì cảm thấy như thật, nàng hơi kinh ngạc vì không ngờ Hoắc Liên Đào lại thành thực đến thế.

Tạ Doãn vừa liếc nàng là biết ngay nàng đang nghĩ gì, bèn xía mỏ nói với nàng:

– Cảnh giới cao nhất của nói dối là thật giả lẫn lộn, còn tự mình bịa tất tần tật như cô vừa nghe là biết giả, chỉ có thể lừa được kẻ ngốc đầu đất thôi.

Chu Phi không khỏi liếc nhìn kẻ ngốc đầu đất Dương Căn bên cạnh.

Dương Căn bị nàng nhìn mà vô cùng mờ mịt.

Tạ Doãn vừa bóc vỏ đậu phộng trên bàn đá đặt trước mặt Chu Phi vừa miệng mồm bí ối:

– Xem ra cô còn có học.

Chu Phi lười đấu võ mồm với hắn, chỉ rung khóa Thiên Môn trên tay mình.

Tạ Doãn lập tức tái mặt, ngậm miệng.

Lúc này, có người không kiềm chế được, hỏi:

– Hoắc bảo chủ, tín vật bảo chủ nhà ông có công dụng gì?

Hoắc Liên Đào ở nhà thủy tạ đáp:

– Hoa văn sóng nước này tên “Hải Thiên Nhất Sắc”, gần đây bọn chó Bắc Đẩu liên tục có hoạt động, đầu tiên là Tham Lang vây khốn Hoắc gia bảo ta, kế đó là Cự Môn và Phá Quân khiêu khích nhi tử của ngụy đế Bắc triều vây công Thục Trung, truy cứu nguyên nhân đều không thoát khỏi dính líu với vật này.

Bên dưới lại có người hỏi:

– Vậy xin thỉnh giáo Hoắc bảo chủ, trong đó có huyền cơ gì đáng cho Bắc Cầu thêm muốn?

Hoắc Liên Đào nhẹ nhàng nói:

– Với tuổi tác của vị huynh đệ đây chắc là không biết, năm xưa Tào thị soán ngôi, người người trong võ lâm đều cảm thấy bất an, không vì điều gì khác, chỉ vì thủ đoạn ông ta bỉ ổi, tàn hại trung lương, nghĩa sĩ hào kiệt khi đó phàm có chút tâm huyết đều không thể không lên án kịch liệt hành vi ngang ngược của Tào thị. Tào Trọng Côn từ lâu đã cho tay sai mai phục trong các đại môn phái, lại sai người dùng gian kế khiêu khích ly gián, đưa bảy con chó dữ thuộc hạ đi hành hung khắp nơi, trong vòng một năm, chỉ tính số chúng ta gọi tên được đã có 63 môn phái lớn nhỏ sụp đổ, mất đi hương hỏa.

Người trẻ tuổi đại khái chỉ nghe truyền thuyết, bây giờ thấy Hoắc Liên Đào báo ra con số cụ thể thì cảm thấy vô cùng đáng tin.

“Nhà Nho dùng văn làm rối loạn pháp luật, hiệp sĩ dùng võ phạm vào điều cấm” (1), người cầm quyền các triều đại đều hiểu rõ việc này, không chỉ Tào Trọng Côn mà ngay cả Kiến Nguyên hoàng đế Nam triều cũng tán thành.

(1) Tư tưởng của Hàn Phi Tử.

Chỉ có điều Tào Trọng Côn dùng bạo quyền soán vị, tu hú chiếm tổ, do danh bất chính ngôn bất thuận nên bị cái tổ đâm mông hơn hai mươi năm, đặc biệt sợ người ta ám sát, cũng càng kiêng kỵ thế lực giang hồ hơn những hoàng đế khác, hành vi cử chỉ cũng vô cùng điên rồ, tới mức Chu Phi thấy ở đây không ít người có tuổi đều ưu tư đầy mặt, hiển nhiên kết oán không nhỏ với Tào gia.

– 63 môn phái lớn nhỏ.

Hoắc Liên Đào từ tốn nói:

– Ngắn vài chục năm, dài cả ngàn năm, đời đời tích lũy, bao nhiêu di tích anh hùng, bao nhiêu tâm huyết tông sư? Mắt thấy sắp lụi tàn trong một tràng tai kiếp ấy. Thế là nhóm người Sơn Xuyên kiếm Ân đại hiệp, Nam đao Lý đại hiệp, tiền bối Tề môn và gia huynh dũng cảm đứng ra, liên hiệp ký kết một minh ước gọi là “Hải Thiên Nhất Sắc”, ban đầu là để cứu con cô các phái, bảo tồn di vật của họ...

Ông ta vừa nói tới đây, bờ đối diện liền có động tĩnh, gã Đinh Khôi như quỷ sống giữa ban ngày bò ra khỏi quan tài, ngồi trên mép quan tài đen ngòm, quái gở hỏi:

– Ái chà, đây chính là chuyện đại công đức, sao bấy nhiêu năm không ai nhắc tới? Nếu sớm biết thì chúng ta chắc chắn cũng góp một phần sức lực, đúng không?

Tạ Doãn than thở cực khế:

– “Thị phi bất phân” quả nhiên danh bất hư truyền, ngu xuẩn bảo đảm chất lượng.

Đinh Khôi vì kiếm chuyện làm khó Hoắc Liên Đào mà sai chó săn thuộc hạ gieo vạ cho không biết bao nhiêu môn phái nhỏ nhờ vả Hoắc Liên Đào, ông ta không mở miệng còn đỡ, vừa mở miệng liền có người bên kia nhà thủy tạ nhảy dựng lên kêu la:

– Hoắc bảo chủ, hôm nay “đại hội anh hùng chinh Bắc”, lại có tà ma ngoại đạo như vậy ngang nhiên tiến vào, ông cũng không quản sao?

Những người này có lẽ có tổ tiên hiền hách, nhưng đời con cháu ngày càng sa sút, hiện đã suy tàn, đành sống dựa hơi người khác, lúc lẻ loi bên

ngoài, bị người ta bắt nạt cũng phải cắn răng nuốt máu vào trong, khó khăn lắm mới tụ tập lại đây, thế là có người cũng có dũng khí hò hét với núi Hoạt Nhân Tử Nhân.

Có người thứ nhất lên tiếng, tinh thần xúc động quần chúng của những người từng bị núi Hoạt Nhân Tử Nhân hạ độc thủ tuôn trào.

Tính ra võ lâm Trung Nguyên cũng phân chia như triều đình, thiếu một thế lực và quy tắc thống nhất, lại luôn có người dã tâm bưng bưng chen vào để kiếm lợi, cá lớn nuốt cá bé, việc sinh linh đồ thán là khó tránh khỏi. Phàm phụ tục tử như giọt nước, chỉ chốc lát liền tan thành mây khói, không đáng nhắc tới, chỉ có tụ tập với nhau thành một thế lực mới có sức mạnh đáng sợ.

Chỉ nói riêng mặt này thì bất kể dùng thủ đoạn gì, Hoắc Liên Đào hiện nay có thể gom đông cát lẻ tẻ đó về một chỗ, khiến họ cả gan dám mở miệng hò hét với Đình Khôi đã là có công.

Đình Khôi chỉ ngồi bên mép quan tài cười lạnh, đáng vẻ ông đây còn có hậu chiêu, nếu Hoắc Liên Đào không cách ly người bên mình sang phía này hồ thì bây giờ đại khái đã có người lao vào cắn ông ta rồi.

Mới đầu, Hoắc Liên Đào không ngăn cản, mặc cho mọi người tùy ý phát tiết chốc lát mới khoát tay, cao giọng:

– Khách không mời nếu đã đường xa mà đến, Hoắc gia bảo ta không lý nào lại không dám cho vào, nếu ngay cả cửa cũng không dám mở thì còn nói được gì khác? Chư vị yên tâm, hôm nay Hoắc mỗ đã dám không cự tuyệt khách nào, đương nhiên sẽ đòi lại công đạo cho chư vị!

Khoảng thời gian này Hoắc Liên Đào rụt cổ không có động tĩnh gì cũng khiến nhiều người nương tựa sinh lòng bất mãn, nhưng nghe ông ta ăn nói hùng hồn trước mặt đông người như vậy, chưa nói người khác, sắc mặt huynh muội Chu gia cũng tốt lên không ít. Hoắc Liên Đào chỉ trong hai câu

đã lẫn mình biến hóa, một lần nữa thành tâm phúc của mọi người, Chu Phi không khỏi sinh lòng cảm phục, cảm thấy ông ta thu mua lòng người hình như còn dễ dàng hơn mua hai cân bánh nướng.

Ngay sau đó, Hoắc Liên Đào không thở lấy hơi, tận dụng thời cơ nói tiếp:

– Về vấn đề vị Đinh tiên sinh này hỏi, nếu Hải Thiên Nhất Sắc vốn là việc làm chính nghĩa, vì sao mấy vị tiền bối năm xưa lại giữ bí mật không nói ra? Ta không ngại nói cho ông biết, đó là vì, dù môn phái suy tàn, nhưng phàm có thể giữ lại môn hộ thì tất nhiên sẽ có đồ trấn gia hoặc bảo bối thần binh lợi khí gì đó hoặc phương thuốc đã tuyệt tích giang hồ hoặc bí tịch võ công do tổ tiên truyền lại. 63 môn phái chính là gia sản một nửa giang sơn võ lâm Trung Nguyên năm xưa, trong đó ít nhiều cũng có thứ khiến người ta điên cuồng chứ? Khi ấy chiến hỏa liên miên, lòng người hoảng hốt, vì phòng ngừa có kẻ dòm ngó ngấp nghé như Đinh tiên sinh đây nên người kết minh bắt buộc phải che giấu bí mật của Hải Thiên Nhất Sắc!

Chu Phi vốn đang xem trò vui, ăn đậu phộng tới mức khát nước, đang vươn tay lấy chén trà bên cạnh từ từ nhấp uống, nghe đến đây, nàng không kìm được phun ra ngoài, ho chết đi sống lại.

Không ngờ Hoắc bảo chủ có “cùng lời bịa đặt của anh hùng” với nàng, tuy tăng tăng lời lẽ hùng hồn làm nền của ông ta cao minh hơn mấy lời nàng thuận miệng lừa gạt Dương Cấn không biết bao nhiêu lần, nhưng nội dung trung tâm thì giống nhau tám chín phần mười!

Tạ Doãn dành ra cái tay tự do, dùng tư thế ngồi vô cùng không tự nhiên nghiêng người sang vỗ vỗ lưng nàng, nói:

– Người lớn đến chừng này rồi mà uống nước còn tự sặc mình như vậy, haiz, thật chỉ có cô thôi.

Hoắc Liên Đào mượn sự khiêu khích của Đinh Khôi nói một hơi xong những lời này, âm vang mạnh mẽ, mọi người nghe được liền ồn ào bùng nổ.

Chu Phi không rảnh chấp nhật với gã họ Tạ nào đó, lòng nhanh chóng cân nhắc. Đúng rồi, khi Hoắc Liên Đào biết ý nghĩa chân chính của hoa văn sóng nước thì đã không kịp thu thiếp mời về nữa. Ông ta hiển nhiên muốn công thành danh toại, nhưng không muốn nổi tiếng theo kiểu “tội có báu vật”, thế nên khi chuyện càng lúc càng to, ông ta không còn lựa chọn khác, chỉ có thể cao giọng vạch trần “Hải Thiên Nhất Sắc” trước mặt đông đảo mọi người theo kiểu chiêu cáo thiên hạ.

Hoắc Liên Đào nói rõ ngọn nguồn ra như vậy khiến “Hải Thiên Nhất Sắc” và “đại hội anh hùng chinh Bắc” hôm nay gắn chặt vào nhau, ngoại trừ ma đầu thâm niên như Đinh Khôi, những người khác tuy không nói là công nghĩa đầy mình nhưng nếu muốn mặt mũi thì khi ai ai cũng biết có một thứ mà năm xưa các tiền bối dùng tính mạng bảo vệ, đương nhiên sẽ không thể dích thân ra chiếm đoạt.

Huống hồ ban nãy ông ta cũng loáng thoáng nhắc tới, minh ước này trừ Hoắc gia bảo còn có Sơn Xuyên kiếm, 48 trại và Tề môn hành tung bí ẩn. Đã là minh ước thì hiển nhiên mỗi người nắm một phần, trừ phi có thể một lưới bắt hết mấy thế lực này, bằng không chỉ bắt được phần hoa văn sóng nước trong tay Hoắc Liên Đào thì chưa chắc có bao nhiêu ý nghĩa.

Thái độ công bằng thẳng thắn này của Hoắc Liên Đào có vẻ vô cùng hào phóng, thêm vào đó là việc công khai làm khó thẳng mặt núi Hoạt Nhân Tử Nhân từng gây xích mích với nhiều người khiến uy vọng của Hoắc gia bảo bị sụt giảm do chuyện hốt hoảng chạy trốn khỏi Nhạc Dương giờ đây không giảm mà ngược lại còn tăng thêm.

Muốn đạt được hiệu quả này, không thể không kể công lao của gậy khuấy phen Đinh Khôi, gã răng mè này hôm nay nghiêm nhiên thành linh

vật đệ nhất của Hoắc gia bảo!

Chu Phi vô thức liếc huynh muội Chu gia đang phụ họa mọi người khen Hoắc Liên Đào, lòng ngấm ngầm cân nhắc: “Đình Khôi rảnh rồi đi khắp nơi truy sát bọn tôm tép vật này, rốt cuộc là ăn no rừng mỡ hay có người chỉ đạo sau lưng?”

Ánh mắt nàng liếc qua đúng lúc Chu Thần vô tình ngược mắt, khuôn mặt tuần tú lập tức đỏ bừng như nướng trên lò than.

Chu Phi nhỏ giọng nói với Tạ Doãn:

– Sao hắn kích động tới vậy? Ba tấc lưỡi của Hoắc Liên Đào lợi hại thế à? Hèn gì năm xưa ngay cả Chu Tước chúa cũng bị ông ta thu mua.

Tạ Doãn dở khóc dở cười, nhưng hắn không hề muốn chỉ điểm Chu Phi về mặt này, bèn dàng hoàng chính nghĩa nói:

– Phải, cô nói quá đúng.

Chu Phi:

– ...

Nàng luôn cảm thấy mình lại bị móc mĩa.

Lý Thịnh nhìn không nổi, kiên quyết dời đề tài:

– Ta thấy Đình Khôi không lo ngại gì cả, tại sao nhỉ?

Trong nhà thủy tạ, Hoắc Liên Đào đã mời Thận Độc ấn của mình ra, đốt nhang cử hành một nghi thức gì đó không rõ, còn phức tạp hơn cả bái đường thành thân, bọn Chu Phi không có hứng thú nhìn lão làm điệu làm bộ, bèn tự lại nhỏ giọng nói chuyện.

Chu Phi nói:

– Ta luôn cảm thấy Hoắc Liên Đào hốt hoảng lên sân khấu, kỳ thực cũng không thể tra được Hải Thiên Nhất Sắc là gì nên mới bịa ra mấy lời giải thích như vậy.

Dương Cẩn ngạc nhiên nói:

– Sao cô biết?

Chu Phi đã đạt được mục đích lợi dụng Dương Cẩn để bắt Tạ Doãn nên lười lấp liếm nữa, nói huych toẹt với y:

– Vì nghe cũng giống giống như ta bịa.

Dương Cẩn:

– ...

Cục than sững sờ tại chỗ chốc lát, cuối cùng, sau khi tới Vĩnh Châu, y mới nhận ra mình luôn bị Chu Phi lừa gạt.

Dương Cẩn lập tức phản nộ bùng bùng, sinh ra niềm bi phẫn người Trung Nguyên không một ai đáng tin, mắt trừng to như chuông đồng, ngón tay nắm chặt vang lên “răng rắc” nổi cả gân xanh chỉ vào Chu Phi nói:

– Cô... cô...

Lý Nghiên bị động tĩnh bên này làm giật mình, sấp qua ngó Dương Cẩn, hỏi:

– Cục than, người lại làm sao đấy?

Dương Cẩn tức giận quay đầu đi, chớp mũi suýt thân thiết da thịt với con rắn đỏ nhỏ trong tay Lý Nghiên, lửa giận đầy bụng đều bị dọa lui về,

mặt không đổi sắc lộn nhào ra sau ghế, sắc mặt trắng thêm ba phần.

Lý Nghiên lúc này mới nhận ra gì đó, vừa kinh ngạc vừa khoái trá trên nỗi đau người khác:

– Mẹ ơi, một người Nam Cường mà sợ rần?

Ứng Hà Tòng vội nhỏ giọng nói:

– Cô đừng bóp rần của ta mạnh như vậy, phải tốt với nó một chút!

Lý Thịnh thực chịu hết nổi đám náo tào này, quay lưng đi, mắt không thấy tâm không phiền, đen mặt nói chuyện với người bình thường:

– Có lý, nếu thật như Hoắc Liên Đào nói thì chí ít cô cô cũng biết nội tình, gia gia năm xưa ngay cả 48 trại cũng giao cho cô cô, không thể nào chỉ giấu mỗi chuyện này.

– Còn Ngô tướng quân cha Sở Sở nữa, ông ấy không phải người giang hồ, còn là một nội gián trong doanh địch, vốn đã như đi trên băng mỏng rồi, không thể lại ôm đồm thêm chuyện các môn phái giang hồ vào người.

Chu Phi liếc nhìn nhà thủy tạ náo nhiệt, nói tiếp:

– Quá kỳ lạ, đến bây giờ, Hải Thiên Nhất Sắc là gì thực không ai biết hay sao?

Lý Thịnh nghĩ nghĩ, khoát tay nói:

– Trước tiên khoan nhắc Hải Thiên Nhất Sắc, huynh luôn có linh cảm không lành.

Chu Phi vì Tạ Doãn mà tập trung toàn bộ tâm tư vào Hải Thiên Nhất Sắc, nghe vậy cũng sờ.

Ngô Sở Sở ở bên cạnh nói:

– Ta có câu này không biết nên nói hay không... nếu ta muốn quấy rối anh hùng hội thì ta sẽ âm thầm đến, thành linh nhảy ra dọa người, chứ chắc chắn sẽ không bảo người ta dùng quan tài khiêng tới cứ như sợ người khác không biết vậy. Trừ phi...

Trừ phi Đinh Khôi không hề sợ.

Vậy ông ta đang đợi gì?

Một câu của Ngô Sở Sở khiến mấy người đều trầm mặc.

Núi Hoạt Nhân Tử Nhân dĩ nhiên lợi hại nhưng Hoắc gia bảo và đám khách mời cũng không phải ăn chay.

Bên cạnh Đinh Khôi lúc này chẳng qua chỉ mấy chục tay sai, trừ phi 20 30 người này đều biết phi thiên độn thổ, bằng không bất luận thế nào cũng không phá được mấy vạn người vây đuổi chặn đường.

Lý Thịnh nhỏ giọng nói:

– Cẩn thận, ta cảm thấy...

Lời này của hắn bị một tiếng hét dài ngắt ngang, “rầm” một tiếng, cát đá bay tung tóe, mọi người cùng quay đầu, chỉ thấy bãi đá cực kỳ tinh xảo lúc họ đến bây giờ bị người từ bên ngoài tới dùng bạo lực mạnh mẽ phá tan, đá tảng bay loạn xạ, đập bị thương không ít người không tránh kịp.

Một người toàn thân áo đỏ đầu bù tóc rối ôm một cây đàn tỳ bà không nói tiếng nào đứng ở cửa.

Gió trên mặt nước nhẹ nhàng thổi qua người hắn, tay áo và trường bào của hắn đều nhẹ đến mức khó mà tưởng tượng, nhưng vì khí chất của hắn

quá âm u nên không giống thế ngoại cao nhân sắp thoát xác thành tiên mà giống ác quỷ tới đòi mạng hơn.

Chính là người đã lâu không gặp, Chu Tước chúa Mộc Tiểu Kiều.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Kiêu Sầu

Tuy Chu Phỉ biết Mộc Tiểu Kiều không dễ chết dưới tay Thâm Thiên Khu nhưng vẫn giật mình vì phong cách lộ diện độc đáo của hã.

Nàng chột Tạ Doãn:

– Mộc Tiểu Kiều không phải chuyên làm việc đen tối sau lưng thay Hoắc Liên Đào sao, thái độ này hôm nay hình như sai sai nhỉ?

Tạ Doãn không trả lời, nhẹ nhàng nắm lấy ngón tay nàng.

Chu Phỉ vô thức rút lại nhưng không rút ra được, Tạ Doãn mượn ống tay áo dài che giấu, xem tay nàng thành lò sưởi, lại còn bày ra bộ dạng ta đây chính nhân quân tử, hã không nhìn nàng, khóe môi nở nụ cười xấu xa.

Chu Phỉ giơ tay, khẽ cử động đôi vai, dùng mu bàn tay kéo chuỗi trường đao như kéo đàn, Vọng Xuân Sơn liền lạng lẽ chột xương sườn Tạ Doãn bên cạnh.

Tạ Doãn sắp phun câu gì đó, cuối cùng bị chột ra một câu đàng hoàng:

– Không... không biết.

Lý Thịnh không thấy hành động mờ ám bên dưới, mới đầu thấy Tạ Doãn cười “cao thâm khó dò” thì tưởng hã có hiểu biết gì chính xác, không ngờ chú tâm lắng nghe một hồi chỉ nghe ra một kết luận như vậy. Lý Thịnh lập tức cảm thấy Tạ Doãn là cá mè một lứa với cái bọn không đáng

tin này, bèn quay đi quan sát Hoắc Liên Đào, mắt không thấy tâm không phiền.

Hoắc Liên Đào dường như cũng không ngờ tới chuyện này.

Lúc Bắc Đẩu tập kích Nhạc Dương, Mộc Tiểu Kiều mất tích, ai cũng bảo là chết dưới tay Thâm Thiên Khu, nhưng bây giờ hăn đột nhiên xuất hiện, thoát nhìn còn là tới không có ý tốt.

Lòng Hoắc Liên Đào không khỏi run lên.

Ông ta luôn không nhìn thấu Mộc Tiểu Kiều.

Bất kể là võ công, tính tình hay sức mạnh điên cuồng, Chu Tước chúa kiên quyết không phải loại người chịu phụ thuộc vào ai, cho ai sử dụng. Mộc Tiểu Kiều không phải người đứng đầu “tứ thánh” núi Hoạc Nhân Tử Nhân nhưng tuyệt đối là người có võ công cao nhất, đừng nói chỉ một Hoắc Liên Đào, dù là Hoắc lão bảo chủ năm xưa có thoái pháp độc bộ thiên hạ, ước chừng cũng chỉ ngang ngửa với hăn.

Nhưng, một đại nhân vật có thể trừ tà như vậy lại canh giữ Hoắc gia bao nhiêu năm, không một lời oán hận.

Mộc Tiểu Kiều như một tà thần trấn trạch, Hoắc Liên Đào từng ý lại nhiều vào hăn nhưng vì không thể nào khống chế nên sợ hãi hăn.

Hoắc Liên Đào gắng gượng duy trì phong độ chủ trì đại cục của mình, thận trọng hỏi:

– Chu Tước chúa có ý gì?

– Không có ý gì, vốn muốn nhân lúc mọi người đều ở đây, tới cho xôm tụ thôi, tiện thể thỉnh giáo Hoắc bảo chủ vài chuyện, không để ý nên sáng dậy trễ mất.

Mộc Tiểu Kiều hờ hững ngáp một cái, uể oải lên tiếng, lần này hẳn không cố ý nói giọng nữ nhưng đã quen bóp giọng nên giọng vẫn mềm mại hơn nam tử bình thường rất nhiều:

– Bãi đá ở cổng phức tạp quá, ta tới muộn không có ai dẫn đường, đành lỗ mãng một chút, đã quấy rối nhiều, sẽ đền tiền người sau.

Hoắc Liên Đào cau mày.

Mộc Tiểu Kiều vừa nói vừa ngoắc tay ra sau.

Lần trước trong sơn cốc, thuộc hạ của Mộc Tiểu Kiều trước tiên là bị Bắc Đẩu giết một đám, sau đó bị chính hắn nổ chết một đám, về cơ bản là không còn lại gì, có điều thứ gọi là “nhân thủ” thì cũ không đi mới không tới, hắn lại lần nữa chiêu mộ được một đám.

Núi Hoạt Nhân Tử Nhân là một ổ ma đầu, trong giáo chúng lưu truyền đủ loại tà giáo quỷ dị, có người tín ngưỡng giun, có người tín ngưỡng cá đồ dạ, có người tín ngưỡng trinh đằng ba mũi... các loại yêu ma quỷ quái phô triển thần thông, chỉ nói riêng sức chiến đấu thì rất đáng sợ.

Thanh Long phái có đại trận Phiên Sơn Đảo Hải, Huyền Vũ phái dọc đường đánh cướp, thực lực đều không tầm thường, Bạch Hồ chúa có thể lực một phương riêng, chỉ duy Mộc Tiểu Kiều là sống vô cùng tùy ý, thuộc hạ cũng tùy tiện chiêu mộ, cứ như đùa giỡn.

Hắn không thu đệ tử, không bồi dưỡng tâm phúc, đánh cướp vài ổ sơn phi là có thể hốt ra một mớ thuộc hạ, hoàn toàn là dùng vũ lực cưỡng ép hoặc vung tiền mua về làm sai vặt cho hắn phô trương.

Đám thuộc hạ mới toanh này nhanh chóng khiêng tới cho hắn một nam nhân nhếch nhác.

Người đó bước chân phù phiếm, gầy trơ xương, lúc bị khiêng tới, hai chân run rẩy như sắp tè ra quần, người khiêng ông ta vừa buông tay là ông ta ngã phịch xuống đất, đầu chúi nhủi, không đứng lên nổi.

Đinh Khôi há mồm trống hoác cười to:

– Mộc đào kếp, người đánh ở đâu rồi trói nhân tình này tới mà sao đứng cũng không nổi thế? Vô dụng quá.

Mộc Tiểu Kiều nghe vậy, ngẩng đầu nhìn ông ta, hỏi một câu trót quớt:

– Đinh Khôi, người còn mấy cái răng?

Đinh Khôi không hề cho đó là thâm chọc, thực sự trả lời:

– Lão tử còn 14 cái, người khác đặt biệt danh thập tứ gia chính là ta đấy, ha ha ha!

Mộc Tiểu Kiều nghiêng mặt liếc ông ta, hé môi cười khê:

– 14 nghe không may mắn gì hết, Đinh huynh, huynh đừng gấp, đợi ta nói chuyện xong với Hoắc bảo chủ sẽ lập tức biến huynh thành Đinh bát, bảo đảm năm nay phát tài.

Trong đám đông vọng ra mấy tiếng phì cười, có điều nhanh chóng biến mất, hiển nhiên kẻ không nhịn được cười đó đã bị bạn bè thân thích kịp thời ngăn lại.

Mặt Đinh Khôi cứng đờ, có lòng muốn cho Mộc Tiểu Kiều biết mặt nhưng nhớ ra mình đánh không lại tên yêu quái bất nam bất nữ này, đành ngậm miệng, cẩn thận bảo vệ 14 răng còn sót lại của mình.

Mộc Tiểu Kiều bước lên dùng mũi chân hất cầm nam tử nằm dưới đất, chỉ về phía Hoắc Liên Đào, hỏi:

– Nhận ra ông ta không?

Người dưới đất mặt mày khói lửa, ngũ quan cháy khét, mẹ ruột chưa chắc nhận ra. Hoắc Liên Đào đương nhiên không biết Mộc Tiểu Kiều tìm thần thánh phương nào tới, nhưng trong lòng ông ta vẫn dâng lên linh cảm không lành:

– Vị này...

Tên ăn mày nằm rạp dưới chân Mộc Tiểu Kiều khi nhìn rõ Hoắc Liên Đào thì ánh mắt như phát sáng rạng ngời, dùng cả tứ chi lao tới trước như chó hoang, bị Mộc Tiểu Kiều đạp một cước lên cột sống, đành bất lực nằm nhào trên mặt đất, tay liều mạng với về trước, miệng lớn tiếng kêu lên:

– Bảo chủ! Bảo chủ! Lão gia! Cứu tôi! Tôi là lão Lục trồng hoa cho ngài đây! Ngài từng chính miệng khen hoa tôi trồng đẹp mà... cứu mạng!

Hoắc Liên Đào làm người khéo léo, gặp thứ gì cũng sẽ thuận miệng khen một tiếng tốt, đương nhiên không nhớ một thợ trồng hoa từng lướt qua như mây khói, lập tức ngớ người.

Mộc Tiểu Kiều cười nói:

– Bảo chủ quý nhân hay quên, người này tên Tiền Tiểu Lục, là thợ trồng hoa của Hoắc gia bảo ở Nhạc Dương, trồng hoa quả thực cực kỳ tốt, hoa cỏ trong vườn và hậu viện đều do ông ta chăm sóc.

Hai chữ “hậu viện” vừa thốt, người khác ù ù cạc cạc nhưng tim Hoắc Liên Đào lại đập điên cuồng – đó là nơi ở của huynh trưởng ông ta – Hoắc lão bảo chủ.

Trước đây Hoắc gia bảo có thể sừng sững không ngã, nguyên nhân rất lớn là do mối quan hệ quen biết của lão bảo chủ. Hoắc Liên Đào biết điều đó nên đương nhiên không thể khiến bản thân mang tiếng đối xử tệ bạc với

huynh trưởng, dù lão bảo chủ đã không còn nhận ra ông ta nhưng ông ta vẫn đặc biệt dành ra một tiểu viện vừa yên tĩnh vừa xinh đẹp cho lão bảo chủ ở, đồng thời phái tôi tớ cẩn thận chăm sóc sinh hoạt hàng ngày của lão bảo chủ, chính ông ta cũng sớm chiều thăm hỏi mỗi ngày, bận đến mấy cũng đi thăm...

Mãi đến khi ông ta leo càng cao hơn, lão bảo chủ mới triệt để trở thành mối phiền toái vô dụng.

Hoắc Liên Đào không tiện tự mình chửi ầm lên, bèn quay đầu đưa mắt ra hiệu cho đám thuộc hạ, người trong Hoắc gia bảo đều lạnh lợi, lập tức có người đứng ra nói:

– Chu Tước chúa, Hoắc bảo chủ mời người là khách, người cũng nên tự biết lo, hôm nay các vị anh hùng đều ở đây, người lôi một tên ăn mày không liên quan vứt tới, há mồm ngậm mồm là trồng hoa trồng cây này nọ, ăn no rừng mỡ à?

Mộc Tiểu Kiều ra sức nhìn chăm chăm kẻ nói đó, màu phấn son trên môi và má đỏ đến mức quỷ dị, ánh mắt hơi dừng lại chỗ dạ dày hằn ta, dường như đang suy nghĩ phải móc “cái bụng ăn no không rừng mỡ” này thế nào.

Sau đó hần không nóng không lạnh nói:

– Tiền Tiểu Lục này là người cũ của Hoắc gia bảo Nhạc Dương, sao lại không liên quan? Vì Bắc Cầu chèn ép nên Hoắc gia ở Nhạc Dương lui về nam, đi vội quá nên bỏ lại không ít người, số thì bị thiêu chết, số thì bị Thảm Thiên Khu bắt, cũng không sống thêm được mấy ngày, Tiền Tiểu Lục chính là một trong mấy người còn sống được Thảm Thiên Khu giữ lại... vì ông ta đã nói ra một bí mật.

Lòng bàn tay Hoắc Liên Đào bắt đầu đổ mồ hôi.

Mộc Tiểu Kiều mỉm cười thương thức vẻ mặt cố ẩn nhẫn của ông ta, nói:

– Ông ta nói ông ta tận mắt thấy trận hỏa hoạn ở Hoắc gia bảo là do người mình đốt, Hoắc bảo chủ đã bắt đầu đưa của cải Hoắc gia bảo xuôi nam từ lâu, chỉ để lại một mình lão bảo chủ ở Nhạc Dương làm mối nhủ, đợi Bắc Đẩu tới sẽ làm kế vườn không nhà trống rồi phóng hỏa thiêu chết lão bảo chủ...

Hoắc Liên Đào không cần mở miệng, lập tức có người nói thay ông ta:

– Ngậm máu phun người! Mộc Tiểu Kiều, Hoắc gia không đối xử bạc với người mà người lại thông đồng một giuộc với tên khốn Đinh Khôi, vậy bản bảo chủ...

Hoắc Liên Đào giơ tay, giọng nói phía sau chợt bị ông ta ép xuống. Ông ta rất tốt tính hỏi:

– Xin hỏi Chu Tước chúa, nếu người này trong tay Thâm Thiên Khu thì làm sao rơi vào tay người? Khi gia huynh còn tại thế, Hoắc mỗi mỗi ngày sớm tối đều vấn an, đương nhiên sẽ đi ngang hậu viện, nhưng không hề có chút ấn tượng nào với vị Tiền... Tiền huynh đệ đây cả.

Đinh Khôi nhịn đã lâu, cuối cùng không nhịn nổi nữa, cười to:

– Mộc đào kép, Hoắc bảo chủ hỏi người kìa, người cấu kết với tay sai Bắc triều hại ông ta hả? Hay chính người lượm một tên ngu ngốc dọc đường rồi chạy tới đây nói bừa?

Lý Thịnh thở dài, nhỏ giọng nói:

– Điều Chu Tước chúa nói là sự thật, tiếc rằng...

Tiếc rằng bình thường Mộc Tiểu Kiều quá xấu xa, danh tiếng thối hoắc, đừng nói hăn chỉ bắt tới một nhân chứng không quan trọng, dù hăn có đủ nhân chứng vật chứng thì lời từ miệng hăn cũng không giống thật.

Mộc Tiểu Kiều không đáp, ánh mắt nhìn thẳng Hoắc Liên Đào không né không tránh, thình lình nói một từ:

– Kiều Sầu.

Hoắc Liên Đào lập tức biến sắc.

Chu Phỉ mờ mịt hỏi:

– Cái gì?

Lần này, ngay cả kẻ có vẻ đi nghe góc tường khắp thiên hạ là Tạ Doãn cũng cau mày lắc đầu, tỏ ý chưa từng nghe nói.

Lý Thịnh hỏi:

– Hăn nói hai chữ nào thế? “Tiêu Sầu”? “Kiêu Sầu”? Hay “Chân Thối” (1) gì đó...

(1) Ba chữ ‘tiêu sầu’ (cháy nổi sầu), ‘kiêu sầu’ (tươi lên nổi sầu) và ‘chân thối’ (cước xú) có cùng cách phát âm trong tiếng Trung là /jiaochou/.

Ứng Hà Tòng nhẹ nói:

– “Kiêu Sầu”, là “Kiêu Sầu” trong câu “Cử bôi kiêu sầu, sầu cánh sầu” (2), chính là một loại độc.

(2) Nghĩa: ‘nâng chén dội sầu, sầu càng sầu’, hơi chế từ câu gốc ‘cử bôi tiêu sầu sầu cánh sầu’ (nâng chén tiêu sầu, sầu càng sầu) trích trong “Tuyên Châu Tạ Diêu lâu tiễn biệt hiệu thư thúc Vân” của Lý Bạch.

Bọn Chu Phỉ tuy theo Hừng Nam tiêu cực vào nhưng vì để tiện nói chuyện nên chiếm một cái bàn riêng, Ứng Hà Tòng vừa lên tiếng, mọi người đều chăm chú nhìn hẳn, chờ hẳn nói tiếp.

Nhưng Ứng Hà Tòng lại ngậm chặt miệng.

Lý Thịnh hỏi:

– Sau đó thì sao? Kiêu Sầu là độc gì?

Ứng Hà Tòng nói:

– Bảo lệnh muội trả “Hồng Ngọc” cho ta, ta sẽ nói cho các người.

Chu Phỉ:

– ...

Đều tại tên khốn Tạ Doãn đặt cho nàng cái tên chó má, tệ hại tới mức trùng tên với một con rắn, lẽ nào có lý đó!

Lý Thịnh tức giận nói:

– Lý đại trạng, mau trả rắn cho người ta.

Con rắn nhỏ “Hồng Ngọc” đại khái đã bị dọa sợ vỡ mật rắn, vừa về với chủ nhân là lập tức chui vào guì phía sau Ứng Hà Tòng đầu không ngoảnh lại, không dám lộ đầu ra, lúc này Ứng Hà Tòng mới từ tốn nói:

– Nói là độc, kỳ thực cũng không hẳn, nếu ngậm nó vào nước cho nở ra thì người dùng sẽ như rơi vào trạng thái say rượu, lại có thể tránh toàn thân đầy mùi rượu bất nhả, trước đây thường được các quan to quý nhân dùng để trợ hứng, lấy tên là “Kiêu Sầu”. Nhưng nếu cho một lượng lớn vào trong rượu mạnh thì người uống sẽ sinh triệu chứng trúng gió, dù là thần y

năm xưa của Đại Dược cốc cũng không chẩn đoán ra, uống trong thời gian dài sẽ bị ngu dại.

Ứng Hà Tông nói chuyện không hề giảm thấp âm lượng, cứ thế thao thao bất tuyệt nói cho đông đảo mọi người nghe, hết như các tiên sinh giảng bài, mọi người xung quanh đều nghe được, đủ loại ánh mắt không rõ ý tứ đồng thời bắn qua, ngay cả Mộc Tiểu Kiều cũng nhìn về bên này.

Ứng Hà Tông bình thản như thường, dường như không hề để ý.

Chu Thần hỏi:

– Vậy nghĩa là sao? Ý người là, bệnh của Hoắc lão bảo chủ là do có người cố ý gây nên?

– Ta đang nói Kiều Sầu chứ có nói Hoắc lão bảo chủ đâu?

Ứng Hà Tông nhìn hẩn, không hiểu sao cả:

– Hoắc lão bảo chủ đã bị thiêu chết, là do trời phạt hay do người làm, ai mà biết được?

Chỗ họ ngồi bên này ai ai cũng có thiệp mời gỗ trong tay, là người có giao tình với Hoắc gia bảo, Lý Thịnh vội ngắt lời muốn ăn đòn của Ứng Hà Tông, hỏi:

– Vậy làm sao để nhìn ra một người là bị bệnh hay trúng độc?

Ứng Hà Tông nói:

– Cái này dễ thôi, người bị bệnh ngu dại không nhớ chuyện quá khứ, bản thân hồ đồ luôn bắt đầu quên từ những chuyện gần nhất, ngược lại chuyện xưa xưa xưa xưa 30 50 năm về trước lại quên chậm hơn; còn người bị trúng độc lại bắt đầu quên từ những chuyện quá khứ, dường như ký ức từ lúc sinh ra tới nay bị lau sạch từ đầu tới cuối, cho nên ngốc cực kỳ nhanh,

nhưng dù ngay cả bản thân cũng quên mất, nếu huynh có lòng kiên nhẫn xem ông ấy như trẻ sơ sinh mà dạy lại từ đầu thì ông ấy vẫn có thể học một lần nữa.

Lý Thịnh nghe xong, da đầu tê dại, ý định ban đầu của hắn là dời đề tài, không ngờ ngược lại lại dẫn đề tài càng sâu hơn. Năm xưa lão bảo chủ đột nhiên trúng gió, không ít người từng tới thăm, bị Ưng Hà Tông chỉ ra như vậy đều không tự chủ nhớ lại chi tiết nhỏ lúc thăm bệnh khi đó, người tâm trí không kiên định bắt đầu nửa tin nửa ngờ.

Chu Phi vì câu “không còn nhiều thời gian” không giữ mồm giữ miệng của Ưng Hà Tông mà luôn thấy hắn rất phiền, bèn lườm hắn nói:

– Chó liếm màn cửa khoe mỏ nhọn (3), ra về ta đây biết nhiều à?

(3) Ý nói chém gió.

Lời nàng chưa dứt, bên cạnh có một người trung niên sắc mặt âm u nói:

– Sao hả, ngay cả Độc lang trung cũng thần phục dưới thế lực núi Hoại Nhân Tử Nhân, a dua bợ đỡ Mộc Tiểu Kiều trước mặt mọi người à?

Ưng Hà Tông bình tĩnh đáp:

– Ta không quen hắn.

Người trung niên kia cười lạnh:

– Quen hay không quen chẳng qua là miệng người nói thôi, ai mà biết được? Ma đầu này vừa bịa ra một tội danh là người vợ vãi theo đuôi giải thích, chúng ta hành tẩu giang hồ mấy chục năm, chưa từng nghe nói “Kiêu Sầu” gì đó, chẳng lẽ ai cũng kiến thức nông cạn hay sao?

– Đâu có, nghề nào cũng có chuyên gia thôi.

Ứng Hà Tòng nói rất có lý lẽ có chứng cứ:

– Các hạ cũng chưa chắc kiến thức nông cạn, chẳng qua là gom hết tất cả những người không nói giống mình thành “tay sai Bắc Đẩu” “a dua bộ đỡ ma đầu”, tiết kiệm được không ít tranh luận, thật sự bớt việc.

Khi nên sắc bén thì Ứng Hà Tòng hờ hững thản nhiên, còn khi không nên sắc bén thì hấn lại sắc bén tào lao. Hấn không nói lời nào còn đỡ, vừa lên tiếng lại càng giống như là người của Mộc Tiểu Kiều.

Thế mà tên Mộc Tiểu Kiều còn cười to nói:

– Lời này chí lý!

Người trung niên kia chợt vỗ bàn đứng dậy, không thềm chào hỏi liền gây sự với Ứng Hà Tòng, thành linh rút một thanh trường kiếm đâm tới, quát:

– Chư vị, hôm nay là ngày gì? Lẽ nào trong võ lâm thật không có vương pháp đạo nghĩa, mặc cho bọn ma đầu điên đảo thị phi sao?

Chỉ vì nháy mắt đa tâm của Tạ Doãn, đề phòng thức ăn có độc mà đưa Ứng Hà Tòng vào, không ngờ tình thế sẽ phát triển thành như vậy. Chính chủ chưa động thủ, bọn họ đã thành người đầu tiên tuốt binh khí ở đây!

Lý Thịnh lúc đó hồi hận tới mức ruột tái xanh, thầm nhủ: “Sao mình lại lảm miêng hỏi câu này chứ?”

Ứng Hà Tòng cau mày lắc mình tránh thoát một kiếm của đối phương:

– Đã nói là ta không quen mà!

Nhưng đám ô hợp trên giang hồ chính là như vậy, có một người dẫn đầu là những người khác theo sau như núi rung biển gào không phân tốt

xấu, người trung niên nọ động binh đao, người phía sau đua nhau đứng dậy cả đám, ai nấy đều kêu gào đòi bắt Ưng Hà Tông.

Nhất thời, ba bốn thanh kiếm đồng loạt tấn công về phía Ưng Hà Tông, Ưng Hà Tông không rõ là không giỏi ngành công hay không thích động thủ, liên tiếp lùi về sau, không hề tiếp chiêu, chớp mắt đã lùi tới bên người Chu Phi.

Ưng Hà Tông:

– Các người có nói lý hay không, ta không quen Mộc...

Lý Thịnh nói:

– Làm sao bảo bọn họ dừng tay đây, trời ơi, chưa đủ loạn sao? Ưng công tử, huynh cũng bớt nói hai câu đi!

Chu Phi nghe vậy, ngời đó không đứng dậy, Vọng Xuân Sơn từ tay trái đảo qua tay phải, trường đao thành linh ra khỏi vỏ, thế không thể cản, hất ba thanh kiếm và một thanh đao áp sát:

– Nè nè nè, Mộc Tiểu Kiều bên đó kìa, xa chưa tới 20 bước đâu, các người muốn trăm yêu trừ ma thì qua đó ấy, nắm đại một quả hồng mềm trong đám đông ra bóp là ý gì chứ?

Lý Nghiên lập tức đứng qua phe tỷ tỷ một cách rõ ràng, nhảy dựng lên nói:

– Không sai!

Lý Thịnh:

– ...

Hắn quả thực muốn điên rồi.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Yêu Vật

Người trung niên dẫn đầu kia không biết là tay sai nào dưới trướng Hoắc Liên Đào, số đủ xui, vừa muốn nâng kiếm ỷ thế hiếp người liền bị Vọng Xuân Sơn làm rơi răng, không khỏi vừa giận vừa sợ, trừng mắt nhìn Chu Phỉ nói:

– Người là ai?

Mắt Chu Phỉ không hề chớp, nói:

– Kinh Vân Câu, xuất thân nhỏ bé, nói chuyện không lớn sức như ông, nhưng biết lý lẽ.

Dương Cẩn:

– ...

Kẻ vừa giận vừa sợ trong nháy mắt đã đổi người.

Lý Nghiên chống nạnh nói:

– Đúng, đại ma đầu đứng thành hàng bên kia kìa, sao ông không đánh đi?

Trực giác Ngô Sở Sở cho biết Độc lang trung không đơn giản, nhưng nàng không kéo được Chu Phỉ, đành đổi sang kéo Lý Nghiên, cố gắng khống chế con ngựa hoang thoát cương này.

Đúng lúc đó, trong đám đông chợt sinh ra tiếng ồn ào như lâm đại địch.

Lý Thịnh quay đầu, thấy Mộc Tiểu Kiều đột nhiên bay người lên, như một đốm lửa lớn giữa không trung, trực tiếp bay qua mặt nước, lao tới Hoắc Liên Đào trong nhà thủy tạ, dây đàn tỳ bà kêu một tiếng “ting”, từng đợt sóng to trên mặt nước như hoa quỳnh nở rộ, Mộc Tiểu Kiều cười vang nói:

– Không cần phiền, ma đầu chúng ta tự qua là được!

Đây đâu sao cũng là giang hồ, dù ngàn tầng xảo trá thì có lúc vẫn phải dùng đao kiếm để định đoạt.

Con người Hoắc Liên Đào co lại, nhưng ông ta suy cho cùng vẫn là bá chủ một phương, giờ khắc này sao có thể lâm trận lùi bước trước mặt mọi người?

Hoắc Liên Đào hét to một tiếng, chấp đôi cánh tay sắt trước người, mạnh mẽ cho Mộc Tiểu Kiều một chưởng, nơi sức mạnh va nhau, Hoắc Liên Đào chỉ cảm thấy đầu ầm vang một tiếng, cánh tay mất đi tri giác, khí hải cuộn trào không ngớt. Ông ta vừa giật mình vừa hoảng sợ, mới biết Mộc Tiểu Kiều vừa giáp mặt đã xuống tay độc ác.

Dưới tình thế cấp bách, ông ta chỉ có thể đổ mấy chục năm tu vi ra nghênh địch, Hoắc Liên Đào chịu đựng vị ngọt tanh nơi cổ họng, một lần nữa vận khí, phóng lên tại chỗ, dịch đi mấy bước, sau đó mượn lực xoay người, một chân quét ngang qua.

Đây là Hoắc gia thoái pháp vang danh thiên hạ, có thể một cước đá gãy cây cột trụ to cỡ hai cánh tay ôm.

Mộc Tiểu Kiều không trốn không tránh, một tay xách ngược đàn tỳ bà, chỉ còn rảnh một tay, cổ tay như thể không dùng sức, nhẹ nhàng đặt xuống

cái chân chắn ngang qua, liền theo đó toàn thân như một tờ giấy đỏ phát phơ, “dán” lên chân quét qua của Hoắc Liên Đào rồi nhẹ nhàng bay lên.

Áp lực trên chân Hoắc Liên Đào tăng đột ngột, ông ta vừa ngẩng đầu liền bắt gặp ánh mắt Mộc Tiểu Kiều, lòng bỗng dưng toát lên ý lạnh không rõ nguyên do.

Mắt Mộc Tiểu Kiều quá quái gở, đôi mắt ấy tuyệt đối không hề xấu, cũng không đục ngầu, thậm chí không có tơ máu dư thừa, nhưng không hiểu tại sao trông không giống mắt người sống, như thể đó là đôi con người giả y như thật, tạm thời nhét vào trong hốc mắt, đủ lấy giả tráo thật, nhìn kỹ lại không nói được là không đúng chỗ nào.

Lúc này, chợt Mộc Tiểu Kiều cong khoe môi cười lạnh với ông ta, Hoắc Liên Đào quát to một tiếng, liền mạng muốn kéo Mộc Tiểu Kiều dính trên chân mình xuống đất, nghiêng người cực kỳ mạo hiểm, miễn cưỡng tránh được móng vuốt chụp vào ngực mình.

Móng tay Mộc Tiểu Kiều là lưỡi đao sắc bén, tuy Hoắc Liên Đào tránh được nhưng ngực vẫn để lại ba vết móng tay, từ áo ngoài xé rách đến áo trong, rướm máu.

Sau đó, chân Mộc Tiểu Kiều nhẹ nhàng chạm đất, đang đưa những bước đi yếu điệu, trong nhà thủy tạ lập tức vang lên từng trận tiếng thét gào kêu cha gọi mẹ, hần dưng một chương đẩy một gã chặn đường xuống hồ, đưa tay cào về phía nam nhân phía sau luôn trốn tránh. Trong hỗn loạn, nếu có người tinh táo sẽ có thể nhận ra, người bị Mộc Tiểu Kiều cào chính là gã nói hần “ăn no rừng mờ”.

Mộc Tiểu Kiều không thèm nhìn người nọ lấy một cái, chỉ quay đầu cười sâu xa với Hoắc Liên Đào, kể đó thò tay vào ngực người nọ.

Một luồng hơi nóng khó diễn tả bắt đầu bay lên quanh nhà thủy tạ lạnh giá, Mộc Tiểu Kiều xé y phục và da thịt người nọ dễ như trở bàn tay, móc

ruột người nọ ra trước con mắt trợn trừng của mọi người. Người nọ không rõ là đau đến mức không thốt nên lời, hay chỉ đơn thuần là quá mức kinh hoàng, trừng sắp lòi cả con người ra ngoài, vẻ mặt không thể nào tin nổi, toàn thân co giật thở dốc dữ dội, khiến người ta nhớ tới con dế bầu ngoài đồng hoang sơn dã bị những đứa trẻ nghịch ngợm moi bụng.

Y phục Mộc Tiểu Kiều màu đỏ, son đỏ môi đỏ, hai tay cũng đỏ, hân hướng về phía Hoắc Liên Đào, chậm rãi nở nụ cười đỏ chói.

Lý Nghiên bị nụ cười có thể khiến trẻ con ngừng khóc đêm của hân dọa sợ lão đảo lùi về sau một bước, lưng suýt đập vào mặt Ngô Sở Sở, đưa tay đẩy nàng ấy loạn xạ:

– Đừng đừng đừng đừng nhìn.

Chu Phi từng tận mắt thấy Mộc Tiểu Kiều động thủ, lần đó trong sơn cốc, hân bị Thảm Thiên Khu và Đồng Khai Dương vây công, không địch lại, bèn cho nổ sơn cốc. Lần đó, ngoại trừ bước “nổ sơn cốc” cuối cùng ra, Mộc Tiểu Kiều và đám Thảm Thiên Khu về cơ bản vẫn duy trì phong độ cao thủ so chiêu, không có biểu hiện đặc biệt hung tàn.

So với cảnh tượng trước mắt, Chu Phi cảm thấy thái độ lần trước của Mộc Tiểu Kiều đối với Thảm Thiên Khu đã có thể xem là “dùng lễ đối đãi”.

Đại ma đầu ra tay, đám nhốn nháo vật bên này liền không tiến hành nổi nữa, trong chốc lát, trang viên chật kín người lặng phắt như tờ.

Mộc Tiểu Kiều hờ hững ném người đã bất động trong tay xuống nước, liếm vết máu trên móng tay, nói:

– Ta chỉ hỏi người một chuyện, “Kiêu Sầu” trên tay người là từ đâu mà có?

Khóe mắt Hoắc Liên Đào giật dữ dội, người khác nhìn đều cảm thấy ông ta chắc chắn đau quai hàm lắm, mặt ông ta tái nhợt, hiển nhiên đã bị nội thương qua lần giao thủ ban nãy. Nhưng suy cho cùng ông ta vẫn là người đã nhìn quen gió to sóng lớn, dầu sau lưng đã đầy mồ hôi lạnh, ngoài mặt vẫn vô cùng trấn định:

– Muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do? Mộc huynh, hai ta quen nhau cũng được một thời gian, người không biết cách làm người của ta sao?

Vẻ mặt Mộc Tiểu Kiều hờ hững, không thèm đếm xỉa.

Hoắc Liên Đào chậm rãi lắc đầu:

– Hơn mười năm qua, người và gia huynh thường xuyên qua lại, ta đối đãi với huynh ấy thế nào, chính mắt người nhìn thấy, bây giờ người đem một lời đồn giả dối đến chất vấn ta, giết người của ta, ta không phục. Người hỏi ta lấy “Kiêu Sầu” từ đâu, ta không biết Kiêu Sầu là gì cả, ngược lại ta muốn hỏi người, lời đồn này là ai nói với người?

Muốn dao động Mộc Tiểu Kiều, mềm không được cứng không xong, kể giao tình vô dụng, nói lý hăn không nghe, chỉ duy nhất cách khiến hăn sinh ra hoài nghi mà thôi. Câu nói này của Hoắc Liên Đào nói đến điểm mấu chốt, ánh mắt Mộc Tiểu Kiều hơi lóe lên.

Hoắc Liên Đào biết ngay hăn dao động, lập tức bước lên một bước, đi thẳng tới bàn đá nhỏ giữa nhà thủy tạ, giơ tay vỗ liền ba chưởng lên trên, bàn đá vang rền một tràng “cót két cọt kẹt”, bên trong có huyền cơ, theo động tác của Hoắc Liên Đào, ở giữa tách ra một lỗ, một khay đá chậm rãi xoay ra, bên trên có một hộp vuông lằng lằng nằm.

Hoắc Liên Đào nhìn Mộc Tiểu Kiều, sau đó xoay người, giơ cái hộp kia với toàn bộ người đang duỗi dài cổ trong trang viên:

– Hoắc Liên Đào ta không sánh bằng huynh trưởng, Hoắc gia bảo sa sút, tệ hại dưới tay ta! Ngay cả nhà cũ đã sống mấy thế hệ cũng bị người ta đốt, ta cùng với những người không nơi nương tựa đeo mỗi huyết hải thâm thù đi tới địa giới Nam triều, nhưng vẫn có người không chịu buông tha ta, không chịu buông tha Hoắc gia! Họ gây xích mích ly gián sau lưng ta, nói ta ám sát huynh trưởng, tại sao? Chẳng phải tại cái này sao?

Nói rồi, ông ta lấy gì đó ra khỏi hộp, giơ cao trên tay.

Đây đúng là Thận Độc ấn của Hoắc gia bảo, bọn Chu Phi đứng bên bờ, nhất thời cũng không nhìn rõ trên Thận Độc ấn đó có hoa văn sóng nước hay không.

Hoắc Liên Đào gầm lên:

– Vì cái này, Bắc Đẩu hại huynh trưởng ta bỏ mình, ngay cả dăm lời trần trối cũng không để lại cho ta; vì cái này, bằng hữu cũ hơn mười năm trong quá khứ nghi ngờ ta, không tìm Bắc Đẩu đòi giải thích mà lại đến chỉ trích ta, bôi nhọ ta! Vì sao các tiền bối đã quá cố không ai nhắc tới Hải Thiên Nhất Sắc, vì nó rõ ràng là một mầm – họa...

Nháy mắt ấy, Chu Phi chợt cảm thấy tay Tạ Doãn nắm tay nàng bỗng cứng siết chặt.

Kế tiếp, Hoắc Liên Đào ném mạnh cái ấn đó xuống đất cho vỡ.

Thấy Hải Thiên Nhất Sắc thần bí khiến người ta đổ xô vào sắp vỡ tan, bốn bóng người đồng thời lao tới.

Ngay lúc Hoắc Liên Đào nói tới câu cuối cùng, Nghê Thường phu nhân liền cảm thấy không ổn, bà xoay người phóng lên, tựa như hoa đào nở rộ lướt qua mặt nước, đưa tay muốn đón lấy cái ấn kia, Đinh Khôi phản ứng hơi chậm, thấy sắp tiêu, muốn đuổi theo cướp, lập tức đưa tay đẩy đinh quan tài ra ném về phía sau lưng Nghê Thường phu nhân.

Ta không giành được, người cũng đừng mơ!

Đinh quan tài khắp trời lao về phía sau lưng Nghê Thường phu nhân, bà khẽ quát một tiếng, rung ống tay áo, thu đám đinh quan tài vào tay áo, chút trì hoãn đó làm hai người Viên Hầu nhanh chóng lướt qua, con khỉ do Viên lão tam nuôi khàn giọng kêu một tiếng, vợ lấy Thận Độc ẩn.

Nghê Thường phu nhân phần nộ nói:

– Súc sinh!

Đinh Khôi tức giận kêu to, Hầu ngũ nương cười nói:

– Đã nhường rồi!

Nghê Thường phu nhân gầm lên:

– Mộc Tiểu Kiều, người chết rồi à?

Người lúc này chẳng qua chỉ nói một câu “ăn no rừng mỡ” mà bị moi bụng, Chu Phi hít một ngụm khí lạnh, không khỏi toát mồ hôi cho Nghê Thường phu nhân, mặt Mộc Tiểu Kiều chợt lóe lên vẻ tàn bạo, hăn liếc Nghê Thường phu nhân một cái, không biết sao lại nhin trở về, rất nghe lời mà đuổi theo Viên Hầu song sát.

Đúng lúc này, chợt có ba bốn bóng đen nhảy ra từ trong nước, thành linh chắn đường Viên lão tam. Con khỉ rít lên một tiếng, Viên lão tam tung chưởng, đoán được người tới muốn mạnh mẽ tiếp đòn.

Hai người qua lại bảy tám chiêu, Chu Phi ồ lên, nhận ra người áo đen mai phục trong nước kia:

– Bạch tiên sinh?

Nàng chợt nghiêng đầu nhìn Tạ Doãn:

– Tại sao Bạch tiên sinh ở đây? Lễ nào đường đệ của người cũng...

Tạ Doãn đưa ngón trỏ đến bên môi:

– Suyt...

Chu Phi ngơ ngác nghĩ: “Hóa ra hắc đến Vĩnh Châu là vì chuyện này.”

Hóa ra hắc thật sự từ bỏ truy tra Hải Thiên Nhất Sắc, bất kể là vì tính mạng bản thân, hay vì nguyện vọng của người đã khuất.

Lúc này, vì đám Bạch tiên sinh nhúng tay, nhà thủy tạ nhỏ bé lập tức trở nên náo nhiệt, Mộc Tiểu Kiều, Nghê Thường phu nhân, Đinh Khôi, Viên Hầu song sát và người của Bạch tiên sinh mỗi người đứng một góc, ai ai đều là địch, không có ai là bạn, con khỉ ở giữa sợ hãi ôm Thận SSộc ẩn, cứ thế giằng co.

Hình thức biến hóa nhanh đến mức thực khiến người ta không kịp nhìn.

Nhưng trong biển người hỗn loạn, Chu Phi chỉ cảm thấy khóa Thiên Môn trên tay lạnh lẽo, nàng chợt không kìm được hỏi:

– Thúc thúc người có tốt với người không?

Tạ Doãn sững sờ, sau chốc lát, hắc cười:

– Tốt.

Chu Phi không tin, truy hỏi:

– Vậy Thấu Cốt Thanh trên người người làm sao mà có?

Mắt Tạ Doãn cong cong, sắc mặt đông đến mức tái xanh, nhưng nhìn thần sắc của hắc lại tựa như tắm mình trong mùa xuân Giang Nam, như

mang theo nỗi vui vẻ toát ra từ đáy lòng, hẳn hời hợt nói:

– Không cần thận.

Chu Phi chợt quay đầu đi chỗ khác, bỗng dưng không muốn nhìn nụ cười của Tạ Doãn.

Đúng lúc này, trong nhà thủy tạ có người mở miệng, Nghê Thường phu nhân nói:

– Hai mươi mấy năm, nếu ta biết có ngày hôm nay thì năm xưa tuyệt đối không đồng ý làm nhân chứng.

Khóe môi Mộc Tiểu Kiều hơi động đậy.

Nghê Thường phu nhân nói:

– Ân đại ca, Lý đại ca và lão Hoắc đều đã mất, đến nay chỉ còn lại một Xung Vân Ngưu Tị Tử không biết đã trốn đến xó xỉnh nào. Nhân chứng ta đây chưa từng nhận được một chữ nguyện vọng, Mộc Tiểu Kiều, người thì sao?

Mộc Tiểu Kiều nhìn Hoắc Liên Đào, nhẹ nhàng nói:

– Nếu ông ấy từng nói với ta một câu thì thứ rác rưởi này không tới mức sống đến ngày hôm nay.

Trong hai câu này có quá nhiều chuyện, Nghê Thường phu nhân là nhân chứng thì Chu Phi mơ hồ đoán được, chẳng lẽ Mộc Tiểu Kiều cũng vậy sao?

Trong nhà thủy tạ, đám người có cả Hoắc Liên Đào đều sợ ngây người.

Đinh Khôi “a” một tiếng, kêu to:

– Mộc đào kếp, bà ta nói vậy là ý gì? Trong này lại có chuyện gì của người?

Mộc Tiểu Kiều đứng chấp tay, không đáp.

Nghê Thường phu nhân cup mắt, nhìn con khi ôm Thận Độc ấn, con khi hơi sợ bà, rít liên tục.

– Hải Thiên Nhất Sắc...

Nghê Thường phu nhân nói:

– ...không phải như các người nghĩ, không có bảo bối, hơn nửa gia tài võ lâm Trung Nguyên gì gì đó lại càng là lời nhảm nhí vô căn cứ.

Sắc mặt Hoắc Liên Đào thoắt đỏ thoắt trắng.

Nghê Thường phu nhân nói:

– Nó chỉ là một ước định, một ước định mà hai bên không tin tưởng lẫn nhau nên mới tìm đến ta, Chu Tước chúa, Minh Phong lâu chủ và Hắc phán quan làm chứng mà thôi. Thù lao nhân chứng hậu hĩnh, bọn ta đều không thể từ chối.

Bạch tiên sinh cung kính hỏi:

– Dám hỏi phu nhân, hai bên ước định là ai? Lại ước định điều gì?

Nghê Thường phu nhân nói:

– Đã là nhân chứng, đương nhiên không dính líu đến nội dung ước định, những chuyện này người không biết thì sao ta biết? Chủ nhân nhà người đã đến, sao không ra gặp một lần?

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 109: Hồn Chiến

Bạch tiên sinh xảo quyết, căn bản không tiếp chiêu, chỉ lịch sự nói:

– Phu nhân khách sáo, chủ thượng nhà tôi hãy còn nhỏ tuổi, chẳng qua là một văn bối theo Hoắc bảo chủ đến để mở mang kiến thức, không có gì hay để gặp.

Đầu tiên ông hời hợt dời đề tài, sau đó lại chuyển sang nói với Viên lão tam:

– Viên tiên sinh cũng là một cao thủ thành danh, hà tất cưỡng đoạt đồ nhà người khác như một số người chứ?

Viên lão tam cười gian xảo:

– Hoắc bảo chủ đã vứt ấn này tức là không cần nữa, ai nhặt được là của người đó, sao gọi là cưỡng đoạt?

Tuy Bạch tiên sinh mặt không đổi sắc nhưng vẫn mờ mịt nhìn Hoắc Liên Đào. Chuyện Hoắc Liên Đào ném Thận Độc ấn thực sự là tự ông ta chủ trương.

Hoắc Liên Đào võ công không hẳn cao, đầu óc không hẳn đỉnh, nhưng dùng hai chiêu “tráng sĩ chặt tay” và “dẫn lửa về đông” rất thành thạo, lần này Triệu Minh Sâm vì muốn tụ tập toàn bộ võ lâm Nam triều nên ném Hoắc Liên Đào như mồi nhử, phản ứng của Hoắc Liên Đào đương nhiên mang lòng oán giận. Ông ta xuất chiêu ban nãy, e một nửa là vì thoát khỏi tay Mộc Tiểu Kiều, một nửa là vì ghét Minh Sâm.

Nghê Thường phu nhân không biết có nhìn ra sóng ngầm này hay không, bà nở nụ cười châm biếm, nói với Viên lão tam:

– Vậy người đúng là lợm phải thứ vứt đi rồi.

Viên lão tam chuyển hướng sang bà:

– Nghê Thường muội muội, muội đừng có há mồm ngậm mồm là đưa ra kết luận về Hải Thiên Nhất Sắc, nếu thứ đó không quan trọng như muội nói thì lúc này muội vội cướp cái gì?

Nghê Thường phu nhân nói:

– Ta chỉ nói nó không vô giá như các người nói chứ không nói nó không quan trọng, cũng giống loại phế vật nhân gian như các hạ đây chắc chắn không có giá trị gì, nhưng biết đâu lại là đại bảo bối trong mắt lệnh đường thì sao.

Hầu ngũ nương the thé nói:

– Tiện nhân, hiện Thận Độc ấn đã rơi vào tay bọn ta, người đặc ý cái gì?

Bạch tiên sinh hết cách:

– Chư vị bình tĩnh chờ nóng...

Bọn họ không ai dám manh động, đành khai triển thần thông đấu võ mồm.

Đình Khôi bên cạnh đang nung nấu ý đồ.

Sở dĩ Đình Khôi dám dừng dừng kiểm chuyện với Hoắc Liên Đào, một mặt là nghe về “Hải Thiên Nhất Sắc” như vậy nên nổi lòng tham, một

mặt là nghe nói Hoắc Liên Đào sau khi xuôi nam thì đi khắp nơi cao giọng triệu tập nhân thủ, rất có ý định muốn làm võ lâm minh chủ.

Không thể chỉ hiệu triệu mọi người hội họp là được làm võ lâm minh chủ mà còn phải làm được chính sự mới có thể khiến đám đông chịu phục, bởi thế trước tiên phải chọn ra vài “kẻ thù chung của võ lâm” để lập uy.

Đình Khôi vô cùng tự hiểu bản thân, ông ta cảm thấy không phải mình thì không ai xứng với danh hiệu “kẻ thù chung của võ lâm”, bởi vậy rất muốn giết chết Hoắc Liên Đào.

Đúng lúc đó Bạch Hồ chúa Phùng Phi Hoa truyền tin cho ông ta, thêm mắm dặm muối nói mình quanh co lòng vòng biết được Hoắc Liên Đào muốn đối phó núi Hoạt Nhân Tử Nhân, lại tố tài ăn nói xúi Đình Khôi đi tiên phong, đến lúc đó cùng mình “trong ứng ngoài hợp”, quấy rối “anh hùng hội” của lão Hoắc này.

Nhưng bây giờ Đình Khôi đã đến y hẹn, Mộc Tiểu Kiều “ngoài tình lý” cũng đã tới, mà Phùng Phi Hoa “trong dự liệu” lại không thấy tăm hơi.

Lúc này, Đình Khôi lại nghe được ý sâu xa trong lời Bạch tiên sinh, ngẫm kỹ thì hiểu ra, thầm nghĩ: “Mợ nó, trùng kế thằng oắt Hoắc Liên Đào rồi, lão ta không chỉ đã tìm xong chỗ dựa mà còn liên hợp với tên khốn Phùng Phi Hoa ăn cây táo rào cây sung đào hố cho ông đây nhảy, lấy ông đây ra để tạo dựng danh tiếng, xây giấc mộng xuân thu chó má của người, mợ, ta không thể gánh uổng tội danh được!”

Đình Khôi lập tức nổi tà tâm “phải chiếm lợi”, có thể động thủ thì không phí lời, ông ta nhân lúc Viên lão tam và đám Bạch tiên sinh độ khẩu chiến mà thành linh gây sự, dáng người nhỏ thó như co lại, tiến một bước về trước nhanh như chớp.

Trong nhà thủy tạ tức khắc vang lên tiếng kêu thảm thiết của con khi, Đình Khôi đường đường là Huyền Vũ chúa lại dùng mười thành công lực

với nó, chớp mắt đã đánh nát não khi như cháo, sau đó tóm lấy Thận Độc ấn, cười to “ha ha”, xoay người bỏ chạy:

– Chư vị tiếp tục phân trần nhá, hời cho ta rồi!

Mấy đại cao thủ đồng thời chen chúc trong nhà thủy tạ nho nhỏ, vốn tạo ra một thế cân bằng không ai dám manh động, nào ngờ chưa đàm phán xong thì có người không tuân quy củ, chơi trò cuỗm đồ bỏ chạy!

Bạch tiên sinh quát lên:

– Ngăn ông ta lại!

Lời vừa dứt, trong hồ chợt có một tấm lưới lớn tung lên, nhắm về phía Đinh Khôi.

Đinh Khôi thành danh nhiều năm, chút trò mèo này làm sao ngăn được? Ông ta thuận thế mượn lực, lướt qua bên lưới, rơi thẳng đến bên bờ chỗ bọn Chu Phi, không chút để ý xông vào đám đông.

Đám người ban nãy ý người đông thế mạnh, khí thế hùng hổ đòi tru diệt tà ma ngoại đạo thấy ông ta giết tới thì đều bối rối, người phía trước lùi về sau, người phía sau hô “báo thù” lao về trước, hai nhóm đụng nhau, chưa chờ Đinh Khôi ra tay đã tự loạn tùng phèo, quả nhiên là đám ô hợp.

Có điều, nói đi cũng phải nói lại, nếu thật có bản lĩnh thì ngoại trừ có ẩn tình như Mộc Tiểu Kiêu, ai chịu ở lại cho Hoắc Liên Đào điều động?

Đinh Khôi như lưới dao sắc xuyên vào đậu phụ, tiến quân thần tốc giữa đám đông, chớp mắt đã đến bên Hưng Nam tiêu cực, đám người Lâm bá căn bản chưa kịp lại gần đã bay ra ngoài, Chu Oánh khẽ quát một tiếng, vùng Nga Mi thích, căn răng nghênh đón.

Chu Phỉ tiên phong lo chuyện bao đồng, xách đao đứng dậy, ai ngờ lúc này Tạ Doãn lại tâm ý tương thông cùng nàng, hai người cùng đứng lên tiến về phía trước, dây khóa của khóa Thiên Môn vòng quanh bàn tròn bị kéo ra hai hướng, “kịch” một tiếng, mắc vô bàn.

Chu Phỉ:

– ...

Nàng đành tự lùi một bước, muốn chiều theo Tạ Doãn, vòng qua chỗ hắc, không ngờ Tạ Doãn cũng muốn nhường nàng, hai người đồng thời lùi lại, lại đụng vào nhau.

Chu Phỉ điên mất:

– Sao người vương víu thế hả?

Lý Thịnh nhin hết nổi, quăng xuống một câu:

– Hai người đừng có làm loạn thêm!

Nói rồi, hắc tung người vút qua, liên tiếp giẫm lên một đồng vai, gắng chống lại chưởng của Đinh Khôi. Vừa giao thủ, hắc mới nhận ra thời gian mình dụng công quá ít, đoản kiếm như đánh vào núi đá cứng rắn, chấn động đến mức suýt tuột tay bay ra ngoài, hắc vội thu lực xoay người, dùng vai đẩy Chu Oánh qua một bên, gào với nàng ấy:

– Còn không đi?

Giọng the thé của Đinh Khôi cười nói:

– Đi đâu?

Lý Thịnh cắn răng mạnh, đang định kiên trì hứng thêm một chiêu của Huyền Vũ chúa thì nghe bên tai vang lên tiếng những vòng kim loại va

nhau, chiêu “Đoạn Nhận Khiếu Tây Phong” của Dương Cẩn từ bên cạnh lao tới, nháy mắt đã đánh ra ba đao, đao nào đao nấy đều rất nhanh.

Đinh Khôi lùi liên tục mấy bước, nhét Thận Độc ấn vào tay áo, sau đó một ngón tay chọt bắn ra đánh rầm vào sống đao Dương Cẩn, lưỡi đao của Dương Cẩn không khỏi chệch đi hai phần.

Đinh Khôi nghiêng người:

– Tiểu tử, dám thể hiện ở chỗ ta à?

Nói rồi, ông ta đưa tay làm móng vuốt, cào về phía vai Dương Cẩn.

Lý Thịnh vừa lùi về sau lập tức tiến lên, song kiếm trong tay cùng nhau vung ra, vừa vận đưa tới chỗ tay Đinh Khôi.

Đinh Khôi tặc lưỡi, nắm lấy kiếm của hắn, cơn kinh phong từ phía sau cuốn tới, trường đao của Dương Cẩn lại đến!

Bước chân tiến về trước của Đinh Khôi bị hai người họ vướng lại, Lý Thịnh và Dương Cẩn tuy lần đầu cùng xuất thủ nhưng rất ăn ý – ít nhất mạnh hơn hai kẻ làm vướng chân nhau kia.

Gương mặt nhăn nheo như khoai lang của Đinh Khôi hiển hết vẻ tức giận, ông ta chột ngựa mặt huyết một tiếng dài, xa xa lập tức có tiếng còi dài đáp lại. Sau đó, ít nhất hơn trăm giáo chúng Huyền Vũ mang găng tay độc từ phía sau thạch trận mà Mộc Tiểu Kiều dùng sức mạnh phá tan ấy chạy tới, đồng thời, trong hồ nước phía sau họ vang lên tiếng “bụp bụp”, cái quan tài lớn kia vỡ ra thành một đồng gỗ ngay ngắn, người khiêng quan tài thi nhau đạp lên ván quan tài lướt nước tiến lên.

Cùng lúc đó, Nghê Thường phu nhân và Viên Hầu song sát cùng nhau đuổi tới. Trong nhà thủy tạ, không biết tại sao, Mộc Tiểu Kiều bắt đầu động

thủ với đám người Bạch tiên sinh và Hoắc Liên Đào, hắn lấy ít địch nhiều mà vẫn không hề lộ vẻ yếu thế.

Tình hình nhất thời loạn đến mức không thể loạn hơn, Chu Phi rút Vọng Xuân Sơn ra nhưng không dám rời khỏi vị trí. Lý Thịnh và Dương Căn đều tiến lên trợ tài anh hùng rồi, bên Ngô Sở Sở và Lý Nghiên không thể không có ai, đây là sự ăn ý họ tự thành lập suốt dọc đường, chẳng hạn như lần ở khách điểm, Chu Phi và Lý Thịnh ra tay, dù Dương Căn hiểu chiến đến mấy cũng đành hoảng ở nguyên chỗ ngồi.

Tạ Doãn vô cùng trấn định, hắn ngẫm nghĩ rồi đưa tay đè vai Chu Phi, nói:

– Không vội, đây chỉ là mở đầu thôi, ít nhất còn hai nhóm người chưa ra tay, chờ làm “chim sẻ núp sau”, đao của cô đừng vội ra khỏi vỏ.

Chu Phi đếm trên đầu ngón tay cũng đếm không hết hiện có bao nhiêu nhóm trộn lẫn trong đây, nghe lời này, đầu nàng lập tức như to ra. Nàng không khỏi đưa tay sờ chín thanh chìa khóa trong ngực, thầm nghĩ: “Hay mình trước tiên mở khóa nhỉ?”

Dù sao với tính cách của Tạ Doãn, dẫu hắn có lý do lớn bằng trời để thừa cơ bỏ trốn, cũng sẽ không bỏ mặc Ngô Sở Sở và Lý Nghiên.

Đúng lúc này, đột nhiên Lý Thịnh nhân lúc Đinh Khôi bị bọn Nghê Thường phu nhân quấn lấy mà lui khỏi vòng chiến, cau mày suy nghĩ chốc lát, cao giọng nói:

– Không thể để người của Huyền Vũ môn tụ họp, chúng muốn bao vây xử chúng ta!

Đám ô hợp âm ỉ đang cần người dẫn đầu, nghe vậy thi nhau nhìn về phía hắn. Lý Thịnh hít sâu một hơi, các loại trận pháp Xung Vân Tử dạy

hắn mấy tháng xoay quanh trong đầu, hắn vươn tay chỉ bên bờ, nói với nhóm Hưng Nam tiêu cục:

– Lâm bá, phiền bá cho người canh giữ nơi đó, Dương huynh, tiếp ứng ở vị trí Cấn ngoài ba bước, những người khác theo ta!

Hắn từng ra tay cứu người của Hưng Nam tiêu cục hai lần, đám Lâm bá đương nhiên không nói hai lời, lập tức làm theo.

Mọi người không biết nội tình trong đó, đang tình thế cấp bách mà mình lại không có chủ ý, thấy có người nghe theo chỉ huy, bèn cũng nghe theo số đông, câu của Lý Thịnh vừa dứt, có khoảng ba bốn phần trong những người ở đây chạy theo lời hắn. Lý Thịnh cũng không quản người khác, tiên phong xông lên nghênh đón người của phái Huyền Vũ xông qua bãi đá.

Bảo hắn đánh lẻ với Đinh Khôi thì không được nhưng đấu với tay sai thuộc hạ phái Huyền Vũ thì hắn rất thành thạo, Lý Thịnh không chút nhẹ tay, hai ba chiêu kiếm là bức lui một người, sau đó không hề truy kích mà giữ lại ba bốn người ở nguyên tại chỗ rồi mang những người còn lại đi loạn khắp nơi trong vòng vây phái Huyền Vũ, tiến thoái trật tự, chẳng bao lâu đã tạo thành một trận pháp người đơn giản.

Người ban đầu còn do dự giờ cũng đi theo, bên bờ ban nãy bị Đinh Khôi lao qua làm hỗn loạn được Lý Thịnh quản lý đâu ra đó.

Cùng có duyên phận sư đồ ngăn ngại với Tề môn, Chu Phi đã học được làm thế nào để đánh với đám đông, còn Lý Thịnh thì học được làm thế nào để chỉ huy một đám đông đi đánh.

Tạ Doãn không khỏi bất ngờ than thở:

– Ca ca cô có phong độ của đại tướng đấy, còn cô thì không được, đại khái chỉ có thể làm nữ thổ phỉ.

Chu Phi:

– ...

Ngô Sở Sở không phụ trách động thủ nên không phạm phòng thấp thỏm, nàng ấy chăm chú suy nghĩ chốc lát rồi nói:

– Vị Chu Tước chúa kia vì sao lại nghi ngờ nguyên nhân Hoắc lão bảo chủ chết dính dáng đến Hoắc tiên sinh? Trong này chắc chắn có tác phẩm của phương bắc, Đoan... Tạ công tử nói là họ ư?

Tạ Doãn:

– Không sai.

Ngô Sở Sở lại cau mày nói:

– Lúc này công tử nói còn hai nhóm người, nếu phương bắc tính là một nhóm thì nhóm còn lại có thể là ai?

Hai đạo chính tà của võ lâm Trung Nguyên, chó săn triều đình, nội gián Bắc triều ẩn náu... đều ở đây, còn có thể là ai?

Tạ Doãn không lên tiếng, nhìn về phía tiểu lâu xa xa trong cơn hỗn loạn, tựa như đang đối diện với người nào đó.

Có Lý Thịnh chặn ngang, khỏi phải nói Đinh Khôi khó chịu cỡ nào, người của ông ta đều bị quần lấy, bản thân ông ta thì lẻ loi đấu với hai đại thủ lĩnh thích khách, đỡ trái đỡ phải vô cùng chật vật, dưới tình thế cấp bách, Đinh Khôi bèn giở chiêu dê tiện, thành linh huyết một tiếng dài:

– Huyền Vũ vệ!

Một nam tử dưới trướng Huyền Vũ đang quần đấu với đám Lý Thịnh nghe tiếng lập tức ngừng đấu. Đinh Khôi hét lớn, đề khí mạnh, đưa lưng

hứng chưởng của Hầu ngũ nương, phun ra một ngụm máu, đồng thời ném thứ gì đó ra ngoài, thứ đó chính là Thận Độc ấn! Huyền Vũ vệ đều là tử sĩ trung thành của Đình Khôi, Đình Khôi không lo họ cầm đồ bỏ chạy. Huống hồ tình huống trước mắt cũng chạy không được.

Trong mắt Huyền Vũ chúa, tính mạng thuộc hạ tựa như bình khí và khôi giáp trong tay, có thể báo hỏng bất cứ lúc nào. Ông ta vừa dùng chiêu gấp lửa bỏ tay người, Viên Hầu song sát lập tức không dây dưa với ông ta nữa mà tung người lao về phía kẻ xui xẻo nhận Thận Độc ấn kia.

Nghê Thường phu nhân cau mày.

Huyền Vũ vệ nọ bị trận pháp do Lý Thịnh bày ra quẩn lấy, lòng lại ôm củ khoai nóng bỏng tay, võ công e là còn hơi kém hơn đám thiếu niên Lý Thịnh một chút, thần sắc tham lam trên mặt Viên lão tam gần như dữ tợn, gã đẩy Lý Thịnh ra, kêu:

– Tiểu tử đừng cản trở!

Sau đó gã và Hầu ngũ nương tự phân hai bên trái phải, mỗi người nắm một cánh tay của Huyền Vũ vệ nọ, sắp xé một người sống sờ sờ thành hai nửa.

Lý Thịnh ban nãy còn ra tay đánh nhau với Huyền Vũ vệ, bây giờ lại hận không thể tiến lên giúp y.

Một mình hắn bày ra đại trận, thành công chặn người của Huyền Vũ phái bên ngoài, nhưng bây giờ hắn lại đột nhiên không hiểu mình vất vả như thế để làm gì, nhiệt huyết thiếu niên vừa toát lên ban nãy lạnh đi trong nháy mắt.

Hắn mờ mịt nghĩ: “Đây đều là đám gì thế, sao mình lại phải xen vào giữa họ?”

Nhưng đúng lúc này, dị biến xảy ra.

Dương Cẩn chợt quát to:

– Cẩn thận!

Lý Thịnh giật mình, cong eo về sau theo bản năng, tránh được một thứ gì đó đập lướt qua mặt, sau đó hắn mới nhìn rõ: thứ đập tới là một cánh tay!

Cánh tay của Viên lão tam.

Con người Lý Thịnh co lại thành một chấm. Huyền Vũ vệ ban này bất phân cao thấp với hắn đoan chính đứng nguyên chỗ cũ, chợt nở nụ cười trầm thấp, mà Viên Hầu song sát bắt gã thì một chết một bị thương.

Hầu ngũ nương hiển nhiên trúng chưởng lúc không hề phòng bị, ngực bị đập lõm vào, xương từ sau lưng xuyên ra, chưa kịp nằm xuống đã chết ngóm, Viên lão tam bị gãy một cánh tay tận gốc, máu chảy như trút nước, ông ta quá mức kinh hoàng, nhất thời quên phong bế huyết đạo của mình!

Người xung quanh chợt lùi ra, “Huyền Vũ vệ” lau vết máu trên tay, lấy Thận Độc ấn ra đưa về phía ánh sáng nhìn kỹ, thấy rõ hoa văn sóng nước được khắc bên trên mới bật cười:

– Đa tạ Huyền Vũ chúa, để ta chiếm được mà chẳng tổn công.

Đinh Khôi cũng ngậy người.

“Huyền Vũ vệ” từ từ nắm tóc mình kéo về sau, kéo luôn da đầu và da mặt xuống, lộ ra khuôn mặt của một nam tử xa lạ. Người này khoảng trên dưới 50 tuổi, đỉnh đầu không có tóc, mặt trắng quá mức cần thiết, phần dưới khuôn mặt có hai lớp thịt rũ xuống dưới quai hàm ép ra nếp nhăn pháp lệnh (1), trông hơi giống một lão thái bà âm trầm.

(1) Nếp nhăn pháp lệnh: nếp nhăn ở cánh mũi kéo dài xuống miệng.

Lý Thịnh lâm bẩm nói:

– Người là ai?

– Chàng trai trẻ, có chút môn đạo đấy, tiếc là kiến thức hơi kém.

Nam tử xa lạ này cười với hắn, sau đó vung tay, người của Huyền Vũ phái phía sau đột nhiên chém giết lẫn nhau, một nhóm người trở nên hung bạo, chĩa binh khí vào đồng bọn bên cạnh rồi đứng ngay ngắn chỉnh tề sau lưng ông ta, thi nhau gỡ mặt nạ da người xuống.

– Ta họ Sở, tự Thiên Quyền.

Người đầu hói đó thu Thận Độc ấn vào lòng, chấp tay với xung quanh, cười nói:

– Chư vị anh hùng phương nam, đã lâu không gặp.

Ngô Sở Sở “a” một tiếng.

Tạ Doãn thở dài trầm thấp:

– Bắc Đẩu Văn Khúc.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 110: Chim Sẻ Núp Sau

Ứng Hà Tòng luôn sống chết mặc bây cuối cùng cũng di chuyển. Hắn mới bước ra một bước thì Vọng Xuân Sơn trong tay Chu Phỉ như có mắt, chắn ngang trước mặt Độc lang trung, cản đường hắn. Ứng Hà Tòng quát khê, song chưởng chồng lên nhau, muốn đẩy Vọng Xuân Sơn ra, nhưng tay chưa kịp chạm đến vỏ đao thì Vọng Xuân Sơn thành linh khảy lên trên dọc sát theo tay hắn, trường đao ra khỏi vỏ, ánh đao lạnh lẽo phả vào mặt, vỏ đao đánh mạnh vào lòng bàn tay hắn, Ứng Hà Tòng bị ép tránh lui, cảm thấy sau gáy mát lạnh. Đao đã gác lên cổ hắn.

Chu Phỉ:

– Còn chưa nói rõ ràng, người tốt nhất đừng nhúc nhích, răn của người cũng vậy.

Tạ Doãn nghiêng đầu nhìn Ứng Hà Tòng, chậm rãi nói:

– Sở Thiên Quyền giết Viên Hầu song sát cực nhanh, người định dựa vào đâu để đấu với ông ta?

Sắc mặt Ứng Hà Tòng tái nhợt, hai tay nắm chặt, toàn thân không tự chủ run rẩy.

Ở hắn luôn toát ra vẻ ngốc nghếch không nhuộm bụi nhân gian, hết như nuôi rắn tới hồ đồ, lần đầu tiên Chu Phỉ thấy trên mặt hắn có thất tình lục dục nồng đậm tới vậy, ánh mắt hắn bắn thẳng về phía lão thái giám mặt như năm mì trắng kia hết như muốn khoét ba đao sáu lỗ trên người ông ta.

Hàng mày dài của Chu Phỉ nhướn lên, nàng trở tay thu Vọng Xuân Sơn, lại dùng mũi chân hất vỏ đao rơi dưới đất lên, tra đao vào vỏ:

– Có thù oán?

Ứng Hà Tòng nói không nên lời, nghiêng răng ken két, dường như đã khoác lớp da không tranh với đời quá lâu nên nghiêm nhiên không biết cách phát tán thù hận và tức giận, nên chúng cứ quần quanh trong ngực, gào thét kêu la, chuẩn bị nổ tung bất cứ lúc nào.

Tạ Doãn lại ép giọng càng thấp hơn, nói:

– Ứng công tử, nếu cậu chết, hương khói của Đại Dược cốc sẽ triệt để đứt đoạn.

Giọng Tạ Doãn ôn hòa nhã nhặn, nghe vào tai, dù xung quanh hỗn loạn thì tâm cũng không khỏi an tĩnh lại theo tiếng nói ấy.

Ứng Hà Tòng:

– Ta... ta...

Chu Phỉ sững sờ:

– Đại Dược cốc? Trước đây người biết hẳn?

– Không biết, nhưng hiện nay người còn sống mà có thể chỉ liếc mắt là nhìn ra Thấu Cốt Thanh, hiểu rõ dược tính Quy Dương đan, không nhiều.

Tạ Doãn khẽ thở dài, lại nói:

– Ứng công tử, lưỡi dao đương nhiên khó ăn, nhưng phải nuốt xuống.

Chu Phỉ nghe nói Đại Dược cốc diệu thủ hồi xuân thế mà có hậu nhân còn sống, trong lòng nàng đầu tiên là vui vẻ, nhưng sau đó nhớ tới câu

“không còn nhiều thời gian” như chém đinh chặt sắt của hãn thì lại giết mình.

Nếu ngay cả người của Đại Dược cốc cũng bó tay hết cách, há chẳng phải...

Ngay lúc nàng đang phiền não không thôi, bầu không khí nơi thạch trận càng lúc càng căng thẳng.

Sở Thiên Quyền đột nhiên xuất hiện khiến mọi người có mặt trở nên yên tĩnh, trận pháp do Lý Thịnh khó khăn lắm mới dựng lên bị một mình lão thái giám dọa tan ra, trong vòng một trượng quanh Sở Thiên Quyền không có ai dám đứng.

Một kẻ áo đen Bắc Đẩu tiến lên, dâng một tấm lụa cho Sở Thiên Quyền lau tay. Ông ta lau sạch vết máu trên tay lên tấm lụa, cười nói:

– Hoắc bảo chủ đã tự nguyện từ bỏ Thận Độc ấn, tặng cho chúng ta, vậy chúng ta từ chối thì bất kính.

Mọi người nghe vậy đều bất bình, chuyện này đâu có được!

Đây là “chinh Bắc anh hùng hội”, thế mà Bắc Đẩu dừng dừng đến lấy đi gia ấn của người cầm quyền Hoắc gia, chuyện này nực cười lớn nhường nào trong võ lâm Trung Nguyên? Nếu để lão thái giám tới lui tự nhiên thì về sau hai chữ “anh hùng” ắt sẽ biến thành chung nghĩa với từ “địch mọ”, thành một trong những từ chửi đồng du côn kinh điển.

Không ít người vội nhìn vào trong nhà thủy tạ, mong chủ nhân nơi này – Hoắc Liên Đào có thể đáng mặt nam nhi, đứng ra nói tiếng người.

Nhưng không nhìn còn đỡ, vừa nhìn là biết triệt để tiêu đời. Bên này đã sắp nước tràn Kim Sơn mà bên kia vẫn đang đánh nhau dây dưa không dứt.

Trong nhà thủy tạ, bất kể “Nam Đẩu” hay “Bắc Đẩu”, nhân tài vẫn đục Mộc Tiểu Kiều chỉ tập trung ép sát Hoắc Liên Đào.

Trong tình thế cấp bách, Bạch tiên sinh kêu liên ba tiếng:

– Chu Tước chúa, tạm dừng lại, đại cục làm trọng.

Mộc Tiểu Kiều mắt diếc tai ngơ, đại cục tiểu cục cái thá gì, lúc này Nam triều Bắc triều gộp lại cũng chẳng là cái rắm chi trong mắt hăn, ngoại trừ “lấy mạng chó của Hoắc Liên Đào”, những chuyện khác đều là muối, hăn mặc kệ tất.

Đám Bạch tiên sinh và Hoắc Liên Đào thực bị hăn ép đến bó tay hết cách, đành hạ quyết tâm vây công Mộc Tiểu Kiều.

Toàn thân Mộc Tiểu Kiều như hóa thành một đoá sen đỏ, nơi đi qua ắt có nghiệp hỏa sinh sôi.

Chỉ trong chốc lát, ba đại cao thủ dưới tay Bạch tiên sinh đều rơi xuống nước, Hoắc Liên Đào bay ngang ra ngoài, co quắp trên mặt đất không rõ sống chết. Bạch tiên sinh hét lớn, chém một kiếm về phía Mộc Tiểu Kiều. Mộc Tiểu Kiều không trốn không tránh, như muốn đồng quy vu tận, một chưởng chụp về ngực ông, da đầu Bạch tiên sinh tê rần, nếu không phải ông lúi nhanh thì đã bị tên điên này móc tim rồi. Dẫu vậy, vạt áo nơi ngực ông cũng đã rách nát, Bạch tiên sinh lão đảo liên tục năm sáu bước, lưng va vào cột gỗ bên cạnh, mặt như giấy vàng, hiển nhiên bị thương không nhẹ.

Son và vết máu hòa lẫn vào nhau nơi khoe môi Mộc Tiểu Kiều nhuộm lan khắp cả cái cằm nhọn, trước ngực hăn là một vết thương từ bả vai chếch nghiêng tới bên hông. Hăn không thèm nhìn Bạch tiên sinh mà đi thẳng tới trước mặt Hoắc Liên Đào bị trọng thương, tóm lấy ngực ông ta, dựng Hoắc Liên Đào như chó sắp chết dậy, âm u nói:

– Ta hỏi lại lần nữa, Kiều Sầu... rốt cuộc là ai đưa cho người?

Xương ngực Hoắc Liên Đào đã vỡ, vừa há mồm là ọc ra một đồng máu, đôi mắt ông ta gần như không còn tiêu cự, tán loạn nhìn Mộc Tiểu Kiều, nói đứt quãng:

– Đại ca... ta... nếu còn sống, thấy người... như vậy... ta... huynh ấy, huynh ấy, huynh ấy... nhất định sẽ...

Mộc Tiểu Kiều cười lạnh nói:

– Mộc mỗ đời này không bán thể diện, đừng nói lão già kia xương cốt đã lạnh, dù chính ông ấy đứng ở đây, ta muốn giết người, ông ấy quản được à?

Trong cổ Hoắc Liên Đào sinh ra tiếng dòng khí ọc ọc.

Ông ta tuy không tốt lành gì nhưng thẳng ở tâm chí giả dối kiên định, biết vẫy đuôi cầu xin trước mặt loại người như Mộc Tiểu Kiều là hoàn toàn vô dụng, một khi hăn hỏi ra chuyện hăn muốn biết là ông ta tức khắc toi mạng. Bởi vậy Hoắc Liên Đào mới không chịu thua, trước mặt ông ta đã biến thành màu đen mà ông ta vẫn nỗ lực cười lạnh, chuẩn bị đâm chọc Mộc Tiểu Kiều.

Nhưng có lẽ đáng vẽ vạ phần thâm hiểm của ông ta không giống như người có thể bảo vệ bí mật, lại có lẽ có người thực chốt dạ dễ kích động, nên Hoắc Liên Đào chưa mở miệng thì một mũi tên đã lao ra từ dưới nước, nháy mắt bắn thẳng đến sau gáy ông ta. Do khoảng cách quá gần nên dù là Mộc Tiểu Kiều giết đỏ cả mắt cũng không thể phản ứng kịp.

“Phụp” một tiếng, toàn thân Hoắc Liên Đào chấn động, mũi tên sắt ghim chặt vào sau gáy ông ta, ông ta chưa kịp thay đổi sắc mặt liền chết ngay tại chỗ.

Mộc Tiểu Kiều ngó người, Bạch tiên sinh ngó người, toàn bộ mọi người trong sơn trang ngó người.

Không biết là ai hét to một tiếng:

– Hoắc bảo chủ... Hoắc bảo chủ chết rồi!

Những người vốn còn có thể ngồi ngay ngắn hai bên bờ nhà thủy tạ lần này đều không thể nhịn nữa, mọi người đều đứng lên, ngay cả Sở Thiên Quyền hình như cũng hơi bất ngờ, liền sau đó, Sở Thiên Quyền cười nói:

– Thú vị, được đấy, xem một tuồng kịch thế này đủ sống thêm mười năm, đa tạ, bọn ta đi đây!

Nói rồi, tay ông ta vung lên, muốn mang thuộc hạ áo đen của mình nghênh ngang rời đi, đúng lúc này, có người quát:

– Chậm đã!

Tạ Doãn vốn đã đứng lên, nghe tiếng này, lại ngồi trở xuống.

Trước tiểu lâu phía sau nhà thủy tạ, một thiếu niên bước ra khỏi đám đông, bên cạnh là một nam tử trung niên mặc y phục đen, diện mạo rất giống Bạch tiên sinh, hẳn là “Huyền tiên sinh” trong truyền thuyết, theo sau thiếu niên là một nhóm cao thủ được huấn luyện nghiêm chỉnh làm tôn lên phong độ hiên ngang của thiếu niên nổi bật giữa đám đông. Đó chính là Triệu Minh Sâm.

Triệu Minh Sâm còn nhỏ tuổi nhưng không hề sợ hãi nơi nghiêm túc, ngang nhiên bước vào nhà thủy tạ đầy thi thể, chấp tay vái mọi người xung quanh, cao giọng nói:

– Chư vị, Hoắc bảo chủ bỏ mình nhưng chúng ta còn thoi thóp hơi tàn, hôm nay nếu để tên thái giám Bắc Cầu này ra khỏi đây thì sau này mặt mũi

chúng ta còn không? Oán thù riêng chẳng lẽ chỉ trong phút chốc thôi sao?

Một đứa trẻ choai choai như hăn, dù có một đám cao thủ đi theo cũng khó khiến đám đông phục, nhưng đúng lúc này, Bạch tiên sinh chống mình đứng dậy, hành lễ với Minh Sâm:

– Khang vương điện hạ.

Con người Sở Thiên Quyền co lại.

Phía dưới lập tức có tiếng nhỏ giọng hỏi thăm của những người không quan tâm quốc sự:

– Khang vương? Khang vương là vương gì?

– Khang vương là trưởng hoàng tử hiện giờ, do quý phi sinh ra...

Không ít kẻ giang hồ thô kệch không phân biệt được “phi” và “hậu”, càng không biết hoàng đế đẻ mấy thằng con, vừa nghe là thằng cả nhà hoàng thượng thì lập tức xôn xao: không phải hoàng đế kế tiếp đây ư?

Vừa nghĩ vậy, thiếu niên choai choai này liền tựa như được khoác thêm một lớp vàng quanh người.

Triệu Minh Sâm chợt vung tay chỉ vào Sở Thiên Quyền nói:

– Bắt!

Cậu ra lệnh một tiếng, những thị vệ võ công không tầm thường phía sau lập tức di chuyển, ai nấy đều khinh công tuyệt vời, lướt qua mặt nước, lao thẳng tới Bắc Đẩu. Thanh kiếm sắc cao thủ đại nội kỷ luật nghiêm minh ấy như một lá cờ lệnh, vừa ra tay lập tức có người theo, những kẻ vì Nam Bắc chiến tranh mà lang bạt, những kẻ có thù oán với Bắc Đẩu, và những kẻ bị kích động máu nóng lên đầu đều hô “bắt Bắc Cầu”, thi nhau xông lên, nháy mắt đã vây đám Sở Thiên Quyền vào giữa.

Triệu Minh Sâm vừa lộ diện liền thuần thực không chế cục diện, thời cơ xuất hiện cực kỳ khéo léo, “chim sẻ” này có thể nói là làm hết chức hết trách, nhưng Tạ Doãn vẫn cau mày như cũ.

Ngô Sở Sở nghe lời đoán ý, sốt sắng hỏi:

– Sao thế? Ngay cả người của Khang vương điện hạ cũng không ngăn được Văn Khúc?

– Văn Khúc Sở Thiên Quyền xuất thân thái giám, những người khác trong Bắc Đẩu đều xem thường ông ta, hai mươi năm trước, võ công của ông ta chỉ xếp hạng chót trong bảy đại Bắc Đẩu, ai cũng bảo ông ta ỷ vào việc phản bội tiên đế và nịnh nọt Tào Trọng Côn mà trèo cao, nhưng ta không nghĩ vậy.

Tạ Doãn nhẹ nhàng nói:

– Những người khác trong Bắc Đẩu trước khi nường nhờ Tào thị đều đã có tên tuổi trong giang hồ, duy nhất Sở Thiên Quyền nghe nói là xuất thân cùng khổ, phụ mẫu mất hết, chỉ cùng một huynh đệ gian nan sống qua ngày, thực sống không nổi nữa mới tị thân vào cung, vì thông minh lanh lợi nên được vào Đông cung hầu hạ. Khi Ý Đức thái tử còn trẻ, dù đọc sách hay luyện võ đều thường mang ông ta theo.

Chu Phi nghe bốn chữ “Ý Đức thái tử” thì chợt chấn động.

Nhưng Tạ Doãn không có biểu cảm gì, vô cùng hờ hững cúi đầu sửa sang lại ống tay áo của mình, nói:

– Kết quả, chính chủ thì vẫn vô đều vô cùng cầu thả, còn kẻ hầu hạ thì học trộm được không ít. Năm xưa, Sở Thiên Quyền nhờ trẻ tuổi và chăm chỉ khổ luyện học lén ở trong cung nên được xếp vào Bắc Đẩu. Từ sau khi huynh đệ ông ta chết dưới tay “Khô Vinh thủ” thì ông ta càng lúc càng thâm độc, luyện công điên cuồng, nay đã hơn hai mươi năm trôi qua... nếu

không phải ông ta ở lâu trong cung cấm thì “đệ nhất Bắc Đẩu” chưa chắc tới lượt Thẩm Thiên Khu.

Tạ Doãn nghiêm mặt nói:

– A Phi, không đùa đâu, mở khóa Thiên Môn, ta không chạy.

Chu Phi khóa hăn tuy rằng cũng không phải đùa, nhưng nàng biết bình thường Tạ Doãn trông cà lơ phất phơ chứ sẽ không giở trò vào thời khắc mấu chốt, thế nên nàng không nói hai lời, móc ra chín thanh chìa khóa.

Đúng lúc này, Sở Thiên Quyền vút thi thể của đại nội cao thủ như xác pháo, cười phá lên. Ông ta tính thân từ nhỏ, bình thường nói chuyện đều là giọng nam phổ thông, nhưng hể cao giọng là hết như một miếng sắt nhọn vừa mỏng vừa sét đâm vào tai, thực khiến người ta khó chịu.

Sở Thiên Quyền cười nói:

– Hoắc bảo chủ các người làm việc bất lợi, muốn tiết lộ bí mật người ta, lại bị núi dựa lớn của mình diệt khẩu, bây giờ hung thủ giết người đứng ra chủ trì đại cục, thế mà có người nghe hăn, ha ha!

Mộc Tiểu Kiều chột ngẩng đầu, ánh mắt lạnh băng bắn về phía Triệu Minh Sâm.

Tay Tạ Doãn run run khó kiềm chế, nếu không phải khóa Thiên Môn còn buộc trên tay, có lẽ hăn sẽ chạy sang bên kia ngay lập tức. Chu Phi trước đây luôn cảm thấy khóa Thiên Môn là thần vật, nhưng mãi đến khi vội vã mở khóa mới nhận ra, nàng sắp bị việc phân chia chín thanh chìa khóa trông giống hệt này theo đúng thứ tự trước sau làm sứt đầu mẻ trán, hơi không lưu ý là đút sai chìa, nàng vội nói:

– Người đừng lộn xộn!

Đúng lúc này, Dương Cấn chợt bay về, hét lớn:

– Đừng lè mề nữa, đi mau!

Y vừa nói vừa va phải Chu Phỉ một cú không nặng không nhẹ, tay Chu Phỉ cầm không vững, chìa khóa tuột tay rơi mất!

Chu Phỉ trở mắt.

Dương Cấn không hề chú ý việc mình gây thêm loạn, nói nhanh:

– Các huynh đệ dơi màu vàng vừa nói bên ngoài có không ít bọn áo đen đang đuổi tới nơi này, lão thái giám đó đến có chuẩn bị trước. Người Trung Nguyên các người quá vô sỉ, đây rốt cuộc là đấu võ hay đấu nhiều người?

Chu Phỉ chui xuống dưới gầm bàn lượm chìa khóa, không có tâm trạng nghe y lại công kích người Trung Nguyên, nàng liếc mắt, thấy Mộc Tiểu Kiều đã động thủ cùng hai người Huyền – Bạch trong nhà thủy tạ, bèn nắm lấy thời cơ nói với Dương Cấn:

– Dẫn hai nàng ấy đi, ra ngoài thành hội họp!

Nói xong, nàng xách Vọng Xuân Sơn, nói với Tạ Doãn:

– Ta theo người đi cứu tên thân thích xui xẻo của người.

Trong nhà thủy tạ, Triệu Minh Sâm được mấy đại nội thị vệ che chở, thấy người bên cạnh chưa chắc là đối thủ của kẻ điên Mộc Tiểu Kiều nhưng không chịu phí công gọi những người trước đó đi vây đánh Sở Thiên Quyền về, bèn mở miệng giải thích:

– Chu Tước chúa, Hoắc lão bảo chủ không để ý tới sự vụ của Hoắc gia bảo bao nhiêu năm chính người cũng biết, bốn vương khi đó còn chưa biết

được sinh ra chưa nữa là, kẻ thù mà người muốn tìm đánh đáng gì đến ta? Tại sao ta phải giết người của mình chứ?

Mộc Tiểu Kiều không nghe cậu biện bạch. Ban nầy đám người Bạch tiên sinh mai phục ở dưới nước, mũi tên bắn chết Hoắc Liên Đào lẽ nào không phải bay ra từ nước? Vả lại, Triệu Minh Sâm hiển nhiên nhỏ tuổi, nhưng Nam triều chính thống mà cậu đại diện lại không nhỏ tuổi, dù trẻ con có thể vô tội, nhưng vương vị lẽ nào cũng vô tội sao?

Mộc Tiểu Kiều bóp cổ tay Huyền tiên sinh, Huyền tiên sinh thuận thế xuất chưởng đẩy vào người Mộc Tiểu Kiều nhưng lại bị một luồng chân khí vừa mạnh mẽ vừa âm u lạnh lẽo cản trở làm rên lên một tiếng ngay tại chỗ, suýt quỵ xuống.

Trong lúc mấu chốt này, đám áo đen Bắc Đẩu đông nghìn nghịt từ ngoài trang viên đánh vào.

Triệu Minh Sâm dù tính toán kỹ càng đến mấy cũng chỉ mới 15 tuổi, quá tự cho mình thông minh, luôn cảm thấy mình có thể đùa nghịch người thiên hạ trong lòng bàn tay.

Bạch tiên sinh nhìn thấy, mồ hôi lạnh đều rơi xuống, vội nói:

– Điện hạ, rút người về, bảo vệ ngài đi trước!

Nhưng đã đến bước này, Triệu Minh Sâm sao cam tâm sắp thành lại bại, vẻ mặt âm trầm không lên tiếng, Huyền tiên sinh lại lần nữa chịu thiệt dưới tay Mộc Tiểu Kiều, suýt giẫm một chân xuống nước.

Lúc này, xa xa chợt vẳng đến tiếng còi, Triệu Minh Sâm ngẩng phắt đầu, thấy trên núi phía sau trang viên không biết từ bao giờ đã đứng đầy người. Lá cờ lệnh vấy lên, họ chen chúc vọt xuống, đồng thời, trong nước cũng có không ít người không biết đã mai phục bao lâu ào ào tuôn ra, lớn tiếng hét:

– Bắt Bắc Cầu!

Sắc mặt Sở Thiên Quyền chợt thay đổi, không ngờ đối phương lúc này còn có hậu chiêu.

Đám người võ lâm hân hoan nháy nhót, tưởng viện quân đến, thì nhau phụ họa:

– Bắt Bắc Cầu!

Chỉ có Triệu Minh Sâm đứng ngây ra trong nhà thủy tạ, một luồng hơi lạnh toát lên sau sống lưng. Đây không phải người của cậu.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 111: Độc Hồn Mạnh Hổ

Mộc Tiểu Kiều đầu chịu cho Triệu Minh Sâm thời gian ngậy người, hẳn hất văng Huyền tiên sinh rồi lập tức cào về phía lưng thiếu niên.

Bạch tiên sinh:

– Điện hạ!

Ông gắng lao tới, liều mạng kéo Triệu Minh Sâm về phía sau.

Cùng lúc đó, một mũi tên dưới nước lại bắn lên một cách hiểm hóc, nhìn như là bắn về phía Mộc Tiểu Kiều giải vây cho Triệu Minh Sâm, nhưng Bạch tiên sinh vừa kéo cậu lại để bảo vệ như thế khiến Triệu Minh Sâm chần ngay đúng đầu mũi tên nhắm vào Mộc Tiểu Kiều.

Vúttt!

Bạch tiên sinh nghe tiếng vang, muốn quay đầu ứng phó đã không còn kịp nữa.

Phía trước là Mộc Tiểu Kiều hung thần ác sát, phía sau là ám hại không biết từ ai.

Triệu Minh Sâm tuy suốt ngày chen lẫn trên giang hồ nhưng đi đâu cũng có người bảo vệ, chút võ công học được hoàn toàn không có cơ hội thi triển dần dà chẳng khác huơ tay múa chân là mấy, có bao giờ từng trải qua chuyện thế này?

Cậu biết mình nên né tránh, nhưng khi toàn thân bị sát cơ sắc bén bao trùm, cậu nhất thời lại luống cuống tay chân, không thể động đậy, mồ hôi lạnh chảy xuống theo tóc mai.

Mồ hôi ấy chưa rơi xuống vai Triệu Minh Sâm thì một tràng tiếng xích sắt va nhau loảng xoảng truyền vào tai cậu. Cậu chưa kịp ngẩng đầu nhìn kỹ thì bên hông chọt va phải xích sắt kéo căng.

Trường đao ra khỏi vỏ ở cách cậu gần gang tấc, đao phong khơi lên một vị mặn nhàn nhạt đặc thù của sắt lạnh từng liếm máu tươi. Mắt Triệu Minh Sâm mở to, trường đao gọn gàng cắt mũi tên đánh lén kia ra làm hai nửa giữa không trung, cùng lúc đó, một bóng lưng trường sam phóng khoáng chắn trước người cậu, dùng một tay chống lại móng vuốt trí mạng của Mộc Tiểu Kiêu.

Mãi đến lúc này, Triệu Minh Sâm mới lảo đảo mấy bước, xích sắt bị ghì bên hông cậu va vào móng.

Trong chốc lát, cậu đã dạo một vòng bên bờ sinh tử, Triệu Minh Sâm quên mất phong thái của mình, ngơ ngác ngồi xổm dưới đất, nhìn chằm chằm người trước mắt, lẩm bẫm:

– Tam... tam ca?

Tạ Doãn buông thông tay phải bị khóa khóa Thiên Môn cho Chu Phi không gian tự do di chuyển trong khoảng cách một cánh tay, hắt vận khí vào chưởng, Thôi Vân chưởng mang hơi thở lạnh lẽo âm u mạnh mẽ cuốn về phía Mộc Tiểu Kiêu.

Vết máu trên tay Mộc Tiểu Kiêu lập tức đông ra một lớp vụn băng, trên người hắn vốn đã có vết thương, nhất thời không thể không lùi về sau mấy bước.

Tạ Doãn:

– Đắc tội rồi.

Lúc này, trên mặt nước quanh nhà thủy tạ lộ ra mấy chục đầu mũi tên, bọn Bạch tiên sinh ban nãy cũng từng ẩn nấp trong nước thế mà không biết những người này xuất hiện từ khi nào!

Đuôi mắt Tạ Doãn quét qua, hắn nói nhanh với Chu Phi:

– Nam tử nữ hữu, lần này cô đừng có mượn cớ đụng ta để sàm sỡ ta đấy.

Chu Phi:

– Xí!

Chữ “xí” của nàng vừa dứt, mấy chục mũi tên trong nước ào ào bay tới, hai người bị dính lấy nhau bởi xích sắt đồng thời ra tay.

Mấy tháng nay Chu Phi xuôi nam luôn bắt chước theo Dương Cẩn, đưa đao pháp thiên biến vạn hóa của mình về cội nguồn gốc rễ, tôi luyện lập đi lập lại những kỹ năng cơ bản cực kỳ khô khan ngày này qua ngày nọ, nhưng cũng khiến Phá Tuyết đao nhanh đến mức đột phá cực hạn trong quá khứ của nàng. Thân đao và đao phong lên xuống phối hợp, nối tiếp từng đợt, mắt người hầu như không thể nào phân biệt, trường đao nhanh đến một mức độ nhất định sẽ thực như cuồng phong bão tuyết nơi quan ngoại cực bắc, khiến người ta không thể nhìn rõ thứ gì mà bỗng dưng có cảm giác ngọt ngọt bọ ngược cuồn cuộn, mũi tên trong nước bắn lên như mưa rơi lên cây chuối, va vào trường đao phát ra âm thanh “cộp cộp”, sau đó ào ào rơi xuống.

Ổng tay áo trái của Tạ Doãn bay lên, hệt tiên nhân trong mây trong truyền thuyết “mây trời làm áo, gió làm ngựa” (1), hắn không hề màu mè gì, chỉ chưởng ra một chưởng qua không khí. Thôi Vân chưởng có công lực đánh trâu cách núi, cả mặt nước ầm ầm vang vọng, mũi tên bay vào không

trung bỗng chốc như lá rụng mùa thu, gãy cánh tứ tán, một phần thích khách trong nước bị nội lực của hãn trực tiếp đánh ngất, bốc lên chuỗi bong bóng, nổi lên bành như cá chết.

(1) Nguyên văn “nghê vi y hề phong vi mã”, một câu thơ trong bài “Mộng du Thiên Môn ngâm lưu biệt” của Lý Bạch.

Một cái khóa Thiên Môn, một đoạn dây khóa, bên trái cực tĩnh gần như ý thiền, bên phải biến hóa khó lường khiến người ta hoa mắt.

Trong nhà thủy tạ nhỏ nhỏ nhất thời lặng phất như tờ, có thể nghe rõ cả tiếng kim rơi.

Không biết qua bao lâu, Triệu Minh Sâm mới nói với vẻ khó mà tin được:

– Tam ca, huynh...

Ai cũng biết con cô Đao vương của Ý Đức thái tử là một quái thai, không thành văn không giỏi võ, cả ngày lang thang bên ngoài, thà sống những ngày nghèo khổ túng quẫn đi khắp nơi xin cơm cũng không chịu về Đao vương phủ làm vương gia cao quý. Kiến Nguyên hoàng đế quanh năm phái người truy đuổi thì hãn chạy, chỉ thỉnh thoảng lễ Tết mới có thể bắt hãn về cung ăn Tết.

Mỗi khi nhắc tới đứa cháu này, trước tiên Triệu Uyên luôn bày tỏ “ước mơ” muốn quẳng gánh trả địa vị của mình, kể đó là vô cùng đau đớn một phen vì đứa cháu quái thai một lời khó nói hết này.

Vậy cao thủ có thể dùng một chiêu bức lui Chu Tước chúa kia là ai?

Nhưng Tạ Doãn không hề nhẹ nhàng thoải mái như vẻ bề ngoài, Chu Tước chúa dẫu sao cũng là cao thủ thành danh, dù bị thương cũng không thể khinh thường. Tạ Doãn hai lần ra tay hầu như đều dùng mười phần

công lực, nơi nội tức đi qua cảm giác như có gió tây bắc thấu xương thổi qua kỳ kinh bát mạch, dù hãn không lộ vẻ đau đớn nhưng sắc mặt lại trắng nhợt thêm mấy phần.

– Đừng “huynh ta hãn” nữa.

Tạ Doãn cố nén khát vọng cuộn mình tìm nguồn nhiệt khắp nơi, tóm lấy vai Triệu Minh Sâm, nhét cậu vào lòng Bạch tiên sinh, nói ngắn gọn:

– Đi!

Mộc Tiểu Kiều đứng ngoài mấy bước ôm ngực, nhìn Tạ Doãn với vẻ mặt u ám phức tạp.

Tạ Doãn chấp tay với hãn:

– Mời Chu Tước chúa.

Mộc Tiểu Kiều biết mình không phải đối thủ của Tạ Doãn, chưa kể bên cạnh Tạ Doãn còn có một thanh Vọng Xuân Sơn chưa quay về vỏ, tuy Mộc Tiểu Kiều điên, lại thích đồng quy vu tận, nhưng không hề thích tự rước lấy nhục, thấy đại thế đã mất thì không động thủ nữa.

Tạ Doãn không có ý làm khó hãn, khách sáo gật đầu với hãn rồi kéo khóa Thiên Môn, dắt Chu Phỉ rời đi.

Hai người mới đi được vài bước, Mộc Tiểu Kiều chợt lên tiếng phía sau:

– Là Phá Tuyệt đao của Lý Chủ ư?

Chu Phỉ không nhin được quay đầu nhìn hãn.

Lần đầu tiên nàng thấy Mộc Tiểu Kiều là cách xa một sơn cốc, nhìn hãn ra tay với đám Thảm Thiên Khu và Đồng Khai Dương, cho rằng Chu

Tước chúa trong truyền thuyết đã có thể đứng vào hàng “yêu ma quỷ quái”, không phải con người.

Bây giờ, cuối cùng nàng cũng đã nhìn rõ đại ma đầu núi Hoạt Nhân Tử Nhân, phát hiện thân hình hắn cũng xấp xỉ Tạ Doãn, chỉ là một nam tử bình thường hơi gầy, dựa vào một cây cột dính máu bắn tung tóe trong nhà thủy tạ, sắc mặt trắng bệch, toàn thân nhuốm màu mệt mỏi khó tả.

Chu Phi không có lời gì hay để nói với đại ma đầu đầy hung danh bên ngoài này, chỉ nói:

– Không sai.

Rồi nàng nhanh chân bước theo Tạ Doãn.

Triệu Minh Sâm được đám thị vệ vây quanh đi phía trước như gặp đại địch, Tạ Doãn cách cậu xa mấy trượng nhưng không hề lập tức đuổi theo.

Hắn do dự, khẽ giải thích với Chu Phi:

– Ta xếp thứ ba trong thế hệ bọn ta, năm mười ba tuổi được tiểu thúc đón về Kim Lăng. Sau khi rời cố đô, ta luôn ở trong sự môn, hoàn toàn không hợp với tường cao ngói trổ chốn thành cung. Minh Sâm đang tuổi hiếu kỳ dính người, không hiểu sao lại đặc biệt dính ta, cứ gọi ta “tam ca” miết, ban ngày đi đâu cũng theo ta, tối cũng ăn vạ không chịu rời ta. Một đứa trẻ choai choai như ta mà phải dỗ bằng nhóc đuổi không đi đó, mới đầu thấy rất phiền, nhưng trong cung quá tịch mịch, tới tới lui lui rồi cũng thành quen. Bây giờ nó lớn, tâm tư cũng nhiều, có chút... Ta thấy nó gặp nạn, nhưng vẫn kìm lòng không động mà nhọc tâm nhiều.

Tạ Doãn cực ít nhắc đến chuyện Triệu gia, lần này thao thao bất tuyệt là điều hiếm thấy. Vì Chu Phi không những không ngốc mà còn rất thông minh, nghe đoạn đối thoại giữa hắn và Ngô Sở Sở thì đương nhiên hiểu Triệu Minh Sâm chính là kẻ đầu sỏ gây nên tình thế hỗn loạn trước mắt

này. Tiểu tử thông minh quá lại bị thông minh hại, không cần thận cuốn cả bản thân vào, đúng là chết cũng đáng.

Nhưng lần này nàng bị liên lụy, ra tay bảo vệ kẻ cầm đầu bất chấp nguy hiểm chưa biết rõ, về tình về lý, Tạ Doãn đều không thể im lặng.

Nhưng Chu Phỉ không phản ứng gì với hắn, chỉ gật đầu tỏ ý đã nghe, đáp:

– Ừ.

Tạ Doãn ngó người, không hiểu nàng “ừ” là ý gì.

Chu Phỉ nói:

– Hắn là cái thứ gì không liên quan đến ta. Người muốn cứu hắn, ta muốn giúp người mà thôi. Sao người lảm lời thế?

Tạ Doãn quay đầu nhìn nàng, cuống họng khẽ nhúc nhích, rất muốn nói một câu “đa tạ”, lại cảm thấy hai chữ này nói từ miệng mình quá không chân thực, đành nuốt nguyên vẹn nó vào lòng, để nó đông trong Thấu Cốt Thanh lạnh lẽo thành một hộp băng hoa (2) tinh tế, cung phụng trên cao.

(2) Băng hoa: thực vật như rau, củ... nhúng vào nước để tạo một lớp băng mỏng bao bên ngoài.

Hai người nhanh chóng đuổi kịp đám Triệu Minh Sâm.

Triệu Minh Sâm lúc này đã hoàn hồn, Sở Thiên Quyền đến với khí thế hùng hổ là kẻ địch ngoài sáng, còn người sau đó hô đánh hô giết Bắc Đẩu mới là kẻ địch chí mạng của cậu.

Lần này cậu phí công bố trí một màn to, tốn rất nhiều tâm tư, không chỉ làm áo cưới cho người khác mà suýt hại luôn cả bản thân.

Trong lòng Triệu Minh Sâm như có một ngọn lửa lớn cháy hừng hực, thiêu đến mức cậu không rảnh nghĩ xem Tạ Doãn vốn nổi danh phế vật rốt cuộc bị gì “nhập”, giọng cậu nặng nề hỏi:

– Rốt cuộc là ai to gan đến thế, chẳng phải muốn thanh lý cả bốn vương hay sao?

Các thị vệ đều không dám hé răng, Huyền tiên sinh còn chạy được là tốt lắm rồi, chỉ có Bạch tiên sinh nhỏ giọng khuyên bảo vài câu vô dụng kiểu “quân tử không đứng dưới bức tường sắp đổ, điện hạ hãy xem lần này như một bài học”.

Nhưng chàng trai 15 16 tuổi bướng bỉnh, há nghe lọt lời khuyên? Người khác càng khuyên, ngược lại cậu càng tức giận, nói lời hung ác:

– Bốn vương mà biết kẻ chủ mưu đứng sau vụ này thì nhất định sẽ đem hắn ra băm...

– Minh Sâm, cẩn thận lời nói.

Tạ Doãn chợt cất tiếng ngắt ngang câu “băm vằm ngàn mảnh” của cậu.

Hắn dừng lại, mặt không biểu cảm nói tiếp:

– Sở Thiên Quyền là người hầu hạ thân cận Tào Trọng Côn trong cung, thân phận địa vị khác với những Bắc Đẩu khác, ông ta là tâm phúc của Tào Trọng Côn, vì sao ngàn dặm xa xôi mạo hiểm đến Vĩnh Châu, khổ tâm vất vả mưu đoạt Thận Độc ấn của Hoắc Liên Đào?

Triệu Minh Sâm nghe mấy câu không ăn nhập này, không khỏi cau mày:

– Tam ca nói những thứ này...

Tạ Doãn không để ý đến cậu, vẫn nói:

– Còn nữa, năm ngoái vì sao Tào Ninh đột nhiên phái binh đến Thục Trung, đệ không nhìn ra đâu mỗi gì sao? Tào Trọng Côn e là sắp không xong rồi nên mới bỏ mặc con cái tranh quyền đoạt thế, còn phái người đặc lực nhất bên cạnh mình đi truy tìm một truyền thuyết hư vô “Hải Thiên Nhất Sắc”, hòng khiến mình sống lâu trăm tuổi. Mấy ngày nay Chu tiên sinh tọa trấn nơi tiền tuyến nhưng hai bên căn bản không đánh nhau trực diện, chiến cuộc từ đầu tới cuối luôn là gió to mưa nhỏ, vì sao? Vì Thục Trung nghiêm chỉnh mà nói là địa bàn của Bắc triều, Văn tướng quân xuất quân lần này suy cho cùng là vô cớ, hiện nay Tào Ninh kéo đại quân đây đưa án binh bất động ở đó, đang tạo dựng thế lực của mình trong quân, hẳn ta không rút quân, cũng không xuất quân. Hẳn ta bất động, Chu tiên sinh và Văn tướng quân đều không nhúc nhích được, đệ biết đây lại là vì sao không?

...

– Vì Bắc triều trước mắt một bên là Tào Ninh cầm binh thận trọng, một bên là thái tử nhiều lần cầu hòa với triều ta, nếu Tào Trọng Côn có gì bất trắc thì Bắc triều hỗn loạn, với bọn thái tử mà nói, động binh là điều không may. Mấy năm gần đây tân chính của triều ta được thúc đẩy rất long đong, hoàng thượng và Chu tiên sinh đã nhổ được bao nhiêu thế lực cũ rắc rối phức tạp? Hiện tại trong triều nhìn như đồng lòng thống nhất nhưng kỳ thực mỗi bước mỗi gian nan, những người đó vì để gọt bớt quân phí, ắt sẽ tìm đủ cách cản trở trận chiến này, chống phá khắp nơi, cứ tiếp tục tranh cãi như thế, triều ta e là sẽ bỏ lỡ thời cơ Bắc phạt.

Về mặt Tạ Doãn không còn nhu hòa như trước nữa, nói một hơi tới đây, ánh mắt hẳn như dùi khoét vào Triệu Minh Sâm:

– Trừ phi cho hoàng thượng một lý do không thể không động binh.

Hắn nói đến đây, người nên hiểu đã kịp phản ứng.

Bạch tiên sinh chợt biến sắc, Triệu Minh Sâm cuối cùng cũng tỉnh táo lại.

Màu máu trên mặt thiếu niên như thủy triều rút đi, cậu mở to mắt, hơi lộ vẻ đáng thương mờ mịt, môi động đậy, không thốt nên lời.

Tạ Doãn không hề cho cậu thời gian tạm nghỉ, nói rõ ràng từng chữ:

– Chẳng hạn như Bắc Đẩu Sở Thiên Quyền dám lên vượt biên cảnh, mưu hại trưởng hoàng tử ở Vĩnh Châu.

Triệu Minh Sâm kinh hoàng nói:

– Không thể nào! Phụ hoàng ta... không, không thể nào!

Chu Phi bị ép nghe chuyện phiền lòng chó má của Triệu gia, đành ngậm chặt miệng, vờ như mình không tồn tại, đồng thời trong lòng toát lên chút bi thương khó tả, nghĩ: “Cha rời nhà ngàn dặm, cả ngày ở chung với đám này là để làm gì?”

Lúc này, tựa như chuyên để kiểm nghiệm lời Tạ Doãn nói không sai, đám Triệu Minh Sâm vừa lùi ra sau núi, tiếng còi đòi mạng liền đuổi theo sát nút. Một đội nhân mã thành linh chắn trước mắt, nhìn kỹ hơn, đám người này tuy ai nấy đều lấy vải đen che mặt, mặc trang phục của người giang hồ, nhưng hành động cử chỉ lại chỉnh tề ngay ngắn, kỷ luật nghiêm minh, rõ ràng là người trong quân đội.

Bạch tiên sinh quát:

– Các người thật to gan, có biết...

Người tới căn bản không cho ông cơ hội tự giới thiệu, vừa tới là động thủ, không nói câu nào, truyền lệnh toàn bộ đều bằng còi, tiếng còi chói tai

vang khắp nơi, gần thì có người lao tới đánh như bánh xe, xa thì có cung tiễn thủ mai phục, rất có ý tận diệt toàn bộ người nơi đây.

Chu Phi giơ ngang đao chặt một mũi tên bắn về hướng Triệu Minh Sâm, nghiêng đầu nhìn thiếu niên tựa như đã trải qua trời long đất lở, hỏi:

– Không biết chút xíu võ công nào à?

Lòng Triệu Minh Sâm đầy phần uất không thể phát tiết, giận cá chém thớt phần nô tròng nàng.

Loại nhãi con nghe không hiểu tiếng người lại khó đánh như vậy Chu Phi thấy nhiều rồi, Lý Thịnh lúc nhỏ chính là nhân tài trong số đó, nàng không thèm để ý mấy cái nhìn phần nô đầy dẫu. Chu Phi nghiêng người di chuyển vài bước, dây xích dài của khóa Thiên Môn bỗng chốc quấn quanh người Triệu Minh Sâm, lôi cậu sang bên cạnh mấy bước.

Nàng nói:

– Biết mà còn đứng đực ra đó, muốn chết à?

Triệu Minh Sâm đâu có từng bị ghen như vậy bao giờ, lập tức giận sôi lên, trợn mắt căm tức nhìn Chu Phi.

Lúc này, một tiếng nổ lớn vang lên kinh thiên động địa, cả mặt đất đều chấn động theo, bụi đá trên núi rơi ào ào, không ít thị vệ bị thương suýt đứng không vững, khói đặc bốc lên từ sơn trang, trong nháy mắt ánh lửa ngút trời.

Không ngờ họ còn chôn sẵn hỏa dược và dầu hỏa!

Quá độc ác rồi!

Tim Chu Phi lỡ nhịp, thầm nghĩ: “May mà bảo bọn Dương Căn rời đi sớm, bằng không há chẳng phải là chết ở đây sao?”

Lúc này, các thị vệ của Minh Sâm cố mở ra một con đường, người dẫn đầu cao giọng:

– Điện hạ, bên này!

Đám người họ tuy có cao thủ hàng đầu như Tạ Doãn bảo vệ, Chu Phi, hai vị tiên sinh Bạch – Huyền và các thị vệ bên cạnh Minh Sâm ai nấy đều võ công không tầm thường nhưng dẫu sao cũng ít người, khi đối mặt với thiên quân vạn mã, dù là cao thủ cũng chỉ có thể tự vệ, bèn không ham chiến, nhanh chóng mở một lỗ hổng nối đuôi nhau ra.

Chạy khỏi đường được mấy dặm, vào trong núi, đột nhiên, Tạ Doãn ngừng bước, quay đầu khoát tay, đám quạ trong rừng kêu ồm ồm bay cao lên như chịu kinh hãi, cách đó không xa có tiếng bước chân vọng tới, hướng về phía trước bọn họ.

Tạ Doãn nói, mặt không cảm xúc:

– Ta có linh cảm chẳng lành.

Tạ công tử tự đặt cho mình tên tự là “Mốc Mốc”, viết tiểu khúc tên “Hàn nha thanh”, dù thấy có duyên phận khăng khít với quạ, há miệng là có hiệu quả xui xẻo tuyệt diệu y như loài chim đen đó, Chu Phi chưa kịp hỏi thì thấy một đám áo đen vọt ra khỏi rừng rậm, người theo sau lại là lão thái giám Sở Thiên Quyền!

Vừa thấy mặt nhau, hai bên đều sửng sờ, họ lại bị cùng một người qua đường dồn ép lại cùng nhau.

Diễn giải một cách sinh động thế nào là oan gia ngõ hẹp!

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 112: Gãy Đao

Chu Phỉ phục lăn, nàng phát hiện hể là chuyện từ miệng Tạ Doãn nói ra thì chuyện tốt chưa bao giờ linh, còn chuyện xấu thì chưa bao giờ không linh.

Chu Phỉ kéo khóa Thiên Môn trong tay, ngẩng đầu nhìn sắc trời dần tối, hỏi:

– Sao chổi lợi hại hay Bắc Đẩu lợi hại nhỉ?

Tạ Doãn không có gì để nói, chỉ cười khố.

Sở Thiên Quyền ban đầu thấy đại đội nhân mã giết ra, còn tưởng là phục binh của thằng nhãi Triệu Minh Sâm nên giật mình kinh hãi.

Ai ngờ liền sau đó, Sở Thiên Quyền thấy Tạ Doãn và Chu Phỉ liên thủ quét ngang phục binh trong nước ở nhà thủy tạ, ông ta lập tức hiểu ra, Triệu Minh Sâm cũng là bị hãm hại. Kẻ ngay cả Khang vương cũng dám hãm hại thì có bối cảnh gì? E là đối phương muốn mượn danh ông ta rồi nhân lúc bọn ngốc trong trang viên chưa phản ứng kịp sẽ cho chết cả đám.

Sở Thiên Quyền quyết đoán kịp thời, nhẫn tâm bỏ rơi đại đội nhân mã của mình như trắng sãi chặt tay, chỉ dẫn một nhóm nhỏ quân tinh nhuệ, ý võ công cao, giết ra một đường máu khỏi sơn trang, phá vây xông ra chạy thẳng vào trong núi.

Lúc này bất ngờ lại gặp phải Triệu Minh Sâm còn chật vật hơn cả ông ta, trong lòng lão thành tinh Sở Thiên Quyền rõ như gương sáng.

Đây quá nửa là chuyện nội bộ người Nam, có kẻ muốn diệt trừ tiểu Khang vương vương vớ này, còn muốn tiện thể đổ chấu phân ấy lên đầu ông ta.

Đầu óc Sở Thiên Quyền xoay chuyển, nhìn khuôn mặt chưa trưởng thành hết của Triệu Minh Sâm, ông ta cười thành cái gáo to da trắng:

– Ái chà, bá kiến Khang vương điện hạ, đã lâu không gặp nhỉ? Đúng là đời người luôn sẽ gặp nhau mà.

Triệu Minh Sâm tâm loạn như ma nhưng vẫn thẳng eo, gắng thể hiện tôn nghiêm hoàng tộc Triệu thị, cất bước tiến lên tách khỏi thị vệ, lạnh lùng nói với Sở Thiên Quyền:

– Ba năm trước, Nam Bắc vạch ra biên giới trị vì, ước định không xâm phạm lẫn nhau, nhưng nay Sở công công lại ngang nhiên vào Vĩnh Châu, cướp đoạt của cải và giết bách tính ta, ông muốn khai chiến sao?

Sở Thiên Quyền cười hòa nhã:

– Đâu có, Khang vương điện hạ quá lời, hơn hai mươi năm trước, Cửu Châu vẫn là một nhà, nguyên quán tiểu nhân ở Vĩnh Châu, được thánh thượng thương cảm, cho phép ta về nam thăm nhà, vừa vặn đi ngang qua thấy nơi này náo nhiệt nên tới xem thôi. Nếu sớm biết sẽ liên lụy ra nhiều ân oán tình thù của chư vị anh hùng thì, khi khi, dù là núi vàng ta cũng không chịu tới đâu.

Thứ Triệu Minh Sâm không thiếu nhất chính là khôn vặt, cậu rất có bản lĩnh nghe lời đoán ý, nhìn mặt đoán lòng, lập tức hiểu được qua những lời mồm mép trơn tru của Sở Thiên Quyền, rằng trong lòng lão thái giám này rất rõ ràng chuyện có kẻ mượn đao Bắc Đẩu giết người.

Tâm tư thiếu niên nháy mắt trở nên linh hoạt, đầu óc Triệu Minh Sâm xoay chuyển, thử thăm dò nói:

– Vậy...

Tạ Doãn xen mồm ngắt lời cậu:

– Nếu đã như vậy, xin Sở công công cứ tự nhiên, mau chóng rời khỏi đất thị phi này, đỡ phải tự chuốc lấy họa, lệnh chủ thượng mất đi nhân tài đắc lực như ông, trong cơn nóng giận mà muốn “thây người như núi” sẽ không hay.

Sở Thiên Quyền mấy năm gần đây thường ở trong cung Bắc đế, hiếm khi rời khỏi cố đô, nhất thời không nhìn ra thân phận của Tạ Doãn và Chu Phi, tuy lần này nói chuyện với Triệu Minh Sâm nhưng đuôi mắt ông ta luôn chú ý tới cao thủ lạ Tạ Doãn này.

Nghe Tạ Doãn ngắt lời Triệu Minh Sâm không chút khách sáo, sự suy xét của Sở Thiên Quyền với hắn không khỏi lại càng thêm thận trọng.

Ông ta nhìn Tạ Doãn đầy thâm ý, nói:

– Người giang hồ gây chuyện, thực chẳng ra sao. Xem ra tình thế trước mắt của Khang vương điện hạ cũng chẳng an toàn, tiểu điện hạ cảnh vàng lá ngọc, bị mấy kẻ hồ đồ này làm va đụng sẽ không tốt. Tương phùng là duyên, ta thấy hay là vậy, chúng ta tạm thời kết bạn đồng hành, chờ đến chỗ an toàn, tiểu nhân lại phái mấy người đáng tin đưa ngài về Kim Lăng?

Chu Phi dùng ánh mắt ngạc nhiên đánh giá Sở Thiên Quyền, cảm giác Văn Khúc đúng là nhân tài, võ có thể dùng tay xé Viên Hầu song sát, văn có thể cò kè mặc cả, lừa gạt buôn người. Ông ta không chỉ cầm ấn Hoắc gia mà còn định mua một tặng một, hốt luôn Khang vương về!

Chẳng qua chỉ mấy tháng, Bắc triều từ khí thế hưng hăng thoái hóa thành chuột hai đầu, vào lúc nhạy cảm này, Triệu Minh Sâm chết sẽ hữu dụng, còn sống mà bị bắt sang phương bắc thì vô cùng không ổn.

Nếu đến lúc đó Triệu Uyên chẳng thèm quan tâm thì chưa nói cái khác, chỉ riêng mẫu tộc của Triệu Minh Sâm đã không chịu để yên. Kiến Nguyên hoàng đế khi xuôi nam mới chỉ là một đứa nhóc mười mấy tuổi đầu, nước nhà luân hãm, xa gần không nơi nương tựa, không thể không thuận theo các thế lực cũ của Nam triều, cưới hết lượt các đại gia tộc, gian nan giữ cân bằng trong đường tơ kẽ tóc, đưa vương triều Triệu thị cầm rảnh ở Kim Lăng. Tới nay, hai mươi năm trôi qua, đôi cánh của Kiến Nguyên hoàng đế dần cứng cáp, một lần nữa nhấc lên chính trị của tiên đế, lộ rằng nhanh với người trước đây từng nâng đỡ ông ta, đến nay ông ta chưa chịu lập bất luận nhi tử nào làm thái tử, giữa quân thần càng phát ra sóng ngầm mãnh liệt.

Như vậy, tình cảnh của thiếu niên nhỏ bé Triệu Minh Sâm khá là vi diệu.

Ai dè người tính không bằng trời tính, có ai ngờ giữa đường lại xuất hiện một tên Tạ Doãn, khiến Triệu Minh Sâm trong trường hợp đó vẫn có thể thoát vây?

Cậu chạy thì chạy đi, đã thế còn vận khí quá kém, lúc lẻ loi trở lại gặp phải sát tinh Sở Thiên Quyền.

Tạ Doãn khẽ đưa mắt ra hiệu cho Bạch tiên sinh, Bạch tiên sinh hiểu ý, thay Triệu Minh Sâm tiến lên độ sức với đám Sở Thiên Quyền:

– Không cần phiền Sở công công, chúng tôi tuy không có bản lĩnh gì nhưng vẫn có thể hộ tống tiểu điện hạ về Kim Lăng.

Sở Thiên Quyền cười nói:

– Không tính là phiền, trên người chư vị ít nhiều đều có vết thương, nếu thật gặp kẻ khó chơi, chẳng phải sẽ chịu thiệt sao?

Bạch tiên sinh thoáng nhìn đám áo đen phía sau Sở Thái giám, ánh mắt hơi u ám.

Nhân lúc hai nam tử trung niên và lão niên đang vờn đấu nhau, Chu Phi lặng lẽ lùi về sau nửa bước, nhờ Tạ Doãn che chắn, nàng lấy trong ống tay áo ra chín thanh chìa khóa, bắt đầu lặng lẽ tra chìa. Sở Thiên Quyền không phải Mộc Tiểu Kiều nỏ mạnh hết đà, dù chỉ thoáng qua nhưng Chu Phi nhìn ra được, võ công ông ta trên cơ đám Lục Dao Quang và Cốc Thiên Toàn, không phải loại mà Tạ Doãn có thể đối phó được chỉ bằng một tay.

Chu Phi tập trung toàn bộ tinh thần để tìm kiếm sự khác biệt nhỏ bé trên chín thanh chìa khóa, nhanh chóng tra chìa vào mấy lỗ khóa, mãi đến khi bảy thanh chìa khóa đã tra đúng thì Sở Thiên Quyền không biết nhận ra điều gì mà mới nói một nửa liền chột tung người lên, thành linh ra tay về phía Tạ Doãn.

Chu Phi cảm thấy khóa Thiên Môn trong tay chấn động mạnh, toàn thân bị kéo lão đảo, nếu không phải bảy thanh chìa khóa đã cắm chắc thì đã suýt vượt tay.

Tạ Doãn và Sở Thiên Quyền bắt đầu động thủ.

Nơi chưởng phong hai người giao nhau, uy lực không tầm thường, hầu như khiến người ta không thở nổi, áp lực mà Sở Thiên Quyền mang đến lớn hơn Thâm Thiên Khu ở thành Hoa Dung ngày ấy nhiều lắm. Tay ông ta trắng như thiếu nữ, ngay cả một nếp nhăn cũng không thấy, mạch máu trên mu bàn tay tựa như được vẽ lên, móng tay nhuộm màu kim loại lạnh lẽo, quơ ra nửa vòng tròn tóm về phía Chu Phi ở một bên.

Lông tóc toàn thân Chu Phi đều dựng lên, nàng trở tay muốn kéo Vọng Xuân Sơn bên hông, nhưng Tạ Doãn bỗng đánh ngang một chưởng, kẹp lấy hõ khẩu Sở Thiên Quyền giữa không trung, ép xuống, chân dịch nửa bước, đẩy rồi nghiêng người, kéo Chu Phi ném về phía sau. Hai người

xuất chiêu đều không nhanh không đẹp, thoát nhìn thực như hai thư sinh tập thể dục duỗi tay buổi sáng, thứ chạm vào đều là giá gỗ, vả lại còn là hơi hơi chạm vào là buông, gần như không có mùi khói lửa.

Nhưng qua lại cùng lắm bốn năm chiêu lại khiến Chu Phi toát mồ hôi lạnh khắp người.

Nàng từng gặp Khấu Đan quý quýệt, Trịnh La Sinh xảo trá, Thẩm Thiên Khu mạnh mẽ – nhưng đều không bì kịp với lão thái giám trắng mập trước mắt này. Sở Thiên Quyền và Tạ Doãn so chiêu tựa như đang đánh một bàn cờ mà từng bước đều đầy rẫy sát cơ, mọi tranh đấu đều lặng lẽ âm thầm nhưng hiện diện man mác khắp nơi, chỉ cần người nào hơi thả lỏng chút, cơn gió nhẹ thoảng qua cũng có thể đòi mạng, so với nó thì Vô Thường Bất Chu Phong mà ngày hôm đó nàng tự cho là đã lĩnh hội được ở 48 trại thực thô kịch như trò chơi của trẻ con.

Khi chưa vào núi, nhìn núi xanh tím tấp xa xa, chỉ thấy đỉnh núi kéo dài mềm mại như chiếc lưng mỹ nhân, đường tuy dài nhưng không hiểm trở, đường phía trước đều ở dưới chân, rất dễ dàng đi đến.

Nhưng chỉ có người từng trải qua bốn ba dằng dặc, chịu giày vò của “thấy rất gần nhưng thực lại rất xa”, mới có thể nhìn thấy hình dáng đỉnh núi cao ngàn nhẫn khuất trong mây, có vài người sẽ tuyệt vọng, thậm chí sinh ra tinh thần sa sút rằng đời này chỉ đến đây là không thể tiến thêm được nữa.

Có khoảnh khắc, chín thức Phá Tuyết đao rõ ràng đã tự thành hệ thống trong lòng Chu Phi bỗng nhiên sụp đổ, thoái hóa thành những kỹ năng nhạt nhẽo.

Nàng đành thúc ép bản thân phục hồi tinh thần khỏi trận tranh tài trước nay chưa từng thấy này, dồn sức tập trung vào khóa Thiên Môn. Chỉ còn hai chìa khóa, nhưng mỗi lần nàng nhắm chuẩn lỗ khóa là Sở Thiên

Quyền sẽ đề tiện bỏ ỏi cố tình lộ khe hở cho Tạ Doãn, đồng thời nhắm vào nàng “vây Ngụy cứu Triệu”. Tạ Doãn không thể đánh cược Chu Phi nên chỉ có thể che chở, tất nhiên sẽ bị khóa Thiên Môn cản trở, đồng thời ngắt ngang động tác mở khóa của Chu Phi, ba người cứ cầm cự nhau ở cục diện quý dị như vậy.

Trên hoàng lịch chắc có nói hôm nay không thích hợp động khóa, động sẽ không mở được.

Sở Thiên Quyền lộ vẻ mặt hiểu rõ:

– Ta tưởng ai, hóa ra là Thôi Vân chương.

Vương gia lắm lời nhất từ trước đến nay – Tạ Doãn lần này đã không rảnh để mở miệng, tiếng dây xích của khóa Thiên Môn kêu loảng xoảng càng lúc càng giòn, vì hàn khí khó có thể khống chế đã tuôn ra ngoài, hàn thiết cũng bị đông giòn hơn, thực không biết xác thịt phạm trần này của hắn làm thế nào mà chống đỡ.

Sở Thiên Quyền lại lần nữa ngắt ngang việc mở khóa của Chu Phi, ông ta cũng không hề thoải mái, khí tức hơi nặng nhọc nhưng vẫn miễn cưỡng đề khí như cũ, nói với Tạ Doãn:

– Ai cũng bảo Thôi Vân chương phong hoa tuyết đại, nhưng ta thấy nó chỉ là công phu của kẻ ngu xuẩn, điện hạ, lão sư của ngươi làm lầm lỡ ngươi rồi, dạy ngươi đầy lòng nhân từ của nữ nhân. Ngươi dùng công phu yếu đuối ấy và nội lực vay mượn được để đấu với ta sao?

– Không phiền...

Tạ Doãn cảm một chương của ông ta đánh về phía đỉnh đầu Chu Phi, lòng bàn tay nhanh chóng ngưng tụ ra sương lạnh, hắn cắn răng, ép hai chữ còn lại ra ngoài:

– ...nhọc tâm.

Sở Thiên Quyền cười nói:

– Ôi chao, còn là một kẻ si tình.

Trong lúc nói chuyện, Sở Thiên Quyền chột vận lực vào cánh tay, xoay xuống dưới, cổ tay Tạ Doãn vang lên một tiếng.

Theo sự phát tác càng lúc càng dữ dội của Thấu Cốt Thanh, hắc thực khó chịu được khi đánh lâu dài, thái dương toát mồ hôi lạnh nhanh chóng ngưng kết thành một lớp sương mỏng.

Chu Phi tốn thời gian hai nén nhang không mở được một cái khóa, ngược lại còn khiến Tạ Doãn bó tay bó chân bảo vệ nàng, nàng có bao giờ chịu uất ức như vậy?

Lửa giận trong lòng nàng càng lúc càng lớn, thiêu đốt sự mê mang và hỗn loạn ngăn ngừa ban này thành tro bụi, nàng vứt khóa Thiên Môn, quát:

– Tránh ra!

Tạ Doãn và Sở Thiên Quyền đều đang không rảnh quan tâm chuyện khác, Tạ Doãn muốn cản đã không còn kịp, Phá Tuyết đao từ sau hắc lao ra như xé núi rung biển, chém thẳng tới trước mặt Sở Thiên Quyền, ánh đao ấy cực kỳ mãnh liệt, loáng thoáng có ý Vô Thất của Lý Căn Dung.

Xích sắt khóa Thiên Môn kéo căng, Tạ Doãn bất đắc dĩ hơi nghiêng người, thuận thế trượt ra một bước, nhân lúc Sở Thiên Quyền nhất thời buông lỏng mà thoát thân.

Sở Thiên Quyền chột đuổi hai ngón tay, kẹp lấy thân đao Vọng Xuân Sơn một cách cực kỳ xảo quyết.

Đao của Chu Phỉ bỗng dừng tăng tốc rồi thành linh biến chiêu, lướt qua đầu ngón tay Sở Thiên Quyền, lưỡi đao như rắn độc lè lưỡi áp sát vào giữa hai mắt ông ta – đây là Triền Ti của Kỷ Vân Trầm.

Sở Thiên Quyền chột nghiêng đầu né tránh:

– Phá Tuyệt đao? Có chút thú vị.

Đao của Chu Phỉ là hồn Phá Tuyệt đao, nhưng nàng thấy gì học đó, dần dà, trong da thịt đã xen lẫn rất nhiều thứ của người khác, trừ phi thỉnh thoảng nàng dùng chín thức Phá Tuyệt tiêu chuẩn, bằng không sẽ thường khiến người ta nghi hoặc, không nhìn ra được.

Nhưng ban nãy nàng không dùng đao pháp Phá Tuyệt đao tiêu chuẩn, lại vừa mới động thủ, thế mà bị Sở Thiên Quyền nói toạc ra lai lịch, công phu của lão thái giám này thâm sâu có thể xưng thành bậc thầy, khiến người ta run sợ, nếu ông ta không phải Bắc Đẩu tiếng xấu rành rành thì nói không chừng đã đạt đến ngưỡng cửa tông sư.

Nhưng ước chừng là ban nãy Chu Phỉ đã trải qua dao động long trời lở đất nên nghe xong câu này của Sở Thiên Quyền, vẻ mặt nàng không hề thay đổi, nàng dứt khoát nhanh gọn đánh trả chín thức Phá Tuyệt, một chiêu “Trảm” lại lần nữa liễu lĩnh đánh về phía Sở Thiên Quyền.

Sở Thiên Quyền cười, dường như cảm nhận được nữ tử này ghé con không sợ hổ, đôi tay ông ta nhuộm khí màu tím, nội lực thâm hậu tích lũy mấy chục năm tuôn ra như vỡ đê, va vào sống đao Chu Phỉ, quần lấy Vọng Xuân Sơn.

Dưới sức mạnh của hai phe, Vọng Xuân Sơn vỡ nát thành mấy đoạn, mà Chu Phỉ hình như sớm đoán được cục diện này, đao vỡ cũng không hề sợ hãi, đao phong không tản đi, mảnh vỡ sắc bén bị chuôi đao đơn độc khuấy lên, tựa như nhập vào cơn gió lốc, nàng dùng đao gãy đánh ra một chiêu “Phong”.

Sở Thiên Quyền không ngờ trên đời còn có người phát minh được “thuật gãy đao”, tóc mai bị gọt mất một chút, đánh liền ba chương mới đánh rớt được lưỡi đao, mà lúc này, chỉ nghe “cạch” một tiếng, Chu Phi đã lợi dụng khoảng trống đó để tra hai chìa khóa còn lại vào khóa Thiên Môn, mở dây xích giữa hai người ra.

Khóe mắt Sở Thiên Quyền nhảy lên, ông ta nheo mắt, nói với Chu Phi:

– Chưa từng nghe tên các hạ.

Chu Phi ném đao gãy đi:

– Vô danh tiểu tốt, không đáng nhắc tới.

Nói xong, nàng đưa tay về phía Triệu Minh Sâm, nói:

– Mượn binh khí.

Triệu Minh Sâm ngây ngốc gỡ kiếm mình xuống đưa qua.

Tạ Doãn bên cạnh khẽ ho mấy tiếng, hoạt động tay phải khó khăn lắm mới giải phóng, hà hơi lạnh vào lòng bàn tay, nói:

– Một thanh kiếm không đủ cho cô ấy phá đâu, cho cô ấy mấy thanh, sau đó mọi người đi đi.

Triệu Minh Sâm lúng túng nói:

– Tam ca.

– Về hãy quên hết mấy lời huynh vừa nói với đệ, hận thù vô nghĩa không thể thay đổi được gì.

Tạ Doãn nhìn Sở Thiên Quyền, nói với Minh Sâm mà không quay đầu lại:

– Đàng hoàng học mấy sách luận kinh sử nghiêm túc, đừng làm mấy thứ tà ma ngoại đạo lung tung này để khiến phụ hoàng đệ vui nữa, đệ không làm được đâu. Cũng đừng tối ngày nghe mấy lời nói quá của đám mẫu phi, đệ là hoàng tử, không phải công cụ tranh quyền đoạt thế của họ, hãy giữ lại cho mình chút tôn nghiêm.

Vành mắt Triệu Minh Sâm chợt đỏ, nói không nên lời.

Tạ Doãn:

– Đi, đừng cản trở.

Triệu Minh Sâm còn muốn nói gì nữa nhưng bị Bạch tiên sinh và một hộ vệ tùy tùng cưỡng chế rời đi.

Có con cô của tiên Ý Đức thái tử ở đây, Sở Thiên Quyền mất hứng thú với Triệu Minh Sâm nên không hề ngăn cản.

Triệu Minh Sâm chợt quay đầu hét to:

– Tam ca, đệ về Kim Lăng gì chứ! Các người thả ta ra! Đệ theo huynh lưu lạc giang hồ có gì mà không được, đệ...

Cung điện như lao tù hoa mỹ ấy, Kim Lăng của lục triều Tần Hoài khiến cậu không rét mà run ấy, trong từng cơn gió thoảng qua dương liễu và mưa hoa hạnh đều mang theo tầng tầng sát cơ và rất nhiều dã tâm tham vọng, khiến ai nấy đều tính tình điên đảo, vây chết bên trong.

Triệu Minh Sâm chợt cảm thấy đó là nơi không thể nào chịu đựng, cậu ra sức giãy giụa nhưng công phu mèo quào sao giãy khỏi tay đám người Bạch tiên sinh?

Tạ Doãn nở nụ cười, xem như không nghe thấy.

Sở Thiên Quyền nhìn cậu đầy hứng thú rồi lại nhìn Tạ Doãn, nói:

– Doãn vương điện hạ thật khí phách, sao không bảo cô nương này cũng đi cùng?

– Cô ấy không thuộc quyền quản lý của ta.

Tạ Doãn nói:

– Cô ấy cũng sẽ không đi, Sở công công, nếu ông khẳng khẳng không chịu rời đi, vậy ông ở lại nhé.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 113: Đóng Băng Ba Thước (*)

(*) Nói tắt của câu “đóng băng ba thước không chỉ do lạnh một ngày”, nghĩa đen chỉ cái lạnh của một ngày không đủ khả năng đạt tới hiệu quả đóng băng ba thước, nghĩa bóng chỉ sự việc xảy ra do tích lũy, ấp ủ qua thời gian dài, bất cứ chuyện gì cũng có nguyên nhân tiềm ẩn tồn tại trường kỳ bên trong nên mới phát sinh, không phải chỉ trong chớp mắt là có thể hình thành.

Chu Phỉ đang ước lượng lần lượt từng thanh đao kiếm mà bọn Bạch tiên sinh để lại, muốn chọn một thanh tiện tay nhất trong đó, nhưng thỉnh thoảng nghe lời Tạ Doãn nói, nàng ngần ngại, mũi bỗng dừng êm.

Chu Phỉ vội cúi đầu, nắm chặt một thanh miêu đao hơi cũ.

Trong lòng thiếu nữ có một con nước ngầm nhỏ hẹp, nghe nói có người thì tâm địa là một cánh rừng rậm và đồng cỏ mềm mại, lúc con nước từ từ chảy qua sẽ kêu tí tách êm tai, hương hoa bát ngát, mình và người khác đều nghe thấy.

Nhưng có người thì tâm địa là nơi Tái Bắc quanh năm không khai hóa, thường xuyên bầu bạn cùng hàn phong và bão tuyết, khi những con sông băng vừa mạnh mẽ vừa yếu đuối ấy va nhau, bất cứ lúc nào cũng có thể đất rung núi chuyển, bởi vậy dù dưới lòng đất cất giấu suối nước nóng cũng hoàn toàn không biến sắc.

Chu Phỉ vô thức móc móc tay cầm của thanh miêu đao, nhìn trái ngó phải, tự mình khuyên giải: “Một thanh đao thôi mà, cũ không đi mới không tới, cần đau lòng đến vậy sao?”

Sở Thiên Quyền nhìn kỹ sắc mặt Tạ Doãn, cười hằm hừ nói:

– Được, chúng tôi phụng bồi điện hạ thử xem.

Lời ông ta chưa dứt, bọn áo đen được huấn luyện nghiêm chỉnh phía sau cùng nhau tiến lên.

Trình độ võ công của Sở Thiên Quyền đã cao đến mức này nhưng vẫn không hề có ý định đơn đả độc đấu trố tài anh hùng, vừa lên là sai người ra đánh hội đồng, thực không có lòng tự tôn của cao thủ gì sất.

Nhưng có lẽ đây cũng chính là lý do tại sao Sơn Xuyên kiếm và Nam Bắc đao đều không còn trên nhân thế mà ông ta vẫn sống thoải mái đến ngày nay.

May là Chu Phi có sở trường xách dao bầu đi đánh một đám.

Thanh miêu đao mà Bạch tiên sinh để lại cho nàng dài hơn Vọng Xuân Sơn, Chu Phi tung người lướt qua Tạ Doãn, trường đao vung lên thức “Hải”, đao phong như thủy triều quét theo một mặt quạt khổng lồ, nàng quen tay xông thẳng vào đám áo đen, tựa như một khối nam châm hình người, dễ dàng hấp dẫn sự chú ý của đám áo đen về phía mình, kéo họ chạy theo ý muốn của nàng.

Xem ra trận chiến 48 trại đã trui luyện Phù Du trận của Chu Phi đến mức lão luyện.

Tạ Doãn nở nụ cười nhẹ khó nhận ra.

Tạ Doãn không có khóa Thiên Môn cản trở, Sở Thiên Quyền cũng không phân tâm sang Chu Phi, hai người lại giao thủ lần nữa, không hện mà cùng bỏ qua đấu pháp sóng ngầm mãnh liệt, bắt đầu khiến người khác hoa mắt không kịp nhìn.

Nếu không luận lập trường, không phân thiện ác, thì trận chiến này có thể xem như trận tranh tài đáng xem nhất trong 20 năm trở lại đây.

Thôi Vân chương lững lờ thâm thúy, Sở Thiên Quyền có thể xem là kỳ tài tuyệt thế.

Con cô của Ý Đức thái tử kẹt giữa hai triều, gian nan lớn lên trong quốc thù gia hận, chịu ngàn tầng tội, rèn đúc nên vàng, còn Bắc Đẩu Văn Khúc xuất thân cùng khổ tới mức phải bán mình vào cung, từ một giun dế nho nhỏ vô danh tiểu tốt, dùng tâm tính khó mà tin nổi và thủ đoạn độc ác vô song phản chủ theo địch, từng bước từng bước đi giữa núi thây biển máu cho tới bây giờ.

Hai người nhất thời khó phân cao thấp... nhưng trên người Tạ Doãn còn một tầng Thấu Cốt Thanh.

Ngày đó trong khách điểm thành Vĩnh Châu, Ứng Hà Tông vừa nhìn liền nhận ra Tạ Doãn “trúng độc đã sâu, không còn nhiều thời gian”, chỉ là Tạ Doãn đã quen tự nhịn đau, chưa từng thể hiện gì. Hắn luôn cho rằng la làng cho thiên hạ biết là vô dụng, chỉ tổ âm ỉ khiến mọi người đều không thoải mái mà thôi, nếu chỉ vì để xoa dịu bệnh trạng thì còn kém xa tác dụng của quyền thoại bản du ký mà Lý Thịnh phóng khoáng cho hắn mượn.

Hôm nay đầu tiên là hắn ráng tiếp một chương của Mộc Tiểu Kiêu, sau đó lại bảo vệ Triệu Minh Sâm chạy trốn cả đường, theo sự vận dụng toàn lực không chút kiêng dè của hắn, độc tính càng lúc càng hung mãnh.

Tạ Doãn hầu như có thể cảm nhận được hàn ý khắp nơi dần dần thâm nhập vào tâm mạch. Ngực hắn tựa như một cái cốc bị thùng đá y mà hơi nóng bên trong là đất cát đang không ngừng cuộn cuộn chảy ra ngoài, theo hơi ấm dần trôi, Tạ Doãn cảm thấy các khớp xương toàn thân bắt đầu trở nên cứng ngắc. Nội công thâm hậu đến mấy cũng không thể nào ngăn cản.

Điều này khiến thân thể dần không theo kịp phản ứng của hãn, cao thủ so chiêu, chỉ thay đổi chút xíu cũng có thể sai ngàn dặm, Tạ Doãn chợt tránh né không kịp, lòng bàn tay bị nội lực “lá rơi có thể cắt đầu” của Sở Thiên Quyền quét ra một vết máu hẹp dài nhưng hãn không hề cảm nhận được cơn đau!

Tâm Tạ Doãn hơi trầm xuống.

Điều này không phải nói rõ hãn đã đao thương bất nhập mà là da thịt hãn đang dần mất đi cảm giác, hãn biết, theo sau đó chính là khớp xương đình trệ, thậm chí tới mức kinh mạch tắc nghẽn...

Tạ Doãn chợt tung người lên, khinh công Quá Vô Ngân bay lướt ra hai thước, tiện tay đánh ra một chưởng, quét đi một tên áo đen Bắc Đẩu. Mượn bụi cây thấp thoáng trong núi, hãn vòng sang một bên khác như bướm bướm vờn quanh cổ thụ, từ trên đánh xuống đầu Sở Thiên Quyền. Sở Thiên Quyền khẽ quát một tiếng, hai tay đón đỡ, không ngờ Tạ Doãn chỉ tung ra hư chiêu, bóng người lóe lên rồi rơi xuống phía sau ông ta, điểm về phía lưng Sở Thiên Quyền.

Sở Thiên Quyền gấp người ra sau, năm ngón tay làm móng vuốt vừa vặn cào tới ngón tay Tạ Doãn, trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, chân Tạ Doãn lưu loát di chuyển vài bước, Sở Thiên Quyền chợt thu tay, hai người lướt qua nhau hiểm hóc, Tạ Doãn lùi về sau hai bước rồi dừng lại, Sở Thiên Quyền chấp hai tay trước ngực.

Thoạt nhìn là không ai chịu thiệt, nhưng Sở Thiên Quyền lại cúi đầu bật cười, nói:

– Đúng là phải đa tạ Liêm Trinh huynh.

Khóe môi tái nhợt của Tạ Doãn ánh lên màu máu, hãn khẽ mím môi, nhấp vết máu mảnh ấy về, nói hầu như không cử động môi:

– Cần thận.

Sở Thiên Quyền sững sờ, liền sau đó, ông ta bỗng nghe phía sau có tiếng lưỡi đao sắc bén xé gió lao tới.

Sở Thiên Quyền mạnh mẽ đề khí, xoay người tung chưởng đẩy đao đánh lên phía sau ra.

Chu Phi mới gãy thanh Vọng Xuân Sơn, lần này dường như nàng đã chịu một bài học, không cứng rắn chống đỡ nữa mà thuận theo chưởng phong của Sở Thiên Quyền, dứt khoát mượn lực bay ra ngoài. Đao nàng sắc, người nàng nhẹ, mượn chút “gió đông” là có thể lên như gió lốc, nàng không thèm nhìn Sở Thiên Quyền mà trực tiếp đánh về phía mấy kẻ áo đen Bắc Đẩu đuổi theo nàng, đao nhanh hơn ngày thường ba phần, xiên người thành xâu.

Sở Thiên Quyền không rảnh phân thân đuổi theo nàng, vì nàng vừa đi thì Thôi Vân chưởng liền đến ngay trước mắt.

Sở Thiên Quyền nhân lúc Thấu Cốt Thanh của Tạ Doãn phát tác, khó khăn lắm mới không chế được tiết tấu, còn chưa kịp đặc ý thì bị nha đầu này quấy rối, lòng rất cáu.

Nhưng ông ta nhanh chóng phát hiện, thứ khiến ông ta cáu hơn còn ở phía sau.

Đám áo đen mà Sở Thiên Quyền mang ra ngoài đều là “người đặc lực” dưới tay ông ta. Bọn phế vật điểm tâm đều bị ông ta vớt lại trong sơn trang rồi.

Ông ta vốn tưởng những “người đặc lực” này dù không thắng được Phá Tuyết đao thì chỉ cần y người đông thế mạnh, hòa nhau nhào tới cũng đủ xử lý tiểu nha đầu không biết trời cao đất rộng kia, ai ngờ hoàn toàn không phải như vậy!

Những “người đặc lực” “người đông thể mạnh” này quá tệ hại, lại để Chu Phi dắt như dắt chó đi dạo.

Chờ nàng dắt đi hai vòng cho tâm trạng tốt lên sẽ chui ra từ đủ chỗ không thể nào tưởng tượng nổi đánh lén ông ta một cái, mà Sở Thiên Quyền lại cứ bó tay hết cách với nàng, vì trước mặt ông ta có một kinh địch không thể qua loa, trong khi bên Chu Phi chỉ có một đám “chó Nhật” thờ hồng học.

Nàng chạy được, nhưng Sở Thiên Quyền không chạy được.

Lần này Sở Thiên Quyền mới biết tại sao ban nãy Tạ Doãn lại dẫn ông ta vào trong rừng!

Chu Phi xem cả rừng cây là một Phù Du trận to lớn, dùng đá, cây và Sở thái giám làm cơ sở, nàng vừa bước đến vị trí của mình vừa xé lẻ bộ áo đen của Sở Thiên Quyền ra để giết, không hề giao lưu ánh mắt với Tạ Doãn nhưng lại vô cùng ăn ý.

Sở Thiên Quyền say mê võ học chính thống, trong mắt ông ta, kỳ môn độn giáp đều là bàng môn tà đạo, nào ngờ hôm nay ông ta lại chịu thiệt dưới tay hai tiểu bối bởi “bàng môn tà đạo”.

Ông ta nhìn ra được trong bộ pháp của Chu Phi có huyền cơ, nhưng không nhìn ra huyền cơ chỗ nào, mấy lần bị hai người liên thủ làm bó tay bó chân, đuôi mắt quét qua, thấy người mình mang theo đã ít hơn phân nửa.

Sở Thiên Quyền thầm nghĩ: “Đám phế vật đó nếu chết sạch, lát nữa không ai kiềm chế nha đầu này, chẳng phải càng phiền toái hơn sao?”

Ý nghĩ ông ta xoay chuyển, lại nhìn sang Tạ Doãn, thấy lòng bàn tay vừa bị thương của hắn ngay cả một giọt máu cũng chảy không ra thì nghĩ: “Thấy hắn cũng không sống được mấy ngày, ta không vội về phương bắc, chỉ cần hôm nay thoát thân, lại phí thêm dăm ngày, còn không bắt được nha

đầu này sao? Đến lúc đó diệt khẩu ả, quay về chỉ nói là Đoan vương phía nam rơi vào tay ta, xem xem Triệu Uyên suốt ngày treo câu “trả ngôi” bên mép đó làm sao đây.”

Sở Thiên Quyền ra quyết định, đột nhiên hét dài một tiếng, vút lên không trung xoay người tránh thoát một đao của Chu Phi, sau đó thuận thế túm một kẻ áo đen thuộc hạ mình qua, không hề quan tâm luyện tức tính mạng thuộc hạ ấy, chưởng đẩy về phía Tạ Doãn, bản thân thì thừa cơ dịch ra một bước, trực tiếp đuổi theo Chu Phi.

Tạ Doãn cau mày, lần nữa cưỡng ép vận chân khí, nhả nhẹn cơn đau ráng khời thông kinh mạch đã bắt đầu hơi không thoải mái, đuổi theo Sở Thiên Quyền, ngăn giữa lão thái giám và Chu Phi, đưa tay chặn đường Sở Thiên Quyền.

Sở Thiên Quyền vốn chỉ giả vờ truy kích Chu Phi, ông ta huyết tiếng còi dài, không dây dưa cùng Tạ Doãn, Thôi Vân chưởng chưởng qua, ông ta thuận thế lùi về sau, chỉ trong mấy bước đã lùi đến bìa rừng. Lúc này, bọn áo đen Bắc Đẩu còn sót lại trong rừng vừa nghe tiếng lập tức tụ lại, bao vây Tạ Doãn như muốn tự tìm đường chết, không biết là tính mạng gia đình hay thứ gì của họ nằm trong tay Sở Thiên Quyền mà lúc này họ hoàn toàn dùng cách đấu không cần mạng, thà chết cũng muốn ngăn Tạ Doãn, chặn hậu cho lão thái giám kia.

Khinh công Sở Thiên Quyền cực cao, ông ta không thèm nhìn những thuộc hạ chết thay này, bay đi không quay đầu lại, chớp mắt đã ở ngoài mấy trượng, đường núi Vĩnh Châu quanh co khúc khuỷu, rừng rậm phức tạp, một khi ông ta trốn vào rừng sâu thì đúng là Hao Thiên khuyến cũng không đuổi kịp tung tích ông ta.

Chu Phi xách đao đuổi theo không chút nghĩ ngợi, Tạ Doãn sao có thể để một mình nàng truy đuổi giặc cùng đường?

Lòng hăn quỳnh lên, liền đoạt lấy thanh trường kiếm trong tay một Bắc Đẩu. Thôi Vân chường không biết do ai sáng chế, vị tiền bối đó chắc chắn tính tình hiền hậu, tâm địa tử tế, bởi tuy cực kỳ tinh diệu nhưng lúc ra tay luôn chừa lại ba phần khoảng trống, do đó mới bị Sở Thiên Quyền quở trách là “lòng nhân từ của nữ nhân”. Lúc này Tạ Doãn cầm trường kiếm trong tay nhưng không chút lưu tình, kiếm pháp rõ ràng không theo hệ thống, cực kỳ cổ điển, thậm chí đơn sơ nhưng vô cùng hữu hiệu, lệ khí rất nặng, tựa như cách chém giết trên chiến trường.

Tạ Doãn thành thạo trừ khử bọn áo đen quần xung quanh, nhìn lại thì Chu Phi đã lưu manh tạt qua đường nhỏ trong rừng, sắp đuổi kịp Sở Thiên Quyền, lúc này nàng mang theo cả bó đao kiếm nên khá hào phóng, trực tiếp rút thanh kiếm của Triệu Minh Sâm từ sau eo ra, dùng như ám khí ném về phía Sở Thiên Quyền.

Sở Thiên Quyền tuy không có tự tôn nhưng có cáu kỉnh, lập tức cá giận nói:

– Thật to gan, nếu ngươi đã khăng khăng muốn chết...

Ông ta nói đến đây đột nhiên im bặt, Chu Phi không hiểu mô tê gì nhìn ông ta cứng đờ, ngay cả câu tiếp theo cũng quên, cứ thế đứng thẳng đờ tại chỗ.

Ban nãy Chu Phi ngang nhiên đuổi theo không sợ hãi, nhưng cảnh tượng này thực quá mức quỷ dị, nàng bất giác nghĩ nên cẩn thận, dùng cách Sở Thiên Quyền ngoài ba bước, mắt to trừng mắt nhỏ với ông ta.

Mặt ông ta hiện lên khí xanh đen, hai nếp nhăn pháp lệnh kéo khóe miệng xuống nhấp nhô dữ dội, thịt mỡ đôi gò má bắt đầu run rẩy. Tiếp đó toàn thân ông ta bắt đầu run như cây sậy.

Chu Phi nắm chặt miêu đao, đang định tiến lên một bước thì chợt nghe một giọng nói vang lên:

– Đừng nhúc nhích.

Nàng ngẩng đầu, thấy một người đeo gùi trúc từ từ đi ra khỏi rừng, chính là Độc lang trung Ưng Hà Tòng. Lúc này, Tạ Doãn từ phía sau nàng đuổi tới, đưa tay nắm tay Chu Phi, kéo nàng về sau:

– Đừng qua đó.

Trên cổ tay Ưng Hà Tòng quấn con rắn nhỏ đỏ tươi kia, hần thân thiết xoa đầu rắn, đứng lại cách Sở Thiên Quyền ngoài ba bước, nhẹ giọng nói:

– Cái này tên “Ngưng Lộ”, là một loại độc rắn chế thành thuốc bột, dính hơi nước sẽ hóa thành khói độc không màu không vị, sớm tối trong rừng núi sương mù dày đặc chính là thời điểm của Ngưng Lộ, người càng có nội lực thâm hậu sẽ phát tác độc càng nhanh. Sở công công quả nhiên danh bất hư truyền.

Mặt Sở Thiên Quyền bị một tầng khí đen khùng bố bao phủ, hầu như không còn nhân dạng, trông cực kỳ kinh khủng.

– Ông ta không nghe đâu.

Ưng Hà Tòng thở hắt ra:

– Kịch độc có chỗ đó là không tốt, muốn kẻ thù cũ với kẻ thù cũng không kịp, không thoải mái.

Hại người, cuối cùng chết vì người hại.

Chu Phi sững sờ, không dám tin Sở Thiên Quyền lại chết bởi độc rắn... điều này quá hoang đường!

Vai Chu Phi chột nặng.

Nàng quay đầu, Tạ Doãn đè vai nàng xuống:

– Đỡ... đỡ ta...

Chu Phi sợ hết hồn, đang định đưa tay thì nghe cánh tay Tạ Doãn kêu “cót két” như trục cửa bị đông hỏng, thẳng đờ ngã xuống.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 114: Chốn Về

Nhịp tim Chu Phỉ bị lần phát tác đột ngột này của Tạ Doãn dọa bay ra chín tầng mây, miêu đao “keng” một tiếng rơi xuống đất, nàng hoảng hốt chập vật đón lấy hấn.

Tạ Doãn lạnh, lạnh đến mức không còn cảm giác được nỗi đau trên da thịt, kinh mạch ban nãy bị hấn cường chế khai thông giờ quay lại đòi nợ thậm tệ hơn. Hấn bị vây trong thể xác lạnh lẽo, chịu đựng cơn đau như rút gân lột da, ngay cả sức để phát ra tiếng cũng không có, chỉ có thể nắm lấy tay Chu Phỉ theo bản năng, co rúm lại.

Chu Phỉ rùng mình, lớp mồ hôi mỏng toát ra ban nãy do dắt bọn áo đen Bắc Đẩu đi dạo biến mất trong nháy mắt, nàng giống như chui vào hầm băng.

Tạ Doãn nắm tay nàng với sức lực gần như muốn nắm nát xương của nàng, nhưng chỉ trong chốc lát, hấn dường như ý thức được thứ mình đang nắm trong tay là gì, bèn lỏng tay ra ngay, nhẹ nhàng khép tay Chu Phỉ vào lòng bàn tay mình, nhỏ giọng khuyên nhủ: “Không sao... không sao...”

Hấn tự cho rằng mình nói như vậy, nhưng kỳ thực hấn căn bản không hề phát ra tiếng, người khác chỉ thấy môi hấn cử động, khóe môi vẫn đọng lại nụ cười như đông cứng.

Chu Phỉ luống cuống nửa quỳ trên đất, lần trước nàng luống cuống thế này, hình như là lúc Chu Dĩ Đường cách nàng một cánh cửa núi, rời khỏi 48 trại mà đầu không ngoảnh lại.

Lúc này, Ưng Hà Tòng chậm rãi đi tới, nhìn Tạ Doãn rồi lấy ra một bình thuốc nhỏ, trút một viên thuốc đưa cho Chu Phi:

– Nè, cho cô.

Chu Phi giống như được đưa cho nhánh cỏ cứu mạng, mắt nàng chột sáng lên, ngẩng phắt đầu.

Nhưng câu tiếp theo của Ưng Hà Tòng đập nát hi vọng của nàng.

– Đây là thuốc giải Ngưng Lộ.

Hắn vừa vô tư vừa tàn khốc nói:

– Tuy các cô cách hơi xa nhưng thở dốc, chắc chắn cũng đã hít một ít.

Khoảnh khắc ấy, tim Chu Phi đang treo cao cao như ngã từ trên trời xuống đất, đập cho ngực nàng thủng một lỗ to, để gió tây bắc hung hăng tùy ý chui vào, thổi hồn phách bay loạn của nàng bình tĩnh lại.

Chu Phi cắn mạnh đầu lưỡi, để mùi máu tanh ngai ngái và cơn đau làm nàng tỉnh táo, một tay ôm lấy Tạ Doãn, một tay nhặt lên thanh miêu đao rơi ban nãy, ngoài cười trong không cười nói:

– Độc lang trung làm chim sẻ núp sau, thật giỏi thủ đoạn.

Con rắn đỏ nhỏ trên cổ tay Ưng Hà Tòng biếng nhác chống cái đầu tam giác lên, thè lưỡi răn “xè xè”, sau đó dường như ngửi thấy mùi không thân thiện liền sợ hãi chui về tay áo Ưng Hà Tòng.

Ưng Hà Tòng cảm thấy hẫng mà tiến về trước thêm một bước, không chừng Chu Phi sẽ trực tiếp cho hắn một đao, bèn thức thời lấy một chiếc lá cây, đặt viên thuốc lên chiếc lá, còn mình thì lùi về sau một chút.

Con người không sợ tráng hán cao trường tám nhưng sợ u linh quỷ mị, không sợ đao kiếm vô tình nhưng sợ độc phẫn vô hình, vì sợ nên càng muốn xem thường, dần dà, trong giang hồ từ từ cho ra một luật bất thành văn: bất luận người xuất thân gì, bản lĩnh lớn thế nào, chỉ cần người luyện độc là người thấp kém.

Ứng Hà Tông đã quá quen với việc người khác vừa sợ hãi vừa khinh thường hẳn, tỉnh bơ nói:

– Chai Ngưng Lộ này ta làm được ba năm rồi, vẫn luôn chưa có cơ hội dùng, nếu không nhờ các cô dồn Sở Thiên Quyền vào đường cùng thì dựa vào chút bản lĩnh nhỏ bé của ta, vừa đi vào rừng là sẽ bị ông ta phát hiện ngay, ta cảm tạ cô, cho nên lần này ta sẽ không hại cô.

Chu Phi:

– Lần này?

Ứng Hà Tông nghiêm túc gật đầu, nói không chút uyển chuyển:

– Lần này nợ ân tình của cô, sau này tìm cơ hội sẽ trả, còn nếu cô đắc tội ta, ta vẫn sẽ không hạ thủ lưu tình.

Chu Phi nghe những lời không biết ngượng này, lạnh giọng hỏi:

– Khẩu khí thật lớn, người không sợ ta cầm thuốc giải rồi, bây giờ sẽ giết người sao?

Ứng Hà Tông vừa xử xong một kinh địch, lòng buông lỏng quá mức, nhất thời quên mất lòng người hiểm ác, nghe nàng nói vậy mới nhớ ra hình như làm vậy cũng được nhỉ, gương mặt luôn giống như thiếu muối thiếu dầu của hắn bỗng không chốc lát, có vẻ càng lúc càng hư thận.

Chu Phi nhìn rõ, tâm cơ của tên này không bình thường, cần phải có thù hận thấu xương mới chống đỡ được một lát, nàng lười thăm dò hẳn nữa, cầm viên thuốc kia lên:

– Sao chỉ có một viên?

Ứng Hà Tòng nhượng mày bất thiện:

– Phải, cô ăn không no à?

Chu Phi:

– ...

Ứng Hà Tòng nhìn Tạ Doãn, lại nói:

– Hẳn không cần, cô yên tâm đi, Thấu Cốt Thanh đứng đầu thiên hạ kỳ độc, trên người hẳn có vị đại Phật này tọa trấn, bách độc bất xâm, đừng nói hít một ngụm, dù đem nguyên tô Ngưng Lộ đổ cho uống cũng không thuốc chết được hẳn đâu.

Tạ Doãn cuối cùng thở phào một hơi, nhẹ giọng nói trong vòng ôm của Chu Phi:

– Ứng công tử, cảm phiền, có thể đừng dùng ngữ khí sùng kính như thế để nói về Thấu Cốt Thanh không?

Tay Chu Phi cầm thuốc giải Ngưng Lộ nhưng không vội dùng, hơi khẩn thiết nói với Ứng Hà Tòng:

– Người vừa nói lần này nợ ta một ân tình, còn định trả...

Ứng Hà Tòng gật đầu nói:

– Muốn trả, nhưng phải là chuyện ta làm được, ví dụ như bảo ta giải độc Thấu Cốt Thanh thì không được. Trước đây ta từng nói với cô, hẳn không còn nhiều thời gian, hôm nay lại cưỡng chế dùng nội lực đả thông kinh mạch tắc nghẽn, độc càng thêm nặng, không ai áp chế được. Dù sao ta làm không được, cách đây ngoài hai dặm có một ngôi miếu bồ tát, ta thấy cô tới đó cầu biết đâu còn có hi vọng.

– Người không phải truyền nhân Đại Dược cốc sao?

Chu Phi vừa nghe liền cuống, bệnh tình nguy kịch đành cầu y loạn xạ:

– Không phải nói Đại Dược cốc các người có thể cải tử hồi sinh sao? Chẳng lẽ buông thả tới hư...

Tạ Doãn cố sức nắm tay Chu Phi, hơi mở mắt, ngắt lời nàng:

– A Phi, oan có đầu nợ có chủ, mỗi người đều có nỗi khổ riêng, Thấu Cốt Thanh không liên quan đến người ta, cô đừng vì bản thân không thoải mái mà đâm chọc nỗi đau người khác.

Chu Phi mờ mịt tủi thân ngậm miệng.

Đôi môi Ưng Hà Tông vốn mỏng như đường vá lui hết màu máu, con người đen lầy dường như đã không chứa hết nỗi đau phiêu bạt trong đó, từng chữ từng chữ của Chu Phi như ngọn roi đánh vào người hắn, hắn chỉ có thể ưỡn sống lưng cứng ngắc, cố sức để tư thế “chịu đòn” của mình dễ coi hơn một chút.

Ưng Hà Tông nói:

– Không sai, ta là truyền nhân Đại Dược cốc, nhưng ta không biết chữa bệnh, ngay cả bản lĩnh dùng độc cũng cầu thả qua quýt, vì lúc nhỏ ta dốt nát kém cỏi, luôn nhân lúc sư phụ giảng được lý mà chạy ra ngoài chơi,

3000 điển tịch sau khi bị Liêm Trinh và Văn Khúc cướp bóc đều lụi tàn theo lửa, chỉ còn lại một đệ tử bất tài là ta.

Mái nhà mang cảm giác trói buộc đủ đường ấy, đã chẳng thể quay về.

Những phương thuốc và dược lý nghe không vào kia, vừa khô khan vừa vô vị, đưa trẻ lười biếng ngày lại ngày chơi xấu, luôn nghĩ bắt đầu từ ngày mai sẽ cố gắng mà không biết thứ hiển nhiên nhất trên đời như “ngày mai” cũng có lúc thất hẹn.

Ứng Hà Tòng nói rõ từng chữ:

– Ta chỉ biết báo thù, không biết cứu người, người khác gọi ta là “Độc lang trung”, ta cũng... không phải truyền nhân của Dược cốc gì. Cô còn chuyện khác không?

Chu Phi nói không nên lời.

Ứng Hà Tòng chờ chốc lát, lại nói:

– Nếu không có, vậy đợi sau này cô nghĩ xong hãy nói.

Hắn bỏ lại câu đó rồi vội vàng đeo gùi trúc xoay người chuẩn đi, bước chân hơi chật vật.

Độc lang trung trẻ tuổi băng qua băng lại như con thoi giữa bóng cây quanh co, phía sau hắn là thi thể kẻ thù, mà hắn thờ ơ không quan tâm, không tài nào để ý.

Bởi vì trong nháy mắt, hắn nhận ra, bất luận thù này hắn có báo hay không, Đại Dược cốc cũng đã không còn, thần và hồn của nó sớm đã hóa thành tro bụi, bị năm tháng vô tình xóa mất, chút truyền thừa đáng thương cũng không còn sót lại.

Hắn không xứng tự xưng là “con cô của Đại Dược cốc”, chỉ có thể tính là một cọng cỏ bơ vơ lạc lõng trên nấm mộ.

Quan san khó vượt, nào ai không đau thương lạc lối.

Bèo nước gặp nhau, đều là khách tha hương.

Mặt trời Vĩnh Châu dần khuất núi, ánh tà dương tịch lặng nhạt nhòa, lớp sương trắng trong núi càng lúc càng dày đặc.

Mí mắt Tạ Doãn hơi nặng, hắn không mở mắt nữa, lưu luyến dựa vào cơ thể vừa ấm áp vừa mềm mại của thiếu nữ, không biết Ưng Hà Tông đã đi, vẫn nhỏ giọng nói:

– Đất nước, gia đình, môn phái, con người, đều có số mệnh, đều có lúc kết thúc, Ưng công tử, chuyện này không có gì...

Chu Phi chợt nghe không nổi nữa, nàng túm Tạ Doãn dậy, cố sức cố gắng.

Thi thể Sở Thiên Quyền, Thận Độc ấn hay bọn áo đen Bắc Đẩu gì gì đó, nàng hoàn toàn không quan tâm.

Chu Phi mờ mịt nghĩ, nàng cần phải tìm một con đường tiếp tục đi, nếu không thể trông cậy vào tên vô dụng Ưng Hà Tông thì nàng tiếp tục tìm, tìm mãi tới một nơi có thể cứu hắn, dù nơi đó là chân trời hay góc biển, phàm là trong trời đất thì luôn có một ngày nàng có thể đi tới.

Tạ Doãn bị tấm lưng không rộng của nàng cộm làm ngực khó chịu, đành bất đắc dĩ nói bên tai nàng:

– Cô nói nếu cô là ta, dù cuối cùng sắp thành lại bại, vẫn có thể nhắm mắt, 20 năm sau lại đội trời đạp đất... Ta nghe xong thì tin rồi, A Phi, bây

giờ là không thành rồi nè, đội trời đạp đất mà cô nói đâu? Thật muốn khóc nhè quá đi, nói lời không giữ lời.

Chu Phỉ cũng thanh đao hơn trăm cân cũng không coi vào đâu nhưng cũng một người tay dài chân dài lại không quá thoải mái, vô cùng vất vả, nàng nghiêng răng nói:

– Câm miệng!

Một tay Tạ Doãn vòng ra phía trước, lần sờ trên mặt nàng chốc lát, quả nhiên không thấy ướm tí nào, liền cười nói:

– Được, mỹ nhân, ta thích tâm địa sắt đá này của cô... cô để ta xuống trước đi, ta muốn nói với cô mấy lời.

Chu Phỉ không đếm xỉa tới hần.

Tạ Doãn tự nhiên ôm lấy bờ vai mỏng manh của nàng, ngẩn ngơ cảm thấy như người được hương hoa cực nhát xen lẫn trong hương bồ kết nơi cổ nàng, hòa thành một mùi vị vô cùng đặc biệt, là vị ngọt vừa thanh khiết vừa mộc mạc.

Hần hơi thất thần, sau đó mới chậm rãi nói:

– Giang sơn của Triệu gia truyền tới đời tổ phụ ta... cũng chính là tiên đế, đã bốn bề mục ruỗng, rất nhiều thứ ăn sâu khó sửa, xã tắc to lớn tựa như một lão già gần đất xa trời, lưng lay sắp ngã. Tổ phụ ta là một hoàng đế sinh không gặp thời, ông nằm mơ cũng muốn phục hưng đất nước, ngày đêm cần chính, tới mức lao lực lâu ngày thành bệnh... vẫn khẳng khẳng cường ép phổ biến tân chính kỳ lạ của mình trong triều, giết không ít người cản trở.

...

– Đến nỗi trong thời gian ông tại vị, lần lượt có hai vị phiên vương làm phản, lưu dân lan tràn... tông thất, quyền thần, không một ai đồng lòng với ông. Cha ta sáu tuổi được phong thái tử, ở Đông cung hơn nửa đời người, đằm đằm nhu nhược, chỉ biết rằng tiên đế sai nhưng không biết sai chỗ nào, muốn khuyên lại không dám kháng lời quân phụ để kiên trì lý lẽ, ngày nào cũng ba phải, không chính kiến trước mặt tiên đế và triều thần, mỗi lần trở lại Đông cung là mặt mày ủ dột, làm những thứ phong hoa tuyết nguyệt để tiêu sầu, không thành văn không giỏi võ, còn không bằng cả một tiểu thái giám theo hầu học bên cạnh... khí số Triệu gia đã tận. Từ đó bản đồ thay đổi, vương tôn xuôi nam, cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

...

– A Phi...

Tạ Doãn nằm trên vai nàng, tay nắm lại với nhau đã không còn tri giác, buông thông xuống, hẫng lẫnh bẫnh:

– Ý ta vừa nói, người phàm cũng hết như giang sơn, rất nhiều chuyện, chẳng hạn sinh lão bệnh tử, nếu đã được định sẵn, thì sức người không thể...

Chu Phi lớn tiếng nói:

– Đừng nói nữa, ta không tin!

Chu Dĩ Đường trước khi đi đã đóng mạnh vào lòng Chu Phi đạo của kẻ mạnh nên mỗi khi nàng gặp gian nan khó vượt qua đều luôn cảm thấy là do bản thân vô dụng.

Đây là cách nghĩ của thiếu niên thuở còn hăm hở.

Nhưng trong nháy mắt, nàng phát hiện không phải như vậy, dù có năng lực phi thiên độn thổ cũng luôn có những chuyện đã định sẵn là cầu

không được, bó tay hết cách.

Trong lòng Chu Phi loáng thoáng hiểu điều này, nhưng thực không cam tâm thừa nhận, đành lớn tiếng phản bác một cách giấu đầu hở đuôi.

Tạ Doãn thông minh cỡ nào, nghe một hiểu mười, lập tức nghe ra được nàng “không tin” thực ra là đã tin.

Khi hần lang bạt khắp nơi, lưu lạc trong một khách điểm vô danh nào đó, ngồi một mình dưới ánh đèn cô độc, hần từng vô số lần tưởng tượng xem mình sẽ chết ở đâu lúc nào, nên chôn ở đâu mới có thể hồn về quê cũ, càng nghĩ càng bi quan.

Bây giờ, Tạ Doãn đã cảm giác được đại nạn sắp tới, nhưng lòng hần lại bỗng rất bình yên.

Hần không còn vất óc hồi tưởng cố đô đã dần lãng quên trong ký ức, cũng không nghĩ đến Kim Lăng phồn hoa gấm vóc, thậm chí không nhớ đến sư môn mà mình đã trưởng thành.

Cố đô đúng là cố hương ư?

Tường cao ngói trổ dáng xưa chẳng còn, trừ nỗi hoài tưởng không cam tâm, còn có thể xem là cố hương ư?

– A Phi...

Tạ Doãn nói:

– Trước đây từng nói với cô, muốn cô làm Đao vương phi, là ta đùa cô thôi, đừng xem là thật...

Chu Phi mạnh miệng:

– Đừng có mơ, ai nói muốn làm...

Tạ Doãn:

– Vì ta không muốn làm “Đoan vương” gì cả. Cùng một phong hào với tên Tào mập kia, dù ta đẹp trai tuấn tú hơn hẳn ta, cũng chẳng vẻ vang gì.

...

– Ta muốn theo cô đến 48 trại, đến... đại một nơi nào đó, sống làm thôn phu sơn dã, chết làm cô hồn quỷ núi, rảnh rồi sẽ chọc giận cô, bị cô đánh thì chạy, chạy mười ngày nửa tháng, chờ cô hết giận ta lại về, cả ngày bị ức hiếp cũng không một lời oán giận...

Giọng hắn càng lúc càng nhỏ, cuối cùng nhỏ đến mức ngay cả hắn cũng không nghe rõ, như hòa vào giấc mơ mà hắn tả.

Rừng cây xạc xào trong gió, sắc đêm hòa lẫn kéo dài.

Tạ Doãn kêu:

– A Phi...

Trời cao đất rộng, nam bắc vô biên.

Đến cuối cùng, hóa ra nơi lòng ta an ổn chính là quê hương.

“A Phi.” Hắn lại thầm gọi tên nàng, luôn tưởng nàng có thể nghe được.

Sau đó hắn dần không nhìn rõ đường nữa, dần không còn khốn khổ nơi trần thế hỗn loạn nữa.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 115: Nhà Sư Trên Thuyền

Chu Phỉ nghe tiếng nước chọt mạnh chọt yếu róc rách bên tai xen lẫn tiếng một ông cụ già nua đang ngâm nga đứt quãng, cùng với tiếng mái chèo khua sóng nước.

Dường như ông đang hát bài hát của ngư dân, không biết ông dùng phương ngữ vùng nào mà Chu Phỉ nghe không hiểu lắm, chỉ cảm thấy rất khoan thai.

Nàng tưởng mình vẫn đang trong mộng, nhưng liền sau đó, vài giọt nước lạnh băng vẩy lên mặt, Chu Phỉ chột mở mắt. Theo đỉnh núi xa gần, dãy ngân hà vĩ đại xoay tròn ập vào mắt như lều của người du mục phủ xuống khắp đầu khắp mặt nàng.

Chu Phỉ gian nan chống mình dậy, tay chân tê rần không nghe theo sai khiến. Nàng vừa ngẩng đầu liền toát lên một cơn buồn nôn chóng mặt, trước mắt tối sầm, đành ngửa mặt ngã trở về, hồi lâu mới nhờ ánh sao để nhìn rõ chung quanh.

Hóa ra nàng đang ở trên một chiếc thuyền con, thuyền bồng bênh trôi lững lờ trên dòng nước biếc, mặt nước trong veo phản chiếu bầu trời sao lúc tan lúc hợp theo con sóng, tuy rất đẹp nhưng Chu Phỉ lại bị chao đảo váng đầu hoa mắt.

Nàng nhào người trên mạn thuyền nôn ọe mấy lần, tiếc rằng bụng rỗng dán lưng nên không nôn được gì.

Chu Phi treo người trên mạn thuyền như chó chết chốc lát, bên tai vang ong ong, đầu óc trống rỗng, ký ức như đứt đoạn, nàng ù ù cạc cạc nghĩ: “Lúc này mình làm gì? Sao mình lại ở đây?”

Lúc này, có người lên tiếng:

– Tiểu cô nương, mạng cô là được nhặt về à? Sao không biết tiếc gì hết vậy?

Chu Phi ngạc nhiên nheo mắt nhìn sang, thấy nơi mũi thuyền có một bóng người cao gầy, đầu đội nón rộng vành, đi chân đất, ít nhất cũng 60 70 tuổi, lưng còng, đôi tay gầy trơ xương đang chậm rãi chèo thuyền, từng cử chỉ đều toát lên nét nhẹ nhàng từ tốn đặc thù của lão nhân.

Ông lão gọi “này” một tiếng rồi nói tiếp:

– Cô bị trúng độc rắn, bản thân không biết à? Tay nắm chặt thuốc giải mà không dùng, muốn thử xem mình có thể sống được bao lâu hả?

Độc rắn?

Chu Phi sững sờ chốc lát, sau đó trong đầu nổ “ầm”, giống như miệng cống bị rỉ sét bùng nổ: trò cười chinh bắc anh hùng hội, núi Hoạc Nhân Tử Nhân, Sở Thiên Quyền, Ưng Hà Tông... ùn ùn lướt qua trước mắt, cuối cùng dừng lại trên một thân thể như ngọc.

Tạ Doãn...

Đúng rồi, Tạ Doãn!

Chu Phi nhảy bật dậy, chiếc thuyền nhỏ bị động tác của nàng làm tròn trành chao đảo.

Ông lão “ôi chao” một tiếng, cầm mái chèo trong tay nhẹ nhàng đưa mấy cái, động tác không bao lớn đã khiến thuyền nhỏ ổn định lại:

– Chậm chút đã, từ từ... a di đà Phật, ôi mấy tiểu thí chủ đều vội vội vàng vàng cả.

Chu Phi lúc này mới thấy người lái thuyền là một lão hòa thượng mặc chiếc áo bào vá tời tàn, để chòm râu hoa râm, cổ đeo một chuỗi tràng hạt cũ bị mối mọt gặm loang lỗ, đôi giày tăng bị giặt đến trắng bệch để một bên.

Chu Phi vịn mũi thuyền, đốt ngón tay tái nhợt, khó khăn hỏi:

– Lão bá, người kia... người đi cùng tôi đâu?

Lão hòa thượng không đáp, một tay kẹp mái chèo, một tay khép lại đặt trước ngực, cúi đầu niệm Phật hiệu:

– A di đà Phật.

Chu Phi đứng ngây tại chỗ, toàn thân cứng thành tượng đá, sau đó đột nhiên bắt đầu run rẩy.

Ánh sao đầy trời như bỗng chốc rơi vào nước, ảm đạm thành đá, tiếng nước và núi xung quanh như cách xa ngàn.

Lúc đến, cạnh Chu Phi có Lý Thịnh, Lý Nghiên, có Dương Căn, Ngô Sở Sở, nàng phải trông chừng Tạ Doãn đề phòng hấn trốn, phải nhín chút thời gian trong lúc bận rộn để trêu đùa Dương Căn, phải bảo vệ Ngô Sở Sở, phải cãi nhau với Lý Thịnh, còn phải ngó chừng Lý Nghiên không để muội ấy lỡ mãng gây họa, cả ngày đầu óc luôn phiền não.

Mà nay, giữa thiên sơn vạn thủy, một mình nàng đứng trên chiếc thuyền con, chợt cảm thấy trời đất mênh mông vô hạn, hai bờ sông rộng lớn đến mức ngay cả tiếng khi cũng không có.

Trên tay Chu Phi có đao, trong lòng có võ công luyện chưa xong, ngay cả khi ngồi trên xe ngựa nhắm mắt dưỡng thần, nàng cũng cực kỳ bận rộn,

chưa bao giờ không có chuyện gì làm. Đôi lúc nàng còn cảm thấy thế giới rất ồn ào, rất phiền phức, nhưng bỗng nhiên, lâu gác bận rộn trong lòng nàng chợt sụp đổ một nửa, tạo ra một mảng phế tích như cánh đồng hoang dã, nàng nhìn quanh, lần đầu tiên trong đời nếm trải mùi cô độc.

Lão hòa thượng không nhìn nàng, vẫn ung dung thông thả khua mái chèo, hỏi:

– Cô nương muốn đi đâu, lão nạp tiễn cô một đoạn.

Chu Phi không nói được.

Lão hòa thượng thấy nàng không đáp thì không truy hỏi nữa. Thuyền nhỏ theo con sông lúc rộng lúc hẹp đi về trước, ông dùng chất giọng khàn khàn khoan thai hát bài hát của ngư dân.

Chu Phi chóng mặt hơi đứng không vững, không biết là di chứng để lại của Ngưng Lộ hay do nàng bầm sinh say sóng, bèn chán nản ngồi trên ván mũi thuyền nơi tấm rèm buông.

Nàng không biết mình nên đi đâu về đâu, cũng không biết mình muốn làm gì.

Trong cuộc đời của con người luôn có những thời điểm như vậy, cảm thấy bao nhiêu năm qua mình từng sống như rơi vào bụng chó, nháy mắt bị đánh trả về nguyên hình.

Chu Phi chợt cảm thấy quá khứ hơn một năm nay, nàng ra bắc vào nam, vô số người và việc nàng gặp phải đều là một giấc mộng thoáng qua, giờ đây dưới màn đêm, nàng giật mình tỉnh mộng, sự quyết đoán một mình chống đỡ một phương và dũng khí tung hoành nghìn dặm đều như chỉ là ý nghĩ của nàng, mà nàng ngơ ngơ ngác ngác vẫn là một cô bé bị nhốt sau cánh cổng 48 trại.

Nàng buồn bực cực kỳ khó chịu, nôn một trận nhưng không nôn ra được gì. Nàng chưa từng biết kêu gào khóc lóc, vả lại lúc này đang trên thuyền nhỏ đong đưa, nàng ngay cả múa đao loạn xạ cũng không làm được, nổi đau kia như thác lũ hung tàn, quần quanh quần trong lồng ngực, không thể thổ lộ. May mà nàng tâm chí kiên định từ nhỏ nên dù vậy cũng không muốn nhảy xuống thuyền để ngâm thành cái xác trôi.

Chu Phi chợt lên tiếng:

– Lão bá, ông có rượu không?

Lão hòa thượng đáp:

– Rượu là một trong bát giới, lão nạp chưa từng chuẩn bị, trên mũi thuyền có treo ấm nước, bên trong là nước nấu, nếu cô nương không chê, có thể tự lấy uống.

Chu Phi vươn tay lấy ấm nước trên mũi thuyền, đưa vào chớp mũi ngửi ngửi, ngửi thấy trong ấm có hương thảo dược mát lạnh, nàng lười nghĩ xem bên trong có gì, cũng không để ý việc có thể cho đồ vật của người lạ vào miệng hay không, nàng tu một hơi hết nửa ấm, vị đắng chất trôi theo cuống họng, tưới vào ngực, mùi thuốc xộc lên khiến Chu Phi cau mày, nhưng triệu chứng chóng mặt dường như được hóa giải không ít, cuối cùng cũng tỉnh táo hơn chút.

Lão hòa thượng nhìn nàng, thấy con người nàng cuối cùng cũng xoay chuyển mới nói với nàng:

– Chúng ta đã ra khỏi thành Vĩnh Châu, tiến thêm về phía trước sẽ hoàn toàn rời khỏi địa giới nơi này, cô đã nghĩ xong mình muốn đi đâu chưa?

Chu Phi đã dặn Dương Cẩn hội họp ở ngoài thành Vĩnh Châu, lẽ ra nàng nên về, nhưng lời đến bên môi lại lười thốt ra ngoài.

Gặp nhau, sau đó thì sao? Đại khái là phải tiếp tục truy tra Hải Thiên Nhất Sắc, nhưng Chu Phi đã không còn hứng thú nữa, một chân nàng dùng đưa biếng nhác, một chân kia co lại trước người, tùy ý thì khuỷu tay lên, nhất thời cảm thấy không hứng thú với gì hết, ngay cả đao cũng lười suy nghĩ, chỉ muốn ngồi yên trên chiếc thuyền nhỏ tồi tàn này lang thang vô định.

Lão hòa thượng đưa lưng về phía nàng, nói:

– Nghĩ không ra cũng chẳng sao, hãy nhớ vì sao mình đến là được.

Chu Phi nghịch cái ấm sắt, cúi đầu lên tiếng:

– Tôi vì một người mà đến.

Nhưng người ấy đã không còn.

Lão hòa thượng nói:

– Không đúng.

Chu Phi khó hiểu nhìn ông.

Lão hòa thượng đẩy mái chèo, xương vai nhô ra sau lưng như hai cánh bướm sắp gãy, kéo đẩy di chuyển lên xuống.

Chu Phi thấy ông có vẻ quá gắng sức bèn nói:

– Để tôi giúp ông.

Lão hòa thượng không từ chối, đưa mái chèo cao cỡ một người cho nàng, còn ông gỡ nón rộng vành xuống để một bên, cẩn thận mang giày vào, soi mặt nước để sửa sang lại áo bào, ung dung thong thả, vô cùng chăm chú, dường như thứ ông mặc không phải tăng bào đầy mảnh vá, mà là pháp y thánh bào thần thông quảng đại vậy.

Chu Phi cầm mái chèo trong tay ước lượng, phát hiện thứ này khá nặng, còn ép tay hơn cả đao mà nàng quen dùng, nàng bắt chước động tác của lão hòa thượng, đâm nghiêng mái chèo vào nước, sau đó khua khoảng.

Ai ngờ nàng bắt chước giống nhưng không biết không đúng chỗ nào mà chiếc thuyền nhỏ cứ xoay bảy tám vòng tại chỗ, sau đó như mọc đuôi, một tắc cũng không tiến nữa.

Chu Phi:

– Đại sư, làm sao để thứ đồ chơi này đi về phía trước?

Lão hòa thượng ngồi xếp bằng ở một bên, không hướng dẫn cũng không giục giã, hỏi một đằng đáp một nẻo:

– Làm sao đi về phía trước? Chi bằng cô ngắm kỹ lại xem: vì sao cô đến? Nghĩ thông rồi, cô sẽ biết làm sao đi về phía trước thôi.

Thuyền nhỏ lại nghiêng nghiêng ngả ngả đi ngược ý nghĩ của nàng, Chu Phi luống cuống tay chân loay hoay với mái chèo, nghi ngờ mình gặp phải một hòa thượng điên:

– Tôi...

Lão hòa thượng ngồi ngay ngắn nhắm đọc Phật hiệu, bấm từng hạt Phật châu, cười nói:

– Người cô nói đến, chẳng qua chỉ là một duyên phận hợp tan vô thường trong đường đời, đã là ngẫu nhiên gặp được thì sao có thể nói là vì hân mà đến?

Chu Phi cầm mái chèo vẫn chưa biết cách dùng, cau mày đứng lặng trên đầu thuyền chốc lát, nói:

– Cũng xem là vậy, ban đầu tôi được trưởng bối giao phó làm chân chạy vật nên mới lên đường.

Lý Cẩn Dung bảo nàng đi đón Thần Phi sư huynh và gia quyến Ngô tướng quân, ai ngờ Thần Phi sư huynh giữa đường mất mạng, ba người Ngô gia chỉ còn lại một nữ cô nhi, dọc đường theo nàng ăn gió nằm sương bị truy sát về 48 trại.

Lão hòa thượng nghe xong vẫn lắc đầu nói:

– Không đúng.

Chu Phi dờ khóc dờ cười:

– Đại sư, ông không quen tôi thì biết gì chứ?

Lão hòa thượng quán Phật châu quanh bốn ngón tay khép, nói:

– Cái khác lão nạp không biết, nhưng lão nạp biết chạy vật chỉ chạy một đoạn đường, chạy xong là thôi, không phải khởi đầu, cũng không phải kết thúc, chắc chắn cô còn có mục đích khác.

Đại khái vì lòng đang trống rỗng, không có việc để làm, Chu Phi phát hiện mình trở nên tốt tính hơn, nghe những lời lẽ nhai ra vẻ huyền bí của lão hòa thượng mà không hề trở mặt, ngược lại hứng thú trò chuyện cùng ông.

Nàng kiên nhẫn nói:

– Tôi không có mục đích gì khác, đó là lần đầu tiên tôi ra ngoài, trước kia tôi chỉ ở trong núi tùy tiện luyện công thôi, có khởi đầu kết thúc gì?

Lão hòa thượng hỏi:

– Ở trong núi luyện công, vậy vì sao cô luyện công?

Chu Phỉ không chút suy nghĩ:

– Thích, bằng không thì làm gì? Tôi chắc chắn không đọc sách được rồi.

Lão hòa thượng nói:

– Cô đã chạy vất xong, lại không tìm được người, quay về tiếp tục luyện công chẳng phải là chuyện đương nhiên ư, vì sao lại nói với ta là không biết đi đâu về đâu?

Chu Phỉ nhất thời á khẩu.

– A di đà Phật.

Lão hòa thượng lại không bỏ qua mà truy hỏi:

– Cô nương, vì sao cô luyện công?

Vì sao luyện công?

Ban đầu chỉ vì lòng hiếu thắng trẻ con, muốn có được một cái gậy đầu của đại đương gia, sau đó là ảo tưởng một ngày có thể vượt qua Lý Cần Dung... điều này thì nàng không quá cố chấp, bởi lúc đó, mục tiêu này quá mức xa vời, gần như là vọng tưởng.

Sau đó nữa, Chu Dĩ Đường dùng “đạo của kẻ mạnh” cảnh tỉnh nàng, đẩy nàng vào đám dây trện từng bước chấn động lòng người. Cuối cùng nàng có thể ra khỏi cánh cửa núi, rời khỏi chốn đào nguyên 48 trại, bị gió tanh mưa máu hiểm ác chốn giang hồ quét qua khắp lượt, biết kẻ ác lộng hành, công nghĩa lặng im, thẳng hễ nhảy nhót, anh hùng mặt lộ... Nàng thường xuyên nhìn không quen mắt, thường xuyên đau buồn phần nộ đan xen, nhưng đa phần nàng chỉ có thể bo bo giữ mình, lực bất tòng tâm, gặp sao hay vậy.

Dần dà, tâm nguyện của nàng muốn rèn giũa ra Phá Tuyết đao chân chính ngày càng mạnh.

Dù Chu Phi chưa từng gặp vị ngoại tổ phụ trong truyền thuyết, các tiền bối như Lý Cẩn Dung cũng rất ít kể với nàng, nhưng từ khi lời đồn nhảm nhí áp đặt thanh danh “truyền nhân Nam đao” không có thực đó cho nàng, nàng lại bỗng dưng cảm giác như có một mối liên hệ kế thừa giữa nàng và ông – không phải từ huyết thống, mà là từ mũi đao.

Chu Phi sững sờ rất lâu, lẩm bẩm:

– Vì... vì đao của tổ tiên tôi?

Lão hòa thượng nheo đôi mắt đầy nếp nhăn, từ ái nhìn nàng.

Chu Phi nói:

– Chuyện “song đao nhất kiếm Khô Vinh thủ” đều đã là quá khứ, những văn bối bất tài bọn tôi cầm đao kiếm do tổ tiên lưu lại, làm sơ sài đã khó, đã bất lực rồi. Tôi cảm thấy không nên như vậy.

Lão hòa thượng gật đầu nói:

– Hậu nhân danh môn.

Chu Phi lắc đầu. Đến nay, khi người khác hỏi nàng là ai, nàng đều dùng thái độ khiêm tốn lấp liếm cho qua, không dám nói mình họ Chu tên Phi, xuất thân 48 trại, là truyền nhân Phá Tuyết đao của Lý gia, một mặt là xuất phát từ cẩn thận, không muốn gây chuyện cho nhà, một mặt là loáng thoáng cảm thấy mình không xứng với danh hiệu “truyền nhân Nam đao” giả này, báo ra không khỏi quá xấu hổ.

Chu Phi thở dài, cảm thấy nỗi thống khổ trong lòng chưa hề vơi bớt, nhưng hồn phách đã tỉnh táo trở lại.

Nàng xoa ấn đường, nghĩ: “Đúng rồi, trong nhà hiện vẫn chưa biết ra sao, chuyện âm ỉ Hoắc Liên Đào không biết có ảnh hưởng gì đến chiến cuộc hay không, huống hồ bây giờ Hoắc Liên Đào đã chết, sau này bọn như Đinh Khôi chẳng phải càng thêm trắng trợn ư?”

Nàng phải về kể rõ mọi góc ngách ngọn nguồn cho Lý Cẩn Dung, nếu cần thiết, nói không chừng nàng vẫn phải tiếp tục truy tra Hải Thiên Nhất Sắc đã khuấy vỡ lâm Trung Nguyên long trời lở đất.

48 trại nhân tài sa sút, tuy có đại đương gia tọa trấn nhưng lỡ như có chuyện, nhất định sẽ chật vật vất vả, bất kể thế nào, nàng cũng nên tiếp nhận một vài trách nhiệm.

Nghĩ vậy, đầu óc Chu Phi ban nãy còn trống rỗng lập tức bị đủ thứ chuyện nhét vào cho sứt đầu mẻ trán, Chu Phi thở dài, nói với lão hòa thượng:

– Vậy phiền đại sư đưa tôi về ngoại thành Vĩnh Châu, chiếc... chiếc thuyền này thực là với tôi...

Lão hòa thượng cười nhìn nàng, đón lấy mái chèo khó bảo trong tay nàng, căn dặn:

– Cô vào trong thuyền xem đi.

Chu Phi tưởng ông sai nàng giúp việc nên cẩn thận bước trên chiếc thuyền đang đưa đi qua, vén tấm rèm dày nhìn vào trong...

Nàng bỗng giật mình. Bên trong thuyền có một người mà nàng cho rằng cả đời này cũng khó mà gặp lại đang an tĩnh nằm nơi đó.

Gối Chu Phi mềm nhũn, suýt trực tiếp quỳ xuống, nàng lão đảo lao vào, tay run run mấy lần mới thành công đặt dưới mũi Tạ Doãn.

Tuy vẫn lạnh lẽo như cũ, tuy vẫn yếu ớt gần như không cảm nhận được, nhưng vẫn còn một hơi thở!

Chu Phi quỳ trong chiếc thuyền nho nhỏ, bất giác lệ rơi đầy mặt.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 116: Bồng Lai

Lúc Chu Phỉ khóc, lão hòa thượng cũng mặc kệ nàng, ông không khua mái chèo nữa nhưng thuyền nhỏ như mọc ra vây cá, vẫn băng băng đi trên mặt nước. Một con chim không biết từ đâu bay tới đậu trên mạn thuyền, nghiêng đầu đánh giá lão hòa thượng chốc lát, thấy ông không đáng sợ, nó bèn từ từ xù lông, thân nhiên đuổi cái mỏ dài tủa tủa bộ lông.

Không biết qua bao lâu, Chu Phỉ mới vén rèm thuyền bước ra, con chim kia thấy nàng thì bị kinh hãi lớn, kêu to một tiếng, phành phạch bay đi mất.

Lão hòa thượng không quay đầu lại, than thở:

– Đao phong lộ ra ngoài, xem như tiểu thành rồi.

Chu Phỉ đã lau khô nước mắt nhưng vành mắt vẫn đỏ, nhìn kiểu nào cũng chỉ là một thiếu nữ nho nhỏ chịu đủ uất ức, không biết lão hòa thượng và con chim tâm ý tương thông thế nào mà lại nhìn thấy nàng “đao phong lộ ra ngoài”.

Chu Phỉ dẫn tâm trạng lại, hắng giọng, nghiêm mặt nói:

– Đa tạ đại sư.

Lời này nghe rất cọc lốc, không đầu đuôi gì cả, nhưng lão hòa thượng lại nở nụ cười hiền rõ, khoát tay với nàng.

Con người cũng như động vật, đôi lúc có thể cảm nhận được sát cơ và tử vong vô hình vô tích, lúc người thân lâm chung, người khác nhìn vào mắt họ thường sẽ vô thức ngừng thở, gắng nghe rõ xem họ nói gì.

Đến khi người hấp hối nhắm mắt, hoàn toàn đoạn tuyệt trần duyên, những người khác sẽ bắt đầu bi thương khóc lớn, lòng tựa như sinh ra muôn vàn ảo tưởng không thiết thực và những lưu luyến tê tâm liệt phế, bất kể thế nào cũng không tiếp nhận được về lý trí.

Nhưng thực tế, vào khoảnh khắc họ ngừng thở, ai cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Chu Phi sớm biết nàng đã bất lực, tuy ngoài miệng thấp thỏm hỏi nhưng trong lòng đã cảm giác rằng mình không thể nào gặp lại Tạ Doãn còn sống. Lúc này thấy hãn tuy hôn mê bất tỉnh nhưng tốt xấu gì vẫn còn một hơi thở, nàng liền biết lão hòa thượng xưa nay không quen biết này đã dùng phương pháp gì đó giữ lại được mạng hãn.

Tuy chỉ có một hơi thở nhưng đã đủ khơi lên ngọn lửa từ trái tim mất hết hi vọng ban nãy của nàng. Nàng cảm thấy hơi bẽ mặt, bèn cup mắt, vô cùng khiêm tốn lễ phép hỏi:

– Đại sư, hiện tại hãn như vậy, có cách gì không ạ?

Lão hòa thượng trả lời:

– Lão nạp chỉ có thể dùng ngân châm và ít thuốc giữ lại cái mạng nhỏ của nó, còn rốt cuộc làm thế nào để khử độc Thấu Cốt Thanh, mấy lão già bọn ta đã suy nghĩ từ nhiều năm về trước nhưng đến nay vẫn không chút manh mối... Haiz, khi lão nạp nghe nói Thôi Vân chương tái xuất Thục Trung đã cảm thấy không ổn, một đường tìm tới, không ngờ vẫn chậm một bước.

Chu Phi nghe ra được mấy tầng ý nghĩa trong câu nói ấy, hơi chấn động hỏi:

– Đại sư... ơ... xin hỏi pháp hiệu tiền bối?

– Nhớ hỏi rồi à?

Lão hòa thượng cười nói:

– Hay là cô nghĩ thêm đi, xem còn quên gì không?

Chu Phi xoay thanh miêu đao mà mũi nhọn chĩa vào thân thuyền một vòng trong tay, ngượng ngùng xấu hổ. Chuyện nàng quên nhiều lắm, thi thể Sở Thiên Quyền, Thận Độc ẩn biến mất, và cậu nhóc xui xẻo Triệu Minh Sâm mà Tạ Doãn gần như liều mạng cứu... nội tạng nàng như thiêu đốt ra khói đen xông làm nàng mờ mịt.

Lão hòa thượng nói:

– Lão nạp chỉ là một hòa thượng dân dã vân du tứ phương, pháp hiệu “Đồng Minh”, hẳn cô chưa từng nghe nói.

Chu Phi:

– ...

Là ai? Đúng là nàng chưa từng nghe nói.

Lão hòa thượng Đồng Minh chỉ vào thuyền, nói tiếp:

– Tên hậu sinh vô dụng kia chính là đệ tử của ta.

Chu Phi suýt quỵ với ông, không biết bây giờ bổ sung câu “ngưỡng mộ đã lâu” có còn kịp không.

Đồng Minh ngẫm nghĩ, lại nói:

– Có điều tuy nó xuất thân từ môn hạ ta nhưng là đệ tử tục gia, không phải người tu hành, lúc nhỏ nó đòi cạo tóc đi tu nhưng ta biết nó còn đầy duyên trần nên không thay Phật Tổ thu nhận nó, không ai để ý nó, thế là qua mấy năm, nó thấy chán, bèn tự mình hoàn tục.

Chu Phi:

– ...

Nàng luôn cảm thấy lão hòa thượng giải thích câu này với nàng có chút chế nhạo.

Chu Phi há miệng, không biết nên nói tiếp hay nên sặc lại một câu “mắc mớ gì đến tôi”, nhưng dường như đều không thích hợp, nàng bèn dứt khoát chống trường đao ngồi cạnh mũi thuyền, chuyển đề tài:

– Hửn... Tạ đại ca từng nói với tôi, năm xưa là một vị sư thúc truyền công lực suốt đời cho huynh ấy mới áp chế được Thấu Cốt Thanh.

– Ủm.

Lão hòa thượng gật đầu nói:

– Dùng nội lực cực thâm hậu niêm phong Thấu Cốt Thanh trong kinh mạch nó, khi đó là đích thân ta hạ chân. Ôi, khi đó cảm thấy đây chẳng qua là kẻ sách tạm thời chứ không thể lâu dài. Thằng bé An Chi này, bẩm sinh thâm tình, bảo nó ngoảnh mặt làm ngơ chắc chắn là điều không thể.

Chu Phi:

– An Chi?

– Tên tự do một sư thúc đặt cho nó.

Đồng Minh nói:

– Nó không nói cô biết à?

Chu Phi:

– ...

Tên tự mà hắn nói cô biết là “Mốc Mốc”.

Chu Phi lại truy hỏi:

– Vậy mấy năm nay ông cũng...

Đồng Minh nói:

– Ta luôn nghiên cứu về Thấu Cốt Thanh. Trừ dùng ngoại lực áp chế, ta cũng đã thử tìm kiếm phương thuốc Quy Dương đan. Đại Dược cốc đã hoàn toàn biến mất, trừ vài viên thuốc lưu lạc ra ngoài rất sớm thì không còn một phương thuốc nào cả. Nhưng ta có tra vài ghi chép nói loáng thoáng thì được biết Quy Dương đan vốn là vật do một tiên bối không theo lẽ thường của Đại Dược cốc lén vào thiên môn tạo ra, vì đủ chỗ tệ hại nên có đạo nó bị Đại Dược cốc cấm, đó cũng là lý do tại sao Đại Dược cốc bị diệt mà nó lại cực kỳ hiếm hoi lưu lạc ra bên ngoài.

Chu Phi ngạc nhiên nói:

– Thiên môn là gì?

Đồng Minh nói:

– Là luyện đan. Vị tiên bối kia thiên phú trác tuyệt, sau khi gặp đại biến thì nản lòng thoái chí, không truy tìm y đạo nữa, ngược lại mê mẩn cầu tiên vấn đạo, vọng tưởng có thể luyện ra thuốc trường sinh bất lão. Trường sinh bất lão đương nhiên không thể nhưng ông ấy đúng là đã tạo ra không ít phương thuốc hoang đường, Quy Dương đan là một trong số đó, theo ta khảo chứng thì thứ gọi là “Quy Dương đan” hẳn là một vật đại bổ,

người dùng nó nội hỏa hưng vượng, máu huyết toàn thân như triều dâng biển lớn, cuồn cuộn không thôi, nội công tăng vọt trong thời gian ngắn, nội nhiệt càng lúc càng mạnh, cho đến khi cơ thể nổ tung mà chết.

Chu Phi cả kinh nói:

– Có độc à?

Đồng Minh gật đầu:

– Nói vậy cũng không sai. Quy Dương đan không phải thuốc giải Thấu Cốt Thanh, chỉ là hai thứ đó vừa khéo tương khắc với nhau, hai loại độc có thể tạo ra một sự cân bằng, cân bằng đó có thể kéo dài bao lâu thì phải xem số mệnh.

Chu Phi cau mày, nhớ tới Minh Phong lão chương môn, vị tiền bối đó đúng là đã qua đời khi nàng ở tuổi còn chưa hiểu chuyện, còn Ngư lão cũng chỉ có thể ngày ngày ở sông Tây Mặc, dù không bị Khẩu Đan ám hại thì cũng chưa chắc có thể sống lâu.

Những thứ nào độc nào thuốc này, Chu Phi hoàn toàn dốt đặc, bèn dứt khoát hỏi:

– Vậy ông định thế nào? Tôi có thể làm gì?

Đồng Minh nói:

– Ít ngày nữa ta sẽ đưa nó về Bồng Lai.

Chu Phi nghe xong hai chữ “Bồng Lai” bỗng mở to mắt.

Năm xưa “song đao nhất kiếm Khô Vinh thủ” đều có tên, duy bốn chữ “Bồng Lai tán tiên” là nói không rõ ràng, rốt cuộc là chỉ nam hay nữ, già hay trẻ đều không biết, thậm chí không biết là một người hay một nhóm

người, càng có truyền thuyết là trên đời căn bản không có người như vậy, cách nói “Bồng Lai” hoàn toàn là tùy tiện chêm vào cho đủ số.

– Còn về cô nương, quả thực cũng có ít chuyện phiền cô giúp đỡ.

Đêm đó, trời sao lấp lánh, vầng trăng hơi khuyết, Chu Phỉ trải qua một phen sinh tử như mơ, lại ngẫu nhiên gặp một người mà ngay cả truyền thuyết cũng nói không rõ ràng, nhưng thành Vĩnh Châu thì còn xa mới bình yên như mặt nước.

Từ lúc đại đội nhân mã của Sở Thiên Quyền hiện thân, Lý Thịnh liền cảm giác không ổn, lúc đó tình thế hỗn loạn, Hoắc Liên Đào vừa chết là đám “anh hùng hào kiệt” như ruồi mất đầu, chỉ có thể xoay đầu chạy theo người khác.

Sở Thiên Quyền hiển nhiên nguy hiểm, nhưng Triệu Minh Sâm nhỏ tuổi trong nhà thủy tạ đó e cũng chẳng tốt lành gì, hai làn sóng người này đấu đá với nhau, muốn cuốn những người giang hồ không rõ nội tình vào làm bia đỡ đạn.

Trong bụng Lý Thịnh vừa thầm mắng té tát Chu Phỉ bàn giao một tiếng là chạy, vừa bảo Dương Cẩn trông chừng Ngô Sở Sở và Lý Nghiên, rồi cao giọng nói:

– Bắc Đẩu quý kế đa đoan, chư vị! Chư vị nghe ta một câu, làm việc cẩn trọng! Bảo vệ mình trước quan trọng hơn!

Nhưng trừ một đám nhỏ theo hắc bầy trận ngăn Đình Khôi ban đầu, những người khác đều bị “quốc thù gia hận và giang hồ đại nghĩa” xông lên đầu, không chút do dự cuốn vào chém giết, ai lại đi nghe một thiếu niên vô danh tiểu tốt gõ trống lui quân?

Lý Thịnh la mấy tiếng muốn khô cả cổ nhưng vẫn vô dụng.

Dương Cẩn mang Lý Nghiên và Ngô Sở Sở qua tụ họp với hân, nói:

– Thần y cũng không cứu được người muốn chết, đừng quản nữa!

Lý Thịnh căn rằng:

– Đi theo ta!

Lý đại công tử vốn tâm tư khéo léo, theo học trận pháp Tề môn với Xung Vân Tử được mấy tháng, tuy chưa từng đem ra dùng nhưng thiên phú trác tuyệt, hơi nói sơ qua là hiểu, mắt nhìn sáu phương tai nghe tám hướng, chỉ huy đám người xa lạ đi theo mình xoay vòng vòng, thế mà toàn nhắm chuẩn điểm yếu của vòng vây bọn áo đen Bắc Đẩu, thành thạo dẫn người giết ra ngoài.

Họ vừa lao ra, phía sau liền vang lên tiếng la giết dữ dội, mọi người quay đầu lại nhìn, đúng lúc thấy vô số người ngựa từ sau núi xông ra.

Lý Nghiên khó hiểu:

– Gì thế, viện quân à? Vậy chúng ta còn chạy làm gì?

Không ít người cũng nghi hoặc như muội ấy, thi nhau dừng chân quan sát.

Dương Cẩn cau mày bất mãn như thường:

– Người Trung Nguyên các người...

Lý Thịnh xa xa nhìn lại, thấy những người trên núi lao xuống chia ra mấy nhánh, trật tự ngay ngắn, xa gần phối hợp, đúng là lợi hại, nhưng không rõ vì sao, trong lòng hân lại mơ hồ bất an.

Lúc này, Ngô Sở Sở khó khăn lắm mới bình ổn được hơi thở dốc, chợt nói:

– Không, đi, đi mau, đây chắc chắn là người trong quân đội, không biết là nhân mã dưới trướng ai, chưa chắc là ý tốt!

Lý Nghiên ngạc nhiên nói:

– Không phải do Khang vương kia mang đến sao?

Mặt Ngô Sở Sở không chút máu nhưng vẫn nói vô cùng rõ ràng:

– Khang vương thiên hoàng quý tộc, quân tử không đứng nơi bức tường sắp đổ, nếu ngài ấy thật sự mai phục nhiều người như vậy đợi phục kích Sở Thiên Quyền thì ban này đương nhiên sẽ không tự lộ diện. Ta luôn bị triều đình phái binh truy sát một đường từ Chung Nam tới đây, mọi người hãy tin ta!

Lý Thịnh nhìn nàng ấy, quyết đoán:

– Đi!

Người chạy theo họ có khoảng 70 80 người với Hưng Nam tiêu cực là chủ lực và một vài người không biết thuộc môn phái nào hay là đệ tử Hành Tẩu Bang tới xem trò vui.

Đám người đi theo Lý Thịnh là đám chạy sớm nhất, mới rời đi chưa được mấy dặm liền nghe phía sau truyền đến tiếng nổ ầm vang, sơn trang ánh lửa ngút trời, tim Lý Thịnh đập điên cuồng, không biết người tới kia là thế lực phương nào rõ ràng muốn gom họ lại xử chung một ổ.

Lúc này, Chu Thần thở không ra hơi tiến lên một bước, nắm lấy tay áo Lý Thịnh, hỏi:

– Đợi đã, Chu cô nương đâu? Có phải Chu cô nương còn ở bên trong không?

Sắc mặt Lý Thịnh tái nhợt, Dương Căn bên cạnh cười nhạo nói:

– Cô ta? Bấy đại Bắc Đẩu tới nay trừ kẻ chết sớm ra thì cô ta từng giao thủ với từng người một hết rồi, Thanh Long chúa cũng chết dưới tay cô ta, người có chết thì cô ta cũng không chết được đâu, yên tâm.

Lý Nghiên tức giận nói:

– Dương cục than, người nói tiếng người sao? Đó đâu phải tỷ tỷ người!

Tuy Lý Thịnh không nói thẳng ra ngoài miệng như Lý Nghiên nhưng lòng cũng thầm nhủ: “Đó đâu phải muội muội người.”

– Mọi người đi trước đi.

Lý Thịnh ngẫm nghĩ, chấp tay nói với Dương Cẩn:

– Dương huynh, phiền huynh nhọc tâm, tạm thời trông nom thay ta, ta quay lại xem xem.

Dương Cẩn cau mày:

– Chu Phi nói gặp nhau ở ngoài thành, huynh quay lại nói không chừng sẽ lỡ mất cô ấy, lại còn dễ bị vướng vào trong đó nữa.

Lý Nghiên:

– Muội cũng...

– Muội cút sang một bên, đừng thêm loạn.

Lý Thịnh không chút khách sáo với muội ấy, gạt Lý Nghiên ra không kiên nhẫn, rồi lại nói:

– Chỉ có một mình ta, thoát thân cũng dễ, tùy tiện tìm một thạch trận là có thể ẩn náu một lúc, tìm không được thì ta lại quay về, gặp nhau ở

ngoài thành.

Nói xong, hăn định chạy về, Chu Thần thấy vậy lập tức đi theo, đám người Hưng Nam tiêu cục lập tức hoảng kinh biến sắc:

– Thiếu chủ!

– Ca!

Chu Oánh vội cầm Nga Mi thích đuổi theo.

Đúng lúc này, dị biến phát sinh.

Một bóng đen đột nhiên lao ra bắt lấy Chu Oánh, Lý Nghiên kinh hãi hét lên, đồng thời, Đoạn Nhận đao của Dương Căn giơ ngang, vô đao đánh ra ngoài, người tới hiển nhiên võ công bình thường, thấy không tránh thoát một kích lôi đình này của y, nhưng lúc này lại có kẻ khác cười to, tung người lao tới, quơ tay nắm “phập” vô Đoạn Nhận đao vào tay.

Con người Dương Căn co lại, người nắm vô đao của y là Đinh Khôi!

Hóa ra kẻ bắt Chu Oánh là một trong những môn hạ phái Huyền Vũ ngày ấy tìm Hưng Nam tiêu cục gây chuyện trong khách điểm, bị Chu Phi gọt mất một cánh tay, lúc đó thức thời chạy nhanh nên may mắn còn mạng về bên cạnh Đinh Khôi. Lần này gã theo Huyền Vũ chúa nhân lúc trong sơn trang hỗn loạn mà chạy ra, vừa thấy quả hồng mềm của Hưng Nam tiêu cục thì lập tức nổi lên ý xấu, muốn tác oai tác quái.

Đinh Khôi bị Sở Thiên Quyền gài bẫy, Thận Độc ấn tới tay mà lại mất, còn hao tổn không ít nhân thủ, hoảng hốt rời đi như chó nhà có tang, lòng khỏi phải nói có bao nhiêu xúi quẩy, gã áo đen Huyền Vũ kia xách Chu Oánh như xách gà con tới trước mặt Đinh Khôi, vẻ mặt như dâng bảo bối nói:

– Chủ thượng, lần này chúng ta không tính là tay trắng trở về, nha đầu này là mầm họa đã hại không ít tính mạng huynh đệ chúng ta.

Dung mạo Chu Oánh xinh đẹp, Đinh Khôi hiểu ý thuộc hạ, nghiêng mắt đánh giá nàng ấy, cảm thấy nhan sắc cũng được, liền nở nụ cười sâu xa.

Máu nóng Chu Thần dâng lên, hắn rút kiếm ra, xoay người đâm về phía gã cụt tay:

– Người dám động tới muội muội ta!

Chưa đợi Lý Thịnh nói lời ngăn cản, Hưng Nam tiêu cực đã phản nộ trào dâng, cùng nhau tiến lên.

Lý Thịnh:

– ...

Mẹ kiếp, sóng này chưa qua sóng sau đã tới, xem ra hắn không đi được rồi!

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 117: Báo Thù

– Dừng tay!

Lý Thịnh quát.

Sau đó hần liếc mắt qua, mấy đệ tử Hành Tẩu Bang thông minh bắt đầu di chuyển, chiếm mấy điểm vi diệu. Chiêu này Lý Thịnh từng dạy họ dùng trong sơn trang, tiếc rằng những đệ tử có môn phái có máu mặt thì chẳng ai nhớ, ngược lại những người “hạ cử lưu” Hành Tẩu Bang mưu sinh ven đường này lại nhanh nhạy, chỉ hơi chỉ điểm vài câu là lập tức học một biết mười.

Đủ thấy vài môn phái sa sút cũng là có nguyên nhân.

– Ta từng thấy người võ đầu chảy máu vì danh lợi nhưng chưa từng thấy ai rảnh rỗi đi gây chuyện mà tích cực thế này.

Lý Thịnh chậm rãi di chuyển bước chân, cùng Dương Căn đứng thành một đường thẳng, hai người vừa vịn kẹp Đinh Khôi vào giữa, bất cứ lúc nào cũng có thể đồng thời ra tay chống lại ông ta:

– Huyền Vũ chúa, ác giả ác báo, người muốn làm kẻ thù chung của võ lâm sao?

Đinh Khôi nghe vậy cười to nói:

– Bà nội ta ơi, kẻ thù chung của võ lâm? Ta là kẻ thù chung của ai là do mấy tên oắt các người định à? Ta nói vị tiểu ca này, người là tiểu công tử

nhà ai thế? Sao nào, Hoắc Liên Đào vừa chết thì người muốn thay ông ta làm võ lâm minh chủ hửm?

Lý Thịnh không khua môi múa mép với ông ta nữa, ánh mắt quét qua bốn phía, thấy ngoại trừ người của Hưng Nam tiêu cực thật sự lo lắng, còn mấy người khác tuy ai nấy đều phòng bị nhưng không ai chịu tiến lên mà đều đang chuẩn bị chạy trốn.

Có câu “trượng nghĩa chỉ ở người thịt chó, phụ lòng đa số ở thư sinh”, kỳ thực là nói bậy, người thịt chó và thư sinh đều là người, không có gì khác về bản chất, cùng lắm thì dáng vẻ vô sỉ của thư sinh trông tao nhã hơn mà thôi. Những người thịt chó giang hồ dãi nắng dầm mưa, hai chữ “đạo nghĩa” với họ cũng giống “thánh nhân nói” của thư sinh, đều chỉ là bảng hiệu đẹp, khi thật sự gặp chuyện thì đừng xem là thật.

Lý Thịnh thầm cau mày, đám người Hưng Nam tiêu cực đều võ công mèo quào, trước đây hành tẩu giang hồ còn tạm được nhưng gặp phải cao thủ thì võ công đó chẳng nên cơm cháo gì.

Lý Thịnh và Dương Căn, nếu luận đơn đả độc đấu thì hai người họ chẳng ai đấu lại Đinh Khôi nên chỉ có thể cùng tiến lên. Nhưng Đinh Khôi không phải chỉ một mình, ông ta mang theo không ít tay chân, nếu hai người họ đều bị Đinh Khôi kiềm lại thì lỡ Ngô tiểu thư và Lý Nghiên gặp chuyện phải làm sao?

Trước khi nghĩ đến muội muội người khác, muội muội của mình quan trọng hơn một chút.

Đinh Khôi tựa như nhìn thấu nhiều nỗi lo của hắn, nhe hàm răng trống hoác thừa thớt của mình với Lý Thịnh, khoát tay nói:

– Đừng quấy rầy lão tử!

Lý Thịnh đang tiến thoái lưỡng nan, người của phái Huyền Vũ lại không hề có dấu hiệu động thủ, bốn năm tên Huyền Vũ chia ra đánh về phía người của Hưng Nam tiêu cực ở hai bên, Chu Thần đứng mũi chịu sào bị một chưởng đẩy bay ra ngoài, năng lực hãn không đủ, sao mà chịu nổi? Hãn nằm dưới đất hồi lâu không dậy được, cái chân buông thông một bên bắt đầu rút gân.

Đinh Khôi thấy thế kinh ngạc nói:

– O, tên thư sinh này sao không chịu đòn nổi thế?

Nói xong, ông ta đưa tay kẹp lấy cằm Chu Oánh, túm cổ nàng ấy qua như túm một con chó con, chỉ vào Chu Thần nói:

– Tên phế vật thế này làm đại ca mà người cũng muốn à? Nếu là ta, ta sớm đã tìm cơ hội xử nó rồi tự mình làm lão đại, đỡ phải chia sản với thứ vô dụng này.

Chu Oánh tính tình mạnh mẽ, vốn đã không thể nhẫn nhịn việc bị người ta khống chế làm liên lụy người nhà chịu nhục, giờ lại nghe những lời vô liêm sỉ này, càng phẫn nộ toàn thân run rẩy, nhất thời không biết lá gan và sức lực từ đâu tới mà giãy thoát khỏi tay Đinh Khôi, tiến lên một bước, dùng vai đập ông ta. Đinh Khôi cười giễu, căn bản chẳng thèm né, tùy tiện điểm ngón tay dưới sườn thiếu nữ, Chu Oánh cảm thấy nửa người tê rần, lập tức ngã nhào về trước, bị Đinh Khôi tướng tá nhỏ thó túm được thắt lưng, xách lên trước mắt nhìn kỹ, cười nói:

– Lá gan không nhỏ, thật...

“Thật” gì còn chưa kịp nói, Chu Oánh đã phun vào mặt ông ta.

Đinh Khôi đương nhiên không để nàng ấy phun trúng, nghiêng đầu né tránh, khi quay mặt lại, nụ cười đã biến mất. Hai nếp nhăn pháp lệnh kéo

khỏe môi ông ta rủ xuống, vẻ mặt âm trầm dữ tợn, sau đó, ông ta mặt không cảm xúc nói:

– Thứ này không tốt, đổi cho ta thứ khác giải buồn.

Người ngoài nghe không hiểu ông ta muốn đổi gì, một tay ông ta xách Chu Oánh vung mạnh, ném nòng ấy vào tảng đá lớn bên cạnh như ném một con mèo nhai nhép.

Một chân Chu Thần kéo lê trên đất, toàn thân sợ hãi choáng váng.

Cuối cùng Lý Thịnh đã không rảnh để so đo gì khác nữa, hần nâng kiếm đâm về phía giữa lưng Đinh Khôi, cùng lúc đó, đao của Dương Cẩn chém tới cánh tay Đinh Khôi, nhân lúc ông ta buông tay dịch người mà tiến lên một bước, chặn giữa Chu Oánh và tảng đá. Chu Oánh va đầu vào ngực y, chân nhũn như sợi mì, trực tiếp quỵ xuống tại chỗ, mặt đầm đìa nước mắt bắt đầu nôn ọe.

Dương Cẩn ra tay cứu mạng nòng ấy nhưng không có hứng thú đưa tay đỡ, kẻ vác đại đao này chỉ toàn tâm toàn ý tập trung vào Đinh Khôi, sau khi cứu được Chu Oánh liền nhắc đao tiến lên, hô:

– Ta tới đây!

Nói xong, Đoạn Nhận Thập Tam đao tựa gió táp mưa sa bổ ào về phía Đinh Khôi.

Đinh Khôi hét lớn một tiếng, chột rút bên hông ra một dây xích như rắn độc thè lưỡi quấn lại Đoạn Nhận đao của Dương Cẩn, cuốn y vút lên không trung, đồng thời xoay người gạt kiếm Lý Thịnh ra, hô:

– Giữ chúng lại!

Bọn Huyền Vũ đã hằm hè từ lâu, nghe lệnh lập tức kêu gào nhào về phía nhóm người do Lý Thịnh mang ra, trừ vài người Hành Tẩu Bang xem như đáng tin, không ít người vừa thấy núi Hoạt Nhân Tử Nhân là run chân, các hảo hán ban này còn kêu la muốn “trừ ma vệ đạo” bỗng chốc tan rã, còn có người trực tiếp lâm trận bỏ chạy!

Mọi người đều là bèo nước gặp nhau, làm gì có chuyện trơ mắt nhìn người khác chạy còn mình đi chặn hậu? Có kẻ dẫn đầu rồi, những người nối gót lại càng thi nhau chạy sạch.

Trừ lúc 48 trại bị đại binh áp sát ra, Lý Nghiên hầu như không có cơ hội động thủ với người khác, lúc này cũng bị ép rút đao, một tay nắm chặt chuôi đao, một tay kéo Ngô Sở Sở.

Lý Nghiên từ nhỏ cái gì cũng thích bắt chước Chu Phỉ, sau khi lớn cũng bắt chước luyện trường đao bản hẹp, trường đao huơ lên thật rất có phong thái danh môn, một đao nhẹ nhàng bức lui một gã Huyền Vũ, kẻ đó huơ qua bên Ngô Sở Sở, trường đao vẽ một vòng tròn như trăng rằm, một đao đẩy ra, dưới đao pháp đẹp đẽ ấy, không ai có thể tới gần.

Ngô Sở Sở chưa từng thấy Lý Nghiên ra tay, không ngờ muội ấy lợi hại như vậy, lập tức cảm thấy những sắp xếp trước đây của Chu Phỉ với tiểu muội này rất không công bằng, bèn nói với Lý Nghiên:

– Võ công muội giỏi quá!

Dáng vóc Lý Nghiên chưa phát triển, trông mềm mại nhỏ nhắn, nhưng tư thế cầm đao đứng lại rất dọa người, muội ấy duy trì tư thế đó, môi khẽ nhúc nhích, nói nhỏ với Ngô Sở Sở:

– Muội chỉ biết 3 chiêu thôi, lúc này xài hết 2 chiêu rồi.

Ngô Sở Sở:

– ...

Lý Nghiên xót xa nói:

– Rất nhiều sách chưa xem xong muội đều có thể thuộc 3 dòng đầu của trang thứ nhất đấy... không nói cái này nữa, bây giờ làm sao đây?

Ngô Sở Sở dù có trái tim thông minh khéo léo cỡ nào cũng không biết phải làm sao để thoát khỏi đám ma đầu giường nanh múa vuốt này mà chỉ dựa vào hai người họ.

Lúc này, các hảo hán giang hồ đã chạy đi quá nửa, không ít gã Huyền Vũ bị hai đao “kinh diễm” của Lý Nghiên hấp dẫn qua, vây hai nàng vào giữa như lâm đại địch.

Lý Nghiên căng thẳng đến mức đốt ngón tay nắm chặt đến trắng bệch, nhỏ giọng nói với Ngô Sở Sở:

– Hô cứu mạng e là không được, Sở Sở tỷ, tỷ thấy dùng đạo đức cảm hóa có đáng tin không?

Ngô Sở Sở đưa tay sờ vào ngực, chột nói:

– Nín thở!

Nói xong, nàng ấy chột xé một túi vải trong lòng, giũ ra một đồng bột màu trắng như tiên nữ rắc hoa.

Bọn Huyền Vũ kinh hãi, vội nín thở lùi về sau, mấy người chạy trốn chậm dính bột trắng đầy người, sợ đến mức ra sức phúi xuống, Ngô Sở Sở kéo Lý Nghiên:

– Chạy mau!

Lý Nghiên không ngờ vị đại gia khuê tú còn biết chơi ngón này, lập tức phục lăn, hỏi:

– Tỷ tỷ, tỷ vung thuốc gì thế?

Ngô Sở Sở nói:

– Thuốc gì đâu, là bột mì đấy.

Lý Nghiên:

– ...

Bọn Huyền Vũ nhanh chóng nhận ra mình bị lừa bỡn, lập tức chia hai ngã bọc đánh qua, chỉ trong chốc lát đã đuổi kịp các nàng, Ngô Sở Sở lại nói:

– Nín thở.

Lý Nghiên tìm chút giải trí mua vui trong khổ sở:

– Ha ha ha, lừa mấy tên ngốc.

Ngô Sở Sở vội nói:

– Lần này là thật đấy!

Nói rồi, nàng ấy lấy từ trong lòng ra túi thứ hai, Lý Nghiên liếc mắt qua, lập tức kinh nể ngừng thở, vì đó là một cái “hà bao” màu xám tro, đường may và chế tác vô cùng tinh xảo, trên miệng dùng dây da quấn lại, trên hà bao dùng nói là thêu hoa, ngay cả một sợi chỉ màu cũng không có. Đây là đồ của Chu Phỉ, chỉ có tỷ ấy mới cảm thấy thứ này vừa bền vừa dễ giặt.

Ngô Sở Sở chợt rẽ ngoặt, hai người lập tức biến thành chạy ngược gió, ngón tay nàng ấy đẩy mở dây da buột miệng túi rồi ném về phía sau.

Bọn Huyền Vũ bám riết không tha tưởng nàng ấy giở trò cũ, lại ném một túi bột mì, sao lại để mắc bẫy?

Nhưng rất nhanh, họ liền phát hiện một mùi hương kỳ dị theo gió phả vào mặt, chính là thuốc gây mê chuyên dụng của đám ăn mày Hành Tẩu Bang.

Mấy tên Huyền Vũ chạy nhanh lập tức tay chân bủn rủn nhưng vẫn duy trì tư thế lao về trước làm ngã ào ào xuống đất.

Lý Nghiên phục lăn:

– Vậy cũng được? Muội nói mà, luyện võ công có cái rảnh dưng!

Ngô Sở Sở không ngờ lần hiểm cảnh này lại khiến muội ấy đưa ra kết luận như vậy, tức khắc dở khóc dở cười.

Ngay lúc hai người họ vừa tránh thoát được đám Huyền Vũ truy sát tới, chưa kịp thở lấy hơi thì trong rừng phía trước chợt có tiếng chim hoang kêu thảm thiết bay lên trời, toàn thân Lý Nghiên chấn động, dừng bước, nghe một tràng tiếng sột soạt, một đám người đeo mặt nạ sắt từ từ bước ra.

Người cầm đầu ước chừng là một thanh niên mặc bộ thanh sam, vóc dáng cao to, tay chấp sau lưng nhàn nhã như đi tản bộ trong sân vắng, nhưng thân hình loáng cái đã đến gần, Lý Nghiên kinh hãi, không biết kẻ này là thần thánh phương nào, bèn xách đao chắn trước mặt Ngô Sở Sở.

Thanh niên kia không thèm nhìn đao trong tay muội ấy, trực tiếp mở miệng hỏi:

– Đinh Khôi có đây không?

Lý Nghiên ngay cả rắn cũng không sợ nhưng khi đối diện với ánh mắt sau mặt nạ này, không hiểu sao lại nổi lên cảm giác lạnh lẽo ghê sợ, nghe vậy không nói tiếng nào mà giơ tay chỉ về phía sau rồi mới nói:

– Bên kia.

Thanh niên đeo mặt nạ thấy muối ấi thức thời thì gật đầu nhưng không nói đa tạ, lúc nhìn Ngô Sở Sở thì khóe môi hơi cong lên, nở nụ cười u ám như ma quỷ rồi lướt qua hai nàng.

Mặt nạ chỉ có thể che được quanh mắt, còn mũi miệng và đường nét khái quát hoàn toàn không được che, nếu là người quen biết trước kia thì nhìn kỹ sẽ không đến mức hoàn toàn không nhận ra. Lúc người kia đi tới, Ngô Sở Sở liền cảm thấy hẵn ta có chút quen quen, đến khi thấy nụ cười đó, toàn thân nàng ấi chấn động, suýt thốt ra một tiếng “Ân công tử”.

Hóa ra thanh niên đeo mặt nạ này chính là Ân Bái tử biệt ở Hành Dương ngày đó!

Nhưng... Kỷ Vân Trầm không phải nói Ân Bái bẩm sinh không tốt, không thể tập võ ư?

Sao trong một đêm lại thành cao thủ thế này?

Tuy Ngô Sở Sở chấn động nhưng vẫn nhớ Ân Bái ghét người khác nhắc tới xuất thân và họ của mình nên lập tức quyết đoán cắn lưỡi, nuốt chữ “Ân” kia vào. Ân Bái không làm khó các nàng, nhẹ nhàng bước về trước một bước, thân hình như ma quỷ đã xa ngoài một trượng!

Đuôi mắt Lý Thịnh liếc qua, phát hiện Lý Nghiên và Ngô Sở Sở đều không ở trong tầm mắt, lập tức lòng như lửa đốt, chiêu kiếm trên tay đột nhiên ác liệt, dùng cách đấu không cần mạng cứng đấu cứng với Đinh Khôi mấy lần, tức khắc bị nội thương.

Đúng lúc này, phía sau chợt có người nói:

– Tránh ra.

Lý Thịnh cố nén cơn đau ở ngực, thuận thế nghiêng sang bên, tránh thoát một chưởng của Đinh Khôi, sau đó cảm giác một cơn gió màu xanh cuốn qua sát bên người hắn, một kẻ không biết từ đâu chui ra chống lại song chưởng của Đinh Khôi, trong nháy mắt đã đấu mười mấy chiêu với ông ta, một luồng khí tức âm u lạnh lẽo trào ra nơi hai người giao thủ, khiến những người đứng xem đều khí huyết cuồn cuộn.

Dương Cẩn rút Đoạn Nhận đao về, cùng Lý Thịnh che ngực nhìn nhau.

Đinh Khôi nhận ra võ công của người áo xanh, hét lớn:

– Phùng Phi Hoa, thằng chó mày còn dám tới gặp ta!

Hai tay ông ta nằm trước ngực, chân hơi dùng sức đẩy về phía người áo xanh, mặt đất nứt ra như mạng nhện, kẻ đó thuận thế nhẹ nhàng lùi về sau mấy bước, cười nói:

– Huyền Vũ chúa hiệu lầm, Bạch Hổ chúa Phùng tiên bối e là về sau chẳng thể gặp ông nữa rồi.

Giọng nói này rất trẻ, Đinh Khôi sửng sờ, nhìn kỹ lại, quả nhiên thấy người trước mắt có vóc dáng không giống Bạch Hổ chúa Phùng Phi Hoa, bèn nghi hoặc nói:

– Người là ai?

Người áo xanh chính là Ân Bái bị Ngô Sở Sở nhận ra. Ân Bái cười nói:

– Tên của kẻ hèn này thì khỏi báo, ta thấy núi Hoạt Nhân Tử Nhân bốn phái cùng tồn tại, phân tranh nhiều năm chưa từng thống nhất, cảm thấy vô cùng đau lòng, chỉ bằng dứt khoát cho ta nhất thống, sau này người chỉ cần nhớ gọi ta là chủ thượng là được.

Núi Hoạt Nhân Tử Nhân lừa nam hiệp nữ, thích gì cướp nấy, khiến rất đông kẻ giận mà không dám nói, bởi thế mới khơi lên cảm xúc đám đông trên “chinh Bắc anh hùng hội”, chưa từng nghe nói có kẻ dám trắng trợn cướp đoạt núi Hoạt Nhân Tử Nhân.

Đình Khôi nghi ngờ tai mình có vấn đề, há hốc mồm:

– Người nói gì?

Khóe môi mỏng của Ân Bái nở nụ cười cay nghiệt, liền sau đó, một hắc y Huyền Vũ chợt đánh lén phía sau hắn ta, Ân Bái vai không nhúc nhích, đầu không ngoảnh lại vươn tay kẹp lấy kiếm của kẻ đánh lén kia, nhẹ nhàng kéo kẻ đó tới trước người. Tên Huyền Vũ đánh lén chỉ cảm thấy toàn thân như bị rắn quấn lấy, ý lạnh bò lên theo từng tắc da thịt, sau đó trở mắt nhìn tay mình bị người đeo mặt nạ nắm bắt đầu biến đen, da thịt khô quắt, đồng thời thuận theo cánh tay lan ra khắp người.

Tên Huyền Vũ đó kêu thảm một tiếng không giống tiếng người, biến thành một xác khô trước con mắt trừng trừng của mọi người!

Gương mặt bị mặt nạ che không hết của Ân Bái hơi đỏ lên, hắn lấy một chiếc khăn lau tay, nói trước khuôn mặt kinh hãi của Đình Khôi:

– Huyền Vũ chúa, sao người ngu thế? Đến giờ còn tưởng là Bạch Hồ chúa hại người tới Vĩnh Châu ư? Chậc...

Con người Đình Khôi chợt co lại, nhìn thi thể đáng sợ trên đất, lại nhớ người đeo mặt nạ trước mặt biết dùng võ công của Phùng Phi Hoa thì da đầu tê rần.

Đám Dương Cẩn bên cạnh cũng nhìn đơ ra, Lý Thịnh đưa tay kéo mạnh y, khẽ nói:

– Người tới không tốt, ít nhất không phải bằng hữu, nhân lúc chúng chó cắn chó, chúng ta đi mau!

Những người ở lại lập tức dìu đỡ lẫn nhau, nhân lúc hai đại ma đầu đối chọi nhau mà nhanh chóng chạy theo Lý Thịnh. Ân Bái liếc khóe mắt nhìn, không hề ngăn cản, chỉ là ánh mắt hơi dừng lại chỗ Chu Thần, Chu Thần giống như con ếch bị rắn độc nhắm trúng, sau lưng lập tức toát đầy mồ hôi lạnh, ngay cả thời gian để ôm lấy Chu Oánh vừa từ cõi chết trở về để khóc rống cũng không có.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 118: Cổ Độc

Lý Thịnh tự cho rằng mình đã thấy nhiều chuyện lạ đó đây như Mộc Tiểu Kiều moi tim móc phổi hay Sở Thiên Quyền biến ra người sống..., nhưng xét về mặt sồn tóc gáy thì rất nhiều chuyện yêu ma quỷ quái trên kia đều không có cái nào so được với Ân Bái.

Ngay cả Dương gà chọi thấy gì cũng đòi tỷ thí cũng không nói hai lời, xách Đoạn Nhận đao vắt giò lên cổ chạy theo họ.

Mọi người tụ họp với Ngô Sở Sở và Lý Nghiên lui khỏi vòng chiến trước đó, dẫn theo một đám già yếu bệnh tật chạy một mạch không hề dừng lại đến nơi ước hẹn ngoài thành, chạy suốt một ngày một đêm mới nghỉ chân.

Thành Vĩnh Châu phẳng phất như một cái nồi to nấu nước độc sôi trào, hơi không chú ý sẽ bị nước độc văng cho hồn bay phách tán, chết thế nào không biết.

Mãi đến khi mọi người rời khỏi nơi thị phi này, dừng chân trong một khách điểm nhỏ, Chu Oánh vẫn không tìm được cơn run cầm cập.

Dương Căn nói với chủ quán mấy câu rồi ném Ngũ Bức lệnh màu đỏ trở lại vào lòng Lý Nghiên, nói:

– Yên tâm ở một tối đi, đây là khách điểm của Hành Tẩu Bang.

Lý Thịnh nghe vậy quay đầu nhìn, khách điểm rất nhỏ, chủ quán kiêm luôn đầu bếp, rèm nhà bếp chưa kéo, chủ quán đang cầm một con dao bầu

to chặt xương sườn trong bếp, ánh dao âm u. Đường như nhận ra ánh mắt Lý Thịnh, chủ quán ngẩng đầu cười với hân, lộ hàm răng trắng đực.

Lý Thịnh vội trưng ra dáng vẻ thế gia công tử tao nhã lịch thiệp khi đối diện với người ngoài, khách sáo chấp tay đa tạ chủ quán, nhưng khi quay đầu lại thở dài, mồ hôi lạnh sau lưng toát ra từng lớp từng lớp. Trước đây nghe người ta nói “giang hồ hiểm ác” “giang hồ sảng khoái”, nhưng hai chữ “hiểm ác” hân luôn xem như gió thoảng bên tai, chỉ nhớ hai chữ “sảng khoái” mà yêu thích không thôi.

Khi chính hân cầm kiếm, không biết trời cao đất rộng đi một chuyến mới biết được nông sâu, chưa nhắc tới những đại ma đầu hờ tít là nhe răng hút máu ngoài kia, dù là một khách điểm nho nhỏ nơi này, nếu không có Dương Cẩn và Ngũ Bức lệnh trên tay Lý Nghiên thì nhân bánh bao thịt bữa tối không chừng là thịt trên người ai chặt xuống cũng nên.

Hóa ra hiểm ác mới là bình thường, còn sảng khoái chỉ là nhất thời, và lại khi người sảng khoái thì ắt có người không sảng khoái.

Lý Nghiên không biết nhìn sắc mặt người khác, không chú ý sắc mặt Lý Thịnh không tốt, ánh mắt quét một vòng khắp mọi người một mắt chung quanh, lăm la lăm lét đuổi móng vuốt chọt chọt Lý Thịnh:

– Ê, ca, muội nói huynh hay...

Lý Thịnh vốn đã phiền muộn, thấy muội ấy là lại càng tức giận, liền không nói hai lời, trực tiếp cầm lòng bàn tay Lý Nghiên rồi lấy đũa đánh.

Lý Nghiên ngớ người, khó khăn lắm mới nhịn không kêu lên trước mặt mọi người, lòng bàn tay thoáng chốc đã bị Lý Thịnh đánh ra một loạt dấu đỏ, đau trào nước mắt.

Lý Thịnh đập đũa gỗ lên bàn, lạnh lùng nói với Lý Nghiên:

– Muội còn có mặt mũi khóc hả? “Bình thường không cố gắng, sau này ra ngoài sẽ hối hận”, lời này cô cô từng nói với muội chưa? Huynh từng nói với muội chưa? Hôm nay xem như muội may mắn, nhưng chả lẽ muội định cả đời đều sống nhờ vận may sao?

Lý Nghiên mếu máo, tuy muội ấy quen tùy hứng việc nhỏ, nhưng gặp việc lớn thì không dám cãi lại đại ca, đặc biệt là lần này ra ngoài, ngay cả một người làm chỗ dựa cho muội ấy cũng không có. Muội ấy khóc cũng không dám khóc to, tự mình ngồi một bên thút thít, lau ống tay áo tèm lem.

Dương Căn bên cạnh như được mở mang tầm mắt về một loại động vật hoàn toàn mới, rất kinh hãi, ôm Nhạn Sí Đại Hoàn đao của y dịch ghế dưới mông ra xa xa, cảnh giác trừng mắt nhìn Lý Nghiên.

Lý Thịnh đến bây giờ hể nhắm mắt là nhớ tới cảnh mình bị Đinh Khôi vây khốn, nhớ tới tâm trạng khi nghiêng đầu không thấy bọn Lý Nghiên, hăn càng lúc càng cáu mà không nơi phát tiết, sa sầm mặt trừng Lý Nghiên, trừng tới mức muội ấy không dám thút thít nữa, nghẹn đến mức mặt đỏ bừng, không dám thở mạnh.

Dương Căn lại dịch ghế xa thêm một bàn tay, thầm nghĩ: “Cô ấy sắp nổ rồi.”

Ngô Sở Sở thực áy náy, đành nhỏ giọng nói:

– Là ta không tốt, ta liên lụy...

Lý Thịnh khoát tay, hăn giống như có hai khuôn mặt hoán đổi tự do vậy, chưa từng hòa nhã với Lý Nghiên, nhưng vừa xoay sang người khác là thái độ lại quay ngoắt hoàn toàn.

– Chuyện không liên quan với Ngô cô nương.

Lý Thịnh cup mắt, nói:

– Xá muội vô dụng, khiến chư vị chê cười rồi.

Lý Nghiên thực nhin hết nổi, thở hỗn hển mấy hơi rồi tự khóc nghẹn luôn.

Ngô Sở Sở nắm tay muội ấy dưới gầm bàn lắc lắc, cẩn thận dời đề tài, nói:

– Người áo xanh đeo mặt nạ kia, trước đây ta từng gặp.

Nàng ấy dùng dăm ba câu kể lại ân oán giữa Ân Bái, Kỳ Vân Trầm và Trịnh La Sinh một lần, cuối cùng hơi nghi hoặc nói:

– Tuy ta không hiểu, nhưng lần trước gặp, hắn ta hình như không có thân thủ lợi hại như vậy, hôm nay gặp lại, cảm thấy cả người hắn ta cứ quái quái sao sao ấy.

Mọi người nhanh chóng bị câu chuyện cũ phức tạp kia thu hút, Lý Thịnh quên mất việc răn dạy muội muội, Lý Nghiên tui thân cuối cùng cũng có cơ hội hỉ sạch nước mũi.

– Hậu nhân Sơn Xuyên kiếm?

Dương Căn đầu tiên là mang vẻ mặt ngóng trông, sau đó nhớ tới người của môn phái Huyền Vũ bị hút khô thì lại cau mày:

– Sao lại thành như vậy? Người Trung Nguyên...

– Người Trung Nguyên bọn ta không có ai cả ngày không luyện công đàng hoàng mà đi luyện tà ma ngoại đạo!

Lý Nghiên ngắt lời y, giọng đầy âm mưu.

– Cũng không thể nói vậy.

Lý Thịnh suy nghĩ, nói:

– Đạo võ học, có rèn luyện suốt mấy chục năm như một mà ra, nhưng cũng có không ít cao thủ khác người. Song, bất luận bỏ ra gì đều phải trả giá, muốn leo lên đỉnh núi ắt có hiểm trở của đường lên đỉnh núi, mọi người chỉ thấy hãn ta một bước lên trời, nhưng cái giá mà hãn ta phải trả sau lưng cũng cực lớn, so ra thì phí thời gian và công sức là ổn thỏa nhất, không cần chê trách... Có điều ta không hiểu, hãn ta hút khô người như thế nào?

Ngô Sở Sở và Lý Nghiên đều không thấy tận mắt, Lý Thịnh cách hơi xa, chỉ có Dương Căn hơi do dự nói:

– Ta có thấy chút chút.

Ba người sáu con mắt đều đổ dồn vào y.

Dương Căn bình thường không câu nệ tiểu tiết, tay áo luôn xắn hơi cao hơn cổ tay một chút, lộ một đoạn nhỏ cánh tay, nói đến đây, cánh tay y nổi lên một lớp da gà.

– Ta không chắc chắn mình có nhìn lầm hay không...

Dương Căn ngập ngừng nói:

– Nhưng trước khi cái xác khô kia chết, trên người hình như có thứ gì đó chuyển động, chính là dưới da hình như có vật sống nào đó, không biết là vật gì, đúng lúc nó bò lên mặt nên ta thấy.

Y giống như sợ mình nói không rõ ràng nên thấm tí nước vẽ một con rắn lên bàn:

– Lớn cỡ chừng này, hình dáng như vậy.

Dương Căn thành công truyền nhiễm việc nổi da gà cho người khác.

Hồi lâu, Ngô Sở Sở mới khép lại áo ngoài, nhỏ giọng nói:

– Hình như ta hơi lạnh.

Lý Nghiên:

– Mọii cũng... đợi đã, ai mở cửa thế?

Lý Thịnh đưa tay dè song kiểm bên hông.

Cửa gỗ khách điểm nhỏ “két” mở ra, vừa vắn thông gió với sau bếp, tiếng nhỏ giọng trò chuyện ban nãy trong đại sảnh chợt im bật, tiếng vang nhỏ “cộp” vô cùng chói tai. Là tiếng hạt châu trên rèm cửa gỗ vào mặt nạ sắt.

Lòng Lý Thịnh căng thẳng, thầm nghĩ: “Các cụ nói cấm có sai, ngày không thể nói người, đêm không thể nói quý.”

Ân Bái xuất hiện ở cửa như ác mộng, thông thả đưa tay gom màn cửa lại thành bó, nhẹ nhàng phất qua một bên, chấp tay bước vào khách điểm, ánh mắt lướt qua xung quanh, thở dài vô cùng hư nhược:

– Nhìn xem, đúng là duyên số.

Gương mặt lộ bên ngoài mặt nạ của Ân Bái đỏ hơn ban nãy, giống như bôi một lớp son kém chất lượng vậy, má và môi đều đỏ đến yếu dị, nhưng cổ và tay lại trắng đến tái xanh, chỉ đơn thuần nhìn diện mạo này đã đủ để đưa lên mộ đốt tiền cúng rồi.

Không biết là ai không cẩn thận lỡ tay làm đổ ly, tiếng ly vỡ vô cùng nổi bật, Ân Bái xoay mặt nhìn Ngô Sở Sở, Dương Cẩn chậm rãi đẩy Đoàn Nhạn đao ra một chút.

Ân Bái hỏi Ngô Sở Sở:

– Nha đầu lỗ mãng trước đây đi cùng người đâu?

Giọng Ngô Sở Sở hơi căng thẳng, nói nhỏ:

– Cô ấy... cô ấy và bọn ta tách nhau rồi.

– Ồ.

Ân Bái gật đầu, cười nói:

– Đáng tiếc.

Lòng bàn tay Ngô Sở Sở đầy mồ hôi, tiếc cái gì?

Chu Phỉ tuy không thù không oán với Ân Bái, nhưng chưa từng khách sáo với hắn ta, hắn ta thoát trông là người tính tình cực đoan, chẳng lẽ muốn ăn miếng trả miếng những nỗi nhục ngày xưa phải chịu?

Ân Bái thấy sống lưng nàng ấy cứng ngắc thì vô cùng đặc ý, cười nói:

– Sao, sợ ta à?

Ngô Sở Sở gật đầu hay lắc đầu đều không phải, chỉ sợ một câu trả lời không thích hợp là sẽ gây rắc rối cho người khác nên lưng càng cứng, Lý Nghiên không quan tâm nhiều thế, há mồm định nói chuyện thì bị Ngô Sở Sở đè lại dưới găm bàn.

Ân Bái hiển nhiên rất hài lòng với sự cảnh giác và sợ hãi của mọi người nên vui vẻ cười ra tiếng, khoan hồng độ lượng tha cho bàn của họ, chuyển sang Hưng Nam tiêu cực bên cạnh, hắn ta chỉ tay vào Chu Thần, nói:

– Người, đi theo ta.

Hưng Nam tiêu cực đại khái nên đổi tên thành “tiêu cực xui xẻo” được rồi, mọi người bị tai bay vạ gió này ập vào làm đầu óc choáng váng, sắc mặt Chu Thần chột tái, gắng chống đỡ cái chân như nhũn ra để đứng dậy, miễn cưỡng trấn định:

– Vị tiền bối này... không biết có gì chỉ giáo?

– Tiền bối?

Ân Bái bật cười chói tai:

– Tiền bối, ha ha ha!

Chu Oánh run rẩy, vô thức nắm chặt tay áo huynh trưởng.

Ân Bái nói:

– Người bẩm sinh kém cỏi, đã định sẵn sẽ là một phế vật vai không thể gánh tay không thể xách, còn bày đặt đi tiêu gì chứ? Tham gia vớ vẩn. Dưới trướng bốn tóa thiếu vài con chó cần dùng, người làm nô tài cho ta, ta dạy người vài chiêu bảo mệnh, sau này người chỉ cần làm chó trước mặt một mình ta, khắp tứ hải mặc người làm mưa làm gió, thế nào?

Mỗi khi hắn ta nói một câu, sắc mặt Chu Thần lại tái thêm một chút, cuối cùng không biết là lạnh hay là sợ mà bắt đầu run cầm cập.

Chu Oánh hiển nhiên đã quen bảo vệ huynh trưởng nhu nhược, nhảy dựng lên nói:

– Ca của ta là thiếu đương gia Hưng Nam tiêu cực, người nói bậy gì đó!

Ân Bái giống như nghe một chuyện cực kỳ nhục cười, cười to nói:

– Hưng Nam tiêu cục? Lại còn... thiếu đường gia? Ha ha ha ha, tên tuổi lớn quá, đúng dọa chết ta mà.

Lời hăn ta chưa dứt, người đã đến trước mặt huynh muội Chu gia, túm lấy ngực Chu Thần, Chu Thần yếu đến mấy cũng là một chàng trai 18 19 tuổi, vóc dáng xấp xỉ nam tử trường thành, ai ngờ lại giống như một tờ giấy mỏng manh bị Ân Bái xách vào tay.

Trên cổ tay trắng bệch của Ân Bái có một con sâu diện mạo dữ tợn to cỡ ngón tay trở người lớn bò đến đầu ngón tay Ân Bái, chống xúc tu dưới cổ họng Chu Thần, tựa như liền sau đó sẽ chui vào bên trong!

Chu Oánh và con sâu đó đối mắt với nhau, sợ đến mức hét “á” chói tai.

Ngô Sở Sở lớn tiếng nói:

– Công tử, có câu “điều mình không muốn thì đừng làm với người khác”, ban này công tử ra tay trợ giúp, giúp chúng tôi đánh đuổi kẻ ác núi Hoạt Nhân Tử Nhân, chúng tôi đều rất cảm kích, nhưng những hành vi bây giờ của công tử lại có gì khác Trịnh La Sinh?

Ân Bái nghe vậy, nghiêng đầu nhìn nàng ấy, hàng mi dài nhướng cao nhảy lên trên mặt nạ sắt.

– Không sai.

Hăn ta thản nhiên nói:

– Ánh mắt người rất tốt, đúng là ta học Trịnh La Sinh đấy, Trịnh La Sinh không tốt sao? Ông ta sai ở chỗ bản lĩnh không đủ lớn mà thôi, người yên tâm, ta đã tiếp thu bài học này rồi.

Ngô Sở Sở nói không nên lời.

Ân Bái sáng mắt lên, cười nói:

– Chẳng lẽ người muốn gia nhập dưới trướng ta? Cũng không phải không được, tuy người cực kỳ vô dụng nhưng miễn cưỡng có thể xem là thông minh.

Con sâu kia bám chặt vào Ân Bái, chợt xoay người vút đến trước mặt Ngô Sở Sở trong tiếng kêu kinh hãi của mọi người, Đoạn Nhận đao của Dương Căn vang tiếng rào rào, lưỡi đao như lửa chém thẳng về phía con sâu ghê tởm kia trên người Ân Bái.

Ân Bái cười:

– Sâu bọ.

Hắn ta không động đậy thân hình, chỉ đưa tay tóm lấy sống đao của Nhận Sí Đại Hoàn đao, dưới ống tay áo dài, lại có một con sâu đáng sợ lộ đầu ra.

Đúng lúc này, một ánh đao lóe lên giữa không trung, như một cơn gió mát xẹt qua giữa Dương Căn và Ân Bái, “ting” một tiếng, cầm con sâu kia xuống đất.

Ân Bái nổi giận:

– Kẻ nào?

Lý Nghiên mừng rỡ:

– A Phỉ!

Chu Phỉ phong trần mệt mỏi, hiển nhiên là đi đường gấp rút mà đến, hất tay vung xác sâu trên miêu đao xuống, cau mày nhìn chăm chăm Ân Bái chốc lát:

– Là người?

Ân Bái chợt buông tay, mặc cho Chu Thần lão đảo mấy bước ngã ngời phịch xuống đất, hắn ta há đôi môi tái sẫm:

– Không sai, là ta, đã lâu không gặp.

Lý Thịnh không quan tâm đến việc hỏi nàng ban nãy chết dí xó nào, hắn đứng dậy nhỏ giọng nói:

– A Phi, cẩn thận, võ công gã này ngang ngửa Đinh Khôi, trên người còn nuôi sâu hút máu...

– Niết Bàn cổ.

Chu Phi tiếp lời.

Lý Thịnh:

– ...

Hắn vô cùng chấn động, không ngờ vị muội muội không quan tâm chuyện thiên hạ này của mình cũng có ngày uyên thâm kiến thức.

Chu Phi nói:

– Muội men theo đường cũ về tìm mọi người, kết quả nhìn thấy một nơi đầy thi thể – là tiền bối đi cùng nói cho muội biết – thứ quý quái gì cũng nuôi trên người, Ân Bái, mẹ kiếp người điên à?

Ngô Sở Sở ban nãy vì tránh chọc giận Ân Bái nên khi chào đều chỉ gọi “công tử” chứ không dám nhắc chữ “Ân”, không ngờ Chu Phi không chút kiêng nể, nói toạc ra tên họ hắn ta trước mặt mọi người, Ân Bái cực kỳ phẫn nộ, gân cổ hắn lên từng cọng như loài bò sát, hắn ta hét lớn một tiếng, thành linh ra tay gây sự.

Không rõ Chu Phi có phải vì không biết nên không sợ hay không, nàng giờ ngang đao chống lại Ân Bái.

Dương Cẩn đầu tiên là cau mày, nhưng liền sau đó, gương mặt y lập tức lộ vẻ kinh ngạc. Y phát hiện mới chỉ cách hai ngày một đêm mà đao của Chu Phi lại thay đổi rồi!

Phá Tuyệt đao của Chu Phi đi theo đạo “Vô Thường”, ban đầu là nàng sở trường biến hóa từ cốt lõi và lấy điểm mạnh bù điểm yếu, lợm lặt không ít đao pháp của môn phái khác nhét vào nên đao pháp của nàng lúc thì mạnh mẽ lúc thì xảo quyệt, khiến người ta không biết đâu mà lẫn.

Nhưng trong chớp mắt, tựa như nàng đã trải qua biến cố gì to lớn, miêu đao cũ trong tay nàng như thay da đổi thịt, chợt có thêm thứ gì đó không nói rõ được, chỉ có người chân chính đắm chìm vào mới nhìn ra đầu mối.

Cái gọi là “Vô Thường”, có sinh lão bệnh tử, vui quá hóa buồn, lại có tìm đường sống trong chỗ chết, cảnh còn người mất.

Tình đời như biển cả, mà phàm nhân là chiếc lá dập dềnh theo con sóng.

Vô Thường trong chín thức Phá Tuyệt vốn mệnh mang và bi thương.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 119: Sao Phải Sợ

Nội công Ân Bái thâm hậu đến mức quý dị, rõ ràng hẳn ta không mấy di chuyển nhưng chân khí tiết ra ngoài làm toàn bộ bàn ghế trống bên cạnh chấn động vang ầm ầm như núi rung biển lắc, ma quỷ gọi hồn. Trong cổ áo và tay áo hẳn ta thảnh thỏng lại có quái trùng kỳ dị lộ đầu ra, hễ con người đến gần là rất có khả năng sẽ bị nó bám vào, người bình thường vừa liếc nhìn đã sờn gai ốc.

Nhưng Chu Phỉ hoàn toàn không để ý.

Có lẽ do trước đây nàng từng thấy dáng vẻ Ân Bái bị người ta bắt đi dễ dàng, cũng có lẽ do nàng vừa trải qua nỗi sợ lớn nhất, thời khắc bất lực nhất của mình nên bây giờ dù trời long đất lở nàng vẫn có thể bình chân như vại.

Chu Phỉ chưa từng luyện công pháp tà phái thành công cấp tốc, cũng không có ai truyền công cho nàng, nội công chỉ có thể chậm rãi luyện ra từng chút một, dù là Khô Vinh chân khí cũng cần thời gian dài lắng đọng.

Nàng rất rõ phân lượng của mình nên trước đây khi gặp đối thủ võ công cao hơn, nàng đều nhờ lạnh trí và một chút vận may để đỡ sức, ít đối kháng chính diện.

Nhưng lúc này, vào khoảnh khắc nàng xách đao đối mặt với Ân Bái, Chu Phỉ chợt có một linh hội kỳ lạ – cảm giác đó khó diễn tả, là sự linh hội thành linh sau khi xuyên thủng lớp màng ngăn qua vô số lần dậy sớm ngủ muộn và nhiều lần trần trở nghĩ suy chẳng ngại phiền hà.

Phá Tuyệt đao chưa từng có nội công tâm pháp riêng, nếu người cầm đao có sự từng trải thâm hậu sắc bén như Lý Cẩn Dung thì nó sẽ ngạo nghễ vô song, nếu người cầm đao có kỹ năng cơ bản vững chắc như Dương Cẩn thì nó sẽ nhanh nhẹn chính trực.

Thậm chí khi vào tay người lơ mơ như Chu Phỉ, Phá Tuyệt đao cũng thể hiện nét đặc biệt riêng.

Nó chỉ là một bộ đao pháp.

Bản đao chưa tới nửa tấc, lưỡi đao chỉ có một đường, nhưng có thể làm khiếp sợ nửa võ lâm phía nam.

Trong Phá Tuyệt đao có “Vô Phong”, “Vô Thất” và “Vô Thường”, không có cái gọi là “không sợ”, vì nó là lời thừa thãi từ đầu đến cuối.

Đây là lợi khí tuyệt đỉnh của thế gian.

Bất luận đối thủ là thân thể máu thịt hay núi đá cây to, nàng đều có lưỡi đao trong tay và mũi đao phía trước.

Chân khí khắp người Ân Bái như một hồ nước sâu không thấy đáy, vững vàng che chở hấn ta vào giữa, ngoại lực thông thường thâm nhập ắt sẽ bị phản ngược. Lưỡi đao Chu Phỉ như mái chèo thông thả lướt qua, lặng lẽ cắm nghiêng nghiêng vào nước rồi khuấy động, sóng nước phảng phất đi theo nàng, thanh miêu đao hơi cũ như có một sức mạnh kỳ diệu, dễ dàng tránh được chướng phong của Ân Bái, thẳng tiến đến cổ họng hấn ta.

Ân Bái giật mình, không dám tấn công khí thế. Công phu của hấn ta dầu sao cũng không phải vất vả bỏ công sức luyện thành nên khi đối mặt với nguy cơ sẽ hành động theo bản năng, mà bản năng của Ân Bái là tránh lui.

Chỉ một bước lùi đấy, bầu không khí quỷ thần khó lường ban nãy của hắn ta bỗng chốc vỡ tan.

Ân Bái nhanh chóng hoàn hồn, cực kỳ giận dữ, đưa tay rút ra một dây xích dài.

Dương Căn vừa nhìn liền nhận ra, đây là dây xích ban nãy Đinh Khôi dùng, đủ biết kết cục của Huyền Vũ chúa rồi.

Chưa đợi mọi người sờn tóc gáy, dây xích dài ấy bay ra, ba bốn con sâu to thuận theo đó bay về phía Chu Phỉ, trong đó có một con không biết sao lại rơi xuống đất, vừa hay bò đến chân một kẻ xui xẻo không rõ tên. Kẻ đó sững sờ chốc lát, sắc mặt xanh rồi tím giống như bị bóp cổ, kế tiếp hắn nén hơi rồi gào lên như heo bị mổ thịt. Trong tình thế cấp bách, hắn đưa tay quơ bắt, con sâu quái gở thuận thế chui vào tay, ngược theo cánh tay bò khắp toàn thân, chỉ trong chốc lát đã hút hắn thành một cái xác khô.

Cùng lúc đấy, Ân Bái như căn thuốc, xích sắt trong tay đột nhiên ác liệt hơn ba phần, hắn ta lạnh lùng cười nói:

– Thứ đêch gì cũng bày đặt, chút công lực còn con, ăn thì nhạt, bỏ thì tiếc.

Bước chân Chu Phỉ hầu như không di chuyển, một tay cầm đao một tay cầm vỏ, tựa như trong tay có một đôi song đao thay phiên, nàng dùng vỏ dây xích sắt của Ân Bái ra “lạo xạo”, xích sắt như đầu lưỡi yêu quái cuốn lấy cái vỏ dài.

Hai con quái trùng bay vào không trung, chia hai bên trái phải nhắm về phía Chu Phỉ, Chu Phỉ tránh ra sau, lưng dựa vào cái bàn gỗ.

Ân Bái hét to:

– Xem người chạy đi đâu!

Chu Phi đổi tay cầm miêu đao, nét mặt không nhìn ra vẻ hoảng loạn, toàn thân nàng ngã ra sau theo cái bàn, lăn theo mép bàn mà không hề đụng cái bàn nhỏ ấy. Miêu đao trong tay thành một cơn gió lốc, lưỡi đao nhanh đến mức nhìn không rõ, dẹt chỉ chút thành một tấm lưới lớn giữa không trung, sau đó chỉ nghe “phụp” một tiếng, có thứ gì đó rơi vào trong chén trà trên bàn gỗ, sau chốc lát, hai cái xác sâu mỗi con bị chém thành ba khúc nhẹ nhàng nổi lên.

Bong bóng trong chén trà thành màu xanh tím.

Con quái trùng cuối cùng rơi vào mũi đao Chu Phi, hai cánh rung rung, không tiến về trước nữa.

Con vật ấy hình như cũng sinh ra linh trí, chột co rúm lại, rơi xuống khỏi đao nàng, bò nhanh như chớp trong tiếng kêu thất thanh hỗn loạn của mọi người xung quanh, rụt về trong ống quần Ân Bái.

Ân Bái ngẩn ngơ.

– Nghe nói Niết Bàn cổ và cổ chủ liên tâm.

Chu Phi nhìn hắn ta, chậm rì rì nâng lên một bình rượu, mở nắp bình ra, dùng rượu vàng xối lên thân đao dính máu trùng, hỏi:

– Ân công tử, người dùng năng lực một người tính kế được hai đại ma đầu núi Hoạt Nhân Tử Nhân, công lao to lớn đủ lập đền thờ, lẽ ra phải lợi hại hơn ta chứ sao lại sợ ta?

Màu đỏ không bình thường trên mặt Ân Bái càng lúc càng đậm như muốn nhỏ ra máu, hắn ta quát:

– Người nói bậy!

Nói rồi, hắn ta liền thúc mấy con cổ trùng trên người, nhưng mấy con quái trùng đó dường như đều mất uy phong, bất kể thúc ép thế nào chúng cũng chỉ trù trù quanh ống quần Ân Bái, sống chết không chịu chui về phía Chu Phi.

Chu Phi chẳng qua chỉ là một cô nương trẻ tuổi, ngành công đường nhiên kém xa đám Đinh Khôi, Phùng Phi Hoa, điều này trong lòng Ân Bái hiểu rõ, nhưng thứ gọi là “sợ hãi” xưa nay luôn không biết đâu mà lần, chẳng hạn như trẻ con sợ tối sợ sấm, căn bản không hề có căn cứ, không thể khắc phục bằng lý trí.

Có lẽ thái độ Chu Phi quá điềm tĩnh, Phá Tuyết đao trong tay quá khó lường, cũng có lẽ cảnh Chu Phi gác trường đao lên cổ Ân Bái, đơn thương độc mã đối diện với Thanh Long chúa trong mật đạo Hành Sơn đã để lại dấu ấn quá sâu trong lòng Ân Bái.

Dù sao, lúc này thấy cổ trùng đầy đất không chịu nghe theo sai khiến, trong lòng Ân Bái vốn dĩ không sợ cũng thật sự mơ hồ sinh ra sợ hãi.

Màu máu trên mặt lan vào trong mắt, tròng trắng mắt hiện đầy tơ máu.

Sau đó, Ân Bái chột vung tay, hơn mười con quái trùng chột xông về phía sau hắn ta, vài tiếng kêu thảm thiết vang lên, tất cả mọi người nơi cửa – kể cả đám tùy tùng mới theo Ân Bái đều phản ứng không kịp, bị cổ trùng không phân biệt địch ta hút sạch sành sanh.

Ân Bái không tiếc tính mạng người ngoài cũng đành, nhưng ngay cả tùy tùng của mình cũng không mảy may để ý, xem họ như rác rưởi có thể vứt bất cứ lúc nào, không thèm nhìn những thi thể để lại, cả người như biến thành một bóng xanh lao ra ngoài, thoắt cái đã không còn bóng dáng.

Mùi máu nồng nặc trong khách điểm hun khiến người ta tởm lợm từng cơn, hồi lâu không ai lên tiếng.

Qua một lát, Ngô Sở Sở mới lẩm bẩm:

– Hẳn ta... điên rồi à?

Chu Phi tra miêu đao vào vỏ, đeo sau lưng, lặng lẽ lấy trong lòng ra một gói thuốc nhỏ lén nhét cho Ngô Sở Sở.

Ngô Sở Sở:

– Đây là gì? Chẳng lẽ là thuốc đuổi côn trùng... A Phi!

Chu Phi mở nắp một cốc trà rỗng trên bàn, nghiêng đầu phun ra một ngụm máu.

Chuỗi động tác này của nàng có thể nói là gọn gàng lưu loát, một giọt máu cũng không dính lên áo, thậm chí ban đầu mọi người đều không nhìn ra nàng xoay người qua để làm gì.

– Trời ạ, tỷ!

Lý Nghiên kéo cánh tay nàng ra:

– Tỷ... tỷ... tỷ vì đỡ giết một bộ y phục mà đủ độc đấy!

Công phu của Ân Bái quá cổ quái, thâm hậu đáng sợ gần như Sở Thiên Quyền, Chu Phi tuy đánh được cổ trùng của hắn ta nhưng cũng bị chân khí bạo ngược trên xích sắt dài làm chấn thương phổi.

May mà công pháp bàng môn tà đạo của Ân Bái vô cùng bất ổn, lại bị Chu Phi dùng một gói thuốc đuổi côn trùng đặc sản của lão hòa thượng dọa chạy, bằng không hôm nay chưa biết là ai ngã xuống.

Chu Thần sốt sắng, lập tức muốn tiến lên xem nàng bị làm sao, ai ngờ hắn mới dịch một bước thì Chu Phi đã bị vây kín.

Lý Thịnh kéo một chiếc ghế dài qua để phía sau Chu Phi, nổi trợn lời đĩnh:

– Cho muội cậy mạnh nè, chỉ muội lợi hại, một ngày không khoe khoang thì chết à? Đáng đời!

– Được rồi được rồi, bình tĩnh chớ nóng.

Ngô Sở Sở nhìn quanh, ba chân bốn cẳng chạy đến chỗ chủ quán, xin một ly nước ấm cho Chu Phi súc miệng.

Dương Cẩn khoanh hai tay trước ngực đứng bên cạnh, vội nói:

– Dao lúc nãy của cô là đao gì thế? Ta muốn tở thí với cô một trận!

Ngô Sở Sở và Lý Nghiên đồng thanh phản đối.

Ngô Sở Sở:

– Dương công tử, làm ơn đi!

Lý Nghiên thì quát thẳng:

– Cút!

Tuy giữa họ nghe mười câu là có chín câu chí chóc cãi nhau nhưng dường như lại tự thành một khối.

Chu Thần nhạy cảm phát hiện, một người ngoài như hần bước qua có chút chướng mắt, không thích hợp, bèn ngờ ngàng dừng lại, cảm thấy bên mặt hơi đau, đưa tay sờ mới biết lúc nãy ngã bị trầy da.

“Người bẩm sinh kém cỏi, đã định sẵn là một phế vật vai không thể gánh tay không thể xách.”

Không hiểu sao, câu nói kia của Ân Bái chợt lóe lên trong lòng hắn, Chu Thần quanh quẽ cúi đầu, thừa nhận Ân Bái nói vô cùng chính xác.

– Ca.

Chu Oánh cẩn thận bước qua, kéo hắn:

– Huynh không sao chứ?

Chu Thần nhìn muội muội, miễn cưỡng cong khóe miệng, lắc đầu, lòng bi phần nghĩ: “Còn cần muội muội bảo vệ, mình đúng là một phế vật sống thừa sống tháii.”

Mọi người chưa hết sợ hãi, không ai dám nhặt xác, cuối cùng Dương Cẩn và chủ quán hết lòng giúp đỡ, dùng gậy dài khều thi thể ra ngoài rồi hỏa thiêu, đám người đi theo bên cạnh Lý Thịnh vốn không nhiều, qua chuyện lần này lại thương vong không ít, nhìn có chút đáng thương.

Tinh thần cả nhóm người mệt mỏi, họ tùy ý nghỉ ngơi một đêm, sáng hôm sau lục tục chào từ biệt. Lúc đến, ai nấy đều hả hê đắc ý, nhưng bây giờ ai nấy đều muốn mau chóng rời khỏi nơi thị phi này.

Lúc Chu Thần ra khỏi phòng, Chu Phi đã luyện xong những kỹ năng cơ bản mà nàng luyện vào sáng sớm mỗi ngày theo thông lệ, hờ hững khách sáo gật đầu với hắn, thu đao định rời đi.

Chu Thần vô thức gọi lại:

– Chu cô nương!

Chu Phi dừng bước, quay đầu nhìn hắn.

Lòng bàn tay Chu Thần chợt rịn ra một lớp mồ hôi mỏng, hắn gắng ổn định giọng nói, tiến lên tiếp lời:

– Chu... Chu cô nương bị thương sao rồi?

Chu Phi nói:

– Không đáng ngại, đa tạ.

Thái dương nàng bị mồ hôi thấm ướt, thần sắc lạnh nhạt trước sau như một, nhưng không hiểu sao Chu Thần lại cảm thấy ở nàng có sự thay đổi lớn, chút nóng nảy hấp tấp giữa đôi mày thanh tú của nữ tử đã lặng lẽ biến mất, thay vào đó là sự bình tĩnh mà sâu thẳm, cứ như đất trời sụp đổ cũng không thể khiến nàng biến sắc. Dường như nàng đã đứng ở nơi càng xa hơn, khiến Chu Thần trong nháy mắt sinh ra cảm giác tự ti mặc cảm thâm căn cố đế.

Chu Thần lại hỏi:

– Vị... vị Tạ công tử kia đâu?

Chu Phi khựng lại, sau đó thản nhiên nói:

– Hắn có chút việc, tạm về sư môn trước.

Chu Thần há miệng, dường như còn có lời muốn nói nhưng không nói được, thấp thỏm toát một lớp mồ hôi, Chu Phi không biết hắn bị bệnh gì mà như vậy, bèn khó hiểu ngẩng đầu nhìn hắn, khiến hắn càng căng thẳng.

Lúc này, phía trước vọng đến tiếng bước chân vội vã, mặt Lý Thịnh nhăn nhó như đòi nợ, không khách sáo hô về phía này:

– Chu Phi, hôm qua muội nói muốn đi sớm mà, sao còn rề rà thế, có ăn cơm không thì bảo!

Chu Phi cau mày, cảm giác giọng điệu này của Lý Thịnh giống hệt con ruột đại đường gia, nàng gạt đầu với Chu Thần rồi xoay người rời đi.

Xuân hàn se lạnh, sương mai man mát rơi vào cổ, Chu Thần nhìn bóng lưng Chu Phi vội vã bước đi, lòng lặng lẽ thốt lên câu chưa kịp nói.

“Chu gia chúng tôi nguyên quán Động Đình, về sau theo Hoắc bảo chủ xuôi nam nên dời đến sông Tương, sống tựa núi xanh, trong núi có một con sông lớn, chỗ nước cạn nước không quá mắt cá chân. Mấy năm nay Hưng Nam tiêu cực danh tiếng dần suy, gia cảnh sa sút, tuy không giàu có nhưng sân đầy hoa hạnh, bây giờ quay lại, nếu nhanh thì vừa khéo có thể thấy cảnh hoa hạnh rơi như tuyết. Quãng đường này may có các cô trợ giúp đỡ, xin cho chúng tôi vinh dự mời cô đến Chu gia trang một chuyến để chúng tôi hàn huyên tán gẫu tận tình địa chủ...”

Sau đó hẳn thấy Chu Phi biếng nhác bước qua chỗ ngoặt, mắng người bên đó:

– Tới đây, đòi mạng chắc?

Cuối cùng vẫn không thể nói ra lời muốn nói.

Chu Thần cười tự giễu, thu lại nỗi tiếc nuối dạt dào, thầm nghĩ: “Bỏ đi, lần sau có cơ hội lại nói vậy.”

Nhưng đời hẳn không thể đợi được cơ hội lần sau.

Sau ba ngày “chinh Bắc anh hùng hội” như trò hề hốt hoảng kết thúc, Tạ Doãn hôn mê được Đồng Minh đại sư đưa về Bồng Lai, Chu Phi giữ kín việc này như bưng, không ai dám hỏi dò sâu, họ và Hưng Nam tiêu cực tách ra mỗi người mỗi ngả, ra roi thúc ngựa chạy về Thục Trung. Dọc đường Dương Căn nhận được thư nhà của Kinh Vân Câu “Tiểu Dực cốc”, cuối cùng cũng nhớ ra mình là gia chủ, đành giao hẹn với Chu Phi lần sau lại tỷ thí rồi xuôi nam rời đi.

Hoa xuân nở rộ, tiền tuyến giăng co, nhóm bách tính đầu tiên nghe phong thanh bỏ chạy đã đang trên đường xuôi nam, mà ngọn lửa chiến

tranh vẫn chưa thể bùng cháy trong mâu thuẫn về nhiều mặt.

Phi Khanh tướng quân Văn Dục khoác tấm áo khoác dày lên người Chu Dĩ Đường, Chu Dĩ Đường đang xem một quyển sổ con, nói không ngẩng đầu:

– Đa tạ.

Nói rồi, ông tự nhiên đưa tay khép áo lại, chột ngẩn người, cẩn thận sờ kỹ, ông hỏi:

– Lý đại đương gia đưa tới à?

Văn Dục ngạc nhiên:

– Chuyện này sao có thể sờ biết được?

Ngón tay Chu Dĩ Đường vuốt ve chiếc áo, thấy đường chỉ chỗ nhét bông không may chặt, bị ông vuốt làm rơi ra vài sợi bông. Ông cúi đầu cười nói:

– Chê cười rồi.

Văn Dục:

– ...

Bắt nạt người ta có thể tử ở xa à.

Lúc này, một thân binh chột vội vã chạy vào:

– Tướng quân! Chu đại nhân, bên ngoài có người cầu kiến, người đó đưa cái này.

Chu Dĩ Đường ngẩng đầu, thấy thân binh kia nâng một thanh đao gãy.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 120: Toái Già

Văn Dục kinh ngạc nói:

– Ai mà càn rỡ như thế?

Chu Dĩ Đường đứng dậy.

Văn Dục:

– Tiên sinh?

Chu Dĩ Đường cầm thanh đao gãy kia lên quan sát kỹ, thấy đó là một thanh đao mới chưa dùng, lưỡi đao sắc sù, bị ai đó dùng ngoại lực chấn gãy thành mấy đoạn.

Chu Dĩ Đường đột nhiên bật cười, mắng:

– Thứ đòi nợ mất nết, bảo nó vào.

Văn Dục sững sờ, con người Chu Dĩ Đường vui giận không hiện rõ ra ngoài, không hèn mọn với người trên, không kiêu ngạo với kẻ dưới, đúng chuẩn một quân tử khiêm tốn, dù Tào Trọng Côn đích thân tới cửa, Chu Dĩ Đường chắc chắn cũng nói “mời” chứ không phải “bảo”.

Văn Dục đang nghi hoặc thì thân binh đã lui ra, chốc lát sau dẫn tới một cô nương trẻ khoảng 18 tuổi.

Cô nương ấy đứng khuất sáng, tóc dài buộc lại, mặc trang phục gọn, sau lưng đeo chéo một thanh miêu đao kiểu cổ, lúc vào cửa tự nhiên liếc

mắt nhìn Văn Dục.

Văn Dục cũng là người tập võ, cực kỳ nhạy cảm với hơi thở người khác, lúc cô ấy vừa vào, ông chưa kịp quan sát tướng mạo đã rung mình, hơi nghiêng người theo tiềm thức, dồn trọng tâm vào chân trái.

Sau đó ông thấy cô ấy xòe tay về phía Chu Dĩ Đường không chút khách sáo, nói:

– Cha, đao của con đâu?

Văn Dục giật mình, nghe xong câu này mới cẩn thận nhìn kỹ, nhận ra Chu Phi.

Lần trước ông gặp Chu Phi là trong khách điểm chốn Hành Sơn không ai cai quản, cách bây giờ chẳng qua chỉ một năm mà lại không thể nhận ra nàng nữa.

Không phải đến tuổi 18 nên ngoại hình nàng thay đổi, nếu nhìn kỹ thì mặt mũi vẫn như xưa, vóc dáng cũng không có gì khác, nhưng toàn thân cứ như được thay da đổi thịt.

Văn Dục nhớ, trong khách điểm Tam Xuân ở Hành Sơn, thân thủ của thiếu nữ ấy có thể xem như nổi bật trong những người đồng trang lứa, nhưng trên người vẫn loáng thoáng nét trẻ con, vừa hồ đồ vừa ngây ngô, vì vô tri nên thấy gì cũng tò mò, cũng nóng lòng muốn thử, đến mức bản thân tiếp theo phải đi đâu, làm gì, dường như nàng đều không có chủ ý.

Giờ đây gặp lại, ông cảm thấy nàng đã chân chính trưởng thành, như thanh miêu đao dài nhỏ phía sau nàng, mang một cảm giác lạnh lẽo bình tĩnh, dù ai thấy cũng không thể khinh thường.

Chu Phi nói:

– Văn tướng quân, đã lâu không gặp.

– Nhờ phúc.

Văn Dục vội đáp, không hiểu sao cảm thấy mình rất dư thừa, ông sờ mũi nói:

– Đột trước ở 48 trại không gặp được cô, Chu tiên sinh mong nhớ đã lâu, cuối cùng cô cũng về... ừm gì nhỉ, mọi người trò chuyện nhé, ta ra ngoài làm ít việc.

Nói xong, ông vội vàng bỏ cửa chạy lấy người.

Chu Dĩ Đường đứng một bên nhìn Chu Phi, ông vẫn nội liễm như xưa, mấy năm nay trong chốn triều đường, lại càng trở nên thận trọng.

Nữ nhi hơn bốn năm không gặp đột nhiên từ trên trời rơi xuống mà hình như ông không hề giật mình, không hề xúc động, thậm chí không hỏi nàng lông bông đi đâu.

Ông chỉ hiện chút ý cười trên mặt, sau đó duỗi bàn tay thon gầy trắng xám, đưa ngón tay ra so độ dài khoảng ba tấc, nói với Chu Phi:

– Cao thêm chừng này rồi.

Mũi Chu Phi cay cay, nàng gượng cười nói:

– Con đâu có mập, thêm bao nhiêu được chứ?

– Sao lại không? Hồi đó con còn chưa cao tới vai cha này.

Chu Dĩ Đường cong khóe mắt, vẫy tay với nàng:

– Tới đây, xem cha mang cho con cái gì nè.

Người xa cách đã lâu, vừa gặp lại, ký ức luôn bị hồn vía bỏ xa một đoạn, không khỏi cảm thấy xa lạ nhau, cần để ký ức năm xưa từ từ đuổi kịp mới có thể tìm về cảm giác cũ.

Nhưng hơn 4 năm, hơn ngàn ngày đêm, Chu Phi cảm thấy Chu Dĩ Đường dường như chỉ là xuống núi đi chợ một chuyến mà thôi, tiện tay đem về ít món đồ chơi nhỏ cho nàng chơi, tóc mai nhuộm màu sương chẳng qua chỉ là dọc đường gặp tuyết rơi nên dính phải, phẩy một cái là rơi xuống.

Bước chân Chu Dĩ Đường nhẹ đến mức hoàn toàn không giống “Cam Đường tiên sinh” đi tới lều hành quân giản dị của ông, lấy trên đầu giường ngăn nắp ra một chiếc hộp dài hơn ba thước.

Ông xắn tay áo, hơi vất vả ôm cái hộp dài rất nặng ấy ra:

– Mau xem xem.

Chu Phi vội bước lên đón lấy, đặt trên bàn nhỏ bên cạnh.

Trong hộp là một thanh trường đao, thân đao nhỏ dài xinh đẹp, chiều dài xấp xỉ Vọng Xuân Sơn, ngắn hơn thanh miêu đao hơi vướng chân vướng tay kia một chút, vỏ đao làm bằng gỗ chắc hoàn toàn mới, có lẽ được làm sau này, hai đầu có vỏ sắt và da, toàn thân màu đen nhánh nhưng không mất vẻ lộng lẫy, thoát nhìn không đẹp nhưng tuyệt đối không giản dị.

Nếu nói Vọng Xuân Sơn nội liễm như quân tử trong nhà tranh thì đao này lại hoa lệ như vương hầu trên lưng ngựa, từ đầu đến cuối không có chỗ nào để chê, vút nó vào núi đao cũng có thể khiến người ta vừa liếc mắt là nhận ra, từ chuôi dài cho tới mũi đao hơi móc ngược đều mang vẻ kiêu ngạo xuất chúng, nhìn lâu khiến người ta sinh lòng kính nể, không nỡ kéo ra.

Trọng lượng của nó vô cùng thuận tay, Chu Phi cẩn thận kéo vỏ đao ra, nghe một tiếng vang nhỏ, âm thanh ma sát giữa vỏ và thân đao cực kỳ trong trẻo, lộ ra mũi đao thép được chú trọng và chữ khắc bên trên: “Toái Già”.

Chu Dĩ Đường nói:

– Cha sai người tìm không ít danh đao thượng cổ, nhưng cái thích hợp với con lại ít, nhiều thanh nhìn được xài không được, thanh được giữ gìn hoàn hảo đa phần đều tư chất bình thường, thanh có tư chất không bình thường thì lại gắn với những truyền thuyết chẳng lành. Mãi đến năm ngoái khi cha thấy nó... thanh Toái Già không xuất từ tay danh gia, vì người rèn ra nó chỉ để lại một thanh đao này.

Chu Dĩ Đường từ tốn nói:

– Vị tiên bối đó tên Lữ Nhuận, là một nhân vật cực kỳ nổi tiếng tiền triều, bình sinh có tam tuyệt là văn chương, võ công và y lý. Người bình thường học cả đời cũng học không hết, còn ông ấy lại tinh thông đủ thứ, mới hơn 20 tuổi đã đậu cao bảng nhãn trước thiên tử, võ công lại càng chấn động giang hồ, là chương môn kế tục được ngầm định năm xưa. Nhưng khi đó triều đình vô số hôn quân nịnh thần, chương khí mù mịt, dị tộc nam bắc nhiều lần ngấp nghé Trung Nguyên, thiên tai liên miên, dân chúng lâm than. Vị tiên bối này đã lập lời thề độc, muốn cứu nạn dân khỏi nước sôi lửa bỏng, từ chối hàn lâm, chỉ đeo một hộp thuốc hành tẩu thế gian, nhiều lần theo quân thâm nhập khu vực dịch, hết lòng hết sức, đã cứu vô số tính mạng, là bằng hữu thâm giao với đại tướng đắc lực năm xưa là Triệu Nghị tướng quân.

Chu Phi trước nay học hành dốt nát nhưng “Triệu Nghị” thì nàng biết, nàng không rõ lắm chiến tích của ông, chỉ biết ông là một đại anh hùng tiền triều, về sau bị hôn quân hại, dân gian xiết bao tiếc hận nên đã lập cho vị

đại anh hùng ấy rất nhiều truyền thuyết thần thoại và đắp tượng bùn cung phụng như Quan nhị gia.

Đương nhiên, chuyện sau khi Triệu Nghị tướng quân chết, con cháu tự lập làm vua, cuối cùng ép hoàng đế nhường ngôi thoái vị, từ đó thay đổi triều đại, thì mọi người không thể nào treo bên mép để nói rồi.

– Về sau hôn quân tái phát bệnh đau đầu, gọi Lữ Nhuận vào cung chữa bệnh. Ngay lúc ông đang ở hoàng thành, Triệu tướng quân bị gian thần dụ giết ở man hoang tây nam. Lữ tiền bối sau khi biết thì bi phần không thôi, vốn định vung kiếm vào cung giết hết đám sâu dân một nước kia, không ngờ lại nhận được di thư của Triệu Nghị tướng quân dặn ông phải lấy ngàn vạn lê dân bách tính làm trọng, không thể không để ý đại cục mà làm ra chuyện đại nghịch bất đạo, khiến người vô tội rơi vào cảnh loạn lạc lầm than, đồng thời tướng quân còn phó thác gia quyến của mình cho ông. Lữ tiền bối đành đặt cái tôi của một thế ngoại cao nhân xuống, bôn ba vì Triệu gia, đành ứng phó cho có lệ với hôn quân, bảo vệ tính mạng cả nhà Triệu thị, sau đó tinh thần mỗi mệt, trốn vào Đại Dực cốc, không màng thế sự nữa. Nào ngờ tám năm sau, Nam man lại xâm lấn Trung Nguyên, hoàng đế tiền triều bất đắc dĩ phải dùng Triệu gia quân lần nữa, huynh đệ Triệu thị mà năm xưa Lữ tiền bối hao tâm tổn trí bảo vệ đã nắm lấy binh quyền, nhưng kiếm chỉ để đô...

Chu Phỉ mở to mắt.

Những điển cố lịch sử này trước đây Chu Dĩ Đường từng giảng cho nàng, nhưng Chu Phỉ lúc nhỏ hoàn toàn xem là chuyện cổ tích qua tai này ra tai nọ, bây giờ nghe ông không ngại phiền kể lại lần nữa thì ngoài chút ấn tượng mơ hồ, Chu Phỉ lại đột nhiên cảm thụ được chút ít trong đó, không khỏi hỏi tiếp:

– Sau đó thì sao?

– Sau đó quốc tính đổi sang họ “Triệu”, năm đầu Đại Chiêu chiến tranh liên miên, khắp nơi rung chuyển. Triều đình nhiều lần tới Đại Dực cốc mời Lữ Nhuận xuống núi, nhưng không hiểu sao tính tình của ông đã thay đổi lớn, mê muội cầu tiên vấn đạo, cả ngày làm bạn cùng chu sa được đỉnh, luyện mấy cái đan dược trời ơi đất hỡi, hành vi cử chỉ làm việc cực hoang đường điên đảo, triều đình đành phần nộ rồi đi, ngự ban một tấm biển cho Đại Dực cốc và phong Lữ Nhuận làm quốc sư. Có điều ông chưa từng lĩnh chỉ.

Chu Phỉ mơ hồ cảm giác mình từng nghe chuyện này ở đâu đó rồi.

– Lữ Nhuận kỳ tài ngút trời, tinh thông tạp học, đến nay các đại sư đức kiếm ở Đông Hải đều sử dụng tạp ký đức do ông biên soạn. Ông hưởng thọ hơn 50 tuổi, có người nói ông chết do trúng độc đan dược, lúc sống ông không thể thấy cảnh tứ hải thanh bình, sau khi chết, các đồ tử đồ tôn của Đại Dực cốc thu dọn di vật cho ông, thấy ông để lại đa phần là các phương thuốc luyện đan hại người nên đành lần lượt phá hủy hết, duy chỉ có thứ này...

Ánh mắt Chu Dĩ Đường dừng trên thanh trường đao lạng lẽ:

– Không ai biết ông đức khi nào, lúc đó trên vỏ đao đã bám đầy bụi, không biết đã bị vứt xó bao lâu, ánh đao như sương giá khiến người ta nhìn thôi đã thấy lạnh lẽo.

Chu Phỉ cúi đầu nhìn hai chữ “Toái Già” (1) khắc trên thân đao, chợt như qua thân đao này chạm tới linh hồn đau xót mà tuyệt vọng của đấng tiên hiền.

(1) Toái Già: che đậy sự đổ vỡ.

Đời người, ngắn biết bao, tiếc biết bao, bất lực biết bao, trở trêu tạo hóa biết bao.

Vì lẽ gì lớp trước ngã xuống, lớp sau đứng lên tiếp bước? Vì những kẻ cần mẫn học hỏi, không ngừng nỗ lực và những kẻ không thể thoái thác trách nhiệm mà muôn chết không hồi hận.

Chu Dĩ Đường cười nói:

– Cha cảm thấy chắc là con sẽ thích.

Chu Phi trầm mặc chốc lát, đẩy vỏ đao Toái Già lên thay thanh miêu đao nàng xài tạm dọc đường, chợt cười nói với Chu Dĩ Đường:

– Cha, cha có gì cứ nói thẳng ra đi, không cần dông dài với con, quanh một vòng lớn thế, hết mượn vật gửi lời tới mượn xưa nói nay, nói thật, sau khi cha đi con chưa từng lật qua hai trang sách nữa là, không chắc lần nào cũng có thể nghe hiểu cha đang nói gì đâu.

Chu Dĩ Đường:

– ...

Con bé này trừ tướng mạo ra, những chỗ khác thật không giống con ruột ông tí nào.

Chu Phi nghĩ ngợi, lại hỏi:

– Cha, nếu cha là Lữ tiền bối, cha sẽ trốn trong Đại Dược cốc luyện mấy thứ đồ chơi như “Quy Dương đan” “Quy Âm đan” gì đó sao?

Chu Dĩ Đường bật cười.

– Trước đây con không hiểu tại sao năm đó cha lại muốn đi, bây giờ con đã biết, trước đây con trách cha nhưng giờ không trách nữa.

Chu Phi dừng một chút, lại nói:

– Con... dọc đường gặp được một tiền bối, sau khi ông ấy biết con họ Chu thì bảo con thay ông ấy hỏi cha một câu.

Chu Dĩ Đường:

– Ủm?

Chu Phỉ nói:

– Người đó là một lão hòa thượng, ông ấy hỏi cha: “Dùng lưỡi đao sắc chém giết yêu ma quỷ quái, đợi khi bắt đầu thế thắng, yêu ma cúi đầu, thần binh thu lưỡi đao, lúc này phải cúng tế thứ gì mới có thể dẹp yên những oán giận và mối họa trong lòng những kẻ cúi đầu kia?”

Nụ cười của Chu Dĩ Đường dần tắt.

Chu Phỉ lấy trong bọc phía sau ra một cái túi vải đưa cho ông:

– Lão hòa thượng nói, nếu cha không trả lời được thì bảo con giao cái này cho cha.

Chu Dĩ Đường nhận lấy, không mở ra, nói:

– Thận Độc ấn?

Chu Phỉ giật mình:

– Sao cha biết?

Chu Dĩ Đường bất đắc dĩ nói:

– Người giang hồ âm ỉ đã đành, Sở Thiên Quyền và Khang vương lại cũng ngang nhiên xuất hiện tại Vĩnh Châu, sau đó bên Khang vương điện hạ im hơi lặng tiếng, Bắc Đẩu Văn Khúc chết không rõ ràng, nếu ngay cả chuyện lớn như vậy mà cha cũng không nghe nói thì không cần mang cái

chức rởm này ngồi không ăn bám nữa. Hòa thượng nói với con có pháp hiệu “Đồng Minh” đúng không? Đại sư đó cho cha cái này làm gì?

Thận Độc ẩn ở trên người Sở Thiên Quyền đã chết, nhưng lúc đó những người bên cạnh thi thể đại ma đầu – từ Ứng Hà Tông tới Chu Phi – đều không có tinh thần, không hện mà cùng quên mất vật quan trọng người người tranh đoạt này. May mà lão hòa thượng Đồng Minh đi khắp nơi tìm tung tích Tạ Doãn tạt qua mới không để Thận Độc ẩn rơi vào nơi hoang dã rồi bị thú hoang tha đi làm tổ.

Vẻ mặt Chu Phi khó hiểu.

Chu Dĩ Đường mở túi vải ra, quan sát hoa văn sóng nước bên trên, trầm ngâm chốc lát, dường như chợt nghĩ tới điều gì, ông thấp giọng nói:

– Lễ nào...

Chu Phi len lén vén tai.

Nhưng Chu Dĩ Đường lại gói kỹ cái ẩn, không nói tiếp phần sau, hỏi:

– Ông ấy còn nói gì nữa?

Chu Phi kiềm chế tâm ngựa ngáy của mình, nói:

–Ồ, còn nói bảo cha giúp chỉ đường.

Chu Dĩ Đường hơi cau mày.

– Ông ấy bảo con hỏi, Lương Thiệu chôn ở nơi nào.

Nói đến đây, hình như Chu Phi sợ Chu Dĩ Đường hiểu lầm lão hòa thượng muốn đào mộ người ta, bèn vội giải thích:

– Là vì một... bằng hữu, huynh ấy trúng một loại kỳ độc, tụi con hết đường xoay sở, Lương... vị đại nhân kia từng có giao tình với Đại Dược cốc, nghe nói rất nhiều di vật của Đại Dược cốc đều ở trong tay ông ấy, cho nên...

– Bằng hữu?

Chu Dĩ Đường nhìn nàng.

Chu Phi cúi đầu nghiên cứu mũi giày của mình, gật đầu nói:

– Dạ.

Mặt Chu Dĩ Đường chợt lóe lên ý cười, ông không truy hỏi nữa, chỉ nói:

– Đồng Minh đại sư quá mức câu nệ, đã bảo con tới hỏi mà còn đưa quà làm gì chứ? Lẽ nào cha không nói với con sao?

Chu Phi:

– ...

Ai cũng bảo Chu Tồn từng báỉ sư Lương Thiệu, có lẽ Đồng Minh đại sư cũng không ngờ cha nàng khi nghe nói có người muốn đào mộ lão sư mình lại có thể vui vẻ đến vậy.

– Lát nữa cha vẽ bản đồ cho con.

Chu Dĩ Đường tiện tay đưa Thận Độc ấn cho Chu Phi, lại nói:

– Cầm cái này về nhà giao cho mẹ con, nói đây là “tính mạng” cha, bảo mẹ con thay cha bảo quản mấy năm.

Chu Phi “dạ”, nhận lấy nhưng không nhúc nhích.

Chu Dĩ Đường khó hiểu:

– Sao thế?

Chu Phi mân mê viên Thận Độc ấn một vòng, không nhìn thẳng mặt mà ngó trái ngó phải nói:

– Ở... bọn Lý Thịnh Lý Nghiên đều đợi phía trước, phải con tới mời cha về nhà... ờm... cha cũng lâu chưa về nhà rồi, nhiều năm không gặp...

Chu Dĩ Đường vừa nghe tới “Lý Nghiên” là hiểu:

– Là mấy đứa tụi con không dám về nhà chứ gì?

Chu Phi:

– ...

– Không có gan về nhà mà sao có gan chạy hử?

Chu Dĩ Đường trừng nàng:

– Đợi đấy, cha dặn dò họ mấy câu đã.

Chu Phi thấy ông đi ra ngoài thì cúi đầu cười, liền sau đó nụ cười của nàng dần tắt, nàng sờ thanh Toái Già phía sau.

Đồng Minh lão hòa thượng giao cho nàng ba chuyện, một là tìm điển tịch của Đại Dược cốc tương truyền rơi vào tay Lương Thiệu – quyển “Bách độc kinh” do Lữ Nhuận viết năm xưa.

Hai là thu thập đủ loại thánh vật quý báu tiêu trừ hàn khí.

Ba là tìm một cao thủ nội công tinh thông âm dương nhị khí.

“Bách độc kinh” có lẽ có ít manh mối, nhưng thánh vật tiêu trừ hàn khí là gì thì ngay cả lão hòa thượng cũng không nói được mấy loại, còn cái gọi là “âm dương nhị khí” hoàn toàn là câu chữ trong điển tịch Bồng Lai, rốt cuộc có nghĩa gì thì không ai nói rõ được.

Đồng Minh đại sư bảo nàng chuẩn bị tốt tâm lý dù đi khắp nhân gian, cuối cùng vẫn sẽ không tìm được, kết quả vẫn chỉ là một hồi hư vọng.

Nhưng nàng luôn muốn thử.

Năm xưa khi Chu Dĩ Đường rời 48 trại, nàng cũng nhìn chăm chăm vào cánh cổng núi đóng chặt, từng cảm thấy ông sẽ không bao giờ về nữa, nhưng hôm nay, chẳng phải ông cũng càng gần quê càng lo sợ, quanh quần nơi phụ cận Thục Sơn thật lâu, chờ vẫn bối như họ cho một nấc thang để đường đường chính chính quay về cùng cố nhân gặp gỡ hay sao?

Dẫu là con đường không có hi vọng, nhưng bản thân sao có thể tự vây khốn mình?

Suy cho cùng lại là một năm xuân về hoa nở rộ.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 121: Tế Nam

Có câu “sông có khúc, người có lúc”, xưa nay họa phúc sớm chiều do trời định, phạm nhân há rõ tận tường?

Hậu Chiêu năm Kiến Nguyên thứ hai mươi hai, vận mệnh phồn vinh thịnh vượng của ngôi sao Tào thị dường như đã đi đến hồi kết.

Tháng giêng, Bắc Đẩu Văn Khúc chết ở thành Vĩnh Châu, mùa hạ năm ấy, Hoàng Hà lại vỡ đê.

Tin tức Bắc đế bệnh nặng lan truyền nhanh chóng, thái tử vô năng, nhi tử của kỹ nữ là Tào Ninh đã tâm bưng bưng, bướng bỉnh không chịu phụng chiếu, tự đưa binh ra trước trận hai quân.

Mà Nam triều đã ngủ đông hơn 20 năm cũng trời long đất lở.

Vào cuối xuân tế tổ ở thái miếu, Kiến Nguyên hoàng đế đột nhiên thề đoạt lại đất đai đã mất, nhất thống bắc nam. Kế đó, ông thay đổi về ôn hòa nhã nhặn trước đây, lộ ra răng nanh đã dùi mài sắc bén.

Mồng ba tháng tư, thái phó Phạm Chính và vây cánh trong triều gồm 13 trọng thần bị xét nhà điều tra không chút điềm báo trước. Ba ngày sau đó, trưởng hoàng tử Khang vương vì tội không nghiêm trước mặt vua, mặc sức nô lệ hành hung, “trong phủ nuôi dưỡng mấy mươi võ sĩ làm môn khách, đao rìu đầy kho, phóng túng không đoan chính, dẫu không thực mưu phản, nhưng há không có tâm vượt quá giới hạn”, bị ngự sử vạch tội đầy đầu, Kiến Nguyên Đế giận dữ, hạ lệnh tước vương vị Khang vương, cấm túc trong phủ chờ xử lý.

Cũng trong đêm đó, mẹ là quý phi Phạm thị tự vẫn sau thành cung.

Chớp mắt, hướng gió ở Nam đô Kim Lăng thay đổi.

Hoàng đế bị đủ quyền thần phức tạp chèn ép hơn hai mươi năm càng chưa thỏa mãn, lục bộ cửu khanh trong vòng nửa tháng đã vơi mất hai, ba phần mười, vô số khuôn mặt bình thường im hơi lặng tiếng nay một bước lên mây. Cuối tháng, thái học sinh thỉnh nguyện ngự tiền, Kiến Nguyên Đế thờ ơ bỏ mặc, cách ngày liền dùng tội danh “dùng lời lẽ gian tà mê hoặc người khác” bắt tám kẻ chủ mưu, liên lụy mấy vị đại thần trong triều.

Một loạt động tác có thể nói là “dò âm mưu, đoạt uy thế, như sấm vang chớp giật” (1).

(1) Trích lời Hàn Phi Tử.

Cả triều trên dưới, bấy quạ im hơi.

Kiến Nguyên hoàng đế khẳng khẳng xuất quân Bắc phạt, chuyện này đã là chắc chắn.

Tháng chín trong năm, ngọn lửa chiến tranh từ Thục Trung cháy lan ra như nghiêng chậu nước sôi, thế không thể cản làm ngập hơn nửa giang sơn, Tào Ninh và Chu Dĩ Đường đấu tranh trực diện, có thắng có bại, hơn mười thành trì nơi tiền tuyến nhiều lần đổi chủ.

Kể cũng lạ, năm xưa lúc Tào Ninh tập kích 48 trại, bách tính Thục Trung như đại họa lâm đầu, thi nhau bỏ chạy, chỉ lo bị cuốn vào trong chiến hỏa.

Đợi sau đó khi thực sự chiến tranh, mọi người qua cơn kinh hoàng thì cũng giống trấn nhỏ dưới chân Hành Sơn không ai quản lý năm xưa, nhanh chóng thích ứng với thế đạo mới.

Chính là thời bình có cách sống của thời bình, thời loạn có cách sống của thời loạn, chốn chợ búa thôn quê có rất nhiều thủ đoạn lưu manh vô lại, cứ như thiên bầm, những người đó như cỏ dại dưới đá nơi vách núi cheo leo hiểm trở, tuy không xanh um tươi tốt, nhưng dầu sao vẫn luôn sống.

Chiến sự tiền tuyến Nam Bắc thành linh căng thẳng, chỉ Tào Ninh có thể khống chế. Chiến sự đã nổi, thời điểm này bất luận thế nào cũng không thể động đến hãn ta, đành trơ mắt nhìn hãn ta làm lớn trong quân. Bắc thái tử như nằm trong tay chó dữ đấu với bầy sói, buông tay cũng không phải, mà không buông tay cũng không phải, không còn cách nào khác, đành vất óc sai người thu thập đủ loại linh đan diệu dược trong dân gian, chỉ cầu Tào Trọng Côn đừng rời xa nhân thế lúc này.

Bắc Đẩu Lục Dao Quang và Cốc Thiên Toàn đi theo quân, còn lại Thẩm Thiên Khu và Đồng Khai Dương phụng mệnh Đông cung Bắc triều, không ngừng lăn lộn trong giang hồ, hận không thể đào ba thước đất, gây nên sóng gió, khiến ai nghe cũng sợ hãi.

Những môn phái nhỏ bé đi khắp nơi tìm kiếm sự che chở, bệnh nặng vái tứ phương, không cần mặt mũi, thậm chí chạy đi nhờ vả ngay cả đại ma đầu.

“Đại ma đầu” này cần phải nói rõ tí.

Kẻ ác nhất võ lâm Trung Nguyên hiện tại sớm đã không còn là mấy đồ cổ núi Hoạt Nhân Tử Nhân nữa.

Tại “chinh Bắc anh hùng hội” năm Kiến Nguyên thứ hai mươi hai, Đinh Khôi thần không biết quỷ không hay chết ngoài thành Vĩnh Châu, Mộc Tiểu Kiều và Phùng Phi Hoa từ đó mai danh ẩn tích, không rõ sống chết, núi Hoạt Nhân Tử Nhân triệt để đi đến hồi kết.

Lớp trước ngã xuống, lớp sau vùng dậy. Danh tiếng của một gã luôn đeo mặt nạ sắt bắt đầu nổi lên.

Gã này chưa từng tiết lộ danh tính thực, người ngoài đều không biết sự môn bằng hữu gã nơi nào, tựa như chui ra từ kẽ đá rồi thành linh đại sát tứ phương.

Gã tự xưng mình là “Thanh Huy chân nhân”, vì võ công gã cực cao, thủ đoạn cực ác nên người đương thời gọi gã là “Thiết diện ma”.

Sở thích Thiết diện ma mới mẻ kỳ lạ, vừa xuất thế liền ra tay xử lý Huyền Vũ chúa Đình Khôi, sau đó chiếm lấy núi Hoạt Nhân Tử Nhân.

Tin tức này còn chưa khiến những người khắp nơi ghét ác như thù võ tay khoái trá thì mọi người liền phát hiện, so với bốn vị trước, Thiết diện ma chỉ hơn chứ không kém, bản lĩnh làm mưa làm gió hoàn toàn là “Trường Giang sóng sau xô sóng trước”.

Dần dần, mọi người không còn nhắc tới tứ thánh một thời gió tanh mưa máu năm xưa nữa, họ đã có một kẻ thù chung khác để nói lúc trà dư tửu hậu.

Chớp mắt, thoáng đó đã ba năm.

Năm Kiến Nguyên thứ hai mươi lăm, vừa qua tết trung thu.

Tế Nam phủ không biết năm nay sao lại mưa nhiều đến vậy, mưa to đã rơi liên tục một ngày một đêm, mặt đất thấm đầy nước mưa lạnh lẽo, chút nóng ẩm còn sót lại cuối cùng đã không thể trụ tiếp, tan rã chìm xuống lòng đất, nổi lên một lớp lá vàng dày đặc.

Tế Nam phủ tuy thuộc địa giới Bắc triều nhưng trước mắt vẫn xem như thái bình.

Mấy năm nay người có chút đầu óc sẽ nhắm tới tiền tài quốc nạn, không ít kẻ to gan biết chút thủ đoạn giang hồ bắt đầu làm việc mua bán đạo suốt từ nam tới bắc, cái gì cũng bán, lương thực, vải vóc, vũ khí, đồ

sắt... thậm chí mấy thứ như muối và dược liệu, chỉ cần dọc đường bình an vô sự thì đi một vòng như vậy, những món đồ bình thường cũng có thể bán với giá trên trời, lợi nhuận lớn đến mức có thể khiến người ta làm cạn.

Vì để tránh chiến tranh, những người buôn bán đạo thông thường đều đi theo đường duyên hải phía đông, đa phần đều qua Tế Nam, dần dần sinh ra chợ địa phương theo thời thế, ở thời buổi này vậy mà lại sinh ra mấy tầng phồn hoa quý dị.

Rời nhà ra ngoài, không thể không qua lại với những người “xe thuyền tiệm”, cho nên phàm là đại thương hộ có chút thể diện đều có liên hệ với Hành Tẩu Bang. Tế Nam phủ có “khách điểm Hồng Vận” vốn là một hắc điểm dưới trướng Hành Tẩu Bang, không ngờ mấy năm nay người ghé trọ đều là khách quý cầm theo “Biên Bức lệnh”, khiến họ ngày nào cũng phải đón đưa, còn bận rộn hơn cả mấy chỗ làm ăn đàn hoàng, bận tới mức tối mày tối mặt, không còn hơi sức đâu nghĩ chuyện hại người, lâu dần liền được tẩy trắng thành một nơi kinh doanh đàn hoàng, còn mở rộng thêm một tầng lầu.

Chạng vạng hôm đó, một con tuần mã đội mưa lao tới, hí một tiếng dừng ở cửa, hất bờm văng một đồng nước, đặc ý kêu lên hai tiếng.

Tiểu nhị rất lanh lẹ, vội cầm cây dù trúc ra cổng chào:

– Khách quan có ở trọ không? Còn phòng trống đấy!

Người trên lưng ngựa đội nón rộng vành, tay cầm trường đao. Người đó tung người xuống ngựa, đưa dây cương qua, gật đầu nói:

– Làm phiền.

Tiểu nhị lúc này mới nhận ra đó là một cô nương trẻ, hơn nửa khuôn mặt bị khuất dưới nón, chỉ lộ cái cằm hơi nhọn trắng trẻo, vài sợi tóc dài bị

nước mưa làm ướt dính bên tai, lộ ra vành tai xinh xắn, chỉ một dáng vẻ thoáng qua liền biết nàng tuyệt đối không xấu.

Tiểu nhị vừa dắt ngựa vừa len lén quan sát nàng, thấy nàng cầm theo đao cũng không sợ mà vui vẻ hỏi:

– Nữ hiệp đi đường vất vả có mang theo Biên Bức lệnh không? Có Biên Bức lệnh của chúng tôi thì ăn ở đều rẻ hơn ba phần.

Nữ khách kia khựng lại, không ngờ Hành Tẩu Bang nơi này lại đặc biệt thế, giống trống khua chiêng chuyện làm ăn, nàng không khỏi nghiêng đầu hỏi:

– Sao?

Cái nghiêng đầu này khiến tiểu nhị nhìn rõ mặt nàng, lòng thầm nhủ “đẹp quá”, nụ cười trên mặt càng chân thành hơn ba phần, nói:

– Tình thế đặc biệt, chúng tôi cũng là bị ép thôi.

Ép một đám đại lưu manh theo con đường lương thiện.

Nữ khách cười, khoát tay, bóng đỏ trong lòng bàn tay lóe lên, lộ ra một khối Ngũ Bức ấn được điêu khắc từ mã não.

– Ngũ Bức!

Tiểu nhị giật mình, lập tức biết đối phương có quan hệ không tầm thường với Hành Tẩu Bang, bèn vội khom người xuống, nói:

– Mời, mời ngài vào ạ! Có chuyện gì có thể sai phái bất cứ lúc nào, muốn ăn gì cũng có thể tùy ý gọi, tiệm này không có thì chúng tiểu nhân có thể ra phố mua cho ngài.

Nữ khách kia khoát tay, chỉ nói một câu “không cần phiền như vậy” rồi đi thẳng vào, tìm một góc nhỏ gần cửa ngồi xuống, quay mặt về phía cửa chính, giống như là đợi người.

Khách điểm Hồng Vận rất náo nhiệt, khách ngồi đầy đại sảnh, mấy tiểu nhị sắp luyện ra công phu chạy như bay, băng tới băng lui giữa mọi người, hiển nhiên ai nấy đều có chút võ công.

Nữ khách tùy tiện gọi một bát mì nóng, nàng rõ ràng đã đói, mì vừa bưng tới là cắm đầu vào hơi nóng của mì, vừa ăn vừa nghe người bên cạnh huyền thuyên khoác lác làm thú vui tiêu khiển. Ở đây phần nhiều là thương nhân, hơi tiền nông nặc, dăm ba câu là có thể rẽ tới chuyện tiền nông, ai nấy đều thói phồng khoản thu nhập của mình lên, không biết thật hay giả mà nghe giống như nhà nào cũng có mỏ vàng vậy.

Chợt, bàn kế bên có một hán tử trung niên xấu xí nói:

– Không biết chư vị có nghe chưa, dạo trước ta có một lão bằng hữu làm nghề buôn vải, lúc đi buôn bán thì gặp phải “kẻ đó”.

Ông ta vừa nói vừa huơ tay ra dấu.

Có người nhỏ giọng nói:

– Thiết diện ma?

Nữ khách đang uống canh dừng lại, nghiêng đầu nhìn sang, nói leo:

– Ồm gì nhỉ... Thiết diện ma đó không phải ở núi Hoạt Nhân Tử Nhân sao? Sao lại chạy sang phía đông?

Hán tử mặt nhọn thấy người hỏi là một cô nương xinh đẹp liền bắt đầu nhiều lời, cố ý khoe khoang rằng mình hiểu biết, nói:

– Cô nương nghĩ xem, ma đầu nuôi nhiều thuộc hạ như vậy lại không làm ăn kiếm sống thì ăn cái gì đây? Núi Hoạt Nhân Tử Nhân kia sớm đã thừa dấu chân người, có cướp cũng không có gì để cướp, khai chiến nhiều năm nay, đường bộ đường thủy đều không thông, tổng cộng chỉ có mấy con đường để đi thôi, ta nghe nói gã đó mấy ngày trước ở Tấn Dương mà nay đã chạy tới bên này rồi... khụ, gã cũng biết đạo lý là lông dê không thể nhè một con mà bắt.

Bên cạnh có người vội hỏi:

– Đừng nói lời thừa nữa, sau đó thì sao?

– Thiết diện ma đó chặn đường, muốn thu “phí qua đường” bảy phần theo đầu người.

Hán tử mặt nhọn vừa dứt lời, mọi người có mặt thì nhau hít sâu một hơi.

– Bằng hữu kia của ta nhất gan tiếc mạng, thấy không ổn liền tự nhận mình xui xẻo, họ không làm khó nữa, đếm đủ số thì cho đi, những người từ chối hoặc cò kè mặc cả thì không còn ai hết, toàn bộ đều bị con sâu quỷ của gã mặt sắt kia hút thành người khô.

Có người phẫn nộ vỗ bàn nói:

– Khinh người quá đáng!

Những người có mặt nhất thời trở nên trầm mặc, họ vào nam ra bắc, vô lại cứng đầu, nhắc núi vàng núi bạc, toàn bộ đều là đáng vẻ giàu xổi kiêu căng, nhưng bây giờ lại thay đổi nhanh chóng thành tiểu dân yếu đuối không nơi nương tựa, hoảng hốt lo sợ cho tương lai của mình.

Qua một hồi, có người nói:

– Ta nghe người ta nói ma đầu này không phải không gì cản được đâu, năm đó ở Vĩnh Châu, gã từng bại dưới tay “Nam đao” đấy.

Nữ khách ngồi trong góc vốn đang uống canh, nghe vậy lập tức sắc, nước canh của nàng có bỏ thêm ớt, nàng sắc đến mức đỏ mắt, vội kiểm nước trà, may mà mọi người ai nấy đều sầu lo phận mình nên không hề chú ý tới nàng. Nàng liếc nhìn xung quanh, lặng lẽ thu trường đao bên cạnh xuống dưới bàn, đeo vào eo mình phía bên dựa tường, chuôi đao đụng phải hà bao bên hông, nàng ngấm nghĩ rồi cẩn thận cởi hà bao xuống nhét vào lòng.

Đúng lúc này, trong những người có mặt có người nhỏ giọng than thở:

– Nhưng những đại hiệp tài giỏi ấy hiện đang ở phương nào? Mọi người nói xem cái thế đạo này, người hàng yêu phục ma thì đóng cửa không ra, mấy năm không lộ diện được một lần, ngược lại yêu ma quỷ quái thì hoành hành khắp chốn, sợ người khác không biết danh tiếng của mình... Haiz, mấy năm trước có lời đồn rằng Hoắc Liên Đào Hoắc bảo chủ lừa đời lấy tiếng, là hung thủ hại chết huynh trưởng, ta thấy bây giờ còn không bằng khi ông ấy còn tại thế nữa là, tốt xấu gì khi đó mọi người còn có người để dựa dẫm, còn bây giờ, mọi người nói Hoắc bảo chủ là nguy quân tử, là chân tiểu nhân, vậy chứ vị đây không nguy hãy đứng ra nói lời công đạo cho mọi người đi.

Nữ khách trong góc nghe lời này hơi ngơ ngác, muống canh trong tay khựng trên bát, hồi lâu không nhúc nhích.

Đột nhiên, cổng lớn khách điểm Hồng Vận mở ra, một nam tử cao to bước vào.

Người này không mang bất kỳ đồ đi mưa nào, bị nước mưa dội ướt nhẹp đầu cổ, sắc mặt trắng bệch, khoe mắt có vết bầm. Tướng mạo ông đường đường nhưng thần sắc căng thẳng, lúc vào thì đứng ở cửa, dùng ánh

mắt địch ý lướt qua toàn bộ khách ở sảnh khách điểm rồi mới căng vai, xách trọng kiếm đi vào, không ít kẻ nhất gan tưởng ông đi báo thù, đang khẽ giọng nói chuyện cũng im bật, ai ngờ ông vừa vào thì bị vấp bậc cửa, bước chân lão đảo, suýt ngã chống vó, bàn tay to vịn lên tường, hồi lâu mới bình ổn được hơi thở.

Như vậy xem ra, không giống đi báo thù mà ngược lại giống bị người ta truy sát hơn.

Tiểu nhị ngập ngừng bước lên chào hỏi:

– Khách quan...

Nam tử kia đưa tay với tiểu nhị, trên tay có thứ gì đó lóe lên, người ở xa không nhìn rõ nhưng tiểu nhị lập tức biến sắc, vô cùng cung kính nói:

– Thất kính, mời ngài mau vào bên trong ạ.

Nam tử kia khoát tay, đưa qua một nắm bạc vụn và một bầu rượu, nói:

– Khỏi, ta phải gấp rút đi đường, phiền thêm cho ta một bình rượu và gói lương khô thịt khô ăn dọc đường, ta đi ngay.

Tiểu nhị không dám khuyên nữa, vâng dạ, nhận lấy bầu rượu nhưng không lấy ngân lượng, chạy ra sau bếp như một làn khói.

Nam tử toàn thân ướm đầm hít sâu một hơi, gượng thẳng người dậy, dường như muốn tìm một chỗ tạm nghỉ chân nhưng nhìn quanh thấy những thương nhân bán dạo lộ vẻ mặt e ngại, thì nhau dờ mắt, không chịu nhìn thẳng ông nhưng lại cứ âm thầm liếc mắt về phía ông.

Nam tử rất ngán ngẫm, qua một lát mới thấy một ghế trống trong góc, chính là bàn của vị nữ khách độc hành kia.

Ông do dự rồi đi tới nhỏ giọng nói:

– Cô nương, ta ngồi nghỉ chân một lát được chứ?

Cô nương ấy không nói gì, đưa tay ra hiệu cứ tự nhiên.

Gõ nam tử như thành lĩnh mất sức, tê liệt ngồi phịch xuống, làm cái ghế ma sát ra một tiếng “kếtttt”, toàn thân ông dựa vào tường, chỉ trong chốc lát liền nhắm mắt, ngực phập phồng yếu ớt, không biết là ngất hay ngủ.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 122: Bất Bình

Tiểu nhị cực kỳ lạnh lẽ, thành thạo chuẩn bị một bọc lương khô còn tỏa ra hơi nóng, kẹp thịt kho thái lát vào, trong bầu là rượu gạo làm xua đi cái lạnh, xong xuôi liền chạy lại chỗ bên cạnh nam tử nọ, nhỏ giọng kêu:

– Khách quan, khách quan.

Nam tử nhắm mắt, dường như không nghe thấy.

– Haiz.

Cô nương trẻ cùng bàn cuối cùng không kìm được, lên tiếng:

– Đừng đấy, ông ấy chảy nhiều máu lắm, ta còn nghĩ thấy mùi nè, người xem xem, có lẽ ông ấy ngất rồi.

Cô nương này chính là Lý Nghiên, ba năm trước muội ấy ham chơi, khóc lóc van nài đòi đi theo bọn Chu Phỉ trốn khỏi nhà, dù quay về có Chu Dĩ Đường hộ tống nhưng vẫn bị đại đương gia đánh cho một trận nên thân.

Lý Nghiên từ nhỏ đã được sủng ái, chưa có kinh nghiệm bị đánh, không ngờ là tích góp để dành tới năm 14 15 tuổi chịu một lần, nghe nói lúc đó muội ấy khóc như ma tru sói gào, âm thanh quanh quẩn suốt ba ngày, dư âm vang mãi không suy, dọa hãi hùng một đám tiểu đệ tử.

Sau lần đó, cuối cùng Lý Nghiên đã dụng chút ít tâm vào việc tập võ, đầu năm nay, muội ấy đã lấy được thành tích là bốn tờ giấy hoa ở Tú Sơn Đường một cách hiểm hóc, được cầm lệnh bài xuống núi.

Đây là lần đầu tiên Lý Nghiên quang minh chính đại ra ngoài làm việc, muội ấy đi cùng Lý Thịnh, thay Lý Cẩn Dung đi một đường từ tây sang đông, chính là “bắt mạch” theo thông lệ của trại. Đây là quy củ mới đặt ra sau lần các trạm ngầm của 48 trại bị thất thủ quy mô lớn hồi mấy năm trước. Đầu tiên là trong trại gửi ra một xấp thư rồi phái mấy đệ tử âm thầm điều tra các trạm ngầm dọc theo đường đưa thư, người “bắt mạch” không cần lộ diện, chỉ cần đến mỗi nơi quần quanh vài ngày, thấy thư không có gì khác thường là họ có thể rời đi.

Nhóm Lý Nghiên đi theo đường thẳng vào Đông Hải, Tế Nam phủ chính là trạm cuối cùng.

Dù là Chu Phỉ và Lý Thịnh thì lần đầu xuống núi cũng chỉ làm nhiệm vụ của tùy tùng – tuy rằng sau đó do duyên trời run rủi mà tính chất thay đổi – nên lần này Lý Nghiên chỉ là đi theo Lý Thịnh cho quen đường quen lối, trừ để ca ca răn dạy mấy trận thì không có tác dụng gì.

Không ngờ ban nãy ở ngoài thành, không biết Lý Thịnh nhìn thấy gì mà nhắc chân muốn đuổi theo, chỉ vội vàng dặn dò muội ấy một câu, bảo muội ấy đợi trong khách điểm Hồng Vận.

Ý định ban đầu của Lý Thịnh là đuổi muội ấy vào một khách điểm nhỏ ăn tô mì, còn hẳn đi một lát rồi về, ai ngờ Lý Nghiên từ nhỏ đến lớn trừ lần bị Dương Cẩn bắt thì chưa từng rời khỏi ca ca tỷ tỷ và các trưởng bối trong trại bao giờ, thành linh bị bỏ lại liền như chim hoàng yến được sổ lồng lần đầu tiên trong đời. Muội ấy chỉ hận không thể lập tức tung cánh vui chơi vẫy vùng trời cao, nhưng lại mơ hồ thấp thỏm bất an nên cố sức vờ vịt ra vẻ bình tĩnh trải đời, biến khách điểm Hồng Vận nho nhỏ trong thành Tế Nam thành nơi thám hiểm.

Thế mà muội ấy thật ngỗ nghịch gì gặp nấy, chỉ ăn tô mì thôi cũng xảy ra “chuyện ngoài ý muốn”.

Tiểu nhị nghe lời muội ấy nói thì bị dọa nhảy lên, cẩn thận đưa tay lay nam tử kia, thấy sắc mặt ông tái xám, môi hơi xanh, quả nhiên vô cùng không ổn. Cú lay này khiến cánh tay đặt bên hông ông rơi xuống, mùi máu từ eo bay ra, nhìn kỹ thì máu đã thấm ra ngoài áo đen, bị thương không nhẹ.

Tiểu nhị khó xử, không biết làm sao cho phải, bèn quay đầu đưa mắt nhìn chương quỹ.

Chương quỹ khách điểm Hồng Vận là một ông lão nhỏ con, tay gầy bần tnh, ánh mắt nội liễm, là một nội công cao thủ.

Chương quỹ gạt đầu với tiểu nhị, lập tức có một người khác chạy ra giúp đỡ, định dìu nam tử xuống.

Đúng lúc này, ngoài khách điểm chợt có một tràng tiếng ngựa hí truyền tới. Dường như có một nhóm đông người đội mưa cưỡi ngựa chạy nhanh đến.

Lý Nghiên không hiểu sao chợt có linh cảm chẳng lành, vội cúi đầu, lệ làng húp hết nước mì còn lại vào bụng. Muội ấy chưa kịp lau sạch miệng thì mấy người áo đen đội nón đã ngang nhiên xông vào, kẻ cầm đầu đuổi tay dài ra, mặt không cảm xúc giơ lên một khối lệnh bài, ngạo mạn cho mọi người trong sảnh đều xem.

Tại Lý Nghiên cực nhạy, trong nháy mắt đã nghe thấy nhiều tiếng hít không khí, xa xa có người nhỏ giọng nói:

– Mẹ ta ời, sao Bắc Đẩu lại tới rồi?

Lý Nghiên mở to mắt.

Lệnh bài mở đường, theo sau là nhiều kẻ áo đen Bắc Đẩu nối đuôi nhau vào rồi chia ra đứng hai hàng.

Một nam tử trung niên chậm rãi bước vào, người áo đen phía sau cung kính khép nép che dù cho ông ta, ông ta tướng mạo đường đường, mặc quan bào đỏ thẫm, chân đi ủng cao, tay xách bội đao, nghiêm chỉnh đến mức có thể trực tiếp lên triều.

Hiện còn tứ đại Bắc Đẩu, Lý Nghiên từng gặp hai người, nhưng nghe nói Thẩm Thiên Khu là kẻ cụt tay tướng tá tiều tụy, hình tượng không giống quan lão gia trung niên này, muội ấy ngẫm nghĩ: “Lẽ nào là Vũ Khúc Đồng Khai Dương của Bắc Đẩu?”

Đám người kia vừa vào, khách điểm lập tức yên lặng như tờ.

Chưởng quỹ của Hành Tẩu Bang không còn lo gảy bàn tính sau quầy nữa, vội nhanh chân tách mọi người ra tiến lên trước, vái sâu nói:

– Chư vị đại nhân, thảo dân làm buôn bán nhỏ, không hề vi phạm pháp luật, thuế má đều đã đóng đủ từ lâu, chưa bao giờ khất nợ, chẳng hay chư vị đại nhân đến có việc gì ạ?

Người trung niên mặc quan bào đỏ liếc ông, cười nói:

– Sao, không có chuyện gì thì bọn ta không thể tới ở trọ à?

Thái dương chưởng quỹ toát mồ hôi lạnh, cười hùa theo:

– Đương nhiên, đương nhiên, chỉ cần các quan gia không chê tiểu điểm chúng tôi giản dị là được... ôi, người đâu...

– Không cần.

Nam tử mặc quan bào khoát tay, nghiêm mặt nói việc công:

– Bắc Đẩu tróc nã khâm phạm triều đình, người không liên quan tránh lui, kẻ cản trở sẽ xử lý như đồng bọn!

Lý Nghiên nghe hai chữ “khâm phạm” là lập tức liên tưởng đến vết thương trên eo vị khách kỳ lạ trước mắt, muội ấy không kịp suy nghĩ, ý mình đang ở trong góc được một đám người che chắn, bèn đưa tay cầm chén nước lạnh dùng để rửa chén đĩa trên bàn, xoay cổ tay, hất nửa chén nước lạnh không lãng phí giọt nào lên mặt nam nhân kia.

Nam tử bị trọng thương không biết đã bị truy sát bao lâu, vào khoảnh khắc bị giội nước liền tỉnh táo, mắt sáng như đuốc.

Cùng lúc đó, nam tử quan bào đỏ quát:

– Bắt!

Lý Nghiên hoa mắt, thấy người bị trọng thương đột nhiên trở mình vùng dậy, trọng kiếm đặt ngang trước ngực, “keng” một tiếng như rỗng ầm mình lao ra mặt nước, quét ngang ngực tên Bắc Đẩu đầu tiên xông tới, võ công của ông cực ít màu mè, nhưng chiêu nào chiêu nấy đều chuẩn xác, lợi ngược dòng giữa đám Bắc Đẩu, ngạo nghễ vô song, chớp mắt đã lao tới cửa.

Người trung niên mặc quan bào đỏ quát:

– Phế vật!

Kế đó, không thấy ông ta có động tác gì lớn mà bóng người lóe lên, không hiểu sao đã đến ngay cửa. Bội đao xinh đẹp trong tay ông ta hơi rộng hơn của nam tử bình thường, trở mình như rắn độc quần lấy người bị trọng thương.

Nam tử bị thương không dám cứng rắn đón đỡ, đành lùi về sau, nam tử quan bào đỏ cười lạnh, liên tiếp xuất ba đao, chiêu càng lúc càng nhanh mà vạt áo và ống tay áo không mấy may dao động, chẳng mấy chốc đã ép người ra ngoài cửa quay vào trong khách điểm.

Lúc này, đám người trong khách điểm đã bị dọa chạy tứ tán, đầu đầu cũng là bàn chén bừa bãi, đại sảnh như chật kín ban này bỗng trống ra một khoảng to.

Bọn Bắc Đẩu được huấn luyện nghiêm chỉnh quây thành một vòng, bao vây người bị thương kia vào giữa.

Người bị trọng thương kia hiển nhiên là nỗ lực hết đà, vô thức đưa tay đè vết thương trên eo, không kìm được thở dốc.

Người mặc quan bào đỏ nói:

– Lưu Hữu Lương, bệ hạ đối đãi người không bạc, người ăn cây táo rào cây sung vậy sao?

Lý Nghiên thầm nghĩ: “Hóa ra người này tên Lưu Hữu Lương.”

Muội ấy mơ hồ cảm thấy cái tên này nghe quen quen, hình như dọc đường từng nghe ai đó nhắc tới nhưng nhất thời không nhớ ra được.

May mà Lý Nghiên trí nhớ chẳng ra sao nhưng tai lại rất thính, muội ấy nghe có người nháy tin tức nhỏ giọng nói:

– Lưu Hữu Lương nào? Không phải là Lưu Hữu Lương đại thống lĩnh ngự lâm quân chứ? Thật kỳ lạ, sao một đại quan lại thành khâm phạm triều đình?

Bên cạnh có người “suyt” một tiếng, suyt xong nhưng bản thân lại không nhận được, nói tiếp:

– Sao không được chứ, người quen “Trung Vũ tướng quân” họ Ngô rồi à?

Gió thu xào xạc thổi vào qua cánh cửa rộng mở của khách điểm khiến người ta rét lạnh từng cơn.

Mồ hôi lạnh của Lưu Hữu Lương chảy xuôi theo tóc mai bị gội nước chưa khô xuống dưới, môi cũng không kìm được run run, không đáp.

Người mặc quan bào đỏ quét mắt qua toàn bộ những kẻ bất giác xem trò vui trong khách điểm, cười sâu xa nói:

– Ta biết Lưu thống lĩnh mềm lòng, chắc chắn không chịu nói lời quan trọng ở nơi này, bằng không chẳng phải sẽ liên lụy bách tính vô tội trong cả khách điểm hay sao?

Lý Nghiên nhất thời chưa nhận ra hàm ý trong lời này, nhưng trong những người ở đây có kẻ lão luyện giang hồ lạng lẽ thay đổi sắc mặt. Bắc Đẩu truy sát Lưu Hữu Lương suốt đường, nếu không phải là ông đã phạm vào chuyện gì đó thì chính là ông biết bí mật quan trọng nào đó. Người mặc quan bào đỏ đang uy hiếp ông, nếu ông dám mở miệng tiết lộ một chữ thì bất kể nơi này có ai nghe hay không, Bắc Đẩu đều sẽ giết sạch!

Lưu Hữu Lương thở hỗn hển như cái ống khói cũ, có thể nghe được tạp âm từ trong phổi truyền ra.

Người mặc quan bào đỏ thở dài, khuyên nhủ:

– Đừng tiếp tục cố chống đỡ nữa.

Lời ông ta chưa dứt, Lưu Hữu Lương thành linh giơ kiếm ra trước, trọng kiếm cực nhanh lao thẳng tới mặt người mặc quan bào đỏ, người mặc quan bào đỏ cười to một tiếng như đang chế giễu đối phương không biết tự lượng sức, tiện tay tiếp chiêu.

Lão chương quỹ của khách điểm Hồng Vận thấy chuyện này khó mà êm thấm, bèn vội tiến lên vái nói:

– Quý khách! Hai vị quý khách xin thương xót, đừng động thủ trong tiệm.

Người mặc quan bào đỏ ngạo mạn nói:

– Đồng bàn ghế mục này ta đèn, lão già, không có chuyện của ông, cút sang một bên!

Thấy Lưu Hữu Lương bị người mặc quan bào đỏ vờn như mèo vờn chuột sắp bị ép tới thổ huyết, Lý Nghiên vô thức sờ thanh đao bên hông mình, thầm nghĩ: “Nếu A Phi ở đây, tỷ ấy đảm bảo sẽ không trơ mắt nhìn”.

Ý nghĩ này chợt lóe, Lý Nghiên lặng lẽ đẩy đao ra một chút.

Nhưng liền sau đó, mọi người lại tự ủ rũ, người áo đỏ kia võ công quá cao, dựa vào nhân lực của mình, ngay cả võ công người ta tốt cuộc cao tới mức nào cũng không nhìn ra thì khỏi phải tính lo chuyện bao đồng.

Tất cả mọi người xung quanh đều chỉ lo tránh còn không kịp, đao của Lý Nghiên được đẩy ra nửa tấc rồi dừng lại, lòng do dự đổi ý: “Nếu Lý khuyệt đức biết mình cả gan không tự lượng sức quản chuyện bao đồng này thì chắc chắn sẽ giận thành con ếch... vả lại mình quản kiểu gì đây?”

Ngay lúc Lý Nghiên trù trừ do dự thì đột nhiên, lão chương quỹ ban này còn xin tha chợt tiến lên một bước, lấy trong lòng ra một đoạn côn nhị khúc!

Tiếng “keng keng” nhỏ vang lên, côn nhị khúc vung ra giữa không trung, tinh chuẩn treo giữa binh khí của người mặc quan bào đỏ và Lưu Hữu Lương, xoay một vòng trong không khí, khiến động tác của hai người kia dừng lại trong chốc lát.

Người mặc quan bào đỏ tức giận nói:

– Lão thất phu, người dám!

Ông ta hất mạnh tay áo, nhẹ nhàng thoát khỏi cơn nhị khúc của chương quỹ, ông lão gầy nhom thuận thế nghiêng người, đứng vững cạnh Lưu Hữu Lương, nhỏ giọng nói:

– Vị khách này mang tín vật của chúng tôi, gặp người có vật ấy phải nghe theo mệnh lệnh của người đó, khách nhân nghĩa không chịu ra lệnh, nhưng chúng tiểu nhân không thể trơ mắt khoanh tay đứng nhìn khách gặp nạn. Đồng đại nhân, xin thứ lỗi.

Người mặc quan bào đỏ quả nhiên là Đồng Khai Dương, ông ta âm u nói:

– Biết ta là ai còn dám láo xược như vậy, lão già, ta thấy khách điểm này của ông không muốn mở cửa nữa rồi.

Lưu Hữu Lương nhỏ giọng nói:

– Chương quỹ, không cần...

Khách điểm Hồng Vận là khách điểm lớn nhất vùng này, vì các tiểu nhị tay chân lạnh lẽo lại còn dẻo mềm dẻo miệng, có vài món ăn thương hiệu, mấy năm nay rất có tiếng tăm trong các khách qua đường, nghiêm nhiên đã thành một điểm đặc biệt của Tế Nam phủ. Khách giang hồ bình thường không có gì để mất nhưng liên lụy một sản nghiệp lớn như vậy thì hơi quá. Đây cũng là lý do mà Lưu Hữu Lương đi qua nơi này nhưng chỉ tạm dừng chân chứ không tìm sự che chở từ Hành Tẩu Bang.

Chương quỹ nhắc cơn nhị khúc, cười nói:

– Chúng tiểu nhân mở tiệm làm ăn vốn là để làm chân sai vặt giúp đỡ cho chư vị bằng hữu, những thứ khác đều là phụ, bây giờ “Thiên Bức lệnh” tái hiện, nếu chúng tôi vì sợ sản nghiệp gặp phiền phức mà tránh lui thì chẳng phải lẫn lộn đầu đuôi sao?

Nói xong, không đợi Lưu Hữu Lương ngăn cản, chương quỹ liền nói tiếp:

– Chư vị bằng hữu, xin lỗi, hôm nay tiểu điểm đóng cửa nghỉ bán một ngày, cơm rượu xem như tiểu lão mời các vị, không cần trả tiền, mong chư vị nhân lúc trời chưa tối hãy tìm nơi ở khác!

Mọi người ban nãy còn bóp tay than thở anh hùng đều không xuất thế, ấy vậy mà giờ thấy chương quỹ đập nôi bán sắt sống mái với Bắc Đẩu Vũ Khúc thì lập tức không nhiều lời, thi nhau thức thời cuốn gói rời đi. Chỉ có Lý Nghiên là ngập ngừng do dự, lúc thì cảm thấy mình xuất thân danh môn chính phái, lại có võ nghệ trong người, đương nhiên khác những thương nhân kia, cứ thế bỏ đi sẽ quá khó coi, lúc lại nghĩ Lý Thịnh bảo mình đợi ở khách điểm Hồng Vận, nếu mình bỏ đi, đại ca tới tìm không thấy lại gặp phải người của Bắc Đẩu nên lại càng sốt ruột.

Lý Nghiên xách đao theo dòng người ra khỏi khách điểm Hồng Vận nhưng không đi xa như người khác, muội ấy đảo mắt, tung người lên một cây đại thụ, ẩn nấp bản thân sau bóng cây um tùm.

Đồng Khai Dương nói:

– Giỏi, Hành Tẩu Bang đúng không? Đường cho người các người không đi, lại cứ muốn đi quỷ môn quan!

Lúc ông ta nói, ngoài cửa có tiếng vó ngựa và tiếng bước chân dồn dập tới, còn có thể nghe được tiếng kêu la của những vị khách chạy chậm, khoảng 80-100 kẻ áo đen Bắc Đẩu âm âm chạy tới, trận mưa to không biết đã ngừng khi nào nhưng trời vẫn âm u, đất đai lầy lội, cả thành Tế Nam đều vô cùng nhếch nhác.

Các tiểu nhị trong khách điểm Hồng Vận và bọn áo đen Bắc Đẩu chiến nhau hỗn loạn.

Các tiểu nhị đều có võ nghệ nhưng tư chất vàng thau lẫn lộn, loại môn phái giang hồ xuất thân nghèo khổ như Hành Tẩu Bang dầu sao cũng khác bọn áo đen Bắc Đẩu được huấn luyện nghiêm chỉnh, huống hồ Bắc Đẩu người đông thể mạnh, trừ số ít cao thủ có thể chống đỡ được, còn lại đều là châu chấu đá xe.

Chưởng quỹ hô một tiếng, mang mấy người bao vây Đồng Khai Dương, không quay đầu lại, nói với Lưu Hữu Lương:

– Lưu đại nhân đi mau!

Lưu Hữu Lương đang chần chừ, chưởng quỹ lại nói:

– Đại nhân không tiếc lộ ra Thiên Bức lệnh, ắt có chuyện quan trọng có thể liều mạng, còn trì hoãn cái gì!

Lưu Hữu Lương nghe, cắn mạnh răng, chột chớp tay:

– Huynh đài, chúng ta bè nước gặp nhau, đại ân không lời nào đa tạ xiết.

Gương mặt quắt queo của chưởng quỹ thoáng nở nụ cười, Lưu Hữu Lương hét dài một tiếng, lui ra khỏi vòng, trọng kiếm quét ngang, chém liên tục bảy tám kẻ áo đen, giết ra một đường máu, xông thoát khỏi vòng vây.

Loạt động tác này ắt hẳn tiêu hao không ít sức lực, lúc rời khỏi khách điểm, bước chân ông lão đảo, huyết gọi ngựa của mình tới, nhịn đau hét lớn một tiếng “đi”. Bốn năm gã Bắc Đẩu lao đến, trọng kiếm của Lưu Hữu Lương quét qua hai gã, hông đau nhức, nhất thời không trở tay được, đúng lúc này, ông nghe hai tiếng kêu rên, mấy gã Bắc Đẩu còn lại tự che mặt lui ra.

Lưu Hữu Lương không kịp suy nghĩ xem là ai giúp mình, vội phóng ngựa chạy như điên.

Vừa chạy tới ngoài thành, trước mắt Lưu Hữu Lương đã nhòe đi, ông nằm trên lưng ngựa nỗ lực chống đỡ, cắn mạnh đầu lưỡi, định khôi phục vài phần thần trí thì đột nhiên, con ngựa đang lao nhanh chợt hét thảm một tiếng, chân trước khuỵu xuống, hất người trên lưng ngã ra ngoài – dưới đất có dây cản ngựa.

Lưu Hữu Lương ngã cú này rất nặng, mắt tối sầm, giãy dụa mấy lần vẫn không thể bò dậy trong khi bọn áo đen Bắc Đẩu mai phục ở đây đã bọc đánh tới.

Đột nhiên, một nhánh cây đại thụ dính đầy nước mưa bay ngang đến, rào rào quét ngang một vòng, tầm mắt mấy kẻ áo đen bỗng bị nhiễu loạn, chưa đợi họ phản ứng, một thanh trường đao đã từ sau nhánh cây xông ra, người tới ra tay bất ngờ đánh ngã ba bốn gã áo đen, cùng lúc đó, Lưu Hữu Lương cuối cùng hét lớn một tiếng, liều mạng bò dậy.

Cứu binh từ trên trời giáng xuống này chính là Lý Nghiên, lúc muội ấy ở bên ngoài khách điểm Hồng Vận lẳng lặng quan sát thấy Lưu Hữu Lương bỏ chạy liền chạy theo. Lúc này, một tay Lý Nghiên xách đao, một tay xách một nhánh cây còn to hơn cả mình vung loạn xạ, tạo ảo giác như mình vô cùng cao to khỏe mạnh, lợi dụng khoảng hở nói với Lưu Hữu Lương:

– Đại thúc chạy mau!

Lưu Hữu Lương không ngờ người ra tay lại là một cô nương trẻ như thế, hơi giật mình, chưa đợi ông phản ứng thì thấy Bắc Đẩu đầu kia hét dài mấy tiếng, vô số bóng đen từ hai bên xông ra.

Lý Nghiên:

– ...

Nhiều người quá, tiêu roài.

Muội ấy không có lựa chọn nào khác, bèn cắn răng, vứt nhánh đại thụ kia qua một bên, hít sâu một hơi, hai tay nắm trường đao, thầm nghĩ: “Nếu A Phi có thể nhập vào mình thì tốt biết mấy.”

Chu Phi chưa luyện thành bản lĩnh hồ ly tinh đó, bọn Bắc Đẩu đã xông lên.

Ngay lúc Lý đại trạng tưởng mình sắp hi sinh vì nghĩa thì trận hình Bắc Đẩu bỗng rối loạn, lại có một con ngựa xông tới, người trên ngựa tay cầm song kiếm, ra tay cực chuẩn, thuần thục hất bọn áo đen dọc đường, vọt tới cạnh Lý Nghiên, quát:

– Lý đại trạng!

Lý Nghiên nghe hàm răng trắng vừa vui mừng vừa chột dạ.

Lý Thịnh không ngờ mình vừa đi là muội ấy có thể gây ra họa lớn nhường này, sau cơn sợ hãi liền nổi trận lôi đình, ra tay càng không chừa đường lui, bọn Bắc Đẩu ngã rạp một đám, Lý Nghiên cực kỳ thông minh, không nhàn rồi mà huyết sáo gọi ngựa của mình tới, đưa tay đỡ Lưu Hữu Lương:

– Đại thúc, ngựa cho thúc đẩy, ta có ca ca rồi!

Lý Thịnh:

– ...

Nha đầu phá sản này thật biết hào phóng đồ của người khác.

Hắn không muốn chiến lâu, đánh lui một đám áo đen liền xách vai Lý Nghiên, túm muội ấy lên ngựa mình rồi huýt sáo, ngựa của Lý Nghiên chở Lưu Hữu Lương vội vàng chạy theo.

Chợt, cách đó không xa vẳng tới một tiếng hét dài, chấn động đến mức làm ngực người ta khó chịu, Lý Nghiên lão đảo, suýt ngã ngựa.

Bóng một người áo đỏ chỉ lên xuống mấy cái đã đến trước mặt họ:

– Lại là thần thánh phương nào lo chuyện bao đồng?

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 123: Ân Thù

Lý Nghiên nhìn từ xa, nhận ra người đó, lập tức thất sắc:

– Đại sự không hay rồi!

Muội ấy hoang mang thúc vào bụng ngựa cho ngựa chạy nhanh, Lý Thịnh vẫn ù ù cạc cạc, nghe có người lên tiếng thì phản ứng đầu tiên là kéo dây cương, kết quả là hai người một người muốn ngựa chạy, một người muốn ngựa dừng, con tuấn mã bị ép chở hai người vô cùng bức dọc, hai chân trước gắt gỏng cào xuống đất, sắp đá hậu.

Lý Nghiên tức giận nói:

– Lý khuyết đức huynh muốn chết à? Đó là “Vũ Khúc” của Bắc Đẩu đấy!

Lý Thịnh:

– ...

Hắn phát hiện mình xem thường Lý Nghiên rồi, hắn chỉ biết muội ấy có thể gây họa, nhưng không ngờ có thể gây họa lớn nhường này!

Nhưng bây giờ buông cương phóng ngựa lao nhanh đã không còn kịp nữa, Đồng Khai Dương cách họ hơn một trượng, đôi ủng vốn sạch sẽ đã dính ít vết máu, toàn thân ngay cả tóc cũng không rối loạn, ông ta hơi ngửa đầu nhìn huynh muội Lý gia trên lưng ngựa, không quá để những người trẻ tuổi này vào mắt.

Đồng Khai Dương đứng chấp tay nhìn Lưu Hữu Lương, cười nhạt:

– Lúc này là Hành Tẩu Bang, bây giờ lại là ai? Lưu đại thống lĩnh à, không phải ta nói chứ, ông tốt xấu gì cũng là người đứng đầu cận vệ, sao những kẻ chịu giúp ông ngoại trừ đám ăn mày hạ lưu thì là bọn nhãi miệng còn hôi sữa thế?

Đồng Khai Dương xuất hiện ở đây, đủ hiểu kết cục của người trong khách điểm Hồng Vận, có lẽ khi lão chưởng quỹ nói những lời ấy là đã dự liệu được kết cục của chính mình, nhưng Lưu Hữu Lương tuyệt đối không ngờ lại nhanh đến vậy. Ban này Lý Nghiên vừa ra tay là ông nhìn thấu cô nương này sâu cạn cỡ nào, so với những hậu bối đồng trang lứa, cô ấy xem như rất tốt, nhưng trước mặt Đồng Khai Dương thì chẳng đỡ nổi một đòn, huynh trưởng cô ấy trông không lớn hơn được bao nhiêu, có lẽ cũng mạnh hơn không nhiều.

Lưu Hữu Lương chợt nản lòng thoái chí, cảm giác trời muốn diệt ông ở đây, thầm thở dài, nghĩ: “Thôi, mưu sự tại nhân thành sự tại thiên, có những việc dù nỗ lực cũng không được, đều là số mệnh, ta hà tất lại liên lụy người vô tội?”

Ông dè ngựa, miễn cưỡng ho mấy tiếng, thúc ngựa tiến lên, chấp tay nói với Lý Nghiên:

– Cô nương và ta vốn không quen biết nhưng lại chịu ra tay giúp đỡ, Lưu mỗ vô cùng cảm kích, kiếp sau ắt kết cở ngậm vành báo đáp, việc đến nước này, ta và Đồng đại nhân không thể không kết thúc, hai người... mau đi đi.

Đồng Khai Dương hơi cong khóe môi, cảm thấy thú vị nhìn nam tử bị thương trên lưng ngựa. Lưu Hữu Lương vóc dáng cao lớn, thường ít nói ít cười, vì ánh mắt vô cùng sắc bén nên thường xuyên như mang theo sát khí,

thoạt nhìn như sói hoang nhe nanh giơ vuốt chực chờ ăn tươi nuốt sống con mồi, nào ngờ chỉ là một con dê khoác lớp da sói mà thôi.

Đến bước này, bất kể ông chạy trốn là vì chưa hoàn thành sự nghiệp hay đơn thuần vì mạng sống, lẽ nào không nên tận dụng mọi thứ có thể, tìm mọi cách để chạy trốn sao? Thế mà còn có tâm trạng đẩy hai người trẻ tuổi ra ngoài... làm như Đồng Khai Dương sẽ tin ông không bằng.

Lý Thịnh cau mày, cúi đầu nhìn Lý Nghiên với ánh mắt nghi vấn: người muội cứu này là ai?

Kỳ thực Lý Nghiên không rõ lắm, đành lặng lẽ thuật lại dăm ba câu nghe được từ người khác cho hắn.

Lý Thịnh một tay nhắc dây cương, một tay đặt lên thanh kiếm bên eo mình, cau mày không biết đang nghĩ gì, chợt nói với Lưu Hữu Lương:

– Vị Lưu... thống lĩnh này, có còn nhớ Trung Vũ tướng quân?

Lưu Hữu Lương nói:

– Ngô tướng quân trung nghĩa thiên thu.

Lý Thịnh nghe vậy, dăm chiêu nhìn ông rồi lại nhìn Đồng Khai Dương, sau chốc lát, hắn nhét thứ gì đó vào tay Lý Nghiên, nói với muội ấy:

– Đi trước.

Nói xong, chưa đợi Lý Nghiên phản ứng, Lý Thịnh đột nhiên trở mình tung xuống ngựa, chân dài quét ngang qua mấy gã Bắc Đẩu chung quanh, đồng thời trở tay chưởng con ngựa kia một chưởng, con ngựa đó cuối cùng cũng nhận được mệnh lệnh chính xác, lập tức tung vó chạy như điên.

Lý Thịnh chu môi huýt sáo, con ngựa ban đầu Lý Nghiên cười cũng nghe lệnh hăn, không quan tâm mệnh lệnh của người trên lưng, chạy theo Lý Nghiên phía trước ra ngoài.

Lý Nghiên luống cuống tay chân, nghe tiếng “lách tách”, cúi đầu nhìn, thứ mà Lý Thịnh nhét vào tay mình là một ống pháo hiệu đã đốt dây dẫn, Lý Nghiên vội vung tay ném ra ngoài, một quả cầu lửa nhỏ rít gào bay lên giữa không trung, nổ ra một chùm sáng óng ánh.

Thấy hiệu lệnh này, tất cả tai mắt ngầm của 48 trại ở đây đều sẽ lập tức chạy tới.

Lý Nghiên hét lớn:

– Ca!

Lý Thịnh không để ý đến muội ấy, hai tay rút song kiếm ra, vừa nhấm nháp trong lòng xem mình có thể ngăn Đồng Khai Dương được bao lâu, vừa xông lên để ra tay trước chiếm lợi thế.

Lý Nghiên kéo dây cương:

– Huuuuu... Dừng, dừng lại!

Con ngựa của Lý Thịnh tính tình rất cáu bẳn, chạy như cưỡi mây đạp gió, không chịu nghe lời muội ấy, tiếng đao kiếm phía sau đã vang lên, Lý Nghiên sắp bị con ngựa ngu củ cầm đầu chạy này làm gấp muốn khóc, bèn kéo mạnh dây cương về sau, con liệt mã ấy tức giận giơ cao vó trước, hất đầu.

Lý Nghiên liều mạng muốn quay đầu ngựa, con ngựa như hiểu được tính người, biết ý Lý Thịnh nên đầu to cứ lắc lư trái phải mà vẫn không chịu nghe lời Lý Nghiên, Lý Nghiên tức quá đập vào gáy nó một cú:

– Khốn kiếp!

Muội ấy trực tiếp nhảy xuống khỏi lưng ngựa, định chạy trở về.

Lưu Hữu Lương:

– Cô nương!

Lý Thịnh đã bắt đầu động thủ với Đồng Khai Dương, hắn vừa ra tay, Đồng Khai Dương liền cau mày, vì ông ta nhận ra mình đã xem thường thiếu niên này, thế mà Lý Thịnh còn cười nói:

– Đồng đại nhân thành danh đã lâu, ta sớm đã muốn thăm gặp, nay được cơ hội không đánh không quen, mong ông vui lòng chỉ giáo.

Lý Thịnh lên tiếng như vậy làm câu “bắt lấy hắn” của Đồng Khai Dương bị kẹt trong cuống họng, nói không được mà không nói cũng không được. Vì Lý Thịnh “cản trở thi hành công vụ” là sự thực, nhưng hắn lại nói việc mình cản đường là khiêu chiến cá nhân Đồng Khai Dương, Đồng Khai Dương thành danh nhiều năm, cũng cần thể diện trước mặt thuộc hạ, hôm nay ông ta không tự tay thu dọn tiểu tử này thì sao có thể lập uy?

Lý Thịnh năm xưa được vài người trẻ tuổi 48 trại xưng là “số một”, hiển nhiên có sở trường của hắn. Từ nhỏ hắn đã có chí khí cao, chịu nhọc tâm nghiên cứu ưu khuyết của từng nhà, hiểu rộng nhưng không hiểu sâu, bản thân lại luôn sốt sắng muốn phân cao thấp với Chu Phỉ nên hơi xốc nổi. Nhưng ba năm trước, 48 trại đại thương nguyên khí, các hậu bối đều bị ép dùng tốc độ nhanh nhất trưởng thành, toàn thân Lý Thịnh đã nhu hòa lại không ít, xét về cảnh giới thì thật loáng thoáng có vẻ trở nên thấu hiểu đạo lý.

Đồng Khai Dương tự cao tự đại, đao trong tay chỉ là loại đao cơ bản của các võ quan bình thường, tác dụng chủ yếu là làm trang sức, đủ thấy ông ta căn bản chưa từng đặt chuyện truy sát Lưu Hữu Lương vào mắt,

càng thiếu kiên nhẫn dây dưa với loại hậu bối như Lý Thịnh. Ông ta chột rung bội đao, bổ xuống đầu Lý Thịnh, Lý Thịnh không dám đón đỡ, liên tục lùi về sau nhiều bước, thấy Đồng Khai Dương chỉ huơ đao trong không khí mà trên mặt đất lại nhiều thêm một vết hẹp dài hơn hai thước.

Mặt đất còn như vậy, đủ thấy nếu chém vào người sẽ có kết quả gì.

Lý Thịnh kinh sợ trong lòng, công phu của gã Vũ Khúc này đã đến mức ngưng gió thành đao! Hèn gì ông ta không thêm để ý mình cầm binh khí gì. Hắn không dám cứng rắn đón đỡ nữa, bước chân chột trở nên phức tạp, toàn thân phảng phất hóa thành một mê trận di động khiến người ta không tóm được. Đây là Phù Du trận mà lúc sau Chu Phi đã dạy hắn, Lý Thịnh thực rất có thiên phú với mấy thứ màu mè hoa lá hẹ này, sau khi tinh thông nguyên lý liền biết biến thể ra nhiều dạng, lập tức trò giỏi hơn thầy.

Bọn áo đen Bắc Đẩu chỉ sợ tai bay vạ gió, đồn dập lui ra khỏi vòng lớn, Lý Thịnh hành tung ẩn hiện, nơi hắn đi qua, trên mặt đất lập tức hiện ra mấy lỗ đan xen chằng chịt như bàn cờ, lá cây ố vàng bên đường bị lệ khí chèn ép rơi lá tả, thoát nhìn như mưa hồ điệp, nhưng lại gần mới biết, mỗi lá cây đều không phải rơi từ cuống lá mà toàn là nửa lá, bên trên là vết đao gọn ghẽ!

Lý Thịnh tâm tư trầm ổn, thân trong hiểm cảnh mà vẫn không chút biến sắc, bước chân không loạn, thỉnh thoảng còn rút kiếm ra đâm.

Bội đao của Đồng Khai Dương “keng keng” đè lại song kiếm của hắn, cổ tay Lý Thịnh tê rần nhưng vẫn bình tĩnh thuận thế tháo lực, trượt ra ngoài như nước chảy, Đồng Khai Dương chột cười to nói:

– Hay cho một tên tiểu tặc, hóa ra là môn hạ Thục Sơn!

Lý Thịnh cau mày, chiêu ban nãy của hắn là chiêu kiếm thoát thai từ chiêu kiếm phái Tiêu Tương mà hắn học được hồi nhỏ, tuy giờ đã khác đi nhưng loáng thoáng vẫn có thể nhìn được bóng dáng, mấy năm trước nhóm

Vương lão phu nhân xuống núi tìm Trương Thần Phi rồi một đi không trở lại, Lý Căn Dung không yên tâm, từng phái người đi dò hỏi chung quanh mấy lần, đến nay vẫn bất vô âm tín.

Không biết tại sao, Lý Thịnh nghe nụ cười đó của Đồng Khai Dương, lòng chợt dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Lý Thịnh chợt xoay người giơ ngang song kiếm, nghe Đồng Khai Dương cong khóe môi cười lạnh:

– Lão thái bà kia có chút thú vị, tiếc là quá không tự lượng sức, báo thù gì chứ? Tuổi cả bố mà không chịu ở nhà chờ chết, còn học người ta đi ám sát, ha ha!

Gân xanh trên mu bàn tay Lý Thịnh chợt nổi lên.

Đồng Khai Dương khẽ liếm lưỡi đao mình, nói:

– Người biết tiếng xương nứt của người già khác với của người trẻ không?

Trẻ con 48 trại, có ai thuở bé không leo đèo theo Vương lão phu nhân đòi quà vật? Tuy Lý Thịnh sớm đã nghĩ tới Vương lão phu nhân có lẽ gặp điều bất trắc nhưng khi nghe lời này vẫn lập tức phẫn nộ. Hắn không nói tiếng nào, song kiếm phát ra một tiếng ngâm khê, Tiêu Tương kiếm pháp xảo diệu nhẹ nhàng đâm thẳng đến ngực và yết hầu Đồng Khai Dương. Đồng Khai Dương cười phá lên, tiếng cười mang theo kinh lực, người bình thường cách thật xa vẫn cảm thấy váng đầu hoa mắt, càng khỏi phải nói Lý Thịnh ở ngay trước mắt, đứng mũi chịu sào.

Sắc mặt Lý Thịnh trắng nhợt, tai đỏ lên tại chỗ, nhưng thế kiếm trong tay không đổi, Đồng Khai Dương vung tay áo dài muốn chụp lấy song kiếm của hắn, đồng thời, bội đao rút lên một tiếng, ngạo nghễ vô song đâm về phía ngực trái Lý Thịnh.

Đúng lúc này, Đồng Khai Dương chợt cảm giác phía sau có kinh phong ập đến với sức mạnh không thể khinh thường, ông ta cau mày, lệ khí trên mặt dâng lên, xoay người đẩy kiếm Lý Thịnh ra rồi nghiêng đầu tránh lui, “cách” một tiếng, thứ đánh tới là một cái vỏ đao, lúc rơi xuống đất vừa vắn nện vào giữa hai vết xước, tựa như con cò trên bàn cờ.

Đồng Khai Dương phản nộ quát:

– Ai?

Tiếng sột soạt vang lên, một người đội nón rộng vành dắt ngựa chậm rãi từ trong rừng bước ra, tay xách một thanh trường đao không vỏ.

Người này vóc dáng mảnh mai, hơi gầy yếu, trong đám nữ tử... trong đám nữ tử phương nam đại khái có thể gọi là “cao gầy”, tóc dài như mây đen buộc hờ thả phía sau, trên người dính một lớp hơi nước mịt mờ.

Nàng tùy tiện giắt cương ngựa lên một thân cây, đưa tay đẩy nón che quá nửa mặt lên một chút, liếc Lý Thịnh, chậm rề rề nói:

– Còn tưởng ai thả pháo hiệu cầu cứu. Nếu không phải đúng lúc muội ở ngoài thành Tế Nam thì chẳng lẽ huynh định để mấy kẻ tai mắt võ công mèο quào kia tới cứu chắc? Chắc, Lý bà bà, nghĩ sao vậy hả?

Lý Thịnh thấy người đến, đầu tiên sắc mặt thả lỏng nhưng bây giờ nghe nàng nói năng lỗ mãng thì lại đen mặt:

– Chu Phi, muội “bắt” không phải “mạch” này, chạy tới đây làm gì?

– Chân nhanh, xong việc sớm tiện thể dạo loanh quanh, không được à?

Chu Phi vừa nói vừa bước từng bước qua, không biết tại sao, bọn áo đen Bắc Đẩu vây quanh vòng ngoài thoái lui như rẽ nước, nàng không thềm nhìn chúng lấy một lần, hoàn toàn xem chúng như đang xếp hàng chào đón

mình. Nàng xách đao đi tới trước mặt Đồng Khai Dương, đẩy nón hơi xụp xuống lên trên lần nữa, ngược khuôn mặt thanh tú, nói:

– Ô, hóa ra là Vũ Khúc đại nhân của Bắc Đẩu.

Khóe mắt Đồng Khai Dương nhảy lên mấy lần, rít ra hai chữ từ kẽ răng:

– Là người.

Mấy năm nay, trừ phi Lý Cẩn Dung triệu nàng về làm việc, bằng không quanh năm suốt tháng có hơn nửa năm là Chu Phi ở bên ngoài, không biết đi hoang ở đâu, dù sao cũng không nghe nói nàng ở bên ngoài làm ra chuyện kinh thiên động địa gì – có lẽ có làm nhưng không để lại tên – dịp lễ Tết chắc chắn nàng sẽ về nhà đúng giờ, Lý Cẩn Dung cũng không quản nàng nhiều nữa. Chu Phi nhận ra Đồng Khai Dương là rất bình thường, nhưng Đồng Khai Dương dường như cũng rất quen thuộc với nàng...

Thái dương Lý Thịnh nổi gân xanh. Hắn biết con nhóc thổ phi lần đầu tiên xuống núi đã gây ra chuyện kinh thiên động địa này không thể nào yên tĩnh như nàng thể hiện mà!

Ngón tay Chu Phi vuốt nhẹ mũi đao Toái Già, cười nói:

– Mấy hôm không gặp, trông ông vẫn khỏe nhỉ.

Lý Thịnh cảnh cáo:

– Chu Phi.

Chu Phi đứng giữa hai người họ, mở miệng giới thiệu:

– Muội quen Đồng đại nhân đây, duyên phận cũng không cạn đâu. Lần đầu gặp Đồng đại nhân là lúc ông và Thảm Thiên Khu truy sát Mộc Tiểu

Kiều, lúc đó muối thấy ông nhưng ông không thấy muối. Lần thứ hai là ông chường muối rớt xuống sơn cốc vì một cây “hỏa liên”, hại muối suýt mất mạng, hơn bốn tháng mới trèo lên được, quả là cửu tử nhất sinh, đại ân đại đức không biết lấy gì báo đáp, đành lén vào cổ đô, phóng hỏa đốt nhà ông.

Lý Thịnh:

– ...

– Lần thứ ba... haiz, nói ra thật xấu hổ, muối và ông lại xích mích vì một món thuốc, quá không thể diện rồi. Lần thứ ba là vì một cái gan rắn của con “cổn địa giao”, muối và con mãng xà lớn và Đồng đại nhân lợi hại hơn con mãng xà lớn đó đấu nhau suốt hai ngày một đêm, muối bất tài, thắng được nhờ chút mảnh lối, còn khiến thanh kiếm tốt của Đồng đại nhân vùi thây trong bụng rắn nên vô cùng áy náy, hôm nay đặc biệt mang 10 lượng bạc tới bồi thường.

Chu Phỉ nói với Lý Thịnh:

– Ca, bỏ tiền.

Lý Thịnh:

– ...

Lý Thịnh cảm giác mình không bao giờ muốn nghe chữ “ca” từ miệng Lý Nghiên và Chu Phỉ nữa.

Đồng Khai Dương nhìn Lý Thịnh, ngoài cười trong không cười, nói:

– Hóa ra là lệnh huynh trưởng.

– Không sai.

Chu Phỉ đưa tay nhổ vỏ đao cắm trên mặt đất lên, xoay một vòng trong tay:

– Đồng đại nhân, nể mặt người quen cũ, gia huynh nếu có gì đắc tội, ông nhắm một mắt mở một mắt cho qua nhé.

Đồng Khai Dương bị yêu cầu vô lý của nàng làm tức giận muốn bùng nổ, nhưng biết nha đầu yêu quái này rất vương váu tay chân, bên cạnh lại thêm một Lý Thịnh thân thủ không kém. Nếu thật động thủ, ông ta chưa chắc đã chiếm lợi, lỡ xảy ra sai sót, chết trong tay đám tiểu bối thì không chừng sau này sẽ trở thành chuyện cười của Bắc Đẩu.

Đầu óc ông ta xoay chuyển, cố ép cơn giận dữ, trưng ra nụ cười dữ tợn nói:

– Nếu Chu cô nương đã nói vậy, ta cũng không tiện được lý không tha người, mời!

Chu Phỉ mỉm cười:

– Đa tạ.

– Khoan.

Đồng Khai Dương lại nói:

– Lệnh huynh đương nhiên có thể đi, nhưng khâm phạm Lưu Hữu Lương tội ác tày trời, ta muốn bắt ông ta về quy án, hãn Chu cô nương không vô cớ cản trở thi hành công vụ chứ?

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 124: Dao Trong Tủ Địa

Mặt Chu Phỉ bị nón che, người bên cạnh không nhìn thấy biểu cảm của nàng, chỉ thấy nàng trầm mặc chốc lát.

Lý Thịnh cùng nàng lớn lên từ nhỏ, vừa liếc mắt liền nhận ra Chu Phỉ không muốn gây phiền toái, bằng không sớm đã động thủ chứ nhất định không lăm lờ với Đồng Khai Dương như vậy.

Lý Thịnh đoán nàng chắc chắn không phải “tùy tiện đi dạo” như nàng nói mà rất có thể đang muốn đi làm chuyện gì đó quan trọng, vừa hay ngang qua ngoại thành Tế Nam, thấy pháo hiệu của Lý Nghiên từ xa nên định qua quản một lát, quản xong sẽ đi ngay.

Hiển nhiên Đồng Khai Dương không phải là phiền toái có thể giải quyết bằng “quản một lát”, cho nên nếu có thể chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không là tốt nhất.

Chu Phỉ nhanh chóng mỉm cười, định nói gì đó thì Lý Thịnh tranh mở miệng trước:

– Trước khi nói đến công vụ, ta muốn thỉnh giáo Đồng đại nhân, chuyện liên quan đến Vương phu nhân phái Tiêu Tương mà ông vừa nói với ta là thật sao?

Ban nãy Đồng Khai Dương nhận ra kiếm chiêu của hắc, để nhiều loạn tinh thần hắc nên mới thuận miệng nói vậy, ai ngờ hắc còn có viện trợ phía sau?

Bây giờ bị hỏi, Đồng Khai Dương lập tức như bị “chiếu tướng”, nhất thời chưa nghĩ ra lời đáp thế nào.

Chu Phi sững sờ, nhỏ giọng hỏi:

– Sao?

Lý Thịnh không nói gì, vẫn nhắc song kiếm chỉ vào Đồng Khai Dương như cũ.

Chu Phi nhanh chóng hoàn hồn, hiểu ngay ý Lý Thịnh.

Đúng rồi, ban đầu trong thành Hoa Dung, nhằm ép nàng và Ngô Sở Sở lộ diện, Cừu Thiên Cơ đã gây động tĩnh lớn như vậy, tin tức nhất định đã truyền ra, Vương lão phu nhân không thể không biết. Lão phu nhân bình thường điềm đạm hiền từ, nhưng tính tình cực kỳ mạnh mẽ, nếu biết con trai ruột bị người ta hại chết, chắc chắn bà sẽ không chịu để yên...

Lý Thịnh gằn từng chữ:

– Đồng đại nhân, các ông tróc nã khâm phạm triều đình, chẳng lẽ không biết bốn chữ “giết người đền mạng” viết thế nào sao?

Chu Phi chợt giơ một tay đề lên kiếm Lý Thịnh.

Lý Thịnh trầm giọng:

– A Phi, muội nói sao?

– Huynh đánh không lại ông ta.

Chu Phi gạt mũi kiếm của hắn qua, sau đó than thở như chấp nhận số phận:

– Huynh đi lo liệu những chuyện khác, đưa hai kẻ vướng víu đằng sau đi, tránh ra.

Lý Thịnh lúc này mới chú ý thấy bọn Lý Nghiên vẫn chưa đi xa:

– Muội...

Chu Phi lạnh nhạt nói:

– Một Bắc Đẩu mà thôi, huynh đi đi, không sao.

Đồng Khai Dương giận quá hóa cười:

– Ha, thật ngông cuồng! Khẩu khí thật lớn! Lần trước có con súc sinh kia cản trở để người may mắn thoát khỏi tay ta, nếu hôm nay người đã khăng khăng tự tìm đường chết thì ta sẽ tiễn người một đoạn!

Nói xong, mũi đao của ông ta ban này có thể treo giữa không trung mà làm nứt đất nhắm ngay đầu Chu Phi chém xuống.

Chu Phi đẩy Lý Thịnh ra, hơi co một chân lên, toàn thân xoay hơn nửa vòng tròn, trở tay đưa mũi đao Toái Già chống đỡ. Mũi đao Toái Già như va phải một kinh lực cực lớn làm cong đi. Chu Phi lật cổ tay, trường đao phát ra một tiếng vang khê kéo dài không ngớt, bất ngờ bắn ngược về phía Đồng Khai Dương, liền theo đó quần lấy ông ta.

Trong ánh đao như kén tằm, Đồng Khai Dương triệt phá mười mấy chiêu, lùi liên tục sáu bước, sau đó ông ta hét lớn một tiếng, hai tay nắm chặt chuôi đao, gân xanh trên mu bàn tay cuộn cuộn, bất ngờ phát lực, chiều dài đao hữu hạn nhưng đao phong dường như vô hạn, tựa một con cự long vô hình gầm rống hướng về phía Chu Phi. Chu Phi khê nheo mắt, không lùi không tránh, trực tiếp dùng chiêu “Trảm” tự quyết nghênh đón.

Nón trên đầu nàng bị đao phong phá rách toạc thành hai mảnh, rơi theo hai bên vai nàng xuống đất, chỗ binh khí hai người giao nhau, bội đao của Đồng Khai Dương bị bảo đao Toái Già làm thủng một lỗ!

Nếu lỗ thủng này sâu thêm một phần, đao phong mạnh mẽ của Đồng Khai Dương thu lực muộn thêm một khắc, thì thứ vỡ thành hai mảnh ắt không chỉ có cái nón bằng mây tre đó. Ban này nàng rõ ràng có thể tránh nhưng lại nhất quyết đón đỡ đao phong, gần như được ăn cả ngã về không mà cường chế tiếp chiêu, cược mạng mình trên đầu mũi đao... lại còn cược thắng!

Đúng là điên rồi!

Khóe mắt Đồng Khai Dương không nghe khổng chế, nhảy lên lần nữa.

Hai tay Chu Phỉ nắm chuôi đao Toái Già, xoay đao, tiếng “răng rắc” vang lên, bội đao của Đồng Khai Dương như kết ra một lớp mạng nhện rồi rào rào vỡ thành từng mảnh nhỏ.

– O, xin lỗi.

Chu Phỉ ngẩng đầu mỉm cười, nụ cười của cô nương trẻ đương nhiên đều trong trẻo động lòng người, nhưng nụ cười này của nàng lại khiến sau lưng Đồng Khai Dương nổi lên cảm giác mát lạnh. Nàng nhẹ giọng nói:

– Thanh đao này của ông trông quý quá, e là mười lượng bạc không thể mua được, ca...

Chu Phỉ vờ vệt gọi một tiếng, vẻ mặt vô tội quay sang nói với Đồng Khai Dương:

– Xem ra họ đi trước rồi, hay là ta viết giấy nợ cho ông nhé?

Đồng Khai Dương đương nhiên sẽ không thừa nhận võ công mình không bằng con nhóc ranh này. Phảng phất như ba năm trước, sau khi một chưởng của ông ta không thể nhổ cỏ tận gốc thì trên người Chu Phi liền mọc lên một thứ điên cuồng khiến người ta rợn tóc gáy, nàng như bị ngã thành nghiện, không ai biết khi nào nàng sẽ đưa mình và người khác cùng treo lơ lửng trên vách núi.

Chu Phi không tiếc mạng nhưng Đồng Khai Dương tiếc, lúc này ông ta thấy bóng dáng Lưu Hữu Lương đã mất hút, đương nhiên cũng không muốn dây dưa với nàng. Ông ta hừ lạnh một tiếng, vút thanh đao nát, hô lên:

– Đuổi theo!

Bắc Đẩu bên cạnh vội vã đuổi theo, chớp mắt đã không còn bóng dáng.

Đồng Khai Dương dù sao cũng lợi hại, Chu Phi không đuổi theo, cổ tay nàng hơi tê tê, đợi người đi hết sạch, nàng tra đao vào vỏ, cúi đầu dùng răng xé vải bao cổ tay, miếng vải rơi xuống đất, lộ ra cổ tay đỏ ửng. Chu Phi huyết sáo, yên tĩnh đợi con ngựa được huấn luyện kia chạy qua đây liền bốc một nắm đậu cho nó ăn, thầm nghĩ: “Đồng Khai Dương, cho ông sống thêm được ít ngày.”

Một người một ngựa nghỉ ngơi tại chỗ chốc lát, Chu Phi nhìn đường về của mình, cau mày, cuối cùng vẫn cưỡi ngựa đuổi theo bọn Lý Thịnh.

Lưu Hữu Lương bị Lý Nghiên dùng chén nước gội tỉnh trong khách điểm Hồng Vận chống đỡ đến bây giờ, thực có thể nói là kỳ tích. Ông chịu không nổi nữa, trong lúc mơ mơ màng màng vẫn nắm cương ngựa duy trì thăng bằng, kéo con ngựa kia càng chạy càng nhanh, cuối cùng nó mở đôi mắt to mờ mịt, gần như dừng lại.

Lý Nghiên tóm vai Lý Thịnh quay đầu nhìn, hỏi:

– Đại thúc, ông sao rồi?

Lưu Hữu Lương không đáp, lưng lay lảo đảo trên lưng ngựa, sau đó cầm đầu ngã xuống.

Bọn Lý Thịnh hết cách, đành để lại ký hiệu ven đường, men xuôi dòng Bách Mạch hướng về phía Chương Khâu, tốt xấu gì cũng phải tìm một nơi nghỉ chân trước đã.

Lý Nghiên vừa giúp dắt ngựa vừa quay đầu nhìn:

– Hình như ổng sốt rồi, có phải nên tìm một đại phu cho ổng không... Ca, A Phi không sao chứ?

Lý Thịnh vừa nghe được thù mới thù cũ giữa Chu Phi và Bắc Đẩu, hăn cau mày không lên tiếng. Tuy Chu Phi không nói, nhưng Lý Thịnh động não, đại khái có thể đoán được tại sao Chu Phi luôn lẩn cẩn với Bắc Đẩu vì chút chuyện thuốc men, hăn nghĩ: “Đúng rồi, hình như mình từng nghe muội ấy thuận miệng nói sư môn Tạ công tử ở Bồng Lai, chắc cách nơi này không xa, chẳng lẽ...”

Năm đó, Tạ công tử mượn hăn mấy quyển “du ký” không được thanh nhả lẫn, đến nay chưa kịp trả đã bật vô âm tín. Lý Thịnh chợt cảm thấy, từ khoảnh khắc họ từ Vĩnh Châu về, những tháng ngày sau đó phảng phất như có người vung roi đuổi, sáng vừa mở mắt là có vô số chuyện phải an bài, phải nghĩ vô số thứ mà trước giờ chưa từng suy xét. Họ vốn dĩ từ từ chậm rãi lớn lên, ngờ đâu tiết tấu đó đột nhiên bị đánh cho hỗn loạn, trong một đêm, họ từ hậu bối chuyện gì cũng phải xin ý kiến đã biến thành “người lớn” có thể gánh vác đòn gánh của 48 trại trong thế hệ này.

– Có sao muội cũng không giúp được gì.

Lý Thịnh tỉnh bơ thúc giục:

– Có điều Đồng Khai Dương thấy chúng ta đi rồi sẽ không dây dụa nhiều với muội ấy, muội ấy qua không bao lâu sẽ đuổi kịp thôi, đi nhanh lên, dẫu sao nơi này cũng trực thuộc Bắc triều.

Để đảm bảo, Lý Thịnh không tùy tiện vào thành Chương Khâu mà thu xếp Lưu Hữu Lương trong một miếu Khổng Tử ở ngoại thành. Hắn leo tường lặng lẽ lén vào hậu viện, đằng trước có một lão tiên sinh đang đưa một đám học trò trẻ con nhập môn bái kiến Khổng Tử, vừa thấp nhang vừa răn dạy, nghi thức dài dòng lôi thôi. Lý Thịnh lặng lẽ nhìn, nói với Lý Nghiên:

– Muội ở đây trông ông ấy, không được phép gây họa nữa, huynh đi trước xem xem, biết đâu kiếm được một chiếc xe ngựa.

Lý Nghiên thề son sắt:

– Ca, huynh yên tâm, muội đây là đáng tin nhất đấy!

Lý Thịnh đưa tay xoa muội ấy như xoa đầu chó, rất không nể mặt:

– Xạo quần... haiz, huynh vẫn nên mau chóng quay về mới được.

Lý Thịnh vừa đi, Lý Nghiên liền trở nên cảnh giác, co người trong hậu viện miếu Khổng Tử, dỏng tai nghe động tĩnh. Lão tiên sinh phía trước nói chuyện như mắc lông gà trong cổ họng, kéo âm dài khàn khàn “chi, hồ, giả, dã” nói “thánh nhân có câu”, ông đọc câu nào là bắt đám trẻ đọc theo câu nấy. Đám trẻ có lẽ vừa học vỡ lòng không lâu, chưa từng đọc sách gì ra hồn, lão tiên sinh nói chuyện lại mang theo khẩu âm khiến bọn trẻ về cơ bản chẳng hiểu nghĩa gì ráo, chỉ đọc theo như vẹt, râu ông nọ cắm cằm bà kia, rất buồn cười.

Lý Nghiên nhin một lúc rồi không nhin được nữa, thầm buồn cười theo.

Lưu Hữu Lương hôn mê suốt một đường, tỉnh lại trong âm thanh ngân ngui ấy, ông không lộ ra, chỉ an tĩnh dựa vào chỗ xa hơn, nghe tiếng đọc sách, đôi mắt hơi đục mở hé nhìn chăm chăm bầu trời ảm đạm, không biết đang nghĩ gì.

Lý Nghiên nhỏ giọng hỏi:

– Đại thúc, tại sao Bắc Đẩu lại truy sát thúc? Thúc cũng giống Ngô tướng quân, thực ra là người của Nam triều nhưng bị họ phát hiện sao?

Lưu Hữu Lương nghiêng đầu nhìn muội ấy, cười nói:

– Không phải, ta có thứ quan trọng muốn đưa xuống phía nam, bằng không họ cũng chưa chắc phát hiện... các cô vì cứu ta mà dính líu nhiều thế này, thực...

– Chuyện đó không ngại.

Lý Nghiên ngồi xếp bằng trên đất, nói:

– Cô cô của tôi nói, chúng tôi không vô cớ gây chuyện, nhưng chúng tôi không sợ chuyện, bảo vệ bản thân đương nhiên quan trọng nhưng bảo vệ tới bảo vệ lui lại thành một đám rùa rụt cổ tham sống sợ chết, không khỏi trái với tâm nguyện ban đầu.

Lưu Hữu Lương sững sờ, hỏi:

– Vẫn chưa thỉnh giáo sư môn của cô nương?

Lý Nghiên mỉm cười nói:

– Thục Trung 48 trại, nữ nhi của Trung Vũ tướng quân còn đang ở nhà tôi kia kìa!

Lưu Hữu Lương đầu tiên là giật mình, sau đó mừng rỡ:

– Cái gì? Các cô là người của Thục Trung 48 trại? Ta chính là muốn...

Lời ông còn chưa dứt thì thành linh bị tiếng bước chân gấp gáp bên ngoài ngắt ngang, tiếng đọc sách của bọn trẻ im bật, bên ngoài hình như có một đám đông khí thế hùng hổ xông vào.

Sắc mặt cả Lưu Hữu Lương và Lý Nghiên đều thay đổi, cả hai đồng thời nín thở, Lý Nghiên chậm rãi nắm lấy thanh trường đao của mình.

Phía trước có người phách lối kêu lên:

– Bắc Đẩu truy bắt khâm phạm triều đình! Lão già, có thấy một nam một nữ mang theo một người bị thương đi ngang qua đây không?

Lý Nghiên thầm tính toán: “Giọng này hình như không phải giọng Đồng Khai Dương. Những người khác chưa chắc mình không thể đánh một trận... chỉ sợ họ đông người thôi.”

Thầy đồ giọng như vẹt được đằng trước run rẩy nói:

– Các vị quan gia, lão chưa từng nhìn thấy.

Bắc Đẩu đặt câu hỏi hừ lạnh:

– Thành Chương Khâu đã giới nghiêm, chúng không thể vào thành, không có nơi nào tốt để đi cả. Lão già vô dụng, tránh ra! Để ta lục soát từ trong ra ngoài một lượt!

Thầy đồ vội nói:

– Không được vô lễ! Người... ai da! Sao các người dám can rở trước mặt thánh nhân?

Tiếp theo là khung cảnh hỗn loạn, tiếng bọn trẻ hoảng sợ kêu gào, tiếng bước chân càng lúc càng gần, Lý Nghiên chợt đứng dậy, toàn thân

căng thẳng, lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh, tim đập dồn dập, muội ấy nhắm mắt cố gắng định thần, thầm nghĩ: “Liều thôi, chi bằng mình ra tay trước để chiếm lợi thế!”

Lý Nghiên đang định xách đao tiến về trước, nhưng chân vừa trượt ra một bước thì đột nhiên, một bóng người như ánh chớp rơi xuống trước mặt, Lý Nghiên bị dọa nhảy dựng, suýt hét lên, người tới giơ tay bịt miệng muội ấy lại, ra dấu tay im lặng.

Lý Nghiên mở to mắt, nhìn rõ người tới thì suýt lệ nóng dâng tràn, Chu Phi chạy tới rồi!

Chu Phi buông muội ấy ra, điềm tĩnh gật đầu với Lưu Hữu Lương rồi cầm Toái Già dựa vào tường.

Tư thế đứng của Chu Phi vô cùng thả lỏng, dường như không hề để tiếng bước chân áp sát và tiếng hỗn loạn phía trước vào mắt.

Lý Nghiên không hiểu gì cả cũng thả lỏng theo, giống như nơi đây có Chu Phi thì dù bên ngoài là trời sập hay đất lở, muội ấy đều chẳng quan tâm.

Đúng lúc này, thầy đồ kia chợt quát to một tiếng:

– Dừng tay! Cái đồ... cái đồ các người... Nam quốc tử giám ở bên ngoài hơn mười dặm, sao các người dám vô giáo dục như vậy hả!

Chu Phi dựa ở góc tường, nghe lời này không hiểu sao lại cười.

Lý Nghiên tưởng Chu Phi cười thầy đồ cổ hủ, tuy muội ấy cũng cảm thấy mắng Bắc Đẩu “vô giáo dục” hơi buồn cười nhưng vẫn không khỏi lo lắng, thầm nghĩ: “Lão một sách này bỗng dưng đắc tội Bắc Đẩu, lỡ bị chúng hại thì sao?”

Muội ấy nôn nóng kéo ống tay áo Chu Phỉ, đang định mở miệng thì thấy Chu Phỉ lắc đầu với mình.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 125: Hải Thiên Nhất Sắc

Khi thầy đồ quát to “Nam quốc tử giám” thì bọn Bắc Đẩu hung hăng kia khựng lại, sau chốc lát có một người mở miệng, lần này khách sáo hơn không ít, người nọ nói:

– Xin hỏi tiên sinh là...

Thầy đồ tiếp tục giọng nói khiến tai người ta ngứa:

– Lão phu chính là thầy đồ Lâm Tiến của Nam quốc tử giám, môn hạ Khổng thánh nhân, tuy địa vị thấp kém nhưng há có thể ngồi nhìn các người càn rỡ? Ngược lại ta muốn thỉnh giáo hôm nay là vị tướng quân nào, động tĩnh thật lớn, quan uy thật to nhỉ!

Bắc Đẩu lên tiếng trước đó nói:

– Chỉ là một thầy đồ nho nhỏ, nếu thả khâm phạm triều đình chạy trốn, ông gánh trách nhiệm nổi không?

Thầy đồ lập tức hùng hồn châm biếm:

– Bắt khâm phạm thì tự đi mà bắt, chạy đến nơi này gây xúi quẩy cho một đám trẻ con là đạo lý gì, ta thấy các hạ mới là kẻ muốn thả khâm phạm chạy thì có!

Lý Nghiên ghen trong cổ họng, luôn cảm thấy tiếp ngay sau sẽ là tiếng kêu thảm thiết vang lên, không ngờ bên kia lúng túng trầm mặc một lát rồi gã Bắc Đẩu lên tiếng sau hét ngưng gã đồng bọn giận dữ. Đó đại

khái là tiểu đầu mục dưới trướng Đồng Khai Dương, từ giọng nói cũng có thể nghe ra gã chắc chắn đang trưng vẻ mặt nhẵn nhụi chịu đựng, nói:

– Hóa ra là Lâm tiên sinh, ngưỡng mộ đã lâu, nếu là tiên sinh, đương nhiên sẽ không che giấu gì cả, quấy rầy rồi, chúng ta đi!

Lý Nghiên không ngờ tới cú đảo ngược này, kinh ngạc mở to mắt.

Chốc lát, tiếng bước chân dần xa, Bắc Đẩu khí thế hung hăng đã bỏ đi.

Lý Nghiên:

– Chỉ... chỉ vậy...

Bên ngoài yên tĩnh hồi lâu, sau đó, thầy đồ đông đông dài dài duy trì đám trẻ trật tự rồi bắt đầu dạy họ đọc sách.

Mãi đến lúc này, Lưu Hữu Lương mới thở phào nhẹ nhõm, cái cổ luôn cứng ngắc dựa vào một bên, thều thào nói:

– Tào Trọng Côn lúc trẻ lên ngôi hoàng đế danh bất chính ngôn bất thuận, khi mới nắm quyền đã hại không ít mạng người, mạng của người giang hồ mất thì mất thôi, nhưng mạng của người đọc sách lại quý hơn nhiều. Sau này tuổi tác ông ta lớn, không có lá gan “đốt sách chôn nho”, cũng sợ ô danh muôn thuở nên mấy năm nay khai ân, mở quốc tử giám.

– Có mở cũng không giả vờ được.

Chu Phi đứng bên cạnh tiếp lời:

– Lập ra hai quốc tử giám nam bắc, thể hiện mình biết lắng nghe cả hai bên, sư đồ nam bắc quốc tử giám có thể định kỳ dâng thư tấu biểu lên cố đô, mấy tên một sách đôi lúc cần người còn lợi hại hơn cả Ngự sử đài. Nghe nói sở dĩ người Triệu gia hốt hoảng xuôi nam chính là vì lão hoàng đế khăng khăng dao động căn cơ của đám văn thần và quyền quý trong triều,

có vết xe đổ phía trước nên Tào thị luôn rất cẩn thận, Bắc Đẩu trên danh nghĩa là cận vệ thiên tử, kỳ thực chẳng qua là con chó làm việc thôi, không dám càn rỡ ở Nam quốc tử giám... đúng không, Lưu đại nhân?

Một tay Lưu Hữu Lương ấn vết thương trên eo, cười khó nhọc, khẽ nói:

– Không sai, lão Lâm tiên sinh này tuy chỉ là một thầy đồ nho nhỏ nhưng rất có tiếng. Ông ta vốn là một lão hủ nho, làm việc nói chuyện đều hồ đồ thậm chí đôi lúc bừa bãi lộn xộn, thực không thể làm quan. Nhưng vận số ông rất tốt, thời trẻ đã mở trường tư thu học trò, chẳng qua dạy mấy bài học vỡ lòng biết mặt chữ như “Thiên tự văn”, nào ngờ được ông ta dạy vỡ lòng xong là có bốn năm người liên tiếp đăng khoa nhất giáp (1), ngay cả tể tửu đại nhân (2) hiện nay cũng từng đi học ông ta, nên không ít con cái gia đình nho học cảm thấy được học ông ta thì tương lai ắt có tài hoa, chuyện này sắp thành điển cố trong vùng luôn rồi.

(1) Đăng khoa nhất giáp: 3 người có thứ hạng cao nhất trong thi cử ngày xưa là trạng nguyên, bảng nhãn và thám hoa, 3 thứ hạng này gọi chung là nhất giáp.

(2) Tể tửu: tên một chức quan, thời Hán gọi là tiến sĩ tể tửu, là người đứng đầu tiến sĩ, thời Tây Tấn gọi là thiết quốc tử tể tửu, sau thời Tùy Đường gọi là quốc tử giám tể tửu, là quan chủ quản quốc tử giám, cuối thời Thanh phế bỏ chức quan này.

Lý Nghiên nghe mà sửng sờ.

Chu Phi ngược mắt nhìn muội ấy:

– Ngạc nhiên cái gì? Muội tưởng ca ca muội tùy tiện tìm một nơi bá vơ mà cũng dám quăng muội lại đi mất à?

Lý Nghiên chợt không thốt nên lời.

Mấy năm qua, số lần Lý Nghiên gặp Chu Phi có thể đếm trên đầu ngón tay, ấn tượng của muội ấy về Chu Phi vẫn dừng lại ở quãng thời gian thiếu nữ dài dằng dặc. Lý Nghiên nhớ, Chu Phi đi đường luôn không ngẩng đầu, thường chìm đắm trong thế giới của riêng mình không để ý đến ai, bởi vậy nên không biết đường cũng không biết người, mỗi lần lễ Tết, Chu Phi đều mang về mặt thờ ở theo sau Lý Thịnh, hễ gặp ai, Lý Thịnh gọi người ta là gì thì Chu Phi gọi theo y hệt... thậm chí có lần không để ý mà bắt chước Lý Thịnh gọi đại đương gia là “cô cô”.

Kể bí mật với Chu Phi, không cần lo bị nói ra, vì Chu Phi căn bản chẳng quan tâm, lúc nghe cũng nghe không lọt nữa là. Kể tâm sự thiếu nữ với Chu Phi xong thì vừa quay đầu đi là tỷ ấy quên không còn một mống.

Lý Nghiên không biết Chu Phi... và cả ca ca nữa, làm thế nào mà họ biết nhiều chuyện như vậy, rồi lại tỉnh bơ suy xét nhiều thứ cong cong queo queo như vậy.

Lý Nghiên không biết che giấu, trong lòng nghĩ gì là hiện hết ra ngoài mặt, Chu Phi treo Toái Già bên hông, khoanh hai tay trước ngực, cười nói:

– Chuyện này có gì đâu, lúc tỷ vừa xuống núi cũng không nghĩ gì cả, không ai dẫn đường là mù tịt. Lý bà bà còn tệ hơn nữa, mấy chuyện xấu xa huynh ấy làm tỷ không thèm nhắc đâu.

Lý Nghiên ủ rũ hỏi:

– Vậy sau đó sao tỷ biết đường?

Chu Phi khựng lại, nhìn mặt Lý Nghiên chốc lát mới nói:

– Vì người dẫn đường cho tỷ đều không còn bên cạnh nữa.

Vương lão phu nhân, Thần Phi sư huynh, Mã Cát Lợi...

Và Tạ Doãn.

Nói xong, Chu Phi nhanh chóng thu hồi ánh mắt, xoay qua nói với Lưu Hữu Lương:

– Ta biết Đồng Khai Dương có lẽ sẽ kiêng kỵ Nam quốc tử giám, chỉ là không ngờ lại dễ đuổi cổ ông ta như vậy, chỉ dăm ba câu liền đi. Nếu không phải có âm mưu gì thì chắc chắn là có nguyên nhân.

Lý Nghiên lập tức nhớ câu Lưu Hữu Lương suýt nói trước đó, vội giới thiệu:

– Đây là tỷ tỷ của tôi, với đại đương gia của chúng tôi là...

– Nam đạo.

Chưa đợi Lý Nghiên nói xong, Lưu Hữu Lương đã nói tiếp:

– Ta biết, cô nổi tiếng trong Bắc Đẩu hơn trong võ lâm phía nam nhiều, dù sao không phải ai cũng dám phóng hỏa đốt nhà Đồng Khai Dương... Chu cô nương xác thực tử mị, Đồng Khai Dương không dám, là vì tể tửu Nam quốc tử giám hiện nay là cậu ruột của thái tử, Bắc Đẩu chính đáng đến đâu cũng không có huyết thống hoàng thất... còn Đồng Khai Dương vì sao không muốn đắc tội thái tử trong lúc mấu chốt này, khụ...

Ông khép hờ mắt, thở dốc ho khan mấy tiếng, nói:

– Vì Tào Trọng Côn đã chết.

Chu Phi:

– ...

Lý Nghiên:

– ...

Cách một bức tường, thầy đồ đọc đến chỗ “vị vạn thế khai thái bình”, chữ “bình” kéo dài hơn ba mươi dặm, có thể nói là vừa hát vừa than khiến lão đàn (3) nghe cũng phải cam bái hạ phong. Trong hậu viện miếu Khổng Tử lâu năm ít tu sửa này, một nam tử trung niên còn nửa cái mạng nằm trên đất, nhẹ nhàng thả ra tin tức kinh thiên động địa.

(3) Lão đàn: chỉ vai cụ già trong hí khúc.

Đừng nói Lý Nghiên, ngay cả Chu Phỉ cũng sững sờ.

– Kinh thành hiện đang bí mật không phát tang, tin tức này chỉ có hoàng hậu, thái tử và mấy cận vệ bọn ta vừa khéo có mặt lúc đó là biết. Thái tử muốn nhân cơ hội nhổ vây cánh của Đoan vương ở kinh thành, giành kế vị đăng cơ trước nên nghiêm lệnh cấm truyền tin tức này ra ngoài, bọn ta lúc đó đều bị nhốt trong cung, có người cả gan rời đi nửa bước liền bị xử tội.

Lưu Hữu Lương giang tay:

– Thế nên Lưu mỗ đã “mưu phản” rồi.

Lý Nghiên sững sờ nửa ngày, hơi bất ngờ nói:

– Lễ nào thúc định đưa tin này nói cho gã Tào... cái gã mập phì lũ kia hả?

Chu Phỉ nhỏ giọng:

– Lý Nghiên.

Lý Nghiên le lưỡi, không dám nói lời ngốc nghếch nữa.

Chu Phi đi tới, chống thanh Toái Già, nửa quỳ trước mặt Lưu Hữu Lương, nhìn chăm chăm ông:

– Nếu chỉ là một tin tức, Lưu đại nhân có thể thần không biết quỷ không hay truyền lời đi, thực sự không cần phí công đến vậy.

– Không sai, lúc ở cố đô ta đã nghĩ cách truyền tin cho Hành Tẩu Bang giúp, bây giờ ắt hẳn lệnh tôn đã sớm nhận được rồi. Chỉ là khi đó có chút vui quá bất cẩn, bị tiểu nhân hãm hại, bằng không sẽ không dễ bị Đồng Khai Dương phát hiện.

Lưu Hữu Lương cố sức đưa tay luồn vào ngực, lần mò một lát, lấy ra một hộp nhỏ cỡ lòng bàn tay, hoa cỏ vẽ bên trên đã nhạt màu, giống như là hộp son phấn cũ:

– Nhưng không sao cả, ta vốn cũng...

Lưu Hữu Lương cố cử động, thở hổn hển như cái ống khói nát, nhét hộp son phấn kia vào tay Chu Phi:

– Nơi này hung hiểm, cô nương tuy có danh thơm Nam đao nhưng mang theo ta cũng nhiều điều bất tiện, không cần... không cần lo cho ta, cô đem thứ này về cho lệnh tôn, tâm nguyện ta đã thành, chết cũng...

Chu Phi hỏi:

– Đây là gì?

– Là minh ước Hải Thiên Nhất Sắc.

Lưu Hữu Lương đáp.

Sắc mặt Chu Phi chợt thay đổi.

Lưu Hữu Lương thở dốc mấy hơi, bổ sung:

– Không phải... khụ, cái Hải Thiên Nhất Sắc mà các cô nói, các cô tranh tới tranh lui hoa văn sóng nước gì đó, ta không biết là thứ gì, cũng không biết vì sao nó lại tiếp tục dùng tên “Hải Thiên Nhất Sắc”.

...

– ...Năm xưa cổ đô gặp biến, một nhóm người rời đi hộ tống ấu chúa xuôi nam, hi sinh vì nghĩa, một nhóm ở lại, nhần nhục gánh vác trọng trách, họ đều biết rằng dẫu đi hay ở thì có lẽ cả đời cũng khó gặp lại, nên trước lúc đi, chúng ta đã định ra minh ước, tên là “Hải Thiên Nhất Sắc”...

Bỏ đời và sống tạm, nhịn đau và nhần nhục, giống như nước thu và bầu trời chung sắc.

– Người còn sống cuối cùng phải đưa bản minh ước này và danh sách xuống phía nam, như vậy dù chúng tôi lạng lẽ chết đi, tương lai trong ba thước sử xanh cũng có một phần công luận. Buồn cười gã Đồng Khai Dương thần hồn nát thần tính kia còn tưởng đây là cơ mật quan trọng gì đấy, muốn lấy danh sách khỏi tay ta rồi theo đó xử lý từng người một.

Chu Phi mở ra lướt mắt xem, dù hiện nay nàng có vẻ mắt nhìn sáu phương tai nghe tám hướng nhưng rất nhiều cái tên trong danh sách vẫn vô cùng xa lạ với nàng. Bởi có những người đại khái cả đời cũng không có chiến tích gì, không thể leo đến địa vị cao như Ngô tướng quân để làm ra chuyện gì hữu dụng, họ chỉ là những vị quan thấp bé bất lực, lạng lẽ chết già trong nỗi nghi hoặc và lo lắng hết năm này qua năm khác. Có những người dứt khoát cuốn vào trong các sự cố khác, chìm ngập giữa vô số bẽ lũ xu nịnh, tranh quyền đoạt thế ở Bắc triều gió nổi mây vần, phần trung thành trong lòng bị ép xuống rất sâu, đến chết cũng không còn dính dáng.

Lưu Hữu Lương nói:

– Ta luôn tìm kiếm người có thể phó thác nó, cuối cùng cũng xem như được trời ưu ái. Chu cô nương, nhờ cả vào cô.

Lý Nghiên bối rối nhìn Chu Phi rồi lại nhìn Lưu Hữu Lương. Thành Chương Khâu đã giới thiệu, vùng xung quanh đây chắc chắn đều đã bị thám tử của Bắc Đẩu bao vây, mang theo một người bị trọng thương, ngoài kia lại có cường địch như Đồng Khai Dương, dù là Chu Phi, e cũng lực bất tòng tâm.

Lý Nghiên rất muốn vỗ ngực nói một câu “Đại thúc yên tâm, ta có thể bảo vệ thúc chu toàn”, nhưng muội ấy không thể. Dù nguyện không thềm đếm xỉa đến bản thân, nhưng muội ấy không thể không thềm đếm xỉa thay ca ca và tỷ tỷ, nên đành trơ mắt thiết tha nhìn Chu Phi.

Chu Phi không lên tiếng, nàng nghĩ ngợi rồi nhét hộp son phấn kia vào ngực, đứng dậy hô với ra bên ngoài:

– Lâm lão đầu, ông niệm kinh xong chưa?

Lý Nghiên:

– ...

Cánh cửa nhỏ đóng chặt được đẩy ra từ bên trong, một ông lão nhỏ thó có râu dê dùng một tay gỡ mạng nhện trên cửa xuống, vịn tường bước ra, chỉ vào Chu Phi nói bằng giọng vẹt đực:

– Càn rỡ, không tôn kính bề trên, không biết lớn nhỏ!

Bọn trẻ nhốn nháo trong miếu ban nãy đã đi hết, thầy đồ chống gậy bước từng bước qua, tóc ông bạc trắng, trông đã tới tuổi thất tuần, ông chỉ đi có mấy bước mà Lý Nghiên thấp thỏm, chỉ sợ ông bị ngã.

Chu Phi không kiên nhẫn:

– Ta không ăn gạo nhà ông cũng không đọc sách nhà ông, bớt ra về trường bối với ta đi, lẹ qua đây giúp giùm cái!

Lâm Tiến dùng gậy chọt nàng, râu dê vênh lên xinh đẹp:

– Ta là sư bá của cô!

Chu Phi mặt không đổi sắc nói:

– Ông là sư bá của ai? Ta đâu có sư phụ là hòa thượng.

Lâm Tiến nghe vậy, nở nụ cười vô cùng bỉ ổi, khoác lớp da lão học giả, đích thân biểu diễn thế nào là “ra vẻ đạo mạo”, nói:

– Sớm muộn gì cô cũng thừa nhận thôi, khà khà.

Lý Nghiên cảm giác như nhìn thấy gân xanh trên trán Chu Phi, sau đó thấy ông già bước đi còn run lẩy bẩy tiến về trước một bước, tránh vết thương của Lưu Hữu Lương, nhẹ nhàng nắm thắt lưng ông ấy như nhặt một tờ giấy, vác một nam nhân to lớn thô kệch lên vai.

Lý Nghiên há hốc mồm nhìn ông, thầy đồ nháy mắt cười với muội ấy, nói:

– Ôi, vị tiểu cô nương vô cùng xinh đẹp này có từng đọc tứ thư chưa? Thích đọc phần nào trong ngũ kinh?

– Muội ấy thích “Tam tự kinh” (4).

(4) Tam tự kinh: sách học chữ vỡ lòng cho trẻ nhỏ.

Chu Phi lạnh lùng nói:

– Đừng nói nhảm nữa, đi thôi!

Lâm Tiến trừng mắt với nàng:

– Lòng người thay đổi, lòng người thay đổi mà! Cô có học đến mấy cũng không thể nào biết tri thức hiếu lễ nghĩa đâu, đừng hòng vào cửa nhà

ta.

Từ đó có thể thấy, sự “bỉ ối” của Tạ Doãn tuyệt đối không phải bẩm sinh mà là có lai lịch.

Chu Phỉ giơ ngang thanh Toái Già, cả giận:

– Ông nằm mơ đi!

Lâm Tiến nhảy loi choi như khỉ tránh né, cười ha hả, vác Lưu đại thống lĩnh đang kinh hãi không thôi, phút chốc đã không còn bóng dáng.

Lý Nghiên chỉ vào hướng thầy đồ biến mất:

– Ông... ông ấy...

– Một tiền bối, tính tình hơi bỉ ối chút nhưng xem như đáng tin cậy, giao cho ông ấy thì có thể yên tâm.

Chu Phỉ dừng lại, nhìn Lý Nghiên, nói tiếp:

– Tỷ không chờ Lý bà bà đâu, muội nói với huynh ấy một tiếng là được, tỷ còn có việc, qua mấy ngày nữa tới tết trùng cửu mới về nhà. Dọc đường cẩn thận nhé, tạm biệt.

Lý Nghiên vội nói:

– Nè, đợi...

Nhưng Chu Phỉ không đợi muội ấy mở miệng, bóng người lóe lên rồi biến mất.

Chạng vạng hôm sau, một chiếc thuyền nhỏ khoan thai nằm trên sóng nước, Chu Phỉ sớm đã không còn là con vịt cạn bị mái chèo làm xoay vòng vòng nữa, nàng thong thả ngồi bên mạn thuyền, thỉnh thoảng tiện tay khua

một cái, chiếc thuyền nhỏ băng băng tiến về trước, đi ngược dòng cả ngày thì tới một tảng đá ngầm lớn.

Chu Phi không biết đã đi qua đây bao nhiêu lần, không cần bản đồ, không cần la bàn, nhắm mắt cũng có thể đưa thuyền nhỏ rẽ trái rẽ phải tiến vào một thạch trận khiến người ta hoa mắt, sau đó chui vào một hang động chỉ có thể cho một người đi qua. Nàng đặt mái chèo xuống, mặc cho dòng nước đẩy thuyền nhỏ tiến lên, uốn cong mấy lần, dòng nước càng lúc càng hẹp, càng lúc càng cạn, mãi đến khi thuyền không thể nào đi tiếp nữa, Chu Phi mới đẩy thuyền nhỏ chỗ nước cạn, nhẹ nhàng nhảy lên trên bờ động đen ngòm, không hề có đuốc, nàng lần mò trên vách đá mấy lần, sau một tiếng vang nhỏ, trên vách đá bỗng mở ra một cánh cửa, đi vào trong khoảng một nén nhang thì phía trước trở nên rộng rãi sáng sủa, lộ ra nhà cửa trên đảo.

Có một lão ngư dân đang phơi lưới, thấy nàng đến thì không hề giật mình, hơi hột gật đầu với nàng, nói:

– Chu nha đầu, đến không đúng lúc rồi, mấy ngày trước tiểu tử kia tỉnh lại một chút, vốn định chờ con mấy ngày nhưng không được, hôm qua vừa bế quan trở lại rồi.

Chu Phi thở dài không quá rõ ràng, nói:

– Dọc đường gặp phải chút phiền toái.

Lão ngư dân đưa tay chỉ một sơn động đá ngầm thiên nhiên:

– Mau đi đi, nó có để lại thư cho con đấy.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 126: Hoa Núi

Nhưng Chu Phỉ không hề di chuyển.

Nàng như một lữ nhân đi xa mới trở về, lòng không hân không vui, chỉ là vô cùng mệt mỏi, mệt đến mức thấy người thân ngày ngày lo lắng cũng không muốn chào, ngửi mùi cơm nhà nhớ nhung tưởng niệm cũng không muốn ăn, thoát nhìn dừng dừng hờ hững.

Chu Phỉ đứng bên bờ chốc lát, nhìn những bọt nước nhỏ li ti vỗ vào đá ngầm ven bờ, một phần lưới đánh cá chìm trong nước, nhấp nhô lên xuống theo mặt nước, lúc chìm trong bọt nước trắng xóa thì lộ ra ánh sáng khác thường. Thật lâu, nàng mới chống Toái Già xuống đất, lấy ra một bình nhỏ, nói:

– Con tìm được “cỏ Chu Minh Hỏa Vĩ” trong truyền thuyết, nhờ Độc lang trung mài thành bột đem về, không biết có tác dụng không.

Năm ấy Chu Phỉ lấy được bản đồ từ Chu Dĩ Đường liền chạy đi đào mộ Lương Thiệu tanh bạch.

Lương tướng gia thật thảm, lúc sống cúc cung tận tụy, sau khi chết cũng không được an bình, mộ bị người ta đào bới không chỉ một lần. Khi Chu Phỉ đi, ngay cả hài cốt của ông cũng không tìm thấy, nắp quan tài hất ở một bên, lộ cái quan tài trống rỗng, vô cùng thô lương. May mà vị khách ghé thăm trước tìm đồ rất có tính mục đích, phần lớn vật tùy táng đều không bị động đến, Chu Phỉ hốt hết đồ có liên quan tới Đại Dực cốc, thứ hữu dụng thì đưa tới Bồng Lai, còn lại thì tặng cho Ưng Hà Tông, bán một ân tình.

Mấy năm nay, Chu Phi đối chiếu với “Bách độc kinh” của kỳ tài lâm đường lữ bước Lữ Nhuận một cách máy móc, đi qua vô số nơi giả dối của nhân gian, còn kết thâm thù đại oán với Đồng Khai Dương, bản thân cũng thành một nửa người trong nghề kỳ trân thảo dược, nhưng kết quả đường như luôn không như ý muốn, trị ngọn khó trị gốc.

Đôi lúc Chu Phi cũng sẽ nghĩ, nếu nàng là Tạ Doãn, nàng sẽ bằng lòng treo một hơi thở để quá nửa thời gian đều trôi qua trong hôn mê như vậy sao?

Chỉ nghĩ thôi nàng đã thấy muốn điên rồi.

Tâm tư rẽ đi như thế, Chu Phi sẽ thường xuyên cảm thấy rất nản lòng, nhưng tính cách nàng lại có chút cố chấp, tuy nản lòng nhưng chưa bao giờ hết hi vọng, nản một buổi tối là ngày hôm sau có thể “tro tàn lại cháy” (1).

(1) Tác giả chơi chữ: từ “tro” (khôi – 灰) vừa có nghĩa ‘nản lòng, chán nản’ vừa có nghĩa là ‘tro than’.

Thời gian Tạ Doãn tinh táo rất ngăn ngủi, ban đầu hẳn được ba vị trưởng bối trên đảo dùng nội lực chữa thương ép tỉnh, gần như không có ý thức, một năm qua dùng “Giao Hương” được làm từ gan mãng xà kỳ lạ theo ghi chép của “Bách độc kinh”, hẳn mới hơi có chuyển biến tốt, đã có thể ngồi dậy hoạt động được một chút, tiếc rằng... Chu Phi vội vội vàng vàng đuổi tới nhưng vẫn không kịp.

Chu Phi nhẹ giọng nói:

– Con vẫn chưa tìm được loại nội lực mà Đồng Minh đại sư nói.

Lão ngư dân không hề bất ngờ, vô cùng chuyên chú kéo lưới trong tay, không ngừng đầu nói:

– Lúc con bước vào, ta nghe bước chân con hơi nặng, chần chừ không quyết đoán là biết không có kết quả gì rồi.

“Bồng Lai tiên” trong truyền thuyết gồm 4 người, năm xưa vì cứu Tạ Doãn, có một vị tiên bối gạt ba người kia lên lút truyền công cho hắn nên đã qua đời, hiện nay chỉ còn một cao tăng Đồng Minh đại hòa thượng, một thầy đồ Lâm trà trộn quốc tử giám, nhiệt tình làm hại con cháu người ta, và lão ngư dân này.

Ông lão mặc trang phục ngư dân này tên Trần Tuấn Phu, cả tên và tướng mạo đều bình thường, nói ra chưa chắc bao nhiêu người biết, nhưng vật ông làm ra lại cực kỳ nổi tiếng – ví dụ như “Mộ Vân sa” đao thương bất nhập mà Sơn Xuyên kiếm năm xưa đặt làm cho phu nhân, sau đó rơi vào tay Thanh Long chúa Trịnh La Sinh.

Tương truyền ông có một đôi tay có thể biến đá thành vàng, cơ quan, binh khí, bảo y... không thứ nào là ông không tinh thông.

So với Đồng Minh đại sư nói chuyện luôn mang ý thiên, với thầy đồ Lâm ăn nói ba hoa, thì Chu Phi khá thích trò chuyện với vị Trần lão này hơn.

Hơn ba năm, dù Chu Phi là người bản tính nóng nảy cũng đã trấn định lại sau nhiều lần thất vọng, nàng và lão ngư dân một đứng một ngồi, miệng nói lời chán chường nhưng mặt không chút dao động, giống như chỉ đang tán gẫu việc nhà với ông vậy.

Chu Phi hỏi:

– Trần lão, nếu đến cuối cùng, con vẫn không tìm được thì sao?

Lão ngư dân lấy ra một con thoi hình dáng cổ quái, dùng tốc độ tay mà người thường nhìn không rõ bắt đầu đan thêm một lớp lưới nữa bên trên

lớp lưới trước, ông dùng dây câu cực nhỏ, nhỏ hơn cả sợi tơ “năm tầng lụa mỏng vẫn có thể thấy nốt ruồi trên ngực” trong truyền thuyết.

Tay Trần Tuấn Phu tuy nhanh nhưng nói lại rất chậm, ông bình tĩnh nói:

– Lần đầu tiên lão Lâm gặp con, vừa gặp là muốn ra tay đùa bỡn, lúc đó con bó tay với ông ấy, nhưng bây giờ chỉ mới 2 3 năm mà ông ấy đã không dám tùy tiện chọc giận con nữa, con biết tại sao không?

Tuy Chu Phi đam mê võ nghệ nhưng cũng có lúc không muốn thảo luận võ công, nghe vậy uể oải nói:

– Không biết, năm đám sợ tuổi trẻ chẳng? Không chừng là ông ấy đọc “chi, hồ, giả, dã” nhiều nên càng lúc càng thụt lùi cũng nên.

Trần Tuấn Phu đưa tay nhẹ nhàng kéo dây câu, dây câu liền gọn gàng lưu loát bị ông cắt đứt, “lưới đánh cá” to trải trên đất hơi cử động, ánh sáng chói mắt “rào” chảy lan ra như giội. Ông ngược khuôn mặt ngăm đen, nheo mắt cười với Chu Phi, nói:

– Vì người khác hoặc lên dốc, hoặc xuống dốc, hoặc đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, dưới chân nhấp nhô lên xuống đều có chỗ đặt. Nhưng con thì khác, đường con đi không phải dốc mà là vách đá cheo leo, giữa các bậc đá không có đường, chỉ có thể liều mạng tung người nhảy lên, lần nào cũng phải gắng túm được đá bên trên rồi giãy giụa bò lên, lỡ bò không được sẽ ngã tan xương nát thịt, đây là đường tìm đường sống trong chỗ chết. Ta hỏi con, con có từng sợ không?

Chu Phi ngẩn người, sau đó gật đầu nói:

– Có.

Sợ là thói thường của con người, nhưng nàng cứ bị Tạ Doãn lây vận xui, mỗi lần lâm vào hiểm cảnh đều như mắc trong khe đá, nếu không muốn bị vây chết ở đó thì chỉ có thể tiến về phía trước, sợ cũng vô dụng.

Trần Tuấn Phu hỏi:

– Vậy lúc sợ, con sẽ làm sao?

– Nghĩ rằng kỳ thực con đang ở trên bậc đá cao hơn một bậc... hoặc cao hơn nữa, nghĩ đến mức bản thân tin tưởng không chút nghi ngờ thì sẽ thấy chuyện trước mắt không đáng kể nữa.

Chu Phi mím môi, gật đầu với Trần Tuấn Phu, miễn cưỡng cười nói:

– Con hiểu rồi, đa tạ Trần lão chỉ điểm.

– Chỉ điểm gì đâu, chẳng qua dạy con lừa mình dối người cho dễ chịu chút thôi, mau đi đi.

Trần Tuấn Phu khoát tay với nàng, lại bắt đầu bận rộn.

Chu Phi xoay người đi vào động bế quan của Tạ Doãn, vừa tới cửa đã cảm giác được hơi nóng phả vào mặt, một mùi hương kỳ lạ từ bên trong tỏa ra, đó chính là Giao Hương, nghe nói người bình thường ngồi thiền bên trong chốc lát, hít ít Giao Hương thì nội công tu vi có thể làm ít ăn nhiều, chỉ là không thể ở lâu, bằng không sẽ tổn hại đến kinh mạch.

Trong động bị mấy lão già thô kệch khoe của làm cho sáng choang, không có nửa bó đuốc mà toàn bộ đều là dạ minh châu to cỡ nắm tay, Chu Phi vừa vào liền sững sờ. Trên vách đá lần trước nàng tới còn trống trải giờ đây được ai đó dùng mực đậm vẽ lên bức tranh hoa đồ quyền, kỹ xảo vẽ rất tốt, màu đỏ rực rỡ y như thật nở rộ cả một mặt vách, xán lạn đến cực điểm in sâu vào mắt, sức sống bừng bừng, tựa như một cơn gió thổi qua là có thể

gợn lên một đợt sóng đỏ lửa, khiến người ta vừa nhìn liền cảm thấy nổi âu sầu không tan trong ngực như vơi đi mấy lần.

Giao Hương lượn lờ, một người gầy đi không ít đang an tĩnh nằm đó, sắc mặt tái nhợt được bức tranh trên vách chiếu ra nhiều thêm chút máu, tay đang cầm một khối hồng ngọc đỏ rực.

Chu Phi từ từ đi tới ngồi xuống bên cạnh hắn, cảm giác cả hang đá đều nóng như lò lửa, chỉ có khối băng lớn bên cạnh Tạ Doãn mới mát được một chút.

Nàng ngẩng đầu nhìn bức tranh trên tường, nói với Tạ Doãn:

– Tranh người vẽ à? Chậc, nhàn hạ ghê nhỉ.

Người nằm đương nhiên không thể đáp, nhưng Tạ Doãn lại có câu trả lời. Ánh mắt Chu Phi lướt qua đồ quỳên đỏ cả mặt vách, phát hiện ở góc có mấy dòng chữ đề và lạc khoản, đầu tiên là đề một câu của Bạch Lạc Thiên “Quay nhìn đào mạn đều vô sắc, Chiếu đến phù dung chẳng phải hoa”(2), sau đó lại viết “Ta mơ một giấc mơ dài, trong mơ hoa núi rợp trời như phi (3), như thấy cổ nhân, lòng vui khôn xiết”, phần lạc khoản ký tên “cư sĩ nghĩ thoáng”.

(2) Trích “Sơn tì ba” (Sơn trà núi) của Bạch Lạc Thiên (tức Bạch Cư Dị), cả bài thơ khen vẻ đẹp của hoa sơn trà núi, 2 câu trích này có nghĩa đã thấy vẻ đẹp rực rỡ của hoa sơn trà núi rồi, quay đầu nhìn lại các loại hoa khác (đào mạn phù dung) đều thấy chúng nhạt nhòa kém sắc.

(3) Chữ “phi” ở đây là 翡, cũng chính là chữ “phỉ” trong tên Chu Phi, chữ này có 2 nghĩa: 1 là chim trắ – loài chim có bộ lông rất đẹp, và 2 là phi thúy – một loại ngọc đẹp, người ta hay dùng chữ này để khen thứ gì đó đẹp rực rỡ lộng lẫy. Khi Doãn thấy hoa núi rợp trời lộng lẫy thì nhớ đến cổ nhân là A Phi.

Khi nhìn thấy hai chữ “nghĩ thoáng”, Chu Phi không kìm được nở nụ cười.

Tiếp đó, nàng thấy trên bàn nhỏ bên cạnh có bút nghiên giấy mực, bèn nhảy xuống khỏi giường đá, bước chân nhẹ nhàng đi tới trước bàn, lật xem lá thư Tạ Doãn viết cho nàng.

Trên mặt bàn trải mấy bức tranh, bức đầu tiên vẽ một tiểu cô nương 13-14 tuổi, vô cùng non nớt, nhỏ nhắn xinh xinh, đứng một chân trên tảng đá lớn, nghiêng đầu nhìn ra ngoài bức tranh, mặt mày sinh động, vô cùng oai phong.

Chu Phi kinh ngạc nhướng mày, loáng thoáng nhớ ra đây là dáng vẻ mình lúc nhỏ khi lần đầu gặp Tạ Doãn trên sông Tây Mặc, chính nàng đã mơ hồ không nhớ rõ, không ngờ lại tái hiện đầy đủ dưới ngòi bút Tạ Doãn, tìm nàng đầu tiên là hơi nhảy lên... không ngờ khi nhìn thấy dòng chữ sau đó thì lập tức từ cảm động không thôi biến thành giận không chỗ phát. Cái đồ xúi quẩy Tạ Doãn lại đặt cho bức tranh này cái tên “rong tinh lúc nhỏ”.

Bức tranh thứ hai là một thiếu nữ, hơi lớn hơn chút, khuôn mặt xinh đẹp, cầm trong tay một cái đầu lâu đặt nó lại trên đồng xương, bên cạnh là bóng đen lay động, chỉ có chút ánh trắng chiếu xuống bóng lưng thiếu nữ.

Chu Phi dẫn sóng to gió lớn trong lòng, xem tiêu đề trước, thấy bức tranh này viết “rong tinh uy phong một mình xuống động ngầm, chuẩn bị chiến 800 rùa đen Bắc Đẩu”.

Chu Phi:

— ...

Nàng nghiêng rằng tại chỗ, quay đầu liếc Tạ Doãn, không biết có phải ảo giác hay không mà nàng luôn cảm thấy khóe môi Tạ Doãn như mang chút ý cười xấu xa.

Trong nháy mắt, Chu Phi chợt cảm thấy tâm trạng nặng nề của mình thực không quan trọng, vị cư sĩ nghĩ thoáng này biết chơi như vậy, xem ra cách cái chết còn xa lắm.

Nàng thầm mắng một tiếng “vô sỉ”, tức giận mở bức tranh thứ ba.

Bức tranh thứ ba vẽ một cô nương trẻ, hơi lớn hơn thiếu nữ trong mấy bức trước nhưng ngũ quan giống hệt, đang mỉm cười, nàng mặc bộ váy đỏ, tà váy tung bay, tóc mai như lông quạ, mặt mũi xinh xắn, đứng giữa đám hoa đỗ quyên đỏ, tay chấp sau lưng xách một thanh trường đao.

Chu Phi sững sờ, chợt bỗng dưng cảm thấy mình quả thực nên mặc một bộ váy đỏ như thế.

Liên sau đó, nàng lại lắc đầu, xem phần chữ Tạ Doãn viết cho bức tranh róm này, chữ viết: “Tiên trong tranh là...”.

Là gì thì phía sau không nói, Chu Phi tìm một lát, phát hiện ba chữ trong góc: “Cô đoán xem.”

Chu Phi không nhịn được hỏi ra tiếng:

– Bức tranh này của người tên là “cô đoán xem”?

Tạ Doãn không lên tiếng, nhưng bức tranh trên tay theo động tác của nàng rơi ra một phong thư nhỏ, bên trên kèm theo một tờ giấy, viết: “Đoán sai rồi, không phải cô, mà là vợ ta.”

Chu Phi dở khóc dở cười mở thư, thấy nét chữ quen thuộc từng viết “Ly hận lâu” và “Hàn nha thanh”, chính tề ngay ngắn.

Hắn viết: “A Phi, nghe nói ít ngày nữa cô đến, ta rất vui, bọn binh tằm tướng tép của Đông Hải rất đông, đều là đồng tộc của cô, đem nhúng tương

giấm dầu muối pha thêm gừng giã nhuyễn là vô cùng ngon, cô có thể thân thiết với chúng nhiều một chút...”

Trong thư, Tạ Doãn không nhắc một chữ về Thấu Cốt Thanh, cũng không thể lường thăm thiết cảm kích nàng bên ba, mà vừa đùa tiêu khiến nàng vừa liệt kê những món ăn ngon và thú chơi vui của Bồng Lai, kể đó bảo nàng mở xem cái hộp nhỏ bên gối, thần bí nói là bên trong có “dị bảo”, kết quả Chu Phi nghe lời mở ra, chỉ thấy bên trong là một đồng vỏ sò khiến nàng dờ khóc dờ cười.

Phần cuối, Tạ Doãn đáng thương cầu khẩn: “Bút mực đều để trên bàn đá, xin rủ lòng thương xót, viết thao thao bất tuyệt là tốt nhất, nhưng viết dăm câu vài lời cũng được, mong chờ cô hồi âm đôi chút để hơi xoa dịu nỗi nhớ nhung của ta nơi ngòi bút”.

Sau đó hăn lại dặn dò thừa thãi: “Chú ý: văn chương chỉ viết trên mặt giấy, cầm lấy ta ra xài.”

Chu Phi vốn không nghĩ cầm bút mực làm gì, nhưng thấy câu này nàng lập tức được gợi ý lớn, bèn cười xấu xa xắn tay áo lên, nhúng mực thật đậm rồi đi tới trước mặt Tạ Doãn đang hôn mê không còn tri giác, thầm nhủ: “Đây là tự người tìm nhá.”

Nàng đưa tay ước tính trên mặt Tạ Doãn, sau đó quyết đoán vung bút, bắt đầu ra tay ác độc với khuôn mặt mắt mũi rõ ràng của Đoan vương, trước tiên vẽ một viền tròn trên mặt hăn, kế đó vẽ hai hàng chân mày của hăn thành hai cây gậy đen, hai bên mặt mỗi bên vẽ ba cọng râu, cuối cùng giữa trán thêm một chữ “vương” ngay ngắn.

Vẽ xong, Chu Phi nghiêng đầu quan sát hăn chốc lát, vẫn cảm thấy thiếu thiếu gì đó, bèn kéo cái tay không của Tạ Doãn qua, viết vào lòng bàn tay hăn: “Thiếu một trận đòn”.

Chu Phỉ quanh quẩn trong sơn động như lò lửa một lát, lúc trở ra, sự do dự và uể oải khi đến bất giác đều không còn nữa.

Trần Tuấn Phu không ngẩng đầu lên, nói:

– Đi à?

– Dạ.

Chu Phỉ gật đầu với ông:

– Tết trùng dương phải về nhà, Tào Trọng Côn vừa chết, cha con đại khái lại bắt đầu bận rộn rồi. Về con lại đi khắp nơi tìm xem, nghĩ cách kiếm thêm một cái gan măng xà nữa.

– Không cần gấp, có một chút đó là đủ đốt tới mấy năm rồi.

Trần Tuấn Phu nói, đưa tay ném một thứ gì đó sáng loáng cho nàng:

– Cầm đi.

Chu Phỉ quơ tay tiếp được, thấy nó là một chiếc nhuyễn giáp bó sát người, kích thước nhỏ nhắn, cảm giác nhẹ như không:

– Mộ Vân sa?

Trần Tuấn Phu cười nói:

– Mộ Vân sa là thứ đồ nát gì chứ, nhưng đây cũng không phải vật gì quan trọng, ta đan lưới đánh cá còn thừa theo một chút, làm vật gì người khác cũng mặc không vừa, chỉ đủ cho con dùng. Lão phu đặt cho nó cái tên “Thải Hà”, thế nào?

Chu Phỉ:

– ...

Hèn gì Tạ Doãn lại có sở thích đi sưu tập vỏ sò (4).

(4) Thái hà (彩霞): nghĩa là ráng mây màu, Doãn sưu tập vỏ sò để làm vật trang sức cho áo mới của Phi, chứ không liên quan tới cái tên.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 127: Vô Thất

Chu Phỉ chọn trong đồng vỏ sò Tạ Doãn ăn thừa lại cho nàng ra vài cái có màu sắc đẹp, tự đâm lỗ gắn vào chiếc áo mà Trần lão dệt từ lưới đánh cá thừa thẹo cho nàng, mặc vào tả tơi thôi rồi, nếu kiếm thêm hai cái bao tải vá chằng vá đụp thì với trang phục hành nghề này, nàng có thể lẫn lộn thành một tiểu đầu mục Cái Bang cũng nên.

Chu Phỉ định trước tiên về nhà một chuyến, báo cáo với Lý Căn Dung, sau đó lại đến chỗ Chu Dĩ Đường xem cha có gì sai phái hay không, nếu chuyện bên này ổn, nàng muốn đi xuống phía nam một chuyến, tìm xem còn cái gan măng xà nào khác có thể hốt về hay không.

Võ học hễ có thành tựu ở Trung Nguyên đều tự có hệ thống riêng, có tên có họ có ngọn nguồn gốc gác, nếu có loại nội lực mà Đồng Minh đại sư nói thì lẽ ra kiểu gì cũng không phải vô danh, nếu không tìm được trong võ lâm Trung Nguyên thì Chu Phỉ nghĩ có lẽ có thể đi tái ngoại và Nam Cương thử vận may. Vì việc này mà nàng đồng ý sau mùa đông sẽ đến Nam Cương tỷ thí đao với Dương Căn một trận, nhằm sai khiến y giúp để ý kỳ nhân dị sự ở Nam Cương.

Chuyện lớn chuyện nhỏ nhiều đến mức đủ xếp sang mùa xuân năm sau, Chu Phỉ không dám trì hoãn, gắn vỏ sò vào áo rồi ra roi thúc ngựa đi một mạch trên quan đạo, ai ngờ mới đi được nửa đường, nàng thấy pháo hiệu của 48 trại. Lần này pháo hiệu thả khá tinh tế, chen lẫn trong đồng pháo hoa bình thường, không giống có chuyện gì gấp mà giống như có thông tin mập mờ hơn.

Chu Phi nửa đường kéo dây cương, cau mày nhìn hướng pháo hoa biến mất, không biết có phải bọn hay gây họa thành tinh của 48 trại đều bị Lý Căn Dung phái ra ngoài hết không, nếu không thì sao thường xuyên gây chuyện thế?

Nhưng nếu đã nhìn thấy thì không thể mặc kệ, nàng đành quay đầu ngựa chạy về phía đó.

Ngựa tung vó chạy khoảng một khắc, pháo hoa lớn nhỏ liên tiếp nổ giữa trời đêm như Tết, xa xa có thể nghe tiếng người náo nhiệt nơi pháo hoa nổ rộ, người gặp phải trên đường cũng dần dần nhiều lên, dường như đều chạy về bên đó.

Một cô nương trẻ xinh đẹp như Chu Phi đi một mình luôn khiến người khác không kìm được ngoái đầu nhìn, thỉnh thoảng có những kẻ mặt dày to gan còn muốn tiến lên bắt chuyện với nàng.

Chu Phi lúc nhỏ hơi mang đến cảm giác “người sống chớ lại gần”, mấy năm nay thường xuyên đi trong hiểm cảnh, võ công tiến bộ, trên người càng lúc càng toát lên khí chất khó tả. Người đến bắt chuyện thấy nàng không hé răng thì đa số đều không dám dây dưa, chỉ có một “nam tử” thanh niên có hai cọng râu trên miệng đi tới đi lui quanh Chu Phi mấy vòng, bạo gan tiến lên hỏi:

– Vị cô nương này cũng đi Liễu gia trang sao?

Chu Phi nghiêng đầu liếc người này, khung xương nhỏ nhắn, cổ áo che cổ họng một cách giấu đầu hở đuôi, lưng ưỡn rất thẳng, lúc khuỷu tay buông xuống tự nhiên hơi đặt ở phía sau, lúc nói chuyện thì cằm hơi thu lại, tuy khóe miệng có hai cọng râu nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo phản quang trong màn đêm, vừa nhìn liền biết là một đại cô nương gán râu vào.

Chu Phi “ừ” một tiếng rồi dời mắt qua chỗ khác, không hứng thú.

Ai ngờ cô nương kia vẫn quần lầy, sắp lại nói với nàng:

– Liễu gia trang này đúng là ghê quá, lão phu nhân trong nhà mừng thọ, còn không phải thọ chẵn mà họ lại làm lớn đến thế, hèn gì người ta nói họ giàu sánh ngang một nước.

Chu Phi không hứng thú với Dương gia trang Liễu gia trang gì đó, vừa định thúc ngựa đi trước vờ như không nghe thấy thì chợt cảm thấy sai sai, nàng kéo nhẹ dây cương, quay phắt đầu nhìn người gấn râu kia.

Người đó im lặng, đoan trang ngồi trên lưng ngựa, mỉm cười với Chu Phi.

– Sao lại là cô?

Chu Phi kinh ngạc hỏi:

– Sao cô lại đến đây, còn biến thành như vậy nữa?

Hóa ra người gấn râu này là Ngô Sở Sở lẽ ra đang ở Thục Trung.

Ngô Sở Sở không toét miệng cười như Lý Nghiên, động tác nơi khoe miệng luôn không lớn bằng động tác nơi khoe mắt, nàng ấy cong mắt cười, hỏi:

– Sao, không giống à?

Chu Phi dờ khóc dờ cười lắc đầu.

– Của A Nghiên cho ta.

Ngô Sở Sở cúi đầu, bứt cọng râu xuống, lộ đôi môi như cánh hoa, nói:

– Ta vốn cảm thấy không lịch sự nhưng thấy muội ấy từ sáng đến tối ăn mặc kỳ quái chạy khắp núi, dường như cũng có chút thú vị, thế là ta

không tìm được mà trông bầu vẽ gáo, quả nhiên ta bắt chước không giống.

Sau khi Chu Phi đi, người ở bên Ngô Sở Sở nhiều nhất trong 48 trại chính là Lý Nghiên, Lý Nghiên cô nương bẩm sinh đã tự có tà khí không đứng đắn, lực ô nhiễm cực mạnh. Muội ấy vĩnh viễn không cách nào theo người khác “gần đèn thì rạng” nhưng luôn có thể khiến người khác theo muội ấy “gần mực thì đen”.

Chu Phi lại hỏi:

– Sao cô tới đây? Ai đưa cô tới? Pháo hiệu ban này là cô phóng hả?

– Tự ta đi, đã nói với đại đương gia rồi.

Ngô Sở Sở nói, nghiêng đầu thấy Chu Phi luôn cau mày thì cười nói:

– Biểu cảm gì đấy hả, đại đương gia đã dạy ta vài công phu nhập môn đơn giản, ta tự hiểu bản thân, không thấy chuyện bất bình rút đao tương trợ như các cô đâu, ra ngoài tự vệ là đủ dùng.

– Đại đương gia? Đích thân mẹ ta dạy cô sao?

Chu Phi giật mình, lập tức nói:

– Hèn gì đạo này không thấy cô viết thư hỏi ta nữa.

Năm xưa nhóm của họ từ Vĩnh Châu về Thục Trung rồi đường ai nấy đi.

Lý Thịnh và Chu Phi quanh năm không ở trong trại, còn lại một mình Lý Nghiên tuy có thể tán gẫu bầu bạn nhưng bài tập của đệ tử rất nặng, dù được sủng ái đến đâu chẳng nữa, Lý Nghiên mỗi ngày đều kiên trì luyện công sáng tối và bài kiểm tra định kỳ với Lý Căn Dung tránh không thoát, nên không có nhiều thời gian ở bên Ngô Sở Sở.

Ngô Sở Sở có đạo không biết mình nên làm gì, các thiên kim nhà quan ở cố đô cỡ tuổi nàng ấy đều học nữ công và quản gia, chờ “lệnh của phụ mẫu, lời của bà mai” để xuất giá, cuộc đời đến đó xem như đã bụi trần lắng đọng, yên ổn, những nhấp nhô lên xuống về sau đều chỉ trong trạch viện nho nhỏ, vinh hoa hay sa sút, toàn bộ đều dựa vào vinh nhục hưng suy của nhà chồng.

Nhưng nàng ấy giờ đây cô cút một mình, không còn là tiểu thư nhà quan, cũng không có nhà cho nàng ấy quản. Nàng ấy trà trộn trong đám giang hồ dân gian, giữa hai bên như có một khoảng cách sâu hơn biển. Người trong trại tuy đối xử tốt với nàng ấy nhưng cũng là “dùng lễ đối đãi”, không vượt quá chức phận mà an bài nàng ấy làm việc gì. Dững khi nàng ấy tích góp được hơn mười năm qua đã dùng hết sạch trên đường chạy trốn, chỉ còn lại “ấm áp thiện lương” và “đoan trang trầm tĩnh”, hoàn toàn không đủ tạo tương lai tươi sáng cho bản thân.

Còn thâm thù của phụ mẫu nàng ấy đã thăng đến cấp độ quốc thù gia hận, là cuộc chiến giữa cố đô và Kim Lăng, nàng ấy không thể làm gì, không thể góp sức.

Cảm giác khốn đốn này không thể nào nói hết, trong loạn thế đầu ai mà chẳng như thắt lưng (1), sống còn không dễ, ai rồi hơi nghe những suy nghĩ mờ mịt yếu ớt và ngây thơ của một nữ cô nhi?

(1) Đầu như thắt lưng: một cách nói dân gian chỉ cuộc sống nguy hiểm đến tính mạng. Thời xưa, người nông dân bần cùng tết cỏ hoặc rơm rạ làm thắt lưng đơn giản, khom tới khom lui chẳng bao lâu là đứt, người ta dùng hình ảnh đó để ví von với cuộc sống trong thời loạn, khi mạng người (đầu người) chẳng khác nào cái thắt lưng, rẻ rúng và có thể chết bất cứ lúc nào.

Có lần Chu Phi về nhà, thấy Ngô Sở Sở bối rối chẳng biết làm sao, bèn thuận miệng tìm chút chuyện cho nàng ấy làm. Trong trận chiến với Tào Ninh, những tích lũy suốt mấy chục năm của 48 trại suýt bị hủy trong

một ngày, không ít môn phái trong trại vốn đã khan hiếm nhân tài, tiếp tục như vậy sẽ càng thêm sa sút. Điển tịch võ công mà các tiền bối để lại nhiều năm không được tu sửa biên tập, hoặc thiếu trang thiếu chữ, hoặc dính đầy bụi bặm, rất nhiều điển tịch bản thân nó vốn đã trúc trắc, vậy mà thỉnh thoảng còn xen vài cảm ngộ lung tung của các tiền bối, trích dẫn bách gia chư tử nào cũng có, cực khó xem hiểu, bị những người thô kệch không biết được mấy chữ truyền nhau hết thế hệ này tới thế hệ khác, sai sót nhiều như cái lỗ sàng. Vừa khéo Ngô Sở Sở từ nhỏ đọc đủ thi thư, Chu Phi bảo nàng ấy từ từ chỉnh lý lại kho võ học của 48 trại.

Chu Phi vốn chỉ thuận miệng nói thôi, ý định ban đầu là để Ngô Sở Sở không có chuyện gì làm thì đi chép sách cho đỡ buồn.

Lẽ ra một tiểu thư yếu đuối chưa từng luyện võ ngày nào, chỉ dựa vào một cây bút đi chỉnh lý biên tập điển tịch võ học của trại thổ phi, nghe kiểu nào cũng thấy vớ va vớ vẩn.

Nhưng Ngô Sở Sở lại như đã nằm được cọng cỏ cứu mạng, thật sự một lòng một dạ đâm đầu vào.

Đầu tiên nàng ấy học những kiến thức cơ bản như kỳ kinh bát mạch, nhận biết huyết đạo. Sau khi hiểu biết đại khái, Ngô Sở Sở bắt đầu sao chép nguyên văn, trước hết bắt tay vào những bản được bảo tồn hoàn hảo, những bản có thể đọc hiểu sơ sơ để làm. Mỗi lần gặp chữ thiếu, nàng ấy không dám mảy may qua loa, để tu bổ một chữ mà nàng ấy thường xuyên phải khảo chứng hơn cả tháng.

Ngô Sở Sở xuất thân tiểu thư khuê các, tính cách hướng nội, lúc mới tới 48 trại, nàng ấy rảnh rỗi cũng ngại chủ động bắt chuyện với người khác, càng khỏi phải nói tới chuyện xin chỉ giáo. Mỗi khi có nghi vấn, nàng ấy chỉ có thể không ngại đường xa vạn dặm mà viết thư hỏi Chu Phi, mỗi lần gửi thư là gửi một xấp dày. Có lúc Chu Phi chạy tới rừng sâu núi thẳm không nhận được thư nên để dồn mấy tháng, trở về nhìn đống thư cao hơn

nửa thước ở chỗ trạm ngầm mà trong thư toàn đủ loại vấn đề cổ quái kỳ lạ, Chu Phi tự cho là vững kiến thức cơ bản cũng thường xuyên bị hỏi đến mức đầu óc mơ hồ, những câu thực không trả lời được còn phải đi thỉnh giáo tiền bối khác.

Mấy năm qua Chu Phi tiến bộ cực nhanh là có liên quan rất lớn với Ngô tiểu thư lòng mang mười vạn câu “không hiểu” này.

Ba năm trôi qua, Ngô Sở Sở đã chinh lý được hơn 20 quyển điển tịch, tuy về số lượng chỉ như muối bỏ biển nhưng nàng ấy đã dần dần tìm ra được cách thức, bắt đầu thử chinh lý những quyển có độ khó cao hơn, đồng thời có thể viết được vài chú giải.

Ngô Sở Sở đưa tay vén ít tóc rơi xuống ra sau tai, cười nói:

– Có lần sách ta sửa xong bị A Nghiên cầm xem, đại đương gia thấy liền hỏi ta có muốn tập võ không, ta vốn nghĩ mình đã lớn tuổi như vậy rồi mà bắt đầu tập võ sẽ không theo kịp. Nhưng đại đương gia nói với ta “xưa nay người thành công muộn nhiều không kể xiết, có người sau tuổi trung niên mới bắt đầu nhập môn, gặp cơ duyên thì cũng thành chuyên gia, huống hồ con chỉ mới mười mấy tuổi, cả đời dài lắm, con lại không gấp tỷ võ với ai, nhập môn muộn chút có hề gì? Chỉ cần con đồng ý thì luyện mười mấy hai mươi năm, dẫu tư chất và cơ duyên đều bình thường cũng đủ cho con dùng, không có gì là không kịp cả”.

Chu Phi ngẩn người, cảm giác lời ấy và lời Lý Cẩn Dung nói năm xưa khi truyền Phá Tuyết đao cho nàng hiệu quả như nhau. Lý Cẩn Dung không hổ là người mà tuổi trẻ đã dám lên Bắc đô ám sát hoàng đế, dẫu bị năm tháng mài mòn đến đâu, trong bản tính của bà vẫn có nét chuyện ta ta cứ làm của “Vô Thất” (2), mấy năm nay, nếu không phải bị gánh nặng 48 trại đề trữu đôi vai, có lẽ bà có tiềm năng lật đổ núi Hoạc Nhân Tử Nhân, trở thành ma đầu một phương.

(2) Vô thất (无匹): đơn độc, đặc biệt, độc nhất vô nhị.

Ngô Sở Sở lại nói:

– Ôi, cảm giác có được qua trang giấy chung quy vẫn ít, khi ta bắt đầu học thì thấy quả thực khác với những lý luận suông trước đó. Lần này ta đến đây là để bái phỏng vị Liễu lão gia này.

Chu Phỉ nói:

– Chủ nhân nơi đây hả? Làm gì?

Ngô Sở Sở:

– Vị Liễu lão gia này trước đây là môn hạ phái Thái Sơn, thời trẻ có chút danh tiếng, sau đó rửa tay gác kiếm, rút khỏi giang hồ, tiếp quản việc kinh doanh trong nhà, tạo được gia nghiệp lớn. Đạo này ta đang chỉnh lý công phu phái Thiên Chung, Lý công tử nói phái Thiên Chung khởi nguồn từ Thái Sơn, võ công kế thừa hệ thống phái Thái Sơn, ta viết thư cho Liễu lão gia, muốn tới xin thỉnh giáo ông ấy.

Chu Phỉ há hốc mồm lần nữa.

Ngô Sở Sở trong quá khứ ngay cả nói mấy câu với Lý Thịnh cũng cảm thấy xấu hổ giờ đây lại viết thư cho một người lạ cách xa ngàn dặm!

– Cô gọi cái thứ đó là “Lý công tử” ta nghe hơi không quen.

Chu Phỉ ngẫm nghĩ rồi lại hỏi:

– Rất nhiều người đều có thói quen quý trọng đồ của mình quá mức, trừ phi gia nhập vào dưới trướng mình, bằng không sẽ không chịu chỉ điểm người khác... Liễu lão gia thật sự đồng ý với cô à?

– Đồng ý rồi.

Ngô Sở Sở vui vẻ nói:

– Liễu lão gia có gia nghiệp lớn, bản thân tuy không còn trong giang hồ nhưng vẫn thích kết giao đủ loại bằng hữu, mấy năm nay về phương diện làm ăn cũng nhờ các bằng hữu hỗ trợ nên mới thuận lợi như vậy. Ông ấy hồi âm cho ta, nói từ khi Hằng Sơn sa sút, mấy năm nay Ngũ Nhạc cũng lần lượt có ý mai danh ẩn tích, không ít đệ tử chưa xuất sư đã xuống núi mạnh ai nấy tự lo tìm đường sống riêng, lòng ông ấy cảm thấy vô cùng đáng tiếc. Vả lại, ta tới khảo chứng nguồn gốc của Thiên Chung và Thái Sơn, xác minh lẫn nhau, tương lai nếu thật có ngày phát triển rạng rỡ thì cũng là chuyện tốt.

Chu Phi không ngờ mình chỉ thuận miệng nói mà Ngô Sở Sở lại có thể làm được đến mức này, đã thế còn tìm được một quái thai cùng chung chí hướng đồng ý phối hợp, nàng không khỏi cảm thán vạn sự thế gian đều do người làm. Ngô Sở Sở bỏ ra ba năm, đi tới bước ngày hôm nay, nếu nàng ấy thực có thể quyết chí 30 năm không đổi thì truyền thừa của võ lâm Trung Nguyên mấy năm nay thực có thể nhờ nàng ấy mà để lại một hơi thở cho đời sau học tập.

– Đúng rồi.

Chu Phi hỏi:

– Pháo hiệu ban nãy do cô phóng hả?

Ngô Sở Sở lắc đầu:

– Nhà Liễu lão gia mừng thọ cao đường, hôm nay tam giáo cửu lưu đều có thể đến nhà ké chút không khí vui mừng, ta vốn nghĩ hôm nay nhà họ đông khách, nhất định rất loạn nên không đi gây thêm phiền phức, hai ngày nữa sẽ lại tới bãi phóng, nhưng ban nãy thấy pháo hiệu kêu gọi nên mới tiện đường qua đây luôn.

Trong lúc nói chuyện, hai người đã trà trộn vào đại đội ăn chực của Liễu gia trang. Liễu lão gia quả nhiên hào phóng hiếu khách, người qua lại Liễu gia trang có kẻ phong độ ngời ngời, cũng có kẻ áo quần lam lũ, nô bộc được huấn luyện nghiêm chỉnh, toàn bộ đều tươi cười đón tiếp, trong trang viên còn chưa giăng đèn kết hoa xong mà bàn tiệc đã bày ra tới cửa, chỉ cần tùy tiện nói vài câu cát tường với chủ nhà là có thể ngồi xuống dự tiệc.

Ngô Sở Sở tới báo tên kèm theo thư từ qua lại với Liễu lão gia, gia nô chạy vào báo tin, Chu Phỉ buồn chán nhìn quanh.

Chợt, nàng thấy trong đám đông có một bóng dáng vô cùng quen thuộc.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 128: Gậy Ông Đập Lưng Ông

Hôm nay trăng sáng sao thưa đàn cài cùng đèn đóm, ánh sáng lung tung trùng điệp vào nhau, thỉnh thoảng có người đi tới đi lui, âm ỉ xoay vòng vòng chóng mặt, Chu Phỉ quét mắt qua đám đông thì thấy “Lý công tử” nào đó trong lời Ngô Sở Sở.

Lý Nghiên không biết đi đâu mà không đi cùng hẳn, Lý Thịnh trà trộn trong đám công tử văn nhả như thể thời thời khắc khắc chuẩn bị đi tuyển tú nam, trông như cá gặp nước.

Chu Phỉ vô cùng kinh ngạc, nghĩ: “Mình đã dạo Đông Hải một vòng mới về mà sao vẫn đụng phải tên xui xẻo này? Đúng là nghiệt duyên.”

Lý Thịnh không thấy Chu Phỉ, hẳn đang giả tạo bưng ly rượu cùng với người xung quanh, ly rượu nhỏ chỉ chứa cỡ một hớp, Chu Phỉ trơ mắt nhìn hẳn cùng với 20 người, hồi lâu nàng mới ngó ra là đâu thấy hẳn uống miếng nào, không hiểu mấy kẻ ngu kia sao lại để hẳn lừa.

Sau đó Chu Phỉ phát hiện, Lý Thịnh luôn nhìn chăm chăm về một hướng. Nàng theo ánh mắt hẳn nhìn tới nhìn lui hai lượt, không thấy có gì khác thường, đang buồn bực thì đột nhiên có một hán tử say bét nhè xiêu xiêu vẹo vẹo băng giữa đám đông.

Hán tử say ngâm nga hát một tiểu khúc phổ phường vô cùng hạ lưu, không ít hán tử nhà quê lỗ mãng vây quanh cười vang, nhưng ông ta không cho là nhục, đi tới đâu là lấy bình rượu trên bàn người ta tới đó, gây họa suốt dọc đường, cuối cùng lão đảo đi tới cái bàn trong góc nhất. Hán tử say đặt mông ngồi xuống, đưa tay lấy một loạt bình rượu trên bàn chưa động

đến. Chu Phi giật mình, vì mãi đến lúc này nàng mới phát hiện ở trong góc đó có một người áo đen đang ngồi.

Nam tử mặc áo đen đó có dáng gầy mảnh khảnh, khuôn mặt gầy gò, tóc mai điểm bạc, toàn thân như hòa vào bóng đêm, rất dễ bị lãng quên.

Chu Phi nhanh chóng đưa mắt quay trở lại đám đông, nàng cho rằng đó là người mà Lý Thịnh nhìn chăm chăm.

Lần này, nam tử áo đen ngẩng đầu nhìn hán tử say đối diện, hán tử ban này còn loạng choạng dường như trong nháy mắt liền tỉnh ngủ, tiểu khúc im bật. Lát sau, ông ta đứng dậy không được tự nhiên, lão đảo băng qua đám đông, hốt hoảng rời đi, và lại đi xa rồi còn sợ hãi cứ quay đầu nhìn quanh.

Chu Phi hơi buồn bực, thấy nam tử áo đen kia tư thế ngồi đoan chính, mặt để râu, ánh mắt hòa nhã, không hề hung thần ác sát. Chu Phi nhìn chăm chăm ông ta chốc lát lại thấy hơi quen quen, nàng cố nhớ lại hồi lâu, giật mình. Vì nàng nhận ra ông ta chính là người năm xưa truyền “Đạo đức kinh” và Phù Du trận cho nàng ở ngoài thành Nhạc Dương – đạo trưởng Xung Tiêu Tử!

Chu Phi nghĩ: “Ông ấy hoàn tục sao?”

Xung Tiêu Tử và nàng tuy bèo nước gặp nhau nhưng đã gián tiếp cứu mạng nàng, khiến Chu Phi tốt xấu gì cũng không bị Đoàn Cửu Nương chơi chết, lần này run rủi được gặp, về tình về lý, nàng đều nên bước qua chào, bèn xuyên qua đám đông huyền ảo, định đi về phía Xung Tiêu Tử.

Không ngờ nàng vừa mới cử động, Xung Tiêu Tử áo đen tựa như cảm giác được, đột nhiên nhìn sang, ánh mắt bắn về phía Chu Phi như điện xẹt, chưa đợi nàng chào từ xa thì Xung Tiêu Tử chợt dời mắt, đứng dậy như trốn nợ, lách vào đám đông.

Chu Phi bỗng dưng bị ghét, vô cùng khó hiểu, định đuổi theo.

Nhưng dường như những tên ăn mày và lưu manh cả vùng đều tới ăn chực, liên tục có người cản trở chặn đường nàng, lão đạo sĩ Xung Tiêu Tử kia lại như cá chạch trơn, chớp mắt liền sắp hòa vào biển người.

Chu Phi:

– Tiền bối!

Đúng lúc này, cách đó không xa bỗng huyên náo.

Một đám nô bộc bưng đào mừng thọ từ trong viện đưa ra, vừa hay chặn giữa Chu Phi và Xung Tiêu Tử, đợi họ qua rồi, Xung Tiêu Tử đã không còn bóng dáng.

Sênh tiêu cổ nhạc trong viện nổi lên, gia chủ mời ban nhạc đến, giọng nữ tử trong trẻo từ trong viện truyền ra.

Chu Phi chống Toái Già, quay đầu lại phát hiện Lý Thịnh đã không thấy đâu nữa, nàng không khỏi cau mày, nghĩ thầm: “Ông ấy nhận ra mình sao? Nhưng ông ấy trốn mình làm gì?”

Lúc này, Ngô Sở Sở cố chen đến bên cạnh, vỗ vai, nói lớn vào tai Chu Phi:

– Sao cô chạy tới đây?

Nàng ấy ôm một chồng sách cũ, cẩn thận đưa tay che chở nó khỏi đám người chen chúc.

Chu Phi vội đưa tay ôm giúp nàng ấy một nửa, hỏi:

– Đây là gì?

Ngô Sở Sở nói:

– Liễu lão gia sai người đưa cho ta. Nói là hôm nay phũ loạn quá, không thể cùng ta trò chuyện tử tế một phen, vô cùng áy náy nên đưa những điều tâm đắc nhiều năm qua viết cho ta.

Chu Phi:

– ...

Sư phụ dạy đồ đệ còn chưa chắc có tâm như vậy đâu.

Ngô Sở Sở nói:

– Chúng ta đi như vậy có phải không tốt lắm không, thế nào cũng phải vào đích thân nói tiếng đa tạ chứ?

Chu Phi cũng rất muốn biết vị quái thai Liễu lão gia này trông thế nào nên không dị nghị gì, hai người cẩn thận đi vào nội viện.

Trong viện, bàn ghế đầy ăm ắp, ngay cả trên tường cũng có người ngồi, ở giữa đặt một cái sân khấu cao, trên sân khấu là vài cô nương xinh đẹp đàn hát, rất náo nhiệt.

Hai người vừa mới tìm một góc dừng chân, các nữ tử trên sân khấu đồng loạt vung tay áo, chinh tề lui khỏi sân khấu như mây.

Tiếng chiêng trong viện kêu “cheng” một tiếng, tiếng huyền náo nhất thời yên tĩnh.

Một người trung niên vui vẻ ở giữa đứng dậy, hẳn là chủ nhân Liễu lão gia nơi này, ông cao chưa tới năm thước, hơi béo tròn, đập ông một cú là có thể lăn đi hai dặm, cười lên thấy răng không thấy mắt.

Liều lão gia đứng dậy, không vội lên tiếng, đầu tiên là làm bộ làm tịch nhìn quanh bốn phía, tìm một dãy bậc thang, nhấc đôi chân ngẩn trèo lên trên mấy bậc, sau đó dùng tay làm mái che nhìn quanh, thấy mình có vẻ cao hơn những người khác đứng thì mới gật đầu hài lòng, chấp tay trong tiếng cười vang của mọi người:

– Chê cười, chê cười rồi.

Ông lấy chiều cao của mình ra đùa rồi vui vẻ chỉnh lại vạt áo, cao giọng:

– Hôm nay mừng thọ mẫu thân ta 84 tuổi, có câu “73, 84, không ai gọi, tự mình đi” (1)...

(1) Câu đúng là “73, 84, Diêm Vương không gọi, tự mình đi”, Khổng Tử thọ 73 tuổi, Mạnh Tử thọ 84 tuổi. Người xưa lấy tuổi của hai người này làm mốc, cho rằng sống đủ đến tuổi của họ là hài lòng. Thời xưa sống đến tuổi này là rất thọ rồi.

Mọi người lại cười, lão phu nhân gầy nhom bên cạnh sân khấu đứng dậy, tinh thần quắc thước cầm quạt trong tay ném ông:

– Thăng khốn, mày trù ai đó?

Liều lão gia ôm đầu né tránh cái quạt của mẹ, ông đầu to tay ngắn, trông vô cùng buồn cười, ông cười đùa:

– Mẹ à, mẹ để con nói xong đã. Con không tin cái lời vợ vãn đó nên nay mới mời hết mọi người tới, tổ chức lớn cho náo nhiệt sôi nổi, mấy hồ vũng (2) gì đó đều đập bằng hết! Chư vị hôm nay chịu đến là chịu thưởng cho Liều mỗ thể diện, ta đều cảm kích, mọi người nhất định phải ăn ngon uống đủ, ăn nhiều thêm miếng thịt, tiện thể tráng dương cho lão phu nhân ...

(2) Hổ vung:ám chỉkhó khăn trắc trở.

Gần đó có người uống rượu cũng phun ra, mọi người cười phá lên ha hả, lão phu nhân 84 tuổi nghe những lời xàm xí này thì tức giận, một tay cầm gậy, chỉ huy hai tiểu nha đầu dìu đỡ, run run muốn đích thân tiến lên kéo Liễu lão gia xuống sân khấu.

Liễu lão gia vừa chạy vắt giò lên cổ vừa kêu:

– Mẹ! Mẹ! Nhi tử còn chưa lấy quà mừng ra cho mọi người xem mà, ai da... mẹ chừa con chút mặt mũi với.

Các nhạc sư sau sân khấu cũng lém lỉnh, thấy cảnh này liền nổi chiêm trống lên, đệm nhạc thú vị sinh động cho quả cầu thịt Liễu lão gia chạy nhanh, xen với tiếng cười khê của cô nương hát khúc. Cô ấy chuẩn bị lên hát, tà váy như ẩn như hiện sau sân khấu, các hán tử nơi đầu tường duỗi cổ ra, chuẩn bị làm người khen hay đầu tiên. Đột nhiên, trong đám đông ồn ào như xảy ra chuyện gì, sự im lặng lan tràn nhanh chóng từ ngoài vào trong viện như dịch bệnh.

Đám đông không hiểu sao cả, một truyền mười, mười truyền trăm, tất cả đều yên tĩnh lại, nhạc sư gảy dây đàn “ting” một tiếng, sau đó bất giác nhận thấy không ổn, bèn nhắc tay đè lại dây đàn, tiếng dây và đàn run run va vào nhau phát ra tiếng chói tai, vô cùng rõ rệt trong bầu không khí yên tĩnh.

Người bên trong ngửi được mùi căng thẳng, khó hiểu nhìn ra bên ngoài, thì thấy một gia nô của Liễu gia trang mặt tái mét chen mọi người chạy đến:

– Lão... lão lão gia, bên... bên ngoài đến...

Lời hăn chưa dứt thì phía sau chợt có người vô cùng khiếp sợ hỗn loạn cả lên. Một người đeo mặt nạ sắt như một bầy yêu ma quỷ quái bước đi,

người phản ứng đầu tiên trốn hơi xa chúng, nhất thời, nơi chúng đi qua như thần long phân hải, đám đông chen chúc chia làm hai, nhường chỗ đất trống lớn cho đám khách không mời mà đến này, người người sợ hãi chen nhau, trơ mắt nhìn chúng nghênh ngang xông vào.

Chu Phi nghe xung quanh có vài người nhỏ giọng nói ra ba chữ “Thiết diện ma”.

Ngô Sở Sở kề tai nói nhỏ với nàng:

– Hình như là người của vị Ân công tử kia.

Ngón tay cái Chu Phi khẽ vuốt chuôi đao Toái Già, hừ nhẹ:

– Âm hồn bất tán.

Công tích vĩ đại mấy năm nay của Ân Bái, phạm là người có tai đều nghe thấy, có thể nói là tội ác tày trời, chỉ tính riêng chuyện ác, hắn ta lấy một địch bốn, vượt xa đám ma đầu núi Hoạt Nhân Tử Nhân ngày xưa.

Ngô Sở Sở cau mày lo lắng:

– Dọc đường đi ta có nghe nói gần đây hắn ta chợt bắt đầu hoạt động bên này, không ngờ là thật... hắn ta sẽ không gây bất lợi cho Liễu lão gia chứ? Haiz, Ân công tử sao lại trở nên như vậy nhỉ.

Chu Phi không lên tiếng, ánh mắt quét qua đám đông yên tĩnh và hoang mang. Pháo hiệu của 48 trại, Lý Thịnh, Xung Tiêu Tử... nàng luôn cảm thấy tiếc mừng thọ hôm nay có gì đó không ổn.

Các nhạc sư sau sân khấu dường như cũng hơi căng thẳng, ấn dây đàn phát ra vài tiếng rít.

Lão phu nhân mừng thọ không biết bị dọa hay bị sao mà ban nãy còn dồi dào sức sống đuổi đánh nhi tử nhưng bây giờ sắc mặt tái nhợt, toàn thân

run rẩy như sắp ngã ngay lập tức, phải có hai nha hoàn đỡ hai bên mới có thể đứng vững.

Liễu lão gia ra dấu với bọn nha hoàn, bảo họ dìu lão phu nhân qua một bên, ông thu lại nụ cười, bước về trước nói với kẻ đeo mặt nạ dẫn đầu:

– Người tới là khách, chư vị nếu đã đến thì mời lên ghế trên ngồi nhé?

Người ở “ghế trên” hiển nhiên không mấy vui với đám hàng xóm này, nghe vậy thi nhau đứng dậy như lâm đại địch.

Mấy người đeo mặt nạ không hề lên tiếng, nghiêm chỉnh bước về trước, đứng thành một hàng, xoay người đưa lưng về phía Liễu lão gia, hướng về cửa đồng loạt quỳ xuống, sau đó có vài người khiêng một chiếc kiệu gỗ vào, bên trên là một người đeo mặt nạ sắt đang ngồi, bàn tay trắng bệch đặt một bên, một con quái trùng yên tĩnh nằm trên mu bàn tay hằn ta, xúc tu cử động lên xuống.

Hắn ta đã gầy đến mức thay đổi hình dáng, hai má dưới mặt nạ hõm vào, cằm càng lúc càng nhọn, chưa tới tuổi 30 mà hai nếp nhăn pháp lệnh đã nứt ra trên mặt, ép khoe môi hơi xanh đen xuống, thực không còn ra hình người.

Chu Phi nhìn tới nhìn lui nhìn xuôi nhìn ngược, ngoại trừ người này đeo vỏ Sơn Xuyên kiếm bên hông thì nàng không nhìn ra chút xíu quen thuộc nào, nàng không kìm được hỏi Ngô Sở Sở:

– Kẻ này thực là Ân Bái?

Ngô Sở Sở hơi rùng mình, mu bàn tay nổi một lớp da gà.

Kiệu hạ xuống đất nhưng Ân Bái chưa xuống. Một người đeo mặt nạ khiêng kiệu cho hắn ta cung kính bước lên vài bước, bò rạp xuống trước Ân

Bái, lúc này Ân Bái mới từ từ đứng dậy, đập lên lưng người nọ bước xuống.

Chu Phi tinh mắt, thấy ống tay áo của người khiêng kiệu nằm rạp dưới đất làm thảm kia hơi lộ ra, trên cổ tay là hình xăm Huyền Vũ từng bị Lý Nghiên giấu là rùa. Đó là thuộc hạ cũ năm xưa của Đinh Khôi!

– Náo nhiệt nhỉ.

Ân Bái đập lên thảm người sống, âm u mở miệng.

Không biết có phải vì ngoại hình hảnh ta quá khủng bố hay không, chiếc đàn phía sau sân khấu bị ai đó không cẩn thận đụng vào, ngân một tiếng “ting” dài, trong viện lúc này tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy, tiếng đàn trở nên vô cùng cao vút, có thể dọa người.

Tại Chu Phi hơi động dậy, ánh mắt chột nhìn về phía sân khấu kịch, cảm thấy tiếng đàn ấy hơi quen tai.

Sắc mặt Liễu lão gia căng thẳng, ông nói:

– Xin hỏi các hạ có phải là “Thanh Huy chân nhân”?

Khóe miệng người đeo mặt nạ khế nhếch, ngón tay thon dài hơi xanh tái nhẹ lướt qua con quái trùng, con quái trùng nhanh chóng động dậy xúc tu, phát ra tiếng kêu kỳ lạ.

– Liễu đại hiệp nhận được thư rồi mà nhỉ?

Ân Bái đeo mặt nạ sắt nói:

– Sao, chưa chuẩn bị đồ xong à?

Thịt mờ trên mặt Liễu lão gia run rẩy:

– Hôm nay là ngày mừng thọ gia mẫu, lại có nhiều bằng hữu ở đây, chân nhân có thể thư thả cho một ngày, cách hôm nhất định sẽ cung phụng đủ tiền bạc mà ngài muốn.

Ân Bái cười, nói:

– Tiệc mừng thọ? Vậy bọn ta có thể nói là đến sớm không bằng đến đúng lúc, thế nào cũng phải xin ly rượu uống... Ồ, đó là gì?

Ánh mắt hần ta quét tới hai gia nô của Liễu gia trang bên cạnh sân khấu kịch, trong tay họ đang nâng một cái rương nhỏ, Ân Bái vừa quét mắt qua, hai gia nô lập tức như ếch bị rắn độc nhìn chăm chăm, sợ đến mức chân run lấy bầy, gần như không thể đứng vững.

Liễu lão gia chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, giọng cố đè nén nói:

– Là quà mừng thọ của Liễu mẫu chúc thọ gia mẫu.

Ân Bái ồ lên, hỏi:

– Quà gì thế?

Một ông lão dáng dấp như quân gia đứng cạnh khom eo đến mức gần như đụng đầu xuống đất, cẩn thận nói:

– Chính là... một vật... vật cổ, tương truyền là bảo châu ngậm trong miệng Long Vương, ngậm vào miệng sẽ tránh được bách độc...

– Ồ.

Ân Bái gật đầu, sờ quái trùng trong tay như không hề để ý:

– Tị Độc châu cũng xem như là vật quý hiếm, kể ra thì lúc nhỏ ta từng thấy trưởng bối trong nhà thu được một viên, sau đó gia đạo sa sút, không

biết nó đã lưu lạc phương nào. Bây giờ nhớ lại, đồ chưa chắc quý, chỉ là tưởng niệm mà thôi. Lấy qua cho ta mở mang kiến thức nào.

Chu Phi nghe ra được, viên Tị Độc châu này nói không chừng là đồ của Ân gia, sau đó không biết cơ duyên run rủi thế nào lại rơi vào tay Liễu lão gia, Ân Bái chính là tới vì nó.

Nàng nhất thời hơi cảm khái. Đến bây giờ Ân Bái vẫn nghĩ đến việc đi khắp nơi thu thập những vật cũ của Ân gia, vậy mà lại biến bản thân – huyết mạch duy nhất của Ân gia thành ra thế này.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 129: Săn Giết

Mọi người ở Liễu gia trang không ai dám động đây, nụ cười nơi khóe môi Ân Bái sụp xuống, căng thành một đường thẳng, hẳn ta âm u hỏi:

– Sao, ta xem không được à?

Lúc nói lời này, giọng hẳn ta hơi cao, con quái trùng trên tay quay đầu theo, đôi xúc tu đáng sợ chỉ về phía nô bộc khiêng rương.

Một nô bộc quỳ phịch xuống, bầu không khí trong nội viện lập tức căng thẳng như dây đàn kéo căng, bầu không khí sôi nổi ban nãy do sự hóm hỉnh của Liễu lão gia mang lại không còn sót chút gì.

Khóe mắt Chu Phỉ nhảy lên, nàng kéo Ngô Sở Sở ra sau một chút, lẩm bẩm:

– Đây đúng là Ân Bái sao?

– Cô cảm thấy có vấn đề à?

Vốn dĩ Ngô Sở Sở rất khẳng định trong bụng nhưng nghe Chu Phỉ hỏi vậy thì cũng chột dao động, chần chừ nói:

– Nhưng trừ Ân Bái ra, quái trùng này đụng vào ai, người đó sẽ hóa thành một vũng máu mà? Lý công tử từng nói với ta, cổ trùng này chỉ nhận một chủ...

– Suyt.

Chu Phi dựng một ngón trỏ bên môi, nói:

– “Lý công tử” thùng rỗng kêu to, đừng nghe huynh ấy nói hươu nói vượn.

Mấy chữ cuối cùng của nàng gần như không nghe rõ, thần kinh bất giác trở nên căng thẳng.

Lúc này, sau sân khấu chợt vang lên tiếng “cạch”, hình như là ai đó đụng làm lật đàn ngọc, đầu tiên là tiếng thứ gì đó rơi xuống, kế tiếp là tiếng dây đàn ma sát với mặt đất làm vang lên tiếng “ting” đột ngột. Âm thanh ấy chui thẳng vào tai Chu Phi, nháy mắt như được phóng đại hàng trăm hàng ngàn lần, một cảm giác huyền diệu khó tả từ tai nàng lan ra khiến Chu Phi như bắt được thứ gì đó trong khoảnh khắc.

Chu Phi chợt nảy ra một ý nghĩ, nhỏ giọng nói:

– ...Là bà ấy?

Ngô Sở Sở:

– Ai?

Người của cả Liễu gia trang đều đang nhìn nhóm người Ân Bái, chỉ có Chu Phi là nhìn sân khấu kịch, nàng khẽ nói:

– Vũ Y ban... nhạc sư sau sân khấu là Nghê Thường phu nhân.

Ngô Sở Sở kinh ngạc:

– Cái gì? Sao cô biết? Cô khẳng định?

Ngô Sở Sở biết Chu Phi không kiên nhẫn với mấy thứ phong hoa tuyết nguyệt, trước giờ không có chút thành tựu nào về âm luật. Vả lại dù Chu Phi tinh thông âm luật đạt đến mức “nghe âm đoán ý” thì cũng chỉ có thể

nghe “khúc” đoán “tình”, chứ thông qua vài tạp âm mà nghe ra được người đánh đàn là ai thì quá không thể tưởng tượng nổi.

Chu Phi không nói được làm sao mình lại biết, lúc này tinh lực cả người nàng dường như đều dồn hết vào tai, có một khoảnh khắc mọi khí tức lưu động trên thế giới đều hiện rõ mồn một, sinh ra một loại cộng hưởng nào đó với kỳ kinh bát mạch trên người nàng. Những khí tức ấy lặp đi lặp lại, gần giống nhau nhưng cũng có chỗ khác nhau, những thứ không thể nào miêu tả ấy hóa thành một cảm giác mơ hồ, như cách một tầng giấy cửa sổ mỏng manh báo với nàng qua trực giác loáng thoáng rằng người gảy đàn sau sân khấu chính là Nghê Thường phu nhân.

Đây không phải lần đầu tiên, non nửa năm qua, mỗi lần Chu Phi tập trung tinh lực đến một mức nào đó, nàng đều có thể cảm nhận được “tầng giấy cửa sổ” xa xôi kia, đã mấy lần chạm được, nhưng không thể vào.

Hơn nữa, một khi phân tâm là cảm giác huyền diệu ấy sẽ nhanh chóng biến mất, Ngô Sở Sở hỏi “sao cô biết”, Chu Phi há miệng nhưng hoàn toàn không biết trả lời thế nào.

Lúc này, lão quản gia của Liễu gia trang chợt tiến lên một bước, đưa tay đón lấy cái rương kia, nói:

– Người sống đến bảy mươi xưa nay hiếm, lão hủ đến tuổi này đã đủ rồi, các người đều không dám, vậy ta đưa qua là được. Thanh Huy chân nhân, người muốn xem hãy tới mà xem cho rõ!

Dứt lời, về mặt ông thấy chết không sờn nâng cái rương ấy đi về phía Ân Bái.

Hai người đeo mặt nạ quỳ dưới đất ngăn ông lại, lão quản gia liền mạnh miệng lớn tiếng mắng:

– Sao hả, các hạ không dám xem à?

Ân Bái hơi ngược cảm, hai người đeo mặt nạ kia tiến lên mở nắp rương ra.

Khoảnh khắc nắp rương mở ra, con quái trùng trên tay Ân Bái lập tức dựng đứng, phát ra tiếng kêu khiến người khác hoảng sợ, hai hàng chân ghê tởm dưới bụng khua khoắng loạn xạ. Chưa nói người khác, ngay cả “thảm người sống” dưới chân Ân Bái dường như cũng run cầm cập, mồ hôi lạnh tuôn ào ào rất giống một tấm giẻ chưa vắt khô nước.

Cái rương rất lớn, cần hai người khiêng nhưng Tị Độc châu bên trong chỉ cỡ kích thước trứng chim bồ câu. Liễu lão gia chắc là để cho đẹp nên làm cho viên châu đó bộ vỏ ngoài rất long trọng. Bên trong là bể thủy tinh vuông khoảng hai thước, trong bể thả vài cây san hô đỏ rực, phía trên dùng tơ vàng làm giá đỡ, gốc san hô to nhất đỏ nhất ở giữa đội một cái vỏ sò bằng vàng ngọc, trong vỏ sò là Tị Độc châu vô giá, hạt châu màu xanh lục, phản chiếu nhàn nhạt tầng tầng sóng nước, trong bóng đêm còn lóa mắt hơn cả dạ minh châu của Bồ Đề Lai.

Dị bảo như vậy nếu ở tình huống bình thường tuyệt đối đủ tư cách khiến người khác trầm trồ kỳ diệu một phen, có điều hiển nhiên kỳ nhân Ân Bái còn “kỳ diệu” hơn xa thứ vật chết kia, lần này không bị Tị Độc châu cướp sự nổi bật, vẫn được vạn người chú ý như cũ.

Nghe nói ngâm Tị Độc châu vào miệng có thể tránh bách độc, ngay cả khí độc Nam Cương cũng không ăn thua, lúc đi dã ngoại mà mang nó trên người thì rắn rết bò cạp đều không thể tới gần, nhưng quái trùng trên tay Ân Bái không hiểu sao lại trở nên hưng phấn, từ đầu ngón tay Ân Bái bắn xẹt ra ngoài, háo hức muốn xông thẳng vào cái rương kia.

Hình như ngay cả bản thân Ân Bái cũng không ngờ tới biến cố này, hẳn ta hơi sững sờ, tiếp theo đó, lão quản gia hét lớn một tiếng, vào lúc độc trùng lao tới giữa trời, ông hất mạnh thứ gì đó trong rương ra ngoài!

San hô và minh châu vô giá lẫn xuống đất, nước trong bể thủy tinh hóa thành mũi tên cuốn quái trùng vào trong, hướng thẳng đến Ân Bái!

Quái trùng nhe nanh múa vuốt giữa không trung bị “nước” trong bể giội vào, rơi xuống mặt người nằm dưới đất làm đệm, người đó kêu gào thảm thiết như giết heo, hai mắt trợn lên, bị dọa hôn mê tại chỗ.

Nhưng quái trùng không đâm vào máu thịt người đó mà run chân như tôm hấp rượu, co lại bất động.

Cùng lúc đó, Ân Bái vung mạnh ống tay áo, toàn thân vọt lên khỏi mặt đất, bay nhẹ nhàng ra sau, hạ xuống kiệu.

Sau sân khấu chợt vang lên tiếng đàn dồn dập, giống như kiểu “thả rơi cốc làm hiệu” trong lời kịch.

Trong đám đông vốn hỗn loạn chợt có mấy đợt nhân mã lao ra, không biết họ đã mai phục bao lâu, chốc lát đã đem những người ngoài cuộc tới ăn chực không hiểu gì cả ra rìa, từ bốn phương tám hướng giết về phía Ân Bái, mấy người trên tường thấp giọng hô hiệu lệnh, chỉ huy các nhánh nhân mã, Chu Phi quét mắt liền nhận ra vài gương mặt quen thuộc. Trong những người giờ cờ có nhiều người là của 48 trại!

Lại nhìn kỹ, mấy đợt nhân mã vây công Ân Bái tiến lùi thỏa đáng, dễ dàng chia những kẻ đeo mặt nạ thuộc hạ hấn ta ra từng cụm nhỏ rồi đánh tan, trận hình còn có thể biến hóa theo hiệu của lá cờ nhỏ trên tường, không cần hỏi cũng biết là tác phẩm của Lý công tử!

Sau đó, sân khấu to lớn như bị dùng vũ khí sắc bén bổ ra, tách làm hai ở giữa, Nghê Thường phu nhân vũ y phiêu bồng, lướt qua đỉnh đầu mọi người như đốm mây lửa, đôi tay vừa kéo là trong lòng bàn tay hiện ra ba sợi dây đàn không thua kém gì so với dây trong dây trận, rít vang một tiếng, quét xuống đầu Ân Bái.

Chân Ân Bái không di chuyển, hấn ta vung tay áo đẩy dây đàn ra, chưa kịp đánh trả thì phía sau có tiếng mũi tên xé gió lao tới. Ân Bái chột nghiêng đầu, thấy người đánh lén lại là mẹ ruột “già cả 84 tuổi” của Liễu lão gia!

Lão phu nhân ban nãy còn đứng không vững vai cứng đờ, tay nắm chặt một cái nỏ liên hoàn đầu rồng, có thể bắn cùng lúc hơn mười mũi tên nhọn, chỉ đơn thuần nhìn dáng người cũng biết bà chắc chắn không phải một lão thái bà.

Cả người Ân Bái như một chiếc lá, vịn tay vào ngực giam ghế mây không người chống đỡ, mũi chân điểm nhẹ lên chỗ tựa lưng, hấn ta di chuyển rất đẹp và thoải mái, chiếc kiệu tre mà một cơn gió nhẹ thổi qua cũng lay động không hề nhúc nhích dưới chân hấn ta.

Nghê Thường phu nhân đánh một đòn không được liền rơi ra ngoài một trượng, hơn mười mũi tên đều bị hấn ta tránh thoát, ngay cả góc áo cũng không đụng tới, Ân Bái bị hai đại cao thủ đánh lén mà từ đầu tới cuối, chân đều chưa chạm đất.

Ma đầu này võ công cao đến mức khiến người ta run sợ.

Ân Bái nhẹ nhàng đập lên tay vịn một bên kiệu, đưa tay vuốt mớ tóc dài rơi xuống trước mắt trở lại:

– Hóa ra Tị Độc châu là mỗi nhữ bốn tọa à? Đúng là đa tạ chư vị phí tâm rồi.

Trên người “lão thái bà” cầm nỏ Cửu Long phát ra mấy tiếng “kẹt kẹt”, nháy mắt “bà” cao lên hơn ba tấc, vai chột rộng ra nửa bàn tay, hóa ra là một cao thủ Thúc Cốt công. Sau đó, “lão thái bà” đưa tay quệt lên mặt, gỡ nếp nhăn xuống, đâu còn là lão thái bà nhỏ nhắn gầy đét nữa, rõ ràng là một nam tử cường tráng có vóc dáng hơi lùn!

Nam tử kia vẻ mặt căm phẫn, chỉ vào Ân Bái nói:

– Thiết diện ma đầu, người vô duyên vô cớ giết hơn 20 mạng người trên dưới Trâu gia ta, có từng nghĩ tới ngày hôm nay?

– Trâu?

Ân Bái nghe vậy, nghiêng đầu ngẫm nghĩ, hai tay chấp sau lưng, hẳn ta đã cực kỳ gầy, y phục rộng thùng thình, đứng trên kiệu như một ác quỷ sắp cưỡi gió bay đi:

– Làm gì? Chuyện khi nào? Ta không nhớ.

Hán tử họ Trâu sững sờ, sau đó giận sôi:

– Người...

Ân Bái cười trầm thấp:

– Mạnh hiệp yếu chính là thiên đạo, ví dụ như mãnh ưng vô thỏ, đàn sói săn dê, chẳng lẽ người có thể nhớ con heo trong đĩa của mình lúc sống họ gì tên chi? Ai bảo người là thịt cá mà không phải là dao thớt chứ?

Hán tử họ Trâu gầm lên giận dữ, xông tới Ân Bái như liều mạng, cùng lúc đó, nhân thủ mai phục trong viện cũng bắt đầu động thủ với những kẻ đeo mặt nạ thuộc hạ của Ân Bái.

Toái Già của Chu Phỉ vốn đã nằm trong tay, không biết nàng nghĩ tới điều gì mà đột nhiên buông xuống, dựa vào góc tường thờ ơ nhìn tình hình đang diễn ra.

Ngô Sở Sở nói:

– Kỳ lạ, nếu Liễu lão gia bỏ thứ gì đó vào bể thủy tinh mà có thể khiến quái trùng lao vào như thiêu thân thì tại sao cả buổi chỉ bay ra có một con,

ta nhớ lúc đó...

Lời nàng chưa dứt thì thấy Nghê Thường phu nhân, hán tử họ Trâu và mấy cao thủ không biết tên khác bao vây kiệu, hợp lực vây công Ân Bái.

Tà công của Ân Bái quả nhiên không tầm thường, dù bị vây công như vậy vẫn không hề lộ dấu hiệu thất bại.

Nhưng thuộc hạ đeo mặt nạ của hắn ta lại không may như thế, nháy mắt liền bị Lý Thịnh trong bóng tối chỉ huy người chia nhau bắt gọn.

Sau đó một tiếng còi cao vút vang lên, Nghê Thường phu nhân khẽ quát một tiếng, tung ra một dải lụa trắng, mọi người răm rắp làm theo, mấy thứ roi dài, khóa sắt âm âm vung ra cuốn lấy Ân Bái, phối hợp chia nhau trói tứ chi hắn ta.

Ân Bái cười lạnh, trường bào phồng lên, định chấn văng mấy thứ tào lao vương vãi chân tay kia.

Nghê Thường phu nhân quát:

– Lui!

Mấy người vây công Ân Bái đều không trì hoãn, lập tức tản ra tứ phương, họ vừa tản ra thì nghe tiếng xích sắt và tiếng vải rách hòa vào nhau, Ân Bái dùng nội lực cực cao chấn mấy thứ tào lao này nát thành ngàn mảnh!

Dải lụa trắng của Nghê Thường phu nhân nát vụn tung bay như bướm bướm, trông rất đẹp, nhất thời chấn tầm mắt Ân Bái. Lúc này, mặt đất nội viện cả Liễu gia trang lún xuống, sau vài tiếng nổ lớn “âm âm”, 28 sợi xích sắt cực đại từ lòng đất nhô ra, thành hình cuốn về phía Ân Bái.

Tiếng xích sắt tự động khóa vang lạnh lạnh bức người, nháy mắt đã tự dẹt thành một cái lồng sắt lớn, giam chặt “Thanh Huy chân nhân” khiến người ta vừa nghe tiếng đã sợ vỡ mật vào trong.

Ân Bái nổi giận bắt đầu giãy giụa, cả viện Liễu gia trang đều bị hấn ta làm chấn động, đá trên mặt đất vang “lạo xạo”, mấy người xung quanh đều lộ vẻ sợ hãi, không tự chủ lùi vài bước.

Liễu lão gia than:

– Thanh Huy chân nhân không cần nhọc công giãy giụa, thứ này tên “khóa Địa Môn”, nó và “khóa Thiên Môn” đều xuất xứ từ tay danh gia về cơ quan, mặc người lên trời xuống đất cũng không thoát được. Ngoài ra, trên xiềng xích còn bôi một loại rượu thuốc tên “Lưu Hỏa”, nhờ một vị chuyên gia dùng độc chế thành, nó không phải độc vật nhưng cổ trùng rắn độc dính nó là say, chắc hẳn Niết Bàn cổ của người trong thời gian ngắn sẽ không thể hại người.

Lời ông nói chưa dứt thì thấy có người cách chiếc găng tay nhặt con quái trùng rơi xuống đất ban nãy ném vào đồng lửa, bóng quái trùng lóe lên mấy cái rồi bị ngọn lửa nuốt sống, tỏa ra một mùi hôi tanh khó tả.

Hán tử họ Trâu xách nỏ Cửu Long, bước lên nói:

– Thiết diện ma, ta nhất định phải lột sống ngươi!

Nghê Thường phu nhân cau mày:

– Trâu huynh đệ, trước đó chúng ta đã nói...

Mắt hán tử họ Trâu đỏ lên:

– Nói gì? Giết người đền mạng, thiếu nợ trả tiền! Gã và ta có thù không đội trời chung, không lột sống gã, thiên lý ở đâu?

Nghê Thường đang định lên tiếng thì Ân Bái bị khóa ở giữa lại cười to:

– Thiên lý? Ha ha ha!

Tiếng cười của hắn ta vô cùng chói tai, dường như có chút tê tâm liệt phế, tiếng cười như quỷ khóc vang vọng trong Liễu gia trang.

Liên theo đó, chuyện khiến người ta sồn tóc gáy đã xảy ra, tiếng cười kia càng lúc càng lớn, như vang vọng không ngớt, truyền từ khắp bốn phương tám hướng rồi tụ thành một thể.

“Thiên lýyyy...”

“Ha ha! Thiên lý ở đầuuuu...”

“Ha ha ha haaaa...”

Chu Phi chợt kéo vai Ngô Sở Sở, đẩy nàng ấy vào trong một hang đá sau ngọn núi giả.

Ngô Sở Sở:

– A Phi!

– Suyt, đừng nhúc nhích, đừng ra ngoài.

Chu Phi nghĩ ngợi, lại quay đầu, nói nhanh hơi mang chút ý đùa:

– Trọng trách kéo dài truyền thừa các đại môn phái của võ lâm Trung Nguyên vẫn đang do cô gánh đấy!

Ngô Sở Sở bị trọng trách nặng nề bỗng dưng ập xuống đầu dọa cho bối rối.

Chu Phỉ vừa giấu xong Ngô Sở Sở thì thấy 17 18 chiếc kiệu được khiêng từ mọi hướng tới, trên mỗi kiệu đều có một “Ân Bái” đang ngồi giống y như đúc với người bị nhốt trong khóa Địa Môn!

17 18 người này đồng thời mở miệng:

– Là ai muốn diệt trừ bốn tọa?

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 130: Quần Hùng

Kỳ thực khi nhìn kỹ thì 17 người này, tính luôn người bị khóa Địa Môn khóa lại là 18 người, họ trông không giống nhau hoàn toàn, chỉ đều gầy như quỷ sống, đều mặc trang phục và đeo mặt nạ sắt như nhau, mặt nạ sắt lại che hết mắt mũi, chỉ để lộ chút môi và cằm. Đừng nói những người chưa từng gặp Ân Bái, ngay cả Chu Phỉ cũng không phân biệt được ai là ai.

Ban này chỉ 1/18 đã khiến Nghê Thường phu nhân và đám cao thủ đồng thời xuất chiêu, thế mà bây giờ lại đến một ố!

Chưa kể thứ khác, Liễu lão gia chắc chắn không thể kiểm ra một mớ khóa Địa Môn.

Ba năm trước, Chu Phỉ nhờ một gói thuốc bột của Đồng Minh đại sư dọa lui Ân Bái, khi đó Chu Phỉ đã bước đầu chạm vào “đạo” Vô Thường của Phá Tuyết đao, đao pháp thẳng tiến tới trình độ của cao thủ nhất lưu. Ngược lại, kinh nghiệm đối địch của Ân Bái ít đến đáng thương, nội lực thâm hậu quý dị trên người đều do cướp được mà có, trong thời gian ngắn rất khó thu về triệt để cho bản thân sử dụng. Nhưng dù vậy, nếu lúc đó tâm tính Ân Bái kiên định một chút thì chỉ với nội lực bá đạo ấy là có thể dễ dàng xử đẹp Chu Phỉ.

Nay đã khác xưa, tên tuổi “Thanh Huy chân nhân” của Ân Bái giờ đây có thể nói là hào quang chói lọi trong võ lâm Trung Nguyên, e rằng không dễ bị dọa chạy như thuở mới xuất đạo năm đó. Ban này nhóm Nghê Thường phu nhân vây công người đeo mặt nạ kia, Chu Phỉ hờ hững đứng nhìn, còn cảm thấy không chút áp lực, ỷ vào đao của mình tốt, đại khái có

thể chiến một trận... nhưng thành linh tới 18 người, vụ này nàng thật sự chiến không nổi.

Huống hồ Chu Phỉ quét mắt qua những người đeo mặt nạ kia, lòng chợt nảy sinh một suy nghĩ đáng sợ, suy nghĩ này giống như nàng nhận ra tiếng đàn của Nghê Thường phu nhân một cách chắc chắn, không hề có đạo lý vậy. Nàng nghĩ: lỡ họ đều không phải Ân Bái thật sự thì sao đây?

Một người nuôi nhiều con rồi nguy hiểm như vậy, hơi không chú ý là sẽ rước họa vào thân, thế thì hẳn ta phải có biện pháp áp chế chúng, hoặc bằng vũ lực, hoặc bằng thủ đoạn.

Đạo lý này không thể đơn giản hơn.

Cho nên nếu 18 người này đều không phải Ân Bái thì hẳn ta hiện tại đã tới bước nào rồi? Người bình thường thực khó mà tưởng tượng.

Chu Phỉ bấm đốt ngón tay tính đại khái, cảm thấy Ân Bái e còn cách thăng thiên không xa.

Nàng vừa cẩn thận điều chỉnh vị trí của mình ở chân tường Liễu gia trang, vừa bi thương cảm nhận 4 chữ “tà không thẳng chính” chỉ là vô nghĩa.

Nếu không sờ lương tâm, không xét đạo nghĩa, chỉ thuần túy bàn về sự việc, thì võ công tà phái lợi hại hơn cái gọi là “chính phái” là điều không có gì phải bàn cãi.

Công pháp thông thường chú trọng kinh mạch, tích lũy, tư chất, phương pháp, cảnh giới, ngoài ra còn phải đông luyện tam cửu, hạ luyện tam phục (1), cứ thế luyện hơn 10 năm đến râu tóc bạc trắng rồi tốt hay không tốt còn phải xem duyên số.

(1) Đông luyện tam cửu, hạ luyện tam phục: chuyên cần rèn luyện, bất kể thời tiết khắc nghiệt (*).

Nhưng võ công tà phái thì có thể khiến người ta một bước lên trời, mới đây còn là “cá thịt” chớ thấy còn chê, lắc mình một cái là có thể hoành hành thiên hạ, khiến quần hùng cúi đầu!

Nếu ví võ công với con người thì võ công danh môn chính phái đại khái đều là “tư sắc bình thường, tính tình hung dữ, xuất thân nghèo túng, tiền đồ vô lượng”, lại còn hồ hững lạnh nhạt khiến những kẻ hèn kém khổ sở tìm kiếm theo đuổi mấy chục năm. Trong khi võ công tà ma ngoại đạo thì như tiên tử công chúa, dịu dàng hiếu ý, chưa bao giờ xoi mói điều gì, cái gì cũng sẵn lòng cho người.

Thực là người so với người so đến chết, hàng so với hàng so đến vứt.

Phế vật Lý Nghiên lúc bé nghe trưởng bối trong trại kể chuyện xưa, kể đến đoạn những kẻ tranh đấu nhau vì bí tịch võ công, muội ấy luôn mở to đôi mắt vô tri khó hiểu, muội ngốc ấy cho rằng bí tịch võ công chính là những “bài tập” mà bình thường mình tránh còn không kịp, thế nên đã bị chấn kinh rất nhiều năm bởi những kẻ xấu xa làm chuyện xấu vì muốn “chăm chỉ luyện công” trong chuyện kể.

Bây giờ nhìn lại, đúng là lời cảm khái chỉ trẻ con mới có.

Ngón tay Chu Phỉ chậm rãi vuốt ve thanh Toái Già trong tay, cảm giác nhóm Liễu lão gia hôm nay tự cho rằng “gậy ông đập lưng ông” nhưng nói không chừng lại thành “tự mình hại mình”.

Từ lúc 18 Ân Bái đồng thời xuất hiện, những người 48 trại phất cờ nhỏ các hướng liền không thấy đâu nữa, chắc hẳn Lý Thịnh cũng chỉ vì vướng phải tình nghĩa gì đó nên mới thuận đường qua giúp, bây giờ xem ra, tiểu tử kia đúng là rất tinh ranh, giúp thì giúp nhưng từ đầu đến cuối đều không lộ diện, chớp mắt phui mình ra sạch sẽ.

Lý Thịnh không lộ diện, nhưng nhóm Liễu lão gia phải hát tuồng này cho xong.

Thiết diện ma là ai?

Hắn ta tàn bạo thích giết chóc, hỉ nộ thất thường, trái ý chút xiu xiu cũng có thể khiến hắn ta lạnh lùng tàn sát. Lần này người của Liễu gia trang dám gài bẫy hắn ta, chắc chắn không hay rồi, bây giờ xin tha đã không còn kịp nữa.

Liễu lão gia tung hoành trên thương trường nhiều năm, am hiểu sâu sắc lòng người, biết bây giờ tuy nhiều người tụ tập ở Liễu gia trang nhưng đều như một đám dê bò hoảng sợ, một khi ông tự lộ ra nhược điểm, dê bò mất đi “thủ lĩnh” tất nhiên sẽ bỏ chạy tứ tán, lúc đó sẽ thuận túy làm thức ăn cho Thiết diện ma.

Liễu lão gia quét mắt nhìn cả đám Thiết diện ma, lòng đưa ra quyết định, ông vẫn bình tĩnh tự nhiên như cũ, nói:

– Không biết vị nào là Thanh Huy chân nhân?

18 người đồng thanh:

– Liễu Tuệ Thân, ông tự khoe là 20 năm không hỏi chuyện giang hồ, bây giờ đưa tay khuấy vào nước đục, phí công như vậy mà ngay cả bốn tọa là ai cũng không biết, nói ra há không khiến người khác cười rụng răng sao?

Cảnh này vô cùng kỳ dị, nếu là một người ngây thơ không hiểu sự đời đứng trong đó thì chắc là ngay cả thờ cũng quên mất, nhưng Liễu lão gia mặt không đổi sắc, nói:

– Ta chỉ biết Thanh Huy chân nhân bản lĩnh cực lớn, thủ đoạn cực cao, lẽ ra xứng là anh tài nhưng lại đi khắp nơi làm xằng làm bậy. Liễu mổ xác

thực không hỏi chuyện giang hồ nhưng cũng không nhìn nổi các lão bằng hữu quen biết nhiều năm ngày ngày đắm mình trong thù hận, nên không khỏi không tự lượng sức một lần, đưa đầu này ra đòi chân nhân một lời giải thích.

Vị họ Trâu kia nghe xong lời này thì cúi đầu quệt mắt một cái, im lặng chấp tay với Liễu lão gia.

18 Ân Bái cất tiếng cười to, mỗi chữ “ha” đều vô cùng đồng loạt, thực giống như một người có 18 miệng:

– Dựa vào người? Người là cái thá gì?

Liễu lão gia ngẩng đầu ưỡn ngực, đứng như một quả bóng hiên ngang, cao giọng:

– Kẻ bất tài chỉ là một thất phu trong thiên địa.

18 người mặt sắt chợt yên tĩnh.

Liễu lão gia không nhìn những ánh mắt âm u tử khí xung quanh, nói:

– Chư vị, năm xưa họa loạn liên tiếp xảy ra, Bắc Đẩu hoành hành ngang ngược, tay nắm bao nhiêu oan hồn? Sư môn của tại hạ, sư môn của chư vị, bao nhiêu trăm ngàn năm truyền thừa đều bị hủy trong một ngày, vậy mà chúng ta bó tay hết cách, hoặc hốt hoảng xuôi nam, hoặc mai danh ẩn tích, uất ức biết bao! Giờ đây Bắc Đẩu bảy người đã mất ba, thế lực Bắc Đẩu dần sa sút, mây đen dần rặng trên võ lâm Trung Nguyên, vậy mà vì tà ma bậc này làm người người bất an! Hôm qua là núi Hoạt Nhân Tử Nhân, hôm nay là Liễu gia trang, ngày mai lại là ai? Tứ đại đạo quán? Thiếu Lâm Cái Bang? Hay Thục Trung 48 trại?

Chu Phi nghe ra được, Liễu lão gia quen biết rộng, người hẹn hôm nay tới đây vây diệt Ân Bái không chỉ có một nhóm nhỏ này, chỉ là mọi người

đều chẳng ai ngốc, tới thì tới nhưng chưa chắc vì chút tình cảm đó mà xông pha chiến đấu.

Người trong võ lâm chính là như vậy, lúc bản thân một mình bên ngoài, gặp chuyện bất bình chưa chắc sẽ không rút đao tương trợ, đứng dưới tình nghĩa chưa chắc sẽ không xả thân vì nghĩa... nhưng khi các đại môn phái tụ tập cùng nhau, khi “ta” biến thành “phái chúng ta” thì đám anh hùng hào kiệt đều biến thành thương nhân tính toán chi li, nhà mày nhìn nhà tao, nhà tao nhìn nhà mày, không thằng nào chịu đứng ra làm chim đầu đàn.

Liễu lão gia hít sâu một hơi, ánh mắt lướt qua những người có mặt, lời vừa nói khiến bản thân hơi sầu não khó an, ông cảm thấy mình như một người xây cát bên bờ biển, ra sức muốn gom những hạt cát rời rạc thành một pháo đài chống lại từng cơn sóng biển nhưng tất cả đều là phí công vô ích.

– Có lẽ đao kiếm chưa tới đầu ai, người đó sẽ không nghĩ đến hai chữ “đạo nghĩa”.

Liễu lão gia cười khỗ, đưa tay nhắc lên thanh trường thương tua đỏ do nô bộc đưa tới, nói:

– Thôi, năm xưa Liễu mỗ gặp ác phi phía nam, được mấy vị lão anh hùng của tiêu cục Trâu thị ra tay tương trợ nên mới có hôm nay, ta tự làm tự chịu, chư vị cứ tự nhiên.

Hán tử họ Trâu và mấy người do ông ta mang đến không nói hai lời đều đứng cùng với Liễu lão gia.

Nghê Thường phu nhân đưa tay sờ thái dương, gỡ một đoá hoa tươi cài trên tóc xuống, cẩn thận đặt một bên, tiếp đó vung tay, các nữ tử của Vũ Y ban dồn dập bước ra đứng cạnh bà.

Nghê Thường phu nhân nói:

– Bọn ta chẳng qua là ca nữ đào kép dựa vào hát tiểu khúc kiếm kế sinh nhai, không hiểu những đạo lý đao to búa lớn của Liễu huynh đệ, chỉ là ta nhìn không nổi con của cố nhân làm bại hoại danh tiếng tổ tiên. Tiểu tử, ta hi vọng người về sau đừng tự xưng “Thanh Huy” nữa, người không cần mặt mũi nhưng cha người dưới cửu tuyền cần. Ta không tin người có thể ngày ngày an giấc, không tin liệt tổ liệt tông nhà người không tìm người lúc nửa đêm!

Trong lòng Chu Phi chợt hiện nỗi bi thương không rõ, Nghê Thường phu nhân nói tàn nhẫn như vậy nhưng vẫn lo cho thanh danh người đã khuất, không chịu chỉ ra tên thật của Ân Bái trước mặt mọi người.

Năm xưa một đao một kiếm, nhìn non uống tuyết (2), hãn đã khắc ghi trong tâm khảm.

(2) Nhìn non uống tuyết: vọng sơn ẩm tuyết, Nghê Thường phu nhân từng làm cho Lý Chủy và Ân Văn Lam một thanh đao và một thanh kiếm, đao tên Vọng Xuân Sơn, kiếm tên Ẩm Trầm Tuyết, đao bà tặng cho Chu Phi, bị gãy rồi, còn kiếm bà vẫn luôn giữ bên mình.

Đến hôm nay, kiếm chỉ còn lại vỏ, lưỡi đao chưa xuất, Lý Thịnh ở trong tối không chịu lộ diện, nàng chần chừ ở bên ngoài, Ân Bái dương dương tự đắc trong vũng lầy.

Chu Phi không biết khi nghe lời này, họ Ân và họ Lý có cảm tưởng gì, dù sao nàng hơi khó chịu trong lòng.

18 người mặt sắt dường như bị lời Nghê Thường phu nhân chọc giận, đồng thanh:

– Địch!

Nghê Thường phu nhân thở dài, hơi ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm trữu nặng, tựa như đang cùng ai nhìn nhau từ xa xa, sau đó bà lạnh lùng nói:

– Nghĩa phụ của người tuy không tính là ác nhân gì nhưng cả đời đúng là chưa từng làm được chuyện gì tốt, nhìn xem hãn nuôi lớn cái thứ gì này!

Khóa Địa Môn vang một tiếng to, 17 người mặt sắt đồng thời lao vào gây chiến với bà, người bị khóa cũng có động tác y hệt nhưng bị khóa Địa Môn ngăn trở không thể rời đi. Người đó như dính ma chướng, không biết đau đớn, cùng xông lên như những người khác, tiếng “răng rắc” vang lên, hãn cưỡng chế kéo khóa sắt, một chân bị khóa sắt kéo đứt, vụn vụn thành hình dáng dọa người mà bản thân hãn không hề hay biết, vẫn lê cái chân gãy loạng choạng nửa quỳ trên mặt đất, liều mạng giãy giụa, gân xanh trên cổ nhô cao, đã không còn ra dáng người nữa.

Dây đàn trên tay Nghê Thường phu nhân chợt bắn ra, các ca nữ của Vũ Y ban mặc y phục diễm lệ như những đóa hoa nở trong màn đêm quần lấy những kẻ mặt sắt khủng bố tạo nên một câu chuyện tiên ma ly kỳ. Đám người Liễu gia trang lập tức giết vào vòng chiến, các nô bộc hạ nhân bưng chậu đồng đựng “Lưu Hỏa” chuẩn bị sẵn giội khắp nơi, hương rượu nhàn nhạt lan tràn khắp nơi, bọn quái trùng thi nhau lăn vào trong đó, nhanh chóng bị người đợi sẵn dùng cây còi lò gắp ném vào trong lửa.

Nhưng dù không có quái trùng thì thực lực chênh lệch cũng một trời một vực.

18 người mặt sắt nói:

– Ta ngược lại muốn xem anh hùng thiên hạ ở đâu?

Vừa giao thủ, những đóa hoa Vũ Y ban như bị gió thu thổi qua, mới nở đã thoát tàn, trừ Nghê Thường phu nhân có thể đỡ trái đỡ phải gắng chống đỡ được một lúc, những người khác thực không chịu nổi một đòn.

Liễu lão gia rửa tay gác kiếm nhiều năm, công phu thoái hóa không ít, trường thương trong tay như giấy, chiêu “Tam Tinh Liên Châu” kinh điển phái Thái Sơn đâm ra hai lần thì bị một người mặt sắt dùng tay không bắt lấy, chưởng vào đầu thương nhọn. Liễu lão gia liền cảm thấy như có một luồng sức mạnh cực lớn ập vào, hồ khẩu trên đôi tay dày cùng tép ra, bàn tay máu me đầm đìa không cảm thương nổi, lão đảo lùi về sau, một người mặt sắt khác xuất hiện như ma quỷ phía sau ông, cười gằn, định chưởng chết ông.

Đột nhiên, một thanh kiếm sáng loáng xuất hiện chen vào, gạt chưởng của người mặt sắt ra. Người mặt sắt vừa xuất chưởng thì một thanh kiếm khác như linh xà đuổi theo, nháy mắt đã đâm liền ba kiếm, xuất hư chiêu nhân lúc người mặt sắt né tránh, kéo Liễu lão gia ra sau, đó chính là Lý Thịnh!

Hắn vừa lộ diện, Chu Phi mới chú ý tới những người 48 trại phất cờ ban này đã thần không biết quỷ không hay tự ai nấy mang theo một nhóm người đứng vào đúng vị trí như hoa mai vây 18 người mặt sắt vào giữa.

Chu Phi ở một góc nhỏ không ai chú ý huýt vài tiếng sáo, thoát nghe giống tiếng chim hót trong núi Thục Trung, ra hiệu với Lý Thịnh là mình có ở đây. Đây là ám hiệu của họ hồi nhỏ nghịch ngợm phá phách, sau đó quan hệ giữa Chu Phi và Lý Thịnh ngày càng căng thẳng, nàng đã nhiều năm chưa từng dùng, không biết hắn còn nghe ra hay không.

Tại Lý Thịnh hơi động đậy, liền đó hắn quay lưng về phía Chu Phi, tra kiếm vào vỏ, đưa mu bàn tay ra sau lưng khoát khoát với nàng, bảo nàng dừng hành động khinh suất.

Lý Thịnh mỉm cười nói:

– Liễu tiên bối nói có lý, hậu bối thụ giáo. Dương huynh, huynh nói xem?

Lời hăn chưa dứt, một đám người ngoại tộc mắt sâu bước ra, đi đầu là Dương Cẩn, Dương Cẩn không lên tiếng, xoay Đoạn Nhận đao trong tay vang tiếng “leng keng” ngân thật xa trong đêm tối.

Lý Thịnh gật đầu với y rồi lập tức lại phong độ ngời ngời chấp tay với đông đảo người mặt sắt, nói:

– Thanh Huy chân nhân, người hỏi anh hùng thiên hạ ở đâu, vậy ta giới thiệu với người một chút: 48 trại ở đây, Kinh Vân Câu ở kia, chư vị huynh đệ Hành Tẩu Bang ban này vội bắt những tên phế vật thuộc hạ bộ đồ người nên không rảnh ra chào, ngoài ra... Xin chư vị tiền bối Võ Đang canh gác tốt cổng chính, lưu ý quái trùng, cẩn thận. Các cao tăng Thiếu Lâm chiếm vị trí Khôn, dùng La Hán trận chặt đứt liên hệ của Thiết diện ma đầu, đa tạ giúp đỡ...

Liễu lão gia phúc hậu, chỉ để mọi người tự lựa chọn, nhưng tiểu tử Lý Thịnh lại cực kỳ xấu xa “Trường Giang sóng sau xô sóng trước”, tự mình lộ diện đã đành, còn há miệng lòi hết các đại môn phái xuống nước, dùng miệng lưỡi bày bố thiên la địa võng, vừa phân công nhiệm vụ hợp tình hợp lý cho tất cả thế lực các nơi vừa để họ biết mình nên làm gì, đồng thời lại không để họ có dịp thừa nước đục thả câu.

Bố trí xong, Lý Thịnh quét mắt qua đám người mặt sắt, cười nói:

– Nếu con rối ở đây thì người giật dây chắc chắn không xa, Ân huynh, xá muội và huynh quen biết đã lâu, muốn cùng huynh ôn lại chuyện cũ, huynh còn không ra nữa thì muội ấy sẽ đến tìm huynh đấy.

(*) Tam cửu: ngày đông chí mùa đông tính là ‘giao cửu’, sau đó mỗi chín ngày là một cửu, tam cửu là cửu thứ ba, tức 27 ngày sau ngày đông chí, đây được xem là giai đoạn lạnh nhất trong năm.

Tam phục: gồm sơ phục (tùng ngày can (**)) thứ ba sau ngày hạ chí) 10 ngày, trung phục (tùng ngày can thứ tư sau ngày hạ chí) tùy năm, có năm 10

ngày, có năm 20 ngày và mạt phục (từ ngày can thứ nhất sau ngày lập thu) 10 ngày. Đây được xem là thời kỳ nóng nhất trong năm.

Cả câu thành ngữ ý chỉ kiên trì chăm chỉ tập luyện thể dục, bất kể thời tiết khắc nghiệt (nóng nhất hoặc lạnh nhất).

(**) Ngày can: Trung Quốc (cả Việt Nam) cổ tính ngày giờ theo thiên can và địa chi. Thiên can gồm 10 can là Giáp, Ất, Bính, Đinh, Mậu, Kỷ, Canh, Tân, Nhâm, Quý. Địa chi gồm 12 chi là Tý, Sửu, Dần, Mão, Thìn, Tỵ, Ngọ, Mùi, Thân, Dậu, Tuất, Hợi. Người ta gọi ngày tháng năm bằng cách ghép thiên can và địa chi lại với nhau: Giáp Tý, Bính Dần...

Ngày can là ngày có thiên can giống nhau (Quý Dậu, Quý Ngọ...), cứ 10 ngày sẽ có thiên can lặp lại nên có 10 ngày can.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 131: Thành Ma

Lúc người lớn dọa trẻ nhỏ sẽ luôn nói “con còn khóc nữa, đại yêu quái sẽ đến tìm con đấy”, tới lượt Lý Thịnh dọa Ân Bái thì trực tiếp bắt chước rập khuôn “huynh còn không ra nữa, Chu Phi sẽ đến tìm huynh đấy”!

Nhất thời Chu Phi cũng không biết Lý Thịnh muốn chọc tức Ân Bái hay chọc tức nàng, nàng nhìn chăm chăm sau gáy hắn, lòng thầm lên kế hoạch: “Khốn kiếp, mình phải nện cho cái đầu này thành trái đào thọ mới được.”

Chu Phi tạm đè nén lửa giận ngàn ngút về đào thọ Lý Thịnh trong tưởng tượng để tập trung tinh thần lo chính sự. Câu nói kia của Lý Thịnh không chỉ dọa Ân Bái mà còn là nói cho nàng nghe.

18 cái miệng kia thực quá đồng thanh, nếu không phải học sẵn trước thì chắc chắn là Ân Bái dùng biện pháp gì đó khống chế 18 người này. Nếu là như vậy, khống chế 18 người hỏi gì đáp nấy, còn phải khống chế họ phối hợp thỏa đáng khi động thủ với người khác, độ khó là rất cao, giả như Ân Bái thực có bản lĩnh nghe thôi đã sờn gai ốc này thì đương nhiên bây giờ chính hắn ta cũng đang ở hiện trường.

Nghĩa là, nếu Ân Bái không phải một trong 18 người này thì chắc chắn hắn ta đang ở trong vòng chiến.

Nhưng phán đoán thế nào đây?

Lý Thịnh đúng là đã cho nàng một đề khó.

Chưa đợi Chu Phỉ nghĩ ra cách, bên kia đã bắt đầu động thủ.

Nếu bản lĩnh của một người mặt sắt là 10 phần thì mức trung bình của những kẻ danh môn chính phái này chỉ khoảng 1-2 phần. Hơn nữa, như vậy không có nghĩa là cứ 10 người vây công là có thể bắt được 1 người mặt sắt, vì họ chưa chắc có thể phối hợp lẫn nhau, đã thế người bị vây còn biết mượn lực chống lực khiến họ cản trở tay chân nhau... nhưng đó là trước khi Lý Thịnh lộ diện.

Lý Thịnh tuổi trẻ ít từng trải, Lý Cẩn Dung cố ý muốn tôi luyện hẳn thêm vài năm nên vẫn chưa chính thức cho hẳn vào Trưởng Lão Đường trong 48 trại. Nhưng trên thực tế, việc tuần tra phòng vệ của 48 trại bây giờ do hẳn và Lâm Hạo chia nhau mỗi người một nửa. Lý Thịnh có được chân truyền của Tề môn, bày trận vây khốn Đinh Khôi ở Vĩnh Châu, sau khi về lại lo việc phòng ngự 48 trại, chinh đồn tai mắt ngầm, thậm chí còn phối hợp với Chu Dĩ Đường, giúp ông dẫn binh mấy lần, trình độ chỉ huy có thể nói là tiến triển cực nhanh, đến nay đã đạt đến mức thành thạo điêu luyện.

Các đại môn phái vì chần chừ nhất thời, mất đi tiên cơ, bị động bị Lý Thịnh gọi tên ra, giờ đành để một tiểu tử vất mũi chưa sạch sai khiến quay mòng mòng, kỷ luật nghiêm minh hiếm thấy, nhanh chóng xoay chuyển thế yếu ban nãy, đánh ngang ngựa với đám người mặt sắt.

Gia nô Liễu gia trang không ngừng giội “Lưu Hỏa” xuống đất, khô lớp nào giội lớp đó, tuyệt đối không để quái trùng trên người những kẻ mặt sắt có cơ hội.

Lý Thịnh như ống máu gà, khiến mọi người chột cảm thấy Thiết diện ma trong truyền thuyết không phải bất khả chiến bại, lập tức càng lúc càng đông người gia nhập vòng chiến, dệt nên thiên la địa võng.

Dây đàn của Nghê Thường phu nhân tung ra chụp lấy cổ một người mặt sắt, cùng lúc đó, ba tiểu cô nương Vũ Y ban cùng đánh úp vào hạ bàn

gã, một hòa thượng Thiếu Lâm cầm trường côn trong tay hô một tiếng Phật hiệu rồi đập gậy xuống giữa đầu gã, năm người vững vàng áp chế gã vào giữa. Người mặt sắt đánh ra một chưởng, dây đàn đoạt mệnh của Vũ Y ban liền mềm nhũn dính vào tay gã, mạch máu trên làn da trắng bệch và gân cốt như những con rắn đáng sợ của gã chợt nổi lên, kéo mạnh Nghê Thường phu nhân đầu kia dây đàn xuống rồi trở tay đánh ba thiếu nữ Vũ Y ban, đồng thời gã hơi nghiêng đầu, dùng phần ngực trước vai đón đỡ một gậy của tăng nhân Thiếu Lâm.

“Rắc” một tiếng, người mặt sắt không chút sứt mẻ nhưng cây gậy của võ tăng bị gãy!

Khóe môi khô quắt của người mặt sắt nở nụ cười lạnh, nhưng gã còn chưa đặc ý xong thì một thanh đao nhỏ mà sống đao và chuôi đao gộp lại cũng không to bằng ngón tay nữ tử mảnh khảnh nhất chợt lóe qua, lưỡi đao kèm theo một mùi hương son phấn, nhân lúc người mặt sắt liêu nội lực đấu với võ tăng, nó quả quyết lướt qua cổ người mặt sắt. Mọi người đều không nhìn ra Nghê Thường phu nhân xuất đao kia thế nào vào lúc bản thân đứng còn chưa vững.

Đây chính là kỹ năng vang danh của Vũ Y ban năm xưa liệt vào hàng tứ đại thích khách – “Dương Liễu Phong”.

Nghê Thường phu nhân một kích thành công, bị nội lực mạnh mẽ chưa tan trên dây đàn làm chấn động lão đảo hai bước, lùi về sau ba bước mới đứng vững.

Bà hơi mím đôi môi đỏ, nhìn người mặt sắt với vết đỏ ngẫu giữa cổ, ánh mắt hiện chút phức tạp, bà sợ mình phí sức như vậy chỉ để giết một con rối không chút quan trọng, nhưng càng sợ khi mặt nạ kia rơi xuống, đằng sau là gương mặt Ân Bái mang theo những vết tích của cổ nhân.

Nhưng liền sau đó, võ tăng tới giúp chợt quát lên:

– Cần thận!

Nghê Thường phu nhân chỉ cảm thấy một cơn lạnh toát từ sau lưng bò lên đỉnh đầu, bà không kịp suy nghĩ, nghiêng người tránh lui theo bản năng, một nữ tử trẻ của Vũ Y ban bên cạnh còn chưa luyện được trực giác này, căn bản không phản ứng, liền bị một đôi tay lạnh băng bóp cổ.

Ánh mắt cuối cùng của thiếu nữ nhìn người mặt sắt, máu từ vết thương nơi cổ gã phun ra ngoài nhuộm đỏ nửa mặt nạ, đôi mắt sau mặt nạ thờ ơ lạnh lẽo, đục ngầu như cương thi. Một tiếng giòn rùm vang lên, cổ thiếu nữ bị đôi tay kia bẻ gãy, mềm oặt rơi xuống.

Máu người mặt sắt liên tục phun ra ngoài từ cái cổ bị cắt, toàn thân như bị rút khô, da thịt trên cổ nhanh chóng xám xịt, thế mà gã vẫn có thể đi, có thể giết người, không biết sợ hãi!

Dù là Nghê Thường phu nhân thấy nhiều biết rộng cũng không khỏi lạnh toát toàn thân, thất thanh:

– Đây rốt cuộc là quái vật gì?

Chu Phi lúc này đã leo lên cây đại thụ to nhất trong viện Liễu gia trang, nàng đứng trên cây, từ trên cao nhìn xuống chiến cuộc hỗn loạn bên dưới, cảm thấy sắp tiêu rồi.

Quả nhiên, liền sau đó, có người kêu lên:

– Mấy tên này giết không chết!

– Cương thi!

– Trời ạ! Người chết... người chết cũng có thể giết người!

Cơn khủng hoảng lập tức bao lấy đám đông, trong phạm vi một trượng quanh người mặt sắt có vết thương ở cổ kia không còn vật sống, mặt người

mặt sắt không chút máu, ngón tay hơi co giật, cái cổ dường như không thẳng nổi nữa, nghiêng nghiêng một cách kỳ dị, sau đó chân gã đột nhiên tăng tốc lao vào đám đông hoang mang sợ hãi.

Người đầu tiên kêu to bỏ chạy triệt để phá hủy trận hình của Lý Thịnh, toàn bộ Liễu gia trang hỗn loạn.

Trâu đại hiệp giết đỏ mắt, thấy cảnh này bèn quát to:

– Bọn nhu nhược các người tránh ra!

Nói rồi, ông bước thẳng lên trước đám đông, vùng Kim Ti Đại Hoàn đao, liễu mình đón chưởng, một đao bổ xuống người mặt sắt không rõ sống chết, một chưởng của người mặt sắt đánh vào dưới sườn ông, đồng thời cũng bị lòng sốt ruột báo thù của Trâu đại hiệp gỡ xuống một cánh tay.

Người mặt sắt gãy một trong tứ chi, mất đi thăng bằng, lão đảo nửa bước suýt ngã nhào.

Trâu đại hiệp bị gã đánh gãy một xương sườn, hét lên đau đớn, khom người phun ra ngụm máu, nghiêng răng nghiêng lợi:

– Không chết thì sao chứ? Chúng ta chém đầu của chúng, chặt tứ chi của chúng, xem xem chúng lấy gì giết người!

Hán tử đầy máu nóng này cực kỳ có sức cảm hóa, không ít người vốn còn chần chừ do dự khi nghe xong lời này đều thi nhau theo ông tiến về trước, họ người đông thế mạnh, sắp bằm những người mặt sắt kia thành thịt vụn thì đột nhiên, “âm” một tiếng, một cương thi nào đó nổ tung tại chỗ.

Những mảnh vỡ máu thịt và thứ gì đó đen sì bay tứ tán, ngay cả Chu Phi trên cây xem chiến cũng bị liên lụy, nàng giơ ngang đao chặn theo bản năng, khi định thần nhìn lại thì da đầu tê rần. Bóng đen đập vào mũi đao nàng chính là quái trùng hút máu của Ân Bái!

Quái trùng dùng vô số chân nhỏ ôm đầu mũi đao Toái Già, sau đó định theo thân đao bò lên người nàng, Chu Phi hất mạnh tay, nội lực xuyên qua Toái Già chấn văng quái trùng ra ngoài, rơi xuống đất bất động.

Nhưng người dưới đất thì không may mắn như vậy, trong xác chết nổ tung chui ra hàng trăm con quái trùng, mấy con sâu đó hành động nhanh như chớp giật, vừa lộ mặt liền tán loạn theo mùi “Lưu Hỏa”, đồng thời cực kỳ đói khát, hễ dính lên vật sống thì bất kể đó là người là thú hay là chim đều bị hút khô.

Cả Liễu gia trang biến thành tu la địa ngục, tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên.

Lý Thịnh cũng toát mồ hôi đầm trán, quát:

– Chu Phi!

Chu Phi nửa quỳ trên ngọn cây nhẹ nhàng đưa theo gió. Trong chốc lát, tinh lực nàng tập trung đến cực hạn, bỗng nhiên, cảm giác huyền diệu như thật như giả kia lại tới, động tác mọi thứ chung quanh dường như trở nên chậm đi, mọi người tới tới lui lui đều biến thành một loại ký hiệu trong mắt nàng. Nàng “thấy” côn pháp phái Thiếu Lâm nóng tính như lửa, võ tăng trẻ tuổi huơ gậy như ngọn lửa hoang dã hung mãnh, còn lão hòa thượng thì như đốm lửa trong chao đèn, nàng thấy sự khác biệt tinh tế trong cách dùng đao của hai người, thấy vô số những đường lối quen thuộc trong cách dùng song kiếm pha tạp đủ phái của Lý Thịnh, trong đó dấu ấn rõ ràng nhất là của Tiêu Tương kiếm...

Chu Phi chợt chuyển hướng sang 18 người mặt sắt, phát hiện hơi thở của họ hoàn toàn tương tự!

Nghĩa là, nếu nàng tin vào trực giác của mình thì 18 người này không có ai là Ân Bái!

Vậy là ai? Có thể là ai?

Lý Thịnh bày bố đã khiến nội viện Liễu gia trang thành nơi nước chảy không lọt, Ân Bái có thể trà trộn vào đâu?

Mấy người trong nội viện đã hoảng sợ tới đỉnh điểm, không thể chịu được việc vật lộn tay không với quái vật nữa, bắt đầu liều mạng xông ra cổng.

Các hiệp khách Võ Đang bị Lý Thịnh an bài gác cổng, làm phòng tuyến đầu tiên ngăn ngoại địch xâm nhập và ma đầu bỏ chạy, còn chưa rõ xảy ra chuyện gì liền bị đám đông hoảng sợ ập vào, nhất thời, người ngăn cổng và người lao ra ngoài hỗn loạn hết lên, trong viện đã hoàn toàn mất khống chế, đừng nói Lý Thịnh, dù là Chu Dĩ Đường ở đây, chỉ e cũng lực bất tòng tâm.

Chu Phi chợt ngẩng đầu, ánh mắt như mũi tên bắn về phía một góc nội viện. Người mặt sắt vào đầu tiên dẫn theo không ít tay sai, có người mở đường, có người khiêng kiệu, còn có người nằm xuống làm thảm cho gã, đa số họ đều là thuộc hạ cũ của núi Hoạt Nhân Tử Nhân, bị chủ nhân mới ra sức chà đạp, về cơ bản là không chịu nổi một kích, bị người của Hành Tẩu Bang khống chế rất sớm, trói quanh cây đại thụ.

Chu Phi nhìn thấy một “tù binh” mặc toàn màu đen, mặt nạ che mặt, lưng dựa vào đại thụ, mặt hướng về phía chiến trường, không hề giãy giụa, môi hơi mím, phần cổ lộ ra có nửa hình xăm Thanh Long đứng đờ đẫn phơi ra ngoài, không hề che đậy.

Người đó dường như cảm nhận được ánh mắt của Chu Phi, chợt ngẩng đầu lên, cách biển người và cành lá xum xuê chưa vàng hết trên cây, ánh mắt hắt ta và Chu Phi giao nhau.

Chu Phi đột nhiên di chuyển, ngọn cây ban nãy còn đung đưa theo gió chợt kéo căng như một cây cung lớn, cành cây căng tới cực hạn như sắp

nứt, sau đó chột buông lỏng, Chu Phi tung mình như mũi tên nhọn lao xuống.

Ba lớp dây thừng trói người vào cây bông nổ tung, một luồng nội tức hung tàn như gió bão nơi quan ngoại thành linh đẫy văng hai đệ tử Hành Tẩu Bang trông coi hấn ta.

Vạt áo và tóc dài của Chu Phi đều bay về sau, nàng ngay cả mí mắt cũng không chớp, ánh đao Toái Già lóa mắt xẹt qua như sao băng với khí thế chém vào gió bão, hung hãn tiến quân thần tốc nhắm thẳng vào ấn đường hấn ta.

Người dưới cây giờ hai tay lên.

Trong mắt Chu Phi, động tác hấn ta cũng chậm hết như những người khác nhưng nội lực lại thâm hậu đến mức khó lường, nàng nhìn rất rõ ràng nhưng không thể tránh thoát, hai tay hấn ta chập lại, kẹp vững thanh Toái Già vào tay, mũi đao chỉ cách trán hấn ta hai tấc.

Một luồng sức mạnh khổng lồ tập kích vào thanh Toái Già ép Chu Phi bỏ đao, nàng không cứng rắn giật về mà chột buông tay, vỗ một chưởng vào chuôi đao, cường chế cầm thanh bảo đao cực kỳ sắc bén vào giữa đôi tay hấn ta, đây là chiêu “Phá” thuần thực như nước chảy mây trôi.

Hấn ta hơi nghiêng đầu, xoay tay khẽ đẩy, Toái Già lướt qua má, bị Chu Phi chộp vào tay. Lúc này, đôi chân nàng vừa rơi xuống đất.

– Chà.

Người dưới cây khẽ than:

– Tên mặt trắng kia không khoác lác nhỉ, đúng thật là người.

Ánh mắt Chu Phi lướt qua hình xăm Thanh Long trên cổ hấn ta:

– Ân Bái.

Một con quái trùng vô cùng to béo nằm trên hình Thanh Long chậm rãi vươn xúc tu ra, thoát nhìn như hòa làm một với con rồng dài sống động ấy, nó chột ngẩng đầu, rít vang.

Trong viện Liễu gia trang vang lên tiếng “vo ve” như tiếng vỗ cánh của hàng trăm hàng ngàn con ong bay qua, toàn bộ những con quái trùng chui vào cơ thể người và cắm đầu vào trong “Lưu Hỏa” đều nghe theo hiệu lệnh, bay lên như một làn gió đen, rơi xuống cơ thể người sẽ chích chứ không chui vào trong da thịt. Người bị chích động tác trở nên cứng nhắc, mắt đục ngầu, thoát tiên lung lay lão đảo, sau đó như phát điên, xoay người đấu với đồng bọn của mình, họ không có võ công cao cường như 18 người mặt sắt kia, chỉ có thể phát huy một hai phần mười võ công của bản thân một cách khó khăn, nhưng họ người đông thế mạnh, cộng thêm những người xung quanh sợ ném chuột vỡ bình nên nhất thời trở thành một sức mạnh đáng sợ.

Anh hùng hào kiệt khắp viện bị một con sâu béo nằm trên hình Thanh Long chỉ huy tự giết lẫn nhau!

Ân Bái sờ đầu quái trùng, lấy ra một thứ hương trước mắt Chu Phi. Viên Tị Độc châu ban này rơi xuống đất không biết lăn đi đâu hóa ra đã bị hấn ta nhặt.

Ân Bái cười nói:

– Đồ đã tới tay, ta đi đây, không cần tiễn.

Chu Phi:

– Chỉ vì viên Tị Độc châu này mà người...

– Nói lý chút đi Chu cô nương.

Ân Bái ung dung ngắt lời nàng:

– Là các người gài bẫy muốn giết ta trước, ta tương kế tựu kế có gì không đúng? Hôm nay lãng phí 18 được nhân của ta, phải cho ta hồi vốn chứ? Chậc, không nói chuyện phiếm nữa, sau này chúng ta gặp lại.

Nói xong, Ân Bái lao về sau bỏ đi như một làn khói đen.

Hắn ta võ mông đi rồi nhưng đám quái trùng khắp viện vẫn đang tàn phá, hiển nhiên là không giết sạch người nơi này sẽ không thôi. Dù người của Liễu gia trang chạy hết, e là bọn quái trùng vẫn tràn ra bên ngoài, vùng này mấy năm gần đây ít bị ngọn lửa chiến tranh lan đến, là một trong những nơi an bình nhất Cửu Châu, dân cư đông đúc, chỉ riêng phụ cận Liễu gia trang đã có rất nhiều thôn xóm, ai biết quái trùng có thể sống bao lâu, gieo vạ cho bao nhiêu nơi?

Chu Phi không chút suy nghĩ, đuổi theo Ân Bái.Đào thọ:

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 132: Con Rối

Chu Phỉ đuổi một mạch hơn mấy dặm, tuy bóng dáng Ân Bái phập phù lúc ẩn lúc hiện nhưng không thể nào thoát khỏi nàng. Mãi đến một nơi xa xôi thừa dấu chân người, Ân Bái giống như bị nàng đuổi hết chịu nổi, bèn dừng bước, hơi nghiêng người, ánh mắt lạnh lùng bắn ra từ sau mặt nạ sắt nhìn về phía Chu Phỉ đuổi tận không buông:

– Người tới tìm chết à?

Chu Phỉ lười nhiều lời với hắc ta, mũi chân hơi chĩa xuống đất, ánh đao Toái Già ngưng tụ thành một điểm, bay về phía ngực Ân Bái như sao băng đuôi trắng, nhắm thẳng vào mẫu trùng Niết Bàn cổ to béo.

Quái trùng nhận ra sát ý của nàng, tức giận phát ra tiếng rít gào khàn khàn, quái trùng to cỡ lòng bàn tay ấy kêu lên tạo thành thế rất lớn, thoát nghe như tiếng sóng biển vỗ bờ trong truyền thuyết.

Ổng tay áo dài của Ân Bái khẽ khép lại, bộ hắc y bị nội lực đẩy lên như được đúc từ vàng đá, sượt qua lưỡi đao sắc của thanh tuyệt đại danh đao trong tay Chu Phỉ xẹt ra tia lửa, sau đó hai tay hắc ta ẩn xuống, đè lại sống đao Toái Già, lồng ngực hắc ta gầy đến mức chỉ dày cỡ nửa bàn tay nhấp nhô yếu ớt mà gấp gáp, phối hợp với con quái trùng nằm trên ngực, lộ rõ sự bệnh hoạn và nguy hiểm.

–Ồ, ta hiểu rồi, người muốn giết mẫu trùng để cứu những người kia?

Ân Bái cười khàn:

– Chu cô nương, người đúng là vẫn bất chấp hậu quả hết như năm xưa ở Hành Sơn.

Nhắc tới Hành Sơn là Chu Phỉ bức, vì chuyện đó mà Tạ Doãn quạo khó chịu với nàng cả đoạn đường, nếu sớm biết Ân Bái có thể biến thành như vậy thì nàng dờ hơi mới đồng ý với Kỷ Vân Trầm lo chuyện bao đồng.

Nàng quát khê một tiếng, trường đao chấn vắng đôi tay Ân Bái ra, thanh Toái Già trong tay nàng sắp chịu đến cực hạn, một đợt ánh đao như tấm màn bao chặt lấy Ân Bái như cái lồng. Đao của Chu Phỉ theo đạo Vô Thường, mũi nghiêng nghiêng, không biết đâu mà lần, dù Ân Bái công lực thâm hậu, nhất thời cũng khó tránh thoát, chỉ có thể liên tục bị động tiếp chiêu.

Quái trùng trên người hắn ta cực kỳ bất mãn với kiểu giằng co này, tiếng kêu càng lúc càng lớn, khi thì thô khàn, khi thì chói tai, khi thì xen lẫn tiếng “ầm ầm” kỳ quái, thay đổi cao thấp thất thường có thể so với tiếng chửi đồng danh đá của các thôn phụ chua ngoa, giống như đang quở mắng Ân Bái là đồ vô dụng.

“Mắng” một hồi thấy không tác dụng, tiếng cổ trùng dừng lại, lưng nó nứt xòe ra hai cánh, lộ thân bên dưới, con sâu này trông vô cùng quái dị, rất giống một khúc xương trắng, lóe lên ánh sáng nhạt như men sứ trong màn đêm.

Ân Bái đưa tay che quái trùng trên ngực, sờ thấy quái trùng biến đổi thì khoe môi lưỡi nhác của hắn ta đột nhiên căng thẳng, thể tấn công thành linh trở nên ác liệt, gần như hóa thành tàn ảnh.

Mỗi lần Chu Phỉ đánh trực diện với hắn ta đều bị chấn động đến mức cổ tay đau đớn, Ân Bái lên cơn hung ác, chiêu nào chiêu nấy đều mãnh liệt, không mấy may chữa lại cho bản thân và người khác khoảng trống thở lấy

hơi, Phá Tuyết đao kín kẽ bị hấn ta dùng sức lực thô bạo vạch ra một lỗ hồng, Chu Phi như hơi yếu sức, Toái Già bỗng trượt đi, lướt qua người Ân Bái.

Ân Bái chưởng một chưởng vào vai nàng:

– Không tự lượng sức!

Lúc này, Toái Già bị trượt trong tay Chu Phi bỗng nhiên trở mình, mũi đao như u linh từ dưới xuyên qua hai bàn tay Ân Bái, từ nơi vô tận xông ra, vạch một vòng cung – chính là “Đoạn Thủy Thiên Tì” của Bắc đao năm xưa.

Một chiêu này như nét bút của thần, đâm xuyên ống tay áo tưởng không gì xuyên thủng của Ân Bái, quệt ra một vết máu trên mu bàn tay gây trơ xương của hấn ta.

Hai người đấu sức mấy bận trong không gian cực nhỏ, đấu tới đấu lui chốc lát, ống tay áo rộng của Ân Bái và Toái Già quấn vào nhau, giằng co.

Chu Phi rú mắt, nhìn cổ tròng tức giận nơi ngực hấn ta, chợt nói một câu với Ân Bái.

Nàng hỏi:

– Rốt cuộc là người nghe lời nó hay nó nghe lời người?

Sắc mặt Ân Bái chợt biến đổi, vẻ mặt trong nháy mắt gần như dữ tợn.

Chu Phi không hề sợ, thấy hấn ta biến sắc thì cười khẽ, thêm dầu vào lửa:

– Sao hả, không thật sự bị ta nói trúng chứ?

Tiếng rít của quái trùng có chứa vọng âm, càng lúc càng âm trầm, gân xanh trên trán Ân Bái như muốn đâm thủng cả mặt nạ sắt.

Hắn ta rít từ kẽ răng:

– Câm miệng.

Nhưng Chu Phi không im, nàng đề khí, đưa thanh Toái Già ra trước hai phần:

– Ân Bái, trước đây ngươi thân bất do kỷ, bị Trịnh La Sinh cưỡng ép đã đành, nhưng bây giờ ngươi tự do rồi, không cần nghe lệnh người nào nữa, ngươi lại đi nghe lệnh một con sâu? Không làm cầu cho người ta thì toàn thân ngươi ngứa ngáy phỏng? Ngươi đúng là khiến ta mở mang kiến thức, liệt tổ liệt tông nhà ngươi thấy chắc chắn cũng rất vui mừng.

Ân Bái gầm lên giận dữ, thành linh phát lực, hai ống tay áo chột rách thành vài mảnh, Chu Phi lão đảo nửa bước, bị nội lực đáng sợ ấy chấn động đến mức ngực cuồn cuộn, cổ họng thoáng mùi tanh tanh.

– Vì những kẻ tiểu nhân nhu nhược dám giận mà không dám nói, ta giết Phùng Phi Hoa, diệt Đinh Khôi, san bằng núi Hoạt Nhân Tử Nhân hể nhắc tới là ai nấy đều run rẩy.

Ân Bái như kiểm chế thứ gì đó, nói từng chữ một:

– Ta trừ khử đại họa trong lòng họ, thế là ta biến thành đại họa kế tiếp trong lòng họ, ngươi nói ta nghe xem, có đạo lý này sao?

Chu Phi từng nghe câu kẻ ác cáo trạng trước, không ngờ ác tới mức như Ân Bái vẫn có nhu cầu cáo trạng, nàng không khỏi sửng sờ.

Hình xăm Thanh Long trên cổ Ân Bái nổi lên màu tím mơ hồ, cơ thể gầy gò của hắn ta như một chiếc lá rơi chập chờn chịu đựng nỗi đau gì đó.

Ân Bái đè chặt ngực mình, ngay cả giọng cũng run run:

– Không... không cùng một tộc, ắt không đồng lòng, phải không?

Chu Phi vô cùng khó hiểu, trừ vết thương chưa tới nửa tấc ban nãy, nàng không hề làm tổn thương Ân Bái được gì, đau tới mức như vậy ư?

Nàng cau mày quan sát Ân Bái, hỏi:

– Nè, người run gì mà run?

Ân Bái thở hỗn hển mấy hơi, gian nan nở nụ cười lạnh, đè lại cơn quái trùng cứ cựa quậy nơi ngực, nói với Chu Phi:

– Lần đó ở Hành Sơn, xem như ta nợ người một lần, bây giờ người rút, ta không giết người, sau này hai chúng ta... CÚT!

Với sự ác độc của Ân Bái thì câu này có thể xem như đóng đầy tình nghĩa, tiếc rằng Chu Phi chẳng những không mấy may cảm kích mà còn châm biếm:

– Nói vậy là ta phải đa tạ người à?

Lời nàng chưa dứt, giữa không trung vang lên tiếng “vút” rất nhẹ, hầu như ở gần mới có thể nghe thấy, Chu Phi cảnh giác nâng Toái Già nghiêng người tránh ra nửa bước, hai cây châm mảnh dài cỡ hai tấc lướt qua nàng, bắn về phía quái trùng trước ngực Ân Bái.

Châm mảnh này và Yên Vũ Nồng của Khấu Đan có hiệu quả như nhau, tuy nó không dày đặc như Yên Vũ Nồng nhưng nó mạnh hơn Khấu Đan không biết bao nhiêu lần, đúng là thần khí đánh lén vào ban đêm.

Ân Bái đánh ra một chưởng qua không khí, chợt ngừng đầu lên.

Một người áo đen như chui ra từ bóng, xuất hiện trong rừng cây phía sau Chu Phi, giạt những cành thấp ra, chậm rãi tiến về trước.

Chu Phi nhìn rõ người tới thì sửng sờ:

– Xung Tiêu Tử... đạo trưởng?

Gọi đạo trưởng hình như không thích hợp, Xung Tiêu Tử không mặc trang phục đạo sĩ, ông búi tóc gọn lên, mặc y phục dạ hành, hiện ra lồng ngực dày rộng, tay cầm một ống sáo hình dáng kỳ lạ, tăng thêm vài phần khí chất bí hiểm.

Xung Tiêu Tử gật đầu với Chu Phi rồi không nhìn nàng nữa, ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng chuyển sang Ân Bái, duỗi một tay về phía hắn ta, chậm rãi nói:

– Ân Bái, trả lại thứ không thuộc về ngươi.

Ân Bái chỉ cười khẩy.

Xung Tiêu Tử nói:

– Năm đó chương môn sư huynh của ta nhặt được người dưới chân Hành Sơn, niệm tình người là hậu nhân danh môn nên không tiếc bại lộ vị trí cấm địa Tề môn, mang người về an dưỡng, giúp người chữa thương, điều trị kinh mạch, thậm chí còn định dạy võ công cho người, nhưng người báo đáp huynh ấy thế nào?

Cổ trùng trong ngực Ân Bái lần nữa phát ra tiếng kêu cao vút.

Ân Bái cười nham hiểm:

– Niệm tình ta là hậu nhân danh môn? Hậu nhân danh môn nhiều lắm, đâu thấy chương môn quý phái mời hết từng người một về cấm địa đâu, rõ ràng là gã mũi trâu đó muốn đoạt Sơn Xuyên kiếm gia truyền của ta!

Xung Tiêu Tử lạnh lùng nói:

– Đồ vong ân phụ nghĩa, đương nhiên cảm thấy mình luôn có lý, còn người khác luôn sai. Ân Bái, hôm nay người nói lời này, đủ thấy người căn bản không biết hoa văn sóng nước trên thân Sơn Xuyên kiếm của lệnh tôn có ý nghĩa gì, người cũng hoàn toàn không xứng cầm nó. Chương môn sư huynh của ta chân thành đối đãi người, người lại lén xông vào kho cấm, lỡ tay thả Niết Bàn cổ, còn bị cổ trùng mê hoặc, làm ra nhiều chuyện táng tận lương tâm, người nhìn xuống suối vàng hỏi thử xem, người có xứng họ Ân hay không?

Chu Phi từng nghe Lý Thịnh nhắc không chỉ một lần về vị Xung Vân đạo trưởng bèo nước gặp nhau kia, nghe đến đây, nàng nghĩ: “Chương môn Xung Vân Tử của Tề môn lúc đó không chỉ nhặt Lý Thịnh ba tháng mà còn nhặt cả Ân Bái sao?”

Cái bệnh nhặt đồ vớt dọc đường gì thế này?

Chu Phi nhìn mẫu trùng Niết Bàn cổ, chợt nhớ ra gì đó, hít sâu một hơi, không kìm được hỏi:

– Vậy Xung Vân đạo trưởng...

– Chương môn sư huynh ta chính là người đầu tiên chết bởi Niết Bàn cổ. Cổ trùng đó tham lam thành tính, thích máu thịt người, càng là cao thủ, nó càng kích động. Kẻ gọi là chủ nhân của cổ trùng chẳng qua là một con rối bị tà vật này sử dụng thôi.

Xung Tiêu Tử chậm rãi nói:

– Khi sắp chết, sư huynh vẫn muốn khuyên người đừng tham tà công, dốc sức nghĩ cách trừ đi Niết Bàn cổ trên người người, không ngờ hết thấy đều là tưởng bở. Ta thấy người rất cam tâm tình nguyện bị con sâu này sử

dụng. Ân Bái, phàm người còn chút tôn nghiêm làm người, thì người nên tự mình kết liễu ở đây.

Ân Bái cười to, hai mắt đỏ quạch, ba phần lý trí miễn cưỡng điều động được lúc này khi trò chuyện với Chu Phi giờ không còn lại chút gì. Cổ trùng trong ngực hấn ta vỗ đôi cánh xấu xí phành phạch, sau đó, tiếng bước chân soàn soạt truyền đến, mấy chục người mặt sắt từ bốn phương tám hướng ủa tới, giống như tử thi từ lòng đất bị cổ trùng gọi ra.

Ân Bái cười lạnh:

– Ai nói với các người... là bên cạnh ta chỉ có 18 dược nhân?

Chu Phi không còn cách khác, đành tạm kết đồng minh với Xung Tiêu Tử có mục đích đến không rõ ràng kia, nàng cầm Toái Già đứng cùng Xung Tiêu Tử tạo thành một góc, hỏi:

– Đạo trưởng, những “dược nhân” này là sao?

Xung Tiêu Tử giải thích:

– Vẽ 108 vết thương dọc theo kinh mạch và mạch máu trên cơ thể một người, sau đó đưa nọc độc cổ trùng vào làm chất dẫn rồi đưa nước nóng vào, ngâm người bị thương tích đầy mình ấy trong vòng một canh giờ, nọc độc của cổ trùng sẽ dính vào vết thương, từ từ thâm nhập rồi phủ một lớp màng mỏng cứng như vỏ côn trùng lên ngoài cơ thể, sau ba ngày, người đó bị độc của cổ trùng chảy khắp tứ chi bách hại, trở thành “dược nhân”, tương tự như cổ con vẩy. Những dược nhân này vẫn còn sống, bình thường nói chuyện, đi đứng đều không khác người thường, thậm chí có thể chia sẻ một phần lợi ích do cổ trùng mang đến là công lực tiến triển cực nhanh. Họ nghe lời cổ mẫu vô điều kiện, một khi cổ mẫu ra lệnh là họ có thể bỏ đi tính tình của mình, nháy mắt có thể đồng thanh trăm miệng một lời, ngàn người một mặt, dù cổ mẫu bảo họ đi chết, họ cũng có thể không chút do dự cắt cổ tự sát.

Chu Phi chợt nhớ lúc ở ngoài thành Vĩnh Châu, Ân Bái không hiểu sao lại nhắm Chu Thần, cứ đòi đưa hắc đi. Lúc đó nàng còn tưởng thân thể Chu Thần làm Ân Bái xúc động nên Ân Bái muốn khiến hắc đồng bệnh tương liên sinh ra tâm lý cực đoan, nhưng bây giờ nhìn lại, Ân Bái căn bản là định bắt thiếu chủ nhân của Hưng Nam tiêu cực về làm dượng nhân!

Đám thuộc hạ cũ núi Hoạc Nhân Tử Nhân như cỏ đầu tường, khúm núm với hắc ta, cả võ lâm Trung Nguyên lưu truyền ác danh của hắc ta mà hắc ta còn chê chưa đủ, chính hắc ta làm con rối to của Niết Bàn cổ rồi còn muốn nuôi một đám con rối nhỏ chỉ nghe lệnh hắc ta.

Chu Phi tê cả da đầu, nói:

– Đạo trưởng, cảm địa quý phái có sở thích kiểu gì thế? Tại sao lại nuôi thứ đồ chơi này? Bây giờ làm sao đây?

Xung Tiêu Tử đến bước này vẫn bình tĩnh ung dung, như thể núi có lở, thần sắc cũng không dao động, ông nói với Chu Phi:

– Mấy năm nay Chu cô nương hành tẩu giang hồ, ít khi dùng tên thật, danh tiếng Nam đao vẫn độc bộ thiên hạ như xưa. Toái Già là đao do đại quốc sư Lữ Nhuận năm xưa làm, vừa khéo thứ kịch độc giữa nhân gian là Niết Bàn cổ cũng do Lữ Nhuận để lại, nên có một chấm dứt thôi, không biết Chu cô nương có dám cùng lão đạo phiêu lưu chuyến này không?

Chu Phi:

– ...

Xung Tiêu Tử nói đại nghĩa hào hùng cứ như bắt đại ma đầu Ân Bái là việc trong lòng bàn tay, chỉ bảo nàng vất vả một chút thôi ấy! Tạm chưa tính đám dượng nhân có thân thủ không tồi kia, dù chỉ một mình Ân Bái nàng cũng đánh không lại nữa là.

Dược nhân của Ân Bái không cho Chu Phi cơ hội uốn nắn lão đạo sĩ nói như rồng leo, làm như mèo mửa này, trong nháy mắt chúng đã vây công lại.

Xung Tiêu Tử vẩy ống sáo trong tay, một cây châm mảnh dài cỡ hai tấc phun ra từ ống sáo, động tác tay ông liên tục, châm mảnh bay ra liên tiếp ba đợt, vừa nhanh vừa độc.

Đám dược nhân đeo mặt nạ sắt thi nhau vận công chống đỡ, quái trùng trên người họ dường như hơi sợ mấy cây châm kia, nhao nhao chui vào ống tay áo.

Xung Tiêu Tử cao giọng:

– Trên châm của ta có nhúng vật trừ tà đuổi trùng đặc biệt, có thể chống đỡ được một lát, Chu cô nương, mẫu trùng Niết Bàn cổ là kẻ cầm đầu, giao cho cô đấy.

Chu Phi:

– ...

Năm xưa lão đạo sĩ Xung Tiêu Tử bị vây trong ngục tối ở sơn cốc của Mộc Tiểu Kiều sao không thấy lợi hại như vậy?

Lẽ nào khi đó ông cố ý bị Mộc Tiểu Kiều bắt?

Xung Tiêu Tử quát to một tiếng, ngắt ngang những suy nghĩ linh tinh của nàng:

– Đi!

Ân Bái cười to điên cuồng:

– Giỏi, hai người một người là Nam đao làm việc khiêm tốn, một người là “Hắc phán quan” mai danh ẩn tích, ta sẽ lĩnh giáo hết, vừa vặn đủ ăn một bữa!

Con người Chu Phi co lại. Hắc phán quan được liệt vào tứ đại thích khách, nhiều năm trước cùng mai danh ẩn tích với Minh Phong lâu và Vũ Y ban, ấy thế lại vào Tề môn? Mà Tề môn lại vừa khéo có dính líu không ít với “Hải Thiên Nhất Sắc”, trong đây lại có dây mơ rễ má gì?

Nhưng lúc này không cho phép nàng ngẫm nghĩ, nếu để Ân Bái mang theo cỗ mẫu chạy mất thì dù Hắc phán quan lợi hại đến mấy, mấy chục dượng nhân này cũng có thể vây chết hai người ở đây. Những kẻ xui xẻo trong Liễu gia trang càng khỏi phải nói!

Chu Phi chợt nhảy lên, Trảm tự quyết của Phá Tuyệt đao như chém ngân hà, ngạo nghễ vô song bức lui một dượng nhân, nàng giơ ngang đao chặn Ân Bái.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 133: Bóng Ma

Ân Bái cười lạnh nói với Chu Phỉ:

– Đám mũi trâu thối của Tề môn không lo niệm kinh đàn tràng, lại giấu một con Niết Bàn cổ trong cấm địa, lời xằng bậy của loại người này nói mà người cũng tin!

Chu Phỉ xuất liên tục ba đao, trong “Phong” mang theo hơi hướm của Bắc đao, đao nào đao nấy nổi liền không ngớt, chuyên chọc vào chỗ sơ hở của Ân Bái, lần nào cũng chui vào chỗ hấn ta khó bảo vệ, đao pháp của nàng theo đạo Vô Thường, “khí” trong đao phong càng vô hình vô ảnh, dù nội lực Ân Bái có thể thâm hậu đến mức đao thương bất nhập, nhưng cổ mẫu kia vẫn chỉ là một con sâu yếu ớt, đao phong sắc bén mấy lần suýt đụng trúng cổ mẫu.

Võ công của Ân Bái hoàn toàn do cướp đoạt mà có, chưa từng nghiêm chỉnh tu luyện, không thể độ đao thuật với Chu Phỉ, hấn ta bèn dứt khoát đơn giản thô bạo, đẩy ngang song chưởng ra, dùng sức mạnh sấm vang chớp giật đánh về phía Toái Già mảnh khảnh, muốn dùng sức mạnh thô bạo bẻ gãy đao.

Bất luận chủ nhân của Toái Già khi còn sống là kỳ tài cỡ nào, dù sao cũng đã chết mấy trăm năm, tam xích thanh phong (1) dầu còn dư hận thì suy cho cùng vẫn chỉ là một khối sắt bình thường, hơn nữa vì đao cực sắc, lưỡi cực mỏng, nên trông hơi yếu ớt hơn miêu đao thông thường, tuyệt đối không chịu nổi sức mạnh thuần túy tàn phá.

(1) Tam xích thanh phong: có 2 nghĩa, một là tên thanh kiếm của Lưu Bị, hai là từ chỉ kiếm nói chung. Có lẽ ở đây dùng để nói về vũ khí.

Đao mà Chu Phi dùng hồng gom lại chắc có thể xếp một vòng quanh 48 trại nên nàng kinh nghiệm đầy mình.

Nàng lập tức thu lực, giơ ngang đao tránh thế tiến công, nhưng vào lúc này, cổ mẫu nơi ngực Ân Bái như cuối cùng không chịu nổi nữa, vũ cánh bay lên, lướt như chớp qua mu bàn tay Ân Bái, không may bị sức mạnh dữ dội của hắn ta ảnh hưởng, nó như một chiếc lá cây nhanh nhạy, xuyên qua gió bão một cách tinh chuẩn, không hề bị tổn thương chút nào.

Trong thời gian một hơi thở, Chu Phi đã nhìn trực tiếp vào hình dáng con quái trùng kinh khủng ấy, nhưng nàng không hề cảm thấy sợ hãi hay buồn nôn.

Quý tích mà quái trùng tránh khỏi chưởng phong của Ân Bái kéo dài vô hạn và vô cùng rõ rệt trong mắt nàng, cảm giác luôn như ẩn như hiện trước giờ trong lòng nàng đột nhiên bị một cây bút vô hình vẽ ra đậm nét.

Lần đầu tiên nàng thành công xoa dịu Khô Vinh chân khí muốn tạo phản trong cơ thể, khiến hai luồng nội tức song song lưu động trong kinh mạch.

Lần đầu tiên nàng đối diện với đối thủ mạnh, sức đã kiệt, Khô Vinh chân khí tự động vận chuyển người đao hợp nhất.

Lần đầu tiên nàng chạm đến ngưỡng cửa mỗi một thức trong Phá Tuyệt đao.

Lần đầu tiên nàng lĩnh hội được sự ảo diệu biến hóa của đao Vô Thường...

Trên vách núi cheo leo, trong rừng sâu núi thẳm, nơi tuyết băng vạn trượng, vô số lần nàng lướt qua lần ranh sinh tử.

Lúc nửa đêm khó ngủ, nàng gối đầu lên Toái Già nơi hoang vu, màn trời chiếu đất, cô độc ngửa mặt nhìn dãy ngân hà xa xăm, vô số lần sau khi bị kẹt nghĩ không thông, nàng cảm thấy đao pháp của mình không tiến bộ mà ngược lại còn thụt lùi, nội lực nhiều lần tôi luyện tích lũy như sỏi cát giữa ngón tay, nàng ngẩn ngơ đau khổ khó lòng chịu nổi, tưởng mình cứ thế đi đến hồi kết trên con đường võ học.

Nhiều lắm những trần trở và chất vấn trong thỉnh lặng lướt qua từng cái một như bùng nổ trong đầu Chu Phi, sau đó chợt co lại thành một điểm, tụ lại nơi con cổ mẫu tham lam gần trong gang tấc.

Chu Phi chợt di chuyển, chân nàng dịch đi nửa bước như không chút quy luật, không thèm nhìn con cổ mẫu kia, Toái Già nghiêng nghiêng lướt tới, như nét bút thần tìm được con đường yếu nhất trong chương phong của Ân Bái, trượt qua không chút trở ngại, lưỡi đao với ánh sáng lạnh toát ra tứ phía sượt qua người, đao phong rơi lại cắt đứt nhúm tóc buông xuống nơi quai hàm hằn ta.

Sau đó mũi đao nàng vạch ra nửa vòng tròn tao nhã, chân bước theo Phù Du trận, bóng Chu Phi lóe lên không hiểu sao đã lướt qua người Ân Bái, vòng qua một bên khác của hãn ta, vừa vận vòng quanh hãn ta nửa vòng tròn, mũi đao ẩn sau lưng Ân Bái buông tha chính chủ, nhắm thẳng vào Niết Bàn cổ mẫu.

Ân Bái đột nhiên biến sắc, liều mạng dùng thân che chở Niết Bàn cổ mẫu, “phụ” một tiếng, Toái Già cắt rách y phục, bả vai gãy trơ xương lập tức da tróc thịt bong, đao phong chưa tan hết mặt nạ sắt trên mặt hãn ta ra, lộ một gương mặt gãy đến biến dạng... với vành mắt đen bị mặt nạ che chắn và xương gò má nứt nẻ.

Ân Bái nhất thời ngây dại, hắn ta vốn tưởng mình đã thiên hạ vô song, không ngờ lại có người dùng thanh đao chưa lớn bằng lòng bàn tay làm bị thương được hắn ta.

– Ta mặc kệ Niết Bàn cổ của người từ đâu mà có, cũng không muốn tìm người báo thù cho ai, càng không biết người và Tề môn có ân oán gì, hôm nay ta không truy cứu tiền căn hậu quả, cũng không bàn thiện ác âm dương.

Chu Phi quét mắt qua gương mặt gần như bị hủy dung của Ân Bái, bàng quan nói:

– Chỉ cần người thu hồi tất cả dược nhân và cổ trùng ở Liễu gia trang, dù bây giờ người muốn mang con sâu tổ tông kia đi, ta cũng không cản.

Một tay Ân Bái cào vào vai mình, ngón tay gầy đét chọc vào vết thương, máu biến màu đen tuôn ào ạt, cổ mẫu ban nãy suýt bị chém thành hai nửa yên tĩnh gần ngủi, lẳng lặng nằm hút ăn lớp máu tươi của hắn ta.

Mắt Ân Bái hơi đục, tơ máu như nổi lên thành mạng lớn chi chít, mắc lại những sương vui đau khổ bên trong, sau đó hắn ta há miệng to, bật cười ha hả như điên như dại.

Ân Bái nói:

– Ta không làm đấy. Nói thật cho người biết, dù ta chết thì dược nhân của ta vẫn tràn trề sức sống, đủ giết sạch bọn danh môn chính phái đại nghĩa hào hùng kia. Người làm gì được ta? Chu Phi, những kẻ các người vì dân vì nước, ra vẻ đạo mạo, danh lợi đều có, nói ai đáng chết thì kẻ đó đáng chết, đúng không? Các người thật uy phong, thật lợi hại... ta muốn xem các người có thể lợi hại đến khi nào!

Chu Phi cau mày:

– Hai người không lợi mình có ích gì với người, có bệnh à?

Nụ cười của Ân Bái như cái cửa, mở ra là nước lũ cuộn trào, khép lại là biển mất không còn một mống, ban nãy hẳn ta còn cười lớ rã mà liền sau đó, da mặt lập tức căng như mặt trống.

Hẳn ta khôi phục biểu cảm lạnh tanh, nhìn chăm chăm Chu Phi, nhẹ nhàng nói:

– Võ lâm Trung Nguyên từ xưa đã không dung được những kẻ tài năng xuất chúng, là các người xem ta là dị tộc trước. Được thôi, ta phát điên phát rồ, ta muốn người người đều sợ ta như rắn rết, người người thấy ta đều hoảng hốt bỏ chạy! Sơn Xuyên kiếm tước là gì? Ông ấy chết rồi, các người đều đem ông ấy lên bàn thờ tôn làm thánh nhân, chứ nếu ông ấy còn sống thì chưa chắc được vinh quang gì đâu. Trước đây ta cho rằng cha ta chết dưới tay Trịnh La Sinh, sau đó lại cảm thấy Kỷ Vân Trầm mới là thủ phạm, nhưng những kẻ này đều chết mà ta không mấy may vui sướng. Người đoán xem, mãi đến gần đây ta mới hiểu, hóa ra Ân thị bị chôn vùi bởi “chính đạo” và “đại nghĩa”, xấu hổ biết mấy, buồn cười biết mấy?

Xung Tiêu Tử quát:

– Chu cô nương, đừng nghe người này dối trắng thay đen! Bắt lấy cổ mẫu!

Chu Phi liếc mắt qua, thấy võ công Xung Tiêu Tử còn cao hơn nàng tưởng tượng, lão đạo sĩ tuy lúc này rất chật vật nhưng vẫn nhờ khinh công như ma quỷ và ám khí tầng tầng lớp lớp trong tay mà qua lại như con thoi giữa đám dục nhân đông đúc.

Chu Phi biết lời Ân Bái nói như đánh rắm nhưng nàng không quá tin Xung Tiêu Tử, nên dứt khoát xem lời cả hai người họ như gió thoảng qua tai, chỉ tập trung vào chuyện trước mắt, nói với Ân Bái:

– Nếu không thu hồi được nhân của người thì ta đành giết người và con sâu kia thôi.

Ân Bái bình tĩnh nhìn nàng, chợt nói:

– Có phải người biết được gì không?

Chu Phi biết rất nhiều chuyện, vì nguyên nhân Tạ Doãn nên lúc rảnh rỗi, ngoài nghiên cứu võ công, nàng còn nghiên cứu “Hải Thiên Nhất Sắc”.

Người dính líu tới “Hải Thiên Nhất Sắc”, hình như đều không ai có kết quả tốt.

Ngô tướng quân hi sinh vì nghĩa thì khỏi nói, nhưng Ân Văn Lam rõ ràng chết bởi âm mưu mà kẻ cầm đầu vẫn cần tranh luận. Lúc đó Chu Phi còn nhỏ, không thấy gì không ổn, nhưng sau này nhớ kỹ lại, kẻ tiểu nhân hèn hạ như Trịnh La Sinh nếu thật có trí tuệ và mưu kế để trù tính toàn bộ sự việc thì ông ta cũng sẽ không dễ bị họ liên thủ vây chết trong mật đạo Hành Sơn như vậy. Huống hồ đám người Trịnh La Sinh không vì gì khác ngoài bảo vật bí mật của Hải Thiên Nhất Sắc trong truyền thuyết, nhưng Hải Thiên Nhất Sắc trừ mấy viên thuốc của Đại dược cốc là đã biết thì còn bảo vật bí mật gì đây? Không ai nói rõ được. Nếu ngay cả nhân chứng như Nghê Thường phu nhân cũng giữ kín như bưng thì Hải Thiên Nhất Sắc làm thế nào truyền đến tai Thanh Long chúa núi Hoạt Nhân Tử Nhân?

Lại nói đến Lý Chủy, năm xưa ông hộ tống ấu chúa xong không bao lâu liền bị Bắc Đẩu ám hại, Đoàn Cửu Nương điên điên khùng khùng đầu óc không rõ ràng, quá nửa chuyện mà bà vú già kể là do bà kể lại, chỉ có thể nghe ý đại khái, còn chi tiết nhỏ thì đều đáng ngờ. Chẳng hạn như năm xưa Bắc Đẩu làm thế nào biết được hành tung của Đoàn Cửu Nương? Nếu Lý Chủy được tai mắt ngầm báo tin, biết có Bắc Đẩu hoạt động gần 48 trại, tại sao còn đơn thân mạo hiểm? Loại chuyện đầu óc ngu si, tứ chi phát triển

này, Chu Phi cảm thấy đại khái chỉ có mình làm ra được chứ không giống lão trại chủ điềm tĩnh thận trọng trong lời kể của mọi người.

Còn Hoắc lão bảo chủ, chuyện ông bị Hoắc Liên Đào hạ độc cho ngu ngốc là điều chắc chắn, nhưng Hoắc Liên Đào lấy đâu ra gan đó, lấy đâu ra độc đó, ông ta chết, điều này trước sau vẫn là bí ẩn chưa có lời giải đáp.

Còn rất nhiều chỗ kỳ lạ khác nữa, nếu tất cả đều trùng hợp, thì cái gọi là “Hải Thiên Nhất Sắc” chỉ còn lại một lời giải thích – chắc chắn là lời nguyên do quỷ quái nào đó đạo hạnh thâm hậu để lại.

Ánh mắt chần chừ của Chu Phi trong nháy mắt khiến Ân Bái nhìn ra đầu mối, hắn ta chợt bước lên một bước, nhưng đúng lúc này, một mùi hương nhạt ngòn ngọt tanh tanh không biết từ đâu bay tới. Cổ mẫu hút máu Ân Bái xong đã an tĩnh lại giờ thành linh như phát điên, gào to cao vút, phía sau Chu Phi truyền đến một tiếng hăm hừ, những dực nhân kia cũng cực kỳ phấn khởi theo, hung mãnh hơn ban nãy gấp bội, Xung Tiêu Tử khó chống đỡ, bị hai dực nhân bên cạnh chưởng trúng hai bên sườn trái phải, lập tức bay ra ngoài, đụng trúng một cây đại thụ, ngã xuống đất, không rõ sống chết.

Các dực nhân giải quyết xong lão đạo sĩ, tự nhiên là cùng chạy về phía Chu Phi, Niết Bàn cổ mẫu dường như đã quên chuyện ban nãy suýt bị Chu Phi chém ngang hông, lại lần nữa bay lên nhào về phía Chu Phi.

“Vù” một tiếng, quái trùng trên người các dực nhân đều bay lên không trung theo cổ mẫu, bay về phía nàng chi chít, trong nháy mắt ấy, Chu Phi thấy sự kinh ngạc trên mặt Ân Bái, nhưng nàng đã không rảnh quan tâm nữa.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Toái Già chợt bổ tới, cổ mẫu dường như có thể đoán trước được đao pháp của nàng, tránh ra bên cạnh, nhưng liền sau đó, nó va đầu vào vỏ đao sớm đã chờ sẵn, vang nhẹ một tiếng, mọi

khoảng trống tránh né của cổ mẫu đều bị vỏ đao không bắt mắt của Chu Phi phong bế.

Lúc này quái trùng đầy trời đã rơi xuống mái tóc dài của Chu Phi, dường như đã cuốn nàng vào trong, Chu Phi mặt không biến sắc, mũi đao đuổi theo cổ mẫu, không chút do dự chém nó làm hai.

Tập thể quái trùng mãnh liệt dừng lại, sau đó rơi ầm ầm như mưa, rớt xuống đầu, xuống vai Chu Phi... nhưng không thể làm nàng bị thương.

Chu Phi tung vạt áo hất hết quái trùng xuống đất, thân thể đắm sâu bóng loáng trải đầy một lớp đất xám xịt với tốc độ mà mắt thường cũng có thể nhìn thấy, chớp mắt liền bất động.

Mãi đến lúc này, Chu Phi mới bắt giác nổi da gà.

Chưa đợi nàng thở phào nhẹ nhõm đi xử lý Ân Bái thì sau gáy chợt truyền đến chưởng phong sắc bén, Chu Phi lướt ra ngoài ba bốn trượng, quay đầu, giật mình thấy mấy dực nhân kia chẳng những không ngóm theo đám sâu mà ngược lại, ai nấy đều như bị oan hồn quái trùng nhập, liều mạng lao vào nàng, nháy mắt đã bao vây kín nàng.

Nhân lúc này, Ân Bái lén vào rừng mất tăm mất tích, Chu Phi không hơi đâu suy nghĩ hấn ta sau khi mất đi Niết Bàn cổ sẽ thế nào, nàng hơi luống cuống tay chân ứng phó chốc lát, bất đắc dĩ bước Phù Du trận.

Phù Du trận chính là trận pháp dùng khéo léo thăng sức mạnh, phát huy tác dụng lớn nhất vào lúc đối phương người đông thế mạnh hoặc võ công cao hơn, một hai năm nay Chu Phi rất ít dùng đến, không ngờ bây giờ lại bị những dực nhân điên cuồng này đuổi chạy té khới.

Nàng chém một đao đứt luôn hai cổ tay trái phải của một dực nhân nhưng kẻ đó hoàn toàn không biết đau, quyết quần lấy nàng, cùng lúc đó, một dực nhân khác thò tay ra dưới nách đồng bọn máu me đầm đìa, tay

cầm roi dài mà năm xưa Đinh Khôi từng dùng, cuốn lấy cẳng chân Chu Phi. Được nhân thứ ba nhảy lên trên, từ trên cao chường xuống đỉnh đầu Chu Phi, Chu Phi không chỗ tránh né, đành găng đón đỡ.

Quái trùng vừa chết, những dực nhân này giống như hồi quang phản chiếu, công lực nháy mắt tăng hai ba lần, Chu Phi lập tức cảm thấy luồng sức mạnh đối phương ngang tàng mạnh mẽ hơn cả Ân Bái ban nãy theo Toái Già trực tiếp truyền đến người nàng.

Mắt Chu Phi tối sầm, suýt đứng không vững, Toái Già rung mạnh, một ngụm máu nghẹn nơi cổ họng nàng.

May mà ứng phó với loại hoàn cảnh nguy hiểm “sắp tiêu đời” này, Chu Phi kinh nghiệm phong phú hơn người thường, càng là lúc tính mạng ngàn cân treo sợi tóc, nàng càng bình tĩnh.

Nàng cắn nhẹ đầu lưỡi, toàn thân chột nghiêng người, Toái Già như ngân hà trĩu xuống đất, tháo gỡ sức mạnh chường từ trên cao xuống của dực nhân kia, sau đó nàng đổi tay cầm chuôi đao giữa không trung, trực tiếp đưa mũi đao vào cổ họng dực nhân, đẩy ra xa hơn nửa thước, đánh ngang về phía đồng bọn hắn. Đồng thời, nàng lấy cái chân bị trói làm trục tâm, trường đao gào thét vẽ ra một vòng, phát huy cực hạn toàn bộ tu vi cả đời trên mũi đao nhọn.

Đón, đỡ, chặn, phá, mượn lực chống lực... tất cả đều trong gang tấc, Toái Già dệt thành một tấm lưới kín kẽ, dực nhân phát điên chung quanh khó lại gần nàng nửa bước. Nháy mắt ấy, Chu Phi cảm giác trong ý thức mình chỉ còn lại một thanh đao, năm giác quan như nổi thành một đường thẳng giữa mùi máu tanh đầy miệng, động tác của bọn dực nhân nàng vừa liếc mắt là hiểu ngay, thậm chí có thể nhìn ra điểm khác biệt nhỏ bé giữa chúng. Tầng giấy cửa sổ luôn quanh quần không rời kia vỡ ra không hề có điềm báo trước, Nam đao biến mất hơn 20 năm như lần nữa nhập vào ba thước sắt, khởi tử hoàn sinh.

Tiếc rằng Chu Phi nhanh chóng thoát ra khỏi cảnh giới giác ngộ ấy. Nàng và Ân Bái đấu nhau suốt cả đường, vốn đã gần đến mức sức cùng lực kiệt, ban này lại bị dượng nhân làm trọng thương, giờ gần như cung đã hết đà.

Mà bọn dượng nhân không sợ đau, không sợ chết, xông lên hết nhóm này đến nhóm khác, quyết vây chết nàng ở đây. Chu Phi hoàn hồn trong đao thuật như bộc phát, kinh mạch toàn thân đều âm ỉ đau, nội tạng bị thương lan đến cánh tay, “keng” một tiếng, thanh Toái Già suýt tuột khỏi tay.

Nàng lão đảo, bị roi dài trên đùi kéo mạnh xuống đất.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 134: Hắc Phán Quan

Chu Phỉ chật vật lăn mấy vòng trên đất, dựa vào tiếng gió tránh được thế giáp công của mấy dực nhân, mu bàn tay sượt rách da đau đớn. Nàng cảm thấy vô cùng không đáng, lần trước lúc nàng liều mạng như vậy, bên cạnh còn có dực liệu quý hiếm, ai liều người đó dực, nhưng lần này là gì chứ?

Lỡ vốn lời dực tiếng hét to sao?

Tuy Chu Phỉ đang tự giấu nhưng cũng không để lỡ chuyện, nàng đưa tay dùng vỏ đao Toái Già cắm vào bắp chân, nạy roi dài quấn bắp chân nàng ra, trong chút thời gian đó đã có dực nhân vây tới, Chu Phỉ bị roi trên đùi khống chế, không né tránh kịp, bị cái búa nhỏ trên tay dực nhân kia chém trúng vai.

Mấy lọn tóc dài đứt theo tiếng động, Chu Phỉ cắn chặt răng, nhắm mắt theo bản năng.

Nào ngờ cơn đau khi một vai bị chém xuống không hề tới, Chu Phỉ chỉ cảm thấy vai như bị người ta đập mạnh vào, liền theo đó lưới búa trượt theo vai nàng ra ngoài. Áo ngoài của nàng bị rách một đường, lộ ra lớp áo lót dệt từ lưới đánh cá kia.

Tấm lưới đánh cá hơi lóe ánh sáng trắng, còn sáng hơn cả minh châu và đôi môi trong truyền thuyết, mấy vỏ sò nơi viền góc chạm nhau vang khe khẽ như tiếng gió mát thổi qua nước biển dịu hiền, qua sỏi đá trên đảo nhỏ Bồng Lai.

Chu Phi cuối cùng cũng thoát khỏi roi dài, có chút thời gian thở dốc, đương nhiên muốn phát động phản công. Mặc kệ kinh mạch bị kéo căng đau đớn, nàng vận khí lần nữa, nhắc Toái Già lên, lưỡi đao và chưởng phong và các loại binh khí va nhau tóe ra chuỗi tia lửa, bọn dợc nhân dưới đao pháp mạnh mẽ không tự chủ bị nàng kéo chạy.

Chu Phi bị thương tới mức này nhưng không xót cho bản thân, ngược lại lại hơi xót cho đao, rằng nàng đã rướm máu, lòng thầm nghĩ: “Nếu Toái Già cũng gãy thì sau này có phải mình phải đi ăn xin không?”

Đúng lúc này, đột nhiên tất cả dợc nhân đồng thời ngừng lại.

Chu Phi chưa ngừng, Toái Già đâm thẳng vào cổ một dợc nhân, chân nàng lao đảo, trường đao suýt kẹt không rút ra được. Đầu gối Chu Phi mềm nhũn, cùng khuỵu xuống với xác dợc nhân kia.

Những dợc nhân kỳ dị đứng vây quanh nàng đờ ra, mờ mịt như vừa tỉnh mộng, có người nhìn quanh, có người sững sờ nhìn chăm chăm Chu Phi, lặng ngắt như tờ.

Chu Phi khó khăn ho ra một ngụm máu trong cổ họng như thiêu như đốt, chống đỡ chút tỉnh táo cuối cùng, sống lưng như sờn gai ốc, cầm Toái Già lên đề phòng.

Sau đó, có một dợc nhân sai một bước cứng ngắc về phía nàng rồi ngã phịch xuống, nằm nhoài trước mặt Chu Phi.

Chu Phi giật mình, hít vào theo bản năng, hơi không chú ý liền bị máu trong cổ họng vướng lại, làm ho khan một tràng lên bờ xuống ruộng.

Bọn dợc nhân liên tục ngã xuống trong tiếng ho như sắp tắt thở của nàng, tay chân co giật, chốc lát liền bất động.

Chu Phi khó khăn lắm mới dẫn được cơn ho dữ dội, cố nhịn làm ngực đau nhức, nàng chống Toái Già xuống đất, cẩn thận đưa tay sờ cổ một dượng nhân, cơ thể đó vẫn ấm áp, nhưng cổ hoàn toàn yên tĩnh, đã không còn hơi thở.

Hóa ra những dượng nhân này ban này thật sự chỉ là hồi quang phản chiếu “con rết trăm chân, chết mà không ngã”.

Chu Phi thở phào một hơi, lão đảo tại chỗ, suýt ngất.

Lúc này, cách đó không xa truyền đến một tràng tiếng lạo xạo, Xung Tiêu Tử ban này ngã qua một bên tỉnh lại, chật vật vịn cây bò dậy, đi về phía Chu Phi:

– Cô nương...

Tư thế quỳ một chân của Chu Phi không đổi, nàng nói nhẹ:

– Đạo trưởng, tốt nhất ông đứng yên đó, ông đi thêm một bước, e là ta sẽ không khách sáo đâu.

Xung Tiêu Tử không ngờ nàng đột nhiên trở mặt, không khỏi sửng sò.

Chu Phi gục đầu, dựa vào ánh phản quang trên trường kiếm của một dượng nhân để lưu ý động tác của Xung Tiêu Tử, vừa dốc sức điều tức lại khí hải hỗn loạn của mình vừa lạnh lùng chậm rãi nói:

– Đạo trưởng, lúc này ông nói, những dượng nhân này tuy bị cổ mẫu khống chế nhưng không phải không có thần trí của bản thân, hoàn toàn không dễ gạt như con rối thông thường. Vậy ban này khi họ đuổi giết tận diệt ta như vậy, vì sao tới chỗ ông thì ông chỉ tùy tiện đung cây ngất là có thể thoát được một kiếp?

Xung Tiêu Tử nghe lời dừng bước, ánh mắt lóe lên, lướt qua mũi đao Toái Già, ôn tồn nói:

– Niết Bàn cổ là độc vật hiếm thấy trên thế gian, người ngoài nghề như chúng ta cũng không nói rõ được... nhưng cô có phải hiểu lắm gì với ta không?

Chu Phi nghi ngờ có lẽ mình bị thương xương sườn, lúc này đánh một mất một còn nàng không cảm nhận được nhưng bây giờ dừng lại, ngay cả thở cũng đau.

Chính nàng cũng không rõ tình hình của bản thân, hiện chỉ đứng thôi đã khó, không còn sức đâu để đánh thêm một trận với lão đạo sĩ lai lịch bất minh này, nàng đành tận lực không lộ ra sự mệt mỏi và yếu sức của mình, miễn cưỡng giữ được vẻ bề ngoài, nói:

– Không có, năm xưa đạo trưởng truyền cho ta bộ Phù Du trận pháp, ma xui quỷ khiến đã cứu ta một mạng, ta vẫn luôn chưa có cơ hội trực tiếp nói lời cảm tạ đạo trưởng.

Xung Tiêu Tử cười nói:

– Không đáng nhắc, ta chẳng qua...

– Chỉ là văn bối tư chất ngu độn, vẫn có nhiều chỗ không hiểu trong Phù Du trận pháp.

Chu Phi ngược mí mắt, từ dưới nhìn chăm chăm lên Xung Tiêu Tử, ánh mắt sắc bén khó tả:

– Không biết đạo trưởng có thể giải đáp nghi hoặc không?

Nụ cười của Xung Tiêu Tử hơi thu lại:

– Chuyện đó không cần nóng vội nhất thời, tuy cổ mẫu đã chết nhưng vật này cực kỳ tà ác, ta thấy nơi này không hợp ở lâu, chúng ta đi trước rồi nói sau.

Chu Phi suy nghĩ, vịn đao cười, căn răng chịu đựng mồ hôi lạnh toát toàn thân, đứng dậy:

– Bỏ đi, tính tình nóng nảy của ta thực không làm được chuyện ra vẻ bí hiểm trong bụng biết rõ mà còn giả hồ đồ như bọn Tạ Doãn, để ta nói rõ với ông vậy. Năm đó ở Nhạc Dương, Mộc Tiểu Kiều dung túng thuộc hạ làm chuyện xấu xa cướp bóc, bắt nhiều nhân sĩ giang hồ vô tội nhốt trong địa lao sơn cốc, ta đánh bậy đánh bạ xông vào đó thả người ra, có duyên bèo nước gặp nhau với Xung Tiêu đạo trưởng ở đấy. Lúc đó, ta bị môn hạ Chu Tước chúa và bọn áo đen Bắc Đẩu vây công hai bên, chật vật đỡ trái đỡ phải, Xung Tiêu Tử đạo trưởng mới truyền miệng cho ta mấy thức “Phù Du trận”, ông biết Phù Du trận là gì không?

Mặt Xung Tiêu Tử không cảm xúc nhìn nàng.

– Phù Du trận là trận pháp bàng môn tả đạo gian trá xảo quyệt, chuyên dùng cho một người đánh với một đám, gồm đủ các thứ thượng vàng hạ cám như khinh công, bát quái, ngũ hành, kinh nghiệm đánh hội đồng... Nó dạy làm thế nào phân tách sự phối hợp của đối thủ, để khi đứng trước một nhóm đối thủ mạnh hơn thì ta có thể mượn lực chống lực, lấy ý từ “phù du lắc cây”, theo ta thấy gần như là đo ni đóng giày cho bọn dục nhân này.

Chu Phi nhìn Xung Tiêu Tử, nói:

– Ta thấy ban nãy đạo trưởng toàn cứng rắn chống đỡ chứ không dùng tới nửa bước Phù Du trận, không biết các hạ già nên hồ đồ quên sạch, hay tự tin rằng bọn dục nhân thần thông quảng đại này chỉ là giun dế?

“Xung Tiêu Tử” đầu tiên cau mày, kể đó lắc đầu, mỉm cười than:

– Hậu sinh khả úy, tiểu cô nương im im chẳng ừ chẳng hử, hóa ra vô cùng thận trọng.

Nói rồi ông đưa tay quạt mấy cái trên mặt, gỡ râu dài trên môi xuống.

Tướng mạo ông ta giống Xung Tiêu Tử năm xưa tới bảy tám phần, gấn râu vào cùng một dáng mặt liền giống tới chín phần. Chu Phi chẳng qua chỉ có duyên gặp mặt lão đạo sĩ một lần vào nhiều năm trước, có thể nhớ ngoại hình ông trông thế nào đã không dễ, chút khác biệt nhỏ bé ấy thật không thể nào nhận ra.

Chu Phi hỏi:

– Cho nên ông là “Hắc phán quan” Phong Vô Ngôn chứ không phải Xung Tiêu Tử tiền bối?

– Không sai.

Phong Vô Ngôn thoải mái thừa nhận, nhẹ nhàng đáp:

– Xung Tiêu chính là xá đệ, từ nhỏ lớn lên ở Tề môn, sau khi trưởng thành ta mới có cơ duyên được gặp đệ ấy. Nhờ có đệ ấy nên mấy năm nay ta và Tề môn qua lại nhiều, giang hồ giờ đây không còn là giang hồ năm cũ của bọn ta, ngay cả Minh Phong lâu cũng ẩn cư nơi thâm sơn, ta đương nhiên cũng rửa tay gác kiếm từ lâu, danh hiệu “Hắc phán quan” gây quá nhiều thị phi nên ta dứt khoát ẩn cư trong Tề môn, thỉnh thoảng cần ra ngoài đều mượn danh hiệu của Xung Tiêu. Trừ chuyện cũ đó ra, ta và Xung Tiêu không có gì khác cả, đệ ấy cũng nhiều lần nhắc với ta về cô, Chu cô nương thực không cần đề phòng ta như vậy.

Chu Phi lại ép hỏi:

– Phong tiền bối, ông nói có đầu có đuôi, ta suýt thì tin rồi. Nhưng ông có điều không biết, năm đó Tề môn đột nhiên tan rã, Xung Tiêu đạo trưởng

gặp nạn, vừa nghe nói Thâm Thiên Khu đi tới Hoắc gia bảo ở Nhạc Dương là ông ấy chưa đợi thuốc mê tan hết đã rời khỏi bọn ta trong đêm, chạy vội tới Nhạc Dương. Trước khi đi, ông ấy nghe nói ta là hậu nhân Lý gia bèn truyền cho ta một quyển sách, bên trong trừ ghi lại mảnh khốe “Phù Du trận pháp” còn có một bộ nội công tâm pháp vạn pháp quy nhất. Tiền bối biết nhiều hiểu rộng, biết việc truyền nội công tâm pháp cho người khác có ý nghĩa gì chứ?

Tuy có vài cao nhân tiền bối thích lên mặt dạy đời, thỉnh thoảng gặp nhân tài có thể mài giũa, họ cũng sẽ thuận miệng chỉ dạy đôi câu, nhưng chỉ chỉ dạy chứ không truyền công, chiêu thức còn dễ bàn chứ nội công là tuyệt đối không hé răng với người không cùng môn phái.

Đến nay, trừ trưởng bối trong 48 trại, chỉ có hai người từng truyền nội công tâm pháp cho Chu Phi, một là bà điên Đoàn Cửu Nương từng tự xưng “bà ngoại” nàng, và hai là Xung Tiêu Tử.

Tạm không bàn đến Đoàn Cửu Nương, Xung Tiêu Tử giao quyển “Đạo đức kinh” kia cho Chu Phi, rõ ràng có ý mình sắp đi chịu chết nên phó thác truyền thừa để nó không bị đứt đoạn.

– Nếu Xung Tiêu đạo trưởng sau đó bình an vô sự, lại nhiều lần nhắc với ông về ta, thì sao Phong tiền bối lại không mảy may quan tâm ta có xem hiểu truyền thừa của Tề môn hay không, ngược lại vừa gặp mặt đã ép ta giúp ông đối phó Niết Bàn cổ của Ân Bái?

Về mặt Phong Vô Ngôn bất đắc dĩ, ông ta nói:

– Đã là truyền thừa của Tề môn thì là chuyện nhà của Tề môn, nhiều chi tiết vụn vặt lắm, sao đệ ấy nói với ta hết được? Haiz, tiểu cô nương à, nói câu hơi khó nghe, lúc ta thoái ẩn, cô còn chưa ra đời nữa kìa, nếu ta hại cô thì ta được gì đây?

Chu Phi thầm nhủ: “Ai mà biết được, chuyện đó phải hỏi ông chứ.”

Nàng đang nghĩ phải làm sao để ung dung dọa ông ta đi, thì đột nhiên, phía sau nàng truyền đến tiếng động lạ.

Chu Phi lập tức cảnh giác, nàng nghiêng đầu, lập tức sờn tóc gáy, thấy một đực nhân đeo mặt nạ sắt như cương thi, lão đảo bò dậy trong đồng người chết ngổn ngang!

Một bên khác, Phong Vô Ngôn nở nụ cười bí hiểm nói:

– Ồ, cẩn thận!

Lời ông ta chưa dứt, ống sáo đã tung ra một mớ châm dài bao lấy Chu Phi từ đầu tới chân!

Một bên là Hắc phán quan bỗng dừng sinh ra sát ý với nàng, một bên là đực nhân như cương thi, quả là trước có hổ sau có sói, càng đòi mạng hơn là, lúc này chân Chu Phi vẫn còn mềm nhũn!

Nàng sống đến chừng này, bản lĩnh lớn nhất học được chính là trong tuyệt cảnh vẫn duy trì trái tim “chưa tàn hơi là chưa ngừng tranh đấu”, nhưng lúc này cũng chỉ có thể trơ mắt không thể làm gì.

Đực nhân “cương thi” kia như dã thú phát cuồng, thét một tiếng không giống tiếng người, sau đó chọt lao về phía nàng.

Chu Phi đưa tay chặn theo bản năng, nhưng tay không còn sức không nghe theo sai khiến, chỉ có thể mặc cho đực nhân kia lao tới người nàng, hấn còn thở nhưng hơi thở dồn dập và cực nhẹ phả vào cổ Chu Phi mang theo mùi thối rửa chưa tan. Sức đực nhân kia cực lớn, đôi tay gầy trơ xương như hai sợi dây sắt trói chặt lấy người Chu Phi.

Hai chân Chu Phi tách khỏi mặt đất, bị đực nhân kia rút lên, quăng nửa vòng ra ngoài, liền sau đó thân thể đực nhân kia bỗng cứng đờ.

Chu Phỉ mở to mắt.

Hắn lấy thân làm lá chắn, dùng thân thể cao gầy chắn trước mặt Chu Phỉ.

Mớ châm dài dài mạng của Phong Vô Ngôn toàn bộ đều ghim lên người hắn!

Gió đêm xào xạc thì thầm xung quanh, ánh trăng dần ảm đạm, ánh sao dần mờ đi, chỉ còn lại một ngôi sao sớm treo nhàm chán và cô độc trên một góc màn đen.

Trong nháy mắt, Chu Phỉ dường như cảm giác được gì đó, nàng từ từ đưa tay lên, định gỡ mặt nạ được nhân kia xuống.

Nhưng được nhân găm lên giận dữ, đẩy nàng ra, Chu Phỉ thành linh bị đẩy ngã xuống đất, mắt tối sầm.

Phong Vô Ngôn không ngờ được nhân lại đột nhiên lao ra vừa phá chuyện của mình vừa đẩy Chu Phỉ đi, đang khó hiểu thì thấy hắn thành linh xoay người, mang một lưng đầy châm, lấy tay làm móng vuốt chống lại Phong Vô Ngôn.

Phong Vô Ngôn đành ứng chiến, quát khế một tiếng, dùng sáo như gai nhọn đâm vào mắt hắn.

Tuy sức được nhân cực lớn nhưng lúc này các khớp xương toàn thân như bị gỉ sét, không còn linh hoạt, quơ quào lung tung tiến về trước, ống sáo của Phong Vô Ngôn xuyên thẳng qua mặt nạ, đâm vào mắt hắn.

Từ mắt xuyên vào não, dù là yêu ma quỷ quái gì cũng không sống nổi.

Tay Phong Vô Ngôn đột ngột tăng sức, nhưng không ngờ được nhân lại không tránh không né, há miệng cắn vào cổ tay ông ta.

Dược nhân không biết có thâm thù đại hận gì với Hắc phán quan mà chết đến nơi vẫn cắn chặt không nhả, Phong Vô Ngôn không khỏi ngơ ngác, tay dùng thêm sức, non nửa ống sáo ngập lút trong mắt dược nhân.

Hơi thở của dược nhân ban nãy còn dồn dập như kéo bễ giờ im bật, đứng tắt thở, nhưng răng vẫn ghim chặt vào tay Phong Vô Ngôn.

Phong Vô Ngôn quát to một tiếng, đẩy mạnh răng thi thể ra.

Cổ tay ông ta lúc này đã không còn tri giác, máu tím đen ào ào chảy, dược nhân bị ngấm cổ độc đã lâu, ngay cả răng cũng mang theo độc.

Phong Vô Ngôn toát mồ hôi lạnh đầy đầu, vừa vận công chống đỡ vừa liều mạng ép máu độc nơi vết thương ra, nhưng cảm giác tê liệt ấy vẫn theo vết thương lan đến ngực.

Lúc này, có ánh đao chợt lóe, động tác luống cuống tay chân của Phong Vô Ngôn khựng lại.

Toái Già từ từ lộ ra mũi nhọn từ ngực ông ta.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 135: Nhân Chứng

Chu Phi đâm Hắc phán quan xong, thực không còn sức rút đao, đành để mặc Toái Già cầm trên thi thể, dựng thẳng như lá cờ trong đồng hoang tàn.

Nàng mệt mỏi lùi về sau mấy bước, dựa lưng vào một cây đại thụ, lại trượt theo thân cây xuống đất.

Dù sao vẫn là tuổi trẻ, vết thương trên mu bàn tay nàng nhanh chóng kết vảy, vết máu xen lẫn với bụi bặm, gần như nhìn không ra màu da vốn có.

Chu Phi cúi đầu nhìn tay mình, lòng bàn tay rõ ràng bị múa đao lâu ngày tạo ra vết chai dày, ban nãy cầm Toái Già dùng sức quá mức làm rách cả vết chai dày ấy.

Nếu không phải nàng thật không còn dư sức thì chắc chắn sẽ không giết Phong Vô Ngôn dứt khoát như vậy. Nàng còn muốn biết tung tích của Xung Tiêu đạo trưởng thực sự, muốn biết Tề môn cấm địa tại sao lại nuôi một con Niết Bàn cổ, muốn hỏi rõ thích khách rửa tay gác kiếm đã lâu rồi cuộc có dính dáng gì đến Hải Thiên Nhất Sắc, tại sao muốn giết Ân Bái, tại sao muốn trừ khử cả nàng...

Nhưng bây giờ đều bỏ hết.

Dù sao chân tướng có thể từ từ tìm hiểu, nhưng một khi không quyết đoán, mạng không còn thì không cần hỏi gì nữa.

Chu Phi bắt đầu cảm thấy hơi lạnh, dường như kể từ khoảnh khắc nàng xuống núi, giang hồ mà nàng thuở nhỏ ngóng trông có thể cùng người qua đường ngồi xuống uống một bầu rượu đã sục sôi, nàng bị ép trở nên hay nghi hay nghĩ, nghi ngờ người này, đề phòng người nọ, bất cứ lúc nào cũng phải chuẩn bị sẵn sàng sẽ bị một người xa lạ có vẻ mặt hiền từ ám hại, hoặc sẽ bị người vốn tin cậy thân thiết phản bội... Bản tính nàng vốn không muốn nghĩ nhiều, đôi lúc cảm thấy mình nghĩ đến mức đầu như muốn nổ tung mà vẫn không thể “tinh tường thế sự”.

Đúng rồi... còn được nhân xả thân cứu nàng kia nữa.

Lúc cuối Phong Vô Ngôn cạy răng được nhân đã rút cây sáo sắt đâm trong mắt hấn ra, dùng sức quá mạnh nên khiến mắt nạ và mấy cái răng cửa của hấn cũng bay luôn, lộ gương mặt máu thịt be bét bên dưới.

Người có tuần tú đến đâu mà mắt bị đâm thủng thì hình tượng cũng không gọn gàng được, huống hồ còn bị trúng cổ độc nhiều năm, đã thay hình đổi dạng.

Hấn chết không nhắm mắt ngã trên nền đất, giữa răng môi há ra còn vương vết máu, xấu xí đến mức vô cùng kinh dị.

Chu Phi nhìn chăm chăm gương mặt đó hồi lâu mới từ một nửa gương mặt xem như còn bảo tồn hoàn hảo mà nhìn ra đầu mối, nàng ngờ ngợ nhận ra đường nét của một người quen – hình như là thiếu gia Hưng Nam tiêu cục năm xưa họ tình cờ gặp ở ngoài thành Vĩnh Châu – Chu Thần.

Ân Bái cướp núi Hoạt Nhân Tử Nhân, công tích làm việc ác còn cao hơn một bậc so với tứ đại ma đầu trước đây gộp lại, kẻ vô tội chết trong tay hấn ta nhiều không kể xiết. Một tiêu cục nhỏ nhỏ, gia đạo sa sút, quá khứ phải phụ thuộc vào việc làm thuộc hạ Hoắc Liên Đào mới có thể miễn cưỡng sống qua ngày, cầu sinh trong kẽ hở, chẳng khác gì cỏ không rễ,

chắc hẳn trong thế đạo bây giờ thì bị diệt môn trong một đêm cũng chẳng ai nhớ đến việc báo thù giải oan cho họ.

Chuyến đi Vĩnh Châu xảy ra quá nhiều chuyện, chuyện nổi bật trong ký ức có thể đủ viết một bài dài, so với nó thì việc tiện tay cứu giúp một tiêu cục nho nhỏ dọc đường chỉ như muối bỏ biển, thực không có giá trị khiến người ta ghi nhớ.

Bây giờ nhớ lại, Chu Phi chỉ nhớ trong đoàn người có một lão bá kiến thức rộng rãi, một đại cô nương đáng vẻ mờ nhạt, và một thư sinh trang trí dọc đường, ngay cả nói chuyện với nàng cũng lắp bắp không rõ.

Tuổi Chu Phi càng lớn, kinh nghiệm càng dày dặn, rất nhiều chuyện không cần phải phân tích cặn kẽ như trước kia mới hiểu, lòng nàng mơ hồ hiểu vì sao Chu Thần lại giúp nàng. Nàng hơi ngửa đầu dựa vào thân cây lạnh giá, cảm giác gió đêm không chịu nổi gánh nặng nên động hơi nước phân tán bên trong trĩu thành giọt sương, ướt ươn đê lên hàng mày mái tóc nàng, trong lòng nàng hiện lên muôn vàn cảm xúc, không tính là sóng to gió lớn nhưng cũng trở trăn trăn mối.

Có điều, bất luận nàng ngồi đây cảm khái gì, nhớ chuyện gì... đối với Chu Thần mà nói, đều không quan trọng nữa.

Vì đã muộn.

Chu Phi không biết đã ngồi bao lâu trong rừng đầy thi thể, nhớ tới khúc “Ly hận lâu” phong hoa tuyết nguyệt của Tạ Doãn, mấy năm trước nó là khúc hát nổi tiếng khắp đại giang nam bắc nhưng nay đã mai danh ẩn tích khá lâu, ngay cả nghệ nhân kém nhất cũng không hát nó nữa. Vì người ta không thích nghe, mấy năm nay càng lúc càng loạn lạc, người người mỗi một, các khúc hát đều nói về quốc thù gia hận.

Phong hoa tuyết nguyệt quá xa, quá thời rồi.

Tin tức Tào Trọng Côn đã chết không biết có truyền đến tai Chu Dĩ Đường chưa, chắc hẳn đại chiến sắp bắt đầu.

Trong giang hồ ngầm ẩn phong ba, võ lâm các đời thi nhau lên sân khấu, mỗi người đều có những câu chuyện phức tạp riêng, mỗi thời đều có người chết, mỗi khắc đều đang tranh đấu. Nhiều nhân quả không biết khởi nguồn từ đâu như một sợi dây mảnh bị tay nghề kém cỏi nhất phá hoại, đan cài thành một mớ rối tung, Chu Phi tìm không được dù chỉ là một đầu sợi trong đó, cảm thấy ai cũng đều tự cho mình thông minh, ai cũng bị mắc kẹt trong tấm lưới ấy, hết như đêm trường mãi không chấm dứt, đưa mắt là nhìn xuyên suốt cả mà vẫn không thấy được đầu kia.

Chu Phi thử sắp xếp các chuyện theo thứ tự trước sau, không ngờ càng nghĩ càng hồ đồ, đành mệt mỏi nhắm mắt lại, mặc cho ý thức tiêu tan ngẩn ngui, dựa vào thân cây nửa ngất nửa ngủ.

Mãi đến khi cả đêm dài trôi qua, nàng mới bị ánh nắng mai đậm thủng bầu trời làm quấy nhiễu.

Trong ánh nắng mai ấy xen vài tiếng đàn khê gảy, Chu Phi vừa mở mắt liền trở nên cảnh giác, thấy có một người ngồi trên cành cây khuất sáng, cách nàng chưa tới một trượng.

Người đó nhẹ nhàng ngồi, hai bên tóc mai đã hoa râm, mặc trường bào màu hồng đào lẳng lơ yêu khí, mái tóc dài xõa tung phía sau, tay ôm một cây đàn tì bà.

Là Mộc Tiểu Kiều đã nhiều năm vô tung vô tích!

Chu Phi giật mình, sờ binh khí bên hông theo bản năng, sờ thấy trống rỗng mới nhớ Toái Già còn cầm trên thi thể Phong Vô Ngôn.

Mộc Tiểu Kiều lạnh nhạt nhìn nàng, duỗi mười ngón tay dè lên dây đàn tì bà, nhảy xuống khỏi cây, đi một vòng giữa đồng thi thể ngổn ngang,

sau đó xoay đầu hỏi Chu Phỉ như rất thân quen:

– Ân Bái vẫn chạy rồi sao? Phong Vô Ngôn là do cô giết?

Chu Phỉ há miệng, nhưng sau khi bị thương, cổ nàng hơi sưng, nhất thời không phát ra được tiếng nào.

Mộc Tiểu Kiều “chặc” một tiếng, rút Toái Già sau lưng Phong Vô Ngôn ra, lấy một mảnh lụa nhỏ lau khô vết máu trên thân đao và chuôi đao.

– “Toái... Già”.

Mộc Tiểu Kiều đọc chữ khắc trên đao, nghiêng đầu suy nghĩ chốc lát, nói:

– Nghe quen quen, của cô à?

Với trình độ Phá Tuyệt đao của Chu Phỉ hiện nay, vốn không cần sợ Mộc Tiểu Kiều, nhưng bây giờ nàng đang trọng thương, đao lại nằm trong tay người khác... thì khó nói lắm.

Ai ngờ sau đó Mộc Tiểu Kiều vung tay quăng Toái Già cho nàng.

Chu Phỉ quơ tay đón được, không khỏi thở phào, chỉ khi nắm chặt chuôi đao, nàng mới có cảm giác chân thật hai chân tiếp đất. Nàng ngờ vực quan sát vị đại ma đầu tiên nhiệm trước mắt, không biết hẳn muốn gì.

– Cô không cần căng thẳng vậy đâu.

Mộc Tiểu Kiều vừa dùng mũi chân lật thi thể Phong Vô Ngôn qua cần thận xem xét, vừa nói với Chu Phỉ mà không hề ngẩng đầu:

– Ta không giết nữ nhân.

Chu Phi nghe lời không biết xấu hổ này, thực dở khóc dở cười, nàng hăng cổ họng, khàn khàn nói:

– Sao người không nói mình ăn chay luôn đi?

Mộc Tiểu Kiều không nổi giận, thản nhiên nói:

– Không lừa cô, ta thực sự không giết nữ nhân. Ta chỉ giết nam nhân và kẻ xấu xí, trong mắt ta thì kẻ xấu xí ở không được tính là nữ nhân, giết thì giết thôi.

Chu Phi cạn lời, cảm thấy người có thể nói ra lời này ắt trong đầu có một cái lỗ to cỡ hồ Động Đình.

Nhưng nghĩ lại, Chu Phi lại cảm thấy chuyện này cũng chẳng có gì. Vì Mộc Tiểu Kiều luôn là đại ma đầu nức tiếng, trước nay không hề nói lý, suốt ngày ý mạnh hiếp yếu, lạm sát người vô tội, muốn giết ai là giết, hôm nay hăn nói người xấu xí không tính là nữ nhân, ngày mai nói người nhỏ tuổi không tính là nữ nhân, ngày một không chừng lại biến thành người lớn tuổi không tính là nữ nhân – dù sao cũng là tự nói tự tính, quyết định ở chỗ hăn muốn ra tay với ai mà thôi.

Khi phán xét thánh nhân như Sơn Xuyên kiếm, thông thường tiêu chuẩn của người đời luôn cực kỳ cao, hễ ông có chỗ nào xử lý chưa ổn thỏa, người ta sẽ cảm thấy ông mang danh tốt nhưng thực chất không xứng, là cái ghét của ngụy quân tử. Nhưng đối với kiểu người như Mộc Tiểu Kiều thì người đời lại khoan dung nhiều lắm, chỉ cần hăn không nổi điên cắn người... hoặc chỉ cần người hăn cắn không phải mình thì sẽ có thể cưỡng ép chặt lọc ra chút đáng yêu từ hăn.

Chu Phi cũng không ngoại lệ, nàng nhanh chóng “tha thứ” cho hành vi nói năng lỗ măng của Mộc Tiểu Kiều, hỏi:

– Chu Tước chúa đã lâu không lộ diện, hôm nay đến nơi này là để làm gì?

Mộc Tiểu Kiều tém tóc rối bên thái dương, nói:

– Ta tới xem gã Thiết diện ma, nghe nói tiểu tử đó chính là Ân Bái, võ Sơn Xuyên kiếm cũng ở trên tay hắn?

Chu Phỉ nói:

– Không sai.

Mộc Tiểu Kiều:

– Lẽ ra chuyện này không liên quan tới ta, có điều lần trước ở Vĩnh Châu, lão thái bà kia của Vũ Y ban xem như đã giúp ta, tuy bà ta vô dụng nhưng ta không nợ ân tình, nên lần này tới giúp bà ta một lần.

Trong thành Vĩnh Châu, Nghê Thường phu nhân ra mặt tranh cướp Thận Độc ấn, tại sao lại xem như “đã giúp Mộc Tiểu Kiều”? Lần này bao vây tiêu diệt Ân Bái, bà lại là vì điều gì?

Câu này của Mộc Tiểu Kiều không rõ ràng nhưng nội hàm lại rất phong phú.

Chu Phỉ nghĩ ngợi, chần chừ thử thăm dò:

– Thứ lỗi ta ngu dốt, nghe không hiểu... Chu Tước chúa giúp gì cho Nghê Thường phu nhân?

Mộc Tiểu Kiều nhìn nàng, cười nói:

– Muốn hỏi gì cứ hỏi thẳng, ta không quan tâm quy định mình ước thề ước gì đâu, ta muốn nói gì thì nói đó.

Chu Phỉ vốn không giỏi ăn nói, lập tức nường theo, nói thẳng:

– Cho nên Chu Tước chúa cũng là nhân chứng của “Hải Thiên Nhất Sắc”.

– Không sai.

Mộc Tiểu Kiều nói.

Chu Phỉ:

– Nghê Thường phu nhân từng nói, “Hải Thiên Nhất Sắc” không phải dị bảo gì cả, nó chẳng qua là một minh ước.

Mộc Tiểu Kiều:

– Là một lời thề do mấy tên ngốc lập nên. Song phương không tin tưởng lẫn nhau, thế là tìm vài nhân chứng đến nhận lợi ích từ hai phía. Chẳng hạn như ta, một phía hứa giúp ta điều tra thân phận một kẻ thù, phía còn lại hứa giúp ta thoát khỏi núi Hoạt Nhân Tử Nhân.

Chu Phỉ tỉnh ngộ. Như vậy xem ra, bọn Ngự thái sư thúc cũng giống vậy, lúc đó hai huynh đệ Minh Phong lâu chủ trúng độc Thấu Cốt Thanh, một phía cho họ “Quy Dương đan”, phía còn lại cho họ nôi thoái ẩn dung thân.

Hèn gì năm đó lão trại chủ Lý Chủy chống lại ý kiến mọi người, đưa Minh Phong lâu hoàn toàn không hợp rơ vào 48 trại.

Chu Phỉ hỏi:

– Lời thề đó rốt cuộc là...

Mộc Tiểu Kiều nói:

– Chính là không tiết lộ bí mật của “Hải Thiên Nhất Sắc”. Cô đừng nhìn ta, nhìn ta cũng vô dụng, bí mật đó đến nay chưa từng tiết lộ, cho nên ta cũng không biết nó là gì. Đa số người giữ bí mật đều là kẻ tai to mặt lớn, hòa thượng chạy được nhưng miếu không chạy được, nhân chứng bọn ta lại đa số là thích khách, ẩn trong bóng tối, vừa theo dõi người giữ bí mật không để lộ bí mật vừa chứng kiến họ bị giết người diệt khẩu... giống như “người môi giới” mua nhà đất vậy, cô hiểu không?

Chu Phi bị những quan hệ lung tung trong đó làm loạn não, cúi đầu trầm tư.

– Hoa văn sóng nước chính là bùa hộ mệnh cuối cùng của người giữ bí mật, nếu đối phương nảy sinh ác ý muốn hại chết họ thì người giữ bí mật có thể thông qua phương thức đã giao hẹn sẵn để đưa tín vật cho nhân chứng, nghe nói mấy món tín vật tụ lại cùng nhau thì dù người giữ bí mật năm xưa đã chết hết cũng có thể chấp vá ra bí mật của “Hải Thiên Nhất Sắc”.

Mộc Tiểu Kiều nói:

– Nhưng nhiều năm như thế, người giữ bí mật không để lộ bí mật, lại đều chết bởi chuyện không liên quan, xem ra cũng không thể tính là bị “giết người diệt khẩu”, việc này coi như xong. Còn về tín vật hoa văn sóng nước bị người khác lấy đi cũng không sao cả, dù sao họ cũng không biết nó là vật gì.

Chu Phi nói:

– Cho nên năm đó Sơn Xuyên kiếm bị Trịnh La Sinh lấy đi, Nghê Thường phu nhân cũng không ra mặt truy đuổi?

– Đuổi cũng vô dụng, cái bà Vũ Y ban đó không đấu lại Trịnh La Sinh.

Mộc Tiểu Kiều khoát tay:

– Có điều đúng là như vậy, Ân Văn Lam chắc chắn không tiết lộ bốn chữ “Hải Thiên Nhất Sắc” cho Trịnh La Sinh, nếu bà ta cứ bám riết theo đòi lấy lại, chẳng khác nào chọc chuyện này ra, cho nên mới luôn im lặng, chỉ là...

Mộc Tiểu Kiều ngừng lại, Chu Phi nhanh chóng nói tiếp:

– Chỉ là không ngờ nhiều năm sau, “Hải Thiên Nhất Sắc” không hiểu sao bị chọc ra, còn vì một đồng truyền thuyết càng đồn càng thái quá khiến mọi người đổ xô tranh đoạt, cho nên Chu Tước chúa năm đó đi Vĩnh Châu là để thu hồi Thận Độc ấn?

– Ha!

Mộc Tiểu Kiều nhướn mày:

– Ta không thích lo chuyện bao đồng như nữ nhân Vũ Y ban đâu, ta đi là để lấy đầu Hoắc Liên Đào thôi.

Chu Phi không để bụng mấy lời nói năng lỗ măng của hắn:

– Lần này Nghê Thường phu nhân là vì thu hồi Sơn Xuyên kiếm từ chỗ Ân Bái?

Mộc Tiểu Kiều:

– Đại khái vậy, quả cầu thịt họ Liễu kia xuất thân Thái Sơn, ta và phái Thái Sơn vốn có xích mích nên không lộ diện, không ngờ họ lại đánh tung bừng như vậy, thế mà khiến Ân Bái lảng lạng chạy đi... Ồ? Đây là...

Chu Phi vừa định hỏi hắn Hắc phán quan có phải cũng là nhân chứng hay không, cũng như ông ta có lai lịch gì, thì thấy Mộc Tiểu Kiều chấp tay đứng một bên, hứng thú cúi đầu nhìn xác một con sâu to cỡ lòng bàn tay, nói:

– Nghe nói lão đạo sĩ Tề môn mắc chứng động kinh, không biết kiếm từ đâu ra mằm Niết Bàn cổ, ta còn tưởng là lời đồn, hóa ra trên đời thật sự có vật này... chắc, đáng tiếc bị cô một đao bổ ra rồi, nghe nói lão đạo sĩ nuôi nó làm thuốc.

Chu Phỉ nghe tới chữ “thuốc” là lập tức quên sạch mọi thứ:

– Thuốc gì?

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 136: Năm Mồ Hoang

Mộc Tiểu Kiều:

– Sao ta biết?

Chu Phỉ như người bệnh nặng cầu y loạn xạ, tiến lên một bước:

– Xin tiền bối nói cho ta biết.

Mộc Tiểu Kiều nhướn mày nhìn nàng, chợt không hiểu sao đột nhiên nảy ra ý nghĩ gì đó, bèn thành linh duỗi tay chuyên dùng để móc tìm ra tóm lấy cổ Chu Phỉ.

May là tuy tinh thần Chu Phỉ loạn nhưng không thật sự xem lời nói xằng của hắn “không giết nữ nhân” là thật. Trong không gian giới hạn, nàng vung Toái Già ra, song đao đung một tiếng “keng” vào móng tay như hung khí của Mộc Tiểu Kiều, sau đó nàng dùng một tay kéo chuôi đao, giờ ngang lưỡi đao đẩy về trước, sau đó không hề báo trước chuyển từ chặn thành chém.

Mộc Tiểu Kiều bị ép nghiêng người tránh ra, dư âm của đao phong đẩy về phía đàn tỳ bà trong tay hắn kêu một tiếng “ting”.

Mái tóc dài và tà áo dài của Mộc Tiểu Kiều bay loạn trong gió sớm, hắn từ từ thu móng tay vào lòng bàn tay.

Mặt hắn rất trắng, nhưng con ngươi lại rất đen, những đặc điểm này nếu trên người thiếu nữ thì rất đẹp nhưng ở trên người một nam tử có tuổi

thì cứ như ma treo cổ, may mà hôm nay hăn đại phát từ bi, không thoa son nên không dọa người như khi “lòe loẹt hát sân khấu” mấy lần khác.

Chu Phi nói:

– Ta sớm biết Chu Tước chúa chính là người béo nhờ nuốt lời, chỉ không ngờ nuốt nhanh như vậy.

Mộc Tiểu Kiều cười ha ha, uốn giọng trong trẻo có thể tráo với giọng nữ thật, cười nói:

– Đâu có, theo ta thấy, Tề môn đẹp tiệt, Hoắc gia đoạn tử tuyệt tôn, nhi tử Ân Văn Lam tiền đồ to lớn, ra ngoài làm tôn tử cho sâu, chỉ có nhánh Lý gia của cô là còn lại vài người, nghĩ nếu cô có tiền đồ, ta sẽ nói chuyện Niết Bàn cổ cho cô biết.

Chu Phi cười nhạt, nếu “nghĩ” xong phát hiện chẳng ra sao thì “lỡ tay ngộ sát”, đến lúc đó đại ma đầu này vẫn có lời giải thích: cô chết tại cô chứ ta đâu cố ý.

Mộc Tiểu Kiều nghịch móng tay mình, ánh mắt từ từ quét qua người Chu Phi, mỗi lần ngừng lại đều phảng phất như ám chỉ một chỗ sơ hở trên người nàng, hăn như mèo bắt chuột, dùng móng vuốt nghịch thú sẵn đây tới đây lui chơi, chưa dọa đủ sẽ chưa chịu dễ dàng ăn thịt.

Chu Phi thình lình di chuyển, nàng không nhìn Mộc Tiểu Kiều, trực tiếp vòng qua hăn, nhặt vỏ đao tối hôm trước bị rơi giữa đám dục nhân, tra Toái Già vào vỏ.

Mộc Tiểu Kiều:

– ...

Lần đầu tiên hắn thấy kẻ “to gan ngu ngốc” trắng trợn như vậy, cảm thấy mới mẻ.

Chu Phi ung dung:

– Ta nghe một vị trưởng bối nói, trong những người thế hệ trước thì tư chất của Chu Tước chúa gần như là... một trong những người xuất chúng, nhưng lúc trẻ lẹ khí quá nặng, luyện công phu “Bách Kiếp Thủ”, đi theo đường tà môn hại người hại mình, lúc cực thịnh đương nhiên không gì không địch nổi, nhưng một khi xuống dốc sẽ như nước sông ngày càng cạn, trước kia ta không tin nhưng bây giờ xem ra là thật.

Ba chữ “Bách Kiếp Thủ” vừa thốt, thần sắc Mộc Tiểu Kiều hơi khựng lại, nhưng hắn bụng dạ thâm trầm, không để lộ gì cả, chỉ nhàn nhạt nói:

– Ồ?

– Ba năm trước ta gặp Chu Tước chúa ở Vĩnh Châu, thấy thân hình người đã hơi ngừng trệ.

Chu Phi đeo trường đao ra sau, bước vài bước, lại quay đầu chỉ vào ngực Mộc Tiểu Kiều nói:

– Ban nãy thấy Chu Tước chúa xuất chiêu, cảm giác càng rõ ràng hơn một ít, khí tức ở huyết đản trung của người không thuận, Bách Kiếp Thủ mất vài phần quyết đoán, bằng không chỉ dựa vào một trảo đứng đầu tứ thánh núi Hoạt Nhân Tử Nhân năm xưa thì ta cũng không dễ dàng tránh được như vậy.

Mộc Tiểu Kiều ngạc nhiên:

– Không phải các người đều nói kẻ đứng đầu tứ thánh là Trịnh La Sinh sao?

Chu Phi cúi đầu cười rất thực nữ, nói:

– Trịnh La Sinh tính là cái thá gì.

Mộc Tiểu Kiều ngoài cười trong không cười:

– Tiểu cô nương, rốt cuộc là cô đang nịnh ta hay đang dọa ta đấy?

Chu Phi đứng lại, không đáp mà hỏi ngược:

– Thường ngày Chu Tước chúa có phải có bệnh đau đầu không?

Mày Mộc Tiểu Kiều cuối cùng cau lại.

Chu Phi hơi giang tay, nói:

– Ta không phải thầy bói, ban nãy nếu Bách Kiếp Thủ của Chu Tước chúa cao thêm một tấc thì đã đụng vào chuôi đao của ta, ta ắt không kịp dùng đao biến chiêu, với chiều cao của các hạ lẽ ra không nên “mắt cao tay thấp” như vậy, chắc do cụp mắt thời gian dài mà ra chứ gì? Cho nên ta mới đoán.

Mộc Tiểu Kiều chậm rãi nói:

– Ồ? Nếu ta ra tay cao thêm một tấc, cô “ắt không kịp dùng đao biến chiêu”? Vậy sao cô dám dùng đao như thế?

– Ngu ngốc.

Chu Phi cười vô cùng qua quýt:

– Có lẽ là ăn hên.

Lúc nói chuyện, không biết vô tình hay cố ý, nàng đưa tay phải phải cánh tay trái của mình, hơi hoạt động cổ, bàn tay lướt qua bên cổ, lại bấm bấm huyệt thái dương bên phải như chưa tỉnh ngủ.

Mộc Tiểu Kiều đưa đàn tỳ bà ra trước người theo bản năng. Mấy chỗ Chu Phi chạm đến đều là chỗ có bệnh của hần, chiêu chém ban này của nàng hiển nhiên đã chữa lại đường lui, bằng không một kích không trúng thì có thể giữa đường trực tiếp biến chiêu thành “Phá”, với vai vế của hần, chắc chắn không cam tâm tránh né trước mặt tiểu bối, nhất định sẽ phản kích.

Nhưng với tư thế đó, tay trái hần chắc chắn sẽ bị Toái Già áp chế, không nhắc lên được, chỉ có thể xoay nửa vòng, nghiêng người dùng cánh tay phải đón đỡ. Mà “Phá” chính là thức có thể biến chiêu nhiều nhất trong Phá Tuyệt đao, đánh vào một điểm bất kỳ thì bất cứ lúc nào cũng có thể biến hóa thành “Trảm”, “Phách”..., thậm chí còn dính tới chiêu trong “Sơn, Hải, Phong” nếu đao của Chu Phi đủ nhanh – không cần nhanh quá, cỡ cỡ với nàng năm xưa ở Vĩnh Châu là được – nàng có thể chuyển qua chiêu thức “Phong” xưa mà không cũ, vừa vặn có thể lướt qua bên phải cổ hần!

Mộc Tiểu Kiều thấy nàng bấm huyết thái dương như thật, mấy cọng gân trong đầu hần thỉnh thoảng nháy ra quấy rối kia dường như lại muốn rục rà rục rịch, nhảy lên “thình thịch”.

Chu Phi nói:

– Đao của ta luôn là luyện bừa, ít khi được cao nhân tiền bối chỉ điểm. Hiếm thấy Chu Tước chúa trượng nghĩa, vậy ta từ chối thì bất kính rồi.

Vừa dứt lời, Chu Phi liền bước về trước, Toái Già ra khỏi vỏ giữa không trung, di vật của đệ nhất quốc sư bốn triệu quả nhiên không tầm thường, ánh sáng như sao băng bay vút theo lưỡi đao. Lúc Mộc Tiểu Kiều nghe tiếng gió thì đao đã đến gần, hần sợ hãi cả kinh, đẩy đàn tỳ bà về trước. Lần này, Toái Già vạch một đường cong cực kỳ phức tạp giữa không trung, tránh được thân đàn tỳ bà không xê không xích, nhắm thẳng vào tay cầm đàn của Mộc Tiểu Kiều, ép hần không thể không tránh.

Mộc Tiểu Kiều đã đoán được cô nương này có lẽ có vài phần chân truyền từ Nam đao, nhưng không ngờ nàng tuổi còn trẻ mà đao có thể đạt tới mức này, vẻ mặt hần nhất thời khó đoán, nói không nên lời.

Hắn lại quay đầu, ánh đao phức tạp bỗng chốc tan thành mây khói, nàng thình lình ra tay, cũng thình lình ngừng lại, tiện tay thu Toái Già về, như cười như không nói với Mộc Tiểu Kiều:

– Lần này Chu Tước chúa đã quan sát rõ chứ?

Mộc Tiểu Kiều nhìn chăm chăm nàng rất lâu, chợt nói:

– Đao của cô không giống Lý Chủy lắm.

Chu Phi xé trên người ra một miếng vải sạch, cẩn thận bọc xác con Niết Bàn cố lại:

– Đương nhiên ta không bằng ông ngoại ta rồi. Ban nãy Chu Tước chúa nói sẽ cho ta biết chuyện về cổ trùng này, bây giờ có thể nói rồi chứ?

Mộc Tiểu Kiều không để ý tới nàng, hắn đặt đàn tỳ bà xuống, ánh mắt nhìn vào khoảng không, nơi có ánh nắng mai rơi vãi trên nền đất, hồi lâu mới nói như xuất hồn:

– Đao pháp của Lý Chủy rất tốt, dùng sở trường của mọi nhà, khí chất uyên bác chính trực, lúc ta gặp ông, ông không hề nặng nề như vậy, không đầy sát cơ như vậy. Luận tu vi, cô không bằng ông, nhưng nếu ông còn tại thế, thật sự động đao lại chưa chắc thắng cô.

Chu Phi sững sờ, không ngờ Mộc Tiểu Kiều lại đánh giá nàng cao đến vậy.

Mộc Tiểu Kiều chợt thấy nhàm chán tẻ nhạt, cả đời hắn muốn gì được nấy, bừa bãi tùy hứng, tổn hại thanh danh, coi thường mạng sống, không

trọng lời hứa, vô tình vô nghĩa, ngạo nghễ quần hùng, đến lúc này mới nhận ra “quần hùng” mà hăn liếc bằng nửa con mắt đều đã đến tuổi chết già. Dường như chỉ trong một đêm, những thiếu niên không đáng lọt vào mắt hăn đều đã bắt đầu bộc lộ tài năng.

Sương hoa tan hết, hăn có cao ngạo tự đại thế nào đi nữa, cũng đã già rồi.

Hăn bình thản nói:

– Tương truyền Niết Bàn cổ được đào lên từ mộ vu độc thần bí nào đó ở quan ngoại, bị chôn dưới lòng đất không biết bao nhiêu năm. Lúc đào ra, nó chỉ là một cái vỏ khô quắt khô queo, thế mà vẫn sống, vừa ra đời liền biến mấy kẻ trộm mộ khi đó thành được nhân. Các được nhân từng hoành hành một thời, hình như còn lập ra “Niết Bàn thần giáo” gì đó, rất oai phong. Vì Niết Bàn cổ thích máu thịt cao thủ nên ép các con rối của nó gây không ít án mạng. Niết Bàn thần giáo đương nhiên khiến nhiều người phẫn nộ, võ lâm minh chủ khi đó dẫn đầu 16 môn phái Trung Nguyên cùng đi thảo phạt, quốc sư Lữ Nhuận lúc đấy còn là một đệ tử hăng hái của Đại Dược cốc, đại diện Đại Dược cốc đi theo giúp đỡ, mang bảy loại thuốc bột khắc chế côn trùng, đến nay đều đã thất truyền, trong đó có một loại là khắc tinh của Niết Bàn cổ, chế ngự được cổ mẫu nên mới tiêu diệt được “được nhân” thần giáo... Đây chỉ truyền thuyết, thật giả không biết, lúc đó ta còn chưa đầu thai kìa.

...

– Chính miệng Lữ quốc sư năm xưa chứng thực Niết Bàn cổ đã bị ông thuốc chết, còn về tại sao sau này nó lại sống, khà khà...

Mộc Tiểu Kiều cười vô cùng xấu xa:

– ...thì phải hỏi danh môn chính phái các cô nghĩ thế nào thôi. Nhưng có lời đồn nói sở dĩ cổ trùng này tên Niết Bàn vì nó có công dụng cải tử hồi

sinh.

Chu Phi:

– ...

Nếu người khác nói cho nàng biết thứ này có thể tiêu đàm khử ho, giải độc tan ứ... thậm chí là có thể tráng dương nàng cũng tin, nhưng “cải tử hồi sinh”?

Quá viễn vông rồi, vừa nghe cũng biết là nói hươu nói vượn, nàng không khỏi hơi thất vọng.

Sau đó nàng lại nghĩ, cảm thấy mình đúng là kích động vớ vẩn, “Bách độc kinh” của Lữ Nhuận còn ở trên tay nàng, nếu thật sự Niết Bàn cổ mẫu có giá trị thuốc thang gì thì phải có ghi chép lại mới phải.

– Ta còn nghe được vài lời đồn trên giang hồ.

Mộc Tiểu Kiều suy nghĩ, lại nói:

– Lữ Nhuận để lại Niết Bàn cổ, nghe nói là vì để Triệu Nghị tướng quân hoàn dương, gã mũi trâu của Tề môn không biết tại sao từ nhỏ đã có giao tình thân thiết với Đại Dược cốc, có thể lấy được Niết Bàn cổ về tay, hẳn là trong tay còn có thứ tốt khác. Nếu cô tò mò dữ dội thì có thể thử đi tìm cấm địa Tề môn, dù sao Tề môn bây giờ đã không còn ai, không tính là tự tiện xông vào, nghe nói nó ở vùng sông Tương, cách nhà cô không quá xa, chỉ là họ thường úp úp mở mở, lại thích làm vài trận pháp giả thần giả quỷ, tìm được hay không phải xem chính cô thôi.

Chu Phi vốn dĩ có cũng được mà không có cũng chả sao, nhưng giờ nghe được “còn có thứ tốt khác”, mắt lập tức sáng lên:

– Đa...

– Khởi đa tạ, nể ngoại hình của cô mới nói với cô vài câu, haiz, thế đạo này mấy kẻ nhảy nhót tứ tung toàn xấu chết đi được.

Mộc Tiểu Kiều hờ hững cảm thán, không để ý nàng nữa. Hắn nhìn chăm chăm thi thể Phong Vô Ngôn, lật ông ta lại rồi đá chơi chốc lát, cười nhạo:

– Lão già đáng thương, lơ là võ công, lại làm quá nhiều việc trái lương tâm, kẻ thù còn nhiều hơn cả ta, mấy năm nay mượn mỹ danh “nhân chứng” làm rùa rụt cổ sống an ổn trong Tề môn. Tề môn vừa bại lộ là bắt đầu hốt hoảng không chịu nổi, chỉ dám lấy danh hiệu của huynh đệ để hành tẩu giang hồ, không ngờ người ta vẫn không xem ông là người phe mình, đến chết cũng không bảo ông tìm đến cổng cấm địa Tề môn ở nơi nào, hèn gì lại hận Ân Bái như vậy.

Chu Phi:

– ...

Lúc này nàng mới biết, hóa ra ban đầu Phong Vô Ngôn chỉ lợi dụng nàng để đối phó Ân Bái, nhưng sau đó vì Ân Bái lắm mồm gọi ra danh hiệu “Hắc phán quan” của ông ta trước mặt nàng mới ép ông ta muốn giết nàng diệt khẩu.

Nỗi oan này đúng là không nơi để tố mà!

Mộc Tiểu Kiều nói xong, không để ý Chu Phi nữa, khẽ gảy đàn tỳ bà, hát:

– “Tin người thăm thăm giấy thư vàng,

Son phấn nhuộm mưa, hai hàng lệ đổ,

Cổ hương có phong sương...”

Chính là “Ly hận lâu” đã lâu chưa được nghe.

Mộc Tiểu Kiều hát xong một câu, người đã ngoài mấy trượng, âm nhạc đòi truy ngâm nga vang vọng trầm bổng nhiều lần, truyền đi thật xa, đại khái là để cho Nghe Thường phu nhân biết hắc đã tới, thứ gọi là “ân tình” đúng là rất qua loa.

Chu Phi lập tức muốn quay về Liễu gia trang tìm Lý Thịnh, nhưng trước khi đi bỗng nhớ tới gì đó, thần sắc nàng phức tạp nhìn Chu Thần. Nàng đi đến bên cạnh hắc lặng im chốc lát rồi đưa tay khép con mắt kia lại, chợt thấy một tấm gỗ nhỏ rơi ra từ ống tay áo hắc, phỉ bụi bên trên nhật lên xem thì thấy trên tấm gỗ nhỏ bị sờ tới mức bóng láng ấy, không ít nét chữ đã nhật đi nhưng vẫn còn nhận ra được mấy chữ “Hưng Nam tiêu cực” – chính là đồ cũ của Chu gia.

Chu Phi suy nghĩ, thu thẻ gỗ lại rồi tìm một chỗ đất mềm bên cạnh, đào một cái hố nông, chăt một miếng gỗ khắc làm bia, đưa người nhập thổ vi an.

Ánh nắng mai quét qua rừng cây nhỏ kỳ dị, cũng quét qua Liễu gia trang như địa ngục tu la.

Toàn bộ người may mắn sống sót đều vẻ mặt ngây dại, không biết mình làm thế nào sống sau kiếp nạn. Tối hôm trước quá hỗn loạn, đầu tiên là cổ trùng đại bạo phát, mọi người giẫm đạp nhau bỏ chạy, may có Lý Thịnh dưới tình thế cấp bách dùng pháo hiệu cảnh báo, dẫn đầu lấy đuốc châm lửa, miễn cưỡng ổn định các đại môn phái rồi vội vàng giội “Lưu Hỏa” còn sót lại khắp chung quanh, mới không rơi vào kết cục xác chết máu me đầy đất.

Ai ngờ họ vừa thở phào một hơi thì những con quái trùng giễu võ dương oai kia đột nhiên rơi xuống đất chết hết, Lý Thịnh đầu tiên giật mình, sau đó vui vẻ, lòng biết chắc chắn là Chu Phi đuổi kịp Ân Bái, nhưng

chưa đợi hắc vui xong thì 18 dượng nhân kia ai nấy đều trắng trợn tàn sát như bị điên.

Lý Thịnh toàn thân chật vật, thực không biết mình đã trải qua đêm này thế nào, cổ họng đã la khản giọng, chỉ cảm thấy theo Chu Dĩ Đường đánh trận một đêm cũng không đáng sợ như vậy.

Đã thế hắc còn không thể trực tiếp thả lỏng ngắt đi, các đại môn phái ở hiện trường tuy đều bị một câu của hắc hãm hại vào, nhưng khổ chiến một đêm, họ nghiễm nhiên đã xem hậu bối trẻ tuổi Lý Thịnh này thành tâm phúc, cả đám nhao nhao vây quanh hắc.

Lý Thịnh cuối cùng cũng xem như được một lần lĩnh hội cảm giác của Chu Phi năm xưa khi mới xuất đạo đã bị đồn là “Nam đao”, thực vô cùng phiền toái, còn phải trưng ra dáng vẻ khiêm tốn lễ độ, trong lòng hắc lần đầu tiên mong đợi Chu Phi nhanh nhanh cút trở về để hắc tiện đây tên tuổi giết ma đầu giết cổ trùng lên người nàng cho xong phút.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 137: Ngôi Sao Mới

Nhưng Chu Phỉ đi đâu rồi?

Lý Thịnh trước tiên tìm được Ngô Sở Sở bị giấu trong núi giả, Ngô Sở Sở được Chu Phỉ giấu từ rất sớm, tính cách nàng ấy thận trọng lại sợ mình võ công thấp kém gây phiền phức cho người khác, nên Chu Phỉ bảo trốn là nàng ấy trốn, dù trong lòng hiếu kỳ đến đâu cũng nhin không nhìn ra ngoài nhiều, bởi vậy không rõ Chu Phỉ đi đâu.

Lý Thịnh đợi từ đêm hôm khuya khoắt đến khi mặt trời ló dạng vẫn không thấy tăm hơi Chu Phỉ.

Mới đầu, Lý Thịnh vừa bận sút đầu mẻ trán vừa thăm mắng Chu Phỉ trong lòng, nhưng khi đợi đến hừng đông mà vẫn chẳng thấy bóng dáng nàng đâu, hẳn bắt đầu hơi hoảng.

Mấy năm nay Chu Phỉ luôn đi lung tung bên ngoài, ngay cả nhà của Bắc Đẩu Đồng Khai Dương cũng dám đốt, gan to bằng trời, nhưng chưa hề gây ra họa nào không thể thu dọn, bây giờ vẫn nhảy nhót tưng bừng, theo lý thuyết thì bản lĩnh khác không biết có bao nhiêu, nhưng bản lĩnh giữ mạng hẳn là không thiếu... Nhưng gã Ân Bái đó cũng không phải người có thể đo theo lẽ thường, võ công của chính hắn ta đã cực cao, trên người còn mang theo quái trùng cực độc, Chu Phỉ đuổi theo một mình liệu có xảy ra chuyện gì không?

Lý Thịnh gian nan duy trì mặt nạ giả gặp biến không sợ hãi của mình, nổi bất an trong lòng như nồi nước trên đồng lửa, ban đầu là sủi bọt, sau đó

trời càng lúc càng sáng, “nước” càng đun càng sôi, “ùng ục ùng ục” sắp trào.

Cổ trùng và dược nhân trong Liễu gia trang đều đã ngã xuống, suy đoán theo lẽ thường thì rất có khả năng cổ mẫu đã bị giết rồi.

Cổ mẫu chết thế nào? Có phải bị Chu Phi giết không?

Ban nãy ngay cả Chu Phi đột nhiên mất tích lúc nào hắn cũng không nhìn thấy. Nếu đúng là muội ấy giết cổ mẫu thì có thể toàn thân thoát khỏi Ân Bái không? Lỡ như không thì hắn phải ăn nói với đại cô cô thế nào đây?

Lý Thịnh càng nghĩ càng lo lắng sợ hãi, thế mà mọi người lại không để hắn được toàn tâm toàn ý lo lắng, lúc nào cũng khiến hắn không thể yên tĩnh.

– Lý thiếu hiệp, xác của những dược nhân này cậu thấy làm sao bây giờ?

– Lý thiếu hiệp, đã an bài hết người bị thương rồi, còn mấy người trúng cổ độc cậu thấy xử lý sao?

– Lý thiếu hiệp, ta nghe nói gần đây có người của Bắc Đẩu ẩn hiện ở phụ cận, chúng ta gây ra động tĩnh lớn thế, liệu có hấp dẫn chó săn triều đình tới hay không?

– Lý thiếu hiệp...

Lý Thịnh phiền muộn vỗ mặt, chỉ mong sao quay về tối hôm đầu tiên để rút tay mình ra sạch sẽ, hắn hung dữ với chính mình, thầm nhủ: “Sao đi đâu cũng có mày thế, chỗ này là núi Thục Trung à, vợ va vợ vẫn chen vào làm gì không biết? Tối lượt mày ra mặt hả?”

Lý Thịnh đến Liễu gia trang thuần túy chỉ vì “mặt mũi ân tình”, Lý Căn Dung sai hăn đem vài người đến cho có, bởi vậy lúc 18 dưc nhân vừa lộ diện, hăn thấy tình thế không ổn liền lập tức rút cổ như những môn phái khác.

Trước đây 48 trại tự thành một quốc gia, gần như không qua lại với bên ngoài, nhưng mấy năm trước Tào Ninh mang binh vây khốn Thực Trung đã khiến Lý Căn Dung nhìn ra được xu hướng “thế hệ sau ngày càng kém” của nhiều môn phái. Nhớ năm xưa những kẻ theo Lý trại chủ “phụng chỉ làm phi” là ai cơ chứ? Tùy tiện ném một cái tên ra ngoài rơi xuống đất cũng đập ra một cái hố kêu vang dội.

Nhưng lớp trẻ bây giờ thì sao?

Ngay cả kiểu nói như rồng leo, làm như mèo mửa như Lý Thịnh hồi bé cũng có thể xem là “tài năng xuất chúng” thì có thể thấy được loáng thoáng tương lai 48 trại không người nối nghiệp rồi.

Trong loạn thế, thế ngoại đảo nguyên chẳng cho ra được hạt giống gì tốt đẹp, chỉ có thể mọc lên cải xanh và nấm mốc người ta hái, hai năm qua Lý Căn Dung gắng sức khôi phục việc qua lại với bên ngoài, thường xuyên thả người trẻ tuổi ra ngoài làm việc.

Lần này Liễu lão gia ngầm triệu tập các đại môn phái vây diệt Thiết diện ma Ân Bái, đương nhiên cũng bắt tin cho 48 trại. Lão giang hồ Lý Căn Dung vừa nghe là hiểu, biết các đại môn phái bị vướng bởi mặt mũi nên chắc chắn sẽ hưởng ứng, nhưng mấy năm gần đây, các danh môn còn sót lại sớm đã quen an phận trong góc, có đi cũng chưa chắc chịu ra sức, quá nửa chỉ là trợ uy. Nếu thực có người ra tay xử được đại ma đầu thì họ sẽ đi theo dọn dẹp chiến trường, xem như giúp một tay, còn nếu thấy tình thế không ổn thì chắc chắn họ sẽ chạy nhanh hơn bất kỳ ai.

Vừa hay Lý Thịnh ở gần đó, Lý Căn Dung bèn điều một nhóm người trong số các tai mắt ở phụ cận cho hă, để hă đi thay mình.

Lý Thịnh từ nhỏ nhiều tâm cơ, xưa nay trước mặt người ngoài cũng luôn thận trọng, không có cái tính thối hoặc như Chu Phi. Lý Căn Dung không lo hă sẽ gây họa, chỉ gửi vài phong thư nhắc mấy bằng hữu cũ giúp đỡ chiếu cố, và dặn Lý Thịnh “tùy cơ ứng biến, vạn sự cẩn thận, làm theo tiền bối, đừng tùy tiện ra mặt” – ý là bảo hă chen vào các đại môn phái cho biết mặt thôi, chứ có các ngôi sao sáng như Võ Đang Thiếu Lâm phía trước, người khác ra tay thì hă ở bên cạnh gõ chiêng, người khác chạy trốn thì hă cũng chạy trốn theo, dù sao mấy lão giang hồ kia ai nấy đều là cáo già, theo họ sẽ không chịu thiệt.

Ai ngờ người tính không bằng trời tính.

Đại đương gia cũng không ngờ, Lý công tử “thận trọng” trước mặt bà ít nhất tám phần mười đều là giả vờ, vào thời khắc mấu chốt, hă còn nóng máu hơn cả Chu Phi không đáng tin kia.

Câu dặn dò của Lý đại đương gia bị hă ngắt đầu ngắt đuôi, chỉ còn lại tám chữ “tùy cơ ứng biến, tùy tiện ra mặt”.

Lý Thịnh hít sâu một hơi, gắng ép câu gào thét “đừng làm phiền ta” về, nở nụ cười khó coi, giả vờ bình tĩnh nói:

– Xác chết đương nhiên phải thanh lý chung với cỗ trùng, tiêu hết. Cỗ độc thì phiền Dương huynh...

Dương Căn tuy chỉ có thể làm tay chân đánh nhau, nhưng đám thuộc hạ Kinh Vân Câu – người hái thuốc của Nam Cương thì rất có ích, vừa nghe dặn liền lập tức quăng vị môn chủ tứ chi phát triển chỉ biết chém người qua một bên, nghe Lý Thịnh sai khiến quay mòng mòng.

Liều lão gia vội nói:

– Chư vị thần y chớ tiếc thuốc thang, phí tổn liên quan Liễu gia trang ta chịu hết.

– Còn Bắc Đẩu đúng là ở gần đây, đợt trước ta từng gặp, vì một chuyện khác nên có giao thủ với Đồng Khai Dương, lần này theo lý thì họ đã xuôi nam rồi... có điều cũng không nói chắc được, để phòng ngừa ngộ nhỡ, có thể mời chư vị tiền bối các phái cử ra vài người đi phụ cận sơn trang tuần tra chút ít không?

Lý Thịnh ngẫm nghĩ, lại bổ sung:

– Nếu có biến cố gì, có thể dùng pháo hiệu của 48 trại để trao đổi tin tức.

Liễu lão gia khẽ than, gật đầu:

– Trường Giang sóng sau xô sóng trước, đều nghe hết theo lời dặn của Lý thiếu hiệp.

Lý Thịnh mỉm cười với ông, gọi người 48 trại sang một bên, nhỏ giọng dặn dò:

– Mọi người cùng đi, chia làm ba ngả tìm Chu Phi, đừng để lộ.

Các tai mắt ngầm lập tức lĩnh mệnh đi, bề ngoài là đi tuần tra quanh Liễu gia trang như mọi người, nhưng thực tế là mượn việc công làm việc tư, đi khắp nơi tìm người.

Lý Thịnh sắp xếp một đồng việc vặt, nhớ tới lời dặn của Lý Căn Dung mà hồi hận xanh ruột. Lúc mới tới Liễu gia trang, không ít tiền bối chủ động bắt chuyện với hắn, còn hiền từ hòa nhã giới thiệu với hắn không ít người, Lý Thịnh thạo đời, đương nhiên biết chắc chắn là Lý Căn Dung mở đường sẵn cho, nhờ người chiếu cố.

Kết quả người ta chiếu cố hẳn, còn hẳn lại nhất thời kích động, lôi hết mọi người xuống nước.

Ban này hẳn uy phong vô cùng, nhưng bây giờ nghĩ tới chuyện hồng bát mình làm thì lòng ứa nước đắng, đành kiên trì đích thân đi tới từng nhà một, thăm hỏi người bị thương, đưa thuốc xong còn ăn nói khép nép tự kiểm điểm rằng mình suy nghĩ không thấu đáo.

Người khác đâu biết trong lòng hẳn nhất gan sợ phiền phức ra sao, tuy mới đầu nhiều người đều là bị hẳn ép ra, nhưng trận chiến này suy cho cùng đã tiêu diệt được sự kiêu ngạo hung hăng của Thiết diện ma, dù không rõ thi thể của Thiết diện ma chân chính có nằm trong đồng lửa đó không nhưng giết được một đám dưng nhân của hẳn ta và nhiều cổ trùng như vậy đã là vô cùng hãnh diện rồi.

Ai cũng là người dùng “hiệp nghĩa” để lập thân, đa phần nén giận và an phận trong góc cũng vì bất đắc dĩ, chứ nào muốn cả ngày tạm bợ? Dù ban đầu hơi có ý bất mãn ngầm với Lý Thịnh nhưng sau đó thấy hẳn không kiêu ngạo không nóng nảy thành khẩn chân thành, lại thêm Liễu lão gia dẻo miệng điều đình, thì cũng đều cho qua.

Nghê Thường phu nhân điều hòa hơi thở rất lâu mới qua cáo từ cùng Lý Thịnh. Vũ Y ban tuy đã rửa tay gác kiếm nhiều năm nhưng dầu sao cũng là thích khách, không quá muốn ở chung với mọi người.

Nghê Thường phu nhân nói:

– Nếu không có việc gì khác thì chúng tôi đi đây.

Nơi này dầu sao cũng là Liễu gia trang, có tiền khách cũng nên là Liễu lão gia ra mặt, Lý Thịnh không tài lạnh làm thay.

Nghê Thường phu nhân tuy đã lớn tuổi nhưng nhiều năm qua chú trọng bảo dưỡng, võ công lại cao, bởi vậy trông không hề già, ngược lại

năm tháng trôi qua, ở bà lại có vẻ quyến rũ biếng nhác điêu luyện, theo sau là một đám nữ tử thanh xuân phơi phới.

Lý Thịnh biết phi lễ chó nhìn nên dời tầm mắt, không nhìn thẳng vào bà, chỉ cung kính hành lễ vãn bối:

– Vâng, đa tạ hành vi trọng nghĩa của tiền bối, tiền bối đi thông thả.

Nghê Thường phu nhân nheo mắt nhìn hần, chợt cười khẽ, vươn ngón tay khều cằm hần.

Lý Thịnh từ nhỏ cùng lớn lên với Chu Phi và Lý Nghiên, đến tuổi thanh xuân thiếu niên rực rỡ, ấn tượng về tiểu cô nương chỉ có hai người, một người là “chúa phiến phúc” và một người là “quỷ đáng ghét”. Tuy hần cũng xem “Sơn hải kinh” nhưng chỉ nhằm tìm kiếm mối mề, với những bức tranh vẽ nữ tử chân chính thì chỉ có ý kính trọng nhưng né xa, cộng thêm lời nói cử chỉ chịu ảnh hưởng phong độ quân tử của Chu Dĩ Đường, nên nếu không có chuyện quan trọng thì Lý Thịnh kiên quyết không tìm nữ tử bên ngoài trò chuyện, bởi vậy trước giờ chưa từng trải qua chuyện này, lập tức bị Nghê Thường phu nhân dọa giật mình, đơ mặt lùi về sau nửa bước.

Nghê Thường phu nhân cười to nói:

– Tiểu ca này, ta làm bà ngoại người cũng được đấy, tránh gì mà tránh?

Lý Thịnh lại lùi thêm một bước:

– Tiền bối nói đùa.

– Người đấy, chán ngắt hết như tổ phụ người.

Nghê Thường phu nhân vươn tay chỉ chỉ giữa không trung vào trán hần, cười xong lại nghiêm mặt, chỉnh ống tay áo tán loạn, hơi nhỏ giọng

nói với Lý Thịnh:

– Sau này năng đi lại trên giang hồ một chút, ta thấy cô cô người chắc cũng có ý đó, bằng không sẽ không phải người tới.

Lý Thịnh chưa từng lĩnh giáo kiểu trở mặt như lật sách này, nhất thời không khỏi hơi ngơ ngác.

Nghê Thường phu nhân hơi xoay người, ánh mắt quét qua mọi người vẫn còn ở Liễu gia trang, khẽ nói:

– Mọi người tốt với người không chỉ vì nể mặt đại đương gia các người, tới qua người dẫn dắt mọi người đánh lui Ân... Thiết diện ma, chắc hẳn đã khiến mọi người nhìn thấy được chút hi vọng.

Lý Thịnh vô cùng mờ mịt.

– Người là hậu nhân danh môn.

Nghê Thường phu nhân cười nói với hắn:

– Lúc tiểu nhân nắm quyền, người người bất an, ai nấy đều bị ép tới mức không thở nổi, thì mọi người đều hi vọng sẽ có một nhân vật như Lý Chủ, Ân Văn Lam xuất hiện, người hiểu không?

Lý Thịnh nghe, thầm nhủ chẳng phải nói linh tinh sao?

Đến giờ, hắn ngay cả Phá Tuyệt đao của Lý gia còn chưa nhập môn kìa! Lý Căn Dung thấy đao của Chu Phỉ mới biết cách nhìn của mình đối với tiểu bối quá hạn hẹp, bèn đích thân viết ra một bản đao phổ Phá Tuyệt đao cho hắn. Còn Chu Phỉ tuy chẳng ra sao nhưng tính tình phóng khoáng, vả lại vô cùng tự phụ, về việc luyện võ sẽ hỏi gì đáp nấy, không hề giấu riêng.

Nhưng Lý Thịnh dùng song kiếm đã quen, cộng thêm bị ảnh hưởng nặng bởi tập học các môn phái 48 trại nên mãi chưa nhập môn, dần dà cũng chỉ luyện sơ sơ cho biết “gia học” nhà mình thế nào chứ chưa từng luyện tiếp.

– Không cần tự coi nhẹ mình.

Nghê Thường phu nhân hơi cong khốe mắt, lộ ra vài nếp nhăn xinh đẹp:

– Kẻ vung tay nhất hô thiên hạ ứng đôi lúc chưa chắc là kẻ võ công cao nhất, người rất tốt, hãy nghĩ rõ sau này mình muốn đi con đường thế nào, đừng phụ lòng các tiền bối, thay ta gửi lời hỏi thăm tới A Phi.

Nói xong, chưa đợi Lý Thịnh phản ứng, bà xoay người bỏ đi.

Lý Thịnh ù ù cạc cạc, không kịp được nói với Ngô Sở Sở bên cạnh:

– Bà ấy có ý gì? Bảo ta bắt chước Hoắc Liên Đào, chạy đi làm võ lâm minh chủ ư?

Ngô Sở Sở chớp mắt, chưa kịp nói gì thì Lý Thịnh nhận ra mình xem nàng ấy thành Lý Nghiên, giọng điệu thân mật quá mức, lập tức lúng túng cúi đầu, hàm hồ nói:

– Ta cũng ra ngoài một chuyến tìm Chu Phi đây.

Nói xong, chân hẫng như trôi dạt, chuồn đi.

Trước đó còn đỡ, nhưng bây giờ Lý Thịnh thấy ánh mắt mọi người nhìn mình, nhớ tới câu của Nghê Thường phu nhân “mọi người đều hi vọng sẽ có một nhân vật như Lý Chủy, Ân Văn Lam xuất hiện”, hẫng liền như có sâu bò đầy trong mình, toàn thân không thoải mái, luôn cúi đầu, đi sát tường Liễu gia trang chuồn ra ngoài.

Khó khăn lắm mới tránh được tầm mắt mọi người, chạy ra ngoài Liễu gia trang, Lý Thịnh còn chưa kịp thở phào một hơi, trước mắt liền hoa lên, một người lỗ mãng chặn hãm lại.

Lý Thịnh chợt giật mình, đợi nhìn rõ người đó thì vừa vui vừa giận, há mồm khiển trách:

– Chu Phỉ, muội chết đi đâu đó?

Chu Phỉ nói:

– Đừng nói nhảm nữa, mau mau nói với họ một tiếng rồi theo muội!

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 138: Tam Vị

Lý Thịnh phí công lo lắng bất an suốt nửa đêm, bị Chu Phỉ làm giận đến mức mũi sắp méo qua tai, lập tức dùng chiêu Thiên Cân Truy, đứng như cái cọc cố định, hỏi:

– Theo muội đi đâu? Muội đi làm gì? Tại sao rề rà lâu như vậy không chịu về, còn nữa...

Hắn cau mày, quan sát những vết bẩn chỗ đen chỗ trắng trên người Chu Phỉ, rất không hòa nhã đánh rớt móng vuốt bẩn của nàng, đang định hỏi nàng lăn trong vũng bùn nào mà thành ra thế này.

Chu Phỉ sờ sờ trên người, lấy ra một bọc vải nhét cho hắn, thản nhiên nói:

– Đúng rồi, còn cái này, huynh cầm đi.

Lý Thịnh nghi hoặc nhận lấy:

– Cái...

Hai chữ “gì vậy” còn kẹt nơi cổ họng, Lý Thịnh đối diện với đôi mắt Niết Bàn cổ mẫu bị đao sắc bổ thành hai nửa.

Hắn giật mình không nhẹ, trái tim trong ngực từ “thong thả đi đường” biến thành “chạy thực mạng”, suýt vọt theo cuống họng tung lên đỉnh đầu.

Lý Thịnh run run tay, phản ứng đầu tiên là muốn ném nó đi, sau đó lại nghĩ cổ mẫu này tuy là tà vật nhưng vô cùng trân quý, thế là lại lật đật nâng

nó lên, nhất thời cũng không biết mình muốn ném hay muốn nâng, hai tay xoắn xuýt.

Khó khăn lắm hăn mới cầm Niết Bàn cổ mẫu trong tay, chỉ cảm thấy thứ này nặng trĩu, cánh và cơ thể như xương trắng vô cùng cứng rắn, xuyên qua lớp vải cộm vào tay hăn, nhưng vùng bụng lại vô cùng mềm mại, như loại sâu gặm lá cây sống, bấm nhẹ vào hình như còn phát ra tiếng “òm ọp” đáng sợ.

Lý Thịnh cứng ngắc toàn thân, run run hỏi:

– Đây là gì?

– Con cổ mẫu trên người Ân Bái.

Chu Phi:

– Hình như là thứ ghê gớm lắm. Muội cũng không biết nó có thể làm gì, huynh cứ cất đi, lỡ có công dụng thì sao.

Giết thì giết, không đốt xác ngay tại chỗ lại còn cầm về!

Lý Thịnh cảm giác sau này mình mà thấy mấy con sâu lông lá e là sẽ nổi hết da gà, hận không thể mất đi tri giác đôi tay, gắng bình tĩnh, cuối cùng cũng không hét lên ném nó vào mặt Chu Phi.

Chu Phi dùng dăm ba câu giải thích lai lịch của Niết Bàn cổ rồi nói:

– Ca, huynh đi với muội một chuyến chứ, chúng ta đi thăm dò cấm địa Tề môn, không phải Xung Vân Tử từng dạy huynh ít thứ sao? Mấy trận pháp làm khó người ta đó muội không biết phá.

Lý Thịnh hừ một tiếng:

– Cầu xin huynh à?

Hắn vừa nói vừa hơi không yên tâm quay đầu nhìn quanh Liễu gia trang ồn ào, cứ cảm thấy mình chạy theo Chu Phi như vậy không hay lắm.

Chu Phi không kiên nhẫn:

– Huynh quản họ làm gì, ngày mai họ có thể đồn huynh dùng một kiếm đâm chết 250 Ân Bái, ngày một lừa huynh đi làm võ lâm minh chủ, ngày kia nói không chừng là Bắc Đẩu hay ma đầu ở xó xỉnh nào đó muốn kiếm chuyện với huynh, cộng thêm đủ loại thiếu hiệp đầu óc có bệnh cả ngày tìm huynh đưa chiến thư, qua thêm vài ngày nữa, vì chút chuyện vặt vãnh, hơi không chú ý chút, nói không chừng huynh lại biến thành “khó xứng với danh thơm”, Hoắc Liên Đào kế tiếp chính là huynh.

Những lời này của nàng nghe hơi cực đoan, Lý Thịnh thoát đầu dờ khóc dờ cười, vốn định trưng ra uy phong đại ca, dạy dỗ nàng không được “hận đời” như thế, nhưng chợt nhớ mấy lời Nghê Thường phu nhân nói với hắn bèn dần cười không nổi.

Chưa đợi Chu Phi nói xong, Lý Thịnh liền cởi áo ngoài của mình ra, bọc con Niết Bàn cổ kia kín mít ba tầng trong ba tầng ngoài, sau đó thắt nút hai đầu, sửa thành một gói nhỏ móc bên hông, nói với Chu Phi:

– Huynh đi đón Lý Nghiên trước đã.

Vì sợ cái miệng không khóa của Lý Nghiên nên trước đó Lý Thịnh đã đưa Lý Nghiên và vài đệ tử tương đối thận trọng trong 48 trại ở chung trong một khách điểm gần Liễu gia trang, với mỹ danh là để muội ấy “tiếp ứng”, kỳ thực chỉ là gửi muội ấy lại đó. Đi một chuyến rồi về cũng không mất bao nhiêu thời gian.

Lý Nghiên sẽ đến nhanh thôi, Chu Phi cũng lặng lẽ thông qua người của 48 trại đưa Ngô Sở Sở ra ngoài.

Lý Thịnh để lại thư từ biệt khách sáo với Liễu lão gia, thông báo với các tai mắt trong trại một tiếng rồi thần không biết quỷ không hay chuồn khỏi Liễu gia trang, thuận đường xuôi nam.

Qua sông Hoài, vào địa giới Nam triều, lại đi một mạch về tây, nhanh chóng đến đất Sở.

Lá khô phủ Tế Nam đã rơi hết mà đất Sở vẫn nóng ẩm chưa tan, nắng gắt cuối thu đang giã giũa hơi tàn. Sơn đạo gồ ghề khúc khuỷu, hai bên đường cách vài dặm sẽ có một lán trà đơn sơ cho các nông dân và khách qua đường ghé nghỉ ngơi, thu mấy đồng tiền.

Đình lán trà bị đột, một thiếu niên đang xắn ống quần lấy cỏ tranh đắp lên, trong lán có ba băng ghế và một cái bàn đã có người ngồi, khách qua đường khác chỉ có thể mua ít nước uống và lương khô đứng bên cạnh ăn hoặc mang đi.

Lý Thịnh đặt một đồng tiền xuống, cầm ấm trà thô rót xong trở tay đưa cho Chu Phi, còn mình thì bưng chén trà mẹ từ từ uống trà nóng, muốn toát mồ hôi và nghỉ chân một chút.

Vừa nghỉ chân thì nghe mấy hán tử chiếm ghế dài trong lán trà nghị luận:

– ...Ai cũng đồn vậy mà, ta thấy Thiết diện ma chắc hẳn chết thật rồi.

Lý Thịnh khựng lại, nhìn sang qua làn hơi nước nóng.

Một hán tử khác nói như đinh đóng cột:

– Chết! Có thể không chết sao? Ta nghe nói Thiết diện ma đó có ba đầu sáu tay, bị thiếu hiệp Lý gia đưa vào bẫy, cả trăm người không làm gì được gã. May có Lý thiếu hiệp gặp nguy không sợ, chỉ huy mọi người chặn giết, tự tay chém lằn lượt ba đầu sáu tay của gã, quái trùng chết như ngã rạ,

hôm sau đốt còn nghe bên trong có tiếng quái vật rít gào, kinh thiên động địa, mấy con sâu đó rõ ràng đã nát bươm nhưng trong lửa lớn lại ánh lên một bóng người cao to, đầu có hai sừng, mắt mở trừng trừng... mọi người nói có quái lạ hay không?

Lý Thịnh suýt bị nước nóng sặc chết, bỏng ho sù sụ như chết đi sống lại, vành mắt cũng đỏ lên.

Ba hán tử đang tán gẫu kia khó hiểu quay đầu nhìn hẳn, thấy hẳn chỉ là một tên thư sinh “yếu đuối” thì không để ý nữa, vẫn tự nhiên thảo luận:

– Lý thiếu hiệp rốt cuộc là ai vậy?

– Cái này mà người cũng không biết? Có nghe nói Nam đạo chưa? Là Nam đạo của 48 trại ở Thục Trung đấy! Lý thiếu hiệp chính là trưởng tôn của Nam đạo Lý Chủy.

– Đây đúng là một trận chiến thành danh, chắc chắc, hoặc là nói Trường Giang sóng sau xô sóng trước...

Lý Thịnh thực nghe không nổi nữa, bỏ chạy như ma đuổi, giục nhóm Chu Phi:

– Đi mau đi mau!

Thính lực Chu Phi cực tốt, sớm đã nghe hết không sót chữ nào:

– Hóa ra Lý thiếu hiệp không phải chém 250 Ân Bái mà là chém Thiết diện ma ba đầu sáu tay, thất kính!

Lý Thịnh:

– Còn nói nhảm nữa thì tự cầm bản đồ mà cút.

Chu Phi và hai nữ tử trong xe ngựa cười nghiêng ngả.

Có điều xét tổng thể, trừ những lời đồn quăng tám sào tre cũng không tới này ra, cộng thêm Chu Phi và Lý Nghiên thường xuyên phỉ nhổ Lý Thịnh, lần nào cũng chọc hấn tức lồng lộn, thì quãng đường này miễn cưỡng xem như thái bình.

Hôm đó, đoàn người đi đến Giang Lăng, không biết có phải Lý Thịnh dẫn sai đường không mà gần đó ngay cả một bóng người cũng không có, đám Chu Phi nhân lúc trời còn sớm, dừng chân cho ngựa uống nước ven đường.

Chợt nghe phía sau có tiếng khoái mã đuổi tới, kỵ sĩ kia như hận ngựa mình không thể mọc thêm đôi cánh, quất roi vang rền, chưa tới cạnh Chu Phi, kỵ sĩ đã vội vã rút đao, đứng trên lưng ngựa, giơ lên phía sau Chu Phi như Thái Sơn đè xuống đỉnh đầu, tiếng “leng keng” của Nhạn Sí Hoàn đao dọa con tuấn mã trẻ giật mình, chân dài giơ cao, người trên lưng ngựa thuận thế bổ xuống, chém về phía Chu Phi.

Lý Nghiên thét lên kinh hãi.

Chu Phi chợt xoay người, Toái Già chưa ra khỏi vỏ đã chống đỡ một đao ập xuống đầu ấy, thần sắc nàng không thay đổi, dường như hoàn toàn không để ý trình độ đánh lén này, giơ ngang đao chặn lại, sau đó khéo léo hất lên trên.

Người trên lưng ngựa bướng bỉnh không chịu nhận thua, muốn cứng rắn đấu với nàng, song sức mạnh truyền qua đao Toái Già của Chu Phi không lớn lại vô cùng khéo léo, nàng nhẹ nhàng vậy, vừa khéo phá hỏng thế cân bằng giữa kỵ sĩ, ngựa và Đại Hoàn đao.

Kỵ sĩ ngựa ra sau, gian nan kéo cương giữ vững cơ thể, Nhạn Sí đao thoát lực, trượt xuống.

Chu Phi không cần nhìn cũng biết là ai, không thèm ngẩng đầu, nói:

– Dương cực than, người ăn no rủng mỡ à?

Người trên ngựa chính là Dương Căn, y đánh lén từ xa, bị chất vấn mà không mảy may xấu hổ, tức giận trừng Chu Phi:

– Ta đưa thiệp mời ước chiến với cô, cô năm lần bảy lượt giả vờ ứng chiến, bảo ta đi làm việc cho cô, ta làm xong việc rồi, cô lại lật lọng, người Trung Nguyên các cô...

Lý Thịnh ngắt ngang tràng lên án thao thao bất tuyệt của y, hỏi:

– Sao Dương huynh lại bỏ người trong môn phái mình lại, một mình chạy tới đây?

Dương Căn vừa mới giao thủ, cảm nhận được sự chênh lệch giữa mình và Chu Phi nên càng nóng nảy.

Y khoát tay, nói:

– Ta không làm chương môn Kinh Vân Câu nữa, cả ngày từ sáng đến tối bị mấy chuyện vặt vãnh quẩn mãi, loại chuyện rắm thối như vườn thuốc nào mọc cỏ tạp cũng tìm ta xử lý, hại ta không có thời gian luyện đao.

Lý Nghiên ló đầu ra sau Chu Phi, hỏi:

– Ta nghe nói quý phái chỉ trọng được lý không trọng võ công, rõ ràng là người dùng vũ lực cường bức mới được làm chương môn, kết quả người làm được vài ngày rồi chê không làm nữa, người là con nít à?

– Nói bậy, ta là bị họ lừa đi tử võ!

Hai hàng chân mày rậm của Dương Căn dựng thẳng, y tức giận nói:

– Tuy đánh thắng một đám được nông cả ngày làm ruộng không có gì thú vị, nhưng đã là tử võ thì đương nhiên phải thắng, đâu ai nói ta biết họ

đang tuyển chương môn kế nhiệm đâu! Cái đám... thôi không nói nữa. Nè, Lý huynh, mấy người đó đều đang tìm huynh kìa, mọi người định đi đâu thế?

Lý Thịnh khách sáo đáp:

– Bọn ta định vòng qua phía nam đi Thục Trung, chạy vật thay người nhà một chuyến, xong thì về thôi.

Lý Thịnh không muốn đã liên lụy tới người nhà rồi còn kéo theo một đám người không liên quan – đặc biệt Dương Cẩn còn là một kẻ đại phiền phức không thua kém gì Chu Phi, bởi vậy từ thời gian, địa điểm cho tới tuyến đường, mục tiêu, không có câu nào hăn nói thật, vô cùng hiển nhiên là muốn lừa gạt tiểu tử ngốc này, để y tự động rời đi.

Ai ngờ Dương Cẩn không hề biết nhìn sắc mặt người khác, nói không chút quanh co:

– Vậy được, ta tiễn các người một đoạn.

Lý Thịnh:

– ...

Chu Phi gõ Toái Già trên đùi hai cái, cười nhạt.

Dương Cẩn trừng nòng, Chu Phi liếc xéo lại y, nói:

– Bọn ta cần người tiễn chắc?

Nhưng rất nhanh, Chu Phi liền trả giá cho vạ miệng của mình.

Cục than đệ nhất Nam Cương này trịnh trọng sờ vào ngực, lấy ra một mảnh giấy nhả nhúm, phí sức chín trâu hai hổ vuốt cho phẳng rồi đập vào mặt Chu Phi.

Chu Phi:

– ...

Nét mực trên giấy dính cục với nhau, thỉnh thoảng mới có thể nhận ra vài nét xiêu xiêu vẹo vẹo, nếu căng mắt ra nhìn kỹ thì có thể thấy loáng thoáng bóng dáng chữ Hán, thực có thể trực tiếp dán lên cửa trừ tà trấn trạch.

Chu Phi khó khăn đọc lên:

– “Chí” thư... tháng tám năm Giáp Ngọ, “În” Vân... gì... ờ, Câu, chương môn “În” Vân Câu Dương Cẩn, “mời” Nam đao một... một trận chiến, quyết phân thắng bại...

Chữ “chiến” viết thiếu một nửa, chữ “Kình” bị chém khúc giữa, chữ “mời” viết sai, chỉ nhắc “Nam đao”, không nhắc Chu Phi, không biết có phải vì Dương chương môn không biết viết chữ “Phi” không.

Dương Cẩn chưa đợi nàng đọc xong cũng biết mình bêu xấu, đỏ mặt tía tai, giật tờ giấy đó lại.

Lý Thịnh và Ngô Sở Sở đều có hàm dưỡng nên gắng nhịn được, vẻ mặt bình thường, nhưng Lý Nghiên thì không quản được nhiều như vậy, cười phá lên.

Chu Phi dờ khóc dờ cười:

– Dương chương môn, sao viết chiến thư mà người cũng có thể bớt xén thế, chỉ viết có nửa chữ?

Mặt than đen của Dương Cẩn bị nung thành mặt than hồng, nói với Chu Phi:

– Rút đao!

Chu Phi đang bận đi tìm cấm địa Tề môn, nào có tâm trạng dây dưa với y, quăng lại một câu “không ứng chiến”, lời vừa dứt, nàng đã xa ngoài mấy trượng, tung người lên ngựa chạy.

Dương Cẩn lập tức đuổi theo:

– Cô sợ à?

Chu Phi đáp không chút để ý:

– Phải đó, ta sợ chết đi được!

Lý Thịnh lười quản họ, ung dung lên ngựa, thông thả đi về trước, đột nhiên, Chu Phi đi phía trước chợt ghìm cương, ngựa lùi về sau nửa bước, nàng hơi lộ người ra, cau mày nhìn ven đường.

Trong bụi cỏ ven đường có vài thi thể áo quần lam lũ nằm ngang dọc đều mặc trang phục nhà nông bình thường, bên cạnh có một sọt đầy cỏ khô, trong sọt hình như có vật sống luôn ngo nguậy, bị tiếng vó ngựa làm giật mình, run cầm cập mới cứng đờ lại.

Chu Phi tài cao gan lớn, tung người xuống ngựa, dùng Toái Già hất cái sọt đang úp lên trên.

“Vật” bên trong co rúm sợ hãi nhìn chằm chằm nàng.

Đó là một đứa trẻ khoảng 2-3 tuổi, gầy đét, rơm rạ đầy người.

Chu Phi liếc thi thể bên cạnh, nhớ tới vùng kỳ lạ không chút bóng người này, chợt cảm giác có gì đó không ổn, bèn nửa quỳ xuống, nói với đứa trẻ kia:

– Nhóc là con cái nhà ai, cha mẹ đâu?

Đứa trẻ cắn chặt miệng, nhìn trường đao trong tay nàng, sợ đến mức con người co lại thành một chấm nhỏ, không dám lên tiếng, lồng ngực bé xíu nhấp nhô dồn dập, run càng dữ dội hơn.

Lúc này, nhóm Dương Căn và Lý Thịnh đuổi tới.

Ngô Sở Sở kéo Toái Già ra sau Chu Phi:

– Cắt đao của cô đi... mọi người đừng vây quanh nó, để ta thử xem.

Chu Phi không nói gì lui sang một bên, đi lật xem mấy xác chết bên cạnh. Tổng cộng có bốn người chết, ba nam một nữ, đều là người tuổi trẻ khỏe mạnh, xác đã lạnh nhưng chưa có dấu hiệu thối rữa, chắc hẳn mới chết chưa lâu.

– Nông dân bình thường.

Lý Thịnh lật tay chân một thi thể lên xem, lập tức ồ lên một tiếng khó hiểu:

– Vết thương do kiếm, một kiếm đứt cổ...

Lý Nghiên hỏi:

– Ai thế, giết mấy nông dân làm gì, họ gặp sơn phỉ cướp bóc sao?

– Chắc không phải.

Chu Phi nói:

– Trên người mấy người này có không ít vết thương nhẹ, không biết đã đi được bao xa, và lại trước khi bị giết họ đã giấu kỹ đứa trẻ trong sọt, e là bị truy sát.

Nói rồi nàng cau mày. Giang hồ báo thù không hiểm thấy, nhưng mấy thi thể này rõ ràng tay thô chân thô, mặt mày xanh xao, cơ bắp phân tán, vết chai lòng bàn tay phân bố cũng không giống người từng luyện võ, rõ ràng chỉ là dân chúng bình thường.

Lý Nghiên nói:

– Giang Lăng hiện nay là địa giới Nam triều chúng ta, quan phủ chắc có người quản chứ?

Lý Thịnh lắc đầu, nói:

– Bên này gần tiền tuyến, tranh chấp dữ lắm, nay họ Nam, mai họ Bắc, triều đình sẽ không phái quan chức chính thức qua nhanh vậy đâu, đều là người trong quân tạm thay chức thái thú thôi, một khi có căng thẳng là họ sẽ chạy theo quân ngay, nghe theo điều động, chưa chắc có tâm tư lo quản việc dân sinh...

Lời hăn chưa dứt, Chu Phi bên cạnh đột nhiên rút đao, một chuỗi tên như sao băng vút qua không khí lao tới!

“Keng”, tiếng sắt lạnh va nhau!

Trên đảo bí mật Bồng Lai, Lưu Hữu Lương dọn sạch tàn nhang, bao cổ tay sắt không cần thận va phải hương án, làm lệch cái lò nhỏ, ông vội đỡ cho ngay lại, lau lớp mồ hôi toát ra trên trán do nóng, cẩn thận quay đầu nhìn người vẫn luôn hôn mê bất tỉnh.

Lại vừa vặn đối diện một đôi mắt trong trẻo.

Lưu Hữu Lương giật mình, lập tức phản ứng lại, tiến lên một bước quỳ xuống:

– Điện hạ!

Tạ Doãn không có sức đáp lời, chỉ chớp mắt với ông, nhưng ánh mắt mang theo ý cười.

Lưu Hữu Lương nhanh chóng hoàn hồn, vái Tạ Doãn một vái rồi đứng dậy nhanh chân bỏ chạy, kêu to:

– Đại sư, đại sư!

Trên hòn đảo nhỏ thừa thớt bóng người bỗng dừng nhốn nháo hỗn loạn, thầy đồ Lâm “a ơ” một tiếng nhảy lên, Trần Tuấn Phu sốt sắng quăng lưới đánh cá lại, chỉ có Đồng Minh lão hòa thượng là như sớm có dự liệu, bưng một bát nước thuốc đen sì, thông thả đi tới nói:

– Ta đoán cũng tới lúc con tỉnh rồi.

Tạ Doãn nằm rất lâu, nhất thời không có sức, để lão hòa thượng dùng tay đút uống hết bát nước thuốc, ba ông lão ăn ý chia nhau bấm đỉnh đầu và cánh tay hắc, dùng nội lực đánh vào Thiếu Dương Tam Tiêu (1). Chỉ trong chốc lát, đỉnh đầu Tạ Doãn liền có khí trắng bốc lên, gương mặt vốn trắng bệch hiện ra chút sắc máu, ước chừng trong thời gian ngắn, người tuy còn yếu nhưng đã có sức nói chuyện.

(1) Thiếu Dương Tam Tiêu: 23 huyệt, từ ngón tay đeo nhẫn dọc bờ (phía ngón út) mu ngón tay lên kề ngón út và đeo nhẫn dọc mu tay (giữa 2 xương bàn tay 4 và 5) lên cổ tay đi giữa hai xương (quay và trụ) qua mỏm khuỷu dọc mặt sau ngoài cánh tay lên vai bắt chéo ra sau kinh Thiếu dương đờm, qua vai (Kiên tĩnh) vào hố trên đòn (Khuyết bồn) xuống giữa hai vú (Đản trung), liên lạc với Tâm bào, qua cơ hoành, từ ngực xuống bụng (thuộc về Thượng tiêu, Trung tiêu, Hạ tiêu).

Lưu Hữu Lương cung kính ở bên cạnh hộ pháp, thấy Tạ Doãn hăng hăng giọng, thề thào:

– Đa tạ sư phụ và hai vị sư thúc.

Nói rồi, ánh mắt hần lướt qua trong động, thấy dưới dạ mình châu bên cạnh treo một tấm da mềm, trên da là một đồng nét mực vẽ lung ta lung tung thành một cái mặt quỷ.

Thầy đồ Lâm cười nói:

– Ha ha, cái đó là bản dập (2) từ trên mặt con xuống đây, tiểu nương tử kia của con đúng là chẳng ra sao! Quá nghịch ngợm, cái khác cũng thôi, trên trán vẽ cho con chữ “vương”, phía dưới trái phải vẽ hai cọng râu dê, đó chẳng phải là “vương bát” (3) sao?

(2) Bản dập: bản sao nguyên khổ hình một vật hoặc môtip chạm khắc hay đắp nổi, chủ yếu nhằm truyền đạt tác phẩm nổi như bia, phù điêu, tiền kim loại...

(3) Vương (王), bát (八), vương bát: từ chữ.

Tạ Doãn rùng mình đưa tay sờ mặt, mỉm cười nói với thầy đồ Lâm:

– Sư thúc dạy phải, lần sau con nhất định sẽ viết thư truyền đạt lại cho nàng ạ.

Thầy đồ Lâm:

– ...

Lúc này, Đồng Minh ở bên cạnh ho khan một tiếng, ngắt ngang lời đùa giỡn của mọi người.

Tạ Doãn:

– Sư phụ.

Đồng Minh đặt bát thuốc sang một bên, trầm giọng:

– “Tam vị thang” con đã uống tới vị thứ hai, thêm một lần nữa, lão nạp cũng bó tay hết cách.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 139: Chuyện Cũ Kim Lăng

Đồng Minh vừa lên tiếng, thầy đồ Lâm và Trần Tuấn Phu đều im lặng.

Hồi lâu, Trần Tuấn Phu mới nói:

– Đồng Minh huynh, huynh... nói vậy là ý gì?

– Ý nói con đang là hồi quang phản chiếu.

Tạ Doãn vịn tường đá bên cạnh, thử đứng dậy.

Kể cũng lạ, ban nãy hăn nói còn không nổi mà giờ một bát thuốc xuống, tuy rất vất vả nhưng hăn vẫn lão đảo trụ được, kế tiếp, Tạ Doãn thử đi tại chỗ mấy bước, đại khái cảm thấy đã ổn mới vô cùng nhẹ nhàng nói:

– Lần trước con được chư vị sư thúc nhiều lần điều trị mới có thể miễn cưỡng đi được trong hang đá, lần này cảm thấy khá hơn nhiều.

Đồng Minh đại sư thở dài:

– Giao Hương vực dậy tinh thần, “Tam vị” treo mạng, hai thứ trùng điệp vào nhau có thể ép ra chút sức sống cuối cùng trên người con, khiến con không tới nỗi lạng lế suy yếu mà chết, chỉ là trị ngọn không trị gốc, treo mạng một lần là ít đi một đốm “chân hỏa”, sau ba vị nếu vẫn không tìm được thuốc giải...

Trần Tuấn Phu sa sầm mặt, hỏi:

– Vì sao huynh lại cho nó dùng thứ thuốc hồ lang như vậy?

Đồng Minh đại sư:

– Thấu Cốt Thanh toàn bộ đều dựa vào chút nội lực trên người nó chống đỡ, một khi cơ thể suy yếu là hoàn toàn hết cứu, ta thực tài hèn sức mọn, lật nát “Bách độc kinh” cũng chỉ có thể nghĩ ra kế tạm bợ như vậy thôi.

Tạ Doãn không mảy may để ý:

– Trần sư thúc, “sống chết có số, phú quý do trời”, trúng độc Thấu Cốt Thanh còn có thể nhảy nhót từng bừng như con đâu được mấy người, ngay cả “hồi quang phản chiếu” cũng có thể chiếu tới ba lần, chắc hẳn duy nhất từ cổ chí kim, còn gì mà chưa biết đủ?

Trần Tuấn Phu nghe lời khuyên giải này, hàng mày vẫn không giãn ra, ông nhìn Tạ Doãn sâu sắc, Tạ Doãn thản nhiên ngẩng đầu cười với ông. Trần Tuấn Phu thở dài nặng nề, mắt không thấy, tâm không phiền, rời khỏi hang động khô nóng này.

Thầy đồ Lâm cup mắt, mặt buồn rười rượi:

– Biết đủ thế nào đây? Con còn chưa cưới vợ!

Tạ Doãn liền nói:

– Có gì đâu, Lâm sư thúc, thúc cũng chưa cưới vợ mà!

Thầy đồ Lâm đầy bi thương lập tức bị Tạ Doãn hỗn láo trào phúng làm đau nhói, tức đến mức nhảy tại chỗ ba cái, bứt đứt hai cọng râu bạc, phần nộ chạy đi.

Tạ Doãn không chịu tha, cất cao giọng:

– Sư thúc, tốt xấu gì con cũng tặng người ta tín vật định tình rồi, còn sư thúc thực không được thì nuôi con mèo cái tán gẫu cho đỡ cô quạnh đi

ha.

Lâm phu tử găm lên ở cửa hang:

– Nghiệt đồ! Hồn xước!

Tạ Doãn đắc ý đưa tay sờ “tín vật định tình” của hãn – hộp nhỏ chứa đầy vỏ sò. Hãn mở ra xem, thấy mấy cái vỏ vốn được xếp ngay ngắn bên trong như bị mèo cào, loạn hãm pà lằng, Chu Phi nhận “ý tốt” của hãn nhưng không nhận toàn bộ, nàng chỉ chọn những cái đẹp mang đi, còn mấy cái méo mó nứt mẻ thì để lại hết cho hãn.

Tạ Doãn:

– ...

Còn rất khó hầu nhĩ.

Đồng Minh đại sư nói với Lưu Hữu Lương luôn căng thẳng đứng hầu bên cạnh:

– Lưu thống lĩnh đi trước nghỉ ngơi đi, hôm nay đã làm phiền nhiều, An Chi đã tỉnh rồi, cứ để nó tự quét dọn là được.

Lưu Hữu Lương ngập ngừng, không biết bảo Đoan vương điện hạ tự quét dọn sơn động có hợp tình hợp lý hay không, nhưng sau đó nhìn ra được lão hòa thượng có lời muốn nói bèn thức thời khom người hành lễ, lui ra ngoài.

Thấy ông đi rồi, Tạ Doãn mới hỏi:

– Lưu thống lĩnh nào thế?

– Thống lĩnh cấm quân bên cạnh Tào Trọng Côn, nghe nói là “Hải Thiên Nhất Sắc” cuối cùng.

Đồng Minh đại sư nói:

– Đạo trước ông ấy trốn chạy khỏi cố đô, dọc đường bị Đồng Khai Dương mang người truy sát, giữa chừng gặp A Phỉ, A Phỉ cứu ông ấy rồi tiện tay giao phó cho Lâm sư thúc con.

Tạ Doãn hơi bất ngờ cau mày, không biết là kinh ngạc vì “Chu Phỉ có thể cướp được người dưới tay Đồng Khai Dương” hay khó hiểu vì sao Hải Thiên Nhất Sắc cuối cùng lại bị lộ.

Đồng Minh đại sư thay Giao Hương đã cháy hết, đốt một cây mới cắm vào hương án, nói:

– Tào Trọng Côn chết rồi.

Tạ Doãn thành linh nghe được tin này, đầu tiên là giật mình, sau đó cười nói:

– Gì? Nói vậy là con làm Tào Trọng Côn nhịn chết rồi!

Đồng Minh đại sư:

– ...

Tạ Doãn hưng phấn vịn tường đứng dậy, bắt đầu đi lại quanh giường đá, mùi Giao Hương nồng nặc hơi ngộp, hần vươn ngón tay, khói trắng lượn lờ kia như có sinh mạng, triền miên quấn lấy tay hần, tiếp đó chui vào trong thất khiếu bách hài (1) của hần.

(1) Khiếu: lỗ, thất khiếu: bảy lỗ trên cơ thể người: hai tai, hai mắt, hai mũi, miệng; hài: xương; thất khiếu bách hài: chỉ chung cả cơ thể.

Mỗi lần đi một vòng, sắc mặt hần lại tốt hơn một chút, thân hình cũng nhẹ nhàng hơn.

Đi tới vòng thứ mười, Tạ Doãn không cần vịn tường nữa, tiếng bước chân kéo dài càng lúc càng nhẹ, kể đó, hần chột rung ống tay áo, vận lực vào tay nhẹ nhàng vậy, bức tranh trên bàn đá ngoài mấy thước bị chướng phong chính xác của hần bắn văng ra, trái “soạt” đầy bàn.

Nữ tử áo đỏ như muốn tung giấy tuôn ra, phong thái hào hoa trong nét mực soi sáng cả hang động âm u.

Tạ Doãn thu chướng, chấp tay đứng, cảm khái:

– Sư phụ, con cảm thấy mình sắp khỏi rồi, “Tam vị thang” này của người thật là thuốc độc chứ không phải thuốc giải ạ?

Đồng Minh đại sư:

– A di đà Phật, từ xưa tới nay, bị thương bị bệnh đều đến như núi đổ, đi như kéo tơ, vật sau khi uống mà bệnh đi ngay như hiển linh một đêm, dù Lữ quốc sư cũng chưa từng gặp, phạm nhân sao dám hy vọng xa vời?

Tạ Doãn chỉ thuận miệng nói đùa nhưng lại khơi ra một tràng thao thao bất tuyệt của lão hòa thượng, bèn vội nói:

– Con đùa với người thôi, không cần nghiêm túc vậy đâu ạ.

Hần vừa nói vừa lấy tấm da mềm loang lỗ nét mực kia xuống, tỉ mỉ thường thức kiệt tác của Chu Phỉ, hỏi:

– Sư phụ, con có thể ra ngoài đi dạo không?

Đồng Minh đại sư không lên tiếng, trong hang đá yên tĩnh chỉ có thể nghe thấy tiếng ông lăn tràng hạt, qua một lát, ông mới nhỏ giọng nói:

– Tùy con, nhớ mang theo Giao Hương.

Tạ Doãn hiểu, Đồng Minh đại sư đồng ý có nghĩa là hần có thể nhảy nhót vui vẻ cho đến lần uống “Tam vị thang” kế tiếp.

Hần suy nghĩ, lại sửa miệng:

– Thôi, không đi nữa, một tháng nửa tháng, đi cũng không được bao xa, chán phèo, con cứ ở trên đảo trò chuyện với lão nhân gia vậy.

Đồng Minh đại sư lặng lẽ niệm một tiếng Phật hiệu, vươn bàn tay như cành khô vỗ vai Tạ Doãn, nói:

– Thiệt thòi cho con không chê ba lão già sắp xuống lỗ bọn ta.

Tạ Doãn cười nói:

– Sư phụ thiên hoàng quý tộc, năm xưa ngay cả loạn thần tặc tử họ Triệu như con đây người cũng chịu thu nhận giúp đỡ, đồ nhi sao dám chê người?

Đồng Minh đại sư nghe, gương mặt đầy nếp nhăn nở nụ cười ấm áp, nói:

– Con biết mình là ai là được, là nhi tử của ai, hậu duệ của ai, quan trọng sao? Huống hồ lão nạp thân ngoài chốn hồng trần, qua lại như lục bình trôi, tứ đại giai không, nếu còn so đo chuyện tục gia mấy trăm năm trước thì cả đời tu hành há chẳng phí hoài sao?

Tạ Doãn giơ một ngón tay lắc lắc, hỏi ngược:

– Sinh lão bệnh tử là nỗi khổ phàm nhân, cũng là đạo tu hành, đại sư, nếu người không so đo chuyện tục gia thì sao thấy đồ nhi tu hành, người lại mày chau mặt ử?

Đồng Minh nhất thời hơi á khẩu.

Tạ Doãn lại nói:

– Sư phụ, người không biết đâu, con vừa mơ một giấc mơ rất dài.

Đồng Minh:

– Mơ thấy gì?

– Mơ thấy chuyện hồi nhỏ... khi đó con không nghe lời khuyên của người, khẳng khái đòi về Kim Lăng, cảm thấy mình có tài kinh thiên vĩ địa, học nghệ đã thành, nhất định phải về cố đô báo thù.

Tạ Doãn bắt chéo chân ngồi trên giường đá, nhẹ nhàng nói trong Giao Hương bâng lảng:

– Kỳ thực con chỉ có chút xú ất tượng về cố đô và cha mẹ mà thôi, không nhớ rõ, lẽ ra không có chấp niệm lớn như thế, có lẽ do Vương công công lúc nhỏ luôn hộ tống và chăm sóc con cứ nhắc mãi bên tai con mà thành.

Đầu đuôi câu chuyện năm xưa vì sao Tạ Doãn trúng Thấu Cốt Thanh, tuy trong lòng Đồng Minh đại sư có phán đoán nhưng lần đầu tiên nghe chính Tạ Doãn nói nên không ngắt lời hẳn, yên lặng lắng nghe.

– Con đến Kim Lăng, hoàng thượng và con ôm nhau khóc rống, trước đây con tưởng cả triều trên dưới đều ôm nặng quốc thù gia hận, chỉ mong sao được lập tức Bắc phạt, quay về đánh để báo thù. Nhưng sau đó con mới phát hiện, căn bản không phải vậy, mọi người đều không muốn đánh trận, chỉ muốn an ổn chiếm nửa giang sơn phía nam, tiếp tục làm quan to quý nhân sống qua ngày, không ai muốn hiến gia sản để “phục quốc” cả. Hoàng thượng không làm gì được họ, khoảng thời gian đó, hoàng thượng thường xuyên gọi con vào cùng uống rượu, rượu vào ắt say, say ắt nói ra những lời khổ sở tận đáy lòng. Con vốn ôm đầy bụng xúc động và phẫn nộ, thấy vậy càng không thể nhịn nổi, liên tiếp nhiều ngày đấu võ mồm với phái chủ hòa

trên triều đường, cãi nhau ầm ĩ, chướng khí mịt mù. Sau đó con tự cho mình thông minh, xin lệnh đi tuần biên cương, dùng kế dụ người Bắc tới, lại báo láo quân tình, bịa ra ba ngàn quân phòng thủ ở biên quan, thừa cơ đoạt lại ba thành, lấy trận đại thắng này làm cớ, xúi giục bộ hạ cũ của phụ thân và một đám con cháu hàn môn không nơi nương tựa công kích bộ Binh...

Đồng Minh cảm khái:

– Trẻ người non dạ.

– Trẻ người non dạ, không biết nông sâu.

Tạ Doãn cười nói:

– Kỳ thực lúc đó Bắc triều đang lúc binh hùng tướng mạnh, còn phương nam hai năm liền chịu lũ lụt, dân chúng lầm than, vả lại triều đình trên dưới không đồng lòng, căn bản không phải thời cơ tốt để khai chiến, ngay cả hoàng thượng cũng chỉ mượn việc tranh chấp giữa hai phái chủ chiến chủ hòa để tạo thế cân bằng giữa “tân đảng” và “thế gia” ở Kim Lăng mà thôi. Mọi người đều hiểu rõ đạo lý này, chỉ mình con không hiểu.

Triệu Uyên dùng “con cô của Ý Đức thái tử” lập ra một tấm bia lớn cho phái chủ chiến, ngoài miệng năm lần bảy lượt tuyên bố mình chuẩn bị nhường ngôi, khiến cựu đảng phương nam phức tạp hết hoảng không yên, chỉ sợ triều đình Kim Lăng rơi vào tay một tiểu tử choai choai suốt ngày đòi báo thù phục quốc.

Đồng Minh đại sư hỏi:

– Sau đó thì sao?

Tạ Doãn nói:

– Sau đó hoàng thượng hạ chiếu cho con vị trí thân vương. Sau đó nữa thì mời đại học sĩ thảo chiếu chỉ, muốn chính thức sắc phong con làm thái tử vào ngày con khai hoàn về triều, đợi khi con đại hôn sẽ nhường ngôi trả quyền. Nếu chưa tuyên bố, lẽ ra nó là mật chỉ, nhưng không biết từ đâu tiết lộ phong thanh, trong một đêm nó đã truyền khắp Kim Lăng sóng ngầm cuộn cuộn.

Ngữ khí hần bình bình nhạt nhạt, nhưng mấy câu ấy như mang theo sóng to gió lớn khiến người nghe lạnh hết cả sống lưng.

Chiếu thư mật bị lộ như đốm lửa hoang đốt lên nỗi lo lắng sợ hãi nhiều ngày của các quý tộc Nam đô, họ không ngờ Triệu Uyên lại “mềm yếu” đến độ này, đành được ăn cả, ngã về không, định diệt trừ “bạo quân” tương lai.

– Con lúc đó ở tiền tuyến xa xôi, ngày ngày lo bố trí canh phòng đối kháng, còn phải vất óc thu xếp ổn thỏa cho bách tính bị chiến tranh liên lụy... nên không biết chuyện này.

Tạ Doãn cúi đầu, nhìn đầu ngón tay nhợt nhạt của mình, nuốt những lời chua chát “dẫu sao con trẻ người non dạ” trở vào, dùng giọng điệu người ngoài cuộc nói:

– Chuyện sau đó sư phụ đại khái cũng nghe rồi, lương thảo quân con bị cố ý lè mề, tấu sớ con gửi về Kim Lăng bị giữ lại, bất đắc dĩ chỉ có thể dùng chiêu hiểm, đúng lúc trong quân có kẻ phản bội để lộ bí mật, thành trì bị Tào Ninh cô lập mà viện quân lần lửa mãi không chịu đến.

Tạ Doãn nói:

– Nhiều năm nay, bề ngoài con viết “Hàn nha thanh”, bán “máu” làm lộ phí, kỳ thực chưa từng chân chính nhắc với ai về chuyện này. Lúc này con nằm mơ, từng chuyện từng chuyện một như mới hôm qua, chợt không nhận được muốn tìm người tán gẫu.

Lần đó chuyện bại lộ, Kiến Nguyên hoàng đế tức giận, cả triều xôn xao.

Đoan thân vương đầu sao cũng là “hoàng thất chính thống”, nghe nói các thái học sinh trong thành Kim Lăng viết thư gây rối, yêu cầu triều đình nghiêm trị “quốc tặc”, chuyện càng làm càng lớn, cựu đảng Giang Nam không thể không đẩy ra mấy chục kẻ thế mạng để lắng chuyện, Ngự lâm quân cưỡi ngựa trên đường, xét nhà bắt người... Xuôi nam hơn mười năm, lần đầu tiên Triệu Uyên đóng mạnh được cây đinh của mình vào thế lực Giang Nam vững chãi, ấu ố “mềm yếu” ấy dựa vào sự ẩ nẫn phi thường của mình, cuối cùng từng bước một đi đến ngày hôm nay.

Đồng Minh đại sư trầm mặc hồi lâu mới hỏi:

– Lúc đó có thân binh tự nguyện làm thế thân cho con, suất binh dẫn dụ bọn Tào Ninh Liêm Trinh đi, yểm trợ con phá vây bỏ chạy, vì sao con không chịu?

Nếu lúc đó “giữ lại núi xanh, lo gì thiếu củi”, với uy tín của hãn trong quân đội và dân gian, cộng thêm một lần ngã là một lần bớt đại tương lai, nói không chừng cuối cùng hươu chết vào tay ai còn chưa biết.

Tạ Doãn cười, nói:

– Không biết, chắc là số mệnh.

Nói xong, hãn vươn vai, bỏ qua đề tài này và những chuyện trong quá khứ, hỏi:

– Sư phụ, thanh đao mấy năm trước rảnh rồi con rèn ra đâu rồi?

– Tan rồi, chưa kịp ra lưỡi.

Đồng Minh cũng ngẫm hiểu, không nhắc nữa, chỉ nói:

– Trần sư thúc con nói tay nghề con không được.

– Ồm, vậy thôi.

Tạ Doãn:

– Con lại đi thỉnh giáo ông ấy, rèn lại thanh khác mới được.

Đồng Minh nói:

– Chỗ A Phi...

Tạ Doãn:

– Không cần báo nàng biết, vật có thể gặp nhưng không thể cầu, giục nàng cũng vô dụng, chờ hôm nào con thực chịu hết nổi hẵng báo cũng không muộn.

Hắn đứng dậy cuộn tranh lại, rồi cất lá thư bên cạnh Chu Phi để lại cho hắn, chuẩn bị giữ để từ từ xem, tiếp đó hít sâu một hơi, chậm rãi bước ra khỏi sơn động nhỏ bé này, gọi Trần Tuấn Phu bên bờ biển:

– Trần sư thúc, có sắt tốt không ạ?

Sắt dùng làm thần binh tuyệt thế dường như đều có lai lịch, chỉ riêng Toái Già là không thấy lưu danh sử sách, không có bối cảnh thần bí “sắt rơi từ thiên ngoại” gì, chỉ là vật được luyện chế thông thường giữa thế gian, nhờ hai vị chủ nhân trước sau là Lữ quốc sư và Nam đạo mà trở nên bất phàm trong thiên hạ.

Dương Cấn hâm mộ nhìn Toái Già chém sắt như chém bùn, cảm giác kiếm sắt khắp thiên hạ đều là bùn trước mặt nó, không dẫn được hỏi:

– Dao này của cô là đao gì thế? Cho ta xem với được không?

Chu Phi còn chưa kịp đáp, Lý Thịnh đã nóng nảy trước:

– Dương huynh, đã là lúc nào rồi! Bắn tên trong rừng, mai phục ở đường nhỏ, lúc bắn tên thì tiết tấu từng đợt rõ ràng, huấn luyện nghiêm chỉnh, đây chắc chắn không phải sơn phỉ bình thường... A Phi muội đi làm gì?

Lời hăn chưa dứt, Chu Phi đã lao lên ngược dòng tên bắn, ngang nhiên bổ ra một con đường giữa rừng tên dày đặc, chớp mắt còn chưa vào rừng, tiếng hét thảm đã vang lên bốn phía, tên bắn lén ngợp trời bỗng chốc thừa thớt, đám Lý Thịnh vội vàng đuổi theo, chỉ trong chốc lát, Chu Phi đã đánh ngã một nửa đám thích khách trong rừng như gió thu cuốn hết lá vàng.

Bắn cung cần khoảng cách, một khi người tới đủ gần sẽ rất khó thể hiện uy lực, đặc biệt là khi võ lực song phương chênh lệch rất lớn.

Người bắn tên lén thấy tình thế không ổn, lập tức quân lính tan rã, định chạy trốn.

Lý Thịnh nhanh chóng đưa mắt ra hiệu cho Dương Cẩn, hai người chia nhau mỗi người một bên chặn đường chạy của đào binh, bao vây ba mặt, trong nháy mắt đã quần thích khách hốt hoảng bỏ chạy như cái bánh sủi cảo.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 140: Hiệp Chi Đại Giả (*)

(*) Trích câu của Kim Dung “hiệp chi đại giả, vị quốc vị dân”, ý nói kẻ làm hiệp khách phải biết lo cho dân cho nước.

– A Phỉ, muội...

Lý Thịnh đang định lên tiếng thì chợt thấy dưới sườn Chu Phỉ cắm một mũi tên, sợ hết hồn:

– Chuyện gì thế này, đợi đã, muội đừng cử động loạn!

Chu Phỉ nghe vậy, cúi đầu liếc nhìn không chút để ý, đưa tay gỡ mũi tên sắt kia xuống, trên đầu mũi tên không có tí máu nào, ngược lại còn bị đập bằng.

Lý Thịnh:

– ...

Dương Căn bên cạnh hít sâu một hơi, không ngờ võ công của Chu Phỉ đã đến cảnh giới “mình đồng da sắt, đao thương bất nhập”, y lập tức dâng đầy niềm bi phẫn phải hít bụi phía sau, mấy năm trước rõ ràng còn ngang ngựa, dựa vào đầu mà nàng có thể tiến xa đến vậy?

Nhất định là đám dục nông Kinh Vân Câu làm lỡ việc luyện công của y!

– Ta mặc giáp thôi, nhìn cái gì mà nhìn.

Chu Phi đưa tay che áo ngoài bị thủng một lỗ nhỏ, lườm hai kẻ nhà quê thiếu hiểu biết, cúi người đánh giá những kẻ bị họ giết dưới đất. Mấy kẻ mai phục trong rừng này đều là hán tử to khỏe, lấy lá cây vỏ cây để ngụ trang, ẩn mình trong bụi rậm, ai nấy đều che mặt.

Chu Phi:

– Mấy người này là ai?

Lý Thịnh lật lòng bàn tay một thi thể qua, cúi đầu quan sát tỉ mỉ chốc lát, lại lấy tay vạch vạt áo người đó ra:

– Hộ tâm giáp, cờ lệnh... trên cờ vẽ gì thế? Ta chưa từng thấy kiểu này.

Trên cờ lệnh vẽ một con chim, không giống kiểu chim ưng, dáng vô cùng đẹp, nhưng ánh mắt lại toát lên vẻ hung ác bí hiểm.

Lý Thịnh nói:

– Mấy kẻ này quen dùng cung tên, hình như cũng từng được huấn luyện trường thương, khảm đao các kiểu, biết ẩn nấu mai phục, kỷ luật nghiêm minh... huynh cảm giác họ giống với quân lính. Mọii xem những mũi tên sắt họ dùng kia, chế tác tinh xảo, kích cỡ thống nhất, phải nhân làm phản thông thường không có tài lực này, hay là đợi lát nữa soát từng người, tìm xem có thứ gì có thể chứng minh thân phận hay không.

Chu Phi ngẩng đầu nhìn thẳng hăn, vẻ mặt hai người đều hơi nghiêm nghị. Tuy vì loạn lạc mà nơi đây tạm thời không có trật tự gì nhưng dấu sao cũng là địa giới Nam triều, binh tướng trong quân... hình như đều là người của Chu Dĩ Đường.

– Đừng có miệng quạ đen.

Đầu tiên Chu Phi nói một câu như vậy, sau đó nghĩ ngợi lại nhỏ giọng yếu ớt nói:

– Nè, chúng ta không thật sự đánh người của cha muội chứ?

Lời nàng chưa dứt thì trong góc chột có một bóng đen vùng dậy, ấy thế mà có cá lọt lưới, gã nhân lúc không ai chú ý, nhảy lên, định chạy thực mạng vào rừng sâu.

Chu Phi đang bị suy đoán của mình làm nghi thần nghi quỷ, nhất thời chưa biết là nên đuổi theo hay nên thả, chần chờ cử động bước chân, còn chưa kịp chạy thì thấy người áo đen kia từng bước từng bước lùi ngược lại từ trong rừng, trên cổ đang bị gác một thanh trường đao bản hẹp.

Hóa ra là Ngô Sở Sở chăm sóc đứa trẻ nhặt được và Lý Nghiên bị rớt lại đã đuổi kịp tới.

Lý Nghiên hiếm hoi thể hiện được công dụng một lần, muội ấy một tay cầm đao, một tay vẫy vẫy với bọn Chu Phi, đặc ý kêu:

– A Phi, ở đây còn một tên nè!

Tay cung tiễn thủ suýt chạy thoát được này khoảng 35-36 tuổi, mặt ngăm đen, trên mặt có một vết sẹo, chưa từng lên tiếng, con người đảo đảo, trông rất không thành thật, ban nãy rõ ràng là ở bên cạnh giả chết, nghe Lý Thịnh nói “soát từng người” mới bất đắc dĩ tự mình bỏ chạy.

Lý Thịnh không chế huyệt đạo gã, hỏi:

– Các người là ai?

Tay cung tiễn thủ đó chớp chớp mắt, dè dặt cười lấy lòng, nói:

– Anh hùng, anh hùng tha mạng! Tiểu nhân có mắt như mù, thấy các vị xe đẹp ngựa quý, ăn mặc bất phàm, nên muốn xin ít tiền tiêu vặt chứ

quyết không phải... Á!

Dương Cẩn đơn giản mà thô bạo rút một mũi tên sắt ra đánh vào mặt tay cung tiễn thủ đó, y xuống tay vô cùng xảo diệu, đánh vừa chuẩn vào phần thịt mềm trên mí mắt gã nhưng không may mắn làm bị thương tới con người.

Cơn đau giả gây ra nỗi sợ mù mắt, tay cung tiễn thủ không thể động đậy, đành gào lên như heo bị chọc tiết.

Dương Cẩn nhìn Chu Phi như khiêu khích.

Chu Phi không hiểu chuyện này có gì hay mà phân cao thấp, bèn “khiêm tốn” lùi ra sau một bước, đưa tay ra hiệu “mời” với y.

Dương Cẩn uy phong nói:

– Còn không nói thật, lần sau sẽ đâm vào mắt người đấy, muốn thử không?

Dương Cẩn da đen thui, ngũ quan hơi sâu hơn người thường, nếu người khác không biết y là đồ ngốc thích viết nửa chữ, chỉ đơn thuần nhìn nụ cười hiểm ác này thì đúng là có dáng dấp của các vu y (1) trong truyền thuyết Trung Nguyên khiến người ta “muốn sống không được, muốn chết không xong”.

(1) Vu y: thầy mo chữa bệnh bằng thuật phù thủy.

Tay cung tiễn thủ che con mắt sưng vù của mình, kêu thảm thiết:

– Tôi tôi tôi là... là một tiểu binh trong quân “chim ngói”, chỉ nghe lệnh làm việc thôi! Anh hùng... không, thiếu hiệp! Đại hiệp! Các vị đại nhân đừng chấp kẻ tiểu nhân, tha, tha cho tôi một mạng.

Chu Phi nghe hơi quen quen, dùng ánh mắt giao lưu với Lý Thịnh: hình như là người của Tào Ninh?

Lý Thịnh chậm rãi nói:

– Ủ, dưới tay Tào Ninh có một nhánh quân thám báo nổi danh tên “chim ngói”, hành quân cực nhanh, nghe nói có thể một ngày đi ngàn dặm trong sơn đạo gian nan nhất, không đâu không lọt.

Tay cung tiễn thủ – thám báo kia vội gật đầu:

– Vâng vâng vâng, tiểu nhân phụng lệnh thâm nhập tiền tuyến nghe ngóng quân tình, không ngờ...

Lời gã chưa dứt, Lý Thịnh cười khẽ ngắt ngang, nói với Dương Cẩn:

– Hắn vẫn không thành thật, Dương huynh, đánh bể mắt hắn, cho chúng ta nghe chút tiếng vang đi.

Lý Nghiên bên cạnh phối hợp đưa tay bịt tai mình.

– Đừng! Đừng! Đừng! Thiếu hiệp ngài muốn hỏi gì?

Lý Thịnh nửa ngồi nửa quỳ trước mặt gã, nhìn chăm chăm vào mắt gã hỏi:

– Ta từng nghe đại danh quân chim ngói từ chỗ cô phụ, ngành nào cũng có chuyên gia, trong tình huống thông thường, ai lại dùng thám báo bậc cao như các người làm cung tiễn thủ xông pha chiến đấu? Hoặc là lão đại các người ngốc, hoặc là người đang nói bậy... người thích cách nói nào?

Thám báo chim ngói lập tức hét to:

– Ngốc! Là ngốc! Lão đại chúng tôi ngốc! Thiếu hiệp, ngài nhìn cờ truyền lệnh này là biết, bên trên chính là vẽ chim ngói mà! Đoan vương điện hạ đưa chim ngói và mấy đội ngũ khác cho hai vị đại nhân Cự Môn và Phá Quân sử dụng, hai vị đại nhân đó không để tâm, sai khiến nhiệm vụ đều tùy tiện an bài, tôi cũng nói mà, làm gì có ai bắt thám báo đi làm thích khách chứ?

Cự Môn Cốc Thiên Toàn và Phá Quân Lục Dao Quang là kẻ thù cũ của 48 trại, Chu Phi khoanh tay trước ngực, đứng ngoài hai bước, hỏi:

– Người theo hai người họ tới làm gì?

Thám báo hơi sợ hãi nhìn Toái Già trong tay nàng, dè dặt nói:

– Tới... tới dò đường, Đoan vương gia muốn...

Mặt Chu Phi không cảm xúc ngắt lời gã:

– Còn nói một câu “Đoan vương gia” nữa, ta đánh nát răng người.

Thám báo vô cùng thông minh, lập tức biết nghe lời phải đổi giọng:

– Tào, Tào mập kia gần đây bị triều đình... nguy triều liên tiếp cản trở, bởi vậy cấp thiết muốn tóm lấy sáu thành Giang Lăng để chặn miệng thái tử... đại ca hân, định ra kế sách giường đông kích tây, sai hai vị đại... đại đại Bắc Cầu, mang tinh binh vòng sang trận địa địch... không không, là triều ta, là hậu phương của Đại Chiêu ta...

– Ừm.

Chu Phi nhàn nhạt nói:

– Dương huynh, huynh động thủ đi.

Dương Cấn trợn mắt nhìn nàng. Hai huynh muội này thật xem y là tay chân sai vặt à!

Thám báo hét lên:

– Lời tôi nói đều là thật! Cô nương! Nữ hiệp! Tôi lấy cha mẹ, lấy tổ tông mười tám đời của tôi ra thề!

Chu Phi nhượng mày:

– Nói vòng qua trận địa địch là vòng qua trận địa địch, các hạ biết phi thiên hay biết độn thổ? Nếu dễ như vậy thì ta đã hái đầu Tào Trọng Côn xuống làm cầu đá từ lâu rồi.

– Không không không, nghe tôi giải thích.

Thám báo bị dọa, mồm mép càng lưu loát, nói nhanh gần như không hề nghỉ lấy hơi:

– Để phòng ngừa hàng loạt lưu dân chạy về nam, Đoan... Tào mậ trước đó đã sai người tung đủ loại lời đồn về Nam triều, nói họ hung bạo, hễ bắt được lưu dân không có giấy thông hành là giết hết toàn bộ như gian tế, dù sao muốn thảm thế nào thì cứ bịa thế nấy, vả lại hai bên đang đánh trận, bên nào cũng chả tốt hơn bên nào, thật sự đã dừng được thế xuôi nam của lưu dân...

Dương Cấn không kiên nhẫn:

– Người không thể nói ngắn gọn sao?

Thám báo tự cảm thấy mình đã tóm mười câu thành một câu rồi mà vẫn bị chê bai, cũng rất oan ức.

Gã dùng bản lĩnh nghệ nhân kể chuyện dân gian kể nước miếng văng tung tóe:

– Trước đây có đạo không hiểu vì sao thám báo nơi tiền tuyến phát hiện thỉnh thoảng có lượng ít lưu dân xuôi nam, rỉ rỉ không ngớt, chúng tôi thấy lạ, bắt một đám mới biết, hóa ra ở sông Tương có một lối đi bí mật có thể thông đến một sơn cốc bí mật thừa dấu chân người, quần sơn thấp thoáng, vô cùng bí mật, người bình thường không tìm được. Dần dà có người tụ cư ở đó, trồng trọt và săn bắn để kiếm sống, người có bằng hữu thân thích trong sơn cốc nghe vậy cũng dắt díu người nhà đến cậy nhờ, phải có người trong sơn cốc ra đón mới tìm được đường. Tào mập nghe xong, lập tức nảy sinh một kế, sai Cự Môn và Phá Quân mang theo chúng tôi giả làm lưu dân trà trộn vào, nhóm dò đường đầu tiên đã xác nhận là đường này có thể thông, còn có thể tránh được tai mắt người Nam, chúng tôi mới chia nhóm mà vào, định tụ tập bốn vạn tinh binh ở đó, đánh một cú giáp công trước sau cho tên tặc... cho đại tướng quân phía Nam. Chư vị đại hiệp, lời tôi nói đều là thật, thật đấy!

Về mặt Lý Thịnh không tin.

Thám báo lại nói:

– Chúng tôi vì bảo mật mà bắt hết mấy người ban đầu sống trong sơn cốc lại hết, không ngờ mấy ngày trước có vài kẻ chạy thoát, Cự Môn đại nhân sau khi biết vô cùng tức giận, phái liên tục ba nhóm nhân mã đi truy sát, chúng tôi chính là nhóm cuối phụng lệnh đi, ai ngờ gặp phải các vị, nhất thời...

Lý Thịnh hỏi:

– Các người có bao nhiêu người tới?

Thám báo quanh co úp mở.

Lý Thịnh không phí lời, đưa tay bẻ trật tay gã, thám báo lập tức đau đến mức nước mắt ròng ròng:

– Hai, hơn hai vạn, gần ba vạn nhân mã, những người khác đang trên đường tới.

Chu Phi chợt cảm thấy sơn cốc kia sao nghe giống “cấm địa Tề môn” trong lời Mộc Tiểu Kiều quá, vị trí nè, khó tìm nè, mật đạo dày đặc nè... hình như đều khớp, bèn hỏi:

– Người nói sơn cốc kia nằm ở đâu?

Thám báo ghen ngào:

– Chỗ đó rất quái đản, người bình thường đi vào dễ váng đầu hoa mắt, chỉ có “đế thính” trong chim ngói bọn tôi là bị ảnh hưởng ít một chút... ờ, đế thính là người mù từng được huấn luyện nhĩ âm, bình thường là cao thủ thám thính dò la tin tức, mỗi đội chúng tôi đều có một đế thính dẫn đường mới có thể thuận lợi ra vào cái sơn cốc tà môn đó.

Gã vừa nói vừa run rẩy dùng ánh mắt ra hiệu, mọi người nhìn theo ánh mắt gã thì thấy một thi thể nằm trong góc, lật qua xem, quả thực người đó không có con người, đúng là mù... nhưng đã không thể nào nghe âm thanh để phân biệt vị trí nữa.

Dương Căn bữu môi:

– Nói vậy là người vô dụng rồi?

Nói rồi, y nhẹ nhàng lần sờ mũi tên sắt trong tay, chậm rãi bước về trước.

– Hữu dụng hữu dụng!

Thám báo vội la lên:

– Chim ngói chúng tôi trước giờ hể đường đi qua rồi là sẽ không quên, tuy chỗ đó tà môn, nhưng... nhưng nhưng tôi chỉ cần cẩn thận phân biệt,

có, có lẽ cũng tìm được, tôi tôi tôi tôi...

Lý Thịnh giơ tay bắn nửa viên thuốc vào miệng thám báo.

Thám báo thành linh nuốt xuống, nghẹn mở to mắt.

Lý Thịnh lộ ra nửa thân xác chết Niết Bàn cổ mẫu mang theo người cho thám báo xem, cười nói:

– Cho người ăn một con Niết Bàn cổ, ngoan ngoãn dẫn đường đi.

Thám báo chim ngói không rõ mấy kẻ giang hồ này dùng chiêu trò ma quỷ gì, sợ vỡ mật, đành gian nan dẫn đường. Lý Thịnh chỉ giải huyết hoàn khiêu trên đùi gã, lấy dây thừng dài trói dắt gã như dắt chó, để nửa thân trên của gã cứng nhắc đi về trước. Lý Thịnh nói nhỏ với Chu Phi:

– Huynh biết muội muốn tìm cấm địa Tề môn, nhưng nếu điều hăn nói là thật thì e mấy người chúng ta không dễ tùy tiện xông vào. Trước tiên phải xem thế nào đã rồi về báo cho cha muội biết.

Chu Phi gật đầu.

Lý Thịnh lại nhìn đứa trẻ mà Ngô Sở Sở bế, đứa trẻ kia thoạt trông chỉ mới 2-3 tuổi nhưng nhìn kỹ thì e là nó lớn hơn vài tuổi, do cuộc sống thời loạn lạc khó khăn, ăn không đủ no mặc không đủ ấm nên mới vô cùng gầy yếu. Hăn nó cũng biết ai muốn giết nó ai muốn cứu nó nên ngoan ngoãn vùi vào lòng Ngô Sở Sở, cực kỳ yên tĩnh, không kêu tiếng nào.

Thám báo chim ngói dẫn họ đi trong vùng sơn thủy hết hai giờ, từ giữa trưa tới lúc mặt trời ngả về tây, dù là người luyện võ nhưng nhìn bốn bề cứ nước rồi núi rồi núi rồi nước lặp đi lặp lại mãi cũng sinh ra mệt mỏi. Tuy Chu Phi đã sửa cái tật năm xưa ra ngoài không phân biệt phương hướng từ lâu, nhưng hình như cảm giác phương hướng bẩm sinh đã hơi

kém hơn người khác, ba năm trôi qua, nàng lại trải nghiệm sự mờ mịt mất phương hướng hồi năm đó ở phụ cận Nhạc Dương thêm lần nữa.

Nàng đưa chân đạp gã thám báo chim ngói một cú, lạnh lùng nói:

– Người đưa chúng ta đi lòng vòng đấy à?

Thám báo vốn run chân, bị nàng đạp một cú ngã sấp mặt, hồi lâu không dậy nổi, bị Lý Thịnh phong bế huyết cam nên hét cũng hét không ra tiếng, đành mặt đầy sợ hãi liều mạng lắc đầu.

Lý Nghiên chạy tới dưới một cây đại thụ, chỉ vào một cái hố do dấu chân người giẫm ra:

– Chúng ta từng qua nơi này, nhìn nè, ta còn để lại ký hiệu!

Dương Cẩn lạnh lùng nói:

– Chúng ta không để lại ký hiệu cũng nhận ra được nơi nào đi qua rồi.

Lý Nghiên trừng y.

– Người Trung Nguyên các người toàn rề rề rà rà.

Dương Cẩn lăm bắm, một phát túm tóc thám báo chim ngói:

– Đi nhầm một lần, ta chém người một đao.

Nói rồi, Dương Cẩn rút từ cổ chân ra một thanh chủ thủ, giơ tay chặt một ngón tay tên thám báo, Lý Nghiên nhanh chóng lùi lại nhưng vẫn tránh không kịp, giày bị văng vài vết máu, muội ấy thét lên:

– Đồ dã nhân Nam man nhà người!

Ngô Sở Sở muốn che mắt đứa trẻ nhưng không kịp, trong lúc gấp gáp đành bế nó xoay người.

Đứa trẻ không biết bị dọa hay bị sao, chợt giãy khỏi lòng nàg ấy, Ngổ Sỗ Sỗ xuất thân đại tiểu thư, đâu biết bế trẻ, luống cuống buông lỏng tay, để nó thoát đi.

Đứa trẻ ngã phịch mông ngồi xuống nhưng không để ý, phì phì đất rồi tự mình nhảy lên, chạy thẳng tới gần một tảng đá, nhón chân, đưa tay móc móc trong tảng đá kia.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 141: Mai Phục

Vị trí khối đá tuy rất thấp nhưng đối với đứa trẻ thì cần phải kê chân, cánh tay nhỏ nhắn của cậu bé chỉ to cỡ hai ngón tay, căn bản không có chút sức nào, cào cào móc móc hồi lâu mà khối đá vẫn không nhúc nhích.

Chu Phỉ hỏi:

– Nhóc làm gì?

Đứa trẻ bị giọng nàng dọa sợ run lên, cảnh giác nghiêng người qua, lưng dựa vào vách đá, như một con thú nhỏ sợ hãi.

Chu Phỉ bất đắc dĩ, đành thuận tay đem hung khí Toái Già treo sau lưng Dương Căn, bước lên trước, nắm chặt khối đá kia, lăn xuống... nàng không lăn được.

Chu Phỉ hơi bất ngờ, ngón tay chợt căng, mu bàn tay nổi gân xanh, nàng dùng tám phần lực, đất cát bị nội lực kích vào rơi rào rào xuống, nhưng khối đá kia vẫn không nhúc nhích. Trước đó nàng thấy đứa trẻ bình tĩnh đưa tay móc, còn tưởng nó là một khối đá gá đỡ vào, không ngờ nó lại dính chặt vào vách đá phía sau.

Ngô Sở Sở nửa ngồi nửa quỳ xuống, cẩn thận nhìn vào mắt cậu bé, hỏi:

– Tại sao đệ móc khối đá kia? Ở đó có gì à? Hay đệ từng thấy người lớn trong nhà lấy nó xuống?

Cậu bé sợ Chu Phi nhưng rất tốt với Ngô Sở Sở, cúi đầu không lên tiếng, ngón tay móc móc như có như không vào khe đá sau lưng, lén lút liếc Chu Phi, sau đó gật đầu nhanh.

Chu Phi cau mày, mấy năm gần đây nàng quả thực tập trung luyện Phá Tuyết đao, nhưng không có nghĩa là công phu khác không được, sau khi đạt đến một trình độ nhất định, đao võ học đều có thể suy luận tương đồng. Nếu ngay cả nàng cũng không thể dịch được khối đá đó thì mấy nông phu bình thường kia sao có thể làm được?

Nếu họ có công phu đó thì sao lại dễ dàng bị giết ở ven đường?

Lý Nghiên cúi đầu nhìn cậu bé, hỏi:

– Nè? Sao nó không nói nhỉ? Mọi người thấy nó chạy rất nhanh nhẹn, cũng nghe hiểu người khác nói, không phải bị câm chứ?

Cậu bé rụt lại càng bé hơn.

Chu Phi nghĩ ngợi, nói:

– Nói không chừng người trong sơn cốc đúng là dựa vào vài khối đá chuyển động làm bằng chỉ đường, nhưng thằng nhóc này chưa chắc nhớ được là khối nào, chỉ bằng chúng ta tìm loanh quanh thử xem.

Dương Căn nắm chắc mọi cơ hội trào phúng nàng:

– Là cô không được thôi chứ gì?

Chu Phi cạ lời với loại mặt hàng họ Dương rảnh rồi đi khiêu khích này, dứt khoát lùi sang bên một bước:

– Người được người làm đi.

Dương Cẩn hừ một tiếng, đặt Toái Già sang một bên vô cùng trân quý rồi rút Đoạn Nhận đao của chính mình, y thuộc kiểu dị dạng trong những người Nam Cương, tướng tá vô cùng cao to, hai tay giang ra cả mấy thước, lúc nắm Nhận Sí Đại Hoàn đao trong tay liền tự nhiên có tư thế, y lùi về sau nửa bước, vai hơi trầm xuống, quát khê một tiếng.

“Đoạn Nhận Thập Tam đao” vào tay y tuyệt đối không chỉ có mã bề ngoài, Dương Cẩn chột tiến lên một bước, đại đao âm âm bổ xuống như muốn chém đứt Thái Sơn, đao phong cũng bị lưỡi đao sắc cắt làm hai, kêu một tiếng ngắn ngủi rít vang, Lý Nghiên đứng ngoài ba bước bị kinh phong thối đau nửa cánh tay, vội nhắc đứa trẻ đang co rúm lại tránh sang một bên.

Lưỡi đao và núi đá va nhau phát ra tiếng vang khiến người ta ê răng, tiếng “keng” vang vọng không dứt, mũi đao cực kỳ tinh chuẩn cắm vào khe đá bé nhỏ gần như bị bụi bặm che mất, cả vách đá đều bị một đao phá đá rung trời này của y làm chấn động rung mãi không thôi...

Nhưng vô dụng.

Đoạn Nhận đao dùng sức mạnh thô bạo làm khe đá ban đầu sâu hơn nửa tấc, nhưng khối đá mà đứa trẻ chỉ vẫn ở nguyên tại chỗ không nhúc nhích.

Dương Cẩn gầm lên giận dữ, từ trán tới xương quai xanh đều đỏ lên, muốn rút đao tái chiến.

Lý Thịnh ban nãy chưa kịp lên tiếng ngăn cản, lúc này cuối cùng không nhìn nổi nữa, nói:

– Dương huynh, dù người trong sơn cốc thật dùng đá di động để làm bảng chỉ đường thì cũng là bảng chỉ đường do người lớn làm, người lớn sao lại chọn tảng đá thấp thế này chứ? Huynh... huynh...

Chu Phỉ phì cười, nói tiếp:

– Có phải bị ngu không?

Dương Cấn:

– ...

Ngô Sở Sở thấy đồng đội có xu hướng nội chiến, bèn vội lên tiếng ngắt lời:

– Nhưng ít nhất cũng nói rõ đứa trẻ này từng thấy phụ mẫu nó lấy xuống một khối đá ven đường, đúng không? Nếu đứa trẻ chỉ bắt chước theo thì có phải chứng tỏ người lớn lúc đó đặt đá cũng phải kê chân không?

Chu Phỉ duỗi dài cánh tay, hơi nhón lên, sờ lớp vách đá bên trên một vòng, cảm thấy khối đá nào cũng dính chắc vào đó, không sờ ra có khối nào từng bị người ta động tay động chân.

– Vẫn không có.

Chu Phỉ cau mày nói:

– Có phải thằng nhóc này nhớ lộn chỗ không?

– Chắc không đâu.

Ngô Sở Sở nhỏ nhẹ nói:

– Phía trước chính là ngã rẽ, cô xem, người chưa từng tới đây như A Nghiên cũng biết để lại ký hiệu dưới gốc cây, nếu người trong cốc thật sự từng để lại ký hiệu thì chắc chắn cũng ở gần mấy ngã rẽ.

Mọi người nghe vậy, nhất thời đều trầm mặc, năm người mười con mắt chốc chốc liếc về phía đứa trẻ như có điều suy nghĩ, đứa trẻ hình như càng bất an hơn, cuộn tròn mình lại, vùi mặt vào lòng Ngô Sở Sở, hiển

nhiên, hi vọng moi được gì từ miệng nó là điều quá sức, huống hồ nó còn nhỏ như vậy cũng chưa chắc có thể nói rõ được chuyện nó từng thấy.

Chợt, Lý Nghiên lên tiếng:

– Liệu có khả năng...

Mọi người cùng nhìn muội ấy.

Lý Nghiên rụt cổ:

– Muội... muội chỉ nói đại thôi, ơ, tỷ... có phải tỷ... không đủ cao không?

Chu Phi lờm muội ấy, Dương Cẩn liếc mắt nhìn đỉnh đầu Chu Phi, nở nụ cười khinh bỉ.

Lý Nghiên vội dồn khí vào đan điền, giữ vững lập trường, hùng hồn nói:

– Có điều cao cũng vô dụng, chúng ta đâu có lập chí làm kẻ ngu! Ý ta là... hay là người lên xem xem?

Kẻ ngu Dương Cẩn:

– ...

Sao y phải ở chung với đám người Trung Nguyên đáng ghét này nhỉ?

Lý Thịnh nói:

– Để ta.

Lời hăn chưa dứt, mũi chân Chu Phi điểm nhẹ lên mặt đất, chợt nhảy lên giữa vách núi, bước chân nhẹ như lông vũ, vách đá bị Đoạn Nhận đao gây vạ thế mà ngay cả một hạt cát cũng không lăn xuống.

Lý Thịnh trước giờ biết Chu Phi không sợ trường khinh công, nhưng hôm nay, khinh công tựa làn gió này của nàng khiến lòng hấn chột nhảy ra hai chữ “Vô Ngân”.

Không hiểu sao, Lý Thịnh nhớ tới Tạ Doãn.

– Ngây ra đó làm gì.

Chu Phi nhẹ nhàng bám vào vách đá, nói:

– Đưa đao cho muội.

Lý Thịnh hoàn hồn, vội ném Toái Già cho nàng, Chu Phi dùng chuôi đao gõ các hòn đá từ trên xuống dưới qua lại một lượt, chột, Lý Nghiên kêu lên:

– Cẩn thận!

Một khối đá to cỡ bàn tay bỗng rơi ra, Chu Phi nhanh tay nhanh mắt đưa tay đón lấy, trở mình nhảy xuống.

Trên vách đá có thêm một cái lỗ, lộ ra dây cốt cơ quan nhỏ bên trong, hễ khối đá bị gõ vào, dây cốt cơ quan sẽ tự động nhảy lên, bắn đá ra, chỉ là nó đã lâu ngày nên hơi bị gỉ, may mà Chu Phi cẩn thận gõ nhiều lần, bằng không không cẩn thận là sẽ bỏ sót nó.

Lý Thịnh hỏi:

– Trên đá có huyền cơ gì?

Chu Phi:

– Hình như là vẽ một phương hướng. Đợi đã, đây là gì?

– Đưa huynh xem.

Lý Thịnh vội đón lấy, thấy trên phiến đá nho nhỏ ấy khắc hình bát quái, bên cạnh là chú giải chi chít bằng chữ cực nhỏ, không cần thận sẽ bỏ sót dòng, nội dung cũng vô cùng cao thâm, không tính loại như Dương Cẩn, dù là Chu Phỉ cũng chưa chắc biết hết các chữ.

Thứ này xuất xứ từ tay các lưu dân tị nạn trong cốc ư?

Lý Thịnh nhìn sơ qua, người khắc đá hình như sợ người khác xem không hiểu, dành ra một khoảng nhỏ giữa đồng chú giải phức tạp khắc một mũi tên đơn giản, một bên viết “ra”, một bên viết “vào”.

– Là bản đồ chỉ đường.

Lý Thịnh nói:

– Sơn cốc này e do con người tạo nên, mật đạo ra vào cũng là do tiền nhân để lại... là cấm địa Tề môn ư? Nhưng đã là cấm địa, sao lại cho nhiều người ngoài tới như vậy?

Mọi người nghĩ bất kể thế nào cũng phải xem trước đã rồi nói sau, bèn giải quyết tên thám báo chim ngói kia ngay tại chỗ, tự lần mò đi, mỗi khi đến ngã rẽ sẽ dùng phương thức cũ tìm đá chỉ đường, Lý Thịnh còn làm bản dập của mỗi hình trận pháp bát quái phức tạp trên đá chỉ đường. Họ đều là người trẻ tuổi, chân đi rất nhanh, nhưng dù vậy vẫn phải đi vòng vòng hơn hai canh giờ, rừng cây núi đá xung quanh thực giống nhau như đúc, nếu không phải mỗi chú giải trên đá đều khác nhau thì họ gần như nghi ngờ mình vẫn lòng vòng một chỗ.

Đi từ lúc mặt trời lặn tới đêm khuya, sương đã xuống, con đường nhỏ trong rừng tưởng như muôn đời không đổi cuối cùng cũng rẽ ngoặt, tầm nhìn trở nên trống trải, tinh thần Lý Nghiên mỗi mệt, thấy vậy vừa mừng vừa sợ, đang định mở miệng kêu to thì bị Chu Phỉ che miệng lại.

Lý Thịnh khoát tay, mọi người nấp trong góc khuất ven đường, đứa trẻ cũng vô cùng lanh lợi, mở to mắt không nói tiếng nào.

Lát sau, cuối con đường nhỏ có bóng người lóe qua, có người qua lại tuần tra.

Lý Thịnh gật đầu với Chu Phi. Tìm đúng nơi rồi.

Chu Phi xách Toái Già, chột xoay người nhảy lên, đêm nay vừa vầng trăng mờ sao ít, nàng vút lên cành cây, không hề kinh động dù là một chiếc lá, như một con chim cảnh giác, chớp mắt liền không còn bóng dáng.

Chuyện đêm khuya đi ẩn nấp với nàng là vô cùng quen thuộc, nàng lặng lẽ xuyên qua bóng đêm không dấu vết, lên xuống mấy lần là lại gần lối vào sơn cốc, Chu Phi ló đầu nhìn, thấy nơi đó có hơn mười vệ binh canh gác, còn nghiêm ngặt hơn các lầu cổng thành thông thường, vệ binh ai nấy đều mặc giáp cầm binh khí, nhưng quay mặt về phía sơn cốc. Hiển nhiên, họ không lo người ngoài có thể xông vào, chỉ đề phòng người trong sơn cốc trốn ra ngoài.

Cả sơn cốc sáng như ban ngày, gần lối vào chất đồng chạc cây và cọc gỗ linh tinh, đều là cây mới chặt, lá còn rất tươi, không biết có phải để tăng cường phòng bị sau khi có người mượn rừng rậm trong núi để trốn đi hay không.

Thình thoảng có tiếng kim loại va nhau do người mặc giáp đi tới đi lui xuôi gió truyền đến, vô cùng nghiêm ngặt, quả nhiên là nơi có đại quân đồn trú.

Lúc này, Chu Phi nghe tiếng chim quen thuộc, nàng ngẩng đầu nhìn, thấy trên núi có thứ gì đó chớp nháy với nàng, hóa ra bọn Lý Thịnh đã bò tới chỗ cao.

Chu Phi và hân vô cùng ăn ý, vừa nghe tiếng chim liền hiểu ngay ý hân, tay nàng nắm hạt đậu để dành cho ngựa ăn búng ra ngoài, đậu đen thêm kinh lực va vào đá núi vang lên tiếng lộp bộp hỗn loạn, các vệ binh lập tức bị kinh động, thi nhau cầm đao kiếm tìm quanh.

Chu Phi chợt nhảy từ trên cây xuống, các vệ binh chỉ thấy một bóng đen lóe lên, căn bản nhìn không ra có phải là người hay không, tức khắc đuổi theo như lâm đại địch, tiếng còi chói tai vang lên bốn phía, lối vào sơn cốc nhất thời hỗn loạn, nhân lúc Chu Phi kéo vệ binh đi, đám Lý Thịnh từ chỗ đá núi tối chạy qua, may mà cây trên núi chưa kịp chặt hết, chỉ dọn sạch chỗ lối vào, nên tránh được một quãng ngắn ấy thì bên trong không đến mức không có chỗ ẩn thân.

Vệ binh nơi lối vào bị Chu Phi dắt đi đủ rồi, cuối cùng, đám người cầm đao kiếm thuận theo tiếng vang áp sát chỗ đồng gỗ. Người cầm đầu ra dấu tay với thuộc hạ, tiếp đó chợt tiến lên một bước, hét to, dùng trường thương trong tay đâm vào đồng lá cây. Trong đồng cành lá có một tiếng kêu thảm thiết vang lên, dọa cho đám vệ binh thi nhau rút đao rút kiếm, tiểu đầu mục rút trường thương ra, trên đầu thương đâm một con chim lớn vẫn chưa chết, đang đập cánh phành phạch giãy giụa sắp chết.

– Sao lại là chim?

Tiểu đầu mục gãi đầu khó hiểu:

– Tản đi tản đi, ai nấy về vị trí canh gác... đây là quạ hay gì nhỉ? Sao to thế? Tà môn quá!

Thấy chỉ là sợ bóng sợ gió, nơi lối vào sơn cốc nhanh chóng khôi phục sự yên tĩnh, chỉ có tiểu đầu mục kia cảm thấy đêm hôm khuya khoắt chợt nhảy ra một con quạ dọa người là không may mắn, bèn đưa con chim đó tới bên lửa, định trực tiếp thiêu chết.

Hắn ngâm nga một tiểu khúc không biết của vùng nào, trường thương đặt trên đồng lửa, không để ý phía sau từ từ ló lên ánh sáng lạnh nhằm thẳng vào lưng.

Lúc này, chợt có một tràng tiếng bước chân truyền đến, đội tuần tra trong cốc đi tới, ở xa xa chào hắn:

– Nướng gì đó? Ăn vụng thì được nhưng đừng làm lỡ việc đấy!

Tiểu đầu mục gào to đáp lại, không nhìn thấy ánh sáng lạnh sau lưng từ từ rút trở về.

Chu Phi quay đầu nhìn sơn cốc rộng lớn, thấy trong cốc có không ít nhà dân đơn giản, vài cái bị san phẳng cắm hàng rào, ở giữa là một quân trường lớn vô cùng bắt mắt dưới ánh lửa thấp thoáng, lương thảo chất cao cao, chiến mã chinh tề như một... quá khác so với “cấm địa Tề môn” trong tưởng tượng của nàng, đặc biệt là những nhà dân chưa kịp bị san bằng kia, rõ ràng đã trải qua gió táp mưa sa, có ít năm tháng, nàng từ nơi cao quét mắt nhìn có thể thấy vài miếng gạch bể ngói vỡ và chuồng gia súc bị đổ một nửa.

Tề môn xưa nay thần bí khó lường, “cấm địa” lại càng là truyền thuyết, Hắc phán quan trà trộn vào Tề môn nhiều năm như vậy cũng không tìm được cấm địa, trong đó liệu có một đám bá tánh bình dân chăn dê nuôi heo chứ?

Không thể nào.

Chu Phi không ngăn được nổi thất vọng, thầm thở dài, chỉ cảm thấy một ngày một đêm này đều là phí công, kỳ thực ngẫm kỹ cũng biết, đâu dễ chui vào cấm địa Tề môn như vậy, nếu có vận may đó thì nàng có thể chạy đôn chạy đáo chạy ngược chạy xuôi hơn ba năm vẫn chẳng thu hoạch được gì sao?

Chu Phỉ nhào chấn thu Toái Già lại, nhìn tiểu đầu mục Bắc quân vô tri vô giác nhặt được mạng về, lạng lẽ lách mình nép vào bên vách núi tránh đi.

Chu Phỉ nghĩ: “Đại quân Bắc triều tập kết ở đây, không phải là chuyện mà người giang hồ dân gian như chúng ta có thể quản được, tốt nhất nhân lúc trời tối, vào thế nào ra thế nấy thôi.”

Lý Thịnh vì mang theo Ngô Sở Sở và một đứa trẻ nên không dám quá liều lĩnh, luôn cẩn thận mượn núi đá và rừng cây quanh sơn cốc để che giấu tra xét, càng nhìn càng kinh hãi:

– Mọi người xem, lương thảo và kho vũ khí đều đầy đủ, cả sơn cốc không có lấy một tàn binh yếu ớt, ai nấy đều cường tráng khỏe mạnh... thám báo kia nói không đúng, ít nhất cũng gần bốn vạn người, chủ yếu là kỵ binh và cung tiễn thủ.

Dương Cẩn và Lý Nghiên mắt to trừng mắt nhỏ, ù ù cạc cạc, không quan tâm tới hân.

Chỉ có Ngô Sở Sở nhẹ nhàng tiếp lời:

– Quân nhu rất ít, e là không ở đây lâu.

Lý Thịnh cuối cùng cũng tìm được một người nghe hiểu tiếng người, thở dài.

Ngô Sở Sở lại đưa tay chỉ, hỏi:

– Ở đó là sao?

Mọi người đều là người tập võ, thị lực ban đêm vô cùng tốt, nhìn theo hướng tay nàng ấy chỉ, thấy trong góc sơn cốc có một nơi được trọng binh

canh gác, bốn phía lấy lưới sắt ngăn lại, loáng thoáng có thể thấy bóng người áo quần lam lũ bên trong.

Lúc này, phía sau họ chợt truyền đến một tiếng vang khẽ, có người dùng chuôi đao gõ lên đá, Dương Căn giật mình quay đầu, thấy người tới là Chu Phỉ mới bỏ Đoàn Nhạn đao xuống.

Chu Phỉ nói không kiên nhẫn:

– Đi mau thôi, chúng ta có mấy người như vậy, còn mang theo một thằng nhóc, bị phát hiện không phải chuyện đùa đâu. Ca, về tự muội sẽ đi tìm Tề môn, huynh mau gấp rút tìm cha muội, đừng để lỡ chính sự.

– Đợi đã.

Ngô Sở Sở chợt nói:

– Mọi người nhìn xem, họ muốn làm gì?

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 142: Ân Nấp Nặng Nề

Một lính liên lạc từ trưởng lớn ở giữa chạy ra, đứng trên đất trống, giọng cao tay.

Đám cai ngục ngồi vây quanh hàng rào sắt thấy tên lính đó tới thì toàn bộ đều đứng lên, bọn Chu Phỉ cách quá xa, không biết hai bên trao đổi gì, dù sao qua chốc lát, tên lính liên lạc đó liền xoay người rời đi, các vệ binh ngoài hàng rào sắt thì nhau đốt đuốc.

Hàng rào sắt vốn xây ở chỗ tối, trước đó chỉ có thể thấy bên trong hình như có mấy người bị giam, bọn Lý Thịnh thoát đầu tưởng đấy chỉ là một góc nhỏ dựa núi, đại khái chỉ giam vài lưu dân xui xẻo, bất quá chỉ mười mấy hai mấy người.

Nhưng theo từng bó đuốc sáng lên, mọi người đều ngây ngẩn.

Hàng rào sắt này hóa ra không phải dựa vào chân núi mà là bịt lại một sơn động, không nhìn rõ sơn động sâu bao nhiêu nhưng bên trong toàn người với người, già trẻ đủ cả, áo quần lam lũ, khuôn mặt đờ đẫn, chỉ nhìn từ bề ngoài thì hơn mấy trăm người, họ bị nhốt sau hàng rào như súc vật, trên đầu nhọn của hàng rào là một cái đầu lâu đã rửa còn xương trắng!

Lý Nghiên kinh hãi:

– Trời... trời ơi, sao lại nhiều người như vậy!

Dương Cẩn kinh ngạc:

– Là lưu dân à? Nhiều người như vậy mà không giết cũng không thả, nhốt họ lại làm gì? Nuôi hả?

Lý Thịnh nhẹ nhàng giải thích:

– Ta đoán lúc Cự Môn và Phá Quân của Bắc Đẩu mới đến đây, chắc hẳn đã nhìn ra được bí mật của sơn cốc này là do con người làm ra, lúc chưa rõ tình huống thì trong lòng chưa chắc chắn liệu sơn cốc này có mật đạo khác không. Nơi đây nhiều lưu dân như vậy, nếu tùy tiện hạ sát thủ, lỡ lưu dân biết lối mật đạo khác ra vào, để vài con cá lọt lưới chạy thoát thì họ sẽ không diễn nổi vở tuồng này nữa.

Ngô Sở Sở lập tức hiểu ý hẩn, bưng tỉnh:

– Cho nên không thể giết mà phải tạm ổn định mấy lưu dân này.

– Không sai, chẳng hạn như mới đầu đám Bắc quân có thể ban phát cả ân uy, một mặt nói lưu dân xuôi nam là phản quốc, đáng tội tru di cửu tộc, sau đó lại bắt một kẻ cầm đầu trong đám ra giết một để răn trăm, giết xong tiện thể đẩy hết tội danh lên đầu người chết, rồi an ủi vỗ về đám lưu dân hoảng hốt lo sợ kia, tuyên bố họ bị kẻ gian mê hoặc, nếu thành tâm hối cải thì có thể thoát tội.

Lý Thịnh hơi suy tư một lúc rồi nói tiếp:

– Nếu là ta, ta sẽ vờ phái người soạn sổ sách nhập tịch cho họ lần nữa, nói với họ rằng hiện nay dân số phương bắc đang giảm mạnh, triều đình dự định đo đạc lại, phân chia ruộng đất hoang, người có tên trong sổ sách sau này về có thể được phân cho ruộng nhất đẳng, cứ thế, lưu dân ổn định, kiểm kê xong nhân số, lại còn khỏi phải lo có kẻ đục nước béo cò.

Dương Cẩn cúi đầu nhìn, phát hiện mình bị dăm ba câu của Lý Thịnh nói làm nổi da gà toàn thân, mấy người Trung Nguyên này giết người không cần đao.

Đe dọa cộng thêm dụ dỗ, đối phó bầy dê mất con đầu đàn là chuẩn không cần chỉnh.

Đa số lưu dân đều nhát gan, yêu cầu bức thiết cả đời chẳng qua chỉ là một mảnh đất dung thân, chưa tới mức không sống nổi thì sẽ không tùy tiện phản kháng hay bỏ trốn, chỉ cần có ăn có uống không bị đánh là có thể bảo họ ngoan ngoãn đợi ở đây, có lẽ còn có thể thu mua vài kẻ tâm trí không kiên định để giúp bọn Bắc quân điều tra mật đạo khác.

Chờ Bắc quân hiểu rõ địa hình là có thể xé bỏ vỏ bề ngoài. Tới nước này, các lưu dân đã mất đi năng lực và dũng khí ban đầu, cơ bản chỉ có thể mặc người làm thịt, lúc này muốn giết họ diệt khẩu hoặc sai họ làm cu li, thao túng thế nào cũng được.

Nhưng đáng tiếc, trong một nhóm dù ngàn người như một tới đâu đi nữa, vẫn luôn có những kẻ khác biệt – mấy người mang đứa trẻ bỏ trốn chính là người như thế.

Họ chưa chắc có đại trí đại dũng gì, có lẽ là trùng hợp vì nguyên do gì đó không thể không trốn, còn không cần thận trọng thành công.

Bắc quân sắp tập kết xong, lúc này mà để lộ bí mật thì chắc chắn là công dã tràng, trong thời khắc mấu chốt đấy, Lý Thịnh có thể tưởng tượng được bọn Cốc Thiên Toàn phần nộ cỡ nào, do đó không tiếc phái ra mấy nhóm nhân mã truy sát các nông phu thôn phụ, nhất định phải đuổi tận giết tuyệt. Đồng thời, bọn lưu dân được nuôi này đã không còn giá trị, để đề phòng chuyện tương tự không xảy ra nữa, vừa khéo diệt khẩu họ một lượt.

Trong sơn cốc, ngoài hàng rào sắt, một đội vệ binh đồng loạt cài áo giáp, xách dao bầu sáng loáng. Nhóm Chu Phi cũng không hiểu sao lại tới đúng lúc như vậy, vừa khéo đụng phải màn “diệt khẩu” này.

Đứa trẻ được Ngô Sở Sở bế lại liều mạng giãy giụa lần nữa, nhưng lần này Ngô Sở Sở đã có kinh nghiệm, cứ giữ lấy cậu không cho cựa quậy, đứa

trẻ dưới tình thế cấp bách phát ra tiếng nghèn nghẹn như thú nhỏ, cúi đầu cắn tay nàng ấy, chỉ là chưa kịp cắn thì bị một cái tay bóp lấy cằm.

Chu Phi cường chế đẩy miệng cậu ra, ngẩng mặt cậu lên, lạnh lùng lườm cậu, ngón tay khẽ búng qua huyết ngủ của cậu, vành mắt cậu đỏ lên nhưng không thể nào kháng cự, đành nhắm mắt rất không cam tâm tình nguyện, nước mắt bị mi mắt khép lại ép ra ngoài, rơi ướt mặt.

Chu Phi lau nước mắt dính trên đầu ngón tay, nhỏ giọng:

– Lý Thịnh.

Lý Thịnh cường chế thu hồi ánh mắt của mình, chần chừ một chút, cắn răng nói:

– Giang hồ có quy củ của giang hồ, không đụng tới việc triều đình, chuyện nào ra chuyện nấy, đi thôi.

Lý Nghiên mở to mắt không tin nổi:

– Ca?

Lý Thịnh mắt diếc tai ngơ, xách muội ấy lên đẩy nhẹ về phía trước, giục muội ấy đi mau, đồng thời chìa tay với Ngô Sở Sở:

– Đưa đứa trẻ ta bế cho, mọi người đi trước đi.

Dưới núi, lưu dân “đội làm thịt” dường như hiểu ra gì đó, đám người trở nên hoang mang hoảng loạn, trong sơn động tối tăm ấy không biết chen chúc bao nhiêu người, tiếng họ hét gào, xô đẩy, xin tha và mắng chửi loạn xạ ngẫu từ sơn cốc rộng rãi truyền tới nơi cao, chui vào tai mấy vị “thiếu hiệp”.

Lý Nghiên hốt hoảng quay đầu nhìn, không chú ý bị Lý Thịnh đẩy cho lao đảo.

– Nhìn gì mà nhìn.

Lý Thịnh trở nên cáu kỉnh, quát không kiên nhẫn:

– Lo đi đi kìa!

Lý Nghiên không khỏi kêu lên:

– Lý Thịnh huynh mù sao? Họ muốn giết người đấy! Giết những lưu dân tay không tắc sắt chạy nạn tới đây... Nhiều người như vậy, cả sơn động toàn là người, A Phi! Tỷ nói gì đi chứ!

Bước chân Chu Phi dừng lại, nhưng không lên tiếng.

Lý Nghiên tưởng nàng không nghe thấy, gọi liên mấy tiếng “A Phi, A Phi”, nhưng Chu Phi vẫn không đếm xỉa. Trong nháy mắt, dường như Lý Nghiên hiểu ra gì đó, sững sờ nhìn Chu Phi rồi lại nhìn Lý Thịnh, ánh sáng phản chiếu trong đôi mắt to như đồng lửa bị nước lạnh giội vào, nét kinh ngạc dần âm ỉm.

Qua một lát, muội ấy lúng túng nói:

– Mặc... mặc kệ họ à?

Lý Thịnh lạnh lùng nói:

– Muội muốn đi tìm chết hả?

Lý Nghiên cực kỳ tủi thân:

– Nhưng ở phủ Tế Nam, A Phi chẳng phải đã cứu đại thúc kia khỏi tay Đồng Khai Dương sao?

Chu Phi cúi đầu vuốt nhẹ chuôi đao Toái Già.

Lý Nghiên lại nói với Lý Thịnh:

– Còn huynh nữa, dọc đường huynh khoác lác nói mình dẫn một đám người đánh lui Thiết diện ma Ân Bái ở Liễu gia trang, huynh...

– Muội xong chưa thế?

Lý Thịnh ngắt lời muội ấy:

– A Phỉ và Đồng Khai Dương giao thủ không chỉ một lần, trước khi rút đao, trong lòng muội ấy đã nắm chắc rồi. Lần ở Liễu gia trang, mọi người vốn đã thương lượng xong xuôi là bao vây tiêu diệt Ân Bái, muội biết “bao vây tiêu diệt” nghĩa là gì không? Mấy năm nay nếu không phải các đại môn phái đều chia năm xẻ bảy thì Ân Bái căn bản không thể nhảy nhót tới bây giờ. Muội nhìn lại nơi này đi!

Hắn chợt quay đầu chỉ xuống dưới sơn cốc:

– Đó là bao nhiêu người? Còn đây là mấy mõng? Chúng ta tổng cộng chỉ có năm người, còn mang theo một thằng nhóc phiền hà, mà muội thế này cũng không thể tính là một người. Huynh nói thật cho muội biết, Lý Nghiên, hôm nay đừng nói là ta và muội, dù là đại cô cô mang theo tất cả tiền bối trong trại ở đây, cô cô cũng không dám tùy tiện ra tay với mấy vạn tinh binh Bắc triều.

Lý Thịnh luôn không có sắc mặt tốt với muội ấy, nhưng cũng rất ít khi thật sự nghiêm nghị giận dữ.

Lý Nghiên bị ca ca thành linh lên cơn dọa sợ ngây người.

Lý Thịnh hít sâu một hơi, giảm thấp âm lượng:

– Dù muội pháp lực vô biên, có thể dời non lấp biển, áp chế được mấy vạn đại quân này, nhưng sau đó thì sao? Muội nhìn mấy người kia đi, đa số đều đứng còn không nổi, muội cứu họ thế nào, hả? Lý Nghiên, muội không còn nhỏ nữa, lúc nói chuyện có bao giờ động não không?

Trước đây rất lâu, Lý Thịnh từng lòng đầy hoài bão muốn “nổi bật hơn người”, tự mình dối với chính mình đến mức cách ly mọi người, thực lòng tin rằng Lý thiếu gia thiên hạ vô song, tưởng sẽ có ngày mình đâm thủng cả trời, chết cũng không chịu thừa nhận võ công Chu Phi tốt hơn mình.

Giờ đây, hắn đã biết quản lý phòng ngự trong trại một cách ngay ngắn rõ ràng, biết khôn khéo trước mặt người ngoài, cũng biết che giấu tài năng, biết “thiên hạ vô song” chẳng phải từ gì hay ho... thậm chí còn biết lâm trận bỏ chạy vì mấy câu ám chỉ ý tứ sâu xa của Nghê Thường phu nhân.

Trước đây rất lâu, Chu Phi cũng từng nghe con không sợ hổ, dùng Phá Tuyết đao gà mờ vừa chiến tranh lạnh với Tạ Doãn vừa không biết trời cao đất rộng chống lại Thanh Long chúa Trịnh La Sinh, còn tự cảm thấy mình rất có lý, cho rằng “trong loạn thế vốn không có vương pháp, nếu đạo nghĩa cũng âm u mất tiếng, thì đám người ham sống sợ chết kia còn gì đáng hi vọng đây?”

Giờ đây, Vô Thường trong Phá Tuyết đao của nàng đã luyện thành, có thể khiến chính miệng Mộc Tiểu Kiều thốt ra câu “Lý Chủ cũng chưa chắc thắng được cô” nhưng tay chân nàng lại như bị trời buộc. Nàng biết ứng phó qua loa lúc oan gia ngõ hẹp gặp Đồng Khai Dương, cũng biết ẩn náu trong chỗ khuất không lộ diện khi mọi người bao vây tiêu diệt Ân Bái... thậm chí có lúc, nhớ lại những chuyện cũ dày đặc sương mù, lòng nàng cũng sinh ra nỗi hoài nghi và khó hiểu vô biên.

Lý Thịnh muốn về 48 trại, cả đồng chuyện lật vạt trong trại đang chờ hắn, Lý Căn Dung không thể mãi mãi che chở con thuyền nhỏ 48 trại trong mưa gió dập dềnh, bà đang dần dần dời trọng trách lên đôi vai lứa trẻ.

Chu Phi muốn đi cắm địa Tề môn, đi tìm chút hi vọng nhỏ bé mong manh ấy, dạo này nàng luôn có cảm giác nôn nóng không biết từ đâu mà có, cứ như nàng mà không nhanh lên thì Tạ Doãn sẽ không chờ được nữa.

Ngô Sở Sở biết mình bản lĩnh thấp kém, có thể không vững chân người nhà đã là phát huy vượt bậc, lòng bất bình lớn đến đâu cũng không dám lợi dụng người khác để giúp ích cho mình, do đó chỉ im lặng nghe huynh muội Lý Thịnh cãi nhau.

Lý Căn Dung mấy năm gần đây cũng già đi thấy rõ, giờ bà gặp đám tiểu bối họ cũng hòa nhã hơn nhiều, thỉnh thoảng rảnh rỗi, thậm chí bà có thể ôn hòa ngồi xuống trò chuyện với Chu Phi về Phá Tuyết đao, sau đó bất đắc dĩ khoát tay, thừa nhận: “Ta không còn gì để chỉ bảo con nữa rồi.”

Không ai là cô độc, dù thật có thể làm được “sinh tử nhẹ” thì phía sau vẫn còn một câu “tình nghĩa nặng”, sao dám trổ tài anh hùng lỗ mãng vô nghĩa như vậy chứ.

Giang hồ mưa gió mịt mù chưa chắc sẽ biến huyết thống anh hùng thành tiểu nhân tham sống sợ chết.

Nhưng nó luôn có thể dạy một người “không gây phiền toái”.

Lý Nghiên khó khăn thút thít một tiếng, vô thức kêu lên:

– A Phi...

Chu Phi tránh ánh nhìn muội ấy, không phụ họa Lý Thịnh, cũng không bênh vực muội ấy, chỉ cứng nhắc nói chen vào:

– Vẫn đi đường cũ ra ngoài sao?

Vẻ mặt Dương Căn do dự, ngũ quan sắp nhăn thành một cục.

Lúc này, Ngô Sở Sở đã lâu không lên tiếng nhìn xuống sơn cốc lần nữa, chột nói:

– Phía sau hàng rào sắt đó... hình như không nhốt nữ nhân.

Lưu dân từ bắc xuôi nam đương nhiên đủ cả già trẻ nam nữ, những lưu dân này đi đường xa xôi đến, định cư làm nông trong sơn cốc, không thể chỉ có mỗi nam tử, vậy nữ tử không ở đây thì ở đâu?

Khắp núi đồi đều là binh lính tinh lực tràn trề, chuyện này đã không cần nói rõ.

Một câu của Ngô Sở Sở khiến mọi người đều im lặng.

Tiếng “keng” vang lên, giữa những tràng tiếng gào khóc, binh khí sắc bén vạch mở hàng rào sắt.

Lúc này, bên bờ Đông Hải gió yên sóng lặng, Tạ Doãn đang cầm một thanh đao tỉ mỉ lật qua lật lại:

– Trần sư thúc, tiêu chuẩn “đao tốt” của thúc rốt cuộc là gì? Có thể nói rõ chút không?

Trần Tuấn Phu không có Thấu Cốt Thanh trong người, bị lò lửa nóng hừng hực làm toàn thân mồ hôi mồ kê nhễ nhại, ông cởi áo lau mồ hôi nóng dưới cằm, giọng điệu vẫn không nóng không lạnh:

– Con thấy thế nào?

– Đầu tiên là vật liệu tốt, kế đó là tay nghề tốt, lưỡi sắc mà không giòn, sống đao cứng mà không nặng, lúc nghịch gió không trở ngại, lúc thuận gió cũng không tùy tiện... đương nhiên, còn phải bền chắc nữa. Đó là đao tốt.

Tạ Doãn dừng lại, lại nói:

– Nếu chủ nhân của đao có bản lĩnh lớn, khiến tên khắc trên đao danh tiếng lan xa, nó sẽ thành danh đao tuyệt thế.

Trần Tuấn Phu cười.

Tạ Doãn:

– Sao ạ?

Trần Tuấn Phu nói:

– Con không dùng đao, lời nói ra đều là lời của thợ, A Phi nghe được, chắc chắn sẽ cười con.

Tạ Doãn mặt dày:

– Nghề nào cũng có chuyên gia, cứ việc cười. Thế sư thúc nói lời không phải của thợ con nghe xem.

Trần Tuấn Phu nói:

– Nhiều năm về trước, có một tiểu nha đầu ra tay hào phóng, đến Bồng Lai cầu ta làm một bộ đao kiếm, bảo là muốn đền cho bằng hữu. Đao khắc chữ “Sơn”, kiếm khắc chữ “Tuyệt”...

Tạ Doãn:

– Con may mắn từng thấy.

Trần Tuấn Phu nói tiếp:

– Thanh “Sơn” kia là đao thịnh thế, ta chưa từng thấy vật gốc, chỉ nghe cô nhóc kia miêu tả, cô ấy là người sáng khoái, rất hoạt bát, nói chuyện như đổ đậu, đao kiếm được cô ấy miêu tả là đao cho bậc anh hùng mà cô ấy ngưỡng mộ, khi rèn ra vừa diễm đạm vừa trang nghiêm, trong nó mang tâm ý của rượu ngon kính người tri kỷ. Không phải ta khoe khoang, đó là thanh đao tốt. Lại nói một thanh đao khác... yêu đao “Toái Già”.

Tạ Doãn:

– Di tác của Lữ quốc sư, lúc nhỏ con từng thấy một lần ở chỗ hoàng thượng.

Trần Tuấn Phu:

– Cả đời Lữ Nhuận, văn thành võ tợn, xứng với tám chữ “kinh thiên vĩ địa, kinh tài tuyệt diễm”, nhưng cả đời lại thân bất do kỷ, trên có lỗi với quốc gia, dưới có lỗi với bằng hữu, giữa có lỗi với bản thân, sau khi chết mấy trăm năm, Dưộc cốc còn vì từng cho ra một Lữ quốc sư mà bị Tào Trọng Côn sát hại, sụp đổ tan hoang, giống như trời đổ ky anh tài. Lữ Nhuận bị quản chế bởi trời, bởi người, bởi mệnh, tài hoa ngút ngàn không thể thi thố, đành không nhìn không nghe không hỏi, bởi vậy làm ra thanh “Toái Già” hùng hổ dọa người, đầy lòng căm phẫn, tuy trước khi gặp A Phi, nó chưa từng ra khỏi vỏ nhưng lại có lệ khí cắt ngang trời đất.

Tạ Doãn hơi nhú mào.

Trần Tuấn Phu:

– Nhưng nó cũng là đao tốt, đao tốt tuyệt thế. Hai thanh đao tốt, vật liệu đều là sắt tốt hiếm gặp, tay nghề đều rất tốt, lưỡi đều rất bén, sống đao đều cứng, “lúc nghịch gió không trở ngại, lúc thuận gió không tùy tiện” là điều cơ bản nhất, và cũng đều rất bền chắc. Nhưng hai thanh lại khác nhau một trời một vực, nói vậy, con hiểu chứ?

Trần Tuấn Phu đưa tay vỗ nhẹ vai Tạ Doãn:

– Một thanh là đao thịnh thế, một thanh là đao phá hoại, con muốn rèn một thanh đao thế nào?

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 143: Hỏi Trời

“Vị tiên bối này đã lập lời thề độc, muốn cứu vạn dân khỏi nước sôi lửa bỏng.”

“...Triệu tướng quân bị gian thần dụ giết ở man hoang tây nam. Lữ tiên bối sau khi biết thì bi phẫn không thôi, vốn định vung kiếm vào cung giết hết đám sâu dân một nước...”

“...Nhận được di thư của Triệu Nghị tướng quân dặn ông phải lấy ngàn vạn lê dân bách tính làm trọng, không thể không để ý đại cục... còn phó thác gia quyến của mình cho ông...”

“Ông trốn vào Đại Dực cốc, không màng thế sự.”

“Tám năm sau, huynh đệ Triệu thị mà Lữ tiên bối hao tâm tổn trí bảo vệ đã nắm lấy binh quyền, nhưng kiếm chỉ để đồ...”

“...Không hiểu sao tính tình của ông đã thay đổi lớn, mê muội cầu tiên vấn đạo, cả ngày làm bạn cùng chu sa dược đỉnh, luyện mấy cái đan dược trời ơi đất hỡi, hành vi cử chỉ làm việc cực hoang đường điên đảo.”

Đây là câu chuyện mà Chu Dĩ Đường kể Chu Phỉ nghe lúc giao Toái Già cho nàng. Một đời người, một kiếp đao, một mùa cây cỏ... một nụ cười lạnh của tạo hóa.

Lúc này, lưu dân trong sơn động hoảng sợ chen vào trong hang, vệ binh Bắc triều ngoài hàng rào sắt hợp thành một bức tường đao kiếm, một người trong đó tiến lên, ném ra một quyển trục dài, bắt đầu đọc những cái

tên ghi trên sổ, nếu không ai đáp thì vệ binh xông vào trước sẽ dùng roi ngựa có gai xước quất vào đám đông.

Như vậy, dù mới đầu có người chần chừ do dự không dám đáp cũng sẽ bị đồng bọn chạy trốn chết xung quanh đây ra.

Giọng người điểm danh rất lớn, hùng hồn to rõ, bọn Chu Phỉ trên vách núi có thể nghe lồm bồm được vài tiếng. Không ngờ đúng như Lý Thịnh dự liệu, chúng ghi lại hết các lưu dân vào danh sách, bảo đảm chắc chắn không có một con cá lọt lưới nào.

Tiếng quát roi vô cùng rõ rệt giữa màn đêm, Ngô Sở Sở ý thức được mình lấm mồm, bèn mím môi, cúi đầu nói:

– Mặc kệ ta, ta chỉ...

Lý Thịnh không tiện phát tác với Ngô Sở Sở như phát tác với Lý Nghiên, hăn hơi cụp mắt, nhẹ giọng giải thích:

– Việc cấp bách trước mắt, chúng ta phải mau chóng để cô phụ và Văn tướng quân biết chuyện này, bằng không đại quân triều ta hai bề thụ địch, liên quan lớn lắm. Nếu không thì dù chúng ta chết hết ở sơn cốc này, cùng nổ lên tới trời, cũng vẫn vô dụng.

Con người Lý Thịnh, trong lòng càng tích tụ u ám thì ngoài miệng càng lý lẽ hùng hồn, hăn sẽ liều mạng tìm cho mình cả đồng lý do, còn cứ phải lừa mình dối người nói ra ngoài, hận không thể dán ba chữ “ta có lý” lên trán.

Dương Cẩn không giỏi nói năng, Chu Phỉ tương đối nội liễm, hai người chẳng ai tiếp lời Lý Thịnh, ai cũng biết hăn đang nói nhảm. Vì chuyện báo tin căn bản không thành vấn đề, bảo Lý Nghiên và Ngô Sở Sở đi trước là được, Giang Lăng cách Thục Trung không xa lắm, Lý Nghiên kém cỏi cách mấy cũng là người lấy được bảng tên ở Tú Sơn Đường, có

Ngô Sở Sở trông chừng, chẳng lẽ hai người không tìm được tai mắt ngầm trong nhà để đưa tin sao?

Lý Thịnh ngậm cái cổ cứng ngắc ấy trong miệng một hồi, nếm thế nào cũng thấy khó chịu, bèn nổi giận đùng đùng nhìn người khác, giận cá chém thớt:

– Sao không ai nói gì? Cơm hết rồi à?

Chu Phi nhắm lại một lượt những chuyện mình muốn làm, nàng muốn đi tìm cấm địa Tề môn, muốn tìm cách giải Thấu Cốt Thanh, muốn về 48 trại, Ân Bái vẫn chưa chết, thù của Vương lão phu nhân chưa báo, “Hải Thiên Nhất Sắc” càng là mối lo ngầm có thể gây sóng gió bất cứ lúc nào...

Nhưng nàng chọn tới chọn lui, cảm thấy chuyện nào cũng không thể lôi ra nói, vì dù lòng mang ngàn vạn lý do đối với nàng nặng tựa Thái Sơn chẳng nữa, một khi nói ra đều trở thành “cái cớ”.

Dương Cẩn chợt nói:

– Lý huynh, đừng vòng vo nữa, huynh nói đông dài nhiều như vậy chẳng phải chính là ở thì không dám, đi thì bất an sao?

Nếu bây giờ là ban ngày, mặt Lý Thịnh đại khái đã đỏ lên rồi.

– Ta cũng vậy.

Gã Nam man họ Dương này không hề biết giữ mồm giữ miệng:

– Nè, Chu Phi, không ai ngốc cả, cô cũng thẳng thắn chút đi, đừng giả vờ nữa.

Chu Phi:

– ...

Lý Thịnh cảm thấy lúc này mình bị ma ám mới hi vọng mấy kẻ này có thể nói ra lời gì đó hay ho.

Hắn thở dài nặng nề, không nhìn bọn Dương Cẩn nữa, mắt không thấy, tâm không phiền, quăng hết vự sơn cốc ra sau đầu, đi trước về theo đường cũ. Hắn chẳng qua chỉ là một hậu bối nho nhỏ của 48 trại, không phải Sơn Xuyên kiếm, không phải lão trại chủ, càng không phải võ lâm minh chủ hay hoàng thân quốc thích gì, làm không xong thì cả đời chắc chắn sẽ bừa bãi vô danh, tầm thường xoàng xĩnh, vậy tại sao phải tự đa tình gán lấy nỗi bất rút và bất an vô nghĩa?

Người chết nhiều đến mấy chẳng phải đều là người dương sao? Liên quan gì tới hắn?

Nhưng hắn vừa xoay người thì Dương Cẩn nói:

– Ta có một biện pháp.

Con người Dương Cẩn trời sinh không dính líu gì với hai chữ “biện pháp”, đột nhiên nói ra câu như vậy, mọi người đều há hốc mồm, ngơ ngác nhìn y.

Dương Cẩn nói:

– Mọi người đều xoay lưng qua đi.

Chu Phi hỏi:

– Người muốn làm gì?

Dương Cẩn khoát tay:

– Mau lên, đừng nói nhảm.

Chờ mọi người đều nghe lời xoay tầm mắt đi, Dương Cẩn liền khom lưng nhặt vài cọng cỏ dài nhỏ dưới đất, trong đó có bốn cọng bị bứt sao cho độ dài và hình dáng như nhau, chỉ chừa một cọng thật dài, xong xuôi, y nắm năm cọng cỏ vào tay, đưa tới trước mặt mọi người:

– Rút.

Khóe miệng Lý Thịnh co giật:

– ...Dương huynh, vậy là ý gì?

Dương Cẩn:

– Chỗ bọn ta tin thờ vạn vật có linh tính, vào ngày lễ Tết hoặc có đại sự gì đều phải mời một thầy pháp tới bốc quẻ cát hung, bọn họ ê a thần bí gì ta không hiểu lắm nhưng nguyên lý thì như nhau, đều là nghe theo thiên mệnh. Bốn người rút đi, mỗi người rút một cọng, hễ có người rút trúng cọng đặc biệt thì chúng ta đi ngay, còn nếu không ai rút trúng, để nó cuối cùng rơi vào tay ta thì chúng ta tính toán kỹ xem phải làm sao, được không?

Quá không đáng tin!

Mọi người nhất thời câm nín, ngay cả Lý Nghiên cũng liếc xéo.

Lý Thịnh chưa bao giờ nghĩ còn có biện pháp giải quyết “độc đáo” như vậy, lập tức lúng túng ho một tiếng, uyển chuyển nói:

– Khụ, ừm, Dương huynh...

Chu Phi bộc trực bổ sung nửa câu sau:

– Có phải người bị bệnh không?

Thái dương Dương Cẩn nổi lên một đốm gân xanh.

Chưa đợi y trả đũa vụng về, Chu Phi chợt đưa tay ra rút một cọng trong đám cỏ ỉu xiu trong tay y rồi xòe tay ra nhìn, là cọng cỏ bị bứt ngắn, nói:

– Của ta không phải.

Lý Thịnh:

– ...

Con nhỏ này sao dễ thay đổi như vậy hả!

Lý Nghiên vào thời khắc mấu chốt luôn chạy theo Chu Phi, cũng bắt chước rút một cọng:

– Của ta cũng không phải.

Ngô Sở Sở nổi gót rút cọng thứ ba:

– Không phải.

Dương Căn đưa hai cọng cuối cùng tới trước mặt Lý Thịnh:

– Huynh rút không?

Vào thời khắc sinh tử tồn vong, mấy người họ trốn trên sườn núi chơi rút cỏ, đây là chuyện gì chứ trời!

Lý Thịnh không kìm được cảm thấy bi quan, mình cả ngày ở chung với đám ngốc này thì có thể có tiền đồ gì chứ? Sau đó... hắn tự cam chịu rút một cọng trong hai cọng cỏ còn lại, từ từ kéo nó khỏi tay Dương Căn.

Cọng cỏ nhỏ bé từ khi ra đời chưa bao giờ ngờ có ngày mình sẽ gánh vác trọng trách thế này, run rẩy trong gió đêm, dường như có thể gãy bất cứ lúc nào, năm người mười con mắt đều nhìn lom lom vào cọng cỏ ấy.

Cọng cỏ được rút trụi lùi phần phía dưới. Dương Cần xòe tay ra, cộng cỏ còn lại lẳng lẳng nằm trong lòng bàn tay ngăm đen của y, bên dưới những sợi rễ nhỏ còn dính vụn bùn đất.

Hai nam nhân lặng im chốc lát, cùng vứt cộng cỏ trong tay, Lý Thịnh thay đổi vẻ cáu kỉnh gặp ai cản người nầy ban nầy, trong nháy mắt liền tỉnh táo, nói:

– Chúng ta không thể ở lại đây hết, A Nghiên và Ngô cô nương mang đứa trẻ này đi trước. Lý Nghiên, muội biết trạm ngầm gần nhất ở đâu không?

Lý Nghiên vừa theo hẩn đi dạo một vòng các trạm ngầm từ đông sang tây nên lập tức đáp:

– Dạ biết.

Lý Thịnh lại nói:

– Theo đường cũ ra ngoài, tốt nhất đừng chờ trời sáng, gần đây có lẽ có thám báo của Bắc Đẩu tuần tra, những thám báo đó rất xảo quyệt, quá nửa sẽ cải trang giả dạng, hai người nhớ che mặt lại, ra roi thúc ngựa đi mau, giả vờ là người vội đi đường đi ngang qua, nhớ trưng hết binh khí trên người ra, ai kêu cũng đừng dừng lại, gặp người chặn đường thì một đao chém hết. Nếu thật có chuyện không ứng phó được thì nhanh chóng thả pháo hiệu trong trại, nếu có người của mình hoặc bằng hữu đi đường trông thấy thì có thể cứu mạng.

Chu Phi nghĩ ngợi, xoay người đi ra sau mấy cây đại thụ trong rừng, chốc lát sau lấy ra một cái khăn nhuyển giáp màu trắng bạc như tơ lụa.

Ngón tay nàng lướt qua, các vỏ sò gắn trang trí trên viền khăn nhuyển giáp thì nhau rơi vào lòng bàn tay nàng.

Chu Phi cất kỹ chúng rồi ném nhuyễn giáp cho Ngô Sở Sở, nói:

– Đây là nhuyễn giáp “Thải Hà”, xuất xứ từ cùng một đại sư năm xưa làm “Mộ Vân Sa” cho Ân phu nhân, đao kiếm bất nhập, thủy hỏa bất xâm... Đương nhiên, nhuyễn giáp không thể chống va đập, nếu gặp cao thủ có thể chường chết trâu cách một ngọn núi thì vẫn phải chạy, hai người mang theo đi, tự thương lượng xem là ai mặc.

Nói xong, Chu Phi sờ soạng khắp người, lấy từ trong túi đeo bên mình ra một cái bao cổ tay sắt có kích thước nhỏ của thiếu nữ, vô cùng tinh xảo hoa lệ, như một cái vòng tay rộng độc đáo:

– Đây là một cơ quan nhỏ cũng xuất xứ từ tay vị đại sư kia, tên gì tỷ quên rồi, bên trong có ám khí, gặp nguy hiểm có thể bảo vệ mạng, trong vòng một trượng, chỉ cần muội không hoảng, nhắm cho chuẩn thì trình độ cỡ ca ca muội là tránh không thoát.

Lý Thịnh:

– ...

Chu Phi trúc trắc mở đồ ra chỉ cho Lý Nghiên và Ngô Sở Sở cách dùng, bình thường nàng không quen dùng ám khí, bây giờ mở cái bao cổ tay sắt kia ra, thấy cơ quan thì tốt nhưng bên trong trống rỗng, không có gì cả, đang lúng túng thì Dương Căn chợt đưa tới một bọc nhỏ:

– Gắn cái này vào không?

Lý Nghiên kinh ngạc đón lấy, thấy trong bọc là một mớ châm nhỏ.

– Có cái là độc rắn, có cái là thuốc mê, ta không phân biệt được, gom chung hết, xài trúng cái nào hay cái nấy.

Dương Căn quẹt mũi, nói tiếp:

– Là của đám được nông kia bỏ vào đấy.

Lý Thịnh:

– Lát nữa ai đó ra chỗ lối vào gây rối, hai muội nhân lúc đó rời đi.

– Muội đi cho.

Chu Phỉ nói:

– Để muội lộ diện, hạ chiến thư với hai Bắc Cầu, Lục Dao Quang với Cốc Thiên Toàn không phải tướng quân chân chính, vừa nghe có người khiêu chiến nhất định sẽ lộ diện theo quy củ giang hồ, A Nghiên và Sở Sở nhân lúc đó rời đi, còn hai huynh thì thừa dịp đi cứu người.

Dương Cẩn chấn động:

– Một mình cô đánh lại hai Bắc Đẩu?

– Đương nhiên đánh không lại.

Chu Phỉ thản nhiên nói:

– Nhưng ta là hậu bối, trước mặt nhiều Bắc quân như vậy, chỉ cần mới đầu ta biểu hiện hơi yếu thế, hai người họ chưa chắc sẽ bỏ sĩ diện xuống mà cùng lên đánh.

Lý Thịnh:

– Huynh thấy hai người họ chưa chắc sẽ ra tay đâu, khả năng lớn nhất là sẽ sai người dùng loạn tên bắn chết muội, ý tưởng dở hơi gì thế không biết?

– Dùng loạn tên bắn chết muội đương nhiên rất dễ, nhưng dựa vào mấy thằng binh lính thuộc hạ kia mà muốn bắt sống muội là không thể nào.

Chu Phỉ nói:

– Nếu muội khiến họ cảm thấy kỳ lạ, Cốc Thiên Toàn và Lục Dao Quang không biết muội vào như thế nào, phía sau còn có ai khác hay không, họ chắc chắn sẽ đích thân ra tay.

– Hiếu.

Lý Thịnh than thở:

– Cố ý ra vẻ bí ẩn, đều dựa vào muội diễn cả đấy, cũng quá nguy hiểm rồi.

Chu Phỉ cười, không tiếp lời.

Năm đó nàng và Ngô Sở Sở bị vây ở thành Hoa Dung, bên cạnh Tạ Doãn chỉ có một Minh Sâm cản trở và một Bạch tiên sinh miễn cưỡng có thể dùng, thế mà ngay dưới mắt Thẩm Thiên Khu và Cừu Thiên Cơ, hẳn quấy nhiễu xôn xao cả thành, cuối cùng vẫn thành công đưa cậu nhóc Triệu Minh Sâm dẫn thân vào nguy hiểm ra khỏi thành, còn cho hai nàng cơ hội chạy thoát.

– Ta còn có cái này.

Dương Cẩn nói, lấy từ trong ngực ra hai vật tròn vo:

– Cũng là mấy dược nông bàng môn tả đạo làm, nghe nói đập xuống đất là có thể kích phát ra lượng lớn thuốc bột, khiến người khác không mở nổi mắt, có lẽ nó hơi bị ẩm, không biết còn dùng được không. Đến lúc đó ta có thể đập thứ này vào đồng vệ binh ở hàng rào sắt, nhân lúc họ hỗn loạn, chúng ta thả người ra, coi như làm hết sức, còn đám lưu dân kia chạy được hay không thì hoàn toàn xem số mệnh của họ thôi, chúng ta tận tình tận nghĩa rồi, không cần tiền Phật tiền tới tây thiên.

Lý Thịnh suy nghĩ, nói:

– Trên người ta còn vài pháo hiệu liên lạc trong trại, có bắn ra tia lửa, thả ra có thể chúng sẽ cho rằng chúng ta muốn hỏa thiêu liên doanh, có lẽ phân tán được binh lực của chúng... Đợi đã, ta vẫn cảm thấy không ổn, kế hoạch này quá cầu thả, nghĩ thế nào ta cũng cảm giác không đáng tin. Đầu tiên chúng ta phải nhanh như cuồng phong sét đánh, vận may của chúng ta phải đủ tốt, tốc độ tập kết và phản ứng của Bắc quân phải chậm, tướng lĩnh của chúng phải là đồ vô dụng, vả lại... trong Cốc Thiên Toàn và Lục Dao Quang phải có ít nhất một kẻ cần sĩ diện, bằng không A Phi không thoát được... thế này cần vận may kiểu gì chứ? Có phải cần có một cha ruột là Thái Thượng lão quân không?

Chu Phi bổ sung:

– Những lưu dân kia còn phải đủ lanh lợi, chỉ đầu đánh đó mới được. Mọii thấy cũng quá rồi.

Mọi người nhất thời trở nên trầm mặc.

Lý Nghiên trước đó không biết trời cao đất rộng nghe đến đây, cuối cùng mới ý thức được mình có quá nhiều chuyện không nghĩ tới, không kìm được nhỏ giọng:

– Cho nên, hay chúng ta cứ...

Mặc kệ đi?

Lý Thịnh trầm ngâm, nói:

– Bốn người chúng ta đều chẳng ai rút được cọng cỏ kia, huynh tin đây là ý trời. Đã là ý trời... thì sẽ luôn có vận may, đúng không?

Câu cuối cùng hắn nói không quá có sức, ngẩng đầu nhìn Chu Phỉ như cầu viện.

Chu Phỉ nắm Toái Già trong tay, vỗ vai Lý Nghiên:

– Đi, ta đưa hai người ra ngoài.

Lý Nghiên đột nhiên muốn khóc, hối hận bản thân ban nãy kích động phần nộ và trượng nghĩa ấu trĩ, nhưng Chu Phỉ không hề cho Lý Nghiên thời gian lau nước mắt, nàng vô cùng quen tay nhanh nhẹn với việc qua lại bí mật trong rừng, nháy mắt đã đưa Ngô Sở Sở và Lý Nghiên tới gần lối ra, chỗ không có cây cối thấp thoáng.

Chu Phỉ chợt nói với Lý Nghiên:

– Lúc tỷ mới xuống núi còn nhỏ hơn muội bây giờ, võ công chẳng mạnh tới đâu, cũng bị hai Bắc Đẩu bao vây, vừa khóc vừa thề phải hộ tống Ngô Sở Sở về Thục Trung... Lúc đó nàng ấy vẫn là một đại tiểu thư, chạy còn không nổi kìa, hiện tại nàng ấy theo đại đương gia học võ, ít nhất không cần muội hộ tống nữa.

Lý Nghiên lặng lẽ lau nước mắt.

Ngô Sở Sở gật đầu:

– Cô yên tâm.

Chu Phỉ nở nụ cười keo kiệt với nàng ấy, sau đó lại chuyển sang nói với Lý Nghiên:

– Nếu vận may bọn tỷ không tốt, muội... muội phải thay tỷ đi một chuyến đến Nam quốc tử giám, tìm vị thầy đồ già họ Lâm kia, nói với ông ấy một tiếng là được.

Lý Nghiên há miệng muốn nói gì đó nhưng gặp ánh nhìn sâu sắc của Chu Phi, thế rồi nàng hóa thành một tàn ảnh trong đêm tối, phút chốc vút ra ngoài.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 144: Xuất Sư Bất Lợi

Thân hình Chu Phỉ quá nhanh, tới mức khi nàng băng qua vách đá trụ lúi, đám vệ binh đều không nhìn thấy nàng.

Mũi chân nàng nhẹ nhàng mượn lực trên đồng gỗ, vút ra ngoài khiến lá cây vang lên tiếng “soạt” nhỏ, vệ binh ở lối vào sơn cốc nghe tiếng giật mình, vội giơ đuốc trong tay hướng về chỗ phát ra âm thanh, chưa đợi hẳn ta nhìn được gì thì cổ đã bị hai ngón tay lạnh lẽo khống chế.

Đám vệ binh nơi lối vào sơn cốc đồng loạt rút binh khí, vây thành một vòng như lâm đại địch, nhìn chăm chăm nữ nhân thành linh xuất hiện giữa họ.

Chu Phỉ quét mắt qua bốn phía, ngón tay chặt hơn vài phần, vệ binh nọ toàn thân ngửa về sau, cổ họng vang tiếng “lục cục”, trợn trắng mắt.

Chu Phỉ nói:

– Gọi Cốc Thiên Toàn và Lục Dao Quang ra đây, nói là có cố nhân tới đòi nợ.

Nàng không cao cũng không to, đứng đó như có thể lay động theo gió, như ma nữ thành linh xuất hiện giữa bóng đêm, bỗng có thêm vài phần quỷ dị. Một nam tử trung niên dáng dấp thủ lĩnh vội vàng chạy tới, quát mọi người tránh ra, tách đám vệ binh bao vây tạo ra một con đường, đứng ngoài năm bước cảnh giác trừng Chu Phỉ:

– Người là ai? To gan lắm!

Tiếng sột soạt cực nhỏ truyền tới theo gió đêm, chỉ có thính lực cực nhạy mới có thể phân biệt được khác biệt nhỏ bé giữa tiếng gió thổi qua đá và tiếng bước chân. Ánh mắt Chu Phi lẳng lặng nhìn vào trong sơn cốc nhưng tai đã bắt lấy động tĩnh nhỏ của Ngô Sở Sở và Lý Nghiên, nàng dùng một ngón tay cái chậm rãi đẩy Toái Già ra, hàn thiết và vỏ đao ma sát khê vào nhau, phát ra một tiếng ngân dài lạnh lẽo, vừa khéo che tiếng bước chân của hai kẻ khinh công chẳng ra sao kia.

Sau đó Chu Phi chột cười, nói rõ từng chữ một:

– Chu Phi, sư môn 48 trại ở Thục Trung, truyền nhân Phá Tuyết đao đời thứ ba, hôm nay không mời mà tới, là thay bậc tổ tông cha chú và chư vị đồng môn mấy năm trước mất mạng dưới tay ông ta, đến nói lời chào hỏi hai vị đại nhân Bắc Đẩu, phiên thông báo.

Cái tên “Chu Phi” này quanh năm suốt tháng bị gọi rất nhiều lần, nàng nghe đến mức tai đóng kén, nhưng khi tự mình nói ra lại cảm thấy vừa xa lạ vừa kỳ cục. Từ khi xuống núi đến nay, nàng rất ít khi tự báo tên – ban đầu là không cần thiết nói, dù sao nói cũng không ai biết, sau đó “Nam đao” ma xui quỷ khiến truyền ra chút thanh danh, nàng lại bỗng lười nói, có lúc là sợ gây vạ cho 48 trại, có lúc là cảm thấy mình chưa từng làm chuyện gì vẻ vang, đi lan truyền cái tên “Nam đao Chu Phi” không khỏi quá mặt dày vô sỉ, bởi vậy đa phần nàng đều không nhắc đến.

Mãi đến lúc này, nàng mới biết, hóa ra hai chữ “Nam đao” với nàng không phải “áo vải bình thường” mà là “trang phục lộng lẫ” do tổ tiên truyền lại, vạt áo kéo dài mấy trượng, gấm vóc rườm rà, hoa mỹ tuyệt luân, mũ miện đường hoàng được đúc từ vàng ngọc, đội lên đầu nặng mấy chục cân. Bộ trang phục như vậy, dù yêu thích, ham muốn đến mức nào đi nữa, cũng không thể cả ngày mặc nó uống trà ăn cơm, lên rừng xuống biển.

Nhưng luôn có vài trường hợp mặc nó vào người có thể loáng thoáng thấy bóng dáng tổ tiên.

Trên người vệ binh bị nàng bóp cổ chợt truyền đến mùi khai, hân thể mà bị dọa tè ra quần. Chu Phi “chật” một tiếng, vung tay ném tên phế vật đó qua một bên, sau đó nhắc Toái Già lên đi về phía sơn cốc, không coi ai ra gì.

Một đoạn ngắn từ lối vào tới giữa sơn cốc, Chu Phi nháy mắt liền bị Bắc quân vây kín, ai nấy đều như lâm đại địch.

Khóe mắt Chu Phi đảo qua, lòng trầm xuống. Vốn nghĩ hai “thống soái” Lục Dao Quang và Cốc Thiên Toàn đều là nửa thùng nước, thế nhưng cảnh “binh sợ một đứa sợ, tướng sợ một đám sợ” (1) lại chưa từng xuất hiện.

(1) Nhái câu “binh hùng một người hùng, tướng hùng cả đám hùng”(兵熊熊一个, 将熊熊一窝), câu gốc ý nói trong một tập thể, nếu một thành viên có năng lực kém thì chỉ đại diện cho một thành viên đó, nhưng nếu lãnh đạo có năng lực kém thì cả tập thể đều kém. Câu nhái của tác giả trong truyện ý nói 2 vị tướng này đều không phải tướng quân chân chính nên lẽ ra không có năng lực lãnh đạo quân đội, quân đội dưới trướng họ lẽ ra phải đều sợ hãi, vô dụng.

Những Bắc quân này hiển nhiên ai nấy đều có tổ chức riêng, binh tướng từ bậc trung trở xuống tuyệt đối không phải do loại vớ vẩn làm chỉ huy như họ tưởng tượng. Bốn vạn đại quân trên danh nghĩa là nghe hai vị Bắc Đẩu đại nhân chỉ huy, nhưng trên thực tế, Lục Dao Quang và Cốc Thiên Toàn e càng giống tay chân lợi hại đi theo tông quân hơn.

Vừa thăm dò sâu cạn liền cảm thấy xuất sư bất lợi.

“Thầy bói Dương tốt không linh xấu lại linh.” Chu Phi chợt có linh cảm chẳng lành, nghĩ: “Làm không xong thì hôm nay mình thật bị loạn tên bắn chết mất.”

Nàng lẳng lẳng thu hồi ánh nhìn nơi khoe mắt, thầm hít sâu hai cái, lòng nhắm lại khẩu quyết nội công tâm pháp, chân khí quanh thân như dòng nước bị khuấy lên, từ từ dạo khắp kinh mạch toàn thân nàng rồi thả ra ngoài.

Dưới chân Chu Phi vang một tiếng nhỏ, thềm đá bị nàng giẫm ra vết nứt như mạng nhện, chiếc lá úa vàng một nửa lung lay rơi xuống bên cạnh nàng, lúc tới giữa không trung, nó bỗng rách làm hai mảnh, thỉnh thoảng tăng tốc rơi xuống đất, trong đó có một mảnh cắm vào bùn đất bên đường, lộ ra vết rách như bị lưỡi đao sắc cắt qua, chĩnh tề mà xơ xác nhắm thẳng vào bầu trời đêm.

Chuyện này sớm đã có người báo vào quân trưởng, Lục Dao Quang và Cốc Thiên Toàn nghe mà giật mình không nhỏ.

Trước khi đi, Đao vương Tào Ninh đã đặc biệt dặn đi dặn lại họ là lần hành quân này cực kỳ quan trọng, phải nhanh và bảo mật, nhất định không được có sơ suất, bằng không tính mạng họ sẽ gặp nguy. Bây giờ thấy sắp thành công thì ông trời như phát điên chống đối họ, đầu tiên là để vài lưu dân chạy thoát, sau đó lại có một kẻ khách không mời mà đến!

Lục Dao Quang lập tức mất bình tĩnh, quăng lại một câu “ta đi xem xem” rồi đứng dậy đi ra trước.

Năm đó Chu Phi không chế Đao vương Tào Ninh trước hai quân thực đã khiến người ta khắc sâu ấn tượng, thời gian đã qua mấy năm nhưng Lục Dao Quang vừa liếc mắt là nhận ra nàng, bật thốt:

– Là người!

Chu Phi cười:

– Lục đại nhân, đã lâu không gặp, vẫn khỏe chứ?

Khắp sơn cốc là giáp đen đao lạnh, một cô nương như nàng lại bình thản đứng giữa đó, bát phong bất động... (2)

(2) Bát phong bất động: từ trong Phật giáo, bát phong gồm Lợi, Suy, Hủy, Dự, Xưng, Cơ, Khổ, Lạc, trong đó có bốn thuận bốn nghịch, Lợi là thuận lợi, Suy là thất bại, Hủy là nói xấu sau lưng, Dự là khen ngợi sau lưng, Xưng là khen trước mặt, Cơ là chửi trước mặt, Khổ là đau khổ, Lạc là vui vẻ. Phật gia dạy rằng, khi tu dưỡng đến mức không một phong nào trong bát phong trên làm dao động tâm trí thì gọi là bát phong bất động.

Chuyện này quá kỳ lạ, chắc chắn có gian trá!

Thần kinh Lục Dao Quang nháy mắt căng đến cực hạn, liên tưởng tới thân phận Chu Phi, ông ta lập tức vô thức nhìn quanh các bụi cây quanh sơn cốc, cảm giác như đâu đâu cũng có địch nhân mai phục.

Nữ nhi của Chu Dĩ Đường ở đây, ông ấy có biết không?

Lục Dao Quang tự dọa mình toát mồ hôi lạnh, trong lòng chỉ còn lại một câu: “Lần này tiêu rồi.”

Đúng lúc này, như để chứng thực suy đoán của ông ta, nơi rừng sâu chợt có pháo hiệu lạnh lùng gào thét bắn lên trời, nổ vang khắp sơn cốc, nhuộm sáng rực cả bầu trời.

Lục Dao Quang lập tức biến sắc.

Cao thủ đấu nhau, kỳ nhất là phân tâm, Chu Phi vừa thấy ánh mắt ông ta dao động là biết ngay ông ta bị động tĩnh này dọa sợ, vừa hay Cốc Thiên Toàn vẫn chưa ra.

Thời cơ này quyết không để mất!

Toái Già chợt chuyển động, ánh đao như sao băng vút tới trước mặt Lục Dao Quang.

Lục Dao Quang hét to một tiếng, trong lúc hốt hoảng đành giơ ngang đao chống lại nàng. Chu Phi không kỵ Cốc Thiên Toàn đến giờ vẫn chưa lộ diện, đành ra nửa sự chú ý để đề chừng bốn phía, ra tay cố chữa lại ba phần sức, Toái Già bị ông ta va chạm mạnh làm lệch đi, nàng lão đảo nửa bước như mất sức, nụ cười dưới ánh đao tức khắc trông hơi miễn cưỡng.

Lục Dao Quang trước nay luôn tự phụ, quả nhiên trúng kế, thầm nghĩ: “Đám phế vật Nam triều đúng là danh to sức nhỏ, một tiểu nha đầu oắt con mà cũng xứng gọi là “Nam đao”.”

Khóe môi ông ta khẽ giật, u ám nhìn Chu Phi:

– Chỉ dựa vào người?

Lục Dao Quang quả nhiên trúng kế, không để ý tới đám binh tướng thuộc hạ, lập tức muốn đích thân bắt Chu Phi, hai người bắt đầu đấu nhau vờn quanh đại trường.

Bên nàng miễn cưỡng xem như thuận lợi, bên kia Lý Thịnh và Dương Cần lặng lẽ tiến gần hàng rào sắt trong bầu không khí căng thẳng trong cốc.

Chỉ trong chốc lát, số lưu dân trong hàng rào sắt đã kiểm kê xong xuôi, quân trưởng xảy ra động tĩnh lớn như thế mà những vệ binh này không hề tự ý rời vị trí, vẫn trật tự chỉnh tề chuẩn bị giết người diệt khẩu.

Đám lưu dân bị roi quất sợ vỡ mật, hồ đồ làm theo yêu cầu của vệ binh Bắc triều, đứng xếp thành hàng, vệ binh hai bên lập tức tiến lên, gọi mười người trói gô lại đẩy ra ngoài hàng rào sắt.

Vệ binh tạm thời đảm nhiệm vị trí đao phủ nhấc đao lên, lưu dân phía sau lúc này mới biết đại họa sắp tới, liều mạng giãy giụa sau hàng rào sắt,

tiếng gào khóc rung trời.

Lý Thịnh dựa vào động tĩnh này, huyết sáo một tiếng, ra hiệu Dương Căn động thủ.

Dương Căn xa xa gạt đầu với hăn, đưa tay sờ vào ngực, lấy ra một viên “đạn thuốc” mà theo truyền thuyết là có thể bắn ra thuốc bột, Lý Thịnh lập tức lấy vải che mặt, che kín miệng mũi, siết chặt song kiếm bên hông.

Vào khoảnh khắc đồ đao đầu tiên hạ xuống, hai người đồng thời động thủ.

Dương Căn ném mạnh đạn thuốc xuống đất, cùng lúc đó, Lý Thịnh chọt lướt qua đỉnh đầu mọi người như đại bàng, nâng kiếm nhắm thẳng vào hàng đao phủ, muốn mượn khói đặc do đạn thuốc tạo ra để nhanh chóng trà trộn vào, giết tạo một lối ra giữa đám vệ binh.

Hai người phối hợp có thể nói là vô cùng ăn ý, nhưng nào ngờ trong thời khắc mấu chốt lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Đạn thuốc Dương Căn ném xuống đất “phụp” một tiếng vỡ ra, nhưng không nổ, quả bóng nhỏ ấy kêu “xì xì” như ho, toát ra vài làn khói mỏng, lẩn lẩn rồi bất động!

Dương Căn:

— ...

Lý Thịnh:

— ...

Đồ quạ đen chết tiệt Dương cực than, bình thường mình mấy mồ hôi thúi hoặc không tắm rửa, đạn thuốc trên người bị ẩm rồi!

Hiệu quả “khói mù cuộn cuộn, thần binh trời giáng” trong tưởng tượng lập tức biến thành một trò hề, viên đạn thuốc gian nan toát lên một làn khói mỏng trên mặt đất, Lý Thịnh lẻ loi một mình đứng giữa đám vệ binh, không ứng phó kịp, cùng bọn chúng mắt to trừng mắt nhỏ.

Lông tóc toàn thân Lý Thịnh đều dựng lên, mồ hôi lạnh tuôn ào ạt, đầu óc trống rỗng.

Cho nên có lẽ họ đã hiểu sai “ý trời” rồi, bốn cọng cỏ ngăn họ rút được không phải bảo họ ở lại cứu người mà rõ ràng là bảo họ đi được bao xa thì đi bấy xa!

Nhưng đến nước này, nói gì cũng đã muộn.

Lý Thịnh lập tức cắn lưỡi, ngó lơ vệ binh quát hỏi, không nói tiếng nào bắt đầu động thủ.

Nếu lúc này người lao ra là Dương Căn, người nấp trong bóng tối là Lý Thịnh thì Lý Thịnh nhất định biết việc cấp bách trước mắt là “giả thần giả quỷ”, tuyệt đối không tùy tiện hiện thân.

Đạn thuốc mất hiệu lực thì hẳn có thể đánh lén, nhờ ra tay nhanh nhẹn để tạo hiệu quả như có mai phục rồi lại thả ra vài đạn tín hiệu để tạo thanh thế, ném đồ dẫn lửa vào kho lương thảo, khiến Bắc quân trong cốc tường có địch tập kích ban đêm mà kéo dài được chút.

Nhưng gã gốc Dương Căn nào biết “giả thần giả quỷ”? Cục than đó hoàn toàn không biết tùy cơ ứng biến, vừa thấy đạn thuốc mất hiệu lực, không thể làm theo kế hoạch là lập tức bó tay, dứt khoát nhào vô đánh. Chưa đợi Lý Thịnh ngăn lại, Dương Căn liền trực tiếp nhảy khỏi chỗ ẩn thân, trầm đại đao xuống, hét to xung phong xông vào giữa Bắc quân.

Kết quả là bên hàng rào sắt bị tập kích, đội ngũ Bắc quân tứ phía lập tức tập kết bao vây lại, đồng thời, lính gác xông vào quân trưởng.

Cốc Thiên Toàn để râu, tay cầm quạt, càn lộ vẻ cáo già xảo quyệt.

Lục Dao Quang vội vàng ra nghênh địch, Cốc Thiên Toàn không ngăn cản, nghe Lục Dao Quang và Chu Phi đánh nhau trời đất mịt mù bên ngoài, ông ta vẫn tọa trấn trong trường, không hề dao động.

Lúc này nghe lính gác báo chỗ hàng rào sắt bị tập kích, Cốc Thiên Toàn chợt ngược ánh mắt như điện, hỏi:

– Chúng có bao nhiêu người?

Lính gác ngớ người, lúng túng đáp:

– Không... không nhiều, hình như chỉ có hai ba người, nhưng đều là cao thủ, huynh đệ chúng tôi nhất thời không ngăn được họ.

– Ha.

Cốc Thiên Toàn cười lạnh:

– Thú vị, hóa ra là chạy đến cổng nhà người khác hát “không thành kế”.

Chuẩn bị không đầy đủ mà còn hát hỏng.

Cốc Thiên Toàn chợt đứng dậy, cởi áo khoác trên người xuống, lộ ra bộ áo chên ngắn bên trong, ra lệnh:

– Điều cung tiễn thủ bao vây chúng, nếu đã có “đại hiệp” khăng khăng cứu đám ăn mày vương vís đó thì cứ để chúng đồng sinh cộng tử đi.

Nói xong, ông ta sải bước ra khỏi quân trường, vén mạnh rèm lên, bóng người loáng cái đã đến gần Chu Phi, giơ tay đánh một chưởng, đồng thời quạt trong tay “xoẹt” mở ra, nan quạt được làm từ sắt tinh luyện, ánh sáng lạnh nhắm thẳng vào ấn đường Chu Phi.

Chu Phỉ sớm phòng bị Cốc Thiên Toàn, “Trảm” tự quyết của Phá Tuyết đao vẽ ra một vòng tròn lớn trước người, chặn một quạt và một chưởng kia ra, chột đáp xuống ngoài ba bước.

Lục Dao Quang bỗng đứng không vui:

- Người làm gì vậy? Chỉ là một tiểu nha đầu chưa dứt sữa, ta...
- Phá Quân à, ông đúng là mấy chục năm như một, không tiến bộ gì hết.

Cốc Thiên Toàn khẽ than thở ngắt lời ông ta, sau đó sắc mặt đột nhiên trầm xuống:

- Đây là quân doanh trọng địa, sao lại cho bọn vật vãnh quấy rối, còn không mau tốc chiến tốc thắng bắt ả!

Các thủ vệ quân trưởng nghe vậy, lập tức cùng hét lớn “tuân lệnh”, mấy chục thanh trường thương nhanh chóng kết trận, nhắm vào trên đầu Chu Phỉ ép xuống.

Đồng thời, Cốc Thiên Toàn vẩy quạt sắt trong tay, đâm về phía Chu Phỉ không chút lưu tình.

Lục Dao Quang chỉ cảm thấy mắt hoa lên, Phá Tuyết đao trong tay Chu Phỉ mà ban nãy ông ta thấy “hữu danh vô thực” đột nhiên trở mặt, “Phong” tự quyết cùng lên, nội trong ba chiêu khua trường thương của mấy chục thân binh liểng xiểng, đồng thời, nàng vẫn có thể tận dụng khe hở đỡ quạt sắt của Cốc Thiên Toàn.

Toái Già chiếu ra ánh lửa bốn phía mãnh liệt chói mắt, Lục Dao Quang đương nhiên nhìn ra được Cốc Thiên Toàn không hề nường tay, mà thanh quạt sắt tung hoành mấy chục năm trên giang hồ kia lại loáng thoáng có xu thế bị trường đao áp chế.

Lục Dao Quang chấn động mạnh trong lòng, hóa ra lúc này Chu Phi chỉ vì muốn câu giờ với ông ta mà cố ý nhường!

Lục Dao Quang tuy xếp cuối trong Bắc Đẩu nhưng cũng hung danh lan xa, có bao giờ từng bị sỉ nhục vậy đâu, lập tức phẫn nộ, giơ đao xông lên, cùng Cốc Thiên Toàn liên thủ vây Chu Phi vào giữa.

Chu Phi mặt không biến sắc nhưng lòng thì nôn nóng. Hai kẻ không đáng tin Lý Thịnh và Dương Căn kia không biết làm gì, vốn đã nói là thả lưu dân trong khói mù cuồn cuộn, khiến Bắc quân trở tay không kịp, không rõ có bao nhiêu người xông vào sơn cốc, phối hợp với nàng giả thần giả quỷ bên này.

Nào ngờ hai người kia cả buổi chẳng có tí động tĩnh nào, để nàng độc diễn một mình!

Mà Cốc Thiên Toàn và Lục Dao Quang hiển nhiên chẳng có tí phong độ cao thủ nào hết, không những lấy hai đánh một, mà còn gọi tới một đám vệ binh tùy thời kết trận ép nàng phải di chuyển khắp nơi.

Từ khoảnh khắc nàng khai ra danh hiệu khi vào sơn cốc, tất cả phân đoạn đều đi ngược với kế hoạch.

Hồn thiêng của tổ tiên không phù hộ nàng mà đang nguyên rủa nàng thì có!

Tiếng cung sắt từ chung quanh truyền đến, loáng thoáng mang theo vọng âm trong sơn cốc.

Chu Phi nghĩ: “Thôi xong”.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 145: Tề Môn

Lý Thịnh mấy năm gần đây tiếp xúc nhiều nhất với Chu Dĩ Đường, thường xuyên làm sai vặt cho cô phụ, thậm chí từng đích thân theo Nam quân lên chiến trường, hẳn không cần nghe tiếng dây cung cũng biết họ đã rơi vào hoàn cảnh bất bất nhất.

Dương Cẩn thành linh lao ra như vậy, đồng nghĩa cả ba người họ đều ở chỗ sáng, không có ai tiếp viện.

Tình cảnh như thế, đừng nói là Lý Thịnh, dù là đại gia binh pháp của các triều đại mà dưới tay không có người để dùng thì cũng là không bột đổ gột nên hồ.

Có câu “bắt ba ba trong rọ”, cảm giác làm ba ba đúng là chẳng tốt đẹp tí nào.

Lý Thịnh thực sự hết cách, đành nhắm mắt đưa chân. Một kiếm của hắn đâm xuyên hai Bắc quân chặn trước mặt, xong lưỡi rút kiếm, trực tiếp đưa cả kiếm và thi thể đẩy ra làm lá chắn, đánh lung tung đến trước cửa hàng rào sắt rồi tiện tay vứt đi, sau đó Lý Thịnh dùng thanh kiếm còn lại đâm vào khóa cửa, ghim rồi uốn, nạy mở hàng rào sắt do Bắc quân khóa vội ra.

Hắn trở tay làm thịt một vệ binh Bắc quân đuổi theo, quát với người bên trong hàng rào sắt:

– Mau ra đây!

Lưu dân trong hàng rào sắt hoảng sợ nhìn hăn.

Lý Thịnh bực mình, xách cái cửa sắt lên, chém đứt dây thừng trên người lưu dân suýt bị chém đầu kia rồi đẩy mạnh người đó về trước:

– Chạy!

Lưu dân đó vốn tưởng đại nạn sắp đến, ai ngờ tình thế xoay chuyển, nhặt được mạng về, sau khi lão đảo đứng vững thì lập tức nhanh chân ù té chạy theo bản năng.

Có một người dẫn đầu như vậy, những lưu dân bị giam khác cuối cùng cũng phản ứng lại, chen nhau lao lên, chạy ra ngoài hàng rào sắt, người phía sau không ngừng xô đẩy giục người phía trước, ngay cả vệ binh Bắc quân nỗ lực ngăn chặn cũng bị đẩy ra, cơn khủng hoảng như nước lũ tìm được miệng cống, cuối cùng hội tụ thành một luồng sức mạnh.

Chưa đợi Lý Thịnh thở phào một hơi, Dương Cẩn chợt quát lên:

– Cẩn thận!

Lý Thịnh nghe bên tai có một luồng gió ác liệt thổi qua, hăn không kịp suy nghĩ liền dịch bước né tránh, nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy một mũi tên sắt bị Đoạn Nhận đao gạt giữa không trung, vừa khéo rơi xuống chỗ hăn đứng ban nãy.

Liền sau đó, tiếng dây cung vang lên bốn phía như chọc phải tổ ong vò vẽ, khiến người ta tê cả da đầu, tên lạc trí mạng từ khắp nơi bắn tới, rơi xối xả như mưa.

Lưu dân chạy trước nhất bị một mũi tên ghim xuyên đầu dưới cái nhìn trừng trừng của mọi người, trực tiếp đóng vào một tảng đá lớn, màu đỏ và trắng nhuộm một mảng.

Các lưu dân chạy theo bị dọa sợ vỡ mật, toàn bộ loạn cào cào.

Lý Thịnh bị mưa tên đầy trời ép ra sau một cây cổ thụ, tùy tiện nhặt một thanh đao trên thi thể quân địch, vừa nỗ lực chống lại tên lạc bốn phía vừa rống to:

– Chia ra chạy! Tìm nơi trốn, đừng tụ lại với nhau, đừng quay đầu, đừng quay về sơn động! Không được chạy về sơn động!

Lưu dân âm ỉ hỗn loạn chạy tứ tung, một bộ phận chạy loạn xạ, nhanh chóng bị ghim trên mặt đất, một nhóm tương đối thông minh bắt chước Lý Thịnh, chia nhau trốn tránh trong sơn cốc, chui tới đủ thứ vật có thể ẩn thân như đá tảng và đại thụ, còn một nhóm nhỏ trong cơn hoảng loạn không nghe tiếng la của Lý Thịnh, quay đầu chạy về sơn động phía sau hàng rào sắt.

Lý Thịnh khàn giọng hét:

– Ra ngoài! Mau ra ngoài! Chúng phóng hỏa đấy!

Hắn cảm thấy mình như một gã chần dề dỏm, cổ họng đã la khàn mà chẳng ai nghe.

Lý Thịnh chợt trầm mặc, nghe tiếng gió trong sơn cốc, tiếng tên bắn, tiếng kêu la và tiếng hét thảm, không hiểu sao lại nhớ tới câu của Nghê Thường phu nhân “vung tay nhất hô thiên hạ ứng”.

Lúc đó sau khi hoảng hốt, hắn còn có chút đặc ý nho nhỏ, giờ nghĩ lại, thực muốn cười khổ ra tiếng.

Đừng nói “thiên hạ ứng”, ngay cả mấy trăm người này hắn còn không làm gì được nữa là.

Có lẽ Nghê Thường phu nhân xưa nay không câu nệ tiểu tiết, thấy hãn thiếu niên trẻ tuổi nên chọc ghẹo đùa hãn chơi.

Lý Thịnh nghĩ, mình chẳng qua chỉ là một hậu bối trẻ tuổi vừa nông cạn vừa đố kỵ, đời này đại khái chỉ xứng lo chuyện vật vãn, tương lai trở thành một đại tổng quản Mã Cát Lợi khác quản Tú Sơn Đường là hết, dầu sao thuở thiếu niên đại đương gia từng nói, tư chất luyện võ của hãn chẳng ra sao.

– Lửa! Lửa!

Lý Thịnh chợt hoàn hồn, khê quát một tiếng, chặt vật dùng đao gạt ra những mũi tên đầy trời bắn tới, trên đám mũi tên này của Bắc quân thật sự nhúng dầu, lúc xẹt qua giữa không trung, lửa văng tung tóe như sao băng.

Má Lý Thịnh bị lửa hơi nóng, cây gỗ nơi hãn ẩn thân bị bén lửa, lửa và nước trong cây va nhau khiến cả hai bên đều nhanh chóng tổn hại. Thân cây cháy đen một mảng, lửa cũng lui tắt, nhưng rất nhanh, càng nhiều mũi tên lửa liên tiếp phá không trung lao tới.

Thời cơ họ tới rất không may, Bắc quân đã tập kết xong tám chín phần mười, nhìn bề ngoài thì Bắc quân đã chuẩn bị xong việc giết sạch lưu dân nơi này, dùng một mũi lửa hủy đi sơn cốc rồi tiến quân thần tốc ra tiền tuyến... dầu này không hề lãng phí, toàn bộ đều dùng cho họ.

Mấy người trốn chung quanh theo Lý Thịnh tuy chặt vật nhưng trong thời gian ngắn vẫn có thể gắng chống đỡ, còn những người ban nãy khẳng khẳng trốn vào sơn động thì cảnh ngộ gặp phải chẳng tốt đẹp gì. Vốn nghĩ vào sơn động là có thể tránh tên bay loạn lạc đầy trời, ngờ đâu có quả cầu lửa bay vào sơn động, nhanh chóng đốt cỏ khô và chiếu của các lưu dân.

Cơn gió đêm vừa khéo thổi vào trong động, nháy mắt cuốn lửa vào bên trong, sơn động đó bị Bắc quân làm thành phòng giam thiên nhiên nên bên trong hiển nhiên là gỗ cụt, các lưu dân ban nãy trốn vào động vì bảo

vệ tính mạng nên đều nấp trong cùng, căn bản chưa phản ứng kịp thì khói đặc đã ùn ùn cuộn cuộn bốc lên, ngọn lửa bùng phát nhanh chóng che kín cửa động.

Lúc này muốn chạy đã không còn kịp nữa.

Không biết có phải ảo giác của Lý Thịnh hay không, hắn luôn cảm giác mình ngửi được mùi thịt cháy khét, ngực lập tức nổi lên cơn buồn nôn, Lý Thịnh liều mạng nhin xuống kích động muốn nôn ọe, nước mắt sắp chảy ra.

Lúc này, trước mắt Lý Thịnh lóe lên một bóng người, Dương Cẩn lao đảo rơi xuống trước mặt hắn.

Người phương nam không quá quen búi tóc giống nam tử Trung Nguyên, ngày thường xoa tóc thì có thể xem như “đen mà đẹp”, nhưng bây giờ xoa tóc thì là tìm đường chết, thành “đen mà khét”, tóc Dương Cẩn bị tên lửa bay loạn xạ đốt gần một đoạn, mùi cháy nồng nặc phả vào mũi theo một độ cong duyên dáng, hình tượng lại càng khó phải nói.

May mà mặt y đen, có hun khói cũng không nhìn ra đầu mối gì.

– Không quản được đâu!

Dương Cẩn hét to với hắn:

– Trừ phi phun nước vào, dù sao ta làm không được, người phun được hả?

Lý Thịnh:

– ...

Lý thiếu gia bị nước miếng y văng vào mặt, chút yếu mềm do dự thiếu quyết đoán trong lòng bị sự đơn giản thô bạo của Dương Cẩn đập vụn, hắn

lập tức xốc lại tinh thần, nén tâm trạng xuống, lau mạnh khối bụi trên mặt.

Lý Thịnh nghiêng đầu phóng tầm mắt nhìn, thu hết cảnh tượng cả sơn cốc vào đáy mắt, vừa nhìn liền nhận ra vấn đề. Tất cả cung tiễn thủ và đầu đốt đều nhắm về phía hàng rào sắt, còn Bắc quân ở giữa sơn cốc lại hơi hỗn loạn.

Đúng rồi, còn Chu Phi!

– Gọi những người còn lại đi theo ta.

Lý Thịnh trầm giọng:

– Chưa tới lúc cùng đường mặt lộ đâu.

Chu Phi bị Cốc Thiên Toàn và Lục Dao Quang chặn trước quân trưởng, mới đầu còn có tâm trạng lo cho mạng mình sắp tiêu, nhưng sau đó cơ bản không rảnh quan tâm nữa.

Trước đó nàng thừa nhận với Dương Căn là một mình không đấu lại Cự Môn và Phá Quân liên thủ. Nhưng chuyện đến nước này đã không có chỗ cho nàng lùi bước, đấu không lại cũng phải cắn răng tiến tới. Chu Phi chấp nhận số phận rất nhanh, cảm thấy nếu hôm nay mình chết thì cứ dứt khoát tập trung tinh thần dồn tất cả vào Toái Già trên tay.

Dù hôm nay Phá Tuyệt đao theo đạo Vô Thường này sẽ trở nên thất truyền thì hãy để nó thất truyền sao cho sáng khoái.

Quạt sắt của Cốc Thiên Toàn từ trên cao đánh xuống trán nàng, đồng thời, Lục Dao Quang từ phía sau nàng đâm một đao cực xảo quyết tới, nhắm vào nhiều đại huyệt trên người nàng.

Chu Phi không còn chỗ trốn, nàng bỗng xoay toàn thân trong chỗ vô cùng chật hẹp, Toái Già và vỏ đao giao nhau phía trước, một trên một dưới,

đồng thời chống đỡ quạt sắt của Cốc Thiên Toàn và đao của Lục Dao Quang.

Khô Vinh chân khí thấm trong kinh mạch nàng mấy năm thức tỉnh trong sự giằng co vào thời khắc này, vận chuyển đến cực hạn, kéo căng kinh mạch toàn thân nàng âm ỉ đau. Sau đó Chu Phi chột buông tay, vỏ đao hoa lệ không chịu nổi gánh nặng, đứt gãy giữa không trung, kinh lực trong đó không mấy may lơ lửng, găm thét văng về hai phía, Cốc Thiên Toàn và Lục Dao Quang không thể không chia nhau tránh lui.

Toái Già “keng” một tiếng, mũi đao bị quạt sắt ép hơi cong quạt cường bản trở về.

Hai tay Chu Phi nắm lấy chuôi đao hơi ảm áp, đứng trầm vai thả khuỷu tay.

Nháy mắt ấy, trong lòng nàng chột hiện ra một ý nghĩ rõ ràng: “Mình chưa chắc sẽ thua.”

Trong võ học dần dần tìm kiếm đạo, bốn phía đều là một mảng đen kịt, những ý nghĩ tình cờ hiện ra như pháo hoa chột sáng rồi tắt, nháy mắt lóe lên đã rọi sáng con đường phía trước... khiến nàng như giác ngộ, nhìn rõ đối thủ hơi chậm hơn mình nửa bước.

Bắc Đẩu là ác mộng mà võ lâm Trung Nguyên không loại bỏ được suốt hai mươi năm, trong đó có tuyệt đỉnh cao thủ như Tham Lang, Văn Khúc và Vũ Khúc, cũng có tiểu nhân vô sỉ am hiểu bàng môn tả đạo và đánh lén hại người như Lộc Tồn, Liêm Trinh, lại càng có cáo già gian xảo như Cự Môn, có kẻ quyền quý như Phá Quân. Chúng là chó săn Bắc triều, nắm chắc quyền và lực, từ khi các đại cao thủ lần lượt ngã xuống, chúng càng lộ hành hống hách, không còn cố kỵ, khiến người ta nghe tiếng đã sợ hãi.

Nhưng ác mộng dài đến mấy cũng luôn có lúc bị ánh nắng mai xé nát.

Đôi tay này của Chu Phỉ, nhìn từ mặt trái thì vẫn là đôi tay mịn màng mềm mại của tiểu cô nương, nhưng lòng bàn tay đã tạo nên những đường nét cứng rắn sau nhiều lần sinh kén và mài rách.

Đôi tay này từng cầm thanh đao dỏm mua bằng vài văn tiền, từng cầm thanh đao nát lượm từ người chết ven đường, từng cầm bội đao Vọng Xuân Sơn do đại sư đương thời mô phỏng theo đao của Nam đao Lý Chủy, cũng từng cầm thanh Toái Già ký thác nỗi bi phần cuối cùng do Lữ quốc sư để lại trên nhân thế... suốt một đường, lưỡi đao từng va chạm với vô số truyền thuyết to nhỏ chốn giang hồ, từng bổ ra một đường máu từ nơi gian nguy nhất.

Hồ khẩu Chu Phỉ rách ra vết thương nhỏ, nàng lau vết máu lên chuôi đao không chút để ý, lần đầu tiên trong đời có cảm giác ung dung bình tĩnh như vậy, tay cầm trường đao, không sợ không thắng bất kỳ đối thủ nào.

Đoàn Cửu Nương năm xưa từng cười lớn nói câu “ta chính là phiên toái”, sự kiêu ngạo của bà hóa ra chưa từng biến mất theo bà mà nó đã truyền đi theo Khô Vinh chân khí bạo ngược, chôn sâu trong kinh mạch và máu thịt của nàng. Lý Cần Dung từng nói với nàng “ngoài quỷ thần ra, kẻ cất bước giữa thế gian đều là phàm nhân”, Chu Phỉ luôn nhớ câu này, đồng thời thường xuyên dùng nó để tự nỗ lực, nhưng mãi đến thời khắc này, khi hai tay nàng nắm chắc thanh Toái Già, nàng mới tâm thần lĩnh hội.

Ánh mắt Cốc Thiên Toàn âm trầm lướt qua nửa vỏ đao làm xước vành tai ông ta, nói:

– Nể mặt cha ngươi là Chu Tồn, nếu bây giờ ngươi bó tay chịu trói, chúng ta sẽ giữ lại mạng cho ngươi.

Một lọn tóc dài rơi xuống sườn mặt Chu Phỉ, rủ xuống bên quai hàm, nàng chê vương vịu, bèn dùng trường đao cuốn nhẹ cắt nó xuống, sau đó như thấy vô cùng buồn cười, nhẹ nhàng cụp mắt cười.

Ba đại cao thủ so chiêu, chiến cuộc có thể nói là thay đổi trong nháy mắt, căn bản không phải người ngoài có thể tùy ý nhúng tay.

Dù trước quân trưởng có mấy vạn đại quân vây quanh cũng chỉ có thể ném chuột sợ võ bình, bao vây nhưng không biết nên nhúng tay thế nào.

Đấu lâu như vậy vẫn không có kết quả, lúc này trừ phi giữa Cốc Thiên Toàn và Lục Dao Quang có một người chịu hi sinh gánh một đao, quần lấy Chu Phi, để người kia nhân lúc đó lui ra ngoài vòng chiến rồi lại nghĩ cách dùng ám khí đánh lén yểm trợ từ xa mới có thể phá vỡ cục diện bế tắc này.

Nhưng Cốc Thiên Toàn và Lục Dao Quang tuy hợp tác nhiều năm, ngoài mặt là huynh đệ như thể tay chân nhưng trong lòng lại luôn chường mắt đối phương. Cốc Thiên Toàn chê Lục Dao Quang tính tình xốc nổi, không tiến bộ, Lục Dao Quang cảm thấy Cốc Thiên Toàn giả dối làm màu, bản lĩnh chưa chắc bao lớn nhưng luôn cúi nịnh nọt thì rất giỏi.

Nên lúc này hai người họ đều kiên quyết không ai chịu hi sinh vì đối phương.

Cốc Thiên Toàn hối hận vì động thủ với Chu Phi, ông ta dự liệu được võ công của nàng tất nhiên cao hơn ban đầu nàng thể hiện nhưng không ngờ đã cao đến mức này. Điều này rất bình thường, vì trước khi động thủ, ngay cả Chu Phi cũng không biết.

Nàng không ngờ có thể hãm chân hai Bắc Đẩu, hơn nữa còn quần đấu rất lâu mà không mấy may có vẻ yếu thế.

Còn đấu tiếp như vậy nữa, Cốc Thiên Toàn biết, dù lấy hai chọi một thì kẻ sinh lòng sợ hãi trước chắc chắn không phải Chu Phi. Bởi quyền cước và đao kiếm sợ sức trẻ trung... người cũng vậy.

Bụi vàng nhuộm khắp nào chỉ có lão anh hùng, “ác mộng” cuối cùng cũng khó thoát kiếp nạn này.

Trong mấy thập niên, dù tu vi Cốc Thiên Toàn nhiều lần tăng tiến nhưng sự tham lam và hung ác của tuổi trẻ năm xưa khi bốn đại Bắc Đẩu vây công Nam đạo Lý Chủy lại khó tái hiện, tới nỗi bây giờ khi đối diện với khuôn mặt hậu bối này, trong lòng ông ta lại mơ hồ dâng lên niềm hoảng hốt.

Trong màn khói dày đặc, Lý Thịnh tung người nhảy lên ngọn cây cao, to giọng:

– Các người có muốn sống không?

Một mũi tên lửa ghim vào nhánh cây dưới chân hắn, cành cây vang tiếng “tan tách” nhưng hắn không thèm nhìn, tiếng la mang theo nội lực chấn động khiến đá xung quanh rung nhẹ:

– Các người có phải do cha sinh mẹ dưỡng, có phải là người không? Nếu là người, vì sao lại để chúng giày xéo tàn sát như súc vật?

Chắc cây kia hoàn toàn gãy, mũi chân Lý Thịnh điểm nhẹ, nhanh nhẹn đáp xuống đất, thanh đao nhật được và mũi tên lạc qua khe hở đại thụ chạm vào nhau, tạo ra “ngọc nát đá tan”, hắn vút thanh đao gãy ấy đi không chút tiếc rẻ, cúi người nhặt một thanh trọng kiếm rơi xuống từ người Bắc quân.

Một thiếu niên có dáng dấp lưu dân đột nhiên lao ra khỏi tảng đá ẩn thân, cầm binh khí từ thi thể, lại lấy cái mũ sắt rơi ra đội lên đầu, mắt đỏ au, quát to một tiếng đuổi theo Lý Thịnh.

Vô số tên sắt nhúng dầu cuối cùng đã chiến thắng cây cỏ, khói đen chỗ họ nấp không đề được lửa mạnh nữa, các lưu dân may mắn sống sót không thể trốn tiếp, đành liều mạng chạy ra ngoài.

Dương Cẩn cắt đuôi tóc bị cháy của mình, xông lên trước mở đường, lao về phía phụ cận quân trưởng hỗn loạn, Đoạn Nhận đao dày nặng rơi

mất vài cái răng, mấy cái vòng trên sống dao không biết rớt chỗ nào, không còn phát ra tiếng nhận kêu phô trương nữa.

Mưa tên lửa theo sát họ, nơi họ đi qua, bụi cây, bãi cỏ ào ào ngã rạp, đốt khiến mặt đất trụi lủi, bọn Dương Cần dẫn lửa lại gần quân trưởng, cung tiễn thủ bắn tên qua đầu nhanh chóng bị quét ngưng lại.

Chu Phi và hai đại Bắc Đẩu đánh đến mức chỉ thấy ánh đao bóng kiếm, không phân biệt rõ ai với ai, đám thân binh của Cự Môn và Phá Quân không dám tiến lên, lính gác tới xin chỉ thị và các tướng quân làm theo ý mình cũng không dám tự ý làm chủ, đành chia nhau sai binh lính đích thân ra trận, đánh giáp lá cà ngăn cản lưu dân hỗn loạn trong cốc.

Sự dừng mãnh ngăn ngui của lưu dân nhanh chóng bị đại quân đông đảo phá tan, Lý Thịnh không biết đã chém bao nhiêu người, đôi tay đã không còn tri giác, vết thương tên lửa bắn qua bên hông đau rát, cổ họng dâng lên mùi tanh ngọt.

Đúng lúc này, những Bắc quân vốn tiến thoái trật tự đột nhiên tự rối loạn.

Lý Thịnh dùng sức ấn ấn lỗ tai “ong ong” vang vọng của mình, nghe có người hét thảm:

– Rắn! Rắn đâu ra thế!

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 146: Bí Cảnh

Thứ gì tới tham chiến thế?

Lý Thịnh thoát đầu tưởng mình ù tai nghe lầm, đang kinh ngạc thì thấy Dương chưởng môn ban nãy uy phong xách đại đao mở đường giờ sợ chết khiếp lùi về, bị dọa đến nỗi “mặt như thoa phấn”, vết thương trúng tên trên vai chảy máu cũng không để ý đến, thất sắc nói:

– Sao bên đó lại có nhiều rắn như vậy?

Lý Thịnh:

– ...

Không sợ người mà đi sợ rắn, Dương đại đao đúng là kỳ nhân.

Dương Cẩn nghiêm túc đề nghị:

– Ta thấy để an toàn, chúng ta đổi đường lui nhé?

Lý Thịnh đẩy y ra sau:

– Quân địch đông lắm, lưu dân rơi cả vào trận của chúng rồi, có thể lui lại hay không còn chưa biết, huynh tới đúng lúc, mau đi giúp đi.

Chỉ cần không bảo Dương Cẩn đối mặt trực tiếp với rắn độc đáng sợ thì bảo y đơn thương độc mã đi ám sát Bắc đế cũng được, Dương chưởng môn không nói hai lời, xoay người phóng ra sau lưng Lý Thịnh, hung hăng

xông vào giữa Bắc quân đông nghịt, Đoạn Nhận đao tung bay trên dưới, chém giết liên tục.

Các lưu dân rơi vào trận địch thấy y như thấy cứu tinh, vội tự gom lại chung quanh y.

Hỗn loạn bắt đầu từ góc tây bắc sơn cốc, mấy vạn đại quân quần long vô thủ đột nhiên nghe động tĩnh này, không khỏi hơi khủng hoảng.

Vùng Giang Lăng vào hạ ẩm ướt oi bức, nơi hoang dã thực có không ít loài bò sát máu lạnh như rắn rết nhưng đa phần động vật đều sợ người, rất ít khi kết bầy đàn lại gần nơi con người tụ cư. Huống hồ nơi này mấy vạn binh mã sát khí ngút trời, lúc này lại phóng một trận hỏa, gần như đốt phân nửa sơn cốc, lúc này khói đặc mật mù bốn phía, mà thể lửa vẫn đang lan tràn... sao lại có rắn xông vào đây chứ?

Lý Thịnh cảm thấy lạ, tóm một Bắc quân bị hấn đâm xuyên làm lá chắn, vừa tránh trái tránh phải, vừa kinh ngạc nói:

– Tây bắc rốt cuộc có gì vậy?

Hắn vốn chỉ thuận miệng tự nhủ, không ngờ bên cạnh lại có người nước nở nói:

– Là tử tử, họ bị giam bên kia.

Lý Thịnh đẩy thi thể Bắc quân ra, đánh giạt mấy kẻ đánh lén từ sau lưng, nghiêng đầu nhìn, thấy là thiếu niên nhặt nón sắt và binh khí của Bắc quân lao ra theo hấn sớm nhất, thiếu niên đó vận số không tồi, cũng khá lanh lợi, dọc đường luôn theo sát Lý Thịnh, lúc này ngoại trừ trên mặt dính không ít bụi bẩn thì gần như không tổn thương gì.

Lý Thịnh:

– Đệ nói gì?

Thiếu niên lưu dân đó mặt mày xanh xao, tay dài chân dài nhưng cơ thể lại ốm yếu mảnh khảnh, cứ như nhảy lên một cái là mất hết phân nửa sức, phải dừng lại nghỉ giữa chừng vậy, vẫn còn bộ dạng con nít.

Lý Thịnh vừa hỏi, cậu liền khóc lên tại chỗ:

– Tỷ tỷ... và những người khác nữa, đều bị chúng bắt nhốt trong lều lớn ở tây bắc, đệ muốn liều với chúng, nhưng chúng dè đệ lại, bảo đệ đừng rảnh rồi gây sự, chúng nói, mấy cái bánh bao dọc đường là có thể mua được một người sống sờ sờ, đâu đáng mấy đồng? Nữ nhân đi theo chúng là chuyện tốt, ít nhất có thể ăn có thể sống, chúng bảo đệ đừng liên lụy tỷ tỷ, còn bảo đệ làm vậy là hại tỷ ấy...

Lý Thịnh ngăn giúp cậu vài mũi tên bắn lên trong đám loạn quân, thở hổn hển mấy hơi, nhất thời không biết nói gì.

Người an cư lạc nghiệp trong thôn xóm và thành quách thì gọi là “bách tính”, gọi là người. Nhưng người một khi lang thang lưu lạc sẽ thành chó hoang rơm rác, dù chết hàng ngàn hàng vạn cũng không đáng nhắc.

Hèn gì năm đó họ và Vương lão phu nhân xuống núi đi tới phụ cận Nhạc Dương, những thôn dân kia thà canh giữ nơi chó ăn đá gà ăn sỏi ấy cũng không chịu rời đi.

Có điều... nếu phía tây bắc chỉ là một đám nữ nhân đáng thương thì những Bắc quân này sợ cái gì?

Đâu thể là nữ nhân biến thành rắn ngay tại chỗ chứ?

Sơn cốc lúc này thay đổi trong nháy mắt, hai người bọn Lý Thịnh mang hơn trăm lưu dân gần như nối liền một đường với phía tây bắc hỗn loạn. Thấy trong cốc sắp mất khống chế, tiếng kèn lệnh của Bắc quân âm u

vang lên bốn phía, bảy tám tướng lĩnh Bắc quân mặc giáp ào ào chạy tới, vượt lên trước mọi người, có một người nhìn không ra cấp bậc nhưng rất dám nói chuyện, quát to với Cốc Thiên Toàn và Lục Dao Quang:

– Hai vị đại nhân, lúc này nên lấy đại cục làm trọng, hà tất dây dưa mãi với bọn giang hồ dân gian này!

Hắn không lên tiếng còn đỡ, vừa lên tiếng thì mồ hôi nóng của Cốc Thiên Toàn đều toát ra.

Những tướng quân này tuy bình thường cũng tập võ nhưng khác cao thủ võ lâm chân chính, căn bản không nhìn ra tình thế ngàn cân treo sợi tóc giữa ba người, còn tưởng bọn Cốc Thiên Toàn đang khăng khăng cậy mạnh nên mới đấu mãi với người ta không tha, nói không chừng trong lòng còn đang khó hiểu: Phá Quân cũng đành, nhưng Cự Môn đại nhân ngày thường rất có tâm cơ, hôm nay lại định hát tuồng gì?

Cốc Thiên Toàn đánh hư chiêu, muốn dẫn Phá Tuyết đao về phía Lục Dao Quang.

Nhưng Chu Phỉ và Lục Dao Quang đều không mắc bẫy, Lục Dao Quang chém nghiêng một đao, nhìn như chém về phía Chu Phỉ nhưng đao phong ngừng tụ lại mơ hồ chỉ hướng Cốc Thiên Toàn. Chu Phỉ căn bản không tiếp chiêu, còn bước Phù Du trận pháp, một thanh trường đao lấy Phá Tuyết làm hồn nhưng bên trong lại mang theo vài phần kỳ dị hiểm trở khó dò của Đoạn Thủy Triền Ti, khiến người khác cảm thấy ánh đao như gần như xa nhưng lại như tồn tại khắp nơi, chỉ cần bước sai một bước là có thể bị cắt yết hầu như chơi.

Ba người mỗi người đều mang ý xấu riêng, chẳng ai tránh thoát được ai.

Mà đúng lúc này, Lý Thịnh cuối cùng cũng thấy nguồn cơn hỗn loạn, từ bên kia chạy tới đúng là một đám nữ nhân áo quần lam lũ!

Các nữ nhân ai nấy đều mặt mày xanh xao, tóc tai rối loạn, mặc trang phục lưu dân điển hình, cổ và cổ tay màu sắc rực rỡ, lại gần nhìn mới biết đó không phải dây chuyền vòng tay gì mà là rắn độc to nhỏ quần đầy trên đó!

Những rắn độc kia giống như có trí khôn, không hề sợ đoàn người và khói lửa, ngược lại vô cùng có tính công kích, hễ có người tới gần là nó sẽ ngóc cái đầu tam giác lên, há to miệng tạo tư thế sắp cắn, ngoại trừ trên người nữ nhân, dưới đất cũng có không ít rắn độc to nhỏ sột soạt bò qua, nơi nào cũng có, như hộ giá hộ tống những nữ nhân này.

Người hai bên chạy trốn nhanh chóng tụ lại cùng nhau, Lý Thịnh nghe thiếu niên kia bên cạnh chọt kêu to “tỷ tỷ”, nhanh chân chạy về bên đó, vội vàng cuống quýt sắp giẫm lên một con rắn, con rắn nọ hung dữ ngóc nửa mình dậy, ngửa đầu định cắn, Lý Thịnh nhanh tay nhanh mắt tóm sau gáy cậu, kéo cậu trở về.

Một nữ tử trẻ mặc áo hoa thấy thiếu niên thì vội hô:

– Tiểu Hồ, dừng lại gần, cũng đừng giẫm lên rắn! Ở xa xa đi theo bọn tỷ và xà cô nương!

Lý Thịnh:

– ...Xà cô nương?

Cách đó không xa truyền đến tiếng sáo chói tai, càng nhiều rắn giống như từ dưới đất chui ra, tụ thành một “dòng chảy rắn” khiến người ta tê hết da đầu, rít gào thuận ta thì sống nghịch ta thì chết. Lý Thịnh nhìn chăm chăm theo, thấy người thổi sáo kia cao gầy, đầu búi mái tóc chẳng ra sao, không biết muốn ăn mặc thành phụ nhân hay cô nương, khuôn mặt nghiêng nghiêng thanh tú trắng nhợt... nhìn kiểu nào cũng thấy quen mắt!

Hình như là cái vị năm xưa gặp ở Vĩnh Châu – Độc lang trung Ưng Hà Tông!

– Ưng...

Lý Thịnh trố mắt, suýt bị trường thương của Bắc quân đâm, chật vật né tránh, hai chữ “Ưng huynh” không thốt được, hăn kinh ngạc nói:

– Ưng... ơ ừm, người, người là nữ?

Đúng là chân nhân bất lộ tướng!

Lý Thịnh cảm giác mình chưa từng gặp đại cô nương nào nữ giả nam trang giống đến vậy!

Trên gương mặt không cảm xúc của Ưng Hà Tông vụt hiện lên bốn chữ “một lời khó nói”, âm u nói:

– Có phải người muốn chết không?

Hăn vừa lên tiếng là Lý Thịnh yên tâm, giọng nói này tuy không hiền hậu nhưng cũng vô cùng trầm, nghe là biết không phải nữ nhân.

Tỷ tỷ của Tiểu Hồ hình như giật mình:

– A! Xà cô nương, hóa ra cô biết nói à?

– Câm miệng!

Trán Ưng Hà Tông nổi một loạt gân xanh:

– Đi mau!

Đường đường Độc lang trung mà tự dừng phải chui vào đám lưu dân, vậy cũng thôi đi, đằng này còn là chui vào đám nữ nhân!

Đã thế, vì sợ bại lộ thân phận mà hẳn phải giả câm, không dám nói chuyện với người ta!

Chuyện này đúng là có chút không tưởng tượng nổi.

May lúc này tình thế nguy cấp, Lý Thịnh không có thời gian nhàn rỗi, lập tức lớn tiếng:

– Cần thận cung tiền thủ và kỵ binh, nhắm vào quân trưởng của họ!

Rắn độc đầy đất này thực quá khủng bố, hai nhóm lưu dân tụ lại thành một nhưng cũng không dám áp quá gần nhau, Ưng Hà Tòng thò tay vào trong ngực, không biết lấy ra gì vung lên người Lý Thịnh, bọn rắn độc bò khắp nơi tự động tránh hẳn ra, nhanh chóng kéo Lý Thịnh nhập phe.

Các nữ nhân thấy vậy đua nhau bắt chước theo, rắc thuốc bột tránh rắn cho người thân mình. Thế là trừ Dương Cẩn, áp lực bị vây đuổi của mọi người giảm đi không ít.

Ưng Hà Tòng nói:

– Rắn của ta tuy tạm thời có thể mở đường nhưng chỉ cần kỵ binh hai bên tránh ra, cung tiền thủ nơi cao hỏa công là ta bó tay, nên vẫn phải mau mau nghĩ đối sách... có điều lạ quá, sao giờ chúng không bắn tên nữa? Chẳng lẽ hết dầu à?

Lý Thịnh:

– Chúng sợ ném chuột vỡ bình.

Tới gần quân trưởng, hai vị “chủ soái” vương bận kia không chịu dời chỗ khiến đám thân binh và các tướng quân vây quanh họ, cung tiền thủ nào dám bắn tên lửa trong cốc nữa.

Ứng Hà Tông sững sờ, đang muốn hỏi rõ liền nghe Lý Thịnh vận khí đan điền, hô:

– Chuuuu... Phiiii!

Tai Chu Phỉ hơi nhúc nhích, dù không quay đầu nhưng có thể thông qua âm thanh để phán đoán vị trí đại khái của bọn Lý Thịnh, nàng chợt trầm cổ tay xuống, Khô Vinh chân khí và Toái Già vô cùng ăn nhịp, trường đao sung sướng phát ra một tiếng vang khê, Phá Tuyết đao đột nhiên trở nên ác liệt.

Sau đó Chu Phỉ như nổi điên, cứ thế bỏ qua Lục Dao Quang, liều mạng đưa lưng hứng một đao của Phá Quân, nhắm thẳng vào Cốc Thiên Toàn.

Đến loại cảnh giới này của họ, có cao thủ nào lại đưa lưng mình cho kẻ địch? Bởi vậy phản ứng đầu tiên của Lục Dao Quang là có bấy.

Mà ban nãy Cốc Thiên Toàn nhiều lần muốn dẫn lửa đi nơi khác khiến cơn giận tích tụ trong lòng Lục Dao Quang đã đạt đến một trình độ nhất định, lần này thấy Cốc Thiên Toàn xui xẻo, Lục Dao Quang còn lóe lên chút vui ngầm.

Chút do dự và vui ngầm này khiến ông ta khi ra tay bị chững lại trong nháy mắt.

Chính trong nháy mắt mà mắt chưa nhắm xong đó, Cốc Thiên Toàn thành linh cứng rắn đón đỡ mười bốn đao của Chu Phỉ.

Tốc độ hai người đã đến mức mắt thường không thể nhìn rõ, hoàn toàn dựa vào trực giác.

Mãi đến lúc này, trường đao khoan thai của Lục Dao Quang mới tới vai Chu Phỉ.

Chu Phi hình như quên mất mình đã cỡi “Thải Hà” cho Ngô Sở Sở, bị một đao của Bắc Đẩu Phá Quân chém tới là vẫn ăn đủ. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc mũi đao quẹt rách một lớp da mỏng trên vai nàng, nàng bước Phù Du trần tránh được, tiến về trước như bóng ma, không quay đầu lại, trường đao hất từ dưới lên trên hướng vào cầm Cốc Thiên Toàn.

Cốc Thiên Toàn lúc này đã tay không tắc sắt, còn bị trọng thương một tay, đành cắn răng hét lớn một tiếng, dùng bàn tay không bị thương đánh về phía sống đao Toái Già.

Chu Phi thuận theo chưởng phong của ông ta đẩy ra bên cạnh, vừa vặn tránh được một đao của Lục Dao Quang từ sau đuổi đến, nàng lấy Cốc Thiên Toàn làm lá chắn, xoay quanh ông ta nửa vòng.

Cốc Thiên Toàn ban nãy xuất chưởng trong tình thế cấp bách, dùng mười phần lực, căn bản không kịp thu về, lúc này chưởng phong chưa tán, chỗ hiểm yết hầu của ông ta đã nằm dưới Phá Tuyệt đao.

Cốc Thiên Toàn cứng đờ, Lục Dao Quang cũng sửng sờ.

Ngay cả Lý Thịnh khó khăn lắm mới tiếp cận gần quân trưởng, đang suy nghĩ bước kế tiếp nên làm gì cũng ngần người.

Đường đường là Cự Môn, tung hoành giang hồ bao nhiêu năm, thế mà có ngày nếm trải cảm giác bị gác đao lên cổ.

Chu Phi ban nãy tập trung toàn lực chiến đấu, hoàn toàn không cảm nhận được, nhưng bây giờ chợt dừng lại, nàng mới phát hiện vừa rồi thực đến cực hạn, ngũ quan lục cảm và kinh mạch tứ chi của nàng toàn bộ đều được sử dụng quá mức, mồ hôi toàn thân bỗng tuôn ra, cả người chợt mất nước, môi nứt nẻ.

Nhưng bất luận hình tượng của nàng thế nào đều không thể thay đổi được sự thực là Toái Già gác lên cổ Cốc Thiên Toàn.

Ngực Chu Phi vẫn đang phập phồng kịch liệt, khí hải đau như muốn nứt, nàng cắn răng mạnh mẽ chống đỡ, gắng ép ra nụ cười lạnh, nói:

– Cốc đại nhân đã khẳng khẳng muốn tiến ta một đoạn, vậy chúng ta từ chối thì bất kính rồi.

Lời này chưa dứt, Chu Phi đã ra tay như chớp, cách không trung phong ấn mấy đại huyết trên người Cốc Thiên Toàn, lưỡi đao đặt chắc bên gáy ông ta, xa xa nhìn Lý Thịnh, quát:

– Đi.

Mấy vạn Bắc quân tinh nhuệ tụ tập trong cốc mà một trong các chủ soái lại bị bắt trước quân trưởng, nói ra thì các binh tướng nơi đây thật muốn tự sát tập thể!

Chu Phi gần từng chữ một:

– Tránh đường.

Bắc quân ba tầng trong ba tầng ngoài đành nhường ra một con đường, Chu Phi đẩy Cốc Thiên Toàn toàn thân cứng ngắc, vừa bước một bước là cảm thấy như bước trên núi đao, cơn đau như kim châm từ dưới chân truyền tới bên hông, nàng tình bơ hất sâu, thậm chí còn nhàn rỗi cười lạnh với Lục Dao Quang, ngênh ngang bước đi dưới ánh mắt âm u của Phá Quân.

Hai nhóm lưu dân kính nể nhìn Chu Phi, cả người và răn đều nổi đuôi nàng ra khỏi Bắc quân.

Chu Phi thực sự rất khó chịu, Khô Vinh chân khí sử dụng quá độ mơ hồ có dấu hiệu cản trở, mà nàng lại không thể thể hiện trước mặt Cốc Thiên Toàn, đành cố dời sự chú ý của mình, vừa liếc mắt liền thấy Ưng Hà Tông với trang phục kỳ dị thì lập tức ngớ người:

– Sao ngươi là nữ?

Ứng Hà Tông:

– ...

Nàng ta với tiểu tử vừa rồi chắc chắn là ruột thịt.

Chu Phi nhìn các nữ nhân khoác rắn độc bên cạnh, lại nhìn Ứng Hà Tông, hình như hơi hiểu ra, bèn nói:

– Cho nên ngươi luôn ở cùng với họ? Sao ngươi lại chạy tới đây?

– Nói ra dài lắm.

Mặt Ứng Hà Tông không chút cảm xúc:

– Ta vốn tới vì chuyện khác, tình cờ bị vây ở đây, nếu không phải hôm nay các cô gây lớn chuyện thì dù ta mang nhiều rắn hơn nữa cũng chưa chắc có thể dẫn họ ra ngoài.

– Ừ.

Chu Phi nói tiếp không khách sáo:

– Ta biết, công phu ngươi luyện chưa đủ. Có điều nói đi nói lại, Ứng... công tử? Hay cô nương? Ày, thôi kệ đi, sao lần nào ngươi cũng có thể làm ít ăn nhiều thế hả?

Khóe mắt Ứng Hà Tông nhảy mạnh, một con rắn nhỏ đỏ chót lộ đầu ra cổ áo hắn, hung dữ nhe răng với Chu Phi.

Lý Thịnh:

– Được rồi, A Phi, mọi người bắt nạt...

Lời hăn chợt dừng lại, ánh mắt lướt qua Chu Phi, nhìn sơn cốc to lớn phía sau nàng, nơi bị Bắc quân đốt cỏ cây cháy thành tro, thế lửa từ từ lan sang nơi khác, lộ ra đá núi và mặt đất trụi lủi, nhìn từ xa xa... giống như hợp thành một hình nào đó!

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 147: Bắc Đẩu Đối Chiều

Lý Thịnh không biết có phải do mình quá mệt mỏi đến mức xuất hiện ảo giác hay không, bèn ra sức dụi mắt.

Trên đường đến, mỗi khối đá chỉ đường chỗ khúc quanh đều có bảng chỉ đường đơn giản, chỉ cần biết hai chữ “ra, vào” là có thể hiểu. Nhưng bên cạnh nó còn có một hình bát quái phức tạp, Lý Thịnh lúc đó chỉ nhìn lướt qua chứ không nghĩ kỹ, vì hắn từng theo học Tề môn trận pháp với Xung Vân Tử nên rất hứng thú với đạo kỳ môn độn giáp, ngũ hành bát quái, còn cố ý làm bản dập mang theo người để chuẩn bị sau này nghiên cứu.

Bây giờ hắn nhìn kiểu gì cũng cảm thấy chỗ đất trống bị đốt ra vừa khớp với một góc thái cực đồ trên bảng chỉ đường!

Lý Thịnh chợt nhìn quanh bốn phía, nếu đoán theo tỷ lệ đó thì cả sơn cốc chính là một thái cực đồ hoàn chỉnh.

Nếu đúng là vậy, sơn cốc này do ai dựng nên? Dựng làm gì?

Những lưu dân và Bắc quân tu hú chiếm tổ này có biết bí mật trong đó không?

Hắn chợt cảm thấy toàn thân run rẩy.

Lý Thịnh lập tức đưa tay sờ vào ngực, lấy ra những bản vẽ được sao chép kia.

Đúng lúc này, một tiếng hét vang lên bên tai, Lý Thịnh chột hoàn hồn, chưa kịp phản ứng, vai bị người khác đẩy mạnh, một mũi tên sắt xé gió lao tới, vừa vắn ghim vào chỗ hăn mới đứng.

Ứng Hà Tòng đẩy hăn quát:

– Cẩn thận!

Lý Thịnh kinh hãi, thấy Bắc quân trong cốc chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã tập kết xong xuôi, cung tiễn thủ xếp thành hai hàng, mặc kệ sống chết của Cốc Thiên Toàn, trực tiếp bắn tên!

Lục Dao Quang khoát tay, hàng loạt Bắc quân nhanh chóng phủ kín lối vào sơn cốc, cung tiễn thủ nơi cao lần nữa xách thùng dầu lớn, kéo cung, loạt tên nhúng dầu thứ nhất bắn giữa không trung, đốt cháy bầu trời tang tàng sáng.

Đừng nói trong tay Ứng Hà Tòng chỉ có mớ răn nhỏ, dù có long vương cũng chưa chắc có thể bay nhảy trong biển lửa.

Lúc đó sở dĩ Chu Phi cố sức chọn Cốc Thiên Toàn khó khổng chế hơn để ra tay là nhằm đề phòng chiêu này. Nàng biết, nếu người nàng bắt là Lục Dao Quang thì đi chưa tới ba bước, lão cáo già Cốc Thiên Toàn có thể quyết đoán khiến hai người họ cùng đổ máu tại chỗ... Ai ngờ Lục Dao Quang tuy có ngốc, phản ứng cũng hơi chậm nhưng sự độc ác trong xương cốt không hề ít.

Cốc Thiên Toàn không ngờ Lục Dao Quang xưng huynh gọi đệ với mình nhiều năm như vậy mà vào thời khắc mấu chốt lại trực tiếp trở mặt, muốn đưa mình vào chỗ chết. Ông ta hận trố mắt muốn nứt, sắp cắn nát chân răng, nhưng huyết đạo ông ta đã bị phong bế, có kêu cũng không ra tiếng, đành ghen đến chết đi sống lại, sắc mặt xanh tím.

Mũi tên sắt liên tiếp rít gào lao xuống, các lưu dân chạy trốn chết.

Chu Phi tự động chặn hậu, thấy một mũi tên nhọn lao đến trước mắt, nàng vốn định lôi Cốc Thiên Toàn né tránh, ai ngờ đúng lúc ngực lên cơn đau, lại hít phải ngum khói, tay nàng mất sức lướt xuống khỏi người ông ta, lao đảo nửa bước, không thể kéo.

Bên tai vang lên tiếng “phụp”, Chu Phi bỗng mở to mắt, thấy Cốc Thiên Toàn bị một mũi tên sắt bắn xuyên qua bụng.

Ông ta đứng cứng đờ, cổ nổi gân xanh như muốn phá tung da thịt ra gào thét, cổ họng vang tiếng “hự” rồi phun ra một ngum máu tím đen... không biết là bị thương hay tức giận mà ông ta giống như tẩu hỏa nhập ma!

Chu Phi lúc này đâu còn lo được cho ông ta, nàng chật vật lăn hai vòng tại chỗ, tiện tay tóm một nữ nhân trung niên sợ choáng váng đẩy ra sau:

– Đừng dơ ra đó, chạy mau!

Bản thân công phu Chu Phi không thuộc dạng nội lực thâm hậu kiểu một chưởng có thể xô ngã núi, càng khỏi phải nói lúc này nàng đã sức cùng lực kiệt.

Một chưởng đánh ra hất bay mũi tên sắt gì đó, nàng nghĩ cũng đừng nghĩ, đành mết mõi cầm Toái Già lần lượt chặn từng cái một, cố sức chặn hậu cho đám lưu dân xung quanh.

Chu Phi trong lúc vô tình quay đầu nhìn chỗ mình đặt chân ban nãy, thấy dầu hỏa đầy trời đã đốt trụi cỏ xanh trên đất, ánh lửa tàn phá lan ra bốn phía, há to miệng cắn nuốt người đứng bên trong.

Người đó đứng thẳng tắp trong biển lửa, trên ngực, bụng và tứ chi cắm đầy mũi tên, cái bóng dị dạng bị ánh lửa chiếu lên vách đá.

Vốn cũng là anh tài một đời, đáng tiếc.

Trong sơn cốc không còn chỗ ẩn thân, mọi người đành theo bản năng chạy về phía rừng cây hai bên.

Nhưng một đám lưu dân bấp chên bị chuột rút sao chạy lại tinh binh được huấn luyện nghiêm chỉnh? Nháy mắt liền có Bắc quân dọc theo ngoài sơn cốc bọc đánh qua, ôm cây đợi thỏ chờ họ tự chui đầu vào lưới.

Lý Thịnh luống cuống, động tác gạt tên sắt dùng sức quá mạnh, làm trọng kiếm nhật được gãy luôn, hấn lùi hai bước, bản vẽ lúc này bị hấn kéo ra một nửa rơi khỏi lồng ngực, như bướm giấy bay loạn trong gió đêm.

Một mũi tên lửa chợt xẹt qua bên cạnh, chiếu bốn phía sáng như ban ngày, con người Lý Thịnh co mạnh, thái cực đồ trên giấy xuyên qua tầm mắt hấn.

Mũi tên nhọn mang theo đốm lửa “phốc” ghim thái cực đồ xuống đất, tờ giấy sáng lên trong nháy mắt, Dương Căn túm gáy hấn kéo ra sau:

– Người chờ ra đó làm gì?

Lý Thịnh nhìn chăm chăm đống giấy hóa tro tàn ấy, bỗng nhiên, những trận pháp năm xưa Xung Vân Tử giảng bâng quơ cho hấn trong thôn nhỏ phụ cận Nhạc Dương cùng thái cực đồ cả sơn cốc như sinh ra một mối liên hệ nào đó khó nói.

Và lối vào như mê cung, vết tích trên mặt đất bị đốt trụi...

– Ta biết rồi!

Lý Thịnh chợt giấy thoát khỏi tay Dương Căn:

– Ta biết rồi!

Dương Căn ừ ừ cạc cạc:

– Hà?

Lý Thịnh nhanh chân chạy đi:

– Mau theo ta!

Mọi người đều không biết hắn muốn làm gì, nhưng nơi này chỗ nào cũng là đường cùng, không ai có ý tưởng gì cả, hiếm khi thấy hắn chắc chắn nên đành mặc kệ, chạy theo hắn.

Họ như quân cảm tử lao về phía chính diện Bắc quân ở rìa sơn cốc.

Dương Cẩn ôm đồm việc, nói:

– Muốn làm gì? Cường chế phá vậy sao? Tránh ra, để ta!

Ứng Hà Tông không biết tập hợp tới từ lúc nào, cau mày:

– Chúng đông quá, tầng tầng lớp lớp, còn có thể thay nhau trông giữ, e là không được.

Dương Cẩn vừa nghe tiếng Ứng Hà Tông, toàn thân liền cứng đờ, len lén liếc kẻ nuôi rắn như thấy ma, lảng lạng dịch ra bên cạnh hơn hai thước, sau đó quay đầu chạy, vừa chạy vừa la:

– Chu Phi, Chu Phi! Mau, cô lên mở đường, ta chặn hậu cho!

Ứng Hà Tông không hiểu gì cả, hoàn toàn không biết mình đắc tội y chỗ nào.

Chu Phi và Dương Cẩn nhanh chóng trao đổi vị trí, nàng như một thanh đao nhọn, trực tiếp đâm vào trận địch.

Lúc này, trời đã tờ mờ sáng, bộ y phục màu nhạt của nàng sớm đã nhuộm máu đỏ đen một mảng, không biết là máu của mình hay máu của

người khác.

Lý Thịnh đang lăm băm tính toán gì đó trong miệng, thoáng thấy hình tượng của Chu Phỉ thì bị dọa:

– Muội không sao chứ?

Chu Phỉ tiến lên rồi lùi lại, trên mũi đao treo thêm mấy gã Bắc quân:

– Chưa chết.

– Chưa chết thì giúp huynh.

Lý Thịnh ra lệnh không chút khách sáo:

– Nghe huynh này, “đông chí nhất dương sơ sinh, tòng khôn chi tả, khởi vu bắc”... (1)

(1) Ngày đông chí, khí dương bắt đầu sinh ra từ bên trái quẻ khôn, khởi nguồn phương bắc (*).

Chu Phỉ vô thức hỏi:

– Hả? Không phải tây nam à?

Lý Thịnh nói:

– Không, đó là phương vị của “hậu thiên bát quái”, huynh thấy nơi này e là lấy “tiên thiên bát quái”... (2)

(2) Tương truyền tiên thiên bát quái là do Phục Hi sáng lập, phản ánh vạn vật trong thời kỳ vũ trụ sơ khai, còn khi đã có văn minh nhân loại rồi thì là hậu thiên, tương truyền hậu thiên bát quái do Văn Vương sáng lập, phương vị của hai loại này khác nhau.

Chu Phỉ mấy năm trước nghiên cứu Phù Du trận pháp có xem lướt lướt qua, hoàn toàn là học vẹt, nghe hẵn nói gì mà “tiên thiên hậu thiên” là đầu muốn to ra hai vòng, huyết thái dương giật giật đau, bèn lập tức ngắt lời Lý Thịnh:

– Huynh cứ nói muốn muội làm gì đi...

Lý Thịnh hít sâu một hơi, chỉ vào một chỗ trong rừng rậm:

– Muội đi từ đó, chắc chắn có thể thấy một cây khác mấy cây còn lại, hoặc quá to, hoặc quá nhỏ, sau khi tìm thấy nó thì nghĩ cách nhổ lên!

Chu Phỉ nhìn theo ngón tay hẵn, không thấy cây gì lạ thường, chỉ thấy Bắc quân chi chít càng tụ càng nhiều.

Nàng khẽ nhấc vai, hít sâu một hơi rồi nặng nề thở ra, nghe như tiếng thở dài, kể đó nói với Lý Thịnh:

– Được, tin huynh. Thật chơi tiêu đời thì sau này mỗi năm huynh đều phải quỳ đốt vàng mã cho muội đấy.

Lý Thịnh:

– ...

Chu Phỉ quăng lại một câu rồi mặc kệ yêu cầu của Lý Thịnh bảo nàng đi nhổ cây vào lúc mấu chốt này hoang đường cỡ nào, cũng không hỏi mục đích của hẵn là gì. Nàng lại lần nữa mạnh mẽ đề khí, cảm giác cực hạn của mình giống một sợi dây đàn hồi mạnh, mỗi lần nàng cảm thấy mình đã kéo căng đến cực hạn thì vẫn có thể kéo tiếp.

Nàng tung người lên, khoác sương lạnh và vết máu khô đầy người, xẹt qua đỉnh đầu vô số Bắc quân trước mặt.

Cung nỏ trong rừng đã lên dây, ba tầng trong ba tầng ngoài công khai hay âm thầm đều đưa nòng vào giữa. Chu Phi quát khẽ một tiếng, Toái Già gần như dẹt thành một hàng rào bạc, âm thanh mũi tên và đao thương đánh vào sống đao chấn động đến mức đau tai, Chu Phi không để ý cổ tay mình tê sắp không còn cảm giác, chỉ trong vài hơi thở, nòng đã lao vào rừng sâu.

Tâm mắt nàng bắt đầu hơi mơ hồ, nàng ra sức chớp mắt, nơi bả vai bị trúng một mũi tên, không tiện trực tiếp nhổ ra, đành huơ đao tạm thời chém đứt đuôi tên, đồng thời ánh mắt lướt qua bốn phía, thế mà thật sự nhìn thấy một cây khác biệt. Sơn cốc này hiển nhiên có lịch sử lâu đời, đa số cây cối là cổ thụ to cỡ vòng ôm, chỉ có một cây nhỏ nhưng cực cao, đứng cùng những cây cổ thụ xung quanh không có gì nổi trội nhưng thân cây đó chỉ to cỡ cổ tay đứa trẻ kẹt giữa bụi cây xanh um rậm rạp, hết như một cành của cây cổ thụ bên cạnh, không hề dễ thấy, nếu không có câu gợi ý của Lý Thịnh thì e nàng cũng sẽ ngó lơ bỏ qua nó.

Chu Phi tránh một mũi tên lén, khom người nhảy xuống cạnh “cây non” nọ, đưa tay nắm thân cây, vốn định chém đứt trước rồi nói sau, ai ngờ mới dùng tí sức là cái cây nọ xoay hết nửa vòng trong tay nàng.

Chu Phi sửng sờ.

Lúc này, một đám Bắc quân từ bốn phía chạy tới vây công nàng, một tay Chu Phi cầm thân cây nhỏ ấy, lấy nó làm trục, Toái Già vẽ một vòng lớn, một đao phá tan thế tiến công của bảy người. Mà cái thân cây bị nàng cưỡng chế xoay một vòng kia bỗng vang “cách” một tiếng, hình như là dây cốt cơ quan nào đó chuyển động, Chu Phi choáng váng không đứng vững, ngờ ngác nhìn thân cây bị mình nhổ lên khỏi mặt đất, đầu óc đờ đẫn, nghĩ: “Không dùng nội lực mà có thể một tay nhổ cây... mình luyện thành thần lực hồi nào vậy?”

Liền sau đó, nàng phát hiện rễ dưới thân cây vô cùng kỳ lạ, bọc lấy một “khối đá” quái gở dưới đất, rìa “khối đá” có một vòng lưỡi đao nhỏ,

trên lưỡi thoáng hiện ánh sáng lạnh, cắt toàn bộ sợi rễ bao quanh nó, chỗ bị cắt còn rất mới, bùn đất quanh “khối đá” bị tách ra... Chu Phi nhớ lúc này mình nghe âm thanh nho nhỏ, hình như là nàng chạm phải cơ quan gì khiến quanh “khối đá” bắn ra lưỡi dao nhỏ cắt rễ cây trong nháy mắt, sau đó nâng cả cây lên mặt đất.

Chu Phi thử dùng Toái Già gõ một cái lên “khối đá” thăm dò.

“Coong”... rỗng?

Nàng cắt nhẹ mũi dao quanh khối đá, quả nhiên tìm được một đường nổi nhỏ, bèn lật cổ tay nhếch lên trên. Nắp “khối đá” lạ bị mở ra, bên trong có một thứ trông rất giống cơ quan khổng chế dây trện trong đình nhỏ giữa sông của Ngự lão năm xưa.

Chu Phi sững sờ, lúc này lại có một nhóm Bắc quân lao tới, Chu Phi theo bản năng đem cơ quan chôn dưới nắp đá đẩy xuống.

Cả sơn cốc đều rung động, dưới mặt đất truyền đến những tiếng rung “ầm ầm” loáng thoáng pha lẫn tiếng gào thét như rồng ngâm, Chu Phi chợt ngẩng đầu, thấy cả một bên sơn cốc lún xuống, Bắc quân không hề phòng bị ngã nhào.

Đúng lúc này, Lý Thịnh cách đó không xa đã kích thích một cơ quan khác, mặt đất lại rung mạnh lần nữa, bên còn lại của sơn cốc nâng cao lên, đập ầm ầm vào vách núi, cung tiễn thủ vốn mai phục ở đây bất ngờ không kịp chuẩn bị, ào ào lăn xuống, bị đá đè, thùng dầu hỏa nổ tung.

Nếu sơn cốc là một thế giới nhỏ thì nó chắc chắn có một chìa khóa mà người cầm được chiếc chìa khóa ấy có thể hô mưa gọi gió nơi đây.

Lý Thịnh lớn tiếng:

– Chu Phi! Hủy cơ quan đó, đừng rề rà!

Chu Phi chém một đao xuống chỗ nối tiếp dây cốt cơ quan, sau đó nàng không quan tâm tới thương tích đầy mình, nhảy vọt lên, vút qua đám Bắc quân rơi vào hỗn loạn vẫn chưa hoàn hồn.

– “Dương thuận thượng cần vị...” A Phi, nếu huynh đoán không sai, nơi này ắt có bảy chỗ “định sơn chuẩn tinh”, tương ứng với trận “Bắc Đẩu đối chiêu” của Tề môn.

– Bắc Đẩu?

Chu Phi khẽ nói:

– Thật trùng hợp.

Theo chỉ dẫn của Lý Thịnh, nàng nhanh chóng trông bầu vể gáo tìm được cây thứ ba, đất bằng ngay chính giữa sơn cốc nhô lên, quân trưởng của Lục Dao Quang nháy mắt lên trời, cột cờ treo lơ lửng cờ Bắc Đẩu bên cạnh từ trên cao đập xuống, một đồng thân binh tránh né không kịp, ào ào trúng chiêu.

Lục Dao Quang chật vật nhảy lên lưng ngựa, hét to một tiếng, nắm mạnh dây cương:

– Ngăn hai kẻ đó lại, bất luận sống chết!

Các lưu dân nhất thời không ai quản, người và rắn cùng đơ ngậy ngốc tại chỗ.

Dương Căn thấy rất nhiều Bắc quân bọc đánh hai người trên sườn núi liền lập tức tiến lên tham gia, vút Đoạn Nhạn đao bị uốn lưỡi qua một bên, nhặt hai thanh đao lớn xung phong lao tới, xô Bắc quân tới muện ra một lỗ hổng, đi thẳng tới cạnh Chu Phi:

– Ta tới giúp cô, làm gì?

Chu Phi thu Toái Già, nhổ cây thứ tư, bồng chốc đóng lại cơ quan.

Lần này là sườn núi bên họ rung mạnh, hai người suýt đứng không vững, cả một mặt đá trầm xuống, một mặt khác trời lên, ở giữa nứt ra một vết to, Bắc quân truy sát họ ngã nhào, Chu Phi choáng váng hồi lâu mới vịn một cây cổ thụ đứng vững, nói với Dương Cẩn:

– Hỏi Lý Thịnh á!

Dương Cẩn bị nàng chưa gì đã đuổi đi, bèn bước thấp bước cao tìm Lý Thịnh xung quanh. Còn chưa đợi y tìm được người giữa đồng đất đá bay loạn thì cơ quan thứ năm không biết được ai mở ra, dưới chân Dương Cẩn trống rỗng, y hét to, đao cắm phập vào thân cây bên cạnh, hiểm hóc treo mình lên, định thần nhìn lại, bên dưới không biết từ khi nào đã cải thiên hoán địa, có thêm một lối vào sơn động khổng lồ.

Lúc này, một bàn tay kéo y lên, Dương Cẩn ngẩng đầu, thấy Lý Thịnh đầu đầy bùn cát.

Lý Thịnh kéo y lên rồi lau mạnh trên mặt:

– Dẫn họ đi từ nơi này, mau!

Kỳ thực không cần hấn dấn, Ứng Hà Tông chăm sóc các lưu dân vừa thấy cửa động hiện ra, các con rắn lớn nhỏ không biết tại sao lại ào ào chui về phía đó, hấn xưa nay tin động vật hơn tin người, lập tức quyết đoán đuổi các lưu dân chạy theo.

(*) Vào ngày đông chí, mặt trời chiếu thẳng vào chí tuyến nam, ở Bắc bán cầu ngày ngắn nhất và đêm dài nhất. Qua đông chí, mặt trời lại từ từ chiếu dịch về phía chí tuyến bắc, ở Bắc bán cầu ngày càng dài hơn và đêm càng ngắn lại. Do đó người xưa có câu “đông chí nhất dương sinh” nghĩa là: ngày đông chí thì một khí dương được sinh ra, sau đông chí thì khí dương từ từ tăng.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 148: Chạy Trốn Đàng Trời

Trên vách núi bỗng dưng nứt ra một cái động lớn, Bắc quân không mù, đương nhiên cũng thấy.

Ứng Hà Tòng mang lưu dân chạy về phía mật đạo mở ra, Bắc quân gần đó cũng đuổi theo sát nút.

May mà dầu hỏa của chúng nổ rồi, chỉ cần không có những tên lửa mịt mù trời đất thì bày răn của Ứng Hà Tòng có thể phát huy tác dụng. Dưới tiếng sáo của người nuôi răn, bày răn rải rác bên ngoài đám lưu dân bày binh bố trận thành hình mặt quạt chặn bước chân Bắc quân, Dương Cẩn cúi đầu nhìn, nói với Lý Thịnh:

– Buông tay.

Nói xong, y điều chỉnh tư thế rồi tung người nhảy xuống vách núi như tinh tinh, chỉ trong vài lần lên xuống liền vọt tới ngoài bày răn, quát với Ứng Hà Tòng:

– Nuôi Răn, ta chặn hậu, các người đi nhanh lên!

Nếu không phải ba chữ “đi nhanh lên” bị phá âm thì có vẻ rất uy phong.

Lúc này, một phần Bắc quân trong sơn cốc đã rơi vào hỗn loạn, phần còn lại chia làm hai, một nửa bao vây mật đạo tự dừng xuất hiện này, nửa còn lại lao tới hai bên sơn cốc.

Dù là tuyệt đại cao thủ cỡ nào chẳng nữa mà bị vây công hết lượt này tới lượt khác cả đêm cũng không khỏi tay yếu chân run, Lý Thịnh có ảo giác như tứ chi không thuộc về mình nữa, đầu óc đều chém tới tê dại, hơi không chú ý liền bị một khối đá làm vấp ngã, không bò dậy được.

Hắn và Chu Phi sớm đã bị đợt sóng Bắc quân tách ra, nhất thời không thấy nàng ở đâu, vừa té là mấy chục thanh trường thương và đại đao từ trên đầu ép tới, định ép hắn làm nhân bánh nhân hạ vĩnh viễn.

Lý Thịnh liều mạng hét to một tiếng, tay cầm cây trường kích không biết nhặt được từ đâu giơ cao quá đỉnh đầu, chống lại “núi đao” đè xuống. Lần đánh trực diện này hắn nghe rõ một tiếng “rắc”, sau đó cánh tay truyền đến cơn đau dữ dội, không biết là bị trật hay bị gãy.

Trận pháp “Bắc Đẩu đối chiều” có bảy mắt trận, bây giờ đã là mắt thứ năm, khó khăn lắm mới đi đến bước này, sao có thể sắp thành lại bại? Huống hồ cửa mật đạo kia còn chưa đóng, nếu hắn chết ở đây thì các lưu dân đó có vào mật đạo hay không đâu có gì khác biệt, chẳng qua là đổi nơi bị Bắc quân truy sát mà thôi...

Lý Thịnh không biết lấy sức từ đâu ra, một tay ráng chống đám đao trên đỉnh đầu, răng nghiến bật máu, liều mạng đưa tay bị thương sờ vào ngực, lấy ra một viên đạn tín hiệu của 48 trại, run rẩy đưa đến bên miệng, dùng răng cắn kíp nổ, sau đó kề sát mặt đất ném ra ngoài.

Đạn tín hiệu vang lên, dường như đốt từ giữa Bắc quân, tia lửa bắn ra tung tóe.

Cả đám Bắc quân bất ngờ không kịp đề phòng, không ít người căn bản chưa nhìn rõ là thứ gì bay qua đã bị tia lửa cháy trúng, áp lực trên đầu Lý Thịnh phút chốc giảm bớt, hắn nhân cơ hội nghiêng người lăn đi, dùng phương pháp “lấy yếu chống mạnh” đẩy đồng đao thương đè trên đỉnh đầu sang bên cạnh, âm âm rơi xuống đất.

Lúc này, một tia sáng lóe qua, Lý Thịnh hoa mắt, chợt ngẩng đầu thấy ánh đao Toái Già như vung mực, thanh danh đao truyền thế ấy qua cả đêm mà không dính chút máu dơ, trên đao loáng thoáng ngưng tụ ánh nắng mai vừa ló dạng chảy qua rãnh hội tụ thành một điểm nơi mũi đao rồi bắn ra bốn phương tám hướng.

Vành mắt Lý Thịnh bỗng nóng lên, Chu Phi vung vết máu trên tay nói:

– Sao yếu vậy ca? Chỉ biết bắt nạt người nhà thôi à?

Lý Thịnh:

– ...

Đầu mũi tên ghim vào vai Chu Phi đã be bét máu thịt, toàn thân nàng từ trên xuống dưới thực không có chỗ nào coi được, duy chỉ đôi mắt và mũi đao là không nhiễm một hạt bụi, vẫn sáng ngời, hết như trong thân thể phạm tục của nàng có một cây đuốc sáng mãi không ngơi nghỉ.

Trước mắt Lý Thịnh tối đen từng đợt, hắt thở dốc mấy hơi, nắm tay Chu Phi đứng dậy, nhỏ giọng nói với nàng:

– Nếu huynh đoán không sai, mắt trận kế tiếp chắc là ở đông nam...

Chưa đợi hắt nói xong, Chu Phi đột nhiên chen ngang:

– Ca, huynh nói nơi này là cấm địa Tề môn ư?

Hiếm khi nghe từ miệng Chu Phi tiếng “ca”, Lý Thịnh chợt có linh cảm chẳng lành, hắt nghe chữ “ca” này luôn không nhận được nổi da gà toàn thân, vì đi kèm với nó đương nhiên không có chuyện gì tốt.

Lý Thịnh nói:

– Bắc Đẩu đôi chiều đúng là của Tề môn...

– Vậy thì tốt.

Chu Phi chột cười:

– Đã đến cổng cấm địa Tề môn rồi, không vào xem cho rõ thì muội chết không nhắm mắt, cho nên chắc chắn muội sẽ không chết, huynh tin không?

Lý Thịnh giật mình:

– Đợi đã, muội muốn...

Chu Phi hất tay hăn ra, nói to:

– Cơ quan thứ sáu ở bên đó sao? Biết rồi!

Nói xong, nàng tung người băng qua đám đông, chạy về hướng “đông nam” ngược lại.

Bắc quân nghe lời này, lập tức phát điên, biết không thể để nàng làm ra vụ đất rung núi chuyển nữa, tức khắc cùng nhau đuổi theo.

Lý Thịnh thất thanh:

– A Phi!

Đông Hải Bồng Lai, ánh mặt trời chói mắt lướt qua mặt biển, tiến thẳng vào một viên ngọc đỏ hồng rồi trở nên dịu ảm, chần chừ trong viên ngọc không đi.

Một thanh trường đao giắt ngang đầu gối Tạ Doãn, hăn nhắm mắt ngồi thẳng trên một tảng đá ngầm lớn, từ từ mở mắt.

Lão ngư dân đan lưới đánh cá bên bờ biển lấy tay che nắng, ngẩng đầu nhìn hần.

– Con luôn nghĩ, thế nào là “sinh không gặp thời”.

Tạ Doãn chợt thành linh lên tiếng.

Vẻ mặt Trần Tuấn Phu không dao động, ông hỏi:

– Thế nào là “sinh không gặp thời”?

– Đều là nhân dân chân lấm tay bùn, bán mặt cho đất bán lưng cho trời, năm thái bình thì mai thê hạc tử (1), hái cúc dưới giậu đông, tự có thú vui dân dã, còn năm loạn lạc thì lang thang trôi giạt, bán con bán cái, ngày ngày được bữa nay lo bữa mai. Không chỉ bá tánh bình dân và giang hồ du hiệp như vậy, mà quan to quý nhân cũng trốn không thoát, người nói xem, sinh trong loạn thế phải chăng vốn dĩ thấp kém hơn sinh trong thái bình thịnh thế?

(1) Mai thê hạc tử: lấy mai làm vợ, hạc làm con, chỉ cuộc sống thanh cao thoát tục.

Lời này nghe như thương cảm thân thế bản thân, Trần Tuấn Phu cười nói:

– Ngày có sáng tối, trăng có tròn khuyết, người có ly hợp, đời đương nhiên cũng có loạn lạc thái bình, sinh ở nơi nào, không do chúng ta quyết định.

Khóe mắt Tạ Doãn hơi cong, nơi đó có một lớp vụn băng li ti, thoát nhìn rất rạng ngời:

– Vậy người sinh vào trước lúc tảng sáng chắc chắn là may mắn nhất. Cả đời đều nhìn ngày từ từ sáng lên.

Trần Tuấn Phu ngẫm nghĩ, hỏi:

– Con đang nói A Phi à?

Tạ Doãn nói:

– Con đang nói chính con.

Hắn nhảy xuống tảng đá ngầm, một tay vén mái tóc dài chưa búi ra phía sau, vẩy đi lớp sương mỏng do hơi nước tụ thành trên người:

– Sư thúc, con nghĩ ra nên khắc tên gì lên thanh đao kia rồi.

Trần Tuấn Phu:

– Tên gì?

Tạ Doãn:

– “Hi Vi.” (2)

(2) Hi vi: Ánh nắng mai yếu ớt.

Trần Tuấn Phu thoát tiên sững sờ, kể đó kinh ngạc nói:

– Có gì hay đâu, không phải cổ nhân có câu “hận thần quang chi hi vi” (3) sao?

(3) Trích “Quy khứ lai từ” của Đào Uyên Minh, nghĩa: “hận ánh nắng mai yếu ớt”.

– Không có gì đáng hận cả.

Tạ Doãn khoát tay với ông, đầu không ngoảnh lại:

– Đừng không biết đủ.

Tạ Doãn chợt cảm thấy, nếu số mình đã định phải dừng bước nơi đây, cũng đã đủ rồi.

Trong kinh sư phụ đọc có câu “Nhất thiết hữu vi pháp, hữu như mộng huyễn bào ảnh, như mộng diệc như huyễn, như lộ diệc như điện” (4), vậy nếu hồn phách của hân có thể nhập vào thân đao như các truyền thuyết dân gian kỳ quái thì chẳng phải hân sẽ thành một hạt “sương mai” mãi mãi bám trên “ánh nắng mai yếu ớt” sao?

(4) Trích “Kinh kim cang”, đại ý là đạo Phật quan niệm tất cả những gì có hình tướng, bị vô thường sanh diệt đều là pháp hữu vi, chúng đều như mộng ảo, như sương, như ánh chớp.

Bám dai như đĩa cũng có thể xem như trường cửu.

Nghĩ đến đây, Tạ Doãn không kìm được vui vẻ, quyết định viết đoạn này trong thư cho Chu Phi.

Một mình Chu Phi hút đi phần lớn áp lực cho Lý Thịnh, hét câu kia xong, nàng đã ở ngoài mây trượng, nhiều Bắc quân lúc này mới phản ứng lại, trước sau trái phải chạy đi vây đánh, hòng dùng biển người chặn đường nàng, rất nhanh đã khiến nàng rơi vào bên trong, nửa bước khó đi.

Nhưng binh tướng vây lấy Chu Phi cứ như gỗ mục giấy nát, thoạt nhìn cứng rắn bền chắc, nhưng gặp thần binh lợi khí thì chẳng chống được bao lâu đã bị Chu Phi đâm thủng hết lớp này đến lớp khác, mũi đao lộ ra, nàng nhìn chăm chăm một mục tiêu nào đó không xa, mí mắt cũng không chớp, ai cản là giết hết.

Tướng lĩnh tạm thời của nhánh Bắc quân này toát mồ hôi lạnh trên trán, không dám tới gần Chu Phi, chỉ hô to:

– Không ngăn được thì tản ra, đừng tiếc cung tên, bắn chết ả!

Chu Phi nghe giọng ông ta, ánh mắt liếc qua như chớp, tướng lĩnh Bắc quân đó bị ánh mắt đầy sát ý của nàng dọa sợ, không kìm được lùi về sau một bước, suýt vấp rẽ cây ngã.

Ông ta hoàn hồn, giận không nhịn nổi, quát:

– Ngoan cố chống cự, không biết tốt xấu, bắnnnn... tênnnnn!

Cung tiễn thủ đồng thanh đáp lời, chột lùi ra một vòng, không thêm đếm xỉa việc ngộ thương người phe mình, tất cả mũi tên theo tiếng hiệu lệnh của cấp trên cùng hướng vào một chỗ, Chu Phi xoay người nhảy lên, như một chiếc lá khô xoay tròn trong gió lốc.

Mũi tên chỉ chít xếp thành một tấm lưới lớn dài một tấc, rộng một tấc giữa không trung, Toái Già chơi hết toàn bộ, sống đao và mũi tên va nhau, như tiếng đá và hạt châu rơi xuống mâm ngọc.

Mũi tên liểng xiểng và Chu Phi cùng rơi xuống đất, ngực nàng phập phồng kịch liệt, mồ hôi lạnh nơi thái dương bị hàng mi dày thiếu nữ ngăn cản.

Mí mắt nàng chớp như không chịu nổi gánh nặng, thấy trên lưỡi đao sáng bóng của Toái Già cuối cùng có thêm hai vết xước cạn... mũi đao bị mẻ mất một mảnh nhỏ.

Thần binh vô song, rồi cũng sẽ về nơi cát bụi?

Bộ binh Bắc quân không cho nàng đau lòng bảo đao, nhanh chóng lấp lỗ hổng, đao thương ào ào tiến tới, tay cầm đao của Chu Phi chột căng lên, biết mình sắp thành đèn cạn dầu, không dám cứng rắn chống đỡ nữa, bèn dùng Phù Du trận pháp, gian nan chui ra ngoài từ khe hở Bắc quân.

– Bắnnnn! Bắnnnn! Đừng để ả chạy!

“Rétttt”, lại thêm một đợt lên dây cung nữa, sau lưng Chu Phi cứng đờ, đợt tên thứ hai đã tới.

Lưng nàng đau đớn, toàn thân chột đố về trước, hóa ra nàng tránh không kịp, bị một thanh đao trong tay Bắc quân quét qua, sau lưng lập tức trầy xước một mảng. Chu Phi không để ý vết thương, lăn tránh ngay tại chỗ, đồng thời Toái Già liên tục chém đui mấy kẻ to gan chặn đường, dùng Bắc quân bên cạnh không kịp tránh làm lá chắn, lăn lộn liên tục tránh đợt tên thứ hai.

Chu Phi lăn mãi tới bên cạnh một bụi cây, vai đập mạnh vào rễ cây ngừng lại, mượn lực nhảy lên, đợt tên thứ ba không cho nàng thở dốc, ép tới trước mặt.

Chu Phi hết cách, đành mạnh mẽ đề khí lần nữa, dùng khinh công miễn cưỡng tránh né, ai ngờ lần này nàng thật sự kiệt sức, khí chưa đề lên mà nàng cảm thấy ngực và bụng đau nhức, lực phủ ngũ tạng như bị kéo căng nứt.

Trước mắt Chu Phi tối sầm, mùi tanh tanh không thể khống chế trào lên cuống họng, sau đó đui nàng truyền đến cơn đau dữ dội, một mũi tên sắt bắn xuyên qua bắp đui nàng, ghim nàng lên cây.

Chu Phi theo bản năng chống Toái Già đứng dậy, nhưng đao run rẩy như lá rơi trong gió, da dần rách từ chỗ bị thương, nàng đưa tay sờ muốn nhổ mũi tên ra nhưng trước mắt không nhìn rõ gì cả, mấy lần liền, nàng không thể sờ được đuôi tên.

“Vừa mới khoe khoang, nhanh vậy đã dần mặt ra...” Chu Phi mơ màng nghĩ, trong khoảnh khắc ngẩn ngui, nàng như hôn mê, thần hồn thoát khỏi chiến trường tu la trước mắt, bỗng lóe qua một giấc mơ thoáng chốc, trong lúc hoảng hốt, nàng như thấy Tạ Doãn đứng trước mặt, tay cầm một thanh đao dài nhỏ...

Nàng nghĩ: “Đúng rồi, tiểu tử kia còn nợ mình một thanh đao.”

Đột nhiên, Chu Phi cảm thấy cả người mình đổ ập xuống, tất cả trước mắt như điên đảo, toàn bộ Bắc quân và mũi tên bị ép tới trước mắt đều đổi hướng, lướt qua người nàng.

Chu Phi mới đầu cho là ảo giác, sau đó cả người như bị thứ gì đó va mạnh, đưa ba hồn bảy phách thoát ra của nàng kéo mạnh về cơ thể. Ánh mắt nàng chợt tỉnh táo, phát hiện mình và cây đại thụ phía sau đang đồng thời ngã ngửa lún xuống!

Lý Thịnh đã động cơ quan thứ sáu!

Chu Phi có kinh ngạc chứ không có vui mừng, biết nếu nàng ngã theo cái cây này thì sẽ thành cái bánh nhân thịt, bèn vội túm lấy mũi tên ghim nàng vào cây kia.

Tốc độ trụ xuống của nàng càng lúc càng nhanh, Chu Phi không biết lấy đâu ra sức, gân xanh trên cổ tay gần như muốn phá tung làn da trắng nhợt, cơn đau toàn thân như tụ lại một chỗ, nàng từng chút từng chút nhô mũi tên ra ngoài.

Máu theo cổ tay và ống quần tí tách chảy xuống.

Sau một khắc, cây cổ thụ từ nơi cao âm âm ngã xuống.

Vào khoảnh khắc nó sắp tiếp đất, Chu Phi rời thân cây, dùng chân không bị thương điểm lên thân cây, mượn lực lao nghiêng đi, sau đó rơi xuống đất ngoài mấy thước một cách hiểm hóc, chân mềm nhũn quỳ trên đất.

Lúc này, quanh nàng có vật gì, có âm thanh gì, nàng đều không nhìn thấy, không nghe thấy, người lạnh lẽo từng cơn, tay chân không nghe sai khiến, nhưng nàng không dám ngắt, thà chết ngay tại chỗ còn dễ chịu hơn.

Thình lình, một đôi tay nhắc nàng lên, Chu Phi giãy giụa theo bản năng, nàng cảm thấy mình đã dùng toàn lực nhưng thực tế chỉ hơi hơi nhúc nhích.

Người đó bế nàng, giọng nói như từ nơi xa xăm quát:

– A Phi!

“Hết hồn, hóa ra là Lý bà bà...” Chu Phi nghĩ, sau đó tay nàng buông lỏng, Toái Già chột rời tay, vào khoảnh khắc rơi xuống đất liền vỡ tan.

Lý Thịnh hơi khựng lại, sắp bị nàng dọa chết, run rẩy đưa tay thăm dò hơi thở nàng.

Nhưng lúc này khi cơ quan thứ sáu hạ xuống, trên cửa động cách đó không xa có một tấm cửa đá cũng hạ xuống theo, sắp từ từ đóng lại.

Dương Cẩn canh trước cửa, một tay cầm đại đao, một tay nâng tấm khiên không biết nhặt từ đâu, chắn lối vào cửa động, một người canh giữ, vạn người khó qua, hô lớn với Lý Thịnh:

– Lý huynh! Nhanh lên!

Hơi thở Chu Phi quá yếu, Lý Thịnh chưa dò ra được, nhưng không còn lựa chọn nào khác, đành bế nàng chạy vội đi.

Nhưng đông đảo Bắc quân chặn ở cửa sơn động, trong thời gian ngắn hăn căn bản không thể nào xông qua.

Lúc này, một tiếng còi chói tai khiến tai người ta ngứa ngáy vang lên, vô số rắn độc trong sơn động ào ào chui ra, như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn, chưa tới ba đến năm trượng đã lăn ra một “quả cầu rắn” cao hơn nửa người, nhắm về phía Bắc quân.

Dương Cẩn mới đầu chưa phản ứng thứ lướt qua mình là gì, sau một lát mới hoàn hồn, mồ hôi lạnh bất giác tuôn đầy người, sợ đến suýt quỵ xuống.

Bắc quân cũng chưa từng gặp “quái vật” bậc này, bị quả cầu rắn kia đụng tách ra một con đường, vừa hay mở đường cho Lý Thịnh.

Sau đó, tiếng sáo của người nuôi rắn chột vút cao, chói gần như phá âm, quả cầu rắn lăn tới giữa đội ngũ Bắc quân, “ầm” nổ tung, vô số rắn độc bay ra bốn phương tám hướng, rơi vào trên mặt, trên người của binh sĩ chung quanh, nhất thời tiếng hét thảm vang lên liên tiếp.

Lý Thịnh cắn răng, khinh công nhanh đến cực hạn, nhắm mắt xuyên qua bầy rắn bay loạn, chỉ cảm thấy trên mặt, trên cổ bị vảy lạnh quét qua mấy lần, may mà trên người họ đều dính thuốc bột của Ưng Hà Tông nên rắn độc không há miệng công kích.

Dương Cẩn không nhịn nổi nữa, hét lên:

– Ôi điên rồi!

Vẻ mặt Dương Cẩn như đời không còn gì lưu luyến, duỗi cánh tay ra kéo Lý Thịnh và cả mấy con rắn đeo tòn ten trên vai vào cửa sơn động chỉ còn cao đến nửa người, trong lúc đó dường như y sờ trúng một cái đuôi rắn trơn nhẵn, mái tóc chỉ còn một đoạn của y như chia hết lên trời, giống một con nhím to bị oan ức.

Liền sau đó, cương đao kẹt cơ quan cửa động vỡ ra, cửa hang đá ầm ầm hạ xuống, nặng nề tách bên trong và bên ngoài.

Mọi người chưa kịp thở phào thì nghe bên ngoài cửa đá truyền đến tiếng vang – Bắc quân muốn tông cửa.

Lý Thịnh chưa kịp ổn định hơi thở, bế Chu Phi chưa có ý thức cùng quỳ trên mặt đất, nói chưa lưu loát, chỉ có thể đưa tay chỉ vào giữa cửa đá:

– Cái, cái cuối cùng...

Dương Cẩn ngẩng đầu, nương theo ánh đuốc trong tay người bên cạnh, nhìn thấy vị trí chính giữa trên đỉnh cửa đá có một hình Bắc Đẩu đảo ngược.

Cửa đá vang một tiếng “rầm” to, Bắc quân bắt đầu tông cửa.

Bùn đất bên trên đổ ào ào xuống theo, Dương Cẩn không dám chần chừ, nhảy vọt lên, dùng cả tay chân leo lên cửa đá ở mặt trong, đặt chân ấn lung tung trên hình Bắc Đẩu đối chiều. Một tiếng động nhỏ vang lên, phía trên bắn ra một ngăn bí mật nhỏ, lộ cơ quan bên trong, Dương Cẩn đóng cơ quan lại, mọi người chỉ cảm thấy mặt đất dưới chân chuyển động, từ từ trầm xuống.

Sơn động mật đạo đột nhiên xuất hiện chậm rãi chìm vào lòng đất, ngay cả lối vào cũng biến mất!

Trong mật đạo chật hẹp u ám, tầm nhìn đột nhiên trở nên rộng rãi, thiếu niên tên Tiểu Hồ giờ cao bó đuốc, thấy dưới chân họ là một chuỗi thềm đá mấy trăm bậc dựa vào vách, thông thẳng xuống lòng đất, dưới lòng đất lại có một hình bát quái khổng lồ có kích cỡ giống sơn cốc trên mặt đất.

Ứng Hà Tòng lẩm bẩm:

– Đây là... cấm địa Tề môn chân chính...

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 149: Di Tích

Chu Phỉ cảm giác mình có thể ngủ một giấc đến thiên hoang địa lão, tốt nhất là nằm nát rữa trong bùn, chờ cho tương lai dậy lại chết thêm lần nữa.

Mấy năm bất lực này, nàng ở bên ngoài ăn gió nằm sương, rèn luyện đến mức quá cảnh giác, dù ý thức phiêu du giữa không trung cũng có thể bị những tiếng sột soạt liên tu bất tận trong hoàn cảnh xa lạ đánh thức.

Chu Phỉ hơi tỉnh táo lại trong cơn mơ mơ màng màng, vô thức nhúc nhích một tí, không ngờ bị động tác nho nhỏ ấy làm đau đến mức trước mắt tối sầm. Nàng hơi sợ hãi, lập tức muốn ngất, ai dè bên cạnh có người đặt thứ gì đó xuống đất không nặng không nhẹ, rồi một tiếng “rầm” cực lớn vang lên dọa nàng tỉnh lại.

Nàng chột giật mình, ký ức ủa về như nước lũ, nhớ mình đang ở nơi nào, bèn đưa tay muốn sờ đao bên hông nhưng lại sờ vào khoảng trống.

Chu Phỉ bừng mở mắt, đối diện với gương mặt một nữ tử trẻ dơ dáy.

Nữ tử kia sợ hết hồn, mở to mắt, dùng khẩu âm không biết của vùng nào hét to:

– Cô ấy tỉnh rồi!

Giọng nàng ấy chưa dứt, một đám đông “ăn mày” không rõ nam nữ già trẻ thi nhau tụ lại, cùng ló đầu nhìn Chu Phỉ.

– Ôi, thật này!

– Tỉnh rồi tỉnh rồi!

Chu Phi:

– ...

Lúc này nàng mới chú ý, hình như mình đang ở dưới lòng đất, tầm nhìn cực kỳ rộng rãi, đuốc xung quanh đã được đốt lên, hèn gì các lưu dân chạy tới chạy lui vọng ra tiếng to như vậy.

Nữ tử trước mặt không sợ nàng, múc trong nồi to bên cạnh ra một bát gì đó sền sệt đưa cho Chu Phi, lại nói:

– Nồi này nặng quá, lúc này tôi suýt làm đổ, mau, cô uống tí đi, có cả thuốc và nước đấy.

Chu Phi thử dịch chuyển, kinh ngạc phát hiện eo mình không có sức.

– A, đúng, xà cô... ơ, xà... đại hiệp đã cho cô dùng một loại kim sang được độc môn, huynh ấy nói hiệu quả rất nhanh, nhưng mới đầu vết thương hơi mất cảm giác, hoạt động không quá thoải mái, không sao đâu, tôi dứt cô uống.

Nàng ấy nhanh mồm nhanh miệng, đưa cái bát bị mẻ một góc đến trước mặt Chu Phi như rất quen thuộc:

– Tôi đây nhũ danh là Xuân Cô, không có đại danh, có việc gì cô cứ dặn tôi là được. Tôi nói này, mọi người đừng vây quanh cô ấy nữa, Tiểu Hổ, đệ mau đi báo cho nhóm Xà đại hiệp biết đi.

Một thiếu niên bên cạnh đáp lời, nhanh chân chạy đi.

Xuân Cô tuy nói nhiều nhưng trông có vẻ như từng hầu hạ người khác, nhanh nhẹn dứt hết bát thuốc cho Chu Phi, vừa không làm nàng bị sặc vừa không để giọt nào đổ ra ngoài.

Sau đó nàng ấy lại ngâm nga hát, lấy ra một mảnh lụa trắng sạch, Chu Phi không khỏi nghi hoặc nhìn mảnh lụa ấy.

Xuân Cô hình như nhìn ra được thắc mắc của nàng, cười nói:

– Cái này ầy à, là Lý đại hiệp dẫn chúng tôi tìm ở đây, chỗ này tốt quá, nồi niêu xoong chảo gì cũng có, có một cái rương để rất nhiều vải tốt, còn có không ít lương thực nữa, tuy không quá tươi nhưng sàng lọc lại vẫn có thể ăn được, xem ra trước đây có người thường xuyên ở! Nào, để tôi lau mồ hôi cho cô.

Chu Phi không quá quen được người khác chăm sóc, vội nghiêng đầu:

– Cô nương, cô không cần như vậy...

– Có gì đâu.

Xuân Cô cười nói:

– Nếu không có các cô thì tôi và đệ đệ đều mất mạng cả rồi. Chúng tôi từ phương bắc chạy nạn tới đây, vốn tưởng sắp chết đói đến nơi thì được người tốt cùng chạy nạn cứu và thu nhận, đưa tỳ đệ chúng tôi đến nơi này.

Chu Phi hỏi:

– Người dẫn đường là đạo sĩ sao?

– Không phải.

Xuân Cô bận bịu bưng một bát cháo tới, nhẹ nhàng thổi nguội, dứt cho Chu Phi rồi nói:

– Có điều nghe nói cũng có liên quan với đạo sĩ, mấy năm trước có đạo sĩ tiện đường ghé nhà một lão bá xin nước uống, lúc đó gia đình lão bá cũng xem như giàu có, thấy người xuất gia nên mời vào cho bữa cơm ăn, các đạo sĩ trước khi đi đã cho ông ấy một tấm bản đồ, nói là nếu có ngày gặp khó khăn thì cứ đi theo tấm bản đồ sẽ có chỗ dung thân. Lúc đó lão bá không để ý, ai ngờ về sau thật xảy ra chiến tranh, ông mới nhớ tới thứ này, bèn triệu tập bà con bạn bè đi theo. Đến sơn cốc mới phát hiện, hóa ra không chỉ có một nhóm người đến, những người trước sau chạy đến đây hoặc nhiều hoặc ít đều từng giúp đỡ đạo sĩ, câu chuyện cũng không khác nhau nhiều.

Chu Phỉ dăm chiêu.

Nói cách khác, sơn cốc xây trên cấm địa Tề môn bên ngoài được tạo thành từ nhiều năm trước, các đạo sĩ Tề môn dự liệu sẽ có ngày loạn lạc nên từ lâu đã tiết lộ địa chỉ cho các bách tính biên cảnh từng có ơn với họ.

– Tôi còn tưởng mình được cứu rồi.

Xuân Cô nói:

– Haiz, ai dè ngày vui ngắn chẳng tày gang, bọn súc sinh kia lại xông vào, mới đầu còn nói những lời ngon tiếng ngọt với chúng tôi. Chúng tôi đều chỉ là bách tính bình thường, sao dám chống lại triều đình, đương nhiên người ta nói gì nghe nấy, nhưng chúng càng lúc càng lấn tới, càng ngày càng xem chúng tôi như heo chó, cuối cùng còn gom chúng tôi nhốt chung một chỗ, cưỡng chế nhốt nữ nhân vào đại doanh phía tây mua vui cho chúng.

Chu Phỉ khẽ cau mày.

– Ai ngờ chúng tôi tốt số, có xà cô... ơ, không đúng, là xà đại hiệp.

Xuân Cô le lưỡi:

– Mấy gã khốn xấu xa kia không hiểu sao cứ tới gần đại doanh tây bắc là bị răn cản, rắc hùhng hoành cũng vô dụng, khà khà, chúng còn không biết là chuyện gì, cứ tưởng trúng tà.

Lúc này, bên cạnh có một giọng nói xen vào:

– Ta bất đắc dĩ mới giả nữ, mạo phạm chư vị rồi, xin lỗi.

Chu Phi nghiêng đầu thấy Ưng Hà Tòng đi tới, hắn đã gỡ mấy bím tóc kỳ cục trên đầu ra, tuy chưa thay y phục nhưng chỉ cần không cố ý che giấu giọng nói và cử chỉ thì vẫn có thể khiến người khác nhìn ra là một nam thanh niên tướng mạo thanh tú.

– Trong thời gian ngắn dừng động chân khí lung tung, nội công của cô vững, tuy bị nội thương nhưng không biết dùng phương pháp gì mà có xu hướng hồng rồi tự tái lập, ta thấy vấn đề không lớn.

Ưng Hà Tòng nói xong, đánh giá Chu Phi, lại chân thành khen ngợi:

– Chu cô nương, cô đúng là chịu thương giỏi đấy.

Chu Phi:

– ...

Từ biệt mấy năm, bản lĩnh nói chuyện đáng đánh đòn của Độc lang trung còn hơn năm đó.

Chu Phi hỏi:

– Sao người lại ra cái bộ dạng này thế?

– Ta nhờ Hành Tẩu Bang nghe ngóng giúp về cấm địa Tề môn, không ngờ tin tức bị rò rỉ thế nào mà mấy hán tử Hành Tẩu Bang làm chân chạy giúp ta đều bị giết, hung thủ là một gã thích khách cứ khăng khăng cho

rằng ta biết gì đó nên truy sát ta. May mà răn ta nuôi cảnh giác, nhiều lần cảnh báo trước, có một lần ta bị vây khốn trong khách điểm, thuốc bột trên người đã dùng hết, chưa kịp chế mới, hết cách ta mới đành cải nữ trang, trà trộn vào đám nữ nhân trốn khỏi bọn buôn người rồi đi, ai ngờ cơ duyên trùng hợp được họ dẫn tới sơn cốc này.

Đám Bắc quân kia mù, xem hẵn thành một đại cô nương non tươi mơn mớn.

Thích khách cố chấp với cấm địa Tề môn, Chu Phi biết ngay là Phong Vô Ngôn, nàng suy nghĩ cảm thấy cũng có lý. Hắc phán quan Phong Vô Ngôn là ai, đương nhiên sẽ không chú ý tới một đám lưu dân ăn bữa nay lo bữa mai, sao lại nghĩ đến bí cảnh mà ông ta tha thiết ước mơ lại nằm trên tay đám giun dế này? Nên chắc chắn ông ta đã lướt qua cơ hội duy nhất trong đời. Lúc mất tung tích Ứng Hà Tông, Phong Vô Ngôn phải đi tìm cách khác, vừa khéo gặp các đại môn phái bao vây tiêu diệt Ân Bái ở Liễu gia trang, bèn đi vào kiếm hời.

Chu Phi ngạc nhiên:

– Người không phải người của Đại Dược cốc à, sao cũng đi tìm cấm địa Tề môn?

Ứng Hà Tông:

– Vì mộ của Lữ quốc sư là mộ y quan (1). Nghe nói mấy năm cuối đời, ông sống rất hoang đường, ngày ngày luyện đan uống thuốc, uống tới mức thần trí không tỉnh táo, có hôm đi lạc, các tiên bối trong cốc lật tung cả Trung Nguyên cũng không tìm được, mấy năm sau mới nhận được một phong thư của ông ủy nhiệm chương môn đời kế tiếp, đồng thời nói bản thân được tiên nhân chỉ điểm, tìm được một bí cảnh ở nơi không ai biết, chuẩn bị ở đó thành tiên bay đi... thực là không thể nói lý, mấy chuyện mất mặt này là bí mật môn phái, không truyền ra ngoài.

(1) Mộ không có thi thể, chỉ chôn quần áo, di vật của người chết để tượng trưng.

Chu Phi:

– Người hoài nghi “bí cảnh ở nơi không ai biết” chính là cấm địa Tề môn?

Ứng Hà Tòng:

– Vì Niết Bàn cổ. Mới đầu ta còn không biết, sau đó thấy cô đưa tới đám điển tịch được cất kia, trong đó có một quyển “Dị văn lục” ghi chép những chuyện lạ mà Lữ quốc sư tai nghe mắt thấy trong đời, giống giống thần thoại dân gian. Có lẽ cô không xem kỹ, trong đó có một phần về yêu quái, nhắc tới chuyện Niết Bàn thần giáo và Niết Bàn cổ, phía sau có một hàng chữ nhỏ không rõ lắm do Lữ quốc sư thêm vào sau, nói ông vì nhất thời hiếu kỳ nên để lại nghiệp chướng này, sau đó lại vì một ít tâm ma mà nuôi dưỡng nó, bây giờ xem ra giống một mầm họa... ta mới nổi lòng nghi ngờ gã tự xưng “Thanh Huy chân nhân” kia rất có khả năng từng tới nơi Lữ quốc xử năm xưa “thành tiên”.

Chu Phi nghe mà sửng sờ, không ngờ bên trong còn có nguyên do rồi rằm như vậy.

Ứng Hà Tòng lại nhẹ nhàng nói:

– Thế là ta đi truy tra về cuộc đời của “Thanh Huy chân nhân”, phát hiện trước khi hắn ta có Niết Bàn cổ, hình như chỉ là một tiểu nhân vật không ai biết, ta phí rất nhiều công sức mới moi được thân phận thật của hắn ta – chính là hậu nhân Sơn Xuyên kiếm, chắc hắn cô cũng biết, không cần ta nhiều lời. Ta quanh quẩn dưới chân Hành Sơn rất lâu, cuối cùng dò la được chút manh mối, nói hắn ta năm xưa từng bị trọng thương, được mấy đạo sĩ cứu. Đạo quán nổi tiếng tổng cộng chỉ có vài cái, có thể đếm trên đầu ngón tay, trong đó chỉ có núi Chúc Âm của Tề môn cách sông

Tương không xa, mà năm xưa người đầu tiên chết dưới tay Thanh Huy chân nhân là Bạch Hổ chúa Phùng Phi Hoa sau khi rời khỏi núi Hoạt Nhân Tử Nhân hình như cũng hoạt động ở gần đây, Tề môn quen dùng mấy thứ kỳ môn độn giáp, chẳng phải giống “nơi không ai biết” trên di thư của Lữ quốc sư sao? Tới đây thì manh mối đều khớp cả, ta mới đoán nơi cuối cùng Lữ quốc sư ở chính là cấm địa Tề môn.

Chu Phi nghe xong những lời miêu tả qua loa này của hã, nhất thời hơi chấn động, khó có thể tin hỏi:

– Người... đều là một mình người tra được?

Ứng Hà Tông khó hiểu nhìn nàng:

– Đại Dực cốc chỉ có một mình ta, không ta thì ai?

Cả đời này của hã, thật có thể xem như không thành văn không giỏi võ, trừ nuôi rắn ra thì ngay cả chút võ bề ngoài của Đại Dực cốc hã cũng không học được bao nhiêu. Thế nhưng số trời run rủi, hã lại trở thành người duy nhất còn sống sót, đành nuốt xuống huyết lệ, liều mạng truy tìm những di tích truyền thừa đã mất, chút xíu manh mối cũng không chịu bỏ qua.

Chu Phi im lặng, nàng luôn cho rằng mình vì Tà Doãn đã làm đủ chuyện ngốc nghếch trong thiên hạ, không ngờ giang hồ ngọa hổ tàng long, còn có kẻ ngốc hơn cả nàng.

Ứng Hà Tông vút cho nàng một khúc gỗ làm gậy, nói:

– Trong này còn nhiều trận pháp cổ quái, bọn ca ca cô ban nãy đi loạn, bị vây ở một góc tường nửa ngày không ra được, cô đi xem không?

Chu Phi nhận gậy, căn răng chống mình dậy, tự cảm thấy mình thành một lão thái bà tuổi già sức yếu, chống gậy gỗ xuống đất, run run như chiếc

lá trong gió.

Xuân Cô thấy vậy, há miệng, muốn tiến lên dìu thì bị Ứng Hà Tòng khoát tay ngăn.

Độc lang trung đứng nói chuyện không đau eo, hững hờ nói:

– Nàng ta cả ngày lặn đi lặn lại giữa gió đao sương kiếm, oai phong lắm, dễ chết vậy à? Không cần lo cho nàng ta đâu.

Chu Phi bị thương tích đầy mình cộng thêm món kim sang được độc môn thất đức của hãn hành hạ toát mồ hôi, lúc này hoàn toàn dựa vào một hơi thở chống đỡ, nghe câu bình luận lạnh nhạt của gã “lang trung” này, lập tức giận mà không chỗ phát, cảm thấy nếu mình còn chút sức nào thì nhất định phải cho hãn một đao.

Chu Phi:

– Nuôi Rắn, sau này người phải cẩn thận đấy, đừng để rơi vào tay ta.

Ứng Hà Tòng nhường mày với Xuân Cô:

– Cô xem kìa.

Xuân Cô:

– ...

Nói xong, Ứng Hà Tòng nghênh ngang bước về trước, căn bản không biết thả chậm bước chân để chờ người bệnh.

Chu Phi ngửa răng, đem những chấn động và cảm thông, tán thưởng mơ hồ ban nãy vo thành một cục đập dưới chân. Tên họ Ứng này vẫn là một tên khốn đáng ghét!

Chẳng bao lâu, Ưng Hà Tòng đã chạy ra phía trước. May có Xuân Cô đút cháo và thuốc cho nàng nên bây giờ tốt xấu gì Chu Phi cũng có chút sức, chống gậy bước từng bước chậm rì rì đi theo cọc gỗ chỉ đường. Trong sơn cốc dưới đất này, vách núi và mặt đất đâu đâu cũng có hình bát quái và hòn đá cọc gỗ với ý đồ riêng, Chu Phi nhìn mà hoa mắt, may trong lúc nàng hôn mê, bọn Lý Thịnh đã dọn dẹp gần đó ra một con đường, cắm đầy cọc gỗ nhỏ làm dấu trên mặt đất xem như chỉ đường giúp nàng.

Chu Phi đi một bước nghỉ nửa ngày, mượn cơ hội nhìn quanh “nơi không ai biết” trong truyền thuyết, đột nhiên, nàng phát hiện một bài “Đạo đức kinh” trong một mảnh hình bát quái với mấy ngàn chữ khắc trên vách đá. Chu Phi không khỏi ngừng chân nhìn kỹ, thấy “Đạo đức kinh” này y hệt quyển năm xưa Xung Tiêu Tử cho nàng, thoát nhìn viết vô cùng cầu thả, nét chấm nét ngang nét phẩy bay loạn tứ tung, nhưng ẩn chứa một bộ nội công tâm pháp không rõ tên.

Nhìn lại lần nữa, hóa ra tiêu đề kinh văn không phải “Đạo đức kinh” mà là “Tề vật quyết”.

Chu Phi sực tỉnh, thầm nhủ: “Hóa ra công pháp mình luyện nhiều năm có tên này.”

Nàng nhớ lại chuyện cũ trong tiểu viện của Đoàn Cửu Nương. Nàng bị bà điên ấy làm cho muốn sống không được, muốn chết không xong, nàng xem tiếp với lòng hơi hoài niệm, chợt ồ lên – nửa phần trước Tề vật quyết y hệt của Xung Tiêu Tử cho nàng, nhưng nửa phần sau có thay đổi.

Có người dùng lực ngón tay mạnh mẽ bôi những nét bút phần sau, vừa khéo bôi những chỗ chỉ kinh mạch, và lại còn bôi không hề che giấu, khiến nửa phần sau có rất nhiều chữ đứt một nửa, giống như của Dương Căn viết.

Mà giữa chữ với chữ lại có thêm không ít vết đao rìu chém lên đá, như có người từng chém lung tung ở đây phát tiết, nhưng nhìn kỹ, Chu Phi lại

cảm thấy trong những vết tích loạn xạ kia như có thứ gì đó vô cùng sống động, một luồng chiến ý lạnh lẽo ập vào mặt.

Nàng giật mình, lùi một bước theo bản năng, lão đảo suýt đứng không vững.

Đúng lúc này, cách đó không xa có người hô:

– Ra rồi! Ta phá trận rồi!

Chu Phi đưa tay ấn mạnh ấn đường, cường chế dờn ánh mắt khỏi vách đá, thấy bọn Lý Thịnh từ đường nhỏ cắm đầy cọc gỗ chạy qua.

Lý Thịnh treo một cánh tay, hươ tay múa chân:

– A Phi! Ai da, muội tỉnh nhanh lắm, dọa chết huynh rồi biết không hả? Mau xem bọn huynh tìm được gì nè!

Chu Phi nhướng mày, thấy trên tay hãn hươ ba bốn cái vỏ đao cũ kỹ.

Toàn bộ... đều giống y như đúc vỏ thanh Sơn Xuyên kiếm mà Ân Bái mang trên người!

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 150: Chân Tướng Vu Hồi

– Tới xem cái này nè.

Lý Thịnh chỉ có một cánh tay kẹp cả đồng vỏ trường kiếm khá bất tiện, đành ném hết xuống đất:

– Bên kia còn nhiều vỏ kiếm này lắm. Chỗ này thật tuyệt, dựa đại mảnh tường nào cũng có thể lọt vào trận pháp cơ quan, dù muội từng học chút ít cũng bị nhốt nửa ngày không ra được, quay lại nhớ bảo mọi người đừng đi lung tung.

Một chân Chu Phỉ bị mũi tên của Bắc quân bắn xuyên qua, nàng không dám chạm chân xuống đất, chỉ di chuyển nhờ gậy và chân còn lại, nàng nghi ngờ hể mình ngồi là không đứng dậy nổi, đành chống hai tay lên gậy gỗ, hơi khom người nhìn xuống.

Dương Cẩn và Ứng Hà Tông đều sáp lại.

Đoạn Nhận đao của Dương Cẩn chém đến cong lưỡi đao, sau cơn đau lòng, y tạm thời tìm vật thay thế, ai ngờ lật tung chỗ ban nãy cũng không tìm được thanh kiếm nào, toàn bộ đều là vỏ kiếm, y lập tức vô cùng thất vọng:

– Cấm địa gì thế này? Ta thấy giống cái hầm để đồ linh tinh hơn.

Lý Thịnh đặt mấy vỏ kiếm kia quay mặt chính lên, xếp thành một hàng:

– Nhìn ra gì không?

Chu Phi cau mày, thấy trên mỗi vỏ kiếm đều có một hoa văn sóng nước ở cùng một vị trí, hầu như giống nhau như đúc.

Lý Thịnh nói:

– Tương truyền Sơn Xuyên kiếm cũng xuất xứ từ tay vị Trần đại sư ở Bồng Lai. Nhưng bản thân kiếm đã bị mất từ lâu, chỉ còn lại vỏ kiếm.

– “Sơn Xuyên kiếm” thực ra không phải kiếm mà là chỉ bản thân Ân đại hiệp.

Chu Phi sửa lại, tò mò đồng vỏ Sơn Xuyên kiếm trông thế nào, bèn chống một chân và gậy, từ từ dịch về phía bọn Lý Thịnh.

Lý Thịnh thở dài:

– Qua đây, ca công muội.

Chu Phi khoát tay với hãnh, nói tiếp:

– Ân đại hiệp cả đời không biết đã thay bao nhiêu thanh kiếm, đều là hàng dỏm phí ít tiền nhờ người ta rèn, còn không có tên khắc nữa là. “Âm Trầm Tuyết” của Nghê Thường phu nhân về sau không phải vẫn chưa giao cho Ân đại hiệp đấy sao? Muội thấy nguyên nhân lớn là do bà ấy thấy Ân đại hiệp tìm Trần đại sư mua bừa một thanh.

Ứng Hà Tông lấy làm lạ:

– Nguyên nhân đó nghĩa là sao?

Chu Phi:

– Trần đại sư là danh gia đương thời, có vài món đồ ông làm là do người ta đặt, chẳng hạn như Vọng Xuân Sơn và Âm Trầm Tuyết, đều là binh khí có thể truyền lại đời sau. Nhưng có vài món đồ ông làm tương đối qua quít, ông gom nồi lấy sắt vụn đúc bừa vài thanh, không hề dụng tâm, không khắc tên, không kiểu cọ, thống nhất cho vào vỏ gỗ đem bán lấy tiền trợ cấp vật dụng trong nhà. Ta nghe Trần đại sư nói Ân đại hiệp chính là mua kiếm kiểu “trợ cấp vật dụng trong nhà” đó, Nghê Thường phu nhân về sau có lẽ đã hiểu, với cảnh giới của Ân đại hiệp năm xưa, nếu ông cầm một mảnh sắt thì mảnh sắt đó chính là “Sơn Xuyên kiếm”, nếu có người dùng danh kiếm đem tặng thì ngược lại có vẻ cố ý... đây chỉ là ta đoán, nghe qua rồi thôi, chưa chắc đúng.

Trong lúc nói chuyện, nhóm người họ từ từ tới chỗ Lý Thịnh đi ban nãy, thấy trên vách đá mở ra một cánh cửa nhỏ, bên trong có một động khác, nhìn không thấy đầu mút.

– Theo sát ta, trong này ba tầng trận pháp trùng điệp, biến ảo khó lường, bọn ta ban nãy bị vây bên trong gần một canh giờ mới ra được đây.

Lý Thịnh vừa nói vừa giơ cao bó đuốc.

Ứng Hà Tông xách một cái vỏ Sơn Xuyên kiếm, nói:

– Cũng tức là cái vỏ Sơn Xuyên kiếm mà khắp nơi tranh đoạt kia là sau này mới làm chứ không phải từ tay Trần đại sư. Ta đang nghĩ một chuyện, Ân Bái từng tới đây, nghe nói trước khi hắn ta có Niết Bàn cổ thì võ công vô cùng kém, nếu lúc đó tiền bối Tề môn ra tay tráo vỏ Sơn Xuyên kiếm trên người hắn ta, cô nói xem liệu hắn ta có nhận ra không?

Chu Phi ngẩn người, vì Mộc Tiểu Kiều từng nói với nàng, bây giờ truyền thuyết về Hải Thiên Nhất Sắc càng ngày càng quái gở, mấy nhân chứng như họ bắt đầu muốn thu lại tín vật được truyền đến tay hậu nhân,

Ân Bái trước kia võ công kém cỏi, sau này thì nhân phẩm kém cỏi, Tề môn muốn thu lại vỏ kiếm trong tay hãn ta cũng hợp lý.

Nếu đúng là vậy, các đạo trưởng Tề môn không khỏi thiếu quang minh lỗi lạc.

Chu Phi nói:

– Ủm, lấy giả tráo thật, không phải là không có khả năng. Nhưng đồ giả làm một cái là đủ, làm nhiều thế làm gì?

– Vỏ kiếm rốt cuộc có gì đáng nghiên cứu?

Dương Cẩn rốt cuộc nghe không nổi nữa, không nhịn được chen mồm:

– Ta nói này, các người có đúng là người dùng đao kiếm không vậy? Đao kiếm có phân tốt xấu cao thấp, còn vỏ kiếm... vỏ kiếm không phải chỉ là một cái hộp đựng sao? Ai lại nhìn ra thật giả? Kiếm khách Trung Nguyên các người thịnh hành lấy gùi bỏ ngọc à?

Chu Phi nhướng mày:

– Giỏi lắm, Nam man, người còn biết từ “lấy gùi bỏ ngọc” cơ đấy!

– Được rồi A Phi, sao muội vừa mở mắt là gây sự thế, Dương huynh nói đúng, vấn đề là ở đây.

Đuốc trong tay Lý Thịnh quơ lên, vô số hạt bụi li ti băng qua ngọn lửa phát ra tiếng “lép lép” nhỏ, đường nhỏ quanh co trong mật đạo khiến người ta bối rối đã đến phần cuối, họ tới một thạch thất nho nhỏ.

Trong thạch thất đặt mấy cái rương lớn, bên trong chất đầy vỏ kiếm giống nhau như đúc.

Hoa văn sóng nước, làm cũ, ngay cả vết xước nhỏ trên vỏ kiếm cũng hoàn toàn giống nhau, đừng nói là người ngoài như họ, e đích thân Ân Bái đến đây cũng phải ngớ người chốc lát.

Lý Thịnh tiện tay cầm đuốc vào chỗ hõm trên tường, giơ lên hai tờ giấy mỏng:

– Mỗi hoa văn sóng nước trên vỏ kiếm đều y hệt, ban nãy ta và Dương huynh đã thử in nó lên giấy, mọi người xem, hoàn toàn trùng khớp.

Ứng Hà Tòng chợt nói:

– Đợi đã, đó là gì?

Mọi người nhìn theo hướng ngón tay hắt chỉ, thấy trong góc có thứ gì đó đang phản quang.

Dương Căn đến gần:

– Đây là thạch anh hay băng...

– Đợi đã, Dương huynh đừng động vào!

Lý Thịnh vội hô lớn ngăn y lại.

Góc tường có một tấm kính nhỏ vô cùng sáng bóng, bên cạnh là một đám thạch anh trong suốt, mỗi cái đều có góc cạnh, ánh sáng từ bó đuốc trên tường chiếu xuống bị kính phản xạ, lại băng qua tầng tầng lớp lớp thạch anh, vừa vụn hội tụ thành một điểm trên một tấm gạch cạnh mấy rường lớn.

Lý Thịnh lấy bó đuốc trên tường xuống, quơ xung quanh, thay đổi góc độ, ánh sáng xuyên qua thạch anh lập tức phân tán, không thể tụ lại nữa.

– Quả nhiên, ban nãy vào luôn là Dương huynh cầm đuốc rọi thay ta.

Lý Thịnh đặt lại đuốc vào chỗ hõm, ngọn lửa chột sáng chột tắt, ánh sáng cũng dao động như có như không, rất không ổn định.

Ứng Hà Tòng tiến lên gõ gạch:

– Rỗng.

Nói rồi ngón tay hần lần theo mép, móc nhẹ, nạy nó lên, lấy ra một phong thư.

Lý Thịnh:

– Cần thận!

– Không sao, không có độc.

Ứng Hà Tòng đặt lá thư dưới mũi, ngửi:

– Trên thư viết “hiền diệt Ân Bái thân khai” (1). Có phải Ân Bái chưa từng thấy lá thư này không?

(1) Thân khai: Đích thân mở, cũng chỉ người nhận thư.

Hần vừa nói vừa mở thư ra đọc nhanh như gió, sau đó chột trở nên trầm mặc, hồi lâu mới đưa thư cho Lý Thịnh bên cạnh, nhỏ giọng:

– Xin lỗi, hình như ban nãy ta lòng dạ tiểu nhân.

Dương Cẩn hỏi:

– Viết gì thế?

Ứng Hà Tòng nói:

– “Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội (2).” Những vỏ kiếm này vốn là chuẩn bị cho Ân Bái, nếu tuần chúng ra ngoài, trên giang hồ sẽ có vô số

“vỏ Sơn Xuyên kiếm”, đến lúc đó không ai phân biệt được thật giả...

(2) Kẻ thường dân vốn không có tội, chỉ vì có ngọc bích mà thành có tội.

Chu Phỉ than:

– Ân Bái sẽ giống như giọt nước giữa biển khơi, an toàn.

Thận Độc ẩn của Hoắc gia xuất hiện ở Vĩnh Châu đã gây ra họa lớn nhường nào? Sơn Xuyên kiếm đương nhiên cũng giống vậy.

Khi đó Ân Bái bị dư nghiệt Thanh Long đả thương như chó mất chủ, được Tề môn đón về chữa trị, Xung Vân đạo trưởng đương nhiên nhìn ra được hãn ta lòng dạ hẹp hòi, tính tình cực đoan, bị bệnh từ trong bụng mẹ, gân cốt toàn thân không thể tập võ. Ân Bái chỉ xem Sơn Xuyên kiếm là một di vật vô cùng quan trọng do tiên phụ để lại chứ không biết “Hải Thiên Nhất Sắc” rốt cuộc là gì, hãn ta lại không có năng lực tự bảo vệ, vỏ Sơn Xuyên kiếm rơi vào tay há chẳng phải như trẻ con ôm thỏi vàng sao?

Lý Thịnh xem thư xong, nói:

– Xung Vân đạo trưởng từng nhắc với Ân Bái là để mình bảo quản vỏ Sơn Xuyên kiếm, nhưng Ân Bái hình như hiểu lầm gì đó, kịch liệt từ chối, Xung Vân đạo trưởng không tiện thúc ép, đành lùi một bước, nghĩ ra biện pháp không ra sao thế này, đáng tiếc...

Đáng tiếc chưa để Ân Bái hiểu rõ khổ tâm của mình thì thù hận và sự cố chấp của Ân Bái đã đánh thức Niết Bàn cổ.

Hậu nhân Sơn Xuyên kiếm, cả đời bị vây trong “ý đồ riêng”, bầm sinh nhu nhược, trước giờ chưa từng phản kháng, đành dùng ác ý để suy đoán người khác.

Nhóm người trong lúc vô tình đã phát hiện một chân tướng vu hồi như vậy, nhất thời đều không thốt nên lời, cùng lặng yên chốc lát.

Qua một lát, Ưng Hà Tòng lại nói:

– Nhưng mọi người không thấy lạ sao? Một vỏ kiếm như vậy, không cần đại sư, thợ bình thường chỉ cần có mẫu, muốn phục chế bao nhiêu là có bấy nhiêu, mọi người nói xem, Ân Văn Lam năm xưa kết minh Hải Thiên Nhất Sắc lại dùng vỏ kiếm – cái “hộp” này làm tín vật, có quá như trò đùa không?

Lý Thịnh nói:

– Như trò đùa đâu chỉ mỗi vật này, còn nhớ ấn của Hoắc gia tên gì không? “Thận Độc”, mọi người không cảm thấy hai chữ đó nghe như con ấn làm riêng chơi ư? Còn về “tín vật bảo chủ” toàn là mọi người nghe Hoắc Liên Đào tự biên tự diễn thôi. Ta nghĩ mãi không hiểu, Hoắc gia bảo không phải chỉ là một môn phái giang hồ do lão bảo chủ mang một đám đệ tử lập nên sao? Lão bảo chủ chỉ là kết giao bằng hữu rộng rãi chứ chưa bao giờ tự xưng võ lâm minh chủ, còn mọi người tới quy thuận Hoắc gia ở Nhục Dương cũng là chuyện mấy năm trước sau khi Bắc Đẩu Liêm Trinh chết. Cho nên Hoắc lão bảo chủ năm xưa ở không làm một món tín vật to thế làm gì?

Chu Phi:

– Chuyện càng giống trò đùa hơn đâu phải huynh chưa từng gặp. Tín vật của Ngô tướng quân là khóa trường mệnh của Sở Sở, không phải khóa vàng mà là một cái khóa bạc không đáng tiền. Cái mà ông ngoại muội để lại càng kỳ cục hơn, năm ngoái lúc muội về nhà giúp mẹ dọn dẹp đồ đạc cũ, mẹ có cho muội xem. Đó là chiếc vòng tay mẹ đeo hồi bé, xấu chết đi được, không giấu gì mọi người, cái vòng đó nhỏ đến mức ngay cả ta cũng đeo không vừa, ngoại trừ nấu chảy ra đúc mới thì không thấy có giá trị gì.

Nếu Khấu Đan biết thứ năm xưa bà ta liều mạng tìm chính là hai món đó chắc là bị tức tới mức đội mồ sống lại quá.

Một con dấu riêng tự mình làm chơi, một cái “hộp” đựng kiếm, một cái khóa bạc không đáng tiền, và một cái vòng tay bé gái... mấy người họ đang ở trong cấm địa Tề môn thần bí nhất trên đời, tán gẫu về thứ thần bí nhất giang hồ hiện nay – “Hải Thiên Nhất Sắc”, càng nói càng cảm thấy quái đản, cứ như “Hải Thiên Nhất Sắc” trong truyền thuyết vốn chỉ là một trò đùa.

Mọi người nhìn nhau chốc lát, Dương Căn không tưởng tượng nổi, hỏi:

– Cho nên? Đừng nói với ta là trên đời căn bản không có “Hải Thiên Nhất Sắc” gì hết nhé.

– Không thể nào, chắc chắn có Hải Thiên Nhất Sắc.

Ứng Hà Tòng nói:

– Cái chết của Sơn Xuyên kiếm và Lý lão trại chủ đều có điểm đáng ngờ, độc mà Hoắc Liên Đào hãm hại Hoắc lão bảo chủ từ đâu có, đến nay cũng chết không đối chứng, Ngô Phỉ tướng quân chết rồi mà thê nhi luôn bị Bắc Đẩu truy sát, tin tức tiết lộ thế nào? Còn Tề môn nữa, lánh đời nhiều năm, cuối cùng lại lộ vết tích, nếu nói một chuyện trong đó là trùng hợp thì ta tin, nhưng không thể chuyện nào cũng trùng hợp được.

Ứng Hà Tòng quanh năm đắm mình trong rắn độc và ếch nhái, ít nhiều có chút khác thường, gặp chuyện gì cũng hay liên tưởng tới âm mưu quỷ kế.

Chu Phỉ nói:

– Ý người là mấy tiền bối đó đều chết vì mình ước Hải Thiên Nhất Sắc, bị người khác diệt khẩu. Điều này ta cũng từng nghĩ, nhưng sau đó thấy không ổn, nếu người hại họ chính là người năm xưa cùng họ lập ra minh ước thì thủ đoạn người đó tất nhiên vô cùng lợi hại. Hẳn đã có thể giết người trong vô hình, vậy sao còn mặc cho tín vật hoa văn sóng nước phiêu bạt khắp nơi? Dù sao nếu là ta, ta chắc chắn không thể thờ ơ nhìn tín vật Hải Thiên Nhất Sắc rơi vào tay Trịnh La Sinh của núi Hoạt Nhân Tử Nhân.

Ứng Hà Tông sững sờ:

– Cũng đúng.

Dương Cẩn nghe mà đầu như to ra, hoàn toàn rơi vào sương mù, chẳng hiểu gì ráo.

Y ngán ngẩm đi loanh quanh, xách một cái vỏ Sơn Xuyên kiểm bên cạnh lên ánh chừng trong tay, nói:

– Nè, lão đạo sĩ mà các người nói có phải có bệnh không? Nếu cảm thấy vỏ kiểm đó trong tay Ân Bái là mầm họa chứ không phải tham lam đồ của tiểu tử kia, thì hủy ngay trước mặt hắn ta, nói cho rõ ràng không phải được rồi sao? Có gì không nói thẳng mà lại đi làm mớ vô dụng này... Mấy đồ rởm này tuồn ra ngoài, Ân Bái thì an toàn rồi, nhưng “Hải Thiên Nhất Sắc” gì đó không phải càng ồn ào ầm ĩ hơn sao? Làm điều thừa thãi.

Ba người kia nghe vậy, toàn bộ đều sững sờ, ai nấy đều trầm mặc như có điều suy nghĩ.

Dương Cẩn lại nói to:

– Ta thấy nơi này không có đồ gì mới nữa, không phải các người muốn tìm vết tích Niết Bàn cổ sao? Đi không đây?

Lời y chưa dứt, bên ngoài chợt truyền đến một tiếng hét chói tai.

Sơn cốc dưới đất tuy lớn nhưng vọng âm cũng rất mạnh.

Mọi người vội vã nối đuôi nhau ra khỏi hang đá, Lý Thịnh ôm vai Chu Phi, mang nàng dùng khinh công bay ra ngoài, hướng về phía âm thanh kia.

Đám lưu dân tán loạn khắp nơi không hiểu sao đều vây quanh một góc.

– Xảy ra chuyện gì?

Lý Thịnh cau mày:

– Không phải đã bảo mọi người dừng...

Lưu dân nhanh chóng nhường đường cho họ, giọng Lý Thịnh chợt im bật. Chỗ trong tường đá có lẽ do có người không cẩn thận chạm phải, lộ ra một con đường nhỏ...

Bên trong là một cái xác khô trông rất khủng bố.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 151: Trong Núi

Người hét là thiếu niên Tiểu Hồ, lúc đó tỷ tỷ cậu là Xuân Cô thuận miệng căn dặn một câu, bảo cậu đi tìm Lý Thịnh, kết quả cậu vừa cúi đầu xoay đi là chạy lạc đường, đi bậy đi bạ không cần thận mở ra cửa ngầm, đúng lúc mắt to trừng mắt nhỏ với cái xác khô.

– Phiền tránh đường.

Ứng Hà Tông tiến lên, cẩn thận kiểm tra xác khô kia, con rắn lúc nào cũng mang trong tay áo hắt tò mò từ từ lộ đầu ngó nghiêng bên ngoài, kể đó như gặp phải thiên địch, con rắn nhỏ bỗng cứng đờ, sợ hãi rụt về trong tay áo Độc lang trung.

Trên thi thể đóng một lớp bụi nhưng lớp da mỏng manh bên ngoài lại không thối rữa, dán sát khung xương, phác họa rõ rệt hình dáng các khớp và xương.

– Là nam, từng luyện công phu tương tự Bát Quái chương, trông tuổi tác không nhỏ.

Ứng Hà Tông lật mấy chỗ quan trọng khắp thi thể nhưng không tìm thấy vết thương rõ ràng, hơi nghi hoặc.

Lý Thịnh liền nói:

– Xem tay chân ông ấy có chỗ rách không.

– Ý người là...

Ứng Hà Tòng lập tức hiểu ra gì đó, hơi mở to mắt, vội lật tay thi thể, thấy trên mu bàn tay có vết rách dài ba tấc, lớp da người khô quắt bết lên xương tay như cái túi bị chuột cắn, Ứng Hà Tòng lật thi thể lại, thấy sau gáy ông có một vết rách khác giống hệt:

– Niết Bàn cổ.

– Ủ, nghe nói sau khi thả Niết Bàn cổ, Ân Bái đã dùng độc vật này giết Xung Vân đạo trưởng nghe tin chạy tới.

Lý Thịnh khẽ nói, hẩn ôm một cánh tay nửa quỳ xuống, lật mặt thi thể lại, cẩn thận phân biệt ngũ quan đã biến dạng của người ấy, hồi lâu cũng không nhìn ra được hình mẫu ban đầu, cuối cùng từ bỏ, chậm rãi lắc đầu:

– Biến dạng dữ quá, ta cũng không nhận ra được người này rốt cuộc có phải Xung Vân đạo trưởng hay không.

Ứng Hà Tòng cười lạnh:

– Nơi Cửu Châu mệnh mệnh chúng ta đúng là sinh ra nhiều sói trong núi thật (1).

(1) Sói trong núi: chỉ kẻ vong ân phụ nghĩa, lấy oán báo ơn.

Lý Thịnh biết mồm miệng hẩn chua ngoa nên không tranh luận với hẩn, chỉ khoát tay nói:

– Bất kể là ai, nếu chúng ta đã gặp thì hãy để ông ấy yên nghỉ.

Dưới sự chỉ huy của Lý Thịnh, mọi người cẩn thận tránh các loại trận pháp trong cấm địa Tề môn, tìm chỗ đào một cái hố chôn thi thể xuống.

Chu Phi hành động bất tiện, tránh sang một bên. Xem người khác đào hố không có gì thú vị, nằng liên một tay chống gậy, tự cầm bó đuốc đi vào cửa ngầm có thi thể theo một đường nhỏ hẹp dài, phát hiện bên trong sâu

hun hút không tưởng tượng nổi, có bảy cửa đá, cơ quan trên tường đã bị người khác phá hỏng, nhưng phần lộ ra khiến nàng hoa cả mắt.

Nếu không phải Ân Bái từng tới thì nơi này đúng là không dễ vào, Chu Phi không khỏi thả chậm bước chân, bắt đầu hơi phòng bị.

Sau bảy cánh cửa đá là một hang đá âm u, nàng giơ đuốc lên cao, mắt neho lại không thoải mái.

Không biết có phải ảo giác của Chu Phi không, lúc vừa vào hang đá liền có một khí tức âm u lạnh lẽo nồng nặc phả vào mặt, hang đá vuông vức này vô cùng kỳ lạ, trên tường, trên nóc đều viết những chữ nhỏ chi chít, không biết là bùa chú gì, Chu Phi không nhận ra chữ nào cả, cảm giác những chữ đó như loài bò sát bám vào tảng đá, đang lạnh lùng nhìn chăm chăm người ngoài dám cả gan xông vào.

Cửa thạch thất có năm tượng đá cao hơn một người, trên đầu là mặt người nhưng từ cổ trở xuống chia ra gắn liền thân ngũ độc (2), đuôi rắn và bò cạp sinh động như thật, mặt người hoặc giận dữ hoặc vui vẻ đều toát ra cảm giác yêu dị khó tả.

(2) Ngũ độc: năm loài động vật mà theo người xưa là có mang độc tính cực mạnh, gồm: rắn, rết, thằn lằn, cóc, bò cạp.

Chu Phi và mấy bức tượng đá nhìn nhau, nhất thời không dám đi vào.

– Đây là “vu độc ngũ thánh”.

Ứng Hà Tông không biết từ khi nào đã đi đến phía sau nàng, nói:

– Tà thần nơi quan ngoại, dân biên cương rất tin vào vu thuật, thờ phụng họ để cầu không bị độc trùng làm hại... nhưng về sau bị đám rác rưởi “Niết Bàn thần giáo” mượn dùng để giả thần giả quỷ.

Chu Phi bị hấn thành lĩnh lên tiếng dọa giật mình.

Ứng Hà Tòng tiện tay rút bó đuốc khỏi tay nàng, bước vào trong thạch thất, chân hấn bước chả sao nhưng con rắn nhỏ trên người thì như phát điên, sợ đến mức phản chủ ngay tại chỗ, bò ra khỏi cổ áo nhanh như chớp, rớt phịch xuống đất, vằn vẹo mười tám vòng, liều mạng lao về phía cửa.

Chu Phi giơ tay dùng gậy đè chỗ bẫy tắc của con rắn, cầm lên, con rắn nhỏ điên cuồng quẫy đuôi trong tay nàng, nếu nó là con người thì đại khái đã hét ầm lên “cứu mạng” rồi.

Chu Phi cau mày:

– Ta thấy người nên ra trước đi. Con rắn nhỏ này ngay cả lửa với hùng hoàng cũng không sợ mà bây giờ lại bị dọa thành như vậy, trong thạch thất này chắc có gì đó kỳ quái.

– Không sao đâu.

Ứng Hà Tòng vòng quanh mấy bức tượng đá tà thần vài vòng, hờ hững nói:

– Nơi này chắc là mật thất từng để Niết Bàn cổ mẫu, lúc mẫu trùng còn sống, trên người có chất nhầy lưu lại, cổ này quá độc, đã rời đi nhiều năm mà côn trùng rắn rết bình thường vẫn không dám lại gần, trong thạch thất ngược lại còn sạch sẽ hơn cả bên ngoài.

Chu Phi cảm giác tay hơi nặng nề, phát hiện con rắn hiếu động kia thể mà thông đuôi bất động, nhất thời không rõ là chết hay ngất, nàng còn tự nhủ chắc lực tay mình quá mạnh, bèn vội buông ngón tay nói:

– Ê, rắn của người...

Lời còn chưa dứt, con rắn nhỏ trượt khỏi tay nàng lao ra ngoài, bỏ chạy đầu không ngoảnh lại! Tiểu súc sinh đó giả chết rất chân thực!

– Không sao, lát nữa tự nó sẽ tới tìm ta.

Ứng Hà Tòng xắn tay áo, kê chân phui phui chữ khắc trên vách đá, lẩm bẩm:

– Đây hình như là... “chữ cổ vu độc”.

Chu Phi:

– Hà?

– Trước Niết Bàn thần giáo bản thiêu xấu xa kia, Niết Bàn cổ xuất hiện sớm nhất trong mộ cổ của “vu độc” nơi quan ngoại, nghe nói trong mộ huyết cũng khắc đầy loại văn tự này, trên tường dùng máu gà vẽ những hình thù kỳ quái, nhưng thời gian đã quá lâu đời, chắc hẳn tộc nhân cũng chết hết rồi, mấy văn tự kiểu bò sát này không còn ai nhận ra được nữa, Lữ quốc sư mới gọi nó đơn giản là “chữ cổ vu độc”.

– Không ai nhận ra...

Chu Phi chỉ mặt tường:

– Vậy mấy thứ này là ma khắc à?

Ứng Hà Tòng không lên tiếng, đi vào giữa thạch thất, phát hiện nơi trong cùng nhất có một bệ hương án, bên trên thờ một hộp bát giác hình thù kỳ quái, Ứng Hà Tòng đưa tay ấn nắp hộp, thử vặn nhẹ. Nắp hộp thế mà hoạt động, vừa chạm vào liền mở ra.

Đồng thời, một luồng khói trắng từ lúc mở nắp hộp bắt đầu bay lên, Chu Phi nhanh tay nhanh mắt xem gậy trong tay thành trường đao, túm gậy Ứng Hà Tòng kéo lại:

– Sao cái gì người cũng đụng lung tung thế hả?

Khói trắng trong hộp như oan hồn hấp hối, khí thể hùng hổ lao về phía đỉnh thạch thất, kể đó tản đi, trong hộp bát giác trống rỗng chỉ có một mảnh lụa, phía trên bị ép xuống hình dạng một con sâu.

Ứng Hà Tông có lẽ cảm thấy mình bách độc bất xâm, lại định đưa tay thì bị Chu Phi gõ gạt ra.

Độc lang trung hơi tủi thân che mu bàn tay mình, lén lút nhìn Chu Phi nhưng không lên tiếng.

– Tránh ra.

Chu Phi cà nhắc tiến lên, nín thở, cẩn thận dùng đầu nhọn gây khều mảnh lụa ra.

Mảnh lụa khoảng ba thước vuông, Chu Phi sau khi khều thì trải phẳng nó trên nền đất, nhìn những chữ khải nhỏ viết chi chít bên trên, nét chữ vô cùng ngay ngắn, thậm chí còn có vẻ thanh tú.

Ứng Hà Tông giờ bó đuốc lên, đọc:

–“Ta thuở nhỏ mất đi bến dựa, nhận đại ân sư môn đặt tên là “Nhuận”, nuôi nấng thân ta, truyền đạo cho ta. Năm nhược quán xuất sư, tính tình tùy tiện đặc chí, tự cho mình có thành tựu, miệng lúc nào cũng “thiên hạ”, lời nói ra ắt có “vạn dân”...”

Mắt Ứng Hà Tông chột sáng lên, cẩn thận quỳ xuống đất, cả người gần như nằm nhoài lên mảnh lụa:

– Đây là bút tích của Lữ quốc sư!

Đoạn sau, Lữ Nhuận bỏ ra mấy trăm chữ lưu loát viết nên những cơ duyên gặp gỡ trong đời mình, ngữ khí rất bình thường, nét chữ ngay ngắn,

bố cục đẹp, nhưng nội dung thì thần thần bí bí, cứ ba câu là không rời mấy thứ như “cầu tiên”, “siêu thoát”.

– Ông nói ông từng tìm địa điểm cũ của mộ vu độc và Niết Bàn thần giáo năm xưa, sau đó bỏ ra mấy năm ở Dục cốc, nghiên cứu chữ cổ vu độc, là để...

Ứng Hà Tông ngừng lại, cau đôi mày dài, nói tiếp:

– ...Tìm xem trên đời liệu có thuật khởi tử hồi sinh hay không.

Chu Phi:

– Mấy lời nhảm nhí đó lướt qua đi. Sau đó thì sao? Ông nghiên cứu chữ cổ vu độc nhiều như vậy, nghiên cứu ra được gì? Niết Bàn cổ đó phải có gì hữu dụng chứ, bằng không tại sao Tề môn lại bảo quản nó nhiều năm như thế?

Ứng Hà Tông nhỏ giọng đọc:

–“Ta sống hoài sống phí 60 năm, đến nay đời phù du tạm nghỉ, giật mình tỉnh mộng, mới biết mình dùng cái ngăn ngủi trong chớp mắt lo cái dài của muôn đời, dùng cái nhỏ bé của giun dế xót thiên địa mệnh mang, nào có gì đáng nhắc, chỉ làm tăng thêm tiếng cười mà thôi. Độc trùng của dân biên cảnh nhỏ nhoi, chẳng qua là tà môn dùng để ký sinh truyền công, thế mà cũng có thể xua người tác oai tác quái, giả thần giả quỷ, nực cười, nực cười! Nhưng nọc độc của nó cũng có chút công dụng, có thể khiến bách độc tránh lui, nơi này tuy thanh tịnh nhưng côn trùng rất nhiều, chúng tiểu hữu ở đây lâu thường chịu nổi khổ hai độc âm lạnh tới mức kinh mạch ngưng trệ, có thể lấy ít nọc độc, phối hợp với phương pháp âm dương nhị khí để loại trừ. Độc trùng bản tính nham hiểm, vạn mong thận trọng...”Ê ê, cô làm gì đó?

Chu Phi chưa đợi hắc độc xong đã tóm lấy cổ tay hắc, nàng không biết lấy sức từ đâu ra, ban nãy còn khập khà khập khiễng mà giờ chỉ một tay đã xách Ưng Hà Tòng lên, ép hỏi:

– Có thể khiến bách độc tránh lui là ý gì?

Ưng Hà Tòng khó khăn hoạt động cổ:

– Ý trên mặt chữ... cô chưa nghe nói lấy độc trị độc bao giờ à? Mau thả ta ra!

Ngón tay Chu Phi túm càng chặt hơn, nhanh chóng hỏi:

– Hồi ở Vĩnh Châu trước đây người cũng từng nói Thấu Cốt Thanh như vậy, người nói nó đứng đầu trong bách độc, người bị trúng Thấu Cốt Thanh không cần lo gì nữa... cho nên Thấu Cốt Thanh gặp Niết Bàn cổ độc sẽ thế nào?

– Thấu Cốt Thanh?

Ưng Hà Tòng sửng sờ:

– Người đó chưa chết à?

Chu Phi rút ba chữ từ kẽ răng:

– Nói tiếng người.

– Cái này... chưa thử bao giờ...

Ưng Hà Tòng:

– Khó... khụ... khó nói lắm.

Chu Phi trầm mặc chốc lát, đột nhiên ném hắc, quay đầu bước đi, ngay cả gậy cũng không quan tâm, nhanh như chớp dùng một chân nhảy ra

khỏi bảy cửa, dựng dậy Lý Thịnh đang chỉ huy đào hố:

– Con Niết Bàn cổ mẫu mà huynh tùy tiện bọc lại đâu? Mau lên, đưa cho muội, còn nữa, nơi này chắc chắn còn có cửa ngầm khác, mau tìm ra hết, tìm xem trong cấm địa Tề môn có ghi chép gì về “âm dương nhị khí” hay không.

Ứng Hà Tòng đuổi tới nghe câu này, cả kinh nói:

– Cái gì, Niết Bàn cổ mẫu trên người cô? Không thể nào!

Lý Thịnh bị Chu Phỉ giục cuống quýt tìm hồi lâu mới tìm ra được trong gói nhỏ mang bên mình có một con Niết Bàn cổ mẫu bị gói bằng y phục cũ, ba người cùng ngồi xổm dưới đất nhìn chăm chăm con mẫu trùng bị Chu Phỉ một đao bổ đôi kia.

Ứng Hà Tòng nheo mắt nhìn chăm chăm vết đao trên thân nó:

– Hèn gì rắn của ta không cảm giác được, hóa ra nó chết thế này. Chu đại hiệp, xem vết đao này... là cô giết à?

Chu Phỉ mới nhảy một hơi từ mật đạo ra khiến vết thương bên hông bị rách, lúc này máu và kim sang được độc môn Ứng thị hòa vào nhau, vừa đau vừa ngứa, cảm giác ấy thực có thể khiến người ta trực tiếp thăng thiên, nàng kiềm chế vẻ mặt đau khổ khó diễn tả, nói:

– Đừng nói nữa, bây giờ ta muốn đền mạng cho nó đây nè.

Ứng Hà Tòng cau mày xách con mẫu trùng chết không toàn thân lên.

Chu Phỉ căng thẳng, lòng bàn tay toát mồ hôi, hỏi:

– Sao, nọc độc mà Lữ quốc sư nhắc trong di thư có còn không?

Ứng Hà Tòng lạnh lùng liếc nàng:

– Lời này cô cũng hỏi được, mẫu trùng chết khô quắt khô queo rồi, nọc độc ở đâu ra? Cô vào chỗ năm xưa chém giết cổ trùng cạo ra còn hơn.

Tâm Chu Phi bỗng chốc chùng xuống, ngực như bị cái chùy sắt lạnh lẽo gõ vào.

Ứng Hà Tông xách xác Niết Bàn cổ mẫu, lái nhải một thôi một hồi gì đấy, Chu Phi đều không nghe thấy.

Thoáng chốc, Chu Phi bỗng nhớ tới một câu của Lữ Nhuận trong di thư ban nãy: “Vạn vật đều là rơm rác, duy có con người tưởng bỏ, tự cho rằng mình có trí khôn, ngờ đâu thực chỉ là súc sinh trong lục đạo(3)! Tạo hóa độc biết bao.”

(3) Lục đạo: tức “lục đạo luân hồi”, là từ trong Phật giáo chỉ sáu cõi mà chúng sinh sẽ đi vào sau khi chết, gồm: địa ngục, ngạ quỷ, súc sinh, a tu la, cõi người và cõi trời.

Chu Phi xưa nay làm nhiều nghĩ ít, cũng thực chưa tới tuổi mê muội mệnh lý, nhưng bỗng dưng nàng chợt nhớ tới mấy trường bối trong trại bình thường hay treo câu “cát hung” bên mép.

Từ khi sinh ra đến nay, lần đầu tiên nàng chạm tới cái gọi là “trong cõi u minh tự có ý trời”.

Tại sao cứ là nàng tự tay chém Niết Bàn cổ?

Tại sao cứ là nàng sau khi giết Niết Bàn cổ mới vào cấm địa Tề môn, tìm được di thư của Lữ quốc sư?

Thế gian này liệu có chẳng một tạo hóa không thể trái, luôn chạy không chút do dự về phía kết quả đã định sẵn, mặc cho phàm nhân vùng vẫy thế nào, cuối cùng đều phải bó tay hết cách?

Trong sơn cốc mấy vạn địch quân, Chu Phi không mảy may sợ hãi, thậm chí còn quả quyết với Lý Thịnh rằng mình chắc chắn không chết, nhưng bây giờ khi lánh vào nơi an toàn, ngược lại nàng không cách nào áp chế nổi run rẩy tự nhiên sinh ra trong lòng. Trên người nàng vốn có hai luồng chân khí, tuy nàng bị nội thương nhưng sau khi tĩnh lại, nó không ngừng tuần hoàn tự chữa trị, trong lúc bất chợt, khí hải nàng như khô kiệt, nếu không phải kinh mạch bị thương suy yếu thì loáng thoáng có dấu hiệu tấu hỏa nhập ma.

Lý Thịnh là người sớm nhất nhìn ra sắc mặt nàng không ổn, vội giơ tay ngắt lời Ưng Hà Tông:

– Chờ chút nói sau... A Phi?

Chu Phi thần thờ cụp mắt nhìn hẩn.

Lý Thịnh cẩn thận đánh giá sắc mặt nàng:

– Muội... không sao chứ?

Chu Phi không lên tiếng.

Lý Thịnh vội dùng y phục cũ của mình che xác sâu lại, cứng nhắc nói:

– Ủm... Tà công tử ở hiền ắt gặp lành, chỉ là một con cồ trùng thôi, chưa chắc thật hữu dụng, dù sao bây giờ bên ngoài đều là Bắc quân, chúng ta cũng không ra được, đúng lúc tìm kiếm kỹ trong cấm địa này trước khi nhóm của cô phụ đến, nói không chừng...

Chu Phi:

– Ủ.

Nàng không nhìn Lý Thịnh nữa, tự mình lão đảo đứng vững, bước thấp bước cao rời đi.

Mọi người trốn trong cấm địa Tề môn hơn nửa tháng, nơi đây không có ánh mặt trời, ở lâu sẽ khiến người ta sinh ảo giác không phân biệt được ngày đêm sáng tối, Lý Thịnh mỗi ngày đều mang người đi sục sạo các cửa ngầm mật đạo trong cấm địa, tìm được chỗ nào thì dùng thanh gỗ nhỏ đánh dấu lại, thỉnh thoảng tìm ra được gì đều nói với Chu Phi.

Nhưng Chu Phi luôn đăm nhặt không phản ứng, ngày ngày ngồi ngẩn người trước bức tường vẽ đầy “Đạo đức kinh” thiếu nét kia.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 152: Phúc Họa

Trong sơn cốc đổ nát hỗn loạn, toàn bộ chỗ trước quân trưởng của Lục Dao Quang bị cơ quan Tề môn đẩy lên cao.

Trận chiến này, mấy vạn Bắc quân tuy không tới nỗi thương gân động cốt nhưng bị sơn cốc kỳ dị thành linh trở mặt làm cho sút đầu mẻ trán.

Lục Dao Quang võ công cao cường, dư sức làm tiên phong dẫn đầu nhưng bảo ông ta thống soái một phương thì kém quá xa, ông ta mượn tay Chu Phỉ giết chết Cốc Thiên Toàn, nhất thời sảng khoái, nhưng đợi khi Cốc Thiên Toàn bị đâm thành nhím, ông ta mới nhận ra mình mất khống chế với đại quân trong cốc.

Kế hoạch thông qua mật đạo, tập kết binh lực sau lưng địch vốn có thể nói là hoàn mỹ, thế mà lúc sắp xong lại xảy ra quá nhiều chuyện ngoài ý muốn, Lục Dao Quang hận đến suýt ngiên nát răng, một thiên tướng còn không biết sống chết lại gần nói:

– Lục đại nhân, chuyện không nên chậm trễ, tôi thấy chúng ta nên báo sự cố này lên Đao vương điện hạ... Lục đại nhân!

Lục Dao Quang đánh một chưởng đẩy thiên tướng đó sang bên, rít ra một chữ từ kẽ răng:

– Cút!

Sắc mặt ông ta u ám trừng cơ quan nhô ra khắp sơn cốc, gần từng chữ một:

– Ta phải bắt mấy tên nhãi này ra cho bằng được!

Thiên tướng nghe vậy cả kinh, họ thâm nhập vào sau lưng địch, vốn là đi chiêu hiểm, giờ vị trí đã bại lộ mà ông ta chẳng những không lập tức truyền tin cho Đoan vương Tào Ninh bổ cứu để sớm động binh đánh Chu Tôn trở tay không kịp, lại muốn giằng co với mấy kẻ giang hồ lo chuyện bao đồng, đầu người này úng nước đủ lấp hồ Động Đình rồi!

Thiên tướng vừa lăn vừa bò lao đến dưới chân Lục Dao Quang:

– Đại nhân cân nhắc, quân cơ không thể dây dưa được đâu ạ!

Lục Dao Quang thâm nhủ: “Thằng Cốc Thiên Toàn quen nịnh nọt Đoan vương, hôm nay nhiều người thấy mình hạ lệnh bắn chết ông ta như vậy, khi về tên béo kia hỏi, mình chưa chắc được lợi ích gì. Dù lúc này truyền tin cho Đoan vương bổ cứu thì sơ hở cũng đã tạo thành, nếu thuận lợi, đương nhiên là Đoan vương tính toán không sai sót, nhưng nếu sơ sẩy, chẳng phải tội danh sẽ đổ hết lên đầu mình sao?”

Nghĩ vậy, ông ta đá văng thiên tướng kia, lạnh lùng nói:

– Người biết cái rắm, người tưởng mấy tên nhãi đó đánh bậy đánh bạ đụng cơ quan trong cốc à? Chuyện này rõ ràng từ khi bắt đầu đã là một cái bẫy, nhất định gã họ Chu kia ngầm sai người giả làm lưu dân, dụ chúng ta cắn câu rồi chia binh của ta ra hai đường, đánh tan từng cái một, Đoan vương diện hạ bị lừa rồi!

Thiên tướng nghe mà há hốc mồm.

Lục Dao Quang lại nói:

– Trong chuyện này, nội bộ quân ta ắt có nội gián, đường đường là Cự Môn của Bắc Đẩu, sao lại để một tiểu nha đầu miệng còn hôi sữa trối lại bắt đi, đây chẳng phải là chuyện buồn cười nhất thiên hạ sao? Bây giờ nội

gián kia tuy đã bị loạn tên bắn chết nhưng chúng ta cũng rơi vào hoàn cảnh thế này, ta thấy chuyện đến nước này, cần phải xuất chiêu cực hiểm mới được. Nếu Chu Tồn đã cược hậu bối nhà mình tới đây thì chúng ta phải để ông ta tiền mất tật mang! Người đâu, ta không tin chúng mang theo đám già yếu bệnh tật kia mà có thể chạy xa, cơ quan đó chẳng phải chìm xuống đất sao? Đào cho ta! Đào ba thước đất, ta không tin không đào được chúng ra!

Lúc này, trong cấm địa Tề môn lại là khung cảnh yên tĩnh, mọi người theo Lý Thịnh tra xét mật đạo khắp nơi trong cấm địa, Tiểu Hồ cầm thanh gổ, Lý Thịnh đi đến đâu, cậu sẽ cầm gổ vào chỗ đó.

Chu Phi quay mặt vào vách tường.

Nàng thường xuyên một mình cô độc bên ngoài, thỉnh thoảng tâm trạng dao động đều không có chỗ để xả. Từ nhỏ nàng đã quen thấy phụ thân hướng nội tự khống chế bản thân, đại đương gia lại vô cùng nghiêm khắc, bởi vậy nàng không học được kiểu la hét to của người giang hồ bình thường, nàng sống mơ mơ màng màng, dù ngẫu nhiên uống rượu cũng đa số là để làm ấm cơ thể, chứ chưa từng tham chén, dần dà tạo thành một thói quen: mỗi khi lòng có tích tụ không thể xả, nàng sẽ đi luyện công.

Nàng luyện đa phần là đao pháp, Phá Tuyệt đao tuy biến ảo đa đoan nhưng bất luận đi theo lối “ôn hòa mềm mại” hay “biến hóa vô thường”, trong xương cốt của nó luôn là tinh khí thần được kế thừa từ danh môn chính phái.

Thượng võ, hướng về phía trước, bất khuất, tự thành khí phách.

Khi người diễn dịch đao pháp thì đao pháp cũng ảnh hưởng đến người, thường thường khi diễn dịch xong một bộ đao pháp thoải mái tràn trề thì chút âm u trong lòng Chu Phi cũng tiêu tan.

Nhưng lúc này, Toái Già của Chu Phi đã mất, trong tay nàng chỉ còn một cây gậy gổ giúp bước đi, nàng thử lấy gậy làm đao, tiện tay vung ra

vẫn là đao pháp Phá Tuyết đao đã trải qua trăm rèn ngàn luyện, dù nàng nhắm mắt vẫn không có mảy may sai sót về chiêu thức, nhưng cảm giác đã thay đổi.

Không biết có phải do nàng trọng thương nên khí huyết yếu hay không, đao pháp của nàng đột nhiên trở nên âm u u ám, khiến người ta không lấy nổi chút sức mạnh nào.

Chu Phi dứt khoát quăng luôn cây gỗ, cả ngày ngồi tĩnh tọa trước vách núi, điều chỉnh nội tức, vừa ngồi xuống là ngồi mấy canh giờ liền, ngẩn ngơ mấy ngày, đầu óc trống rỗng, ngược lại giống như quên sạch Phá Tuyết đao.

Chu Phi ngán ngẩm nhìn chăm chăm Tề vật quyết ẩn trong “Đạo đức kinh”. Nàng chỉ dám nhìn nửa phần trước, nửa phần sau không biết có huyền cơ gì mà hễ nhìn chăm chăm một lát là thần trí dễ bị đao phong trên đó làm đau mắt.

Đạo về nội lực hiếm có phương pháp thành công cấp tốc, trừ phi được người khác truyền công giống Tạ Doãn, hoặc thành linh nhật được công pháp thần bí độc bộ thiên hạ nào đó, bằng không dù là hậu nhân danh môn gia học uyên thâm cũng cần trải qua tích lũy lâu dài và công phu nước chảy đá mòn. Chu Phi từ nhỏ đã quen với cảm giác luyện như không luyện, nhưng không còn tiến vào cảnh giới rõ ràng như quá khứ nữa, đó là cảnh giới mà nàng cảm giác được khí hải mình yên ả, kinh mạch thông thuận, hai luồng nội tức bình an vô sự trên người chảy xuôi như dòng nước.

Nhưng lúc này thì khác, Chu Phi chợt cảm thấy kinh mạch bị thương của mình như cây sắp héo tàn, dòng nội tức ngưng trệ đình đốn, trước kia nội tức lưu chuyển chưa tới nửa canh giờ là xong một tiểu chu thiên, mà giờ, dù lúc nàng đối diện vào tường tĩnh tọa, tâm lặng như thiền, chân khí vẫn như bùn cát lắng đọng, gian nan tiến về trước trong kinh mạch đắng chát, hơi không cần thận là đứt đoạn.

“Thế này là sắp phế sao?” Nàng thầm nhủ.

Tuy Chu Phi không tới mức táo bạo bội chộp nhưng bẩm sinh cũng hơi nóng tính, nếu là thường ngày, nàng chắc chắn đã sốt ruột đứng ngồi không yên, nhưng bây giờ trong lòng nàng đang trống rỗng mịt mờ, không biết nên đi đâu về đâu, thậm chí nàng còn cảm thấy kinh mạch bị tổn hại cũng không có gì ghê gớm.

Nàng dù sao cũng rảnh rồi không có chuyện gì làm, thế là ngày ngày làm cùng một chuyện vô vị như thợ mộc chẻ củi.

Bất giác, vết thương trên hông và trên đùi nàng dần khép miệng, mọc ra thịt mới, có thể không cần chống gậy vẫn đi lại như thường, chỉ có nội thương là không mấy may có dấu hiệu chuyển biến tốt, vẫn dờ dờ ương ương như cũ.

Hôm đó, Chu Phi khó khăn lắm mới đẩy nội tức đi về trước được mấy tấc thì bỗng nhiên bên cạnh có một loạt tiếng bước chân truyền đến, tai nàng khẽ cử động, thoáng thất thần, chút chân khí vừa ngưng tụ liền tản đi, phí công vô ích.

Chu Phi chẳng sao cả, ngược mắt nhìn về hướng người tới.

Lý Thịnh đi đến bên cạnh nàng, nhìn Tề vật quyết trên tường, chợt cảm thấy con người như bị choáng, bèn vội thu tầm mắt, đưa tay che mắt nói:

– Bức tường này quá tà môn, muội có thể đổi chỗ khác ngồi không?

Chu Phi ngược mí mắt:

– Huynh không biết đừng nhìn à?

Lý Thịnh quay lưng về phía tường đá, tìm một tảng đá ngồi xuống, liên tiếp đổi mấy tư thế mới cân nhắc từ ngữ nói với Chu Phi:

– Ở nơi Lữ quốc sư nuôi cõ, Ứng huynh phát hiện một mớ ghi chép của Lữ Nhuận về chữ cổ vu độc, đang quên ăn quên ngủ đối chiếu với chữ trên tường để nghiên cứu đấy.

Chu Phi:

– Ừ.

Lý Thịnh thấy nàng không hứng thú, lại nói:

– Đúng rồi, muội mau nhìn nè, tụi huynh còn tìm được cái này.

Hắn trở tay lấy ra một cây phất trần cũ hình dáng “teo gầy”, cây phất trần đó không biết bị người ta quăng bao nhiêu năm, lông bắn thiêu sắp rụng hết, chỉ có chỗ tay cầm là còn một vết khắc hoa văn sóng nước rõ ràng.

Lý Thịnh vô cùng thần bí đưa phất trần đến trước mặt Chu Phi, cố ý khẽ giọng:

– Muội đoán xem đây có phải tín vật hoa văn sóng nước cuối cùng không?

Tốt quá, trong thành viên của Hải Thiên Nhất Sắc thần bí lại có thêm một cây phất trần trụi lông.

Chu Phi nhìn lướt qua rồi lạnh lùng thu ánh mắt, sau đó lại cụp mắt như chuẩn bị nhập định lần nữa:

– Ờ, có lẽ.

Lý Thịnh trầm mặc chốc lát, thu cây phất trần cũ kia lại, đứng đưa chân trước mặt Chu Phi:

– Bọn huynh còn phát hiện một mật đạo, có lẽ là thông ra ngoài, bị người khác dùng nội lực chấn sụp vách núi, hiện tại đường chưa hoàn toàn được dọn thông, mọi người đang cố gắng dọn dẹp. Tuy huynh cảm thấy chỉ cần Lục Dao Quang có tí nào thì chắc chắn sẽ không ở lại trong cốc, nhưng để chắc chắn, chúng ta tìm lối ra khác sẽ tốt hơn.

Chu Phi lúc này ngay cả nói cũng lười nói, chỉ gật nhẹ đầu tỏ ý mình có nghe.

Lý Thịnh lắc nhai một hồi, cuối cùng xõ hết những đề tài có thể dùng, hăn cau mày khổ não, bó tay đi quanh Chu Phi mấy vòng, chợt nhớ ra gì đó, bèn đổi đề tài:

– Đúng rồi, muội biết mùa xuân năm nay, có một công tử thượng thư gì đó đến trại chúng ta không?

Chu Phi thuận miệng tiếp lời:

– Thượng thư gì?

Lý Thịnh nói:

– À, lúc đó muội ở bên ngoài, lúc mà có một tai mắt ngầm của chúng ta say rượu gây sự đánh chết người, đại cô cô phái muội đi bắt ấy – huynh quên mất là bộ Lại hay bộ gì rồi, dù sao ý đại khái là vậy, tuyên bố mình tới cầu hôn.

Chu Phi hơi mở mắt.

Lý Thịnh:

– Nhìn gì mà nhìn, chính là tới cầu hôn muội đấy. Kỳ thực trước đó cũng có nhiều người âm thầm hoặc rõ ràng phái người tới hỏi, nhưng đây là lần đầu tiên có người bỏ vốn lớn, đích thân tới.

Chu Phi lần đầu nghe chuyện này, lập tức yên lặng chốc lát, nhất thời không biết nên phản ứng gì, hồi lâu mới nói:

– Muội? Một thổ phi nhà quê như muội, mấy quan to quý nhân đó cưới về làm gì? Trấn trạch à?

– Còn không phải vì nịnh bợ cha muội sao, trước đây mấy kẻ đó không xem hoàng đế ra gì, nào ngờ mấy năm nay hoàng đế càng lúc càng mạnh, những tên quan đứng nhằm chiến tuyến bây giờ đều hồi hận xanh ruột, không kịp làm tâm phúc của đế vương nữa, đành đi khắp nơi tìm cửa sau.

Lý Thịnh tỉ khủy tay lên đầu gối, ngón tay gõ nhẹ xương bánh chè nhô ra của mình, hơi dừng lại rồi nói tiếp:

– Công tử đó yếu ớt nhu nhược, khó khăn lắm mới đi tới giữa sườn núi, thực đi hết nổi bèn đổi sang ngồi kiệu, cuối cùng sống sót lên được Thục Sơn, hắn gặp đại cô cô, nho nhã lễ độ nói là tới để xin cưới “tiểu thư Chu gia”, muội đoán xem đại cô cô có biểu cảm gì?

Vẻ mặt trống rỗng của Chu Phi cuối cùng cũng có chút thần thái:

– Mặt mẹ muội chắc chắn là u mê, có khi còn hỏi người ta “tiểu thư Chu gia” là cọng hành nào?

Lý Thịnh bật cười ha hả.

Khóe môi Chu Phi khẽ giật:

– Sau đó thì sao?

– Đại cô cô nói “cánh nó cứng rồi, ta không quản được nữa, nếu cậu đồng ý thì tự tìm Chu Tồn nói chuyện”. Công tử thượng thư đó nào dám lên tiền tuyến cho cô phụ ghét, thế là nịnh nọt nói “nghe nói nữ nhi giang hồ

không câu nệ tiểu tiết, phu nhân quả nhiên rất có phong thái nữ anh hùng hào kiệt thời xưa, liệu có thể xin phu nhân truyền thay ý của tại hạ, hỏi xem Chu tiểu thư nghĩ thế nào không”.

Một mình Lý Thịnh đóng hai vai, hoán đổi tự nhiên, Chu Phi không biết hẳn có bản lĩnh này từ khi nào.

– Đại cô cô liền vẫy tay với Lâm sư huynh, cố ý hỏi “bây giờ nó không có nhà, Tiểu Lâm, gần đây Chu sư muội của con có gửi thư về không, nó đi đến đâu rồi”, Lâm sư huynh ở bên cạnh nghiêm túc nói “dạ muội ấy đã đến trạm Trừ Châu, điều tra được tên bại hoại ở đây làm không ít chuyện dối trên gạt dưới, không chịu hối cải, tiểu sư muội liền xách đầu thằng đó đi nhận lỗi với nạn nhân rồi ạ”.

Chu Phi dờ khóc dờ cười:

– Nói vậy, muội bắt người đưa về trại thôi, có tự xử phạt bao giờ đâu?

Lý Thịnh giang tay:

– Dù sao công tử thượng thư kia nghe câu đó xong là lập tức xanh lét như cọng rau héo, tối gặp ác mộng, lại còn bị sốt, hôm sau chưa kịp đợi đại phu đã lồm cồm bỏ chạy xuống núi.

Chu Phi nghe đến đó, rốt cục không nhịn được bật cười.

Lý Thịnh từ nhỏ đã nghịch ngợm, chưa bao giờ ra dáng huynh trưởng, lớn đến chừng này, đây là lần đầu tiên hẳn vất óc nói nhiều như vậy. Chu Phi cười xong, cũng hiểu được ý hẳn.

Nàng trầm mặc, ngược mắt nhìn cả sơn cốc dưới lòng đất của cấm địa Tề môn, thấy sơn cốc vốn thần bí khó lường bị cấm những thanh gỗ chỉ đường dài ngắn đủ cả, đâu đâu cũng có, thoát nhìn giống một đám mạ héo.

Đúng rồi, không biết Lý Nghiên và Ngô Sở Sở có thể thuận lợi truyền tin hay không, bọn Lục Dao Quang có thay đổi kế hoạch tập kích sớm hay không, cha nàng có ứng phó được hay không.

Còn chuyện trong 48 trại, chuyện trong triều đình, mấy năm nay tuy Lý Cẩn Dung cố ý thả họ đi rèn luyện nhưng chưa hoàn toàn dỡ trọng trách xuống, không phải chuyện gì cũng nói cho nàng biết, hôm nay chặn một công tử thượng thư, ngày mai không biết lại chặn thay nàng bao nhiêu chuyện lung tung phức tạp... có lẽ bà vẫn không yên tâm về họ.

Chẳng lẽ nàng cũng muốn làm một kẻ nhu nhược như Lữ Nhuận, không nhìn không nghe không nghĩ không động đậy, cúi mình trước “thiên mệnh” trong ý nghĩ chủ quan sao?

– Muội biết rồi.

Chu Phi chợt nói:

– Khi nào dọn đường xong, các huynh gọi muội một tiếng, muội ra ngoài tra xét chút, lỡ gặp phải Lục Dao Quang cũng không sao, lão thất phu đó sợ muội.

Lý Thịnh nhìn nàng, biết đã truyền được ý, lập tức không nhiều lời nữa, gật nhẹ đầu rồi đi.

Chu Phi hít sâu một hơi, xốc lại tâm trạng, một lần nữa nhập định điều hòa hơi thở, lúc này nàng mới xem như chân chính xem trọng nội thương mãi không thấy chuyển biến tốt. Không biết nàng ngồi bao lâu, cách đó không xa hình như có ai hét lớn “ở đây có đồ, mau qua xem nè”.

Âm thanh ấy phối với vọng âm như sấm nổ, Chu Phi giật mình, chút nội tức khó khăn lắm mới ngưng tụ được lại lần nữa tiêu tan trong kinh mạch bị tổn thương nghiêm trọng.

Chu Phi cau mày mở mắt, cảm giác mình hoàn toàn đang lãng phí thời gian. Nàng thầm nhẩm lại một lần tất cả nội công tâm pháp mà mình biết, vẫn không tìm được biện pháp gì tốt, chợt ngược mắt lên nhìn nửa phần sau của Tề vật quyết trên vách đá như ma xui quỷ khiến.

Những nét chữ cổ quái kia mang theo khí hung sát ập vào mặt, thét gào lao tới, nhắm thẳng vào Chu Phi.

Lần này, Chu Phi không vì mắt bị đâm đau mà dời ánh mắt, ba hồn bảy phách của nàng được Lý Thịnh đánh thức khỏi giấc mộng dài ngơ ngác, Phá Tuyệt đao đang muốn trấn áp hồn nàng lần nữa thì gặp đòn công kích này, phản ứng đầu tiên là phản kháng.

Trong nháy mắt, vô số chiêu thức lướt qua đầu nàng, một luồng chiến ý nảy mầm sống lại từ trong lòng vốn không mấy may gọn sóng của Chu Phi. Khí hải u ám của nàng chấn động dữ dội, nội tức ban nãy bị quấy rầy tiêu tán giữa chừng lập tức hưởng ứng hồi sinh, lần nữa ngưng tụ lại, bơi qua kinh mạch bị tổn thương của nàng, đau như cạo xương.

Đến đây Chu Phi đã cảm giác được khác thường, nàng vốn nên lập tức thu công, không nhìn vách đá kia nữa, nhưng Phá Tuyệt đao dường như sinh ra một loại cộng hưởng nào đó với vết rìu trên tường, bên tai và trước mắt nàng xuất hiện ảo giác vô tận, toàn thân như bị đè lại, ngay cả con người cũng không động đậy, lòng bàn tay dần rướm máu, rõ ràng là dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma... Chí mạng nhất là, các băng hữu của nàng đều tưởng nàng đang chú tâm điều trị nội thương nên toàn bộ đều đi về phía tiếng la ban nãy, cạnh nàng chẳng có một ai để cầu viện!

Lúc nàng chịu đả kích nặng nề, do bị thương quá nặng nên mới thoát một kiếp. Bây giờ khó khăn lắm mới muốn xốc lại lần nữa thì bỗng dưng gặp phải chuyện này!

Chu Phi thực khóc không ra nước mắt.

Đúng lúc này, cả cấm địa chợt truyền đến một tiếng vang lớn, một luồng sáng chẳng lành từ nơi nào đó xuyên vào lòng đất tối tăm, loáng thoáng vọng đến tiếng người bên ngoài.

Tên đầu Lục Dao Quang trực tiếp diễn giải câu “có chí ắt thành công”, trong thời gian dài như vậy thực sự không làm gì cả ngoài chú tâm đào ba thước đất... không đúng, ít cũng phải ba trăm thước, đào xuyên qua cơ quan cấm địa!

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 153: Khai Đạo

Ứng Hà Tòng bước ra khỏi mật thất sau bảy cửa đá, ló đầu nhìn quanh:

– Tiếng gì vậy?

Lý Thịnh không tin nổi nhìn khe hở nhỏ lọt sáng, lăm bầm:

– Tên Lục Dao Quang này... có phải có bệnh không?

Chu Phi lúc đó liều sau lưng bị chém để bắt một bỏ một giữa hai Bắc Đẩu, nàng đã ưu tiên bắt Cốc Thiên Toàn cũng vì Cốc Thiên Toàn quá nhiều mưu mẹo, nếu giữ lại mạng ông ta, nói không chừng ông ta sẽ nghĩ ra chiêu ác độc gì đó, so ra thì giữ Lục Dao Quang lại có lợi với họ hơn.

Nhưng gã này không chỉ ngu mà còn đầy ích kỷ và ác độc, hai thứ kết hợp, thành ra không thể tính theo lẽ thường, ngay cả Chu Phi cũng không ngờ Lục Dao Quang có thể “siêu phàm thoát tục” đến vậy.

Ứng Hà Tòng ngạc nhiên nói:

– Ông ta không sợ đào ra mật đạo rồi phát hiện chúng ta đã chạy mất từ lối khác sao? Người này lai lịch thế nào, sao lại gia nhập được vào Bắc Đẩu thế?

– Xuất thân tốt? Hoặc là võ công cao, giỏi đánh nhau... ai mà biết.

Lý Thịnh cười khố nói:

– Ta vốn lo xá muội làm việc không ổn, không kịp báo tin cho cô phụ, bây giờ xem ra là lo lắng dư thừa. Giang hồ đồn rằng mẫu tộc của vị Lục đại nhân này có quan hệ bạn bè thân thích gì đấy với Tào thị, hoàng thân quốc thích của họ không tới nỗi là nội ứng của phía nam đâu nhỉ?

Lục Dao Quang không biết lấy từ đâu ra mấy cái máy bắn đá, bắn từng đợt từng đợt vào chỗ vỡ bên này, đập khiến cấm địa dưới đất của Tề môn đất rung núi chuyển, mà hai “người thông minh” Lý Thịnh và Ứng Hà Tông lại xúm lại với nhau anh một câu tôi một câu nghiên cứu về xuất thân của Lục Dao Quang.

Dương Cẩn bên cạnh nghe không nhin nổi nữa, chen miệng vào:

– Lý Thịnh, cô phụ của người chừng nào đến?

Lý Thịnh:

– ...

Dương Cẩn tức giận nói:

– Nếu đại quân chưa tới, sao hai người còn đứng đây thành thoi nói chuyện? Lo cho chính mình trước đi chứ!

– Tới thì tới, trong cấm địa Tề môn, ta sợ họ chắc?

Lý Thịnh cười lạnh, vỗ tay:

– Chư vị, gỡ hết mấy thanh gỗ chỉ đường ra, chúng ta đợi chúng tự chui vào lưới.

Đám lưu dân trải qua nhiều lận đận, khó khăn lắm mới sống đến bây giờ, mọi người đều tin theo Lý Thịnh, mới đầu nghe Lục Dao Quang không đi theo lối thường thì hơi hoảng nhưng bây giờ thấy vẻ mặt Lý Thịnh chắc

chấn, không khỏi cảm giác như có chỗ dựa đáng tin cậy, lập tức nghe lời hành động.

Uỷng Hà Tông nhìn quanh, hỏi:

– Chu Phi đâu?

– Quay mặt vô tường trị thương rồi, để ta gọi muội ấy một tiếng.

Lý Thịnh huýt một tiếng dài, âm thanh vang vọng trong cấm địa dưới lòng đất âm u, hồi lâu vẫn không nghe Chu Phi đáp.

Lý Thịnh không nghi ngờ gì, vì từ nhỏ Chu Phi đã cảm thấy mấy ám hiệu giao hẹn sẵn này rất ngốc nghếch, nghe thì nghe chứ hiếm khi đáp, nên hẳn không để tâm, nói:

– Muội ấy nghe được sẽ tự nắm chắc trong lòng, không cần quan tâm.

Lúc này, Bắc quân trên cấm địa đào hừng hực khí thế, Lý Thịnh trong cấm địa dùng khinh công như bay, mang đám lưu dân thu dọn cọc gỗ chỉ đường một cách trật tự nề nếp, mọi người bận rộn tất bật.

Chu Phi nghe tiếng những Bắc quân kia đào, đương nhiên cũng nghe tiếng huýt sáo của Lý Thịnh, nhưng nàng dường như rơi vào một hoàn cảnh cực kỳ lúng túng, vừa không hoàn toàn nhập định vừa khó thoát khỏi trạng thái “bị yếm”, chỉ có thể bị kẹt ở giữa không lên không xuống, chân khí toàn thân như bị Tề vật quyết bá đạo nửa phần sau rút sạch, càng lúc càng vào được ra không được.

Vết rìu trên vách đá ngưng tụ thành ánh đao bóng kiếm như thực, làm tiêu hao chút nội tức ít ỏi còn lại của nàng, đầu tiên là lòng bàn tay rướm máu, sau đó là mười hai kinh mạch chính dần dần luân hãm, thậm chí tới mức toàn thân gần như không chỗ nào không đau.

Cơn đau này hơi quen quen, rất giống cảm giác như lắng trĩ năm xưa khi Đoàn Cửu Nương ở thành Hoa Dung lỡ mãng đẫy Khô Vinh chân khí vào cơ thể nàng, có điều khi đó nàng như muốn nổ tung, còn giờ là muốn nứt, khó nói cái nào gian nan hơn cái nào.

Bên trên cấm địa bị máy bắn đá đập ra tiếng vang to, mặt đất ầm ầm rung chuyển, cánh cửa đá chìm xuống bị đập ra vết nứt, Chu Phi cảm giác mình bị một thanh đao chẻ từ đầu xuống ra làm hai. Đầu nàng ong lên, mắt tối sầm, gần như không còn tri giác, những tiếng động quấy nhiễu xung quanh càng lúc càng xa, tầm nhìn cũng càng lúc càng mờ, nửa bộ Tề vật quyết hại người kia cuối cùng cũng làm nhạt đi tầm mắt nàng, ảo giác ánh đao bóng kiếm cũng nhạt theo sự tê dại của ngũ quan lục giác. Có một khoảnh khắc ngắn ngủi, Chu Phi thậm chí cảm thấy thân thể mình đang lạnh đi.

Khi ý thức bắt đầu tan rã, dù loại nỗi lo nơi trần thế quấy nhiễu nàng cũng tan theo, nàng đã không rảnh lo tới Bắc quân có lẽ gần trong gang tấc, quên mất những chất vấn bi phẫn đối với “định mệnh”, những buồn vui sướng khổ quần quanh trong lòng không dứt trở nên không còn quan trọng, nàng thậm chí ngay cả mình họ gì tên chi cũng mơ hồ không nhớ được.

Toàn bộ thần trí của Chu Phi chỉ đủ giữ lại chút tỉnh táo nhỏ nhoi, toàn thân như lùi về thuở nàng mới sinh ra, để lộ bản năng hiếu thắng tự nhiên – chính là chết đến nơi cũng tuyệt đối không chủ động tránh lui.

Ngơ ngơ ngác ngác như vậy không biết qua bao lâu, Chu Phi cảm giác như mình đã trải qua cả một đời dài đằng đẵng, đột nhiên, một cảm giác khó tả từ đan điền của nàng hiện lên, như một cơn gió xuân dịu nhẹ gột rửa qua kinh mạch khô cằn nứt nẻ của nàng.

Mà chân khí đã khô kiệt giờ như tro tàn lại cháy, chậm rãi chảy qua kinh mạch vốn trĩ trệ, mới đầu cực kỳ yếu ớt, gần như không cảm giác

được, sau đó mạnh lên từng chút một, hòa cùng tiếng tim đập trở nên rõ rệt của nàng.

Tiếng vang và ánh sáng bên ngoài lần nữa ủa vào tai vào mắt, ánh mắt hơi rời rạc của Chu Phi từ từ ngưng tụ, nửa phần sau Tề vật quyết lại ập vào đáy mắt, nhưng nàng ngạc nhiên phát hiện, mình có thể nhìn rõ những vết khắc như muốn ăn người kia!

Mỗi vết khắc đều trở nên rõ rệt, trong đó tuy chứa đầy khí tiêu điều xơ xác nhưng ngoan ngoãn nằm trên tường, không đả thương người nữa. Những vết khắc đó cũng như những nét bút bay loạn trong nửa bộ đầu, đều là một bộ nội công tâm pháp hoàn chỉnh, lúc Chu Phi chưa phản ứng lại đã tự động vận chuyển nội tức theo hướng dẫn công pháp trên bức vẽ.

Nàng chưa bao giờ có cảm giác thần kỳ như vậy, căn bệnh trầm kha quanh thân đột nhiên nhẹ bằng, nàng cảm nhận được sức khổng chế mạnh mẽ trước nay chưa từng có.

Đoàn Cửu Nương dùng Khô thủ cường chế đánh một luồng chân khí Vinh vào trong cơ thể Chu Phi, luồng chân khí bạo ngược ấy suýt lấy mạng nàng, nhưng bà chưa kịp nói rõ với nàng Khô Vinh chân khí luyện thế nào, dùng thế nào.

Mấy năm nay, Chu Phi vừa không có tâm pháp vừa không có khẩu quyết, chỉ có thể dựa theo Tề vật quyết mà Xung Tiêu đạo trưởng giao cho nàng để điều hòa võ về hai cổ chân khí bài xích nhau, luôn bình an vô sự với Khô Vinh chân khí.

Nàng chưa bao giờ nghĩ thế nào là “khô” thế nào là “vinh”, chỉ khi ngẫu nhiên tiến bộ cảnh giới Phá Tuyết đao mới có thể nhờ “đại đạo quy về một mối” mà dòm ngó chút ít đạo của Khô Vinh chân khí.

Mấy năm nay, đối với Chu Phi, Khô Vinh chân khí ngoại trừ có thể phối hợp chín thức Phá Tuyết đao thì về cơ bản là giậm chân tại chỗ, không

tiến bộ gì.

Mãi đến khi nàng thấy nửa bộ Tề vật quyết bị người nào đó không biết là ai sửa chữa.

Tâm pháp ôn hòa vốn thuộc đạo gia kia trở nên hung hiểm và ác độc, lại đúng lúc Chu Phỉ bị nội thương rất nặng, tâm trạng bất ổn, suýt làm kinh mạch nàng chết khô. Thế nhưng nàng không chịu tùy tiện chết, trong lúc mỏng manh đã ngộ được đạo khô vinh lưu chuyển, không ngừng sinh sôi, vô tình đã thông được Khô Vinh chân khí chân chính, bước ra một bước mà năm xưa sư huynh muội Đoàn Cửu Nương mãi chưa đạt đến!

Ngắm kỹ, đạo gia âm dương tương sinh, vốn cùng đạo khô vinh tương hỗ lẫn nhau, cũng xem như để lại dấu vết.

Chu Phỉ cuối cùng có thể xem kỹ nửa phần sau Tề vật quyết.

Giữa “Đạo đức kinh” thiếu cân thiếu lượng kia và vết rìu có một đoạn chữ khắc cực nhỏ, với nhãn lực của Chu Phỉ mà phải tập trung tinh thần vào mắt mới có thể miễn cưỡng nhận ra được. Trước đó, bức tường đá tà môn này quá có tính công kích, khiến người ta căn bản không thể nhìn thẳng, nên không ai chú ý tới dòng chữ này.

Nét chữ xinh xắn chỉnh tề ấy giống hệt bút tích trong di thư của Lữ quốc sư sau bảy cửa đá, cực kỳ rõ ràng so với vết rìu như cuồng phong bão táp xung quanh. Nó viết: “Tề vật quyết, bí pháp Tề môn, tu âm dương nhị khí, có tác dụng lớn trong hóa công trị thương, rèn luyện kinh mạch, tích lũy lâu dài sẽ giúp ích không nhỏ. Song, sự ôn hòa của nó chung quy chẳng ngoài đạo nhỏ bé cường thân kiện thể.”

Câu này vô cùng ngô ngồu, thiếu điều nói rõ công pháp nhà người ta có cái rắc để dùng, nhưng nghĩ kỹ cũng có lý. Cần thận ngẫm lại quyền Tề vật quyết mà Xung Tiêu đạo trưởng giao cho nàng, cả quyền chẳng ngoài hai chữ “điều hòa”, cũng tức là lúc đó nếu Chu Phỉ không bị bà điên

họ Đoàn chơi dờ sống dờ chết, nhờ Tề vật quyết ẩn trong “Đạo đức kinh” giúp cường thân kiện thể, thì đúng là chẳng có tác dụng gì.

Phần sau Lữ quốc sư lại viết: “Đạo âm dương tương sinh tương khắc, các tiểu hữu Tề môn đa số lánh đời, sống hòa hợp không tranh giành, nên thường bỏ thuật “tương khắc” không dùng, nào biết tiêu sơ khởi nguồn khi cực thịnh, cỏ cây đâm chồi từ mảnh đất cằn khô, lửa mạnh tan băng mới sinh ra nước chảy, không biết nơi tử địa thì nói gì tới tìm sinh cơ? Nay Lữ mỡ xóa đi nửa bộ tiểu Tề vật quyết, thay bằng thuật đại sát, thành “đại Tề vật quyết” để chờ đợi hậu nhân. Công pháp hung hiểm, cửu tử nhất sinh, xin thận trọng.”

Chu Phi:

– ...

Lão già họ Lữ viết ba chữ “xin thận trọng” ở đây, mẹ kiếp ai mà thấy?

Thất đức quá!

Lúc này, lại một tiếng “rầm” chát chúa vang lên, núi đá to lớn đổ ào ào sụp xuống, cửa đá trong cấm địa không chịu nổi, sụp trong nháy mắt.

Cùng lúc đó, tiếng kêu la và tiếng ầm ầm cùng vang lên, núi đá vỡ ra, đất sụp xuống.

Lục Dao Quang dùng sức mạnh thô bạo, nhất định đưa cấm địa Tề môn hiện dưới ánh mặt trời, không mảy may lo lắng chôn binh tướng thuộc hạ của mình, mở ra một hố to rộng mấy trượng bên trên cấm địa.

Lục Dao Quang phủ bụi đất trên mặt, chỉ vào cái hố to hét ra lệnh:

– Xông xuống!

Một đám lớn Bắc quân hét gào lao xuống hố.

Mấy kẻ tiên phong vừa xông vào cấm địa liền bị sơn cốc mênh mông dưới lòng đất dọa ngậy người, tướng lĩnh Bắc quân dẫn binh không khỏi dừng bước.

Ánh sáng không mờ mà tới chiếu sáng cả cấm địa Tề môn, phô bày hình bát quái khổng lồ trên mặt đất, mang theo chút thần thánh khó tả, những hạt bụi li ti trôi nổi giữa không trung như những đốm sao tán khắp bốn phương tám hướng, lặng lẽ lướt qua những kẻ xâm nhập ngang ngược.

Đột nhiên có một bóng người lóe qua, một Bắc quân nói:

– Tướng quân, chúng ở kia, vẫn chưa chạy!

Tướng lĩnh tiên phong ngẩng đầu nhìn, thấy cách đó không xa có một khu trụ đá với những tảng đá to cỡ hai cánh tay ôm mọc như rừng, chống đỡ động tiên này, một thiếu niên lưu dân đang trơ mắt đứng đó, giống như bị Bắc quân từ trên trời rơi xuống dọa ngậy người.

Hai bên mắt to trừng mắt nhỏ chốc lát, thiếu niên hét to, xoay người lao vào đám trụ đá.

Tướng lĩnh Bắc quân tiên phong theo Tào Ninh vào sinh ra tử bao nhiêu năm, tuy chưa thể vừa nhìn là thấy cấm địa Tề môn có huyền cơ gì, nhưng bản năng mách bảo không ổn, nhất thời do dự.

Lục Dao Quang đã dẫn người chạy tới, mắng:

– Còn ngậy ra đó làm gì!

Tướng lĩnh Bắc quân đi theo một chủ soái khó tả thế này cũng bó tay, đành dẫn người đuổi theo.

Thiếu niên lưu dân kia nhỏ con chân ngắn, dáng vẻ ăn chưa đủ no, trong lúc hoang mang sao chạy trốn được Bắc quân khí thế ào ạt?

Cậu nhờ trụ đá che chắn, chạy quanh tại chỗ vài vòng, thấy sắp bị Bắc quân đuổi kịp, nơi sâu trong đám trụ đá vang lên tiếng kêu, hình như có một nữ tử trẻ trốn ở đó, nhỏ giọng gọi:

– Tiểu Hồ! Tiểu Hồ chạy mau!

Lục Dao Quang dẫn người xông vào trận trụ đá, đương nhiên nghe tiếng kêu kinh hãi ấy, lập tức vung tay:

– Chia ra bao vây!

Bắc quân lập tức tản ra tại chỗ, một nhóm đi lùng bắt thiếu niên cùng đường, một nhóm chạy về hướng tiếng kêu của nữ tử.

Tướng quân tiên phong của Bắc quân huýt tiếng còi dài, người truy kích lập tức tách ra, chia hướng bao vây thiếu niên, sắp vây cậu vào giữa.

Đúng lúc này, thiếu niên đột nhiên quay đầu chui vào sau một trụ đá lớn, cứ thế biến mất trước con mắt trừng trừng của mọi người!

Chúng Bắc quân từ bốn phương tám hướng vây quanh trụ đá ấy nhưng không ai thấy rõ cậu biến mất thế nào. Chẳng lẽ có người biết độn thổ?

Cùng lúc, giọng nữ ban nãy cũng im bật, trận trụ đá to lớn nhất thời yên tĩnh đến mức có thể nghe tiếng kim rơi, đám Bắc quân nhìn nhau, cực kỳ quái dị.

Tướng quân tiên phong nổi hết da gà da vịt, đến trước mặt Lục Dao Quang nói:

– Đại, đại nhân...

Ông vừa lên tiếng, âm thanh liền vang vọng khắp cấm địa Tề môn, vô cùng chói tai, dọa ông sợ hết hồn.

Lục Dao Quang giơ một ngón tay ra hiệu ông im lặng. Thính lực của Bắc Đẩu Phá Quân cực tốt, ông ta nhắm mắt nghiêng tai lắng nghe chốc lát, đột nhiên vung ống tay áo dài chỉ về một hướng, nói:

– Bọn chuột giả thần giả quỷ trốn bên đó!

Hai nhánh Bắc quân chưa đợi ra lệnh đã bọc đánh về hướng Lục Dao Quang chỉ.

Đến nơi nhìn thì ở đó chỉ có một người nộm nhỏ.

Lúc này, phía sau họ đột nhiên “vút” một tiếng, một Bắc quân tránh không kịp, bị bắn thùng cổ họng tại chỗ, tức khắc mất mạng. Hung khí là một mũi tên gỗ được vót nhọn hai đầu!

– Cần thận đề phòng!

– Có mai phục!

– Lùi! Lùi lại!

Trong lúc họ lên tiếng, vô số mũi tên gỗ từ bốn phương tám hướng bắn về phía Bắc quân bao vây trận trụ đá, tuy làm bằng gỗ nhưng không biết bắn từ cơ quan nào, chẳng nhẹ nhàng hơn tên sắt chân chính là bao, nháy mắt đã đánh ngã một đám lớn. Chờ Lục Dao Quang rống giận bảo thuộc hạ liều mạng đi ngược dòng, men theo chỗ bắn tên tìm tới thì không thấy nửa người mà chỉ có hình nộm châu chấu được bện bằng lá!

– Đại nhân, đám trụ đá này quái gở quá, ra ngoài trước nói sau!

Thái dương Lục Dao Quang nổi gân xanh, Bắc quân hoảng hốt lui khỏi đám trụ đá, ra rồi nhìn, lại phát hiện họ không phải về theo đường cũ mà lạc vào một rừng đá cao chót vót.

Lục Dao Quang nổi gót sau đội tiên phong, ban nãy ông ta lao quá nhanh nên bị nhốt trong rừng đá, không tìm được đại đội nhân mã của mình.

Đúng lúc này, một bóng người đột nhiên lóe qua, một Bắc quân không phản ứng kịp, lặng lẽ ngã xuống, thanh đao trong tay bị cướp, ánh đao như tuyết chém về phía Lục Dao Quang.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 154: Lăng Động

Lục Dao Quang kinh hãi, thanh đao trong tay binh lính tầm thường ấy vào tay người này đã biến thành Tử Điện Thanh Sương (1). Ông ta ngửa đầu tránh một đao trước mặt rồi căn bản không phản ứng kịp, ánh đao tới tấp khiến ông ta không ứng phó xuể.

(1) Tên một thanh danh kiếm cổ.

Trong lúc cấp bách, Lục Dao Quang lùi liên tục ba bước, chặt vật trở tay rút trường đao bên hông, hét lớn một tiếng, chống lại lưỡi đao chém ngang lưng trời.

Hai bên va chạm, sống đao mỏng như giấy kia không hiểu sao không chút sút mẻ, liền sau đó, người kia rung cổ tay, một luồng kinh lực khó tả như sóng nước từ chỗ giằng co giữa hai đao truyền thẳng vào tay Lục Dao Quang.

Từ cổ tay tới hồ khẩu Lục Dao Quang tức khắc tê rần, trường đao thoát lực, hai lưỡi đao lướt qua nhau cực kỳ hung hiểm.

Tim ông ta đập mạnh, lúc này mới nhìn rõ người kia, con người bỗng chốc co rụt.

Lại là Chu Phi.

Lục Dao Quang nghĩ rất hay: Lúc đó tên bay tán loạn giữa đám loạn quân, có câu “kiến đông có thể căn chết voi”, ngay cả Cốc Thiên Toàn còn bị loạn tên bắn thành nhím hưởng hồ Chu Phi? Dù đao pháp của tiểu nha

đầu kia có vài phần ra dáng, nhưng nó chạy loạn khắp núi cả nửa đêm, còn yểm trợ nhiều lưu dân chỉ biết vướng víu chân tay, dầu may mắn thoát chết cũng phải bị lột một lớp da, chắc chắn bị thương không nhẹ, có chạy cũng chạy không xa được, cộng thêm trong mật đạo thiếu thầy thiếu thuốc, nói không chừng chẳng cần phí công, tự nó thức thời chết luôn cho rảnh nợ.

Nào ngờ tuy Chu Phỉ gầy đi một vòng, hình tượng cũng tả tơi tả, nhưng xuống tay không chút yếu mềm, khí tức toàn thân nàng càng nội liễm hơn lúc ở trước quân trưởng.

Võ công đến một cảnh giới nhất định sẽ không coi bề ngoài vào đâu, kiểu ngoài mặt bình thản không gợn sóng này mới đáng sợ, vì nó có nghĩa là nàng đã đến trình độ có thể thu phát tự nhiên.

Lục Dao Quang nghiêng ra một câu từ kẽ răng:

– Rất tốt, người vẫn chưa chết.

Chu Phỉ lười để ý ông ta, cũng không nhìn những Bắc quân vây quanh nàng như lâm đại địch, nàng hơi nghiêng tai, tiếp đó xoay đầu nói về phía cuối rừng đá:

– Còn không nhân lúc chúng mới xuống ít người mà mau mau bắt giặc bắt vua, giả thần giả quỷ cái gì?

Lý Thịnh nghe lời này, thầm mắng to đồ quái vật Chu Phỉ nói cứ như Bắc Đẩu Phá Quân là củ cải mọc trong đất, cầm cái liềm là có thể tùy tiện cắt vậy!

Lý Thịnh quay đầu nói với Tiểu Hồ luôn đi theo bên cạnh:

– Đệ dựa theo phương pháp huynh vừa dạy, lợi dụng trận pháp nơi đây vây nốt họ lại, mỗi một đợt tên gỗ bắn xong là lập tức đổi chỗ, đừng để bị chúng bắt.

Dặn dò xong, Lý Thịnh đưa mắt ra hiệu với Dương Căn và Ứng Hà Tông, tung người lao ra, ba người phối hợp với nhau, xông vào giữa Bắc quân.

Lục Dao Quang từ khi cai sữa tới nay chưa từng bị người ta phốt lờ như vậy, muốn bốc khói tại chỗ, quát to:

– Bắt ả, xem Chu Tồn có dám cươc nữ nhi bảo bối của mình hay không!

Chu Phi cười:

– Ta sao? Ta cảm thấy...

Lúc nàng nói hai chữ “cảm thấy”, xung quanh có mấy chục Bắc quân nghe tiếng ra lệnh của Bắc Đẩu Phá Quân đã bao vây Chu Phi lại, quân tiên phong quả thực được nghiêm chỉnh huấn luyện, tiến thoái như một, trường thương đồng loạt giơ lên tạo một hàng rào gai lớn, như chiến xa đẩy về phía lưng Chu Phi.

Đồng thời, Lục Dao Quang giơ ngang đao tiến lên, tụ tu vi cả đời vào một đao, bổ ập vào Chu Phi, phong bế tất cả đường tiến tới của nàng, quyết đưa nàng vào trận trường thương.

Bước chân Chu Phi không ngừng lại, dường như căn bản khinh thường vị Bắc Đẩu chắn trước mặt này, thanh đao chỉ mấy văn tiền trong tay nàng thậm chí không thể nói là nhanh nhưng lưỡi đao nháy mắt thu lại thành một đường cực mảnh, uyển chuyển như tơ, nhẹ như dây trện. Phía dưới nó là đồng đá tảng có thể dời sông lấp biển, nghiêng nghiêng đánh về phía trường đao của Lục Dao Quang.

Chu Phi chưa dùng hết một hơi thở, ung dung nói tiếp:

– ...chi bằng người...

Thanh đao nàng tiện tay cướp lấy chỉ là hàng rơm, quân phí của Bắc quân không biết bị tên cầu quan nào tham mất, đao kiếm làm vô cùng cầu thả, thanh đao như tờ giấy kia khó chịu nổi hai đại cao thủ đấu sức, bắt đầu hoạt động là chỗ nối giữa thân đao và chuôi đao lập tức “rắc” một tiếng, chuôi đao bằng gỗ nứt từ giữa ra làm hai, thân đao bỗng bay lên. Chu Phi thở dài, ung dung vỗ nhẹ chuôi gỗ, kể đó đưa tay đè lại cán đao.

Chuôi đao gỗ bay lên nhắm thẳng vào Lục Dao Quang, tầm mắt ông ta khó tránh bị quấy nhiễu, ngay lúc ông ta chớp mắt, hai tay Chu Phi lưu loát đẩy thân đao trụi lõi đi một vòng tròn, thân đao mỏng manh xoay quanh trường đao Phá Quân như một đóa mạn đà la từ từ nở rộ, tự nhiên xinh đẹp.

Chu Phi cuối cùng nói xong câu:

– ...trực tiếp bắt cha ta còn dễ hơn.

Sau đó nàng hồ hững lướt qua Lục Dao Quang, thậm chí chê ông ta chặn đường, dùng vai huých nhẹ ông ta.

Trên mặt Lục Dao Quang là vẻ khiếp sợ tột cùng, ông ta như ngây dại, bị nàng huých ngoan ngoãn nghiêng người tránh đường.

Chu Phi loáng cái đã ở ngoài mấy bước, mãi đến lúc này, trường thương trận dật thành tấm lưới lớn của Bắc quân mới đưa tới, vì Lục Dao Quang chặn đường mà đành dừng lại.

Lọn tóc dài phía sau Chu Phi lướt ngấn ngủi qua đầu nhọn trường thương rồi lặng yên buông xuống.

Thân đao đã mất chuôi lúc này mới rơi “keng” xuống đất, làm kinh động bay lên vô số bụi trần lẳng đọng.

Trên cổ Lục Dao Quang như có người cầm mực đỏ từ từ nhuộm lên, một đường màu đỏ từ trái tràn qua phải, kéo dài tới mang tai, vẽ xong một

đường thì vết thương đột nhiên bung ra, máu tuôn ào ạt. Ông ta mở to mắt, con người khẽ run run, ngã rầm về phía sau.

Bắc Đẩu đổi chiều, bị chôn vùi dưới đất bằng xa xôi.

Thình lình, một tiếng còi lệnh chói tai vọng đến, trên đất và dưới đất đồng thời bị chấn động dữ dội, tiếng người như tiếng thủy triều dần vang tới, gói Bắc quân trong cốc lại thành sỏi cỏ.

Bắc quân trong cấm địa Tề môn vẫn chưa hoàn hồn khỏi chuyện chủ soái bị một đao chém chết liền nghe tin dữ mình đã bị bao vây, lập tức trong rừng đá và trận trụ đá rắc rối phức tạp đều hỗn loạn, chưa tới một nén nhang, Nam quân đã dễ dàng chiếm lĩnh cả sơn cốc.

Nơi lối vào mà Lục Dao Quang đào, tiên phong của Nam quân vào trước, kể đó là đội cung tiễn thủ, căn bản không phí chút sức lực nào đã khiến đám Bắc quân sợ vỡ mật quỳ xuống xin hàng.

Giọng thiếu nữ chói tai xuyên thủng cấm địa dưới đất đầy ánh đao bóng kiếm:

– Ca! A Phi!

Ngay sau đó, một người cao gầy bỏ lại thân binh, trực tiếp từ cửa hang nhảy xuống, lúc tiếp đất chân hơi lảo đảo, suýt đứng không vững. Văn Dục mặc quân trang phía sau vội vã chạy tới, muốn ngăn lại không dám ngăn, đành đưa tay đỡ một cánh tay:

– Chu đại nhân, ngài...

Chu Dĩ Đường không để ý tới ông, lao xuống cấm địa sau quân tiên phong lỗ mãng như Lục Dao Quang, áo khoác rộng của ông quét qua mặt đất bừa bãi, bước nhanh như gió.

Bỗng nhiên, trên đỉnh một tảng đá lớn cao hơn hai trượng có hình dáng như măng trong rừng đá có người lên tiếng:

– Cha, sao cha cũng học làm ít ăn nhiều thế?

Bước chân Chu Dĩ Đường bỗng dừng lại, ông ngẩng đầu nhìn, thấy Chu Phi ngồi thả chân trên tảng đá, đôi tay trống rỗng, mặt như mặt mèo cười với ông... răng vẫn trắng.

Yết hầu Chu Dĩ Đường hơi động dậy, hồi lâu mới lặng lẽ cười, ông đứng nguyên chỗ cũ, nghiêng đầu ho hai tiếng, khẽ trách mắng:

– Bao lớn rồi mà y như khi, còn ra thể thống gì? Xuống đây.

Tuy Chu Dĩ Đường tập kích bất ngờ nhưng đối mặt với đại quân Bắc triều quần long vô thủ cả sơn cốc, những công việc vất vả phía sau cũng phải bận bịu từ chính ngọ đến tối đen, không thể không dựng trại đóng quân tại chỗ.

Lưu dân được cứu ra từ cấm địa Tề môn được an bài tập thể ở trong mấy cái lều.

Các lưu dân này trải qua một trận chiến, có thêm không ít can đảm, dường như đi theo Lý Thịnh là không sợ trời không sợ đất, không ít người vẫn cầm theo mũi tên gỗ mà họ dùng trong cấm địa đi tuần tra xung quanh cảnh giác.

Đám Lý Thịnh quây lại thành một vòng, xử lý cái hộp gỗ lớn không biết đào từ đâu ra. Tiếng gào lúc đó quấy rầy Chu Phi vận công, suýt hại chết nàng, chính là vì có người moi ra được thứ này trong tường đá cấm địa.

Bản thân hộp gỗ hình như là một cơ quan, muốn mở hộp phải giải đúng từng chút từng chút, nghe nói hễ không cẩn thận giải sai một bước là

sẽ không giữ được thứ bên trong.

Lý Thịnh cầm cái bàn chải nhỏ nằm nhoài trên đất như lâm đại địch, tỉ mỉ quét bùn đất đọng trong mấy khe hở ở các mối nối mảnh gỗ số lượng không nhiều.

Chu Phi cuối cùng cũng thay bộ y phục sạch sẽ – trong quân không có bộ nào có kích cỡ nhỏ cho nữ tử thanh tú như nàng mặc vừa, nên nàng đành mặc bộ nam trang cỡ nhỏ xắn ống tay áo và ống quần lên. Nàng khoanh tay trước ngực, dựa vào thân cây, đợi xem Lý Thịnh khi nào có thể nghiên cứu rõ ràng.

Lúc này, Tiểu Hồ bên cạnh đảm nhiệm “canh gác” đột nhiên đứng thẳng, Chu Phi nghiêng đầu, thấy Chu Dĩ Đường và Văn Dục bước qua.

Văn Dục đang nói chính sự với ông:

– Chu đại nhân, binh quý thần tốc, nghe thăm vấn thì họ nói Lục Dao Quang vẫn chưa truyền tin cho Tào Ninh, đã có cơ hội trời ban, chi bằng chúng ta tương kế tựu kế...

Chu Dĩ Đường giơ tay ngắt lời Văn Dục, ông vỗ vai Tiểu Hồ, lại gật đầu với bọn Lý Nghiên Lý Thịnh rồi nói với Chu Phi:

– Qua đây.

Văn Dục thức thời lùi sang một bên, xem bọn Lý Thịnh nghiên cứu đồ được đào ra từ cấm địa Tề môn. Chu Dĩ Đường chấp tay phía trước, đi mấy bước dọc theo bóng cây nghiêng nghiêng trong sơn cốc, nói với Chu Phi:

– Sao lỗ mãng thế hả?

Chu Phi suy nghĩ, nghiêm túc đáp:

– Không biết, có lẽ do trẻ tuổi nông cuồng? Cha, cho con ít tiền.

Chu Dĩ Đường:

– ...

Ông bị Chu Phỉ làm nghẹn họng hồi lâu, bất đắc dĩ đưa tay sờ vào ngực, nói:

– Không đem theo, lát tự tìm thân binh mà đòi. Con làm gì?

– Toái Già gãy rồi, con phải mua vài thanh đao.

Chu Phỉ:

– Ngoài ra con còn đột xuất định đi phía đông một chuyến, tạm thời không về nhà, lộ phí mang theo không đủ.

Chu Dĩ Đường nhìn nàng, thấy dưới cổ áo nàng có một vết thương mới vừa lành vết trên chiếc cổ mảnh khảnh, trông vô cùng hung hiểm, y phục vải thô mặc trên người là đồ mượn, ra bên ngoài mà ngay cả tiền lẻ mua đao cũng không có, ông chợt không đành lòng nói:

– Mùa này ở Kim Lăng là mùa hội thơ tụ tập, ngắm cúc ăn cua, tuy cha thường xuyên ở ngoài, thỉnh thoảng mới về một chuyến, nhưng cũng nhận được không ít thiệp mời, có điều đa số họ chỉ mời khách sáo thôi, vì phần lớn là mời gia quyến, họ đều biết con và mẹ con không ở bên cạnh cha.

Chu Phỉ chớp mắt.

Chu Dĩ Đường dừng lại, lại nói:

– Cha được Lương Thiệu nhờ cậy, xuống núi giúp ông ấy, chưa bao giờ xem Nam đô là quê hương, nhưng gần đây thỉnh thoảng cha nghĩ, nơi dưới chân thiên tử dẫu sao cũng phồn hoa, ra vào có xe có người hầu tháp

tùng, ngọc bội tha hồ chọn lựa, ăn uống càng chẳng ngại tinh tế rườm rà, hình như cha chưa từng hỏi con có muốn đi Kim Lăng không.

Chu Phi sững sờ, sau đó cười nói:

– Cũng được, có điều năm nay e không kịp rồi, mùa này sang năm, cha nhớ mua nhiều cua chút đấy, con ăn cả mùa luôn.

Chu Dĩ Đường nhàn nhạt nói:

– Cái cha nói không phải là ở tạm.

Thế đạo loạn đến mấy cũng sẽ có quan to hiển quý, trên tóc họ cứ như được nạm vàng, giơ tay nhắc chân cũng sợ rụng rơi mất, lúc nào cũng cao cao tại thượng, gió sông và mưa đêm không thổi được vào trạch viện cao của họ, ngựa sắt sông băng không vào được giấc mơ màn gấm (2). Ở Kim Lăng, với thân phận của Chu Dĩ Đường, nàng có thể làm một đại tiểu thư “không màng nóng lạnh dân gian”, dù nàng xuất thân “nhà quê” vẫn có con trai thượng thư to gan đến cầu hôn.

(2) Lấy ý từ câu thơ “thiết mã băng hà nhập mộng lai” (cảnh chiến mã mặc giáp vượt qua dòng sông đóng băng lên chiến trường đi vào trong mộng) trong bài “Thập nhất nguyệt tứ nhật phong vũ đại tác” của Lục Du.

– Chu tiểu thư.

Không hiểu sao Chu Phi lại nói ra xưng hô kỳ cục này, lúc nói suýt cắn phải lưỡi, không nhin được cười:

– Ha ha, không ngờ con thật biết đầu thai, nhưng thôi khỏi, con cứ là “Nam đao” thì hơn.

Chu Dĩ Đường nghe ra ý của nàng, bèn bỏ qua đề tài này, lắc đầu nói:

– Nói khoác không biết ngượng, mẹ con còn không dám tự xưng “Nam đao” kia kìa.

Chu Phi đưa mu bàn tay ra sau, dừng dừng:

– Cốc Thiên Toàn và Lục Dao Quang sẽ oán đấy, đến âm gian, nghĩ mình chết dưới tay một kẻ vô danh tiểu tốt thì ngại mở miệng lắm.

Chu Dĩ Đường lườm nàng, hỏi:

– Chừng nào con xuất phát?

Chu Phi:

– Nếu không có chuyện gì khác thì mai con đi.

Chu Dĩ Đường:

– ...

Khó khăn lắm ông mới gặp Chu Phi được một lần, quá trình lại còn chần động tâm can như vậy, thế mà tiểu súc sinh này lại định vò tiền xong bỏ chạy!

Chu Phi thấy thần sắc cha mình không ổn, bèn hỏi:

– A? Sao thế, cha còn chuyện gì dặn con làm à?

Trong lòng Chu Dĩ Đường đột nhiên hơi tức giận, ông lười nói với nàng, khoát tay rời đi.

Chu Phi:

– Cha, tiền!

Lúc này, một thân binh ôm cái hộp dài chạy tới chỗ Chu Dĩ Đường, nhỏ giọng xin chỉ thị:

– Chu đại nhân, thanh danh đao ngài bảo mật tướng mang tới...

Chu Dĩ Đường liếc cái hộp kia:

– Bỏ đi, để tự nó mua.

Ven bờ Đông Hải.

Tạ Doãn bóp tắt Giao Hương, chột ngẩng đầu nhìn về phía cửa, thấy lão hòa thượng Đồng Minh đã đứng đó từ lúc nào, hẩn định đứng dậy nghênh đón, không ngờ nửa người bỗng cứng đờ, không đứng dậy được, ngã ngồi phịch trở lại.

Đồng Minh thở dài:

– Ta đã chuẩn bị vị thuốc thứ ba rồi, An Chi, con còn có thể chống đỡ thêm mấy ngày?

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 155: Lương Thiệu

Sắc mặt Tạ Doãn rất kém, hẩn im lặng hoạt động nửa cơ thể tê dại, hồi lâu mới tìm về được chút tri giác. Lúc này đứng lên ngã xuống, mu bàn tay hẩn va vào góc bàn, nổi một mảng đỏ tím như vết hoen tử thi mà hẩn lại không hề thấy đau.

Chờ khi có thể vịn bàn đứng vững, Tạ Doãn mới lắc đầu “chặc” một tiếng, phúi ống tay áo, ung dung nói:

– Sư phụ, câu này người hỏi con làm gì? Đương nhiên là con muốn nhây thêm ngày nào hay ngày nấy, trước tiên cứ để con cố chịu đã, chừng nào người thấy con ngã xuống tắt thở thì đổ vị thuốc thứ ba cho con là được.

Đồng Minh đánh giá sắc mặt hẩn, nói:

– An Chi, con thật sự...

Tạ Doãn nghiêng đầu:

– Dạ?

– Không oán giận sao?

Lúc Tạ Doãn ngã không cẩn thận làm đổ bút mực, trên bàn gỗ giờ đây vết mực, hẩn vừa cầm miếng khăn lụa cẩn thận lau chùi vừa đáp:

– Có chứ, nhưng ai mà chẳng oán giận? Người có, con có, mọi người đều có, thế thì đâu có gì lạ, nói nó làm gì?

Đồng Minh bước vào thư phòng của hần, cảm giác trong phòng có một Tạ Doãn là như có một tòa núi băng giải nóng, trong cửa với ngoài cửa là hai loại khí hậu khác nhau, lão hòa thượng hơi lo lắng than thở:

– Dẫu sao con cũng là phượng tử hoàng tôn.

Tạ Doãn xin tha:

– A di đà Phật, đại sư, người nói toàn lời thế tục là do đọc kinh bậy bạ của vị tà Phật nào thế?

Hần dừng lại, không biết nhớ ra gì, bèn cười nói:

– Sư phụ, con luôn thấy chuyện này rất thú vị, chúng ta biết các triều đại nổi lên đều là thắng làm vua thua làm giặc, hai chữ “chính thống” chẳng qua chỉ là lừa bách tính để họ ngoan ngoãn nghe lời thôi. Nhưng nếu nói lời nói dối một vạn lần thì đôi lúc chính chúng ta dù biết rõ không hề có lý nhưng vẫn bị nó ảnh hưởng trong tiềm thức... khá giống với tượng thần được cung phụng trong chùa miếu.

Đồng Minh:

– Hà?

Tạ Doãn:

– Chẳng qua chỉ là một tượng đất, mọi người bái lạy, hương khói lâu, lại thật sinh ra lòng kính nể.

– “Thánh nhân không bàn luận thứ ngoài thiên địa tứ phương” (1), chớ nói bậy.

(1) Nguyên văn: “lục hợp chi ngoại, thánh nhân bất ngôn”, trích “Thánh nhân bất tri” của Lưu Cơ đầu thời Minh.

Đồng Minh ngắt lời hẳn, xắn ống tay áo giúp hẳn dọn dẹp bản thảo lung tung trên bàn, thấy trên tờ giấy trải ra là nét chữ rõ ràng ngay ngắn, không phải kiểu chữ phong lưu đa tình mà Tạ Doãn thường dùng, nhìn kỹ, chỗ chuyển bút có hơi cứng ngắt, thỉnh thoảng sẽ có nét không khống chế tốt, tạo ra nhiều chỗ không hài hòa, chắc là cổ tay hẳn đang từ từ cứng lại, đến nay ngay cả cầm bút cũng khó tự nhiên.

Nét chữ tuy cứng nhưng nội dung rất nhàn hạ thoải mái, là một câu chuyện kỳ quái thần bí.

Thằng này, cầm bút không vững mà còn viết linh tinh!

Đồng Minh hỏi:

– Viết gì thế?

Tạ Doãn:

– Chuyện tào lao. Kể về một bộ xương trắng, chết đi sống lại, kết quả vừa bò lên nhìn thì phát hiện mình không nằm trong lăng tẩm đã xây sẵn, nghĩ mãi không hiểu, đành tự leo ra tìm phần mộ của chính mình. Con đặt tên cho nó là “Bạch cốt truyện”, thế nào?

Đồng Minh đại sư nghe nội dung chính của tác phẩm mới hoang đường của hẳn thì không tùy tiện đánh giá, lật sơ sơ quyển “đại tác phẩm” này.

Nếu nói “Hàn nha thanh” còn có chút bóng dáng chuyện con người, thì “Bạch cốt truyện” hoàn toàn là lời quỷ quái huyền thuyên, nếu không phải Đồng Minh thấy ban nãy hẳn nói năng mạch lạc rõ ràng thì có lẽ đã nghi ngờ Tạ Doãn bị bệnh hồ đồ nên mới viết ra mấy thứ linh tinh nhăng nhít.

Tạ Doãn nói:

– Nhờ Lâm sư thúc sao ra một bản giúp con, qua mấy ngày nhờ người đưa cho Vũ Y ban của Nghê Thường phu nhân. Người đừng thấy thế đạo bây giờ loạn lạc, đêm con xem thiên tượng, thấy ngày Nam Bắc nhất thống e chỉ trong vòng một hai năm nữa thôi. Phàm thái bình thịnh thế, người ta luôn thích mấy thứ ly kỳ, cái này của con có ly kỳ không? Không chừng đến lúc đó lại là một “Ly hận lâu” đột nhiên xuất thế cũng nên.

Đồng Minh đại sư không nói tiếp đề tài, chỉ lẳng lặng lật hết cả quyển chuyện ma quỷ, nói:

– A Phi từng giúp ta tìm “Bách độc kinh” trong mộ Lương đại nhân, lúc con bé đi, phát hiện mộ ông ấy đã bị người khác nhanh chân đến trước, hài cốt chủ nhân mộ đã không cánh mà bay, lúc đó con còn đang hôn mê, mấy việc nhỏ nhặt này chúng ta đều không nói với con. Hóa ra con đã biết rồi, là A Phi viết thư kể cho con à?

Tạ Doãn cười tí mắt bưng cốc trà nóng lên, không nói gì. Nước trà bốc hơi nóng hừng hực vừa vào tay hắt liền lạnh đi, ngoài thành cốc ngưng tụ ra những hạt nước nhỏ li ti.

Đồng Minh xếp xấp bản thảo lại lần nữa, hỏi:

– Xương trắng vì sao sống lại?

Tạ Doãn:

– Có lẽ vì nó bất tử.

Đồng Minh ngồi xuống, chậm rãi lần tràng hạt trên tay:

– Sư phụ ở lâu ngoài biển, tin tức bế tắc, tại sao con không nói từ đầu?

Tạ Doãn đặt cốc trà lạnh băng xuống, lại bóp một đoạn Giao Hương.

Ngón tay tái xanh của hắn chốc chốc gõ lên góc bàn, qua một lát mới như tìm được đề tài, nói:

– Năm đó Lương Thiệu thân mang trọng bệnh, biết mình không còn nhiều thời gian, bèn sai người áp chế tin tức, viết một bức mật thư gửi cho con, nhờ con vào Thục Sơn mời Cam Đường tiên sinh xuống núi.

Đồng Minh gật đầu:

– Không sai, đúng là có chuyện này.

Tạ Doãn khẽ nhướng một bên hàng mày dài, chậm rãi nói:

– Tuy con đi nhưng vẫn luôn nghi hoặc, canh cánh trong lòng.

Đồng Minh:

– Sao?

Tạ Doãn:

– Con sinh hơi muộn, không hiểu lắm ân oán của thế hệ trước, chỉ biết Lương đại nhân là người theo phái bảo vệ hoàng tộc. Mà Cam Đường tiên sinh tuy là đệ tử tâm đắc trước đây của ông nhưng đã ân đoạn nghĩa tuyệt với ông từ lâu, không gặp nhau nữa, đúng không? Hoàng thượng và Cam Đường tiên sinh, ai gần ai xa, vừa nhìn là biết ngay, nên con luôn lấy làm lạ, khi đó vì sao Lương Thiệu muốn giao thế lực cũ của mình ở Giang Nam cho Cam Đường tiên sinh mà không trực tiếp giao cho hoàng thượng? Trước kia Lưu hoàng thúc gởi gắm cho thừa tướng là vì Hậu Chủ “không phò tá nổi”, nhưng đương kim hoàng đế đang tuổi tráng niên, tài năng to lớn, đã tâm bưng bưng, đâu cần phó thác cho người khác?

Hai hàng mày trắng bạc phơ của Đồng Minh khẽ cau.

Tạ Doãn lại nói:

– Đó là chuyện kỳ lạ thứ nhất. Chu tiên sinh đại tài, sau khi vào triều liền như cá gặp nước, nháy mắt đã nắm thế cục Nam Bắc vào lòng bàn tay. Sau đó ông dốc lòng dốc sức, trải qua ba năm nghỉ ngơi dưỡng sức, ông và Phi Khanh tướng quân Văn Dục một văn một võ, đoạt liên tiếp mấy thành trì nơi biên cảnh, giết một Bắc Đẩu, đại phá thần thoại bất bại của Bắc quân, chiến dịch này có thể nói là vô tiền khoáng hậu, kinh tài tuyệt diệu. Chỉ có một tiếc nuối là trong quá trình này, Ngô Phí tướng quân và ẩn sĩ Tề môn lần lượt bại lộ, Ngô tướng quân lấy thân tuấn quốc, Tề môn sụp đổ.

...

– Sau khi Ngô tướng quân chết, con cô của Ngô gia bị Bắc Đẩu Lộc Tồn truy sát, lúc đó trong thành Hoa Dung, mọi người tại con đều mơ mơ hồ hồ, con, A Phi, thậm chí là người 48 trại đích thân đến Động Đình đón người Ngô gia, đều chẳng ai biết Cừu Thiên Cơ truy sát mấy cô nhi quả phụ ấy rốt cuộc vì điều gì. Mấy chuyện này từng chuyện từng chuyện đều như chẳng biết đâu mà lần, kỳ thực nếu ngẫm kỹ sẽ thấy rất nhiều điều đáng nói.

Đồng Minh đại sư tuy thích ẩn dụ ý thiên nhưng là kiểu ý thiên gió mát nước trôi “đến từ đâu đi về đó”, lão nhân gia là một hoàng thân quốc thích tiền nhiệm, không thể lĩnh hội được những tâm tư cong cong queo queo của các hoàng thân quốc thích đương nhiệm, suy tư chốc lát vẫn không thu hoạch được gì, đành cười khỏ nói với Tạ Doãn:

– A di đà Phật, xem ra lão nạp an phận một góc, làm một lão hòa thượng chỉ biết tụng kinh niệm Phật là một hành vi sáng suốt.

Tạ Doãn nghiêm mặt nói:

– Sư phụ, tạm chưa nói tới danh sách của Lưu thống lĩnh, “Hải Thiên Nhất Sắc” trong giang hồ bắt nguồn từ võ lâm Trung Nguyên, mà mấy năm nay võ lâm Trung Nguyên gió yên sóng lặng, chưa từng có ai tiết lộ mảy

may. Con nhận nguyện vọng của tiểu sư thúc, truy tra Hải Thiên Nhất Sắc nhiều năm, thậm chí còn tạo quan hệ tốt với Nghê Thường phu nhân nhưng vẫn không thể có được chút manh mối nào từ bà. Bắc Đẩu làm sao mà biết?

Đồng Minh đại sư nói:

– Chuyện này cũng dễ nói, năm xưa Thanh Long chúa hại chết Sơn Xuyên kiếm Ân đại hiệp, e vì nghe lời đồn “Hải Thiên Nhất Sắc” là bí bảo của võ lâm nên mới muốn có được võ Sơn Xuyên kiếm trong tay Ân đại hiệp.

– Không sai.

Tạ Doãn nói:

– Lời đồn này đến nay vẫn còn, ngay cả Bắc Đẩu cũng tin như vậy. Lộc Tồn muốn độc chiếm nó, Tham Lang khinh thường nó, Cự Môn và Tào Ninh lấy nó làm mối nử, xách động Minh Phong lâu của 48 trại, Văn Khúc muốn tìm nó để kéo dài tính mạng cho Tào Trọng Côn... Nhưng sư phụ à, vấn đề là, người nói năm xưa trong tay Nam đạo và Sơn Xuyên kiếm có bí bảo võ lâm thì hợp tình hợp lý, nhưng Ngô Phí tướng quân thì sao? Một võ tướng to như ông ấy xưa nay không qua lại gì với giang hồ, sao lại dính líu tới “Hải Thiên Nhất Sắc” trên giang hồ? Điều này trước khi Ngô cô nương bị truy sát, con vạn lần cũng không nghĩ tới, nhưng lạ là Bắc Đẩu lại biết.

Tạ Doãn không đợi Đồng Minh đại sư trả lời, nói tiếp:

– Sau đó con nghĩ, hoặc là bản thân Ngô tướng quân không cần thận để lộ bí mật “Hải Thiên Nhất Sắc” – nhưng khả năng này rất thấp, ông ấy ẩn mình trong Bắc triều hơn hai mươi năm, luôn thận trọng tỉ mỉ, ngay cả với vợ con cũng chưa từng thẳng thắn về “Hải Thiên Nhất Sắc”, sao lại dễ dàng lộ cho Bắc Đẩu? Do đó chỉ có một cách giải thích, chính là sau lưng

chuyện này còn có một người khác, người này cũng tham gia vào minh ước Hải Thiên Nhất Sắc, đồng thời vô cùng sợ nó.

Đồng Minh:

– Sợ, sao lại nói vậy?

– Giả như có một chuyện con không muốn người khác biết, thế mà người tham dự lại quá đông, ngoại trừ người nắm giữ hoa văn sóng nước, còn có đông đảo thích khách nấp trong bóng tối làm chứng, dù chứng cứ trong tay mỗi người đều không đầy đủ, vả lại có một phần đã chết không đối chứng, nhưng con không biết giữa họ liệu có mối liên hệ yếu ớt nào không, hễ con ra tay với một người trong số họ sẽ rất dễ bắt dây động rừng, đến lúc đó có khả năng chuyện sẽ phát triển theo hướng con không mong muốn nhất, thế con nên làm gì?

Giọng Tạ Doãn vô cùng nhẹ nhàng:

– Con không thể mạo hiểm, chỉ có khuấy cho đục nước, dùng một lời đồn trông có vẻ hợp lý hơn, khiến người ta đổ xô vào, thúc đẩy các nơi tin nó là thật, sau đó, có người đấu đá, có người lợi dụng nó để mưu cầu chuyện khác... cứ thế, con sẽ có cơ hội đục nước béo cò, mượn đao giết người, thế nào sư phụ, thủ đoạn này nghe có quen không?

Đồng Minh lắc đầu nói:

– Không thể tưởng tượng nổi, nghe những lời của con thật khiến người ta không rét mà run.

Tạ Doãn:

– Ngay cả “lời đồn” để khuấy đục nước này cũng có sẵn, ít nhất Thanh Long chúa Trịnh La Sinh luôn tin tưởng sâu sắc chưa từng nghi ngờ.

Mùi Giao Hương vô cùng nồng nặc, ngửi lâu, mũi cũng trở nên tê dại.

Hai sư đồ ngồi đối diện nhau, hồi lâu không nói tiếng nào, chỉ nghe tiếng trảng hạt trong tay Đồng Minh va chạm lẫn nhau.

Không biết qua bao lâu, Đồng Minh mới nói:

– An Chi, con có từng nghĩ những thứ này đều là suy đoán không? Liệu có phải vì con luôn canh cánh trong lòng về những gì Triệu Uyên làm năm xưa nên không khỏi cực đoan, cho rằng mọi việc đều là âm mưu, mà hễ là âm mưu thì ắt có một phần của ông ta? Theo như con nói, năm xưa Thanh Long chúa hại Sơn Xuyên kiếm, Bắc Đẩu vây công Nam đao, Hoắc bảo chủ hạ độc hãm hại Hoắc lão bảo chủ, cũng đều là mưu lược một tay ông ta bày ra? Điều này không khỏi quá... Triệu Uyên năm đó chẳng qua chỉ là một đứa trẻ tan nhà nát cửa mà thôi.

– Không sai.

Tạ Doãn nói:

– Nếu con đoán không sai, người bắt đầu năm xưa không phải là hoàng thúc đó của con, mà là người định ra minh ước Hải Thiên Nhất Sắc.

Đồng Minh:

– Con nói Lương Thiệu.

– “Lương... công thân...” thân gì? Thân khái?

Bóng đêm mê ly, trong sơn cốc Tề môn bó đuốc nghiêm chỉnh, cả người Lý Thịnh dán vào cái hộp gỗ móc ra được từ cấm địa Tề môn, hẩn dảnh cả một ngày, cuối cùng nạy được bản đầu tiên của hộp gỗ, lộ chút đầu mối, phát hiện bên trong là một xấp thư dày.

Phế vật họ Lý tạm thời không dám đụng lung tung chỗ khác, nhìn qua lỗ hồng nhỏ mở ra ấy phí sức chín trâu hai hổ mới đọc được ba chữ trên thư.

Những người khác thoát đầu còn xúm lại xem, nhưng không bao lâu liền chán quá bỏ đi. Ứng Hà Tòng cho rắn ăn, Dương Cẩn và Văn Dục phụng mệnh tới đưa tiền thì vây quanh Chu Phi “rèn giữa” đao pháp, Ngô Sở Sở cầm giấy bút ngồi bên cạnh xem chiến, vừa nghe Lý Nghiên giảng giải vừa đưa bút ghi chú nhanh.

Chu Phi cầm một cây gậy gỗ, chống lại một đao một kiếm của Văn tướng quân và Dương chương môn, nòng nghiêng người xuyên qua giữa hai người, thân hình loáng cái tránh được bội kiếm của Văn tướng quân từ phía sau đánh úp tới. Dương Cẩn giơ đao chém, Chu Phi đưa một chiêu “Phá” từ dưới lên, đâm thẳng vào sống đao y, trường đao Dương Cẩn đi nghiêng, vừa vịn chạm phải bội kiếm của Văn tướng quân chưa kịp thu thế, công lực hai người tương đương, đồng thời tê tay, mỗi người đều thoái lui hai bước.

– Không đánh nữa.

Văn Dục thở hổn hển thu kiếm lại:

– Trường Giang sóng sau xô sóng trước, ta già rồi. Đa tạ Chu cô nương chỉ giáo, nếu cô tìm ta báo mối thù gậy kiếm năm xưa thì ta chống không nổi đâu. Lý công tử vừa nói gì nhỉ? “Lương công thân khai”?

Lý Thịnh lật hộp gỗ qua cho ông xem, hỏi:

– Lương công này là chỉ ai? Không phải Lương tướng gia năm xưa chứ?

Văn Dục nhận khăn từ tay thân binh lau mồ hôi trên mặt, đáp:

– Không phải không có khả năng, Lương công thời trẻ kết giao rất rộng, có giao tình với rất nhiều tiền bối, nếu không thì năm xưa hoàng thượng xuôi nam tìm đâu ra nhiều cao thủ hộ giá như vậy chứ? Còn Đại Dực cốc nữa, đến nay rất nhiều thứ của Đại Dực cốc đều được giữ ở chỗ ông.

Lời này vừa thốt, tất cả mọi người đều nhìn sang, ngay cả Ứng Hà Tông cũng ngẩng đầu.

Lý Thịnh không kìm được hỏi:

– Với tổ phụ con cũng vậy?

– Ừ.

Văn Dục ngồi xuống bên đồng lửa:

– Giao tình với Lý lão trại chủ thì đặc biệt rất nặng, nghe nói năm xưa Chu tiên sinh được lão trại chủ đưa đến chỗ Lương công đi học.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 156: Bạch Cốt Mê Tung

Chu Phỉ bật thốt:

– Hà, gì?

Lý Thịnh cũng đặt cái hộp khiến hắn đau đầu bó tay kia xuống, Lý Nghiên lập tức bỏ Ngô Sở Sở qua một bên, hí hửng sáp lại, chen Lý Thịnh qua bên cạnh chờ nghe.

Ai ngờ Văn Dục lại khoát tay cười nói:

– Ôi, bàn tán thượng quan sau lưng đâu có được? Không nói.

Văn tướng quân quá tuổi trung niên, tướng mạo đường đường, dù trong hay ngoài nước đều uy danh hiển hách, trông rất đường hoàng, ai ngờ lại là một kẻ dễ tiện nói giữa chừng rồi bỏ chạy?

Lý Nghiên vội nài nỉ:

– Tướng quân, miệng tụi con kín lắm, ông cứ nói chút chút thôi, chắc chắn không có người ngoài nghe đâu.

Hai người ngoài là Dương Căn và Ứng Hà Tòng nhìn nhau, không biết mình có nên rút xa chút hay không.

Lý Nghiên càng sốt ruột, Văn Dục lại càng thấy vui, cố ý nghiêm mặt lắc đầu không chịu nói:

– Không tốt, không tốt.

Tuy 48 trại không tới mức môn quy nghiêm ngặt nhưng trong lòng tiểu bối, đại đương gia là chí cao vô thượng. Dù sao ba người bọn Chu Phi từ nhỏ chưa bao giờ dám có ý đồ nghe chuyện của trưởng bối.

Lý Nghiên tò mò đến khó chịu, vội nói:

– Không tốt mà ông còn nhắc làm gì? Văn tướng quân, sao ông có thể như vậy chứ!

Văn Dục không kìm được bật cười:

– Hôm nay nếu ta không nói ra gì đó thì mấy đứa không để ta đi chứ gì?

Chu Phi nghe vậy, lảng lảng nhắc trưởng côn chần bên cạnh, rất có ý “ông cứ đi thử xem”.

– Tha mạng, tha mạng.

Văn Dục trêu tiểu cô nương đủ mới thông thả nói:

– Được rồi, thật ra cũng không có gì, Chu tiên sinh cũng chỉ tình cờ nhắc với ta thôi, năm ông ấy còn nhỏ gặp phải thiên tai nhân họa, cửa mất nhà tan, ngẫu nhiên được Lý lão trại chủ đi ngang qua cứu, mang về nhà chăm sóc mấy năm. Chu tiên sinh vốn xuất thân thư hương môn đệ, sách từng đọc qua là không quên được, sau đó tuổi tác lớn hơn, Lý lão trại chủ lo trong trại không có danh sư sẽ làm lỡ đời ông ấy, nên mới đưa ông ấy đến Lương gia ở Giang Nam.

Lý Nghiên:

– A? Vậy chẳng phải cô cô và cô phụ đã quen nhau từ rất nhỏ sao? Đó là thanh mai trúc mã rồi?

Văn Dục cười không nói.

Chu Phi hỏi:

– Nói vậy thư phòng ở nhà ta ban đầu vốn là của cha ta?

Lý Nghiên vội nói tiếp:

– Cô phụ rời khỏi Thục Sơn năm bao nhiêu tuổi?

Chu Phi không biết nhớ ra gì, lại nói:

– Mẹ ta hồi nhỏ có bắt nạt cha ta không?

Văn Dục:

– ...

Lý Thịnh không hề muốn nghe ngóng tình sử của trưởng bối, lý trí muốn hỏi rõ Lương Thiệu và Lý lão trại chủ là bằng hữu cũ thì tại sao năm đó Tạ Doãn mang lệnh bài của Lương công đến 48 trại lại suýt bị cô cô chém.

Nhưng cổ hần ngổng dài ra hai trượng, không chen lời được.

Lý Nghiên:

– Đúng rồi, vậy cô cô gả cho cô phụ khi nào, tướng quân, cô phụ có nói với ông những điều này không?

Chu Phi ho khan một tiếng, dùng gậy gõ chột lưng Lý Nghiên.

Lý Nghiên không quay đầu, khoát tay đẩy gậy của Chu Phi ra:

– Đợi tí, muội hỏi...

Lời còn chưa dứt, phía sau muội ấy có người khoan thai tiếp lời:

– Cái này thì chưa nói.

Lý Nghiên nhảy dựng lên như thỏ bị đâm mông, yếu ớt xoay người:

– ...Cô phụ.

Chu Dĩ Đường khoanh tay trong tay áo, mặt tuy không có vẻ tức giận nhưng không ai dám làm càn. Thân binh xách đèn theo bên cạnh ông cúi đầu ra sức đếm kiến.

Chu Phi lớn từng này chưa bao giờ bị lúng túng như vậy, nàng ngẩng đầu nhìn ngọn cây rồi lại nghiêng đầu nhìn Lý Thịnh, bị Lý Thịnh trừng thì cúi đầu cùng đếm kiến với tiểu thân binh.

Chu Dĩ Đường nói với Văn Dục:

– Ta muốn an bài xong bên này, hành quân càng nhanh càng tốt, vốn định tìm cậu thương lượng nhưng thấy cậu lâu không về trưởng nên mới qua đây xem.

Văn Dục đưa tay cọ râu trên môi, đứng dậy như người không liên quan:

– Phiền tiên sinh rồi.

Chu Dĩ Đường cúi đầu, nhìn Chu Phi, chợt nói:

– Mẹ con không được chiều từ nhỏ như con đâu, lúc nhỏ cũng chưa từng bắt nạt người khác.

Chu Phi:

– ...

– Cô phụ.

Lý Thịnh cuối cùng cũng tìm được cơ hội nói chuyện, tận dụng hỏi:

– Lương công và 48 trại chúng ta sau đó có ân oán gì ạ?

Chu Dĩ Đường dừng bước.

Tuy mấy năm gần đây Lý Thịnh dần bắt đầu tham gia công việc trong trại nhưng khi trò chuyện với Chu Dĩ Đường, hẳn vẫn có chút căng thẳng không rõ, thấy ông không lên tiếng, hẳn vội nói:

– Cũng không phải chuyện gì quan trọng, kỳ thực con chỉ tùy tiện...

– Năm đó lão trại chủ bị Bắc Đẩu ám hại, trọng thương quay về, Tào Trọng Côn đương nhiên không chịu buông tha 48 trại.

Chu Dĩ Đường nhả chữ rất chậm, giống như châm chước từng con chữ:

– Nhân lúc trong trại hỗn loạn, Tào Trọng Côn lại dùng danh nghĩa diệt phi phát binh đánh Thục Trung, lão trại chủ thực hết cách, vào lúc nguy cấp nhất, từng cầu viện với Lương công... với triều đình.

Chu Phi nghe đến đó, lòng bỗng dừng thắt lại.

Không biết tại sao, tuy nàng chưa bao giờ gặp vị ông ngoại qua đời từ rất sớm này, nhưng nàng chợt cảm thấy năm chữ “cầu viện với triều đình” vô cùng nặng nề. Ông dẫn một đám người ở Thập Vạn Đại Sơn một tay dựng lên chốn đào nguyên lánh nạn, tự chế nhạo bản thân là “phụng chỉ làm phi”, lập ba lời thề “không thẹn”, tuy cũng có giao tình với Lương Thiệu, cũng có công hộ tống ấu đế xuôi nam, nhưng Chu Phi tin một cách không lý do, rằng có lẽ ông không muốn mở miệng với họ, rốt cuộc bị ép tới mức nào mới nói ra hai chữ “cầu viện”?

Bốn bề yên tĩnh, ngay cả Lý Nghiên cũng dè dặt nín thở.

Hồi lâu, Chu Dĩ Đường mới nói tiếp:

– Lúc đó triều đình loạn trong giặc ngoài, cũng đang lúc rối ren, Lương công... Lương công... vì đại cục, thực không thể ra sức. Khi ấy ta tuổi trẻ nóng tính, vì chút tình riêng mà tự ý giở tiểu xảo, trộm binh phù, lừa lấy năm vạn tinh binh.

Văn Dục khẽ nói:

– Năm đó 48 trại ở Thục Trung nhất hô bá ứng và Thiên Khiếm là hai thành lũy lớn bảo vệ cơ nghiệp triều ta, môi hở răng lạnh, Chu tiên sinh dọa lui Bắc quân chưa hẳn không phải là kế lâu dài.

– Đa tạ cậu gỡ tội giúp ta.

Chu Dĩ Đường cười ngẩn ngui, lại nói:

– Ta tự thẹn... với nhiều năm dạy dỗ của Lương công, liền tự bỏ chức quan, phế võ công, trả lại sở học cả đời, trốn vào 48 trại. Ân oán kỳ thực không thể nói rõ, cô cô con có lẽ chỉ tình cờ nhớ lại chuyện xưa, có chút canh cánh trong lòng? Được rồi, nói người đã mất không hay lắm, mấy ngày nay loạn lạc, nghỉ ngơi sớm đi.

Nói xong, ông vỗ cánh tay Chu Phi, mang Văn Dục xoay người rời đi.

Trong thư phòng lạnh lẽo ở bờ Đông Hải, nắp và tách trà trong tay Tạ Doãn khẽ chạm nhau vang một tiếng nhỏ:

– Con biết, lúc tin dữ của Lý lão trại chủ đột nhiên truyền đến thì cùng năm đó Chu tiên sinh “cạo xương lóc thịt trả ân sư” thoái ẩn Thục Trung, mãi đến khi Lương Thiệu chết cũng không ra mặt nữa. Với sự thông minh của ông, có lẽ đã nhận ra được gì đó, nội tình bên trong, e là Lý đại đương gia cũng chưa chắc biết rõ. Cam Đường tiên sinh luôn ngầm nhận mình “phản bội sư môn”, nhưng nếu thật là vậy, vì sao Lương Thiệu trước khi

chết lại giao toàn bộ gia sản của mình vào tay ông? Rốt cuộc là ai then với ai, con nghĩ vừa nhìn là biết. “Kiêu Sầu” mà Hoắc lão bảo chủ trúng là thứ hiểm, không thoát khỏi quan hệ với di vật của Dược cốc. Và còn Sơn Xuyên kiếm... cái chết của Sơn Xuyên kiếm là điển hình nhất, thoát trông là vì “tội có vật quý”, nhưng ngẫm kỹ thì vật quý này từ đâu ra? Lời đồn Hải Thiên Nhất Sắc là bí bảo võ lâm từ đâu mà có, lấy gì làm chứng?

Lúc Cốc Thiên Toàn cấu kết Minh Phong lâu xâm phạm 48 trại từng nhắc, Minh Phong lâu có được Quy Dương đan thất truyền, Phong Vô Ngôn được che chở, Vũ Y ban bỗng dưng lợi hại đến vô ảnh đi vô tung, Mộc Tiểu Kiều tiến bộ võ công vượt bậc... tất cả đều khiến người ta suy nghĩ xa xôi.

Hèn gì lời đồn về bí bảo võ lâm lại xôn xao.

Thù lao mà Lương Thiệu trả, chẳng những có thể khiến thích khách nhận tiền giết người cam nguyện chịu điều động, mà còn nửa che nửa đậy dệt ra một tấm lưới lớn khổng lồ, có thể phát huy đầy đủ trí tưởng tượng tam sao thất bản của người giang hồ.

Đồng Minh lắc đầu:

– Đương nhiên có chút căn cứ, nhưng lão nạp nghe thì e vẫn là suy đoán của con chiếm đa số, dù sao chết không đối chứng. Ta hỏi con, nếu năm đó thực là Lương Thiệu, tại sao ông ấy lại mặc cho hoa văn sóng nước lưu lạc khắp nơi?

Tạ Doãn nói:

– Không sai, tại sao ông ấy lại mặc cho hoa văn sóng nước lưu lạc khắp nơi? Tại sao lại mời những người mà thân phận khiến người ta phải suy nghĩ tới làm “nhân chứng”? Thích khách, hạng người móc tim của núi Hoại Nhân Tử Nhân... nếu không phải danh tiếng của “Viên Hầu song sát” quá kém thì chắc hẳn những nhân chứng này đã gộp đủ tất cả thích khách

nổi danh trong thiên hạ. Nếu chỉ vì bảo vệ bí mật thì chẳng phải càng liên lụy ít người càng tốt hay sao? Những bậc tiền bối vang danh giang hồ như Sơn Xuyên kiếm sẽ quan tâm tới thích khách ư, “cái gai” (1) này rốt cuộc là mắc vào cổ họng ai?

(1) Tác giả chơi chữ, chữ “thích” trong “thích khách” còn có nghĩa là gai, xương, dằm. Ở đây dùng với cả hai nghĩa: bọn thích khách này là cái gai mắc trong cổ họng.

Hàng mây rủ xuống của Đồng Minh khẽ dao động:

– Ý con là...

– Lý đại đương gia của 48 trại, nhi tử của Sơn Xuyên kiếm, nữ nhi của Ngô tướng quân, thậm chí Hoắc gia bảo chủ Hoắc Liên Đào, có người giang hồ, có người bình thường, có người tốt, cũng có người xấu, nhưng không một ai trong họ biết hoa văn sóng nước rốt cuộc là gì. Có lẽ các vị tiền bối ký minh ước Hải Thiên Nhất Sắc từng giao hẹn với nhau, rằng việc này sẽ chấm dứt ở đời mình, có lẽ vì sợ rước họa cho con cái. Tóm lại, hoa văn sóng nước được truyền lại, nhưng nội dung minh ước thì không. Người biết con đang nghi ngờ chuyện gì không, thừa sư phụ?

Đồng Minh cười khố:

– Bây giờ ta đã không biết là “Bạch cốt truyện” của con ly kỳ hay chuyện mà con nói ly kỳ nữa. Con muốn nói gì?

– Dù gom đủ hoa văn sóng nước cũng không thể ghép ra nội dung minh ước, “nhân chứng”, “hoa văn sóng nước” thần bí, thích khách lưu lạc giang hồ khiến người ta vĩnh viễn không tìm được... đều là cái gai mà Lương Thiệu cắm trong lòng “người đó”, để ông ta ăn ngủ không yên.

Đồng Minh:

– Vì sao ăn ngủ không yên?

Tạ Doãn chậm rãi giơ thẳng một ngón tay đặt bên môi mình, nhỏ giọng:

– Sư phụ, chuyện này không thể nói từ miệng con, dù nơi này chỉ có con và người cũng không thể.

Lúc lập ra Hải Thiên Nhất Sắc, Kiến Nguyên Đế Triệu Uyên chẳng qua chỉ là một đứa trẻ được mọi người bảo vệ xuôi nam, một đứa trẻ thì có thể có nhược điểm lớn cỡ nào mà đến nay vẫn ăn ngủ không yên?

Trừ phi...

Cổ hống Đồng Minh đại sư khẽ nhúc nhích, hồi lâu mới gật nhẹ đầu, nói tiếp:

– Con nói Lương Thiệu lập mưu hại chết bạn cũ Sơn Xuyên kiếm, giết người diệt khẩu, nhưng để lại hoa văn sóng nước và nhân chứng để kiểm chế một bên khác. Ông ấy là vì điều gì?

Tạ Doãn lắc đầu:

– Con không biết.

Im lặng chốc lát, Tạ Doãn lại nói:

– Nghe nói năm xưa... khi Tào thị chưa bắt đầu làm phản, Lương công là phần tử trung kiên của tân đảng, lúc đó ông ấy trẻ tuổi nhiệt huyết, rất hợp rơ với tiên đế cố chấp muốn thúc đẩy nền chính trị mới. Sau đó tiên đế đắc tội quần thần, bị ép vạn bất đắc dĩ mới đày Lương Thiệu đến Giang Nam, vốn định tạm giáng sau thắng, chờ thời cơ chín muồi sẽ triệu ông ấy về, ai ngờ lần từ biệt đó lại thành vĩnh biệt. Cả đời Lương công chưa từng lưu luyến vinh hoa phú quý, thê tử mất sớm, ở góa nhiều năm, chỉ có một

nhì tử, nghe nói vị công tử đó vốn cũng trẻ tuổi anh tài, khi chưa nhược quán đã lập được chiến công, gặp lúc Tào Trọng Côn làm phản, hấn theo quân lên bắc, duyên trời run rủi vào trong nhánh tiểu đội làm mỗi nhử, cuối cùng chết tha hương nơi đất khách, hài cốt không còn. Người nói Lương Thiệu là vì điều gì ư? Con không biết, con chỉ cảm thấy cả đời ông ấy thực sự rất bận, ngay cả sau khi chết cũng...

Ánh mắt Đồng Minh đại sư nhìn quyển “Bạch cốt truyện”:

– Sau khi chết thế nào?

Tạ Doãn lần này trầm mặc rất lâu.

Đồng Minh nói:

– An Chi, chắc chắn con còn biết gì đó.

Tạ Doãn:

– Chuyện hài cốt trong mộ Lương Thiệu không cánh mà bay, không phải A Phi nói cho con biết. A Phi không thích nói với người khác chuyện mình từng làm, con thậm chí không biết đích thân nàng đi xới mộ Lương Thiệu.

Tràng hạt xoay chậm chậm trong tay Đồng Minh chợt dừng lại.

Tạ Doãn dùng âm lượng gần như thì thầm nói:

– Là chính mắt con nhìn thấy.

Lão hòa thượng Đồng Minh sống đến tuổi này, tu nửa cuộc đời, từng thấy nhiều chuyện lạ thế gian, nhưng lại vì một câu cực nhẹ này của hấn mà run rẩy.

– Lúc đó Chu tiên sinh bận lo liệu nơi tiền tuyến, Hoắc gia bảo phát thiệp mời rộng rãi, dẫn tới rất nhiều người nhàn rỗi tụ tập ở Động Đình. Hoắc Liên Đào tự cao tự đại, ăn no rửng mỡ, còn kinh động đến Bắc Đẩu, lúc đó có lời đồn nói là Bắc Đẩu mượn chuyện để mưu lợi cho mình, tìm cơ để ra tay với các “danh môn đại phái”. Con vừa khéo nghe nói... chê cười rồi, đúng là hơi “ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng”.

Tạ Doãn cười tự giễu:

– Con chạy về hướng Nhạc Dương, thuận đường đến mộ Lương công, muốn tiện thể ghé thắp nén nhang.

Đồng Minh sững sờ, tiếp đó than:

– Hóa ra con đã sớm biết vị trí mộ Lương công, vì sao chưa bao giờ nhắc tới? Trong tay ông ấy có rất nhiều di vật của Dưộc cốc, lỡ như có cách giải Thấu Cốt Thanh thì sao?

Tạ Doãn cười nói:

– Lúc đó con cảm thấy làm một phế nhân cũng rất tốt, không ngờ còn có ngày dùng Thôi Vân chưởng... chúng ta không nói chuyện này nữa. Con ở gần mộ Lương công bất ngờ phát hiện một nhóm người hành tung bí hiểm quần quanh chỗ đó. Sư phụ có lẽ biết, mộ Lương công ở chỗ giao Nam Bắc, là hàng xóm láng giềng với mộ y quan của Lương công tử tuần quốc năm xưa, vị trí rất nhạy cảm, phản ứng đầu tiên của con lúc đó chính là “Bắc Đẩu lại giở trò gì đây”, bèn ý vào khinh công mình tốt mà bám theo. Chúng quần quanh gần mộ Lương công hai ngày, đêm đó đào lên, lật tung hết cả.

Đồng Minh đại sư nói:

– A di đà Phật, người chết là lớn nhất, Tham Lang không khỏi khinh người quá đáng.

– Đúng vậy, vào thời điểm đó, chẳng phải bọn Bắc Đẩu Thâm Thiên Khu lần lượt bao vây Hoắc gia bảo, thành Hoa Dung, thiêu chết Hoắc lão bảo chủ, lại một mạch truy sát con cô của Ngô tướng quân sao? Vậy lúc đó, họ tiện tay trộm mộ, bất kể là tìm gì, dù sao nghe cũng hợp tình hợp lý, đúng không?

Tạ Doãn cười ý tứ sâu xa:

– Tiếc rằng con chỉ là một thư sinh “tay trái gà không chặt”, muốn bảo vệ thể diện người chết cũng lực bất tòng tâm. Bọn người đó xối tung một trận, con không biết họ có tìm được đồ họ muốn hay không, dù sao cuối cùng họ kéo thi thể về cơ bản chỉ còn lại xương trắng ra, quất roi đánh cho hả giận.

Đồng Minh đại sư tâm tính hiền lành, nghe lời ấy, liên tục niệm Phật hiệu.

– Làm cho hài cốt loạn tùng phèo, sau đó thủ lĩnh nọ lấy từ trong ngực ra một lá cờ lệnh Bắc Đẩu, dùng đá đè lại, đặt cạnh thi thể.

Tạ Doãn nói:

– Giống như chỉ sợ người ta không biết Thâm Thiên Khu tự tiện xông vào biên cảnh Nam Bắc, đào mộ người khác, sỉ nhục thi thể vậy.

Đồng Minh đại sư nghe ra nghĩa bóng của hắc, há hốc mồm:

– Chuyện này...

– Nếu lúc đó chỉ có một mình con ở đó thì đã không có những chuyện về sau.

Tạ Doãn tự giễu:

– Dù sao con nhất lãm, bất quá đợi chúng đi xa, con lại ra dọn xác cho Lương công thôi, ai ngờ không biết trùng hợp thế nào mà có một người khác cũng ở đó, đồng thời lộ diện vô cùng chính trực, quát hỏi họ là ai, sao lại không biết xấu hổ như vậy, ngay cả danh của Bắc Đẩu mà cũng dám nhận liều... về sau con mới biết, đạo trưởng ngốc ấy chính là Xung Tiêu đạo trưởng của Tề môn.

Đồng Minh “a” một tiếng.

– Xung Tiêu đạo trưởng lúc đó quá nửa cho rằng chúng là bọn tặc vật vãnh trên giang hồ, rảnh rỗi đi chơi trò đào mộ, ngờ đâu hai bên vừa ra tay, đạo trưởng mới phát hiện mình khinh địch. Bọn áo đen đào mộ ai nấy đều là cao thủ, cao thủ không hiếm thấy, nhưng cao thủ có thể phối hợp ăn ý nhịp nhàng như vậy chắc chắn không nhiều, giữa họ không cần giao lưu ngôn ngữ, từng ánh mắt từng dấu tay đều hoàn mỹ. Mà dấu tay ấy lại để lại manh mối, con vừa hay từng thấy trước đây, còn nhìn hiểu.

Đồng Minh đại sư vội nói:

– Con từng thấy ở đâu?

Tạ Doãn đáp rõ từng chữ một:

– Đại nội.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 157: Bỏ Lỡ

Đồng Minh nói:

– Ý con là, người hầu thân cận của thiên tử đào mộ Lương công, còn muốn giá họa cho Bắc Đẩu, lôi người chết ra quất roi trút giận?

Tạ Doãn nhẹ nhàng hà hơi, bờ Đông Hải khí hậu ôn hòa, hơi thở hắt phả ra mang theo hàn khí li ti, hắt chậm rãi xoa tay mình, qua một lúc mới lên tiếng:

– Không, không phải trút giận, hoàng thượng không phải loại người hành động theo cảm tính, vả lại dù thực muốn trút giận cũng sẽ tự mình quất roi chứ không phải nhờ người làm giúp.

Hắn đứng dậy, khép chặt áo bào, từ từ bước đi trong thư phòng:

– Con nghi ngờ họ không thu hoạch được gì trong mộ chủ nhân, nên cho rằng trên thi thể Lương Thiệu có bí ẩn gì đó. Lúc ấy con thấy Xung Tiêu đạo trưởng thực không chống đỡ nổi, không nhẫn tâm nhìn ông ấy hồ đồ chết ở đấy nên muốn thử.

Đồng Minh đại sư không hề bất ngờ:

– Thế là con tự dưng xuất hiện, cướp thi thể kia đi.

– Người hiểu con chỉ có ân sư.

Tạ Doãn cong khóe mắt:

– Con che mặt, ý mình khinh công tốt, đi một mạch lên phía bắc, bọn áo đen đào mộ và đạo trưởng đều không biết con theo phe phái nào, sau khi sững sờ thì đều đuổi theo con, và lại còn là đuổi tận không buông, may mà Lương công đã gầy thành một bộ xương, bằng không đoạn đường ấy con thực sự cũng không nổi.

Đồng Minh đại sư lắc đầu:

– Lại mồm mép rồi.

Tạ Doãn cười, nói:

– Con bị họ dây dưa ròng rã ba ngày, làm thế nào cũng không cắt đuôi được, lúc đó con bắt đầu nghi ngờ bộ xương trắng ấy thật sự có bí ẩn gì hay không. Có điều sau này nghĩ lại, nói không chừng bọn tặc đào mộ kia mới đầu chỉ hơi nghi nghi, nhưng sau đó đạo trưởng và con lần lượt bước ra phá rồi đã làm chắc chắn thêm sự nghi ngờ của họ. Đạo trưởng thấy con đi mãi về phía bắc, hẳn cho rằng bọn tặc đào mộ kia và con là Bắc Đẩu giả gặp Bắc Đẩu thật, còn bọn lén lút làm tặc đào mộ kia thì đại khái đều cho rằng con và đạo trưởng là do phương bắc phái tới, phân chia không đều nên đồng đội phản bội nhau... ha ha, khỏi nói loạn cỡ nào.

Tạ Doãn tuy mặt mày hốc hác nhưng nhắc tới những chuyện thiếu niên gà bay chó chạy thì ánh sáng trong mắt không mấy may ảm đạm, có lẽ dù hôn mê khi trúng Thấu Cốt Thanh lạnh lẽo, hẳn vẫn có thể nhớ lại những năm tháng mạo hiểm và vui vẻ ấy hết lần này đến lần khác để giết thời gian, tuyệt đối không cô quạnh.

– Con chạy một mạch tới địa giới Bắc triều, bọn áo đen có lẽ sắp điên, ngay cả biên giới cũng không quan tâm, bám sau con như chó điên, trèo non lội suối đều không cắt đuôi được, lúc con đang sầu thì không ngờ gặp đám tay sai của Chu Tước chúa nhe nanh múa vuốt đánh cướp dọc đường. Bản thân Chu Tước chúa nổi tiếng “không phân thị phi tốt xấu” đã lâu,

thuộc hạ cũng chẳng khác gì, thấy đám trộm mộ kia quá kiêu ngạo liền cho rằng họ tới phá đám, thế là đánh nhau hỗn loạn từng bưng. Con và Lương công thấy trời ban duyên này, lập tức cùng nhau đánh bài chuẩn.

Tính Tạ Doãn nói nghiêm chỉnh chưa tới hai câu là bắt đầu mồm mép, Đồng Minh đại sư lườm quản hăn:

– Sau đó thì sao?

– Sau đó con đi bậy đi bạ lại đi vào sơn cốc lao tù của Chu Tước chúa, chắc, đúng là khiến người ta than thở.

Tạ Doãn lắc đầu:

– Sơn cốc lao tù đó canh phòng nghiêm ngặt, con cũng theo Lương công hơi phiền phức, bèn thương lượng với ông ấy, tạm thời thu xếp cho ông ấy ở trong một khe hẹp của sơn cốc mà không ai vào được... ơ, không đúng, là con không vào được, chứ con thấy rong tinh đó chui vào chui ra đâu có trở ngại gì. Lúc đó tối om om, con không nhìn thấy rõ, không chú ý phía dưới khe hẹp còn có “động tiên” khác, Lương công vừa vào liền hụt chân rớt xuống.

Đồng Minh:

– ...

Tiểu tử này toàn làm chuyện gì thế không biết.

Tạ Doãn sờ mũi:

– Lần này ông ấy rơi xuống, muốn móc ra nữa thật không dễ, con đang sầu não thì không may bị thủ vệ trong cốc phát hiện.

Đồng Minh đại sư bất lực nói:

– Với năng lực độc hành ngàn dặm của con mà không thể chạy à?

Tạ Doãn than thở:

– Thường ngày thì không thành vấn đề, ai ngờ hôm đó ra cửa không xem hoàng lịch, đúng lúc Chu Tước chúa Mộc Tiểu Kiều tọa trấn sơn cốc, mà tính Chu Tước chúa... ha ha, chắc người cũng có nghe, để tránh tranh chấp và đổ máu không cần thiết, con đành chủ động bị bắt thôi. Chu Tước chúa thấy con thái độ tốt, cho rằng con chỉ là một tiểu tặc, sai người soát người con được năm vụn bạc và một đồng tiền rồi hạ lệnh ném con vào ngục tối, “tiểu tặc” không có tư cách được ở trên mặt đất, con bị họ ném vào một hầm dưới đất, vừa hay làm hàng xóm với Lương công, cũng trong cái rủi có cái may – không cần phí công đào ông ấy ra nữa, cũng không cần lo bị đám tặc đào mộ thần thông quảng đại kia bắt. Người đuổi theo con đương nhiên không chịu để yên, quanh quẩn gần sơn cốc mãi không đi, Chu Tước chúa nhận ra có thể lực như vậy quấy rối, lần đầu tiên ở lại sơn cốc lâu đến mười ngày, Xung Tiêu đạo trưởng đại khái cũng bị hấn bắt nhầm vào lúc đó, còn bọn áo đen tặc đào mộ thì người chết kẻ bị thương, mấy ngày sau cũng yên tĩnh lại, không dám xuất hiện nữa.

Mặt Đồng Minh đại sư hiện chút ý cười, nói:

– A di đà Phật, ta thấy chưa chắc, e là con nhận ra Chu Tước chúa ở sơn cốc nên mới nghĩ ra cách mượn thanh đao này.

Tạ Doãn:

– Bất kể người tin hay không tin, lần đó đúng là ý trời.

Nói rồi không biết nghĩ đến điều gì, thần sắc hẩn dụi đi, khóe môi thoáng nở nụ cười, qua hồi lâu, hẩn hỏi:

– Sư phụ, nếu con uống vị thuốc thứ ba, liệu kịp gặp A Phi không? Lần trước bỏ lỡ rồi, lần sau mà bỏ lỡ thì không biết phải đợi tới mấy kiếp

sau nữa.

Môi Đồng Minh đại sư khẽ cử động, chưa kịp lên tiếng thì Tạ Doãn thấy sắc mặt ông không ổn, vội ra vẻ ung dung:

– Có điều sống chết là một, cuối cùng sẽ có ngày trăm sông đổ về một biển, cùng lắm chỉ trăm năm, dù sao cũng không đáng ngại, không cần lo lắng. Vả lại... biết đâu nàng đột nhiên nảy ra ý muốn đi dạo Đông Hải, qua hai ngày là tới ngay cửa thì sao? Thiên ý xưa nay luôn khó liệu, bằng không sao lúc đó nàng lại trùng hợp theo sau chân Lương công, rơi vào hang đá nhỏ ấy chứ?

Đồng Minh đại sư cúi đầu niệm Phật hiệu.

Đúng lúc này, bên ngoài chợt truyền đến một tràng tiếng bước chân, hai người trong thư phòng đồng thời sững sờ, lát sau nghe Lưu Hữu Lương cao giọng nói:

– Điện hạ, Đồng Minh đại sư, ngoài đảo có khách tới.

Lời này vừa dứt, dù là “cư sĩ nghĩ thoáng” tâm rộng như trời đất thì thần sắc cũng thay đổi liên tục mấy lần.

Tạ Doãn lúc đó như bị nghẹn, kéo mở cửa phòng, hỏi:

– Là ai?

Song... thiên ý xưa nay luôn khó liệu, mười phần hết chín chẳng như mong.

Sau hai khắc, khách không mời mà đến lên đảo, nhưng người đó không phải Chu Phi.

Một loạt thị vệ đại nội tinh anh quỳ trước thư phòng nhỏ đơn sơ cũ kỹ của Tạ Doãn.

Trần Tuấn Phu chậm rãi xách con thoi dài mà ông dùng để đan lưới đánh cá qua, đứng dựa vào cạnh cửa không nói lời nào, thân hình thầy đồ Lâm lóe lên, rơi xuống nóc thư phòng, hai sợi râu dê lay động, hỏi:

– Hôm nay không phải tết nhất lễ lạc, các người tới làm gì?

Dù Tạ Doãn lang thang bên ngoài quyết không hồi cung, Triệu Uyên cũng chưa bao giờ quên làm màu ngoài mặt, lễ tết chắc chắn sẽ phái người tới thăm hỏi, thực hiện cuộc đối thoại thừa thãi theo thông lệ với Tạ Doãn “về nhà ăn Tết không” “không”.

Thị vệ thủ lĩnh kia đáp:

– Bẩm điện hạ, quân đội chúng ta gần đây sắp lên phía bắc, chinh phạt bọn giặc, khôi phục sơn hà, nơi này tuy ngoài biển nhưng dầu sao vẫn nằm trong phạm vi thế lực của Bắc tặc, để phòng ngừa Tào thị chó cùng rút giậu, hoàng thượng ra lệnh chúng tôi bí mật đón Đoan vương điện hạ hồi cung.

Lời hăn chưa dứt, trước mặt đột nhiên có một bóng người lóe lên, thầy đồ Lâm như ma quỷ, không biết thế nào đã đến ngay gần phía trước hăn.

Thị vệ thủ lĩnh giật mình, ngửa ra sau theo bản năng, nắm lấy bội kiếm bên hông.

– Chó cùng rút giậu?

Thầy đồ Lâm ngoài cười trong không cười:

– Ba lão già sắp xuống lỗ bọn ta còn chưa chết đâu, để chúng tôi thử xem.

Thị vệ kia vội nói:

– Tiền bối hiểu lầm, hoàng thượng còn nói, chúng ta nói không chừng ít ngày nữa là có thể thu phục cố đô, nhớ năm xưa khi điện hạ rời cung còn là một đứa trẻ được người ta bế, ngài không muốn về nhà xem sao?

Trần Tuấn Phu nói:

– Đoan vương điện hạ bệnh tật quần thân, không thích hợp đi xe mệt nhọc.

Thị vệ:

– Hoàng thượng chính vì lo lắng điều này nên lệnh chúng tôi chuẩn bị xe ngựa theo nghi thức thánh giá, phái mười vị thái y đi cùng...

Thầy đồ Lâm thôi râu tròng mắt ngắt lời:

– Thái y? Hử, thái y của các người toàn là bọn giá áo túi cơm!

– Lâm sư thúc.

Tạ Doãn khoát tay:

– Không cần gây khó người làm chân chạy, hoàng thượng xưa nay đối đãi với con rất tốt, phiền chư vị nhọc tâm, nghi thức thánh giá quá mức vượt quyền, ta tuyệt đối không dám nhận, nếu có thể giảm lược một chút, ta về thăm tiểu thúc cũng được.

Thị vệ bị thầy đồ Lâm làm khó bây giờ thở hắt lên mừng rỡ:

– Vâng, tiểu nhân nghe chỉ thị, đa tạ Đoan vương điện hạ.

Đồng Minh đại sư cau mày:

– An Chi...

Tạ Doãn cảm thấy hơi nước trong gió biển thổi tới đã ngưng tụ thành băng quanh thân hắn ngay tại chỗ, hắn như mang theo một mùa đông giá buốt không gạt đi được.

Đúng rồi, thế cục Nam Bắc sắp đổi thay, Triệu Uyên càng đến gần vương tọa đại nhất thống thì hoa văn sóng nước hắn càng là cái gai trong cổ họng.

May mà “con cô của Ý Đức thái tử” như hắn không còn sống được bao lâu, Triệu Uyên vẫn phải diễn đủ vở kịch “trả ngại” cuối cùng cho người đứng sau màn trong suy nghĩ của ông ta, đưa cho đứa con cô chính thống như hắn một kết cục rồi mới tiện khóc lóc “bất đắc dĩ không trâu bắt chó đi cày” “nhận mệnh của trời”.

Tạ Doãn nói:

– Sư phụ, đồ nhi phải đi một chuyến xa nhà, trước khi đi, phiền người sắc cho con vị thuốc cuối cùng.

Khi ở Kim Lăng đang chuẩn bị đón Đoan vương về, thì Chu Phi vẫn đang không biết gì cả, chia tay mọi người, định đi tới Đông Hải.

Lý Thịnh làm chủ đón các lưu dân về 48 trại, mấy năm nay chiến hỏa liên miên, ngay cả 48 trại cũng rất khó giữ được sự thanh thoi uống trà nghe sách như trước đây, bách tính dưới núi thừa thớt, không ít nơi hoang vu tiêu điều.

Lý Thịnh nói:

– Những người này huynh sẽ mang đi, chuyến này huynh và A Nghiên ra ngoài quá lâu, lại không có tin tức, đại cô cô e là sẽ lo lắng.

– Thay muội nói với mẹ một tiếng... thôi bỏ đi, bà ấy chắc chắn không lo lắng cho muội đâu.

Chu Phi nói:

– Nói muội mới làm thịt Cự Môn và Phá Quân, lần sau gặp Vũ Khúc, chắc chắn sẽ bắt ông ta ra báo thù cho Vương lão phu nhân, ngày về chưa định, có việc thì truyền tin cho muội qua trạm ngầm.

Kể từ khi nàng chỉ hái hai hoa ở Tú Sơn Đường, Lý Thịnh rất không ưa đức hạnh thói “ngông không giới hạn” của nàng, tới nay vẫn hể thấy là ngựa rãng. Tiếc là ngựa đến mấy cũng đánh không lại, chỉ có thể tự mình liếm láp, hăn lờm nàng rồi im lặng bỏ đi trước mặt Chu Phi, nói với Ứng Hà Tông:

– Ứng huynh định thế nào? Hộp gỗ kia ta vẫn chưa giải được, huynh đồng hành với bọn ta không? Có thể giúp nghiên cứu chút ít.

Ứng Hà Tông không nói gì, gật đầu.

Dương Cẩn:

– Vậy ta...

Lý Thịnh:

– Lần trước Dương huynh đến Thục Trung là chuyện ba bốn năm trước rồi, huynh luôn là bằng hữu tốt của 48 trại chúng tôi, nếu không có chỗ khác để đi, chi bằng ghé qua một thời gian?

Dương Cẩn do dự, đưa mắt nhìn các lưu dân tha thiết mong mỗi một nơi yên ổn, y lắc đầu.

Mấy được nông kia ai nấy đều chỉ biết chút công phu quyền cước, trong loạn thế Trung Nguyên này cũng chẳng mạnh hơn đám lưu dân mặc người ta làm thịt đó là bao. Nghĩ đến đây, Dương Cẩn hơi hối hận. Vị

chưởng môn không đáng tin, vì tìm người so đao mà bỏ nhà ra đi ấy không ngờ lại nói:

– Không được, ta đi lâu lắm rồi, phải về trông đám dược nông kia.

Lý Thịnh sững sờ.

Ứng Hà Tông chợt nói:

– Kinh Vân Câu có phải có một vị lão tiên bối thắt bím đầy đầu, thích đi du lịch khắp nơi ở Trung Nguyên không?

Dương Căn:

– Ủ, đó là sư bá ta, chưởng môn đời trước, thích nuôi rắn giống người, có điều ông lớn tuổi lắm rồi, mấy năm trước đã qua đời.

Ứng Hà Tông chấp tay với y:

– Tương lai nhất định sẽ đi tế bái, khi Dược cốc xảy ra chuyện, tuy ta may mắn chạy thoát nhưng cữu tử nhất sinh, may được vị tiên bối ấy cứu giúp, tặng ta rắn độc bên người.

Dương Căn à lên không mấy khách sáo với người khác, y khoát tay:

– Không sao, không cần đa tạ, lão nhân gia luôn thích lo chuyện bao đồng, vả lại rất tôn sùng quý phái, sau khi về thốn thức rất nhiều năm, cứ nhắc mãi “Đại Dược cốc” đến khi chết...

Dương Căn nói tới đây chợt dừng lại.

Y chợt nhớ, Kinh Vân Câu nằm ở Nam Cương, không tranh với đời, không trọng văn cũng không trọng võ, các đời chưởng môn đều say mê y độc, chưởng môn phải là người có trình độ tốt nhất trong những người cùng

thế hệ, hình như từ sau khi sư bá đi du lịch trở về mới thành linh đổi thành tử võ chọn chương môn.

Lúc nhỏ y sợ răn, lại không học được sách thuốc, mỗi ngày chỉ biết múa đao múa thương, quan hệ với người khác có thể tưởng tượng được... sau đó lại bắt đầu từ khi nào, mọi người nỗ lực thử tiếp nhận một kẻ khác thường như y?

Hóa ra Đại Dược cốc diệt vong trong một đêm đã để lại dư âm lan đến cả Nam Cương, bất giác y đã được trưởng bối và người cùng thế hệ giao trọng trách bảo vệ Dược cốc, thế nhưng y lại chỉ say mê đao thuật của bản thân, phiền chán mà lâm trận bỏ chạy!

Dương Cẩn bừng tỉnh khỏi giấc mộng dài, ngây người hồi lâu, đột nhiên vỗ mạnh lên trán mình, quay đầu bỏ đi:

– Ta cáo từ trước.

Nói xong, y leo lên ngựa chạy đi nhanh như chớp, trong lúc vội vã chỉ kịp gật đầu với Chu Phi, quên mất chuyện tìm nàng so đao.

Mọi người chia nhau ba ngã, tự mình xuất phát.

Lại qua hai ngày, đại quân được nghỉ ngơi ngăn ngủ nhanh như chớp từ sơn cốc hướng về phía sau lưng Tào quân.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 158: Bắc Đẩu Chuyển Hướng (*)

*) Bắc Đẩu chuyển hướng là dấu hiệu khi trời sắp sáng.

Tháng chín mùa thu năm Kiến Nguyên thứ hai mươi lăm, đây là mùa thay y phục, sương bắt đầu giăng.

Mồng ba, thư từ hai viên đại tướng Bắc Đẩu Cự Môn và Phá Quân đã muộn ba ngày, Tào Ninh liên tiếp phái hai nhóm thám báo đi thúc giục, tiếc rằng ba ngày không đủ đi về nên đến nay vẫn chưa có được hồi âm.

Bắc Đao vương Tào Ninh hơi đứng ngồi không yên, chạng vạng tản bộ trong doanh trại, chợt thấy lá cây rời cành, lòng bỗng dưng thấp thỏm, hắn ta khom người nhặt chiếc lá khô, nhìn chăm chăm những gân lá cằn cỗi bên trên, lật tới lật lui xem chốc lát.

Thân binh theo hầu không hiểu ra sao, không dám giục, khó hiểu nhìn chiếc lá rồi lại nhìn Đao vương.

– “Càn thượng Khôn hạ, thiên địa bĩ (1).”

(1) Quẻ “Thiên địa bĩ” (hoặc quẻ Bĩ) là quẻ thứ 12 trong bát quái, quẻ này có dạng Càn ở trên, Khôn ở dưới.

Tào Ninh cuộn lá khô trong lòng bàn tay, từ từ vò nát:

– “Bất lợi quân tử trinh, đại vãng tiểu lai” (2).

(2) Phần mô tả quẻ “Thiên địa bĩ” trong “Kinh Dịch”, nghĩa: bất lợi cho đạo chính của quân tử, cái lớn đi, cái nhỏ lại. (theo “Kinh Dịch – Đạo

của người quân tử” của Nguyễn Hiến Lê).

Thân binh khó hiểu:

– Vương gia, ngài nói gì ạ?

Mắt Tào Ninh bị đông thịt mỡ trên mặt chen thực không còn chỗ đặt, thoát nhìn như hai đường dao cắt, hơi không cẩn thận là có thể lâu ngày sinh tình nổi nó lại, ánh sáng bên trong cũng bị ép thành một đường cực nhỏ, càng làm lóa mắt người ta, hắn ta ngẩng đầu nhìn sắc trời ảm đạm, lẩm bẩm:

– Quê nói rằng ta nên sớm rút lui...

Tuổi Tào Ninh không lớn nhưng bụng dạ rất thâm sâu, người bên cạnh chưa bao giờ dám vọng ngôn suy đoán hắn ta nghĩ gì. Thân binh nọ đột nhiên nghe hỏi, nhất thời không biết nên lắc đầu hay gật đầu, mồ hôi sắp tuôn ra, lắp bắp:

– Chuyện này... vương gia...

Nhưng dường như Tào Ninh chỉ tự lẩm bẩm chứ không hề muốn nghe đáp án, chưa chờ người nọ nói xong, Tào Ninh chợt quay đầu nói:

– Đi xem xem thư của Cốc Thiên Toàn tới chưa? Lập tức sai người nhóm lửa nấu cơm, giờ Dậu ba khắc hôm nay nếu thư của Cốc Thiên Toàn vẫn chưa tới thì gác lại kế hoạch ban đầu, chúng ta nhổ trại rời đi.

Câu này thân binh nghe hiểu, hắn lập tức như được đại xá, đáp vâng rồi nhanh chân bỏ chạy.

Thư của Cốc Thiên Toàn e chỉ người chết mới có thể nhận.

Tào Ninh quyết đoán, không chút dây dưa dài dòng, nói giờ Dậu ba khắc đi là không đợi thêm khắc nào, nhổ trại lên đường ngay trong đêm.

Còn lỡ như bọn Cốc Thiên Toàn giữ nguyên kế hoạch đánh lên đại quân Nam triều sau lưng, đánh được một nửa, phát hiện viện quân phe mình không tới sẽ rơi vào kết cục gì? Tào Ninh không ngó ngang tới.

Xuất thân của hắn ta chịu đủ dè bieu, cộng thêm ngoại hình thế này, dường như đã định sẵn vô duyên với ngai bảo tọa. Khi còn sống, Tào Trọng Côn rất không thích hắn ta, căn bản không muốn nhìn đứa thứ tử này, nên tảng khiến Tào Ninh sống yên ổn nhiều năm nay, toàn bộ đều do hắn ta lên chiến trường từ nhỏ, dùng quân công chân thật để đổi lấy.

Tào Ninh không hẳn kỳ tài ngút trời, nhưng hắn ta như con chim én trên biển, luôn có thể đánh hơi được mùi gió bão.

Bắc quân nhổ trại đi nhanh trong đêm, thế nhưng trời không chiều người, họ vừa xuất phát không lâu, trời liền đổ mưa rả rích.

“Mưa đêm núi Ba” có thể đầy tràn ao thu (3), nơi đây tuy cách Thục Trung một khoảng nhưng thế mưa thu chẳng kém là bao. Tốc độ hành quân của Tào Ninh khó tránh bị chậm lại không ít, trời như bị đột, quá nửa đêm mà nước mưa chẳng những không có xu thế dừng, ngược lại càng lúc càng mạnh, cùng với sấm chớp đan xen.

(3) Lấy ý từ câu thơ “Ba sơn dạ vũ trưởng thu trì” trong bài “Dạ vũ ký bắc” của Lý Thương Ẩn.

Bắc quân đi tới một chỗ sơn cốc hẹp dài, quân tiên phong vừa vào núi liền có một tia chớp to chiếu sáng nửa bầu trời, tiếng sấm rền trong cốc va đập vào vách núi như tiếng trống âm âm từ dưới đất vọng lên.

Một lính truyền lệnh vượt lên mọi người như phát điên, từ chỗ chủ soái chạy dọc một hơi về phía trước, la lên:

– Dừng! Dừng! Vương gia có lệnh, đội sau chuyển thành đội trước, đi vòng lại!

Lại một tiếng sấm “đùng đoàng” át tiếng la của tên lính truyền lệnh.

Ánh chớp như ánh đao.

– Đêm mồng ba tháng chín, quân tinh nhuệ Bắc quân gặp phục kích gần chỗ giao giới, tan tác ngàn dặm, thương vong nặng nề, không biết chết bao nhiêu người, máu bắn vào nước mưa thành một con sông đỏ chảy mãi về đông, nước sông ngòi ngoài trăm dặm đều đỏ chót, chạy thật xa vẫn có thể nghe tiếng ma kêu quỷ khóc!

Trong một tửu điểm tồi tàn hờ hang bốn phía ở ngoại thành Lư Châu, mấy hán tử Hành Tẩu Bang từ nam chạy tới bắc làm ăn dừng lại nghỉ chân tụ tập cùng nhau, vừa gặm bánh thô vừa bàn tán thời cuộc, thường xuyên phát biểu một vài lời khiến người ta dở khóc dở cười.

– Xàm xí, bày đặt ma kêu quỷ khóc, người nghe à?

– Nhà một biểu thúc bà con xa của ta ở bên, chính tai lão nhân gia nghe đấy!

– Ta thấy người ta là sợ người ở lì hoài không đi nên mới dọa người thôi.

– Người...

Chu Phi yên tĩnh ngồi một bên, chờ nước hơi đục trong chén lắng xuống cho sạch, xem những tiếng ồn ào xung quanh như gió thoảng qua tai. Không phải nàng không quan tâm chiến cuộc, thật sự là dọc đường nàng đã nghe quá nhiều, nói hươu nói vượn kiểu gì cũng có, lúc thì nói Chu đại nhân thần thông quảng đại, dâng nước lũ cuốn trôi Tào quân, lúc thì nói sơn cốc nơi Tào quân đi qua có ma quái giữ Bắc quân ở lại làm kẻ thế mạng, vân vân và mây mây... nàng hết cách, chỉ đành mắt điếc tai ngơ.

– Đợi đã, hai vị ca ca khoan tranh cãi. Vậy Tào Ninh gặp mai phục, rốt cục có chết chưa?

Đám người liên yên tĩnh, mấy vị ban này bàn tán khí thế ngút trời đều ngậm miệng.

Lúc này, một ông lão ngồi trong góc lên tiếng xa xăm:

– Tào Ninh e chạy rồi.

Giọng ông lão vô cùng đặc biệt, như đồ sắt rỉ sét ma sát trên giấy nhám, khiến người nghe toàn thân khó chịu. Tay nâng chén của Chu Phi dừng lại, nhìn theo hướng âm thanh, thấy diện mạo ông lão ấy vô cùng xấu xí, nửa bên mặt kể cả cổ có một vết sẹo hung hiểm, nhìn ra được là sẹo do đao kiếm để lại, ngoài ra, hai bên thái dương của ông hơi lồi lên, ánh sáng trong mắt nội liễm, hẳn là có trình độ về nội công.

Chu Phi vừa liếc mắt, ông lão liền lập tức nhận ra, sau khi đối mắt thì gật nhẹ đầu với nàng rồi nói tiếp:

– Trừ thám báo ra, Chu đại nhân đôi lúc cũng sai phái những người như chúng ta giúp ông tra xét động tĩnh trong dân gian, lão hủ già mà chưa chết, rảnh rồi không có gì làm, tình cờ giúp làm chân chạy một chuyến, có nhận ra vài lá cờ trong quân đội. Ngày đó chắc chắn là bí mật mai phục, ta đúng lúc ở gần đấy nhưng hoàn toàn không nhận ra gì cả, nửa đêm nghe tiếng đánh nhau, bèn vội vàng vàng đội mưa lên núi thăm dò xem, thấy vương kỳ của Tào thị Bắc quân bị vây trong sơn cốc, sau chốc lát liền ngã. Trận chiến đó đánh cả một đêm, khắp sơn cốc đều là thi thể dính bùn, cũng có kẻ nhân đêm tối bỏ chạy, sau khi xong việc, theo quy củ của Văn tướng quân là phải gom tù binh lại rồi treo đầu lâu của mấy tên đại tướng Bắc quân lên thật cao, ta qua lại nhìn hết ba lần, không thấy Tào Ninh.

Bên cạnh có người cung kính nói:

– Lão tiền bối, ông nhận ra được Tào Ninh à?

Người kia đáp:

– Có gì mà không nhận ra, nghe nói đầu Tào Ninh bự gấp hai đầu bình thường, nếu ta ở đó, ta cũng sẽ nhận ra!

Mọi người lại bắt đầu nhao nhao bàn tán xem với cái đầu của Tào Ninh thì làm sao mới có thể chạy đi mà không khiến người ta chú ý, Chu Phi thấy ông lão để lại tiền rượu rồi chậm rì rì khoác áo tơ, chỗ hổ khẩu ông đầy vết chai, màu da sẫm hơn chỗ khác không ít, nàng không kìm được bật thốt:

– Tiền bối từng luyện Hành Sơn kiếm pháp?

Cái này là nàng thấy trong đồng ghi chép lung tung của Ngô Sở Sở, nghe nói kiếm của Hành Sơn kiếm phái năm xưa có kiểu dáng đặc biệt, chuôi hơi cong, vừa khéo kẹp vào hổ khẩu, lâu ngày, nơi đó sẽ bị mài thành đen.

Ông lão dừng lại, lát sau mới khẽ nói:

– Thời nay không ngờ còn người trẻ nhớ được Hành Sơn Nam Nhạc.

Mật đạo Hành Sơn có ơn cứu mạng với nàng, Chu Phi vốn định nói câu gì đó với ông, lại cảm thấy lão nhân gia đứng mà mình ngồi thì không thích hợp, định đứng dậy thì thấy ông đội nón lên đầu che lại, cười lớn nói:

– Được, chỉ cần có người nhớ, truyền thừa của Nam Nhạc ta không tính là đứt đoạn!

Nói xong, không chờ Chu Phi đáp, ông đã bước hai bước rời khỏi tửu điểm tồi tàn, nhẹ nhàng rời đi.

Đúng lúc này, có mấy nghệ nhân lang thang hát khúc bước vào. Mọi người đã nói chán chuyện tiền tuyến Nam Bắc, bèn giục họ hát ca khúc mới, Chu Phi rót nước trà đã lắng lại vào trong ấm nước, bỏ xuống vại đồng tiền, băng qua đám đông ồn ào, định lên đường thì thấy người kéo đàn vái mọi người xung quanh, nói:

– Chư vị đại gia nể mặt, chúng tiểu nhân vừa nghe được khúc mới, hôm nay xin bêu xấu trước chư vị đại gia, hát vẫn chưa quen, xin thông cảm nhiều.

Chu Phi đã đến cửa, huyết một tiếng sáo dài gọi ngựa của mình chạy đi ăn cỏ quay về, vừa kéo dây cương định đi thì nghe tiếng người bên trong vọng ra:

– ...Đoạn khúc này nghe nói vẫn do Vũ Y ban làm, lời ca vẫn là sách của Thiên Tuế Ưu, tên “Bách cốt truyện”, chính là một câu chuyện kỳ quái...

Chu Phi:

– HUUUU...

Đám người lỗ mãng Hành Tẩu Bang mặc kệ “Bách Tuế Ưu” hay “Thiên Tuế Ưu”, chỉ một mực giục, giọng ca khàn khàn hơi lạc điệu yếu ớt vang lên. Chu Phi nán lại ở cửa, nghe từ đầu tới cuối câu chuyện quý quái: xương trắng sau khi khởi tử hoàn sinh mạo hiểm đi khắp nơi tìm phần mộ của chính mình, vì ngoại hình khủng bố nên khuấy cho tứ phương sợ hãi bất an, cuối cùng tìm được nơi chôn thân của mình thì phát hiện phần mộ đó đã bị một bộ hài cốt khác đội vàng đeo ngọc tu hú chiếm tổ, bèn tung người nhảy vào nước sông cuộn cuộn đổ ra biển cả, đi theo con sóng lớn, biến thành tinh quái dưới sông.

Chu Phi cau mày, cảm giác loại chuyện lan man vô căn cứ này y hết bộ “Hàn nha thanh” trước đó, không giống như người khác mạo danh ngụ

tạo.

Cho nên là Tạ Doãn tự viết?

Tạ Doãn tỉnh rồi?

Hắn cả ngày lạnh co ro như chim cú, sao còn nhàn hạ viết thứ đồ chơi này?

Viết thì viết, hắn không ra ngoài, cũng không cần lộ phí, vì sao muốn đem nó hát truyền đi vào thời khắc mấu chốt này?

Và phần cuối nữa – “sông dài đổ ra biển cả, mênh mông hướng tới màu trời”, thực nghe kiểu gì cũng thấy nó vi diệu sao sao đó, vừa hợp với “Hải Thiên Nhất Sắc”.

Xương trắng biến mất trong mộ huyết của chính mình, phép ẩn dụ tu hú chiếm tổ, Hải Thiên Nhất Sắc...

Nháy mắt, trong đầu Chu Phỉ lướt qua vô số ý nghĩ, nàng chột tung người lên ngựa, ra roi thúc ngựa rời đi.

Một canh giờ sau, Chu Phỉ chạy tới trạm ngầm gần nhất của 48 trại, còn chưa kịp nói rõ ràng đã lấy lệnh bài ra, thuận thực viết một phong thư, dặn dò:

– Thay ta đưa tới Nam quốc tử giám, tìm Lâm Chân Giảng.

Trạm ngầm vắng lời, Chu Phỉ lập tức định rời đi.

Nàng đang định đi ra ngoài, vừa khéo một chân chạy đưa tin từ bên ngoài chạy về, suýt đụng phải nàng.

Người đưa tin vội nói:

– Vị sư muội này cẩn thận. Có ba bức thư gửi tới, hai bức là mật thư báo cho đại đường gia kết quả “xem mạch” và một bức thư riêng mang theo tín vật từ phía đông, vừa vận gom đưa về trại, gửi cho Chu...

Bước chân Chu Phi chợt dừng.

Lúc này, trong một viện nhỏ bình thường ở nam thành cổ đô.

Tiểu viện bày trí vô cùng đơn giản, trồng vài cây tùng bách, găng gượng được chút sắc xanh già cỗi trong gió thu tiêu điều, một nam tử râu tóc trắng xám ngồi xếp bằng trong viện, đầu tóc rối bời, gầy gò, cụt một tay, hai nếp nhăn pháp lệnh trên mặt hằn sâu như khắc, trên mặt mờ hồ có khí tím tỏa ra. Cả viện mang hơi thở sát phạt ác liệt cuồn cuộn khó tả, một con chim sẻ đậu bên tường viện, nhanh chóng chịu không nổi, hoảng hốt vỗ cánh phành phạch bay đi.

Đột nhiên, nam tử cụt tay chợt mở mắt, ánh mắt như chớp bắn về phía cửa, ngoài cửa có một tên áo đen Bắc Đẩu đang định mở miệng, bị ánh mắt ngăm mang sát ý của ông ta liếc qua, lập tức chân mềm nhũn, quỳ phịch xuống, để lộ người phía sau mặc quan bào đỏ thẫm – Vũ Khúc Đồng Khai Dương.

Đồng Khai Dương chệ tên áo đen vương váu, đẩy hẳn qua một bên, sai bước xông vào trong viện:

– Đại ca, huynh nghe nói chưa?

Nam tử cụt tay chính là Tham Lang Thâm Thiên Khu.

Thâm Thiên Khu kiêu ngạo khó thuần, là thủ lĩnh Bắc Đẩu, cả đời chỉ trung thành với một mình Tào Trọng Côn. Từ sau khi ngụy đế bệnh nặng mấy năm trước, không thể lo liệu chính vụ, ông ta cũng lười giao thiệp với các quan viên văn võ từ trên xuống dưới trong triều mà mỗi người đều có

dụng ý riêng, dứt khoát đóng cửa từ chối tiếp khách, dần dần ít giao du với bên ngoài, không lộ mặt nữa.

Thẩm Thiên Khu chậm rãi thu hồi tư thế ngũ tâm hướng thiên, lẳng lặng đứng dậy, chỗ ông ta vừa ngồi, đá lồm vào một mảng, hơn nửa không hề có vết nứt!

Con người Đồng Khai Dương rụt lại, nhỏ giọng:

– Chúc mừng đại ca lại có tiến bộ, sắp thành thần công.

– Ta không luyện võ công thì làm gì?

Thẩm Thiên Khu lạnh nhạt nói:

– Đệ làm gì gấp gáp hoảng hốt thế, nghe nói gì rồi?

Đồng Khai Dương dè dặt giọng:

– Đoan vương binh bại, tiền tuyến tan tác ngàn dặm, Chu Tồn tiến quân thần tốc, nội trong ba ngày đã hạ liên tiếp mấy thành, viện quân căn bản không tới kịp, buổi chiều hôm nay âm ỉ cả lên.

Mặt Thẩm Thiên Khu không biểu cảm:

– Hai phế vật Cốc Thiên Toàn và Lục Dao Quang kia chết rồi?

Đồng Khai Dương:

– ...Chết rồi.

Bước chân Thẩm Thiên Khu khựng lại, chợt xoay người.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 159: Nổi Gió

Thẩm Thiên Khu luôn cảm thấy trong bảy người Bắc Đẩu, chỉ có một người rười là Đồng Khai Dương và Sở Thiên Quyền xứng nói chuyện với ông ta – Đồng Khai Dương là một, Sở Thiên Quyền là thái giám nên chỉ tính là rười.

Còn mấy kẻ khác, từ nhân phẩm tới năng lực đều là hàng phế vật.

Nhân phẩm tạm thời không bàn, dù sao họ cũng không phải hạng người danh môn chính phái mua danh chuộc tiếng, không cần chú ý quá nhiều đạo nghĩa rỗng tuếch, cao ngạo khoe khoang hay không từ thủ đoạn chẳng qua là phong cách làm việc mà thôi, mỗi hoa hợp mắt mỗi người, không có gì phân cao thấp cả. Nhưng nếu ngay cả nền tảng để an thân – chút công phu đó cũng luyện không xong, thì không còn gì để nói.

Chết cũng đáng, bị coi thường cũng đáng.

Hạng người tầm mắt hạn hẹp, theo bàng môn tả đạo như Liêm Trinh, Lộc Tồn, nhiều năm ăn mày quá khứ, không chút tiến bộ, hạng người chỉ biết nịnh bợ khắp nơi như Cự Môn, và Phá Quân nổi danh chỉ thêm cho đủ số trong Bắc Đẩu... mấy kẻ này Thẩm Thiên Khu đều chẳng ưa ai, ngày thường vô cùng khinh bỉ họ, rảnh rỗi thì dựa theo chiều cao mà xách ra trào phúng một phen tiêu khiển, lúc này vừa nghe Cự Môn và Phá Quân chết, đầu tiên ông ta sững sờ, sau đó thuận miệng cười lạnh.

Cười xong, Thẩm Thiên Khu mặt không biểu cảm đi mấy bước, lúc sắp vào phòng mới hơi ngừng lại, giống như sức tỉnh cơn mơ, nói:

– ...Nói vậy, Cự Môn và Phá Quân cũng mất rồi, bảy người năm xưa được hoàng thượng gom lại với nhau trong lúc gấp gáp, bây giờ chẳng phải chỉ còn ta và đệ sao?

Đồng Khai Dương sững sờ, sau đó nói:

– Đại ca, bảy người chúng ta là do tiên đế gom, không phải đương kim hoàng thượng.

Thẩm Thiên Khu ngẩn ngơ, lòng chột dưng lên chút muộn phiền, “ừ” một tiếng rồi im lặng.

Đồng Khai Dương bước lên mấy bước, nhỏ giọng:

– Đại ca, lần này chúng ta hầu như mất hết quân tinh nhuệ, Đao vương sống chết không rõ, đệ thấy hoàng thượng như hồn vía lên mây, e là không ổn.

Thẩm Thiên Khu hờ hững:

– Chuyện này liên quan gì tới ta, ta chỉ biết giết người, không biết đánh trận. Sao hử, thái... hoàng thượng muốn ta đi đánh trận à?

Đồng Khai Dương cười khố:

– Ai có thể sai phái được lão nhân gia huynh chứ? Lúc này trên đường tới, đệ nghe nói Binh bộ đang cấp bách điều người từ quân đội các nơi đi trợ giúp, nhưng lòng quân đã lung lay, sao chống được Chu Tôn? Vả lại đệ còn nghe nói trong quân đang đồn đại xôn xao, bảo là hoàng thượng không tha cho đệ đệ ruột, nhiều lần cố ý khát lương thảo nên mới dẫn tới tiền tuyến thất bại, bằng không với tài năng của Đao vương, sao lại thua thảm đến vậy?

Về mặt Thẩm Thiên Khu chẳng sao cả:

–Ồ, nói vậy chẳng phải sắp vong quốc rồi sao?

Đồng Khai Dương:

– Đại ca!

Thẩm Thiên Khu hơi nhướng một bên mày, đi vào phòng, dùng một tay còn lại rót cho Đồng Khai Dương chén nước.

Đồng Khai Dương lơ đãng bưng lên nhấp một hớp, suýt phun tại chỗ. Thẩm Thiên Khu rót cho ông ta chén nước lạnh cóng, không có chút vụn trà cứng nào bên trong, nước lạnh trong veo, soi được cả vết nứt nơi đáy chén.

Nhìn gian thư phòng tiếp khách lớn này của Thẩm Thiên Khu, trừ sáng sủa sạch sẽ ra thì gần như có thể nói là chỉ có bốn vách tường, không bày biện đồ trang trí gì cả, trên giá sách đặt thừa thớt vài điển tịch võ học, không chừng là tự ông ta viết, một cái bàn gỗ dỏm đặt ngang trước người, mặt bàn tích đủ bụi bặm cả trăm năm, nhìn rất có “tính đàn hồi”.

Thư phòng yên tĩnh, không có tên hầu lạnh lợi, cũng không có nha hoàn xinh đẹp, Đồng Khai Dương hếch mũi thật cao cũng không ngửi được chút hơi người. Ông ta không khỏi tuyệt vọng, cảm thấy hôm nay e là không có ý tưởng gì từ chỗ Thẩm Thiên Khu rồi.

Một người xem như quyền cao chức trọng mà có thể sống nghèo kiết như vậy, thì có lẽ là tiết kiệm tự nghiêm khắc bản thân, cũng có lẽ là tâm như đá tảng, không gì lay động được.

Tuy có câu “tổ phá, trứng không còn”, nhưng nhân vật như Thẩm Thiên Khu há có thể xem như “trứng”? Dù Tào thị vong quốc, Triệu Uyên truy sát ông ta khắp nước, đối với ông ta cũng không có gì uy hiếp.

Quả nhiên, Thẩm Thiên Khu nói:

– Vong quốc thì vong quốc, ta là con chó của tiên đế, ông ấy đã chết, cũng không để lại di ngôn bảo ta bán mạng cho triều đình kế tiếp, vậy những chuyện khác đều không liên quan gì tới ta. Đệ còn chuyện gì khác không? Nếu không thì lo chính sự của đệ đi, đừng quấy rầy sự thanh tịnh của ta.

Đồng Khai Dương:

– ...

Ông ta đang vắt óc nghĩ mấy câu giải thích thì đột nhiên, Thấm Thiên Khu ngẩng đầu, ánh mắt như khoan thép xuyên qua cửa gỗ và tiểu viện bắn thẳng ra ngoài.

Đồng Khai Dương ngẩn người, khó hiểu nhìn theo ánh mắt Thấm Thiên Khu, qua một lát mới nhận ra tiếng bước chân vô cùng nhẹ, ông ta lập tức không khỏi xấu hổ, loáng thoáng cảm giác được từ sau khi Thấm Thiên Khu mặc kệ chuyện phàm tục, dường như đã bước lên một bậc thang mà họ sờ không tới trong đạo võ học.

Thấm Thiên Khu ngồi yên không nhúc nhích, nhẹ nhàng phẩy ống tay áo, cửa thư phòng tự kéo kẹt mở ra, lúc này một bóng người xuất hiện nơi cửa viện.

Thấm Thiên Khu nheo mắt nói:

– Không ngờ phủ của Thấm mỗ cũng có khách không mời mà đến, chuyện này đúng là mới mẻ.

Người ngoài viện nghe tiếng, trước khi bước vào, thân hình người đó đã đập vào mắt hai vị Bắc Đẩu. Người đó mặc áo vải phong trần mệt mỏi, đầu đội một cái nón khổng lồ che được cả cằm, toàn thân được che kín mít, nhưng vẫn có thể khiến người ta vừa liếc mắt là nhận ra ngay thân phận. Người có thể mập đến cỡ này dẫu sao cũng không nhiều.

Đồng Khai Dương chợt đứng dậy, thất thanh:

– Đoan vương gia!

Tào Ninh gỡ nón ra.

Mặt hắn ta béo mập, vốn giống một cái bánh bao lớn sạch sẽ không tỳ vết, nhưng lúc này khắp mặt đều là vết bẩn và vết thương, thành một cái bánh bao bẩn bị người ta chém mấy nhát, còn bị quăng vào bùn lầy một vòng.

Dù chập vạt thành như vậy, vai của hắn ta vẫn thẳng, lê cái chân bị thương đi từ từ nhưng vẫn rất ung dung.

– Chó nhà có tang, không mời mà tới.

Tào Ninh chấp tay qua loa, than thở:

– Khiến hai vị chê cười rồi.

Thẩm Thiên Khu nâng chén nước lạnh, dưới mông như nặng nghìn cân, ngồi không nhúc nhích.

Đồng Khai Dương không dám lên mặt như Thẩm Thiên Khu, vội nghênh đón Tào Ninh vào phòng.

Tào Ninh lê cái chân bị thương, xua tay từ chối nâng đỡ, nói “quấy rầy” rồi nhích từng bước từng bước vào thư phòng của Thẩm Thiên Khu.

Thẩm Thiên Khu nhìn hắn ta, nói rất không khách sáo:

– Tứ chi cậu vốn nặng hơn người thường, công phu lại qua quýt bình thường, lần này chân bị thương đến gân cốt, sau đó lại liên tiếp bốn ba, khí huyết ngưng trệ không thông, ta thấy sau này chưa chắc có thể phục hồi, không chừng sẽ què luôn.

Thần sắc Tào Ninh không đổi, cười nói:

– Thấm tiên sinh, một người nếu có bề ngoài như ta thì có hay không có cái chân què cũng không ảnh hưởng gì.

Đồng Khai Dương sợ Thấm Thiên Khu lại nói năng lỗ mắng, vội xen lời:

– Vương gia sao lại đi đường một mình, nếu đã thoát hiểm, vì sao không về triều?

– Hoàng huynh muốn thu binh quyền của ta từ lâu, nhưng mãi không có lý do, khó khăn lắm mới tóm được một cơ hội như thế, hắn sẽ không chịu để yên.

Tào Ninh ngồi xuống, ghé gối cũ kê đầu gối, hắn ta cười tự giễu, lại nói:

– Lần này ta bị bắt nhược điểm, không có gì đáng nói. Mấy năm nay ít nhiều ta cũng tích góp được một số người, lúc hốt hoảng bại lui chưa kịp bàn giao xong, hoàng thượng tất nhiên không sai phái được họ, vào lúc mấu chốt này, chắc chắn càng giận ta hơn, một khi ta lộ mặt, trừ nhận tội và bị cách chức giam lỏng ở kinh thành thì không có kết cục khác. Chuyện này cũng không có gì, chỉ là những “tướng dùng được” trên tay hoàng thượng chẳng qua là hạng người Triệu Quát (1) thôi, nếu cứ để mặc hắn hồ đồ tiếp thì e...

(1) Triệu Quát: một vị tướng thời Xuân Thu, chỉ giỏi đánh giặc bằng mưu, nói chuyện binh pháp thì thao thao bất tuyệt nhưng thực sự ra trận thì thua tan tác.

Đồng Khai Dương nghe lời này của hắn ta sai sai, có ý như đại địch trước mắt mà huynh đệ chỉ lo bất hòa nhau, lập tức không dám nói tiếp,

dùng khước mắt liếc Thâm Thiên Khu, thấy thủ lĩnh Bắc Đẩu vẫn bưng chén trà lạnh ngồi ngay ngắn, không chút dao động.

Thư phòng nhất thời vắng lặng, Tào Ninh cũng không tức giận, hắn ta hơi dừng lại, đưa tay vào trong ngực, lấy ra một cái ấn riêng bị mẻ một góc, đặt lên bàn.

Trên cái ấn nhỏ ấy khắc bốn chữ “tứ hải phục tùng”, đã có chút năm tháng, hoa văn rồng trên con ấn bị người ta đụng vô số lần, ma sát bóng lưỡng.

Thâm Thiên Khu thấy cái ấn ấy, sắc mặt chợt thay đổi.

– Vật này do tiên phụ hoàng khắc khi chưa xưng đế, sau đó thành lập Bắc Đẩu, liền xem nó như hiệu lệnh.

Tào Ninh nhìn chăm chăm Thâm Thiên Khu, nói rõ từng chữ:

– Không sai, phụ hoàng để tất cả lại cho đại ca ta, chỉ giao cái ấn này cho ta.

Lúc Tào Trọng Côn chết, Bắc Đẩu bảy người đã mất đi ba, còn lại Cự Môn, Vũ Khúc và Phá Quân đều có chức quan trọng người, không còn chịu cái ấn riêng chả ra sao ấy ràng buộc, người bị nó ảnh hưởng, thực tế chỉ có mỗi Thâm Thiên Khu không chịu lo chuyện bao đồng.

Thâm Thiên Khu tính tình quái gở, tuy võ công cao cường nhưng chưa chắc chịu gia nhập vào phân tranh giữa huynh đệ Tào thị, thực không có tác dụng gì. Tào Trọng Côn giữ ông ta lại cho Tào Ninh, chắc chỉ nghĩ dù không thích thế nào đi nữa, Tào Ninh cũng là nhi tử ruột của mình, đến lúc vạn bất đắc dĩ, mong có thể bảo vệ hắn ta một mạng.

Ánh mắt Thâm Thiên Khu dừng trên cái ấn nhỏ đó chốc lát, hỏi:

– Cậu muốn ta giúp giết đại ca cậu?

Tào Ninh cười nói:

– Dù ta ngốc đến đâu cũng biết Thảm tiên sinh chắc chắn sẽ không làm ra chuyện trái tâm ý phụ hoàng như vậy, huống hồ ngoại địch ngay trước mắt, ta cũng không điên đến thế.

Sắc mặt Thảm Thiên Khu thoáng dễ coi hơn chút, ông ta suy nghĩ rồi hỏi:

– Chẳng lẽ cậu muốn lấy thủ cấp Chu Tồn giữa thiên quân vạn mã?

Tào Ninh lắc đầu:

– Tạm chưa nói hành động này có thể thành công hay không, dù giết được thì Nam triều Triệu thị cũng đã làm to, không có Chu Tồn, còn có Văn Dục, còn có người khác, số phận một khi xoay chuyển, không phải giết một hai người là có thể ngừng thế suy tàn của nó.

Thảm Thiên Khu hơi ngửa mặt ra sau, đợi Tào Ninh nói tiếp.

Tào Ninh ép giọng xuống rất nhỏ, nói rõ từng chữ một:

– Thảm tiên sinh còn nhớ chuyện năm xưa Lý thị ám sát phụ hoàng ta chứ?

Kim Lăng.

Chu Phỉ nghe danh Nam đô đã lâu nhưng chưa từng đích thân đến, ngoại thành có không ít người đi dạo mùa thu, khắp nơi nước chảy quanh co róc rách, lắng đọng phần hoa lâu đời, đường xá khúc khuỷu khó tìm, nòng quanh co vòng vèo cả ngày mới đại khái phân rõ được đông tây nam bắc.

Chu Dĩ Đường có phủ đệ ở Nam đô, chỉ là Chu Phi ở trạm ngầm Lư Châu thành lĩnh nhận được thư của Đồng Minh đại sư nên mới đột ngột đổi đường đến Kim Lăng, chưa kịp nói với Chu Dĩ Đường một tiếng, cũng không muốn gây phiền phức cho ông, nên trực tiếp dừng chân trong trạm ngầm của 48 trại ở Kim Lăng.

Trạm ngầm ở Kim Lăng là một tiệm son phấn, ngày ngày luôn có hương thơm lãnh đăng, các sư huynh ở đây lâu, nói chuyện đều trở nên nhẹ nhàng, hoàn toàn không nhìn ra mùi giang hồ dân dã, bản thân họ cũng cười nói hương dụ dàng ở Nam đô quá hao mòn chí khí.

Nghĩ đến Kiến Nguyên hoàng đế ở nơi này ăn ngon mặc đẹp mấy chục năm mà vẫn một lòng một dạ muốn làm mưa làm gió, nhớ mãi không quên chuyện khôi phục sơn hà, đủ thấy người này chắc chắn là một nhân vật tung hoành thiên hạ.

Chu Phi hỏi thăm được vị trí của “Đoan vương phủ”, bèn ý mình khinh công trác tuyệt, vào dò xét mấy vòng từ trong ra ngoài, thấy Triệu Uyên diễn trò rất đồng bộ, phái người sửa sang lại hoàn toàn cả dinh thự và hoa viên vương phủ, ngày ngày đều có nô bộc mới được đưa tới, trông coi bảo vệ nhà cửa, chỉnh sửa sân sướng... còn có một đám lớn các thị nữ xinh đẹp cao thấp mập ốm đủ cả, trông rất ra dáng.

Nhưng chủ nhân nơi này mãi không thấy tăm hơi.

Chu Phi làm kẻ lén lút thậm thụt nhiều ngày, ban ngày dạo chơi vương phủ, ban đêm về trạm ngầm, mà mãi vẫn không đợi được Tạ Doãn, không khỏi hơi bức dọc, khó tránh nghĩ theo chiều hướng xấu, lúc thì nghi Tạ Doãn liệu có thể chịu nổi lặn lội đường xa hay không, lúc thì nghi vị hoàng thúc tâm cơ thâm trầm của hắn đối xử với hắn không tốt. Có lần nửa đêm tỉnh lại, Chu Phi hốt hoảng nảy ra một ý nghĩ không biết từ đâu: liệu Tạ Doãn có phải đã chết hay không?

Hương son ngọt ngào theo gió đêm từ ngoài cửa sổ thổi tới, lay động cái chuông nơi hiên nhà, pha lẫn tiếng nước chảy dưới cầu đá trong hậu viện, bản thân nó đã giống như một giấc mộng.

Chu Phi ngồi ngơ ngác rất lâu, giật mình hoàn hồn, lòng không đau đến tê tâm liệt phế, nhưng như có tảng đá chặn trong ngực, khiến nàng sắp không thở nổi.

Nàng thực sự không nằm được nữa, bèn lặng lẽ búi tóc qua loa, nhảy ra cửa sổ, nhẹ nhàng lên nóc nhà, đi về phía Đoan vương phủ.

Chu Phi vốn định lên nóc gian phòng khí phái nhất vương phủ ngồi một lát, ai ngờ đi chuyển này lại thấy Đoan vương phủ xa xa đèn đuốc sáng trưng.

Tim nàng chợt đập mạnh, quen đường quen nẻo tìm một nơi ẩn nấp. Từ trên cao nhìn xuống, nàng thấy một đám thị vệ phong trần mệt mỏi vội vàng đưa xe ngựa vào, họ vừa tới là những quà tặng theo sau như nước chảy, đèn lồng đông đưa, cả con đường đều bị kinh động, tới tấp được phái ra thì nhau nghênh cổ về phía tòa nhà ma Đoan vương phủ bị bỏ trống hơn mười năm.

Chợt, Chu Phi thấy một bóng người quen thuộc xuống xe – chính là Lưu đại thống lĩnh nàng cứu được từ tay Đồng Khai Dương.

Không ít người vây tới trò chuyện với ông, Lưu Hữu Lương làm thống lĩnh cấm vệ trong vương cung Bắc triều nhiều năm, ứng phó loại tình huống này đương nhiên thành thạo điêu luyện, tuy không nói nhiều nhưng vừa lộ diện liền trấn áp được khung cảnh hỗn loạn, nhanh chóng chỉ huy vương phủ đâu ra đấy.

Lưu Hữu Lương được ba vị lão tiền bối tán tiên Bồng Lai nhờ vả, dọc đường chăm sóc Tạ Doãn, bận bịu đến hơn nửa đêm mới thu xếp xong ở

Đoan vương phủ, cuối cùng cũng được nghỉ ngơi chút đỉnh trước hừng đông, ai ngờ ông vừa vào phòng liền bỗng dưng sợ hãi vô cớ.

Ông từ cố đô chạy trốn một mạch tới Tế Nam ngay dưới mắt Đồng Khai Dương, hoàn toàn nhờ chút trực giác ấy cứu mạng, đầu óc hỗn loạn của Lưu Hữu Lương dâng lên một tầng ý lạnh, nắm lấy bội kiếm bên hông.

Nhưng chưa đợi ông mở miệng quát hỏi thì nghe phía sau có người lễ độ gõ cửa mấy cái.

Lưu Hữu Lương toát mồ hôi lạnh toàn thân, người đã ở ngay phía sau mà ông không hề nghe thấy chút tiếng vang nào!

Ông lập tức rút bội kiếm ra hai tấc, quay phắt đầu lại, sững sờ.

– Chu... Chu cô nương?

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 160: Chấn Động

Tạ Doãn nghe báo, liền đặt quyển sách tiêu khiển trên đầu sang một bên, ra ngoài làm lễ gặp mặt theo những lễ nghi phiền phức mà dường như hắn đã quen từ thuở lọt lòng.

Triệu Uyên mang theo một đám người thanh thế to lớn tới, chưa chờ Tạ Doãn vái xong đã vội vàng đích thân dìu hắn dậy, cười nói:

– Ở chỗ tiểu thúc chính là về nhà, về nhà làm gì phức tạp thế?

Triệu Uyên mặc thường phục, dáng cao gầy, mặt như dao khắc, người đã quá tuổi trung niên nhưng mặt không hề hiện ra dấu vết tuổi tác, mi mắt ông vô cùng dày, thường xuyên phủ bóng râm lên con ngươi, làm tôn lên ánh mắt hơi trầm của ông, lúc ông nhìn người khác sẽ vô cớ khiến người ta căng thẳng. Nhưng lúc ông cười lại lộ vẻ vô cùng nho nhã thân thiết, hoàn toàn không còn vẻ kiêu ngạo cao cao tại thượng của bậc cửu ngũ chí tôn.

Triệu Uyên đưa tay kéo Tạ Doãn, đồng thời không kiêng kỵ hàn khí Thấu Cốt Thanh ngày càng dày đặc trên người hắn, nhưng Tạ Doãn thấy đầu ngón tay quen sống trong nhung lụa của hoàng thượng bị đông đến trắng bệch, hắn khéo léo tránh ra, cười không để bụng:

– Lễ không thể bỏ.

Triệu Uyên thấy vậy, dùng mu bàn tay áp lên trán hắn, vô cùng lo lắng thở dài, đám thái y phía sau vội vã tiến lên vây quanh Tạ Doãn.

Tạ Doãn phối hợp chia cổ tay ra, nhưng cổ tay quý giá của Nam Đoan vương chỉ có một, không đủ chia, các thái y đành xếp hàng lần lượt từng người, có hỏi han, có quan sát, vô cùng bận bịu, hành hạ đủ một phen, lại cùng nhau cáo lỗi, tụ tập sang một bên hội chẩn y như thật. Lúc này đương nhiên phải tránh không để quý nhân nghe, nhưng tai Tạ Doãn quá thính, nghe rõ mồn một trận khẩu chiến của các thái y bên ngoài không sót một chữ, thực không nhìn được cười, làm như họ chữa được thật ấy.

Tạ Doãn mới tới kinh, còn chưa kịp sờ cửa Đoan vương phủ, Triệu Uyên liền nôn nóng sai người đón hễn vào cung ở tạm, không biết là để thể hiện sự xem trọng và ân sủng, hay muốn xem rốt cuộc hễn có ngáp ngáp sắp ngủm như lời đồn hay không.

Tiếc rằng trước khi xuất phát, Đồng Minh đại sư đã cho hễn uống vị thuốc thứ ba, cộng thêm truyền nhân Thôi Vân chương chính quy nội lực thâm hậu, lúc này trông cực kỳ có tinh thần, không biết Triệu Uyên nhìn có thất vọng lắm không.

Tạ Doãn sống đến mức này, đã không quá để ý cách nhìn của người khác nữa, lúc được hồi quang phản chiếu, hễn cũng lười giả bộ như liễu rủ héo úa, thấy không có chuyện gì khác, hễn liền vừa nghe các thái y chỉ chớe, vừa qua quít đáp lời tán gẫu chuyện nhà mang hơi hướm chính trị của Triệu Uyên.

Triệu Uyên rất biết dẫn dắt đề tài, lúc thì hỏi hễn những chuyện lý thú giang hồ, chuyện đơn giản thì Tạ Doãn sẽ thuận miệng trả lời, còn chuyện dài quá thì hễn lười lười thôi đông dài, thoái thác nói mình ẩn cư Bồng Lai, không rõ lắm chuyện bên ngoài.

Hai người như hai con hồ ly khoác lớp da người, một người nói, một người đáp qua loa, trông vô cùng hòa thuận vui vẻ.

Chợt, Tạ Doãn vốn nhàm chán vô vị bỗng hơi cử động lỗ tai, chén trà đưa đến bên môi khựng lại, hàn ý trên người nhanh chóng bao phủ, làm mất đi hơi nóng hầm hập trên chén trà, một tiểu thái giám thấy vậy, vội hoảng hốt tiến lên thay trà.

Tạ Doãn hơi nheo mắt, ngẩng đầu liếc mắt lên xà ngang.

Triệu Uyên cười nói:

– Năm xưa lúc con vừa hồi kinh chưa có phủ đệ riêng, chính là ở nơi này, ba năm trước nó được tân trang lại một lần nhưng đồ đạc vẫn không thay đổi, có cảm giác thân thiết không?

Tạ Doãn cười, đón lấy chén trà mà tiểu thái giám mới thay, nhìn chăm chăm màu máu hiện lên ngấn ngủi trên đầu ngón tay mình, chợt cố ý vạch áo cho người xem lưng:

– Đúng rồi, hoàng thúc, mấy năm nay con không ra khỏi Bồng Lai, tin tức ách tắc nên vẫn chưa biết, Minh Sâm xuất cung xây phủ à? Ở đâu thế ạ?

Triệu Uyên hơi khựng lại.

Tạ Doãn cười chân thành, không lộ chút sơ hở nào:

– Lát nữa con đi thăm đệ ấy.

– Minh Sâm ấy mà...

Triệu Uyên thu hồi tầm mắt, bình tĩnh thổi bọt trên nước trà:

– Rất chẳng ra sao, lớn đầu rồi chứ đâu có nhỏ, cả ngày nóng nảy bộp chộp, không làm chuyện đứng đắn gì hết, từ sáng đến tối chỉ muốn chạy bên ngoài, ta đang giam nó lại đọc sách. Lát nữa ta gọi nó vào, nếu con rảnh rồi thì thay ta quản giáo nó là tốt nhất.

Tạ Doãn liền nói:

– Cũng phải, năm đó chuyện đệ ấy làm ở Vĩnh Châu đúng là chả ra sao, con cái đều là của nợ mà, hoàng thúc.

Hắn nói liên tiếp hai câu có hàm ý, có thể nói là sỉ nhục, tuy Triệu Uyên vẫn duy trì được vẻ mặt nhưng không còn khí thế tán gẫu tiếp như ban nãy nữa.

Hai người đều im lặng chốc lát, Triệu Uyên lúc này mới nhận ra ý Tạ Doãn là nói chuyện hoài phiến quá nên mới cố ý không giữ mồm giữ miệng, ngầm tiễn khách. Không phải ông không biết nghe lời đoán ý, chỉ là đã kể vạ mấy chục năm, Triệu Uyên đã quen làm một hoàng đế, quen với việc dù người bên dưới có ý đồ riêng thì khi nói chuyện với ông cũng sẽ thận trọng dè dặt, hoảng hốt lo sợ, trông mong moi móc được gì đó từ miệng ông, chứ hiếm ai chê ông nói nhiều.

Kiến Nguyên hoàng đế trầm mặc chốc lát rồi đứng dậy nói:

– Nói chuyện với con cũng lâu, không còn sớm, tiểu thúc không quấy rầy con nghỉ ngơi nữa.

Tạ Doãn uể oải đứng dậy cung kính đưa tiễn, ngay cả một câu tạ ơn dư thừa cũng không có.

Triệu Uyên khoát tay, đi tới cửa mới như chợt nhớ ra điều gì, nói với Tạ Doãn bên cạnh đang vẻ mặt phiêu diêu:

– Quân đội triều ta từng bước ép sát, đã gần đến cố đô, nghịch tặc Tào thị chỉ là châu chấu cuối thu, không đáng lo, mong ba tháng sau là ngày gì, con nhớ chứ?

– Ngày Tào thị ép vua thoái vị, ngày giỗ của tiên đế.

Tạ Doãn đáp, không ngẩng đầu, sau đó cười:

– Hoàng thúc chuyện phiếm với con hơn nửa ngày, có phải quên mất chính sự rồi không?

Triệu Uyên lơ câu cay nghiệt này, chỉ nói:

– Cũng là ngày giỗ của cha con. E bọn Chu Khanh chưa chắc kịp đánh tới kinh thành, nhưng ta định vào ngày đó làm lễ tế, nếu liệt tổ liệt tông trên trời có thiêng, phù hộ quân ta khôi phục sơn hà, khiến nghịch tặc đền tội, thiên hạ bá tánh an ổn, lại có trăm năm thịnh thế.

Tạ Doãn gật đầu nói:

– Ừm, cũng tốt, tính ra cũng không còn mấy ngày, diệt nhi vẫn có thể tham gia, tránh chết sớm quá không kịp ngày.

Khóe mắt Triệu Uyên khẽ giật, hồi lâu, ông nhỏ giọng:

– Lúc này nghe con nói chuyện cổ trùng khổng chế người, thực là sờn cả da gà, nhưng ngẫm lại không phải không có lý.

Tạ Doãn hơi ngược mắt.

– Khi con đứng nơi đây, cảm giác dưới bầu trời bốn bề bát ngát, nhưng vừa bước chân ra, lại thấy đường càng ngày càng hẹp.

Triệu Uyên nói:

– Con được đặt lên đài cao, được tôn sùng, bị ép phải đi về phía trước, đường xá vừa lầy lội vừa không thấy ánh mặt trời, nhưng con cũng biết con không thể quay đầu. Mỗi khi nửa đêm tỉnh mộng, con đều hận không thể mở mắt là quay về lúc mới chào đời, tỉnh khôi sạch sẽ, thẳng thắn vô tư, muốn đi đâu thì đi đó.

Tạ Doãn không nói lời nào.

– Nhưng con không về được, ngự tọa long liễn này chính là cố.

Triệu Uyên dừng lại, bóp nhẹ vai Tạ Doãn, cảm giác hàn ý Thấu Cốt Thanh như con dao nhỏ phá tung lớp vải vóc dày ghim vào lòng bàn tay đau như kim châm, ông nói tiếp:

– Thôi, không nói mấy lời chán chường đó nữa. Lúc ấy ta ở trong triều, bắc có cường địch, trong không trợ thủ, bốn bề thọ địch, chỉ có con bên cạnh nghe mấy câu oán giận mà ta không thể nói với người ngoài, mấy năm nay... bất kể con tin hay không... ta thật sự hi vọng con có thể sống tốt. Vật báu trong thiên hạ, con cần gì cứ bảo họ tìm, hoàng thúc nợ con.

Tạ Doãn:

– Không dám, hoàng thượng quá lời.

Triệu Uyên nhìn hẩn sâu sắc, thấy hẩn cúi đầu, toàn thân từ trên xuống dưới viết đầy ba chữ “mau mau rút” khó chơi, cuối cùng ông thở dài, xoay người rời đi, bóng lưng có chút cô đơn.

Tạ Doãn lập tức xoay người cho lui hết mọi người rồi mới lên tiếng:

– Rốt cuộc là vị bằng hữu nào tự ý xông vào cung cấm?

Trong phòng trống rỗng không có động tĩnh.

Tạ Doãn chờ chốc lát, lại cười nói:

– Các hạ xuất quỷ nhập thần, nếu không muốn bị ta phát hiện, ban này chắc hẳn đã không cố ý lộ sơ hở, sao bây giờ lại không chịu ra gặp?

Trên xà nhà có thứ gì đó va vào nhau vang một tiếng khẽ, không nghe thấy tiếng bước chân người đó rơi xuống đất, đối với cao thủ như vậy mà

nói, cố ý cho chút động tĩnh tương đương với lịch sự gõ cửa, Tạ Doãn nghe tiếng, quay đầu lại, ngờ ngàng.

Một người rất quen thuộc mà xa lạ đang khoanh tay trước ngực, như bỗng dưng rơi vào giữa cung điện xa hoa, nhìn ngó xung quanh không hề khách sáo, sau đó ánh mắt lại dời về người Tạ Doãn.

Yết hầu Tạ Doãn hơi cử động, ánh mắt người kia như mang theo đốm lửa, châm ngọn lửa hừng hực trên người hắn.

Người đó nói:

– Doan vương điện hạ, hơn ba năm không gặp, cuối cùng cũng thấy người đứng dậy, món nợ bị ta đánh chuẩn bị thế nào rồi?

Lúc này, trong một nơi hoang vu dưới chân rặng núi, nhóm Lý Thịnh cuối cùng đã vào địa giới Thục Trung, vì đã bỏ lỡ đầu đêm nên đành qua đêm nơi hoang dã.

Lưu dân quanh năm sống lang thang, cơ thể vốn yếu ớt, lúc trước vì vùng vẫy muốn sống nên liều mạng chống đỡ tinh thần, bây giờ tìm được chốn về và chỗ dựa tin cậy, nhất thời hưng phấn quá độ, tinh thần buông lỏng, không ít người ngã xuống, may có Ứng Hà Tòng đi theo, không để họ bệnh chết trước khi có cuộc sống mới.

Mọi người không thể cười ngửa, còn vừa đi vừa nghỉ, rất lè mề, tới bây giờ vẫn chưa đến 48 trại.

Lý Nghiên không biết lấy từ đâu được mấy hạt thông, vứt vào lửa nướng, cực kỳ nhàm chán tự lột ăn. Mọi người nhìn quanh bốn phía, mọi người dường như đều rất bận, không ai chơi với mình.

Theo truyền thuyết, vào đêm khuya yên tĩnh, khi thiếu niên hiệp sĩ ngủ ngoài trời nơi hoang dã, không phải đều nâng chén với trăng, xúc động hát

vang sao? Nhưng Lý Nghiên ngھnh dài cổ nhìn quanh một vòng, phát hiện các “thiếu niên hiệp sĩ” bên cạnh đều “chong đèn đọc sách” bên lửa trại!

Ung Hà Tòng như sắp chui vào trong mớ chữ vu độc thần bí, nhiều lần cúi đầu suýt cháy luôn tóc.

Lý Thịnh dựa vào dưới một thân cây, lật qua lật lại vật lộn với cơ quan của cái hộp gỗ, chốc chốc lại dùng que gỗ nhỏ vẽ vẽ dưới đất.

Ngô Sở Sở đưa tay lấy cái ấm nước, ngón tay nhón trên miệng ấm, nhờ ngón tay hơi ướt vuốt ngòì bút, mi mắt rủ xuống múa bút thành văn.

Lý Nghiên sáp lại, tựa cằm lên vai Ngô Sở Sở, nhìn nàng ấy phân tích tỉ mỉ dưới tên “Thái Sơn”, ghi lại nguồn gốc và tinh hoa võ thuật được lưu truyền lại của phái này, Lý Nghiên không nhin được ngáp một cái, nói:

– Võ công phái Thái Sơn chung hệ với Thiên Chung, thô lắm, không phải người cao to thô kệch có thiên phú dị bẩm thì toàn là luyện nhiều được ít, muội thấy họ trừ đặc biệt chịu đòn giỏi ra, hình như không lợi hại chỗ nào, Sở Sở tử, thứ này tử chưa luyện bao giờ, thế mà nhẫn nại chinh lý phết.

Lý Thịnh bị muội ấy đột nhiên lên tiếng ngắt ngang dòng suy nghĩ, không ngẩng đầu nói:

– Lý đại trạng, cầm miệng.

Lý Nghiên bất mẫn hét:

– Bầu trời đầy sao như gọi, mọi người tán gẫu với nhau không tốt sao? Muội nói này, mọi người ai nấy có phải đều lộn nhầm kịch bản không, chúng ta rõ ràng là “du hiệp chí dị”, thế mà mọi người lại diễn thành “cột tóc đâm đui” (1)?

(1) Du hiệp chí dị: ghi lại những chuyện lạ lý thú về du hiệp; Cột tóc đâm đùi: chỉ sự khắc khổ học tập.

Ngô Sở Sở bị Lý Nghiên kéo lắc lư, đành tạm dừng bút.

Tuy bị quấy rầy nhưng Ngô Sở Sở không nhẫn tâm lạnh nhạt Lý Nghiên, bèn tìm đề tài nói chuyện theo ý muội ấy:

– Năm đầu nơi biên cảnh tổng cộng chỉ có mấy chỗ là luôn giăng co, người tiến ta lùi, nhưng lần này đánh bại Tào Ninh, tỷ cảm thấy nhóm Chu đại nhân giống như đục một cái lỗ trên tường đồng vách sắt, tiến triển cực nhanh, tốc độ hành quân còn nhanh hơn chúng ta về nhà, dọc đường nghe các tin tức vật... mọi người nói xem, nếu thật đánh về cố đô, sau này sẽ là thiên hạ thái bình đúng không?

Ứng Hà Tông cảm thấy lời này của nàng ấy vô cùng gây thơ buồn cười, lạnh lùng nói:

– Thái bình có ích gì chứ, thứ nên mất đã mất từ lâu rồi.

Ngô Sở Sở tốt tính, không chấp nhặt với hãn, nghiêm túc trả lời:

– Mất thì có thể tìm về, thực tìm không được thì có thể xây lại, Ứng công tử không ngại nề hà nghiên cứu di tích của Lữ quốc sư, cũng không phải vì truyền thừa di sản của tiền nhân sao?

Ứng Hà Tông gượng gạo:

– Ta chỉ là không muốn để người ta sau này nhắc tới Dực cốc lại nói chúng ta ngay cả chút Thấu Cốt Thanh còn con cũng không giải được.

Hãn nhắc tới chuyện này, mọi người lập tức nhớ tới Chu Phi đi Bồng Lai một mình, tức thời không ai nói tiếp.

Ứng Hà Tòng lẳng lẳng lấy xác con Niết Bàn cổ mẫu sắp khô quắt khô queo kia ra ngắm nghía.

Lý Thịnh thờ dài, dời mắt khỏi cái hộp gỗ, ngửa đầu nhìn phía chân trời, bầu trời như nóc lều, Bắc Đẩu lặng lẽ treo trên đó, vô cùng chói mắt, nhìn kỹ một lát, luôn có cảm giác như nó đang chậm chậm di chuyển. Trong lòng hẩn bồng nảy lên một ý nghĩ, hỏi không đâu vào đâu:

– Trận pháp cấm địa Tề môn dùng tại sao là “Bắc Đẩu đổi chiều”?

Lý Nghiên và Ứng Hà Tòng mắt to trừng mắt nhỏ, không biết hẩn đang nói gì.

Ngược lại Ngô Sở Sở ngắm nghĩ rồi nói:

– Lúc nhỏ ta xem sách cổ, trong sách nói, khi màn đêm sắp đến, Bắc Đẩu thẳng lên đế cung, xoay vòng liên tục, mãi đến hôm sau đổi chiều rơi xuống, lùi về trước ánh nắng ban mai. Nếu để ta miễn cưỡng chấp vá thì đại khái là ý “trời sắp sáng”, là điềm lành...

Nàng ấy chưa nói hết thì thấy Lý Thịnh vùng bật dậy như cương thi.

Ngô Sở Sở:

– Sao thế?

Lý Thịnh chợt cúi đầu nhìn hộp gỗ trong tay mình:

– Ta biết rồi!

Lý Nghiên không hiểu gì cả:

– Ca, huynh biết gì?

– Cơ quan hộp gỗ!

Lý Thịnh nói nhanh:

– Hóa ra là vậy, mười hai ván hoạt động, mỗi ván động một lần, chứng tỏ một canh giờ, tình tượng và trận pháp tương ứng đương nhiên cũng sẽ thay đổi theo... ta nói mà, sao lại tính kiểu nào cũng tính không ra chứ!

Hắn căn bản không để ý người khác, vừa nhanh chóng tính toán trên mặt đất, vừa lăm bằm gì đó nghe không hiểu.

Mọi người thấy hắn như vậy đều xúm lại, không dám thở mạnh, nhìn Lý Thịnh gỡ tấm ván gỗ bên ngoài hộp.

Gỡ xong mười hai ván gỗ khóa cùng nhau, lộ ra bên trong là một cái hộp nhỏ có khe hở.

Lý Thịnh thở phào một hơi dài, cảm thấy vai cứng như không phải của mình, chưa kịp nói gì thì cái hộp gỗ ấy tự nứt ra.

Lý Thịnh kêu nhỏ một tiếng, tưởng mình chạm phải cơ quan gì làm hộp tự hủy, toi bao công sức, đang luống cuống tay chân thì thư trong hộp rơi ào ào ra như tuyết, chính giữa lăn ra một quyển trục, mở ra trên mặt đất...

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 161: Giật Mình Tỉnh Mộng

A, coi chừng lửa!

– Cầm đồ cũng cầm không xong, bộ tay huynh không có kẽ hở?

Lý Nghiên cướp lấy quyển trục trước khi nó lăn vào lửa, trượng nghĩa giờ chân, hiểm hóc chặn nó lại, sau đó chí chóc nhảy từng từng dập lửa trên giày.

Ngô Sở Sở bước tới nhặt quyển trục lên, cẩn thận phủi bụi, thấy đó là một bức tranh cũ, vẽ chân dung một người khiến người ta không biết đâu mà lần, nét bút vô cùng đơn giản, không chút trau chuốt, rất giống ảnh chân dung thời xưa dùng khi tuyển chọn quan lại hoặc cung nữ.

Tranh vẽ một đứa trẻ khoảng 10 tuổi, trông hơi ngây thơ, ở góc viết ngày tháng năm sinh của cậu, không có họ tên.

Mọi người quay mặt nhìn nhau.

Ứng Hà Tông hỏi:

– Đây là gì?

Lý Nghiên đọc ra tiếng:

– “Năm Vĩnh Bình thứ hai mươi mốt.” Năm Vĩnh Bình thứ hai mươi mốt là năm nào?

– Vĩnh Bình là niên hiệu của tiên đế.

Ngô Sở Sở thuận miệng giải thích, sau đó nói:

– Nếu người này sinh ra vào năm Vĩnh Bình thứ hai mươi mốt, thì bây giờ chắc gần 40 tuổi, lạ thật, người này có gì đặc biệt ư? Vì sao Tề môn phí công cất giữ bức tranh này như vậy... A!

Lý Thịnh vội hỏi:

– Sao?

Ngô Sở Sở đột nhiên chỉ vào dấu ấn trên quyển trục:

– Đây là ấn của cha ta!

Ngô tướng quân luôn đóng vai một nhân vật thần bí khó lường, dường như ông vừa thuộc về Hải Thiên Nhất Sắc của triều đình, vừa thuộc về Hải Thiên Nhất Sắc của giang hồ, cuộc đời ông như một câu đố kiêu lời, ngay cả trong từng con chữ lời nhắn để lại cũng không đủ để đưa ra một đáp án lơ mơ, vợ con đều chưa từng thật sự hiểu ông.

– Không chỉ quyển trục đó, ta thấy phần lớn thư ở đây đều là của Ngô tướng quân viết cho Xung Vân đạo trưởng. Kể ra lúc đó thân phận Ngô tướng quân bại lộ và nơi ở ẩn của Tề môn bị phát hiện gần như là chuyện chân trước chân sau, giữa Ngô tướng quân và Tề môn luôn có liên hệ, cũng không ngoài dự liệu.

Lý Thịnh quỳ xuống, cẩn thận thu gom mớ thư rơi đầy đất:

– Ô... năm thứ nhất, trước năm thứ nhất cũng có một lá “Lương công thân khai”, lạ thật, tại sao thư gửi cho Lương Thiệu lại xen lẫn trong đây?

Ngô Sở Sở vô thức nắm chặt vạt áo mình.

Lý Thịnh chợt nhớ ra gì đó, ngẩng đầu hỏi nàng ấy:

– Ngô cô nương, chúng tôi có thể xem không?

Mọi người lúc này mới nhớ ra, những lá thư này tuy đều là di tích, nhưng là thư của vong phụ Ngô Sở Sở, tùy tiện xem trước mặt nàng ấy hình như không hay lắm.

Ngô Sở Sở thử mỉm cười đáp lại nhưng không quá thành công.

Kể từ khi Hải Thiên Nhất Sắc bùng phát lần đầu tiên, những câu chuyện quá khứ dường như đều trở nên không quang minh lỗi lạc, không ai biết Trung Vũ tướng quân Ngô Phỉ gần như được truyền tụng thành “Quan nhị gia tại thế” đóng vai gì trong đó, mà những thứ này dẫu sao cũng là mật thư...

Lý Nghiên muốn nói gì đó thì bị ánh mắt Lý Thịnh ngăn lại.

Lý Thịnh nhìn sắc mặt Ngô Sở Sở, ngập ngừng:

– Nếu không thích hợp, chúng tôi...

– Không sao cả, xem đi.

Ngô Sở Sở chợt ngắt lời hẳn:

– Từ nhỏ cha đã nói với ta “không chuyện gì là không thể cho người khác biết”, ta tin ông ấy.

Nói rồi nàng ấy nửa quỳ dưới đất, tự mình mở lá thư viết cho Lương Thiệu, thấy bên trong không có mở đầu, cũng không có lạc khoản, nét bút thậm chí hơi lộn xộn, viết gần như vô lễ: “Giấy chung quy không gói được lửa, Lương công, hà tất chấp mê bất ngộ!”

Ngô Sở Sở vừa nói xong “không có chuyện gì là không thể cho người khác biết” liền bị cha để dán vào mặt câu “giấy không gói được lửa”, lập

tức tay run lên, lá thư tuột tay bay ra ngoài, may mà Ưng Hà Tông ở bên cạnh chụp lấy.

Ưng Hà Tông chưa bao giờ biết nhìn sắc mặt người khác, nói:

– Lá thư này viết cho Lương Thiệu nhưng cuối cùng không đến tay Lương Thiệu, mà Ngô tướng quân và Xung Vân đạo trưởng của Tề môn luôn giữ liên lạc, bởi vậy chúng ta liệu có thể suy đoán, rằng năm xưa Tề môn lợi dụng mật đạo ẩn nấp, vô hình chính là đường dây liên lạc giữa Ngô tướng quân và Lương Thiệu?

Hắn kẹp lá thư giữa ngón tay quơ quơ, lại nói:

– “Giấy không gói được lửa” và “chấp mê bất ngộ” nói rõ lúc đấy Lương Thiệu chắc chắn đang che giấu gì đó, sau khi Ngô tướng quân biết thì phản đối kịch liệt, thậm chí mạo hiểm viết một lá thư sinh thêm chuyện như vậy để chất vấn, mà Xung Vân đạo trưởng lại chặn lá thư này, tại sao? Sợ họ xảy ra tranh chấp hai bên? Ta cảm thấy chỉ xét những từ ngữ trên lá thư này, tuy không quá khách sáo nhưng cũng không phải chỉ thẳng vào mũi mũi, Lương đại nhân chắc không tới mức nổi cơn thịnh nộ chứ nhỉ.

Lý Thịnh chợt nói:

– Xem thư viết khi nào?

Lý Nghiên vội vàng nhặt một lá thư lặn xuống, đọc:

– “Năm Kiến Nguyên... thứ hai”, ca, năm Kiến Nguyên thứ hai làm sao? Huynh còn chưa ra đời đấy.

Lý Thịnh nhìn Ngô Sở Sở, Ngô Sở Sở lập tức hiểu ý, đưa tay quẹt vành mắt đỏ hồng, lật tìm trong đồng ghi chú dày cộm của mình về võ lâm, lát sau nói:

– Năm Kiến Nguyên thứ hai... A! Lý lão trại chủ chết do Bắc Đẩu ám hại, đại đường gia ám sát Tào Trọng Côn không thành.

Lý Thịnh:

– Còn nữa không?

– Uhm, hình như... đợi đã, truyền nhân Bắc đao vào Trung Nguyên, đã thương Sơn Xuyên kiếm, sau đó...

Ngô Sở Sở tâm tư nhay bén, nói đến đây thì rùng mình dừng lại, bốn người đưa mắt nhìn nhau chốc lát, Ngô Sở Sở nhìn quanh, thấy các lưu dân đồng hành cách đó không xa đều đã ngủ say, xung quanh không có người ngoài, lúc này nàng ấy mới nhỏ giọng:

– Cho nên mọi người đang nghĩ, chuyện của lão trại chủ và Sơn Xuyên kiếm có liên quan với Lương... Lương tướng gia, Xung Vân đạo trưởng lên chặn thư này, thực ra là để bảo vệ cha ta?

– Vẫn chưa thể kết luận.

Lý Thịnh suy nghĩ, lắc đầu, mở lá thư khác.

Mọi người lúc này đã hoàn toàn không còn buồn ngủ, ngay cả Lý Nghiên như khi mẹ cũng ngoan ngoãn im lặng giúp mở thư.

Ngô Phí tướng quân là nho tướng, lại là chuyên gia binh pháp, thời trẻ có duyên quen biết Xung Vân đạo trưởng của Tề môn chuyên gia trận pháp, hai người lập tức vừa gặp như đã quen thân... chỉ có điều kể từ khi Ngô tướng quân giả vờ nương nhờ Tào thị, sự liên lạc ngoài mặt giữa hai người liền đứt đoạn, Ngô Sở Sở không hề biết phụ thân còn có một người bằng hữu cũ như vậy.

Lấy năm Vĩnh Bình thứ ba mươi hai làm ranh giới, quá nửa thông tin về trước là tâm sự giữa bằng hữu với nhau, đa phần đều tràn giang đại hải, lúc thì thảo luận trận pháp, lúc thì lo nước lo dân, Ngô tướng quân trẻ tuổi năm ấy còn phát biểu vài câu của người ngoài nghề về chính trị mới quá khích của tiên đế.

Nhưng sau năm ba mươi hai, chỉ qua thư cũng có thể nhìn ra được bầu không khí đột nhiên trở nên căng thẳng, cả năm chỉ có vài lá thư, một lá viết lúc đầu xuân, viết qua loa đơn giản kể những sóng ngầm cuộn cuộn trong triều, bản thân vô cùng bất an, sau đó hơn nửa năm Ngô tướng quân hoàn toàn không có tin tức, đến tháng chạp lại thỉnh lĩnh gửi liên tiếp ba lá thư khẩn cho Xung Vân đạo trưởng.

– Tháng chạp năm đó có lẽ là lúc Tào Trọng Côn dẫn người đi ép vua thoái vị.

Lý Thịnh đặt ba lá thư của Ngô tướng quân cùng một chỗ.

Lá thư thứ nhất giọng điệu khá nôn nóng, hiển nhiên là chuyện xảy ra thỉnh lĩnh, Ngô tướng quân không phản ứng kịp, sau đó lá thư thứ hai bình tĩnh hơn nhiều, lúc này tiên đế đã băng hà, Ngô Phí có nhắc trong thư, là họ sẽ không tiếc bất cứ giá nào để bảo vệ thái tử, không ít nét chữ đã bị nhòe, không biết có phải năm xưa từng ướt nước mắt hay không. Sau đó là lá thư thứ ba, hiển nhiên, chuyện của họ không như ý, Đông cung gặp nạn, thái tử tuần quốc, tiểu hoàng tôn không rõ tung tích, cuối cùng họ chỉ bảo vệ được đứa con thơ của tiên đế...

Lý Nghiên xen vào:

– Cho nên sau khi Xung Vân đạo trưởng nhận được thư của Ngô tướng quân mới tụ tập nhóm Ân đại hiệp và gia gia ra tay hộ tống?

– Ừ.

Lý Thịnh nhìn chăm chăm lá thư thứ ba, lơ đãng đáp.

Lý Nghiên chột hần:

– Huynh lại làm sao thế? Nói tiếng người coi?

Lý Thịnh bị chột lung lay, hiếm khi không chấp nhặt với muội ấy, nhìn một câu trong thư như có điều suy nghĩ: “Tiểu điện hạ kinh hãi, bi hận đan xen, trong lúc lang thang thì sốt cao, mê man không tỉnh.”

– Đây là tháng giêng năm Vĩnh Bình thứ ba mươi ba – cũng chính là năm đầu Kiến Nguyên.

Ứng Hà Tông mở mấy lá thư phía sau, sau đoạn binh hoang mã loạn ngăn ngui cuối năm ba mươi hai, Ngô Phí tướng quân căn bản không còn nói mấy lời tán gẫu linh tinh nữa, dùng từ đơn giản trực tiếp, liên tiếp mấy lá thư qua lại đều chỉ có thể xem là ghi chép, chuyện thương lượng thì vô cùng cẩn thận. Bọn Lý Thịnh chỉ có thể thấy thư gửi đến chứ không thấy thư gửi đi, nhưng vẫn như chứng kiến được toàn bộ quá trình xuôi nam hùng vĩ năm xưa.

– Lúc đó họ chắc là chia hai đường xuống Giang Nam, Lương đại nhân triệu tập binh mã nửa giang sơn phía nam lên bắc, ngang nhiên lấy Thiên Khiếm làm ranh giới, phân Nam Bắc cai trị. Khi đấy Bắc quân đuổi tận không buông, cho nên họ chia quân hai đường, một đường lấy thị vệ đại nội và tàn dư ngự lâm quân để nguy trang, một đường khác là mấy đại cao thủ hộ tống tiểu hoàng tử chân chính, nhằm bảo đảm an toàn, kế hoạch này chỉ có rất ít người biết, bao gồm cả mấy nhánh quân tiên phong lên bắc tiếp ứng lúc đó.

Lý Thịnh nói:

– Chỉ e đến chết họ vẫn tưởng người mình liều mạng hộ tống là tiểu hoàng tử chân chính. Đợi đã, nghe nói năm đó Lương công tử cũng vì yểm

trợ hoàng tử mà mang binh dẫn dụ Bắc quân, cuối cùng tuấn quốc... người hãn yểm trợ chắc không phải...

Ứng Hà Tông:

– Nếu là ta, ta cũng sẽ làm vậy. Các người đừng quên, trên tay Tào Trọng Côn ngoại trừ binh lính thì còn có Bắc Đẩu. Mấy tên chó săn đó giết một đứa trẻ giữa đám tàn binh bại tướng rất dễ dàng, ngược lại nếu đi theo bên cạnh bọn Sơn Xuyên kiếm, tuy không phô trương cũng chưa chắc thoải mái, nhưng có mấy đại cao thủ bảo vệ thì không ai có thể đến gần, Thẩm Thiên Khu năm xưa cũng không thể, vả lại mấy người giang hồ như họ mang theo một đứa trẻ, vừa đi nhanh vừa không bắt mắt, Bắc quân căn bản không lưu ý tới.

Ngô Sở Sở chợt nói:

– Có đáng tin không? Ta từng gặp Thẩm Thiên Khu, ông ta cực kỳ hung ác, nếu ông ta thật ra tay thì vừa thăm dò là biết thật giả ngay, vở kịch này há chẳng phải diễn hỏng sao? Đến lúc đó đại quân Bắc triều hoàn hồn quay đầu vây giết, mà viện quân phía Nam lại không biết chân tướng, căn bản không kịp cứu viện, chỉ dựa vào mấy cao thủ, không chặn được đại quân triều đình.

Điều này họ đã lĩnh hội sâu sắc, nếu không phải cấm địa Tề môn cho họ chỗ trốn, thì với võ công hiện tại của Chu Phi còn suýt bị bắt thành nhím nữa là, huống hồ người khác.

Lý Nghiên lăm lăm:

– Sao Ngô tướng quân không viết rõ trong thư nhỉ?

Ứng Hà Tông:

– Thế này là rất rõ rồi, cô xem, trong thư nhắc “chư vị, việc không thể chậm trễ, vạn lần cẩn thận” và cả “ấu chúa đột nhiên gặp đại biến, xin thông cảm nhiều”, đủ để chứng minh Lý huynh suy đoán rất đúng.

Ngô Sở Sở:

– Nhưng...

Lý Thịnh chợt nhớ ra gì đó, ngừng phất đầu:

– Khoan đã, đương kim hoàng thượng sinh năm nào?

Câu hỏi này không có đầu đuôi gì hết, mọi người nhất thời ngẩn người.

Lý Nghiên chớp mắt:

– Hoàng thượng? Hoàng thượng sinh năm nào, ai mà biết?

Ngô Sở Sở và Ứng Hà Tông đều là người tâm tư tỉ mỉ, lập tức nghe ra ý ngầm của Lý Thịnh, đồng thời nhìn về phía bức tranh vẽ kia.

Ngô Sở Sở nhẹ giọng nói:

– Hoàng thượng sinh năm nào chúng ta không biết, nhưng thường nghe người ta nói, khi hoàng thượng xuôi nam chẳng qua chỉ khoảng 10 tuổi...

Thiếu niên sinh năm Vĩnh Bình thứ hai mươi mốt, vào năm thứ ba mươi hai là vừa khéo xấp xỉ tuổi đương kim hoàng thượng. Một đứa trẻ không ai biết tên vì sao còn vẽ chân dung cạnh ngày tháng năm sinh... để chứng minh nó giống ai?

Tư ấn của Ngô tướng quân định ra hai tuyến đường một ngầm một lộ để xuôi nam vì sao lại xuất hiện trên bức chân dung này?

Lý Nghiên cau mày:

– Cũng tức là nói, năm xưa họ vì bảo vệ hoàng tử mà đưa một đứa trẻ vô tội ra làm mồi nhử?

Ba người cùng đưa mắt nhìn Lý Nghiên.

– Nhìn muội làm gì?

Lý Nghiên khó hiểu:

– Bất kể nói thế nào thì như vậy cũng quá đáng mà? Sau này đứa trẻ đó sẽ ra sao?

– Không...

Lý Thịnh nói một cách khó khăn:

– A Nghiên, vấn đề không phải ở đây.

Lý Thịnh nhẹ giọng nói:

– Vấn đề là, năm xưa sau khi hai lộ binh mã ở Giang Hoài hội hợp với đại quân do Lương đại nhân triệu tập, đứa trẻ trong bức tranh này chưa từng xuất hiện, không có ghi chép, không ai quen biết, không ai biết nó từng tồn tại...

“Tiểu điện hạ kinh hãi, sốt cao mê man...”

Giấy không gói được lửa.

Hải Thiên Nhất Sắc...

Hải Thiên Nhất Sắc...

Lý Thịnh giật mình, gần như không dám nghĩ tiếp, khẽ cắn lưỡi mình, nhỏ giọng:

– Thu dọn hết, chuyện hôm nay, đừng ai nói ra ngoài, mọi người về hết đi, tự ta đưa những thứ này cho cô phụ. Không ai được nói ra ngoài một chữ nào hết, Lý đại trạng, muội nghe rõ chứ?

Lý Nghiên:

– ...

Ba người kia đều sờn gai ốc, chỉ có Lý Nghiên còn mơ mơ hồ hồ, lúc này, dị biến phát sinh, một bóng đen hiện ra nhanh đến khó tin, ngay cả Lý Thịnh cũng không chống đỡ kịp, nó đã đến ngay trước mắt.

Lý Nghiên theo bản năng đẩy Ngô Sở Sở sang bên cạnh, rút đao, đao chưa kịp đẩy ra liền cảm giác một sức mạnh khổng lồ ập vào ngực, muội ấy ảo giác như cột sống ngực và xương sườn của mình đều bị ép biến dạng, chưa thốt tiếng nào thì trước mắt tối sầm, lùi liên tiếp về sau mười mấy bước, ngồi phịch xuống đất.

Lúc này, Lý Thịnh và Ưng Hà Tòng đã giao thủ với kẻ mới tới, thấy kẻ đó toàn thân quấn trong bộ hắc bào, không thấy rõ đầu đuôi, gầy như một bộ xương, nhưng võ công cao khó tưởng, Lý Thịnh và Ưng Hà Tòng bị hắn ta ép luống cuống tay chân, không hề có sức đánh trả.

Kẻ đó duỗi bàn tay khô gầy, một phát nắm lấy kiếm Lý Thịnh, tay áo dài phất lên, vứt hắn ra xa hơn một trượng, sau đó túm ngực Ưng Hà Tòng.

Cả người Ưng Hà Tòng bị hắn ta nhấc bổng, rần độc trên người thế mà không dám lộ đầu trước kẻ lạ mặt này.

Quái nhân đưa tay vào ngực hắn, xách ra con Niết Bàn cổ mẫu được bọc kín mít, phát ra tiếng cười to chói tai khủng bố không giống tiếng

người, nói:

– Hóa ra là vậy, ha ha, hóa ra là vậy!

Nói xong, hắn ta cầm lấy con Niết Bàn cổ mẫu, ném Ủng Hà Tòng thờ không ra hơi, lên xuống hai cái liền biến mất trong màn đêm!

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 162: Tình Sâu Đậm

– Kia là... khụ khụ khụ!

Ứng Hà Tòng nằm dưới đất, hồi lâu không thở nổi, cổ đau rát, hẳn chỉ bị quái nhân xách lên chốc lát và bị ấn mấy dấu tay xanh tím, thế mà ho chết đi sống lại.

Ngô Sở Sở tuy thân thủ kém nhất, nhưng được Lý Nghiên đẩy ra sớm nhất, lúc này ngược lại không sao cả, nàng ấy bò dậy vẫn chưa hết kinh hãi, vừa kéo Lý Nghiên vừa nói:

– Mọi người có thấy tay người đó không?

Quái nhân nhìn không thấy mặt mũi nhưng tay duỗi ra lại dài hết hồn, da thịt khô quắt thâm đen dính lên xương, giữa cánh tay và bàn tay có thể nhìn rõ từng chỗ nối xương.

Ngô Sở Sở:

– Thực giống y những cương thi bị Niết Bàn cổ hút khô ấy!

Giọng Ứng Hà Tòng khàn khàn:

– Không cần giống, đó chính là Niết Bàn cổ chúa... Ân Bái.

– Là Ân Bái.

Lý Thịnh trầm giọng:

– Ta từng giao thủ với những được nhân của hãn ta, ai nấy đều công lực thâm hậu, nhưng... shhh... đều toát mùi thối rửa.

Ngô Sở Sở vội nói:

– Vậy những lời chúng ta mới nói chẳng phải bị hãn ta nghe hết rồi sao?

Lý Thịnh cẩn thận hoạt động sau lưng đau nhức, nghe vậy cúi đầu nhìn lướt qua cuộn tranh và những mật thư chết người. Ân Bái không đụng tới chúng, ban nãy hãn ta đột nhiên xuất hiện lại đột nhiên rời đi, mọi hành động đều giống như cổ trùng lên não, chỉ nôn nóng cướp con mồi trùng chết ngắt, toàn thân đều toát vẻ điên rồ.

– Đừng hoảng.

Lý Thịnh định thần lại, nhỏ giọng:

– Chúng ta cũng đoán bừa thôi, ngay cả chúng ta cũng không tính là có chứng cứ, Ân Bái càng không có, Niết Bàn cổ mẩu chết không phải hoàn toàn không ảnh hưởng tới Ân Bái, ta thấy thần trí hãn ta không rõ ràng lắm, người như vậy dù ra ngoài nói hươu nói vượn cũng không ai nghe đâu.

Ứng Hà Tông cười lạnh:

– Năm xưa khi gọi Niết Bàn cổ lên người mình thì hãn ta đã không có thứ gọi là “thần trí” rồi.

Lý Thịnh nói nhanh:

– Chuyện này quan trọng, chỉ sợ đêm dài lắm mộng, không thể dây dưa nữa, như vậy... A Nghiên, Ngô cô nương, hai người tiếp tục dẫn các lưu dân lên đường, trở về nói hết đầu đuôi chuyện này cho đại cô cô, bây

giờ ta lập tức mang cái hộp gỗ Tề môn này đi tìm cô phụ... Ứng huynh, Ân Bái cướp Niết Bàn cổ mẫu, lại nghe những lời chúng ta nói, ta nghi ngờ lúc này hẳn ta muốn đi Kim Lăng hoặc cố đô, mà độ khả thi của Kim Lăng lớn hơn.

– Ta biết rồi.

Ứng Hà Tòng gật đầu:

– Ta sẽ đi Kim Lăng xem thử, ta cũng muốn biết hẳn ta cầm một con sâu chết thì có thể giở trò gì.

– Cảm phiền rồi, A Nghiên, đưa khối Ngũ Bức lệnh của muội ra đây.

Lý Thịnh gật đầu, bảo Lý Nghiên giao ra lệnh bài dơi đỏ mang theo bên người rồi gỡ bảng tên bên hông mình xuống, gộp lại đưa hết cho Ứng Hà Tòng, căn dặn:

– Trước tiên liên hệ Hành Tẩu Bang để họ tìm Dương Căn, Kinh Vân Câu đều là người Nam Cương, đời đời làm bạn với độc trùng và khí độc, chắc chắn có bản lĩnh đặc biệt trong phương diện phòng độc trấn cổ, rắn của huynh sợ Ân Bái, nếu gặp hẳn ta, khó tránh sẽ chột vật. Với lại đừng quên cầm bảng tên của ta tìm trạm ngầm trong trại, liên hệ với A Phi, người trong trại chúng ta khi hành tẩu bên ngoài, bất kể là ai, đến nơi nào cũng biết trạm ngầm ở nơi đó, họ sẽ liên hệ được. Võ công tên Ân Bái này quá mức tà môn, lỡ hẳn ta nổi điên lên thì cũng có người có thể kiềm chế hẳn ta.

Ứng Hà Tòng đã quen ngàn dặm độc hành, tay bị nhét hai tín vật, lại bị đổ đầy tai những lời căn dặn, lúc này có chút bối rối.

Đầu tiên bảo hẳn tìm Kinh Vân Câu, sau đó bảo hẳn triệu hồi Chu Phi, nghe giống như Lý Thịnh không hề tin tưởng trình độ y độc của hẳn, lại cảm thấy võ công của hẳn cũng không tốt nốt, nhưng không biết có phải vì

giọng điệu Lý Thịnh quá chân thành tha thiết hay không, Ưng Hà Tòng không hề cảm thấy không thoải mái.

Lý Thịnh vỗ vai hân, lướt qua Ưng Hà Tòng, nhìn các lưu dân bị động tĩnh ban nãy đánh thức, nói:

– Một cây làm chẳng nên non, huynh đệ.

Ưng Hà Tòng sửng sờ, ngón tay cầm Ngũ Bức lệnh và bảng tên nắm chặt, tiếp đó nhìn sâu sắc Lý Thịnh, khẽ gật đầu, xoay người rời đi.

Các phương thế lực hoặc sáng hoặc tối nhao nhao lên đường, mục tiêu nhắm về cùng một hướng: Nam đô Kim Lăng.

Mà trong thành Kim Lăng vẫn là sắc thu an lành.

Chạng vạng, tà dương dần tắt, tiếng phượng tiêu vang vọng, chiếc đèn hoa sen đầu tiên được thắp sáng bên bờ sông Tần Hoài khẽ đong đưa, ánh sáng nhạt lan tỏa, lá xào xạc rơi xuống nước gần bờ đê rồi lặng yên không bóng dáng.

Trong thành cung, trăm năm phồn hoa tươi đẹp chưa thay, tường cao ngói trổ chạy dài xa xa, hồn phách Tạ Doãn vốn chìm trong cơ thể lạnh băng như thoát xác tung ra, lão đảo giữa hiên nhà chạm trổ và trụ ngọc, va phải thềm son và lưu ly ngang dọc bốn phía, khóc lóc không chịu về.

Bình thường giữa các cao thủ nếu không có địch ý với nhau, vì lịch sự, họ có thể gây ra chút tiếng động khẽ khi ẩn nấp, hoặc hơi tạo ra chút sơ hở, đây gọi là “ném đá”, một là để chào hỏi, hai là để thăm dò đối phương sâu cạn. Nếu bị người ta nói toạc ra chỗ ẩn thân, gọi tiếng đầu tiên, người ẩn thân thông thường sẽ không phản ứng, vì nếu tình cờ gặp phải kẻ lười đời mà võ công chẳng ra sao, đối phương có thể chỉ thuận miệng nói bừa thôi, bị lừa xuất hiện thì quá ngu. Đây là bài bản.

Tạ Doãn mới đầu còn tưởng là một cao nhân nghịch ngợm nào đó lén vào trong cung đùa giỡn. Ai ngờ bị ý trời khó đoán làm choáng váng.

Chu Phi kỳ thực cũng không phải dùng bài bản giang hồ tới trêu Tạ Doãn, sự thật là sau khi nàng nghe Lưu Hữu Lương nói Tạ Doãn trực tiếp vào cung liền không kìm được, tự ý xông vào cung cấm, lang thang cả ngày mà chẳng thu hoạch được gì, vốn đã bình tĩnh lại định rời đi, nào ngờ đúng lúc thấy nơi đây có nhiều đại nội thị vệ canh gác, nhất thời nổi lòng hiếu thắng tình nghịch, định chuồn vào chơi một chuyến ngay dưới mắt các cao thủ.

Nàng mang vài phần đắc ý thành công lên xà nhà, vừa nhìn liền thấy ngay người nào đó, suýt trượt chân rơi xuống, lúc này mới có “ném đá”.

Chờ Tạ Doãn dăm ba câu đuổi Triệu Uyên đi, cho lui hạ nhân rồi nói toạc ra chỗ ẩn thân của nàng, Chu Phi không hề phản ứng ngay, là vì sau khi nàng thấy Tạ Doãn, người bị cứng đờ rất lâu, vô thức ép tê một chân mình.

Nhưng nàng không định để lộ sự thực mình ngu ngốc lang thang bên ngoài một ngày một đêm, bây giờ sau lưng còn toát mồ hôi lạnh, bởi vậy nàng trưng bản mặt tỉnh linh, ung dung bước đến chỗ Tạ Doãn, vờ như rất thân quen và hồ hững quơ quơ tay trước mặt hắn:

– Sao, lại hôn mê à?

Tạ Doãn nắm lấy tay nàng, sau đó bị chênh lệch nhiệt độ to lớn làm giật mình hoàn hồn, vội buông ra.

Mồm miệng ba hoa như giấu gai của hắn ban nãy dùng đối phó Triệu Uyên giờ dường như dính lại, hơi đờ ra, ngây ngẩn hồi lâu mới liều mạng gom góp hồn phách đang du đãng trên đỉnh đầu về, lắc đầu cười khan, tìm đề tài nói:

– Bao nhiêu năm không gặp, sao vừa gặp ta lại hung dữ thế?

Chu Phi:

– Là người nhiều năm không gặp ta, chứ ta luôn có thể nhìn thấy người.

Nói xong, nàng lại hơi cắn lưỡi, bổ sung một câu:

– Nhìn tới mức phiền chết đi được.

Khóe môi Tạ Doãn như sông băng đầu xuân, nhanh chóng tan chảy theo thời gian, từ từ tan thành nụ cười xấu xa đúng chuẩn:

– Gì? Tại hạ hoa nhường nguyệt thẹn mà có thể nhìn phiền thì cô muốn nhìn gì? Thiên tiên chắc?

Chu Phi:

– ...

Chó không đối được tánh ăn gì đó, Tạ Doãn không sửa được miệng mồm đê tiện.

Tạ Doãn bật cười, Chu Phi không nhìn nổi, quay đầu muốn quay lại xà nhà thì bị hắt gọi lại.

– A Phi.

Tạ Doãn đưa ngón tay lạnh băng khều đuôi tóc dài bay lên của nàng, vừa chạm vào liền thả ra, hắt nói khề:

– Ta nhớ cô lắm.

Bước chân Chu Phi khựng lại.

Nàng cảm nhận được hơi thở lạnh băng đang kiềm chế gom lại, dè dặt giữ khoảng cách với nàng, Tạ Doãn kéo nàng qua chỗ ống tay áo dày nhất, nói:

– Trước đây ta có nói với cô chưa nhỉ, mười phần mỹ vị nhân gian thì năm phần là ở Kim Lăng?

Chu Phi:

– Người còn vừa gặm cái bánh bao tạt vừa ăn nói bừa bãi, nói muốn mời ta đến tửu lâu ngon nhất Kim Lăng.

Tạ Doãn:

– Vậy còn chờ gì nữa?

Một khắc sau, hai người không coi hoàng cung đại nội ra gì, nhảy khỏi thành cung, men theo chỗ náo nhiệt chạy ra ngoài.

Trời đã lạnh nhưng hoa đăng như ban ngày, hơi nước lượn lờ bốn phía, vây quanh người Tạ Doãn, nhanh chóng ngưng kết thành vụn băng nhỏ li ti, hắt băng như tia chớp qua đám đông, dẫn đường phía trước, không ôn chuyện với Chu Phi, cũng không hỏi nàng tới làm gì, bỏ đi mọi thứ ngọn nguồn nguyên do, chỉ đắm mình vào hiện tại không rõ là mơ hay thực.

Dọc đường hắn nói nhỏ với đồ nhà quê Chu Phi chưa vào thành bao giờ, chỉ điểm về phong cảnh đế đô, mới đầu Chu Phi còn nghe tai có tai không, mãi đến khi Tạ Doãn chỉ vào một tiệm son phấn nói:

– Cô nhìn căn tiệm không bắt mắt kia xem, cái tên “Nhị Thập Tứ Kiều” cũng là có sự tích riêng, nghe nói 200 năm trước có một vị mỹ nhân tuyệt sắc lưu lạc phong trần, một khúc “Nhị thập tứ kiều” vang danh thiên hạ, sau đó hồng nhan dần tàn, cuối cùng thỏa hiệp với trần thế, được một phú hộ bỏ tiền ra chuộc, trước khi đi, nàng ấy ở nơi này thối tiêu cả đêm,

người đời sau rung động với chuyện này nên mở tiệm son phấn ở đây, lấy tiếng tiêu làm tên, với ý “phù sinh nhược mộng, hồng nhan bất lão”.

Chu Phi:

– ...

Tạ Doãn rung đùi đắc ý than:

– Tiểu mỹ nhân biến thành đại mỹ nhân mà vẫn không hiểu phong tình gì hết.

Chu Phi cảm nín chốc lát, lành lạnh nói:

– ...Vậy à? Ta còn tưởng tiệm “Nhị Thập Tứ Kiều” này là trạm ngầm của trại ta chứ.

Tạ Doãn chém gió xàm bị người ta vạch trần ngay tại chỗ lại không hề lúng túng, ngược lại chấp tay cười nói:

– Chắc, năm xưa có người ở cổng nhà mình mà không biết vào thế nào, dọc đường kể 32 điển cổ Thục Trung, trong đó 28 cái là tự bịa...

Hắn nói chưa dứt lời đã bay vút ra ngoài như một làn gió, Quá Vô Ngân dường như còn hơn hắn năm xưa, một con cún dạo chơi trên mây tảng đá xanh nghi hoặc ngẩng đầu nhìn quanh nhưng ngay cả cái bóng cũng không thấy. Chu Phi tuy không có khinh công tuyệt đỉnh hòa làm một cùng gió mát như hắn nhưng cũng đuổi theo không hề phí sức.

Bước chân Tạ Doãn dừng bên cạnh một tửu lâu nhỏ bên bờ sông, hắn đứng ở đầu cầu, sương mù trắng xóa trong nước lượn lờ bao quanh, Tạ Doãn nhặt một hòn sỏi nhỏ dưới đất, bắn cực kỳ tinh chuẩn vào lỗ đèn lồng treo cao, kể đó ngoắc tay với Chu Phi, chột nhảy lên, khéo léo điểm lên cây quế ở xung quanh, hương thơm ngào ngạt tỏa ra lác đác, hắn bỗng bình đáp

xuống nóc tòa nhà lâu ba, trên nóc nhà này có một “nhã gian”, ngăn ra một chỗ nhỏ, bàn ghế đầy đủ, tiếc là không có thang, phàm là người khinh công hơi kém sẽ không thể lên đây.

Tạ Doãn thò đầu ra nói với Chu Phi:

– Lên đây, để ý đừng...

Lời hăn chưa dứt, Chu Phi đã lưu loát hạ xuống phía sau hăn:

– Đừng gì?

– Đừng đụng làm kêu chuông trên nóc, bằng không họ sẽ không dâng rượu cho cô.

Tạ Doãn khựng lại, từ từ nói nốt câu của mình xong mới khẽ nói:

– Trần sư thúc nói cô tiến bộ thần tốc, ngay cả thầy đồ Lâm cũng sợ cô, mới đầu ta còn tưởng ông ấy khen quá lời, bây giờ xem ra, ta cũng sắp sợ cô rồi.

Lúc này, trong nhã gian nóc nhà vang một tiếng “cọt kẹt”, tấm gỗ dưới bàn mở ra từ bên dưới, một hộp cơm ba tầng từ dưới đáy bàn đưa ra, tiếp theo là một bình rượu.

Tạ Doãn tự làm trước, bưng đồ nhắm lên bàn, nói với Chu Phi:

– Đây là tửu lâu ngon nhất Kim Lăng, mời.

Nhưng Chu Phi không di chuyển, chút ý cười loáng thoáng trên mặt nàng nhạt đi:

– Ta tìm tới cấm địa Tề môn, thấy di tích cũ của Lữ quốc sư, tình cờ hiểu được yếu quyết của Khô Vinh chân khí, nhưng...

Một ly rượu chợt bay tới, ngắt lời Chu Phỉ, nàng quơ tay đón lấy theo bản năng, một giọt cũng không rơi ra, Chu Phỉ ngẩn người, chỉ cảm thấy hương rượu mang theo chút hàn ý phủ vào mặt.

Tạ Doãn nhẹ giọng:

– Giờ lành cảnh đẹp mà nói mấy thứ phá hoại không khí này, có phải cô muốn tìm phạt không?

Chu Phỉ ngơ ngác ngẩng đầu, Tạ Doãn chạm ánh mắt nàng, chợt giơ tay che ngực, bóp cổ tay nói:

– Ôi đời người nhiều nỗi hận, hận hoa quế thơm nồng, hận đêm lành ngắn ngủi, hận mẫu đơn không hương, rượu hoa điều khó say, đại mỹ nhân quấy nhiễu giấc mộng ba năm của ta ở ngay trước mắt mà không cười được, chắc, đời có gì vui?

Chu Phỉ:

– ...

Tạ Doãn lại chợt quay đầu nháy mắt với nàng:

– Nếu mỹ nhân chịu hôn ta một cái là ta có thể nhắm mắt rồi.

Chu Phỉ:

– Có phải người muốn lăn từ nóc nhà xuống không?

Tạ Doãn cười to:

– Đầu chúc xuống dưới à? Không được, bất nhĩ lắm.

Nói rồi hần kéo Chu Phỉ vào chỗ ngồi, vắt đôi chân dài không chút hình tượng lên xà gỗ của “nhã gian nóc nhà”, xa xa thuyền hoa đã mở,

trong ánh sáng dập dềnh sóng nước thoáng vắng tiếng sênh ca, hần đưa mắt nhìn, rượu trong ly nơi tay nháy mắt đã kết sương, hồi lâu hần mới nói:

– Lúc này là đùa đấy, có thể làm lỡ dở cô ba năm, ta đã có thể tiêu ngạo cửu tuyền rồi.

Ánh nước trong mắt Chu Phi lóe lên, sau đó nàng cười nhạt:

– Bớt dặt vàng lên mặt mình đi, không có người, bộ ta không sống nổi ba năm này hả?

Tạ Doãn:

– Không có ta, cô không cần đối đầu với Vũ Khúc, không cần phải đi cấm địa Tề môn cửu tử nhất sinh...

Chu Phi nghiêm túc nói tiếp:

– Phải, cũng chưa chắc luyện thành thần công cái thể đạp lên Bắc Đẩu.

Tạ Doãn im lặng chốc lát, kinh ngạc quay đầu nhìn nàng:

– Trời ơi, không biết xấu hổ kìa, thật có phong thái của ta thời trẻ!

Chu Phi bật cười không tiếng động.

Lúc này, không biết là ai ăn no rửng mỡ, không phải lễ tết gì mà thả pháo hoa nhỏ trên mặt nước, nháy mắt soi sáng một mảng, Tạ Doãn bị ánh sáng ấy quấy nhiễu, hơi nghiêng đầu, chợt cảm giác một vị ngọt cực nhạt mang hơi thở thiếu nữ nhanh chóng áp tới, môi như bị lông vũ lướt qua.

Tạ Doãn chợt ngừng hô hấp, đờ đẫn.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 163: Sương Mù

Qua một lúc lâu, hai người không ai lên tiếng, gió trên sông quần quanh nóc nhà, bốn bề yên tĩnh chỉ còn tiếng nước.

Chiếc thuyền hoa ban này đã lướt đi, mà Tạ Doãn vẫn ngây ngốc nhìn chăm chăm mặt nước đen sì, phảng phất như nơi đó sắp nở ra một đóa hoa quỳnh xoay chuyển giữa úa tàn và nở rộ.

Chu Phỉ lơ đãng uống hết cả bình rượu, mãi đến khi trong bình rót không ra giọt nào, nàng mới phát hiện không nếm được vị gì, uống cả vò rượu ngon như lừa uống, thuần túy là lãng phí tâm tư chủ quán.

Nàng chợt thấy rất xấu hổ, vụt đứng dậy, Tạ Doãn như mọc mắt trên lỗ tai, nắm lấy cổ tay nàng.

Trừ phi đang bị truy sát, bằng không Tạ Doãn hiếm khi có vẻ mặt nghiêm nghị đến thâm trầm như vậy, chắc là hắn cảm thấy đời mình đã có quá nhiều lúng túng, không cần quá nghiêm túc nữa, chỉ có thể tiếp tục bồn chồn với đời, để mình và người khác đều có thể dễ chịu hơn.

Hắn nắm rất chặt, đầu ngón tay hơi trắng bệch, căng thẳng hỏi:

– Cô có dự tính gì?

Chu Phỉ rất muốn lừa mình dối người nói một câu “ta sẽ ở Kim Lăng một thời gian”, nhưng nàng biết, Tạ Doãn không phải hỏi dự tính gần mà là dự tính sau khi hắn chết.

Nàng cố ý lảng tránh, cố ý giả ngu, nhưng khi nhìn đôi mắt trong veo phản chiếu ánh sáng kia, cuối cùng nàng vẫn cắn chặt răng, gian nan dời ánh mắt, nhìn thẳng vào chân tướng xấu xí.

Hồi lâu, Chu Phi mới nói:

– Ta không biết, có lẽ xem cha ta có sai phái gì không, nếu không có, hai cái đầu Bắc Đẩu còn lại kia, ta lấy chắc rồi. Chờ rõ ràng những ân oán cũ, có lẽ ta sẽ về 48 trại, giúp Sở Sở chỉnh lý những thứ thất truyền, khi cần sẽ làm tay chân cho trại, sau đó... sau đó có lẽ thiên hạ thái bình?

– Ừ.

Khóe môi Tạ Doãn nở nụ cười kỳ lạ:

– Tiền nhân đã trải sẵn đường rồi, còn gì mà không thái bình? Ta có thể xin cô một chuyện không?

Chu Phi nhìn hắn, cảm thấy ngoại trừ gầy thì đáng vẻ đó gần như không khác mấy với 8 năm trước khi hắn di chuyển giữa dây trện, hắn giống như một người bị định hình bởi thời gian ngắn ngủi và trải nghiệm quá nhiều.

Tạ Doãn cố ý gây chuyện, cười với nàng:

– Ta muốn xin cô gả cho một trượng phu đoản mệnh, để 20 năm sau ta còn có thể lại đi tìm cô.

Chu Phi dùng sức rút tay mình ra, nhưng ngón tay Tạ Doãn như biến thành một lao tù chạy không thoát, cứng đờ giữa không trung không nhúc nhích, nàng chợt run lên, tất cả thói quen ẩn giấu và cảm xúc nội liềm đều hội tụ thành mạch nước ngầm mãnh liệt thanh thế to lớn va chạm qua lại trong lồng ngực chật hẹp của nàng.

Hai tay Tạ Doãn nâng cổ tay Chu Phỉ lên, cúi đầu áp tay nàng lên trán mình, khẽ nói:

– Đừng khóc, ngày tháng gặp nhau giữa người với người tổng cộng chỉ trong chốc lát, khóc một khắc sẽ ít đi một khắc, nghĩ vậy, há chẳng phải lỗ lã sao? Cô và ta chưa từng đầu bạc, đã có thể xem như bầu bạn bên nhau cả đời, có thủy có chung, nói ra không phải cũng là may mắn ư? Đâu cần sống đến 70-80 tuổi chứ.

Chu Phỉ chột vung hăn ra:

– Người mới khóc thì có.

– Được, Chu đại hiệp sao lại khóc chứ? Dù sao cũng là thiên hạ đệ nhất “đạp lên Bắc Đẩu” mà.

Tạ Doãn hơi dừng lại, vô cùng thông minh bổ sung:

– Tuy là tự phong.

Vì câu “thông minh” này mà Doan vương điện hạ quý giá khiến các thái y tranh cãi âm ỉ bị rượt đánh tám con phố.

Tục ngữ có câu “thời gian là vàng”, gần như nó đã trở thành lời nhại nhẽo mà bọn trẻ con không muốn nghe, lúc nhỏ Chu Phỉ ngủ gật trong thư phòng Chu Dĩ Đường, thường xuyên bị nghe quở câu này, trước nay nàng luôn nghe tai trái ra tai phải, nhưng khi nàng lớn đến tuổi này lại bất giác lĩnh hội được ý nghĩa thâm thúy trong câu nói ấy.

Họ chỉ có chút thời gian, giống như đồng tiền nhả thính trong tay thần giữ của nghèo kiệt, càng đếm càng ít, càng đếm càng giật gấu vá vai, hận không thể mỗi đồng tiền đều nở ra tám cánh hoa, để cắt mỗi khoảnh khắc thành vô số phân đoạn nhỏ.

Ban ngày, Tạ Doãn ở trong cung rất bận, thường xuyên phải ứng phó cả đám người – quan chức Lễ bộ liên tu bất tận, thái y vô dụng, và bản thân Triệu Uyên.

Triệu Uyên dường như muốn lấy lòng Tạ Doãn, thậm chí thả trường hoàng tử Triệu Minh Sâm bị giam nhiều năm ra ngoài, và lại còn ba ngày hai bận gọi Minh Sâm vào cung, để một kẻ mặt mày hốc hác và một kẻ bệnh tật xanh xao diễn trò huynh đệ tình thâm thỏa thích.

Những lúc thế này, Chu Phi luôn ở trên xà nhà xem Triệu gia diễn trò, Tạ Doãn và nàng đã thương lượng ngăn ngừa ra một bộ thể tay đặc biệt, Tạ Doãn thường xuyên vừa giả vờ đứng đắn lá mặt lá trái với người khác, vừa dùng tay sau lưng nói lời thật lòng chanh chua với Chu Phi, nhiều lần chọc cho kẻ làm quân tử leo xà nhà như nàng suýt bại lộ.

Chờ đuổi đám người rồi hơi đó đi, Tạ Doãn sẽ không xem hoàng cung đại nội ra gì, dẫn Chu Phi đi chơi khắp nơi trong thành Kim Lăng.

Bài bản của công tử quần là áo lượt, bài bản của hiệp khách giang hồ... cái nào hăn cũng biết, cái nào hăn cũng có thể làm, đồng thời dùng tốc độ nhanh nhất dạy hư Chu Phi. Nếu không phải Thấu Cốt Thanh trên người Tạ Doãn phát tác càng lúc càng dày đặc, mỗi ngày đều suy nhược đi thấy rõ, thì những ngày này thực có thể xem như tốt đẹp.

Càng gần ngày ba tháng chạp – ngày nhục nhĩ của quốc gia, nơi ở tạm của Đoan vương cũng càng náo nhiệt, lễ phục long trọng và đồ vật cứ tuôn vào như nước chảy, mà trong ngoài triều đình cũng không biết từ đâu xuất hiện một lời đồn, nói hoàng thượng đón Đoan vương về vào thời khắc mấu chốt này, e có ý muốn lập thái tử.

Hiệu quả của lời đồn này không hề nhỏ, trước cửa phủ Tạ Doãn cơ hồ đông như trẩy hội, ồn ào khiến hăn rất phiền, suýt muốn phá hỏng “đại diễn

tế tổ” của Triệu Uyên, đành ngày ngày giả bệnh, đóng cửa từ chối tiếp khách.

Mồng một tháng chạp, đại diện tế tổ đã sắp xếp xong xuôi, chỉ chờ ngày các nơi chính thức hóa trang lên sân khấu.

Lúc này, tiền tuyến truyền về tin chiến thắng, tàn binh bại tướng Bắc triều hốt hoảng tập hợp lại căn bản như giấy, thậm chí hơi nghe thấy động tĩnh đại quân Nam triều là chạy mất dép, Chu Dĩ Đường trong vòng mấy tháng ép thẳng tới vương đô. Kim Lăng cả năm hiếm thấy mấy hạt tuyết thế mà lại rơi một trận tuyết nhỏ, tuy rất yếu, vừa rơi xuống đất liền tan, nhưng những người mượn danh “thụy tuyết” (1) để ca tụng công đức thì nhiều vô số kể.

(1) Thụy tuyết: tuyết rơi đúng lúc.

Đến đây, thiên thời địa lợi nhân hòa với Triệu Uyên gần như đủ cả.

Nhưng Triệu Uyên có vẻ càng bất an hơn xưa, lúc tới thăm bệnh như thường lệ, vừa chuyện phiếm mấy câu với Tạ Doãn thì có một nam tử dáng vẻ thị vệ đại nội vội vã tiến vào, khom lưng nói bên tai Triệu Uyên. Người này chắc là tâm phúc của Triệu Uyên, dùng công phu kiểu “truyền âm nhập thể”, không lộ ra chút nào, lời còn chưa dứt, sắc mặt Triệu Uyên thay đổi, ông đứng phắt dậy, thậm chí không nói với Tạ Doãn câu nào, xoay người đi ngay.

Tạ Doãn giả vờ tiến ông, lặng lẽ ra dấu tay với Chu Phi, nghe một tiếng vang nhỏ liền biết Chu Phi đã nghe lời đuổi theo. Hắn đứng ở cửa như có điều suy nghĩ, nhẹ nhàng khép lại ngoại bào, lúc này vừa khéo một tiểu thái giám vào thu dọn dụng cụ uống trà bưng khay ly khom người đi ra, khi hành lễ vô tình nhìn Tạ Doãn, lập tức sợ kêu “á” lên, khay ly trong tay rơi xuống đất vỡ tan, tiểu thái giám quỳ xuống run lẩy bẩy:

– Điện, điện hạ...

Tạ Doãn lúc này mới hoàn hồn, cúi đầu nhìn, phát hiện đầu ngón tay cứng ngắc của mình lại nứt ra, da tróc thịt bong, thế mà hăn lại chẳng hề thấy đau, còn lỗ tay quẹt làm cổ ngoại bào bị nhuộm đỏ một mảng, giống như vừa quét qua cổ.

Cùng lúc đó, Chu Phi lặng lẽ bám theo Triệu Uyên.

Triệu Uyên cực kỳ sợ chết, các loại thị vệ và cao thủ đại nội hoặc sáng hoặc tối vây mỗi góc lại chặt cứng, dù Chu Phi võ công cao cũng thực toát một lớp mồ hôi lạnh, nhiều lần suýt bị phát hiện, khó khăn lắm mới tới gần tẩm cung Triệu Uyên. Nàng cũng không có cách gì tốt, vì phòng ngừa ám sát mà trong vòng ba trượng chung quanh nơi Triệu Uyên ở, cây nào cao quá gối đều bị chặt trụi hết!

Thị vệ vây quanh bốn phía tẩm cung như thùng sắt, còn có người qua lại tuần tra.

Chu Phi lần đầu tiên thấy đại nhân vật sợ chết đến mức long trọng như vậy, mới đầu cảm thấy Triệu Uyên hơi buồn cười, nhưng sau chốc lát, nàng cười không nổi, lòng nổi lên rất nhiều nghi hoặc. Đội hộ vệ được huấn luyện nghiêm chỉnh như vậy không thể nào là vội vàng tập kết, Triệu Uyên đường đường là một hoàng đế, nhưng ông đã sống trong nỗi hoang mang lo sợ tột cùng thế này bao lâu rồi?

Rốt cuộc ông đang sợ ai?

Giống như có người ghim chữ “thích khách” vào đầu ông vậy.

Đúng lúc này, trong tẩm cung xa xa truyền đến tiếng đồ vật rơi vỡ, Chu Phi cau mày, thấy mấy thị vệ mặc cẩm bào đen vội vã rời đi, nàng lập tức tránh lao tù bằng biển người mà Triệu Uyên tự tạo cho bản thân, đuổi theo mấy kẻ áo đen kia.

Mấy kẻ đó khinh công rất tốt nhưng chẳng thấm gì so với cao thủ chân chính, Chu Phi đuổi theo vô cùng nhẹ nhàng, thấy mấy thị vệ đó trong thời gian cực ngắn đã mang theo một đám người, thanh thế to lớn ra khỏi cung, chạy tới một nhà dân ở ngoại thành.

Vài người ăn mặc như tiểu thương bình thường nói với thị vệ dẫn đầu:

– Người luôn ở đây, xác định, chúng tôi luôn theo dõi nơi này.

Người nào?

Chu Phi nấp trong bóng tối nhìn theo hướng ngón tay “tiểu thương” chỉ, thấy đó là một tòa trạch viện, trong viện trồng đầy hoa, vào mùa đông lạnh lẽo vẫn tỏa hương thơm ngát, mấy dây hoa từ trong tường viện bò ra, để lộ xuân sắc khắp vườn, càng lộ vẻ kỳ dị.

Không biết tại sao, khu vườn đầy hoa này khiến Chu Phi thấy quen quen.

Sau đó, hắc y thị vệ dẫn đầu ra lệnh một tiếng, mọi người bao vây tiểu viện, thô bạo phá cửa xông vào.

...Sau đó đồng thời ngẩn ngơ.

Trong tiểu viện hoàn toàn yên tĩnh, giá treo quần áo vẫn còn, nhưng trang phục bên trên đã không còn bóng dáng, vài chiếc lông đuôi chim rơi xuống đất, dưới bóng hoa um tùm là một chiếc xích đu nhỏ khẽ đong đưa trong gió.

Giống y như đức tiểu viện của Vũ Y ban biến mất trong một đêm ở thành Thiệu Dương năm xưa!

Lúc này, giọng nữ cao cao từ xa truyền tới, hát:

–“Sông dài đổ ra biển cả, mệnh mệnh hương tới màu trời...”

Hắc y thị vệ quát to:

– Đuổi theo!

Mọi người cùng xông lên đuổi theo hướng tiếng hát. Chu Phỉ lúc này mới từ từ bước khỏi chỗ ẩn thân, nàng không lo lắng, trò người đi nhà trống là tuyệt kỹ của Vũ Y ban, mà giọng hát ban này dù hóa thành tro nàng cũng nhớ: chính là đại ma đầu Mộc Tiểu Kiều.

Một Nghê Thường phu nhân, một Chu Tước chúa, hai vị tiền bối ấy nếu cùng gây chuyện thì dù gọi hết đám giá áo túi cơm bên cạnh Triệu Uyên ra cũng chưa chắc bắt được... vấn đề là, đây lại là chuyện gì?

Chu Phỉ chui vào tiểu viện không một bóng người của Vũ Y ban, thấy cánh cửa bên trong khép hờ, lư hương vừa cháy hết vẫn chưa tan mùi, trong ly còn chút rượu dưới đáy, trên tường đối diện cửa lớn là hai thanh gỗ treo một đao một kiếm, ở giữa kẹp một tờ giấy.

Chu Phỉ cẩn thận lấy tờ giấy ấy xuống, thấy bên trên viết: “Vũ Y ban mang “Bạch cốt truyện” đến kinh, dâng quà cho Đại Chiêu thịnh thế.”

Cre: -妄想随江河

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 164: Mây Đen

Giọng Mộc Tiểu Kiều như hạt cỏ gieo mầm khắp nơi, trong một đêm, dường như đâu đâu cũng hát “Bạch cốt truyện” thần bí, tình thế phát triển quá nhanh, thậm chí muốn cấm đã không còn kịp, cấm quân nhất thời thần hồn nát thần tính, hể nghe tiếng hát là chạy đi bắt người.

Nhưng dù là hạng đào kép cũng không thể vô duyên vô cớ bắt bừa, Kim Lăng xưa nay nhã khí, văn nhân thi khách, quan to quý nhân có trào lưu kết giao cùng các danh kỹ và đào kép nổi tiếng, cấm vệ vừa xuất hiện, lập tức dấy lên một làn sóng lớn, vì mấy năm gần đây thủ đoạn Triệu Uyên cứng rắn nên không ai dám công khai chất vấn, nhưng lời bàn luận sau lưng lại ầm ĩ xôn xao.

Triệu Uyên đêm đó đại nộ, giận đám thuộc hạ vô dụng giấu đầu hở đuôi, lôi thống lĩnh cấm vệ ra đánh 30 gậy, qua ngày kế tiếp, Triệu Uyên lộ diện trên triều đình, nín thính không đề cập tới chuyện cấm quân bắt người, chỉ vô cùng chân tình bày tỏ những hồi ức về nỗi nhục quốc gia và mối thù nhà cùng những gian truân vất vả của bản thân hơn 20 năm qua, cuối cùng nhẹ nhàng buông một câu, để tưởng nhớ nỗi nhục năm xưa, kể từ tháng chạp, trong cung cấm âm nhạc.

Người tinh ranh đương nhiên nghe lời biết được ý ngầm, sau khi hạ triều về nhà liền thi nhau báo cho các thân thích bằng hữu, thế là Kim Lăng đêm đêm sinh ca bỗng trở nên im ắng về đêm, vào đêm trước đại điển tế tổ lộ ra sự an bình kỳ lạ.

Lại thêm một ngày lạnh lẽo âm u, Chu Phi dạo một vòng trong thành Kim Lăng, không tìm được tung tích đám Nghê Thường phu nhân, chàng vạng nàng lại lên vào hoàng cung. Nàng dự liệu được Tạ Doãn e là không thể xuất cung, nên muốn đi thăm hăn, vốn muốn hỏi vụ “Bạch cốt truyện” rốt cuộc là sao, nhưng phát hiện thái độ Tạ Doãn khác thường, nghỉ ngơi rất sớm, chỉ để lại cho nàng tờ giấy, nói là muốn cùng Triệu Uyên diễn xong màn kịch “lập thái tử”, sau này có thể tự do xuất cung dẫn nàng đi chơi, bảo nàng về trước.

Chu Phi vo tờ giấy của hăn, đặt vào đèn lồng đốt, ngồi trên nóc cung điện cao cao một lát, mãi không thấy ánh trăng, khước mắt nàng bỗng dưng giật giật, nàng tung người nhảy vào màn đêm, lên xuống mấy cái liền không còn bóng dáng.

Mà Tạ Doãn “nghỉ ngơi rất sớm” đột nhiên mở mắt giữa tầng tầng màn trướng.

Nhờ ánh sáng nhạt, hăn thấy trên người mình bỗng dưng nhiều thêm không ít miệng vết thương lớn nhỏ, từ đầu ngón tay bây giờ đã lan đến vai và ngực, mùi máu nhàn nhạt lượn lờ quanh người hăn, phảng phất như đang nói rõ đại nạn của thân xác huyết nhục kéo dài hơi tàn này sắp đến.

Lúc mới xuất hiện tình huống này, Triệu Uyên nổi giận, các thái y sợ đến suýt treo cổ tập thể, nhưng thực sự bó tay hết cách, đành xử lý các vết máu ngày càng nhiều của hăn theo cách xử lý vết thương đao kiếm thông thường.

Tạ Doãn cẩn thận trở mình, ngửa mặt nhìn màn trướng, lòng uể oải tính toán, Triệu Uyên nghe “Bạch cốt truyện” e là ngủ không được, ông cũng đáng thương quá, tể tổ thôi mà, một mặt lo “Bạch cốt truyện” bỗng dưng xuất hiện có mưu đồ quấy rối gì không, một mặt lo vở kịch “lập thái tử” mình dày công chuẩn bị còn chưa mở màn thì “thái tử” đã bị nứt thành con điều rách.

Chật, nhọc tâm nhiều quá.

Đêm đó, nơi góc đường Kim Lăng ẩm ướt, trong góc một tửu lâu nhỏ chưa đóng cửa vẫn sáng đèn.

Ở đây có một nam tử ăn mặc như phú thương, thân thể béo mập, một người chiếm hết chỗ của hai người, đang từ tốn bưng chén rượu nhạt, gấp thức ăn ăn, vô cùng thông thả.

Tiểu nhị ngáp cả ngày thêm rượu cho hẩn ta, chợt hai nam tử trung niên bước theo cầu thang gỗ của tửu lâu lên lầu, nhìn trang phục thì chắc là hộ vệ của phú thương kia. Một người trong đó dáng cao gầy, mặt có vài nếp nhăn như dao khắc, thoạt nhìn bình thường không có gì lạ, nhưng trong khoảnh khắc tiểu nhị bắt gặp ánh mắt ông ta liền giật mình bị dọa, tay run lên, đổ rượu ra bàn.

Phú thương có thân hình vô cùng phúc hậu kia thấy vậy khoát tay nói:

– Lui xuống đi, không gọi thì không cần lên.

Tiểu nhị như được đại xá, không kêu tiếng nào, chạy đi như một làn khói.

“Phú thương” lúc này mới nói:

– Thẩm tiên sinh, Đồng đại nhân, mời ngồi.

Hóa ra đây chính là nhóm Tào Ninh.

Đồng Khai Dương nheo mắt nhìn hướng tiểu nhị kia rời đi, nói:

– Thăng nhóc của Hành Tẩu Bang, võ công chẳng ra sao nhưng đúng là rất thông minh.

Tào Ninh nói:

– Chỉ là bị khí tức của Thẩm tiên sinh dọa sợ thôi, không cần chú ý. Bây giờ trong thành Kim Lăng ngư long hỗn tạp, loại người gì cũng có, chúng ta đại ẩn vu thị (1), không hề bắt mắt. Sao rồi?

(1) Đại ẩn vu thị (tức ‘tiểu ẩn vu dã, đại ẩn vu thị’ hoặc ‘tiểu ẩn ẩn vu dã, trung ẩn ẩn vu thị, đại ẩn ẩn vu triều’): một tư tưởng triết học Đạo gia, ý nói cuộc sống ẩn dật không nhất thiết phải sống nơi rừng núi, đẳng cấp cao hơn chính là sống ẩn dật nơi phố thị phồn hoa, dù trong hoàn cảnh như vậy vẫn giữ được tâm thanh bình yên ả.

– Không còn hát khúc nữa.

Đồng Khai Dương rót ra hai chén rượu, trước tiên cung kính đặt một chén trước mặt Thẩm Thiên Khu, nhưng Thẩm Thiên Khu không hề nể mặt, nhận chén rồi trực tiếp đổ rượu ra ngoài cửa sổ, tự thay bằng chén nước.

May mà Đồng Khai Dương quen biết ông ta nhiều năm, sớm biết ông ta có tính tình thối nên không để tâm, ngược lại cười nói:

– Đại ca thể này là đến cảnh giới phản phác quy chân (2) “thanh thủy khứ điều sức” rồi (3).

(2) Phản phác quy chân: khôi phục trạng thái ban đầu, điểm cao nhất cũng chính là điểm xuất phát, trong võ học thường dùng để nói về cảnh giới ‘tối thượng’, không còn phụ thuộc vào những thứ bề ngoài.

(3) Thanh thủy khứ điều sức: câu này ghép loạn câu thơ của Lý Bạch “thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điều sức” (nước trong nở ra hoa sen, thiên nhiên không cần trang sức gì, bản thân nó vốn đã đẹp), câu thơ ghép lại mang ý: nước trong không cần thêm gì nữa, chỉ nước thôi là đủ.

Thẩm Thiên Khu không phản ứng với câu nịnh nọt này của ông ta, chỉ nói:

– Triệu Uyên muốn ngày mai tuyên chỉ sắc lập thẳng cháu đoản mệnh kia làm thái tử ở đại điển tế tổ, các người không phải nói thẳng nhãi đó trúng Thấu Cốt Thanh nhiều năm rồi ư, sao vẫn chưa chết? Liêm Trinh quả nhiên là phế vật chết không hết tội.

Tào Ninh nói:

– Triệu Uyên chính vì thấy thẳng cháu này ốm đau dặt dẹo nên mới dám lập làm thái tử, vừa khéo hôm nay lập thái tử, ngày mai thái tử chết queo, ông ta có thể giả mù sa mưa khóc lóc một hồi, xem như “trả ngại” không có kết quả, sau này ông ta càng là một hoàng đế danh chính ngôn thuận.

Đồng Khai Dương khó hiểu:

– Triệu Minh Doãn chẳng qua là con cô của thái tử chứ đâu phải thái tử thật do Triệu gia sắc phong, Triệu Uyên thân là trưởng bối, đứng ra nhận ngọc tử làm hoàng đế trong thời kỳ quyền biến thì có gì danh bất chính ngôn bất thuận?

Tào Ninh:

– Nếu không phải Triệu Uyên suốt ngày treo hai chữ “trả ngại” bên mép, lại muốn bịt tai trộm chuông làm nghi thức “tế tổ” rồi “lập thái tử”, thì đã chẳng ai nói ông ta không chính thống. Theo ta thấy, Triệu Uyên cũng xem như đại nhân vật đương thời, nhưng không hiểu sao lại dễ tâm thái quá một số chuyện, thậm chí hơi mất chừng mực... nói không chừng trong này thực có gì đó mà chúng ta không biết. Ta thấy vị “Tạ huynh” dùng tên giả nhiều năm kia cũng không phải đèn cạn dầu, có lẽ không muốn buông tay khỏi nhân gian sớm, bằng không hà tất làm ra một “Bạch

cốt truyện” vào thời khắc mấu chốt này chứ? Khà khà, Triệu gia của Nam triều đúng là khiến người ta suy nghĩ miên man mà.

Thẩm Thiên Khu ở bên cạnh thờ ơ uống nước lạnh, Đồng Khai Dương lại nói:

– Đôi chú cháu này đúng thú vị, hai bên đều hận đối phương không thể mau mau chết, thế mà còn sáp lại với nhau cùng diễn trò hòa thuận lập thái tử truyền ngôi, chẳng lẽ tương lai thái tử không chết thì Triệu Uyên thật truyền ngôi cho hắn à?

Thẩm Thiên Khu hừ lạnh:

– Nói mấy chuyện vô dụng này làm gì, ta muốn biết, nếu ta lấy cái đầu trên cổ Triệu Uyên, há chẳng phải hời cho con ma bệnh kia sao?

– Hời cho hắn?

Tào Ninh cười nói:

– Thẩm tiên sinh, ta “mất tích” lâu như vậy, binh quyền trong tay đều hời cho hoàng huynh ta, kết quả thì sao?

Đồng Khai Dương vội nói:

– Nguyên nghe tỏ tường.

– Hai đảng cũ mới phương nam đấu nhau từ tiền triều cho tới giờ, vương đô bị họ làm mất một lần rồi, trước mắt gió đông mới áp chế được gió tây. Chu Tồn biết mình căn cơ bất ổn nên chưa bao giờ chịu đại diện cho tân đảng, toàn đặt bản thân vào vị trí kẻ dưới để xông pha chiến đấu, bây giờ lại càng ở nơi tiền tuyến xa tầm tay với, phàm Triệu Uyên có gì bất trắc thì vị diện hạ kia...

Tào Ninh lắc đầu, cười nói:

– Nếu hẳn thật có quyết đoán khơi lên một tràng gió tanh mưa máu, mạnh mẽ đàn áp mọi người ở Kim Lăng, thì năm xưa sao bị hoàng thúc của mình hại tới mức đó? Hoàng đế sớm đã đổi người rồi. Cục diện trước mắt đối với Triệu Uyên là động không bằng tĩnh, đối với chúng ta vừa hay ngược lại, nước càng đục càng dễ bắt cá, người của ta vẫn ở trong quân, triệu tập họ chẳng qua là chuyện một hai lá thư mà thôi, chỉ cần đủ loạn, chúng ta chưa chắc không thể trở mình.

Đồng Khai Dương nhảy bèn, đương nhiên nghe ra được “chúng ta” không phải chỉ Bắc triều, mà là chỉ bản thân Tào Ninh.

Câu chuyện đại khái là vậy: Bắc đế vô năng, ghen ghét huynh đệ, dẫn đến tiền tuyến bại trận, bản thân tốt nhất cũng nhếch nhác chết dưới móng sắt phục quốc của người Nam. Ngược lại Đaoan vương gia sau khi bị hãm hại lưu lạc trong dân gian lại đi lối đặc biệt, mang theo hai đại cao thủ, dùng chiêu rút củi đáy nồi, triệt để khuấy đục nước của hai miền nam bắc, chỉ cần làm thỏa đáng, vẫn có thể đông sơn tái khởi.

Đến lúc đó, sẽ không còn ai nhớ hẳn ta xuất thân từ tiện tỳ kỹ nữ, không còn ai nhớ di chiếu thiên vị rõ ràng của Tào Trọng Côn.

Đồng Khai Dương nhỏ giọng nói:

– Bên kia không ít người đòi công với điện hạ...

Tào Ninh khẽ cười:

– Sao thiếu hai vị được chứ...

Lời hẳn ta chưa dứt, Thẩm Thiên Khu đã không kiên nhẫn nghe, uống một hơi hết nước lạnh, ngắt lời Tào Ninh:

– Ta thấy ẩn chủ cũ nên nghe lệnh của cậu là lẽ đương nhiên, nhưng chỉ nghe cậu sai phái một lần này thôi, về sau hai chúng ta không ai nợ ai,

không cần cho ta công gì cả.

Nói xong, ông ta tự đứng dậy bỏ đi.

Lúc này, một tràng tiếng bước chân rõ rệt trên đường phố như ruột dê dưới tửu lâu vọng đến.

Thẩm Thiên Khu không biết tại sao, quay đầu nhìn theo tiếng bước chân kia, thấy ở đầu tảng đá xanh hiện ra ánh nước, một nữ tử trẻ cầm đèn lồng giấy chậm rãi bước qua, dáng người nàng nhỏ nhắn thanh tú, không khác gì các nữ tử Giang Nam đầy đường, mặc loại váy dài uyển chuyển thình hành đương thời. Nàng cúi đầu, đi không nhanh, bước thẳng tới cửa sau một tiệm bán son phấn, người trong nhà đại khái là nghe tiếng bước chân nên đã mở sẵn cửa chờ nàng, dạy dỗ nữ tử đi về muộn mấy câu, nữ tử im lặng không lên tiếng, treo đèn lồng ở cửa, sau đó “két” một tiếng, người nhà đưa tay đóng cửa lại.

Mãi đến khi bóng người biến mất, Thẩm Thiên Khu mới khó hiểu thu hồi tầm mắt, không biết tại sao mình cứ nhìn chăm chăm một tiểu nha đầu không rõ dung nhan.

Sau đó ông ta mặc kệ sắc mặt Tào Ninh và Đồng Khai Dương, xoay người tự bỏ đi.

Thẩm Thiên Khu không thấy, khi ông ta vừa rời cửa sổ thì cánh cửa đóng lại kia liền mở ra.

Chu Phi vô cùng cảnh giác nhìn quanh thăm dò qua khe cửa.

Người của trạm ngầm bên cạnh dùng giọng mềm mại đã bị người bản địa đồng hóa hỏi:

– Sao thế, có người à?

Chu Phi do dự lắc đầu, ban nãy nàng bỗng dừng rợn tóc gáy, hôm nay nàng vào cung tìm Tạ Doãn nên không mang theo đao, bằng không thì mới nãy có khi nàng đã rút đao ra rồi.

Đang lúc buồn bực thì quản sự của trạm ngầm Kim Lăng bước nhanh tới, nhỏ giọng nói:

– A Phi, sao giờ mới về, có người mang theo vật này tìm cô, cô xem có biết không?

Ông giao một cái bọc cho nàng, Chu Phi cúi đầu nhìn, thấy đồ trong bọc là nhuyễn giáp Thái Hà mà nàng cời đưa cho Ngô Sở Sở ở cấm địa Tề môn.

Chu Phi:

– Người đó đâu rồi? Có chuyện gì?

– Đang đợi cô ở phía trước, gấp lắm, xem ra là có chuyện quan trọng, cô mau lên!

Rất nhanh, người ngủ không được không chỉ có Triệu Uyên.

Nhưng bất luận phạm nhân trần trọc trở trần thế nào, mặt trời vẫn nhô lên như thường lệ.

Sáng hôm sau, còn chưa quá canh tư, Kim Lăng liền trở nên bận bịu.

Trời vẫn còn tối đen, Tạ Doãn vừa nhắm mắt dưỡng thần vừa để mặc bọn hạ nhân loay hoay chải đầu rửa mặt.

Đột nhiên, cung nữ chải đầu cho hắc kê “á” một tiếng, quỳ phịch xuống:

– Nô tỳ đáng chết!

Tạ Doãn không cần nhìn cũng biết là xảy ra chuyện gì, hắn đưa tay sờ sau gáy, quả nhiên sờ ra được vết máu, chắc chắn là da thịt đột nhiên bị nứt, dọa tiểu cô nương, hắn nhẹ nhàng khoát tay:

– Không sao, cứ chải tiếp đi, lát nữa hết chảy máu thì tìm thứ gì đó che lại giúp ta.

Đúng lúc Triệu Uyên vừa bước một chân qua ngưỡng cửa, bước chân dừng lại.

Triệu Uyên biết Tạ Doãn chính là Thiên Tuế Ưu, cũng từng nghi ngờ “Bạch cốt truyện” là do hắn làm, nhưng nếu là như vậy, vì sao hắn dám dừng dừng ký tên?

Huống hồ với tình hình trước mắt của hắn, cả Thái y viện đều bó tay hết cách, từ đầu đến chân đều viết bốn chữ “không sống lâu nữa”, lẽ nào hắn còn có thể mưu đồ gì?

Tạ Doãn điềm nhiên hành lễ vấn an ông, nói:

– Bệ hạ, hôm nay ngài sắc phong thái tử, nếu ngày mai thái tử chết, liệu người ta có nói là vị trí này quá quý, mệnh cách không đủ cứng sẽ không trấn áp được không nhỉ? Vậy sau này không ai dám làm thái tử cho ngài nữa rồi.

Hắn thậm chí còn không xưng hô “hoàng thúc” như năm xưa nữa.

Sắc mặt Triệu Uyên thay đổi mấy lần, bỗng nhiên nói:

– Minh Doãn, con có tâm nguyện gì?

Tạ Doãn hỏi một đằng đáp một nẻo:

– Lương tướng năm xưa có tâm nguyện gì?

Triệu Uyên trầm mặc rất lâu, nói:

– Lương khanh hi vọng thiên hạ thái bình, nam bắc nhất thống, có người có thể kế thừa di chí của Lương khanh và tiên đế, đừng vì kết cục năm xưa thảm khốc mà chùn bước.

Tạ Doãn nghe vậy gật đầu:

– Xem ra bộ hạ đều làm được rồi.

Vẻ mặt Triệu Uyên vẫn vô cùng căng thẳng như cũ.

– Con quả thực có nguyện vọng.

Tạ Doãn cho lui đám hạ nhân vây quanh, cung kính khom người với Triệu Uyên.

– Con mong bộ hạ có thể có thủy có chung, đừng quên trái tim thuở đầu, đừng phụ lòng Lương công nhiều năm phò tá; cũng mong bạn bè thân thích và người trong tâm khảm đều bình an đến già, sống lâu trăm tuổi; còn về “màu trời” hay “nước biển”, đều đã do người thích hợp bảo quản cả rồi.

Câu cuối cùng đặc biệt đòi mạng.

Lời Tạ Doãn vừa ngưng, hần lại nói:

– Đâm lao theo lao, chưa chắc là không thể, thiên tử có ánh sáng tử vi hộ thể, hà tất để ý bạch cốt yêu ma nho nhỏ?

Triệu Uyên không thốt nên lời.

– Nguyện bộ hạ thiên thu vạn đại.

Tạ Doãn ngẩng đầu cười với ông ta:

– Thời gian sắp đến rồi, hoàng thúc, chúng ta đi thôi.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 165: Đột Ngột

Tạ Doãn mới đầu còn tưởng chỉ là trời chưa tỏ, nhưng hóa ra là vẫn chưa sáng.

Mộc Tiểu Kiều và Nghê Thường phu nhân phiêu bạt lúc ẩn lúc hiện hát “Bạch cốt truyện” mới ra, sau đó lại bỗng bành rời đi, để lại cho cấm vệ kinh thành một vấn đề hóc búa. Tuy được một câu của Tạ Doãn “đâm lao chưa chắc là không thể” bảo đảm, nhưng Triệu Uyên vẫn sai người giới nghiêm, như bước đi trên băng mỏng.

Tạ Doãn mặc lễ phục rườm rà, cảm giác vết nứt trên cổ sắp bị mũ miện ép toác ra, may mà lúc này tốc độ chảy máu của hãn cực chậm, chỉ một lát là đông lại, hãn ở một bên thờ ơ lạnh nhạt nhìn Triệu Uyên tế cáo tổ tiên.

Nghi thức vừa chán vừa dài, hãn nghe mà buồn ngủ, không nhin được nghĩ, nếu tiên đế trên trời thật sự có linh, e là bị lừa nhai tới phiên.

Mùa đông Kim Lăng ẩm ướt mà âm u lạnh lẽo, tuy không có gió tây giá buốt như cổ đô nhưng cũng không hề dễ chịu, qua không lâu lại có một cơn tuyết nhỏ như rắc muối, văn võ bá quan mỗi người mỗi ý đồ riêng ai nấy đều bị lạnh run cầm cập, bên cạnh là Triệu Minh Sâm dẫn một đám hoàng tử lớn nhỏ xếp hàng chỉnh tề, vô tình bắt gặp ánh mắt Tạ Doãn, lập tức liền dời đi.

Tạ Doãn lười đoán đê ấy đang nghĩ gì, Tạ Doãn không giống người khác, tuyết rơi lên người hãn không hề bị tan, nhanh chóng đóng một lớp mỏng, hãn đã không còn cảm giác được nóng lạnh, cảm thấy tim đập càng

lúc càng chậm, lòng xuất thần lan man, nhầm tính thời gian của mình, nghĩ: “E đời này mình không về được cố đô rồi”.

Chợt Triệu Uyên kéo hẳn.

Tạ Doãn hoàn hồn, phát hiện đã tới khâu này, hẳn cảm thấy chân hơi tê, khó khăn lắm mới vững bước bước về trước mấy bước, thuận thế quỳ xuống.

Triệu Uyên nhìn hẳn sâu sắc, lớn tiếng nói:

– Phụ huynh của trăm năm xưa bị kẻ gian hãm hại, thân nhân ly tán, trăm trẻ người non dạ, nhận nhiệm vụ lúc nguy nan...

Tạ Doãn mặt không đổi sắc lắng nghe, nhìn cấm vệ đông nghịt, thầm nghĩ: “Nơi thế này e là A Phi không tới được, cũng tốt, cho nàng khỏi thấy bộ dạng gốc gác của mình.”

– Lo liệu quốc chính hơn 20 năm, thức khuya dậy sớm, hoảng hốt lo âu...

Một cảm giác khó tả dâng lên trong ngực Tạ Doãn, đầu tiên là tê ngứa, qua một lát hẳn mới phản ứng lại, đó là cảm giác nhói nhói như kim châm, từ từ lan khắp toàn thân dưới trang phục hoa lệ, trước mắt Tạ Doãn hơi mờ hồ.

– Trăm vì đức mỏng, không dám tham quyền luyến vị, muốn phó thác cơ đồ to lớn cho hiền triết của tiên hoàng huynh, tuân thiên tự, cung cảnh mệnh... (1)

(1) Thiên tự: thế hệ đế vương theo thứ tự của trời cao an bài, thứ tự của tự nhiên; cảnh mệnh: thiên mệnh khi trao vị trí đế vương.

Tạ Doãn chậm rãi thả tia chân khí cuối cùng trong khí hải phảng phất như còn mang chút hơi ấm dư âm, đưa nó đi khắp kinh mạch héo mòn có còn hơn không, lòng tìm vui trong đau khổ: “Nếu mình chết ở đây là bệ hạ đẹp mặt, may mà sáng sớm đã đưa Hi Vi ra ngoài cho A Phi rồi.”

– Khâm thử.

Tạ Doãn hơi ngược mắt, vụn tuyết đọng dưới mí mắt hắt rơi xuống, lướt qua sống mũi, đổ ào ào vào trong vạt áo cũng lạnh băng của hắn.

– Thần...

Tạ Doãn nặng nề cử động cổ họng mình:

– Thần không dám phụng chiếu.

Lời này vừa thốt, Tạ Doãn không biết mình ừ tai nghe không rõ hay đám người ngốc nghếch bên cạnh không ngờ tới đáp án này mà đều sững sờ, tóm lại là bốn bề yên tĩnh, nghe được cả tiếng kim rơi, một cơn gió lạnh lẽo từ trên tế đàn trời đất cao cao quét xuống, Tạ Doãn bình tĩnh như trái tim lúc lên lúc xuống của hắn, thong thả điềm tĩnh nói:

– Thần phụ kỳ vọng của thúc phụ tổ tiên, vẫn không thành võ không đạt, tài hoa không đủ, đức hạnh không đoan chính, lục nghệ không thông, thân thể không khỏe mạnh, sợ...

Triệu Uyên chột quát:

– Minh Doãn!

– Sợ không có tướng phúc trạch thâm hậu.

Tạ Doãn ngó lơ, từ từ nói nốt lời của mình, tiếp đó ngẩng đầu:

– Thần...

Đúng lúc này, đột nhiên có người hừ lạnh ngắt lời Tạ Doãn.

Âm thanh kia dường như cách rất xa, lại dường như ngay sát bên tai, khàn khàn như trong cổ có hai mảnh sắt gỉ sét.

Tim Triệu Uyên đập mạnh, ngẩng phắt đầu nhìn, thấy xa xa có một người như bóng ma lay động trên lưng ngựa liễn cao cao, người đó chỉ điểm nhẹ mũi chân trên lưng cao trường tám, toàn thân bọc trong hắc y, áo bào rộng lớn phấp phật bay theo gió.

Tất cả cấm vệ đồng loạt căng thẳng, không ai biết người này đến từ lúc nào, lên trên đó khi nào! Thống lĩnh áo đen ép giọng:

– Bắt.

Cấm vệ tiến thoái không tiếng động, kỷ luật nghiêm minh, chữ “bắt” chưa rơi xuống đất, tất cả cung tiễn thủ đã xoay người vào vị trí, bốn tiểu đội đồng thời bao vây lại, mũi tên thứ nhất vút qua nền trời đêm mờ mờ. “Bóng ma” kia chuyển động!

Hắn ta như đám mây đen từ trên lưng cao khoan thai hạ xuống, ống tay áo vung ra như đẩy một bức tường vô hình, ngăn mũi tên và cấm vệ như thủy triều lại, miệng cao giọng rít lên, không ít quan văn bình thường thân thể chẳng ra sao lập tức bị âm thanh kia làm váng đầu hoa mắt, nhất thời không đứng vững được.

Một thị vệ tiến lên hai bước, đỡ lấy Triệu Uyên:

– Hoàng thượng, xin di giá trước!

Bóng ma kia lên tiếng, giọng khàn khàn u ám nói rõ từng chữ:

– Các người tưởng người xuôi nam quay về thật là hoàng đế của các người ư? Ha ha ha, nực cười, chết rồi sao không thử hỏi Sơn Xuyên kiếm,

vì sao bị diệt khẩu?

Toàn thân Triệu Uyên chấn động, giống như bị người khác cưỡng chế nhổ cái vảy ngược đi, mặt lập tức xanh trắng.

Một bàn tay lạnh lẽo khẽ nắm khuỷu tay ông, có thứ gì đó lướt qua khoeo mắt, ông chợt quay đầu thấy đó là thân vương, mũ miện nặng nề bay ngang ra ngoài, đánh vào đùi “bóng ma” một cách cực kỳ xảo diệu, đánh hẳn ta rớt xuống từ giữa không trung!

Tạ Doãn thở nhẹ ra một làn hơi trắng, đẩy Triệu Uyên tới thị vệ phía sau:

– Kẻ điên nói bậy bạ mê hoặc người khác.

“Bóng ma” vừa tiếp đất, lập tức rơi vào giữa vòng vây cấm vệ, thương trận lập tức áp tới, “bóng ma” lão đảo hai bước, mũ trùm đầu rơi xuống, lộ ra một gương mặt khô quắt đáng sợ!

Tất cả da thịt hẳn ta đều dính chặt vào đầu, cánh môi khô nứt lộ dấu vết hàm răng, mạch máu và kinh mạch xanh tím như bò sát đóng dưới lớp da mỏng gần như trong suốt, đáng sợ nhất là, ngay cái cổ mảnh như thể một tay là có thể nắm chặt có hình dáng một con sâu to cỡ bàn tay lồi ra từ dưới da!

Tạ Doãn thở dài, cách đám đông trùng điệp, kêu lên rất khẽ:

– Ân Bái.

Mấy thị vệ xông lên:

– Điện hạ, xin mau mau rời khỏi chốn thị phi!

Ân Bái cười to sang sảng:

– Đã gọi là “Niết Bàn” thì sao chết dưới tay phạm nhân các người được, ta vẫn là người đứng đầu độc bộ thiên hạ!

Tạ Doãn dịch một bước nhưng hơi lão đảo, dường như lúc này đánh Ân Bái đã tiêu hao hết sức lực toàn thân hẳn, được thị vệ cuống quýt đỡ:

– Điện hạ!

Ân Bái vừa ló mặt là giống như trời giáng đại yêu quái, dọa cho hiện trường hỗn loạn, Triệu Uyên vừa được thị vệ vây quanh đưa đi, vừa lớn tiếng quát bảo họ chăm sóc Tạ Doãn.

Tạ Doãn cảm thấy dở khóc dở cười, không biết tại sao, hẳn không bao giờ phân biệt được chân tình và giả ý của bộ hạ.

Giữa lòng người và lòng người, cách xa thiên sơn vạn thủy vậy ư?

– Không cần sợ.

Tạ Doãn nói rất nhỏ:

– Con nói đâm lao theo lao, thì chính là đâm lao theo lao.

Thị vệ đỡ hẳn không nghe rõ:

– Điện hạ?

Tạ Doãn khẽ khoát tay, tự mình đứng vững, gắng gượng một hơi:

– Bảo vệ hoàng thượng.

Cùng lúc đó, ở một nơi trên lầu cao, Tào Ninh nghe một tên áo đen Bắc Đẩu tiến lên rí tai, chợt cười nói:

– Sao lại là hẳn? Ôi, ta luôn cho rằng ta sinh không gặp thời, hóa ra phong thủy thay đổi, Triệu Uyên cũng có ngày hôm nay. Nói với Thẩm tiên

sinh, thời cơ không thể mất, không cần quan tâm kế hoạch ban đầu, thấy sao tiện thì làm.

Tên áo đen gật đầu, dán vào mặt tường trượt xuống như một cái bóng, chớp mắt liền mất dạng.

Triệu Uyên từ khi kế vị tới nay chưa từng chột vật như vậy, trong lúc bước chân hốt hoảng, ông mơ hồ sinh ra ảo giác, phảng phất như lại quay về trên con đường chạy trốn hơn 20 năm trước.

Ông quên cố hương mình, chỉ nhớ từ nhỏ được nuôi trong phủ một vị quan nhỏ bé vô danh ở kinh thành dưới thời Vĩnh Bình, xét bối phận thì vị quan nhỏ ấy là thúc thúc bà con xa của ông, có tiểu nữ nhi gả vào cung làm thứ phi không được sủng ái. Phụ mẫu ông đều mất, bị thân thích đùn đẩy tới lui, vì tướng mạo ông có vài phần tương tự với tiểu hoàng tử của nường nường nên được vị thúc thúc ấy nhận về nuôi dưỡng, muốn để ông làm bạn chơi với tiểu hoàng tử.

Nhưng tiểu hoàng tử yếu ớt nhiều bệnh hình như không cần một người bạn chơi ở ngoài cung, ông chỉ từng gặp mặt vị điện hạ ấy một lần, vốn tưởng rằng cả đời này mình phải học hành tử tế, thi lấy công danh, dựa dẫm vào chút hoàng thân xa xôi ấy để tương lai được ít chiếu cố không đáng kể. Ngờ đâu một khi phong vân biến chuyển, ông ngờ ngờ ngác ngác được người khác xưng diện sửa soạn rồi đẩy lên đường xuôi nam.

Người nào người nấy đều xưng ông là “điện hạ”, cung kính với ông, chỉ có ông là sợ muốn chết, cực kỳ nhạy cảm ý thức được rằng mình là một tấm bia sống.

Dọc đường đi, nơi nơi đều là người chết, vô số lần ông bị đánh thức khỏi cơn mơ, co rúm lại trong ánh đao bóng kiếm, khẩn cầu trời cao cho ông chút may mắn, để ông có thể sống thêm một ngày...

– Thích khách! Bảo vệ hoàng thượng!

Tiếng kêu sợ hãi chợt kéo căng thần kinh Triệu Uyên, ông chợt hoàn hồn, thấy có hai kẻ áo đen không biết từ đâu xuất hiện, lao vào giữa thị vệ.

– Bắc Đẩu! Là Bắc Đẩu!

– Bảo vệ hoàng thượng!

Vô số đôi tay xung quanh ông đẩy tới đẩy lui, cửu ngũ chí tôn thành “hoa” trong trò chơi đánh trống chuyển hoa, Triệu Uyên khác với Tạ Doãn học nghệ ở Đông Hải từ nhỏ, tuy ông cũng có sư phụ dạy võ nhưng chẳng qua chỉ học thứ công phu rèn luyện sức khỏe kiểu như cưỡi ngựa bắn cung mà thôi. Ông lão đảo, lòng chợt dâng lên chút mờ mịt, thầm nghĩ: “Tại sao là hôm nay? Vì ta không phải chính thống, cho nên “tế tổ” bữa sẽ gặp báo ứng ư?”

– Hoàng thượng, di giá qua bên này!

Trong cơn hỗn loạn, không biết là ai kéo ông, che chở ông thoát khỏi đao kiếm của bọn áo đen Bắc Đẩu thế tới hung hăng. Đều là cấm vệ như nhau, Triệu Uyên không nghi ngờ gì, bất giác đi theo.

Tối hôm qua Chu Phi ở trạm ngầm đợi được Ứng Hà Tông phong trần mệt mỏi tới, đầu tiên là thỉnh linh bị hấn đổ đầy tai về mật thư của cấm địa Tề môn và đủ loại suy đoán, đầu như to ra không chỉ ba vòng, bệnh cũ mù đường suýt tái phát ngay tại chỗ, đến khi nghe đoạn Ân Bái thì như sét đánh, bật hỏi:

– Gì? Ân Bái? Hấn ta chưa chết? Hấn ta cướp con sâu chết đó làm gì? Lẽ nào hấn ta có thể phục sinh Niết Bàn cổ mẫu?

Hỏi Ứng Hà Tông thì gì cũng không biết, nhưng Chu Phi lập tức không ngồi yên được, mới đầu còn miễn cưỡng lý trí, ngờ đâu nửa đêm canh ba có một cung nhân tự xưng đưa tới một thanh trường đao.

Chu Phỉ cầm thanh đao khắc chữ “Hi Vi” ngăn người hồi lâu, đột nhiên như bị điên, giục Ứng Hà Tòng ra ngoài ngay trong đêm, đi khắp nơi tìm Ân Bái không biết trốn nơi nào. Nàng còn nghĩ ra một ý tưởng dở hơi: trên người Ân Bái có thứ gì đó không biết, mà thứ đó khiến tất cả sâu rằn nhường bước tránh lui, vậy chỉ bằng bảo Ứng Hà Tòng dẫn nàng đi thả rằn, vì rằn của Độc lang trung rất nghe lời, bảo chạy đâu là chạy đó, nếu tới chỗ nào mà bầy rằn nổi điên thì chỗ đó chắc chắn có tung tích của Ân Bái.

Ứng Hà Tòng nghe ý tưởng “tuyệt diệu” này, cho rằng cô nàng họ Chu e bị bệnh không nhẹ, nhưng hấn đánh không lại nàng, chỉ đành khuất phục.

Hai người họ tìm từ nửa đêm tới hừng đông như mò kim đáy biển, tìm mãi trong giờ giới nghiêm của cấm vệ nên còn phải lén la lén lút, nhưng không tìm được cọng lông nào của Ân Bái.

Chu Phỉ nóng nảy ép hỏi Ứng Hà Tòng:

– Thăng oắt Lý Thịnh kia nói đúng không đó?

Đột nhiên, họ thấy rất nhiều cấm vệ quân mặc giáp đen như lâm đại địch chạy về hướng tế đàn trời đất ở thành nam.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 166: Sao Dời

Gió tuyết càng mạnh hơn ban nãy, Tạ Doãn nghe tiếng rít lung tung rất có lực xuyên thấu của gã điên Ân Bái, lòng chán nản vô vị, hẳn muốn bỏ lại đám người này để đi gặp Chu Phi, nếu còn không gặp thì hẳn sẽ đi không nổi nữa mất.

Khinh công của hắn độc bộ thiên hạ, được xưng Phong Quá Vô Ngân, nếu ngòi bút của Ngô cô nương đủ công chính thì khinh công kinh diễm nhất võ lâm Trung Nguyên trăm năm nay ắt có một chỗ cho hắn. Nhưng bây giờ hắn chỉ có thể dùng nó để né tránh đám người dư thừa này, ban nãy sau khi lướt khỏi đám đông trong tiếng hô kinh sợ, hắn không còn sức đâu để “đăng vân giá vụ” nữa, chỉ có thể nép vào tường bước từng bước một, cố sức lết đôi chân nhích về phía trước.

Đột nhiên, không biết từ đâu truyền tới một tiếng rống:

– Cầu hoàng đế chết rồi!

Tạ Doãn sững sờ, hắn hít sâu một hơi, áp trán vào tường đá, lại hít sâu một hơi nữa, đầu ngón tay nứt nẻ trở nên vô cùng thô thảm.

“Không đúng.” Tạ Doãn thầm nhủ: “Ân Bái là bất ngờ, nhưng những người khác là có mưu đồ trước.”

Chu tiên sinh chỉ còn cách cố đô trong gang tấc, hai thế hệ vất vả tranh đấu, vô số người xả thân, từ bỏ tên tuổi mới đi đến bước ngày hôm nay...

Hắn chết không đáng tiếc, nhưng sao có thể nhìn họ sắp thành lại bại?

Toàn thân hắn đang run rẩy, máu chảy nhanh chóng bị đông, để lại vết tay máu trên tường đá xám xanh, tiếp đó hắn nắm chặt ngón tay máu me đầm đìa, xoay người vút về phía âm thanh trong sương tuyết bay lả tả.

Lúc Triệu Uyên nhận ra điều bất thường thì đã muộn.

Cấm vệ bên cạnh ông càng lúc càng ít, một “cấm vệ” luôn theo bên cạnh thành linh giờ dao chém về phía lưng ông, nháy mắt không biết Triệu Uyên lấy đâu ra sức, bất ngờ lao về trước với tư thế bất nhã, tránh được một dao trí mạng, quát:

– To gan!

“Thị vệ” ấy cười khế, từ từ nhấc ống tay áo lên, lộ ra ký hiệu Bắc Đẩu.

“Đồng bọn” đột nhiên phản bội, bảy tám thị vệ còn lại bên cạnh Triệu Uyên vội vây lại thành vòng, bảo vệ hoàng đế ở giữa, kẻ áo đen Bắc Đẩu kia đột nhiên cười, một tràng tiếng bước chân truyền đến, có người cười nói:

– Tham kiến bệ hạ, bệ hạ, chúng ta đã hơn 20 năm không gặp nhau rồi nhỉ?

Đầu Triệu Uyên ơng lên.

Cuối hẻm nhỏ, một bộ y phục đỏ chói mắt hiện ra, người tới nhẹ nhàng cười nói:

– Bắc Đẩu Vũ Khúc Đồng Khai Dương tham kiến bệ hạ.

Triệu Uyên cắn răng, bò dậy từ dưới đất, tự mình đứng vững rồi lạnh lùng hỏi:

– Tào Ninh đâu?

Đồng Khai Dương cười nói:

– Sao, bệ hạ muốn ôn chuyện để câu giờ, đợi người tới cứu à? Vậy thì chúng tôi...

Nói tới đây, ông ta đã đến gần ngay trước mặt, Triệu Uyên căn bản ngay cả bóng người cũng chưa nhìn rõ thì một cấm vệ đã đầu mình hai ngã ngay trước mắt, dòng máu còn mang hơi ấm bắn lên người lên mặt Triệu Uyên, mùi tanh ập tới, Triệu Uyên cả kinh lùi về sau một bước, lưng đụng vào tường.

Đồng Khai Dương vung giọt máu trên thanh trọng kiếm, cười gằn:

– ...quá lỗ rồi.

Những cấm vệ này tuy đều là trong trăm người chọn một nhưng há là đối thủ của Đồng Khai Dương, chỉ trong thời gian hai câu nói là đều biến thành thi thể, lúc này dù Triệu Uyên có tài kinh thiên vĩ địa thế nào cũng không nhận được cảm giác mình đã đến bước đường cùng.

Đồng Khai Dương rất muốn thưởng thức bộ dạng sợ hãi mà cố nhịn của Triệu Uyên thêm một lát, nhưng cũng biết rõ Triệu Uyên giao hoạt, để phòng đêm dài lắm mộng, ông ta không nói tiếng nào, giơ kiếm đâm thẳng về phía cái cổ yếu ớt bằng phẳng của người đàn ông kia.

Triệu Uyên không nhận được nhắm mắt lại.

Đúng lúc này, một cơn gió cực nhỏ lướt qua, mặt Triệu Uyên như bị giáng một bạt tai, bị cơn gió lướt qua ấy làm đau rát. Ông giật mình, chột ngược mắt nhìn, trọng kiếm của Đồng Khai Dương bị khối băng nhỏ làm lệch đi!

Đồng Khai Dương bỗng xoay người, thấy trên tường trong hẻm nhỏ có một người không biết đã đứng đó từ khi nào, phảng phất như một cơn

gió thổi qua là có thể rơi xuống, bộ hoa phục long trọng ướt đầm kéo dài trên đất, mũ cài tóc đã bị ném mất lúc đánh Ân Bái, tóc tai hỗn loạn, trên người phủ một lớp tuyết mịn bất kể thế nào cũng không tan được, như một mảng trắng lốm đốm... nhưng toàn thân hảnh vẫn như một công tử văn nhã ngồi ngay ngắn thối sáo trên lầu cao mặc kệ gió mát thổi qua.

Con người Đồng Khai Dương co lại, hơi khựng rồi mới thận trọng gọi:

– Tạ công tử? Hay Đoan vương... thái tử điện hạ?

Tạ Doãn cảm giác từng chút từng chút sức của mình đều bị ép ra từ trong xương, bởi vậy không dám lãng phí, chỉ hơi mỉm cười nhìn ông ta.

Con người Đồng Khai Dương xoay chuyển, nói:

– Sao thế, ta giết ông ta, chẳng phải điện hạ vừa hay có thể danh chính ngôn thuận đăng cơ sao? Bắc triều sắp đổ, Bắc Đẩu nổi điên ám sát Nam đế... nghe có gì không thích hợp với ngài đâu?

Môi Triệu Uyên cử động, dường như muốn gọi một tiếng “Minh Doãn”, nhưng không biết sao lại không thốt nên lời.

Đồng Khai Dương cười nói:

– Ta đang giúp ngài đấy, điện hạ, chẳng lẽ ngài vẫn muốn ngăn ta ư?

Nụ cười của Tạ Doãn hơi lớn, đôi môi tái nhợt như nhuộm chút màu máu, hảnh hơi nghiêng người, bỏ đi cái áo khoác ngoài với tay áo rộng rườm rà trên người, nhẹ nhàng ngồi trên đầu tường, nói với Đồng Khai Dương:

– Người cứ thử xem.

Người này nhìn kiểu gì cũng giống con ma bệnh, ngồi trên tường như có thể bị gió tuyết cuốn đi bất cứ lúc nào, ngón tay nứt nẻ không rõ nguyên

nhân, mu bàn tay máu me đầm đìa bị hăn trảy trét bừa lên cổ tay áo trắng, toàn thân lộ vẻ yếu ớt gần đất xa trời.

Nhưng câu “thử xem” của hăn vừa dứt, Đồng Khai Dương lại không dám di chuyển.

Hai người một ngồi một đứng, cứ thế giằng co nhau.

Không biết qua bao lâu, hoa tuyết rơi trên đầu Tạ Doãn biến mái tóc dài của hăn từ “lốm đốm” thành “trắng xóa”, Đồng Khai Dương suýt nghi ngờ hăn đã bị đóng băng.

Đột nhiên, một tiếng còi dài từ xa vọng tới.

Là quân hiệu!

Có tiếng người truyền đi theo gió:

– ...Vào thành!

– Quân Dương Châu vào thành rồi!

Con người Tạ Doãn khẽ chuyển động, sắc mặt Đồng Khai Dương chợt thay đổi. Trước mắt đang là thời chiến, Triệu Uyên không thể vì một lần tế tố mà điều động quân đội địa phương, người có thể tự ý làm chủ việc này tất nhiên là Chu Tồn!

Lần hành động này của họ bị lộ rồi!

Kế tiếp, tiếng bước chân trật tự đều đặn truyền đến, Đồng Khai Dương vô thức nắm chặt thanh trọng kiếm trong tay, hét lớn một tiếng, lao ra. Thấy ông ta muốn chạy, Tạ Doãn cũng không ngăn cản.

Ai ngờ bước chân ông ta vừa trượt đi thì tiếng hét thảm vang lên, tiếng bước chân chinh tề trong hẻm nhỏ hỗn loạn, tiếng la giết chỉ ồn ào chốc lát

rồi im bật, sau đó “phịch” một tiếng, xác một cấm vệ bị ném vào. Đồng Khai Dương đầu tiên sững sờ, sau đó thấy người tới thì mừng rỡ:

– Đại ca!

Thẩm Thiên Khu cụt tay từ từ bước tới.

Tạ Doãn lặng lẽ thở dài, đối mắt với Triệu Uyên. Làm hết sức người nhưng vẫn phải nghe theo mệnh trời, xem ra khí số đã tận thật rồi.

Trên người Thẩm Thiên Khu không có chút hơi nước nào, bất kể là vụn tuyết hay nước mưa dường như đều tự động tránh ông ta ra, ông ta đứng đó, mặt đất cũng phải quỳ bái cúi mình dưới chân.

Thẩm Thiên Khu lạnh lùng liếc Đồng Khai Dương:

– Phế vật.

Lời còn chưa dứt, bóng ông ta đã đến trước mặt Triệu Uyên, lần này Triệu Uyên đúng là ngay cả cơ hội hoảng sợ cũng không có.

Tạ Doãn vốn cho rằng mình kéo thân thể tàn tạ này tới đây, phát huy chút sức tàn lực kiệt giả làm người rơm dọa “quạ” mà thôi, vụn lần không ngờ mình phải đích thân ra tay, hắn bị ép từ trên tường vút xuống, căn lưỡi mình, dồn tu vi cả đời vào một chưởng Thôi Vân hoàn chỉnh, cái chân tê dại không còn sức nữa. Hắn đánh Thẩm Thiên Khu một chưởng từ xa, mình thì khụy luôn dưới đất.

Dù là lúc đèn cạn dầu thì Thôi Vân chưởng cũng không tầm thường, Thẩm Thiên Khu bị ép nghiêng người dịch đi hai bước, tóc chậm rãi tung bay, vừa nhìn liền biết Tạ Doãn chỉ là nỏ mạnh hết đà, lập tức mỉm cười, nhẹ nhàng nói:

– Đáng tiếc.

Mắt Đồng Khai Dương sáng lên, không chần chừ nữa, trọng kiếm tiến về phía lưng Tạ Doãn. Thầm Thiên Khu dời mắt qua hướng khác, lao tới cổ Triệu Uyên.

Đúng lúc này, ánh đao cực sáng lóe lên, nhắm thẳng vào con người Thầm Thiên Khu.

Khóe mắt Thầm Thiên Khu nhảy lên, ông ta chợt rút tay về, đồng thời, Đồng Khai Dương cảm thấy kiếm mình chém vào người Tạ Doãn mà như chém vào thứ gì đó rất cứng, mũi kiếm sượt qua rồi trượt đi, ngay cả một sợi tóc cũng không thương tổn được!

Hóa ra trong nháy mắt, có người ném một chiếc thuẫn giáp trắng bạc vào giữa Đồng Khai Dương và Tạ Doãn, thuẫn giáp đó không biết làm từ vật gì, vô cùng tà môn, vừa khít dán vào sau lưng Tạ Doãn, giúp hắn cản một chiêu kiếm.

Tạ Doãn cũng không chống đỡ nổi nữa, tư thế nửa quỳ ngã ập sang một bên, lặng lẽ kêu: A Phi.

Chu Phi mặt không cảm xúc giờ ngang Hi Vi, tim đập điên cuồng.

Nếu nàng tới muộn một chút, chỉ một chút thôi...

Thầm Thiên Khu trước mắt... quả thực rất khác với Thầm Thiên Khu năm đó ở cùng nàng trong sơn cốc Mộc Tiểu Kiều, thậm chí là Thầm Thiên Khu nàng gặp trong thành Hoa Dung. Trường đao trong tay nàng gần như run rẩy, đó là chiến ý chỉ bị ép ra khi đối diện với kẻ địch sinh tử, không cách nào diễn tả.

Đã thế bên cạnh còn có một Đồng Khai Dương luôn nhìn chăm chăm.

Chu Phi gần như có thể đếm được tiếng hít thở của bản thân, từ khi sinh ra tới nay, lần đầu tiên nàng hối hận vì mình đùa chém gió hơi quá

trốn, còn nói gì mà “đạp lên Bắc Đẩu, thiên hạ đệ nhất”.

Quả thực giống như đang tự tạo nghiệt trong vận mệnh.

Thẩm Thiên Khu nheo mắt đánh giá nàng rất lâu, nhận ra nàng:

– Là người!

Tuy Chu Phi lòng như lửa đốt nhưng đã quyết định thua người không thua trận, nghe vậy chỉ cười lạnh chứ không lên tiếng.

Đồng Khai Dương nói:

– Đại ca, nha đầu này nhiều lần phá hỏng chuyện tốt của chúng ta, không thể giữ ả lại, huynh và đệ liên...

Thẩm Thiên Khu chột khoát tay ngắt lời ông ta.

– Tránh ra.

Tham Lang lạnh lùng nói.

Giữa tuyệt đỉnh cao thủ luôn có sự cảm ứng không nói rõ được, Thẩm Thiên Khu vất vả tu luyện nhiều năm sau cánh cửa trong tiểu viện, đã bước nửa bước vào cảnh giới võ si, niềm hối hận lớn nhất trong đời là luyện thành thần công muộn, năm xưa không thể đường đường chính chính phân cao thấp cùng cao thủ đẳng cấp hàng đầu cuối cùng là Đoàn Cửu Nương, tới nỗi trước mắt thiên hạ to lớn nhưng không biết đi đâu tìm đối thủ. Lúc này vừa gặp Chu Phi, ông ta lập tức quăng hết Tào Ninh hay ám sát Nam đế ra sau ót.

– Phá Tuyệt đao?

Thẩm Thiên Khu hỏi, thấy Chu Phi gật đầu, gương mặt quanh năm không cảm xúc của ông ta lộ chút ý cười:

– Được, năm xưa vì nửa cái bánh bao mà giữ lại mạng cho người, là vận may của ta.

Đồng Khai Dương vội nói:

– Đại ca, chúng ta còn...

Thẩm Thiên Khu:

– Cút.

Lời ông ta chưa dứt, Kỳ Bộ dưới chân đã trở nên ác liệt, trước tiên ông ta tung một chưởng không phân địch ta đẩy Đồng Khai Dương ra, sau đó không biến chiêu mà trực tiếp quét về phía Chu Phi.

Nội lực hùng hậu gần như đạt đến mức tự nhiên và đao Vô Thường đánh giáp lá cà.

Ngân hà như thác đổ va vào cơn gió Bất Chu phiêu diêu bất định nhất, xoay chuyển giữa khô vịnh, sáng tắt không ngừng.

Ngực Triệu Uyên nghẹt thở, bị hai đại cao thủ tác động trong con hẻm nhỏ hẹp, không chịu nổi nữa, ngất đi.

Đồng Khai Dương phiền muộn vì bệnh cao thủ không đúng lúc của Thẩm Thiên Khu, sau khi chột vật lão đảo đứng vững thì thầm nhủ: “Muốn đánh tới kiếp nào chứ? Lão rùa làm hỏng việc này!”

Thấy quân Dương Châu đã vào thành, nếu họ không thể tốc chiến tốc thắng giết Triệu Uyên thì chỉ có một con đường chết, Đồng Khai Dương xem xét thời thế mà quyết đoán, nhắm chuẩn thời cơ, ngay lúc Chu Phi và Thẩm Thiên Khu tách ra, ông ta quả quyết vung trọng kiếm đánh lén qua.

Chu Phi bị Thẩm Thiên Khu hất ra nửa vòng, đang hướng về trước theo quán tính, không ngờ còn có vụ này, nhất thời không thắng được, vừa

vận lao vào mũi kiếm ông ta, muốn tránh đã không còn kịp!

Thấm Thiên Khu giận dữ gầm lên một tiếng.

Tạ Doãn trừng mắt sắp nứt nhưng hãn đã kiệt sức, dùng hết toàn lực cũng không thể di chuyển một tấc nào, ói ra một ngụm máu, đám râu xanh dở sống dở chết nơi góc tường bị nhuộm đỏ một mảng.

Thình lình một dải lụa dài xuất hiện cuốn lấy eo Chu Phi, nháy mắt kéo nàng về sau hai bước, vạt áo trước của nàng rách một vệt dài khoảng nửa tấc.

Chu Phi lùi về sau liên tiếp ba bước mới đứng vững, nghe người tới dịu dàng nói:

– Ông kẻ không biết xấu hổ kia, đại ca người bảo người rút mà người còn ì ra đó.

Chu Phi ngẩng phắt đầu, là Nghê Thường phu nhân!

Người còn lại nói:

– Ta không muốn cứu tên hoàng đế vứt đi này, các người cứ đánh, ta xem nào nhiệt thôi.

Chu Phi:

– Chu Tước chúa.

Mộc Tiểu Kiều hừ một tiếng, gầy gầy lúc có lúc không đàn tì bà trong tay.

Giọng người thứ ba nói:

– Ta tới đây, đồ đồ, người dùng trọng kiếm, ta dùng đao, phụng bồi tới cùng.

Chu Phi:

– ...Cả Dương huynh nữa.

Dương Cấn gật đầu với nàng, nói đơn giản:

– Đám được nông giúp gã nuôi rắn kia tìm Ân Bái rồi.

Bốn người chia bốn góc, cứ thế vây hai đại Bắc Đẩu lộng hành 20 năm vào giữa.

Chu Phi chợt quay đầu nhìn Tạ Doãn, trong mắt Tạ Doãn còn chút ánh sáng nhạt, khóe môi rướm máu nhưng mắt mỉm cười, im lặng cử động môi, dùng khẩu hình nói với nàng: Thiên hạ đệ nhất cho ta xem với.

Vành mắt Chu Phi thoát đỏ.

Tiếng đao kiếm, tiếng tuyết rơi... đều bắt đầu xa dần, tầm mắt Tạ Doãn từ từ mờ đi.

Áo đỏ, Nghê Thường, đàn tỳ bà của đại ma đầu, gương mặt đen của tiểu ca Nam Cương... dần dần trong thế giới của hắn trở nên tĩnh lặng.

Cuối cùng, chỉ còn lại ánh đao của Hi Vi.

Tạ Doãn thầm nhủ: 20 năm sau, ta đi tìm cô nhé...

Hắn đoán Chu Phi nghe được.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 167: Từ Từ Quay Về

– Vốn tưởng chỉ qua đây phỉ nhổ cầu hoàng đế một lần, không ngờ lại đuổi kịp hai vị đại lão xa xôi tới tìm chết.

Nghê Thường phu nhân nói:

– Lần này thật có thể có oán báo oán, có thù báo thù rồi.

Mộc Tiểu Kiều ở bên cạnh giễu cợt:

– Lão thái bà, bà làm rùa rụt cổ hơn 20 năm, luyện ra đức hạnh này, phải dựa vào đám hậu bối mới dám lộ đầu khoe chút uy phong, có tiền đồ lắm, nếu ta là bà, ta sớm đã đập đầu đi chết rồi.

Nghê Thường phu nhân liếc xéo, nhưng sợ gã điên này hể mất hứng liền từ trợ thủ biến thành phá đám, nên bà nhịn không tranh hơn thua miệng lưỡi với hắn, đành trút giận lên người Đồng Khai Dương.

Thấy tình thế nghịch chuyển, Thẩm Thiên Khu hét dài một tiếng, không quan tâm Đồng Khai Dương bị ba người vây công, ông ta tung người lên bức tường, nơi giẫm qua trực tiếp hóa thành bột mịn, trên tường nháy mắt có nhiều thêm một dãy hố chình tề.

Chu Phỉ theo sát phía sau, tuyết vụn yếu ớt của Giang Nam bị chân khí liên tiếp xung kích, đột ngột trở nên hung dữ, đánh vào tay Chu Phỉ, để lại miệng vết thương nhỏ li ti.

Động tĩnh phá nhà của họ cuối cùng cũng kinh động đến cấm vệ và quân Dương Châu, từ trên cao nhìn xuống là có thể thấy phần lớn quân đội đang chạy về phía này.

Thẩm Thiên Khu đứng trên đầu tường, nhìn Triệu Uyên hôn mê bất tỉnh rồi lại nhìn Chu Phi, chợt nói:

– Mạng Triệu Uyên lớn thật.

Chu Phi nói:

– Năm xưa ở cố đô, mẹ ta đại khái cũng từng cảm thán như vậy về Tào Trọng Côn.

Thẩm Thiên Khu nở nụ cười keo kiệt:

–Ồ, nói vậy là phong thủy luân chuyển rồi?

Chu Phi không đáp, nàng chĩa mũi đao Hi Vi xuống, làm một nghi thức mở đầu thông thường của văn bối khi thỉnh giáo tiền bối:

– Tiền bối, mời.

Thẩm Thiên Khu dùng ánh mắt kỳ lạ đánh giá Chu Phi, nàng rất đẹp không có gì nghi ngờ, cô nương trẻ tuổi đều không xấu vào đâu được, nhưng kỳ lạ là, nàng trông không phải dạng nữ tử đầy anh khí, ngũ quan có vài phần giống Chu Dĩ Đường, lại mang theo nét mềm mại tinh tế đặc trưng của nữ tử Thục Trung, rất có dáng mặt mày như họa, so với khi nàng tự đứng xông vào ngục tối của đại ma đầu mấy năm trước thì đã mất đi khí chất trẻ con, lúc nàng không nói tiếng nào cũng không động đao thì trầm mặc và điềm đạm.

Thẩm Thiên Khu cảm thấy mình nằm mơ cũng chẳng ngờ sẽ có một ngày, một nữ tử “trầm mặc và điềm đạm” như thế xách trường đao đứng

trước mặt ông ta, còn cả gan ngông cuồng bảo ông ta xuất chiêu trước.

Thẩm Thiên Khu nói:

– Lão hủ cả đời tự đắc với Kỳ Bộ trắng đen trùng điệp, 360 ý biến ảo... vốn tưởng rằng độc bộ thiên hạ, nào ngờ hôm nay gặp kỳ phùng địch thủ, may mắn thay.

Mũi đao Chu Phi không nhúc nhích.

Cổ tay áo Thẩm Thiên Khu phồng lên, không gió tự bay, mũi chân chậm rãi vẽ một vòng trên tường, bàn tay gầy gò duy nhất đưa ra trước người:

– Có thể gạt những kẻ tạp nham, cùng người đồng đạo đường đường chính chính phân cao thấp, không uổng công ta ngồi khô khan nhiều năm như vậy.

Chu Phi thành linh nói:

– Nghe nói Đoàn Cửu Nương chết dưới tay ông, nhưng ta không cảm thấy năm xưa ông có thể thắng được bà ấy.

Mặt Thẩm Thiên Khu không biến sắc:

– Lúc đó ta là thủ lĩnh Bắc Đẩu, chức trách tại thân, đương nhiên có điều phải suy tính cân nhắc, không thể hoàn toàn tập trung vào đạo võ học, hồi tưởng lại, ta không thể dùng tuyệt kỹ để chiến một trận với tuyệt đỉnh cao thủ năm xưa, đến nay vẫn là điều tiếc nuối.

– Hay cho câu “tiếc nuối”.

Chu Phi lạnh lùng nói:

– Đánh không lại thì ám hại, lấy danh nghĩa đẹp là “chức trách tại thân”, đánh lại thì trở mặt thành “kỳ phùng địch thủ”. Tiền bối, tuy thỉnh thoảng làm việc ta cũng thích đầu cơ trục lợi, không tính là chính phái, nhưng kiên quyết không dám làm “người đồng đạo” với ông...

Lời nàng chưa dứt, Thảm Thiên Khu bỗng tung ra một chưởng. Động tác của ông ta không nhanh nhưng Chu Phi cảm thấy quanh thân như bị một loại nội tức vô hình nào đó phong bế, tiến thoái lưỡng nan, rơi vào thế khó, không thể không ngậm miệng.

Đầu óc Chu Phi nhạy bén, chợt đánh vỡ đao Hi Vi ra ngoài, vỡ đao ấy bắn vào không trung như chạm phải bức tường vô hình, bay xuống đất một cách kỳ lạ, Chu Phi không chút suy nghĩ, từ trên tường phóng xuống theo sát vỡ đao, thoát được khốn cảnh, đồng thời, nàng lưu loát trở tay tung một đao “Trảm”.

Thảm Thiên Khu khẽ quát, ép lòng bàn tay xuống, một chưởng hùng hậu không giống như sức người lần nữa phong bế mọi đường đi của nàng. Tảng đá xanh bị ép lõm, đây gọi là “thân sa ngục tù”.

Trong ngõ hẹp, Chu Phi căn bản không có không gian né tránh, tựa như có một cái chùy lớn vô hình giữa không trung, bên tai nàng vang một tiếng nhỏ, khóe mắt Chu Phi liếc thấy mặt đất bị ép cong vắn đang khuếch trương ra ngoài, đã ép tới ngọc bội trên người Triệu Uyên rơi xuống, uy lực như bàn long biến hình.

Nàng thường đi đao theo thế hiểm, tránh trái tránh phải chưa chắc sẽ bị Thảm Thiên Khu làm bị thương, nhưng người khác thì chưa chắc, huống hồ vừa động thủ đã bị đối phương áp chế, không khỏi quá uất ức.

Chu Phi chợt ứng biến ngược với ban nãy, dám dùng “Trảm” tự quyết không đổi, mạnh mẽ chống lại chưởng của Tham Lang.

Chưởng phong và Hi Vi sắp va nhau, như chuẩn bị phân cao thấp ngay tại chỗ.

Thẩm Thiên Khu tuy đánh giá cao Chu Phi, nhưng phân nửa trong đó là nể mặt Phá Tuyết đao gia truyền của nàng, chứ không cho rằng một tiểu cô nương có thể cùng ông ta đấu tranh trực diện.

Nhưng liền sau đó, Thẩm Thiên Khu sững sờ, vào khoảnh khắc trường đao và chưởng phong va nhau, ông ta cảm nhận rõ rệt một đao khí thể hung hăng ấy chỉ là hư ảo, sức mạnh thành linh từ cực mạnh chuyển sang cực nhẹ, nhẹ nhàng trượt khỏi chưởng phong của ông ta, sau đó trở mình biến hóa, từ cực suy chuyển sang cực thịnh, hóa thành “Phá” tự quyết giữa không trung, trường đao như rắn độc lao thẳng vào mặt ông ta!

Thẩm Thiên Khu hơi không nhìn rõ một chiêu cực quý quyết này đã ra như thế nào, trong tình thế cấp bách, ông ta giơ cánh tay cụt của mình lên, dùng cái móc dài trên đó kẹp lấy Hi Vi, móc sắt không chịu nổi va chạm với bảo đao, vết nứt lập tức lan ra dày đặc như mạng nhện.

Thẩm Thiên Khu đột nhiên ý thức được gì đó, sắc mặt thay đổi, lâm bẫm:

– Khô Vinh thủ...

Khô Vinh thủ mai danh ẩn tích mấy chục năm, mãi đến khi bà điên Đoàn Cửu Nương hiện thân trong thành Hoa Dung mới khiến người ta loáng thoáng nhớ về những vinh quang kiêu hùng một thuở.

Nhưng bà điên ấy chẳng phải đã chết rồi sao?

Khô Vinh thủ chẳng phải sớm đã thất truyền sao?

Trước mắt Thẩm Thiên Khu chợt lóe lên hình ảnh cái đầu chết không nhắm mắt kia, ông ta nghiêng ra mấy chữ từ kẽ răng:

– Không thể nào!

Mũi dao Chu Phỉ quơ nhẹ qua, ngay lúc ông ta nói “không thể nào”, nàng lại lần nữa xoay vòng giữa hai cấp thịnh suy, lấy “Khô Vinh” làm hồn, lấy “Bất Chu Phong” làm xác, đẩy ra một dao lơ lửng khiến người ta không thể nào tránh được.

Móc sắt lập tức nát đến không thể nát hơn, sắt nổ văng tứ tung, Thẩm Thiên Khu không chịu nổi, lùi liên tục năm bước, tay cụt hơi run, thần sắc thay đổi mấy lượt, chưa kịp nói gì thì bỗng có người hô lớn:

– Cẩn thận!

Chu Phỉ và Thẩm Thiên Khu đồng thời cả kinh, ngẩng đầu nhìn chỉ thấy một bóng đen khổng lồ như bướm đêm hạ xuống giữa hai người, đúng lúc chặn giữa họ trong ngõ hẹp.

“Bướm đêm” đầu tiên nhìn Chu Phỉ, Chu Phỉ bị cái mặt đầu lâu thành linh xuất hiện đó dọa giật mình, giờ Hi Vi ngang trước người theo bản năng:

– Ai?

“Bướm đêm” ngó lơ nàng, Chu Phỉ lúc này mới nhận ra hắn ta đang nhìn chăm chú phía sau mình.

“Bướm đêm” mặt đầu lâu mở hai cánh môi la lên:

– Chết rồi, ha ha! Báo ứng!

Chu Phỉ rất muốn quay đầu xem hắn ta nói ai “chết rồi”, nhưng bất kể gã mặt đầu lâu kỳ dị này hay Bắc Đẩu Tham Lang ở cách đó không xa đều khiến nàng không dám phân tâm.

Ánh mắt “bướm đêm” chột đời về nhìn sâu sắc Chu Phi một cách khó tin, Chu Phi cũng sờ, cảm giác ánh mắt của gã điên này khiến nàng có cảm giác quen thuộc khó tả, chưa đợi nàng hồi tưởng kỹ thì bướm đêm mặt đầu lâu quay đầu nhìn Thâm Thiên Khu, miệng rít vang:

– Bắc Đẩu à?

Thâm Thiên Khu cau mày:

– Người tới là ai?

Bướm đêm hoàn toàn phớt lờ, không nói lời nào, trực tiếp lao về phía Thâm Thiên Khu.

Sắc mặt Thâm Thiên Khu trầm xuống, đánh ra một chưởng ngay ngực, đánh cho người nọ thông từ trước ra sau ngực, Chu Phi ở gần nghe được cả tiếng xương vỡ nát.

Mặt đầu lâu gây đến kinh người, sau lưng lòi ra không tự nhiên, xương trắng bị gãy đâm thủng cả da và áo ngoài, kéo theo nội tạng máu me đầm đìa.

Dù là Chu Phi không sợ trời không sợ đất, thấy cảnh đó cũng không khỏi hơi buồn nôn.

Càng ly kỳ hơn là, “bướm đêm” bị đánh thành như vậy mà chưa chịu chết!

Hắn ta như không sợ đau, không sợ đánh, chết cũng không hàng, vác thân thể nát bấy xương tiến nhanh hai bước, cúi đầu cắn cánh tay cụt của Thâm Thiên Khu.

– Được nhân!

Chu Phi đột nhiên tìm được nguồn cơn cảm giác quen thuộc ban nãy.

Thẩm Thiên Khu vừa kinh hãi vừa tức giận mắng một tiếng, dùng sức lực man rợ muốn khử gã điên này, cái cổ yếu ớt của gã mặt đầu lâu bị ông ta vịn một đường lớn.

Nếu là người bình thường bị gãy cổ thì sớm đã chết tới không thể chết hơn, nhưng gã mặt đầu lâu không biết là yêu nghiệt phương nào, mệnh môn như mọc ở trên răng, thấy đầu sắp rớt xuống mà vẫn cắn chặt quyết không buông.

Thẩm Thiên Khu mạnh mẽ vịn khí một hơi, muốn đánh nát cái đầu lâu yêu nghiệt nhưng một hơi này của ông ta còn chưa vịn lên cổ họng thì toàn thân đột nhiên run rẩy.

Tiếp đó, đường đường là Tham Lang lại hét thảm trước mặt mọi người.

Một luồng khí màu tím đen dâng lên theo cánh tay ông ta, Thẩm Thiên Khu đã mất một tay, cái móc dài vốn thay thế cánh tay lại không khéo bị Chu Phi đánh nát, trong tình thế cấp bách, không kịp làm tráng sĩ chặt tay.

Khí đen như rồng, nháy mắt vượt qua vai, vọt lên cổ và mặt ông ta!

Chu Phi:

— ...

Mũi dao trong tay nàng còn chưa kịp chĩa xuống đã bị biến cố này dọa ngây người.

Thẩm Thiên Khu vừa hét thảm vừa va lung tung khắp nơi, tường thấp bốn phía đều gặp tai ương bởi chân khí trút xuống của ông ta, Chu Phi bị ép lùi về sau, ngay cả Triệu Uyên hôn mê cũng bị đánh thức, không may đúng lúc bị Chu Phi lùi giẫm trúng bắp chân, lập tức rên thành tiếng.

Chu Phi trong lúc hỗn loạn mới nhìn thấy nhân vật quý giá này, lập tức hiểu ngay “bướm đêm” ban này nhìn gì phía sau nàng, nàng nhắc tay lấy Hi Vi đè lại bả vai Triệu Uyên, nói khẽ:

– Hoàng thượng, ta thấy ông nên tiếp tục giả chết thì tốt hơn đây.

Nửa câu sau bị chìm trong tiếng tường đá đổ nát, Thẩm Thiên Khu ban này liều chết giãy giụa, bướm đêm mặt đầu lâu đương nhiên đứng mũi chịu sào, xương cốt toàn thân hằn ta như mấy cọng rơm rạ không xếp tốt vào nhau, đâm áo bào rộng rách tứ tung.

Nhưng toàn thân Thẩm Thiên Khu như bị thứ gì đó từ từ hút cạn, cấp tốc khô héo dưới ánh mắt trừng chăm chăm của bọn Chu Phi, da dán chặt vào xương, khô từ tay đến cổ, cuối cùng bất động, im lặng ngã ngửa ra sau, nhào xuống đất cùng với con “bướm đêm” cứ cắn chặt không buông.

Mãi đến lúc này, Ứng Hà Tông la to “cẩn thận” ban này mới thở hồng hộc dẫn theo một đám cấm vệ chạy tới.

Chu Phi nhìn con “bướm đen” sắp tan nát kia rồi lại nhìn Ứng Hà Tông, chợt hiểu ra gì đó:

– Chẳng lẽ... hắn ta... hắn ta là...

Ứng Hà Tông liếc ba người đã khống chế được Đồng Khai Dương, thở hốt hển chốc lát, nói:

– Điên rồi, gã Ân Bái đó tuyệt đối là điên rồi! Hắn ta dùng cổ độc còn sót lại trên người mình để nuôi xác cổ mẫu, không biết dùng phương pháp kỳ quái gì mà luyện hóa được xác cổ mẫu kia hút vào trong cơ thể...

Chu Phi ngắt lời hắn:

– Đợi đã, nghe không hiểu.

Ứng Hà Tòng nói không kiên nhẫn:

– Ta nói hắn ta tự nuôi bản thân thành một con cồ mẫu, hiểu chưa?!

Lúc này, Thâm Thiên Khu chắc chắn đã ngòm, Ân Bái “trở mình”, lăn xuống khỏi người ông ta, lộ khuôn mặt đầy máu, ngửa mặt lên trời ngã nhoài ra đất.

Hắn ta thực như con quỷ sống, mọi người bị động tĩnh này làm giật mình, các cấm vệ ào ào xông tới, dù Triệu Uyên lão đảo đứng dậy bảo vệ.

Chu Phi giơ tay chặn Ứng Hà Tòng ra sau, nhìn hắn ta đầy cảnh giác, nhưng lại cảm thấy Ân Bái phảng phất như đang cười.

Chu Phi thử thăm dò đi về trước vài bước, đứng trước mặt Ân Bái.

Ân Bái hình như nhận ra nàng, cố duỗi cái tay còn lại, chỉ vào Chu Phi, rồi lại khó khăn vòng một vòng cung chỉ về mình.

– Người... người gì?

Chu Phi cau mày khó hiểu, thấy Ân Bái run rẩy giơ móng vuốt, cứ chỉ vào chính mình, lòng nàng chợt lóe lên một ý nghĩ, thử thăm dò:

– Người muốn nói người là... Ân Bái?

Ân Bái chấn động mạnh toàn thân, vô thức co giật giãy giụa trên đất như cá chết, nhưng ánh sáng trong mắt lại hừng hực.

Chu Phi cúi đầu nhìn hắn ta, ngẫm nghĩ rồi nói:

– Người tên Ân Bái, con của Ân Văn Lam, người duy nhất may mắn sống sót của Ân gia trang, được Bắc đạo Kỷ Vân Trầm nuôi lớn, xuất thân từ...

Nàng ngừng nói, thấy Ân Bái không biết lấy từ đâu ra một thanh vỏ kiếm dính đầy vết máu, từ từ đẩy về phía Chu Phỉ nửa tắc.

Chỉ là một cái hộp đựng kiếm, mà Sơn Xuyên kiếm chết vì nó, Thanh Long chúa chết vì nó, Xung Vân đạo trưởng cũng chết vì nó.

Ân Bái bảo vệ cái vỏ kiếm đầy hiềm nghi ấy cả đời, đến nay dường như cuối cùng cũng hiểu, nó không phải là đồ của hắn ta.

Chu Phỉ hơi dừng lại:

– ...xuất thân từ...

Bàn tay như khung xương ấy chợt buông thông, đập làm bay lên một vòng bụi nhỏ.

Chu Phỉ:

– ...danh môn chính phái.

Ánh sáng điên cuồng trong mắt Ân Bái và vết máu nơi khoe môi cùng ảm đạm, không biết có nghe hết câu “cái quan định luận” (1) của nàng không.

(1) Cái quan định luận: lời nhận xét, bàn luận về một con người khi người ấy chết.

Chu Phỉ ngẩn ngơ nhìn thi thể không còn giống hình người ấy, lòng nhất thời không biết có cảm nghĩ gì, Ứng Hà Tông đẩy nàng ra, vội lao tới trước thi thể Ân Bái, không biết lấy từ đâu ra một cái bình nhỏ đặc chế, không hề bận tâm tới “người chết là lớn nhất”, dùng đao khoét tim Ân Bái, một luồng máu đen tanh hôi lập tức tuôn ào ạt vào trong bình nhỏ.

– Đây... đây là thiên hạ chí độc – Niết Bàn cổ.

Ứng Hà Tông nhảy dựng lên tại chỗ, giơ cái bình nhỏ bốc mùi kỳ dị kia lên cho Chu Phỉ xem, trên gương mặt nhếch nhác của hắn như đốt lên một đốm lửa:

– Mau lên! Không phải cô tự xưng mình học được “âm dương nhị khí” gì đó của Tề môn sao?

Chu Phỉ lẳng lặng nhìn hắn, không nhúc nhích.

Ngũ quan lục giác của nàng nhạy cảm cỡ nào, tiếng tuyết rơi trong chu vi mây trượng nàng còn nghe rõ rành rành, sao không biết người ấy sớm đã không còn hơi thở chứ.

Ứng Hà Tông nắm lấy bả vai, hét to vào tai nàng:

– Mau lên! Cô chờ ra đó làm gì!

Chu Phỉ rút tay mình ra, cúi đầu tránh ánh mắt hắn, nhỏ giọng nói:

– Muộn rồi.

Ứng Hà Tông sững sờ chốc lát.

– Ta...

Chu Phỉ khẽ mím môi:

– Bỏ đi, xem như số mệnh vậy, không có gì nuối...

Ứng Hà Tông chưa đợi nàng nói xong đã quát to ngắt lời nàng:

– Ta là đại phu, ta còn chưa nói muộn mà!

Hắn kéo Chu Phỉ lại chỗ Tạ Doãn:

– Ta là truyền nhân chính tông của Đại Dược cốc, Dược cốc của ta có năng lực khởi tử hoàn sinh, ta nói chữa được là chữa được!

Chu Phi:

– Ủng huynh...

– Hẳn trúng Thấu Cốt Thanh lâu cả 10 năm, lạnh hơn người khác, hơi thở cũng yếu hơn người khác, thì sao chứ? Cô chưa từng nghe nói người cũng bị đóng băng sao?

Bước chân Chu Phi hơi lảo đảo, nàng muốn nói với Ủng Hà Tòng, năm xưa khi ở ngoài thành Vĩnh Châu, nàng buột miệng mắng Đại Dược cốc “chỉ là hư danh” là giận cá chém thớt, nói không lựa lời, chứ không phải lời thật lòng.

Ủng Hà Tòng đẩy thẳng nàng đến trước mặt Tạ Doãn, Tạ Doãn im lặng nằm đó, mặt quay về hướng ban nãy nàng đứng với Thẩm Thiên Khu, khóe môi dường như còn vương chút ý cười.

Ủng Hà Tòng chợt hỏi rõ từng chữ:

– Chu Phi! Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ của cô đâu?

Chu Phi nghe câu ấy, cuối cùng không khỏi nước mắt như mưa.

Ủng Hà Tòng hất vạt áo quỳ xuống đất, quyết đoán rạch bàn tay Tạ Doãn, bày hẳn ra tư thế ngũ tâm hướng thiên, lại nhỏ cổ độc trí mạng lên:

– Trước tiên đẩy cổ độc vào kinh thủ huyết âm tâm bào, trực tiếp đưa vào tâm mạch, chỉ có nội lực hai loại khô vình nương tựa mới có thể đưa cổ độc vào rồi lại đưa ra, cổ độc không vào thì vô dụng, vào rồi không ra được thì mất mạng, tẩy tủy ba lần... ta nói nè, cô còn sức chứ?

Sau khi rời khỏi cấm địa Tề môn, Chu Phi biết rõ không có hi vọng nhưng dọc đường vẫn không tự nhủ nhăm đi nhăm lại nhiều lần phương pháp “âm dương nhị khí trừ độc” mà Lữ quốc sư ghi lại, nghe hẳn nói, nàng gần như vô thức làm theo.

Nghe nói nếu dùng ngoại lực cưỡng chế đả thông kinh mạch người chết thì cũng có thể có chút động tĩnh.

Cổ độc đầy chai chia ra ba lần được đẩy vào cơ thể Tạ Doãn từng chút một, đến khi không còn thừa một giọt nào, máu đen lại bị ép ra lần nữa, đám Nghê Thường phu nhân cũng không ai dám quấy rối, vây quanh bên cạnh hộ pháp, ngay cả Triệu Uyên cũng không nói gì, chỉ quát bảo đám cấm vệ và quân đội lui hết ra ngoài hẻm nhỏ.

Cổ độc đầy chai vào thể nào ra thể nấy, nhưng Tạ Doãn vẫn không có chút động tĩnh.

Trong ngày đông lạnh lẽo mà toàn thân Chu Phi như mới nhúng từ nước ra, mồ hôi tuôn ướt đầm, một cơn gió lạnh thổi qua, nàng mờ mịt thu công, không tự chủ rùng mình, vốn định đứng dậy nhưng vì mất sức mà lão đảo, chật vật ngồi phịch xuống đất.

Nghê Thường phu nhân không nhìn nổi nữa, tiến lên một bước, ôm lấy Chu Phi từ phía sau, nhỏ nhẹ nói:

– Con à...

Đúng lúc này, Ứng Hà Tông nói:

– Đừng nhúc nhích, mau nhìn kìa!

Chỗ lòng bàn tay Tạ Doãn bị rạch, dưới lớp da trắng nhợt nhạt từ từ có máu chảy ra.

Đầu tiên là hơi ửng đỏ, sau đó giống như bị thứ gì đó hòa tan, hiện ra từng giọt máu li ti.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 168: Kết

Ba tháng sau khi Tào Ninh bị bắt, lính liên lạc cấp báo tám trăm dặm đập mở cổng thành Kim Lăng, xông vào nhanh như chớp, người đi đường hai bên thi nhau tránh ra, không ít người hay hóng hớt ló đầu nhìn hướng con ngựa kia lao đi, xôn xao bàn tán.

Vài canh giờ sau, tin tức như lửa lan trên giấy, nhanh chóng quét tan sương mù sáng sớm đầu xuân, được truyền tai nhau khắp đầu đường cuối ngõ: vương đô đã bị thu phục.

Mấy mươi năm loạn lạc, rất nhiều người đã chết, đã không thể đợi được ngày này, người còn sống thì tóc mai cũng đã pha sương, hoặc mất người thân, hoặc xa bạn cũ.

Non sông hoang phế tiêu điều, muôn dân trăm họ chịu nhiều phân ly.

Một ông lão tóc hoa râm chợt lão đảo chạy ra đường cái, nằm rạp xuống khóc ròng.

Ứng Hà Tòng nhìn, dứt khoát đưa tay đóng cửa sổ, đưa một đơn thuốc cho Chu Phỉ trong tiếng người huyên náo:

– Đổi đơn thuốc này thử xem. Cô thật muốn đi gấp thế à? Người vẫn chưa tỉnh, để hẩn tỉnh dưỡng không tốt sao?

Chu Phỉ nói:

– Đêm dài lắm mộng. Dù sao ai cũng thấy Ân Bái giao võ Sơn Xuyên kiếm cho ta, “vị kia” trước mắt nhờ cha ta đánh lại giang sơn cho ông, dám bị thịt bên người lại không làm gì được ta, ta tới lui ra vào vẫn xem như trót lọt, nhưng dây dưa nữa thì khó nói lắm.

Ứng Hà Tông nhin hồi lâu vẫn không nhin được bản tính chua ngoa danh đá, xía xói nàng một câu:

– Cô mà sợ ông à?

– Sợ chứ, sao lại không sợ?

Mặt Chu Phi không cảm xúc:

– Lỡ ông đi tìm chết mà phạm vào đồ của ta, ta chắc chắn sẽ không tha cho ông giống mấy đại hiệp vì nước vì dân như bọn ông ngoại ta đâu, lỡ ta đâm ông ba đao sáu lỗ, há chẳng phải là phá hủy khổ tâm nhiều năm của mọi người ư? Vậy sao ta an tâm được chứ?

Ứng Hà Tông:

– ...

Chu cô nương từng gác đao lên cổ hoàng đế, sau đó mấy lần trắng trợn kháng chỉ ngó lơ đế vương triệu kiến, bây giờ còn định không thèm nói tiếng nào bắt cóc Đoan vương điện hạ suýt trở thành thái tử đi... nghe nói một loạt hành động có thể xưng là “yêu nữ” hắc đạo này của nàng suýt khiến Mộc Tiểu Kiêu xem như tri kỷ.

Ứng Hà Tông luôn tưởng là nói điều quá mức, bây giờ xem ra có khi là thật chứ chẳng chơi.

Hắn hỏi:

– Nếu thật... cô thật dám coi trời bằng vung mà hành thích vua à?

Chu Phi không trả lời thẳng, chỉ trầm mặc một lát, nói:

– Quá nhiều người mệt mỏi vì danh tiếng, nhất cử nhất động đều nằm trong toan tính của người khác. Người đoán xem tại sao Lương Thiệu lại tìm những kẻ không chính không tà như bọn Mộc Tiểu Kiều làm “nhân chứng” cho Hải Thiên Nhất Sắc? Quân tử sợ tiểu nhân, tiểu nhân sợ lưu manh, đơn giản vậy thôi.

Ứng Hà Tòng:

– Nhưng...

– Nhưng Lương Thiệu không hề muốn bảo toàn tính mạng cho những quân tử kia, thậm chí kẻ ông muốn giết người diệt khẩu nhất chính là bản thân ông, nhưng ông lại lợi dụng bọn lưu manh và hoa văn sóng nước chỉ có ý nghĩa tượng trưng dệt nên một bệnh đa nghi khổng lồ, để sau khi ông chết nhiều năm mà Triệu... vị kia không may mắn dám chệch khỏi chính kiến do ông để lại, đủ thấy ông đã thành công. Bây giờ khắp nơi vẫn đang lan truyền khúc hát “Bạch cốt truyện” mà vị kia không dám công khai cấm, vừa không tìm được thi thể Lương Thiệu vừa không tìm được hoa văn sóng nước... ha ha, cũng phải cân nhắc chứ.

Chu Phi lắc đầu cười, thu lại đơn thuốc mà Ứng Hà Tòng đưa cho, quơ quơ với hăn:

– Đa tạ, người có dự tính gì?

Ứng Hà Tòng:

– Ta đã đáp ứng lời mời của Dương huynh, đến Kinh Vân Câu sống một thời gian, học hỏi với người đồng đạo nhiều hơn.

– Tốt quá, xem như Đại Dược cốc dọn tới Nam Cương, hợp làm một với Tiểu Dược cốc, sau này đỡ phải phân lớn nhỏ gì nữa, để các hậu bối

sinh sau đẻ muộn đỡ phải khốn đốn.

Chu Phi:

– Núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, tương lai có đến Thục Trung, ta mời người uống...

Nàng vốn muốn nói “mời người uống rượu”.

Ai ngờ Ưng Hà Tòng lại hất mặt lên tại chỗ, nói:

– Rượu làm tổn hại đến khí huyết và vị giác, ta không uống rượu, chỉ nếm thuốc.

Chu Phi nói không thiện ý:

– Ờ, vậy người khỏi tới.

Nói xong, nàng xách Hi Vi, xoay người rời khỏi tửu lâu nhỏ trong nỗi hưng phấn hương tay múa chân của đám đông, dáng người lóe lên liền không còn tung tích. Các đại nội thị vệ phụng mệnh truy theo nàng khó khăn lắm mới đuổi kịp, nhưng còn chưa thấy hôm nay nàng mặc y phục gì thì lại bị lạc mất, thực khóc không ra nước mắt.

Cách ngày, một chiếc xe ngựa chậm rãi rời kinh, không chào hỏi ai.

Bên trường đình quan đạo, liễu nhỏ xanh um, thỉnh thoảng có người rề rà lưu luyến tiễn biệt nơi đây, dần dà, xung quanh có các quán trà mọc lên cho khách dừng chân nghỉ lại.

Một cơn mưa xuân vừa qua, đất đai lầy lội, bên cạnh có người đưa tiễn người thân đang lệ rơi ướt áo, quán trà thành nơi tránh nắng cho các hán tử Hành Tẩu Bang thuộc đội xe ngựa, mấy hán tử mỗi người một bát trà thô, hăng say bàn tán.

– Cho nên thái tử đó vẫn chưa lập thành! Vì sao vậy?

– Hầy, thì nói là Bắc Đẩu ám sát bệ hạ nên hồng thôi.

– Hồng vẫn có thể lập tiếp, rõ ràng là Đoan vương điện hạ kiên quyết từ chối không chịu nhận.

– Chậc, ta còn nghe nói...

Trong lúc họ nói chuyện, một chiếc xe ngựa từ từ đi qua, Chu Phỉ từ trên xe nhảy xuống.

Trên đường đâu đâu cũng là nam nhân hơi thối phong trần mệt mỏi, ít khi thấy đại cô nương xinh đẹp, lời tán dóc linh tinh của các hán tử im bật, cùng nhau đuổi dài cổ ngóng.

Chu Phỉ bước vào nói:

– Ông chủ, phiền cho ít nước... nước lạnh, có gì ăn không? Không kén chọn, gói lại một ít.

Ngay cả ông chủ quán trà cũng ít khi thấy nữ tử xinh đẹp, vội ân cần lo liệu cho nàng. Chu Phỉ đa tạ, lại quay về xe ngựa.

Chờ nàng đi xa, mấy người ban nãy tán dóc như thật mới vừa lưu luyến nhìn theo bánh xe vừa nói tiếp:

– Ta nghe nói Đoan vương điện hạ mắc bệnh nặng, e không sống được bao lâu.

Hán tử kia tự cảm thấy đã ép giọng xuống rất thấp nhưng Chu Phỉ vẫn nghe được, sắc mặt nàng lập tức ảm đạm, không kìm được trở tay vén màn xe.

Không ngờ mới nhìn một cái, tay nàng run lên, quăng màn xe trở lại.

Nàng nhìn tay mình một cách khó tin, qua một lát mới như sợ làm kinh động thứ gì đó, lại vén màn xe lên từng tí từng tí.

Lần này, nàng xác định mắt mình không bị hoa.

Người trong xe luôn hôn mê bất tỉnh không biết đã mở mắt từ khi nào, đang mím cười nhìn bóng lưng nàng, vừa mở miệng, giọng hân vô cùng yếu ớt nhưng lời nói lại không chịu nhường hoảng:

– Sao 20 năm không thấy già gì hết... nàng rốt cuộc là rong ở sông nào thành tinh thế?

Chu Phi nắm chặt Hi Vi trong tay, nhất thời không thốt nên lời.

Tạ Doãn hỏi:

– Tuyết Kim Lãng tan rồi à? Cuối cùng ta cũng thấy hơi ấm áp lại rồi.

– Ừ, xuân đã về.HOÀN

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 169: Ngoại Truyện 1

Chu Phỉ vừa về cái rột, ngay cả nước cũng chưa kịp uống đã bị đại dương gia gọi đi.

Lý Căn Dung làm việc gọn gàng, không nhiều lời thừa thãi, chỉ hất cằm về phía bàn, nói với Chu Phỉ:

– Phiền toái con chuốc lấy, tự đi mà giải quyết.

Chu Phỉ:

– ...

Nàng bước tới lật thử, thực muốn điên. Trên bàn nhỏ để một xấp dày toàn là chiến thư, chưa kể đủ loại kiểu chữ con nít xiêu vẹo và chữ viết sai của đại hiệp, thì mấy chiến thư này có chung một kiểu, giống như cả đám đều nhờ cùng một tiên sinh viết.

Một Dương Căn yên tĩnh thì có hàng ngàn hàng vạn “Dương Căn” khác chờ ngoài cổng núi.

Chu Phỉ không nhin nổi nữa:

– Mẹ, 48 trại có thể lập lại quy củ người không liên quan không được vào không?

Lý Căn Dung đưa tay chỉ nàng:

– Bớt nói nhảm.

Chu Phi đành kẹp xấp chiến thư dưới nách, nổi giận dùng dùng đi xuống núi.

Các “đại hiệp” tới khiêu chiến kỳ thực không nhiều, phần lớn là nghe ngóng được nàng không có nhà nên mới chạy tới đưa chiến thư, đưa xong là chạy về khoác lác với người khác “ta đây từng một mình khiêu chiến Nam đao, chắc, dọa cho nàng ta không dám ứng chiến luôn”.

Nhưng mấy kẻ ngốc thật thà cũng không phải ít, chẳng hạn năm vị đợi dưới núi này.

Sư huynh canh gác thấy nàng thì cười hì hì nói mát:

– A Phi à, vừa về hả? Huynh cùng họ đợi muội hết hai cái nửa tháng rồi đấy!

Chu Phi liếc xéo huynh ấy.

Nàng vừa lộ diện, năm “đại hiệp” khiêu chiến ào ạt đứng dậy, đầu tiên là dùng ánh mắt khó tin đánh giá đại cô nương không lưng hùm cũng chẳng eo gấu trước mặt chốc lát, vài tiểu thanh niên đỏ mặt, những câu vốn học thuộc sẵn suýt chết non trong bụng, hồi lâu mới có một người lắp ba lắp bắp nói:

– Các... các hạ... không, cô nương, cô chính là Nam đao tự tay giết bảy... bảy đại Bắc Đẩu sao?

– Bảy Bắc Đẩu, có một người ta căn bản chưa từng gặp đã rơi đầu, hai người bị người của chúng chó cắn chó hại chết, còn hai người bị kẻ thù tìm tới cửa làm thịt, một người đi ám sát hoàng đế, bị mấy vị tiền bối liên thủ bắt lại, đã bị trảm, chỉ có một người đầu bị úng nước, võ công kém nhất, nghe đồn là nhờ quan hệ báms vấy nên mới có chân trong Bắc Đẩu, là do ta giết – còn là ngay lúc ông ta khinh địch.

Năm đại hiệp nhìn nhau chốc lát, có ba người không giữ được nét mặt, cúi đầu nói với nàng “đắc tội rồi”, rút khỏi vòng chiến, chân bỏ đi như bội dẫu.

Vì không hiểu sao mọi người lại cho rằng, một cô nương tuổi tác không lớn, nếu không phải tướng mạo kỳ dị như dạ xoa thì võ công thông thường đều không quá lợi hại. Người gặp được Chu Phỉ sẽ tự động nghi ngờ lời đồn đại trên giang hồ về “Nam đao” là không thể tin hết, kể đó nghe nàng nói thì rất nhiều người đều tin chắc suy đoán của bản thân “Nam đao chỉ là lời đồn nhảm” không chút nghi ngờ, tới mức thường xuyên bỏ qua câu “chỉ có một người... là do ta giết”, cũng không ai muốn đi truy cứu vì sao nàng lại rõ như lòng bàn tay về nguyên nhân cái chết của đám Bắc Đẩu.

Cứ thế, những người có chút tên tuổi trong giang hồ và những người tuổi tác hơi lớn đều sẽ tự phụ thân phận mà không động thủ với nàng nữa.

Loại thành kiến khó hiểu này khiến nàng bớt đi không ít phiền toái, may mà Chu Phỉ không quá để ý người khác nhìn nàng thế nào.

Dẫu sao đao của một người có sắc bén hay không, kẻ địch biết là đủ rồi.

Chu Phỉ dùng miệng lưỡi và khuôn mặt giải quyết ba người, còn lại hai người, một người cảm thấy mình đến cũng đến rồi, không mài giũa tí thì uống sức trẻ chạy không một chuyển, còn một người trông ngốc nghếch giống người phiên bang như Dương Căn. Chu Phỉ dùng thời gian một nén nhang, Hi Vi còn chưa ra khỏi vỏ đã giải quyết xong hai người này – hai vị “đại hiệp” một người bị đập mề nửa cái răng cửa, một người bị vỏ kiếm chọc vào bụng, ỏi chết đi sống lại.

Chu Phỉ hờ hững chấp tay, khách sáo qua loa:

– Đa tạ, vào trong trại ta uống chén trà không?

Hai vị đại hiệp chạy trốn còn nhanh hơn ba vị lâm trận lùi bước trước đó, nháy mắt liền không còn bóng dáng.

Chu Phi chán ngắt thở dài, cúi đầu đi vào trại, cảm giác dạo này đại đường gia luôn cố ý kéo nàng đi.

Thái độ của Lý Căn Dung là “người tới là khách”, chịu nể mặt cho Đoan vương điện hạ dừng chân ở 48 trại mà không có bất kỳ dị nghị gì. Một mặt bà chưa bao giờ thể hiện rõ ràng sự bất mãn của mình, mặt khác lúc sai Chu Phi đi làm này, lúc sai Chu Phi đi làm nọ, đại đường gia lên cơn thì ngay cả loại việc nhảm ruồi vốn nên giao cho Lý Thịnh như đi tặng quà mừng thọ bạn cũ cũng giao cho nàng, cứ không cho nàng rảnh rỗi để có tiếp xúc gì với Tạ Doãn.

Chu Phi thầm nhủ: “Không biết lần này có thể cho mình ở nhà được mấy ngày đây.”

Đúng lúc này, phía sau nàng chợt có người ho khẽ một tiếng, cố ý giả giọng:

– Các hạ chính là Nam đao tự tay giết bảy đại Bắc Đẩu sao?

Chu Phi giật mình, với công lực của nàng mà không hề nghe thấy người phía sau tới gần khi nào!

Tay cầm đao của nàng đột nhiên siết lại, quay phắt đầu qua, thấy một người quen thuộc đầu đội nón rộng vành, tay cầm một cái quạt “Đời người chẳng được trăm năm”, mỉm cười dùng quạt đẩy nón lên, nở nụ cười lộ răng. Chưa đợi Chu Phi đáp, hắn liền xoay người, bắt chước tư thế đứng không hiểu khách của Chu Phi, ngửa đầu lên, hắng giọng, tho tho bất tuyệt nói lại đoạn ban nãy của nàng không sai một chữ.

Chu Phi:

– ...Sao chàng lại ở đây?

Tạ Doãn cười nói:

– Ta chủ động xin ra trận, xuống núi giúp đại đương gia quản lý sản nghiệp dưới chân núi.

Về mặt Chu Phỉ nghi hoặc, không hiểu sao hắn lại ăn no rừng mỡ đi tìm việc để làm.

Tạ Doãn vẫy tay với vị sư huynh gác cổng tò mò nhìn sang bên này, lại nhỏ giọng nói:

– Ta không ở trong trại cũng tốt cho nàng có thể ở trong trại yên ổn được vài ngày. Cũng tiện cho ta ở dưới chân núi thần không biết quỷ không hay chặn đường tài lộ của người khác, đúng không? Đi.

Chu Phỉ nghe mà sửng sờ, vô thức hỏi ngược lại:

– Về nhà?

– Về cái quỷ á!

Tạ Doãn nắm tay nàng, bay vút đi.

Tay hắn vẫn hơi lạnh hơn người bình thường nhưng không còn là người băng nữa, “chạy mất dép” đại pháp xuất thần nhập hóa, nghiêm nhiên cao hơn trước đây một bậc.

Chu Phỉ vừa mới nói chữ “đợi” thì đã bị hắn kéo đi hơn mấy trượng.

Từ sau khi 48 trại đại loạn đã qua mấy năm, đất đai cháy trại đã như chồi non, vết thương khắc sâu đã đóng vảy, cũng đủ cho nơi này lại tụ tập hơi người mới, khiến những trà lâu tửu quán đã đóng cửa dần dần khai trương lại, còn mời lão tiên sinh kể chuyện trước đây về.

Đặc biệt là sau khi Tạ Doãn tiếp quản, gần như đều có chút tươi tốt phồn vinh.

– Đi đâu?

Chu Phỉ hỏi:

– Ta không muốn nghe mấy tiểu khúc xàm của chàng đâu.

Từ sau khi định cư ở Thục Trung, “Thiên Tuế Ưu” tiên sinh hễ rảnh rỗi là thường xuyên linh cảm dạt dào, viết vài đoạn cho người dưới núi hát, dần dà tụ tập cả đám người hâm mộ, sắp tự lập thành gánh hát của riêng mình, hát đến mức Thục Trung dường như sắp ngang vai ngang vế với cả Vũ Y ban. Chu Phỉ đoán Lý Căn Dung chướng mắt Tạ Doãn, không phải không có lý do ở mặt này.

Tạ Doãn không trả lời, tự đưa nàng tới một cửa tiệm nhỏ.

Chu Phỉ ngạc nhiên:

– May đồ?

– Ừ.

Tạ Doãn quen đường quen nẻo đưa tay gõ cửa, thò đầu nói:

– Vương thẩm, may xong chưa?

Thợ may già đều không thẳng lưng lên được, lúc làm việc, đôi mắt già cả phải kê sát vào mũi kim mới có thể may, bà thấy Tạ Doãn thì rất vui vẻ:

– Tới rồi à? Tốt, tốt!

Bà vừa nói vừa chạy vội vào, lát sau bê từ sau tấm bình phong ra một xấp y phục đỏ chói mắt, Chu Phỉ sửng sốt, thấy bà thợ may già đứng trước

mặt nàng, rung mở đồ ra – là một chiếc váy đỏ rực như lửa.

– Vị công tử này thật tinh mắt, may đồ cho cô nương đây, đẹp lắm, mau xem nè.

Chu Phi chợt giống như bị bỏ thuốc mê, không nói tiếng nào đứng đờ ra đó, ngoan ngoãn cho bà thợ may cầm cái váy ướm tới ướm lui trên người nàng.

Bà thợ may nắm tay nàng nói:

– Nếu có chỗ nào không vừa thì đưa lại cho Vương thẩm sửa nhé.

Chu Phi còn chưa nói gì, Tạ Doãn bên cạnh liền chậm rì rì chen vào:

– Không cần, kích cỡ ta liếc mắt qua là biết, không sai đâu.

Chu Phi:

– ...

Bà thợ may ngẩn người, sau đó bùm mặt cười.

Chưa đợi Chu Phi thẹn quá hóa giận, Tạ Doãn đã chuồn mấy bước ra khỏi tiệm, miệng còn nói:

– Đừng đánh đừng đánh, ta còn muốn cho nàng biết một chuyện tốt nè.

Chu Phi cẩn thận để bà thợ may già giúp nàng gói lại chiếc váy đỏ rồi mới đi ra ngoài hỏi:

– Chuyện tốt gì?

Tạ Doãn cười nói:

– Cha nàng sắp về rồi.

Chu Phi giật mình.

– Mấy ngày trước, đại đương gia đã tập hợp năm tín vật hoa văn sóng nước với nhau, phát hiện in lên giấy vừa đúng thành một đường vòng cung gợn sóng.

Tạ Doãn nói:

– Khác với ấn nhỏ mà các nàng tìm được năm đó từ nhân chứng – chẳng hạn Minh Phong lâu, “hoa văn sóng nước” của nhân chứng không có đường cong. Mẹ nàng đưa tờ giấy in hoa văn sóng nước đó ra ngoài, do đích thân ta đưa đến trạm ngầm, muốn đưa tới kinh thành. Nàng nghĩ xem, đại đương gia không có khả năng vô duyên vô cớ đùa họ chơi, nên ta đoán cha nàng e sắp treo ấn từ quan rồi, muốn xin hoàng đế được tự do.

Chu Phi càng nghe mắt càng sáng, lúc này, một bóng người như chó hoang thoát cương chạy tới, kêu loạn khắp đường:

– A Phi! A Phi!

Chính là Lý Nghiên.

Lý Nghiên vừa thấy Chu Phi và Tạ Doãn đứng bên đường thì vội nói:

– A Phi, đại đương gia bảo tỳ đi...

Sáu chữ này khiến mắt Chu Phi đen lại.

Lý Nghiên:

– ...đón cô phụ!

Chu Phi kinh ngạc:

– Gì? Nhanh vậy?

Tạ Doãn ở bên cạnh cười:

– Ta nói sao sáng nay lại thấy chim hỉ thước chứ, không uống công ta dậy sớm rửa mặt thay y phục, hóa ra là ông trời nhắc nhở ta sắp gặp...

Chu Phỉ trừng hăn.

Tạ Doãn ho khẽ một tiếng, nuốt xừng hô phía sau về, đồng thời nháy mắt vô cùng bốn cột với nàng, bình tĩnh chỉnh lại áo mũ, đi phía trước:

– Mời A Nghiên cô nương dẫn đường, chúng ta cùng đi nghênh đón.

Lúc này, Tạ Doãn tự cho là cuối cùng cũng đợi được cứu tinh e vẫn chưa biết mỗi lần Chu Dĩ Đường nhìn thấy Hi Vi sẽ có sắc mặt gì.

Ôi, đường của hăn còn dài lắm.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 170: Ngoại Truyện 2: Thanh Mai Trúc Mã (1)

Hồi ấy, 48 trại vẫn chưa gọi là 48 trại mà gọi chung chung là “Thục Trung”.

Thục Trung nhiều núi, nhiều đường nguy hiểm, trước đây có không ít đại hiệp dẫn người nhà tới ẩn cư. Những thứ truyền lại cho con cháu hậu bối đều là gia học, rất nhiều người lười lập môn phái nên họ Lý thì là “người Lý gia”, họ Trương thì là “người Trương gia”, còn có vài người sống xen vào hoặc họ quá phổ biến thì nói mình là núi nào đó của Thục Trung, chỉ một trường hợp cá biệt là gia chủ có tâm thu dọn mảnh đất nhỏ của mình, đặt một cái tên ra đáng cho môn phái – đó là phái toàn nam nhân thô kệch nhưng nội tâm khá tinh tế: “Thiên Chung”.

Chu Dĩ Đường nhớ, năm ông còn nhỏ, Thục Trung vẫn chưa lắm quy củ. Bất kể bên ngoài mưa gió thế nào, giữa quần sơn vẫn an bình tự do, mọi người đời đời làm hàng xóm láng giềng với nhau, không ít nhà còn có quan hệ thông gia, bởi vậy không có nhiều thiên kiến phe phái, ngược lại giống một thôn lớn dựa vào núi hơn. Nếu có chuyện gì, các gia chủ sẽ tụ tập lại cùng thương lượng, thương lượng không ra kết quả thì đi tìm “trưởng thôn” đứng ra giải quyết.

“Trưởng thôn” chính là Nam đạo Lý Chủy.

Nhưng kể cũng buồn cười, e chính bản thân Lý Chủy cũng không rõ sao mình lại gánh trọng trách to lớn này.

Ông ấy là người trông rất hòa nhã dễ gần chứ thực ra không muốn quản nhiều chuyện vặt vãnh lông gà vỏ tỏi như vậy, trừ rèn luyện đao của

mình thì bình thường ông ấy cũng chỉ thích ở nhà nấu cơm và chơi với trẻ con. Ngoài hai đứa con của chính ông ấy thì bọn trẻ cả Thục Trung rảnh rỗi đều thích chạy đến Lý gia, hoặc ăn cơm chùa hoặc tụ lại chơi đùa.

Lý Căn Dung lúc nhỏ không thích địa bàn của mình có nhiều đám khi nhãi nhép như vậy. Lý Căn Dung quậy mấy lần mà không có kết quả, bèn dắt em trai kiếm từng đứa một ở cả Thục Trung đánh cho một lượt, từ đó đánh ra tên tuổi, tự xưng thành vua bọn trẻ, rất có khí thế nói một là một nói hai là hai.

Năm Chu Dĩ Đường theo Lý Chủy vào đất Thục mới có 8 tuổi, lòng đầy bỡ ngỡ, thấy trước mắt là núi xanh nhìn không thấy điểm cuối và đường hẹp trải dài quanh co khúc khuỷu, cỏ cây mịt mù vô pháp vô thiên, trong bụi cây thỉnh thoảng có thứ gì đó bò qua dọa người ta nhảy dựng nhưng nhìn kỹ lại thì không thấy gì hết, không khỏi có mùi bí hiểm. Dọc đường trời mưa hay nắng ráo hoàn toàn không có quy luật, hơi nước luôn lượn lờ bàng lảng giống cảnh người xưa tả “Tiếng sấm rền, mưa mù u ám, Vượn hú đêm, náo nuột tiếng kêu” (1).

(1) Trích “Sơn quỷ” của Khuất Nguyên, câu thơ dịch của Phạm Thị Hảo.

Ông nỗ lực giấu đi tính nhát gan của trẻ con, bày ra dáng dấp ông cụ non trò chuyện với Lý Chủy, nho nhã lễ độ gọi Lý Chủy là “thế thúc”, đường hiểm trở đến đâu cũng can rằng tự đi, tuyệt đối không muốn Lý Chủy bế. Nếu dọc đường Lý Chủy kéo hay đỡ ông, ông sẽ nghiêm túc trịnh trọng nói đa tạ khiến Nam đạo Lý đại hiệp quen nhìn bọn trẻ lỗ mãng trong núi cảm thấy rất đau đầu.

Đi không biết bao lâu, Lý Chủy mới quay đầu cười với ông:

– Tới rồi.

Lý Chủy nói xong không lâu, quả nhiên nhanh chóng có dấu vết con người, các thiếu niên chia nhóm luyện thương trên đất trống, vừa luyện vừa gào thét chấn động đến mức chim trong núi bay loạn xạ, thấy hai người họ đi qua, bọn trẻ liền cầm trường thương chinh tề, đồng thanh hô:

– Chào Lý thúc ạ!

Tiếng chào này còn khí thế dữ dội hơn bọn nha dịch trong phủ nha hô “uy vũ”, chấn động khiến tai người ta đau, Lý Chủy đành dờ khóc dờ cười khoát tay với chúng.

Tiến về trước nữa thì gặp mấy nam tử ăn mặc như tiểu phu mỉm cười hàn huyên với Lý Chủy, “các tiểu phu” ai nấy đều xắn ống quần ống tay áo, đeo cái gùi to cao bằng nửa người, trông vừa chất phác vừa hiền lành, sau đó Chu Dĩ Đường vừa quay đầu thì mắt mở trừng trừng nhìn “tiểu phu chất phác” lần lượt nhảy lên vách núi cứ như mọc cánh sau lưng, vài người điểm nhẹ xuống đất, nháy mắt liền biến mất trong núi. Chưa đợi Chu Dĩ Đường kinh ngạc xong thì lại thấy một phụ nhân được mấy đứa trẻ vây quanh, phụ nhân đó mặt mũi hiền từ phúc hậu, đang lấy bánh kẹo trong giỏ trúc nhỏ ra chia cho đám trẻ, khiến người ta nhìn là cảm thấy thân thiết, nhưng liền sau đó, trong tay bà đột nhiên có ánh kiếm lóe lên, Chu Dĩ Đường chưa kịp làm rõ đó là gì thì ánh sáng cực nhỏ kia đã thu về trong vỏ – trên cây bên cạnh có một con bò cạp chết rơi xuống.

Chu Dĩ Đường vốn sống trong gia đình phú quý vì ủng hộ tân pháp mà bị đấu tranh đảng phái biến ảo khôn lường trong triều liên lụy, cửa nát nhà tan.

Ông xuất thân tiểu thiếu gia, từ nhỏ chỉ đọc tứ thư ngũ kinh, chưa bao giờ tiếp xúc với người trong võ lâm bay tới bay lui, vừa vào Thục Trung, ông quả thực giống như bước vào thoại bản giả tưởng, nhìn chim thú gì cũng cảm thấy mới mẻ, cứ tưởng rằng chúng nó cũng thân mang tuyệt kỹ.

Bỗng nhiên, Lý Chủy ngẩng đầu nói:

– Cẩn Dung, lại nghịch rồi, còn không xuống đây!

Chu Dĩ Đường giật mình, nhìn theo ánh mắt Lý Chủy thấy trên một cây lớn cao mấy trượng có một đám cành lá rậm rạp sột soạt chốc lát, sau đó tách ra làm hai, thò ra một cô bé con.

Cô bé trông còn nhỏ hơn Chu Dĩ Đường, khuôn mặt vô cùng non nớt, tròng to đôi mắt hạnh, từ trên cao nhìn xuống.

Chu Dĩ Đường căng thẳng, vô thức ưỡn thẳng đôi vai vốn đã đoan chính, tiếp đó, trong lòng lại không khỏi lo lắng, sợ cô bé ngã từ trên cao xuống.

Lý Chủy đưa tay với cô bé:

– Cha về rồi, mau xuống đây gặp Chu ca ca của con nè.

Cô bé nghe tiếng, hình như bỗng dừng sinh hồn dỗi, ngó lơ, xoay người tự nhảy xuống.

Chu Dĩ Đường không khỏi kinh ngạc kêu ra tiếng, nhưng thấy cô bé bỗng lơ lửng giữa không trung, sau đó mũi chân nhẹ nhàng móc lấy chạc cây hơi thấp, quen thuộc và xinh đẹp hạ xuống một cành cây khác, quay đầu hơi nhạo báng liếc tên thư sinh yếu ớt thiếu trải đời là Chu Dĩ Đường rồi xoay người chui vào bụi cây rậm rạp.

Chu Dĩ Đường ở Lý gia nhưng mới đầu không có cơ hội nói chuyện với Lý Cẩn Dung, ông cũng theo Lý Chủy học võ, có điều vì trước đây không có căn cơ nên chỉ có thể bắt đầu bằng nhận biết huyết đạo và đứng tấn, không học chung với tỷ đệ Lý thị. Tuy lúc ăn cơm có thể gặp nhưng Lý Cẩn Dung dường như rất ghét nhà mình tự dưng lôi ra thêm một người

ngoài, không muốn nhìn ông, Chu Dĩ Đường thuở nhỏ vô cùng nhạy cảm, không dám quấy rầy cô bé.

Chu Dĩ Đường vỡ lòng sớm, đã học hơn phân nửa tứ thư, nghiêm nhiên có khí chất quân tử thư sinh, cộng thêm tuổi nhỏ nhà gặp biến cố nên thường xuyên hay lo hay nghĩ, chơi không hợp với đám trẻ Thục Trung như khi hoang chạy khắp núi đồi. Trừ thời gian học nghệ với Lý Chủy thì đa số thời gian ông đều vui trong phòng mình đọc sách, thỉnh thoảng nghe tiếng ồn ào, nhìn qua song cửa sổ, ông thấy cô bé nhỏ nhắn mặt không kiên nhẫn bị cả đám trẻ vây vào giữa, hoặc gọi cô bé đi chơi, hoặc thử tay nghề trong sân.

Lòng Chu Dĩ Đường thoáng hâm mộ nhưng chỉ dám lẳng lặng nhìn từ xa xa, ông đã nghĩ vô số câu mở đầu nhưng lại bị chính mình bác bỏ vô số lần, cuối cùng vẫn không dám đến bắt chuyện với cô bé ấy.

Chẳng mấy chốc, Chu Dĩ Đường đã ở Thục Trung – nơi mệnh mang xanh mướt hoang sơ hoàn toàn không hợp với ông – hơn hai tháng, đồng thời bất giác bị đám trẻ trong núi ghi thù: dựa vào đâu bình thường chúng tới đều phải nhìn sắc mặt Lý lão đại mà cái thằng ẻo lả dị hợm này lại có thể ngày ngày ở nhà Lý thúc?

Bọn trẻ hư bắt đầu nung nấu ý đồ xấu, phái một người chạy tới trước cửa sổ của Chu Dĩ Đường lừa ông, nói “buổi tối họ định đi du lịch núi hoang, bắt chim ăn”, rủ ông đi cùng.

Chu Dĩ Đường không có bất kỳ hứng thú gì với việc cùng đám khi lóc chóc đi gieo vạ cho chim, vốn định mở miệng từ chối khéo nhưng lời đến bên miệng lại bỗng dừng đổi thành:

– Lý cô nương cũng đi à?

Thằng nhóc quậy phá ấy sững sờ, cả buổi mới phản ứng lại “Lý cô nương” là ai, bị xưng hô sến súa đó làm cười suýt té nhào từ trên tường

xuống, luôn miệng nói:

– Đi! Đi chứ! Sao thiếu Lý lão đại của chúng ta được?

Chu Dĩ Đường ma xui quỷ khiến đồng ý.

Đây đúng là một trong những vết nhớ lớn nhất trong cuộc đời của Cam Đường tiên sinh tài trí vô song mà nhiều năm sau nhớ lại, ông vẫn thấy khó tin, cảm giác mình lúc đó chắc bị ma ám, ngay cả loại bầy cầu thả sơ sài như vậy mà cũng mắc.

Hôm đó đúng lúc Lý Chủy không có nhà, khi màn đêm buông xuống, Chu Dĩ Đường ra ngoài theo thời gian đã hẹn trước với thằng nhóc quậy phá kia. Ông nghe nói Lý Cần Dung sẽ đi cùng nên không kìm được dạo tới dạo lui trước cửa phòng cô bé, muốn tìm lý do đi cùng, ai ngờ Lý Cần Dung mãi không xuất hiện, mà ông thì nhát gan, không dám bước tới gõ cửa, bị thằng nhóc kia giục kéo đi.

Chu Dĩ Đường không dẫn lòng được, nói:

– Không phải nói là cô ấy cũng đi...

Bọn nhóc tinh ranh trong núi hơi có tí khôn vặt, vừa nhìn là biết tiểu thư sinh không dám nói chuyện với Lý Cần Dung, liền đảo mắt, cố ý nói:

– Lý lão đại còn có chuyện khác, lát mới nhập bọn với chúng ta... hay là người đi nói với cô ấy một tiếng?

Quả nhiên, sau khi nghe câu đó, tiểu thư sinh lập tức ỉu xiu, không dám phát biểu dị nghị gì nữa, chớp mắt liền bị kéo đi.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 171: Ngoại Truyện 3: Thanh Mai Trúc Mã (2)

Họ vừa đi thì có một cái đầu nhỏ ló ra khỏi tường, gãi đầu khó hiểu nhìn theo, sau đó nhảy xuống như mèo, đuổi người, chậm rãi đi tới trước cửa viện của Lý Căn Dung, kéo âm dài đầy nước mũi kêu:

– Tyyyyyy...

Đó là Lý nhị lang Lý Căn Phong, kỳ thực chỉ sinh muộn hơn Lý Căn Dung nửa canh giờ, thế mà với Lý Căn Dung cứ như chui ra từ hai bụng mẹ.

Lý nhị lang khỏe mạnh kháu khỉnh, từ nhỏ đã rất biết “giả bộ đàn ông hoàng”, lúc người lớn nói chuyện, những đứa trẻ khác đều chê chán mà tự chạy đi, chỉ có cậu quái thai này không nhúc nhích, ở bên cạnh nghe, còn thường xuyên gật gù theo như thật, cứ như người ta nói gì cậu đều hiểu hết vậy.

Trước năm 5 tuổi, Lý nhị lang từng liên tục là nguồn gây trò cười đứng đầu Thục Trung.

Mỗi lần Lý Căn Dung thấy đệ đệ là nóng ruột muốn đập lên mông cậu một cú, lần này cô bé đang luyện đao, lưỡi mở cửa cho cậu, chỉ mở miệng hỏi:

– Gì?

Lý nhị lang bình tĩnh hít nước mũi mà hít mãi không sạch, đứng ở cửa thùng thỉnh nói:

– Ồm, đệ mới thấy con mọt sách kia bị Hắc Hồ lừa đi rồi.

Hắc Hồ là đứa quậy phá có tiếng ở Thục Trung, tướng mạo hơi gầy nhỏ, không uy vũ cường tráng như nhũ danh, tính tình xấu xa bầm sinh.

Có lần cậu ta kiếm chuyện với Lý nhị lang, bị Lý Căn Dung bắt tẩn cho một trận, trói treo lên vách núi hai ngày, sợ tè ra quần, từ đó đành hoàng lại được nửa năm. Tiếc là ngày vui ngắn chẳng tày gang, Hắc Hồ dụ một thời gian, nhận Lý Căn Dung làm lão đại, sau đó thấy lão đại dường như không thèm quản mình, thế là lại trở mình vùng dậy, tiếp tục gây sóng gió.

Nào là xúi bẩy tụ tập đánh nhau, nào là gom đám tay sai bắt nạt những đứa không hợp, nào là cướp đồ ăn của trẻ nhỏ... nhiều lắm, tóm lại là lừa gạt hãm hại, không từ thủ đoạn.

Có điều, chuyện đánh người khác tuy thoải mái hả giận nhất thời, nhưng sau đó bị người lớn biết, đánh người thì chắc chắn sẽ bị ăn đòn, không có lợi, bởi vậy thủ đoạn quen dùng của Hắc Hồ trở thành lừa gạt những kẻ lạc đàn tới núi hoang vắng vẻ – chỗ đó ít người lui tới, địa hình không biết có gì lạ mà rất dễ lạc đường, người lớn thông thường sẽ không đi qua đó.

Cha Hắc Hồ có nuôi một con chó săn lớn, tướng tá dữ tợn nhưng tính tình vô cùng hiền dịu, lại rất nghe lời, bọn Hắc Hồ lần nào cũng cải trang sẵn cho con chó săn lớn đó, gắn hai cái sừng giả lên đầu, cổ đeo một vòng lông gà, trên mình lại khoác cho nó bộ “y phục” được sửa từ giáp cũ, cải trang thành hình tượng quái thú.

Chờ khi dẫn người tới chỗ sâu trong núi hoang, Hắc Hồ sẽ bảo một thằng nhóc mai phục sẵn lén lút thả chó ra, để nó lao nhanh, chuyên đuổi theo người mà chúng muốn trừng trị. Đến lúc đó núi hoang đường hẹp, nửa đêm không người, kêu trời trời chẳng biết, kêu đất đất chẳng hay, một đứa

trẻ vừa sợ hãi vừa lạc đường, phía sau còn có một con “quái vật” kêu gào đuổi theo...

Cảm giác khỏi phải nói.

Nghe nói đứa trẻ bị một trận như vậy xong, nhẹ thì sợ đến gào khóc, nặng thì về bị ác mộng cả năm, gan to bằng trời cũng có thể bị dọa vỡ, bách phát bách trúng. Với lại thông thường đều bị dọa đến mơ mơ màng màng, căn bản không lo đi méc nữa.

Lý Căn Dung nghe nhị lang báo tin, cảm thấy rất bất ngờ, hỏi:

– Tên họ Chu đó ngu thế à?

Lý nhị lang hỏi:

– Tỷ không quản sao?

Lý Căn Dung rung trường đao trong tay, nói không thiện ý:

– Mặc mớ gì đến tỷ? Tìm cha ý.

Lý nhị lang “ừm” một tiếng, không hề để bụng việc bị tỷ tỷ nhốt bên ngoài, nhắc đôi chân ngắn chạy đi, qua cửa tới một khắc lại quay về, đuổi móng vuốt gõ lên cửa viện, tiện thể lau nước mũi lấp lánh lên đó:

– Tỷ...

Giọng Lý Căn Dung vọng ra mang chút tức giận:

– Lại gì nữa?

Lý nhị lang dùng chân lúc đá lúc không cái hố đất nhỏ trước cửa viện:

– Cha không có nhà, ra ngoài rồi...

– Tên một sách kia muốn chết thì cứ chết, đừng phiền tỷ!

Về mặt Lý nhị lang không đổi, chậm rì rì bổ sung nửa câu sau bị ngắt ngang của mình:

– ...chúng ta có thể đến kho binh khí của cha chơi không?

Trong viện im lặng chốc lát, lát sau, cửa viện đóng chặt cốt kết mở ra, Lý Căn Dung chưa nói muốn đi, chỉ mất tự nhiên đặt một chân lên ngưỡng cửa, trước tiên đường đường chính chính răn dạy nhị lang:

– Sao đệ từ sáng đến tối chỉ nghĩ tới chơi thế hả?

Lý nhị lang chớp chớp đôi mắt to ngây thơ nhìn lại cô bé.

Lý Căn Dung nghĩ rồi khoát tay như thế “rất không muốn”:

– Bỏ đi, đi thôi.

Lý Chủy đi ra ngoài lúc nào cũng chỉ đeo theo một thanh trường đao đơn giản, nhưng ông lại có chút sở thích nho nhỏ là thường xuyên sưu tầm vài “binh khí” thú vị.

Trong kho của ông có quai đao trước sau trái phải đều cong, phần thân như được lặn qua sóng nước; có “mộc côn” bề ngoài giống ô đi mưa bình thường, nhưng vừa đẩy về trước là có thể “nở” ra một đóa hoa đao 78 lưỡi đao; còn có mấy con sóc bằng sắt đầu lưng lại với nhau ngây thơ đáng yêu, cái đuôi quấn vào nhau có thể hoạt động, nếu kéo xuống thì miệng sóc sẽ phun ra hạt sen sắt... có điều không ai biết là con nào phun nên độ khả thi nó phun vào mặt mình là rất lớn.

Mấy món đồ vừa kỳ dị vừa có chút nguy hiểm như vậy rất nhiều, bình thường lúc Lý Chủy ở nhà đều không cho tụi nhỏ vào chơi lung tung, chỉ có lúc ông ra ngoài, hai tỷ đệ mới có thể nạy khóa lên vào lục lọi.

Lúc hai tỷ đệ Lý thị lén lút chui vào kho của Lý đại hiệp chơi thì Chu Dĩ Đường đã theo Hắc Hổ ra sau núi.

Cái đầu nóng lên của ông dần dần bị gió đêm thổi nguội, ông hỏi Hắc Hổ hai lần là “muốn đi đâu” và “Lý cô nương chừng nào đến”, thấy thẳng nhóc đó toàn qua loa lấy lệ, đôi mắt gian xảo đảo quanh, thường xuyên lén la lén lút đưa mắt ra hiệu cho ai đó, ông đã nhận ra điều khác thường, lại thấy đường càng đi càng hoang vu thì trong lòng đã rõ ràng hơn phân nửa.

Chỉ là tính cách ông hướng nội, nhận ra cũng không làm ấm lên, Chu Dĩ Đường im lặng đi theo bọn Hắc Hổ một đoạn rồi chợt ngược mắt lên, nhìn chăm chăm Hắc Hổ, thành linh hỏi:

– Có phải các cậu đều ghét tôi không?

Lúc này chỉ còn cách chỗ hẹn đồng bọn thả chó khoảng trăm trượng, Hắc Hổ đang thăm xoa tay, chuẩn bị xem trò vui, chợt nghe hỏi vậy, không khỏi sững sờ chốc lát, ngơ ngác hỏi:

– Hà?

Đám trẻ bên cạnh vội đưa mắt ra hiệu cho nhau, có hai đứa lặng lẽ ra sau Chu Dĩ Đường, làm khẩu hình “nó muốn chạy” với Hắc Hổ.

Con người Hắc Hổ xoay chuyển, nhe hàm răng mẻ, cười giả tạo nói:

– Sao lại vậy chứ? Có phải người không muốn chơi với bọn ta không?

Chu Dĩ Đường hơi cúi đầu nghe tiếng gió thổi qua giữa núi, cậu bé nhỏ nhắn có lẽ vì bắt chước người lớn quá nhiều nên luôn vương vất khí chất u buồn và trầm tĩnh kỳ lạ, chờ tiếng gió núi nghẹn ngào kéo dài tạm nghỉ, cậu bé mới không sợ hãi không tức giận nói với Hắc Hổ:

– Từ nhỏ hễ tôi ra ngoài sẽ luôn bị hạn chế, chưa từng chơi với bạn bè đồng trang lứa, tôi mới đến đây, võ công cũng vừa mới học, có lúc muốn cùng mọi người trò chuyện nhưng không biết nên nói gì, chứ không hề cố ý thất lễ.

Hắc Hồ cười láu cá:

– Biết rồi, ngươi là thiếu gia nhà đại quan.

– Ta không phải thiếu gia, cha mẹ ta chết cả rồi.

Chu Dĩ Đường nhẹ nhàng nói, Hắc Hồ ngẩn người, lại nghe cậu bé nói:

– Ta từ năm bốn tuổi học võ lòng đến nay, mỗi ngày đều phải dậy lúc trời chưa sáng, đi thỉnh an một vòng các trưởng bối, rồi lại đi học sách với tiên sinh, giờ Ngọ tiễn tiên sinh đi, nghỉ ngơi chốc lát, buổi chiều phải làm bài tập tiên sinh giao, viết một mớ chữ to, buổi tối cha ta về sẽ gọi ta tới kiểm tra xem cả ngày ta học được gì, rồi lại kiểm tra bài tập, hễ có sơ sót là sẽ lấy thước ra đánh tay ta ba cái, kể đó phải quay mặt vào tường kiểm điểm bản thân nửa canh giờ, kiểm điểm xong đã là đêm khuya. Trừ phi ban ngày viết bài tập tỉ mỉ kỹ lưỡng thì tối mới bớt được khâu “kiểm điểm”, có được thời gian gần nửa canh giờ, tiếc là đã quá muộn, không tiện đi quấy rầy người khác, đa phần toàn là tự mình khêu sâu chọc chim các kiểu thôi...

Những lời này của cậu bé khiến đám trẻ mỗi ngày hết ăn lại chơi nghe mà há hốc mồm, nhất thời quay mặt nhìn nhau, không biết nên nói tiếp thế nào. Trong lúc yên tĩnh ngẩn ngui, Chu Dĩ Đường nghe tiếng thở dốc hồng hộc của một loài động vật nào đó cách đây không xa.

– Ta luôn nghĩ khi nào mình mới có thể giống những đứa trẻ khác, ban ngày kết bè kết nhóm đi chơi, tối về không cần ngồi kiểm điểm với bức

tường... bây giờ cuối cùng xem như đạt thành tâm nguyện, nhưng cha ta đã không còn.

Bước chân cậu bé hơi ngừng lại, thần sắc không thay đổi, không chút hoang mang nói tiếp:

– Hiếm khi thấy mọi người chịu gọi ta ra, dù chỉ là muốn đùa bỡn ta, ta vẫn thấy rất vui.

Lời cậu bé chưa dứt thì nghe “gâu” một tiếng, hóa ra là đứa dắt chó nghe nửa câu sau của cậu bé, tưởng âm mưu bại lộ, hoảng hốt buông tay, không cẩn thận thả chó ra sớm.

Con chó lớn được “cải trang” xong có kích cỡ như con ngựa non, lắc lư cái đầu được bọn trẻ gắn lông loạn xạ lên, vui hớn hờ lao về phía chủ nhân Hắc Hồ, đám trẻ không ngờ tới biến cố này, quên giả bộ kinh hoàng. Không có chúng tản ra kêu gào hỗn loạn tạo cơn khủng hoảng, nhất thời bầu không khí trở nên gượng gạo kỳ lạ, mọi người ngơ ngác nhìn “quái thú” lao nhanh tới.

Vừa khéo tối hôm đó ánh trăng rất sáng, chạy tới gần là có thể nhìn rõ “quái thú” lúc la lúc lắc cái đuôi to, chẳng những không đáng sợ, ngược lại còn hơi buồn cười.

Ngay lúc chó lớn chạy tới trước mặt Hắc Hồ, nó liền đặt mõng ngồi phịch xuống đất, thè cái lưỡi dài, nịnh nọt chờ người ta chơi với nó.

Chu Dĩ Đường hứng thú hỏi:

– Chó nhà cậu à?

Hắc Hồ chờ dẫn nói:

– ...Ừa.

Chu Dĩ Đường thích thú quan sát nó chốc lát, hỏi:

– Cho sờ không?

Hắc Hồ:

– ...

Tiểu thư sinh “yếu ớt nhu nhược” ấy tiến lên hai bước, thăm dò sờ thử đầu chó, con chó nghểnh cổ kêu “gâu gâu” hai tiếng, thân thiết thè lưỡi liếm cổ tay cậu bé.

Nửa đêm canh ba, Lý Căn Dung lén lút khôi phục “kho binh khí” của Lý Chủy về hiện trạng ban đầu, lại chìa tay về phía đệ đệ vua nước mũi, hạ lệnh cưỡng chế:

– Lấy ra!

Lý nhị lang mếu mòi, rề rà lấy ống sáo nhỏ Nam Cương có hình rắn giao ra, đúng lúc này chợt nghe ngoài sân có tiếng chó sủa quen thuộc vọng tới, Lý Căn Dung vừa quay đầu, Lý nhị lang liền thừa cơ giấu ống sáo đó vào.

Ngoài viện sột soạt chốc lát rồi trên tường ló ra cái đầu nhỏ, bóp mũi nhỏ giọng gọi vào bên trong:

– Lý lão đại! Lý lão đại!

Lý Căn Dung:

– Đây đây, chuyện gì?

Hắc Hồ không ngờ cô bé ở ngay cửa, bị cô bé đột nhiên lên tiếng làm sợ hết hồn, “ui da” một tiếng ngã từ trên tường xuống.

Lý Cẩn Dung cau mày, mở cổng viện ra thì thấy người bị Hắc Hồ “lừa” vào núi hoang trùng trệ trong truyền thuyết là Chu Dĩ Đường đang đứng trước cổng hoàn hảo không chút sứt mẻ, ung dung dắt con chó ngu nhà Hắc Hồ, còn bọn trẻ quậy phá thì đứng vây quanh, trông rất hòa hợp thân thiện.

Cô bé liếc mắt qua, Chu Dĩ Đường vội căng thẳng đứng thẳng, cười với cô bé, diềm đậm nho nhã đứng bên cạnh không lên tiếng.

Hắc Hồ nhảy hai bước tới trước mặt Lý Cẩn Dung, nhanh mồm nhanh miệng:

– Lý lão đại mau tới đây, cô đoán xem, hôm nay chúng tôi mới xem như biết rõ núi hoang kia, Tiểu Chu ca ca nói nơi đó có kỳ rồi giáp gì...

Chu Dĩ Đường nói nhỏ:

– Là có người dùng gỗ đá bày trận pháp kỳ môn độn giáp, lâu ngày đã bị hư hại một phần, chỉ là buổi tối nhìn không rõ, đi bừa vào rất dễ lạc đường.

– Đúng đúng!

Biểu cảm của Hắc Hồ y như con chó bị thu phục kia, hươ tay múa chân nói:

– Ta nói mà, sao người ta cứ vào là choáng váng, may nhờ Tiểu Chu ca ca thông minh, huynh ấy viết viết tính tính, đây mấy cục đá là khác ngay... đúng rồi, tụi tôi còn tìm được một sơn động, lấy cỏ che lại, bên trong có dấu vết con người, lão đại mau theo chúng tôi đi xem xem.

Lý Cẩn Dung:

– ...

Mấy ngày trước còn là “một sách đáng ghét”, qua một đêm liền biến thành “Tiểu Chu ca ca” rồi!

Chu Dĩ Đường ngênh đón ánh mắt đánh giá của cô bé, hình như hơi đỏ mặt, giấu đầu hở đuôi dời mắt đi, đưa tay gãi gãi cổ con chó bên cạnh.

Đám trẻ nhân đêm tối dắt chó lên núi hoang, quả nhiên tìm được một hang đá cổ xưa.

– Ta thấy những dấu vết này đại khái khoảng trăm năm rồi.

Chu Dĩ Đường kê sát bó đuốc vào, sờ vết xước trên vách, nói xong lại hơi ảo não, vì thực ra cậu chỉ có thể nhìn ra được những vết đó lâu lắm lắm thôi, còn “khoảng trăm năm” thuần túy là thuận miệng bịa ra, gia giáo từ nhỏ đã dạy cậu “biết thì nói là biết, không biết thì nói là không biết”, nhưng ở trước mặt Lý Căn Dung, cậu luôn không dẫn được lắm miệng.

May mà cậu nói quá giống thật, mấy đứa trẻ ngốc khác không có kiến thức để vạch trần ngay tại chỗ.

Lý Căn Dung sáp lại nhìn, quả quyết:

– Không phải đao kiếm, vết quá thô, kiểu như rìu.

Sau gáy Chu Dĩ Đường cứng đờ, cậu đáp hàm hồ một tiếng, hồi lâu mới dám lén lút quay đầu thì thấy Lý Căn Dung đã dứt khoát đi xa.

Sơn động rất sâu, vọng âm kéo dài, có vài dấu vết con người nhưng quả thực quá xa xưa, không biết là vị cao thủ nào gặp nạn lập ra mê trận, dừng chân chốn này, lạng lẽ đến rồi lại lạng lẽ đi, trừ vài vết đao rìu trầm mặc, ngay cả dăm câu vài lời cũng không để lại, thực không có gì đẹp. Bọn trẻ nhanh chóng thấy nhàm chán, Lý nhị lang ngáp một cái, lấy ra ống sáo hình rắn mà mình lén giấu, thối lúc có lúc không nhưng phát hiện không thối ra âm thanh gì cả, chán chường nói:

– Tỷ, chúng ta đi thôi, đệ buồn ngủ.

Sau sống lưng cô bé bỗng dưng ớn lạnh.

Chu Dĩ Đường lớn tiếng:

– Kệ nó đi, chúng ta ra ngoài!

Lý Căn Dung cầm trường đao trong tay, khoát tay với bọn Hắc Hồ, ra hiệu chúng đi trước.

Bọn trẻ lúc này đã hơi sợ, vội dắt chó lui ra ngoài, Lý Căn Dung đi cuối cùng, quay mặt về chỗ sâu trong sơn động, xách đao đi ngược ra.

Đột nhiên, bó đuốc trong tay cô bé dao động dữ dội, một luồng gió tanh phả vào mặt, Lý Căn Dung chưa kịp nhìn rõ bóng đen trước mắt là gì đã giơ trường đao lên chống theo bản năng.

Sau đó, cô bé bị vật kia đụng phải làm bay ngang ra ngoài, bó đuốc chột vuột tay, một chuỗi đốm lửa xì xèo đập tới, thứ kia bị ánh lửa làm hơi rụt về sau, cái bóng khổng lồ chập chờn trên vách đá, lộ ra con người híp lại thành một cái khe.

Bó đuốc rơi xuống đất lăn hai vòng, tắt ngay tại chỗ.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 172: Ngoại Truyện 4: Thanh Mai Trúc Mã (Hết)

Đó là một con trăn lớn to cỡ một vòng ôm.

Theo lý thuyết, Thục Trung hiểm khi có trăn to như vậy, vả lại đa phần đều hoạt động chậm chạp, dù đi săn cũng theo kiểu mai phục ôm cây đợi thỏ, nếu tấn công một đòn không trúng thì sẽ không bám riết đuổi theo.

Nhưng con cự mãng này như phát điên, bị Lý Cẩn Dung đánh một đao vào mặt, lại bị bó đuốc vượt tay của cô bé đốt mà không hề có ý chùn bước, ngược lại còn nhanh chóng điều chỉnh tư thế, nhanh như chớp há cái miệng to về phía Lý nhị lang, lao tới.

Lý nhị lang sợ tới mức không quan tâm nước mũi nổi bong bóng, mở to mắt, đưa tay sờ loạn trên người chốc lát, phát hiện trừ ống sáo mình lén lấy ra ngoài thì trên người ngay cả mảnh sắt cũng không có, thấy con trăn lớn tới ngay trước mắt, đôi chân lớn của Lý nhị lang như dính chặt xuống đất, không nhúc nhích được.

Đúng lúc này, một thanh trường đao bay ngang tới, va vào sườn mặt con trăn, cái đầu to lớn hung hăng bị chệch đi, nó phản nộ quay phắt đầu, xoay người đối diện với kẻ thấp kém dám cả gan ngăn nó săn mồi.

Lý Cẩn Dung phát huy khinh công toàn thân tới cực hạn – dù cho đến nay, tổng cộng cũng chưa luyện được mấy năm, cô bé vọt lên giẫm lên mình con trăn, cảm giác dưới chân trơn không mượn lực được, cô bé vội xoay eo, lão đảo ngã xuống, hiểm hóc lướt qua cái miệng to đầy gai nhọn của nó.

Cô bé quay đầu quát đám trẻ bị dọa choáng váng:

– Còn không mau chạy!

Lý Cẩn Dung rất ít khi cùng đi quậy phá với bọn trẻ Thục Trung, nhưng có lẽ vì mỗi đứa đều từng bị cô bé đánh nên trong tình huống nguy cấp, bọn trẻ đều vô cùng nghe lời, tập thể vắt giò lên cổ chạy như điên ra ngoài, tuy tuổi còn nhỏ nhưng dầu sao cũng là hậu nhân danh môn, không hề hỗn loạn.

Con trăn lớn hoàn toàn bị chọc giận, ngóc cao đầu, thân mình to khỏe quét qua như du long vẩy đuôi. Lý Cẩn Dung vốn chưa đứng vững, chật vật lăn tại chỗ, tránh được nguy hiểm ngàn cân treo sợi tóc, nhiều lần suýt bị trăn quấn lấy. Tư chất cô bé trác tuyệt, luôn tự cao tự đại, lúc này lại bị một con thú ép lăn lộn khắp nơi, trong lòng Lý Cẩn Dung chẳng những không sợ, ngược lại còn đốt lên một ngọn lửa vô danh, cô bé nhảy về trước một bước, nghe tiếng ma sát khiến da đầu tê rần phía sau, cô bé tung người nhảy lên vách sơn động, xoay người, rút đao chém xuống.

Trường đao trên tay cô bé đụng phải cái miệng há to của con cự mãng, suy cho cùng cô bé vẫn còn nhỏ tuổi, sức lực không đủ, tay nhỏ cầm đao lập tức bị chấn động té ra, lưng đập mạnh vào vách đá, đau rát. Con trăn lớn da dày thịt béo chỉ rướm tí máu, càng giận không nhịn nổi, sau đó lại há to cái miệng như chậu máu, Lý Cẩn Dung gần như có thể thấy rõ những cái răng không đều trong miệng nó.

Đúng lúc này, một ánh lửa chợt vút qua, vừa khéo chắn ngang giữa cô bé và con trăn, con trăn thấy lửa thì hơi sợ hãi, ngửa cổ về sau, một cái tay nhân lúc đó thò qua kéo Lý Cẩn Dung, đẩy mạnh cô bé về phía cửa hang.

Lòng bàn tay kéo cô bé toát đầy mồ hôi lạnh, ngón tay lạnh như đồ sắt để cả đêm, Lý Cẩn Dung không ngờ lúc này còn có người đợi mình, không

khỏi sững sờ, ngẩng đầu nhìn thì thấy là tiểu thư sinh mà một ngón tay cô bé cũng có thể đẩy ngã.

Chu Dĩ Đường không biết lấy từ đâu được hai bó đuốc, ném một bó đi, trên tay còn cầm một bó.

Cậu siết chặt cổ tay Lý Căn Dung, dùng sức đẩy cô bé ra ngoài trước, còn mình thì hơi dịch nghiêng sau cô bé nửa người, dùng nửa người cầm đuốc chặn giữa cô bé và con trăn.

Tính Lý Căn Dung bẩm sinh khác với người thường, gặp phải tình huống đột biến, cô bé rất ít khi hoảng sợ như người khác, dường như cô bé căn bản không có dây thần kinh sợ. Dù theo tuổi tác ngày càng lớn, cô bé có thể dần phán đoán thứ gì mạnh hơn mình, nhưng biết thì biết chứ khi thật sự gặp chuyện thì cảm giác hưng phấn hoặc phấn nộ luôn chiếm thế thượng phong, cái gì cô bé cũng nóng lòng khiêu chiến.

Giống như bây giờ, trong thời khắc mấu chốt, cô bé vẫn có thể nhàn hạ dùng ánh mắt vô cùng mới mẻ đánh giá Chu Dĩ Đường.

Tên một sách này là một kẻ mặt trắng éo lá, hàng mày thẳng và con người đen nhánh, trắng đen rõ ràng, vô cùng thanh tú, khuôn mặt nhỏ căng ra, môi không còn chút máu, mồ hôi lạnh chảy xuống theo thái dương, khiến Lý Căn Dung nhớ tới con mèo rừng con mà cô bé từng bắt, rõ ràng là một cục lông nhỏ run cầm cập mà cứ nơm nớp thò móng vuốt vụng về ra. Thế là không biết có sợi dây thần kinh nào sai sai, cô bé phì cười ra tiếng.

Chu Dĩ Đường quả thực không biết thần thánh phương nào chống đỡ hai chân mình, con trăn lớn không biết có phải sống quá lâu nên thành tinh hay không, tuy sợ lửa nhưng hình như nó biết đuốc có thể bị dập tắt, nó vừa đuổi theo vừa bò nhào tới không ngừng nghỉ, găng dùng gió tạo ra lúc di chuyển để thổi tắt lửa trong tay cậu bé.

Mỗi lần con trần lớn lao tới, cậu đều cảm thấy ngọn lửa lắ lữ dữ dội sắp xong đời, trái tim đập điên cuồng sắp phá tung sọ não, thế mà trong lúc mấu chốt này, tiểu cô nương không biết bị thiếu dây thần kinh nào kia còn ở đó cười!

Khoảnh khắc này, trong động rấn này, Chu Dĩ Đường cuối cùng nhìn thấu khuôn mặt thật của Lý đại tiểu thư.

Cậu dùng sức đẩy Lý Căn Dung ra cửa động, từ khi sinh ra đến nay lần đầu tiên nói chuyện với cô bé lại là lúc thở không ra hơi:

– Cười... cười cái gì mà cười, còn không mau chạy!

Lý Căn Dung nói:

– Đồ một sách vô lý, chẳng nhẽ khóc thì có thể khóc chết nó à?

Con trần to lại lao tới lần nữa, ngọn lửa run dữ dội rồi đột nhiên co lại thành một đốm, tim Chu Dĩ Đường cũng co lại theo, người thấy mùi tanh hôi tởm lợm từ miệng rấn, tay cậu mềm nhũn, cùng lúc đó, Lý Căn Dung hất tay cậu ra, sải một bước tới, nắm lấy khe hở trong nháy mắt ấy, lại đưa trường đao trong tay ra.

Con trần to rung mạnh, bàn tay bị thương ban nãy của Lý Căn Dung lại trào máu, cô bé lùi mấy bước, dựa vào vách đá mới đứng vững, nghiêng rảnh nghiêng lợi:

– Về ta sẽ luyện “Trảm” tự quyết mười vạn tám ngàn lần, phải băm nát đầu con súc sinh này ra hàm canh rấn.

Chu Dĩ Đường cảm thấy cô bé thực giống một đứa trẻ đi đường bị ngã liền muốn nện cho mặt đất nứt ra một lỗ vậy, bất đắc dĩ nói:

– Muội muội à, chi bằng trước tiên muội nghĩ xem chúng ta còn về được hay không đã!

Nhờ một đao đó cản trở nên đốm lửa run lấy bầy trong tay Chu Dĩ Đường lại kéo dài hơi tàn hồi sinh lần nữa, cậu bé và con trăn lớn lại bắt đầu giằng co.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một tiếng vang, ánh sáng mạnh chiếu vào cửa động, hóa ra không biết là đứa nào mang theo pháo hiệu dùng để liên lạc trốn được từ người lớn, lúc này chạy hoảng lên, giờ mới nhớ ra, sau đó, Lý nhị lang lâm trận bỏ chạy chạy một hồi mới phát hiện tỷ tỷ mình không đuổi theo, bèn vội vàng run rẩy nhắc đôi chân ngăn chạy về, vừa chạy vừa kêu to ở cửa động:

– Tỷ! Tỷ! Tỷ ở đâu?

Thằng nhóc xúi quẩy này gọi thôi chưa đủ, có lẽ nghi ngờ mình gây ra động tĩnh chưa đủ lớn, còn ra sức giẫm xuống đất, rồi lại dùng ống sáo hình rắn kia thổi mạnh, ống sáo ban này thổi không kêu tiếng nào “không phụ mong đợi mọi người” lúc này kêu một tiếng chói tai có thể đâm thủng màng nhĩ.

Con trăn lớn trong sơn động như bị làm phép định thân, toàn thân cứng đờ, con mắt màu vàng nhạt với đường sọc trắng bên mặt, cơn run rẩy trước nay chưa từng có bò lên sau lưng Chu Dĩ Đường, cậu quyết đoán, dùng toàn lực đẩy Lý Căn Dung:

– Mau...

Con trăn lớn đột nhiên di chuyển, nó ngẩng phắt đầu lên, dường như phát ra một tiếng gầm gừ không nghe thấy, tiếp đó không thèm quan tâm lửa nữa mà cắn xuống. Trong lúc nguy hiểm, Chu Dĩ Đường hết cách, đành ném bó đuốc trong tay, vận may của cậu không tồi, bó đuốc đập thẳng vào mặt con trăn, đốm lửa tung tóe văng vào miệng nó, nó đau đớn giãy giụa

thân thể khổng lồ, Chu Dĩ Đường nhân cơ hội liều túm lấy Lý Căn Dung vẫn còn muốn xông lên đại chiến ba hiệp với nó, chạy về phía cửa động.

Lúc này đã gần tảng sáng, nơi cửa động đã có ánh sáng mờ mờ, Chu Dĩ Đường cảm thấy chân không còn là của mình nữa, toàn bộ đều dựa vào bản năng, tiếng sột soạt đòi mạng phía sau càng lúc càng gần.

Chu Dĩ Đường thấy Lý nhị lang ở cửa động mặt đầy sợ hãi, cùng lúc đó, cơn kinh phong đánh úp sau lưng cậu, cậu quay đầu theo bản năng, chỉ nhìn thấy một cái miệng to cắn xuống. Thời khắc ấy, trong đầu tiểu thư sinh ngay cả hai chữ “tiêu đời” cũng không có, đầu óc đầy kinh sử tử tập nửa hiểu nửa không hoàn toàn trống rỗng, cậu chỉ nhớ mình buông Lý Căn Dung ra, giang hai cánh tay tê dại, gắng chắn giữa cô bé và con trăn, thậm chí nhắm đôi mắt lại...

Lý Căn Dung không phải loại người sẽ nhắm mắt chờ chết, cô bé khẽ quát một tiếng, lại nhắc đao, nhưng đao chưa kịp đẩy ra, trước mắt liền có ánh đao cực sáng lóe lên lướt qua đầu cô bé, đâm từ dưới lên trên, “phụp” một tiếng nhỏ, đầu con trăn to có vẻ cứng như thành đồng bị một đao ấy đâm thẳng lên đỉnh hang đá, thân đập vào vách núi, phát ra một tiếng vang.

Lý Căn Dung khó hiểu:

– Hử?

Cô bé vẫn giữ nguyên động tác đưa đao ra một nửa, ngẩng đầu nhìn liền thấy gương mặt tức giận xanh lét xanh lét của Lý Chủy.

Nửa canh giờ sau, hơn phân nửa Thục Trung đều bị đánh thức, các nhà nghe được một đêm kinh hồn này, ai nấy đều lôi con cái và chó nhà mình về làm món “măng xào thịt”, Lý Căn Dung và Lý Căn Phong thì bị Lý đại hiệp mỗi tay túm sau gáy một đứa xách về. Vì Chu Dĩ Đường nhận sai kịp thời, mà Lý đại hiệp lại không có cái tay thứ ba nên tiểu thư sinh tránh được một kiếp, có thể có “tôn nghiêm” tự đi về.

Về sau mới biết, hóa ra ống sáo mà Lý nhị lang trộm là “sáo gọi rắn”, người ở Tiểu Dực cốc Nam Cương dùng nó để điều khiển rắn, Nam Cương xưa nay luôn có cách không chế rắn, nếu dùng thỏa đáng, có thể gọi rắn trong vòng mấy dặm lại hết, mặc cho sai khiến. Đương nhiên, nếu dùng không thỏa đáng thì chỉ có thể bị rắn nổi cơn phẫn nộ điên cuồng đuổi theo.

Vì chuyện này mà Lý nhị lang bị Lý đại hiệp đánh đến mức tiếng khóc quần quanh ba ngày chưa dứt, suýt bị nước mũi sặc chết, Lý Căn Dung thấy tình thế không ổn, nhân lúc đệ đệ gặp xui xẻo liền trực tiếp nhảy lên cây, trốn hai ngày không dám xuống. Chu Dĩ Đường tập võ mới nhập môn, không chịu đòn nổi – thế là biến thành mỗi ngày đứng tấn trên cọc gỗ.

Trải qua chiến dịch này, Chu Dĩ Đường triệt để thân quen với bọn trẻ Thục Trung, đồng thời cũng triệt để hiểu rõ mình không dám nói gì trước mặt Lý cô nương là điều ngu xuẩn cỡ nào.

Tiếc rằng ảo giác tốt đẹp về cô bé mắt hạnh lạnh lùng vào lần đầu gặp gỡ đã định là... hoàn toàn sụp đổ. Editor: Đây chỉ là hết phần “thanh mai trúc mã” thôi nha, chứ truyện còn một ngoại truyện nữa.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 173: Ngoại Truyện 5 (End)

– Thật hay giả vậy?

Chu Phi sững sờ, qua một lát mới hơi không yên tâm hỏi:

– Nhưng Lý bà bà trước nay không phải luôn lười gánh chuyện sao? Mẹ tử nói thế nào?

– Cô cô nói họ muốn làm gì thì làm, chỉ cần đừng đưa người vào 48 trại gây loạn là được.

Lý Nghiên lách người ngồi chung một tảng đá với Chu Phi, hai tay cầm con sò nướng thịt ra thịt, nước ra nước, thổi hai cái rồi đổ hết vào miệng, bỗng suýt trào nước mắt, “ừm ừm” hồi lâu mới run run phun được một câu:

– Ngon, ngon quá xá, tử phu, ngon quá trời quá đất luôn á!

Tạ Doãn yên lặng ngồi bên đồng lửa nướng sò, đây là một công việc tỉ mỉ, một mình hắn nướng không kịp cho hai vị này ăn, bận cả nửa ngày mà bản thân vẫn chưa được con nào, trong tay chỉ còn lại con cuối cùng, vừa định cho vào miệng thì bị tiếng “tử phu” thành linh của Lý Nghiên làm cho mở cở trong bụng, tự động nhường con cuối cùng cho muội ấy.

Lý Nghiên vui vẻ nhận lấy, không hề khách sáo, chỉ hận miệng không đủ lớn, không thể nhét hết đồ ăn Đông Hải cho vào bụng mang đi.

Lý Nghiên thỏa mãn ăn xong con cuối cùng, tiện tay ném vỏ xuống biển rồi nhảy xuống khỏi tảng đá, hỏi:

– Muội truyền lời xong rồi, tỷ, đến lúc đó tỷ đi không?

Chu Phi:

– Chuyện của Sở Sở, tỷ đập nồi bán sắt cũng phải đi, huống hồ lại không xa.

Vừa nói xong, Trần Tuấn Phu cách đó không xa vẫy tay với Lý Nghiên, hỏi:

– Tiểu nha đầu, ăn cá khô không?

Lý Nghiên nghe nói liền chạy vội qua, bỏ lại tỷ phu tuần tú và tỷ tỷ càng tuần tú hơn, không chút do dự lao về phía ông cụ hơn trăm tuổi.

Năm Nam Bắc nhất thống, Triệu Uyên đổi niên hiệu là “Càn Phong”, hiện đang là năm Càn Phong thứ hai, Tạ tam công tử đã trải qua hai năm gian khổ, ôm đồm hết mấy việc lật vật không ai muốn quản của 48 trại, cuối cùng mới đổi được Lý đại đương gia mở một mắt nhắm một mắt với hân.

Mùa thu năm ấy, Chu Phi cùng Tạ Doãn về Đông Hải thăm các sư trưởng và cúng tổ tiên.

“Tổ tiên” tổng cộng có hai vị, một vị là tiểu sư thúc đã xả thân cứu Tạ Doãn, vị còn lại là Lương Thiệu.

Thi thể của Lương thừa tướng bị Mộc Tiểu Kiều vô tình làm nổ mất, cả sơn cốc đều thành tro bụi, cuối cùng cát bụi quay về với cát bụi, Tạ Doãn giúp ông lập một mộ y quan đơn giản trên đảo Bồng Lai.

Lương công khi còn sống oanh oanh liệt liệt, tính hết mọi bề, chết rồi cũng nên được thanh tĩnh.

Hai người thăm các lão nhân rồi đi quét mộ xong xuôi, vừa toan đi thì Lý Nghiên không mời mà tới, còn mang đến một lời nhắn. Ngô Sở Sở mấy năm nay đi khắp nơi thu thập chính lý di tích các phái, đã hơi có chút thành quả, đúng lúc Lý Thịnh thường xuyên bị Lý Căn Dung thả ra ngoài đi liên lạc các nơi, giao du khá rộng, không hiểu sao hăn nảy ý nghĩ đứng ra giúp Ngô Sở Sở phát thiệp mời, định trung thu năm nay tổ chức một hội “dùng võ kết bạn”, không chiêu trò gì hết, chỉ nói là mấy năm nay chính lý lại diễn tịch khắp nơi, muốn mượn cơ hội này mời mọi người tới uống ly rượu nhạt, ai muốn tới thì tới cho vui, biết đâu lại gặp được bằng hữu cũ và kết giao thêm bằng hữu mới.

Địa điểm được chọn là Liễu gia trang, lần đầu tiên Lý Thịnh bộc lộ tài năng là lần vây công 18 dư tộc nhân ở Liễu gia trang, kể từ đó, hăn và Liễu lão gia đã thành bạn vong niên.

Thiệp mời và tin tức do Hành Tẩu Bang giúp tung ra ngoài, vốn tưởng rằng người hưởng ứng rất ít, cùng lắm chỉ có vài bằng hữu cũ tới góp vui, ai ngờ không biết sao lại làm to lên, một truyền mười, mười truyền trăm, hào kiệt tứ phương lũ lượt kéo tới Liễu gia trang, còn náo nhiệt hơn trò hề mà Hoắc Liên Đào năm xưa tổ chức ở thành Vĩnh Châu. Liễu gia trang nhỏ bé đã không đủ an bài, các khách điểm lớn nhỏ ở Tế Nam phủ đều chật kín, đây đường đều là người giang hồ ngoại hình khác biệt, khiến Lý Thịnh hơi hoảng, bất đắc dĩ mới phái Lý Nghiên đi gọi “Nam đao” Chu Phỉ qua giữ thể diện cho hăn.

– Chuyện này à, thực ra không bất ngờ.

Tạ Doãn nói:

– Nhiều năm nay, trước tiên là núi Hoạc Nhân Tử Nhân, sau đó là bọn Bắc Đẩu, Ân Bái hoành hành ngang ngược, thù hận chất chồng suốt mấy đời, khắp nơi đều là chương khí mật mù, khó khăn lắm bọn đại ma đầu mới chết hết, vùng nước vô lâm Trung Nguyên cũng nên hết cơn bỉ cực tới hồi thái lai. Ca ca nàng luận tâm cơ, luận thủ đoạn, luận xuất thân, luận bối cảnh đều không thiếu gì cả, càng hiếm có là làm người lại khiêm tốn, không quá coi trọng bản thân, nghe nói danh tiếng rất cao trong những người thế hệ trước, ai cũng khen huynh ấy, lần này e là các đại môn phái cố ý thêm dầu vào lửa.

Chu Phi kinh ngạc:

– Chẳng lẽ họ vẫn muốn nâng huynh ấy thành một Sơn Xuyên kiếm à?

Tạ Doãn hỏi:

– Có gì không thể?

Chu Phi luôn cảm thấy hơi kỳ diệu, nàng chưa từng thấy phong thái của Sơn Xuyên kiếm năm xưa, chỉ nghe người này nói vài câu, người kia nói vài câu, rồi từ dăm câu vài lời đó thu được một ấn tượng mơ hồ: vị tiền bối ấy đức cao vọng trọng, một thanh trọng kiếm trấn trụ toàn bộ yêu ma quỷ quái Trung Nguyên.

Trong lòng nàng, nếu nói Ân đại hiệp là núi cao ngưỡng vọng, thì gã họ Lý là đồng đất vững chân, nếu nói Ân đại hiệp là thánh thú trấn thủ một phương, thì gã họ Lý là con cún con hoang run cầm cập sủa ăng ăng... Tóm lại, ngoại trừ đều là người, đều là nam, hình như không có điểm gì chung, nàng thực hơi khó mà tưởng tượng.

Chu Phi suy tư chốc lát, lo lắng nói:

– Huynh ấy? Võ công chẳng ra làm sao, chỉ biết khua môi múa mép, lừa bịp người ta ghét hăm hại, ngay cả âm mưu quỷ kế cũng không cần dùng,

trực tiếp đánh chết cũng chẳng phải chuyện gì to tát.

Tạ Doãn:

– ...

Hèn gì Lý thiếu gia rõ ràng trẻ tuổi nhiệt huyết mà lại có khí chất “siêu nhiên” không xem trọng bản thân, hóa ra là từ nhỏ trưởng thành trong hoàn cảnh hiểm ác thế này.

Chu Phi xoay Hi Vi trong tay một vòng, nói như rất chê phiền:

– Chậc, ta vẫn nên phái mấy người cho huynh ấy thêm can đảm thì hơn.

Tạ Doãn vội tặc lưỡi nín nọt:

– Chu đại hiệp vũ nội vô song, thiên hạ vô địch.

Chu Phi luôn cảm thấy câu này nghe lạ lạ, họ Tạ hình như lại đang mỉa mai nàng thì phải, nàng nhìn hắn với ánh mắt nghi ngờ.

Lúc nàng ngẩng đầu lộ cái cằm nhọn, mắt nửa nhắm nửa mở hơi nhướng lên, là một tiểu mỹ nhân rất không dễ dụ, Tạ Doãn giả vờ vô tội đối mắt với nàng chốc lát rồi không nhìn được, tay và miệng cùng đê tiện, hắn hơi khom người nắm cằm Chu Phi, nói nhỏ:

– Nếu ta sớm biết Chu đại hiệp này cuối cùng hời cho ta, thì năm xưa lúc xông vào sông Tây Mạc ban đêm, ta nhất định sẽ ăn mặc chưng diện cho đẹp chút, khinh công cũng nhất định có thể phóng khoáng hơn chút.

Chu Phi như cười như không:

– Đi gặp rong tinh thì chàng muốn chưng diện thành gì?

Tạ Doãn đảo mắt, khom lưng ghé bên tai nàng nói gì đó, không biết là hạ lưu vô sỉ thế nào mà nói xong liền lập tức nhảy vọt đi, vừa vặn tránh thoát chuôi dao của Chu Phi chĩa vào bụng hắn.

Hắn đưa tay xoa ngực nói:

– Tiểu sinh đã cầu hôn sáu lần, bị cha mẹ nàng nhét cho 12 cây đinh cứng mềm, làm miệng đầy răng sắt, ai dè cưới về nhà rồi ngày ngày bị đánh, khổ quá á à a...

Mấy chữ cuối cùng, Tạ Doãn đặt ra thêm làn điệu, vừa nói vừa hát cũng không làm trở ngại hắn nhảy ra xa hơn trượng trong nháy mắt, còn quay đầu nói với Chu Phi:

– Triệu Uyên đến nay vẫn bị khúc “Bạch cốt truyện” của ta hát làm ngủ không yên, nếu nàng còn bắt nạt ta nữa, ngày mai ta sẽ viết “Nam đao truyện” vạch trần vị đại hiệp nào đó bề ngoài đạo mạo mà hể nói một câu không hợp là ngược đãi đánh đập thương sinh yếu đuối... ha ha, A Phi, khinh công của nàng cần luyện thêm đấy.

Khinh công của Chu Phi quả thực không bằng hắn, dẫu sao nàng bấm sinh kếm cỏi, dưới cổ chẳng phải chân.

Hai người một đuổi một chạy, chớp mắt đã chạy nửa cái đảo.

Bỗng bước chân Tạ Doãn dừng lại, điểm nhẹ lên một tảng đá như không hề dùng sức, không làm kinh động bụi bặm bên trên, hắn chấp tay sau lưng vẫy Chu Phi.

Chu Phi ló đầu nhìn, phát hiện hai người đã bất giác đến chỗ hai nấm mộ.

Hai tấm bia đá hàng xóm láng giềng này ở nơi ba mặt là đá, giống như bị đá ngầm san sát của thiên nhiên vây thành một mảng thiên địa nhỏ, vô

cùng u tịch, một mặt rộng rãi hướng về phía Đông Hải mệnh mang, vừa nhìn là có thể thấy nơi trời biển giao nhau.

Đồng Minh đại sư đang cầm cây chổi dài nhàn nhã quét bụi trên hai tấm bia mộ.

Lão tăng và bia đá trong tiếng sóng biển rì rào toát lên cảm giác yên bình khó tả.

Tạ Doãn ra dấu với Chu Phỉ, nắm tay nàng lướt nhẹ qua một bên, hai người vòng đi sau tảng đá lớn, không quấy rầy Đồng Minh đại sư.

Đi xa rồi, Tạ Doãn mới nhẹ nhàng nói:

– Sư phụ ta thân phận đặc thù, nhánh của họ từ sau khi vong quốc luôn ẩn cư ở Đông Hải Bồng Lai, mấy vị sư thúc khác đều là hậu nhân của trung thần theo hầu năm xưa, nếu không vì ta thì lão nhân gia sẽ không rời đảo, chỉ có mấy vị sư thúc thỉnh thoảng ra ngoài làm chân chạy vặt. Năm xưa Trần sư thúc nhiều lần được Sơn Xuyên kiếm nhờ vả làm giúp ông ấy mấy thứ như khôi giáp binh khí, nàng biết đấy, bản tính Trần sư thúc lười xã giao, đều là tiểu sư thúc thay ông làm người sai vặt đưa tin, thường xuyên qua lại nên có chút giao tình với Ân đại hiệp.

Nói tới đây Chu Phỉ đã hiểu, nàng nói tiếp:

– Sau đó ông ấy nghi ngờ cái chết của Ân đại hiệp?

Tạ Doãn gật đầu:

– Sơn Xuyên kiếm, Nam đao... lão Nam đao, và chuyện của ta khi đó nữa, đến lúc chết ông ấy vẫn luôn canh cánh trong lòng, di nguyện là muốn ta đi truy tra Hải Thiên Nhất Sắc, tìm một lời ăn nói... bây giờ hai người họ làm hàng xóm láng giềng, hẳn là có thể mặt đối mặt ăn nói với nhau rồi.

Bước chân Chu Phỉ hơi khựng lại.

Hải Thiên Nhất Sắc như một cái cớ mà tất cả mọi người đều ngấm hiểu trong lòng, kiềm chế lẫn nhau, tất cả mọi người đều muốn lợi dụng cái cớ này mà giữ kín như bưng.

48 trại vốn đã đông người, sau đó Chu Dĩ Đường lại mang về một nhóm tâm phúc, có thể nói là đông người phức tạp, có mấy lời đến nay nàng vẫn chưa có cơ hội hỏi rõ, lúc này đang ở đỉnh Đông Hải, tầm nhìn bốn phương rộng rãi, vừa nhìn là nắm được tất thảy, nàng mới châm chước từ ngữ, hàm súc nói:

– Vị kia thật sự không phải họ Triệu à?

Tạ Doãn hơi cong khóe mắt, cũng trả lời hàm súc:

– Máy thế hệ Triệu gia bọn ta do dự thiếu quyết đoán, lòng dạ đàn bà, đặc biệt dễ máu nóng lên đầu, phạm việc gì cũng nghĩ như lẽ đương nhiên, bản lĩnh ngấm gió ngội trắng thì không tệ, lý luận suông khua môi múa mép cũng là cao thủ, nhưng không đem ra thực tế được. Từ tiên đế đến cha ta rồi đến ta đều là một kiểu, chưa từng cho ra nhân vật xuất sắc.

Chu Phỉ quay đầu nhìn quanh theo bản năng, nhưng tầm mắt bị mộ bia ngăn lại, nàng nhìn hai cái mộ bia hàng xóm ấy:

– Lương Thiệu rốt cuộc mưu đồ gì?

Tạ Doãn khẽ nói:

– Lúc đó tên đã lên cung, phía nam trù tính rất lâu, tập kết mấy vạn đại quân, bắt đây là sẽ động rừng, một khi bị phát hiện... chắc chắn tứ phương hỗn loạn, Đại Chiêu thật sự vong quốc.

Chu Phỉ kinh ngạc:

– Bên kia không ai họ Triệu, chẳng phải cũng là vong quốc sao?

Tạ Doãn vươn người, đưa tay biếng nhác khoác vai Chu Phi:

– Bản đồ chưa từng thay đổi, văn võ toàn triều chưa từng đổi chí, giang sơn chưa từng đổi họ, quan trọng nhất là, những nguyện vọng năm xưa của tiên đế có không gian thực hiện, tân chính mà tiên đế và Lương công luôn tâm niệm có thể thực thi ở Giang Nam. Khi tân đế còn nhỏ chỉ có thể dựa vào Lương Thiệu, khi cánh ngài ấy cứng rồi, dù Lương Thiệu đã chết cũng có Hải Thiên Nhất Sắc âm hồn bất tán, ngài ấy chỉ có thể bước tiếp trên con đường định sẵn, nội trong hai đời, thiên hạ ắt an định, đến lúc đó nàng đứng trên mỏm đá nhìn về đông, mệnh mệnh một mảng, trời biển nối liền, có gì khác biệt?

Tạ Doãn nói rất hời hợt, ngữ khí trầm bổng du dương, chỉ thiếu cái bàn nhỏ và cái kính đường mộc là có thể thu tiền thưởng, đích thân biểu diễn cho Chu Phi xem hậu nhân Triệu thị là thứ bần nhão không thể trát tường thế nào.

Tiếp đó, móng vuốt hằn lại vô cùng không quy củ gãi gãi cầm Chu Phi, sắp lại bên tai nàng nói:

– Chúng ta đi Liễu gia trang trước, đợi xem xong náo nhiệt, ta dẫn nàng đi cố đô chơi nhé? Qua mùa đông, chúng ta lại đi tái ngoại ngăm cỏ non và dê con.

Chu Phi đập móng vuốt hằn ra:

– Cút, có làm gì nghiêm túc chút được không? Chỉ biết chơi thôi, nếu đại đường gia có việc sai ta...

Tạ Doãn cười híp mắt ngắt lời nàng, thông thả bổ sung:

– Còn có thể dùng giá cao mua vài con dê nướng ngay tại chỗ, ngoài cháy trong mềm, không cần bỏ thêm nhiều hương liệu, chỉ tí muối thôi là đã thơm ngon vô cùng.

Chu Phi:

– ...Để ta viết thư báo mẹ ta một tiếng.HẾT

Đôi lời của editor

Ngày 18/3/2017, mình bắt tay edit những con chữ đầu tiên của “Hữu Phi”, thậm thoắt đã hai năm ba tháng trôi qua, cuối cùng cũng xem như tạm đặt dấu chấm cho một hành trình. Đây là bộ truyện cực kỳ ý nghĩa trong đời edit của mình, là bộ truyện hiếm hoi khiến mình rung động tận sâu trong tâm hồn, cùng khóc cùng cười với mỗi nhân vật, cùng thấm thía những đạo lý sâu xa mà tác giả muốn gửi gắm qua từng câu chữ. Lúc buồn, đọc “Hữu Phi” để vui; lúc vui, đọc “Hữu Phi” để biết trân trọng hơn những niềm vui ấy; lúc bận rộn, tranh thủ đọc vài dòng “Hữu Phi” để thư giãn tinh thần; lúc bình tâm, đọc “Hữu Phi” để ngẫm từng câu chữ, từng triết lý ẩn sau những lời cứ tưởng băng quơ. Nói chung, hồi mới đọc “Hữu Phi”, mình ghiền tới nỗi không dứt ra được, câu cửa miệng của mình khi gặp bạn bè là: “Thế giới chia thành hai loại người: người đã đọc “Hữu Phi” và người chưa đọc “Hữu Phi”.” Trong đời đọc ngôn tình của mình, hiếm có truyện nào khiến mình có cảm nhận sâu sắc và yêu thích đến nhường này.

Bởi vậy, mình đã cố gắng hết sức để truyền tải cái hay cái đẹp của truyện qua từng câu chữ. Ngày 5/12/2018, bản edit thô hoàn tất. Sau đó mình bắt tay chỉnh sửa, biên tập lại từ đầu đến cuối. Dù đã nỗ lực hết mình nhưng do năng lực có hạn, bởi vậy chắc chắn vẫn còn rất nhiều lỗi, rất nhiều sai sót. Có lẽ sau này một ngày nào đó, khi khả năng của mình tiến bộ hơn, mình sẽ quay lại biên tập nó một lần nữa.

Hai năm ba tháng, khoảng thời gian không dài cũng chẳng ngắn với đủ mọi thăng trầm buồn vui trong quá trình edit “Hữu Phỉ”, nhiều lần nản muốn bỏ cuộc, muốn mặc kệ mọi thứ, nhiều lần phải tạm dừng edit giữa chừng vì đủ lý do... nhưng rồi mình vẫn đứng dậy, vẫn tiếp tục. Chưa rù quên mọi người ghiền “Hữu Phỉ” thì sao mình có thể cam tâm từ bỏ chứ?

Trong khoảng thời gian ấy, sự ủng hộ và giúp đỡ hết mình của bạn bè và độc giả gần xa cũng là nguồn động viên rất lớn giúp mình hoàn thành tác phẩm này. Cho phép mình gửi vô vàn lời cảm ơn sâu sắc đến em Liễu Y Vân, em Lê Uyên Hoàng Hạnh và bạn Jenny Hồ đã design tặng mình những poster rất đẹp cho truyện; cảm ơn em Lê Uyên Hoàng Hạnh, em Thu Hoài, em Jas, em Nhi Cá và bạn Đặng Trà My đã design giúp những câu trích dẫn đẹp cho truyện; cảm ơn em Bùi Thị Tường Vy giúp đóng ebook truyện; cảm ơn chị Hàn Vũ Phi đã tìm cho em raw những chương cuối và ngoại truyện trên Tấn Giang; cảm ơn cô Dung đã gửi tặng con bản sách “Hữu Phỉ” tiếng Trung làm kỉ niệm; cảm ơn chị Trâm và chị Phương đã giúp đỡ mang món quà từ phương xa của cô Dung đến tay Lam; cảm ơn em Quy (Thy) giúp sub các video về “Hữu Phỉ” cũng như luôn đồng hành cùng tám nhảm và chia sẻ đủ thứ linh tinh về truyện; cuối cùng là cảm ơn các bạn độc giả không ngại khó khăn theo dõi và chờ đợi từng chương mỗi mòn mà không một lời than vãn trong quá trình edit.

Dấu sao hành trình edit “Hữu Phỉ” đã kết thúc, dù truyện hay hay dở, có hợp gu hay không thì cũng là công sức, là tâm huyết của mình. Mong mọi người hãy tôn trọng nó.

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 174: Bài Số 1 – Người Viết: Kỷ Hoài (紀淮)

Đây là quyển sách đầu tiên tôi xem của Pi Pi, cũng là quyển sách mà tôi cực kỳ rung động.

Lý do thích một quyển sách không gì ngoài ba yếu tố: xây dựng nhân vật, nội dung và cách hành văn. Tạ Doãn không đứng đắn, Chu Phỉ ngẫu lòi, Lý Nghiên đáng yêu... đều rất lay động lòng tôi. Doãn ca bề ngoài phong lưu ngả ngớn nhưng thực tế nội tâm lại vô cùng đáng tin cậy. Chu Phỉ xinh đẹp, kiêu ngạo, chính trực, về sau cũng biết bông đùa. Họ đều mang trên mình phong thái nghĩa hiệp. Cơn lũ hiện thực cuốn họ trôi về phía trước, song họ đều không đánh mất bản tâm, lòng vẫn vẹn nguyên chí hướng.

“A Phỉ, ngoài quỷ thần ra, kẻ cất bước giữa thế gian đều là phạm nhân, vì sao con không dám tin, rằng đao trong tay mình có thể không gì không phá?” Đó là cái dũng của quyết chí tiến lên, không sợ hãi, không lùi bước. Cái dũng ấy của A Phỉ không phải là cái dũng của kẻ măng phu, cô biết rõ trình độ bản thân mình. Có một bài đồng nhân ca “Hữu Phỉ” mà tôi cực kỳ thích, đó là bài “Chỉ bút xuân thu”, tôi nghe đi nghe lại rất nhiều lần, vô cùng thích phần phối âm của nó:

“Hậu nhân của danh môn.” A Phỉ nói: “Không, ta vẫn chưa xứng.”

Từ đầu đến cuối, trong lòng cô luôn mang niềm kính nể.

Doãn ca nói: “Tay cô cầm vũ khí sắc bén, chỉ cần mũi đao hướng về phía trước là có thể vượt mọi chông gai, không chỗ nào không thể đi. Sinh tử, tôn ti, anh hùng hay hèn nhát, vô số con đường đặt dưới chân cô, đúng

sai phải trái hiền ngu trung gian, đều chỉ trong một ý nghĩ của cô, còn chưa đủ may mắn sao?”Tôi thật sự rất cảm động, nghe đi nghe lại rất nhiều lần. Đoạn sau là“Cô có biết đa số người sống ở đời, hoặc bị hạn chế bởi xuất thân, hoặc bị hạn chế bởi tư chất, đều chỉ có thểphó mặc chosố mệnh, không thể làm chủ, chưa bao giờ có cơ hội lựa chọn?”, giọng anh bàng bạc mang đến cho tôi cảm giác Doãn ca nhìn mọi việc vô cùng thấu suốt. Siêu siêu thích. Một con người lập thể, đa diện, sinh động, đầy sức lay động lòng người. Đoạn đầu Doãn ca sợ A Phi bị hỏa thiêu nên lao đi tìm cô, nỗi lo lắng trong nháy mắt ấy, hành vi không lý trí ấy càng khiến anh thêm đầy đặn, thêm khiến người ta yêu thích và rung động.

Văn của Pi Pi luôn phóng khoáng, văn cổ đại tự có cảm giác chính trực mệnh mang nhưng lại thể hiện rất nhiều mặt và tinh tế, lơ đãng đi vào lòng người.

Tôi nhớ mãi khi nhìn thấy câu được in trên trang bìa sách “Hữu Phi”：“Ánh trăng cô độc tự soi, lòng dạ như băng tuyết”, tôi cảm động ngay tức khắc. Phảng phất như tôi có thể thấy dáng vẻ họ không thẹn với lương tâm, lòng dạ như băng tuyết, đứng ngạo nghễ trong trời đất.

Ngoại truyện của sách không dài nhưng khiến tôi mãi khó bình tâm. Cuộc đời Ân Bái rốt cuộc là lỗi của ai đây, chẳng qua là tạo hóa trêu người, người đành bất lực mà thôi. Bên cạnh chuyện giang hồ của thế hệ trẻ, giang hồ của thế hệ trước cũng khiến người ta xúc động. Một giang hồ được vẽ nên chỉ với dăm ba câu: mỹ nhân ca múa, thỏa thuê uống rượu chơi cờ, các tiền bối giao du với nhau lấy chữ nghĩa làm đầu, chân thành đối đãi. Hào nghĩa giang hồ sống động trên trang giấy.

Hoàng thành thăm thăm gió mưa có lúc nào ngơi.

Lời tuy ít ỏi nhưng ý nghĩa vô vàn.

Về mặt nội dung, từ đầu đến cuối truyện luôn có sự xen kẽ lẫn nhau. Văn của Pi Pi dường như đa phần đều rất hùng vĩ, rất sâu sắc. Mà sâu sắc nhiều lúc sẽ lộ vẻ khô khan, nhưng văn của Pi Pi lại biết đan cài nhiều tình tiết thú vị gây cười khiến các nhân vật trở nên đầy đặn hơn. Xem tiểu thuyết mà, nhiều lúc chỉ là một thú tiêu khiển, làm thế nào để luôn thu hút độc giả là điều rất quan trọng. Về mặt này, cách hành văn của Pi Pi khiến tôi rất thích, nó không chọc cười nhảm nhí mà biết cách điều hòa, khắc họa nhân vật theo cách tài tình. Tôi cảm thấy câu chữ hay nhất không gì khác ngoài mang đến cho người ta ấm áp. Nó không chỉ là một câu chuyện, nó còn mang đến những thay đổi tích cực cho cuộc sống của chính bạn. Bất luận thay đổi ấy lớn hay nhỏ đều đáng để vui vẻ. Cảm ơn văn của Pi Pi mang đến cho tôi niềm vui và cảm xúc, cùng tôi vượt qua một quãng thời gian không ngắn cũng chẳng dài.

Hi vọng tình yêu trong văn Điềm Điềm luôn bền lâu, cũng nguyện mỗi người chúng ta khi đứng trước mũi dao sắt lạnh có thể nhìn thấy ánh mặt trời.

1/5/2019

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 175: Người Viết: Bắc Yến Hành (北晏行)

ĐỆ NHẤT THIÊN HẠ CHO TA XEM VỚI!

Nhiều năm về trước, ở sông Tây Mặc lặng yên êm ả, Tạ Doãn gặp tiểu cô nương ngược mắt thì ngây thơ cup mắt thì lạnh nhạt. Lúc ấy, đao của nàng vẫn chưa thành hình, thân thủ cũng chưa đẹp đẽ. Ở sân nội viện 48 trại, hắn thậm chí không biết tiểu cô nương đó mang lá gan không sợ trời không sợ đất thế nào mà dám chống lại mẹ nàng, nói “bà thả hắn đi, tôi đứng đây cho bà đánh gãy chân”. Lần sơ ngộ có chút kịch tính ấy, hắn đưa phụ thân nàng đi.

Sau đó duyên trời run rủi, họ gặp lại nhau ở địa lao của Hoắc gia bảo. Hắn giật mình, rong tinh ấy đã thành đại cô nương, hắn nhất thời hơi lúng túng vì mạo phạm giai nhân. Nhưng lúc đó hắn là kẻ lạc quan không hiện thất tình trên mặt, nàng là chày gỗ không để tâm việc gì cả, thế mà không ai thấy ai xa lạ, thật ứng với câu “Có kẻ bạc đầu mà vẫn lạ, Người thì ngả nón đã tri âm”. Hắn chỉ lối thoát cho nàng, nhưng “chày gỗ” mới ra ràng kia rất có khí phách anh hùng gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, liều lĩnh quay lại, đồng thời lỗ mông va phải mảnh chân tâm sớm đã nguội tàn của hắn.

Hai người âm ỉ cả quãng đường, hắn luôn thích chọc giận nàng rồi lường trước mà tránh một đao không thể kiểm chế của nàng.

Kỳ thực Pi Pi không thật sự miêu tả nhiều về tình cảm, nhưng khi nhớ lại, tôi phát hiện hóa ra giữa A Phỉ và Mốc Mốc có nhiều chi tiết nhỏ đáng thương thức như thế, từng chút từng chút đều toát vẻ vô lại và ngọt ngào.

Tôi cực kỳ thích đoạn ở khách điểm của chương quỹ mậ, A Phi đá một cước văng cả ghế dài và Tạ Doãn tránh một chiêu tung tới, cũng cực kỳ thích Tạ Doãn bị ối mặt dày, võ công bị phong bế cũng không sao cả, biết trốn là được.

Có một chi tiết mà tôi ấn tượng sâu sắc, đó là Tạ Doãn tức giận muốn bốc khói khi Chu Phi cãi hăn chạy đi chặn hậu tiện thể chọc tới Thanh Long chúa. Bề ngoài Tạ Doãn là người vô lại láu cá nhưng bản chất vẫn là một thiên hoàng quý tộc quy củ lễ độ, bụng đầy lửa giận mà ghen hòng không thốt được lời mắng chửi nào, đã thế Chu Phi còn rất không tự giác tiếp tục thêm dầu vào lửa.

Và cuộc chiến tranh lạnh của hai người khiến người ta dở khóc dở cười.

Tạ Doãn hăn là người rất chín chắn, nhưng tôi xem cả bộ truyện thì điều ấn tượng sâu sắc nhất là sự ấu trĩ không đáng tin cậy thể hiện ngoài mặt của hăn. Lần nào cũng vậy, chuyện gì hăn cũng nghĩ thấu đáo, hăn là người bị hiện thực và đau khổ mài giũa đến cực hạn mà trở nên chín chắn, thế nhưng ngoài mặt lại cứ nghiêm túc gây chuyện với A Phi, đúng là ngọt lịm.

Tôi đọc truyện rất nhiều năm, nhưng chưa từng thích một cô gái nào đến mức như A Phi.

Kỳ thực nàng khá phóng khoáng, đánh một trận là quên hết đầy bụng ảm ức, dù nàng có tính xấu không sửa được, có sự ngây thơ hơi lạnh nhạt và lỗ mãng không rành thế sự. Nhưng trong quá trình xuống núi lăn lộn chốn giang hồ, sự ngây ngô ấy đã mài ra lưỡi đao khí phách. Hung tàn, lạnh lẽo, vô thường, nàng bị tiền nhân và hiện thực xô đẩy đến bên vách núi mài ra sự sắc bén không gì cản nổi, đánh đâu thắng đó. Trong thoáng ngẩn ngơ, thỉnh thoảng người khác mới phân biệt được dung mạo mềm mại như thuở ban đầu và sự tỉ mỉ ẩn sau vẻ kiêu ngạo bướng bỉnh của nàng.

Quãng đường họ đi rất gian nan, khiến người ta cảm nhận được sự ngọt ngào và có chút xót xa.

Giống như văn án nói, nguyện người đứng trước mũi đao sắt lạnh, có thể nhìn thấy ánh mặt trời. Đại khái có thể xem là một lời chúc phúc nhẹ nhàng nhỉ.

“Hữu Phỉ” là giang hồ tôi thích nhất, tôi cực kỳ thích đao của A Phỉ, con gái vốn nên như vậy, dù lang sói nắm quyền thì mũi đao sáng ấy vẫn như ánh mặt trời sớm tinh mơ.

8/8/2018

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 176: Bài Số 3 – Người Viết: Ngật Quốc Vương Đích Ngư (吃国王的鱼)

PHÂN TÍCH BỪA VỀ TÊN QUYỂN

Xem mục lục “Hữu Phỉ” là có thể nhận ra, Điềm Điềm đặt tên quyển rất có tâm, tên quyển đều lấy từ thơ cổ, nên hôm nay tôi viết một bài phân tích về tên quyển, tiện thể học hỏi thêm kiến thức về thơ cổ cũng không tồi.

Bài phân tích này theo quan điểm cá nhân, nếu không đúng cũng xin giờ cao đánh khẽ.

Quyển 1: Mưa núi toan sang, gió ngập lầu(chương 1-11)

Trích từ bài “Hàm Dương thành đông lầu” của Hứa Hồn.

“Mây khe vừa nổi, nắng chìm gác. Mưa núi toan sang, gió ngập lầu.”(câu thơ dịch của Trần Trọng San)

Quyển thứ nhất bắt đầu khi các nhân vật xuất hiện và kết thúc ở Chu Dĩ Đường rời nhà ra đi, chủ yếu giới thiệu khái quát về 48 trại.

Chu Dĩ Đường rời đi là thất bại đầu tiên Chu Phỉ khắc cốt ghi tâm, cũng là mắt xích quan trọng trong quá trình trưởng thành của nàng, từ đó nàng biết “lựa chọn” là đạo của kẻ mạnh. Tạ Doãn truyền tin, Chu Dĩ Đường ra đi, bức màn loạn thế được vén lên một góc, chốn đào nguyên trông như hoàn hảo đã che đi một lớp bóng mờ, tức “mưa núi toan sang”, gió đã thổi đến Thục Trung rồi.

Quyển 2: Nhà muôn dặm một ly rượu đục(chương 12-44)

“Nhà muôn dặm một ly rượu đục, Yên Nhiên chưa tạc về sao được.”(câu thơ dịch của Nguyễn Chí Viễn)

Trích từ bài “Thu tứ” (Ngư gia ngạo) của Phạm Trọng Yêm.

Quyển thứ hai tên như ý nghĩa, các thiếu niên giang hồ bước khỏi chốn đào nguyên cũ, lần đầu nhìn ngắm thế giới bên ngoài, cảm giác mới lạ nhanh chóng bị chôn vùi bởi cảnh tiêu điều xơ xác, đích thân trải nghiệm nóng lạnh nhân gian.

Từ chương 15 xuống núi tới chương 95, A Phi mới xem như về đến nhà. Những khó khăn trong đó không đếm xuể, đường về quê thăm thăm xa xăm. A Phi không còn giới hạn trong chốn đào nguyên năm xưa nữa mà đã rèn luyện được lưỡi đao qua vô số lần ngàn cân treo sợi tóc.

Quyển 3: Bụi vàng phủ hết anh hùng(chương 45-72)

“Xưa nay trêncon đường dưới núi Bắc Mang, bụi vàng cuộn cuộn không biết đã che phủ bao nhiêu anh hùng, đời người luôn có nỗi oán hận như nước quanh năm luôn chảy về đông.”(Kim cổ Bắc Mang sơn hạ lộ, Hoàng trần lão tận anh hùng, Nhân sinh trường hận thủy trường đông.)

Trích “Lâm giang tiên” của Nguyên Hảo Vãn.

Ở quyển này, A Phi và Tà Doãn dính vào ân oán giữa Sơn Xuyên kiếm và Thanh Long chúa. Truyền nhân Bắc đao bỏ mạng, hậu nhân Sơn Xuyên kiếm xen lẫn đám gian tà. Liên tưởng tới sự ngã xuống của Khô Vinh thủ ở quyển 1, không thể không thở dài cảm khái đời người nhiều nỗi hận.

Anh hùng già yếu, mỹ nhân tuổi xế chiều, là điều không giữ được ở nhân gian, cũng là nỗi bi thương lớn nhất khiến người ta xúc động.

Song, A Phỉ mơ thấy Nam đao, Khô Vinh chân khí lưu chuyển trên người nàng, cũng khiến người ta sinh hi vọng, trông ngóng một truyền kỳ của thời đại mới.

Quyển 4: Ánh trăng cô độc tự soi, lòng dạ như băng tuyết(chương 73-95)

“Cảm hoài vầng trăng sáng lẻ loi tự chiếu, bao nhiêu năm quần quanh giữa núi non và biển cả mà lòng vẫn sáng trong như băng tuyết.”(Ứng niệm linh biểu kinh niên, Cô quang tự chiếu, Can đảm giai băng tuyết.)

Trích “Quá Động Đình” (Niệm nô kiều) của Trương Hiếu Tường.

Quyển thứ tư đầy mùi khói lửa bao phủ 48 trại – nơi từng là một chốn đào nguyên. Phán loạn trước mắt, đại đương gia ở ngoài, A Phỉ bắt đầu học gánh vác 48 trại, làm thế nào để lập uy, dùng người như thế nào... Còn Tạ Doãn hối hận vì để lộ chút tâm tư “tiểu nhân” của mình.

Nhưng dù A Phỉ cố học làm thủ lĩnh ra sao chẳng nữa, cô cũng không có năng khiếu làm lá ngọc cành vàng sợ chết, vẫn xách đao làm châu chấu đá xe. Tạ Doãn cảm thấy mình mang lòng dạ tiểu nhân, nhưng không ngại phát độc mà ngăn chường của Cốc Thiên Toàn.

Họ đều có lòng dạ sáng trong như băng tuyết.

Quyển 5: Thơ vạn quyển, rượu ngàn chung(chương 96-120)

“Thơ vạn quyển, rượu ngàn chung, mấy khi nhìn đến hầu vương?”(Thi vạn thủ, rượu thiên thương. Kỷ tăng trú nhân khán hầu vương?)

Trích “Tây đô tác” (Giá cô thiên) của Chu Đôn Nho.

Quyển thứ năm viết về hai người Phỉ Doãn, Thấu Cốt Thanh của Tạ Doãn và tâm trạng dao động của A Phỉ. Sau khi trải qua nỗi tuyệt vọng tột

cùng, A Phi ngộ được cảnh giới “vô thường”, cầm thanh Toái Già đi về hướng ánh sáng.

Tạ Doãn đầu thai vào vương tôn quý tộc, nhưng số mệnh đã định hắt gắt bó với “đại thổ phỉ” chốn núi rừng.

Nơi lòng ta an ổn chính là quê hương, hà tất ngó đến hầu vương?

Quyển 6: Tình giấc xuống đò rời bến sớm, tương tư ngàn dặm vọng trăng lâu(chương 121-157)

Trích “Đối tuyết túy hậu tặng Vương Lịch Dương” của Lý Bạch.

Quyển thứ sáu Phi Doãn không thể gặp được nhau, cùng lắm là A Phi gặp Doãn lúc không còn ý thức. A Phi rời khỏi Đông Hải, trải qua phong ba bão táp chốn giang hồ nhưng luôn mang sợi tương tư thắt vào người Tạ Doãn băng qua sơn thủy, dù cách trở xa xôi ngàn dặm cũng không hề có sự cách ngăn.

Có nỗi tương tư ấy, dù nhất thời bỏ lỡ cũng không sao.

Quyển 7 (quyển cuối): Ráng chiều cò lẻ cùng bay, nước thu trời rộng là đây một màu(chương 158-cuối)

Trích “Đăng Vương các tự” của Vương Bột.

Quyển này là cao trào nội dung và tuyến tình cảm, hai người bị đẩy đến cực hạn rồi hồi sinh, Nam Bắc triều thống nhất, dòng máu nóng lại chảy trong cơ thể Tạ Doãn. Ân Bái, Mộc Tiểu Kiều, Nghê Thường phu nhân, Triệu Uyên, Thẩm Thiên Khu, Ưng Hà Tòng... đủ loại người đan dệt nhau chấn động lòng người, cuối cùng trần ai lắng đọng, Khô Vinh chân khí và Đoạn Thủy Triền Ti đều tỏa sáng rực rỡ.

“Cho nên người đã khuất không phải vô hình vô ảnh, mà vùi chôn trong xương máu người còn sống.”

Giang sơn đời nào cũng có nhân tài, mỗi người một vẻ rạng ngời trăm năm.

23/4/2019

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 177: Bài Số 4 – Người Viết: Linyikr

NGUYỄN NGƯỜI TRƯỚC MŨI ĐAO SẮT LẠNH,

CÓ THỂ NHÌN THẤY ÁNH MẶT TRỜI

Năm 2017, tôi gom tiền mua quyển sách do họa sĩ tôi thích vẽ trang bìa, đó là quyển “Hữu Phỉ 1: Thiếu niên du”. Sau khi xem quyển sách ấy, tôi bắt đầu những ngày tháng đu theo Pi Pi.

“Hữu phỉ quân tử, Như thiết như tha, Như trác như ma.” Vừa nhìn tên sách là tôi nghĩ ngay đến bài “Kỳ áo” (Vệ phong) này trong “Quốc phong” (Kinh thi), tưởng đây là tiểu thuyết ca ngợi hình tượng nam chính. Tra cứu nghĩa thì “phỉ” (匪) chỉ “phỉ” (斐), ngụ ý cái đẹp của quân tử là ở tích lũy học hành giáo dục, tu dưỡng đạo đức. Sau đó tôi xem tiểu thuyết thì thấy có lẽ là một từ ba ý. “Hữu Phỉ” một là chỉ “phỉ” của nam chính Tạ Doãn – mỹ nam tam công chúa; hai là chỉ “phỉ” của nữ chính Chu Phỉ, hoa núi như phỉ; ba là chỉ “phỉ” của 48 trại – phụng chỉ làm phỉ, nơi do hiệp khách giang hồ Nam đao Lý Chủy lập ra ở Thục Sơn để thu nhận những kẻ cùng đường trong thiên hạ.

Anh hùng không sợ gian nguy, đao kiếm vĩnh viễn hướng về phía trước. Đúng như tiêu đề phụ của sách xuất bản: thiếu niên du – ly hận lâu – đa tình lụy – văn sơn hà, tiểu thuyết này kể về câu chuyện truyền kỳ của thanh niên Tạ Doãn và thiếu nữ Chu Phỉ rèn luyện qua khó khăn trắc trở để trưởng thành thành anh hùng một đời. Giang hồ mưa gió mịt mù, hậu nhân Nam đao – Chu Phỉ phụng mệnh mẫu thân rời khỏi nơi mình sinh ra và lớn lên là 48 trại để xuống núi chấp hành nhiệm vụ, bất ngờ gặp lại Tạ Doãn –

thanh niên từng xông vào sơn trại lúc đêm khuya khiến phụ thân nàng rời nhà xa xứ, hai người cứ thế cuốn vào phân tranh giang hồ sâu không lường được. Khi bí mật động trời “Hải Thiên Nhất Sắc” bị phủ bụi 20 năm dần dần bị vạch trần, hiệp khách giang hồ thế hệ trước lui về thoái ẩn, các thiếu niên thiếu nữ cũng từng bước trưởng thành thành “hữu phỉ quân tử” chân chính. Đoạn cuối truyện, thân thế Tạ Doãn dần được tiết lộ, Chu Phi cũng trở thành tân Nam đạo, tiểu thư nhà quan đồng hành cùng họ – Ngô Sở Sở trưởng thành thành người chinh lý thành công di tích các phái, Lý Thịnh bị tỷ muội hà hiếp cũng trưởng thành thành người dẫn đầu võ lâm thời đại mới, Lý Nghiên chỉ biết gào khóc cũng có thể một mình cáng đáng một phương.

“Hồng y giai nhân bạch y hữu, Triều dữ đồng ca mộ đồng tửu.” Thế giới giang hồ có thơ có rượu, có cầm được buông được, có ân oán và yêu hận tình thù. Vô Thường và Tề vật quyết trong đao pháp Chu Phi, vẻ phong lưu và Thấu Cốt Thanh của Tạ Doãn “dưới cổ toàn là chân”, Lý Thịnh bỏ nhà ra đi, Lý Nghiên miệng rộng, Ngô Sở Sở nghiêm túc, Dương Cẩn đen, Ứng Hà Tòng mặc nữ trang, Vô Thất của Lý Cẩn Dung, Chu Dĩ Đường nho nhã, xương trắng của Lương Thiệu, Vô Phong của Lý Chủy, Đoàn Cửu Nương si tình, Vũ Y ban của Nghê Thường phu nhân, Đồng Minh đại sư đạm nhạt, Sơn Xuyên kiếm của Ân Văn Lam, Sư Hồn châm của Kỷ Vân Trầm, Phù Dung thần chưởng của Hoa Chính Long, Ân Bái âm u, lòng yêu thích của Chu Thần, Chu Tước chúa Mộc Tiểu Kiều hỉ nộ vô thường, dây trện của Ngư lão, Bắc Đẩu thất tinh hung ác, tứ tượng núi Hoạt Nhân Tử Nhân hỉ nộ vô thường, câu “Những người chúng ta, không gò không bó, không lễ không pháp, không cần lưu danh muôn thuở, không ngại tiếng xấu muôn đời, chỉ cầu không thẹn với trời, không thẹn với đất, không thẹn với mình” đầy trang nghiêm, câu “Ngoài quỷ thần ra, kẻ cất bước giữa thế gian đều là phạm nhân, vì sao con không dám tin, rằng đao trong tay mình có thể không gì không phá?” đầy kiên định... mỗi nhân vật trong truyện đều cực kỳ sinh động, câu chuyện của mỗi người đều khiến người ta thán phục hoặc thốn thức.

Tôi thích nhất đoạn này trong quyển 5 “Thơ vịnh quyền, rượu ngàn chung”:

“Cái gọi là “Vô Thường”, có sinh lão bệnh tử, vui quá hóa buồn, lại có tìm đường sống trong chỗ chết, cảnh còn người mất.

Tình đời như biển cả, mà phàm nhân là chiếc lá dập dềnh theo con sóng.

Vô Thường trong chín thức Phá Tuyệt vốn mệnh mang và bi thương.”

“Cuộc đời phàm nhân từ sinh ra đến chết đi, yêu hận đều vội vã, kết quả, thứ còn lại chỉ là sáu chữ “cầu không được, giữ không được” mà thôi.”

Áo quần đẹp để bảnh bao,

Cưỡi con tuấn mã phổng phao ngời ngời,

Mang theo bảo kiếm bên người

Tiêu dao lang bạt chân trời muôn nơi.

Đời người ngắn lắm ai ơi,

Hãy mau tận hưởng thú chơi cuộc đời.

31/5/2019

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 178: Bài Số 5 – Người Viết: Ái Tây Icy (爱西Icy)

Xem xong “Hữu Phỉ” hơn 600 ngàn chữ, đoạn khiến tôi xúc động nhất là đoạn sau khi sư huynh chết, một mình A Phỉ bảo vệ Sở Sở bình an, lòng đầy phần uất nhưng đành bất lực trong tiểu viện của Đoàn Cửu Nương. Tôi nhớ mãi khi A Phỉ thấy từng thi thể các sư huynh được khiêng ra, nàng nghĩ “với tính tình của mình sẽ bất chấp tất cả lao ra liều mạng với đám người đó, dù có mất mạng cũng phải sung sướng trước rồi nói sau”; “Nàng cảm thấy có lẽ mình sẽ khóc lớn một trận, dù sao từ nhỏ không ai dạy nàng rằng người lớn không được thể hiện buồn vui ra bên ngoài, trước giờ nàng luôn muốn khóc là khóc, muốn cười là cười. Nhưng nàng cũng không như vậy.”. Thông thường, một người trưởng thành khi tất cả mọi người đều rời đi. Các sư huynh chết là lần đầu tiên A Phỉ đối diện với tử vong, cũng là một bước ngoặt trong quá trình trưởng thành của nàng, và nhẩn nại là điều đầu tiên nàng học được. “Dấu hiệu của người chưa chín chắn là sẵn lòng chết anh dũng vì một chuyện nào đó, còn dấu hiệu của người chín chắn là sẵn lòng sống thấp hèn vì một chuyện nào đó.” (Bắt trẻ đồng xanh). Khoái ý ân thù, liều lĩnh chém giết không tiếc bỏ mạng rất sung sướng, đương nhiên khiến người ta hâm mộ, nhưng sau đó thì sao? Người chết không thể báo thù. Nên A Phỉ phải nhẩn nại, dù sự nhẩn nại ấy khiến nàng đau thấu tim gan. Cái nhẩn nại của nàng lúc này là để sau này có thể triệt để báo thù cho các sư huynh đã mất. Từ xưa tới nay, kẻ làm nên đại sự đều là kẻ biết nhẩn nại, Câu Tiễn nằm gai nếm mật hơn mười năm, cuối cùng báo được thù mất nước, Tư Mã Thiên không tiếc chịu nỗi khổ cung hình để hoàn thành “Sử ký”. A Phỉ chung quy không để các sư huynh của nàng chết vô ích, lúc tôi xem đến đoạn A Phỉ liều mình tự tay đâm Lộc Tồn, tôi đã không kìm được buông tiếng thở dài.

Dưới ngòi bút Pi Pi, không chỉ nhân vật chính khiến người ta thích mà nhân vật phụ cũng luôn đặc sắc. Những nhân vật ấy tuy không được miêu tả nhiều, chỉ dăm ba nét nhưng hình tượng nhân vật lại vô cùng sống động. Trong “Hữu Phỉ”, Đoàn Cửu Nương và Ân Bái là hai nhân vật phụ tôi thích nhất. Đối với Ân Bái, có lẽ chỉ có thể hình dung cảm giác của tôi là “thương vì bất hạnh, giận vì không tranh”. Cả đời Ân Bái tội ác tày trời, có lẽ việc tốt duy nhất hắn làm là giết Thẩm Thiên Khu, không phải vì công nghĩa trong thiên hạ mà vì tư thù cá nhân. Tôi không khỏi nghĩ, nếu không có những hiểu lầm ấy, nếu phụ thân Ân Bái không qua đời quá sớm, thì cuộc đời Ân Bái phải chẳng đã khác, có lẽ hắn sẽ thành một thiếu gia công tử chơi bời, một nhân vật nổi bật rạng ngời... nhưng loạn thế nào có nếu như. Còn Đoàn Cửu Nương, nỗi bất hạnh lớn nhất đời bà có lẽ là yêu một người không nên yêu. Đến khi bà chết, tôi khó có thể quên, A Phỉ vẫn chờ bà cùng về 48 trại, bà chưa tranh lấy một danh phận thì sao lại chết như thế chứ?

Trước khi xem “Hữu Phỉ”, đã lâu tôi không xem tiểu thuyết BG, càng không xem về đề tài võ hiệp. Ở thời đại tiểu thuyết võ hiệp dần suy thoái này, có thể xem “Hữu Phỉ” đúng là có phúc ba đời. Võ hiệp của Pi Pi có yếu tố nhân văn vững chãi, có trải nghiệm của bản thân cô ấy về nhân tính và xã hội, có hài kịch đen mang tính tượng trưng ở mọi nơi, quả là cầm lên rồi không nỡ đặt xuống, đương nhiên nếu không phải vào giai đoạn cuối kỳ thì càng tốt orz. Nhưng tuyến tình cảm giữa tam công chúa và Phỉ ca được miêu tả quá ít! Hoàn toàn không đủ ăn! Xin nữ thần lần sau viết nhiều phần tình cảm hơn nhé.

13/5/2019

HỮU PHỈ

Priest

www.dtv-ebook.com

Chương 179: Bài Số 6 – Người Viết: Ngật Quốc Vương Đích Ngư (吃国王的鱼)

TẠ DOÃN

Đoan vương điện hạ “quân tử đoan chính”.

Tạ Mốc Mốc tốt không linh xấu lại linh.

Tạ công tử phiêu diêu tao nhã.

Trước đây khi chưa xem xong “Hữu Phỉ”, tôi có đọc bài bình của một cô em, nói về Tạ Doãn như sau: “Ta then cầm bảo kiếm, Chỉ vì ngắm núi thôi.” Tôi rất thích lời bình của cô em, nhưng sau đó nghĩ lại, tôi cảm thấy Tạ Doãn không chỉ vì ngắm núi.

Dù đến cuối cùng, tâm huyết thuở thiếu niên muốn thu phục sơn hà chỉ còn chút sức sống nhỏ nhoi dưới Thấu Cốt Thanh, Tạ Doãn vẫn muốn quay lại bảo vệ Triệu Uyên. Dù kiệt quệ chút sức lực cuối cùng, hắn cũng muốn liều mình ngăn Thẩm Thiên Khu.

“Ta chết không đáng tiếc, nhưng sao có thể nhìn họ sắp thành lại bại?”

Dẫu thế gian không thân thiện với hắn, hắn vẫn thân thiện với thế gian. Lần đầu tiên hắn xuất hiện là để thay Lương Thiệu truyền tin, nói là không nỡ phụ phò thác của anh hùng tuổi xế chiều. Lúc ở Đông Hải Bồng Lai, sức lực không đủ, cầm bút không vững, hắn vẫn viết “Bạch cốt truyện” để thêm một tầng ràng buộc với Triệu Uyên.

Doan vương điện hạ đích thực xứng với lời bình quân tử doan chính.

Hắn nói với A Phi rằng mình “tên tự là Mốc Mốc”, có lẽ cũng mang ý tự giễu chăng?

Thuở ấu thơ gặp đại họa Đông cung khắc cốt ghi tâm, từ đó hắn trở thành “con côi của Ý Đức thái tử” chứ không còn là một người biết nói biết cười. Hắn bị nhồi nhét vô số thứ “chính trị quân sự”, máu của lão thái giám đã thấm sâu vào xương tủy hắn thuở còn non nớt.

Sau đó đến khi thiếu niên khí phách, hắn trúng Thấu Cốt Thanh, nhờ sư thúc bỏ mạng cứu giúp mà sống sót. Đồng thời cũng gánh lấy nỗi ràng buộc đầy người.

Nhưng hắn luôn mỉm cười, trừ “Hàn nha thanh” nhúng huyết lệ viết ra, hắn chưa từng tiết lộ gì về thân thế long đong, xác thịt tồi tàn của chính mình.

Thực không dám giấu, bây giờ khi tôi gõ hai chữ “Tạ Doãn” thì từ đầu tiên mà tôi liên tưởng là “hu hu hu hu hu”.

Những khán giả bên ngoài như chúng ta thực không tìm được mà thấy “không biết đủ” cho hắn.

Nhưng dù như thế, trái tim hắn vẫn hướng về cố đô, vẫn thà tự để lộ bản thân để lên tiếng nhắc nhở hai đứa nhóc A Phi và Lý Thịnh.

Hắn muốn sống thoải mái phong lưu, quyết không chịu mày chau mặt ủ hay oán trời trách đất.

“Trăng sáng, sương trắng, đêm khuya và ta.”

Trên sông Tây Mạc ngàn cân treo sợi tóc, hắn vẫn có thể dành tâm tư thường thức nhan sắc tiểu cô nương. Tôi nghĩ điều này không có nghĩa hắn

là kẻ háo sắc mà là hãn không muốn cam chịu sống vật vờ nên luôn dành thiện ý cho tất cả mọi thứ tốt đẹp của thế gian.

“Không có gì đáng hận cả, đừng không biết đủ.”

Có lẽ từ đầu đến cuối hãn không làm được một chính khách tốt, từ đầu đến cuối chỉ có thể mang số mệnh làm nha hoàn chải tóc cho vợ.

Dù thân mang danh hiệu Nam Đoan vương do mũ miện vàng ngọc đúc thành, dù bị truyền nội lực thâm hậu mà người thường khó sánh, trông hãn vẫn như một công tử “ngồi nơi lầu cao gió mát nghe tiếng sáo” chứ không phải vương hầu tướng lĩnh hay đại hiệp lừng danh.

Dù miệng mồm láu cá đến đâu nhưng khi vào khuê phòng không tính là khuê phòng của A Phi, hãn vẫn cẩn thận không nhìn loạn. Ngoài miệng hãn không đứng đắn nói muốn hôn mỹ nhân mới có thể yên tâm nhưng thực ra chỉ sợ mạo phạm giai nhân, cuối cùng vẫn để cô nương chủ động rồi không phụ sự mong đợi của người khác mà cứng ngắt.

Tạ Doãn, đúng thực không thể không khiến người ta thích.

Trong đêm trường dằng dặc chưa bị ánh mặt trời phá vỡ, hãn chưa bao giờ ai thán đêm dài tăm tối mà luôn vui vẻ chờ chân trời hừng sáng.

Một người như thế nên sống trong trăng thanh gió mát cùng Hi Vi Phá Tuyết vui vẻ suốt quãng đời còn lại.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1: Chiu Đòn](#)

[Chương 2: Lý Thịnh](#)

[Chương 3: Đánh Cược](#)

[Chương 4: Tạ Doãn](#)

[Chương 5: Dây Trận](#)

[Chương 6: Thời Vận](#)

[Chương 7: Chấn Động](#)

[Chương 8: An Bình](#)

[Chương 9: Anh Hùng](#)

[Chương 10: Ngổ Nghịch](#)

[Chương 11: Phong Vân](#)

[Chương 12: Tú Sơn](#)

[Chương 13: Hái Hoa](#)

[Chương 14: Phá Tuyết](#)

[Chương 15: Xuống Núi](#)

[Chương 16: Nghi Ngờ](#)

[Chương 17: Khai Dao](#)

[Chương 18: Bỏ Đi](#)

[Chương 19: Ngục Tối](#)

[Chương 20: Hoắc Gia](#)

[Chương 21: Mạo Hiểm](#)

[Chương 22: Chu Tước](#)

[Chương 23: Thoát Ngục](#)

[Chương 24: Cổng Thành Rực Lửa](#)

[Chương 25: Tri Kỷ](#)

[Chương 26: Thoát Khỏi Hiểm Cảnh](#)

[Chương 27: Trò Chuyện Ban Đêm](#)

[Chương 28: Truyền Kinh](#)

[Chương 29: Kinh Ngạc Vì Biến Cố](#)
[Chương 30: Ly Biệt](#)
[Chương 31: Liều Mạng](#)
[Chương 32: Minh Sâm](#)
[Chương 33: Anh Hùng](#)
[Chương 34: Tam Thí](#)
[Chương 35: Bất Ngờ](#)
[Chương 36: Nam Dao](#)
[Chương 37: Giá Y](#)
[Chương 38: Khô Vinh](#)
[Chương 39: Rẽ](#)
[Chương 40: Bối Cục](#)
[Chương 41: Vào Tròng](#)
[Chương 42: Vạn Sự Đã Chuẩn Bị](#)
[Chương 43: Gặp Lại](#)
[Chương 44: Thất Truyền](#)
[Chương 45: Cửu Lưu](#)
[Chương 46: Thanh Long](#)
[Chương 47: Đoạn Thủy Thiên Ti](#)
[Chương 48: Phá Trận](#)
[Chương 49: Bại Lộ](#)
[Chương 50: Chạy Trốn Ban Đêm](#)
[Chương 51: Ân Bái](#)
[Chương 52: Suy Tàn](#)
[Chương 53: Ân Xưa Thù Cũ](#)
[Chương 54: Trảm Tự Quyết](#)
[Chương 55: Vật Cũ](#)
[Chương 56: Kinh Hồn Trong Mật Đạo](#)
[Chương 57: Đối Dịch](#)
[Chương 57+2: Bình "Hữu Phi" \(1\)](#)
[Chương 57+3: Bình "Hữu Phi" \(2\)](#)
[Chương 58: Thử Tay](#)

[Chương 59: Lưỡi Dao](#)
[Chương 60: Đoàn Binh](#)
[Chương 61: Vô Sĩ](#)
[Chương 62: Nghe Mưa](#)
[Chương 63: Chiến Tranh Lạnh](#)
[Chương 64: Lời Đồn](#)
[Chương 65: Bán Hí Khúc](#)
[Chương 66: Bại Lộ](#)
[Chương 67: Chuẩn Bị Chiến](#)
[Chương 68: Khéo](#)
[Chương 69: Tới Chiến](#)
[Chương 70: Ba Giọt Nước](#)
[Chương 71: Cảnh Còn Người Mất](#)
[Chương 72: Về Nhà](#)
[Chương 73: Lo Lắng Ngầm](#)
[Chương 74: Biến Cố](#)
[Chương 75: Đào Nguyên](#)
[Chương 76: Phản Loạn](#)
[Chương 77: Xung Vân](#)
[Chương 78: Phượng Hoàng Con](#)
[Chương 79: Ánh Dao](#)
[Chương 80: Vô Thường](#)
[Chương 81: Biến Đổi Bất Ngờ](#)
[Chương 82: Vây Thành](#)
[Chương 83: Mài Ngọc](#)
[Chương 84: Rút Dao](#)
[Chương 85: Nam Bắc Đoan Vương](#)
[Chương 86: Sương Mù Dày Đặc](#)
[Chương 87: Lòng Của Tiểu Nhân](#)
[Chương 88: Một Cơ Hội Sống](#)
[Chương 89: Nhảy Ra Giữa Chừng](#)
[Chương 90: Bắt Vương](#)

[Chương 91: Đột Biến](#)
[Chương 92: Giãy Giụa](#)
[Chương 93: Nơi Tận Cùng](#)
[Chương 94: Thế Cuộc Hỗn Loạn](#)
[Chương 95: Từ Biệt](#)
[Chương 96: Xuôi Nam](#)
[Chương 97: Huyền Vũ](#)
[Chương 98: Hàn Nha Thanh](#)
[Chương 99: Tề Tụ](#)
[Chương 100: Thiên La Địa Vồng](#)
[Chương 101: Lo Lắng](#)
[Chương 102: Thấu Cốt](#)
[Chương 103: Khóa Thiên Môn](#)
[Chương 104: Bàn Giao](#)
[Chương 105: Hội Minh](#)
[Chương 106: Lời Bịa Đặt](#)
[Chương 107: Kiêu Sầu](#)
[Chương 108: Yêu Vật](#)
[Chương 109: Hỗn Chiến](#)
[Chương 110: Chim Sẻ Núp Sau](#)
[Chương 111: Độc Hồn Mạnh Hổ](#)
[Chương 112: Gãy Đao](#)
[Chương 113: Đóng Băng Ba Thước \(*\)](#)
[Chương 114: Chấn Vê](#)
[Chương 115: Nhà Sư Trên Thuyền](#)
[Chương 116: Bồng Lai](#)
[Chương 117: Báo Thù](#)
[Chương 118: Cổ Độc](#)
[Chương 119: Sao Phải Sợ](#)
[Chương 120: Toái Già](#)
[Chương 121: Tế Nam](#)
[Chương 122: Bất Bình](#)

[Chương 123: Ân Thù](#)
[Chương 124: Đào Trong Tử Địa](#)
[Chương 125: Hải Thiên Nhất Sắc](#)
[Chương 126: Hoa Núi](#)
[Chương 127: Vô Thất](#)
[Chương 128: Gậy Ông Đập Lưng Ông](#)
[Chương 129: Săn Giết](#)
[Chương 130: Quần Hùng](#)
[Chương 131: Thành Ma](#)
[Chương 132: Con Rối](#)
[Chương 133: Bóng Ma](#)
[Chương 134: Hắc Phán Quan](#)
[Chương 135: Nhân Chứng](#)
[Chương 136: Năm Mồ Hoang](#)
[Chương 137: Ngôi Sao Mới](#)
[Chương 138: Tam Vị](#)
[Chương 139: Chuyện Cũ Kim Lăng](#)
[Chương 140: Hiệp Chi Đại Giả \(*\)](#)
[Chương 141: Mai Phục](#)
[Chương 142: Ân Nấp Nặng Nề](#)
[Chương 143: Hối Trời](#)
[Chương 144: Xuất Sư Bất Lợi](#)
[Chương 145: Tề Môn](#)
[Chương 146: Bí Cảnh](#)
[Chương 147: Bắc Đẩu Đối Chiều](#)
[Chương 148: Chạy Trốn Đằng Trời](#)
[Chương 149: Di Tích](#)
[Chương 150: Chân Tướng Vu Hôi](#)
[Chương 151: Trong Núi](#)
[Chương 152: Phúc Họa](#)
[Chương 153: Khai Đạo](#)
[Chương 154: Lăng Động](#)

[Chương 155: Lương Thiệu](#)
[Chương 156: Bạch Cốt Mê Tung](#)
[Chương 157: Bỏ Lỡ](#)
[Chương 158: Bắc Đẩu Chuyển Hướng.\(*\)](#)
[Chương 159: Nỗi Gió](#)
[Chương 160: Chấn Động](#)
[Chương 161: Giật Mình Tỉnh Mộng](#)
[Chương 162: Tình Sâu Đậm](#)
[Chương 163: Sương Mù](#)
[Chương 164: Mây Đen](#)
[Chương 165: Đột Ngột](#)
[Chương 166: Sao Dời](#)
[Chương 167: Từ Từ Quay Về](#)
[Chương 168: Kết](#)
[Chương 169: Ngoại Truyện 1](#)
[Chương 170: Ngoại Truyện 2: Thanh Mai Trúc Mã \(1\)](#)
[Chương 171: Ngoại Truyện 3: Thanh Mai Trúc Mã \(2\)](#)
[Chương 172: Ngoại Truyện 4: Thanh Mai Trúc Mã \(Hết\)](#)
[Chương 173: Ngoại Truyện 5 \(End\)](#)
[Chương 174: Bài Số 1 – Người Viết: Kỷ Hoài \(紀淮\)](#)
[Chương 175: Người Viết: Bắc Yến Hành \(北晏行\)](#)
[Chương 176: Bài Số 3 – Người Viết: Ngật Quốc Vương Địch Ngư \(屹国王
的鱼\)](#)
[Chương 177: Bài Số 4 – Người Viết: Linyikr](#)
[Chương 178: Bài Số 5 – Người Viết: Ái Tây Icy \(爱西Icy\)](#)
[Chương 179: Bài Số 6 – Người Viết: Ngật Quốc Vương Địch Ngư \(屹国王
的鱼\)](#)